

NGŨ
TIÊU
DŨNG

thần
y
đại
tiểu
thư

Thú
Phụ
Thiên
Hạ

Mục lục

<u>Chương 1: Thà Làm Ngọc Vỡ</u>	
<u>Chương 2: Đại Hôn Hưu Phu (1)</u>	
<u>Chương 3: Đại Hôn Hưu Phu (2)</u>	
<u>Chương 4: Đại Hôn Hưu Phu (3)</u>	
<u>Chương 5: Đại Hôn Hưu Phu (4)</u>	
<u>Chương 6: Đại Hôn Hưu Phu (5)</u>	
<u>Chương 7: Đại Hôn Hưu Phu (6)</u>	
<u>Chương 8: Đại Hôn Hưu Phu (7)</u>	
<u>Chương 9: Đại Hôn Hưu Phu (8)</u>	
<u>Chương 10: Đại Hôn Hưu Phu (9)</u>	
<u>Chương 11: Hai Đạo Thánh Chi (1)</u>	
<u>Chương 12: Hai Đạo Thánh Chi (2)</u>	
<u>Chương 13: Hai Đạo Thánh Chi (3)</u>	
<u>Chương 14: Hai Đạo Thánh Chi (4)</u>	
<u>Chương 15: Hai Đạo Thánh Chi (5)</u>	
<u>Chương 16: Hai Đạo Thánh Chi (6)</u>	
<u>Chương 17: Tiêu Cửu Uyên (1)</u>	
<u>Chương 18: Tiêu Cửu Uyên (2)</u>	
<u>Chương 19: Cứu Người (1)</u>	
<u>Chương 20: Cứu Người (2)</u>	
<u>Chương 21: Tức Giận Đánh Tiệp Nhân (1)</u>	
<u>Chương 22: Tức Giận Đánh Tiệp Nhân (2)</u>	
<u>Chương 23: Tức Giận Đánh Tiệp Nhân (3)</u>	
<u>Chương 24: Tức Giận Đánh Tiệp Nhân (4)</u>	
<u>Chương 25: Khí Phách Cuồng Vọng (1)</u>	
<u>Chương 26: Khí Phách Cuồng Vọng (2)</u>	
<u>Chương 27: Khí Phách Cuồng Vọng (3)</u>	
<u>Chương 28: Khí Phách Cuồng Vọng (4)</u>	
<u>Chương 29: Khí Phách Cuồng Vọng (5)</u>	

Chương 30: Tính Kế Phụ Thân Cặn Bã (1).

Chương 31: Tính Kế Phụ Thân Cặn Bã (2).

Chương 32: Tính Kế Phụ Thân Cặn Bã (3).

Chương 33: Tính Kế Phụ Thân Cặn Bã (4).

Chương 34: Hai Người Hợp Tác (1).

Chương 35: Hai Người Hợp Tác (2).

Chương 36: Tặng Đan Dược (1).

Chương 37: Tặng Đan Dược (2).

Chương 38: Tặng Đan Dược (3).

Chương 39: Tặng Đan Dược (4).

Chương 40: Chó Cẩn Chó (1).

Chương 41: Chó Cẩn Chó (2).

Chương 42: Chó Cẩn Chó (3).

Chương 43: Chó Cẩn Chó (4).

Chương 44: Chó Cẩn Chó (5).

Chương 45: Tuyên Vương Nói Xin Lỗi (1).

Chương 46: Tuyên Vương Nói Xin Lỗi (2).

Chương 47: Tuyên Vương Nói Xin Lỗi (3).

Chương 48: Tuyên Vương Nói Xin Lỗi (4).

Chương 49: Bạch Liên Hoa Dối Trá

Chương 50: Tuyên Vương Bồi Thường

Chương 51: Tiêu Cửu Uyên Giá Lâm

Chương 52: Nhìn Có Chút Hà Hê

Chương 53: Tiêu Cửu Uyên Cuồng Vọng

Chương 54: Làm Mất Mặt

Chương 55: Công Phu Sư Tử Ngoạm

Chương 56: Danh Chính Ngôn Thuận Đoạt Tiền

Chương 57: Tuyên Vương Xuất Huyết Nhiều

Chương 58: Đòi Hối Của Hồi Môn

Chương 59: Tính Số Sau Khi Thu

Chương 60: Thông Minh Quá Sẽ Bị Thông Minh Hại

Chương 61: Tự Minh Biết Minh

[Chương 62: Hoài Nghi Vân Thiên Vũ](#)
[Chương 63: Ghen Tỵ Vân Thiên Vũ](#)
[Chương 64: Cao Quý Ưu Nhã](#)
[Chương 65: Không Biết Liêm Sĩ](#)
[Chương 66: Lạnh Lùng Cảnh Cáo](#)
[Chương 67: Đồ Cưới Phong Phú](#)
[Chương 68: Linh Mạch Thân Thể](#)
[Chương 69: Tẩy Tuyền Đan](#)
[Chương 70: Bán Đồ Cưới Đổi Lấy Tiền Mặt](#)
[Chương 71: Giận Đánh Điều Nô](#)
[Chương 72: Âm Thầm Hạ Độc](#)
[Chương 73: Trừng Phạt Điều Nô](#)
[Chương 74: Phức Tạp](#)
[Chương 75: Cuồng Vọng Không Kiểm Chế Được](#)
[Chương 76: Nhân Chứng Vật Chứng Đều Đầy Đủ](#)
[Chương 77: Tiêu Cừ Uyên Khiến Trách](#)
[Chương 78: Không Coi Ai Ra Gì](#)
[Chương 79: Chưa Thấy Quan Tài Chưa Đổ Lệ](#)
[Chương 80: Chính Là Cuồng Vọng Như Vậy](#)
[Chương 81: Tra Ra Thủ Phạm Thật Sự Sau Màn](#)
[Chương 82: Đối Trá Ghê Tởm](#)
[Chương 83: Tư Vị Nghiệm Độc](#)
[Chương 84: Chất Vấn Vân Thiên Tuyết](#)
[Chương 85: Giấu Cột Vân Lôi](#)
[Chương 86: Đặt Ra Nghi Vấn Cho Nguyên Hương](#)
[Chương 87: Phát Hiện Hung Thủ](#)
[Chương 88: Lấy Cái Chết Tạ Tội](#)
[Chương 89: Đánh Bạch Liên Hoa \(Kẻ Đối Trá\)](#)
[Chương 90: Trận Chiến Đánh Chết Nô Tài](#)
[Chương 91: Thu Sau Tính Số](#)
[Chương 92: Độc Chiếm Tiền Bạc](#)
[Chương 93: Vân Thiên Vũ Nổi Giận](#)

[Chương 94: Vô Cùng Đau Lòng](#)
[Chương 95: Trả Thù Tiêu Cữu Uyên](#)
[Chương 96: Làm Giá Cao](#)
[Chương 97: Chỉ Còn Dư Hai Ngàn Hai](#)
[Chương 98: Ông Trời Muốn Diệt Ta Sao](#)
[Chương 99: Không Mặt Mũi Gặp Người](#)
[Chương 100: Mượn Dao Giết Người](#)
[Chương 101: Đe Dọa Vân Thiên Tuyết](#)
[Chương 102: Thẻ Không Lường Lập](#)
[Chương 103: Tính Toán Vân Thiên Tuyết](#)
[Chương 104: Thanh Danh Hủy Hết](#)
[Chương 105: Cam Linh Uy Lực](#)
[Chương 106: Sói Cái Hung Tàn](#)
[Chương 107: Thanh Danh Lộn Xộn](#)
[Chương 108: Ngăn Cản Trước Cửa Ly Thân Vương Phủ](#)
[Chương 109: Nha Hoàn Lấy Lòng](#)
[Chương 110: Tụ Linh Trận](#)
[Chương 111: Thái Tử Ôn Văn Nọa Nhã](#)
[Chương 112: Tuyên Vương Kinh Ngạc](#)
[Chương 113: Hoài Nghi Thân Phận](#)
[Chương 114: Hoài Nghi Dịch Dung](#)
[Chương 115: Hai Người Đối Mặt](#)
[Chương 116: Tôn Nghiêm Mà Sống](#)
[Chương 117: Lòng Tốt Chua Xót](#)
[Chương 118: Tuyên Vương Cản Đường](#)
[Chương 119: Hạ Độc](#)
[Chương 120: Âm Sát Đêm Khuya](#)
[Chương 121: Ra Tay Cứu Giúp](#)
[Chương 122: Ân Nhân Cứu Mạng Bị Thương](#)
[Chương 123: Ăn Đan Được Như Ăn CƠM](#)
[Chương 124: Tài Nấu Nướng Cao Siêu](#)
[Chương 125: Quần Áo Mới Hoa Lệ](#)

[Chương 126: Y Phục Giá Trị Không Rẻ](#)
[Chương 127: Tiểu Linh Đang Khả Ái](#)
[Chương 128: Thu Lưu Tiểu Linh Đang](#)
[Chương 129: Hoa Sen Mới Nở](#)
[Chương 130: Trai Tài Gái Sắc](#)
[Chương 131: Nghĩa Khí Ra Mặt](#)
[Chương 132: Nằm Mơ Giữa Ban Ngày](#)
[Chương 133: Ban Ngày Bị Đánh](#)
[Chương 134: Yêu Cầu Giải Thích](#)
[Chương 135: Tức Giận Đánh Tiện Nhân](#)
[Chương 136: Coi Thường Tuyên Vương](#)
[Chương 137: Phòng Đấu Giá Huyền Thiên](#)
[Chương 138: Tử Huyết Linh Chi](#)
[Chương 139: Không Giải Thích Được Tức Giận](#)
[Chương 140: Đấu Giá Hoán Nhan Đan](#)
[Chương 141: Lấy Được Đan Được](#)
[Chương 142: Tính Toán Của Tuyên Vương](#)
[Chương 143: Hành Động Ngu Xuẩn](#)
[Chương 144: Công Khai Quan Hệ](#)
[Chương 145: Thương Phẩm Tẩy Tủy Đan](#)
[Chương 146: Quang Minh Chính Đại Cướp Đoạt](#)
[Chương 147: Linh Khí](#)
[Chương 148: Tứ Thần Linh Đồ Yêu Trận](#)
[Chương 149: Tử Nhãn Huyền Ảnh Điều](#)
[Chương 150: Đấu Giá Kịch Liệt](#)
[Chương 151: Bảy Mươi Vạn Lượng, Giá Trên Trời](#)
[Chương 152: Không Có Thói Quen](#)
[Chương 153: Khoảng Cách Một Thước](#)
[Chương 154: Nợ Chín Ngàn Lượng](#)
[Chương 155: Cứu Một Đại Gia](#)
[Chương 156: Chẳng Thèm Nhìn Lại](#)
[Chương 157: Bất Ngờ Tập Kích](#)

Chương 158: Tử Nhãn Huyền Ảnh Điều Nhận Chủ

Chương 159: Điều Gia Hưng Báo

Chương 160: Tuyên Vương Giận Dữ

Chương 161: Có Người Xui Xẻo

Chương 162: Chuẩn Bị Tẩy Gân Phạt Tù

Chương 163: Chiến Tranh Giành Ăn

Chương 164: Tiên Thiên Linh Mạch Thân Thể

Chương 165: Phong Đẳng Tướng Quân Bị Thương

Chương 166: Đi Doanh Trại

Chương 167: Hai Bảo Bảo Ngoan Ngoãn

Chương 168: Người Bò Tới Sao

Chương 169: Phối Hợp Một Chút

Chương 170: Hai Người Liên Thủ

Chương 171: Kiểm Tra Linh Mạch

Chương 172: Tiêu Cửu Uyên Nổi Giận

Chương 173: Cứu Người

Chương 174: Toàn Lực Cứu Trị

Chương 175: Long Lân Quân Kính Phục

Chương 176: Biến Mất

Chương 177: Sĩ Khả Sát Bất Khả Nhục

Chương 178: Vương Gia Yêu Nghiệt

Chương 179: Hoan Nghênh Tìm Ta Báo Thù

Chương 180: Không Biết Cười Ngửa

Chương 181: Hắc Diệu Bị Kích Thích

Chương 182: Ăn Chút Gì Đó Được Không?

Chương 183: Học Viện Già Lam

Chương 184: Viện Trưởng Nổi Giận

Chương 185: Linh Lực Thiên Phú

Chương 186: Thiên Phú Nghịch Thiên

Chương 187: Lấy Hoán Linh Quyết

Chương 188: Xem Thường Tiêu Cửu Uyên

Chương 189: Càng Ngày Càng Gần

Chương 190: Trở Mặt Nhanh Hơn So Với Lật Sách

Chương 191: Linh Khí Bức Người

Chương 192: Trong Lòng Ấm Ấp

Chương 193: Mở Phượng Linh Giới

Chương 194: Phượng Hoàng Trở Thành Vệt

Chương 195: Hoa Lê Đái Vũ

Chương 196: Viêm Hoàng Truyền Thừa Giới

Chương 197: Cò Kè Mặc Cả

Chương 198: Dịch Dung Thuật

Chương 199: Uống Ngọc Phu Đan

Chương 200: Thiên Hạ Đệ Nhị Mỹ Nhân

Chương 201: Mỹ Nhân Như Vẽ

Chương 202: Thiên Phú Nghịch Thiên

Chương 203: Cam Linh Đình Phong

Chương 204: Thề Bảo Vệ Trận Địa

Chương 205: Con Chim Đáng Chết, Giết Chết Người

Chương 206: Mê Hồn Đan Và Linh Lôi Tử

Chương 207: Bán Đấu Giá Đan Dược

Chương 208: Vô Tình Gặp Gỡ Thái Tử

Chương 209: Tám Mười Vạn Lượng

Chương 210: Thái Tử Động Tâm Tư

Chương 211: Lôi Kéo Vân Thiên Vũ

Chương 212: Thẹn Quá Hóa Giận

Chương 213: Bỏ Rơi Thái Tử

Chương 214: Tiêu Cửu Uyên Bị Thương

Chương 215: Linh Lực Giết Người Trong Nháy Mắt

Chương 216: Phượng Hoàng Tàn Ảnh

Chương 217: Người Đẹp Như Vây

Chương 218: Đánh Tiêu Cửu Uyên Một Trận

Chương 219: Trộm Đi Binh Phù

Chương 220: Khao Các Tiểu Bằng Hữu

Chương 221: Lúc Này Gây Họa Lớn

[Chương 222: Tiêu Cửu Uyên Tính Sai](#)
[Chương 223: Vân Thiên Tuyết Ghen Ty](#)
[Chương 224: Di Ngôn Trước Lúc Lâm Chung](#)
[Chương 225: Nhân Vật Phong Vân](#)
[Chương 226: Tứ Đại Gia Tộc](#)
[Chương 227: Tính Toán Của Vân Thiên Tuyết](#)
[Chương 228: Vô Cùng Náo Nhiệt](#)
[Chương 229: Đặc Biệt Vui Vẻ](#)
[Chương 230: Tiêu Dạ Thần Lo Lắng](#)
[Chương 231: Tiêu Dạ Thần Thích](#)
[Chương 232: Biểu Diễn Tài Nghệ](#)
[Chương 233: Mọi Người Nhìn Có Chút Hà Hê](#)
[Chương 234: Tiêu Cửu Uyên Thăng Thăng Bảo Vệ](#)
[Chương 235: Châm Chọc Tiêu Thiên Dịch](#)
[Chương 236: Bàn Cờ Vô Cùng Lung Tung Lộn Xộn](#)
[Chương 237: Ván Cờ Cửu Kiếp Linh Lung](#)
[Chương 238: Có Người Xui Xẻo](#)
[Chương 239: Chúng Ta Tâm Sự Một Chút](#)
[Chương 240: Tiêu Thiên Dịch Hồi Hận](#)
[Chương 241: Tự Mình Đào Hố Chôn Mình](#)
[Chương 242: Tình Hữu Khả Nguyên](#)
[Chương 243: Tất Cả Bị Giật Mình](#)
[Chương 244: Sóng Gió Gian Nguy](#)
[Chương 245](#)
[Chương 246: Trong Lời Nói Giấu Dao](#)
[Chương 247: Chọn Thái Tử Phi](#)
[Chương 248: Sóng Gió Nhất Thời](#)
[Chương 249: Cầu Xin Người Cứu Nàng](#)
[Chương 250: Âm Mưu Hoàng Hậu](#)
[Chương 251: Nữ Tử Hạ Độc](#)
[Chương 252: Lục Gia Biểu Tỷ](#)
[Chương 253: Tính Kế Vân Thiên Tuyết](#)

[Chương 254: Khinh Người Quá Đáng](#)
[Chương 255: Tuyên Vương Cứu Giúp](#)
[Chương 256: Tiêu Cửu Uyên Che Chở](#)
[Chương 257: Tâm Tư Hoàng Đế Khó Dò](#)
[Chương 258: Nổi Diên](#)
[Chương 259: Vân Thiên Tuyết Thoát Y](#)
[Chương 260: Ngày Sau Trả Nhân Tình](#)
[Chương 261: Thảm Hoạ Diệt Môn](#)
[Chương 262: Đánh Bất Tinh Mọi Người](#)
[Chương 263: Tiêu Cửu Uyên Cám Ơn Người](#)
[Chương 264: Cưới Đầu Bò Sữa](#)
[Chương 265: Bệnh Tự Kỳ](#)
[Chương 266: Trong Lòng Thất Vọng](#)
[Chương 267: Ma Tinh Huyết Anh Độc](#)
[Chương 268: Bảo Vệ Người Cả Đời Chu Toàn](#)
[Chương 269: Nữ Nhân Thay Lòng Đổi Dạ](#)
[Chương 270: Mua Thuốc Chế Độc](#)
[Chương 271: Đệ Nhất Tài Nữ](#)
[Chương 272: Tâm Sự Của Tiêu Dạ Thần](#)
[Chương 273: Ánh Mặt Trời Rực Rỡ](#)
[Chương 274: Ván Cờ Nổi Tiếng](#)
[Chương 275: Tiêu Dạ Thần Thổ Lộ](#)
[Chương 276: Quả Quyết Cự Tuyệt](#)
[Chương 277: Chồn Chim Náo Loạn](#)
[Chương 278: Họa Mi Bị Cướp](#)
[Chương 279: Yêu Ma Quỷ Quái](#)
[Chương 280: Tiêu Cửu Uyên Nổi Giận](#)
[Chương 281: Quân Quy Xử Phạt](#)
[Chương 282: Câu Tam Đáp Tứ](#)
[Chương 283: Sẽ Không Thích Người](#)
[Chương 284: Người Sau Lưng Liễu Thị](#)
[Chương 285: Liễu Thị Tức Giận](#)

[Chương 286: Họa Mi Bị Chôn Vùi](#)
[Chương 287: Vũ Mao Tức Giận](#)
[Chương 288: Bí Mật Kinh Thiên Động Địa](#)
[Chương 289: Vân Thiên Tuyết Bị Đánh](#)
[Chương 290: Tự Biên Tự Diễn](#)
[Chương 291: Nửa Viên Huyết Thủ Ấn](#)
[Chương 292: Hủy Hết Thanh Danh](#)
[Chương 293: Cứu Lôi Phệ Linh Trận](#)
[Chương 294: Giết Chết Thanh Linh Cường Giả](#)
[Chương 295: Tiểu Linh Đang Bị Bắt Cóc](#)
[Chương 296: Hoa Nhà Không Thơm Bằng Hoa Đại](#)
[Chương 297: Hồng Y Yêu Nghiệt](#)
[Chương 298: Ma Quân Phượng Vô Nhai](#)
[Chương 299: Cuộc Chiến Cường Giả](#)
[Chương 300: Tiêu Cửu Uyên Phát Độc](#)
[Chương 301: Đầu Óc Có Bệnh](#)
[Chương 302: Không Có Cái Gì Tốt Cả](#)
[Chương 303: Tính Tình Có Thù Tắt Báo](#)
[Chương 304: Thật Thành Giúp Đỡ](#)
[Chương 305: Thiên Nguyệt Chết Thảm](#)
[Chương 306: Lệ Thuộc Vào Vân Thiên Vũ](#)
[Chương 307: Xa Cách](#)
[Chương 308: Hậu Phủ](#)
[Chương 309: Tới Bắt Quỷ](#)
[Chương 310: Rượu Mời Không Uống Chỉ Thích Uống Rượu Phạt](#)
[Chương 311: Xem Náo Nhiệt](#)
[Chương 312: Khinh Bì Liễu Thị](#)
[Chương 313: Quỷ Nhập Vào Người](#)
[Chương 314: Tính Toán Liễu Thị](#)
[Chương 315: Mạnh Mẽ So Chiêu](#)
[Chương 316: Tâm Quá Đen](#)
[Chương 317: Tiêu Cửu Uyên Xem Náo Nhiệt](#)

[Chương 318: Liễu Thị Trúng Chiêu](#)
[Chương 319: Sấm Sét Giữa Trời Quang](#)
[Chương 320: Một Quê Trở Thành Sự Thật](#)
[Chương 321: Người Ái Mộ](#)
[Chương 322: Cơn Thịnh Nộ](#)
[Chương 323: Một Kích Trí Mạng](#)
[Chương 324: Liễu Thị Chết Thảm](#)
[Chương 325: Vân Hách Hồi Kinh](#)
[Chương 326: Lãnh Huyết Vô Tình](#)
[Chương 327: Nam Nhân Là Đồ Hèn Hạ](#)
[Chương 328: Một Lời Hận Ý](#)
[Chương 329: Con Kiến Hôi Nho Nhỏ](#)
[Chương 330: Chơi Đùa Vân Hách Đến Chết](#)
[Chương 331: Bể Quan Tu Luyện](#)
[Chương 332: Khó Khăn Tu Luyện](#)
[Chương 333: Linh Thú Kỳ Lạ](#)
[Chương 334: Có Người Trúng Độc](#)
[Chương 335: Thay Người Giải Độc](#)
[Chương 337: Có Người Theo Dõi](#)
[Chương 338: Không Thể Buông Tha](#)
[Chương 339: Hai Người Đối Mặt](#)
[Chương 340: Cho Người Làm Trắc Phi](#)
[Chương 341: Cứu Người](#)
[Chương 342: Như Muối Bỏ Biển](#)
[Chương 343: Tiểu Báo Tử Bị Bắt](#)
[Chương 344: Quyết Định Lấy Người Đối Người](#)
[Chương 345: Sắc Mặt Từ Phụ](#)
[Chương 346: Dầu Muối Không Vào](#)
[Chương 347: Lấy Thân Báo Đáp](#)
[Chương 348: Đánh Tới Cửa Rồi](#)
[Chương 349: Thần Tiên Tỷ Tỷ](#)
[Chương 350: Giam Vào Địa Lao](#)

Chương 351: Hoài Nghi

Chương 352: Chết Kiểu Nào Đây

Chương 353: Quý Vương Địa Phủ

Chương 354: Lầm Lẫn

Chương 355: Phong Tỏa Thanh Lâu

Chương 356: Hủy Diệt Thanh Lâu

Chương 357: Tức Giận Phát Điện

Chương 358: Đoạn Tuyệt Với Vân Gia

Chương 359: Máu Nhuộm Hiện Trường

Chương 360: Người Chết Sống Lại

Chương 361: Trục Xuất Khỏi Vân Gia

Chương 362: Nhận Nữ Nhi

Chương 363: Đoạn Tuyệt Với Vân Gia

Chương 364: Quá Kịch Thích

Chương 365: Tiểu Cô Cô

Chương 366: Người Thân

Chương 367: Kinh Hải

Chương 368: Oanh Tạc Vân Lô

Chương 369: E Ngại Tiêu Cửu Uyên

Chương 370: Tiêu Cửu Uyên Phát Hiện Sự Thật

Chương 371: Quá Khứ Bi Thảm

Chương 372: Linh Nghi Quận Chúa

Chương 373: Người Thân Nhất

Chương 374: Đại Tiệc Đãi Khách

Chương 375: Huỳnh Muội Tình Thâm

Chương 376: Tiêu Cửu Uyên Bố Trí Cục Diện

Chương 377: Liều Mạng Phóng Điện

Chương 378: Nghĩ Cách Cứu Người

Chương 379: Phượng Vô Nhai Lo Lắng

Chương 380: Vô Cùng Chua Xót

Chương 381: Nhìn Thấu Cạm Bẫy

Chương 382: Cơ Thịnh Nộ Của Tiêu Cửu Uyên

[Chương 383: Xử Lý Vân Thiên Vũ](#)
[Chương 384: Hồn Phách Dị Giới](#)
[Chương 385: Ta Chính Là Kẻ Ngu](#)
[Chương 386: Giáo Huấn Vân Thiên Vũ](#)
[Chương 387: Chịu Phạt](#)
[Chương 388: Hai Oan Gia](#)
[Chương 389: Sự Quan Tâm Của Phượng Vô Nhai](#)
[Chương 390: Thu Nhận Tiểu Báo Tử](#)
[Chương 391: Lão Vương Gia Nghiện Nấu Nướng](#)
[Chương 392: Mỹ Thực](#)
[Chương 393: Dạy Người Làm CƠM](#)
[Chương 394: Thiên Mộc Sơn Trang](#)
[Chương 395: Tâm Tư Ngay Thẳng](#)
[Chương 396: Chúng Ta Tốt Như Vậy Sao](#)
[Chương 397: Thi Đấu Y Thuật](#)
[Chương 398: Làm Sao Hai Người Chia Nhau Được](#)
[Chương 399: Không Ai Để Ý Tới Ai](#)
[Chương 400: Ở Chung Một Phòng](#)
[Chương 401: Người Ngủ Dưới Đất Ta Ngủ Trên Giường](#)
[Chương 402: Cửa Dự Thi Thứ Nhất](#)
[Chương 403: Cao Thủ Thần Y](#)
[Chương 404: Cả Đám Bị Mất Mặt](#)
[Chương 405: Hai Nam Nhân Đối Đầu](#)
[Chương 406: Vân Thiên Vũ Tức Giận](#)
[Chương 407: Vòng Thi Đấu Ngụy Hiếm Thứ Hai](#)
[Chương 408: Không Bằng Loài Cầm Thú](#)
[Chương 409: Giao Đấu Với Mạnh Thú](#)
[Chương 410: Cuộc Chiến Dữ Dội Với Rắn Ba Đầu](#)
[Chương 411: Ngụy Hiếm Liên Tiếp](#)
[Chương 412: Ngụy Hiếm Tăng Cao](#)
[Chương 413: Điều Gia Biến Đổi](#)
[Chương 414: Báo Vương Ngạo Minh](#)

[Chương 415: Cứu Người](#)
[Chương 416: Ra Tay Giúp Đỡ](#)
[Chương 417: Cướp Nữ Nhân Của Người Khác](#)
[Chương 418: Bệnh Cổ Quái](#)
[Chương 419: Danh Hiệu Đệ Nhất](#)
[Chương 420: Đau Lòng](#)
[Chương 421: Tiến Vào Thiên Mộc Sơn Trang](#)
[Chương 422: Người Sống Đời Sống Thực Vật](#)
[Chương 423: Linh Ngọc Tiên Trì](#)
[Chương 424: Tu Luyện Thăng Cấp](#)
[Chương 425: Lục Linh Đình Phong](#)
[Chương 426: Quân Phu Nhân Tinh Rồi](#)
[Chương 427: Thích](#)
[Chương 428: Kim Thương Đồng Nhân](#)
[Chương 429: Tặng Bí Quyết Luyện Khí Công](#)
[Chương 430: Ảnh Tử Và Báo Vương](#)
[Chương 431: Để Sét Đánh Chết Ta Đi](#)
[Chương 432: Trái Tim Suy Kiệt](#)
[Chương 433: Nguy Hiểm](#)
[Chương 434: Tim Đau Đến Ngất Đi](#)
[Chương 435: Tát Một Cái Thật Đau Vào Mặt](#)
[Chương 436: Lăng Vân Tiên Tử](#)
[Chương 437: Ái Mộ Tiêu Cửu Uyên](#)
[Chương 438: Đồ Nữ Nhân Xấu Xí, Mơ Đi](#)
[Chương 439: Chữa Trị Kỳ Độc](#)
[Chương 440: Thị Uy](#)
[Chương 441: Hộc Máu](#)
[Chương 442: Người Có Còn Là Người Không](#)
[Chương 443: Đánh Người](#)
[Chương 444: Bắt Lấy Hung Thủ](#)
[Chương 445: Quỳ Xuống Nhận Sai](#)
[Chương 446: Thuốc Giải Độc Thực Sự](#)

[Chương 447: Ân Đoạn Nghĩa Tuyệt](#)
[Chương 448: Anh Túc Có Độc](#)
[Chương 449: Dụ Đỗ Vân Thiên Vũ](#)
[Chương 450: Tản Bộ Trò Chuyện](#)
[Chương 451: Nhớ Đến Chi Ân Năm Cái Chân Gà](#)
[Chương 452: Tiêu Cửu Uyên Biết Sự Thật](#)
[Chương 453: Tiêu Cửu Uyên Hồi Hận](#)
[Chương 454: Quá Kinh Ngạc, Hẩn Thích Nàng](#)
[Chương 455: Nơi Đầu Sóng Ngọn Gió](#)
[Chương 456: Vênh Vênh Tự Đắc](#)
[Chương 457: Giỏi, Quá Giỏi](#)
[Chương 458: Thật Là Đáng Sợ](#)
[Chương 459: Thần Dung Lãnh Quyết](#)
[Chương 460: Con Người Vô Lại](#)
[Chương 461: Bồi Thường Một Trăm Vạn Lượng](#)
[Chương 462: Ta Muốn Từ Hôn](#)
[Chương 463: Thái Hậu Hồi Kinh](#)
[Chương 464: Bốn Vương Xin Lỗi Người](#)
[Chương 465: Hẩn Không Buông Tay Được](#)
[Chương 466: Hận Không Thể Giẫm Vào Tay](#)
[Chương 467: Hứa Cho Người Vinh Hoa Phú Quý](#)
[Chương 468: Tự Minh Đa Tình](#)
[Chương 469: Dưa Hái Xanh Sẽ Không Ngọt](#)
[Chương 470: Kéo Bàn Tay Nhỏ](#)
[Chương 471: Mê Hoặc](#)
[Chương 472: Vong Ân Phụ Nghĩa](#)
[Chương 473: Mệnh Định Quý Nhân](#)
[Chương 474: Muội Sẽ Thu Nhận Ta Sao](#)
[Chương 475: Nữ Nhân Đánh Đá Mảng Người Ở Ngoài Chợ](#)
[Chương 476: Chuyện Cười Buồn Cười Nhất](#)
[Chương 477: Xin Người Tác Thành Cho Chúng Ta](#)
[Chương 478: Ngốc Rồi](#)

Chương 479: Găm Dao Vào

Chương 480: Bội Nhọ Tiêu Cừ Uyên

Chương 481: Hung Thủ Hạ Độc Thực Sự

Chương 482: Làm Nũng

Chương 483: Hủy Mặt Của Nàng Ta Đi

Chương 484: Uống Say Làm Hồng Việc

Chương 485: Lấy Cái Chết Để Tạ Tội

Chương 486: Suy Nghĩ Kỹ Càng Rồi Mới Làm

Chương 487: Mỹ Nhân Rắn Rết

Chương 488: Ra Tay

Chương 489: Người Của Lăng Vân Tông Trọng Thương

Chương 490: Người Chuyên Gây Rắc Rối

Chương 491: Lòng Tốt Bị Đặt Nhầm Chỗ

Chương 492: Cám Ơn Người

Chương 493: Không Liên Quan Đến Người

Chương 494: Sĩ Nhục Ta

Chương 495: Con Ất Chủ Bài

Chương 496: Cải Thiện Linh Mạch

Chương 497: Đau Như Lửa Đốt

Chương 498: Ngực Biến Dạng

Chương 499: Hoàng Đế Là Một Kẻ Khốn Nạn

Chương 500: Có Phải Người Đó Bị Điên

Chương 501: Bảo Hấn Đi Chết Đi

Chương 502: Võ Mông Ngựa Lại Võ Trúng Đùi Ngựa

Chương 503: Chuyện Do Lưu Manh Gây Ra

Chương 504: Có Người Tới Gây Rối

Chương 505: Muôn Hoa Qua Tay

Chương 506: Đôi Môi Thật Ngọt Thật Mềm

Chương 507: Coi Như Bị Chó Cắn Một Cái

Chương 508: Vào Cung Dự Tiệc

Chương 509: Nơi Ăn Thịt Người

Chương 510: Toàn Thân Không Được Tự Nhiên

[Chương 511: Chân Tướng Của Việc Cứu Người](#)
[Chương 512: Nữ Nhân Không Biết Xấu Hổ](#)
[Chương 513: Ngọc Bội Trắng Lưỡi Liềm Đỉnh Ngôi Sao](#)
[Chương 514: Dẫm Nát Ngọc Bội](#)
[Chương 515: Hữu Tướng Đại Nhân](#)
[Chương 516: Cho Một Cái Tát Trước Mặt Mọi Người](#)
[Chương 517: Ta Cho Người Hôn Trả](#)
[Chương 518: Chính Phi, Trắc Phi](#)
[Chương 519: Hôm Nay Sẽ Là Ngày Chết Của Người](#)
[Chương 520: Giả Thần Giả Quỷ](#)
[Chương 521: Vận Hạn Chi Thế, Thiên Giáng Tai Tinh](#)
[Chương 522: Sấm Sét Không Dứt](#)
[Chương 523: Bướm Nghiện Xác Chết](#)
[Chương 524: Xem Ai Xui Xẻo](#)
[Chương 525: Không Muốn Bị Chết Cháy](#)
[Chương 526: Vương Gia Thực Sự Thương Nữ Nhân Đây](#)
[Chương 527: Ngụy Tạo Tiếng Sấm](#)
[Chương 528: Mất Mặt](#)
[Chương 529: Con Cọp Giấy](#)
[Chương 530: Phẫn Nộ](#)
[Chương 531: Đánh Tráo](#)
[Chương 532: Hai Người Đấu Chử](#)
[Chương 533: Binh Tới Tướng Chặn, Nước Tới Đất Ngăn](#)
[Chương 534: Gia Khánh Quận Chúa](#)
[Chương 535: Ai Thích Thì Lấy Đi](#)
[Chương 536: Tính Khí Ngang Bướng](#)
[Chương 537: Ác Mộng](#)
[Chương 538: Cứu Người](#)
[Chương 539: Chạy Thoát Thân](#)
[Chương 540: Bềng Tỉnh](#)
[Chương 541: Sứ Thần Vào Kinh](#)
[Chương 542: Thụ Sủng Nhược Kinh](#)

Chương 543: Học Cách Tôn Trọng Người Khác

Chương 544: Dã Nhân

Chương 545: Bại Tướng Dưới Tay Thuộc Hạ

Chương 546: Kẻ Thù

Chương 547: Lựa Chọn Đối Tượng Liên Hôn

Chương 548: Khiêu Chiến

Chương 549: Độ Sức

Chương 550: Ai Kêu Người Nhanh Mồm Nhanh Miệng

Chương 551: Đấu Ba Thắng Hai

Chương 552: Mỹ Nhân Kinh Diễm

Chương 553: Đẹp Như Tiên Trên Trời

Chương 554: Cầm Kỳ Thư Họa

Chương 555: Không Biết Xấu Hổ

Chương 556: Thiên Phú Nghịch Thiên

Chương 557: Tự Đâm Hai Mắt

Chương 558: Khó Chịu, Bực Bội Quá

Chương 559: Ngu Ngốc Đần Độn

Chương 560: Thành Thân Với Thái Giám

Chương 561: Liên Hôn Hai Nước

Chương 562: Như Người Mong Muốn, Ta Từ Hôn

Chương 563: Đau Lòng Như Vậy

Chương 564: Hít Thở Không Khí Tươi Mát

Chương 565: Mất Trí Nhớ

Chương 566: Ai Động Tay Chân

Chương 567: Nam Nhân Dụng Tâm Kín Đáo

Chương 568: Thái Tử Vô Dụng

Chương 569: Giận Dữ Đánh Thác Bạt Dã

Chương 570: Trực Tiếp Đàn Áp

Chương 571: Ly Thân Vương Uy Vũ

Chương 572: Đã Kiếm Được

Chương 573: Phương Thuốc Dân Gian

Chương 574: Học Luyện Đan

[Chương 575: Nổ Lò Đan](#)
[Chương 576: Đan Được Thượng Phẩm](#)
[Chương 577: Khôi Phục Trí Nhớ](#)
[Chương 578: Bị Người Khác Tính Kế](#)
[Chương 579: Say Rượu](#)
[Chương 580: Tâm Kế Thâm Sâu](#)
[Chương 582: Tin Tưởng Nàng](#)
[Chương 583: Chứng Sợ Hải Không Gian Khép Kín](#)
[Chương 584: Không Còn Tha Thiết Muốn Sống](#)
[Chương 585: Phát Bệnh](#)
[Chương 586: Duyên Phận](#)
[Chương 587: Kẻ Ác Là Phải Để Kẻ Ác Giày Vò](#)
[Chương 588: Không Thèm Làm Thái Tử Phi](#)
[Chương 589: Tâm Trạng Không Tốt](#)
[Chương 590: Cho Muội Sai Khiến Miễn Phí](#)
[Chương 591: Gần Quan Được Ban Lộc](#)
[Chương 592: Vương Gia, Người Mau Lên Đi](#)
[Chương 593: Trong Cung Bị Cháy](#)
[Chương 594: Hoàng Hậu Xin Lỗi](#)
[Chương 595: Thôi Tình Tán](#)
[Chương 596: Gạo Nấu Thành CƠM](#)
[Chương 597: Tiêu Cửu Uyên Xông Vào Cung](#)
[Chương 598: Khuôn Mặt Biến Dạng Vô Cùng Thê Thảm](#)
[Chương 599: Nhào Vào Gã](#)
[Chương 600: Sói Đói](#)
[Chương 601: Bốn Vương Giúp Nàng Giải Độc](#)
[Chương 602: Đừng Ép Ta Phải Động Thủ](#)
[Chương 603: Đại Nhân Đại Lượng](#)
[Chương 604: Vết Thương Lành Rồi Thì Vết Sẹo Sẽ Quên Đau](#)
[Chương 605: Hòa Hảo Rồi](#)
[Chương 606: Chính Nhân Quân Tử](#)
[Chương 607: Dụ Dỗ Thái Tử](#)

[Chương 608: Liên Thủ Hợp Tác](#)
[Chương 609: Giết Hại Tiểu Hải Tử](#)
[Chương 610: Cầm Thú](#)
[Chương 611: Đồ Không Biết Xấu Hổ](#)
[Chương 612: Quá Bất Ngờ](#)
[Chương 613: Nữ Ma Đầu](#)
[Chương 614: Phụng Chỉ Lục Soát Phủ](#)
[Chương 615: Kinh Thiên Động Địa](#)
[Chương 616: Nổi Giận Lôi Đình](#)
[Chương 617: Nam Nhân Tốt Nhất Trần Gian](#)
[Chương 618: Nanh Vuốt Ma Quỷ](#)
[Chương 619: Điên Rối](#)
[Chương 620: Phế Thái Tử](#)
[Chương 621: Chó Cùng Dứt Dâu](#)
[Chương 622: Vây Giết](#)
[Chương 623: Mạo Hiểm](#)
[Chương 624: Trời Sinh Một Cặp](#)
[Chương 625: Toàn Quân Bị Tiêu Diệt](#)
[Chương 626: Không Còn Gì Nữa](#)
[Chương 627: Mưu Mô Nham Hiểm](#)
[Chương 628: Uy Hiếp](#)
[Chương 629: Màn Kịch Hay](#)
[Chương 630: Người Bỏ Độc Thực Sự](#)
[Chương 631: Đối Diện](#)
[Chương 632: Hồ Dữ Không Ăn Thịt Con](#)
[Chương 633: Con Mèo Ăn Vụng](#)
[Chương 634: Chết Thảm](#)
[Chương 635: Đồ Kị](#)
[Chương 636: Ta Thích Người](#)
[Chương 637: Quay Lại Trả Thù](#)
[Chương 638: Lên Lãng Vân Tông](#)
[Chương 639: Lo Lắng](#)

Chương 640: Chết Không Có Chỗ Chôn

Chương 641: Loại Người Gì Vậy

Chương 642: Thái Dương Bồ Âm Thần Công

Chương 643: Vào Lăng Vân Tông

Chương 644: Tranh Đấu Trên Ngũ Phong

Chương 645: Nam Nhân Đẹp Như Tiên

Chương 646: Nội Loạn

Chương 647: Mỹ Nhân Rắn Rết

Chương 648: Thương Vong Nặng Nề

Chương 649: Sĩ Nhục

Chương 650: Tỷ Tỷ Thương Người

Chương 651: Giết Tiêu Lão Vương Gia

Chương 652: Lão Già Đáng Chết

Chương 653: Ác Nhân Có Ác Báo

Chương 654: Đơn Thương Độc Mã Gây Rối

Chương 655: Gây Rối

Chương 656: Yêu Tháp Màu Đen

Chương 657: Đừng Sợ, Ta Ở Đây

Chương 658: Không Điên Không Thành Ma

Chương 659: Muốn Sủng Nàng Cả Đời

Chương 660: Liên Thủ Phá Tháp

Chương 661: Tâm Ma

Chương 662: Hai Người Bị Thương

Chương 663: Ghen Ghét Thành Cuồng

Chương 664: Nuốt Ma Ghen

Chương 665: Tháp Nứt

Chương 666: Vương Tháp Và Tướng Tháp

Chương 667: Chiến Đấu Kịch Liệt

Chương 668: Thắng Lợi

Chương 669: Cơ Quan Mật Đạo

Chương 670: Ân Cấn Với Mỹ Nhân

Chương 671: Mật Đạo Ngập Nước

Chương 672: Ai Sống Ai Chết

Chương 673: Người Chìm Trong Dòng Bùn Cát

Chương 674: Người Không Từ Thủ Đoạn

Chương 675: Tình Thầy Trò Sâu Đậm

Chương 676: Lòng Giam

Chương 677: Chúc Phúc

Chương 678: Thủy Lao

Chương 679: Thần Y

Chương 680: Cơ Quan

Chương 681: Trận Pháp

Chương 682: Tìm Được Rồi

Chương 683: Quy Tức Linh Công

Chương 684: Chờ Đợi

Chương 685: Huỳnh Ấy Tinh Rồi

Chương 686: Giết Người

Chương 687: Độc Tố Còn Sốt

Chương 688: Mẫu Tử

Chương 689: Khai Dao

Chương 690: Luyện Đan

Chương 691: Bao Vây

Chương 692: Háo Sắc

Chương 693: Tàn Sát

Chương 694: Trúng Độc

Chương 695: Mờ Ám

Chương 696: Méo Mó

Chương 697: Đùa Chết

Chương 698: Bảo Vệ

Chương 699: Bức Điện

Chương 700: Hung Ác

Chương 701: Uống Máu

Chương 702: Mỹ Nam Kế

Chương 703: Hóa Linh

Chương 704: Bắt Vua

Chương 705: Đồ Sát

Chương 706: Thập Mềm Mại

Chương 707: Khai Chiến

Chương 708: Nội Chiến

Chương 709: Quái Vật

Chương 710: Thảm Bại

Chương 711: Trọng Thương

Chương 712: Tự Nổ

Chương 713: Tốt Đẹp

Chương 714: Cầm Hận

Chương 715: Yêu Thương

Chương 716: Khi Dễ

Chương 717: Ban Ân

Chương 718: Quan Hệ Thông Gia

Chương 719: Tư Tình

Chương 720: Không Biết Tốt Xấu

Chương 721: Thái Tử Nam Chiêu

Chương 722: Hút Hồn

Chương 723: Khóc Lóc Chạy Đi

Chương 724: Chúc Mừng Người

Chương 725: Hoà Bình

Chương 726: Giày Trượt Băng

Chương 727: Thập Diện Mai Phục

Chương 728: Đồ Tâm Thần

Chương 729: Làm Bộ Làm Tịch

Chương 730: Có Mưu Tính Khác

Chương 731: Xã Hội Suy Tàn

Chương 732: Hai Nữ Nhân Hầu Chung Một Phu

Chương 733: Cam Chịu Làm Thiếp

Chương 734: Mượn Gió Bẻ Măng

Chương 735: Nịnh Bợ

[Chương 736: Cả Đời Không Phụ Nàng](#)
[Chương 737: Trong Nóng Ngoài Lạnh](#)
[Chương 738: Một Người Là Đủ](#)
[Chương 739: Làm Nô Tỳ](#)
[Chương 740: Thế Giới Quá Huyền Diệu](#)
[Chương 741: Thân Bại Danh Liệt](#)
[Chương 742: Gã Là Phó Cảnh Ngôn](#)
[Chương 743: Giữ Gìn](#)
[Chương 744: Dây Dưa Làm Phiền](#)
[Chương 745: Khua Môi Múa Mép](#)
[Chương 746: Cực Kỳ Chán Ghét](#)
[Chương 747: Huyết Bọ Cạp](#)
[Chương 748: Nốt Ruồi Đen Trên Tay](#)
[Chương 749: Ái Mộ](#)
[Chương 750: Sao Có Thể Dễ Dàng Bỏ Qua](#)
[Chương 751: Kẻ Ngốc](#)
[Chương 752: Ăn Canh Thịt](#)
[Chương 753: Bình Dấm Chua Nhỏ](#)
[Chương 754: Cầu An Ủi](#)
[Chương 755: Có Mục Đích Riêng](#)
[Chương 756: Thân Phận Gia Cát Cẩn](#)
[Chương 757: Đến Từ Dị Giới](#)
[Chương 758: Hẳn Là Kẻ Thù Của Ta](#)
[Chương 759: Lưu Luyện Không Rời](#)
[Chương 760: Thề Sống Chết Nguyện Trung Thành](#)
[Chương 761: Bày Trận](#)
[Chương 762: Ngược Đãi Một Ngàn Lần](#)
[Chương 763: Trúng Chiêu](#)
[Chương 764: Phủ Nhận](#)
[Chương 765: Thuật Đổi Mặt](#)
[Chương 766: Hồi Hận](#)
[Chương 767: Nữ Nhi Thật Giả](#)

[Chương 768: Đồ Ngốc](#)
[Chương 769: Thủ Đoạn Hung Ác](#)
[Chương 770: Gã Là Ma Quỷ](#)
[Chương 771: Không Làm Thì Không Chết](#)
[Chương 772: Thái Tử Phi Nam Chiêu](#)
[Chương 773: Hai Nam Nhân Tranh Giành Một Nữ Nhân](#)
[Chương 774: Không Gặp Gã](#)
[Chương 775: Mạnh Mẽ Bước Vào](#)
[Chương 776: Không Bao Giờ Tha Thứ Cho Người](#)
[Chương 777: Phần Thưởng Là Một Nụ Hôn](#)
[Chương 778: Thái Hậu Đỗ Bệnh](#)
[Chương 779: Tức Giận](#)
[Chương 780: Quang Minh Chính Đại](#)
[Chương 781: Đối Mặt](#)
[Chương 782: Thiên Vị](#)
[Chương 783: Cuồng Vọng](#)
[Chương 784: Đường Thủy](#)
[Chương 785: Tìm Kiếm](#)
[Chương 786: Nhiều Loạn Tâm Mất](#)
[Chương 787: Mở Nắp Quan Tài](#)
[Chương 788: Cơ Quan](#)
[Chương 789: Đối Đầu](#)
[Chương 790: Vây Giết](#)
[Chương 791: Trọng Thương](#)
[Chương 792: Ngượng Ngùng](#)
[Chương 793: Tiến Cung Lĩnh Chi](#)
[Chương 794: Nhất Định Sẽ Hạnh Phúc](#)
[Chương 795: Uy Hiếp](#)
[Chương 796: Hạ Chi Ban Hôn](#)
[Chương 797: Ba Đạo Thánh Chi](#)
[Chương 798: Sẽ Không Thiếu Thứ Gì](#)
[Chương 799: Bể Quan Tu Luyện](#)

Chương 800: Bức Tranh Mỹ Nam Tắm Rửa

Chương 801: Ăn Luôn Nàng

Chương 802: Buổi Tối Tiếp Tục

Chương 803: Giải Quyết Như Thế Nào

Chương 804: Tâm Bệnh

Chương 805: Thư Khẩn Cấp Tám Trăm Dặm

Chương 806: Đã Nói Thì Sẽ Giữ Lời

Chương 807: Lo Lắng

Chương 808: Không Phụ Lòng

Chương 809: Sống Không Còn Ý Nghĩa Gì nữa

Chương 810: Nguy Hiểm

Chương 811: Họa Quốc Yêu Cơ

Chương 812: Biến Thiên

Chương 813: Hoàng Hậu Mở Tiệc

Chương 814: Kẻ Tội Đồ

Chương 815: Đánh Nhau

Chương 816: Chôn Thây Ở Đây

Chương 817: Độc Đan

Chương 818: Diệt Khẩu

Chương 819: Bị Thương

Chương 820: Giết Sạch

Chương 821: Tình Thương Của Mẫu Thân

Chương 822: Đập Cửa

Chương 823: Tạo Phản

Chương 824: Nghịch Thần Tặc Tử

Chương 825: Kế Hoạch Hoàn Hảo

Chương 826: Đoạt Thê Tử Của Người Khác

Chương 827: Nôn Ra Máu

Chương 828: Xúi Giục Ly Gián Nội Bộ

Chương 829: Nghênh Chiến

Chương 830: Hắc Lô Vân

Chương 831: Hai Tử Linh Cường Giả

[Chương 832: Không Thể Thua](#)
[Chương 833: Chạy Thoát Thân](#)
[Chương 834: Thi Thể Chất Như Núi](#)
[Chương 835: Lại Tăng Lên](#)
[Chương 836: Hướng Về Núi Phượng Linh](#)
[Chương 837: Nguy Hiểm Trùng Trùng](#)
[Chương 838: Cứu Binh](#)
[Chương 839: Người Đang Ở Đâu](#)
[Chương 840: Minh Sơn Hoàng Lăng](#)
[Chương 841: Hoàng Lăng Thạch Thất](#)
[Chương 842: Tiêu Cửu Uyên, Huynh Ở Đâu](#)
[Chương 843: Đốt Vàng Mã Cho Người](#)
[Chương 844: Oan Gia Ngõ Hẹp](#)
[Chương 845: Không Muốn Làm Nàng Bị Tồn Thương](#)
[Chương 846: Người Một Nhà](#)
[Chương 847: Đừng Rời Bỏ Ta](#)
[Chương 848: Ai Là Thái Tử](#)
[Chương 849: Không Xa Rời Nhau](#)
[Chương 850: Hồi Kinh](#)
[Chương 851: Chết Đi Mới Cam Tâm](#)
[Chương 852: Nhân Cơ Hội Tính Số](#)
[Chương 853: Liên Thủ Hợp Tác](#)
[Chương 854: Bị Thương](#)
[Chương 855: Đối Tượng Hoài Nghi](#)
[Chương 856: Miệng Nam Mô Bụng Một Bò Dao Găm](#)
[Chương 857: Con Nhà Tông Không Giống Long Cũng Giống Cánh](#)
[Chương 858: Bộ Mặt Ghê Tởm](#)
[Chương 859: Đau Đớn Đến Tột Cùng](#)
[Chương 860: Ý Trung Nhân](#)
[Chương 861: Chia Rẽ Uyên Ương](#)
[Chương 862: Cuộc Sống Của Hai Người](#)
[Chương 863: Lấy Máu Nghiệm Thân](#)

Chương 864: Thật Muốn Chặt Đứt Bàn Tay Này

Chương 865: Tiện Nhân Nuôi Tiện Nhân

Chương 866: Trời Cũng Giúp Ta

Chương 867: Nói Đùa Thôi

Chương 868: Dụ Dỗ Những Ai

Chương 869: Không Tiếc Lời Khen Ngợi

Chương 870: Đến Đây Góp Vui

Chương 871: Thà Cắn Lưỡi Tự Sát

Chương 872: To Gan Lớn Mật

Chương 873: Đánh Ba Mươi Gậy

Chương 874: Tự Tạo Đường Lui

Chương 875: Thấy Chết Không Cứu

Chương 876: Một Tên Phế Vật

Chương 877: Tội Khi Quân

Chương 878: Đoạn Tử Tuyệt Tôn

Chương 879: Nếu Yêu Ta, Giết Lão Ta Đi

Chương 880: Tháng Ngày Mật Ngọt

Chương 881: Nữ Nhân Hào Phóng

Chương 882: Để Lão Ta Sống Hay Chết?

Chương 883: Bày Kế Thu Thập Người

Chương 884: Nói Thật Để Được Tha Thứ

Chương 885: Bò Mẹ Bảo Vệ Con

Chương 886: Điên Cuồng Đả Thương

Chương 887: Trương Gia Bị Diệt

Chương 888: Kẻ Hạ Độc Thật Sự

Chương 889: Quân Không Phải Quân, Thần Không Phải Thần

Chương 890: Tim Lạnh Như Băng

Chương 891: Xí Xóa

Chương 892: Bí Mật Kinh Thiên Động Địa

Chương 893: Hôn Lễ Đầy Hoa Tươi

Chương 894: Chuẩn Bị Hậu Sự

Chương 895: Trái Tim Vô Cùng Lạnh Lẽo

[Chương 896: Mẫu Tử Liên Minh Bày Mưu Hãm Hại](#)
[Chương 897: Đoạt Mệnh Tác Hồn](#)
[Chương 898: Ta Muốn Giết Người](#)
[Chương 899: Tiểu Thần Giới](#)
[Chương 900: Kẻ Thù Mấy Đời](#)
[Chương 901: Tuyên Vương Lên Ngôi](#)
[Chương 902: Mọi Người Đều Không Cần Ta nữa](#)
[Chương 903: Chúng Ta Cùng Ngoắc Tay](#)
[Chương 904: Nàng Hoàn Toàn Là Của Hắn](#)
[Chương 905: Tân Đế Lâm Triều](#)
[Chương 906: Giai Nhân Trong Lòng Ngưỡng Mộ](#)
[Chương 907: Người Thừa Kế Hoàng Vị Chân Chính](#)
[Chương 908: Làm Hoàng Hậu Của Ta](#)
[Chương 909: Đích Thân Xử Lý](#)
[Chương 910: Nghiệt Chúng](#)
[Chương 911: Che Chết Người](#)
[Chương 912: Trì Hoãn Đại Hôn](#)
[Chương 913: Tối Nay Ta Ở Lại Cùng Nàng](#)
[Chương 914: Báu Vật Hiếm Thấy](#)
[Chương 915: Tiếng Xấu Muôn Đời](#)
[Chương 916: Hành Động Không Sáng Suốt](#)
[Chương 917: Muốn Nam Nhân Đến Điên Rồi](#)
[Chương 918: Thập Đại Kim Giáp Thi Nhân](#)
[Chương 919: Hủy Kim Giáp Thiên Nguyên Trận](#)
[Chương 920: Đến Rồi Thì Đừng Đi](#)
[Chương 921: Giết Không Tha](#)
[Chương 922: Người Thần Giới](#)
[Chương 923: Ta Sẽ Để Các Người Hạ Vị](#)
[Chương 924: Mưu Kế Của Tân Đế](#)
[Chương 925: Kẻ Giết Người](#)
[Chương 926: Chân Tướng Tàn Nhẫn](#)
[Chương 927: Tiểu Thần Giới Cường Đại](#)

[Chương 928: Âm Thầm Xa Khỏi Kinh Thành](#)
[Chương 929: Người Còn Yêu Kiều Hôn Hoa](#)
[Chương 930: Ngọt Ngào Say Lòng Người](#)
[Chương 931: Hoa Rơi Hữu Ý Nước Chảy Vô Tình](#)
[Chương 932: Lại Sàm Sỡ Rồi](#)
[Chương 933: Chủ Trì Đại Cục](#)
[Chương 934: Hắc Tửng Là Cái Đuôi Nhỏ Của Bà Ta](#)
[Chương 935: Chiêu Thư Kế Vị](#)
[Chương 936: Ba Ngày Sau Thành Hôn](#)
[Chương 937: Tân Hoàng Đế Kế Vị](#)
[Chương 938: Hoàng Đế Tốt Yêu Dân Như Con](#)
[Chương 939: Người Người Đến Ninh Bợ](#)
[Chương 940: Chúng Ta Sẽ Rời Khỏi Nơi Đây](#)
[Chương 941: Ba Đạo Thánh Chi](#)
[Chương 942: Ngày Đại Hôn](#)
[Chương 943: Tai Vạ Ngàn Năm](#)
[Chương 944: Xoá Bỏ Tất Cả](#)
[Chương 945: Không Muốn Liên Lụy Tới Người](#)
[Chương 946: Cướp Người](#)
[Chương 947: Thà Chết Cũng Không Sống Nhục](#)
[Chương 948: Truy Sát](#)
[Chương 949: Liên Thủ Đối Phó Kẻ Ác](#)
[Chương 950: Có Chỗ Không Đúng](#)
[Chương 951: Cung Nghênh Thiếu Chủ Về Tiểu Thần Giới](#)
[Chương 952: Loạn Tung Cả Lên](#)
[Chương 953: Phiền Phức Lớn](#)
[Chương 954: Hôn Lễ Thay Đổi Rồi Sao](#)
[Chương 955: Chạy Trốn](#)
[Chương 956: Ý Nghĩ Viễn Vông](#)
[Chương 957: Sức Lực Quá Yếu](#)
[Chương 958: Tìm Đường Sống Trong Chỗ Chết](#)
[Chương 959: Được Cứu](#)

[Chương 960: Truyền Tống Trận](#)
[Chương 961: Không Sợ Chết](#)
[Chương 962: Tiểu Thần Giới, Ta Đến Đây](#)
[Chương 963: Cường Giả Quá Nhiều](#)
[Chương 964: Tự Lo Liệu Đi](#)
[Chương 965: Nữ Nhi Bị Nhận Nhầm](#)
[Chương 966: Gặp Chuyện Ngoài Ý Muốn](#)
[Chương 967: Ma Thú](#)
[Chương 968: Linh Thú Hạ Đẳng](#)
[Chương 969: Đi Vào Cửa Ngách](#)
[Chương 970: Trục Xuất Khỏi Gia Môn](#)
[Chương 971: Có Ma](#)
[Chương 972: Chấp Nhận Sự Khiêu Chiến Của Các Người](#)
[Chương 973: Thư Viện Thiên Kinh](#)
[Chương 974: Y Sư](#)
[Chương 975: Tu Linh Tháp](#)
[Chương 976: Thiên Tài, Thiên Tài](#)
[Chương 977: Đối Thủ](#)
[Chương 978: Thượng Giả](#)
[Chương 979: Đối Chiến](#)
[Chương 980: Thua Rồi Không Dám Thừa Nhận](#)
[Chương 981: Không Phải Là Vật Trong Ao](#)
[Chương 982: Người Ngốc Có Phúc Của Người Ngốc](#)
[Chương 983: Toàn Lực Ứng Phó](#)
[Chương 984: Quá Hung Ác Rồi](#)
[Chương 985: Mọi Người Đều Rất Đau Lòng](#)
[Chương 986: Buổi Thi Đấu Tuyển Chọn](#)
[Chương 987: Sự Tồn Tại Chí Cao Vô Song](#)
[Chương 988: Muốn Thắng Phải Mạnh](#)
[Chương 989: Kẻ Xấu Xí Dị Hợm](#)
[Chương 990: Chán Sống Sao](#)
[Chương 991: Đồng Loạt Mù Mắt](#)

[Chương 992: Kẻ Xấu Xí Tác Oai Tác Quái](#)
[Chương 993: Đánh Cho Người Kêu Cha Gọi Mẹ](#)
[Chương 994: Cả Người Lăn Báo Quá Hung Tợn](#)
[Chương 995: Chiêu Đãi Các Người](#)
[Chương 996: Bất Ngờ Gặp Mặt](#)
[Chương 997: Trụ Cột Tương Lai](#)
[Chương 998: Kẻ Thù Không Đội Trời Chung](#)
[Chương 999: Đả Kích Người Khác](#)
[Chương 1000: Hắc Mã Mới Nổi](#)
[Chương 1001: Không Cam Tâm](#)
[Chương 1002: Khảo Nghiệm Trong Bảo Linh Tháp](#)
[Chương 1003: Qua Ải](#)
[Chương 1004: Khảo Nghiệm Ở Rừng Hắc Phong](#)
[Chương 1005: Tổ Đội](#)
[Chương 1006: Đánh Nhau Với Ma Thú](#)
[Chương 1007: Náo Bì Ngập Nước](#)
[Chương 1008: Đối Thủ Bị Thương Nặng](#)
[Chương 1009: Nguy Cơ Trong Bóng Tối](#)
[Chương 1010: Đều Do Mỹ Nam Gây Họa](#)
[Chương 1011: Nghiêm Trị Kẻ Phản Bội](#)
[Chương 1012: Bình Yên Vô Sự](#)
[Chương 1013: Thú Triều](#)
[Chương 1014: Thăng Cấp Thành Tân Sinh](#)
[Chương 1015: Cối Bồng Lai Tiên Cảnh](#)
[Chương 1016](#)
[Chương 1017: Cướp Sân](#)
[Chương 1018: Không Hợp Liên Động Thủ](#)
[Chương 1019: Môn Phái Tân Sinh](#)
[Chương 1020: Các Đại Gia Tộc Kiêu Ngạo](#)
[Chương 1021: Nơi Tập Trung Tuổi Trẻ Nam Mỹ Nữ](#)
[Chương 1022: Phòng Đấu Giá](#)
[Chương 1023: Quý Thành](#)

[Chương 1024: Hai Đại Mỹ Nam Quyết Đấu](#)
[Chương 1025: Cao Cao Tại Thượng](#)
[Chương 1026: Phân Chia Điểm Tích Lũy](#)
[Chương 1027: Hóa Ra Là Đại Mỹ Nữ](#)
[Chương 1028: Rượu Ngon Không Sợ Hâm Sâu](#)
[Chương 1029: Hóa Ra Chàng Ở Nơi Đây](#)
[Chương 1030: Hẳn Quên Chúng Ta Rồi](#)
[Chương 1031: Bùn Khê Khóc Rồi](#)
[Chương 1032: Ta Muốn Gặp Hẳn](#)
[Chương 1033: Cả Nam Và Nữ Đều Thích](#)
[Chương 1034: Đồ Háo Sắc](#)
[Chương 1035: Đầu Óc Có Vấn Đề](#)
[Chương 1036: Bị Dội Một Gáo Nước Lạnh](#)
[Chương 1037: Gia Nhập Viêm Minh](#)
[Chương 1038: Xem Thường Nữ Nhân](#)
[Chương 1039: Có Giỏi Thì Đánh Chết Ta Đi](#)
[Chương 1040: Người Rượt Đuối Kẻ Trốn Chạy](#)
[Chương 1041: Thiên Phú Tu Luyện](#)
[Chương 1042: Người Đeo Bám](#)
[Chương 1043: Yêu Khí Đầy Minh](#)
[Chương 1044: Phụ Lòng Tốt](#)
[Chương 1045: Đi Chết Đi](#)
[Chương 1046: Đều Là Mỹ Nam](#)
[Chương 1047: Không Thích Nữ Nhân Xinh Đẹp, Thích Nữ Nhân Xấu Xí](#)
[Chương 1048: Tay Nắm Tay](#)
[Chương 1049: Gia Nhập Viêm Minh](#)
[Chương 1050: Hào Bằng Hữu](#)
[Chương 1051: Luyện Chế Đan Địa Cấp](#)
[Chương 1052: Kẻ Thù Gặp Lại](#)
[Chương 1053: Quyết Chiến Sinh Tử](#)
[Chương 1054: Tuyệt Đối Không Lùi Bước](#)
[Chương 1055: Đừng Để Nữ Nhân Khó Xử](#)

Chương 1056: Có Sát Khí
Chương 1057: Coi Ta Là Người Chết U
Chương 1058: Đánh Bại Từng Người
Chương 1059: Bị Đánh Rơi Xuống Bùn
Chương 1060: Nhìn Thấu Được Mưu Kế
Chương 1061: Bắt Gấu Con
Chương 1062: Kẻ Gây Tai Họa
Chương 1063: Chạy Trối Chết
Chương 1064: Người Là Vị Hôn Phu Của Nàng
Chương 1065: Sinh Tử Thuận Theo Tự Nhiên
Chương 1066: Đồ Kiêu Ngạo Bì Ổi
Chương 1067: Chút Tài Mọn
Chương 1068: Ma Sói Cấp Bốn
Chương 1069: Hung Ác Tàn Nhẫn
Chương 1070: Mất Tích Không Thấy Dấu Vết

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Thà Là Ngọc Vỡ

Giọt giọt.

Vân Thiên Vũ cảm thấy có âm thanh vang bên tai mình, nàng cố gắng mở mắt.

Nhìn thấy là một chiếc đồng hồ đựng đưa.

Hướng tới là một khuôn mặt phóng đại tinh xảo, lông mày đen chau chuốt tinh tế, con ngươi đen nhánh như hồ nước sâu, phía dưới sống mũi thẳng tắp là bờ môi khêu gợi, giờ phút này đôi môi bày ra độ cong duyên dáng, đang cười yếu ớt nhìn nàng.

Thấy nàng mở mắt, dịu dàng nói: "Vũ nhi người đã tỉnh?"

Vân Thiên Vũ cau mày nhìn hắn, muốn ngồi dậy.

Nhưng nàng vừa động mới phát hiện ra một chuyện đáng sợ, nàng bị người dùng xích sắt khóa trên một cái giường, tay chân đều bị khóa lại, vừa động cũng không nhúc nhích được.

Vẻ mặt Vân Thiên Vũ thay đổi, thật nhanh ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mặt, lạnh lùng lên tiếng: Dao Quang, người đang làm gì?"

Dao Quang, là nam nhân nàng ba tháng trước nhặt về, nàng sợ hãi nhặt hắn về, là bởi vì hắn hôn mê ở hiện trường cha nuôi chết, nàng muốn tra rõ

cha nuôi chết như thế nào, cho nên liền đem hắc về, chẳng qua là hắc mất trí nhớ.

Hiện tại là tình huống gì, Vân Thiên Vũ nhìn chăm chăm gương mặt nam nhân trước mặt cùng ngày thường hoàn toàn khác nhau.

Quanh người hắc cao quý ưu nhã, phảng phất như vương tử trong đồng thoại Hy Lạp cổ, cùng nam nhân thường ngày bên cạnh hài hình giống nhưng hoàn toàn khác nhau.

Nam nhân đứng thẳng người, hướng Vân Thiên Vũ đưa tay ra, tôn trọng giới thiệu thân phận của mình: "Người mạnh khỏe, ta là Phó Cảnh Ngôn."

Lời Phó Cảnh Ngôn vừa dứt, mặt Vân Thiên Vũ trắng bệch, nàng bình tĩnh nhìn Phó Cảnh Ngôn, ý cười trên môi lạnh như băng.

"Phó Cảnh Ngôn, hiện tổng giám đốc đương nhiệm của tập đoàn Long Đăng, năm nay hai mươi bốn, xưa nay là thần long thấy đầu không thấy đuôi, lại ra giá mười tỷ mua phượng linh giới, người là vì phượng linh giới mà đến?"

Vân Thiên Vũ cúi đầu nhìn phượng linh giới trên ngón tay mình, đây là đồ mà cha nuôi đưa cho nàng, cho tới nay có rất nhiều người muốn có được phượng linh giới

Đồn rằng bên trong phượng linh giới niêm phong một con phượng hoàng, có sức mạnh cường đại, giúp người hoàn thành nguyện vọng trong lòng, cho nên rất nhiều người muốn có được phượng linh giới.

Trong đó đứng đầu là Phó Cảnh Ngôn tổng giám đốc tập đoàn Long Đăng, hắc ra giá mười tỷ mua phượng linh giới, chỉ tiếc cuối cùng vẫn không có được, bởi vì phượng linh giới trong tay Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ chẳng những có y thuật cao siêu, hơn nữa thân thủ hết sức lợi hại, người bình thường căn bản không đến gần nàng được.

"Cha nuôi ta là người giết, người hôn mê ở hiện trường là giả bộ, mất trí cũng là giả, tất cả chỉ là muốn có được phượng linh giới."

Phó Cảnh Ngôn không nói gì, Vân Thiên Vũ biết mình đã đoán trúng, đột nhiên nàng nở nụ cười tự giễu, cho tới nay nàng là người lãnh huyết vô tình.

Khó có được một lần làm người tốt, rốt cuộc, nếu không phải người này sao có thể tiếp cận nàng, làm sao có thể dùng thuật thôi miên nàng, từ đó bắt được nàng.

Phó Cảnh Ngôn thấy nàng cười như vậy, trong lòng hết sức khổ sở, con người hăn dịu dàng nhìn Vân Thiên Vũ nói

"Vũ nhi, ta chỉ là muốn xem phượng linh giới một chút, nó là một loại dẫn dụ trí mạng đối với ta, ta ngày đêm suy nghĩ về nó, ta chỉ muốn xem nó vì sao lại có sức hấp dẫn đối với ta như vậy, ta tuyệt đối không có ý tứ chiếm đoạt phượng linh giới."

Vân Thiên Vũ dừng cười lạnh, nhìn chăm chăm Phó Cảnh Ngôn.

"Nếu không phải không tìm được phượng linh giới, chỉ sợ trong lúc ta ngủ mê man người đã lấy phượng linh giới đi."

Vân Thiên Vũ dứt lời, Phó Cảnh Ngôn há miệng, nói không ra lời, trên thực tế lúc Vũ nhi mê man, hăn quả thật đã lấy phượng linh giới, nhưng không nghĩ tới phượng linh giới như là cùng máu thịt với nàng, bám sát ở trên ngón tay của nàng.

Vân Thiên Vũ không để ý tới Phó Cảnh Ngôn, âm ngoan nói: "Có phải hay không người trời ta lại là ép ta giao phượng linh giới cho người,

Phó Cảnh Ngôn, người nằm mơ, có can đảm giết cha nuôi ta, chết."

Nàng nói xong làm cho hắn vui vẻ châm chọc, không chút do dự bóp nát thủy tinh trong tay phải đã sớm chôn thuốc nổ thật tốt.

Oanh một tiếng âm thanh nổ ngút trời, Vân Thiên Vũ cảm giác cả người mình hóa thành vô số mảnh vụn , bên tai còn vang lên tiếng nói đau lòng của Phó Cảnh Ngôn: "Vũ nhi, ta thích ngươi, ngươi không chết, ta không nghĩ sẽ giành phượng linh giới, ta chỉ là muốn xem một chút thôi."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Đại Hôn Hưu Phu (1)

Đau, toàn thân trên dưới dường như rất đau đớn.

Trong lúc mơ hồ, Vân Thiên Vũ suy nghĩ, không phải nàng bị thủy tinh nổ thành từng mảnh sao? Tại sao có thể cảm giác đau đớn rõ ràng như vậy.

Đang suy nghĩ, đột nhiên bên tai vang lên tiếng bước chân, mang theo âm thanh nhu nhược khẩn cầu đi tới.

"Hậu gia, người mau cứu tiểu thư đi, nàng sắp mất mạng, người để cho đại phu tới xem tiểu thư một chút đi."

Một âm thanh vang lên, giống như có người bị đá bay.

Theo tiếng vang rơi xuống đất còn có âm thanh tức giận mắng: "Tiện tỳ, người ở đây có chuyện gì? Muốn chết."

Đúng lúc này, Vân Thiên Vũ mở mắt ra, liền nhìn thấy một người bị đá bay vào một góc của gian phòng, thật lâu cũng không nhúc nhích được, có thể thấy được bị đá không hề nhẹ, mà người đá nàng ta hùng hùng hổ hổ, một đường đi tới trước giường Vân Thiên Vũ, trên cao nhìn xuống nàng.

Đây là một nam tử trung niên lớn lên tuần dật, giơ tay nhắc chân đều mang theo một khí chất cao thượng, làm cho người ta vui lòng thân cận.

Chẳng qua là Vân Thiên Vũ cũng không quên người này vừa nãy hung hăng đá người, hơn nữa ánh mắt của người này nhìn nàng tràn đầy ghét bỏ, giống như nàng là một đồ vật bẩn thỉu.

Nhìn nam nhân trung niên áo mũ chỉnh tề, lồng ngực Vân Thiên Vũ theo bản năng lên một cổ khí ứ đọng, muốn bỏ qua cũng không được.

Đồng thời trong đầu nàng vang lên một âm thanh, đại lượng tin tức như cơn sóng tuôn ra hướng thẳng đầu của nàng chui vào, từ trong trí nhớ nàng rất nhanh biết được tình cảnh của mình.

Nàng chính xác là thần y nổi tiếng toàn cầu, không có chết trong vụ nổ, thế nhưng linh hồn xuyên không qua dị giới, trở thành phế vật đại tiểu thư Vân Thiên Vũ của Vĩnh Ninh Hạo phủ nước Đông Ly.

Đại tiểu thư Vân Thiên Vũ của Vĩnh Ninh Hạo phủ, chẳng những nát gan hèn yếu, còn lại không có tí nào phế vật.

Tuy là đại tiểu thư, lại thường bị người ta khi dễ, ngay cả hạ nhân cũng dám bắt nạt trên đầu nàng, mà phụ thân của nàng Vĩnh Ninh Hạo Vân Lô, chẳng những không che chở cho nàng, ngược lại so với người bên cạnh còn ghét bỏ nàng hơn.

Mặc dù Vân Thiên Vũ vẫn chưa trưởng thành, nhưng lại có một vị hôn phu, Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch.

Hôm nay chính là đại hôn của nàng cùng Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch.

Không ngờ muội muội của nàng Vân Thiên Tuyết lại bị thổ phỉ bắt cóc, Tuyên vương điên hạ yêu mến muội muội nên đáp ứng yêu cầu của bọn cướp, tự mình đưa nàng đến tay bọn thổ phỉ, để bảo toàn muội muội của nàng.

Nàng vì giữ sự trong sạch của mình, nhảy xuống vực tử vẫn.

Không nghĩ tới lại tiện nghi cho nàng khi đến dị giới này, Vân Thiên Vũ nghĩ đến đời trước nữ nhân này thật đáng thương, vừa phần nộ cho nữ nhân bất hạnh kia, cuối cùng nàng ở trong lòng mặc niệm.

Ta vừa đón nhận thân thể của người, sẽ thay người trừng trị những người thường ngày khi dễ người, người an tâm đi.

Nàng nghĩ như thế, khí tức tích tụ trong lòng phai đi không ít.

Trên giường Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, nam nhân trên đỉnh đầu, cũng chính là Vĩnh Ninh Hậu phủ Hậu gia Vân Lôi sắc mặt đã khó coi.

Bởi vì hắn không nghĩ tới mình đứng ở chỗ này nửa ngày, nghiệt nữ này vẫn không để ý đến hắn, cho nên Vân Lôi hỏa khí lên tới, hướng về phía Vân Thiên Vũ mắng to.

"Nghiệt chướng, phụ thân tới người cũng không biết chào hỏi một tiếng, thường ngày học lễ nghi đi nơi nào?"

Vân Lôi vừa mở miệng, Vân Thiên Vũ tỉnh thần, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt dữ tợn vằn vẹo của nam nhân kia, ánh mắt không tự chủ lạnh, người này nhưng là phụ thân của thân thể này a.

Sau khi tìm thấy nàng dưới vực sâu, chẳng những không có trước tiên đến xem nàng, cũng không có phái người xin đại phu tới đây nhìn một chút nàng, hiện tại vừa mở miệng lại là chất vấn.

Chẳng lẽ hắn không thấy nàng toàn thân cao thấp đều bị thương, căn bản động cũng không nhúc nhích được sao? Chẳng những là trên người, chỉ sợ ngay cả trên mặt cũng vết thương thật mệt mỏi, bởi vì nàng có thể cảm giác được cả khuôn mặt hỏa thiêu : lửa đốt bàn đau đớn.

"Người cảm thấy người xứng là phụ thân sao?"

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Đại Hôn Hưu Phu (2)

Trong phòng, Vân Thiên Vũ vừa dứt lời, bộ mặt Vân Lô khó tin nhìn người trên giường, sắc mặt từ trắng chuyển sang đen.

Thân là Hậu gia Vĩnh Ninh Hậu phủ, hãn luôn luôn nói một là một, khi nào thì bị người châm chọc như thế, huống chi người châm chọc hãn lại là nữ nhi phế vật của hãn.

Điều này càng làm cho hãn khó có thể tiếp nhận, cho nên Vân Lô tức giận mắng to: "Nghịch nữ, ngươi dám cùng trưởng bối nói chuyện như vậy, hôm nay ta không đánh chết ngươi, ta không phải phụ thân ngươi."

Hãn hướng Vân Thiên Vũ tát một cái, Vân Thiên Vũ thân thể vừa động, bàn tay kia đánh lên giường bên cạnh nàng.

Ba một thanh âm vang lên, có thể thấy được lực đạo không nhẹ, nếu như một tát này đánh lên trên mặt Vân Thiên Vũ, chỉ sợ nàng phải mất nửa cái mạng.

Mặc dù một cái tát không có đánh đến trên mặt của nàng, nhưng nàng vừa động, liên lụy đến vết thương trên người, đau đớn khiến cho người nàng không khỏi toát một tầng mồ hôi lạnh.

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn chăm chăm Vân Lô, thần sắc trong mắt lạnh như băng, kích động tức giận trong lòng Vân Lô, tay theo bản năng

lần nữa dương lên, miệng đồng thời mắng: "Nghịch nữ, ánh mắt người như vậy là sao, lão tử hôm nay không thể không đánh chết người ."

Nhưng lần này bàn tay của Lô Vân bị người kéo lại, còn có một âm thanh mềm mại đáng yêu vang lên: "Được rồi, Hậu gia người đừng tức giận, người quên người tới đây là có chuyện sao?"

Tất cả lời này, rốt cuộc Vân Lô mới nhớ đến mục đích hôm nay mình tới đây, bởi vì có chuyện tìm Vân Thiên Vũ, cho nên hẩn nhẫn nhìn thả tay xuống, hung hăng nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ.

Ánh mắt của Vân Thiên Vũ chuyển từ trên người Vân Lô đến trên người cô gái, nữ nhân này lớn lên xinh đẹp tuyệt trần, hơn nữa ăn mặc tỉ mỉ, một chút cũng không thấy già, vừa nhìn giống như thiếu nữ hai mươi tuổi, nàng trước mắt chính là Hậu phu nhân Vĩnh Ninh Hậu phủ, mẫu thân của Vân Thiên Tuyết.

Đời trước bị hạ nhân trong phủ khi dễ, bị Vân Lô ghét bỏ, không thể không có công của nữ nhân này a.

Con người Vân Thiên Vũ u ám, khóe môi cười như không cười, rất nhanh nàng sẽ trả lại tất cả ủy khuất hôm nay cho hẩn.

Vân Lô dữ tợn mở miệng: "Nghịch nữ, nợ này ta sẽ từ từ tính sổ với người, hiện tại ta có một chuyện khác muốn người làm, hôm nay vốn là đại hôn của người và Tuyên vương điện hạ, nhưng người như vậy, làm sao gả cho Tuyên vương điện hạ."

Cuối cùng Vân Thiên Vũ mới hậu tri hậu giác nhớ tới chuyện đại hôn hôm nay, đồng thời cũng nhớ tới đời trước nam nhân này đã đưa nàng cho bọn thổ phỉ, nếu không phải tại nam nhân căn bã này, chủ nhân thân thể căn bản không thể chết.

Vân Thiên Vũ giả bộ không biết Vân Lô nói lời này là có ý gì.

"Cho nên đây?"

Mặt Vân Lô đen lại, ngón tay theo bản năng nắm lại, hẳn cho là hẳn nói như vậy, nghiệt nữ này sẽ chủ động để cho muội muội của nàng thay nàng gả đi, không nghĩ tới nàng vậy mà không tự hiểu, quá đáng giận.

"Gương mặt người đã hủy dung, làm sao xứng với Tuyên vương điện hạ, coi như người gả vào Tuyên vương phủ, cũng sẽ không được cưng chiều, kết quả cuối cùng cũng như bị hữu, thế nên người để cho Thiên Tuyết muội muội của người thay người gả đi, như vậy vừa tròn vẹn cho người, cũng như bảo vệ thể diện của Vĩnh Ninh Hậu phủ ta."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Đại Hôn Hữu Phu (3)

Trong phòng, sau khi Vân Lô nói chuyện xong, Vân Thiên Vũ vẫn chưa kịp nói chuyện, một bên Liễu thị Vĩnh Ninh Hậu phu nhân đã ôn hòa mở miệng.

"Vũ nhi a, phụ thân người cũng là vì nghĩ cho người, người đã như vậy, gả vào nhất định là chịu khổ, cho nên không thể làm gì khác hơn là ủy khuất muội muội người thay người gả vào Tuyên vương phủ, người cần phải thông cảm nỗi khổ tâm của phụ thân người a."

Lời nói của Liễu thị khiến cho sắc mặt Vân Lô Vĩnh Ninh Hậu gia dễ nhìn một chút.

Vân Thiên Vũ cười lạnh nhìn một đôi cầu nam nữ cầu kết với nhau làm việc xấu xa, rõ ràng nghĩ muốn ****, còn phải giả dối lập miếu thờ, rõ ràng muốn cho Vân Thiên Tuyết gả vào Tuyên vương phủ thành Tuyên vương phi.

Hết lần này tới lần khác đều ngụy trang là vì tốt cho nàng, thật sự cho nàng là ngu hay sao.

Vân Thiên Vũ suy yếu mở miệng: "Mặt của ta đã bị hủy, dù sao cứ như vậy, tội gì để cho muội muội bị ủy khuất, không để muội muội bị ủy khuất, ta tự mình gả vào Tuyên vương phủ chịu tội đi."

Vân Thiên Vũ dứt lời, Vân Lôi và Liễu thị hai người lập tức đen mặt, đồng thời nhìn chăm chú vào Vân Thiên Vũ.

Vân Lôi trực tiếp nổi giận.

"Nghiệt nữ, người đều như vậy, còn tư tưởng muốn Tuyên vương, người cảm thấy người xứng với Tuyên vương điện hạ sao? Người cùng Tuyên vương điện hạ, một là bần nhão, một là mây trên bầu trời, người nghĩ nơi nào người xứng với Tuyên vương. Tuyên vương điện hạ là Thiên Tử kiêu tử, nhân trung long phượng, chỉ có muội muội người nữ tử tài mạo song toàn như vậy mới có thể xứng đôi, người vì sao không thành toàn cho hai người bọn họ, rõ ràng lại muốn chia rẽ hai người bọn họ."

Vân Lôi nói xong lời cuối cùng, Vân Thiên Vũ hoàn toàn trở thành tội ác tày trời, người tội ác tày trời, rành rành thành đầu sỏ chia rẽ nhân duyên.

Khóe môi Vân Thiên Vũ cười châm chọc, trong lòng một trận đau nhói, nàng biết đây là một chút ý thức của chủ nhân thân thể này lưu lại ở trong người, nghe được phụ thân mình nói như vậy.

Nàng làm sao có thể không đau lòng.

"Thì ra phụ thân muốn muội muội thế thân ta gả vào Tuyên vương phủ thành Tuyên vương phi, nếu như thế, sao phụ thân không nói sao sớm, tội gì nói ủy khuất muội muội, đây chẳng phải là phụ thân và muội muội cùng ý nghĩ sao?"

Vân Thiên Vũ không khách khí nói, Vân Lôi một trận quần bách, thuận theo lửa giận, hung tợn nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Người đã nói người đồng còn chưa phải đồng ý?"

Vân Thiên Vũ không sao cả mở miệng: "Đồng ý, thế nào không đồng ý, nam nhân căn bản kia ta không lạ gì, người để cho muội muội gả cho hắn đi, nam căn bản tiện nữ vừa đúng xứng một đôi."

Vân Lôi vừa nghe lời của Vân Thiên Vũ, đồng thời trong lòng một trận thờ phào nhẹ nhõm, sắc mặt khó coi không nói nên lời, nghiệt nữ này, bây giờ nói chuyện lời nói cay nghiệt ác độc như thế.

Vân Lôi suy nghĩ, nhìn Vân Thiên Vũ ra lệnh: "Người đã đồng ý để muội muội người thay người giả đi, như thế này tiện cho chúng ta tuyên bố, người tự biết không xứng với Tuyên vương điện hạ, nguyện ý để muội muội thay giả."

Vân Lôi dứt lời, Vân Thiên Vũ rốt cục hoàn toàn hiểu mục đích của Vân Lôi cùng Liễu thi hôm nay tới đây, bọn họ chẳng những muốn cho Vân Thiên Tuyết thay mặt giả, còn muốn cho nàng ta thuận lợi có thanh danh giả vào Tuyên vương phủ, hơn nữa nàng ta ra ngoài vừa nói như vậy, ngay cả danh tiếng Tuyên vương điện hạ cũng vẫn hồi không ít.

Vân Thiên Vũ nhiều cột nhìn Vân Lôi nói: "Nếu là ta không muốn ra ngoài tuyên bố để cho muội muội thay mặt giả."

Sắc mặt Vân Lôi lập tức đen lại, nghiệt nữ này hôm nay lá gan quá lớn, cho nên dám can đảm lặp đi lặp lại nhiều lần làm khó hãn, rõ ràng là muốn chết.

"Người có thể thử xem, nếu người không ra ngoài tuyên bố chuyện này, xem ta không đánh chết người."

Vân Lôi hung tàn nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, con người ánh lên sắc xanh âm u thật giống như âm độc xà đồng một loại, giờ phút này ánh mắt của hãn, không giống đối mặt nữ nhi, phảng phất là đối với cừu nhân của mình thù sâu như biển.

Vân Thiên Vũ tuyệt không sợ hãn, nhàn nhạt khiêu khích nói: "Nếu phụ thân đã nói như vậy, vậy thì ta ra tới tuyên bố một chút đi."

Chỉ mong các người không phải hối hận.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Đại Hôn Hưu Phu (4)

Trong phòng, Vân Thiên Vũ vừa mới nói xong, một tiếng suy yếu nức nở vang lên tới, còn có âm thanh cầu khẩn thật thấp.

"Hậu gia, người không nên đối với tiểu thư như vậy."

Tiếng nức nở này vang lên, hấp dẫn lực chú ý người trong phòng, mọi người quay đầu nhìn sang, liền thấy người lúc trước bị Vân Lô một cước đá bay, đã dằng dặc tỉnh lại.

Vân Thiên Vũ thấy người này tỉnh lại, cuối cùng biết nàng là ai, nguyên lai là nha hoàn Họa Mi của nàng.

Họa Mi là mẫu thân của chủ thân thể này mua vào phủ, vẫn hầu hạ thân thể này, đối với chủ thân thể này rất trung thành.

Chỉ tiếc nàng chỉ là một tiểu nha hoàn bé nhỏ không đáng kể, ở Hậu phủ căn bản không bảo vệ được chủ tử, hai người coi như là sống nương tựa lẫn nhau lớn lên.

Lúc trước Họa Mi mặc dù hôn mê đi, nhưng mơ hồ nghe được Vân Lô cùng Vân Thiên Vũ nói, nàng đau lòng cho Vân Thiên Vũ, cho nên mới phải mở miệng.

Chẳng qua là nàng vừa mở miệng, liền rước lấy lửa giận của Vân Lô, hôm nay hăn vốn là nổi giận tột cùng, tiện tỷ này lại dám mở miệng nói ra

lời như vậy, rõ ràng là muốn chết.

Sắc mặt Vân Lôì khó coi hướng Họa Mị sãi bước đi tới, muốn đá chết Họa Mị.

Trên giường Vân Thiên Vũ lạnh lùng nhìn hắñ, lên tiếng nói: "Người dám đá một cái thử xem, nếu là người đá một cái, liền ðừng trông cậy vào ta ði ra ngoài tuyên bố chuyện tình ðể cho Nhị muội muội thay mặt gắ."

Lời này vừa rơi xuống, Vân Lôì rồť cục ðừng chân, bất quá trong con người hàn khí bắn ra bốn phía, khóe môi càng thêm ý cười lạnh lẽo.

Nghiệt nữ này ðợi sau hôn sự với Tuyên vương, hắñ nhất ðịnh phải hảo hảo dọn ðẹp ðôi chủ tớ ðáng chết này.

Vân Lôì suy nghĩ sắc mặt âm trầm nhìn Vân Thiên Vũ: "Người nhanh lên một chút ði ra ðại sảnh tuyên bố chuyện này, bằng không ta liền ðánh chết tiện tỳ này."

Nói xong Vân Lôì không nhìn Vân Thiên Vũ một cái, xoay người liền tự ði ra ngoài.

Liều thị cũng theo sát phía sau hắñ ði ra ngoài, chẳng qua là trước khi lúc rời ði, liếc Vân Thiên Vũ một cái, khóe miệng là cười ðắc ý.

ðợi ðến khi hôn sự Tuyên Vương ðiện hạ xong, người chờ bị Hậu gia dọn ðẹp ði.

Trong phòng rất nhanh chỉ còn lại chủ tớ hai người, một nửa chết nửa sống nằm ở trên giường, một nửa chết nửa sống nằm trên mặt ðất.

Họa Mị nhìn Vân Thiên Vũ trên giường giùng giẩng muốn ngồi dậy, không khỏi thương tâm khóc lớn lên, vừa khóc vừa hướng trước giường Vân Thiên Vũ bò ði, nàng giẩng dựa lại ðề lên thân thể Vân Thiên Vũ.

"Tiểu thư, người không nên nghe lời của Hậu gia, không nên để cho Nhị tiểu thư thay mặt gả, nếu là Nhị tiểu thư thành Tuyên vương phi, sau này người ở Hậu phủ này cuộc sống không dễ chịu lắm, nhưng người nếu là gả vào Tuyên vương phủ, như thế nào đi nữa cũng sẽ không khổ sở hơn so Hậu phủ."

Khóe miệng Vân Thiên Vũ vẽ ra nụ cười lạnh lẽo như nước, nàng cũng không nhận ra mình có thể thuận lợi gả vào Tuyên vương phủ, coi như gả vào Tuyên vương phủ, nàng cũng không cho là mình sẽ tốt hơn.

Huống chi nam nhân cạnh bà như vậy, nàng căn bản sẽ không gả.

Vân Thiên Vũ nhìn Họa Mi, trầm giọng nói: "Người cho rằng Tuyên vương chính là người tốt sao? Ta gả cho hắn sẽ tốt hơn sao? Nếu như nói nơi này là ổ sói, Tuyên vương phủ chính là hang hổ, ta tiến vào, chỉ sợ rất nhanh cũng sẽ bị nuốt đến hài cốt cũng không còn, cho nên trông cậy vào người khác không bằng trông cậy vào mình."

Vân Thiên Vũ giãy dựa ngời dậy, này ngời xuống, kéo theo đau đớn tê liệt toàn thân trên dưới, không có một chỗ không đau, chẳng những là trên người ngay cả trên mặt cũng đau rát, nàng không cần nhìn, cũng biết mình gương mặt này sợ là bị thương rất nặng.

Chỉ bất quá đơn giản ngời dậy, quanh thân nàng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, ánh mắt từng trận biến thành màu đen, nàng dùng sức cắn môi dưới, mượn đau đớn, mới không có để cho mình ngất đi.

Vân Thiên Vũ nắm chặt tay hung hăng thề, hôm nay mình thừa nhận hết thảy, cuối cùng sẽ trả lại, nhất định sẽ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Đại Hôn Hưu Phu (5)

Vân Thiên Vũ nhanh chóng kiểm tra toàn thân một lần, phát hiện trên người mặc dù nhiều nơi da thịt bị thương bên ngoài, nhưng lại không có thương tổn gân động cốt, đây là chuyện đáng được ăn mừng nhất.

Lúc trước nhảy xuống vực để tự vệ, nàng cho nên không có va chạm xương trên người, chẳng qua là khắp người trên dưới nhiều chỗ va chạm bị thương, một cái chân cũng trật thương, giờ phút này toàn tâm tựa như đau đớn.

Bất quá Vân Thiên Vũ không kịp để ý tới những thứ này, nếu nàng không thu thập những người đó, nàng liền nuốt không trôi cục tức trong lòng này.

"Người bây giờ giúp ta đi làm một chuyện."

Vân Thiên Vũ nhìn về Họa Mi, gọn gàng ra lệnh.

Họa Mi nhìn nàng như vậy, theo bản năng gật đầu, nhưng là rất nhanh liền phát hiện không được bình thường, tiểu thư thể nào trở nên trầm ổn tĩnh táo như vậy, thường ngày nếu nàng gặp phải những chuyện này, nhưng chỉ biết khóc.

Họa Mi ngẩng đầu hồ nghi nhìn Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ vừa nhìn cũng biết nàng đang suy nghĩ gì, thản nhiên nói.

"Chết qua một đời người, người cho rằng ta còn có thể hèn yếu vô năng giống như trước đi, sau này ta không bao giờ ... cùng ngày trước giống nhau, cho nên người không cần lo lắng chuyện chúng ta, hết thấy đều sẽ tốt."

Họa Mi nghe trong lòng lập tức nhiều hơn kiên định, dùng sức gật đầu: "Tốt."

Dù sao xấu nhất chỉ có tình huống mắt trước.

"Người tới đây, " Vân Thiên Vũ ý bảo Họa Mi tới đây, bản thân ở bên ngoài tai của nàng nhỏ giọng nói thầm, Họa Mi vừa nghe vừa dùng sức gật đầu, đợi đến Vân Thiên Vũ phân phó xong, nàng liền giãy dụa đứng dậy đi ra ngoài làm việc.

Trong phòng Vân Thiên Vũ đấu tranh xuống giường, sau đó thật nhanh tìm một tờ giấy ra ngoài, chỉ tiếc không tìm được bút, cuối cùng thấy trên người mình loang lỗ vết máu, nàng linh hoạt vừa động, thấm máu ở phía trên viết một chữ thật lớn.

Đợi đến viết xong chữ, nàng cảm giác mình cả người một chút khí lực cũng không có, thở hào hển toát mồ hôi lạnh hướng trên ghế ngồi đi.

Nhưng cái mộng nàng mới vừa đến gần trên ghế, đột nhiên nghe được một đạo thanh âm chói tai từ bên trong thân thể của nàng vang lên.

"Ha ha, ta Phượng Hoàng đại nhân rốt cục lại thấy ánh mặt trời, thật sự là quá tốt."

Lông mày Vân Thiên Vũ nháy một cái, nhìn xung quanh khắp nơi, nhưng cũng không có thấy bất cứ người nào hoặc là đồ, mà giọng nói này lại là từ trên người của mình phát ra, đồng thời nàng còn có thể cảm thụ ngón tay của mình truyền đến cảm giác nóng rực nháy dưng người.

Nàng thật nhanh nhìn lại, thấy thì ra là trên ngón giữa đeo phượng linh giới, lúc này chột lóe chột lóe lóe quang.

Đây là chuyện gì xảy ra?

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, đột nhiên một đạo tiếng kêu sợ hãi từ lần nữa vang lên: "A, quý a."

Vân Thiên Vũ theo bản năng mở miệng: "Nơi đó có quý."

Trong thân thể thanh âm kia thật nhanh tiếp lời: "Người không phải là quý sao? Thật là dọa người, một thân bài cốt, một chút thịt cũng không có. Còn mặt bị phá hủy, dù thế nào đi nữa, ta chưa có nhìn qua người xấu như vậy, không phải là quý là cái gì?"

Vân Thiên Vũ giơ tay lên sờ sờ mặt của mình, da thịt bên ngoài bị thương, huyết nhục mơ hồ, không cần nhìn nàng cũng biết nàng bây giờ rất xấu xí, bất quá cái này không giải thích được ở bên trong thân thể nàng đang nói chuyện là vật gì a? Lại vẫn giấu cợt nàng.

Vân Thiên Vũ ánh mắt lạnh như băng, lãnh khí tràn đầy ra ngoài, thanh âm cũng lạnh như băng phải không có một chút nhiệt độ.

"Người là vật gì, tại sao ở bên trong cơ thể của ta?"

Nàng vừa hỏi, giọng nói bên trong thân thể lần nữa vang lên: "Ta là Phượng Hoàng đại nhân phượng linh giới, là Viêm Hoàng thần y truyền thừa thủ hộ thần."

Nàng vừa nói ngừng một chút, đột nhiên lần nữa phát ra tiếng kêu sợ hãi "Người, người sẽ không là chủ nhân của ta đi."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Đại Hôn Hữu Phu (6)

Vân Thiên Vũ hơi ngậy ngấn cả người, nàng cho là phượng linh giới đã hủy, không nghĩ tới vậy mà đi theo linh hồn nàng xuyên tới đây.

Nghĩ tới đây, trong lòng Vân Thiên Vũ dâng lên một luồng âm áp, bởi vì phượng linh giới là đồ nghĩa phụ đưa cho nàng.

Về phần Phượng Hoàng? Vân Thiên Vũ cảm thấy rất bất khả tư nghị, mặc dù rất nhiều người nói qua trong phượng linh giới phong ấn một con Phượng Hoàng, nhưng nàng không cho chuyện này là thật, nhưng bây giờ đây cũng là chuyện gì xảy ra?

"Người thật sự là một con Phượng Hoàng? Còn có Viêm Hoàng thần y truyền thừa lại là vật gì?"

Vân Thiên Vũ nhìn chăm chăm chiếc nhẫn trên tay hỏi, theo câu hỏi của nàng, chỗ mang chiếc nhẫn kia chợt lóe.

Rất nhanh một giọng nói hữu khí vô lực nói: "Muốn chết muốn chết, tại sao ta có chủ nhân xấu như vậy a, ta không muốn a."

Âm thanh khổ não lạnh lạnh vừa rơi xuống, sắc mặt Vân Thiên Vũ khó coi quát lạnh lên tiếng: "Câm miệng, nếu là người hiện tại ở trước mặt của ta, ta sớm bóp chết người."

Bên trong thân thể rõ ràng bị âm thanh dọa, sau đó bĩu môi la ầm lên: "Chủ nhân hung bạo."

"Ta đang hỏi người, người có trả lời hay không? Nếu là lẳng nhăng nữa, ngày sau ta sẽ hung hăng thu thập người."

Vân Thiên Vũ lãnh khốc vô tình nói, hôm nay nàng vốn là bị thương, mặc dù không có gãy xương, nhưng trên người nhiều chỗ da thịt bên ngoài bị thương, máu chảy rất nhiều, hiện tại nàng mất máu quá nhiều, thân thể cực kỳ suy yếu, nếu không phải là ý chí của nàng mạnh mẽ với người bình thường.

Hiện tại nàng đã sớm đã hôn mê.

Phượng Hoàng đại nhân bên trong thân thể cùng ý nghĩ Vân Thiên Vũ đúng là ở chung một chỗ.

Cho nên hẳn dễ dàng liền có thể cảm nhận được năng lực ý chí của chủ nhân này hơn người, hơn nữa cá tính của nàng cũng rất lãnh khốc, nàng nói ngày sau hung hăng thu nó, mình nếu là dây dưa nữa, nàng nhất định sẽ trừng trị mình.

Phượng Hoàng đại nhân không dám dây dưa, vội vàng nói: "Phượng linh giới thật ra là một truyền thừa cấm, bên trong có Viêm Hoàng thần y truyền thừa, ta là thần thủ hộ của Viêm Hoàng thần y truyền thừa Phượng Hoàng đại nhân."

Phượng Hoàng đại nhân nói đến đây, hơi ngừng một chút, sau đó lại nói: "Bất quá chủ nhân người bây giờ nếu muốn mở phượng linh giới lại là điều không thể, Viêm Hoàng thần y truyền này thừa là bố trí khảo nghiệm."

"Nó thiết trí khảo nghiệm là cứu người, mỗi khi cứu một người sẽ gặp có giá trị tương ứng phân rõ, đợi đến khi giá trị đạt tới mức của Viêm

Hoàng truyền thừa, Viêm Hoàng truyền thừa sẽ mở ra, người liền phải nhận được vật truyền thừa tương ứng."

"Tầng thứ nhất, một ngàn giá trị phân cấp, chủ nhân người phải cố gắng lên, chờ người mở ra tầng thứ nhất, Phượng Hoàng đại nhân xinh đẹp ta liền ra tới."

Suy nghĩ một chút liền đặc ý hưng phấn, nàng rốt cục có thể lại thấy ánh mặt trời, nhiều năm bị giam ở trong phượng linh giới, sắp buồn bực chết nàng, ha ha ha, nàng rốt cục được đi ra, cảm giác này siêu cấp thoải mái.

Bất quá sau một khắc nàng liền thoải mái không dậy nổi, bởi vì vân Thiên Vũ lạnh lùng lên tiếng.

"Thì ra là mở ra phượng linh giới, người có thể đi ra a, vậy ta sẽ không cứu một người, người liền cả đời đợi ở phượng linh giới trong đi."

"A, " Phượng Hoàng đại nhân tròn mắt, thật lâu cho ra một cái kết luận, chủ nhân này sẽ mang thù, còn không phải là mang thù bình thường, làm sao bây giờ? Nàng không muốn đợi ở trong phượng linh giới a, nàng muốn được ra a, nàng muốn tự do a.

"Chủ nhân, người thật đẹp, dáng dấp người thật đáng yêu, người như là thượng tiên, người là trắng trong nước, người là tiên tử trên cửu thiên, người là đại mỹ nhân thiên hạ vô song, người là nhất nhất nhất nhất."

Vân Thiên Vũ bây giờ nghe không nổi nữa, một thân ác hàn, hung ác quát lên: "Câm miệng."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Đại Hôn Hưu Phu (7)

Lần này Phượng hoàng đại nhân không dám lên tiếng nữa, trong nháy mắt bốn phía vô cùng an tĩnh, Vân Thiên Vũ ngồi ở trên ghế rất nghiêm túc suy nghĩ, cái người ồn ào như vậy sẽ là phượng hoàng cao quý sao, so với gà rừng không kém bao nhiêu đâu.

Nàng đang suy nghĩ, ngoài phòng đột nhiên vang lên tiếng bước chân, kèm theo tiếng bước chân còn có giọng nói.

"Giờ lành đến, Tuyên vương điện hạ sốt ruột, tân nương nên ra ngoài lên kiệu hoa."

Vân Thiên Vũ cười lạnh nhìn về ngoài cửa.

Thấy ngoài cửa đi vào hai người hầu trung niên mập mạp, hai người hầu này, lúc thấy Vân Thiên Vũ, mặt không chút nào che giấu thần sắc chế giễu, cười híp mắt nói.

"Đại tiểu thư, mau đắp lên khăn voan đỏ, Tuyên vương điện hạ thúc giục, đại tiểu thư đi nhanh đi."

Hai người vừa nói, một người thật nhanh ở trong phòng tìm được khăn voan đỏ, hướng trên đầu Vân Thiên Vũ đội lên.

Sau đó hai người một trái một phải kéo Vân Thiên Vũ đi ra ngoài.

Hôm nay vốn chính là ngày đại hôn của là Vân Thiên Vũ, cho nên nàng mặc trên người chính là giá y.

Hiện tại đắp lên khăn voan đỏ, người ngoài nhìn thấy, liền là một cô nương mới xuất giá.

Người nào cũng sẽ không nhìn ra trên người nàng bị thương, hoặc là nói coi như người ta đã nhìn ra, cũng sẽ không ai để ý tới chuyện như vậy.

Mặc dù người ngoài không nhìn ra, nhưng Vân Thiên Vũ bị hai lão nô dùng lực lôi như vậy, quanh thân trên dưới bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, mà đây là thứ yếu.

Một cái chân của nàng bị trật, giờ phút này bị hai lão nô kéo lôi, nơi mắt cá chân đau đớn như kim châm xát muối, thiếu chút nữa nàng ngất đi.

Nàng chỉ có thể cắn răng thừa nhận những thứ này, trên mặt lại có mồ hôi lạnh một giọt chảy xuống, thật may là trên đầu của nàng đắp khăn voan đỏ, người khác không phát hiện được.

Rõ ràng một đoạn lộ trình không dài, nhưng nàng cảm thấy giống như để cho nàng đi mấy trăm mấy ngàn dặm đường gian khổ, thật sự là bởi vì mắt cá chân đau đớn, thật giống như có ngàn vạn cây kim châm, để cho nàng cực kỳ thống khổ.

Thời điểm nàng cho là mình không kiên trì được nữa, bên người vang lên rất nhiều giọng nói, trong đó mơ hồ có người kêu lên: "Tân nương tới."

"Tân nương tới."

Hai lão nô đồng thời buông thân thể Vân Thiên Vũ ra, thân thể nàng mềm nhũn thiếu chút nữa ngã quỵ trên đất đi, lại bị một cánh tay có lực kéo lại, người này lôi nàng sau, ác hung hãn nói.

"Người tốt nhất ngoan ngoãn làm theo lời ta nói lúc trước, nếu không sẽ cho người ăn khổ."

Người kéo Vân Thiên Vũ hung tợn nói với nàng, chính là Vĩnh Ninh Hậu gia Vân Lô.

Vân Lô âm thầm cảnh cáo Vân Thiên Vũ, nhưng lúc đối mặt với tân khách, cũng là vẻ mặt ôn nhã nở nụ cười, thỉnh thoảng hướng tân khách gật đầu.

Trong mắt người ngoài, Vân Lô tuyệt đối là một phụ thân từ ái lại ôn hòa, nhưng không biết cái tay hắc ngầm lôi Vân Thiên Vũ kia, dùng bao nhiêu khí lực, tựa hồ hận không bóp chết được nữ nhi này.

Mắt Vân Thiên Vũ biến thành màu đen, quanh thân càng ngày càng vô lực, bất quá kiếp trước nàng y thuật hết sức lợi hại, cho nên khó khăn này không làm khó được nàng.

Nàng giùng giởng dùng một cái tay, hung hăng hướng mấy huyết đạo quan trọng trên người ấn lên, mấy cái đi qua, nàng cuối cùng dễ chịu hơn một chút.

Lúc này, phía trước có người từng bước một hướng nàng đi tới, đồng thời còn nghe được bây đầu ấm áp nếu như gió êm dịu tựa như thanh âm, trên không trung vang lên.

"Vũ nhi, người không sao chứ, chúng ta không sai biệt lắm nên đi, chờ lát giờ lành ngày tốt."

Người này vừa mở miệng, lòng ngực Vân Thiên Vũ liền dâng lên lửa giận ngập trời, vì người này chính là Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch, hôm nay là tân lang trong hôn lễ.

Rõ ràng hẳn là vị hôn phu của thân thể này, nhưng lại vì muội muội của nàng, mà tự tay đưa nàng vào trong tay bọn thổ phỉ, nam nhân cần bả như vậy nàng làm sao có thể sẽ gả.

Vân Thiên Vũ xoay mình đưa tay xốc khăn voan đỏ, khuôn mặt dưới khăn voan phảng phất như mặt quý.

Da thịt bên ngoài bị thương, máu tươi cùng sắc trắng đan xen ở trên mặt của nàng, âm trầm mà kinh khủng.

Bốn phía từng trận vang lên âm thanh hút khí , có người nhát gan cũng mau dọa cho sợ đến hôn mê, có vài người khổng chế không được sợ hãi kêu thành tiếng: "Quý a."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Đại Hôn Hưu Phu (8)

Vân Thiên Vũ không để ý tới bất luận kẻ nào, chỉ ngẩng đầu nhìn nam tử tuấn mỹ mặc đồ tân lang trước mặt, suy đoán mở miệng nói: "Tuyên Vương điện hạ, ta như vậy người nhất định phải cưới sao? Người dám cưới sao?"

Trong đồng tử Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch chợt lóe lên ý tự trách, ngũ quan thuận tiện mang theo vẻ mặt đau thương (chỗ này ta dịch theo ta hiểu, có nàng nào biết thì chỉ ta sửa lại nha), bộ mặt tự trách nhìn vân Thiên Vũ nói.

"Vũ nhi, thật xin lỗi, là bốn vương làm hại người thành cái bộ dáng này, người yên tâm, bốn vương sẽ phụ trách, bốn vương sẽ đúng hẹn cưới người vào Tuyên vương phủ làm Tuyên vương phi, sau này bốn vương sẽ không phụ bạc người."

Lời của Tiêu Thiên Dịch lập tức liền đưa tới cho hãn vô số âm thanh than thở.

"Tuyên Vương điện hạ thật là nam nhi tình thâm ý nặng."

"Là a, rõ ràng dung mạo của đại tiểu thư Vĩnh Ninh Hậ phủ bị hủy, còn kiên định muốn cưới nàng."

"Trong thiên hạ vương gia thật là nam nhi tốt hiếm thấy, nam nhân như vậy tại sao ông trời không thể đối xử tử tế hãn, vẫn để cho hãn cưới

một nữ tử thân tàn hủy dung về làm nương tử."

"Ông trời bất công a."

Tân khách mọi người thờ dài đồng tình với Tuyên Vương điện hạ, giờ khắc này Tuyên Vương điện hạ thành công để mọi người cảm nhận trung tình thâm ý nặng, thật là nam nhân tốt hữu tình hữu nghĩa.

Mọi người tựa hồ hoàn toàn quên, Vân Thiên Vũ trở nên thân tàn ma dại, hoàn toàn là do người nam tử này ban tặng.

Vân Thiên Vũ cười lạnh nghe bên tai lời của mọi người, khóe môi ý cười châm chọc càng ngày càng đậm hơn, đột nhiên nàng nhẹ cười ra tiếng, thanh âm sang sáng trên không trung vang lên.

"Hay cho một Tuyên Vương điện hạ hữu tình hữu nghĩa, ta muốn hỏi điện hạ một chút, nếu như không phải người tự tay đưa ta vào trong tay bọn thổ phỉ, ta sẽ biến thành hình dáng người không ra người quỷ không ra quỷ này sao?"

"Tự tay hủy diệt một người, sau đó sẽ tăng thêm đèn bù, đây chính là nói hữu tình hữu nghĩa sao? Vân Thiên Vũ ta coi như là lãnh giáo."

Lời của Vân Thiên Vũ vừa rơi xuống, bốn phía trong nháy mắt yên tĩnh lại, mọi người tựa hồ nghĩ tới chuyện sở dĩ Vân Thiên Vũ biến thành như vậy, đều là do Tuyên Vương điện hạ tạo thành, trong lúc nhất thời không ai nói chuyện.

Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch sắc mặt khẽ biến thành tối sẫm, há miệng liền muốn nói chuyện, đáng tiếc Vân Thiên Vũ đã không cho hắn cơ hội nói chuyện.

Bởi vì nàng bị thương rất nặng, không có biện pháp chống đỡ quá lâu.

Cho nên nói vừa xong, liền cố gắng từ trong tay áo lấy ra tờ giấy trắng viết chữ thật to bằng máu, ba một tiếng vỗ vào trên mặt Tiêu Thiên Dịch.

"Nam nhân như vậy ta không hưởng thụ nổi, nam nhân cần bả ta không cần, đây là một phong hựu, hôm nay không phải là người hựu ta, mà là ta hựu người."

Lời của Vân Thiên Vũ khiến cho bốn phía giống như chết lặng, vang lên theo tiếng nghị luận, mọi người hoài nghi mình nghe lầm.

Vân Thiên Vũ không lấy Tuyên Vương điện hạ.

Chẳng những không lấy chồng, còn quăng ra hựu thư cho Tuyên Vương điện hạ.

Đây là các nàng nghe lầm đi, nhất định là như vậy.

Tuyệt đối là lỗi tai của bọn họ xảy ra vấn đề, Vân Thiên Vũ cũng thân tàn thế tàn, Tuyên Vương điện hạ nói cưới nàng, nàng nên nắm mơ cười tỉnh, làm sao có thể sẽ không lấy chồng đây.

Mọi người theo bản năng nhìn Vân Thiên Vũ, sau đó nhìn về Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch.

Trên ngũ quan tuần mỹ của Tiêu Thiên Dịch hiện đầy vẻ kinh ngạc, từ từ rối rắm, đồng mâu thoáng qua âm u, bình tĩnh nhìn Vân Thiên Vũ.

Cách đó không xa Vân Lô Vĩnh Ninh hậu, lúc này hoàn toàn giận đến hộc máu, hẳn rõ ràng để cho này nghiệt nữ trước mặt mọi người nói mình không xứng với Tuyên Vương điện hạ, thế nào đến nàng nơi này, ở trước mặt mọi người quăng một phong hựu thư cho Tuyên vương.

Vân Lô không nhịn được giận kêu thành tiếng: "Vân Thiên Vũ, người lại dám làm như vậy."

Lời của Vân Lôi chưa kịp nói ra khỏi miệng, Tiêu Thiên Dịch đã lên tiếng: "Vũ nhi, người đang giận ta có phải hay không, chuyện này đúng là bốn vương làm không đúng, người yên tâm sau này bốn vương tuyệt sẽ không bạc đãi người."

Vân Thiên Vũ châm chọc cười nhìn Tiêu Thiên Dịch, cũng đến lúc này, còn giả bộ, nam nhân này cũng là một nhân vật.

"Tiêu Thiên Dịch, người không phải muốn kết hôn cùng muội muội ta làm phi sao? Ta thành toàn các người, thật ra thì hôm nay nếu nói thổ phỉ bắt cóc, dùng ta đổi muội muội ta, chẳng qua là một vở kịch thôi, để cho các người danh chánh ngôn thuận ở chung một chỗ diễn."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Đại Hôn Hưu Phu (9)

Trong đình viện Vĩnh Ninh Hậu phủ, trong nháy mắt tĩnh mịch, mọi người kinh ngạc nhìn về Tiêu Thiên Dịch, sẽ không thật là như thế này đi.

Nếu như là như thế này, Tuyên vương điện hạ thật đúng là người lòng dạ độc ác.

Vân Thiên Vũ là vị hôn thê bao nhiêu năm của hắn, nếu hắn không muốn kết hôn, không lập gia đình cũng không sao, tội gì làm trò diễn ra như vậy, làm cho người ta thân tàn mạt hủy.

Khuôn mặt tuấn mỹ của Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch rốt cục có chút rạn nứt, sắc mặt hắn trầm ngâm, con ngươi trải rộng lo lắng, nhìn Vân Thiên Vũ trầm trầm nói.

"Vũ nhi, người từ nơi nào nghe được lời nói hoang đường như vậy, bốn vương làm sao có thể làm ra chuyện ti bỉ vô sỉ như vậy, nếu như bốn vương không muốn cưới người, từ hôn cũng được, tội gì phí tâm phí sức ở ngày đại hôn làm trò như vậy."

Sau khi Tiêu Thiên Dịch nói xong, Vân Lôi bên cạnh cách đó không xa tỉnh hồn lại, thật nhanh đi ra nói.

"Là a, Vũ nhi, Tuyên Vương điện hạ làm sao có thể làm ra chuyện như vậy, người không nên suy nghĩ bậy bạ."

Vân Lôi nếu không phải hết sức nhịn được, cũng phải trước mặt mọi người bóp chết Vân Thiên Vũ.

Cái nghiệt nữ này, lúc trước hẳn nên bóp chết nàng.

Rõ ràng đáp ứng để cho muội muội thay mặt gả, không nghĩ tới lâm môn một cước, thế nhưng gây ra cho hẳn nhiều chuyện như vậy.

Hai mắt Vân Thiên Vũ thoáng qua mũi nhọn lạnh lẽo, Tiêu Thiên Dịch, Vân Lôi, hôm nay các người một người cũng đừng nghĩ sẽ tốt.

Nàng vừa nói thật nhanh ngẩng đầu lên nhìn Vân Lôi nói.

"Phụ thân, không phải là người lúc trước cùng ta nói, Tuyên Vương điện hạ cùng muội muội lưỡng tình tương duyệt, bọn họ mới phải trời đất tạo nên một đôi sao? Nói Tuyên vương muốn kết hôn chính là muội muội sao, nói ta không xứng với Tuyên vương, hôm nay đại hôn chính là của Tuyên Vương điện hạ cùng muội muội sao?"

"Nếu đây là đại hôn bọn họ, vậy hôm nay thổ phỉ bắt cóc, ta hủy dung, không tất cả đều là do thủ đoạn của Tuyên vương sao."

Mặt Vân Lôi hoàn toàn tối, hẳn đưa tay theo bản năng muốn đi bịt miệng Vân Thiên Vũ, nhưng như thế cũng có vẻ hẳn thua thiệt, cuối cùng chỉ có thể cứng rắn nhin, trong lồng ngực một ngụm máu phun không được nuốt cũng không xong, thiếu chút nữa ngộp chết hẳn.

Mà một bên Tiêu Thiên Dịch, sắc mặt âm trầm vượt quá mức có thể.

"Vĩnh Ninh hậu, đây là chuyện gì xảy ra? Bốn vương lúc nào thì nói là bốn vương cùng Thiên Tuyết tổ chức đại hôn."

Vân Lôi há mồm cứng lưỡi, thật lâu không tìm ra được lời nói toàn vẹn, bốn phía mọi người nhìn bọn họ, tất cả đều là một bộ dáng vẻ hiểu rõ.

Thì ra là chân tướng đúng là như thế này a, Vân Đại tiểu thư nhưng thật đáng thương.

Nữ nhân này quá đáng thương.

Vân Lôi biết, nếu mình không làm chút gì, Tuyên Vương điện hạ chỉ sợ hận chết hẳn, chuyện xảy ra hôm nay, thanh danh của Tuyên vương điện hạ và hẳn tất cả đều bị hủy, Tuyên vương nghiệp lớn, còn có quan vị sau này của hẳn, cũng sẽ bị hủy a.

Vân Lôi nóng lòng muốn giảng hòa, nhưng là càng gấp càng không biết làm như thế nào, vào lúc này, sau lưng vang lên tiếng bước chân, kèm theo tiếng bước chân đến còn có một đạo tiếng kêu.

"Tân nương tới, Tuyên Vương điện hạ mau nhận tân nương."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Hai Đạo Thánh Chỉ (1)

Editor: Huynhnhu142

Bên trong đình viện, mọi người đều theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Vừa nhìn liền thấy một giá y hồng diễm, đầu đắp khăn hồng voan, một đường được người dìu bước đến hôn lễ.

Đây mới chính là nữ tử xuất giá Vân Thiên Tuyết nhị tiểu thư Vĩnh Ninh Hậ phủ, Vân Thiên Tuyết lớn lên chẳng những xinh đẹp động lòng người, còn may mắn có thiên phú trời cho, người dưới trướng của thần y nổi danh khắp thiên hạ, tên gọi Lăng Vân Tông.

Lăng Vân Tông chính là đệ nhất thiên hạ tông, bên trong có vô số thần y y thuật cao siêu, còn có vài người luyện đan sư, ngay cả các thành viên hoàng thất cũng không dám dễ dàng đắc tội người Lăng Vân Tông.

Mà Vân Thiên Tuyết bá Lăng Vân Tông danh hạ tập y, làm cho nàng tăng thêm vô số hào quang.

Chẳng những thanh niên tài giỏi đẹp trai của Đông Ly quốc, ngay cả thiếu niên tuấn mỹ các quốc gia khác, cũng muốn cưới nữ tử tài mạo song toàn như vậy làm nương tử.

Chẳng qua người mà Vân Thiên Tuyết tâm tâm niệm niệm thích là Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch, hai người tình chàng ý thiếp, người khác

chen vào không lọt.

Bất quá mặc dù hai người tình chàng ý thiếp, nhưng Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch cũng là vị hôn phu của đại tiểu thư Vân Thiên Vũ Vĩnh Ninh Hạo phủ, cửa hôn sự này còn là mẫu phi của Tiêu Thiên Dịch Đức Phi nương nương năm đó cầu xin hoàng thượng chỉ ý chỉ cưới.

Mặc dù Tuyên vương là vị hôn phu của Vân Thiên Vũ, nhưng Vân Thiên Tuyết như cũ chấp nhất bồi ở bên người Tiêu Thiên Dịch, cũng tuyên bố với bên ngoài, cam nguyện gả cho Tiêu Thiên Dịch làm trắc phi.

Chuyện này nàng đếm không hết những lời ca ngợi, người người đều nói nhị tiểu thư Vân Thiên Tuyết Vĩnh Ninh Hạo phủ là nữ tử hữu tình hiếm thấy trên thế gian.

Vân Thiên Vũ thì ngược lại, trong miệng người khác hoàn toàn thành người tội ác tày trời, không ít người âm thầm nguyện rửa nàng tại sao không đi chết.

Nhưng hôm nay chuyện này xảy ra, cây cân trong lòng mọi người xiêu vẹo, mọi người nhìn thiếu nữ mặc giá y một đường được người dìu, cuối cùng nhìn về khuôn mặt huyết nhục mơ hồ cách đó không xa, thê thảm không nỡ nhìn đại tiểu thư Vân Thiên Vũ.

Nữ nhân này thật là quá đáng thương, chẳng những bị muội muội đoạt nam nhân, bởi vì giúp chính mình, rơi vào cảnh thân tàn ma dại.

Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch thật là quá ghê tởm.

Nhị tiểu thư Vĩnh Ninh Hạo phủ này cũng là người vô liêm sỉ, nàng làm như vậy rõ ràng là muốn cướp hôn sự của tỷ tỷ, đúng như Vân đại tiểu thư nói lúc trước, hôm nay cái gì bọn cướp, thay đổi người, đại hôn đều là diễn trò.

Chỉ sợ đều là Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch sai khiến, để cho hẳn thuận lợi cưới nhị tiểu thư Vân gia.

Thật bỉ ti, thật vô sỉ.

Người trời sanh đều có bản năng đồng tình người yếu thế, giờ khắc này tất cả mọi người nghiêng về vị đại tiểu thư Vân gia này.

Tiêu Thiên Dịch cùng Vân Lôi trong ánh mặt khi dễ của mọi người tỉnh hồn lại.

Sắc mặt Tiêu Thiên Dịch đen đến đáng sợ, phảng phất trước cơn bão táp, một đôi đồng mâu thâm thúy âm trầm nhìn chăm chăm Vân Thiên Tuyết được người đỡ tới.

Vân Lôi đã giành trước một bước đi tới trước mặt của con gái, trầm giọng quát lên: "Tuyết Nhi, ngươi đang làm cái gì, mặc như vậy thành ra thể thống gì? Còn không mau trở về."

Khăn hỷ phủ đầu Vân Thiên Tuyết không nhìn thấy tình huống bên ngoài, nghe được âm thanh phụ thân nghiêm khắc tiếng quát, không khỏi kinh ngạc, tùy theo ủy khuất mở miệng: "Phụ thân, người làm cái gì, không phải là người nhất ý. "

Vân Thiên Tuyết chưa nói hết, Vân Lôi đã thật nhanh mở miệng quát lên: "Là phụ thân kêu ngươi trở về, ngươi còn không đi trở về."

Vân Thiên Tuyết chơ tới nay đều được nâng niu ở lòng bàn tay lớn lên, lúc nào thì bị khiển trách như thế, nhất thời tức giận đứng lên, đứng bất động.

Liễu thị phu nhân Vĩnh Ninh Hậu phủ đã biết tình huống hôm nay như vậy Tuyên vương và lão gia bất lợi, cũng cùng nữ nhi bất lợi, cho nên vội vàng giành bước lên trước đỡ lấy Vân Thiên Tuyết, làm dịu nói.

"Tuyệt Nhi ngoan, mẫu thân biết con là cùng tử tử nói giỡn, được rồi, đùa giỡn xong chúng ta cần phải trở về, chớ làm trễ giờ lành của tử tử con."

Liễu thị đều giận đến mau hộc máu, hận không tiêu diệt được Vân Thiên Vũ giải hận, nhưng bây giờ chỉ có thể miễn cưỡng giả bộ khuôn mặt tươi cười.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Hai Đạo Thánh Chi (2)

Editor: Huynhnhu142

Tiêu Thiên Dịch cùng Vân Lôi mắt thấy Vân Thiên Tuyết bị Liễu thị lôi đi, hai người thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời đang nghĩ nên như thế nào để đập tan cơn sóng này.

Nhưng bọn họ một chút cũng không có hoàn toàn yên lòng, liền nghe được sau lưng đột nhiên vang lên một tiếng khóc thương tâm, kèm theo tiếng khóc còn có tiếng kêu đau lòng.

"Muội muội, người không cần đi, người đi tỷ tỷ chính là tội nhân thiên cổ, làm hại người không có biện pháp cùng Vương gia thành thân, Vương gia cùng phụ thân sẽ không bỏ qua cho ta."

Tiêu Thiên Dịch cùng Vân Lôi nghe được sợ hết hồn hết vía, quay đầu nhìn về Vân Thiên Vũ, liền thấy thân thể gầy yếu kia, nữ tử mặt mũi kinh khủng khóc té xuống đất, mặt thương tâm đáng vẻ tuyệt vọng.

Nàng mắt thấy Tiêu Thiên Dịch cùng Vân Lôi nhìn sang, càng phát ra tiếng khóc đến tê tâm liệt phế, đồng thời giãy dụa muốn hướng trụ cột đình viện lao tới.

"Để cho ta chết đi."

Sắc mặt Tiêu Thiên Dịch thay đổi, hôm nay nếu nữ nhân này chết, hắn nhảy vào hoàng hà cũng rửa không sạch tội, chẳng những oan ức không rõ, trên người còn nhiều một thêm một cái ác danh bức tử vị hôn thê, đây chính là vết thương trí mệnh.

Tiêu Thiên Dịch trong lòng suy nghĩ, miệng đã ra lệnh: "Lam Dật, ngăn lại nàng."

Một đạo bóng dáng phảng phất giống như tia chớp xông về Vân Thiên Vũ, một phen kéo Vân Thiên Vũ lại.

Không có bất kỳ ai nhìn thấy khóe miệng Vân Thiên Vũ cười lạnh, nàng sở dĩ làm như vậy, chẳng qua muốn lấy được bảo đảm của Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch thôi.

Bởi vì hôm nay nàng phá hủy hôn sự Vân Thiên Tuyết và Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch, Vân Lôi tuyết sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng, nhưng nếu như nàng lấy được bảo đảm của Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch, Vân Lôi sao dám tùy tiện động nàng.

Vân Thiên Vũ bên cạnh mở một đôi đôi mắt đắm lệ nói.

"Vương gia, ta biết, người không muốn để cho người biết chuyện người bức tử ta, vậy ta đi tìm một chỗ vắng lẽ chết đi, người yên tâm, hôm nay ta phá hủy hôn sự của người và muội muội, ta đáng chết, ta phải đi chết đây."

Lời của Vân Thiên Vũ vừa dứt, tất cả mọi người thương tâm đứng lên, trong đó không ít người lau nước mắt.

Nha đầu Họa Mi của Vân Thiên Vũ, nhìn tiểu thư như vậy, cũng chịu không nổi nữa khóc lớn lên, nhào tới bên người Vân Thiên Vũ đỡ nàng.

"Tiểu thư, mạng người thật là khổ a, Họa Mi cũng cùng người chết, chúng ta cùng chết đi, còn sống quá đau khổ."

Lần này tất cả mọi người nhìn về hai người chủ tớ các nàng, chẳng những là những phu nhân kia, thậm chí quan viên trong triều cũng đồng tình với Vân Thiên Vũ, nhìn về phía Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch ánh mắt tràn đầy thất vọng.

Tiêu Thiên Dịch trong lòng hừng hực lửa giận, hôm nay chuyện thổ phỉ bắt cóc, quả thật không phải là hãn làm, mặc dù hãn dùng Vân Thiên Vũ đi đổi Vân Thiên Tuyết, là hãn không đúng, nhưng hãn đã quyết định chủ ý, muốn đền bù cho Vân Thiên Vũ.

Không nghĩ tới cuối cùng chuyện cho nên thành như vậy, Tiêu Thiên Dịch không phải là người ngu, nghĩ đến lời Vân Thiên Vũ nói, cùng với chuyện Vân Thiên Tuyết mặc giá y xuất hiện.

Đây rõ ràng là chủ ý của Vân Lôi, muốn cho muội muội cướp lấy, gả vào Tuyên vương phủ, không nghĩ cuối cùng thế nhưng hại hãn.

Tiêu Thiên Dịch nhìn về Vân Lôi ánh mắt tràn đầy nồng nặc lệ hàn, Vân Lôi thấy thế kinh hãi đảm chiến, thiếu chút nữa cũng đứng không vững.

Tiêu Thiên Dịch cũng không nhìn hãn nữa, mà là nhìn về Vân Thiên Vũ nói.

"Người không cần chết, Bốn vương sẽ không để cho người chết, còn có Bốn vương bảo đảm, không ai có thể động người."

Lời của Tiêu Thiên Dịch hạ xuống, Vân Thiên Vũ lại cũng không có thu tay lại, nàng tựa hồ chơi ngiên, quay đầu nhìn Vân Lôi, mặt sợ bất an nói.

"Nhưng là phụ thân người giận ta, người sẽ không đơn giản tha ta. Tính, ta vẫn là đi tìm chết."

Vân Lôi nhìn hành động của Vân Thiên Vũ, tay chân đều bị cứng ngắc, ngực trên dưới phập phồng, cả khuôn mặt cũng xanh biếc, nguyệt nữ a nguyệt nữ, hân hiện tại thật muốn đi lên bóp chết nàng a.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Hai Đạo Thánh Chi (3)

Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch sắc mặt âm trầm nói: "Bốn vương nói không ai có thể động người, sẽ không người có thể động người, nếu là có người dám can đảm cãi lời" ."

Tiêu Thiên Dịch nhìn về Vân Lô, từng câu từng chữ nói: "Bốn vương tuyệt đối không tha cho."

Vân Lô thấy ánh mắt Tiêu Thiên Dịch cũng nhanh muốn phun lửa, biết hôm nay chuyện tình xử lý không tốt, đối với chuyện tranh đoạt ngôi vị hoàng đế của Tuyên vương, có ảnh hưởng trí mạng, nhất định hẳn sẽ đem những thứ này tính lên trên đầu của hắn.

Nếu là ngày sau là vị Tuyên vương này kế vị, vậy cuộc sống quan trường của hắn đã có thể?

Vân Lô không dám nghĩ, vội vàng nhìn Tiêu Thiên Dịch bảo đảm nói: "Tuyên vương yên tâm, thần sẽ không để cho người tổn thương Vũ nhi, Vương gia yên tâm đi."

Vân Lô trong lòng cũng nhanh hộc máu, trên thực tế lúc trước hắn rõ ràng là tính toán muốn đánh chết Vân Thiên Vũ.

Nhưng không nghĩ tới nữ nhân này cho nên ngay trước mặt của mọi người tìm chết, hiện tại Tuyên vương diện hạ ngay trước mặt mọi người bảo đảm, nàng không có việc gì.

Nếu như sau lưng hắt động nàng, chính là cùng Tuyên vương làm khó, vậy hẳn cùng Tuyên vương chỉ sợ thật muốn sinh ra hiềm khích.

Vân Lô càng nghĩ càng phát hỏa, hết lần này tới lần khác trên mặt còn phải nặn ra nụ cười, trấn an Vân Thiên Vũ: "Vũ nhi a, người đừng lo lắng, phụ thân sẽ không làm khó người."

Vân Thiên Vũ nhìn khuôn mặt tươi cười kia của Vân Lô so với khóc không khá hơn bao nhiêu, trong lòng cười lạnh, Vĩnh Ninh Hậu gia, đây mới là nho nhỏ lợi tức, người từ từ chờ xem.

Nàng vừa đôi mắt đắm lệ mông lung nhìn Tiêu Thiên Dịch và Vân Lô vừa nói.

"Nếu Tuyên vương điện hạ cùng phụ thân cũng nhất trí không để cho ta chết, vậy ta liền còn sống đi, ta chết ngược lại thờ ơ, chủ yếu là sợ làm liên lụy tới Tuyên vương cùng phụ thân."

Vân Thiên Vũ làm ra dáng vẻ một lòng vì Tiêu Thiên Dịch Vân Lô.

Tân khách bốn phía mọi người càng thêm đồng tình với nàng.

Tiêu Thiên Dịch cùng Vân Lô tự nhiên thấy được thần sắc của những người khác, trong lòng không nói ra được buồn khổ, rồi lại vô kế khả thi.

Tiêu Thiên Dịch nhìn về Vân Thiên Vũ, ánh mắt hơi sáng, nếu là hẳn như nguyện ước Vân Thiên Vũ vì phi, như vậy chuyện hôm nay rất nhanh mà có thể xóa sạch.

"Vũ nhi, hôm nay chuyện bốn vương làm quả thật thiếu sót, bốn vương ở chỗ này hướng người tôn trọng nói lời áy náy, nhưng bốn vương tuyệt không hề cưới làm vương phi vì người tính toán, cho nên người là cùng bốn vương trở về Tuyên vương phủ bái đường đi, Bốn vương nhất định sẽ đối xử tử tế người."

Tiêu Thiên Dịch nói vừa rơi xuống, Vân Thiên Vũ cả cười, thần giác mơ hồ có châm chọc.

"Tuyên Vương điện hạ quên sao? Ta đã viết xuống hưu sách, người và ta từ đó về sau nam cưới nữ gả không liên hệ nhau, ta ở chỗ này chúc người cùng muội muội trăm năm hảo hợp, ân ái đầu bạc."

Vân Thiên Vũ nói xong cúi đầu nhìn về bên chân Tiêu Thiên Dịch, nơi đó tờ giấy có máu tươi trên người nàng viết thành hữ chữ thật to.

Nhìn thấy mà giật mình.

Tiêu Thiên Dịch mặt trong nháy mắt tối sầm, cách đó không xa Vân Thiên Tuyết đã lột khăn hồng voan xuống trên đầu xuống, lộ ra khuôn mặt trang điểm tinh xảo, lúc này đã hơi có chút vụn vẹo, nàng hung hăng nhéo tay vào làm trong hồng khăn voan, ở trong lòng mắng to Vân Thiên Vũ.

Tiện nhân, tiện nhân, ta sẽ không bỏ qua cho người.

Vân Thiên Vũ cũng không nhìn bất luận kẻ nào, nàng bây giờ chỉ cảm thấy cả người suy yếu vô lực, một chút khí lực không có, quanh thân đổ mồ hôi lạnh, ánh mắt từng trận biến thành màu đen.

Nàng tựa vào trên người Họa Mi, vô lực nói: "Đỡ ta trở về đi thôi."

Hôm nay vừa chinh Tiêu Thiên Dịch cùng Vân Lô, lại lấy được bảo đảm, tạm thời trước hết như vậy đi, đợi đến nàng dưỡng thân thể tốt lên, nữa tới thu thập những thứ ngu quỉ xà thần này.

Họa Mi nhìn Vân Thiên Vũ sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ, ngay cả nói chuyện cũng không có khí lực gì, biết tiểu thư cơ hồ đã tiêu hao hết tất cả khí lực, đau lòng vội vàng đỡ Vân Thiên Vũ trở về chuyển.

Sau lưng Tiêu Thiên Dịch vốn còn muốn nói chuyện, hãy nhìn đến hươu thư thật to bên chân, quanh thân trong nháy mắt bao phủ lên cuồng phong bạo vũ, sắc mặt đen đến đáng sợ, kêu gọi mỏng môi mím môi thật chặt, một câu nói cũng không nói ra.

Hắn đường đường Tuyên vương điện hạ bị một nữ nhân cho hươu thư, chẳng lẽ còn không phải đeo khăn che mặt mũi mà đi không? Hắn ném người này.(chỗ này ta không hiểu lắm)

Bốn phía không ít người bắt đầu nghị luận, mọi người nhìn bóng lưng suy yếu đến cơ hồ đứng không được, từng bước từng bước khó khăn đi về, mặc dù thê thảm, nhưng thắt lưng gầy yếu kia của nàng, thủy chung rất thẳng.

Đang lúc mọi người nhỏ giọng nghị luận, sau lưng vang lên tiếng bước chân, một đạo âm thanh the thé đột nhiên vang lên.

"Đại tiểu thư Vân Thiên Vũ Vĩnh Ninh Hạo phủ tiếp chỉ."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Hai Đạo Thánh Chỉ (4)

Đang lúc đầu óc Vân Thiên Vũ không tỉnh táo, cũng không có chú ý tới âm thanh sau lưng kia gọi nàng tiếp chỉ, vẫn như cũ tựa vào cánh tay Họa Mi đi trở về.

Bất quá Họa Mi cũng là nghe được tiếng kêu to lạnh lạnh sau lưng, vội vàng đỡ Vân Thiên Vũ dừng chân lại.

"Tiểu thư, hoàng thượng hạ chỉ."

Vân Thiên Vũ lắc đầu hôn mê một cái, cuối cùng để cho mình giữ vững một chút thần trí, nhưng ý thức vẫn như cũ có chút mơ hồ, nàng vội vàng đưa một cái tay ra hướng huyết vị trên người điểm.

Rất nhanh đầu óc cảm giác thanh tỉnh một chút, nàng liền cùng Họa Mi đi tới.

Bước mấy bước lại làm cho nàng thở gấp, thượng khí không nhận hạ khí.

Lúc này, Tuyên vương cùng Vĩnh Ninh hậu, cùng với tất cả tân khách cũng đã tỉnh hồn lại, hoàng thượng hạ chỉ cho Vân đại tiểu thư, không biết hoàng thượng hạ chỉ cho Vân đại tiểu thư làm cái gì.

Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch cùng Vĩnh Ninh hậu dẫn tân khách vội vàng quỳ gối bên cạnh Vân Thiên Vũ.

Lúc này thái giám đi tới trước mặt Vân Thiên Vũ, liếc nhìn khuôn mặt như ma quỷ của Vân Thiên Vũ, sinh giật mình, thánh chỉ trong tay thiếu chút nữa rơi xuống.

Hắn khẽ run hỏi: "Người, người chính là đại tiểu thư Vĩnh Ninh Hậu phủ."

Vân Thiên Vũ biết dáng vẻ mình giờ phút này nhất định rất dọa người, cho nên sắc mặt thái giám mới có thể bị hù dọa, bất quá nàng tuyệt không để ý.

Thân là thần y nổi danh trên toàn thế giới thế kỷ 21, y thuật của nàng hoàn mỹ đến mức đạt tới đỉnh cao.

Đừng nói thương nhân nhà giàu có bốn quốc, cùng với công chức chính khách, chính là thủ tướng tổng thống các nước tìm nàng khắp nơi để chữa bệnh.

Cho nên chuyện hủy dung này căn bản không làm khó được nàng, nàng một chút cũng không lo lắng.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ thản nhiên mở miệng: "Thần nữ chính là đại tiểu thư Vĩnh Ninh Hậu phủ Vân Thiên Vũ."

Vân Thiên Vũ sau lưng Vĩnh Ninh hậu Vân Lôi cũng vội vàng tiếp lời: "Bẩm Triệu công công, đây đúng là tiểu nữ Vân Thiên Vũ, không biết hoàng thượng chỉ ý là?"

Vĩnh Ninh hậu không nghĩ ra hoàng thượng lúc này sẽ cho Vân Thiên Vũ thánh chỉ gì.

Triệu công công chính là tâm phúc bên cạnh hoàng thượng, cũng không để ý tới lời nói của Vân Lôi, chẳng qua là thánh chỉ bằng gấm vàng trong tay run lên, nghiêm túc tuyên đọc thánh chỉ tới.

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, hôm nay vốn là đại hôn của Tuyên vương và đại tiểu thư Vĩnh Ninh Hậu phủ, Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch lại tự tay đưa Vân tiểu thư cho bọn thổ phỉ, hành vi như thế thật sự là mất thể thống, nay trẫm thu hồi ý chỉ cưới, hôn sự của Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch cùng tiểu thư Vĩnh Ninh Hậu phủ hủy bỏ."

Một cái thánh chỉ của hoàng thượng, đám người Tiêu Thiên Dịch sắc mặt khê biến thành trắng bệch.

Đạo thánh chỉ này không khó nhìn ra phụ hoàng đối với hãn chỉ trích, ngay cả thánh chỉ phế bỏ hôn sự cũng hạ.

So với bất an của Tiêu Thiên Dịch, Vân Thiên Vũ lại cực kỳ bình tĩnh, dù sao nàng căn bản cũng không muốn lấy người đàn ông này.

Suy nghĩ thật nhanh giơ cao hai tay, kiên định mở miệng: "Thần nữ tiếp chỉ."

Tiêu Thiên Dịch thấy một bên vân Thiên Vũ không thể chờ đợi tiếp chỉ đáng vẻ, còn muốn đến nàng thái độ kiên quyết không lấy hãn, còn viết xuống hưu sách chuyện tình, Tiêu Thiên Dịch trong lòng không nhịn được chua xót, cho tới nay vân Thiên Vũ ánh mắt nhưng là vẫn đuổi theo hãn, hiện tại nàng cho nên có thể như thế mặt không đổi sắc không lấy hãn.

Điều này làm cho trong lòng hãn không rõ là tư vị gì.

Vân Thiên Vũ nhận thánh chỉ, hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, vốn là nàng còn lo lắng, phong hưu thư kia của mình không có tác dụng đây, bây giờ nhìn lại không sao.

Thánh chỉ đã hạ, nàng cùng nam nhân cận kề Tiêu Thiên Dịch này không còn quan hệ.

Vân Thiên Vũ nhận hoàn thánh chỉ, đang muốn đứng dậy, không nghĩ Triệu công công trước mặt lần nữa từ trong tay áo móc ra một đạo thánh chỉ, lại run rẩy nói.

"Vân Thiên Vũ nhận thánh chỉ thứ hai."

Vân Thiên Vũ chỉ đành phải quỳ, thật ra thì nàng cũng muốn không chịu nổi, mặc dù nàng nhiều lần điểm huyết cho mình, nhưng thân thể của nàng hiện tại thật đến cực hạn.

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, nay đại tiểu thư Vĩnh Ninh Hạo phủ Vân Thiên Vũ, băng thanh ngọc khiết, lan tâm tuệ chất. Thân vùi lấp trong tay thổ phi, thà chết chứ không chịu khuất phục, dầu có chết cũng muốn giữ được mình thanh danh, là tấm gương cho nữ tử khắp thiên hạ, nay đặc biệt ban hôn cho thân vương Tiêu Cửu Uyên đương triều làm chính phi, khâm thử."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Hai Đạo Thánh Chỉ (5)

Một đạo thánh chỉ, toàn trường xôn xao, tiếng nghị luận như sóng nhiệt bàn vang lên, trong đó còn đang kèm theo rất nhiều tiếng thét chói tai, những tiếng thét chói tai này là từ chỗ các tiểu thư khuê các truyền ra.

Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên, trừ An Thân Vương Đông Ly quốc ở ngoài, là thân vương duy nhất, còn do tiên đế ban thưởng phong hào họ Ly.

Chẳng những thân phận cao quý, hơn thế nữa dung mạo là tuyệt thế vô song, trong tay có riêng hai vạn Long Lĩnh quân.

Mặc dù hai vạn quân không coi là nhiều, nhưng thủ hạ của Tiêu Cửu Uyên chính là thân vệ, mọi người ai cũng lấy một địch mười, tinh nhuệ vô cùng.

Từng đi theo Tiêu Cửu Uyên hai lần đánh bại binh tướng Bắc Địch, bây giờ Bắc Địch Binh nghe được danh hiệu Tiêu Cửu Uyên.

Mọi người đều như chó nhà có tang một loại, sẽ không dám mang binh xâm phạm biên cảnh Đông Ly.

Điều này làm cho Tiêu Cửu Uyên trở thành anh hùng trong lòng dân chúng ở Đông Ly quốc.

Nhưng chính là người quyền cao chức trọng như vậy, chính là nhân vật người người quý, lại có một nhược điểm trí mạng.

Tin đồn Tiêu Cửu Uyên chính là thiên sát cô tình, lúc trước hoàng thượng liên tiếp chỉ phúc ban hôn bốn vị hôn thê cho hã, thế nhưng những vị hôn thê đều ở trước ngày cưới không hên mà cùng chết.

Không phải là chết chìm mà chết, chính là không giải thích được thất cổ mà chết, nếu không nữa thì chính là thất tâm phong, cuối cùng dùng cây kéo đâm chết mình, tóm lại mỗi một nữ tử ban hôn cho Tiêu Cửu Uyên, đều không phải chết già.

Kinh thành khắp các nơi lưu truyền lời đồn đãi thứ nhất, Tiêu Cửu Uyên chính là thiên sát cô tình.

Bất kể người nào gả cho hã, cuối cùng cũng sẽ bị hã khắc chết.

Điều này khiến nữ tử cả kinh thành, thậm chí nữ tử khắp thiên hạ, cũng không dám gả cho Tiêu Cửu Uyên làm nương tử.

Mặc dù Tiêu Cửu Uyên dung mạo tuyệt thế vô song, lại quyền khuynh thiên hạ, nhưng ai cũng không dám cầm tính mạng của mình mạo hiểm như vậy.

Nhưng mặc dù như vậy, mọi người cũng không thể phủ nhận Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên xuất sắc.

Hiện tại hoàng thượng vậy mà ban thánh chỉ ban hôn Vân Thiên Vũ thân tàn dung hủy cho Tiêu Cửu Uyên làm phi. Nữ nhân này mặc dù đáng thương thật đáng buồn, nhưng thế nào xứng với Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên đây.

Tại chỗ các vợ con tả, mặc dù ai cũng không dám gả cho Tiêu Cửu Uyên, có biết Vân Thiên Vũ bị hoàng thượng chỉ cưới cho Tiêu Cửu Uyên lúc, mọi người trong lòng ghen tỵ nhanh hơn phát điên, nói ra khỏi miệng nói cũng khắc bạc chí cực.

"Hoàng thượng là có ý gì, thế nào lại chỉ hôn cho Ly thân vương nữ tử thân tàn ma dại như vậy, nàng xứng với Ly thân vương gia sao?"

"Là a, Ly thân vương tuyệt thế vô song như vậy, nam nhân quyền cao chức trọng, thế nào cũng xứng với nữ tử khuynh quốc khuynh thành đi."

"Nàng nếu là đủ thông minh, cũng không cần tiếp chỉ, nhận chỉ cũng là phí công, Ly thân vương tuyệt sẽ không đồng ý cưới một nữ tử xấu xí như vậy làm phi."

Giữa tân khách, có tiểu thư không nhận được ghen tỵ với Vân Thiên Vũ kêu lên.

"Vân Thiên Vũ, người thông minh, cũng không cần tiếp chỉ."

Một người mở miệng, người khác cũng nối tiếp gật đầu.

"Là a, Ly thân vương gia chắc sẽ không cưới người làm phi."

"Người nếu là nhận chỉ, cuối cùng vẫn là rơi vào một kết quả bị từ hôn, cho nên tốt nhất không nên tiếp chỉ."

Vân Thiên Vũ nghe bên tai những lời lảm nhảm này, quay đầu nhìn các tiểu thư khuê các, mọi người cũng là bộ dáng sắc mặt ghen tỵ, tự hồ sợ nàng gả cho Tiêu Cửu Uyên.

Vân Thiên Vũ mặc kệ những nữ nhân này, nàng cố gắng suy nghĩ tin tức về Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên, rất nhanh liền biết vị Ly thân vương gia này là ai.

Con út của thái hậu, thân đệ đệ của hoàng đế, chẳng những dung mạo tài năng tuyệt thế vô song, còn có trong tay hai vạn binh tinh nhuệ thân vệ, là nhân vật hết sức quan trọng ở Đông Ly quốc.

Vân Thiên Vũ đột nhiên nở nụ cười, nếu như nàng nhận chỉ, thành vương phi của Tiêu Cửu Uyên, tương lai là Ly thân vương phi, nàng cũng muốn nhìn một chút Vân Lô còn dám hay không động nàng.

Nghĩ như thế, nàng chậm rãi nâng lên hai tay: "Thần nữ tiếp chỉ."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Hai Đạo Thánh Chỉ (6)

Editor: Huynhnhu142

Tiếng nói của Vân Thiên Vũ vừa dứt, trong không khí cũng vang lên mấy tiếng hít khí, kèm theo âm thanh hít còn có tiếng kêu sợ hãi.

"Người điên rồi."

Sắc mặt của Vĩnh Ninh Hạo gia Vân Lô không cần phải nói là rất khó coi, gắt gao nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, trong đầu thật nhanh suy nghĩ, nếu như Vân Thiên Vũ trở thành vương phi của Tiêu Cửu Uyên, hẳn còn có thể động vào nàng sao?

Tuy rằng lúc trước hắn đáp ứng Tiêu Thiên Dịch không động thủ với Vân Thiên Vũ, nhưng chờ qua một đoạn thời gian, đợi đến sóng gió trước mắt đi qua, hắn nhất định sẽ dọn dẹp nghiệt nữ này.

Nhưng nếu như nàng trở thành chính phi của Tiêu Cửu Uyên, hẳn có thể làm gì nàng sao.

Nghĩ đến không thể giết chết nghiệt nữ này, trong lòng Vân Lô giống như bị tảng đá to đè ép, trầm giọng ngăn cản Vân Thiên Vũ: "Thánh chỉ này người không thể nhận."

Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch cũng mở miệng: "Vân Thiên Vũ, nếu nàng nhận thánh chỉ này, ta nghĩ hoàng thúc chắc chắn sẽ rất giận dữ, đến

lúc đó thua thiệt là nàng."

Tiêu Thiên Dịch thấy Vân Thiên Vũ tiếp nhận thánh chỉ, trong lòng không rõ tư vị gì.

Trước kia hẳn mặc dù ghét bỏ nàng, nhưng trong lòng vẫn biết Vân Thiên Vũ sẽ là chính phi của hắn.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới không thành thân với nàng, hắn cũng cho rằng nàng nhất định cũng sẽ một lòng với mình.

Không nghĩ tới một ngày này, nữ nhân này chẳng những hưu phu, mà còn mặt mày thản nhiên tiếp nhận thánh chỉ gả cho người khác.

Nàng cứ như vậy đợi không được muốn gả cho người khác sao?

Tiêu Thiên Dịch nhìn Vân Thiên Vũ, muốn từ thần sắc nàng suy đoán. Đáng tiếc Vân Thiên Vũ căn bản không để ý, ngay cả mí mắt cũng không có cho Tiêu Thiên Dịch một cái.

Nàng đây là tìm đường sống cho mình thôi, vốn là nàng hi vọng dùng lời nói của Tiêu Thiên Dịch ngăn chặn Vân Lôi, để cho Vân Lôi không tùy tiện hạ độc thủ đối với nàng.

Nhưng lời nói của Tiêu Thiên Dịch có thể ngăn chặn được Vân Lôi bao lâu, đợi chuyện phong ba này qua.

Chỉ sợ người này sẽ dọn dẹp nàng trước tiên.

Nhưng nếu nàng nhận ý chỉ này, trở thành chính phi của Tiêu Cửu Uyên, Vân Lôi còn dám động vào nàng sao, hẳn mượn một trăm lá gan cũng không dám.

Dĩ nhiên Vân Thiên vũ cũng biết, Tiêu Cửu Uyên không phải là người dễ đối phó, người kia so với Vân Lôi và Tiêu Thiên Dịch càng thêm khó

đối phó hơn.

Nếu nàng nhận ý chỉ này, nhưng chỉ là dữ hồ mưu bì. (ý là mưu tính sự việc có hại cho đối phương)

Nhưng vậy thì thế nào, thà rằng chết đứng, cũng không cần sống hèn mọn.

Vân Thiên Vũ nàng cho tới giờ chính là người như vậy, thà làm ngọc vỡ còn hơn ngồi lành, nàng chịu đựng bị chèn ép, nếu như nàng nguyện ý bị khinh bỉ, hôm nay liền ngoan ngoãn nghe theo lời của Vân Lô, như vậy ít nhất có thể bảo toàn tính mạng của nàng.

Đợi đến khi đủ lông đủ cánh trở lại tính sổ với Vân Lô, nhưng hôm nay nàng chính là nuốt không trôi búng máu trong miệng này.

Trong lòng Vân Thiên Vũ suy tính, tinh thần kiên định đưa tay nhận lấy thánh chỉ trong tay Triệu công công.

Tiêu Thiên Dịch và Vân Lô còn muốn nói điều gì, nhưng Vân Thiên Vũ không cho bọn hắn cơ hội nói chuyện, chỉ thản nhiên nói: "Thánh chỉ đã hạ, Tuyên vương cùng phụ thân mọi cách ngăn cản ta tiếp chỉ, đến lúc đó hoàng thượng giận dữ lôi đình, là vương gia thay ta chịu trách nhiệm, hay là phụ thân thay ta chịu trách nhiệm."

Mâu quang Vân Thiên Vũ lạnh lẽo, không đợi hai người nói chuyện, lại nói tiếp: "Hay là hai người các người muốn mượn tội không tuân thánh chỉ hại chết ta."

Mặt Tiêu Thiên Dịch cùng Vân Lô liền biến sắc, hai người đồng thời mở miệng: "Chúng ta không có."

Vân Thiên Vũ lạnh lùng cười: "Vậy thì tốt."

Nàng cố gắng đứng dậy, nhưng chân lại rã rời, đến khí lực đứng lên cũng không có, Họa Mi bên cạnh vội vàng đỡ nàng dậy, nhẹ khóc lên: "Tiểu thư, người không sao chứ?"

Trước mắt Vân Thiên Vũ từng trận biến thành màu đen, tay nắm chặt thánh chỉ, đây là bùa cứu mạng nàng, nàng chắc chắn. Nàng cố gắng ngẩng đầu, liền thấy mâu quang Tiêu Thiên Dịch phức tạp nhìn nàng.

Vân Thiên Vũ chậm chọc mở miệng: "Tuyên vương, gọi thử một tiếng Cửu hoàng thẩm nghe một chút."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Tiêu Cửu Uyên (1)

Lời của Vân Thiên Vũ, khiến cho Tiêu Thiên Dịch đen mặt, một đôi mắt sa sầm mù mịt, phát ra tia sáng lạnh lẽo run sợ.

Chỉ tiếc Vân Thiên Vũ lại không thêm để ý chút nào, bộ mặt cười khê xoay người muốn rời đi.

Chẳng qua là tất cả khí lực của nàng tựa hồ vào giờ khắc này hoàn toàn dùng hết rồi, cho nên thân thể thẳng tắp hướng trên đất ngã xuống.

Họa Mi kinh kêu thành tiếng, ôm chặt lấy chủ tử nhà mình, lại nhìn thấy ánh mắt của chủ tử nhắm quá chặt chẽ, không động đậy chút nào, hoàn toàn ngất đi.

Họa Mi ôm lấy Vân Thiên Vũ, hướng đám người Tiêu Thiên Dịch cùng Vân Lôi bên cạnh kêu lên.

"Vương gia, Hậu gia, các người mau gọi đại phu a, tiểu thư bị thương rất nặng, vẫn chống đỡ đến bây giờ, nếu không mời đại phu, chỉ sợ tiểu thư sẽ mất mạng."

Tiêu Thiên Dịch nhìn thân thể gầy yếu tái nhợt kia, nhưng mặt mũi lại hung ác, nghĩ đến hôm nay nàng thừa nhận đủ loại đau khổ, rốt cuộc vẫn là không đành lòng.

Hơn nữa trước mắt Vân Thiên Vũ nhận thánh chỉ, chính là Ly thân vương phi, mặc dù Tiêu Cửu Uyên chưa chắc nhận thức nàng lam vương phi.

Nhưng nếu hấn trở mắt nhìn Vân Thiên Vũ chết, như vậy Tiêu Cửu Uyên tuyệt đối sẽ ghi nợ ở trên đầu của hấn.

Tiêu Thiên Dịch biết rõ đạo lý này, cho nên hướng Vân Lôi sau lưng nói: "Lập tức gọi đại phu tới đây."

Lúc này, Vân Lôi mặc dù có nhiều hơn nữa không cam lòng, nhưng cũng không có biện pháp.

Bởi vì Vân Thiên Vũ tiếp nhận thánh chỉ của hoàng đế, nàng trước mắt chính là vương phi của Tiêu Cửu Uyên. Nếu như hấn liều lĩnh không trị bệnh cho nàng.

Không nói đến người khác, Tiêu Cửu Uyên là người đầu tiên sẽ không bỏ qua hấn. Đây cũng không phải nói Tiêu Cửu Uyên thích nữ nhân này, mà là Tiêu Cửu Uyên tuyệt đối không sẽ cho phép người đánh vào mặt của hấn.

Vân Lôi hiểu đạo lý này, cho nên chỉ có thể ra lệnh cho hạ nhân bên cạnh: "Đi, lập tức tuyên đại phu tới đây thay đại tiểu thư chẩn bệnh."

"Vâng, Hậu gia."

Hạ nhân vội vàng đi gọi đại phu tới đây, Vĩnh Ninh Hậu phủ trong liên có sẵn đại phu, đại phu rất nhanh đã tới, thay Vân Thiên Vũ kiểm tra một lần, cuối cùng xác nhận trên người Vân Thiên Vũ nhiều chỗ bị thương, da thịt bên ngoài không ít nơi huyết nhục lẫn lộn, máu tươi chảy ròng, mất máu quá nhiều trực tiếp làm nàng hôn mê bất tỉnh.

Trừ vết thương trên người bên ngoài, mặt của nàng là bị thương nặng nhất, chỉ sợ không có biện pháp hoàn toàn phục hồi như cũ.

Khi đại phu nói chuyện này cho Vân Lô.

Trong lòng Vân Lô vậy mà hết sức cao hứng, hăn cũng không tin, Vân Thiên Vũ xấu xí không người chịu nổi như vậy, Tiêu Cửu Uyên gặp mặt nàng, nếu như Tiêu Cửu Uyên hủy bỏ chuyện hôn sự này.

Như vậy đến lúc đó hăn có thể trừng trị Vân Thiên Vũ, chẳng qua là trước mắt hăn cũng là không nên động đến nàng nữa.

Vân Lô ra lệnh hai hạ nhân đưa Vân Thiên Vũ vào viện, lại ra lệnh đại phu hảo hảo thay Vân Thiên Vũ chẩn bệnh, đại phu lĩnh mệnh đi.

Lúc này Vân Lô lại nói xin lỗi với các vị tân khách dự yến tiệc hôm nay, cũng để cho hạ nhân đưa mọi người một đường ra Vĩnh Ninh Hậu phủ, mọi người một đường nghị luận một đường rời đi Vĩnh Ninh Hậu phủ.

Hôm nay Vĩnh Ninh Hậu phủ giống như hát tuồng, các nàng cũng coi như là xem náo nhiệt, chẳng qua là vừa nghĩ tới cuối cùng hoàng thượng hạ chỉ đem Vân Thiên Vũ cho Tiêu Cửu Uyên làm vương phi.

Trong lòng mọi người cho giỏi giống như bị mèo quào khó chịu, chẳng những các tiểu thư khuê các trong triều, ngay cả phu nhân, trong lòng cũng tức giận bất bình, Vân Thiên Vũ tại sao gả cho Ly thân vương làm vương phi a.

Tướng mạo nàng bị hủy, thế nào được gả cho Ly thân vương phong hoa tuyệt đại làm vương phi đây.

Bất quá rất nhiều người suy đoán, Tiêu Cửu Uyên nhất định sẽ hủy bỏ cửa hôn sự này, bất kể hoàng thượng có ý gì, Tiêu Cửu Uyên tuyệt không sẽ cho phép chuyện này phát sinh.

Trong Vĩnh Ninh Hậu phủ, tất cả tân khách rời đi, cuối cùng chỉ còn lại người của Tuyên vương phủ cùng Vĩnh Ninh Hậu phủ.

Hôm nay phát sinh đủ chuyện, làm cho đầu óc Tiêu Thiên Dịch loạn thác bác tao, hẳn không muốn lưu lại nữa, mang theo người Tuyên vương phủ xoay người tính toán rời đi, sau lưng Vân Thiên Tuyết nhìn khuôn mặt lạnh lẽo của Tiêu Thiên Dịch, không khỏi kinh hãi, nước mắt liền ứa ra trong mắt, yếu ớt kêu một tiếng.

"Thiên Dịch, người có trách ta hay không?"

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Tiêu Cửu Uyên (2)

Editor: Huynhnhu142

Tiêu Thiên Dịch quay đầu nhìn Vân Thiên Tuyết, suy nghĩ hôm nay phát sinh đủ chuyện, hết thảy tất cả cũng là bởi vì Vân Thiên Tuyết bị thổ phỉ bắt cóc gây lên.

Nếu như không có chuyện thổ phỉ bắt cóc, hôm nay cái gì cũng sẽ không phát sinh, hẳn đã sớm cưới Vân Thiên Vũ trở về Tuyên vương phủ đi.

Tiêu Thiên Dịch nghĩ tới lời nói Vân Thiên Vũ lúc trước, nàng hoài nghi chuyện thổ phỉ bắt cóc cùng với chuyện nàng bị hủy dung, đều là hẳn làm.

Nhưng là Tiêu Thiên Dịch không có làm, chuyện như vậy làm sao sẽ trùng hợp như thế đây.

Hai mắt Tiêu Thiên Dịch hiện lên tia hoài nghi, bình tĩnh nhìn Vân Thiên Tuyết, thấy nàng mặc trên người một bộ giá y đỏ thẫm, trên mặt trang điểm tinh tế, tựa như một nữ tử đờn xuất giá.

Thường ngày nàng ở trước mặt hẳn vẫn nói, cam nguyện làm trắc phi bên cạnh hẳn.

Hắn cũng cho là nàng thật tâm thật ý, bởi vì ý định ấy này này, cho nên đối với nàng đặc biệt tốt.

Chẳng lẽ hết thảy những chuyện này nhưng thật ra là giả, Vân Thiên Tuyết vẫn muốn gả cho hắn làm vương phi, hôm nay tất cả mọi chuyện thật ra thì đều do nàng làm ra.

Nghĩ như thế, trong lòng Tiêu Thiên Dịch chỉ cảm thấy không khỏi thất vọng, ánh mắt thâm trầm rõ ràng rơi trên người Vân Thiên Tuyết

Vân Thiên Tuyết vốn vô cùng thông minh, lúc này vừa nhìn thấy ánh mắt của Tiêu Thiên Dịch, tự nhiên đoán được tâm tư của hắn, hắn hoài nghi mọi chuyện hôm nay tất cả đều do nàng làm.

Vân Thiên Tuyết nhẹ giọng khóc, nhìn Tiêu Thiên Dịch nói: "Thiên Dịch, người có phải hay không cho là tất cả mọi chuyện đều do ta làm, nếu như ta nói ta không có làm, người có phải hay không không tin, trên thực tế ta mặc giá y tới đây, là bởi vì phụ thân hắn không đành lòng để cho người cưới một nữ nhân thân tàn ma dại, cho nên mới phải để cho ta thay mặt gả."

"Phụ thân trước đó đi hỏi tỷ tỷ, tỷ tỷ nàng đã đồng ý, không nghĩ tới cuối cùng nàng lại trả đũa, thật ra thì trong lòng ta rất khó chịu."

Vân Thiên Tuyết nhẹ nhàng khóc thút thít, vốn là dáng vẻ đẹp mắt, không tiếng động chảy nước mắt, vẻ mặt hoa lệ đầm mưa kia, lập tức làm cho người ta không khỏi thương tiếc.

Tiêu Thiên Dịch cấp bách đi vài bước tới trước mặt Vân Thiên Tuyết, đưa tay kéo qua nàng, lấy khăn thay nàng lau nước mắt trên mặt.

"Người chớ suy nghĩ lung tung, bốn vương không có trách người, thực tế người cùng bốn vương từ nhỏ cùng nhau lớn lên, còn cứu mạng bốn vương, bốn vương hoài nghi bất luận kẻ nào, cũng sẽ không hoài nghi người."

Tiêu Thiên Dịch vừa dứt lời, Vân Lô bên cạnh thở phào nhẹ nhõm, đi vài bước thật nhanh tới trước mặt Tiêu Thiên Dịch, cung kính xin tội nói.

"Vương gia, lần này là ta tự chủ trương, xin vương gia giáng tội. Ta vốn là cho là mặt Vũ nhi bị hủy, bây giờ không xứng gả cho vương gia, cho nên lúc trước đi hỏi qua nàng, để cho muội muội thay mặt gả có được hay không, nàng là đồng ý, không nghĩ tới cuối cùng nàng lại làm như vậy."

Tiêu Thiên Dịch nghe lời nói của Vân Lô, sắc mặt trong nháy mắt u ám, hai mắt sáng tối khó chịu nhìn về Vân Lô: "Vĩnh Ninh Hậu gia, lần này bốn vương nể mặt Tuyết Nhi cũng không so đo, nếu như có lần sau, đừng trách bốn vương trở mặt vô tình."

Tâm tình Tiêu Thiên Dịch không tốt buông Vân Thiên Tuyết ra, hăn nghĩ tới phụ hoàng hạ chỉ ý kia, có lẽ hăn nên vào cung cùng phụ hoàng giải thích một chút đi, tóm lại chuyện lần này, đối với hăn mà nói, ảnh hưởng hết sức không tốt.

Tiêu Thiên Dịch suy nghĩ nhìn về Vân Thiên Tuyết nói: "Tuyết Nhi, người đừng suy nghĩ nhiều, chuyện đã như vậy, bốn vương vào cung cùng phụ hoàng giải thích một chút."

"Hảo, Vương gia người đi đi."

Vân Thiên Tuyết hiền lành gật đầu, Tiêu Thiên Dịch buông ra nàng, dẫn người một đường ra khỏi Vĩnh Ninh Hậu phủ.

Đợi đến Tiêu Thiên Dịch rời đi, không nhìn thấy nữa, khuôn mặt Vân Thiên Tuyết xinh đẹp tuyệt trần động lòng người lập tức vặn vẹo đứng lên, nàng cắn răng nghiêng lợi, khắp nơi lửa giận mắng to: "Vân Thiên Vũ, tiện nhân này, ta sẽ không bỏ qua cho người, tuyệt sẽ không bỏ qua cho người."

P/s: Mấy nay bận thi nên ta chưa đọc cv, edit đến đâu đọc đến đó, nên ta cũng như các nàng vậy , nhưng ta sẽ trả lời sớm nhất có thể nha, cảm ơn

các nàng nhiều nà

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Cứu Người (1)

Vân Thiên Tuyết vốn là muốn lập tức xông tới chỗ ở của Vân Thiên Vũ để trừng trị nàng, nhưng cuối cùng lại bị Vân Lôi ngăn cản, bởi vì Vân Thiên Vũ hiện tại nhận thánh chỉ, nàng chính là Tiêu Cửu Uyên vương phi.

Tiêu Cửu Uyên có ý gì, bọn họ còn mơ hồ không rõ, nếu là đúng Vân Thiên Vũ không tốt, trêu chọc đến lửa giận của Tiêu Cửu Uyên thì phiền toái, cho nên Vân Lôi cảnh cáo Vân Thiên Tuyết không thể đi trêu chọc Vân Thiên Vũ.

Điều này làm cho Vân Thiên Tuyết thiếu chút nữa tức giận đến hộc máu, cuối cùng lửa giận bùng phát, trở lại viện mình ở, lại đập một đồng hồ, tâm tình mới dễ chịu một chút.

Bất quá nàng không có tính toán bỏ qua cho Vân Thiên Vũ, mặc dù nàng dựa vào danh tiếng vương phi Tiêu Cửu Uyên thì thế nào.

Tiêu Cửu Uyên người như vậy ngay cả nàng cũng không dám nghĩ đến, hân làm sao có thể sẽ lấy người hèn yếu vô năng, người vừa xấu xí vừa ti tiện làm phi đây.

Tin tưởng Tiêu Cửu Uyên rất nhanh sẽ lui hôn sự này, huống chi nàng không thể công khai trừng trị ti tiện nhân kia, chẳng lẽ không có thể ngầm trừng trị nàng sao?

Trong mắt Vân Thiên Tuyết lóe ra tia u ám tàn nhẫn, từ từ tính toán như thế nào chinh chết Vân Thiên Vũ.

Lúc này tính mạng Vân Thiên Vũ đang vô cùng nguy hiểm nằm ở trên giường, thoi thóp hít vào nhiều thở ra ít, thật sự là chuyện xảy ra ngày hôm nay vượt ra khỏi sự chịu đựng của thân thể nàng, nàng đã dùng hết tất cả khí lực.

Cho nên giờ phút này nàng nằm ở trên giường cùng một người chết không kém là bao nhiêu.

Mặc dù vết thương trên người rửa sạch, bôi thuốc, lại băng bó, còn được đại phu Tiểu Lâm dứt thuốc, nhưng vẫn như cũ không có gì khởi sắc.

Trước giường, Họa Mi thương tâm khóc thút thít, càng nghĩ càng khổ sở, nước mắt lớn chừng hạt đậu rơi không ngừng, khóc đến tê tâm liệt phế.

"Tiểu thư, nếu là người thật có gặp chuyện không may, nô tỳ đi cùng người, còn sống thật là quá khó khăn."

Đại phu Tiểu Lâm nhìn thấy Họa Mi như vậy, trong lòng sinh mấy phần kính trọng, nha đầu này ngược lại rất trung thành.

Tiểu Lâm đại phu là nhi tử của lão Lâm đại phu, tâm địa hết sức chính trực, nhìn chủ tớ hai người khó khăn như vậy, sinh lòng không đành lòng, nhìn Họa Mi nói.

"Thế này, ta giúp người đến Hậu gia bên kia nghĩ biện pháp, lấy một chút tổ yến tới đây, để cho tiểu thư người ăn vào, như vậy sẽ nhanh khỏe hơn một chút."

Tiểu Lâm đại phu nói xong đi ra ngoài, Họa Mi sau lưng vẫn như cũ khóc thút thít, căn bản không tin tưởng Tiểu Lâm đại phu có thể từ Hậu gia đó lấy được đồ gì.

Lúc này Hậu gia ước gì tiểu thư chết đi, không bỏ đá xuống giếng đã không tệ, làm sao có thể sẽ cho người mang nhân sâm tổ yến gì đó tới đây.

Bất quá Họa Mi nghĩ sai rồi, Vĩnh Ninh hậu Vân Lôi thật đúng là bị Tiểu Lâm đại phu nói động, mà để cho hạ nhân mang một ít tổ yến tới đây.

Mặc dù đưa tới đồ không là cái gì tốt, nhưng vẫn có tác dụng hơn được hiệu, Họa Mi lập tức cầm một ít tổ yến tự mình mang đến phòng bếp để cho người ta nấu.

Thường ngày người trong phòng bếp mi mắt cao hơn đầu, hiện tại ngược lại hết sức an phận, chưa từng có người làm khó nàg, bởi vì lúc này Vân Thiên Vũ mang thân phận chính là Ly thân vương phi, các nàg có mấy lá gan dám làm khó nàg.

Họa Mi thuận lợi chưng nhân sâm canh dứt vào trong miệng Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ trải qua chẩn bệnh, lại uống một chút nhân sâm, hơi thở tốt cực hơi khá hơn một chút, Họa Mi hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đợi đến thanh tỉnh lại, nàg cảm nhận được eo trái vị truyền đến cảm giác đau đớn kịch liệt, ánh mắt từng trận biến thành màu đen, quanh thân bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, tay chân mềm yếu, chén trong tay cũng bưng không được mà sảy tay rơi trên mặt đất.

Họa Mi hậu tri hậu giác nghĩ đến một chuyện, nàg bị Hậu gia hung hăng đá một cước, tựa hồ bị thương không nhẹ.

Lúc trước vẫn quan tâm chuyện tình của tiểu thư, căn bản không có chú ý tới, hiện tại thương thế kia tựa hồ tăng thêm.

Nàg không có sao chứ, nếu như nàg có chuyện tiểu thư làm sao bây giờ? Ý thức Họa Mi càng ngày càng mơ hồ, nàg vươn tay sờ soạng nằm

tay Vân Thiên Vũ, nắm thật chặt chẽ.

Tiểu thư, nếu như Họa Mi chết, người nhất định phải sống thật khỏe, nhất định phải sống thật khỏe.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Cứu Người (2)

Editor: Huynhnhu142

Vân Thiên Vũ ngủ mê man, ước chừng ngủ thẳng trời tối mới tỉnh lại.

Nàng mở mắt, thấy bốn phía một mảnh bóng tối, một chút ánh đèn cũng không có.

Bất quá ngoài cửa sổ vẫn có ánh trăng yếu ớt chiếu bắn vào.

Nhờ ánh trăng, nàng nhìn thấy một người nằm ở trước giường nàng không nhúc nhích, một cái tay lại nắm thật chặt tay nàng.

Vân Thiên Vũ nhìn cái tay kia, gầy trơ xương, một mảnh tịch hoàng, nhìn một cái liền biết đây là dinh dưỡng không đầy đủ tạo thành.

Thấy bàn tay nắm chặt tay của nàng, nàng không khỏi nhớ lại bàn tay của nghĩa phụ, trong lòng ấm áp, hốc mắt hơi ướt át.

Nàng từ nhỏ không cha không mẹ, là nghĩa phụ từ trong cô nhi viện nhận nuôi nàng, không chỉ như thế, hắn còn tận tâm tận lực dạy nàng y thuật.

Nghĩa phụ y thuật rất cao, thế nhân đều gọi ông là dược lão.

Hắn cả đời không có lấy vợ, không có con cái, đem tất cả tâm huyết đều đặt ở trên người của nàng.

Thật may là nàng thiên phú cực cao, rất nhanh kế thừa tất cả của nghĩa phụ, thậm chí y thuật so nghĩa phụ còn muốn lợi hại hơn, nàng vĩnh viễn nhớ thời điểm nghĩa phụ biết nàng y thuật cao hơn ông, cặp mắt kia phát ra ánh sáng, tràn đầy vui mừng, cao hứng vỗ vai của nàng, vui vẻ giống như đứa bé.

"Tiểu Vũ mao, nghĩa phụ thật cao hứng khi con có được thành tựu như vậy, nghĩa phụ thật may mắn năm đó dẫn con từ trong cô nhi viện ra ngoài, con không có làm nghĩa phụ thất vọng."

Chính là như thế này nàng rất yêu nghĩa phụ, cuối cùng lại chết ở trong tay Tiêu Cảnh Ngôn.(ta cũng không hiểu lúc đầu à chết bởi Phó Cảnh Ngôn, không hiểu sao giờ lại thành họ Tiêu)

Cho nên cuối cùng nàng đầu có chết cũng phải vì nghĩa phụ báo thù.

Vân Thiên Vũ đang muốn phải nhập thần, đột nhiên trên ngón tay truyền đến cảm giác nóng rực, nàng quay đầu nhìn lại, thấy trên ngón tay của mình chợt lóe chợt lóe.

Như mũi nhọn lóe lên nơi âm u, bên trong thân thể của nàng vang lên một giọng nói yếu yếu nho nhỏ.

"Chủ nhân, có thương tích, người phải chữa trị sao?"

Phượng Hoàng đại nhân cẩn thận mở miệng, nàng biết chủ nhân này của mình, bây giờ không phải là chủ tử dễ đối phó.

Lúc trước tình nguyện liều chết cái mạng của mình, cũng muốn trừng trị người xấu.

Mình nếu là trêu chọc nàng mất hứng, nhất định sẽ xui xẻo, cho nên nàng không dám lớn tiếng nhắc nhở Vân Thiên Vũ cứu người, chỉ dám nhỏ giọng hỏi ý kiến của nàng.

Phượng Hoàng đại nhân cảm giác mình là một con phượng hoàng bị thảm đáng thương nhất lịch sử.

Ai có thể gọi chủ nhân này biến thái đây.

Mặc dù Phượng Hoàng đại nhân rất lo lắng, nhưng lần này Vân Thiên Vũ không có làm khó nàng, nàng chẳng qua là cúi đầu nhìn về Họa Mi bất tỉnh ở mép giường, vẫn như cũ nắm thật chặt tay nàng.

Tâm từ từ có chút ấm áp, nha đầu này đã hôn mê còn không quên nhớ kỹ nàng, điều này làm cho nàng một khối băng tâm có chút nhiệt độ.

Đồng thời nàng nhớ lại chuyện lúc trước Vân Lôi đá Họa Mi một cước, Họa Mi chỉ sợ bị thương không nhẹ.

Vân Thiên Vũ vừa muốn vươn tay bắt mạch cho Họa Mi, cuối cùng xác nhận thương thế trên người Họa Mi, nàng cần lập tức tiếp nhận chữa trị, nếu như không trị chỉ sợ sẽ mất mạng.

Vân Thiên Vũ cố gắng xuống giường, thật ra thì tình trạng trước mắt của nàng không tốt lắm, nhưng nàng không thể không cứu Họa Mi.

Họa Mi chỉ là một nha đầu, nếu là nàng không cứu nàng, không ai sẽ cứu nàng, nàng tất nhiên mất mạng.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, chịu đựng đau đớn trên người trên, vừa cố gắng đi ra ngoài.

Mặc dù trước mắt nàng không có gì cả, nhưng thân là đại phu y thuật cao siêu, bất kỳ vậy gì bên người nàng cũng có thể trở thành dược liệu, điểm này nàng không lo lắng.

Vân Thiên Vũ ra khỏi phòng, vừa cố gắng đi ra khỏi viện, dựa vào trí nhớ trong đầu, ở hướng tây bắc vắng vẻ của Vĩnh Ninh Hạo phủ có một

vườn hoa nhỏ trong đó có thể tìm một ít thứ, có dược thảo bình thường, còn có một chút hoa, những thứ đồ này phối hợp thật tốt, một dạng có thể trị nội thương.

Tóm lại nàng sẽ không để cho Họa Mi có chuyện.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngư Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Tức Giận Đánh Tiệp Nhân (1)

Editor: Huynhnhu142

Vân Thiên Vũ cầm những thứ hoa hoa thảo thảo này vào gian phòng của mình, dựa vào trí nhớ tìm kiếm ra đồ đánh lửa đốt nển.

Nàng ở dưới đèn nghiền nát những thứ đồ này, có ăn có thoa ngoài da, rất nhanh nghiền tốt lắm. Đợi đến làm xong những thứ này, nàng cảm thấy khí lực của mình cũng nhanh cạn sạch, hơi thở lại yếu đi rất nhiều.

Nhưng Họa Mi không thể không cứu, cho nên nàng cứng rắn chống lại từ trong phòng tìm kiếm ra mấy cây kim may tới, ở trên ánh nển đốt nóng tiến hành trừ độc.

Khử hết độc sau, bắt đầu thay Họa Mi trị liệu.

Trước kiểm tra vị trí bị thương cho Họa Mi, sau đó dùng ngân châm loại bỏ máu bầm cho nàng, thoa thuốc lúc trước đã chuẩn bị xong lên ngang hông Họa Mi, dùng vải băng bó kỹ, cuối cùng lại đút cho Họa Mi một chút thuốc.

Đợi đến làm xong những thứ này, Vân Thiên Vũ cảm giác mình cả người cũng mệt lả, một chút cũng không muốn nhúc nhích, lúc này trên ngón tay chợt lóe, mơ hồ có thể thấy được giá trị con số chớp động, thập.

Vân Thiên Vũ thấy mấy chữ này, nghĩ tới lúc trước Phượng Hoàng đại nhân nói, yêu cầu để mở viêm hoàng thần y truyền thừa, liền phải tích góp từng tí một các loại giá trị phân, một ngàn các loại giá trị phân, mới có thể mở ra viêm hoàng thần y truyền thừa.

Hiện tại cứu một người được mười, đây là nói nàng nếu muốn mở cái gì viêm hoàng thần y truyền thừa kia, phải cứu một trăm người sao?

Thật may là nàng đối với viêm hoàng thần y truyền thừa không có nửa điểm mong đợi, nếu không chẳng phải là thất vọng chết.

Nàng cũng không nghĩ ra mình có nhiều lòng tốt đi cứu một trăm người như vậy, tích góp từng tí một các loại giá trị phân này.

Hôm nay sở dĩ cứu Họa Mi, là bởi vì Họa Mi trung thành, nàng mới sẽ xuất thủ cứu giúp.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, trong cơ thể Phượng Hoàng đại nhân đã cảm nhận được cảm xúc của Vân Thiên Vũ, lập tức nhỏ giọng nói nói.

"Chủ nhân, người không phải thất vọng, lần này sở dĩ các loại giá trị phân thấp, là vì nguyên nhân bệnh nhân thương thể tương đối, nếu là bệnh nhân thương thể nặng, các loại giá trị phân sẽ cao, nếu như chủ nhân cứu chính là người bị trọng thương, chỉ cần vài người là có thể mở ra viêm hoàng thần y truyền thừa."

Vân Thiên Vũ mặt không nhúc nhích nói: "Không có hứng thú."

Phượng Hoàng đại nhân muốn khóc, người ta hảo muốn đi ra ngoài, chủ nhân người không thể như vậy.

Phượng Hoàng đại nhân đang muốn khuyên Vân Thiên Vũ thay đổi tâm ý, đột nhiên nghe được cách đó không xa có tiếng bước chân truyền đến, lập tức nhắc nhở Vân Thiên Vũ nói.

"Chủ nhân, có người tới."

Vân Thiên Vũ nhướn mày nhỏ bé, đồng mâu thoáng qua tia lạnh lẽo sắc bén, cẩn thận ngưng thần nghe qua, quả nhiên nghe được bên ngoài viện có tiếng bước chân đi tới.

Không nghĩ tới mình luôn luôn cảnh giác vậy mà không có phát hiện, Phượng Hoàng trong cơ thể thế nhưng phát hiện. Xem ra người này cũng không phải là tệ.

Trong lòng Vân Thiên Vũ suy nghĩ, trên mặt từ từ gọi lên máu tanh mà lãnh khốc vui vẻ.

Lúc này trên người nàng mang danh Ly thân vương phi, cho nên làm việc căn bản không cần có điều cố kỵ, nàng cũng muốn nhìn một chút là ai đến tìm chết.

Nàng ý niệm vừa dứt, bên ngoài tiếng bước chân đến gần, giọng nói cũng vang lên.

"Hôm nay chúng ta nhất định phải hảo hảo chinh tiện nhan kia một chút, thế nhưng dám can đảm phá hủy hôn sự của nhị tỷ, tiện nhân kia rõ ràng là muốn chết, cho dù hoàng thượng chỉ hôn nàng làm Ly thân vương phi, nàng liền không sao sao? Ta cũng muốn nhìn một chút buổi tối người nào sẽ che chở nàng."

Giọng nói lộ ra một cỗ âm ngoan.

Người nói chuyện dứt lời, lại có âm thanh khác phụ họa nàng.

"Là, vốn nhị tiểu thư có thể gả cho Tuyên vương làm Tuyên vương phi, nếu như nói như vậy, tiểu thư người đã có thể là muội muội Tuyên vương phi, ngày sau lập gia đình tất nhiên cũng sẽ không kém, nhưng bây giờ thì sao, lại bị đại tiểu thư sinh kế phá hủy."

"A a, ghê tởm, tiện nhân ghê tởm, ta tất nhiên muốn đánh chết nàng."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Tức Giận Đánh Tiệp Nhân (2)

Editor: Huynhnhu142

Hai ba người vừa nói chuyện, đi tới bên ngoài phòng của Vân Thiên Vũ, cầm đầu người vung tay lên, sau lưng hai nha hoàn lập tức vọt tới, hướng cửa phòng Vân Thiên Vũ đánh tới.

Ầm một tiếng cửa bị đụng vỡ, bên trong phòng sạch sẽ nhìn thấy tình trạng thực tế, một người vô thanh vô thức nằm trên giường, không thấy rõ mặt, bất quá một chút động tĩnh cũng không có.

Trước cửa mấy người thuận lợi nghĩ trên giường là Vân Thiên Vũ.

Hai nha hoàn quay đầu nhìn về chủ tử sau lưng xin phép: "Tiểu thư, làm sao bây giờ?"

Nữ tử đứng trước cửa, thân thể đầy đặn, mặt mũi mướt mà, nàng là tam tiểu thư Vĩnh Ninh Hạo phủ Vân Thiên Nguyệt.

Mẫu thân Vân Thiên Nguyệt là lão phu nhân ban cho Vĩnh Ninh hạo làm tiểu thiếp, hậu sinh tam tiểu thư Vân Thiên Nguyệt.

Vân Thiên Nguyệt luôn luôn lấy Vân Thiên Tuyết ngựa lớn nhìn lên, bước cũng theo. Vì làm cho Vân Thiên Tuyết vui vẻ, nàng luôn là nghĩ ra các loại biện pháp để khi dễ Vân Thiên Vũ.

Vốn là Vân Thiên Nguyệt cho là hôm nay đại hôn, cuối cùng gả cho Tuyên vương nhất định là Vân Thiên Tuyết, bởi vì Tuyên Vương điện hạ rất yêu thương Vân Thiên Tuyết.

Nếu là Vân Thiên Tuyết thuận lợi gả cho Tuyên vương, nàng sẽ là muội muội Tuyên vương phi, cuối cùng nhất định cũng sẽ gả không quá kém.

Nhưng là không nghĩ tới đại hôn lại bị Vân Thiên Vũ phá hủy, Vân Thiên Nguyệt nhận được tin tức sau, thiếu chút nữa tức chết.

Bất quá bởi vì chuyện thánh chỉ của hoàng thượng, nàng không dám tới tìm Vân Thiên Vũ phiền toái. Chẳng qua là sau lại nhìn thấy dáng vẻ thương tâm khổ sở của Vân Thiên Tuyết, nàng liền không khống chế được tức giận trong lòng, tốt hơn giáo huấn Vân Thiên Vũ một chút.

Ban ngày không tốt tới đây, nàng đặc biệt chọn lựa buổi tối để tới.

Cảnh tối lửa tắt đèn, coi như nàng đánh Vân Thiên Vũ nửa chết nửa sống, nàng không nói người nào lại biết là nàng làm đây.

Vân Thiên Nguyệt tính toán, nghe được nha hoàn xin phép.

Vân Thiên Nguyệt lập tức mặt âm trầm hung hăng ra lệnh: "Đánh cho ta, hung hăng đánh, chỉ cần lưu cho nàng một hơi được rồi."

Nếu không phải nữ nhân này được ban cho Ly thân vương là Ly thân vương phi, nàng nhất định sẽ làm cho người đánh chết nàng ta, thế nhưng có can đảm phá hư hôn sự của nhị tỷ, rõ ràng là muốn chết.

Tiểu Đào cùng Tiểu Lê hai người là nha hoàn bên cạnh Vân Thiên Nguyệt, luôn luôn xu nịnh Vân Thiên Tuyết, hôm nay chuyện đã xảy ra, hai người các nàng cũng hết sức căm tức.

Cho nên vừa được Vân Thiên Nguyệt chỉ thị, hai người cầm lên gậy gỗ bên cạnh lúc trước mang tới, một đường chạy thẳng tới trước giường đi.

Chẳng qua là các nàng còn chưa kịp động thủ, bên cạnh vọt ra một đạo bóng dáng, bóng dáng kia tốc độ rất nhanh, trong tay còn cầm một cái chốt cửa, lên đến bên cạnh Tiểu Đào và Tiểu Lê.

Một khắc cũng không trì hoãn, giơ tay lên hung hăng hướng ót hai tỳ nữ đâm tới.

Bính bính hai côn đi xuống, đầu Tiểu Đào và Tiểu Lê nở hoa, máu tươi theo gò má chảy xuống.

Hai người giơ tay lên vừa sờ, sờ tới một tay máu, nhất thời hoa dung thất sắc, thét chói tai liên tiếp.

"A, giết người rồi."

"Giết người rồi."

Đáng tiếc Vân Thiên Vũ căn bản không e ngại, giơ tay lên lại nâng lên gậy gỗ trong tay, hướng tới hai tỳ nữ Tiểu Đào và Tiểu Lê hung hăng đập tới.

Hai tỳ quay đầu thấy gậy gỗ cầm trong tay, giống như kẻ điên hướng các nàng lại là Vân Thiên Vũ.

Thằng dọa cho sợ đến vội vàng hướng ngoài cửa trốn, nhưng vẫn là bị Vân Thiên Vũ đánh tới, Tiểu Đào bị thương tương đối nặng, trực tiếp bị Vân Thiên Vũ một gậy đánh tới ngã trên đất, Tiểu Lê lại chạy trốn mau, chạy tới bên người Vân Thiên Nguyệt, kêu to.

"Tiểu thư, đại tiểu thư điên rồi, nàng điên rồi."

Vân Thiên Nguyệt nhìn gậy gỗ trong tay Vân Thiên Vũ, điên cuồng hướng về phía Tiểu Đào nằm trên mặt đất hung hăng đánh, bị dọa cho kinh hãi đảm chiến, tay chân luống cuống, theo bản năng quay đầu chạy.

Vừa chạy vừa hướng sau lưng Vân Thiên Vũ thét chói tai: "Vân Thiên Vũ, người người điên, người vậy mà dám cả gan đả thương người như vậy, ta đi nói cho phụ thân, gọi hắn tới thu thập người."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUY

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Tức Giận Đánh Tiệp Nhân (3)

Editor: Huynhnhu142

Vân Thiên Nguyệt không nhắc tới Vân Lô con tốt, nhắc tới Vân Lô, Vân Thiên Vũ càng tức giận lớn hơn, hôm nay phát sinh hết thảy, thêm cả đời kiếp trước của nàng cũng không trải qua đau khổ như vậy.

Kiếp trước nàng mặc dù là cô nhi, nhưng đối với nghĩa phụ nàng như hòn ngọc quý trên tay, cũng không chịu để cho nàng bị một chút xú uý khuất.

Không nghĩ tới một kiếp biến chuyển này, thế nhưng gặp phải một phụ thân không bằng cầm thú như vậy.

Vân Thiên Vũ càng nghĩ càng tức, trực tiếp bỏ qua Tiểu Đào nửa chết nửa sống nằm trên mặt đất, cầm một cây gậy gỗ trong tay, một đường đuổi theo Vân Thiên Nguyệt.

Vân Thiên Nguyệt vừa nhìn thấy động tác của nàng, bị dọa cho sợ đến hét rầm lên, vội vàng chạy ra bên ngoài.

Nhưng bởi vì quá sợ, cho nên va vào cánh cửa một cái, phía sau Vân Thiên Vũ đã đuổi tới, đồng thời gậy gỗ trong tay liền hướng Vân Thiên Nguyệt đánh tới, vừa đánh vừa còn hung hăng tức giận mắng.

"Tiện nhân, ai bảo người trước kia khi dễ ta, hôm nay ta liền mang cả gốc lẫn lãi trả lại cho người."

Tại Vân Thiên Nguyệt nghe sau lưng có âm thanh gậy gỗ đánh đến, đều phát ra xoang xoang, không chút nghĩ ngợi, lôi Tiểu Lê bên người để che.

Gậy gỗ trong tay Vân Thiên Vũ hung hăng đánh lên trên người Tiểu Lê.

Tiểu Lê hét thảm lên, lúc trước nàng vốn là bị đánh đòn cảnh cáo, vô cùng đau đầu, hiện tại lại bị tiểu thư nhà mình kéo ra để che cô, như thế nào chịu đựng được, mắt sớm biến thành màu đen hướng trên đất ngã xuống.

Vân Thiên Vũ làm sao có thể sẽ bỏ qua cho Tiểu Lê, tiện nhân kia cùng chủ tử của nàng đều là một dạng đáng hận, động một tý liền khi dễ nàng.

Gậy trong tay Vân Thiên Vũ không lưu tình hướng Tiểu Lê trên đất đánh tới, mỗi gậy đều tàn nhẫn đánh xuống.

Tiểu Lê đau đến cũng quên cả phản ứng, chỉ biết cầu khẩn: "Đại tiểu thư tha mạng a, ta không dám, ta sau này cũng không dám nữa."

Đáng tiếc Vân Thiên Vũ căn bản không để ý tới nàng, hướng nàng ta đánh đến chết, hôm nay chủ tử ba người tới đây muốn mạng của nàng, nàng cần gì khách khí với các nàng ta.

Vân Thiên Vũ đang đánh Tiểu Lê, trước mặt Vân Thiên Nguyệt bị dọa cho sợ đến mặt mũi trắng bệch, cũng không nhìn đến nha hoàn một cái, một đường chạy thẳng tới viện bên ngoài.

Vừa chạy tới viện bên ngoài vừa thét chói tai: "Người đâu a, giết người."

Vân Thiên Vũ vừa nghe đến tiếng kêu của Vân Thiên Nguyệt, lửa giận kia lần nữa nháy vọt lên cao, bởi vì đầu sỏ chân chính đúng là tiện nhân Vân Thiên Nguyệt này a.

Nàng vì lấy lòng nữ nhân Vân Thiên Tuyết kia, khắp nơi khi dễ nàng.

Hôm nay nàng liền thay chủ nhân nhân thân thể này hảo hảo trừng trị nàng ta một chút.

Vân Thiên Vũ mắt thấy Vân Thiên Nguyệt chạy đi ra ngoài rất xa, gậy trong tay giương lên, hướng về phía Vân Thiên Nguyệt đập tới, nói thật ra khí lực Vân Thiên Vũ cũng không lớn, nhưng Vân Thiên Nguyệt lúc này bị dọa sợ, sớm đi đứng như nhũn ra, hơn nữa nàng ngày thường hơi mập.

Đi lại không nhanh nhẹn, thường ngày đi bộ đều rất chậm, chưa từng có chạy qua, cho nên hôm nay bị Vân Thiên Vũ đánh trúng một gậy, mất hết sức lực té ngã trên đất.

Vân Thiên Vũ vội vàng đi qua, bắt đầu đè xuống đầu Vân Thiên Nguyệt, giơ chân lên hung hăng đá tới, một cái hạ xuống không chút lưu tình.

Tiếng kêu của Vân Thiên Nguyệt thảm thiết vang lên: "Cứu mạng a, cứu mạng."

Lúc này nàng cảm thấy sợ, nàng biết Vân Thiên Vũ sẽ đánh chết nàng, nữ nhân này hôm nay điên rồi, nàng là thật điên rồi, nàng ta nhất định sẽ đánh chết nàng.

Vân Thiên Nguyệt khóc năn nỉ Vân Thiên Vũ: "Đại tỷ, không cần đánh, ta không dám, không dám, sau này không bao giờ ... sẽ gây sự với

người nữa, người bỏ qua cho ta đi."

Vân Thiên Vũ kéo tóc nàng ta lại, giơ tay lên hướng về phía mặt của nàng ta tát xuống, ba ba ba, tuyệt không khách khí.

"Người cho rằng cầu xin đôi ba câu ta sẽ tha cho, chuyện người thường ngày đánh mắng ta liền bỏ qua như vậy, nằm mơ đi. Hôm nay ta liền giết người."

Nàng vừa nói hai tay hướng cổ Vân Thiên Nguyệt bóp mạnh, tuyệt không nường tay.

Vân Thiên Nguyệt hoảng sợ mở to hai mắt, sắc mặt trắng bệch, liều mạng lắc đầu giãy giụa, không muốn, đừng có giết ta.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Tức Giận Đánh Tiệp Nhân (4)

Vân Thiên Vũ xuống tay mặc dù dùng sức, nhưng rõ ràng khí lực chưa đủ, cho nên nhất thời căn bản bóp không chết Vân Thiên Nguyệt.

Lúc trước sở dĩ nàng hành động nhanh nhẹn, là bởi vì nàng dùng ngân châm đâm vào trên người mình mấy huyết vị quan trọng, kích thích tiềm lực trên người, cho nên mới có thể thuận lợi trừng trị Tiểu Đào Tiểu Lê và Vân Thiên Nguyệt.

Nhưng bây giờ khí lực trên người nàng đã dùng hết rồi, trên tay một chút sức lực cũng không có.

Bất quá Vân Thiên Nguyệt cũng không biết chuyện này, giờ phút này nàng hoảng sợ trợn to một đôi mắt nhìn Vân Thiên Vũ cầu khẩn.

"Đại tỷ, đừng giết ta, đừng có giết ta, ta không dám, sau này cũng không dám nữa."

Vân Thiên Vũ gắt gao nhìn chăm chăm tay mình, dùng sức lại dùng sức, đáng tiếc vẫn như cũ một chút khí lực cũng không có.

Chẳng những tay không có lực, ngay cả thân thể cũng mềm nhũn.

Đúng lúc này, sau lưng bầu trời đêm, nhưng lại vang lên một thanh âm cười nói tùy ý.

"Không phải nói đại tiểu thư Vĩnh Ninh Hậu phủ là một phế vật hèn yếu vô năng sao? Đây là chuyện gì xảy ra, ta làm sao nhìn thấy giống như một con báo nổi điên đây."

Vân Thiên Vũ cả kinh, xoay mình quay đầu nhìn sang, trầm giọng mở miệng: "Người nào, ra ngoài."

Bởi vì lực chú ý của nàng tập trung ở sau lưng, cho nên sức lực ngón tay theo bản năng phân tán một chút, điều này làm cho Vân Thiên Nguyệt bị nàng ép ngồi ở phía dưới thở phào nhẹ nhõm.

Vân Thiên Nguyệt bắt lấy khoảng không ngàn cân treo sợi tóc, giãy giụa xoay người đẩy Vân Thiên Vũ trên người ra, sau đó tựa như điên vậy xông ra ngoài.

Rất nhanh biến mất không thấy, cho đến khi nàng vọt ra khỏi tiểu viện Vân Thiên Vũ, mới dám khóc gọi: "Giết người rồi, Vân Thiên Vũ giết người rồi."

Vân Thiên Vũ căn bản không để ý tới tiếng hét chói tai bên ngoài viện, nàng không sợ có người tới, trước mắt nàng mang danh Ly thân vương phi, ai dám muốn mạng của nàng.

Ngược lại người không biết tại sao xuất hiện giữa không trung tiểu viện, tựa hồ rất nguy hiểm.

Trong tiểu viện u ám, vô thanh vô tức nhiều hơn hai đạo bóng dáng.

Người trước mắt, thấy Vân Thiên Vũ nhìn hẩn, ba một tiếng mở ra quạt ngọc, một bộ dáng phong lưu phóng khoáng, tự cho mình là siêu phàm, cây quạt không ngừng quạt quạt nhìn Vân Thiên Vũ, vẻ mặt thích thú xem kịch vui.

Vân Thiên Vũ hơi cau mày nhìn chăm chăm người này, mặc dù bốn phía không có ánh đèn, nhưng dưới ánh trăng yếu ớt, nàng vẫn mơ hồ có thể thấy rõ người này phải hết sức tuấn mỹ.

Dáng người cao ráo, mặc một bộ cẩm bào rải hoa tím, thắt lưng đeo đai ngọc, bên hông rủ xuống một ngọc bội màu xanh biếc, quanh thân trên dưới quả nhiên là tôn quý vô song.

Nhìn lên trên nữa, hé ra khuôn mặt tuấn mỹ, lông mày dài nhỏ, bên dưới đôi mày là đôi mắt đào hoa, khi hãnh cưỡi lên, đôi mắt hoa đào kia, sáng quắc sinh hoa, không nói ra được hấp dẫn người.

Là người trời sinh gieo họa cho nữ nhân.

Vân Thiên Vũ trong lòng suy nghĩ, trong đầu đã hiện ra trí nhớ, lập tức nhận ra người kia là ai.

An Thân Vương phủ An Thân Vương thế tử Tiêu Dạ Thần, hãnh và chủ cũ của thân thể này cũng không có bất kỳ vương mắt gì, lúc này xuất hiện là có ý gì.

Ánh mắt Vân Thiên Vũ lạnh lùng nhìn Tiêu Dạ Thần nói: "Ta cùng An Thân Vương thế tử giống như không có nửa điểm quan hệ đi, không biết An Thân Vương thế tử khuya khoắt xông vào Vĩnh Ninh Hạo phủ làm cái gì?"

Tiêu Dạ Thần nghe lời nói của Vân Thiên Vũ, không một chút nào tức giận, chỉ khoe khoang phe phẩy cây quạt trong tay nói.

"Người và bốn thế tử không có quan hệ gì, nhưng người cùng vị này có quan hệ a."

Tiêu Dạ Thần từ từ hướng bên cạnh nhường lối, sau lưng lộ ra một người.

Thiên địa phẳng phất trong nháy mắt tựa như đông lại, thời gian dừng lại vào giờ khắc này, Vân Thiên Vũ nhìn người đứng bên cạnh Tiêu Dạ Thần.

Mặc dù chỉ là lẳng lặng đứng ở nơi đó, nhưng thật giống như là chúa tể thế giới, thế gian vạn vật tất cả cúi đầu xưng thần.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUY

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Khí Phách Cuồng Vọng (1)

Editor: Huynhnhu142

Ngôi sao đầy trời, trong phút chốc trở thành nền làm nổi bật cho hắc.

Mà hắc thân nhiên đứng dưới bóng tối, hai tay hơi để ra phía sau, tạo thành một tư thế oai vệ.

Một người là phong cảnh một người chính là bức họa.

Ngũ quan tinh tể kia, giống như được điêu khắc mài dũa tinh vi mà thành, lông mày đen như vẽ, mắt phượng sâu thẳm tựa như biển, mắt phượng so với sao trên bầu trời còn chói mắt hơn, trong suốt âm u lạnh lẽo, giống như bảo thạch trân quý trên đời động lòng người.

Bên dưới mắt phượng là mũi cao kiêu ngạo, môi mỏng gợi cảm.

Lúc này môi của hắc cười như không cười, vẻ mặt kia dường như không đem bất luận kẻ nào trên thế gian này nhìn vào mắt.

Cả người không nói ra được khí phách cuồng vọng, không ai bì nổi.

Nhưng khí phách cuồng vọng như vậy lại không người ghét, giống như hắc chính là người duy nhất có được phẩm chất đó.

Vân Thiên Vũ nhìn người này, lập tức hiểu người này là ai.

Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên của Đông Ly quốc.

"Tiêu Cửu Uyên, " Vân Thiên Vũ theo bản năng kêu thành tiếng.

Ánh mắt Tiêu Cửu Uyên đột nhiên tối sầm lại, hơi thở lạnh lẽo từ trong mắt đen tràn ra, toàn thân trên dưới thật giống như hàn băng bao phủ ngàn năm không thay đổi, làm cho người ta chỉ cảm thấy lạnh thấu tâm can.

Vân Thiên Vũ biết người này nổi giận, mặc dù hăn cũng không nói gì, nhưng nàng cũng biết, hăn nổi giận.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, bên trong bóng tối truyền tới giọng nói tức giận khiển trách: "Lớn mật, tục danh vương gia nhà ta là người có thể gọi sao?"

Hai đạo bóng dáng nhanh chóng từ bóng đêm xông tới, nháy mắt rơi vào bên cạnh Tiêu Cửu Uyên.

Một trắng một đen.

Hai người kia chính là thủ hạ thân tín của Tiêu Cửu Uyên, Bạch Diệu và Hắc Diệu.

Lúc trước lên tiếng quát lạnh Vân Thiên Vũ chính là Hắc Diệu.

Hắc Diệu xưa nay tính tình tương đối nhanh nhẩu, cho nên nghe được Vân Thiên Vũ thế nhưng dám can đảm thẳng kêu tục danh của chủ tử nhà mình, liền nổi giận, cho nên mới quát lạnh lên tiếng.

Bất quá lời của Hắc Diệu vừa dứt, khóe môi của Tiêu Dạ Thần bên cạnh Tiêu Cửu Uyên lại cười: "Hắc Diệu, người lời này liền không đúng, vị này chính là Ly thân vương phi tương lai, nàng kêu tục danh chủ tử nhà người không phải là bình thường sao?"

Hắc Diệu vừa nghe lời của Tiêu Dạ Thần, mất hứng, nhìn Tiêu Dạ Thần một cái, lại quay đầu giận nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ nói.

"Nữ nhân dáng dấp xấu như vậy, chủ tử nhà ta chắc là sẽ không cưới nàng, nàng không xứng với chủ tử nhà ta."

Lời của Hắc Diệu, Tiêu Cửu Uyên cũng không có ngăn cản.

Hắn chẳng qua là xoay người đi ra ngoài, Tiêu Dạ Thần bên cạnh không nhịn được đi theo phía sau hắn đi ra ngoài, vừa đi vừa hỏi tới: "Cửu hoàng thúc, người như vậy liền đi, không cùng cửu hoàng thăm trò chuyện sao? Thật ra thì ta xem nàng thật có ý tứ."

Tiêu Cửu Uyên lãnh khốc vô tình thanh âm trầm thấp từ từ vang lên: "Nếu là người đối với nàng có hứng thú, bốn vương có thể vào cung, để cho hoàng thượng hạ chỉ, hạ chỉ nàng cho người làm thế tử phi An thân vương."

Trong lời nói của Tiêu Cửu Uyên, Vân Thiên Vũ tựa như một đồ vật có cũng được mà không có cũng không sao, tùy ý được đưa người.

Dĩ nhiên đối với Tiêu Cửu Uyên quyền cao chức trọng mà nói, Vân Thiên Vũ quả thật chỉ là đồ vật có cũng được mà không có cũng không sao.

Hiện tại hắn đối với món đồ này còn tương đối không hài lòng.

Chủ ý ban đầu của Tiêu Dạ Thần là muốn trêu chọc Tiêu Cửu Uyên, không nghĩ tới Tiêu Cửu Uyên lại muốn để cho hoàng thượng hạ chỉ gả Vân Thiên Vũ cho hắn.

Như vậy sao được, hắn cũng không phải ghét bỏ Vân Thiên Vũ, chẳng qua là Tiêu Dạ Thần hắn cho tới nay đều thích là mỹ nhân a.

Vân Thiên Vũ chẳng những không tính là mỹ nữ, thậm chí hết sức kinh khủng.

Nàng như vậy , hẳn không có biện pháp cùng nàng sống chung một phòng a.

Khuôn mặt Tiêu Dạ Thần đau khổ, vội vàng đưa tay kéo Tiêu Cửu Uyên lại: "Cửu hoàng thúc, ta sai rồi, ta sai rồi, người đại nhân không chấp nhất tiểu nhân, ta sau này cũng không dám nữa, người ngàn vạn lần không nên để cho phụ hoàng hạ chỉ gả cửu hoàng thẩm cho ta."

Editor: Huynhnhu142

Chương 26: Khí phách cuồng vọng (2)

Trong bóng tối, hàn khí trên mặt Tiêu Cửu Uyên càng sâu, một đôi con ngươi bén nhọn nhìn chăm chăm Tiêu Dạ Thần.

Tiêu Dạ Thần lập tức biết lời nói của mình làm cho Tiêu Cửu Uyên mất hứng, vội vàng đổi lời nói: "Không phải là cửu hoàng thẩm, là Vân đại tiểu thư, Vân đại tiểu thư. Ha hả. Cửu hoàng thúc, người tốt nhất, người ngàn vạn lần không nên vào cung để cho phụ hoàng hạ chỉ gả Vân đại tiểu thư cho ta."

"Thật dễ nói chuyện. " Tiêu Cửu Uyên nhìn cánh tay kéo lấy cánh tay mình, tức giận mở miệng.

Lần này Tiêu Dạ Thần không dám nói nhiều, ngoan ngoãn buông ống tay áo Tiêu Cửu Uyên ra, một đường đi theo Tiêu Cửu Uyên đi ra ngoài, vừa đi hẳn vừa cẩn thận hỏi: "Cửu hoàng thúc, hiện tại chúng ta đi đâu."

"Vào cung, bốn vương muốn hỏi một chút hoàng huynh là có ý gì."

Âm thanh của Tiêu Cửu Uyên lạnh lẽo vang lên, thanh âm này giống như âm thanh của dây đàn, chẳng những người xuất sắc, mà giọng nói cũng nghe vô cùng hay.

Sau lưng Vân Thiên Vũ vẫn ngồi dưới đất không có khí lực, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, lạnh lẽo từ dưới bàn chân đi lên.

Tiêu Cửu Uyên muốn vào cung chất vấn hoàng thượng, chỉ cần hắt vào cung, tất nhiên sẽ để cho hoàng thượng hạ chỉ thối lui hôn sự với nàng.

Nếu như không có danh tiếng Ly thân vương phi che chở nàng, nàng có thể khẳng định, Vân Lô nhất định sẽ nghĩ biện pháp diệt trừ nàng, bởi vì chuyện hôm nay nàng làm, đã làm cho hắt mất sạch mặt mũi.

Về phần lúc trước lời của Tiêu Thiên Dịch để cho Vân Lô không được hạ thủ với nàng, nhưng thật ra cũng không được bao nhiêu chính xác, đến lúc đó Vân Lô lạng lẽ giết nàng, hơn nữa kiếm có thoái thác, Tiêu Thiên Dịch chẳng lẽ sẽ vì nàng mà cùng Vĩnh Ninh Hậu phủ chống lại sao?

Trong nháy mắt, đầu óc Vân Thiên Vũ đã chuyển động bao nhiêu lần, mắt thấy mấy người trước mặt đi tới cửa tiểu viện, cùng bóng đêm hòa làm một thể.

Vân Thiên Vũ không còn kịp suy nghĩ nữa, thật nhanh hướng người trước cửa kêu lên: "Tiêu Cửu Uyên, chờ một chút."

Nàng vừa mở miệng, mấy người trước cửa dừng lại, nhất tề quay đầu nhìn sang.

Tiêu Cửu Uyên cả người hoàn lẫn trong màn đêm, Vân Thiên Vũ không thấy rõ sắc mặt hắt, chỉ có thể cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo kia trên người hắt càng ngày càng đậm, ánh sáng yếu ớt trong tròng mắt đen của hắt, lóe ra tia sáng khát máu, âm trầm nhìn chằm chằm nàng.

Bất quá cũng không có nói một câu nào.

Bên cạnh Tiêu Cửu Uyên Tiêu Dạ Thần, Bạch Diệu và Hắc Diệu đã tỉnh hồn lại.

Tiêu Dạ Thần bây giờ không đành lòng nữ nhân xui xẻo này, nha đầu này hôm nay đã đủ xui xẻo, hiện tại đắc tội với cửu hoàng thúc này của mình, chỉ sợ còn phải chịu khổ đầu.

Cho nên Tiêu Dạ Thần vội vàng mở miệng: "Vân đại tiểu thư, người hồ nháo cái gì, tục danh cửu hoàng thúc của ta cũng không phải là tùy tiện người nào cũng có thể gọi, người chớ kêu loạn."

Hắc Diệu thân là thử hạ thân tín của Tiêu Cửu Uyên rất tức giận, huống chi hắn còn thấy chủ tử mình tức giận.

Hắc Diệu nghĩ cũng không có nghĩ, thân hình vừa động nhanh như tia chớp hướng về phía Vân Thiên Vũ, duỗi một cái tay bấm lên cổ Vân Thiên Vũ, đồng thời trong miệng hắn còn quát lạnh lên tiếng: "Muốn chết, tên chủ tử nhà ta là người có thể gọi sao?"

Khí lực Hắc Diệu rất lớn, tuyệt không khách khí, ngón tay bấm trên cổ Vân Thiên Vũ cổ, rất nhanh liền khiến cho sắc mặt nàng chuyển sang màu đỏ tím, hít vào nhiều thở ra ít.

Bất quá cho dù là như vậy, nàng cũng không có cầu xin tha thứ, chẳng qua là một đôi mắt trong trẻo bình tĩnh nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên cũng nhìn nàng, ánh mắt hai người trong bóng đêm giao nhau.

Tiêu Dạ Thần chỉ sợ Hắc Diệu bóp chết Vân Thiên Vũ, vội vàng mở miệng nói: "Cửu hoàng thúc, nếu Vân đại tiểu thư gọi người, nàng nhất định là có lời muốn nói, người trước nghe một chút nàng nói gì."

Mắt phượng Tiêu Cửu Uyên trầm tĩnh lạnh lẽo nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, nếu Vân Thiên Vũ là người nhát gan người sợ chết, vậy hôm nay hẳn là phải chết không thể nghi ngờ, chỉ là nàng thân nhiên tự đắc, cùng đối mặt tử vong cũng không có nửa điểm đáng vẻ sợ hãi, cũng làm cho Tiêu Cửu Uyên coi trọng hai phân, hẳn nhẹ giọng tay lên: "Buông nàng ra."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Khí Phách Cuồng Vọng (2)

Editor: Huynhnhu142

Trong bóng tối, hàn khí trên mặt Tiêu Cửu Uyên càng sâu, một đôi con ngươi bén nhọn nhìn chăm chăm Tiêu Dạ Thần.

Tiêu Dạ Thần lập tức biết lời nói của mình làm cho Tiêu Cửu Uyên mất hứng, vội vàng đổi lời nói: "Không phải là cửu hoàng thẩm, là Vân đại tiểu thư, Vân đại tiểu thư. Ha hả. Cửu hoàng thúc, người tốt nhất, người ngàn vạn lần không nên vào cung để cho phụ hoàng hạ chỉ gả Vân đại tiểu thư cho ta."

"Thật dễ nói chuyện. " Tiêu Cửu Uyên nhìn cánh tay kéo lấy cánh tay mình, tức giận mở miệng.

Lần này Tiêu Dạ Thần không dám nói nhiều, ngoan ngoãn buông ống tay áo Tiêu Cửu Uyên ra, một đường đi theo Tiêu Cửu Uyên đi ra ngoài, vừa đi hẩn vừa cẩn thận hỏi: "Cửu hoàng thúc, hiện tại chúng ta đi đâu."

"Vào cung, bốn vương muốn hỏi một chút hoàng huynh là có ý gì."

Âm thanh của Tiêu Cửu Uyên lạnh lẽo vang lên, thanh âm này giống như âm thanh của dây đàn, chẳng những người xuất sắc, mà giọng nói cũng nghe vô cùng hay.

Sau lưng Vân Thiên Vũ vẫn ngồi dưới đất không có khí lực, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, lạnh lẽo từ dưới bàn chân đi lên.

Tiêu Cửu Uyên muốn vào cung chất vấn hoàng thượng, chỉ cần hấn vào cung, tất nhiên sẽ để cho hoàng thượng hạ chỉ thối lui hôn sự với nàng.

Nếu như không có danh tiếng Ly thân vương phi che chở nàng, nàng có thể khẳng định, Vân Lô nhất định sẽ nghĩ biện pháp diệt trừ nàng, bởi vì chuyện hôm nay nàng làm, đã làm cho hấn mất sạch mặt mũi.

Về phần lúc trước lời của Tiêu Thiên Dịch để cho Vân Lô không được hạ thủ với nàng, nhưng thật ra cũng không được bao nhiêu chính xác, đến lúc đó Vân Lô lạng lẽ giết nàng, hơn nữa kiếm cố thoái thác, Tiêu Thiên Dịch chẳng lẽ sẽ vì nàng mà cùng Vĩnh Ninh Hậu phủ chống lại sao?

Trong nháy mắt, đầu óc Vân Thiên Vũ đã chuyển động bao nhiêu lần, mắt thấy mấy người trước mặt đi tới cửa tiểu viện, cùng bóng đêm hòa làm một thể.

Vân Thiên Vũ không còn kịp suy nghĩ nữa, thật nhanh hướng người trước cửa kêu lên: "Tiêu Cửu Uyên, chờ một chút."

Nàng vừa mở miệng, mấy người trước cửa dừng lại, nhất tề quay đầu nhìn sang.

Tiêu Cửu Uyên cả người hoàn lẫn trong màn đêm, Vân Thiên Vũ không thấy rõ sắc mặt hấn, chỉ có thể cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo kia trên người hấn càng ngày càng đậm, ánh sáng yếu ớt trong tròng mắt đen của hấn, lóe ra tia sáng khát máu, âm trầm nhìn chằm chằm nàng.

Bất quá cũng không có nói một câu nào.

Bên cạnh Tiêu Cửu Uyên Tiêu Dạ Thần, Bạch Diệu và Hắc Diệu đã tỉnh hồn lại.

Tiêu Dạ Thần bây giờ không đành lòng nữ nhân xui xẻo này, nha đầu này hôm nay đã đủ xui xẻo, hiện tại đặc tội với cửu hoàng thúc này của mình, chỉ sợ còn phải chịu khổ đau.

Cho nên Tiêu Dạ Thần vội vàng mở miệng: "Vân đại tiểu thư, người hồ nháo cái gì, tục danh cửu hoàng thúc của ta cũng không phải là tùy tiện người nào cũng có thể gọi, người chớ kêu loạn."

Hắc Diệu thân là thử hạ thân tín của Tiêu Cửu Uyên rất tức giận, huống chi hắn còn thấy chủ tử mình tức giận.

Hắc Diệu nghĩ cũng không có nghĩ, thân hình vừa động nhanh như tia chớp hướng về phía Vân Thiên Vũ, đuổi một cái tay bấm lên cổ Vân Thiên Vũ, đồng thời trong miệng hắn còn quát lạnh lên tiếng: "Muốn chết, tên chủ tử nhà ta là người có thể gọi sao?"

Khí lực Hắc Diệu rất lớn, tuyệt không khách khí, ngón tay bấm trên cổ Vân Thiên Vũ cổ, rất nhanh liền khiến cho sắc mặt nàng chuyển sang màu đỏ tím, hít vào nhiều thở ra ít.

Bất quá cho dù là như vậy, nàng cũng không có cầu xin tha thứ, chẳng qua là một đôi mắt trong trẻo bình tĩnh nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên cũng nhìn nàng, ánh mắt hai người trong bóng đêm giao nhau.

Tiêu Dạ Thần chỉ sợ Hắc Diệu bóp chết Vân Thiên Vũ, vội vàng mở miệng nói: "Cửu hoàng thúc, nếu Vân đại tiểu thư gọi người, nàng nhất định là có lời muốn nói, người trước nghe một chút nàng nói gì."

Mắt phượng Tiêu Cửu Uyên trầm tĩnh lạnh lẽo nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, nếu Vân Thiên Vũ là người nhát gan người sợ chết, vậy hôm nay hắn là phải chết không thể nghi ngờ, chỉ là nàng thân nhiên tự đắc, cùng đối

mặt tử với vong cũng không có nửa điểm đáng vẻ sợ hãi, cũng làm cho Tiêu Cửu Uyên coi trọng hai phân, hắt nhẹ giơ tay lên: "Buông nàng ra."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Khí Phách Cuồng Vọng (3)

Editor: Huynhnhu142

Hắc Diệu nghe được chủ tử lên tiếng, có chút kinh ngạc, bất quá ngược lại buông tay ra.

Vân Thiên Vũ thân thể mềm nhũn, trực tiếp té xuống đất, một chút khí lực cũng không có.

Tiêu Dạ Thần nhìn bộ dáng của nàng, không khỏi lo lắng, đi tới ngồi xổm người xuống quan tâm hỏi: "Người không sao chứ, có muốn hay không thay người gọi đại phu."

Đối với khuôn mặt bị phá hủy của một cô nương, Tiêu Dạ Thần có chút đồng tình.

Vân Thiên Vũ lắc đầu, chậm rãi quay đầu nhìn về trước cửa, thấy Tiêu Cửu Uyên không nhanh không chậm từ bước đi tới, tư thái thông thả, tự nhiên tao nhã, rõ ràng là động tác đơn giản, lại khí phách mị hoặc đến đáng chết, giống như một loại ưu nhã của vương giả.

Hắn đứng trên cao nhìn xuống đỉnh đầu Vân Thiên Vũ, lãnh khốc không mang theo tình cảm mở miệng: "Nói."

Vân Thiên Vũ biết ý tứ trong lời nói của Tiêu Cửu Uyên, hắn là để cho nàng nói gọi hắn là có chuyện gì.

Đây là cơ hội của mình, nếu như mình có thể thuyết phục Tiêu Cửu Uyên không lùi cưỡi, như vậy nàng liền không có việc gì.

Nàng có thể dựa vào danh tiếng Ly thân vương phi một khoảng thời gian, cường đại lên, đến lúc đó coi như nàng cùng Tiêu Cửu Uyên giải trừ hôn ước, nàng cũng sẽ không sợ bất luận kẻ nào.

Cho nên mắt trước mặt thuyết phục Tiêu Cửu Uyên mới phải chánh sự, Vân Thiên Vũ cố gắng hít sâu, nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: "Ly thân vương gia, mặc dù người là thân vương địa vị cao quý, quyền cao chức trọng, thân phận tôn quý, dân chúng của cả Đông Ly quốc đều xem người như anh hùng, nhưng trên người người có một nhược điểm trí mạng, tất cả mọi người đều lén lút nói về chuyện đó của người."

Vân Thiên Vũ lời còn chưa nói hết, bên cạnh một người thật nhanh đưa tay bịt miệng nàng lại, vội vàng mở miệng: "Người nha đầu này không muốn sống nữa, câm miệng, mau câm miệng."

Tiêu Dạ Thần nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, chỉ sợ một khắc sau cửu hoàng thúc của mình khiến cho nha đầu này máu tươi tại chỗ.

Cả Đông Ly quốc ai dám ở trước mặt cửu hoàng thúc nói hăn khắc the a, nàng chế giễu, thế nhưng lại nói trực tiếp ở trước mặt cửu hoàng thúc.

Miệng Vân Thiên Vũ bị che, căn bản không có biện pháp nói chuyện, nàng vốn là suy yếu vô lực, hiện tại bị Tiêu Dạ Thần dùng sức che miệng lại, không những nói không nên lời, ngay cả thở cũng đều không thuận.

Vân Thiên Vũ giãy dụa muốn động thủ đẩy tay Tiêu Dạ Thần ra, đáng tiếc đánh tới đánh lui, một chút khí lực cũng không có, cuối cùng chỉ đành phải dùng sức thở hào hển nhìn chăm chăm Tiêu Dạ Thần, người này là muốn bịt chết nàng sao?

Tiêu Dạ Thần căn bản không biết mình rất nhanh sẽ bùm chết Vân Thiên Vũ, hăn trách qua Vân Thiên Vũ sau, ngẩng đầu nhìn về Tiêu Cửu Uyên, thật nhanh nói: "Cửu hoàng thúc, người đừng nghi ngờ, nàng lời muốn nói, nhất định không phải chúng ta muốn như vậy, nhất định không phải là."

Tiêu Cửu Uyên quanh thân bao phủ hơi thở lạnh lẽo, con người nhuộm đầy sát khí.

Giờ khắc này hăn là động sát tâm, bất quá thấy nữ tử này can đảm dám ở trước mặt hăn tự tìm đường chết, hăn cho rằng mặc dù chết cũng nên để cho này nữ nhân nói xong lời muốn nói.

Tiêu Cửu Uyên nhìn về Tiêu Dạ Thần lấy tay che miệng Vân Thiên Vũ, nữ nhân này sắp bị ngạt chết đi, nếu như hăn không mở miệng, nàng có phải hay không sẽ bị Tiêu Dạ Thần bùm miệng đến chết.

"Tiêu Dạ Thần, người tính toán bùm miệng hại chết nàng sao?"

Lời của Tiêu Cửu Uyên khiến cho Tiêu Dạ Thần sửng sốt một chút, hăn thật nhanh cúi đầu nhìn lại, thấy Vân Thiên Vũ một bộ dáng không thờ nổi, mà nàng giờ phút này đang gắt gao nhìn chăm chăm hăn, tựa hồ cho dù chết cũng phải nhớ kỹ bộ dáng của hăn.

Tiêu Dạ Thần lập tức buông lỏng tay ra, lúng túng nói: "Ta không phải là bịt chết người, ta chỉ là không muốn để cho lời nói của người chọc giận cửu hoàng thúc ta."

Vân Thiên Vũ dùng sức thở, không để ý tới Tiêu Dạ Thần nữa, dưới mắt nàng chuyện quan trọng nhất nói là thuyết phục Tiêu Cửu Uyên không hủy hôn sự với nàng, chỉ cần Tiêu Cửu Uyên không hủy hôn, nàng liền không có việc gì, nàng liền có thời gian mạnh mẽ lên.

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn nam nhân đứng phía trên đỉnh đầu của nàng.

P/s: ta sẽ cố gắng bù đắp cho các nàng nha

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Khí Phách Cuồng Vọng (4)

Editor: Huynhnhu142

Lúc này bởi vì hai người cách rất gần, nàng phát hiện người đàn ông này có dung mạo tuyệt mỹ thế gian hiếm thấy, mắt phượng mày ngài, mắt sáng như bảo thạch, lóe ra ánh sáng lộng lẫy quyến rũ hồn người, mà nếu nhìn kỹ, lại cảm thấy đó là một hồ nước sâu không lường được.

Da thịt của hắn không trắng giống người thường, ngược lại là một màu lúa mạch khỏe mạnh, nhẵn bóng mượt mà, tựa như tích thủy.

Trên người một bộ cẩm y đen huyền thêu bằng chỉ vàng, áo choàng bên ngoài cẩm y màu đen thêu cũng dùng chỉ vàng thêu bàn long, rõ ràng là cùng bóng đêm hòa làm một thể, nhưng lại chói mắt đến người hoàn toàn không cách nào rời khỏi.

Hắn tựa hồ chính là vương giả bẩm sinh, chỉ là đứng đó, hơi thở cũng làm cho người ta bị thấy đè nén.

Tiêu Cửu Uyên quả nhiên không phải là người thường.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, nam nhân phía trên đã có chút không nhìn được, thanh âm từ tính lãnh mị vang lên.

"Đầu lưỡi rớt, không phản đối?"

Vân Thiên Vũ cả kinh, thật nhanh ngẩng đầu nhìn lại, rõ ràng thấy được trong mắt Tiêu Cửu Uyên là ghét bỏ cùng khinh thường, ánh mắt kia giống như nhìn con kiến rồi nhìn nàng.

Nói thật ra, cảm giác này làm cho Vân Thiên Vũ khó chịu tới cực điểm, nếu là kiếp trước, nàng tất nhiên sẽ chỉ vào lỗ mũi cùng hắt đối nghịch.

Nhưng trước mắt tình cảnh của nàng hết sức không tốt, nàng mới có ý chí mạnh mẽ, không cam tâm nữa, cũng chỉ có thể nuốt xuống khẩu khí này.

Bất quá một ngày nào đó, nàng sẽ sự thực nói cho Tiêu Cửu Uyên biết, trong mắt nàng hẳn không bằng con kiến hôi.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, thở hắt hển một hơi nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: "Ly thân vương gia, mặc dù thân phận người quý trọng, người người kính trọng người yêu người, nhưng là bởi vì trước hoàng thượng liên tiếp ban cho người bốn vị hôn thê, những tiểu thư kia cuối cùng đều chết hết. Cho nên tất cả mọi người nói người là thiên sát cô tinh, làm cho cuối cùng cũng không người nào dám gả cho người."

Vân Thiên Vũ nói đến đây ngừng một chút, dùng sức thở dốc đứng lên, lúc trước tức giận đánh Vân Thiên Nguyệt cùng hai nha hoàn của nàng ta, cơ hồ nàng đã dùng hết khí lực, nàng một hơi không nói được nhiều lời như vậy.

Bất quá lời của nàng, khiến cho con người của Tiêu Cửu Uyên sát khí càng thêm mãnh liệt, kèm theo sát khí còn có lệ khí.

Tiêu Dạ Thần nhìn Tiêu Cửu Uyên, thật sợ hãi giận dữ giết chết Vân Thiên Vũ.

Hắn lại muốn đi bùm miệng Vân Thiên Vũ, nhưng là quay đầu nhìn thấy sắc mặt Vân Thiên Vũ trắng bệch, nhìn nàng dùng sức thở hào hển, giống như đang cùng sinh mạng đánh liều.

Hắn đã cảm thấy nữ nhân này thật quá không dễ dàng, nàng yếu ớt như vậy, hắn cũng hoài nghi, nàng có thể hay không đã chết qua.

Trong lòng Tiêu Dạ Thần thương hại càng nhiều hơn hai phần, hắn quay đầu nhìn về Tiêu Cửu Uyên nói.

"Cửu hoàng thúc, người đừng vội, để cho nàng nói xong, để cho nàng nói xong."

Vân Thiên Vũ hơi thở hơi vững vàng một chút, lại ngẩng đầu nhìn về Tiêu Cửu Uyên nói: "Mặc dù thế nhân đều nói Ly thân vương gia là thiên sát cô tinh, nhưng ta không tin."

Lời của Vân Thiên Vũ khiến cho hai người Tiêu Cửu Uyên và Tiêu Dạ Thần nhú mày, cùng nhau nhìn chăm chăm nàng.

Bọn họ cũng là có chút ngoài ý muốn, Vân Thiên Vũ vậy mà không tin Tiêu Cửu Uyên là thiên sát cô tinh, phải biết hiện tại mọi người cho là Tiêu Cửu Uyên khắc thê, cả đời không thể cưới thê tử, cưới người nào người đó chết.

Nhưng bây giờ lại xuất hiện một ngoài ý muốn như vậy.

Tiêu Cửu Uyên và Tiêu Dạ Thần nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ lại nói: "Trên đời này tại sao có thể có cái gì thiên sát cô tinh đây, bốn vị hôn thê chết của người, nhất định là bị người giết chết, mục đích của người kia thực sự chính là hủy đi danh dự của Ly thân vương gia."

Tiêu Cửu Uyên bởi vì lời nói của Vân Thiên Vũ, con người đen nhánh sâu không lường được, dâng lên sát khí máu tanh, môi của hắn sừng từ từ

câu ra nụ cười lạnh.

Hắn ngược lại không nghĩ tới, nữ nhân xấu xí này thế nhưng có thể nhìn ra điểm này, đúng vậy, hắn cũng hoài nghi bốn nữ nhân bị hoàng huynh chỉ phúc di hôn cho hắn là bị người giết chết, chủ mưu sau lưng chuyện này mục đích thực sự chính là hủy đi thanh danh của Tiêu Cửu Uyên hắn.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Khí Phách Cuồng Vọng (5)

Editor: Huynhnhu142

Chẳng qua là Tiêu Cửu Uyên vẫn không có tra được chủ mưu sau lưng, bởi vì bốn vị hôn thê kia, hắc căn bản không để ý, cho nên đồng ý hoàng huynh cưới, chính là vì trấn an mẫu hậu, đỡ phải nghe mẫu hậu khóc lóc kể lể trước mặt hắc.

Thời điểm người đầu tiên và người thứ hai chết, hắc chỉ cho là ngoài ý muốn, căn bản là không có để ý.

Khi người thứ ba và người thứ tư chết, người khác ở biên quan cùng binh tướng Bắc Địch đánh giặc đây, căn bản không biết tình huống thế nào.

Đợi đến hắc hồi kinh lúc muốn tra chuyện này, tất cả dấu vết cũng bị người xóa đi, hắc căn bản không tra được.

Lúc này bên ngoài đã có lời đồn đãi Tiêu Cửu Uyên hắc mệnh khắc thê, chính là thiên sát cô tinh.

Tiêu Cửu Uyên không nghĩ tới vậy mà có người dám can đảm mưu tính đến trên đầu của hắc, nếu để cho hắc điều tra được, hắc chắc chắn sẽ cắt người nọ thành tám khúc, để cho người trong thiên hạ xem một chút, người có can đảm sau lưng hại Tiêu Cửu Uyên hắc, cuối cùng sẽ được dạng kết quả gì.

Tiêu Cửu Uyên đang suy nghĩ, bên tai lại vang lên âm thanh Vân Thiên Vũ suy yếu vô lực.

"Trước mắt Ly thân vương gia cần nhất là một vị hôn thê, một con cò, ta nghĩ người sau lưng kia nhất định sẽ động thủ lần nữa, bởi vì nếu là hãn không động thủ, thì ta sống thật tốt, như vậy cục diện trước mắt liền phá vỡ, người ta nhất định sẽ nói vương gia căn bản không phải cái gì thiên sát cô tinh, đều là những nữ nhân kia mệnh số không tốt."

"Ta nguyện ý làm con cò đó, giúp vương gia dẫn dụ ra người chỉ điểm sau màn này."

Lời của Vân Thiên Vũ vừa dứt, Tiêu Cửu Uyên và Tiêu Dạ Thần hai người nhìn chăm chăm nàng.

Vẻ mặt Tiêu Cửu Uyên không thay đổi, chỉ là trong con người có sóng ngầm di động, khóe môi vẽ ra nụ cười chế giễu lạnh lẽo.

Còn Tiêu Dạ Thần là mặt kinh ngạc nhìn Vân Thiên Vũ, cõi đời này thế nào có người cam nguyện làm con cò, còn là cái loại cò bị người ám toán.

Tiêu Dạ Thần cũng không biết nói gì, âm thanh Tiêu Cửu Uyên lạnh lẽo đúng lúc vang lên.

"Người xác định là vì bốn vương làm quân cò, mà không phải lợi dụng danh tiếng vương phi của bốn vương bảo toàn chính người. Quân cò của bốn vương có thể tùy ý chọn một, nhưng người lại chỉ có một cơ hội sống."

Lúc Tiêu Cửu Uyên nhìn Vân Thiên Vũ, trong ánh mắt nhiều hơn hai suy nghĩ sâu xa, nữ nhân này cũng không giống nữ nhân hoa si tầm thường, còn có hai phân đầu óc.

Đáng tiếc Tiêu Cửu Uyên hẳn tuyệt sẽ không để cho người tùy ý lợi dụng, muốn lợi dụng hẳn tự nguyện làm con cờ nàng cũng không đủ tư cách.

Tiêu Cửu Uyên nói xong đã không tính toán lưu lại thêm nữa, mặc dù nữ nhân này so nữ nhân khác thông minh hơn một chút, nhưng cũng chỉ dừng lại ở đây, nàng thông minh với hẳn có quan hệ gì đâu, nàng sống hay chết cùng hẳn có quan hệ gì đâu.

Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng nói: "Xem người có chút hơi thông minh, lần này bốn vương tạm tha cho người một mạng, bất quá muốn làm quân cờ của bốn vương người còn chưa đủ tư cách, quân cờ xấu như vậy, bốn vương không chịu nổi."

Tiêu Cửu Uyên nói xong xoay người đi ra ngoài, sau lưng Bạch Diệu và Hắc Diệu vội vàng đuổi theo, Hắc Diệu trước khi đi còn không quên dử tội trừng Vân Thiên Vũ một cái, nữ nhân này lại si mê ảo tưởng phí công, xấu như vậy còn muốn làm vương phi của vương gia nhà mình.

Vương gia nói đúng, coi như làm con cờ, cũng muốn chọn một con cờ tài mạo song toàn, mà không phải là một con cờ xấu như vậy, bởi vì người ngoài căn bản không biết chuyện con cờ.

Nếu như vương gia thật sự chọn nàng làm, người khác sẽ nói vương gia thế nào a.

Tiêu Dạ Thần nghe lời của Tiêu Cửu Uyên, mới hiểu được, thì ra là Vân Thiên Vũ tự nguyện làm quân cờ cho Tiêu Cửu Uyên, là vì bảo vệ chính nàng, suy nghĩ một chút trạng huống trước mắt của nàng, quả thật cần một cái thân phận, thân phận của Ly thân vương phi vô cùng tốt.

Tiêu Dạ Thần nhìn Vân Thiên Vũ một cái, đứng dậy đuổi theo cước bộ Tiêu Cửu Uyên, bất quá hẳn chưa quên trợ giúp Vân Thiên Vũ nói tốt.

"Cửu hoàng thúc, ta xem Vân tiểu thư quá đáng thương, nếu không người liền đem thân phận Ly thân vương phi cho nàng mượn dùng một chút đi."

Tiêu Cửu Uyên nham hiểm khinh người nhìn Tiêu Dạ Thần, Tiêu Dạ Thần không dám nói tiếp nữa, trong lòng than thở, Vân tiểu thư không phải là ta không giúp người, nhưng là ta tận lực, cửu hoàng thúc ta luôn luôn như thế, không có biện pháp.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Tính Kế Phụ Thân Cạn Bã (1)

Editor: Huynhnhu142

Sau lưng, Vân Thiên Vũ suy yếu nhắm mắt lại, chẳng lẽ cứ như vậy từ bỏ sao, chẳng lẽ nàng chuyển kiếp một lần, chẳng lẽ nàng thật muốn chết ở trong Vĩnh Ninh Hạo phủ sao? Không, nàng thật vất vả sống lại, nàng còn muốn cố gắng một lần.

Nàng giãy dụa quay đầu nhìn về một đường đi ra ngoài kia, đam người Tiêu Cửu Uyên không có chút nào dừng lại, dùng sức nói.

"Ly thân vương gia, con cờ này nhưng là rất quan trọng, bốn vị hôn thê trước của người đã chết, nếu như vị hôn thê thứ năm vị chết nữa, ta nghĩ tiếng xấu thiên sát cô tình này, chỉ sợ muốn đi theo người cả đời, cho nên con cờ thứ năm này phải tương xứng thích hợp, nếu như người lựa chọn một con cờ không có đầu óc, chỉ biết tự hại mình."

"Mà ta tin tưởng, ta là thích hợp nhất để làm con cờ kia, bởi vì ta sẽ chủ động trợ giúp người bắt người củ mưu phía sau màn."

Vân Thiên Vũ phỉ sức nói, đáng tiếc người trước mặt đi ra ngoài, cũng không có dừng lại, điều này làm cho nàng cảm thấy cả trời đất đều tuyệt vọng, bất quá nàng vẫn như cũ không buông tha.

"Ta chẳng những có đầu óc, hơn nữa biết một chút công phu quyền cước, còn am hiểu y thuật, người bình thường không đến gần được ta, cũng

không có biện pháp hạ độc hại ta, bởi vì ta chỉ cần người một cái, cũng biết người nọ có hay không hạ độc."

Vân Thiên Vũ dứt lời, đám người Tiêu Cửu Uyên đã đi, tâm Vân Thiên Vũ lạnh lẽo, xem ra nàng thất bại.

Nàng vô lực nhắm mắt lại, cũng không nhúc nhích nằm trên mặt đất.

Cho đến khi sau lưng vang lên tiếng bước chân, có người đi tới bên cạnh nàng, trên cao nhìn xuống nhìn nàng, thanh âm lãnh khốc không mang theo một chút tình cảm vang lên.

"Người nói người am hiểu y thuật."

Giọng nói của Tiêu Cửu Uyên đột nhiên vang lên ở bên tai Vân Thiên Vũ, trong lòng nàng vui mừng, toàn thân giống như có nhiều hơn một chút sức lực, nàng thật nhanh mở mắt ra, liền thấy con người Tiêu Cửu Uyên thâm trầm nhìn nàng.

Vân Thiên Vũ lập tức dùng sức gật đầu: "Không sai, ta am hiểu y thuật, cho nên người bình thường nếu muốn hạ độc ta, là tuyệt đối không thể nào, ngược lại ta có thể nhìn ra một chút tay chân của người này, như vậy dễ dàng trợ giúp vương gia bắt được chủ mưu thực sự phía sau màn."

Vân Thiên Vũ nói xong nhìn chăm chăm Tiêu Cửu Uyên, không biết Tiêu Cửu Uyên sẽ đồng ý hợp tác với nàng không.

Tiêu Cửu Uyên cũng không có trả lời Vân Thiên Vũ ngay, ngược lại khóe môi vẽ ra chút quỷ quyết, u lạnh mở miệng nói: "Có người đến, trước hết để cho bốn vương xem một chút người có hay không tư cách làm Ly thân vương phi."

Lời nói của hắn vừa rơi dứt, thân hình vừa động, phảng phất lưu quang tựa như biến mất ở trong bóng đêm.

Đồng thời biến mất còn có Tiêu Dạ Thần cùng hai người thủ hạ của Tiêu Cửu Uyên.

Bốn phía trống rỗng một bóng người cũng không có, giống như một màn lúc trước chỉ là một mộng cảnh.

Khuôn mặt Vân Thiên Vũ hoang mang, lời này của Tiêu Cửu Uyên là có ý gì, bất quá Phượng Hoàng đại nhân trong cơ thể nàng lúc này mở miệng nhắc nhở.

"Chủ nhân, có người tới, người tới còn không ít đây."

Vân Thiên Vũ ngưng thần vừa nghe, quả nhiên nghe được có không ít người đi tới, nàng đột nhiên hiểu ý tứ trong lời nói của Tiêu Cửu Uyên lúc trước, hẳn là muốn nhìn một chút nàng như thế nào giải quyết hoàn cảnh khó khăn trước mắt, nếu như nàng giải quyết, Tiêu Cửu Uyên liền sẽ đồng ý hợp tác với nàng.

Nếu như nàng không giải quyết được, hẳn sẽ vào cung để cho hoàng thượng hạ chỉ giải trừ hôn ước.

Cho nên đây là một cơ hội của nàng, Vân Thiên Vũ thấy được hi vọng, tinh thần cũng đỡ hơn nhiều.

Chỉ là nghĩ đến kế tiếp phải đối mặt với bọn yêu ma quỷ quái, cũng phải cần không ít khí lực, nàng bây giờ tinh thần và thể lực căn bản không đủ.

Vân Thiên Vũ một chút cũng không chần chờ, lập tức lục lọi từ trên người lấy ra kim may đã khử trùng lúc trước, thật nhanh hướng mấy huyết đạo trên người mình đâm vào, trong đó có hai huyết vị còn là tử huyết của con người tử.

Người bình thường căn bản không dám dùng, bởi vì chỉ chút ít sai lầm, tuyệt đối sẽ vứt bỏ một mạng, nhưng mà nàng lại tuyệt không lo lắng, hết sức thuần thực hạ kim châm huyết.

Động tác của Vân Thiên Vũ, người trong chỗ tối tự nhiên thấy được.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Tính Kế Phụ Thân Cận Bã (2)

Editor: Huynhnhu142

Trong mắt Tiêu Cửu Uyên thoáng qua ánh sáng sắc bén, tìm tòi nghiên cứu nhìn chăm chăm người cách đó không xa.

Tiêu Dạ Thần bên cạnh hẩn con mắt hoa đào híp lại, sau đó tiến tới bên người Tiêu Cửu Uyên, nhỏ giọng nói thầm: "Vương gia, nữ nhân này không muốn sống nữa, ta xem nàng đắm vào mấy vị trí hình như là tử huyết trên thân thể con người a."

Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng mở miệng: "Đưa tử địa rồi sau đó sinh, tử huyết dùng phải thích đáng, có lúc lại có thể đạt tới hiệu quả không tưởng được."

Nhưng điều này cần y thuật cao siêu hơn người mới có thể làm được, đại phu bình thường, nếu là dẫn đo không làm, rất có thể sẽ chết.

Tiêu Cửu Uyên như có điều suy nghĩ nhìn nữ nhân gây yếu một trận gió cũng có thể thổi bay giữa tiểu viện, nghĩ đến nàng lúc trước lớn mật, tinh táo, hơn nữa bây giờ biết y thuật.

Nữ nhân này thật sự là tiểu thư Vĩnh Ninh Hạo phủ sao? Tin đồn không phải nói nàng hèn yếu vô năng sao.

Nơi này Tiêu Cửu Uyên cùng Tiêu Dạ Thần đang quan sát Vân Thiên Vũ, trước cửa tiểu viện, có một đội người trùng trùng điệp điệp đi vào.

Cầm đầu chính là Vĩnh Ninh Hậu phủ Hậu gia Vân Lô, đi theo bên cạnh Vân Lô là Vĩnh Ninh Hậu phu nhân Liễu thị, đi theo phía sau Liễu thị là mẫu thân Vân Thiên Nguyệt Trầm di nương, Trầm di nương ôm nữ nhi Vân Thiên Nguyệt, mẹ con hai người vừa đi vừa khóc, không nói ra được thương tâm.

Trong sân, Vân Thiên Vũ đã đứng lên, lúc trước nàng dùng ngân châm châm vào hai đại tử huyệt trên thân thể, lại phối hợp huyệt vị lưu thông máu nâng cao tinh thần, cho nên hiện tại tinh thần của nàng nhìn qua cũng không tệ lắm.

Mắt nàng tràn đầy lạnh lẽo, khóe môi tự tiểu phi tiểu, ngẩng đầu nhìn đoàn người trùng trùng điệp điệp đi tới.

Vân Lô thấy trong sân Vân Thiên Vũ đang cười lạnh nhìn hằm, không khỏi phát cáu.

"Vân Thiên Vũ, ngươi thật là to gan, cho nên có gan đánh tam muội và hai nha hoàn của nàng thành trọng thương? Hôm nay ta nếu không trừng trị ngươi, ngươi liền vô pháp vô thiên, muốn làm gì thì làm."

Vân Lô nói xong không đợi Vân Thiên Vũ trả lời, hướng phía sau gọi người: "Bây đầu, lên cho ta gia pháp."

Một người sau lưng Vân Lô thật nhanh bê tới một vật, hằm là trường tiên, trên trường tiên hiện đầy câu gai, chỉ cần quét trên thân người, một roi liền có thể làm cho người ta trầy da sứt thịt, bất quá đánh theo kỹ thuật trong lời nói, sẽ không cần mạng người, sẽ chỉ làm người đau đến không muốn sống, sống không bằng chết.

Vân Thiên Vũ biết Vân Lô đánh chủ ý gì, lưu một hơi cho nàng, chuyện khác liền mặc kệ.

Nhưng là hấn tựa hồ quên, hôm nay nàng bị thương rất nặng, roi này đánh xuống, chỉ cần một roi, nàng liền mất mạng.

Vân Lô đã đưa tay cầm trường tiên từ tay người bê ra ngoài, tính toán nhìn Vân Thiên Vũ, nghĩ đến phế vật này, nhưng lại cả gan cãi lời của hấn, làm hại Tuyết Nhi không có gả cho Tuyên vương, hấn liền nổi giận không dứt.

Lúc trước bởi vì nàng là Ly thân vương phi, hấn không tiện hạ thủ, nhưng bây giờ này tiểu tiện nhân lại can đảm đả thương Nguyệt nhi và hahi nha hoàn của nàng, hấn vừa đúng có cơ hội dạy dỗ nàng.

Bên trong Vĩnh Ninh Hậu phủ, hấn phải là trời , hấn tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào cãi lời của hấn.

Vân Lô cầm trường tiên cười lạnh nhìn về Vân Thiên Vũ: "Hôm nay là phụ thân hảo hảo dạy người, như thế nào làm nữ nhi của Vĩnh Ninh Hậu phủ, Vĩnh Ninh Hậu phủ ta cũng không được không vâng lời gì đó."

Nếu không phải là bởi vì trên đầu nữ nhân này mang thanh danh Ly thân vương phi, hấn hôm nay sẽ dùng này trường tiên quất chết nàng.

Vân Lô nói xong, liền giơ roi trong tay lên muốn đánh, đột nhiên một đạo tiếng thét chói tai vang lên.

"Không muốn a, Hậu gia người không được đánh đại tiểu thư, nàng hôm nay bị thương rất nặng, nếu như người đánh nàng như vậy, sẽ lấy mạng nàng."

Một đạo bóng dáng vọt ra, chắn trước mặt Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ thật nhanh nhìn lại, thấy ngăn ở trước mặt nàng lại là Họa Mi, Họa Mi

mặt đầy nước mắt quỳ gối trước mặt Vân Lôi, cầu khẩn Vân Lôi đừng đánh nàng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Tính Kế Phụ Thân Cạn Bã (3)

Editor: Huynhnhu142

Vân Lôì vừa nhìn thấy Họa Mi cầu xin càng tức giận hơn, trường tiên trong tay giương lên liền muốn đánh trên người Họa Mi, hôm nay không thể đánh chết tiểu tiện nhân kia, đánh trước chết tiện tỳ này cho hả giận.

Chỉ là Vân Lôì vừa mới nâng trường tiên lên, Vân Thiên Vũ đứng ở sau lưng Họa Mi đột nhiên châm chọc mở miệng: "Phụ thân đây là tính toán làm cho cả Vĩnh Ninh Hậu phủ vì hai người chúng ta chôn theo sao?"

Tay Vân Lôì run lên, trường tiên trong tay nâng lên dừng lại, hẩn nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ quát lạnh: "Người nói chuyện hoang đường cái gì."

Vân Thiên Vũ bộ mặt lạnh lẽo nói: "Nếu không muốn cả Vĩnh Ninh Hậu phủ chôn theo chúng ta, người như thế nào sẽ muốn đánh chết chúng ta đây, lúc này ta chính là người được hoàng thượng hạ chỉ ban hôn cho Ly thân vương gia làm vương phi, Ly thân vương gia trước liên tiếp chết bốn vị hôn thê, khiến cho trên dưới mọi người Đông Ly quốc nói hẩn là thiên sát cô tinh."

"Ta nghĩ Ly thân vương gia đối với chuyện lần này nhất định hết sức căm tức, chẳng những căm tức, hẩn chắc chắn tra ra đến tột cùng là người nào ở sau lưng ra tay, giết bốn vị hôn thê kia của hẩn, ta là vị hôn thê thứ năm của hẩn, nếu mà ta chết."

Vân Thiên Vũ nói đến đây, dừng lại, sâu kín nhìn Vân Lô.

Mặt Vân Lô hoảng sợ nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ: "Người nói hươu nói vượn cái gì, bốn nữ nhân kia rõ ràng là chết ngoài ý muốn, tại sao có thể có người giết các nàng."

"Ha hả, bất kể các nàng là thiên tai nhân họa, vẫn bị người giết chết, nhưng mà ta đã ở trong cái tiểu viện này để lại sơ hở, nếu là ta chết, Ly thân vương gia chắc chắn tới điều tra, mà ta lưu lại sơ hở, nhắm thẳng vào Vĩnh Ninh Hậu phủ, nói cách khác vị hôn thê của Ly thân vương gia là bị người của Vĩnh Ninh Hậu phủ giết, còn có ta sẽ bị phụ thân người giết, là bởi vì ta phát hiện bí mật của người."

Vân Thiên Vũ nói đến đây, con người phát ra lệ khí nồng nặc, thanh âm càng thêm tràn đầy sát khí.

"Ta phát hiện phụ thân người giết bốn vị hôn thê trước kia của Ly thân vương gia, mà ta bởi vì phát hiện bí mật này, cho nên bị người giết người diệt khẩu."

Vân Lô hoàn toàn bị lời của Vân Thiên Vũ dọa sợ ngây người, không chỉ Vân Lô, mà trong chỗ tối Tiêu Dạ Thần cũng sợ ngây người.

Cái tiểu nha đầu này bản lĩnh mở mắt nói mò thật lớn a, hần mới không tin nàng thật để lại cái gì sơ hở, đây là đơn thuần mở mắt nói dối a, hơn nữa sắp xếp mạch lạc rõ ràng, hợp tình hợp lý.

Vĩnh Ninh hậu Vân Lô sẽ không thật bị hần hù dọa đi.

Khuôn mặt Vân Lô lúc này tối đen như mực, ánh mắt kia dữ tợn đến độ muốn ăn Vân Thiên Vũ.

Tiện nhân này, lại dám uy hiếp hần.

"Người muốn chết."

Vân Thiên Vũ hơi nhếch mày, bình thản nói: "Đúng, ta muốn chết, ta muốn mọi người cùng nhau chết, người đánh chết ta đi."

Vân Lô không lên tiếng, Liễu thị bên cạnh hần mở miệng: "Hậu gia, đại tiểu thư thật sự là quá cuồng vọng, cả gan dám uy hiếp hậu gia như thế, còn ra thể thống gì nữa, hậu gia người chính là phụ thân của đại tiểu thư a, là chủ tử của cả Vĩnh Ninh Hậu phủ."

Lời của Liễu thị cơ hồ ở trong đầu Vĩnh Ninh hậu đổ thêm dầu vào lửa, Vĩnh Ninh hậu hận không được trực tiếp đánh chết cái nghiệt nữ này.

Nhưng là hần nghĩ tới Vân Thiên Vũ trước nói.

Nghiệt nữ này nói không phải là thật sao, nếu là nàng thật lưu lại thứ gì cho Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên.

Lấy lòng dạ độc ác của Tiêu Cửu Uyên, giết chết một nhà Vĩnh Ninh Hậu phủ đều là nhẹ, hần chắc chắn để cho bọn họ sống không bằng chết.

Vân Lô chỉ là suy nghĩ trên người bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, nhưng là ngẩng đầu nhìn đến nghiệt nữ cách đó không xa, hần lại cảm giác mình sắp bị tức chết, mặt cũng vắn vẹo, ngón tay nắm chặt, gân xanh nổi lên.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Tính Kế Phụ Thân Cạn Bã (4)

Editor: Huynhnhu142

Lệch tại này lúc, Vân Thiên Vũ chuyển động, nàng xoay người lại hướng trụ cột hành lang sau lưng tiểu viện chạy đi, vừa chạy vừa hét lớn: "Ta sống đủ rồi, muốn chết mọi người cùng nhau chết đi."

Nàng vừa động, Vân Lô bị làm kinh sợ, hơn nữa chính là bởi vì Vân Thiên Vũ vừa động, hấn ngược lại tin Vân Thiên Vũ là thật có chuẩn bị, chuẩn bị để cho bọn họ cả Vĩnh Ninh Hậu phủ cùng nàng chôn theo.

"Mau, ngăn lại nàng, đừng để cho nàng chết thật."

Vân Lô dứt lời, sớm có hai gã thủ hạ lách mình động, chạy thẳng tới Vân Thiên Vũ, mắt thấy Vân Thiên Vũ muốn đụng phải cây cột, hai người kia vội vàng giữ nàng lại.

Vân Thiên Vũ bị níu lại không nhúc nhích được, quay đầu nhìn về Vĩnh Ninh hậu âm ngoan nói: "Người không phải là muốn đánh chết ta sao? Nếu như thế liền để cho ta chết đi. . ."

Họa Mi nhìn Vân Thiên Vũ như vậy, thương tâm khóc ròng nói: "Tiểu thư, nô tỳ cùng người cùng chết."

Nha đầu này hoàn toàn không biết Vân Thiên Vũ dụng kế, đâm vào cây cột chỉ là vì để cho Vĩnh Ninh hậu tin tưởng nàng thật ở trong cái tiểu

viện này để lại sơ hở, cho nên Họa Mi khóc đến thở không ra hơi.

Lần này Vân Lôi thật tin tưởng Vân Thiên Vũ ở trong tiểu viện này để lại cái gì, trong nháy mắt sắc mặt thay đổi mấy lần, cuối cùng thầm cắn răng, cứng ngắc nghiêm mặt nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Thôi, hôm nay chuyện này coi như xong, người cũng đừng tìm cái chết."

Vân Lôi nói xong, người phía sau hắt tất cả đều kinh ngạc nhìn hắt, Liễu thị cùng Trầm di nương cả đám người không có nghĩ đến nhiều như vậy.

Các nàng chẳng qua là cho là Vân Thiên Vũ dám can đảm uy hiếp Vân Lôi, rõ ràng là đang tìm chết.

Hậu gia nhất định sẽ đánh chết nàng, ai biết hiện tại mọi chuyện chuyển tiếp đột ngột, Hậu gia vậy mà không so đo.

Trầm di nương cùng Vân Thiên Nguyệt trước không chịu được kêu lên.

"Hậu gia, Nguyệt nhi thiếu chút nữa bị nàng bóp chết a."

Vân Thiên Nguyệt sững mặt sững mũi thê thảm không dứt, lúc này mở một đôi mắt nhìn Vân Lôi kêu lên: "Phụ thân, ta thiếu chút nữa bị nàng bóp chết, người muốn thay ta dạy dỗ nàng a."

Vân Lôi không lên tiếng, Vân Thiên Vũ ngược lại nói chuyện: "Các người không muốn mạng của ta sao? Ta chết còn không được sao?"

Nàng vừa nói lại muốn hướng trên trụ cột hành lang đâm tới, bất quá hai hạ nhân Vĩnh Ninh Hậu phủ lôi nàng lại, không để cho nàng hành động.

Hậu gia không có ra lệnh, bọn họ cũng không dám buông tay, nếu là đại tiểu thư này thật đâm chết, hậu gia có thể giết bọn họ.

Vân Lô nhìn hành động của Vân Thiên Vũ, nổi giận quát lên: "Đủ rồi, một nhà nháo cái gì nháo, còn ra thể thống gì nữa."

Hắn quát xong, quay đầu nhìn về Trầm di nương cùng Vân Thiên Nguyệt, âm u hét lớn: "Tất cả im miệng cho ta, nếu như cả gan dám hồ ngôn loạn ngữ nữa, kéo xuống chấp hành gia pháp."

Trầm di nương cùng Vân Thiên Nguyệt hai người thật nhanh nhìn về trường tiên mang theo câu gai trong tay Vân Lô, sắc mặt trong nháy mắt mất đi huyết sắc, một chữ cũng không dám nói.

Về phần Liễu thị, lúc này đã hiểu Vân Lô vì sao không động vào Vân Thiên Vũ.

Hậu gia nhất định là tin nữ nhân này nói, chỉ sợ cả Vĩnh Ninh Hậu phủ xui xẻo, cho nên mới không dám động nữ nhân này.

Bất quá nữ nhân này nói là sự thật sao? Nàng thật ở trong cái tiểu viện này để lại sơ hở, nếu Ly thân vương tới đây tra, sẽ nhận định Vĩnh Ninh Hậu phủ ở sau lưng chỉ điểm người giết vị hôn thê của hắn, bại hoại thanh danh của hắn sao.

Liễu thị kinh hãi xuất ra một tầng mồ hôi lạnh, Vĩnh Ninh Hậu phủ này, cuối cùng chính là của con trai nàng a, nàng không thể để cho Vĩnh Ninh Hậu phủ gặp chuyện không may, về phần Vân Thiên Vũ, phía sau từ từ dọn dẹp nàng ta.

Liễu thị suy nghĩ, nhìn về Vân Thiên Vũ nói: "Đại tiểu thư, hậu gia thật ra thì cũng không phải là thật muốn đánh người, chỉ là muốn dọa người một chút, để cho người nhớ lâu, người cũng không cần tìm chết, người chính là Ly thân vương phi, tương lai cuộc sống tốt đẹp dài lâu, cần gì chết đây."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Hai Người Hợp Tác (1)

Vân Thiên Vũ nhìn Liễu thị, trong mắt chột lóe lên sát khí, cái nữ nhân đối trá này, nàng bao giờ thu thập nàng ta.

"Ai chết a, chính là mọi người đều chạy đến để khi dễ ta, ta sống đủ rồi."

Vân Thiên Vũ thương tâm muốn chết, đáng vẻ sống không bằng chết, Liễu thị lập tức quay đầu nhìn về người phía sau, trầm giọng hạ lệnh: "Sau này không cho phép bất luận kẻ nào tìm đến đại tiểu thư gây phiền toái, nếu có người đến tìm đại tiểu thư gây phiền toái, kéo xuống đánh thật mạnh cho ta, hôm nay chuyện này coi như xong."

Trầm di nương cùng Vân Thiên Nguyệt sắc mặt trắng hơn, thân thể lão đạo muốn ngã, hôm nay các nàng mới là khổ chủ, thế nào cuối cùng đều thành các nàng không phải.

Nhưng khi nhìn sắc mặt Hậu gia cùng phu nhân khó coi, mẹ con hai người không dám nói câu nào.

Liễu thị giả vờ đã cảnh cáo Trầm di nương cùng Vân Thiên Nguyệt, quay đầu nhìn về bên người Hậu gia.

"Hậu gia, dọa đại tiểu thư một chút là được, ta tin tưởng nàng đã nhớ lần dạy dỗ này, sau này sẽ không đánh người lung tung. Đêm đã khuya, chúng ta đi về nghỉ ngơi đi."

Vân Lôi hít sâu, cứng rắn nuốt xuống một ngụm khí huyết trong lồng ngực, khuôn mặt cứng ngắc nhìn về Vân Thiên Vũ nói.

"Tốt lắm, hôm nay chuyện này liền đến nơi này, người cũng đừng tìm chết tìm sống, sau này không ai tới tìm người phiền toái."

Hắn nói xong xoay người liền đi, cũng không có biện pháp ở lại nữa, nếu là ở lại tiếp nữa, hắn sợ mình phát điên hộc máu.

Đám người Liễu thị cũng theo sát phía sau rời đi, rất nhanh trong tiểu viện không có một người.

Chỉ còn lại Vân Thiên Vũ chủ tớ hai người, thương thương, tàn tàn đứng tại chỗ bất động.

Họa Mi nhìn không có người, giầy dựa đi tới bên cạnh Vân Thiên Vũ, quan tâm hỏi: "Tiểu thư, người như thế nào, không có sao chứ, có hay không nơi nào không thoải mái."

Vân Thiên Vũ không nói lời nào, chỉ quay đầu nhìn về màn đêm đen kịt, vẻ mặt kia tựa hồ đang chờ cái gì đó.

Mà theo nàng nhìn chăm chú, dưới bóng đêm yên tĩnh, mấy đạo bóng dáng lắt mình xuất hiện.

Họa Mi kinh hô một tiếng, theo bản năng chắn trước mặt Vân Thiên Vũ, lạnh lùng kêu lên: "Các người là ai, muốn làm gì?"

Nàng nhìn người xuất hiện, từ từ nhận ra người tới là ai. Khuôn mặt kinh sợ, thân thể theo bản năng run rẩy lên.

Bởi vì nam tử đi đầu, chính là vị hôn phu tương lai của tiểu thư, Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên.

Hai mắt Tiêu Cửu Uyên Tinh thâm thúy tối tăm, ngũ quan tuần mỹ hiện đầy như có điều suy nghĩ, từ từ mở miệng: "Người không phải là Vân Thiên Vũ, người là người phương nào?"

Tiêu Cửu Uyên dứt lời, Họa Mi mở miệng trước: "Vương gia, đây là tiểu thư nhà ta."

Vân Thiên Vũ tiếp lời của Họa Mi nói: "Ta không phải là Vân Thiên Vũ thì là ai, ta nếu không phải Vân Thiên Vũ, tội gì chịu đựng đau khổ này, đại khả hất tay đi."

Mặc dù Vân Thiên Vũ nói như vậy, nhưng Tiêu Cửu Uyên vẫn như cũ có chút không tin.

Tin đồn vị đại tiểu thư Vĩnh Ninh Hạo phủ này hèn yếu vô năng, nhiều năm như vậy bị người trong phủ khi dễ, nhưng bây giờ hẳn thấy Vân Thiên Vũ, lại thông minh quả quyết, tâm kế độc đáo, nếu như nàng là Vân Thiên Vũ, nhiều năm như vậy làm sao có thể bị người khi dễ, nàng không khi dễ người cũng không tệ rồi.

Giống như tối nay, rõ ràng Vĩnh Ninh hạo Vân Lôi muốn tới thu thập nàng, kết quả lại bị nàng dọa sợ, cuối cùng mang người rời đi, chẳng những mang người rời đi, còn bảo đảm sau này ai cũng không dám tới gây sự với nàng.

Nữ nhân thông minh như vậy, làm sao có thể để cho mình bị người khi dễ đây.

Cho nên Tiêu Cửu Uyên hoài nghi Vân Thiên Vũ căn bản không phải đại tiểu thư Vĩnh Ninh Hạo phủ chân chính.

Bất quá Vân Thiên Vũ cũng không tính thừa nhận chuyện như vậy, mặc dù nàng bên trong đối linh hồn, bất quá bề ngoài đúng là Vân Thiên Vũ, coi như Tiêu Cửu Uyên tra, cũng không tra được cái gì.

"Vương gia, bất kể ai chỉ cần trải qua chuyện như ta, cũng sẽ phản kháng, tượng đất còn có mấy phần huyết tính đây, huống chi ta một người sống sờ sờ, không phải tượng đất."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Hai Người Hợp Tác (2)

Editor: Huynhnhu142

Vân Thiên Vũ vừa mới dứt lời, An Thân Vương phủ Tiêu Dạ Thần gật đầu: "Đúng a, nàng hôm nay gặp chuyện như vậy, quả thật dễ dàng khiến tính tình đại biến, thật ra thì nàng chẳng qua là vì tự vệ mà thôi."

Tiêu Dạ Thần dứt lời, Tiêu Cửu Uyên quay đầu nhìn về hắn, hơi hí mắt nói: "Ta xem ngươi thật giống như rất quan tâm nàng, có muốn hay không ta."

Tiêu Cửu Uyên chưa nói xong, Tiêu Dạ Thần tối mặt, vội vàng lùi cánh tay của hắn: "Không, cửu hoàng thúc, ta không nói, ta không nói lời nào? Ta giúp nàng, chủ yếu nhìn nàng một tiểu nha đầu quá không dễ dàng."

Hôm nay đại hôn Tuyên vương, hắn cũng ở trong đám tân khách, bắt đầu trước thấy Vân Thiên Vũ vứt bỏ Tiêu Thiên Dịch, hắn cảm thấy trong lòng rất thoải mái, đối với Vân Thiên Vũ đã có hai phần hảo cảm, cảm thấy nha đầu này cá tính hết sức hợp mắt của hắn.

Nhưng sau lại thấy Vân Thiên Vũ khó khăn, lại cảm thấy nàng không dễ dàng, chỉ vì muốn sống, tựa như phí tâm phí sức.

Nha đầu này làm cho người ta không nhận được đồng tình.

Bất quá cũng chỉ là đồng tình mà thôi, hẳn thật không có ý định cưới Vân Thiên Vũ a.

Trong bóng tối, Tiêu Dạ Thần đang năn nỉ Tiêu Cửu Uyên.

Cách đó không xa Vân Thiên Vũ đã có chút không nhận được, thân thể nàng vốn rất không tốt, nơi đó có công phu : thời gian ở chỗ này nhìn Tiêu Dạ Thần đùa giỡn.

Con người Vân Thiên Vũ u ám nhìn về Tiêu Cửu Uyên, chậm rãi mở miệng nói: "Ly thân vương gia, người lúc trước nói qua, nếu như ta có thể giải quyết chuyện này, người sẽ đồng ý để cho ta mượn danh tiếng Ly thân vương phi."

Vân Thiên Vũ dứt lời, Tiêu Cửu Uyên quay đầu nhìn về nàng, trong con người tràn đầy sóng ngầm, sâu thẳm tựa như biển, giọng của hắn lãnh khốc không lưu tình vang lên.

"Vân Thiên Vũ, ta bất kể người là thần thánh phương nào, nhưng người chớ nên có chủ ý động đến trên đầu bốn vương, bốn vương chắc chắn để cho người hối hận đi tới nơi này trên đời đi một lần."

Vân Thiên Vũ sắc mặt thản nhiên nhìn Tiêu Cửu Uyên, nàng cùng Tiêu Cửu Uyên căn bản không có xung đột mâu thuẫn, nàng căn bản không có cần thiết đem chủ ý động đến trên đầu Tiêu Cửu Uyên.

"Vương gia yên tâm, ta chỉ là tạm thời mượn danh nghĩa Ly thân vương phi dùng một chút, hơn nữa ta sẽ không làm uổng phí danh Ly thân vương phi , ta sẽ giúp người một tay, để cho người tra rõ vị hôn thê của người chết như thế nào."

"Hảo."

Tiêu Cửu Uyên không nói nhảm, hắn luôn luôn nói là làm, đã nói tự nhiên sẽ thực hiện.

Chỉ là danh tiếng Ly thân vương phi này, cũng không thể vãn để cho nàng đảm nhận vào.

Hắn không có hảo tâm như vậy.

"Đợi đến bốn vương bắt được hung thủ phía sau màn, bốn vương sẽ vào cung xin hoàng thượng hạ chỉ phế bỏ cửa hôn sự này, cho nên danh nghĩa Ly thân vương phi này, chỉ có thể làm đến khi bắt được hung thủ sẽ dừng lại."

Tiêu Cửu Uyên nói xong, đột nhiên cổ quái cười một tiếng, lãnh ngạo nguy hiểm mở miệng: "Người tốt nhất không nên trong lúc này đùa bỡn bất kỳ thủ đoạn bịp bợm, nếu như bị bốn vương phát hiện, người một cái mạng cũng sẽ không có."

Vân Thiên Vũ hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, chân chính buông xuống một lòng.

Xem ra nàng cùng Tiêu Cửu Uyên đạt thành hiệp nghị, hắn trong thời gian ngắn chắc là sẽ không để cho hoàng thượng phế bỏ cửa hôn sự này.

Về phần bắt được hung thủ Tiêu Cửu Uyên liền từ bỏ hôn sự, điểm này nàng cũng không lo lắng.

Bởi vì người sau lưng kia có thể liên tiếp giết bốn vị hôn thê của Tiêu Cửu Uyên, nói rõ người này năng lực hết sức tốt, tuyệt không tầm thường, cho nên Tiêu Cửu Uyên nếu muốn bắt hắn trong thời gian ngắn hầu như không có khả năng.

Đợi đến bọn họ chân chính bắt được hung thủ, nàng tin tưởng mình đã lớn mạnh, còn có thể sợ Vĩnh Ninh Hạo phủ Vân Lô sao, .

Vân Thiên Vũ nhẹ cười ra tiếng, nhìn về Tiêu Cửu Uyên, lạnh nhạt mở miệng: "Hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Tặng Đan Dược (1)

Editor: Huynhnhu142

Tiêu Cửu Uyên lại cười, khóe môi hơi nâng lên, đáng tiếc trong miệng hắt chảy ra không phải là huyền âm tuyệt vời, mà là lãnh khốc vô tình.

"Vân đại tiểu thư, người suy nghĩ nhiều, chúng ta không phải là hợp tác, mà là quan hệ giữa quân cờ và người chơi cờ."

Ánh mắt Vân Thiên Vũ tối sầm lại, khóe môi hạ xuống, cũng không có tức giận, hơi gật đầu: "Không sai, là ta suy nghĩ nhiều, ta chỉ là một con cờ."

Đáy mắt của nàng ẩn xuống mũi nhọn, một ngày nào đó, nàng Vân Thiên Vũ sẽ đứng ở một đế cho Tiêu Cửu Uyên nhìn thẳng vị trí, cho hắn biết, nàng tuyệt không chỉ là một con cờ.

Lời của Vân Thiên Vũ, Tiêu Cửu Uyên rất hài lòng, hắt lạnh lòng bề nghệ Vân Thiên Vũ, không tính toán nữa lưu lại, xoay người rời đi, rõ ràng là động tác tùy ý, nhưng cứ làm cho người ta cảm giác khí thế khiếp người, không dám khinh thường tên như vậy.

Vân Thiên Vũ đưa mắt nhìn đám người Tiêu Cửu Uyên rời đi, hoa y trác tuyệt, quý khí thiên thành.

Một loại khí thể nghiêm nghị bẩm sinh, một ngày nào đó, nàng cũng sẽ biến thành người như vậy.

Vân Thiên Vũ đột nhiên nghĩ đến một chuyện, hướng trước mặt đám người Tiêu Cửu Uyên đi ra kêu lên: "Vương gia, tuy nói ta là một con cờ, nhưng vì tốt hơn trợ giúp người bắt ở củ mưu thật sự sau lưng, người có phải hay không nên có điều bày tỏ, nếu ngày mai vương gia có thể một chuyến tới cửa Vĩnh Ninh Hậu phủ, tin tưởng ta có thể trợ giúp vương gia làm việc tốt hơn."

Trước mặt Tiêu Cửu Uyên dừng bước, từ từ xoay người nhìn sang, u ám dưới ánh trăng, nam tử mặt thật giống như mang một tầng sa mỏng, vốn là người tuấn mỹ vô song, hơn lộ vẻ hoa mỹ, phượng mâu rực rỡ, sáng quắc tươi đẹp, đáng tiếc nếu là nhìn kỹ, lại có thể nhìn ra trong con người kia không có một chút nhiệt độ, lạnh lẽo đáng sợ.

Hắn kéo kéo khóe miệng, lạnh lẽo mở miệng nói: "Thân là con cờ, người phạm vào đại kỵ, bốn vương thân là người chơi cờ, làm như thế nào là chuyện của bốn vương, hôm nay trước tha cho người một lần, nếu là lần sau tái phạm, bốn vương không lưu được người."

Tiêu Cửu Uyên nói xong xoay người rời đi, nhìn cũng không nhìn Vân Thiên Vũ một cái.

Phía sau hắn Hắc Diệu hung hăng trợn mắt nhìn Vân Thiên Vũ một cái, nữ nhân xấu xí này cũng là có chút bản lĩnh, làm cho vương gia nhà hắn lần nữa phá lệ.

Chẳng những đáp ứng để cho nàng mượn danh Ly thân vương phi, còn dễ dàng liền bỏ qua cho nàng.

Xem ra nữ nhân xấu xí này cũng có chút bản lĩnh, bất quá bọn hắn cần phải thấy nhìn xem một chút, không thể gọi vương gia gặp nữ nhân xấu xí này nói.

Đám người Tiêu Cửu Uyên rất nhanh rời khỏi tiểu viện, đi phía sau cùng Tiêu Dạ Thần, gần đến trước cửa quay đầu nhìn về phía sau, vừa đúng thấy thân thể Vân Thiên Vũ mềm nhũn té xuống đất đi.

Tiêu Dạ Thần không khỏi có chút bận tâm, hăn nghĩ tới lúc trước Vân Thiên Vũ dùng đồ đâm vào tử huyết, nàng không có sao chứ.

Trong tiểu viện, Vân Thiên Vũ mắt thấy Tiêu Cửu Uyên cùng Tiêu Dạ Thần đám người rời đi, thân thể mềm nhũn té xuống đất đi, Họa Mi bên cạnh vội vàng xông tới đỡ nàng, đáng tiếc Họa Mi cũng bị thương, nhất thời cũng không đỡ được Vân Thiên Vũ.

Hai người té xuống đất.

Họa Mi không nhịn được thương tâm khóc lên: "Tiểu thư, tại sao, tại sao còn sống khó như vậy a."

Lúc này Vân Thiên Vũ lại hoàn toàn buông lỏng, bởi vì nàng giải quyết được vấn đề khó khăn lớn nhất, Tiêu Cửu Uyên đồng ý để cho nàng mượn danh tiếng Ly thân vương phi, kế tiếp cuộc sống của các nàng dễ dàng hơn nhiều.

Vân Thiên Vũ nhàn nhạt nhú mày, nhìn nói với Họa Mi: "Đừng lo lắng, rất nhanh sẽ khá hơn, hết thủy đều sẽ khá hơn."

Nàng nói xong thân thể bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, vết thương trên người bởi vì được người bôi thuốc, cũng khá hơn một chút, nhưng một cái chân bởi vì bị thương, mà tất cả đều sưng lên, lúc trước nàng có thể cố nén đánh đám người Vân Thiên Nguyệt, bởi vì nàng dùng hai kim may đâm vào huyết vị trên chân, cho nên đau không cảm giác được.

Nhưng bây giờ bởi vì chân chuyển động quá nhiều, mặc dù có gân châm châm huyết, nàng cũng có thể cảm nhận được nỗi đau đến tê tâm phế liệt.

Một cái chân sớm sùng đến không nhìn thấy xương, giống như bánh bao thịt.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Tặng Đan Dược (2)

Editor: Huynhnhu142

Họa Mi cũng nhìn thấy chân của Vân Thiên Vũ sưng phù đến đáng sợ, gấp gáp kêu lên: "Tiểu thư, chân người làm sao bây giờ?"

Vân Thiên Vũ nhin đau lắc đầu: "Ta trở về phòng mình tự chữa bệnh một cái, không có việc gì."

Nàng vừa nói vừa giãy dụa muốn đứng lên, Họa Mi cũng cố gắng đứng lên, hai người mất sức lực rất lớn mới đứng lên, dìu đỡ nhau vào phòng.

Đợi đến khi hai người gian phòng, Họa Mi trước nhin không được hôn mê đi.

Vân Thiên Vũ cả kinh, vội vàng thay Họa Mi kiểm tra, cuối cùng phát hiện Họa Mi do đói mà bất tỉnh.

Chẳng những Họa Mi, chính nàng giờ phút này cũng đói bụng đến ngực dán lưng, bụng đói kêu vang.

Vốn là Vân Thiên Vũ cùng Họa Mi ở Vĩnh Ninh Hạo phủ cuộc sống rất không như ý, ngày thường bữa có bữa không, hơn nữa hôm nay đám cưới liên tiếp xảy ra nhiều chuyện như vậy, hai người vẫn không có ăn cái gì.

Hiện tại lại bị thương nặng như vậy, vốn là nên hảo hảo bồi bổ, nhưng đến bây giờ các nàng ngay cả ăn gì đó cũng không có.

Khó trách Họa Mi đói đến bất tỉnh, Vân Thiên Vũ vốn là muốn đi tìm một ít thức ăn đồ, nhưng lúc này chân phải sưng phù cần bản không đi được, cho nên phải trị thương cho chân trước, sau đó sẽ đi ra ngoài tìm đồ ăn.

Trong phòng Vân Thiên Vũ suy nghĩ, lập tức động thủ rút kim may trên chân ra.

Một châm này rút ra, chân nàng càng đau hơn, đau đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh, nàng hơi hỗn hển không đều.

Không nghĩ tới chuyển kiếp ngày thứ nhất liền gặp được chuyện nhiều như vậy.

Vân Thiên Vũ vô cùng tức giận, ngón tay nắm thành quyền hướng vào một cái bàn đấm mạnh, hôm nay mình chịu đủ chuyện, đều là Tiêu Thiên Dịch, Vân Lô, đám người Liễu thị ban cho, bọn họ chờ đó cho nàng, nàng sẽ không chịu để yên.

Lần này không chỉ là vì thay đời trước báo thù, còn có là báo thù cho chính mình.

Nàng Vân Thiên Vũ cho tới bây giờ không phải người hiền lành.

Vân Thiên Vũ vừa muốn để tay lên chân, nhẹ nhàng xoa, nhưng một đụng nhẹ này, chính là đau đến muốn hét chói tai, đau đến như muốn bất tỉnh, cuối cùng dùng sức cắn răng mới không có hét rầm lên.

Nàng xoa một lát dừng một chút, sau đó lại sẽ tiếp tục, xoa nhẹ nhàng như vậy một lát cuối cùng cũng dễ chịu hơn nhiều.

Thật ra thì trên chân bị trật, cũng không tính là quá nặng, nếu như nghỉ ngơi thật tốt, có thuốc tốt, căn bản không phải chuyện lớn, nhưng lúc trước nàng cậy mạnh chống lại thu thập đám người Vân Thiên Nguyệt, hơn nữa trong tay không có dược liệu tốt, cho nên tương đối phiền toái.

Vân Thiên Vũ vừa muốn châm cứu, loại đi máu bầm.

Bất quá nàng kim may còn không có đâm xuống, đột nhiên nghe được Phượng Hoàng đại nhân bên trong cơ thể nhỏ giọng nhắc nhở.

"Chủ tử có người tới."

Phượng Hoàng đại nhân thấy chủ tử bị thương nặng như vậy, trong lòng không rõ tư vị gì, đáng tiếc lúc này nàng bị giam bên trong phượng linh giới, căn bản không ra được, cho nên nàng không dám nói nhiều, để tránh trêu chọc chủ tử tức giận.

Bất quá có người tới đây, nàng vẫn có trách nhiệm nhắc nhở Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ lập tức ngưng thần cảm thụ, quả nhiên cảm giác được có người tới, đợi đến người vừa tới ngoài cửa sổ, nàng xoay mình kêu lên: "Người nào?"

Một người ở ngoài cửa sổ đáp: "Vân đại tiểu thư, ta là An Thân Vương phủ thế tử Tiêu Dạ Thần."

Vân Thiên Vũ nhíu mày nhìn ngoài cửa sổ, nghĩ không ra Tiêu Dạ Thần lúc này tới làm gì, bất quá Tiêu Dạ Thần trước vẫn giúp nàng, nàng không có lý do gì từ chối người với ngoài ngàn dặm.

"An Thân Vương thế tử đêm khuya tới đây vì chuyện gì?"

"Đưa thuốc." Dứt lời, một bóng người cao ráo tuấn tú từ ngoài phòng lắt mình đi vào, quả nhiên là Tiêu Dạ Thần đã gặp lúc trước.

Tiêu Dạ Thần cầm trong tay hai bình nhỏ, vừa tiến đến liền giơ giơ lên nói: "Ta cho người đưa đồ tốt tới."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tặng Đan Dược (3)

Editor: Huynhnhu142

Vân Thiên Vũ cũng không có vì Tiêu Dạ Thần đưa thuốc tới cho nàng, liền cao hứng, ngược lại là bộ mặt hoài nghi nhìn chăm chăm Tiêu Dạ Thần.

"Tiêu Dạ Thần, ta giống như cùng người không có giao tình gì, người lúc trước vẫn giúp ta, bây giờ còn đưa thuốc tới cho ta, nói đi, người đến tột cùng có mục đích gì, muốn từ trên người ta được chỗ tốt gì."

Vân Thiên Vũ căn bản không tin tưởng trên đời này có người không cầu hồi báo, Tiêu Dạ Thần lần nữa giúp nàng, nhất định có mục đích của hắn.

Chẳng qua là Vân Thiên Vũ bây giờ không nghĩ ra, trên người nàng có thứ gì để Tiêu Dạ Thần nhìn trúng.

Lời của Vân Thiên Vũ khiến cho Tiêu Dạ Thần có một chút mất mát, thật ra thì hắn thật không người thích xen vào việc của người khác, bình thường không biết bao nhiêu người nghèo khó vất vả, cũng mặc kệ.

Thiên hạ này có bao nhiêu người không như ý, mắc mớ gì tới hắn a.

Nhưng hôm nay hắn thấy Vân Thiên Vũ vì mạng sống, khổ khổ giãy giụa, hết lần này tới lần khác như vậy nàng còn không từ bỏ, điều này làm

cho hắn coi trọng nàng hai phần, cho nên mới phải nhất thời hảo tâm giúp nàng.

Về phần đưa thuốc, hắn chẳng qua là cảm thấy làm người tốt làm đến cùng, nhìn nàng bị thương nặng như vậy, coi như là đại phu, không có thuốc cũng không có biện pháp.

Tiêu Dạ Thần vừa nghĩ vừa nhếch mày, mắt nhỏ dài đào hoa, tràn đầy đau lòng, một cái tay còn che lồng ngực của mình.

"Vân tiểu thư, thương thế của người lòng của ta, ta thật là khổ sở a."

Vân Thiên Vũ tự nhiên nhìn thấu Tiêu Dạ Thần đang đùa giỡn, bất quá nàng ngay cả một chút cười cũng không có cho hắn, chỉ sâu kín nhìn chằm chằm Tiêu Dạ Thần nói: "Nếu như người nói không được, đem thuốc về đi."

Nàng nếu dùng thuốc của Tiêu Dạ Thần, liền thiếu hắn một phần nhân tình, ngày sau tất nhiên phải trả hắn, nàng không muốn thiếu người nhân tình.

Tiêu Dạ Thần lúc này thật sự bị đả thương, khó được một lần làm chuyện tốt, còn bị người ghét bỏ hoàn toàn như vậy.

Hắn bất mãn bước đi thông thả đến trước mặt Vân Thiên Vũ, từ trên cao nhìn nàng: "Vân tiểu thư, người thật sự là quá không đáng yêu, khó có được bản thể tử muốn làm chuyện tốt một lần, người chán ghét như vậy, thật làm cho bản thể tử khổ sở."

"Vô công không chịu lộc, ta hôm nay nếu như dùng thuốc của người, ngày khác phải trả lại người nhân tình này, ai biết sau này người muốn ta làm cái gì a."

Vân Thiên Vũ dứt lời, Tiêu Dạ Thần há to mồm, mặt bất khả tư nghị nhìn nàng.

"Vân tiểu thư, người cho là ta có cần người trả nhân tình sao?"

Hắn Tiêu Dạ Thần thân là An Thân Vương phủ thế tử, thân phận cao quý không thể nói, hắn bây giờ không nghĩ ra khi nào mình cần nàng trả nhân tình, cho nên hắn suy nghĩ thật nhiều.

Bất quá Vân Thiên Vũ vẫn như cũ không có nhận thuốc trong tay hắn, chỉ bình tĩnh nhìn hắn nói: "Vậy thì thế nào, ta không cần."

Tiêu Dạ Thần cau mày nhìn chăm chăm nàng, cuối cùng bá đạo vươn tay kéo tay Vân Thiên Vũ qua, đem hai bình thuốc đặt ở trên tay Vân Thiên Vũ nói.

"Tính tình của người thật là bướng bỉnh, chẳng qua lúc này thương thế của người nặng như vậy, vẫn không nên ngang bướng, nếu hao tổn tâm cơ vì mạng sống, nên nhanh lên một chút để cho mình tốt hơn, chỉ có mình tốt, mới có thể toàn lực đối phó những thứ yêu ma quỷ quái kia không phải sao? Về phần chuyện thiếu nhân tình của ta, cũng không cần suy nghĩ, ta sẽ không cùng người đòi hỏi nhân tình gì."

Hắn chẳng qua nhìn nàng sống quá khó khăn, nhớ lại mình lúc mấy tuổi, phụ vương mẫu phi qua đời, khi đó rất nhiều người muốn tánh mạng của hắn, hạ độc, đẩy hắn xuống nước, thậm chí ám sát, nếu không phải gia gia ở, hắn đã sớm chết rồi.

Bây giờ nhìn đến Vân Thiên Vũ vì muốn được sống, khổ cực như vậy, mình có thể giúp liền giúp nàng một phen, hắn cũng không nghĩ tới muốn nàng trả nhân tình.

Trong phòng, nhất thời yên tĩnh, Vân Thiên Vũ cúi đầu nhìn hai bình thuốc trong tay, ánh mắt từ từ sâu, mở miệng nói: "Tiêu Dạ Thần, hôm nay

nhân tình này ta thiếu, ngày khác nhất định trả lại người nhân tình này."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Tặng Đan Dược (4)

Tiêu Dạ Thần cũng không có đem lời của nàng để ở trong lòng, mà chỉ vào bình thuốc trong tay Vân Thiên Vũ nói: "Thuốc trong bình này là hai viên thuốc, một viên là dưỡng nguyên đan, một viên là kim sang đan. Dưỡng nguyên đan dùng để bổ dưỡng nguyên khí, kim sang đan dùng trị liệu vết thương trên người của người, người mau ăn vào đi."

Tiêu Dạ Thần dứt lời, trong đầu Vân Thiên Vũ lập tức hiện ra một chút chuyện có liên quan với đan dược, trước mắt mình đang ở thế giới, trừ đại phu chữa bệnh chữa thương bên ngoài, còn có luyện đan sư, luyện đan sư đặc biệt luyện chế đan dược.

Bọn họ luyện chế ra đan dược, hiệu quả hết sức kinh người, bất quá luyện đan sư hết sức khan hiếm, cả Đông Ly quốc cũng không có xuất hiện qua mấy luyện đan sư.

Bởi vì luyện đan sư thưa thớt, đan dược cũng hết sức trân quý.

Hiện tại Tiêu Dạ Thần lại lấy đan dược trân quý như thế đưa cho nàng.

Phần nhân tình này cũng không phải lớn bình thường.

"Tiêu Dạ Thần, đan dược này hết sức trân quý, người nên lấy lại đi thôi."

Vân Thiên Vũ đưa đan dược trong tay đến trước mặt Tiêu Dạ Thần, tính toán trả lại cho hắn.

Tiêu Dạ Thần lập tức lạnh mặt, bất mãn nhìn chăm chăm nàng.

"Để cho người dùng người liền dùng, từ đâu tới nói nhảm nhiều như vậy, đan dược trân quý đi nữa, chẳng lẽ so với mạng người đáng tiền sao? Phải biết người bình thường muốn lấy được đồ của ta, căn bản không thể, người ngược lại, dùng mọi cách đẩy ra, đúng là làm cho người mất hứng."

Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Dạ Thần, từ từ thu hồi tay, lúc này nàng quả thật cần những đan dược này, nếu Tiêu Dạ Thần chấp nhất muốn đưa nàng, nàng liền lấy, ngày sau nhất định sẽ hoàn trả hắn nhân tình này.

Trong lòng Vân Thiên Vũ âm thầm quyết định, sau đó mở nắp bình dưỡng nguyên đan, đổ ra dưỡng nguyên đan, chỉ là nàng cũng không có đưa vào trong miệng của mình, mà trực tiếp đưa vào trong miệng Họa Mi nằm trên giường.

Lần này Tiêu Dạ Thần giật mình, kêu lên: "Người làm gì, ta đưa người, người cho người khác dùng cái gì."

Vân Thiên Vũ nắm dưỡng nguyên đan, nhìn Tiêu Dạ Thần: "Không phải nói tặng cho ta sao, nếu tặng cho ta, ta xử lý như thế nào là chuyện của ta đi."

Tiêu Dạ Thần im lặng nhìn Vân Thiên Vũ, nha đầu này thật không biết đan dược này rất quý a, nàng cho rằng đan dược này rất rẻ sao, cứ như vậy cho một tiểu nha đầu dùng.

Hơn hết nhìn khuôn mặt Vân Thiên Vũ nào có dáng vẻ muốn thu hồi lại, Tiêu Dạ Thần chỉ đành phải bất đắc dĩ phát tay: "Tốt lắm, người cho nàng dùng đi, ta thật là xen vào việc của người khác."

Vân Thiên Vũ cũng không có nhìn Tiêu Dạ Thần, mà cúi đầu đem Dưỡng Nguyên Đan nuốt vào trong miệng Họa Mi.

Nàng vừa uy Họa Mi ăn Dưỡng Nguyên Đan, vừa nhẹ giọng nói: "Không, nhân tình này của người ta nhớ kỹ."

Vân Thiên Vũ nuốt Dưỡng Nguyên Đan trong tay vào miệng Họa Mi, Họa Mi theo bản năng nuốt xuống.

Tiêu Dạ Thần nhìn sắc mặt nàng đỏ mồ hôi lạnh, rõ ràng bởi vì vết thương trên người đau đến đổ mồ hôi lạnh, liền thúc giục: "Tốt lắm, người cho nàng ăn Dưỡng Nguyên Đan đi, người tự mình nhanh lên một chút ăn kim sang đan đi, ăn vào liền hết đau."

Lần này Vân Thiên Vũ không có cự tuyệt, thật nhanh mở ra bình thuốc, đổ ra kim sang đan, rất nhanh ăn kim sang đan vào.

Kim sang đan vào bụng, rất nhanh nàng liền cảm nhận được trong cơ thể có một hơi nhiệt nóng tràn ra đến tứ chi của nàng, đau đớn trên người nàng cũng giảm bớt một chút xíu, ngay cả đau đớn trên chân cũng không cảm giác được.

Vân Thiên Vũ cúi đầu nhìn lại, liền thấy mình lúc trước chân sưng như bánh bao, từ từ gầy đi xuống.

Nơi bị trật cũng trở nên hoàn hảo như lúc ban đầu, tuyệt không đau.

Lúc trước thân thể đau đớn, vào giờ khắc này cũng không cảm giác được đau đớn, nàng theo bản năng đưa tay đi sờ vết thương trên người, thế nhưng khép lại.

Đan dược này thần kỳ như thế.

Editor: Huynhnhu142

Chương 40: Chó cắn chó (1)

Trong phòng, Vân Thiên Vũ đang sợ hãi than, Họa Mi trên giường cũng tỉnh, hơn nữa sắc mặt của nàng hết sức đỏ thắm, tuyệt không vàng vọt như lúc trước, nàng mở một đôi mắt nhìn người trong phòng.

Trước tiên thấy được người đứng thẳng trước giường là Tiêu Dạ Thần, không khỏi la hoảng lên: "Người, người thế nào ở."

Vân Thiên Vũ nghe được tiếng Họa Mi sợ hãi kêu lên, nhìn sang, phát hiện Họa Mi lúc trước suy yếu vô lực, lúc này cũng khôi phục lại, không giống như trước suy yếu vô lực.

Đan dược này thật lợi hại, Vân Thiên Vũ lần nữa cảm thán một phen.

Nhìn Họa Mi khẩn trương nhìn chăm chăm Tiêu Dạ Thần, Vân Thiên Vũ vội vàng mở miệng: "Người không cần khẩn trương, Tiêu thế tử tới đưa thuốc cho chúng ta, người bây giờ cảm thấy như thế nào?"

Vân Thiên Vũ vừa nói, Họa Mi mới cảm giác được trên người mình không giống như vậy trước, khuôn mặt hoang mang lật người ngồi dậy, nhưng không choáng váng đầu hoa mắt, sức lực so với trước kia rất tốt.

"Tiểu thư, tại sao ta không có việc gì, hơn nữa tinh thần đặc biệt tốt."

Họa Mi trước bị thương không tính là nặng, chẳng qua thời gian dài dinh dưỡng không đầy đủ dẫn đến thân thể nàng hết sức suy yếu, cho nên mới phải ngất đi.

Lúc trước Vân Thiên Vũ cho nàng ăn Dưỡng Nguyên Đan, Dưỡng Nguyên Đan chính là dùng mười loại thuốc bổ luyện chế mà thành, cho nên Họa Mi sau khi ăn vào, rất nhanh tinh thần lực hồi phục.

Họa Mi dứt lời, Vân Thiên Vũ vẫn không nói gì, Tiêu Dạ Thần liền nói chuyện.

"Tiểu thư nhà người đem Dưỡng Nguyên Đan trân quý vô cùng cho người ăn, người tự nhiên tinh thần tốt lắm, đáng tiếc tinh thần của nàng không được tốt như vậy."

Nghĩ tới đây cái, Tiêu Dạ Thần vẫn còn có chút tức giận bất bình.

Hắn nhất thời hảo tâm cầm vội tới cho Vân Thiên Vũ dùng, muốn nàng sau này có nghị lực bảo toàn mình, không nghĩ tới nàng cũng lấy cho một tiểu nha đầu dùng, thật là lãng phí một lòng.

Vân Thiên Vũ tự nhiên nghe được bất bình trong lời nói của Tiêu Dạ Thần, chỉ là nàng không để ý đến.

Họa Mi nghe Tiêu Dạ Thần nói, lập tức hiểu tại sao sinh lực mình tốt như vậy, so từ trước sinh lực mình còn tốt hơn, thì ra nàng ăn Dưỡng Nguyên Đan.

Đan dược trân quý vô cùng, người bình thường cả đời cũng chưa từng thấy qua đan dược, chớ đừng nói chi dùng đan dược, không nghĩ tới Tiêu thể tử đưa đan dược cho tiểu thư, tiểu thư lại cho nàng dùng.

Nhưng nàng càng hy vọng đan dược này tiểu thư dùng.

"Tiểu thư."

"Tốt lắm, đừng khóc, thân thể ta cũng không tệ lắm, không cần dùng."

Vân Thiên Vũ không thích nhất trường hợp khóc sụt sùi như vậy, cho nên mặt lạnh mở miệng, nàng ra lệnh cho Họa sau, liền tự quay đầu nhìn về Tiêu Dạ Thần: "Tiêu thể tử, tối nay phần nhân tình này, ta ngày sau nhất định sẽ trả lại cho người, người yên tâm."

Tiêu Dạ Thần cau mày nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, đã nói nàng không cần trả, không cần nàng trả, nha đầu này thế nào bướng bỉnh như vậy.

Hắn đang muốn giáo huấn Vân Thiên Vũ đôi câu, vừa ngẩng đầu liền thấy dưới ánh đèn, vết sẹo kết vảy trên mặt Vân Thiên Vũ, bừa bãi hứng thú bố trí ở trên mặt của nàng, có vẻ hết sức dữ tợn.

Nữ tử cho tới bây giờ chính là xem trọng dung nhan của mình, nàng bây giờ không thấy vết thương trên mặt mình, nếu nhìn thấy vết thương trên mặt, chỉ sợ nàng phải thương tâm đến chết.

Tiêu Dạ Thần suy nghĩ an ủi Vân Thiên Vũ nói: "Mặc dù người ăn kim sang đan, hết đau đớn, làm cho vết thương khép lại, nội thương trên căn bản tốt lắm, nhưng kim sang đan chỉ trị nội thương, cũng không thể xóa vết sẹo trên người, bất quá người đừng lo lắng, vết sẹo này không phải là không có biện pháp đi, Lăng Vân Tông có luyện đan sư, các nàng có thể luyện chế ra rất nhiều đan dược trân quý, ta tương nhất."

Tiêu Dạ Thần đang nói, trong phòng đột nhiên vang lên thanh âm trầm thì, thanh âm này cắt đứt lời của Tiêu Dạ Thần.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Chó Cẩn Chó (1)

Editor: Huynhnhu142

Trong phòng, Vân Thiên Vũ đang sợ hãi than, Họa Mi trên giường cũng tỉnh, hơn nữa sắc mặt của nàng hết sức đỏ thắm, tuyệt không vàng vọt như lúc trước, nàng mở một đôi mắt nhìn người trong phòng.

Trước tiên thấy được người đứng thẳng trước giường là Tiêu Dạ Thần, không khỏi la hoảng lên: "Người, người thế nào ở."

Vân Thiên Vũ nghe được tiếng Họa Mi sợ hãi kêu lên, nhìn sang, phát hiện Họa Mi lúc trước suy yếu vô lực, lúc này cũng khôi phục lại, không giống như trước suy yếu vô lực.

Đan dược này thật lợi hại, Vân Thiên Vũ lần nữa cảm thán một phen.

Nhìn Họa Mi khẩn trương nhìn chăm chăm Tiêu Dạ Thần, Vân Thiên Vũ vội vàng mở miệng: "Người không cần khẩn trương, Tiêu thế tử tới đưa thuốc cho chúng ta, người bây giờ cảm thấy như thế nào?"

Vân Thiên Vũ vừa nói, Họa Mi mới cảm giác được trên người mình không giống như vậy trước, khuôn mặt hoang mang lật người ngồi dậy, nhưng không choáng váng đầu hoa mắt, sức lực so với trước kia rất tốt.

"Tiểu thư, tại sao ta không có việc gì, hơn nữa tinh thần đặc biệt tốt."

Họa Mi trước bị thương không tính là nặng, chẳng qua thời gian dài dinh dưỡng không đầy đủ dẫn đến thân thể nàng hết sức suy yếu, cho nên mới phải ngất đi.

Lúc trước Vân Thiên Vũ cho nàng ăn Dưỡng Nguyên Đan, Dưỡng Nguyên Đan chính là dùng mười loại thuốc bổ luyện chế mà thành, cho nên Họa Mi sau khi ăn vào, rất nhanh tinh thần lực hồi phục.

Họa Mi dứt lời, Vân Thiên Vũ vẫn không nói gì, Tiêu Dạ Thần liền nói chuyện.

"Tiểu thư nhà người đem Dưỡng Nguyên Đan trân quý vô cùng cho người ăn, người tự nhiên tinh thần tốt lắm, đáng tiếc tinh thần của nàng không được tốt như vậy."

Nghĩ tới đây cái, Tiêu Dạ Thần vẫn còn có chút tức giận bất bình.

Hắn nhất thời hảo tâm cầm vội tới cho Vân Thiên Vũ dùng, muốn nàng sau này có nghị lực bảo toàn mình, không nghĩ tới nàng cũng lấy cho một tiểu nha đầu dùng, thật là lãng phí một lòng.

Vân Thiên Vũ tự nhiên nghe được bất bình trong lời nói của Tiêu Dạ Thần, chỉ là nàng không để ý đến.

Họa Mi nghe Tiêu Dạ Thần nói, lập tức hiểu tại sao sinh lực mình tốt như vậy, so từ trước sinh lực mình còn tốt hơn, thì ra nàng ăn Dưỡng Nguyên Đan.

Đan dược trân quý vô cùng, người bình thường cả đời cũng chưa từng thấy qua đan dược, chớ đừng nói chi dùng đan dược, không nghĩ tới Tiêu thể tử đưa đan dược cho tiểu thư, tiểu thư lại cho nàng dùng.

Nhưng nàng càng hy vọng đan dược này tiểu thư dùng.

"Tiểu thư."

"Tốt lắm, đừng khóc, thân thể ta cũng không tệ lắm, không cần dùng."

Vân Thiên Vũ không thích nhất trường hợp khóc suốt mướt như vậy, cho nên mặt lạnh mở miệng, nàng ra lệnh cho Họa sau, liền tự quay đầu nhìn về Tiêu Dạ Thần: "Tiêu thể tử, tối nay phần nhân tình này, ta ngày sau nhất định sẽ trả lại cho người, người yên tâm."

Tiêu Dạ Thần cau mày nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, đã nói nàng không cần trả, không cần nàng trả, nha đầu này thế nào bướng bỉnh như vậy.

Hắn đang muốn giáo huấn Vân Thiên Vũ đôi câu, vừa ngẩng đầu liền thấy dưới ánh đèn, vết sẹo kết vảy trên mặt Vân Thiên Vũ, bừa bãi hứng thú bố trí ở trên mặt của nàng, có vẻ hết sức dữ tợn.

Nữ tử cho tới bây giờ chính là xem trọng dung nhan của mình, nàng bây giờ không thấy vết thương trên mặt mình, nếu nhìn thấy vết thương trên mặt, chỉ sợ nàng phải thương tâm đến chết.

Tiêu Dạ Thần suy nghĩ an ủi Vân Thiên Vũ nói: "Mặc dù người ăn kim sang đan, hết đau đớn, làm cho vết thương khép lại, nội thương trên căn bản tốt lắm, nhưng kim sang đan chỉ trị nội thương, cũng không thể xóa vết sẹo trên người, bất quá người đừng lo lắng, vết sẹo này không phải là không có biện pháp đi, Lăng Vân Tông có luyện đan sư, các nàng có thể luyện chế ra rất nhiều đan dược trân quý, ta tương nhất."

Tiêu Dạ Thần đang nói, trong phòng đột nhiên vang lên thanh âm trầm thì, thanh âm này cắt đứt lời của Tiêu Dạ Thần.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Chó Cẩn Chó (2)

Editor: Huynhnhu142

Trong phòng mặt Vân Thiên Vũ hơi đỏ, bởi vì tiếng vang này trong bụng của nàng phát ra, nàng đói bụng đến kêu rột rột.

Tuy nói nàng là người lạnh lùng, nhưng khi đối mặt với một đại nam nhân, bụng đói đến réo gọi, Vân Thiên Vũ vẫn có chút không tốt ý, nàng nhìn Tiêu Dạ Thần vẫn còn tìm tiếng vang, thản nhiên nói: "Đừng, là ta đói bụng phải kêu lên."

Tiêu Dạ Thần kinh ngạc quay đầu nhìn về Vân Thiên Vũ, cuối cùng, hôm nay đám cưới giằng co lâu như vậy, Vân Thiên Vũ chỉ sợ một hộp đồ cũng chưa ăn, có thể không đói bụng sao?

"Ta cho người đi ra ngoài tìm cho người ít đồ ăn gì đó tới đây."

Đã trễ thế này, nói vậy phòng bếp Vĩnh Ninh Hậu phủ bên kia đã không ai, các nàng cũng không thể đói một đêm đi, cho nên Tiêu Dạ Thần mới có thể mở miệng.

Bất quá Vân Thiên Vũ lại lắc đầu, ánh mắt nàng lóe ra ánh sáng quý quý, khóe môi tràn đầy tà ác vui vẻ.

Nàng như vậy, khiến cho Tiêu Dạ Thần rung mình một cái, hẳn thế nào cảm thấy nha đầu này cười hết sức kinh người đây.

Tiêu Dạ Thần đang suy nghĩ, Vân Thiên Vũ đã nhìn về Tiêu Dạ Thần nói: "Người có thể giúp ta một chuyện sao?"

"Hào, người nói."

Người tốt làm đến cùng đi, dù sao trước mặt hắc cũng giúp, phía sau cũng đến giúp đi.

Vân Thiên Vũ đứng dậy đi ra bên ngoài, vừa đi vừa nói với Tiêu Dạ Thần phía sau: "Đi theo ta."

Trên giường Họa Mi thấy Vân Thiên Vũ hành động hết sức nhanh nhẹn, mà không đau khổ, không khỏi vui mừng kêu lên: "Tiểu thư người, vết thương."

"Không sao, người đứng lên chuẩn bị đốt lửa, trở về chúng ta nướng đồ ăn."

Họa Mi lập tức gật đầu, hiện tại nàng đối với Vân Thiên Vũ tin tưởng vô cùng, giống như một loại thánh chỉ, Vân Thiên Vũ để cho nàng việc làm, nàng cũng không hỏi, trực tiếp theo như phân phó mà làm việc.

Tiểu thư đối với nàng tốt như vậy, sau này mạng của nàng chính là của tiểu thư, tiểu thư để cho nàng làm cái gì, nàng làm cái đó.

Họa Mi trong lòng âm thầm quyết định.

Vân Thiên Vũ dẫn theo Tiêu Dạ Thần, hai người một đường ra bên ngoài, chạy thẳng tới viện của Vân Thiên Tuyết.

Lúc trước nhắc đến ăn gì đó, trong đầu Vân Thiên Vũ đột nhiên dần hiện ra một vật, Vân Thiên Tuyết nuôi một con thú nhỏ cứng chiu, tật phong thổ.

Đây là một con thỏ hơi thông minh hiểu tiếng người, thường ngày con thỏ này dưới sự chỉ huy của Vân Thiên Tuyết, tấn công Vân Thiên Vũ lúc trước.

Một con tật phong thỏ nho nhỏ, cũng ngoan cường như thế, tối nay nàng liền lấy nó lấp đầy bụng.

Sau nửa canh giờ, Tiêu Dạ Thần cùng Vân Thiên Vũ hai người lặng yên không tiếng động từ trong sân Vân Thiên Tuyết đi ra, trong tay xách theo một con thỏ màu xám tro lỗ tai dài, con thỏ này chính là thú cưng Vân Thiên Tuyết cưng chiều, bình thường được cưng chiều giống như cái gì, lúc này tật phong thỏ hoàn toàn ngất đi, một chút phản ứng cũng không có.

Vân Thiên Vũ xách theo tật phong thỏ cùng Tiêu Dạ Thần một đường vào viện mình.

Khuôn mặt Tiêu Dạ Thần kinh ngạc, hẳn hoàn toàn không nghĩ tới Vân Thiên Vũ để cho hắn và nàng đi bắt thỏ, còn là bắt thỏ của Vân Thiên Tuyết, xem ra nàng lúc này và Vân Thiên Tuyết, cùng Vĩnh Ninh Hậu phủ tiêu hao rồi.

Tại sao hắn có một loại trực giác, Vĩnh Ninh Hậu phủ phải xui xẻo đây, rõ ràng mắt trước mặt nha đầu này một tay trói gà không chặt a.

Tiêu Dạ Thần đang suy nghĩ, bên tai truyền đến một tiếng kinh hô, cắt đứt suy nghĩ của hắn.

"Tiểu thư, này, đây là..."

Họa Mi nhìn một cái liền thấy được Vân Thiên Vũ xách theo chính là con thú cưng của Vân Thiên Tuyết, khuôn mặt kinh sợ.

Vân Thiên Vũ sắc mặt lạnh nhạt ra lệnh Họa Mi: "Đi lấy cây đao tới."

Họa Mi há miệng muốn nói cái gì, vừa ngẩng đầu thấy ánh mắt lạnh lùng của tiểu thư nhà mình, cuối cùng cắn răng một cái xoay người liền đi lấy đao, rất nhanh đao lấy tới.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Chó Cẩn Chó (3)

Editor: Huynhnhu142

Vân Thiên Vũ nhận lấy đao, xách theo thỏ, tự đi sang một bên.

Sau lưng Tiêu Dạ Thần và Họa Mi mắt to trừng mắt nhỏ nhìn, cuối cùng hai người đồng thời nhấc chân đi theo sang bên cạnh. Thấy Vân Thiên Vũ mặt mũi thản nhiên giơ đao giết thỏ, lột da, mổ bụng, tất cả động tác tiêu sái như nước chảy mây trôi, không giống lột da thỏ, ngược lại như đang làm chuyện ưư nhả.

Nàng như vậy, thấy thế Tiêu Dạ Thần và Họa Mi da đầu tê dại, hai người trong lòng đồng thời có một cái ý niệm.

Tiểu thư giết người, chỉ sợ cũng sẽ ưư nhả lạnh nhạt như thế.

Lúc này Vân Thiên Vũ đã phân phó tới: "Mang nước tới."

Họa Mi vội vàng lấy nước tới đây, Vân Thiên Vũ rửa sạch thỏ, cuối cùng dùng thảo dược mình lúc trước từ trong vườn hoa tìm được, nhét nhét, bao quần, rất nhanh đem một con thỏ, bao gói chặt chẽ không ra nước, cuối cùng nàng chôn thỏ ở dưới đất, phía trên châm lửa đốt.

Kế tiếp ba người ngồi vào bên đống lửa nói chuyện.

Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Dạ Thần nói: "Đêm đã khuya, Tiêu thế tử cần phải trở về đi."

Tiêu Dạ Thần nhìn nàng nói: "Người đừng gọi ta Tiêu thể tử, vẫn giống như trước gọi ta Tiêu Dạ Thần đi, tự tại chút."

"Hảo, Tiêu Dạ Thần, người cần phải trở về."

Tiêu Dạ Thần ngẩng đầu nhìn bóng đêm, quả thật không còn sớm, nên về nghỉ ngơi, bất quá hẳn nghĩ tới Vân Thiên Vũ nướng thỏ dưới mặt đất, đột nhiên muốn nếm thử một chút thỏ này có tư vị gì.

"Ta muốn nếm thử một chút chân thỏ."

"Hảo, cho người một cái."

Vân Thiên Vũ đồng ý, kế tiếp ba người cũng không nói lời nào, cho đến khi thỏ chín, Vân Thiên Vũ từ dưới đất đào thỏ lên.

Thỏ lúc trước chôn dưới đất nướng, không có mùi vị gì, nhưng một khi lấy ra ngoài, mùi thơm kia lập tức quyến rũ con sâu tham ăn trong người, Tiêu Dạ Thần và Họa Mi hai người mắt ngóng trông nhìn chăm chăm con thỏ trong tay Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ xé một bắp đùi cho Tiêu Dạ Thần, lại xé một bắp đùi cho Họa Mi, sau đó ba người ở trong bóng tối dưới ánh trăng, ăn thịt thỏ.

Tiêu Dạ Thần vừa ăn vừa than thở: "Ăn ngon, thật là thơm, ta chưa từng ăn chân thỏ thơm ngon như vậy."

Họa Mi cũng liền ngay cả gật đầu: "Là, tiểu thư thủ nghệ thật sự là quá tốt, ăn quá ngon."

Vân Thiên Vũ kéo kéo khóe miệng nói: "Thỏ bên ngoài dùng nửa chi liên lá sen bao quanh, trong bụng tăng thêm mấy thứ hương liệu, nướng ra ngoài tự nhiên thơm, bây giờ thời gian vội vàng, nếu có chuẩn bị chu đáo,

trước đem thỏ thịt dùng muối ướp một cái, sau đó nướng hiệu quả sẽ tốt hơn, còn có mùi."

Vân Thiên Vũ nói đến đây, đột nhiên dừng lại, bởi vì nàng nghĩ tới nghĩa phụ, kiếp trước nghĩa phụ thích ăn nhất nàng làm gì đó, bởi vì miệng nàng có chút xảo quyết, luôn chê người khác làm gì đó không như ý, cuối cùng sẽ gặp tự mình nghĩ biện pháp làm đông tây ăn.

Ai biết được thủ nghệ càng ngày càng tốt, chỉ cần nàng có một chút không có làm đồ ăn, nghĩa phụ sẽ cười tìm nàng.

"Tiểu Vũ mao, nhanh lên một chút làm đồ ăn cho nghĩa phụ ăn, nghĩa phụ thèm ăn."

Nhưng bây giờ nàng làm ăn ngon, nghĩa phụ cũng rất cuộc ăn không được.

Vân Thiên Vũ để xuống chân thỏ, đứng dậy liền tự trở về phòng, vừa đi vừa ra lệnh Tiêu Dạ Thần cùng Họa Mi nói: "Hai người các người ăn thỏ xong, sau đó chôn xương thỏ vào trong sân tam tiểu thư Vân Thiên Nguyệt, đúng rồi, nhớ để lộ ra sơ hở biết không?"

Vân Thiên Vũ nói xong liền đi, sau lưng Tiêu Dạ Thần trợn mắt hốc mồm, nha đầu này thật lợi hại, ăn thỏ, còn muốn vu oan hãm hại, thật sự là quá cao.

Người như vậy, ngày sau không chừng nàng thật có thể giúp hãn một tay, xem ra tối nay hãn chuyện làm quá đúng.

Tiêu Dạ Thần và Họa Mi hai người đem thịt thỏ còn dư lại, tất cả đều ăn, cuối cùng đem xương thỏ và da thỏ thu thập xong

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Chó Cẩn Chó (4)

Editor: Huynhnhu142

Họa Mi dẫn Tiêu Dạ Thần một đường lặng lẽ vào viện của Vân Thiên Nguyệt, chôn da và xương của tật phong thổ ở phía sau viện của Vân Thiên Nguyệt, bất quá bên ngoài còn lộ một chút sơ hở.

Đợi đến làm xong những thứ này, không sai biệt lắm cũng gần sáng, Tiêu Dạ Thần vội vàng ra khỏi Vĩnh Ninh Hậu phủ, Họa Mi trở lại viện sau, Vân Thiên Vũ ngủ sớm, nàng cũng tắm một cái rồi ngủ.

Ngày thứ hai trời sáng, cả Vĩnh Ninh Hậu phủ loạn thành một đoàn, rất nhanh liền náo loạn lên.

Sáng sớm, Vân Thiên Tuyết phát hiện thú cưng nhỏ không thấy, không khỏi nóng nảy, tật phong thổ này còn là sư phụ nàng đưa cho nàng đây, mặc dù không có bản lãnh gì, nhưng lại hết sức hiếu lòng người, bình thường đặc biệt cho nàng giải buồn, hiện tại không thấy nó, Vân Thiên Tuyết tự nhiên gấp gáp.

Nàng lệnh cho nha hoàn trước sau tìm một lần, vẫn không tìm được, lần này Vân Thiên Tuyết thật sự gấp gáp, lập tức ra lệnh, tìm kiếm cả Vĩnh Ninh Hậu phủ, nhất định phải tìm được tung tích của tật phong thổ.

Đại nha hoàn Hải Đường đặc lực của nàng dẫn một nhóm lớn ma ma, ở các viện lục soát, chỉ lục soát một lát, ở trong sân của tam tiểu thư Vân

Thiên Nguyệt tìm ra chứng cứ, một khối da thỏ màu xám tro, cùng với một đồng xương, trên xương kia còn nhỏ dầu.

Hải Đường hoảng hốt, sai người bẩm báo Vân Thiên Tuyết, Vân Thiên Tuyết hoàn toàn điên rồi, dẫn hai người vọt tới sân Vân Thiên Nguyệt, lôi Vân Thiên Nguyệt từ trên giường xuống, đánh một trận dữ dội.

Vân Thiên Nguyệt lúc trước bị Vân Thiên Vũ một trận đánh tàn nhẫn, vốn bị thương không phải nhẹ, không nghĩ tới bây giờ lại bị Vân Thiên Tuyết đánh dữ dội, cả người cũng sắp bị đánh chết.

Cũng may Trần di nương cơ trí, mắt thấy nữ nhi bị đánh không chịu được, vội vàng dẫn nha hoàn xông đi tìm Vân Lôi tới đây.

Vân Lôi tới đây, vừa đúng thấy Vân Thiên Tuyết đang hung hăng đá Vân Thiên Nguyệt nằm trên đất, vừa đá vừa tức giận mắng: "Tiện nhân, ai bảo người đụng đến thỏ của ta, ai bảo người ăn nó, hôm nay ta nhất định phải đánh chết người thay thỏ nhỏ báo thù."

Vân Thiên Nguyệt trước còn có thể nói đôi câu biện giải cho mình, nhưng bây giờ nàng bị đánh đến hoàn toàn không kêu được.

Vân Lôi xông tới thấy hình ảnh như vậy, không khỏi nổi giận kêu lên: "Dừng tay."

Ngày hôm qua đến ban đêm, chuyện đã xảy ra, đã làm cho đầu hấn đau không dứt, không nghĩ tới sáng sớm lại có chuyện, điều này làm cho trong lòng Vân Lôi hết sức nổi giận, gầm lên đi qua, hung hăng nhìn chăm chăm Vân Thiên Tuyết.

"Người sáng sớm nổi điên làm gì?"

Vân Thiên Tuyết dừng bước, quay đầu nhìn về Vân Lôi, oa một tiếng khóc: "Phụ thân, nàng cho người giết tạt phong thỏ của ta, chẳng những

giết nó, còn ăn nó."

Vân Thiên Tuyết càng nghĩ càng đau lòng, thỏ nhỏ thế nhưng bởi bạn nàng thật nhiều năm, bây giờ lại bị người ăn, nàng có thể không thương tâm sao?

Vân Lôi cau mày, sắc mặt khó coi nhìn người trong phòng: "Chuyện gì xảy ra?"

Trong phòng tất cả nha hoàn hầu hạ Vân Thiên Nguyệt đều bị dọa sợ quỳ xuống, âm thanh liên tục nói: "Nô tỳ không biết chuyện gì xảy ra?"

Trên đất Vân Thiên Nguyệt nghe được Vân Lôi tới, giây dựa ngẩng đầu, gương mặt sưng đỏ đến đáng sợ, trên đầu còn có vết thương rất lớn, máu tươi chảy xuống, rõ ràng bị người dùng đồ đập bị thương.

Vân Thiên Nguyệt khóc mở miệng: "Phụ thân, ta không có, ta không có."

Vân Thiên Nguyệt nói xong, Trầm di nương vọt tới, bùm một tiếng quỳ gối bên cạnh nữ nhi, thương tâm không dứt nói.

"Hậu gia, tam tiểu thư ngay cả có gan lớn như trời tử cũng không dám động đến tật phong thổ của nhị tiểu thư, tính tình của tam tiểu thư, Hậu gia không biết sao?"

Vân Lôi nhìn mẹ con hai người thâm trầm khóc không dứt, trong lòng nổi lên không đành lòng, hơn nữa hẳn cảm thấy tính tình Vân Thiên Nguyệt quả thật không dám động đến tật phong thổ của Vân Thiên Tuyết.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngư Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Chó Cẩn Chó (5)

Editor: Huynhnhu142

Trong phòng Trầm di nương vẫn còn ở nói.

"Tam tiểu thư cho tới nay cũng không làm trái ý của nhị tiểu thư, tam tiểu thư biết tật phong thổ kia nhị tiểu thư rất thích, làm sao sẽ đi động nó, nàng lại không ngốc, chuyện này rõ ràng có người vu oan hãm hại tam tiểu thư."

Một câu vu oan hãm hại, khiến cho Vân Thiên Tuyết thanh tỉnh lại, không sai, Vân Thiên Nguyệt cho tới nay cũng không dám vi phạm ý của nàng, nàng biết rõ tật phong thổ này là sủng vật của nàng, tuyệt đối không dám tùy tiện động vào đồ của nàng, cho nên chuyện này nhất định có người vu oan hãm hại.

Người kia là ai, chẳng những giết tật phong thổ của nàng, còn mượn đao giết người hại Vân Thiên Nguyệt.

Vân Thiên Tuyết vừa nghĩ, liền nghĩ đến người nào.

Trong Vĩnh Ninh Hậu phủ này cùng nàng có cừu oán chỉ có một người, Vân Thiên Vũ.

Nếu Vân Thiên Vũ trước kia, Vân Thiên Tuyết cũng không tin nàng sẽ làm ra được chuyện như vậy.

Nhưng chuyện phát sinh ngày hôm qua, làm cho nàng hoài nghi chuyện này chính Vân Thiên Tuyết làm được.

Nữ nhân kia hiện tại giống như điên rồi, làm ra chuyện như vậy một chút cũng không kỳ quái.

Vân Thiên Tuyết vốn đối với Vân Thiên Vũ tức giận, hiện tại nghĩ đến Vân Thiên Vũ rất có thể giết tạt phong thổ của nàng, thù mới thêm hận cũ, nàng cũng không thể khống chế được lửa giận trong lòng, cắn răng nghiền lợi, hận thấu xương hét rầm lên.

"Vân Thiên Vũ, nhất định là nàng, nhất định tiện nhân này động tay chân, chẳng những giết thổ nhỏ của ta, còn vu oan hãm hại tam muội."

Vân Thiên Tuyết sau khi nói xong, xoay người liền ra bên ngoài lao tới: "Ta không tha cho nàng, hôm nay ta nhất định phải giết nàng."

Vân Lôi cùng thị vừa nhìn liền nóng nảy, đêm qua bọn họ đi tìm Vân Thiên Vũ cũng không có đòi được cái tốt, trước mắt cũng không nên cùng Vân Thiên Vũ giao chiến trực diện, bởi vì bọn họ không biết Vân Thiên Vũ đêm qua nói thật hay giả.

Nếu như nàng thật ở tiểu viện bốn phía để lại chứng cứ gì, làm cho Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên nhận định hẳn chỉ điểm người giết mấy vị hôn thê, Vĩnh Ninh Hạo phủ tất nhiên sẽ gặp tai ương ngập đầu.

Cho nên lúc này thật không thể cùng tiện nhân này xung đột.

Vân Lôi suy nghĩ lao ra, đối với Vân Thiên Tuyết lao ra bên ngoài gầm lên: "Đứng lại."

Liễu thị sắc mặt khó coi kêu lên: "Tuyết Nhi, không thể làm việc lỗ mãng."

Vân Thiên Tuyết mặc dù lửa giận ngút trời, tức giận nhanh hơn mất đi lý trí, nhưng trong lòng nàng vẫn có chút kiêng kỵ Vân Lô, cho nên nghe được sau lưng tiếng kêu của Vân Lô, chỉ đành phải đè nén lửa giận dừng lại cứ bộ.

"Phụ thân, mẫu thân."

Vân Lô cùng Liễu thị đi tới trước mặt Vân Thiên Tuyết.

Vân Lô sắc mặt khó coi trầm giọng nói: "Chuyện này cứ tính như vậy, không được đi tìm đại tỷ người gây phiền toái."

Liễu thị cũng hơi gật đầu: "Tuyết Nhi nghe lời, trước mắt không nên cùng đại tỷ người trở mặt, người quên nàng bây giờ là Ly thân vương phi tương lai sao?"

Vân Thiên Tuyết nghe được, ánh mắt cũng đỏ, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần bởi vì tức giận mà hơi có chút vặn vẹo.

"Phụ thân, mẫu thân, Ly thân vương gia sẽ không cần nàng, Ly thân vương gia sẽ từ hôn, hơn nữa nàng giết thỏ nhỏ của ta, ta muốn vì thỏ nhỏ báo thù."

"Người có chúng cứ gì nói nàng giết thỏ nhỏ của người? Chúng có này giống như ở trong sân của tam muội đi."

Vân Lô tức giận nói xong, sắc mặt hết sức không nhìn được, trong lòng chán ghét vô cùng.

Hắn không phải không muốn giết Vân Thiên Vũ, hắn cũng muốn thu thập, nhưng hắn giết không được, trong lòng đang ghen một cỗ lửa tức giận, nha đầu này không biết tâm tình của hắn, còn vẫn quý kêu quý kêu.(ta thua, ta nghĩ là kêu la thì phải)

Vân Lôi sắc mặt âm trầm nhìn Vân Thiên Tuyết, Liễu thị sợ Vân Lôi đại phát lửa giận, trừng phạt nữ nhi, vội vàng đưa tay lôi kéo Vân Thiên Tuyết nói: "Tuyết Nhi ngoan, không nên chọc phụ thân ngươi tức giận."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Tuyên Vương Nói Xin Lỗi (1)

Liễu thị vừa nói vừa nháy mắt với Vân Thiên Tuyết, Vân Thiên Tuyết ngẩng đầu nhìn về Vân Lôi sắc mặt khó coi, rốt cục đè nén xuống lửa giận trong lòng, chậm rãi mở miệng: "Phụ thân, người không nên tức giận, nữ nhi biết, sẽ không đi tìm đại tỷ gây phiền toái."

Vân Lôi cuối cùng hài lòng, bất quá nhìn Vân Thiên Tuyết dáng vẻ bị đả kích, nghĩ đến ngày hôm qua cùng chuyện ngày hôm nay, nữ nhi này cũng bị ủy khuất, Vân Lôi hết sức đau lòng vì Vân Thiên Tuyết, đưa tay kéo tay Vân Thiên Tuyết, trấn an nói.

"Phụ thân không phải không để cho người dạy dỗ nàng, mà là không muốn người thua thiệt, người làm chuyện gì, trước không được để cho mình thua thiệt, người là người cả Vĩnh Ninh Hậu phủ trông cậy vào, người nếu có chuyện, phụ thân sẽ rất thương tâm."

Lời của Vân Lôi lập tức cho Vân Thiên Tuyết chỉ thị, phụ thân không phải không để cho nàng báo thù, mà là không để cho nàng cùng Vân Thiên Vũ xung đột trực tiếp.

Về phần ngằm hạ trong tay chân, phụ thân sẽ không trong nom nàng, hơn nữa coi như nàng là Ly thân vương phi, nàng am hiểu động thủ, Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên có thể làm khó dễ nàng như thế nào.

Vân Thiên Tuyết suy nghĩ, rốt cục nở nụ cười, trong mắt đều là ác độc, khóe môi vẽ ra nụ cười đầy máu tanh.

"Phụ thân, Tuyết Nhi biết, phụ thân đây là đau Tuyết Nhi, sau này Tuyết Nhi nhất định sẽ nghe phụ thân nói."

Một nhà ba người hòa hảo như lúc ban đầu, tất cả đều nở nụ cười.

Đang lúc ấy thì, quản gia dẫn người vội vàng chạy tới, cung kính bẩm báo: "Hậu gia, Tuyên vương điện hạ đã tới, lúc này đang dẫn người đi đến viện của đại tiểu thư viện đi."

"Tuyên vương?"

"Thiên Dịch ca ca, hẳn đi tìm nữ nhân kia làm cái gì?"

Vân Thiên Tuyết khẩu khí hết sức không tốt, bất quá bây giờ nàng đã bình tĩnh lại.

Vân Thiên Tuyết tuyệt đối không một người ngu, lúc trước sở dĩ giận đánh Vân Thiên Nguyệt, hoàn toàn bởi vì tật phong thổ bị người giết, cho nên nhất thời mất đi lý trí, nhưng bây giờ nàng đã bình tĩnh lại.

"Phụ thân, chúng ta cũng đi xem một chút đi."

Tóm lại nàng không thể để cho Thiên Dịch ca ca cùng Vân Thiên Vũ chờ lâu, để tránh phát sinh chuyện gây bất lợi cho nàng.

Vân Lôi tự nhiên cũng nghĩ đến điểm này, lập tức gật đầu đồng ý.

"Hảo, chúng ta quá đi xem một chút đi."

Cả đám lông lộng hùng dũng rời đi, sau lưng trong phòng, Trầm di nương vọt ra, nhìn về phía Vân Lôi kêu lên: "Hậu gia, tam tiểu thư nàng không được, nàng đã hôn mê."

Trước mặt Vân Lôi cũng không có dừng bước lại, bất quá ngược lại ra lệnh cho quản gia.

"Lập tức phái người đi thông báo lâm đại phu tới đây thay tam tiểu thư chẩn bệnh."

"Là, Hậu gia."

Quản gia phái người đi mời người, Vân Lô mang theo Liễu thị cùng Vân Thiên Tuyết một đường đi tới viện của Vân Thiên Vũ, sau lưng Trầm di nương hai mắt đầm lệ nhìn đoàn người đi xa như vậy, trong lòng không cầm được bi ai, đều là nữ nhi, nữ nhi của mình bị đánh thành bộ dạng kia, chỉ còn lại một hơi.

Hậu gia tuyệt không biết đau lòng cho nữ nhi của mình, vẫn đi trấn an Vân Thiên Tuyết.

Mạng con gái nàng chẳng lẽ không phải là mạng sao?

Trầm di nương quay đầu vào gian phòng, nhìn trong phòng thấy nữ nhi nằm trên mặt đất sinh tử không biết, Trầm di nương lần nữa oa một tiếng khóc rống lên, ôm nữ nhi khóc thẳng đến bất tỉnh.

Mà Vân Lô nơi nào để ý tới những thứ này, lúc này hắn đang nghĩ chính là Tuyên vương sáng sớm tới phủ tới gặp Vân Thiên Vũ nữ nhân kia làm cái gì.

Lúc này Vân Thiên Vũ cũng không biết tình huống bên ngoài, nàng đang ở trong phòng ngủ đây.

Tuy nói đêm qua Tiêu Dạ Thần tặng kim sang đan cho nàng ăn vào, nhưng bởi vì nàng đem Dưỡng Nguyên Đan nuốt vào miệng Họa Mi, cho nên tinh thần của nàng không phải đặc biệt tốt, có chút suy yếu, lúc này đang nặng nề ngủ.

Họa Mi thì ngược lại, bởi vì ngày hôm qua ăn vào Dưỡng Nguyên Đan, tinh thần đặc biệt tốt, liên quan đến một đá kia của Vân Lô cũng

không có quan trọng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Tuyên Vương Nói Xin Lỗi (2)

Editor:Huynhnhu142

Họa Mi nghĩ đến tiểu thư đưa đan dược trân quý cho nàng dùng như vậy, tóm lại coi như hiện tại tiểu thư muốn mạng của nàng, nàng cũng sẽ không chút do dự cho tiểu thư.

Họa Mi vẻ mặt cảm động nhìn Vân Thiên Vũ trong phòng, đột nhiên nghe được ngoài phòng vang lên tiếng bước chân, nàng vội vàng quay đầu đi ra ngoài.

Cai tiểu viện này của các nàng có ai sẽ đến a.

Nàng đi ra ngoài vừa ngẩng đầu liền thấy được từ ngoài cửa viện đi tới mấy người, cầm đầu lại là phong thần Như Ngọc, một thân cẩm y hoa phục Tuyên vương diện hạ.

Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch trong mấy hoàng tử của hoàng thất là nam tử có dáng dấp nhìn tốt nhất, hơn nữa xuất thân tôn quý. Không chỉ Vân Thiên Tuyết thích hắn, cả kinh thành bao nhiêu nữ tử khuê các cũng thích hắn, cũng muốn gả cho hắn làm vợ.

Vốn người này nên là vị hôn phu của tiểu thư nhà nàng, nhưng không nghĩ tới hắn đến ngày đại hôn, dùng tiểu thư đi đổi mạng nhĩ tiểu thư, Họa Mi càng nghĩ càng tức giận, cho nên sắc mặt âm trầm đi ra ngoài ngăn cản đám người Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch.

"Nguyên lai là Tuyên vương điện hạ, không biết Tuyên vương điện hạ tới đây làm cái gì?"

Tiêu Thiên Dịch cũng không để ý tới Họa Mi, mà là quay đầu quan sát viện ở của Vân Thiên Vũ.

Viện nho nhỏ mặc dù địa phương không lớn, nhưng dọn dẹp rất gọn gàng, chỉ là mặc dù dọn dẹp rất ngay ngắn, cũng khó giấu được cảm giác hoang vu vắng vẻ, nhất là bên trong tiểu viện ba bốn gian phòng, cũng có vẻ hết sức loang lổ cũ kỹ.

Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch thật ra đã sớm biết Vân Thiên Vũ ở Vĩnh Ninh Hậu phủ sống không được như ý, bất quá cho tới nay hắn cũng không thể nào để ý tới những chuyện này.

Không biết tại sao bây giờ nhìn đến cảnh sắc tiểu viện này, hắn thậm chí có chút sinh lòng không đành lòng, tự trách giấu ở trong lòng tựa hồ nặng hơn một chút.

Tiêu Thiên Dịch quan sát tiểu viện sau, quay đầu nhìn về Họa Mi, nhìn ra Họa Mi có địch ý đối với hắn, bất quá Tiêu Thiên Dịch cũng không có nổi giận, chẳng qua là sắc mặt thản nhiên nói.

"Ta muốn nói xin lỗi với tiểu thư nhà người."

Đồng thời muốn cho nàng một chút bồi thường, rốt cuộc chuyện ngày hôm qua là hắn không đúng, vốn hắn muốn kết hôn với nàng sau trở về vương phủ, hảo hảo đợi nàng.

Nhưng bây giờ nàng đã không phải vương phi của hắn, hắn không thể làm gì khác hơn là bồi thường lại chút thứ khác cho nàng.

Tỷ như tiền tài, hoặc là nói nàng có chuyện cần làm, hắn cũng có thể giúp nàng hoàn thành.

Họa Mi trực tiếp tức giận cự tuyệt: "Tuyên Vương điện hạ mời trở về đi, tiểu thư nhà ta không cần lời xin lỗi của người, người cũng đã phá hủy tiểu thư nhà ta, bây giờ còn tới nói xin lỗi có ích lợi gì, khuôn mặt của tiểu thư tất cả đều bị hủy, cả đời cũng bị hủy."

Họa Mi nghĩ tới tối ngày hôm qua nhìn thấy Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên, nàng chính mắt thấy Tiêu Cửu Uyên đối với tiểu thư nhà mình ghét bỏ, những thứ này đều là bởi vì người trước mặt, hiện tại hân mà nói xin lỗi.

Họa Mi thật muốn phun nước miếng lên mặt hân.

Bất quá Họa Mi vừa mới nói xong, Tiêu Thiên Dịch vẫn không nói gì, tiểu viện bên ngoài lại có người lên miệng: "Lớn mật, dám can đảm cùng Tuyên vương điện hạ nói chuyện như vậy, người đây là muốn chết sao? ?"

Tiêu Thiên Dịch cùng Họa Mi quay đầu nhìn lại, liền thấy Vân Lôi dẫn Liễu thị cùng đám người Vân Thiên Tuyết một đường đi tới.

Vân Lôi vừa qua tới, liền quay qua Tiêu Thiên Dịch thì lễ: "Ra mắt Tuyên vương điện hạ."

Liễu thị cùng Vân Thiên Tuyết cũng theo sát phía sau thì lễ: "Ra mắt Tuyên vương điện hạ."

Vân Thiên Tuyết vừa thì lễ, còn vừa len lén để mắt ngắm nhìn Tiêu Thiên Dịch, thấy Tiêu Thiên Dịch thần sắc như thường, cũng không có bất kỳ không ổn nào, trong lòng Vân Thiên Tuyết buông xuống một chút, đợi đến Tiêu Thiên Dịch miễn lễ các nàng, nàng liền đi tới bên cạnh Tiêu Thiên Dịch, đưa tay kéo ống tay áo của Tiêu Thiên Dịch, dịu dàng mở miệng: "Thiên Dịch ca ca, người tới nơi này làm gì, đến thăm đại tỷ sao?"

Sau lưng Họa Mi mắt trợn trắng, ghê tởm, đáng vẻ làm bộ làm tịch, cố làm ra vẻ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Tuyên Vương Nói Xin Lỗi (3)

Editor:Huynhnhu142

Tiêu Thiên Dịch cũng không ghê tởm giống như Họa Mi, ngược lại cho rằng Vân Thiên Tuyết thuần chân dịu dàng, nhìn nàng ôn thanh nói: "Chuyện ngày hôm qua là bốn vương làm không đúng, lúc trước bốn vương vào cung cùng phụ hoàng thỉnh tội, cũng cùng phụ hoàng nói, tội tới xin lỗi Vân đại tiểu thư."

Vân Thiên Tuyết nghe Tiêu Thiên Dịch nói xong, trên mặt lập tức hiện đầy ảm đạm, nhẹ giọng nói: "Thiên Dịch ca ca, chuyện này cũng có ta không phải, ta và người cùng nhau xin lỗi đại tỷ, để nàng tha thứ cho chúng ta."

Họa Mi nghe hai người kia nói, giận đến thật muốn ói vào mặt bọn họ, nam cận bã nữ hạ tiện, hai người bọn họ làm hại tiểu thư bị hủy dung nhan.

Hủy diệt một người, chẳng lẽ nói xin lỗi liền không sao, nghĩ đến thật tốt.

Bất quá Họa Mi chưa kịp nói chuyện, một bên Vĩnh Ninh hậu Vân Lô, lại sắc mặt đen xì ra lệnh cho Họa Mi: "Nhanh đi gọi tiểu thư ra ngoài, đã nói Tuyên vương điện hạ đến xem nàng."

Vĩnh Ninh hậu Vân Lô vừa mới nói xong, trong phòng truyền đến một thanh âm nhàn nhạt: "Họa Mi, mời vương gia vào phòng khách, ta lập

tức đi tới."

Vân Thiên Vũ đã bị động tĩnh bên ngoài thức tỉnh, cho nên sau khi Vân Lôi mở miệng, nàng liền lên tiếng.

Nàng sợ mình không mở miệng, Họa Mi lỡ mắng đả tội Vân Lôi, Vân Lôi người này tâm địa nhỏ mọn, trả thù tâm cực mạnh, nếu hấn nhớ kỹ Họa Mi, Họa Mi rất có thể xui xẻo.

Cho nên Vân Thiên Vũ mới có thể lên tiếng.

Họa Mi nghe được âm thanh của Vân Thiên Vũ, lập tức nhìn về Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch: "Tuyên vương điện hạ xin mời."

Tiêu Thiên Dịch khẽ gật đầu, xoay người đi đến phòng khách tiểu viện.

Tuy nói phòng khách, thật ra chỉ là một phòng khách nhỏ đơn sơ, ngay cả bố trí bình thường cũng không có, chỉ có cái bàn cùng ba cái ghế.

Cuối cùng cái ghế bị Tiêu Thiên Dịch cùng Vân Lôi còn có Liễu thị ngồi, Vân Thiên Tuyết không thể làm gì khác hơn là đứng.

Mặc dù trong lòng một bụng khí, nhưng ngay trước mặt Tiêu Thiên Dịch, Vân Thiên Tuyết duy trì mình hình tượng tới nay dịu dàng thiện lương, không muốn để cho Tiêu Thiên Dịch phát hiện cái gì, từ đó cùng nàng phân tâm.

Hôm nay Tiêu Thiên Dịch tới nói xin lỗi với Vân Thiên Vũ, nói xin lỗi xong, chuyện này coi như qua.

Chờ thêm một chút, tình thế đã qua, nàng tin tưởng Tiêu Thiên Dịch tất nhiên sẽ để cho hoàng thượng hạ chỉ đem nàng cho hắn, đến lúc đó nàng có thể trở thành Tuyên vương phi.

Nghĩ tới đây cái, Vân Thiên Tuyết không khỏi có chút đắc ý, nụ cười trên mặt không nói ra được rục rờ.

Đang lúc ấy thì, trước cửa vang lên tiếng bước chân.

Một người đập ánh mặt trời từ ngoài cửa đi vào, gầy yếu kiêu tiếu, mặt mũi dữ tợn đáng sợ, nhưng một thân thông dong khí độ, làm cho người ta thấy có chút dè dặt mắt không được.

Vân Thiên Tuyết không khỏi nghi hoặc, mặt nữ nhân này bị hủy, hiện tại trên gương mặt bõ đầy vết sẹo, giống như quỷ, nàng như vậy, không thể thảm mà bị thương sao, vì sao nàng lại không có ở nàng ta coi trọng, nếu nói nàng ta làm bộ, mục đích thực sự lạc mềm buộc chặt quyền rũ vương gia.

Vân Thiên Tuyết ý niệm vừa động, thật nhanh quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy Tiêu Thiên Dịch không nháy mắt nhìn nàng, hình như cũng hết sức kinh ngạc.

Vân Thiên Tuyết lập tức mất hứng, trong lòng dâng lên lửa giận, âm thầm mắng Vân Thiên Vũ, tiện nhân, mặt cũng phá hủy, còn không quên quyền rũ vương gia.

Vân Thiên Tuyết mặc dù trong lòng mắng Vân Thiên Vũ, trên mặt cũng không lộ vẻ, vừa nhìn thấy Vân Thiên Vũ, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần lập tức hiện đầy thương tâm, nhìn Vân Thiên Vũ nói.

"Tỷ tỷ, ta không nghĩ tới mặt của người bị thương thành như vậy, ta đáng chết, để cho mặt của tỷ bị hủy."

Nàng vừa nói vừa chảy xuống nước mắt, nhẹ giọng 潸潸 khóc đứng lên.

Hành động của Vân Thiên Tuyết lập tức hấp dẫn lực chú ý của Tiêu Thiên Dịch.

Hắn rốt cục không hề nhìn Vân Thiên Vũ nữa, mà quay đầu nhìn về Vân Thiên Tuyết, nhìn dáng vẻ nàng khổ sở tự trách, không đành lòng đứng lên: "Tuyết Nhi, chuyện này không liên quan đến người."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Tuyên Vương Nói Xin Lỗi (4)

Editor:Huynhnhu142

Bên trong phòng khách nho nhỏ, nam tử tuấn mỹ dịu dàng, nữ tử đậm thương tâm khóc thút thít, cô gái xinh đẹp tuyệt trần trên khuôn mặt hiện đầy thương tâm, nước mắt giống như trân châu rơi xuống.

Hình ảnh rất tốt đẹp, đáng tiếc có người lười nhìn.

Vân Thiên Vũ lười phải nhìn hai người kia một bộ dáng vẻ ân ái tình trường, sáng sớm không để cho nàng ngủ, chạy đến nàng nơi này biểu diễn có ý tứ sao?

"Không biết Tuyên vương điện hạ sáng sớm chạy đến viện nhỏ này của ta làm cái gì? Chẳng lẽ chính là vì để cho ta xem các người có nhiều ân ái sao?"

Vân Thiên Vũ châm chọc lạnh lùng nói, khiến cho bên trong phòng khách Tiêu Thiên Dịch tỉnh thần.

Hắn thật nhanh buông tay Vân Thiên Tuyết ra, quay đầu nhìn về Vân Thiên Vũ, trong lòng hiện lên không đành lòng.

Hắn tới đây vì muốn cùng Vân Thiên Vũ nói xin lỗi, cũng cho nàng một chút bồi thường, thế nào ngược lại an ủi Thiên Tuyết.

Đây không phải rõ ràng kích thích Vân Thiên Vũ sao? Nếu là như vậy, Vân Thiên Vũ còn tiếp nhận hẳn nói xin lỗi sao?

Tiêu Thiên Dịch suy nghĩ, há miệng liền muốn nói chuyện, bên cạnh Vân Thiên Tuyết cũng đã dịu dàng lên tiếng.

"Đại tỷ, Thiên Dịch ca ca là muốn cùng người nói xin lỗi, ta cũng nói xin lỗi với người, chuyện phát sinh ngày hôm qua, ta cùng Thiên Dịch ca ca làm không đúng, người có thể tha thứ cho hai chúng ta sao?"

Vân Thiên Tuyết không giây phút nào không quên đem mình cùng Tiêu Thiên Dịch trói chung một chỗ, đồng thời trong mắt của nàng thoáng qua ánh sáng ác độc, sâu kín nhìn Vân Thiên Vũ.

Nàng nhớ Vân Thiên Vũ cho tới nay thật ra thích Tiêu Thiên Dịch.

Nếu như mình kích thích phải lòng ghen tỵ của nàng ta đại phát, nàng ta có thể hay không phát điên mà làm ra chút gì đây.

Nếu như Vân Thiên Vũ vì Tiêu Thiên Dịch mà cùng nàng ra tay quá nặng, như vậy Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên nhất định sẽ không cần người vương phi này.

Đợi đến khi Tiêu Cửu Uyên không muốn nữ nhân này, đến lúc đó nàng chắc chắn để cho nữ nhân này sống không bằng chết.

Vân Thiên Tuyết càng nghĩ càng cảm giác cái chủ ý này của mình không tệ, cho nên tự trách hơn: "Đại tỷ, người ngàn vạn lần không nên trách Thiên Dịch ca ca, hết thảy đều là lỗi của Tuyết Nhi."

Vân Thiên Vũ hí mắt nhìn Vân Thiên Tuyết, khóe miệng nhếch lên, châm chọc nói: "Người không giả bộ sẽ chết sao? Nam nhân người cần, ta không ăn, còn người nữa vẫn trói mình cùng Tiêu Thiên Dịch ở chung một

chỗ, không phải là muốn cho ta ghen phát điên, từ đó làm ra chuyện gì không tốt sao? Người cho rằng ta sẽ làm tiếp."

Vân Thiên Vũ không khách khí, trong nháy mắt khiến cho sắc mặt Vân Thiên Tuyết tái nhợt, nàng theo bản năng quay đầu nhìn về Tiêu Thiên Dịch.

Quả nhiên Tiêu Thiên Dịch cũng nhíu mi nhìn về nàng.

Lần này Vân Thiên Tuyết trong lòng dâng lên nguy cơ, cho tới nay Tiêu Thiên Dịch đều cho rằng nàng là người ôn hòa, tâm địa thiện lương, cho nên đối với nàng đặc biệt tốt, nếu như hãn thật tin lời của Vân Thiên Vũ.

Chỉ sợ hãn sẽ không thích nàng nữa.

Vân Thiên Tuyết càng nghĩ càng bất an, đồng thời trong lòng ảo não, nàng thật là sơ suất quá.

Phát hiện ở nữ nhân này cùng với trước kia hèn yếu vô năng, nhất gan sợ phiền phức hoàn toàn khác nhau.

Mình và nàng chính diện giao phong căn bản không có bất kỳ chỗ tốt nào.

Vân Thiên Tuyết suy nghĩ, nước mắt ào ào chảy xuống, liều mạng lắc đầu: "Ta không có, đại tỷ tại sao không tin ta."

"Tin tưởng người cái gì, tin tưởng người vì giành nam nhân của tỷ tỷ, mà làm ra một loạt hãm hại sao, thổ phỉ bắt cóc, để cho Tiêu Thiên Dịch đưa ta qua đổi người, sau đó người thuận lợi gả cho Tiêu Thiên Dịch sao?"

Vân Thiên Vũ nói xong còn phủi tay.

"Hảo, ta khen một tiếng, người mưu kế không tệ, bất quá chớ coi người khác là kẻ ngu được không? Bên cạnh người có một người ngu là được, không cần xem tất cả mọi người trở thành kẻ ngu."

Vân Thiên Vũ nói xong tự tiểu phi tiểu nhìn về Tiêu Thiên Dịch, thẳng ngốc kia trong lời nói của nàng, không khác là Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Bạch Liên Hoa Đối Trá

Editor: Huynhnhu142

Tiêu Thiên Dịch sắc mặt không nói ra được khó coi, âm ngao nhìn về Vân Thiên Vũ, nữ nhân này từ trước hèn yếu vô năng, nhất gan sợ phiền phức. Hiện tại cũng không phải sợ phiền phức, nhưng miệng này thật quá độc.

Trong thính đường, Vân Thiên Tuyết quanh thân bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, trên gương mặt cũng vọt lên mồ hôi lạnh, Vân Thiên Vũ nói xong, có thể nói những câu giết tâm.

Nàng thật sợ Tiêu Thiên Dịch tin tưởng lời của nàng ta, từ đó hoài nghi nàng.

Vân Thiên Tuyết quay đầu nhìn về Tiêu Thiên Dịch, thương tâm không dứt nói: "Thiên Dịch ca ca, ta không có, ta cũng không có làm gì, tỷ tỷ tại sao không tin ta."

Nàng vừa nói đột nhiên ngẩng đầu nhìn về Vân Thiên Vũ, đau lòng tội lỗi nói: "Tỷ tỷ, người muốn như thế nào mới tin tưởng ta đây, ta không có làm, thật không phải là ta làm, người nhất định phải tin ta, ta nguyện ý lấy cái chết để tỏ bày trong sạch."

Vân Thiên Tuyết nói xong, vội vàng đứng dậy lao tới vách tường của gian phòng.

Trong thánh đường người tất cả đều kinh sợ, Vân Lô phản ứng kịp sợ hãi kêu: "Tuyệt Nhi không cần."

Tiêu Thiên Dịch thân hình vừa động ngăn cản Vân Thiên Tuyết, hần đưa tay liền ôm lấy Vân Thiên Tuyết, bất mãn khiển trách Vân Thiên Tuyết.

"Tuyệt Nhi, người đang làm gì, chuyện này không có quan hệ gì với người, tỷ tỷ của người muốn hận thì hận ta đi."

Vân Lô cũng theo sát Tiêu Thiên Dịch mở miệng: "Tuyệt Nhi, chuyện này không có quan hệ gì với người, người lại không phải cố ý."

Liễu thị cũng đứng lên khuyên: "Tuyệt Nhi, người nếu có chuyện không may, khiến vương gia làm sao bây giờ? Vương gia sẽ càng thương tâm hơn. , "

Tiêu Thiên Dịch gật đầu tán thành lời nói của Liễu thị: "Đúng, Tuyệt Nhi, chuyện này là chuyện của bốn vương, bốn vương sẽ cùng tỷ tỷ của người giải thích, chuyện này cùng người không có nửa điểm quan hệ, người cũng không cần tự trách, chuyện này bốn vương tới xử lý, người không cần xen vào."

Tiêu Thiên Dịch nói xong liền nhìn về hai tỷ nữ Hải Đường và Thủy Tiên ở một bên gian phòng.

Hai nha đầu này đều là người của Vân Thiên Tuyết, hết sức khôn khéo thông minh.

Tiêu Thiên Dịch ra lệnh hai tỷ nữ: "Đỡ tiểu thư nhà các người đi về nghỉ."

Hải Đường cùng Thủy Tiên hai người cung kính lĩnh mệnh: "Dạ, vương gia."

Hai người tiến lên đỡ Vân Thiên Tuyết ra bên ngoài, Vân Thiên Tuyết giùng giăng hướng Vân Thiên Vũ kêu lên: "Tỷ tỷ, người tin tưởng ta, ta thật không có làm, ta cũng không có để cho Vương gia làm như vậy, ta là thật tâm thực lòng muốn người gả cho vương gia."

Vân Thiên Tuyết rất nhanh bị hai tỳ nữ mang đi.

Trong thính đường, Vân Thiên Vũ chăm chọc nhìn Vân Thiên Tuyết rời đi, đợi đến Vân Thiên Tuyết đi, nàng quay đầu nhìn về Tiêu Thiên Dịch cùng đám người Vân Lôi.

Tiêu Thiên Dịch vẫn không nói gì, Vân Lôi liền mở miệng trước.

"Vân Thiên Vũ, chuyện ngày hôm qua cùng nhị muội người không quan hệ, nàng từ đầu tới đuôi cũng không biết, phải nói nàng biết chuyện, cũng chính là chuyện phụ thân để cho nàng thay mặt gả, bởi vì người được cứu lên, mặt phá hủy, phụ thân sợ vương gia ghét bỏ người, người coi như gả vào Tuyên vương phủ ngày cũng không dễ sống, phụ thân nhìn Tuyên vương cùng muội muội người tình đầu ý hợp, liền tính toán để cho nhị muội người thay mặt gả."

"Chuyện này nhị muội người vốn không đồng ý, ta khuyên nàng nửa ngày, nàng mới đồng ý."

Vân Lôi nói xong nhìn Tiêu Thiên Dịch, thấy Tiêu Thiên Dịch cũng không có hoài nghi, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Vân Thiên Vũ nhìn Vân Lôi một chút, trực tiếp lười phải đi đón miệng của hắn, hắn muốn gặt chính là Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch. **** chuyện gì a.

Vân Thiên Vũ cũng không thèm nhìn tới Vân Lôi, liếc mắt nhìn lại cảm thấy ghê tởm.

Nàng nhìn về Tiêu Thiên Dịch tức giận hỏi: "Tuyên vương điện hạ sáng sớm tới nơi này rốt cuộc là vì cái gì, thân thể ta không tốt, còn buồn ngủ đây, có chuyện gì nói mau đi."

"Vân Thiên Vũ, chuyện ngày hôm qua cùng Tuyết Nhi không có quan hệ, hết thảy đều là bốn vương quyết định, người không nên trách Tuyết Nhi."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Tuyên Vương Bồi Thường

Editor: Huynhnhu142

Trong thính đường, Tiêu Thiên Dịch nhìn Vân Thiên Vũ một dáng vẻ không để hấn vào trong mắt, hơn nữa vẻ mặt hoàn toàn không có nửa điểm quyến luyến không thôi, tựa hồ thật buông hấn ra.

Tiêu Thiên Dịch nhìn Vân Thiên Vũ như vậy, trong lòng mọi cách không rõ là tư vị.

Vân Thiên Vũ nghe Tiêu Thiên Dịch nói xong, lạnh nhạt nói: "Nói xong, nói xong các người có thể đi."

Nàng vừa nói liền muốn rời khỏi, tính toán trở về bồi bổ giấc ngủ.

Cả ngày hôm qua nàng bị thương, bị dày vò qua mức, bây giờ căn bản không có tinh thần.

Mặc dù đêm qua ăn vào kim chế đan của Tiêu Dạ Thần, vết thương trên người tốt hơn phân nửa, nhưng Dưỡng Nguyên Đan nàng cũng không có dùng, cho nên hôm nay tinh thần không tốt, cả người vẫn như cũ rất suy yếu.

Tiêu Thiên Dịch thấy vẻ mặt Vân Thiên Vũ, trong lòng không nhịn được dâng lên tức giận, nữ nhân này, chẳng lẽ nói chuyện với hấn liền như vậy không nhịn được sao.

"Bốn vương hôm nay tới đây đặc biệt nói xin lỗi."

"Nói xin lỗi?" Lần này Vân Thiên Vũ cười lạnh, nhìn Tiêu Thiên Dịch, trong mắt nồng nặc chế nhạo.

"Tuyên Vương diện hạ, người lời nói này phải thật dễ dàng, nếu ta đánh mười cái lên trên mặt của người, để mặt của người bị hủy, trở lại nói xin lỗi với người, người có thể hay không tha thứ ta."

Tiêu Thiên Dịch cùng Vân Lô mặt đen thùi, hai người bị Vân Thiên Vũ chọc giận đến mau học máu, thế nào nói hết lời, nữ nhân này cũng nghe không vào tai đây.

Tiêu Thiên Dịch nhớ tới mục đích hôm nay mình tới, nói xin lỗi Vân Thiên Vũ .

Hắn cho nên kiên trì tới đây hướng Vân Thiên Vũ nói xin lỗi, bởi vì ngày hôm qua khi hắn vào cung đi về phía phụ hoàng xin tội, nhân tiện nói muốn hướng Vân Thiên Vũ nói xin lỗi, phụ hoàng ngược lại gật đầu, để cho hắn đem chuyện này xử lý tốt.

Nếu Vân Thiên Vũ thật lòng thực dạ tha thứ hắn, tin tưởng một đoạn thời gian chuyện này liền qua.

Nguyên nhân chính là ở phụ hoàng trước mặt ưng thuận nói, cho nên Tiêu Thiên Dịch tự nhiên phải làm vậy.

Cho nên mặc dù bị Vân Thiên Vũ chọc giận đến gần chết, Tiêu Thiên Dịch cũng mạnh mẽ nhịn được, hắn ngẩng đầu nhìn Vân Thiên Vũ nghiêm túc nói.

"Người muốn như thế nào mới tiếp nhận ta nói xin lỗi đây, chuyện ngày hôm qua đúng là bốn vương làm không đúng, bốn vương nguyện ý đền bù người, người có cái gì muốn cứ việc nói với bốn vương, chỉ cần bốn

vương có thể làm được, bốn vương nhất định làm được, bất kể là kim tiền, còn là chuyện gì."

Tiêu Thiên Dịch lời của vừa rơi xuống, Vân Lô lập tức khách sáo khước từ lên: "Vương gia không cần làm như vậy, người đã nói xin lỗi, chuyện này vì vậy thôi đi."

Vân Lô nói xong, Vân Thiên Vũ một chút cũng không nể mặt hăn, gọn gàng dứt khoát nói: "Vương gia hình như là muốn bồi thường lại cho ta, mà không phải phụ thân người đi."

Vân Lô mặt lập tức rạn nứt, quay đầu nhìn về Vân Thiên Vũ, ánh mắt kia hung ác giống như mắt sói, đáng tiếc Vân Thiên Vũ đã không nhìn hăn, nàng quay đầu nhìn về Tiêu Thiên Dịch, sắc mặt rất cực dễ nhìn một chút.

Bởi vì không cần mới phí phạm, nam nhân cận bã này bồi thường lại cho nàng là chuyện đương nhiên, trước mắt trên người nàng không có gì tiền, nếu có thể từ trong tay nam nhân này bắt chẹt ra ngoài một khoản, với nàng mà nói những là chuyện tốt.

"Vương gia tính toán thế nào bồi thường ta?"

Tiêu Thiên Dịch nhìn Vân Thiên Vũ, có chút hết ý kiến, lúc trước nữ nhân này đáng vẻ hận không được hăn lập tức cắt xéo, bây giờ nghe hăn bồi thường lại cho nàng, rất cuộc vẻ mặt sáng rực, nhìn ánh mắt của nàng giống như hăn là heo đọi làm thịt, điều này làm cho Tiêu Thiên Dịch hết sức khó chịu, bất quá nữ nhân này cuối cùng từng khẩu, đây là chuyện tốt.

"Người nghĩ muốn cái gì dạng bồi thường, cứ việc nói ra."

"Hào, lời này là người nói, vương gia tốt nhất không được đổi ý." Vân Thiên Vũ thật nhanh suy nghĩ, cùng Tiêu Thiên Dịch cần bao nhiêu đồ để không ăn thua thiệt, dĩ nhiên muốn gì đó không thể nhiều, nhiều nam nhân

này chưa chắc sẽ cho, ít hơn nàng thua thiệt, cho nên cái này độ thật có điểm không tốt lắm giữ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Tiêu Cửu Uyên Giá Lâm

Editor: Huynhnhu142

Trong thính đường, Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ cùng Tiêu Thiên Dịch phải đòi bao nhiêu đồ để có lời, ngoài phòng, có người vội vàng đi vào, hẳn là quản gia Hậu phủ, quản gia vừa tiến đến khẩn trương bẩm báo nói.

"Hậu gia, Ly thân vương gia qua phủ tới."

Vân Lô bị kinh hãi, thật nhanh đứng lên nói: "Ly thân vương gia? Hẳn, hẳn thế nào tới?"

Vân Lô hỏi xong, theo bản năng chà xát nỗi lên tay, rõ ràng trong lòng hết sức khẩn trương.

Trong thính đường những người khác tự nhiên cũng nghe được, mọi người cũng có chút giật mình.

Vân Thiên Vũ mặc dù cũng kinh ngạc, bất quá nàng nghĩ tới đêm qua mình và Tiêu Cửu Uyên nói.

Mình mặc dù thân là con cờ, nhưng hẳn dầu gì đến cửa một lần, để cho người khác biết hẳn Ly thân vương gia còn coi trọng con cờ này.

Lúc ấy hẳn căn bản không để ý đến nàng.

Nàng cũng nhận định hẳn sẽ không để ý mình.

Không nghĩ tới hôm nay hẳn thế nhưng thật đã tới.

Dĩ nhiên Vân Thiên Vũ sẽ không tự mình đa tình cho Tiêu Cửu Uyên đối với nàng có lòng thương tiếc cái gì, nàng biết Tiêu Cửu Uyên sợ dĩ tới cửa, vì để cho người chỗ tối nhìn thấy động tay chân, hẳn nhận nàng vương phi này.

Chỉ cần Tiêu Cửu Uyên đến cửa này, vừa không có lui rơi cửa hôn sự này, người chỗ tối chỉ sợ liên không ngồi yên, nhất định sẽ động tay động chân.

Vân Thiên Vũ khẽ nở nụ cười, mặc dù Tiêu Cửu Uyên vì tra ra hung thủ thật sự sau lưng, nhưng nàng lại từ trong lấy được một chút chỗ tốt.

Tiêu Cửu Uyên tới cửa nhận nàng làm phi, Vân Lôi còn dám động nàng sao?

Ít nhất bọn họ trên mặt ngoài cũng không dám nữa táy máy tay chân, về phần nói lý ra, nàng cũng muốn nhìn một chút đến tột cùng là người nào tính toán người nào.

Vân Lôi vốn là đang khẩn trương, nhưng một lát hẳn lại không khẩn trương, trong lòng giống như suy nghĩ minh bạch Tiêu Cửu Uyên tại sao tới cửa.

Hắn quay đầu nhìn về Vân Thiên Vũ, hơi có chút dương dương đắc ý.

Ly thân vương gia hôm nay tới cửa, nhất định là vì thối lui vị hôn thê Vân Thiên Vũ này, đợi đến Ly thân vương gia lui vụ hôn sự này.

Nhìn hẳn thế nào dọn dẹp tiểu tiện nhân này.

Ngày hôm qua tới hôm nay, hẳn sắp bị nàng chọc giận điên lên.

Vân Lôi đang suy nghĩ, trong thính đường Tiêu Thiên Dịch đã đứng lên, nhìn Vân Lôi nói: "Hậu gia, cửu hoàng thúc ta tới cửa, nhất định là có chuyện mà đến, chúng ta cùng đi xem một chút đi."

Vân Lôi gật đầu: "Hảo, không thể chậm trễ Ly thân vương gia đợi, chúng ta đi qua đi."

Hắn đi ra ngoài hai bước, nghĩ đến cái gì đó, quay đầu nhìn về Vân Thiên Vũ, lạnh lùng ra lệnh: "Nếu vương gia đã tới, người cũng đi qua đi, nói không chừng vương gia muốn gặp người."

Vân Thiên Vũ nhìn ánh mắt Vân Lôi độc ác vừa quỷ quyết, chỉ kéo kéo khóe miệng liền ứng: "Đi thôi."

Nàng cũng muốn nhìn một chút lần này người nào bị đánh mặt.

Lần này đối Vân Lôi ngây ngô ngây ngẩn cả người, cái tiểu tiện nhân này lớn lối như vậy, đến tột cùng là người nào cho nàng phách lối a.

Vân Lôi ngực cũng khí đau, giơ tay lên kìm ngực.

Bên người Liễu thị tự nhiên biết Vân Lôi hai ngày nay hoàn toàn bị Vân Thiên Vũ chọc giận, cho nên đưa tay đỡ Vân Lôi, nhỏ giọng nói: "Hậu gia, chúng ta đi thôi, trước mặt Ly thân vương gia còn đang chờ đây, Ly thân vương gia tới cửa, nhất định là có chuyện mà đến."

Vân Lôi nghe lời của Liễu thị, cuối cùng tâm tình khá hơn một chút, bởi vì hai vợ chồng nhất trí nhận định, Tiêu Cửu Uyên sở dĩ tới cửa, tất nhiên là vì lui vụ hôn sự Vân Thiên Vũ này.

Đợi đến tiểu tiện nhân này bị từ hôn, xem nàng phách lối cái gì.

Hắn đến lúc đó nhất định dùng dính nước muối trường tiên tử quất nàng đến sống dở chết dở, để cho nàng khiêu khích hắn.

Hắn thân là Vĩnh Ninh Hậu phủ Hậu gia, lúc nào bị người trêu tức như vậy, coi như thiên chi kiều nữ Vân Thiên Tuyết, Tiên Thiên linh mạch thân thể, cung kính kết giao với Vân Lam Tông danh tiếng, gặp một nữ nhi may mắn như vậy, cũng chưa bao giờ không vâng lời mình, mọi chuyện lấy hắn làm đầu.

Phát hiện ở nơi này tiểu tiện nhân lại dám như vậy, hắn nhất định phải để nàng sống không bằng chết.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Nhìn Có Chút Hả Hê

Đoàn người đi ra ngoài, đi phía sau cùng Tiêu Thiên Dịch, mâu quang hơi tối, nhìn đi tuốt ở đằng trước Vân Thiên Vũ. Trong lòng không khỏi lo lắng.

Cửu hoàng thúc tới đây, vì lùì hôn sự với Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ mặt bị hủy, hiện tại lại bị Cửu hoàng thúc từ hôn, sau này còn muốn lập gia đình chỉ sợ không thể.

Tiêu Thiên Dịch nghĩ tới đây hết thấy đều do mình tạo thành, trong lòng áy náy sâu hơn, hắh rất nghiêm túc suy nghĩ, nếu Cửu hoàng thúc thật lui cướì Vân Thiên Vũ.

Hắh liền vào cung xin phụ hoàng ý chỉ, để cho phụ hoàng hạ chỉ đem Vân Thiên Vũ gả cho hắh làm trắh phi Tuyên vương đi.

Tuy nói nàng từ vương phi xuống làm trắh phi, nhưng sau này hắh sẽ hảo hảo đối xử với nàng, sẽ để cho nàng một đời không lo sống ở trong hậu viện vương phủ của hắh.

Tiêu Thiên Dịch muốn toàn vẹn, trong lòng dễ dàng không ít, một đường đi theo sau lưng Vân Lôi đi ra ngoài.

Vĩnh Ninh Hậu phủ phía trước nhất chiêu đắi tân khách trong thính đường.

Tiêu Cửu Uyên một thân cẩm bào màu tím đậm tú long, màu đen mực phát dùng tử ngọc mang buộc lên, nồng đậm giống như màu mực vấy tôn lên ngũ quan tinh tế như được chạm khắc từ ngọc, mắt phượng đen tuyền, chói mắt vô cùng.

Chẳng qua người này quanh thân lệ khí mãnh liệt ôm lấy, làm cho người ta không dám nhìn lâu.

Tiêu Thiên Dịch vừa vào phòng khách, dẫn đầu hành lễ với Tiêu Cửu Uyên.

"Gặp qua cửu hoàng thúc."

Tiêu Cửu Uyên nhìn Tiêu Thiên Dịch một cái, chỉ hơi nhướng mày một chút, gật đầu một cái, coi như kêu qua.

Động tác này đơn giản, làm cho người ta một cái liền nhìn ra Tiêu Cửu Uyên có nhiều cuồng vọng.

Đáng tiếc Tiêu Thiên Dịch đã sớm tập mãi thành thói quen, cũng không có vẻ mặt gì khác, tự thối lui đến từng bước.

Lúc này ngồi bên người tinh Tiêu Cửu Uyên là An Thân Vương phủ thế tử Tiêu Dạ Thần, không có khí chất đứng lên, đi tới trước mặt Tiêu Thiên Dịch kiến lễ.

"Ra mắt Tuyên vương điện hạ."

Tiêu Thiên Dịch nhìn về Tiêu Dạ Thần, dịu dàng chào hỏi: "Người thế nào cũng đã tới."

Tiêu Dạ Thần u oán nhìn Tiêu Cửu Uyên một cái, sau đó cho Tiêu Thiên Dịch một cái ánh mắt, người hiểu.

Tiêu Thiên Dịch tự nhiên hiểu, cửu hoàng thúc hấn một người lười phải tới đây, cho nên liền kéo Tiêu Dạ Thần tới.

Tiêu Dạ Thần trời gần sáng mới ngủ, không nghĩ tới bị Tiêu Cửu Uyên kéo tới đây, bây giờ không có tinh thần gì.

Hắn không nghĩ tới Tiêu Cửu Uyên vậy mà thật tới cửa Vĩnh Ninh Hậu phủ, lúc trước Vân Thiên Vũ muốn hấn đăng môn một cái, hắn còn không đáp ứng.

Dĩ nhiên Tiêu Dạ Thần tuyệt sẽ không cho Tiêu Cửu Uyên thích Vân Thiên Vũ, hoặc là thương tiếc nàng, người này tám phần vì mau sớm bắt được hung thủ thật sự sau lưng.

Tiêu Dạ Thần nhìn về Vân Thiên Vũ, thấy Vân Thiên Vũ nhìn sang, hấn hướng Vân Thiên Vũ nhẹ nhàng mở tròng hai mắt, bất quá rất nhanh dời đi.

Chẳng qua động tác của hắn như thế, tránh được ánh mắt người khác, nhưng không có tránh được ánh mắt của Tiêu Cửu Uyên, hai mắt Tiêu Cửu Uyên tối sầm một chút, quay đầu nhìn về Vân Lô, cùng với Vân Thiên Vũ bên cạnh Vân Lô.

Đêm qua đã biết Vân Thiên Vũ sắc mặt dữ tợn, hết sức khó coi, bất quá hôm nay ban ngày vừa thấy, kinh khủng hơn.

Tiêu Cửu Uyên theo bản năng nhíu mi, có chút không cách nào tiếp nhận vị hôn thê như vậy, cho dù là giả, hắn nhìn thấy đều không thể tiếp nhận, chỉ cảm thấy hai mắt của mình bị độc hại.

Thân là thân vương của Đông Ly quốc, Tiêu Cửu Uyên từ nhỏ đến lớn ăn dùng là đều là tốt nhất, người bên cạnh cũng là xinh đẹp nhất, cho nên hiện tại đột nhiên thấy Vân Thiên Vũ như vậy một mặt mũi kinh khủng dữ tợn, Tiêu Cửu Uyên thật sự là khó có thể tiếp nhận, nghĩ đến đêm qua đáp

ứng nữ nhân này chuyện làm quân cờ, ánh mắt hắc lạnh mấy phần, cuối cùng không hề nhìn Vân Thiên Vũ nữa, mà nhìn về Vân Lô.

Vân Lô sớm đem động tác Tiêu Cửu Uyên nhìn ở trong mắt, lúc này trong lòng không khỏi mừng như điên, ha ha ha, xem ra hắc đoán được không sai, Ly thân vương gia hôm nay tới cửa chính là vì thối lui hôn sự với Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ, lần này xem ngươi còn phách lối cái gì.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Tiêu Cửu Uyên Cuồng Vọng

Editor: Huynhnhu142

Vân Lôi dẫn Liễu thị rất cung kính hướng Tiêu Cửu Uyên hành lễ:
"Thần ra mắt Ly thân vương gia."

"Thần phụ ra mắt Ly thân vương gia."

Liễu thị không dám nhìn Tiêu Cửu Uyên, mặc dù người đàn ông này tuần mỹ phải giống như thần linh, nhưng hắc quanh thân lệ khí sát khí, làm người ta không dám nhìn lâu.

Tiêu Cửu Uyên chỉ gạt đầu một cái, ý bảo bọn họ đứng dậy.

Vân Lôi cùng Liễu thị sau khi đứng dậy, nhìn Tiêu Cửu Uyên cung kính nói: "Không biết vương gia hôm nay tới cửa vì chuyện gì? Vương gia nếu có dặn dò gì, có thể phái người tới nói một tiếng là được."

Tiêu Cửu Uyên nhíu mày nhìn về Vân Thiên Vũ, trong lúc nhất thời không lên tiếng.

Vân Lôi trong lòng mừng như điên không dứt, cả người không nói ra được sung sướng.

Xem ra hôm nay Ly thân vương tới cửa thật sự là vì từ hôn với Vân Thiên Vũ, thật tốt quá, thật sự là quá tốt, ha ha ha.

Vân Lôi ở trong lòng cười thoải mái, Tiêu Cửu Uyên thanh âm ám từ không có nhiệt độ đúng lúc vang lên.

"Bốn vương hôm nay sở dĩ tới đây, là tới xem một chút vương phi của bốn vương."

Hai chữ sau đặc biệt nghiêng răng, tràn đầy lệ khí.

Bên người Tiêu Cửu Uyên Tiêu Dạ Thần cùng Tiêu Thiên Dịch thấy rất rõ ràng, Tiêu Cửu Uyên là thật rất ghét Vân Thiên Vũ.

Bọn họ suy nghĩ một chút cũng hiểu rõ, Tiêu Cửu Uyên thân vương gia phong hoa tao nhã vong song của Đông Ly quốc, muốn thân phận có thân phận, muốn địa vị có địa vị, hiện tại lại có vị hôn thê mặt mũi như quý như vậy, hẳn có thể cao hứng sao?

Bất quá Tiêu Dạ Thần biết Tiêu Cửu Uyên mặc dù không thể chịu đựng mặt của Vân Thiên Vũ, cũng sẽ không từ hôn.

Hắn hôm nay tới chỉ bất quá vì cho Vân Thiên Vũ chống đỡ chống đỡ trận thôi, để cho hung thủ đích thực phía sau màn nhanh chóng động tay động chân.

Tiêu Dạ Thần biết chân tướng, Tiêu Thiên Dịch lại không biết chân tướng, thấy ánh mắt Tiêu Cửu Uyên nhìn Vân Thiên Vũ sát khí nặng nề, Tiêu Thiên Dịch không khỏi lo lắng.

Cửu hoàng thúc sẽ không giận dữ giết Vân Thiên Vũ đi, vậy hẳn nhất định phải nghĩ biện pháp cứu nàng.

Phòng thánh đường, mỗi người mỗi ý nghĩ.

Vân Lôi đã tỉnh thần, sắc mặt càng thêm cung kính, ôn thanh nói: "Vương gia có chuyện muốn gặp Vũ nhi sao?"

Hắn ước gì Tiêu Cửu Uyên lập tức lên tiếng nói lui cửa hôn sự này.

Đáng tiếc Tiêu Cửu Uyên cúi đầu thưởng thức một miếng ngọc bội trong tay mình, chậm rãi nói: "Bốn vương thấy nàng còn phải có chuyện gì sao? Bốn vương chẳng qua nghe người ta nói, vương phi bốn vương diện mạo so mặt quỷ, xấu xí không nói nổi, trong thiên hạ hiếm thấy nữ tử quỷ nhan, cho nên bốn vương tò mò liền tới xem một chút."

Hắn nói đến đây lại ngẩng đầu nhìn về Vân Thiên Vũ, thật thấp trầm trầm nói: "Quả nhiên đủ xấu xí."

Tiêu Cửu Uyên nói xong, vốn cho là Vân Thiên Vũ sẽ căm tức, song lại đổi thành bất kỳ một nữ nhân nào cũng đều không thể chịu được mình bị người ghét bỏ trợn trợn như thế.

.

Đáng tiếc Vân Thiên Vũ sắc mặt thản nhiên phải không thể thản nhiên hơn nữa, bình thường đến không thể bình thường hơn, giống như căn bản không biết Tiêu Cửu Uyên nói tới ai.

Điều này làm cho Tiêu Cửu Uyên trong nháy mắt nổi lửa giận, giống như một quyền của mình đánh vào bông vải.

Hắn không nhịn được lại đâm Vân Thiên Vũ đôi câu: "Bốn vương chỉ sợ hai ngày không tỷ số thể ăn cơm."

Tiêu Cửu Uyên dứt lời, Vân Thiên Vũ không lên tiếng, có người lại không chịu nổi.

Tiêu Dạ Thần tiên phong mở miệng trước nói: "Cửu hoàng thúc, người thật quá mức, nam nhân phải hiểu được thương hương tiếc ngọc, nếu không tương lai hiểu được người hối hận."

Tiêu Dạ Thần dứt lời, Tiêu Thiên Dịch cũng tiếp lời: "Mặc dù Vũ nhi hiện tại mặt khó coi, nhưng trên mặt nàng vết sẹo cũng không phải là không có biện pháp chữa khỏi, Vân Lam Tông có rất nhiều đan dược trân quý, trong đó cũng có Dưỡng Nhan Đan, tin tưởng đan dược như vậy, nhất định xóa vết sẹo trên mặt Vũ nhi."

Tiêu Thiên Dịch nói xong, Tiêu Cửu Uyên tự tiểu phi tiểu nhìn hắn: "Tuyên vương ngược lại hiểu được thương hương tiếc ngọc, nhưng gương mặt này của nàng là do chính tay người phá hủy."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Làm Mất Mặt

Editor: Huynhnhu142

Trong thính đường, Tiêu Cửu Uyên dứt lời, Tiêu Thiên Dịch mặt cứng lại, một câu nói cũng không nói được.

Bởi vì khiến cho Vân Thiên Vũ lâm vào tình trạng không chịu nổi như vậy đầu xỏ gây nên đúng là hãn.

Hãn có tư cách gì chỉ trích Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên nhiều lắm chính là hiềm khí Vân Thiên Vũ một chút, cũng chưa từng làm cái gì tổn thương Vân Thiên Vũ, ngược lại hãn, làm rất nhiều tổn thương Vân Thiên Vũ.

Tiêu Thiên Dịch trầm mặt.

Trong thính đường, Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Thiên Dịch bị đả kích, tâm tình không nói ra được hảo, bởi vì cùng so sánh với Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Thiên Dịch càng làm cho nàng cảm thấy chán ghét, một nam nhân cặn bã thôi, mặc dù hãn bồi thường lại cho mình, mình cũng tuyệt sẽ không tha thứ hãn, dĩ nhiên đồ vẫn như thường muốn.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, bên cạnh nàng Vân Lôi nói chuyện, nhìn Tiêu Cửu Uyên, mặt bất đắc dĩ nói.

"Thần biết Vũ nhi không xứng với Ly thân vương gia, nhưng đây là hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn, thần cũng bất lực, bất quá vương gia nếu không phải nguyện ý cưới Vũ nhi, có thể để cho hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra."

Ánh mắt Tiêu Cửu Uyên đen nhánh thâm thúy u lạnh nhìn về Vân Lô, trên mặt không chút nào che giấu châm chọc, này thật đúng là người cha tốt a.

Vân Lô bị hắt ánh mắt sắc bén kia nhìn rõ từng chần tơ kẽ tóc làm cho thật sâu kích thích, nhìn cũng không dám nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Trên đỉnh đầu Tiêu Cửu Uyên lần nữa mở miệng nói: "Bốn vương mặc dù không hài lòng, cũng chỉ có thể chịu, bởi vì đây là do hoàng thượng hạ chỉ ban hôn."

Tiêu Cửu Uyên dứt lời, ngược mắt lạnh lùng vô cùng nhìn về Vân Thiên Vũ.

Ánh mắt hung hăng nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, người tốt nhất cầu nguyện bốn vương thuận lợi bắt được hung thủ thật sự sau màn này, bằng không bốn vương sẽ chặt người thành tám khúc.

Vân Thiên Vũ lại không thêm quan tâm đến lý lẽ của hắn, trong lòng trực tiếp thở phào nhẹ nhõm, lời này của Tiêu Cửu Uyên quyết định hết thảy.

Vân Lô sau này cũng không dám ngoài mặt trêu chọc nàng nữa.

Trong thính đường, trừ Vân Thiên Vũ cùng Tiêu Dạ Thần, những người khác nghe xong đều ngây người.

Thật lâu không phản ứng kịp, đầu óc gỗ mục.

Cửu hoàng thúc lời này là có ý gì?

Ly thân vương gia lời này là có ý gì? ?

Tiêu Thiên Dịch đột nhiên cảm thấy trong lòng hoang mang rối loạn, tựa hồ đồ đạc của mình muốn không thấy, đồng dạng bị người đoạt đi.

Mà Vân Lô chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu mây đen cuồn cuộn, từng trận trên không trung, hắc hoàn toàn bị nổ đến da thịt cháy xém, Đông Nam Tây Bắc phân không rõ.

Ly thân vương gia, hắc nói, hắc vậy mà nói chịu, chịu.

Lời này ý là hắc nhận Vân Thiên Vũ này thành vương phi sao?

Liễu thị sắc mặt trắng bệch không có một chút huyết sắc, thân thể lắc lư vài cái, thật may nha hoàn bên người vịn nàng.

Thật lâu, Tiêu Thiên Dịch mới phản ứng được, mâu quang phức tạp nhìn về Tiêu Cửu Uyên.

"Ý cửu hoàng thúc sẽ lấy Vân Thiên Vũ làm Ly thân vương phi sao?"

Tiêu Cửu Uyên liếc nhìn Tiêu Thiên Dịch, thấy sắc mặt Tiêu Thiên Dịch có chút khó coi, Tiêu Cửu Uyên nghĩ không thông, cái củ khoai lang bông bỏ rơi, hắc không phải là nên cao hứng sao? Hiện tại mặt cứng ngắt là có ý gì?

Thật chẳng lẽ nam nhân thói hư tật xấu, mất đi mới ý thức tới người nọ đối với mình tầm quan trọng sao?

Bất quá điều này có thể sao? Tiêu Cửu Uyên quay đầu nhìn về Vân Thiên Vũ, nhìn tới nhìn lui, không có cảm thấy mất đi nữ nhân quan trọng như vậy.

Trong thính đường, Vân Lô đã tỉnh hồn lại, hiện tại hắn bị trúng đả kích không muốn nói thêm một câu nói nào, thật lâu mới lúng túng chuyển động môi nói: "Này, này quá ủy khuất vương gia."

Tiêu Cửu Uyên sắc mặt tối tăm lạnh lẽo đón nhận những lời này: "Ủy khuất có thể như thế nào, đây là hoàng thượng hạ chỉ ý."

Vân Thiên Vũ sâu kín nhìn Tiêu Cửu Uyên, đã nói là hợp tác đây, coi như ghét bỏ nàng, cũng không cần lặp đi lặp lại nhiều lần kích thích nàng đi.

Nam nhân như vậy, chẳng lẽ cũng chưa có khắc tinh sao. Một ngày nào đó hắn cũng sẽ thua trong tay bởi một nữ nhân, đến lúc đó, nàng thật muốn cười hỏi hắn: "Tiêu Cửu Uyên, người cũng có hôm nay sao? Không phải vẫn nhìn không hơn nữ nhân sao? Đáng đời."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Công Phu Sư Tử Ngoạm

Editor: Huynhnhu142

Vân Thiên Vũ tưởng tượng hình ảnh như vậy, trong lòng cuối cùng thư thả một chút.

Lúc này nàng nhớ tới một chuyện quan trọng, Tuyên vương lúc trước từng nói muốn bồi thường lại một ít thứ cho nàng, hiện tại ngay trước mặt Tiêu Cửu Uyên, mặc kệ nàng nói lên muốn bao nhiêu đồ, chỉ sợ hắn cũng phải đáp ứng, Vân Thiên Vũ nhẹ nhàng sâu kín cười, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn về Tiêu Thiên Dịch.

Tiêu Thiên Dịch nhìn vẻ mặt nàng vẻ mặt, đột nhiên da đầu có chút tê dại.

Lời của Vân Thiên Vũ đúng lúc vang lên.

"Ly thân vương gia, người đã tới, ta vừa đúng có một chuyện mời làm chứng."

Vân Thiên Vũ lạnh nhạt nói, lần này Tiêu Cửu Uyên ngược lại không có cự tuyệt, chỉ đơn giản phun một chữ: "Nói."

Vân Thiên Vũ lập tức chỉ vào Tiêu Thiên Dịch nói: "Tuyên Vương điện hạ bởi vì ngày hôm qua làm chuyện có lỗi với ta, cho nên muốn bồi thường cho ta, ta đang không biết được chắc chắn cùng Tuyên vương muốn

bồi thường cái gì, vốn tùy tiện muốn chút bồi thường coi như xong, nhưng trước mắt ta Ly thân vương phi tương lai, nếu muốn ít lại, tựa hồ sẽ làm vương gia mất thể diện, cho nên ta nhất thời rơi vào tình thế khó xử."

Tiêu Cửu Uyên nâng mi, mày phượng khê nhãn, hai mắt đen nhánh sâu như hàn đàm, hắc tự tiểu phi tiểu nhìn Vân Thiên Vũ.

Nữ nhân này ngược lại vô thì vô khắc muốn lợi dụng hắc a.

Nàng này mở miệng mong chờ, kế tiếp bất kể nàng đòi bao nhiêu đồ, Tiêu Thiên Dịch chỉ sợ sẽ không thể không cho nàng.

Nhưng hắc hiện tại khó chịu vô cùng.

Hắc nhớ Tiêu Cửu Uyên hắc lúc nào bị người lợi dụng qua, bây giờ lại bị người liên tiếp lợi dụng hai lần, trước một lần lợi dụng danh tiếng Ly thân vương phi của hắc, lần này lại tính toán lợi dụng hắc tới cùng Tiêu Thiên Dịch muốn nhiều đồ.

Tiêu Cửu Uyên không có lên tiếng, chỉ một đôi mắt hàn quang văng khắp nơi nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ một cái liền nhìn ra Tiêu Cửu Uyên đã nhìn ra ý đồ của nàng, cho nên lúc này hắc hết sức nổi giận.

Vân Thiên Vũ không nhịn được thở dài một tiếng.

Tiêu Cửu Uyên, vì cái gì thông minh như vậy a.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa ngược mắt nhìn về Tiêu Cửu Uyên, dùng ánh mắt cùng Tiêu Cửu Uyên trao đổi.

Ly thân vương gia, lần này là ta không đúng, ta thiếu người một lần nhân tình, ngày sau nếu người có cần, ta còn nợ người lần nhân tình này.

Tiêu Cửu Uyên ánh mắt lãnh lệ thích giết chóc, nếu không phải nhịn được, hẳn thật muốn bóp chết nữ nhân này.

Bất quá cuối cùng hẳn rốt cuộc vẫn là mở miệng, vì nữ nhân này trước mắt là con cờ của hắn, hơn nữa nhìn thấy được là một con cờ đặc biệt thông minh, hắn nếu bóp chết nàng, còn phải tốn công tìm con cờ khác, quá phiền toái.

Quan trọng nhất là những con cờ kia bình thường cũng rất hoa si, luôn cho mình sẽ thích các nàng.

Tiêu Cửu Uyên không thích phiền toái, thích cùng người thông minh giao thiệp.

Vân Thiên Vũ mặc dù quý nhan xấu xí, nhưng không thể nghi ngờ rất thông minh, bởi vì điểm này, Tiêu Cửu Uyên nhịn xuống, nhìn về Vân Thiên Vũ nói: "Người có thể nghĩ tới đây một chút rất tốt, ngày sau bất kể làm chuyện gì, nhất định phải nhớ không được làm mất mặt Ly thân vương phủ, nếu không bốn vương không ngại bóp chết người."

Tiêu Cửu Uyên dứt lời, trong phòng khách bao nhiêu thanh âm hút khí, mọi người kinh hãi vô cùng nhìn Tiêu Cửu Uyên, đây là ý gì.

Ly thân vương gia thế nhưng thật thừa nhận thân phận của Vân Thiên Vũ, chẳng những thừa nhận, còn không để cho nàng phải mất thể diện của Ly thân vương phủ.

Cái này...

Tiêu Thiên Dịch trắng mặt, hồi hận hôm nay tới trước Vĩnh Ninh Hậu phủ, hồi hận nói cho Vân Thiên Vũ cái gì bồi thường lại.

Hắn nào biết Tiêu Cửu Uyên hôm nay sẽ tới a??

Trong phòng khách, Vân Thiên Vũ mặt mũi thản nhiên đón miệng: "Vâng, vương gia, ta nhớ, sau này ta ở bất kỳ trường hợp nào cũng sẽ không làm mất thể diện của Ly thân vương phủ."

Nàng sau khi nói xong nhìn về Tiêu Thiên Dịch: "Tuyên Vương điện hạ, người đã một lòng muốn bồi thường lại cho ta, vậy ta liền không khách khí, người chỉ cần cho ta hai rương châu báu, hai rương dược liệu thượng hạng, mười bảy khúc gấm hoa vân cẩm, mặc khác cho thêm ta năm mươi vạn lượng ngân phiếu đi."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Danh Chính Ngôn Thuận Đoạt Tiền

Editor: Huynhnhu142

Sau khi Vân Thiên Vũ hời hợt nói xong, trong phòng khách, tất cả mọi người ngây ngô ngây ngẩn cả người, nhất là Tiêu Thiên Dịch, chẳng những đen mặt, ánh mắt cũng xanh biếc, bắn ra sát khí lạnh lẽo, âm khí dày đặc nhìn đối diện Vân Thiên Vũ.

Nữ nhân này thật là dám mở mồm, vừa lên tiếng liền muốn một phần năm gia tài của Tuyên vương phủ.

Hắn Tuyên vương phủ mặc dù có tiền, nhưng thường ngày rất nhiều tiền tài cũng dùng để thiết đãi hỗ trợ danh tiếng, cùng với chuẩn bị các loại quan hệ, bên trong phủ tiền có thể sử dụng, một phần năm liền ở trong miệng nữ nhân này.

Nàng cũng dám mở miệng.

Trong phòng khách, không chỉ có Tiêu Thiên Dịch đen mặt, ngay cả Vân Lôi cùng Liễu thị cũng hoàn toàn ngây người.

Bọn họ cho rằng nữ nhân này nhiều lắm là mở miệng muốn năm vạn lượng liền không sai biệt lắm, đây cũng là công phu sư tử ngọam.

Không nghĩ tới bây giờ nữ nhân này chẳng những muốn hai rương châu báu, còn có hai rương dược liệu, mười bảy khúc gấm hoa vân cẩm,

phải biết gấm hoa vân cẩm kia, thế nhưng là một ngàn lượng bạc a, người bình thường căn bản mặc không nổi, coi như bọn họ trong Hậu phủ, cho dù chủ tử cũng chỉ có hai bộ như vậy, nhưng nữ nhân này mở miệng liền muốn mười bảy.

Vân Lô ha ha cười lạnh, một bộ dáng nhìn kẻ ngu nhìn Vân Thiên Vũ.

Liễu thị tức giận nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ muốn gì đó, tương lai cũng đều là của nữ nhi nhà nàng, hiện tại bị nữ nhân này muốn đi, nàng như thế nào cam tâm.

Liễu thị muốn phản đối, nhưng khi nhìn Tiêu Cửu Uyên bên trong phòng khách, rốt cuộc không có dám mở miệng.

Mặc dù nàng không dám mở miệng, lại lặng lẽ kéo kéo ống tay áo của Vân Lô.

Vân Lô đã tỉnh hồn lại, thật nhanh nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Người điên rồi, mở miệng chính là hai rương châu báu, hai rương dược liệu thượng hạng, mười bảy khúc gấm hoa vân cẩm, còn có năm mươi vạn lượng ngân phiếu, khi nào vương gia thiếu người a."

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn về Vân Lô, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Hắn không phải thiếu ta một cái mạng sao, còn có một gương mặt."

Vân Thiên Vũ chỉ chỉ gương mặt bị hủy của mình.

Trước mắt nàng cần tiền, cần dược liệu, tuy nói nàng có thể chữa trị gương mặt này, nhưng cũng không có thể trì hoãn quá lâu, nếu như trì hoãn quá lâu, chỉ sợ cuối cùng sẽ lưu lại vết sẹo.

Tuy nói nàng không chú trọng dung mạo, nhưng cũng không muốn cùng khuôn mặt bị hủy sống qua ngày.

Vân Lôi nghe Vân Thiên Vũ nói, vẻ mặt không đồng ý, trầm giọng nói: "Coi như lúc trước vương gia có lỗi với người, người cũng không nên công phu sư tử ngoạm a."

Lần này Vân Thiên Vũ vẻ mặt đoan trang, nghiêm túc nhìn Vân Lôi nói.

"Phụ thân người lời này oan uổng ta, thật ra thì ta không muốn nhiều như vậy, nhưng lúc này ta là Ly thân vương phi a, ta không thể làm cho Ly thân vương gia mất mặt mũi, người không nghe thấy mới vừa rồi Ly thân vương gia nói sao, ta bất cứ lúc nào cũng không được để mất mặt mũi Ly thân vương phủ."

Lần này tất cả mọi người trong phòng đều đen mặt, đây là thổ phỉ a, giựt tiền còn ra vẻ cây ngay không sợ chết đứng, giựt tiền còn danh chánh ngôn thuận.

"Người..."

Vân Lôi hoàn toàn bị Vân Thiên Vũ ngăn trở, bởi vì chuyện này liên quan đến Tiêu Cửu Uyên, chuyện này chính là chuyện phiên toái, hết lần này tới lần khác Tiêu Cửu Uyên thừa nhận thân phận của Vân Thiên Vũ.

Vân Lôi nghĩ không ra đầu óc vị này gia nơi nào xảy ra vấn đề, thế nhưng thừa nhận thân phận của tiểu tiện nhân Vân Thiên Vũ này.

Vân Lôi rất muốn hỏi một chút Tiêu Cửu Uyên có phải hay không uống nhầm thuốc rồi, dĩ nhiên hẳn chỉ dám suy nghĩ một chút.

Trong phòng khách tất cả mọi người nhìn về Tiêu Cửu Uyên.

Chỉ thấy hăn lười biếng tựa vào trên ghế thái sư, lạnh lùng liếc nhìn chuyện xảy ra trong phòng khách, cũng không có bất kỳ bày tỏ, nhưng đồng dạng hăn đối với công phu sư tử ngoạn của Vân Thiên Vũ, không còn gì để nói.

Điều này làm cho Tiêu Thiên Dịch sắc mặt tối sầm.

Tiêu Thiên Dịch đầu óc nhanh chóng suy tư đứng lên, đang nghĩ nên như thế nào cự tuyệt công phu sư tử ngoạn của Vân Thiên Vũ, mặc dù hăn tính toán bồi thường cho Vân Thiên Vũ, nhưng tuyệt đối không để mặc người chém giết, Vân Thiên Vũ làm như vậy, thật sự thật quá mức.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Tuyên Vương Xuất Huyết Nhiều

Editor: Huynhnhu142

Lời của Tiêu Thiên Dịch còn không có nói ra, trong phòng khách vẫn xem náo nhiệt An Thân Vương thế tử Tiêu Dạ Thần lên tiếng.

"Thiên Dịch, người tiền bạc có đủ hay không, không đủ, ta có thể giúp người gom góp một chút."

Tiêu Dạ Thần hoàn toàn không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì, Tiêu Thiên Dịch lời vừa tới miệng cứng rắn bị hấn bức vào trong bụng, Tiêu Dạ Thần còn mặt không tự biết nói.

"Người cũng không dễ dàng, một Tuyên vương phủ to lớn đều dựa vào người chống đỡ, trong phủ quay vòng không được cũng là chuyện thường xảy ra, người nếu có khó khăn, chỉ để ý cùng huynh đệ nói một tiếng, ta nhất định sẽ giúp cho người."

Tiêu Thiên Dịch sắc mặt sa sầm mà âm trầm, hấn mới không tin Tiêu Dạ Thần sẽ lòng tốt như vậy, hấn rõ ràng là thừa dịp người gặp nguy, bỏ đá xuống giếng.

Nếu như hôm nay hấn không đưa Vân Thiên Vũ những thứ đồ này, tin tưởng rất nhanh cả kinh thành người nào cũng biết Tiêu Thiên Dịch hấn và trong Tuyên vương phủ không có tiền, nghèo khổ vất vả, nghèo rớt mồng tơi.

Nếu như thật có tin tức như thế truyền đi, trong triều những đại thần kia ủng hộ hần, có thể hay không vì vậy mình châu khác đầu, leo lên người khác cành cây cao hơn.

Đây đối với hần thừa kế ngôi vị hoàng đế là nghiệp lớn, tuyệt đối là có ảnh hưởng trí mạng.

Vốn là hần ở ngày đại hôn làm chuyện xảy ra, liền để cho đại thần trong triều bất mãn, nếu như truyền ra Tuyên vương phủ hần nghèo khổ vất vả, tin tưởng rất nhiều đại thần sẽ quay hướng gió chuyển tới người môn hạ khác.

Tiêu Thiên Dịch suy nghĩ trước sau một phen, cứng rắn nuốt xuống ngụm máu tức này, hần ngược mắt nhìn về Tiêu Dạ Thần, ánh mắt âm trầm rất đáng sợ, khóe môi cười như không cười.

Tiêu Dạ Thần, hôm nay bốn vương nhớ người.

Tiêu Dạ Thần bĩu môi, sợ người a.

Tiêu Thiên Dịch đã không hề nhìn Tiêu Dạ Thần nữa, mà là nhìn về Vân Thiên Vũ, mặc dù đây là công phu sư tử ngoạm của Vân Thiên Vũ, nhưng cần tư thái vẫn phải làm.

Tiêu Thiên Dịch trấn định tâm thần, mặt mũi dịu dàng nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Vũ nhi, chuyện ngày hôm qua là bốn vương không đúng, bốn vương cho người chút bồi thường cũng là phải, người đã đưa ra điều kiện như vậy, bốn vương đáp ứng người cũng được."

Tiêu Thiên Dịch dứt lời, trong phòng khách, Liễu thị cũng không khống chế được thất thanh kêu lên: "Vương gia, cái này không ổn đâu."

Tiêu Thiên Dịch quay đầu nhìn về Liễu thị, tâm tình lần nữa không xong.

Nàng cho rằng hãn muốn như vậy phải không, đây không phải là bức bách với bất đắc dĩ sao?

Vân Lô cũng biết Tiêu Thiên Dịch bị làm khó, hãn quay đầu nhìn về Vân Thiên Vũ, nói ra lời nói thâm thía: "Vũ nhi, vương gia có tâm là tốt, nhưng người công phu sư tử ngoạm như vậy, truyền đi đối với thanh danh người không tốt lắm."

Vân Thiên Vũ mặt không thềm để ý nói: "Không quan hệ, ta không quan tâm thanh danh, lúc này thanh danh ta cũng không tiện, xấu thêm một chút nữa cũng không sao."

Khóe miệng Vân Lô hung hăng co quắp đứng lên, hãn còn muốn nói.

Tiêu Thiên Dịch đã không nhìn được, bọn họ nói càng nhiều, tâm tình của hãn càng không tốt.

Tiêu Thiên Dịch trầm giọng mở miệng: "Tốt lắm, chuyện này cứ quyết định như vậy, bốn vương quay về để cho người ta đưa đồ vật tới."

Vân Thiên Vũ cuối cùng cao hứng, mắt tong veo nhìn về Tiêu Thiên Dịch nói: "Cảm ơn vương gia."

Tiêu Dạ Thần tiếp lời nàng: "Tuyên vương luôn luôn khí phách như vậy, thật đáng để đệ đệ bội phục, sau này đệ đệ lấy người để vẻ vang rồi."

Tiêu Thiên Dịch nghe xong, không bao giờ ... muốn lưu lại nữa, trực tiếp đứng lên, nhìn về Tiêu Cửu trong phòng khách nói: "Cửu hoàng thúc, bốn vương còn có việc, đi về trước."

Tiêu Cửu Uyên lười biếng phát tay: "Đi đi."

Tiêu Thiên Dịch không nhìn được tranh cãi vô ích, thật ra thì chuyện hôm nay, chỉ cần Tiêu Cửu Uyên nói một tiếng, hãn cũng sẽ không xuất ra

máu lớn như vậy, đáng hận Tiêu Cửu Uyên căn bản không để ý tới, lúc này hắn mới xuất ra nhiều máu như vậy.

Khẩu khí này, hắn bây giờ nuốt không trôi đi, Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Dạ Thần, các người đợi đó cho bốn vương, ngày khác bốn vương nếu đi lên ngôi vị hoàng đế, tuyệt không sẽ chịu để yên.

Tiêu Thiên Dịch dẫn người lui ra ngoài.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Đòi Hỏi Của Hồi Môn

Editor: Huynhnhu142

Trong phòng khách, Vân Lô cùng Liễu thị sắc mặt hai người không nói ra được khó coi, chỉ cần vừa nghĩ tới Vân Thiên Vũ thể nhưng từ trong tay Tuyên vương lường gạt một số lớn tiền bạc, bọn họ liền nổi giận đến phát điên, đồng thời trong lòng lo lắng Tuyên vương cũng ghi hận bọn họ.

Nhưng bọn họ hết lần này tới lần khác đối với Vân Thiên Vũ không có nửa điểm biện pháp.

Bởi vì Vân Thiên Vũ lúc này chính là Ly thân vương phi tương lai, còn được Tiêu Cửu Uyên thừa nhận thân phận vương phi.

Lần này bọn họ thật không dám động tiểu tiện nhân này.

Vân Lô ngẩng đầu nhìn về Tiêu Cửu Uyên một bên trong phòng khách, Tiêu Cửu Uyên lười biếng dựa vào ghế, cũng không có nhìn bất kỳ người nào, chỉ cúi đầu nhẹ nhàng xoay chén trà trong tay.

Rõ ràng thần sắc lười biếng tùy ý, nhưng hết lần này tới lần khác làm cho người ta cảm thấy áp lực.

Vân Lô nhìn Tiêu Cửu Uyên nhỏ giọng mở miệng nói: "Vương gia..."

Vân Lô lời còn chưa nói hết, trong phòng khách một bên Vân Thiên Vũ đột nhiên giành trước một bước mở miệng.

"Phụ thân, ta có một việc muốn hỏi người một chút, trước ta muốn gả vào Tuyên vương phủ, người chuẩn bị cho ta một số đồ cưới lớn, nghe nói đó là đồ của mẫu thân ta, hiện tại ta không gả vào Tuyên vương phủ, phải gả vào Ly thân vương phủ, đồ cưới kia người đưa vào trong sân cho ta, để cho ta trước kiểm lại một chút, trong lòng kiểm kê lại cho tốt."

Vân Thiên Vũ nói xong, Vân Lôi cùng Liễu thị sắc mặt trong nháy mắt khó coi, hai người nhất tề nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, ánh mắt kia hận không được ăn sống Vân Thiên Vũ.

Nàng lại dám đòi của hồi môn.

Đây chính là chuẩn bị cho Tuyết Nhi, ban đầu khi chuẩn bị, bọn họ đã biết, cuối cùng gả vào Tuyên vương phủ nhất định là Tuyết Nhi.

Đồ cưới chẳng qua là một câu trả lời hợp lý thôi.

Nữ nhân này vậy mà dám mở miệng.

Vân Thiên Vũ nhìn ánh mắt Vân Lôi muốn ăn thịt người kia, làm như không thấy, chỉ thản nhiên nói: "Phụ thân về mặt người là sao, chẳng lẽ người muốn nuốt riêng đồ cưới của ta phải không, chẳng lẽ người muốn cho ta tay không vào Ly thân vương phủ?"

Lời của Vân Thiên Vũ khiến cho sắc mặt Vân Lôi cứng ngắt, sắc mặt Liễu thị tái nhợt.

Tiêu Cửu Uyên sắc mặt lạnh lẽo triệt để, ngón tay hơi buộc chặt.

Nữ nhân này vậy mà dám can đảm lập đi lập lại nhiều lần việc lợi dụng hăn tới đạt lợi ích riêng, ghê tởm.

Trong mắt phượng của Tiêu Cửu Uyên đầy thâm thúy, hàn quang văng khắp nơi.

Hàn khí kia trong nháy mắt nuốt sống Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ không có quay đầu cũng biết người này tức giận.

Bất quá một lần là dùng, hai lần cũng là dùng, dù sao một lần giải quyết tốt lắm.

Cho nên Vân Thiên Vũ cũng không nhìn Tiêu Cửu Uyên, vẫn như cũ nhìn chăm chăm Vân Lô cùng Liễu thị.

Vân Lô cùng Liễu thị hai người nghe Vân Thiên Vũ nói xong, mặc dù có nhiều cảm hận hơn nữa, cũng không tiện trực tiếp nói gì.

Chẳng lẽ bọn họ thật tính toán để cho Vân Thiên Vũ tay không vào Ly thân vương phủ, đây chính là trực tiếp đánh vào mặt Tiêu Cửu Uyên, đến lúc đó Tiêu Cửu Uyên còn không giết chết bọn họ a.

Vân Lô tiền tư hậu tưởng một phen sau, trầm trầm nói: "Phụ thân làm sao sẽ nuốt đồ cưới của người đây, người yên tâm đi, quay về phụ thân liền làm cho người đưa đồ cưới vào trong sân của người."

Cùng lắm thì hăn len lén đổi lại một số đồ cưới giá trị quý báu.

Vân Lô trong lòng đánh tính toán, đáng tiếc hăn đánh bảng cửu chương, Vân Thiên Vũ sớm đã nhìn ra.

Nàng quay đầu nhìn về trong phòng khách một bên Tiêu Dạ Thần, chậm rãi nói: "An Thân Vương thế tử, không biết ta có thể hay không xin người giúp một chuyện?"

"Nói một chút coi."

Tiêu Dạ Thần nhiều hứng thú mở miệng, nhìn Vân Thiên Vũ làm mất mặt Vĩnh Ninh Hộ gia, thật là cảm thấy thống khoái.

"Có thể hay không phiền toái người giúp ta đem những thứ đồ cười kia ghi vào trong danh sách, thứ nhất ta một người không giúp được, thứ hai ta không biết những thứ đó là thật hay giả, nếu như có điều nô tiện nhân lớn gan lén đổi, ta chẳng phải là làm trò cười, song những thứ đó cuối cùng là muốn vào Ly thân vương phủ a."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Tính Số Sau Khi Thu

Editor: Huynhnhu142

Tiêu Dạ Thần một hộp liền đáp ứng, Vân Lô cùng Liễu thị mặt lần nữa vắn vẹo, vốn là bọn họ muốn lén đổi đồ cưới gì đó.

Nếu như có Tiêu Dạ Thần nhìn, bọn họ thế nào đổi được.

Vân Lô cùng Liễu thị lần này hoàn toàn bị chọc tức, đi đứng như nhũn ra, thân thể cũng đứng không yên.

Liễu thị trực tiếp không nhịn được kêu lên: "Hậu gia, cái này..."

Vân Lô làm sao có thể sẽ để Liễu thị nói ra cái gì không nên nói, hung hăng trợn mắt nhìn nàng một cái.

Vân Thiên Vũ đã lấy được đồ mình muốn lấy, cũng không có cần thiết lưu lại, hơn nữa nàng gần sáng mới ngủ, thật sự là hơi mệt chút, cho nên cười nhìn Vân Lô nói.

"Vậy làm phiền phụ thân, quay về để cho người đem đồ vật đưa vào viện của ta đi."

Nàng sau khi nói xong liền muốn rời đi, bất quá tốt xấu gì trong phòng khách có một sát thần đang nhìn đây.

Vân Thiên Vũ xoay người nhìn về Tiêu Cửu Uyên, quả thấy hai mắt nam nhân này lạnh lẽo âm ngao nhìn nàng, đôi mắt kia giống như sư báo trong rừng hận không được nuốt chửng nàng.

Vân Thiên Vũ có chút nhức đầu, bất quá chuyện đã làm, chỉ có thể chờ nam nhân này tính sổ sau đi.

"Vương gia, thân thể ta có chút không thoải mái, đi về trước, vương gia tiếp tục ở đây ngồi một chút hay trở về vương phủ."

Tiêu Cửu Uyên đột nhiên đứng dậy, khóe môi nở một nụ cười nhàn nhạt mùi máu tanh.

"Nếu thân thể vương phi tương lai của bốn vương không thoải mái, bốn vương há có thể không tiễn đưa vương phi tương lai."

Hắn nói xong bước nhanh đi tới, từ trên cao nhìn xuống Vân Thiên Vũ, khóe môi vui vẻ càng ngày càng đậm hơn, lộ ra mùi máu tanh yêu mỹ. Làm cho người ta nhìn một cái liền nhìn ra sát khí trong mắt người này.

Vân Thiên Vũ theo bản năng muốn lui về phía sau, đáng tiếc nam nhân trước mặt đã lướt qua nàng đi ra ngoài, đồng thời ném xuống một câu.

"Vương phi tương lai, xin mời."

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn bóng dáng cao lớn đi ra ngoài kia, chấp nhận đi theo.

Không nghĩ tới tính sổ này tới nhanh như vậy.

Thôi thôi, tại nàng trước lợi dụng hắn lấy được đồ mình muốn lấy, hắn muốn tính sổ thì tính sổ đi, dù sao hắn sẽ không lấy mạng của mình.

Bởi vì trước mắt nàng còn có chỗ hữu dụng, người như hắn chỉ sợ chưa bao giờ làm lỗ vốn chuyện, hiện tại mình lợi dụng hắn, hắn nếu không

tính toán trở về, liền bị thua thiệt.

Ngược lại bảo vệ nàng một cái mạng.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ trong lòng thở phào nhẹ nhõm, sau lưng Tiêu Dạ Thần cùng đám người Họa Mi cũng đuổi theo đi, cả đám chậm rãi rời đi.

Tất cả mọi người đều quên Vĩnh Ninh Hậu gia Vân Lôi cùng Liễu thị.

Vân Lôi nhìn kia một đám người cuồng vọng trong mắt không có người, cũng không chịu nổi phần đả kích này nữa, trực tiếp máu nóng trào lên, nơi cổ họng một chút mùi máu tươi ngòn ngọt xông tới, lần này hắn trực tiếp phun ra một búng máu, thân thể oanh một tiếng nghiêng về một phía đi.

Liễu thị bị dọa sợ đến hét rầm lên: "Người đâu a, Hậu gia học máu, mau gọi đại phu tới."

Trong phòng khách trong nháy mắt bận rộn thành một đoàn, mà lúc này Tiêu Cửu Uyên Vân Thiên Vũ đám người vừa mới ra khỏi viện, tự nhiên nghe được động tĩnh phía sau.

Vân Thiên Vũ cùng Họa Mi hai người cảm thấy giải hận không dứt.

Tiêu Dạ Thần đi tới bên cạnh Vân Thiên Vũ giơ ngón tay cái lên về phía Vân Thiên Vũ: "Lợi hại."

Đi tốt ở đằng trước Tiêu Cửu Uyên quay đầu nhìn sang, con người u ám giống như vực sâu vạn trượng, hù dọa người phía sau cũng không dám nói tiếp nữa, tất cả đều ngoan ngoãn đi theo hắn đi tới hậu viện.

Đợi vào đến tiểu viện Vân Thiên Vũ ở, Tiêu Cửu Uyên trầm giọng ra lệnh: "Tất cả mọi người ở bên ngoài chờ."

Tiêu Dạ Thần dám người tự nhiên không dám vào tiểu viện, cuối cùng chỉ có Vân Thiên Vũ chấp nhận đi vào tiểu viện.

Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi, nàng chịu đi.

Hắn cuối cùng sẽ không giết nàng đi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Thông Minh Quá Sẽ Bị Thông Minh Hại

Editor: Huynhnhu142

Trước cửa, Họa Mi lo lắng tiểu thư nhà mình bị thua thiệt, muốn đi vào trợ giúp Vân Thiên Vũ, lại bị Tiêu Dạ Thần ngăn cản.

"Người không muốn sống, không nghe thấy cửu hoàng thúc ta ra lệnh sao?"

"Ta muốn trợ giúp tiểu thư nhà ta."

Tiêu Dạ Thần nghe được lời của Họa Mi trực tiếp nở nụ cười, nha đầu này ngây thơ nhiều lắm, nàng giúp được mình tiểu thư sao.

"Tiểu thư nhà người không có việc gì." Nhiều lắm là nếm chút khổ sở thôi, bởi vì cửu hoàng thúc của hắn từ trước đến nay không phải là người chịu thua thiệt, lần này Vân Thiên Vũ liên tiếp lợi dụng hắn, hắn làm sao có thể thật sẽ giết nàng, muốn giết cũng muốn chờ hắn làm xong chuyện của mình, mới có thể giết nàng.

Cho nên Vân Thiên Vũ không có việc gì.

Tiêu Dạ Thần nghĩ, Vân Thiên Vũ cũng có, cho rằng Tiêu Cửu Uyên sẽ không giết nàng, nhiều lắm chỉ trừng phạt nàng thôi.

Nhưng mà nàng không nghĩ tới mình mới vừa vào tiểu viện, liền bị Tiêu Cửu Uyên bóp cổ nhấc tới giữa không trung.

Âm thanh của hắt lạnh như băng đầy ma mị ở bên tai của nàng nhẹ nhàng sâu kín vang lên.

"Người cho rằng bốn vương sẽ không giết người là sao? Cho rằng bốn vương không phải là người chịu thua thiệt, cho nên cuối cùng nhất định sẽ lưu lại người sao?"

Tiêu Cửu Uyên bàn tay không chút do dự bóp cổ Vân Thiên Vũ.

Nàng vốn thân thể suy yếu, hiện tại bị Tiêu Cửu Uyên bóp cổ, trực tiếp sắc mặt chuyển sang màu đỏ tím, hô hấp dồn dập đứng lên.

Nàng đưa tay dùng sức gạt tay của Tiêu Cửu Uyên, muốn đẩy tay của hắn ra.

Đáng tiếc tay của hắn giống như thiết khảm gắt gao bóp cổ của nàng.

Vân Thiên Vũ giãy giụa không ra, chỉ đành phải mở mắt nhìn chăm chăm Tiêu Cửu Uyên dùng sức nói: "Chuyện gì cũng từ từ, có lời..."

Con người Tiêu Cửu Uyên u ám, sâu không lường được, khóe môi cười tà mị đầy mùi máu tanh, hắn ưu nhã mở miệng.

"Thông minh quá sẽ bị thông minh hại nghe nói qua sao?"

Vân Thiên Vũ chỉ cảm giác mình không còn thở, hơi nhắm mắt lại, dùng sức suy nghĩ.

Lần này nàng biết.

Nàng chính là bị thông minh hại.

Vị chúa này căn bản thay đổi thất thường.

Xem ra chính mình hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Vân Thiên Vũ ý niệm vừa rơi xuống, trên đỉnh đầu phương lại vang lên thanh âm rét lạnh chế giễu: "Người có phải hay không cho rằng người lần này hẳn phải chết không thể nghi ngờ."

Mắt Vân Thiên Vũ biến thành màu đen, ngay cả khí lực đáp lời cũng không có, đột nhiên lực đạo trên cổ không có, Tiêu Cửu Uyên thế nhưng buông lỏng tay ra.

Vân Thiên Vũ thân thể mềm nhũn co quắp ngã trên mặt đất.

Cổ gắng hô hấp không khí mới mẻ, nàng vội vàng liều mạng hút vài hơi khí, cảm giác bị người bóp cổ quá đau khổ.

Nàng đang dùng sức thở gấp, trên đỉnh đầu thanh âm lãnh khốc vô tình lần nữa vang lên: "Vân Thiên Vũ, đây là một cơ hội cuối cùng của người, nếu như lần sau dám can đảm lợi dụng bốn vương giành tư lợi nữa, bốn vương chắc chắn để cho người sống không bằng chết, còn có vĩnh viễn không cần suy đoán tâm tư bốn vương."

Vân Thiên Vũ chậm rãi lên tiếng: "Vâng."

Sau này nàng tuyệt không sẽ tùy tiện trêu chọc người này, thứ nhất hẳn quá thông minh, suy nghĩ của mình hẳn dù sao vẫn sẽ phát hiện, thứ hai người này căn bản là thay đổi thất thường, lý lẽ bình thường không thích hợp với hẳn.

Cho nên mình không cần phải dùng suy nghĩ của người bình thường đi suy đoán cho hẳn.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, Tiêu Cửu Uyên lãnh lệ hỏi nàng: "Thân là con cờ, nói một chút người kế tiếp sẽ làm như thế nào?"

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn sang, phát hiện cảm giác này thật sự là khó chịu, Tiêu Cửu Uyên vốn là đáng ghét đặc biệt cao lớn, hiện tại mình

còn ngồi dưới đất, hắt trên cao đang nhìn mình, giống như nhìn con kiến.

Vân Thiên Vũ giùng giăng bò dậy, mặc dù vẫn như cũ không thể cùng Tiêu Cửu Uyên nhìn thẳng, nhưng cùng ngồi dưới đất so, muốn tốt hơn nhiều. Nàng hơi suy nghĩ một chút nhìn Tiêu Cửu Uyên nói.

"Ta sẽ tùy thời chú ý động tĩnh bên cạnh ta, mặc dù có một chút động tĩnh, ta cũng sẽ phái người thông báo cho vương gia, mặc khác ta sẽ tận lực ra đi ngoài tham gia hoạt động, cứ như vậy liền cho người sau lưng kia cơ hội động thủ, tin tưởng hắt nhất định sẽ ra tay, như vậy thuận lợi cho vương gia tra rõ người kia."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Tự Mình Biết Mình

Editor: Huynhnhu142

Lời của Vân Thiên Vũ làm cho Tiêu Cửu Uyên rất hài lòng, khuôn mặt tuần mỹ tràn đầy lạnh lẽo, rốt cục cũng ôn hòa một chút.

Bất quá con người nhìn Vân Thiên Vũ vẫn như cũ không có nhiệt độ.

"Trừ những thứ này, bốn vương còn có mấy điều ước, người nhất định phải tuân thủ."

"Vương gia mời nói."

Vân Thiên Vũ cũng không dám chọc giận vị đại gia này nữa, để tránh hấn thật giận dữ giết nàng.

Ở thời điểm mình không có năng lực toàn lực phản kích, giả bộ một chút nhu nhược là cần thiết.

Tiêu Cửu Uyên cũng không khách khí với Vân Thiên Vũ, trầm giọng nói: "Thứ nhất, sau này ở trường hợp công khai, cùng bốn vương giữ vững một khoảng cách."

"Vâng, ta biết."

Vân Thiên Vũ lập tức gật đầu, nàng biết Tiêu Cửu Uyên tại sao làm như vậy, đã biết mình xấu xí, hấn đẹp như vậy, đứng chung một chỗ quả

thật không phù hợp.

"Hai, không cho phép một vốn một lời mắt hoa si, không được ảo tưởng bốn vương sẽ thích người, thậm chí cuối cùng thật sẽ lấy người làm phi."

Tiêu Cửu Uyên nói đến đây cái, mày cau lại, nữ nhân trên căn bản cũng sẽ cho rằng mình cuối cùng sẽ trở thành nam nhân duy nhất, sẽ cho rằng mình cuối cùng sẽ cảm động nam nhân, từ đó yêu nàng.

Thật là quá ngây thơ rồi.

Tiêu Cửu Uyên hừ lạnh, trong mắt tràn đầy khinh thường cùng khinh thị.

Dĩ nhiên đó không phải là nhắm vào Vân Thiên Vũ, mà là nhắm vào tất cả nữ nhân.

Vân Thiên Vũ đem sắc mặt Tiêu Cửu Uyên toàn bộ nhìn vào trong mắt, biết người này đặc biệt ghét nữ nhân.

Nàng thật muốn hỏi hăn, có phải hay không khi còn bé bị quá nữ nhân lăng nhục, bị đoạt trong sạch gì, bằng không có cần thiết như vậy oán hận nữ nhân sao? Còn nữa mẫu thân người không phải nữ nhân sao?

Dĩ nhiên những thứ này nàng chỉ dám suy nghĩ một chút, không dám thật hỏi Tiêu Cửu Uyên, nàng không muốn tìm cái chết.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ lập tức bảo đảm: "Vương gia yên tâm, ta chính là đối với một con chó mắt hoa si, cũng sẽ không đối với vương gia mắt hoa si."

Lời này lập tức làm cho Tiêu Cửu Uyên khó chịu, khuôn mặt âm ngao, con người càng thêm âm trầm đáng sợ.

"Lời này của người là bốn vương ngay cả một con chó cũng không bằng."

Vân Thiên Vũ kinh ngạc mở to hai mắt, lời này không phải là nàng nói a, là gia người tự nói a.

Dĩ nhiên nàng sẽ không thật nói ra khỏi miệng.

"Vương gia, người suy nghĩ nhiều quá, ta đây là tỏ rõ mình tuyệt đối sẽ không đối với người mắt hoa si, tuyệt đối sẽ không ảo tưởng giả cho Ly thân vương người làm phi."

"Coi như người có chút biết thân biết phận."

Tiêu Cửu Uyên lạnh nhạt sa sầm gật đầu một cái, lại nói: "Ở trong trường hợp công khai, không được có ý đồ bốn vương sẽ bảo vệ người, có chuyện gì người tự mình giải quyết, mặc khác không được làm mất thể diện của Ly thân vương phủ."

"Vâng." Điểm này Vân Thiên Vũ thật cao hứng, nàng không cần hẳn giúp một tay, chỉ cần có danh phận Ly thân vương phi, nàng đã có thể hướng về phía những người kia tới khiêu khích sinh sự làm cho bọn họ mất mặt.

Dám can đảm tìm Ly thân vương phi tương lai gây phiền toái, rõ ràng muốn chết.

Dưới ánh mặt trời, Vân Thiên Vũ bởi vì tâm tình tốt, cho nên thần sắc có chút vui vẻ, chẳng qua trên mặt nàng hiện đầy vết sẹo, gương mặt thật giống như đầy giun bò loạn, điều này làm cho nàng trước mặt Tiêu Cửu Uyên, không nhìn được nhú mi, cảm thấy gương mặt này thật sự là quá ảnh hưởng thị giác của hần, lạnh giọng nói.

"Sau này ở trước mặt bốn vương không cho phép lộ mặt."

Vân Thiên Vũ nghe Tiêu Cửu Uyên nói xong, sửng sốt một chút, nghĩ tới mặt của mình, giơ tay lên sờ sờ, khuôn mặt đầy vết sẹo, nàng đến bây giờ còn không có xem qua gương mặt này đây, nói vậy hết sức không được ưa thích.

"Ta biết vương gia."

Tiêu Cửu Uyên vốn còn muốn tiếp tục nói điều ước, không ngờ ngoài cửa viện có người đẩy cửa đi vào, chính là Hắc Diệu thuộc hạ của Tiêu Cửu Uyên.

Hắc Diệu vừa đi vào tới liền bẩm báo nói: "Vương gia, hoàng thượng phái người tuyên người vào cung."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Hoài Nghi Vân Thiên Vũ

Editor: Huynhnhu142

Tiêu Cửu Uyên nghe thấy, ánh mắt tối một cái, khóe môi vẽ ra nụ cười lạnh: "Hắn tuyên ta vào cung làm cái gì, muốn giải thích một chút tại sao đem một người như thế hạ chỉ ban hôn cho bốn vương sao? Bốn vương cũng muốn nhìn xem hắn nói như thế nào."

Tiêu Cửu Uyên nói xong quay đầu nhìn về Vân Thiên Vũ nói: "Điều ước khác lần sau rồi hãy nói."

"Tốt." Nàng ước gì sát thần này nhanh lên một chút đi đi.

Tiêu Cửu Uyên dẫn Hắc Diệu rời đi, đợi đến bọn họ vừa đi, Vân Thiên Vũ hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, khí lực trên người cũng bị mất, đặt mông ngồi vào trên đất.

Ngoài cửa Họa Mi vọt vào, thấy tiểu thư ngồi dưới đất, cho rằng Vân Thiên Vũ gặp chuyện, lập tức khóc: "Tiểu thư, người không sao chứ, Ly thân vương gia có phải hay không đánh người?"

Nàng nhìn thấy Ly thân vương gia mặt đen, quanh thân lệ khí.

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn Họa Mi một cái, nhìn nàng nước mắt ràn rụa, có chút nhức đầu.

Cô nương này làm từ nước sao, động một chút là khóc.

"Ta không sao, hắn không có đánh ta." Tuy nói trước Tiêu Cửu Uyên thiếu chút nữa bóp chết nàng, nhưng cuối cùng cũng không có giết nàng không phải sao? Huống chi mình quả thật lợi dụng Tiêu Cửu Uyên.

Vân Thiên Vũ rất thản nhiên, mình lợi dụng người ta, bị trừng phạt là phải.

So với Tiêu Cửu Uyên lòng dạ độc ác, những người này mới phải ghê tởm.

Tiêu Thiên Dịch, Vân Lô, Liễu thị, Vân Thiên Tuyết, bọn họ người không thể so với Tiêu Cửu Uyên ghê tởm gấp trăm lần ngàn lần.

Vân Thiên Vũ tay nắm lại, những người này nàng một người cũng sẽ không bỏ qua.

Cho nên nàng phải nhanh một chút cường đại lên, danh phận Ly thân vương phi, chỉ có thể trong thời gian ngắn bảo vệ nàng, nhưng không bảo vệ được nàng cả đời, hết thảy còn phải theo dựa vào chính mình.

Bất quá trước mắt nàng tinh thần không tốt, hay là trước ngủ một giấc, để cho thân thể hoàn toàn nghỉ ngơi một chút.

"Đờ ta trở về phòng ngủ một hồi, ta hơi mệt chút."

Vân Thiên Vũ ra lệnh cho Họa Mi, Họa Mi lập tức đáp, đờ Vân Thiên Vũ trở về phòng nghỉ ngơi.

Nơi này Vân Thiên Vũ vào phòng đang lúc nghỉ ngơi đi, mà trong sân Vân Lô, lúc này đang có người nổi lửa giận, tức giận mắng Vân Thiên Vũ.

"Tiện nhân này, thế nhưng dám can đảm chọc giận phụ thân đến hộc máu, ta nhất định phải giết nàng."

Vân Thiên Tuyết cặp mắt tỏa ra hung quang, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần hiện đầy sát khí, hung hăng vừa nói.

Trong phòng, Vân Lôi trải qua Lâm đại phu chẩn bệnh, đã tỉnh lại, trước chẳng qua là lửa giận công tâm, một ngụm máu khí đi lên, cho nên phun máu, cũng không có gì đáng ngại.

Lúc này Vân Lôi nghe được lời của Vân Thiên Tuyết, rất là vui mừng, mình sinh ra một nghiệt nữ như vậy, tốt xấu gì cũng còn có một bửu nhi thông minh xinh đẹp thiên phú cực cao lại hiếu thuận, điều này làm cho trong lòng Vân Lôi thoải mái hơn.

Hắn nhìn Vân Thiên Tuyết dạn dò nói: "Người không được khinh cử vọng động, nếu là kinh động Ly thân vương gia, chỉ sợ cuối cùng thua thiệt là người."

Vân Lôi lời của vừa rơi xuống, Liễu thị vội vàng gật đầu, nàng tự nhiên cũng sợ nữ nhi thua thiệt.

"Tuyết Nhi a, người cẩn thận một chút, nữ nhân này cùng trước hoàn toàn khác nhau."

Trước kia hèn yếu vô năng, nhất gan sợ phiền phức, hiện tại hoàn toàn đáng vẻ khác với lúc trước, điều quan trọng nàng so với lúc trước thông minh gấp mấy lần, hết sức khó đối phó, ngày hôm qua hôm nay, bọn họ cùng nàng giao thủ tựa hồ cũng không có chiếm được điều tốt.

Liễu thị không nhịn được hoang mang mở miệng.

"Một người biến hóa thế nào sẽ lớn như vậy đây, các người nói từ trước Vân Thiên Vũ là cớ nào vô dụng a, hiện tại thế nào liền trở nên lợi hại như vậy."

Trong phòng ba người tất cả đều rơi vào trầm mặc, cuối cùng mọi người cho là người thay đổi, cũng không nên trở nên thái quá như vậy đi.

Vân Thiên Tuyết mặt kinh nghi mở miệng: "Người này không phải là giả đi, căn bản không phải đại tỷ."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Ghen Tỵ Vân Thiên Vũ

Editor: Huynhnhu142

Vân Thiên Tuyết nói xong khiến cho Vân Lô cùng Liễu thị cũng có chút hoài nghi, bất quá Vân Lô nghiêm túc suy nghĩ một chút sau nói: "Không phải là giả đi, nếu như là giả, vì sao nàng đối với chúng ta quen thuộc như vậy đây."

"Bất kể là thật hay giả, chúng ta cũng không thể để cho nàng thuận lợi giả cho Tiêu Cửu Uyên, nếu như để cho nàng thuận lợi giả cho Tiêu Cửu Uyên, chỉ sợ nàng sẽ mượn tay Tiêu Cửu Uyên đi đối phó chúng ta, đến lúc đó chúng ta liền xui xẻo."

Lời của Vân Thiên Tuyết khiến cho Vân Lô đen mặt, đồng thời đem lời nói của Vân Thiên Tuyết tiếp thu vào.

Không sai, nếu như Vân Thiên Vũ thật giả cho Tiêu Cửu Uyên, nàng nhất định sẽ không giúp đỡ Vĩnh Ninh Hậu phủ, ngược lại nàng nhất định sẽ mượn tay Tiêu Cửu Uyên đối phó bọn họ, vậy bọn họ đến lúc đó chẳng phải là rất thảm sao?

"Ừ, Tuyết Nhi nói không sai, nữ nhân này không thể để cho nàng thuận lợi giả vào Ly thân vương phủ, nhất định phải diệt trừ nàng."

Vân Lô nói xong khiến cho Liễu thị cùng Vân Thiên Tuyết mẹ con hai người cao hứng đứng lên, hai người nhìn nhau, cuối cùng cùng nhau

nhìn Vân Lô, Liễu thị mở miệng hỏi.

"Hậu gia, người định làm gì."

"Phụ thân không bằng ta đi đối phó nàng." Vân Thiên Tuyết trong mắt lóe ra ánh sáng tàn nhẫn, trầm giọng nói.

Vân Lô nhìn nàng, lo lắng nói: "Tuyết Nhi a, tiểu tiện nhân kia hiện tại rất lợi hại, người ngàn vạn lần không được khinh thường."

Vân Thiên Tuyết khẽ cười đứng lên, khuôn mặt tự tin.

"Chẳng lẽ ta sẽ so với nàng kém, lúc trước sở dĩ thua thiệt, chẳng qua là bởi vì ta khinh thường nàng thôi, nhưng sau này ta sẽ không, cho nên phụ thân không cần lo lắng, lần này ta tất nhiên để cho nàng chết không có chỗ chôn, dám can đảm ăn tật phong thổ của ta, ta tất nhiên muốn giết nàng thay thổ nhĩ báo thù."

Vân Lô cùng Liễu thị nhìn nhau một cái, tất cả gật đầu một cái đồng ý, bởi vì Vân Thiên Tuyết quả thật hết sức thông minh.

Tiên Thiên linh mạch thân thể, trước mắt linh lực đã đạt tới cam linh đỉnh, rất nhanh sẽ phải đột phá cam linh tiến vào hoàng linh, giống như tuổi nàng vậy, có thiên phú cao như thế, hơn nữa nàng nhận thức Vân Lam Tông danh tiếng, học tập y thuật, nàng tương lai thành liền không thể coi thường.

Vĩnh Ninh Hậu phủ tương lai đã có thể trông cậy vào nữ nhi này, nàng làm sao có thể không đối phó được Vân Thiên Vũ tiểu tiện nhân đây.

Vân Lô đối với Vân Thiên Tuyết rất có lòng tin, bất quá vẫn là lo lắng nàng chịu thua thiệt.

Bởi vì Vân Thiên Vũ sau lưng còn có một Tiêu Cửu Uyên đây, Tiêu Cửu Uyên không phải là nhân vật bình thường.

"Người đối phó nàng về đối phó nàng, nhưng nhất định phải nhớ, ngàn vạn lần không được để cho Ly thân vương gia phát hiện là người giết Vân Thiên Vũ, nếu không người nhất định sẽ chọc phải phiền toái, chúng ta Vĩnh Ninh Hậu phủ cũng sẽ chọc phải phiền toái."

Hai mắt Vân Thiên Tuyết lóe ra tinh quang, khuôn mặt như ánh mặt trời rực rỡ.

"Phụ thân yên tâm đi, ta sẽ cẩn thận làm việc, người hãy chờ tin tức tốt của ta đi."

Nàng sau khi nói xong nghĩ đến Vân Lôi nói Tiêu Cửu Uyên, mày thanh tú hơi nhú lên, mặt hoang mang không giải thích được nói.

"Tiêu Cửu Uyên đầu óc xảy ra vấn đề sao? Tại sao đồng ý để cho nữ nhân kia làm vương phi a, rõ ràng là cái xấu xí."

Trong lời của Vân Thiên Tuyết tràn đầy ghen tỵ, nói thật ra nam nhân như Tiêu Cửu Uyên vậy, không có nữ nhân nào không muốn, đáng tiếc nàng không dám đem chủ ý động đến trên đầu Tiêu Cửu Uyên.

Một thiên chi kiêu tử như vậy, nhân trung long phượng, ngay cả nàng cũng không dám nghĩ tới.

Vân Thiên Vũ lại thành Ly thân vương phi của hắc, điều này làm cho Vân Thiên Tuyết càng nghĩ càng phát cáu, quyết tâm kiên định hơn muốn giết Vân Thiên Vũ.

Gian phòng trên giường, Vân Lôi sắc mặt khó coi, trợn mắt nhìn Vân Thiên Tuyết một cái cảnh cáo nói: "Người hồ ngôn loạn ngữ cái gì, lời này nếu như truyền đi, người lập tức mất mạng."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Cao Quý Ưu Nhã

Editor: Huynhnhu142

Vân Thiên Tuyết tỉnh thần, vội vàng đi tới lôi kéo Vân Lô xúc khởi kiều tới: "Phụ thân, đây không phải là không có ai sao? Ta có ngu như vậy sao?"

Vân Lô rốt cục nở nụ cười, Liễu thị cũng cười theo, một nhà ba người kia nhạc hoà thuận vui vẻ, không nói ra được vui vẻ.

Mà lúc này Vân Thiên Vũ đang phòng của mình ngủ, hoàn toàn không biết mình đã bị người nhớ đến.

Nàng ngủ một giấc, ngủ thẳng tới chạng vạng mới tỉnh lại.

Đợi đến nàng mở mắt, trong phòng Họa Mi lập tức đi tới cung kính bẩm báo nói: "Tiểu thư, Tuyên vương điện hạ cùng An Thân Vương thế tử đã tới."

Vân Thiên Vũ nghĩ tới trước cùng Tiêu Thiên Dịch muốn năm mươi vạn lượng ngân phiếu chuyện, tâm tình lập tức khá hơn: "Không nghĩ tới hẳn ngược lại thật mau."

Lúc trước nàng trừ cùng Tiêu Thiên Dịch muốn năm mươi vạn lượng ngân phiếu, còn phải hai rương dược liệu, lúc này nàng thân thể không tốt, chính là lúc cần bồi bổ thân thể, còn có vết sẹo trên mặt nàng cùng trên

người, cũng đều cần dùng đến dược liệu, chính là bởi vì như vậy, nàng mới có thể há miệng cùng Tiêu Thiên Dịch muốn hai rương dược liệu.

Bất quá bởi vì nàng muốn hai rương dược liệu cùng với hai rương châu báu cùng mười bảy khúc gấm hoa vân cẩm, không có ai chú ý tới điểm này thôi.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, từ trên giường đứng lên, Họa Mi vội vàng tới đây hầu hạ nàng mặc quần áo.

Một bộ y phục mất màu, có nhiều chỗ đều mặc hư, bị Họa Mi dùng châm vá, nếu là nhìn kỹ, vẫn có thể nhìn ra được.

"Tiểu thư, lần này tốt lắm, Tuyên vương đưa tới mười bảy khúc gấm hoa vân cẩm thượng hạng, tiểu thư vừa đúng cầm để làm y phục."

Vân Thiên Vũ gật đầu một cái, không lắm để ý nói: "Quay về người cũng may hai bộ y phục mới."

Nếu nói là y phục của nàng kém, Họa Mi y phục kém hơn, chẳng những mất màu trắng bệch, phía trên đều có vài may chắp vá.

Bất quá sau này hết thấy đều sẽ không giống nhau.

Vân Thiên Vũ nói lại làm cho Họa Mi cả kinh, nàng vội vàng lắc đầu: "Tiểu thư, không ổn, kia hoa vân cẩm chính là ngàn lượng bạc trắng một khúc, rất trân quý, nô tỳ không thể mặc."

Vân Thiên Vũ trừng nàng một cái, không vui nói: "Để cho người mặc người phải mặc, sau này đừng nói một ngàn lượng một hoa vân cẩm, chính là một vạn lượng một hoa vân cẩm, chỉ cần tiểu thư nhà người cao hứng, người cũng được mặc lên."

Lời này khiến cho Họa Mi cao hứng rơi lệ, Vân Thiên Vũ sắc mặt nghiêm túc nhìn Họa Mi, dạy dỗ nàng.

"Sau này không nên hơi một tí chảy nước mắt, ta không thích thấy người chảy nước mắt, chúng ta muốn cường đại lên, mà không phải chảy nước mắt, chảy nước mắt là biểu hiện của người yếu."

Họa Mi lập tức dùng sức gật đầu: "Nô tỳ biết, tiểu thư yên tâm đi, sau này nô tỳ sẽ không chảy nước mắt nữa."

Hiện tại nàng cảm thấy mình tiểu thư rất lợi hại, tiểu thư lợi hại, nàng cũng lợi hại hơn.

Họa Mi ngẩng đầu ưỡn ngực, bày tỏ sau này mình sẽ không dễ dàng rơi lệ.

Vân Thiên Vũ cuối cùng hài lòng gật đầu, chủ tớ hai người một đường ra khỏi gian phòng hướng phòng khách đi tới.

Trong phòng khách, trừ Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch cùng An Thân Vương thế tử Tiêu Dạ Thần bên ngoài, còn có đám người Vân Lô, Liễu thị Vân Thiên Tuyết.

Mấy người đang khách sáo nói cười, nghe được ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, mọi người cùng nhau quay đầu nhìn sang, liền thấy Vân Thiên Vũ một thân áo quần vải thô Vân Thiên Vũ từ ngoài phòng đi tới.

Ánh sáng yếu ớt, trên mặt cô gái che một khối lụa trắng, không thấy được những vết sẹo dữ tợn trên mặt, duy nhất lộ ra một đôi mắt vừa đen vừa sáng, trong trẻo lạnh lùng thật giống như nước suối trong núi trong veo, để cho người chạm mặt liền có thể cảm nhận được một cỗ hơi thở thấm lạnh.

Mà nàng bước chân ừ nhã thong dong, một đường không nhanh không chậm từ bên ngoài đi tới, một thân khí độ kia, nhưng lại không thể so với công chúa của hoàng thất kém nửa phần, làm cho người ta cũng nhìn ngây người.

Trong phòng khách, Vân Thiên Tuyết nhìn Vân Thiên Vũ như vậy, trong lòng ngọn lửa ghen tỵ kia bùng bùng bốc lên, nàng theo bản năng nhìn về Tiêu Thiên Dịch.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Không Biết Liêm Sĩ

Editor: Huynhnhu142

Tiêu Thiên Dịch không chớp mắt nhìn Vân Thiên Vũ, điều này làm cho Vân Thiên Tuyết mỗi hận trong lòng ý nảy sinh.

Cái tiện nữ nhân này, cũng đã biến thành xấu xí, còn không quên quyến rũ nam nhân.

Đầu tiên là Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên không giải thích được đồng ý lấy nàng làm vương phi, hơn nữa An Thân Vương thế tử Tiêu Dạ Thần đối với nàng hết sức tốt, hiện tại đã từng mọi cách ghét bỏ nàng ta Tiêu Thiên Dịch đối với nàng ta đều có chút bất đồng.

Vân Thiên Tuyết hàm răng không nhin được cắn chặt, bất quá rất nhanh trên mặt nàng thần sắc khôi phục như thường, vội vàng đứng dậy một đường nghênh đón.

"Tỷ tỷ, người đã đến rồi, Tuyên vương cùng phụ mẫu đều ở đây chờ người đây."

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn về Vân Thiên Tuyết, khóe miệng hơi cười một cái, thật một đoá Bạch Liên hoa to đối trá.

"Nhị muội muội thật là có tâm."

Trong lời nói không khỏi châm chọc, vừa nói một đường đi vào phòng khách, nhìn một vòng chỉ tìm được một chỗ ngồi trống, ở bên cạnh Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch, vị trí này rõ ràng là vị trí của Vân Thiên Tuyết, vốn là phòng khách không có những cái ghế này, đây là Vân Lôi kêu người ta đem tăng thêm tiến vào.

Vân Thiên Vũ đi tới chỗ ngồi Vân Thiên Tuyết lúc trước ngồi xuống.

Vân Thiên Tuyết mặt nhất thời tối, ngón tay theo bản năng nắm thành quyền, thậm chí không nhận được suy đoán, nữ nhân này không phải cố ý giả bộ cao như vậy ngạo, mục đích chính là vì hấp dẫn lực chú ý của vương gia.

Không nghĩ tới nàng chết một lần, lại vẫn tặc tâm không chết.

Vân Thiên Tuyết càng nghĩ càng oán hận, càng thêm kiên định suy nghĩ trong lòng mình, nhất định phải giết nữ nhân này, còn phải nhanh một chút giết nàng, bởi vì chỉ có giết nàng, vương gia mới sẽ thuộc về một mình nàng.

"Đại tỷ, người sẽ không còn giận ta đi?"

Vân Thiên Tuyết thanh âm muốn khóc vang lên, tùy theo không đợi Vân Thiên Vũ nói chuyện, lại giành nói trước.

"Thiên Dịch ca ca đưa năm mươi vạn lượng ngân phiếu cùng đồ đã tới, phụ mẫu lại đưa đồ cưới tới, cho nên tỷ tỷ người ngàn vạn lần không cần giận ta nữa được không? Tiền tài là vật ngoại thân, tình nghĩa tỷ muội mới là quan trọng nhất."

Vân Thiên Tuyết nói xong, Tiêu Thiên Dịch sắc mặt lập tức khó coi, bởi vì hắn nhớ lại công phu sư tử ngạo của Vân Thiên Vũ, nữ nhân này mặc dù cùng lúc trước không giống nhau, nhưng lại trở nên tục không chịu được, tham tiền lại không có đức, dáng vẻ này của Tuyết Nhi, thiện lương

lại khắp nơi vì nàng suy nghĩ, nữ nhân như vậy mới xứng làm Tuyên vương phi của hần.

Thôi thôi, buông tha chút tiền tài thôi, đợi đến chuyện này đã qua, hần liền cưới Tuyết Nhi vào Tuyên vương phủ.

Hần buông tha chút tiền tài lại cưới được một nữ tử dịu dàng thiện lương, lại có năng lực, này là phúc khí của hần.

Tiêu Thiên Dịch suy nghĩ, con người dịu dàng nhìn Vân Thiên Tuyết một cái, sau đó quay đầu nhìn về Vân Thiên Vũ.

"Vân đại tiểu thư, đồ đã đưa tới, ta cũng để cho Hậu gia chuẩn bị đưa cho người đồ cưới, từ đó về sau hai chúng ta lộ quy lộ kiều quy kiều, không còn có nửa điểm liên quan."

Vân Thiên Vũ vỗ nhẹ tay, tán đồng gật đầu: "Vương gia nói thật là đúng, sau này hai chúng ta nửa điểm cũng không liên quan."

"Trong lòng người cũng đừng oán hận Tuyết Nhi, chuyện ngày hôm qua là ta làm, bốn vương có lỗi với người, bất quá bây giờ bốn vương đã bồi thường cho người, hai chúng ta người không thiếu nợ nhau. Về phần Tuyết Nhi, nàng đối với người vẫn rất áy náy, tóm lại bốn vương nói, muốn bốn vương thật tốt đối đãi người, còn nói nàng cam nguyện vào cửa làm trắc phi, cho nên người trách lầm nàng."

Hai mắt Vân Thiên Vũ thoáng qua một tia châm chọc rét lạnh, quay đầu nhìn về Vân Thiên Tuyết, khoa trương nói.

"A, thì ra là nhị muội muội nhưng lại là cô gái đạo đức tốt như thế, tỷ kính nể không thôi, xem ra tỷ tỷ thật là nhìn lầm nhị muội rồi, cho tới nay ta còn tưởng nhị muội là tiện nhân không biết liêm sỉ, ngay cả nam nhân cũng giành đây."

Vân Thiên Vũ nói xong, Vân Thiên Tuyết liền mặt khó chịu rơi lệ:
"Tỷ tỷ, người..."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Lạnh Lùng Cảnh Cáo

Editor: Huynhnhu142

Vân Thiên Tuyết bên cạnh Tiêu Thiên Dịch lập tức cau mày, bất mãn nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ: "Vân Thiên Vũ, người xem một chút người bây giờ thành hình dáng ra sao, chanh chua, phách lối, người như vậy xứng vào Ly thân vương phủ làm vương phi sao?"

Tiêu Thiên Dịch nói cho hết lời, bên trong phòng khách vẫn ngồi như vậy không có ai lên tiếng An Thân Vương thế tử Tiêu Dạ Thần nói chuyện.

"Tuyên Vương điện hạ lời nói này có phải hơi quá đáng, nàng không xứng vào Ly thân vương phủ cũng do cửu hoàng thúc ta định đoạt, cũng không phải người định đoạt, có lẽ cửu hoàng thúc liên thích tính tình hung hăng càn quấy như vậy, mà không thích chút nào đối trá trong ngoài không đồng nhất."

Tiêu Dạ Thần dứt lời, Vân Thiên Vũ không nhanh không chậm đón miệng: "Ta nghĩ thiên hạ này tất cả mọi người đều là người mù đây, thì ra vẫn còn có một hiểu người như vậy, Tiêu Dạ Thần chúng ta thật nên uống một chén, ăn mừng một cái."

"Vậy người nhớ ngày khác nhất định phải mời ta uống một chén."

"Hảo." Vân Thiên Vũ dứt khoát đáp ứng.

Bên trong phòng khách tất cả mọi người đều tối mặt, bọn họ ở chỗ này tức chết, hai người bọn họ vậy mà không coi ai ra gì ăn mừng, thật coi bọn hắn là người chết sao?

Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch sắc mặt tối đen, đồng mâu tràn đầy lạnh lẽo quang mang, hung hăng nhìn chăm chăm Tiêu Dạ Thần, Tiêu Dạ Thần không cam lòng yếu thế cũng nhìn chăm chăm hắn.

Hai người liền ở trong phòng khách nho nhỏ này, dùng ánh mắt mãnh liệt chém giết.

Vĩnh Ninh hậu Vân Lôi thật đúng là sợ hai người đánh nhau, phải biết một là con trai của hoàng thượng, một là cháu của hoàng thượng, hẳn một người cũng trêu chọc không nổi a.

Cho nên Vân Lôi vội vàng nhìn về Vân Thiên Vũ nói: "Tuyên vương điện hạ cùng với ta lúc trước đặt mua đồ cưới cho người, hiện tại tất cả đều ở bên trong hiên tử trúc, cái chỗ này quá nhỏ, đồ không có cách nào để, hơn nữa người trước mắt đã thành Ly thân vương phi tương lai, cái chỗ này cũng không thể nào ở, người vẫn là ở hiên tử trúc đi."

Tử Trúc hiên là viện chỗ trồng rất nhiều tử trúc, hết sức thanh nhã, đây là chỗ mẫu thân Vân Thiên Vũ ở lúc trước.

Sau mẹ nàng chết, Tử Trúc hiên liền bị thu về, nàng bị đuổi tới cái tiểu viện này, không nghĩ tới bây giờ lại có thể trở về.

Vân Thiên Vũ tuyệt không khách khí đáp ứng.

"Được."

Có địa phương tốt không cần, nàng lại không ngốc.

Vân Lôì lại nói tiếp: "Tử Trúc hiện địa phương khá nhiều, cần không ít người xử lý, bên cạnh người không có người hầu hạ, cho nên ta an bài một số người đi vào, mặc khác còn đặc biệt an bài cho người một mama, chỉ dạy người quy củ, dù sao người phải gả vào Ly thân vương phủ."

Vân Thiên Vũ thiêu mi, trong mắt tràn đầy lãnh lẽo.

Trước kia nàng phải gả vào Tuyên vương phủ, thế nào không thấy hấn an bài mama gì cho nàng a, hiện tại nghĩ đến an bài mama cho nàng, rõ ràng là không có ý tốt.

Vân Thiên Vũ vừa cười lạnh vừa mở miệng cười: "Phụ thân an bài tất nhiên tốt, bất quá nếu là có điều nô dám can đảm phạm thượng, chớ có trách ta cắt đứt tay chân của nàng, đem nàng ném ra cho chó ăn."

"Người..." Vân Lôì hoàn toàn đen mặt, giận đến một chữ không nói ra.

Trong phòng khách, Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch trên mặt một tầng sương lạnh, cảm thấy nữ nhân này chẳng những tham tiền, hung hăng càn quấy, còn không hiếu thuận, không tôn trọng trưởng bối, nói thật ra nữ nhân này hiện tại so với lúc trước càng đáng ghét hơn.

Tiêu Thiên Dịch không nhin được đứng lên, không muốn cùng nữ nhân như vậy tốn thời gian, hôm nay hấn đưa đồ tới đây, sau này cùng nữ nhân này không còn có nửa điểm quan hệ.

"Vân Thiên Vũ, người thật là làm cho Bốn vương thất vọng."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Đồ Cưới Phong Phú

Editor: Huynhnhu142

Lời của Tiêu Thiên Dịch khiến cho Vân Thiên Tuyết trong lòng cao hứng một chút.

Nữ nhân này muốn quyến rũ vương gia, đáng tiếc vương gia không thích bộ dạng này của nàng ta, ha ha, đáng đời.

Vân Thiên Vũ nhún vai, không khách khí nói: "Vương gia, người có hay không thất vọng cùng ta không có nửa điểm quan hệ, trước người cũng đã nói, giữa chúng ta nửa không nửa điểm quan hệ, ta không có điếc, toàn bộ nghe được, bây giờ còn nhớ đây, chẳng lẽ vương gia lớn tuổi, trí nhớ không tốt, nhanh như vậy liền quên."

Lần này đến phiên Tiêu Thiên Dịch đen mặt, ngực hẫng trên dưới phập phồng, hô hấp dồn dập, một đôi con ngươi bắn ra hàn khí khiếp người.

Thẳng nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, nếu không phải nữ nhân này trước mắt trên đầu mang danh tiếng Ly thân vương phi, hẳn đã sớm một chưởng đập chết nàng.

Nhưng chính là bởi vì trên đầu nàng mang danh tiếng Ly thân vương phi, cho nên hẳn không có biện pháp động nàng.

Cuối cùng chỉ có thể bực mình không dứt hung hăng trợn mắt nhìn Vân Thiên Vũ một cái, lạnh lẽo mở miệng: "Cáo từ."

"Không tiễn."

Vân Thiên Vũ không khách khí trực tiếp nói, Tiêu Thiên Dịch rốt cục xoay người bước nhanh rời đi, sau lưng Vân Thiên Tuyết lập tức đi theo Tiêu Thiên Dịch đi ra ngoài: "Thiên Dịch ca ca, người không nên tức giận, người bị chọc tức thân thể ta sẽ đau lòng."

Vân Thiên Vũ cùng Họa Mi trợn mắt một cái xem thường, quay đầu nhìn về Vân Lôi cùng Liễu thị một bên trong phòng khách.

Vân Lôi cùng Liễu thị hai người đã lĩnh giáo qua bản lĩnh của nữ nhân này, lúc này vừa nhìn thấy nàng nhìn sang, sớm vội vàng đứng dậy tính toán rời đi.

Bất quá hai người chưa quên còn có một An Thân Vương thế tử Tiêu Dạ Thần, Vân Lôi hướng Tiêu Dạ Thần chào hỏi.

"An Thân Vương thế tử, ta còn có việc, gấp đi trước."

"Đi đi đi đi, ta quay lại giúp Vân đại tiểu thư kiểm lại một chút đồ cưới, xác nhận không có hàng giả thấp kém sau, ta liền đi."

Vân Lôi dưới chân một xu thế, thiếu chút nữa té ngã tới đất đi lên, trong lòng chỉ muốn chửi thề.

Bất quá may mắn mình không có dùng hàng giả, bằng không phía sau còn phải có phiền toái.

Vân Lôi cùng Liễu thị mang người rời đi, trong hòng khách chỉ còn lại ba người Vân Thiên Vũ cùng Tiêu Dạ Thần còn có Họa Mi.

Tiêu Dạ Thần nghĩ đến đáng về Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch cùng với Vân Lô bị Vân Thiên Vũ chọc giận đến muốn hộc máu, không khỏi sáng khoái cười lên, hẳn cho tới bây giờ chưa có xem qua một người có thể sử dụng lời nói liền đem người khác giận đến gần chết.

"Vân Thiên Vũ, người bây giờ thật lợi hại."

Vân Thiên Vũ lơ đãng lắc đầu: "Thật ra thì không phải là ta lợi hại, mà là bởi vì bọn hắn có chỗ cố kỵ thôi, bởi vì ta trên người mang thân phận Ly thân vương phi, nếu ta chỉ là một tiểu thư Hậu phủ, chỉ sợ bọn họ sớm liền thu thập ta."

Đây cũng là nguyên nhân nàng trước kiên trì ôm lấy bắp đùi Tiêu Cửu Uyên.

Bởi vì ôm lấy bắp đùi Tiêu Cửu Uyên, nàng chỉ cần bị Tiêu Cửu Uyên một người bắt nạt là được. Nhưng nếu nàng không ôm bắp đùi Tiêu Cửu Uyên, sẽ phải bị mọi người bắt nạt.

Người có lời, vừa nghĩ đã biết.

Tiêu Dạ Thần cũng nghĩ đến cái này, không khỏi nhẹ cười lên: "Ha ha, này hoàn toàn nói rõ thông minh của ngươi, từ vừa mới bắt đầu liền có thể thông minh ngắm nhìn đến đường phía sau, Vân Thiên Vũ, người thật sự là thật lợi hại, ta Tiêu Dạ Thần bội phục ngươi, sau này ngươi liền là bằng hữu ta."

"Không dám, đúng rồi, ngươi không phải nói giúp ta kiếm lại đồ cưới sao? Đi thôi."

Vân Thiên Vũ đứng dậy đi ra ngoài, Tiêu Dạ Thần đứng dậy đi theo nàng một đường ra bên ngoài, hai người vừa đi vừa nói chuyện.

"Thật ra thì ta đã sớm phái hai người thủ hạ đi qua giúp người kiểm lại ít đồ, người không nên gấp gáp."

Tiêu Dạ Thần vừa mới nói xong, tiểu ngoài cửa viện có người đi vào, chính là thủ hạ của Tiêu Dạ Thần, hai người đi thẳng đến trước mặt Tiêu Dạ Thần, cung kính bẩm báo nói: "Bẩm chủ tử, thuộc hạ phụng mệnh đi kiểm lại đồ cưới, đây là danh sách, phía trên vật sở hữu thuộc hạ cũng đối chiếu, tất cả đều là chính phẩm, không có phẩm thấp kém."

Một gã thủ hạ giao danh sách trên tay cho Tiêu Dạ Thần, Tiêu Dạ Thần nhìn một chút đưa tới tay Vân Thiên Vũ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Linh Mạch Thân Thể

Editor: Huynhnhu142

Vân Thiên Vũ cẩn thận nhìn một chút, không khỏi nhẹ cười lên, bởi vì đây là một khoản đồ cưới rất phong phú, trong đó trừ một chút tấm sồi đồ dùng bên ngoài, có không ít đồ trang sức, cũng không có thiếu bảo thạch cùng đồ cổ tranh chữ, cùng với mười cửa hàng, trong đó có năm cửa hàng đang ở khu vực phồn hoa nhất.

Những thứ đồ này nếu như lấy ra đi bán của cải lấy tiền mặt, chỉ có thể bán của cải lấy tiền mặt ra một một khoản tiền lớn tài tới.

Trước một khắc nàng còn là kẻ hai bàn tay trắng đáng thương, vì ăn mặc rầu rĩ, sau một khắc nàng liền biến thành phú bà, đây hết thảy cũng là bởi vì quan hệ với Tiêu Cửu Uyên.

Cho nên nàng coi như là thiếu Tiêu Cửu Uyên nhân tình, kế tiếp nàng nhất định phải cố gắng trợ giúp Tiêu Cửu Uyên tra rõ người sau lưng giết vị hôn thê của hắn.

Vân Thiên Vũ vừa muốn hỏi Tiêu Dạ Thần bên cạnh.

"Tiêu Dạ Thần, người nói chúng ta thật là bằng hữu sao?"

"Đúng." Nếu nói lúc trước Tiêu Dạ Thần là đồng tình với Vân Thiên Vũ còn đối với nàng đưa tay ra trợ giúp, nhưng bây giờ hắn cho rằng Vân

Thiên Vũ đủ để làm bằng hữu của hân.

"Giúp ta một chuyện có được hay không?"

"Người nói." Tiêu Dạ Thần nhìn Vân Thiên Vũ, đôi mắt hoa đào tràn đầy nghiêm túc, hoàn toàn không còn nửa bình thường hài hước.

Vân Thiên Vũ giờ giờ lên danh sách đồ cưới trong tay nói: "Trừ một phần ngân phiếu bên ngoài, giúp ta đem những thứ khác bán của cải lấy tiền mặt."

Tiêu Dạ Thần giật mình sửng sốt một chút, hân không nghĩ tới Vân Thiên Vũ vậy mà muốn đem đồ cưới bán của cải lấy tiền mặt.

"Người sau này gả vào Ly thân vương phủ cũng là cần đồ cưới a."

Giờ khắc này Tiêu Dạ Thần quên Tiêu Cửu Uyên phải không cưới Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ nghe Tiêu Dạ Thần nói, mặt sáng rực tà nghệ liếc nhìn Tiêu Dạ Thần nói.

"Người quên cửu hoàng thúc người có nhiều chán ghét ta, ta làm sao sẽ gả vào Ly thân vương phủ."

Tiêu Dạ Thần sửng sốt một chút, lại nói: "Mặc dù không lấy chồng vào Ly thân vương phủ, cũng sẽ gả vào phủ đệ khác, đến lúc đó người còn phải đặt mua nữa, không phải là phiền toái sao?"

"Lập gia đình ta không vội, trước mắt ta cần chính là tiền, hơn nữa cần rất nhiều." Vân Thiên Vũ cười lạnh nhìn Tiêu Dạ Thần nói: "Người nói nếu như Vân Lô cùng Liễu thị biết ta đem tất cả đồ cưới đều bán của cải lấy tiền mặt sẽ như thế nào."

Tiêu Dạ Thần giật mình sửng sốt một chút, chợt hiểu dụng ý của Vân Thiên Vũ, nàng bán của cải lấy tiền mặt, thứ nhất có thể tùy thân mang

theo, thứ hai có thể chọc tức đến đám người Vân Lô cùng Liễu thị, Vân Lô cùng Liễu thị nếu như biết Vân Thiên Vũ đem tất cả đều cưới bọn họ chuẩn bị đều bán của cải lấy tiền mặt, chỉ sợ bị chọc giận đến chết, bởi vì những tên kia khẳng định ở sau lưng tính toán như thế nào đem những thứ đồ này vớt vác lại, kết quả lại bị Vân Thiên Vũ trực tiếp bán của cải lấy tiền mặt.

Tiêu Dạ Thần nở nụ cười: "Hảo, ta cho người làm, cả đêm làm."

Tiêu Dạ Thần cả đêm giúp Vân Thiên Vũ đem đồ cưới mang đi ra ngoài bán của cải lấy tiền mặt.

Đêm khuya, Tử Trúc hiện bên trong một mảnh an tĩnh, trong phòng Vân Thiên Vũ đang nhắm mắt dưỡng thần sửa sang lại tin tức trong đầu.

Mình trước mắt vị trí chính là Tinh La đại lục, Tinh La đại lục người lấy võ vi tôn, cường giả thiên hạ, người bình thường luyện võ, nhưng lại có một nhóm người có linh mạch thân thể, nhưng tu luyện linh lực, có linh mạch người thành tựu phi phàm, chẳng những được người tôn trọng, mình cũng hết sức lợi hại.

Người có linh mạch thân thể chỉ cần thức tỉnh linh mạch chính mình, là được tu luyện linh lực.

Linh lực tổng cộng phân bảy cấp bậc, bảy thứ màu sắc, đỏ cam vàng lục lam chàm tím.

Giữa mỗi một tầng linh lực, lại phân thấp trung đẳng cấp cao.

Bất quá loại linh mạch thân thể này, lại chia làm Tiên Thiên cùng Hậu Thiên, Tiên Thiên linh mạch thân thể, chính là trời sinh linh thể, chẳng những tu luyện linh lực nhẹ nhàng, hơn nữa tương lai tiền đồ bất khả hạn lượng (không có giới hạn), còn có một loại là Hậu Thiên linh mạch thân thể, đây là thời điểm mẫu thân mang thai, uống lượng lớn dược liệu một

chút tu luyện kinh mạch, đưa đến trong cơ thể trẻ nhỏ trở thành Hậu Thiên linh mạch thân thể.

Đợi đến trẻ nhỏ sau khi sinh ra, lấy được liệu trân quý ân cần săn sóc linh mạch, từ từ loại linh mạch này cũng cùng một dạng với Tiên Thiên linh mạch nhưng tu luyện linh lực.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Tẩy Tủy Đan

Editor: Huynhnhu142

Chẳng qua là Hậu Thiên linh mạch thân thể có tính giới hạn, tu luyện tương đối phiền toái, hơn nữa tu luyện đến một giai đoạn liền không có biện pháp tiếp tục đột phá, chỉ có thể dừng lại ở một giai đoạn.

Trong phòng Vân Thiên Vũ xoay mình mở mắt, trong mắt từng trận lãnh ý.

Nghe nói Vĩnh Ninh Hậu phủ đại công tử Vân Mặc Hàn cùng Vân Thiên Tuyết chính là Tiên Thiên linh mạch thân thể.

Cũng bởi vì như thế, ban đầu Liễu thị mới có thể thuận lợi gả vào Vĩnh Ninh Hậu phủ cho Vân Lô khi bình thê, đợi đến mẫu thân của nàng vừa mất đi, liền được nâng lên Hậu phủ phụ nhân.

Trong mắt Vân Thiên Vũ một mảnh lạnh lẽo hơi thở, khóe môi tràn đầy cười lạnh.

Khó trách Liễu thị cùng Vân Thiên Tuyết cuồng vọng như thế, thì ra là có chỗ dựa lớn như vậy, về phần Tiêu Thiên Dịch cùng Vân Thiên Tuyết tình chàng ý thiếp, cũng không phải là không có nguyên nhân.

Tiêu Thiên Dịch cưới Vân Thiên Tuyết vì trời sanh có linh mạch thân thể, lúc này nữ tử đã đến cam linh đỉnh, tự nhiên so chính mình một phế vật

mạnh hơn.

Không sai, Vân Thiên Vũ từ trong đầu lấy được tin tức biết, mình không thể tu luyện linh lực, nàng không có linh mạch thân thể, cũng không thích luyện võ, cho nên bị mẹ con Vân Thiên Tuyết hai người mắng thành phế vật.

Nghĩ đến mình lúc này vị trí thế giới cường giả vi tôn, nếu như mình có linh mạch thân thể, có thể tu luyện ra linh lực cường đại, lại cần sợ người nào, lại cần nghĩ tìm ai làm chỗ dựa đây.

Vân Thiên Vũ đang không cam lòng, trong cơ thể lúc trước vẫn không nói gì Phượng Hoàng đại nhân đột nhiên mở miệng: "Chủ nhân, ta cảm giác kinh mạch của ngươi giống như có cái gì không đúng?"

Phượng Hoàng đại nhân nói khiến cho Vân Thiên Vũ sửng sốt, nàng kinh mạch thể nào?

Nàng thuận tay phủ tay lên mạch của chính mình, nghiêm túc thay mình chẩn mạch, một chẩn này, Vân Thiên Vũ sắc mặt trong nháy mắt khó coi.

Bởi vì nàng phát hiện mình trúng độc, nàng sợ dĩ trúng độc, căn bản cũng không phải là thuốc độc chết người gì, mà là một loại độc tắc nghẽn kinh mạch người.

Vân Thiên Vũ thu tay, sắc mặt khó coi cực kỳ, người nào hảo hảo cho nàng hạ loại độc tắc nghẽn kinh mạch này a.

Nàng hơi suy nghĩ một chút, trong lòng đột nhiên dâng lên mừng như điên, sợ dĩ người hạ độc nàng độc tắc nghẽn kinh mạch, rất có thể nàng là Tiên Thiên linh mạch thân thể, cho nên hẳn sợ linh mạch thân thể nàng hiện ra, sẽ được gia tộc coi trọng, cho nên mới phải hạ độc tắc nghẽn linh mạch thân thể của nàng.

Lúc này Vân Thiên Vũ không kịp suy nghĩ là ai hạ loại độc chất này cho nàng, trước mắt nàng cần giải độc, lập tức giải loại độc khó hiểu này.

Điểm này độc căn bản không làm khó được nàng, lúc này trong sân nàng thu được liệu liên có thể luyện chế ra thuốc giải loại độc chất này.

Vân Thiên Vũ rón rén đi ra ngoài, Họa Mi đã ngủ thiếp đi, nàng lặng lẽ đi ra ngoài, đến địa phương đi luyện chế dược liệu.

Hơn một canh giờ sau, thuốc giải độc thuận lợi luyện chế ra tới, nàng vội vàng ăn vào.

Độc mặc dù giải hết, nhưng bởi vì nguyên nhân uống thuốc độc lâu dài, kinh mạch nàng vẫn như cũ không thông suốt, điều này làm cho nàng không cách nào tra rõ mình đến tột cùng có phải hay không linh mạch thân thể.

Nếu như dùng thuốc dọn dẹp tạp chất trong cơ thể như lời nói, sẽ rất chậm rất chậm.

Hiện tại phương pháp nhanh nhất tốt nhất, phải có một viên Tẩy Tủy Đan, một viên thuốc có thể tẩy trừ tất cả tạp chất trong cơ thể.

Chẳng qua là nàng đi đâu mà tìm loại Tẩy Tủy Đan này đây.

Đan dược vốn là trân quý, huống chi là Tẩy Tủy Đan, Tẩy Tủy Đan rất nhiều người cũng muốn có được.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, bên trong thân thể Phượng Hoàng đại nhân đột nhiên hưng phấn mở miệng: "Chủ nhân, trong Phượng Linh Giới có rất nhiều đan dược, nếu như người mở ra Phượng Linh Giới, bên trong nhất định có Tẩy Tủy Đan."

Phượng Hoàng đại nhân nói khiến cho Vân Thiên Vũ đối với Phượng Linh Giới nổi lên cảm giác hứng thú: "Người nói trong Phượng Linh Giới có rất nhiều đan dược, thật hay giả?"

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Bán Đồ Cưới Đổi Lấy Tiền Mặt

Editor: Huynhnhu142

Vân Thiên Vũ đã biết chỗ tốt của đan dược tuyệt diệu, có thể so với đan dược nàng luyện chế hiệu quả trị liệu phải nhanh hơn nhiều lắm.

Hiện tại Phượng Hoàng đại nhân lại nói trong Phượng Linh Giới có rất nhiều đan dược, đây không phải là bảo bối từ trên trời rơi xuống sao?

"Chẳng những có đan dược, còn có Đan Đình cùng Đan Phương Thượng Cổ, chủ nhân nếu như thuận lợi mở ra Phượng Linh Giới, cuối cùng nói không chừng sẽ trở thành một luyện đan sư nga."

Một con Phượng Hoàng nào đó bắt đầu lừa dối chủ nhân, bởi vì chủ nhân có thể không thể trở thành luyện đan sư, nó cũng không biết, người bình thường thật không phải dễ dàng như vậy trở thành luyện đan sư, bất quá vì ra ngoài, nàng chỉ có thể dùng sức lừa dối chủ tử.

Bất quá nó ngược lại thành công, Vân Thiên Vũ mắt sáng rực lên, nhìn chăm chăm Phượng Linh Giới trên tay.

Đan dược, Đan Đình, Đan Phương Thượng Cổ, luyện đan sư.

Nếu như lại thêm một Tiên Thiên linh mạch thân thể, cuối cùng nàng nhất định sẽ trở thành một cường giả, còn cần sợ người nào.

Vân Thiên Vũ ý niệm rời, đột nhiên cùng Phượng Hoàng đại nhân trong cơ thể nói: "Người tốt nhất không có gạt ta, nếu không chờ người ra ngoài ta nhất định sẽ cùng người tính sổ."

Phượng Hoàng đại nhân sửng sốt một chút, lập tức khổ mặt, có cần hay không thông minh như vậy a, có một chủ tử thông minh thật không phải chuyện tốt.

Nó vừa nghĩ vừa nói: "Ta không có lừa gạt chủ nhân, Phượng Linh Giới thật sự có những thứ đồ này."

Về phần có thể hay không bắt được liền dựa vào chủ nhân, tóm lại trước mắt nó phải trước ra ngoài hãy nói.

Phượng Hoàng đại nhân suy nghĩ nhỏ giọng hỏi: "Chủ nhân, người tính toán ra tay cứu người sao?"

Vân Thiên Vũ thiêu mi: "Nếu trong Phượng Linh Giới có cái ta nghĩ muốn có, cứu người làm sao không?"

Bất quá nghĩ đến một ngàn trị giá phân, nàng không khỏi lại có chút nhức đầu, bởi vì không phải cứu một hai người a, nàng phải đi đâu cứu nhiều người như vậy đây.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ một lát, quyết định không nghĩ, một lát hãy nói, trước mắt trước nuôi thân thể tốt lên mới là khẩn yếu nhất.

Sáng ngày thứ hai, cả Vĩnh Ninh Hạo phủ người cũng biết, đêm qua đại tiểu thư để cho An Thân Vương phủ thế tử Tiêu Dạ Thần, đem đồ cưới lúc trước Hạo gia vì nàng chuẩn bị, tất cả đều đem ra ngoài bán của cải lấy tiền mặt.

Trong lúc nhất thời cả phủ nghị luận ầm ỉ.

Mọi người trong lòng biết rõ ràng một chuyện, đồ cưới Hậu gia cũng không phải là chuẩn bị cho Đại tiểu thư, nhưng thật ra là chuẩn bị cho nhị tiểu thư, không nghĩ tới bây giờ lại bị đại tiểu thư cho bán của cải lấy tiền mặt.

Lần này, mọi người vội vàng đi làm chuyện, ngàn vạn lần không nên đụng vào vết thương chủ tử, đến lúc đó chết nhưng chính là bọn họ.

Này một buổi sáng cả Vĩnh Ninh Hậu phủ hết sức an tĩnh, chẳng qua là Vĩnh Ninh hậu Vân Lôi lần nữa cho mời đại phu, nghe nói Hậu gia lại hộc máu.

Trừ Vân Lôi cùng Liễn thị bị chọc tức, Vân Thiên Tuyết cũng bị chọc tức.

Đồ cưới kia là cha mẹ chuẩn bị cho nàng, bây giờ lại bị nữ nhân kia đem ra ngoài bán của cải lấy tiền mặt, nàng sau này gả vào Tuyên vương phủ làm sao bây giờ? Chẳng lẽ tay không vào Tuyên vương phủ sao?

Vân Thiên Tuyết càng nghĩ càng tức giận, ở trong phòng đập bễ vài món đồ.

Sau khi đập đồ, tâm tình của nàng đều không thể tĩnh táo lại, Vân Thiên Vũ, nàng không thể dễ dàng tha thứ cho nàng ta nữa, nữ nhân này chính là tai họa, giữ lại nàng ta, phía sau không chừng còn sẽ xảy ra chuyện.

Phụ thân trước đúng là đồng ý nàng ngầm hạ dọn dẹp Vân Thiên Vũ, nàng chỉ cần làm không có sơ hở là được, coi như Tiêu Cửu Uyên tra, cũng tra cũng không được gì.

Thân là đệ tử Vân Lam Tông, muốn động tay chân, thế nhưng chuyện dễ dàng.

Con người Vân Thiên Tuyết tràn đầy sát khí, âm độc nở nụ cười lạnh, ngoắc tay bảo đại nha hoàn Hải Đường tới đây, cẩn thận dọn dò Hải Đường đôi câu, lại đưa một bọc đồ cho Hải Đường, ý bảo nàng lập tức phải đi làm.

Nàng trước làm cho Vân Thiên Vũ nữ nhân kia điên loạn hãy nói, cũng muốn nhìn một chút Tiêu Cửu Uyên còn có thể hay không muốn một kẻ ngu làm vị hôn thê.

Chờ Tiêu Cửu Uyên hủy hôn, nàng sẽ đem nữ nhân kia tình tảo lại, sau đó từ từ hành hạ nàng, nhất định phải để cho nàng sống không bằng chết.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Giận Đánh Điêu Nô

Editor: Huynhnhu142

Bên trong Tử Trúc hiên, Vân Thiên Vũ cảm giác ngủ thẳng tới tự nhiên tỉnh, mở mắt thấy trên đỉnh đầu màu lam nước biển văn sa trường, ở tia nắng ban mai gió nhẹ đung đưa.

Trong phòng trang trí mặc dù không tính là xa hoa, nhưng cũng rất thanh nhã, cùng so với chỗ ở lúc trước của nàng, thật có thể nói là một ngày một chỗ.

Cái chỗ này nàng thật thích, cũng không quá mức xa hoa, cũng không quá đơn sơ.

Không tệ.

Bên ngoài gian phòng, Họa Mi đi vào, liếc nhìn Vân Thiên Vũ tỉnh, lập tức vui mừng đi tới.

"Tiểu thư, người đã tỉnh, đêm qua ngủ tạm được không?"

Vân Thiên Vũ gật đầu một cái, lật người ngồi dậy, Họa Mi tiến lên hầu hạ nàng, vừa hầu hạ nàng mặc quần áo, vừa đem tình huống buổi sáng trong phủ nói ra.

"Sáng sớm hôm nay, tất cả mọi người đang nghị luận chuyện tiểu thư bán của cải đồ cưới lấy tiền mặt, nghe nói Hậu gia sáng nay lại bị tức giận

đến học máu, kêu đại phu, Nhị tiểu thư tự ở trong sân đập không ít đồ."

Nói đến đây mà, Họa Mi nở nụ cười, chỉ cảm thấy giải hận không ít, qua nhiều năm như vậy các nàng cũng không trải qua một ngày của người, hiện tại cuối cùng trả thù trở lại, đáng đời.

Họa Mi nói xong cũng không chờ Vân Thiên Vũ nói chuyện, lại lẩm bẩm: "Tiểu thư, người y phục tốt cũng không có, lúc trước Tuyên vương điện hạ đưa tới mười bảy khúc gấm hoa vân cẩm, vừa đúng thích hợp làm y phục, nô tỳ một lát để cho người tới đây thay người cắt may y phục, người xem có được không?"

Vân Thiên Vũ gật đầu: "Tốt, bất quá hôm nay chúng ta ra đường đi mua đồ, trước mua thêm mấy bộ quần áo, mua một chút đồ nhất định phải có, người cũng mua hai bộ y phục cùng cần gì đó."

"Nô tỳ biết."

Nói đến mua quần áo, Họa Mi cao hứng nở nụ cười, đều là cô nương mười sáu mười bảy tuổi, làm sao sẽ không thích quần áo mới đây.

Trong phòng chủ tớ hai người vừa cao hứng vừa nói chuyện, ngoài cửa có người đi vào, chính là người lúc trước Vân Lôi phái tới đây dạy Vân Thiên Vũ quy củ Cổ ma ma, Cổ ma ma nguyên là người bên cạnh lão phu nhân.

Sau đây đến quản gia bên cạnh Vân Lôi, cho nên cho tới nay cũng có chút vênh váo hung hăng, chính là Hậu phu nhân Liễu thị cũng muốn nể mặt bà ta ba phần.

Hai ngày nay Vân Lôi bị Vân Thiên Vũ liên tiếp chọc giận đến ói hai lần máu, Cổ ma ma sớm tức giận, trong lòng tích trữ ý niệm nhất định phải dạy dỗ tiểu tiện này, cho nên đi tới, hiện ra mặt già nua đầy nếp nhăn băng bó quá chặt chẽ, nghiêm túc nói.

"Đại tiểu thư, thân là Hậu phủ tiểu thư, mỗi ngày nhất định phải sớm một chút rời giường, đi trước hậu viện hướng lão phu nhân thỉnh an thăm hỏi, sau đó còn phải hướng người Hậu phu nhân thỉnh an vấn an mới phải, Đại tiểu thư vẫn ngủ đến bây giờ mới rời giường, cũng không hướng lão phu nhân thỉnh an vấn an, cũng không hướng Hậu phu nhân thỉnh an vấn an, đây là cử chỉ bất hiếu, bắt đầu từ hôm nay lão nô chắc chắn chỉ bảo Đại tiểu thư cái gì là quy củ, cái gì là hiếu thuận."

Sắc mặt Vân Thiên Vũ nhàn nhạt, một bên Họa Mi mặt ngược lại đen thui, bất mãn chất vấn nói: "Kia xin hỏi Cổ ma ma, Nhị tiểu thư Tam tiểu thư các nàng mỗi ngày đi về phía lão phu nhân thỉnh an thăm hỏi."

Nhiều năm như vậy tất cả mọi người không vui nhìn thấy Vân Thiên Vũ, thấy cũng như không thấy nàng, hiện tại khen ngược, thế nhưng cùng nàng nói về quy củ, hơn nữa một chính là Vân Thiên Tuyết cùng Vân Thiên Nguyệt cũng không có đi thỉnh an thăm hỏi.

Cổ ma ma bị Họa Mi chặn họng, sắc mặt lập tức khó coi, giận nhìn chằm chằm Họa Mi: "Nô tỳ nhỏ nhỏ, chủ tử nói chuyện vậy mà dám can đảm chen miệng, muốn chết."

Cổ ma ma giơ tay lên một cái tát hướng Họa Mi hung hăng quạt đi xuống, bà ta đây là trực tiếp đánh vào mặt mũi Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ sao lại không biết, quả nhiên là nô đại khi chủ a.

Đáng tiếc điều nô này quên, nàng đã không phải Vân Thiên Vũ lúc trước.

Vân Thiên Vũ đưa tay bắt được tay Cổ ma ma, sau đó không đợi bà ta có điều phản ứng, hướng về phía bà ta chính là một cái tát đi tới, tùy theo một cước hung hăng đá tới.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngư Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Âm Thầm Hạ Độc

Editor: Huynhnhu142

Chẳng qua là thân thể nàng suy yếu, hơn nữa không có luyện võ cùng tu luyện linh lực, cho nên lực đạo rất nhỏ, Cổ ma ma cũng không có bị đá bay.

Nhưng mặc dù lực lượng nhỏ nữa, một bạt tai cùng một cước cũng không nhẹ, Cổ ma ma mặt bị đánh đau đến tê dại, thắt lưng càng bị đá đau đớn dị thường, hé ra mặt mũi trắng bệch, mồ hôi lạnh thẳng chảy xuống, chỉ vào Vân Thiên Vũ kêu lên.

"Đại tiểu thư, người vậy mà đánh lão nô."

"Đánh người làm sao vậy? Ngu xuẩn."

Không phải là ngu xuẩn là cái gì, một lão nô mới tới còn khiêu khích nàng, chẳng lẽ bà ta không thấy Vân Lôi cũng bị nàng chọc tức hộc máu sao?

Nếu như người thông minh nên ngoan ngoãn thu liễm khí diễm, sau đó từ từ tính toán.

Bà ta như vậy rõ ràng là muốn ăn đòn.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa nhìn chăm chăm Cổ ma ma nói: "Đi, trong sân quỳ hai canh giờ cho ta, không có mệnh lệnh của ta, không cho

phép đứng lên."

Hôm nay nàng sẽ phải giết gà dọa khỉ, để cho mọi người xem một chút, khiêu khích nàng cuối cùng là dạng kết quả gì.

Vân Thiên Vũ nói xong, Cổ ma ma mặt cũng xanh biếc, quay đầu liền xông ra bên ngoài: "Lão nô đi nói cho Hậu gia, đi nói cho lão phu nhân, này việc lão nô không có cách nào làm."

Vân Thiên Vũ lạnh lùng cười một tiếng, trầm giọng nói: "Muốn tố cáo có thể, trước quỳ sau lại đi cáo, nếu như người dám can đảm không quỳ hai canh giờ?"

Vân Thiên Vũ mâu quang sâu kín nhìn Cổ ma ma, một đôi con người trong trẻo lạnh lùng, thật giống như một loại hàn băng mùa đông.

Cổ ma ma hậu tri hậu giác nghĩ đến một chuyện, Đại tiểu thư bây giờ không phải là Đại tiểu thư trước kia, nàng Ly thân vương phi tương lai, hơn nữa còn là Ly thân vương gia thừa nhận vương phi.

Đây cũng là nguyên nhân Hậu gia không có biện pháp động thủ dọn dẹp nàng, mình nếu như không nghe lời của nàng, hậu quả này.

Cổ ma ma mặt đau, thắt lưng đau, nước mắt ào ào chảy, quan trọng là mặt mũi cũng ném sạch sẽ.

Không quỳ bà ta sợ gặp phải Vân Thiên Vũ trả thù, quỳ thì tấm mặt mò này cũng mất.

Nhưng mà cân nhắc đi qua, bà ta vẫn là ngoan ngoãn đi trong sân quỳ xuống.

Cổ ma ma quỳ, toàn bộ người bên trong Tử Trúc hiên đều thấy được, mọi người kinh ngạc đến độ quên khép lại miệng, bất quá trong đó không ít

người thật cao hứng, bởi vì Cổ ma ma này luôn luôn ý là người của lão phu nhân Hậu gia, không ít khi dễ các nàng, đáng đời.

Vân Thiên Vũ ở trong phòng, Họa Mi có chút bận tâm nhìn Vân Thiên Vũ: "Tiểu thư, Cổ ma ma này nhưng là người của lão phu nhân, chỉ sợ bà ta mang tâm trả thù, sau này."

Vân Thiên Vũ nhíu mày nhìn Họa Mi một cái nói: "Người cho rằng ta bỏ qua cho bà ta, sau này bà ta sẽ bỏ qua cho ta sao? Loại điều nô này nên đánh, đánh tới sợ mới thôi, người thiện bị người lẩn, mã thiện bị người kỵ."

Nàng nói xong đi ra ngoài, nghĩ đến cái gì đó dặn dò Họa Mi: "Sau này người cũng không cần sợ người nào, cường thế một chút, gặp chuyện cần thiết động não, không nên để cho mình thua thiệt, mặc khác vì phòng người khác tính toán người, ta quay về lại chế một chút độc dược, người để trên người phòng thân."

"Vâng, nô tỳ biết."

Chủ tớ hai người ra khỏi phòng, đi phòng khách chuẩn bị dùng bữa.

Lúc trước Họa Mi đã để cho một nha hoàn đi bếp phòng bên kia mang đồ ăn sáng đã tới.

Đợi đến Vân Thiên Vũ đi vào, đồ ăn sáng đã bày xong.

Một chén cháo hạt sen mật ong, hột đào tô, chim bồ câu gạo nếp cao, còn có ba loại thức ăn nhẹ.

Mặc dù đồ không nhiều lắm, nhưng rất tinh xảo, cùng so với lúc trước tốt hơn quá nhiều.

Vân Thiên Vũ rất hài lòng, chẳng qua là khi nàng đến mang cạnh bàn, liền nghĩ thấy trong chén cháo hạt sen mật ong nhàn nhạt như có như

không mùi, người khác có lẽ không cảm giác được, đáng tiếc đối với nàng mà nói, chỉ ngửi một cái liền cảm giác được chén cháo hạt sen mật ong này tình trạng khác thường.

Trong này trừ hạt sen mật ong bên ngoài, còn có cầm hủ cốt hoa cùng Tam Diệp Thanh Đăng, hai loại dược thảo này có thể khiến người thần trí mê muội, sau khi dùng rất nhanh liền sẽ biến thành kẻ đầu óc không bình thường.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Trừng Phạt Điều Nô

Editor: Huynhnhu142

Trong mắt Vân Thiên Vũ thoáng qua tia rét lạnh, khóe môi vẽ ra độ cong lạnh lẽo.

Vân Thiên Tuyết rốt cục ra tay sao? Đáng tiếc quá trẻ con.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, nhìn nói với Họa Mi: "Hôm nay đồ ăn sáng người nào đi lấy?"

"Đại tiểu thư, là Thu Thiên."

"Để cho nàng đi vào." Vân Thiên Vũ muốn nhìn một chút gọi Thu Thiên nha đầu có hay không dính vào chuyện này, nếu như nha đầu này xen vào, nàng sẽ không bỏ qua cho nàng ta.

Họa Mi cũng không có hỏi nhiều, xoay người liền tự đi ra ngoài, gọi Thu Thiên đi vào.

"Nô tỳ ra mắt Đại tiểu thư."

Thu Thiên dáng dấp rất thanh tú, dáng vẻ cao gầy, thân hình gầy nhỏ, mặc một bộ đào phấn la quần, giơ tay nhắc chân ngược lại hết sức quy củ, không dám nhìn Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ ngay cả Cổ ma ma cũng phạt, huống chi các nàng là những tiểu nha hoàn.

"Hôm nay là người lấy đồ ăn sáng?"

Vân Thiên Vũ giọng nói lạnh lùng nhìn chăm chăm Thu Thiên, Thu Thiên thật nhanh ngẩng đầu nhìn một cái, sau đó gật đầu: "Vâng, là Họa Mi tỷ tỷ để cho nô tỳ đi lấy, xin hỏi tiểu thư có vấn đề gì không?"

Vân Thiên Vũ nhìn hai mắt Thu Thiên, phát hiện nha đầu này ánh mắt trong sáng, tuyệt không hốt hoảng, nếu như nàng ấy thật biết cái gì, sẽ không trấn định như thế.

Cho nên chuyện này, Thu Thiên cũng không có xen vào.

Vân Thiên Vũ không để ý đến Thu Thiên, chỉ phân phó nàng ấy nói: "Đi gọi Cổ ma ma vào."

"Vâng, tiểu thư."

Thu Thiên không hiểu ra sao, không biết rõ Đại tiểu thư có ý gì.

Chẳng những nàng, ngay cả Họa Mi cũng không rõ ràng tiểu thư nhà mình muốn làm cái gì, đợi đến Thu Thiên đi ra ngoài, nàng liền vội vàng hỏi: "Tiểu thư, thế nào?"

Vân Thiên Vũ lạnh nhạt lắc đầu một cái, con người thâm trầm nhìn ngoài cửa.

Cổ ma ma lúc trước bị thua thiệt, lần này khôn hơn, vừa nghe đến lời của Thu Thiên, lập tức chạy tới nhìn Vân Thiên Vũ.

Bà ta vừa thấy Vân Thiên Vũ cũng không dám bày ra tư thái dạy dỗ Vân Thiên Vũ nữa, khóc rống sấm hối nói: "Đại tiểu thư, lão nô biết sai lầm rồi, lão nô không dám, xin Đại tiểu thư cho lão nô một cái cơ hội đi."

Chờ bà ta tránh thoát lúc này, trở lại tính toán tiểu tiện nhân này.

Cổ ma ma âm thầm nghĩ, ngồi trên ghế Vân Thiên Vũ tự nhiên không có bỏ qua cho ánh mắt của bà ta, khóe môi cười lạnh, bất quá trên mặt sắc mặt ngược lại không có hiện ra, thân nhiên nói.

"Cổ ma ma, không phải là ta không nể mặt người, lúc trước đúng là người làm hơi quá, nói thế nào, ta cũng là chủ tử, còn chịu không được để một nô tài giáo huấn, bất quá người là người bên cạnh lão phu nhân, ta cũng không thể quá mức không phải sao? Đứng lên đi."

Cổ ma ma vừa nghe Vân Thiên Vũ nói, trong lòng lại chuyển động, khóe miệng hếch lên, âm thầm nghĩ, coi như người có kiến thức, tiểu tiện nhân, bất quá đã chậm, hôm nay món nợ này ta coi như nhớ kỹ, trở về tất nhiên muốn trả thù.

Vân Thiên Vũ giống như không thấy sắc mặt Cổ ma ma, đưa tay bưng một chén cháo hạt sen mật ong cháo đưa tới trước mặt Cổ ma ma.

"Đây là phần thưởng cho người."

Có phạt có thưởng, tiểu tiện nhân này ngược lại có thủ đoạn, so với Nhị tiểu thư thông minh nhiều lắm, nếu như nàng ta do phu nhân sinh ra thật tốt a.

Cổ ma ma cảm thán một tiếng, hơi khách khí một tiếng, liền bưng cháo hạt sen ong mật tới đây ăn.

Họa Mi vừa nhìn nóng nảy, đây là đồ ăn sáng của tiểu thư a, tiểu thư thế nào cho lão phu này ăn.

Nàng há miệng liền muốn nói chuyện, bất quá nhận được ánh mắt cảnh cáo của Vân Thiên Vũ, rốt cục không lên tiếng.

Phía dưới Cổ ma ma sau khi, lau miệng, tấm tắc khen: "Không tệ, ăn ngon, ăn ngon thật."

Chỉ là bà ta vừa mới nói xong, đầu đau, cái chén trong tay sẩy tay rơi xuống đất.

Trong phòng khách, Cổ ma ma ôm đầu kêu lên: "Đầu của ta, nhức đầu a, đầu đau quá."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Phức Tạp

Editor: Huynhnhu142

Cổ ma ma ôm đầu xông ra ngoài, trong phòng khách, Họa Mi kinh ngạc nhìn chuyện phát sinh hết thấy, nàng nhớ Cổ ma ma là ăn chén cháo của tiểu thư mới có thể như vậy, chẳng lẽ chén cháo kia có vấn đề.

Họa Mi trắng mặt, chỉ vào chén bể trên đất.

"Tiểu thư, chẳng lẽ chén cháo này có vấn đề."

Vân Thiên Vũ gật đầu một cái, thông thả ung dung nói: "Đúng, cháo bị người hạ độc."

"Người nào ghê tởm như vậy a, nô tỳ muốn đi nói cho Hậu gia, nhất định phải làm cho Hậu gia tra rõ chuyện này."

Vân Thiên Vũ nâng mày lạnh lạnh nhìn Họa Mi một cái, Họa Mi lập tức nhớ lại Hậu gia còn ước gì tiểu thư bị độc chết, rốt cục an phận đứng lại.

Bất quá trong lòng vẫn như cũ giận đến bốc lửa: "Đến tột cùng là người nào cùng tiểu thư thâm cừ đại hận như vậy, vậy mà hạ độc tiểu thư."

Nàng nói xong như nghĩ đến cái gì đó xoay mình mở to hai mắt.

"Đúng là Nhị tiểu thư, nhất định là nàng ta, Nhị tiểu thư am hiểu y thuật, nàng bá sứ Lăng Vân Tông danh tiếng, độc này nhất định là nàng ta hạ."

"Coi như biết là nàng ta hạ, nhưng người cùng ai nói đi."

Vân Thiên Vũ cầm một khối bánh ngọt vào miệng, nếm nếm, cảm thấy bánh ngọt này làm được cũng không tệ lắm, nhìn nói với Họa Mi: "Đừng tức giận, hiện tại chúng ta bị những thứ này, rất nhanh sẽ trả lại."

Nàng nói xong phân phó Họa Mi: "Cho ta chén nước đi, cứ như vậy tạm ăn đi."

"Hảo."

Họa Mi không lên tiếng, chấp nhận đi đổ nước tới đây đưa tới tay Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ ăn mấy khối bánh ngọt liền no rồi, ý bảo Họa Mi ăn cái gì, chính nàng là đi ra phòng khách ở trong sân tản bộ.

Bên trong Tử Trúc hiên, người làm cũng không coi là đặc biệt nhiều, nhưng là bởi vì chuyện Cổ ma ma lúc trước, bọn hạ nhân không dám nửa đối với Vân Thiên Vũ không có nửa điểm không cung kính, mọi người hết sức khách khí.

Vân Thiên Vũ vừa tản bộ vừa nghĩ tới, như thế nào mau sớm lấy được Tây Tủy Đan, mặc dù Phượng Hoàng đại nhân nói trong Phượng Linh Giới có Tây Tủy Đan, nhưng kia phải cứu rất nhiều người, coi như nàng muốn cứu, trong khoảng thời gian ngắn ở nơi nào có nhiều người như vậy cho nàng cứu đây.

Cho nên nàng phải nghĩ biện pháp khác lấy được Tây Tủy Đan.

Nàng nhất định mau sớm cường đại lên, tuyệt đối không thể hoàn toàn dựa vào Tiêu Cửu Uyên tới bảo vệ mình.

Bởi vì người nam nhân kia chỉ cần tra rõ người phía sau giết vị hôn thê của hắn, hắn sẽ từ hôn, đến lúc đó nàng lại trông cậy vào người nào đến bảo vệ nàng đây.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, đột nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, nghĩ đến một chỗ tới, phòng đấu giá Huyền Thiên.

Phòng đấu giá Huyền Thiên này, một tháng bán đấu giá một lần, bên trong món đồ đấu giá, rất nhiều đều là trân phẩm, chẳng những có linh tinh, còn có các loại linh khí, hơn nữa thậm chí còn có các loại đan dược, linh quyết.

Mỗi tháng phòng đấu giá này mở cửa một lần, liền có rất nhiều người đi vào đấu giá đồ.

Tẩy Tủy Đan mặc dù trân quý, nhưng cũng không phải hiếm có, thường ngày phòng đấu giá này cũng có qua, cho nên nàng có thể đến phòng đấu giá Huyền Thiên đi xem một chút, nói không chừng có thể có được Tẩy Tủy Đan.

Trước kia nàng không dám đi phòng đấu giá Huyền Thiên chỗ như thế, nhưng bây giờ không giống nhau, nàng chẳng những có năm mươi vạn lượng ngân phiếu Tuyên vương đưa tới, còn có đồ cưới Vĩnh Ninh Hậu phủ, danh mục đồ cưới kia lấy ra đi bán của cải lấy tiền mặt, đại khái cũng có trị giá không ít bạc.

Cứ như vậy, nàng chẳng những có thể lấy được Tẩy Tủy Đan, còn có thể đấu giá thứ khác.

Vân Thiên Vũ nghĩ tới đây cái, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, sau đó nghĩ đến thân thể mình không tốt, liền trong vườn chạy bộ.

Chạy xong bước sau, lại luyện công phu quyền cước, Họa Mi tới đây thăm một lần, không có quấy rầy nàng lại đi lặng lẽ.

Mắt thấy gần buổi trưa, nàng dừng lại tay chân dùng khăn lau mồ hôi trở về, trước mặt thấy có không ít hộ vệ vọt tới, trong chớp mắt chặn lại đường đi của nàng, cầm đầu hộ vệ chính là Vĩnh Ninh Hạo phủ đội trưởng hộ vệ Vệ Tử Trùng.

Vệ Tử Trùng trường đao trong tay run lên, lạnh lẽo kêu to: "Đại tiểu thư, xin theo chúng ta đi một chuyến, lão phu nhân cùng Hạo gia còn có phu nhân đang phòng khách chờ người."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Cuồng Vọng Không Kiềm Chế Được

Editor: Huynhnhu142

Vân Thiên Vũ nhìn Vệ Tử Trường một cái, cũng không sợ, chỉ lạnh lùng mở miệng: "Người thu hồi Trường Dao đi, nếu không đừng trách ta không khách khí."

Vệ Tử Trường sửng sốt một chút, rất nhanh nghĩ tới thân phận của Vân Thiên Vũ, liền thu hồi Trường Dao, bộ mặt làm khó dễ nói.

"Đại tiểu thư, người đừng làm khó khăn chúng ta, chúng ta cũng là phụng mệnh làm việc."

Vân Thiên Vũ hơi nhếch mày ý bảo nói: "Phía trước dẫn đường thôi."

Nàng cũng muốn xem bọn họ muốn làm gì.

Vệ Tử Trường thấy Vân Thiên Vũ cũng không có làm khó hấn, xoay người ở trước mặt dẫn đường, đồng thời trong lòng cảm thán một phen, thật ra thì Đại tiểu thư người quả thật không tệ, đáng tiếc không được Hậu gia cùng phu nhân thích.

Đoàn người mới vừa đi tới trước mặt tiểu viện Tử Trúc hiên, Họa Mi vội vàng chạy vội tới, nóng lòng mở miệng: "Tiểu thư, đã xảy ra chuyện gì?"

"Ta không biết, đang nhanh chân đến xem đây?"

Vân Thiên Vũ suy đoán đại khái cùng Cổ ma ma có liên quan.

Đoàn người đi tới phòng khách An quốc Hậu phủ, trên đường đưa đến không ít người quan sát, mọi người nhỏ giọng nghị luận, trong đó có người vẻ mặt xem kịch vui, vẻ mặt kia giống như Vân Thiên Vũ lập tức sẽ phải xui xẻo.

Vân Thiên Vũ lại lơ đãng cười lạnh, Cổ ma ma mặc dù điên rồi thì thế nào, cũng không phải là nàng hạ độc, nếu như tra, cũng muốn nhìn một chút đến tột cùng người nào sẽ lộ ra.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, đột nhiên nghe được có người khóc.

Vĩnh Ninh Hậu phủ Tiền viện phòng khách ngoài cửa, lúc này vây quanh không ít người làm, mọi người đang nghị luận, trong đó có người hầu khóc rống.

Vừa nhìn thấy Vân Thiên Vũ tới đây, những người xem náo nhiệt vây trước chợt một tiếng giải tán ra, đồng thời có người kêu một câu: "Đại tiểu thư tới."

Âm thanh này vừa dứt, liền có người tê tâm liệt phế kêu lên: "Đại tiểu thư, người lòng dạ quá độc ác, thế nhưng bởi vì mẫu thân ta dạy người quy củ, người liền uy mẫu thân ta ăn độc dược, người trả mạng cho ta mẫu thân."

Vân Thiên Vũ nhìn sang, phát hiện trên đất trước cửa phòng khách, lúc này nằm một người, người kia lại là Cổ ma ma, Cổ ma ma trên người ướt nhẹp, tựa hồ mới vừa bị người từ trong nước vớt đi lên, bất quá lúc này bà ta không còn như trước phách lối nữa, an tĩnh nhắm mắt lại, nằm ở trong ngực một người đàn ông.

Người này hẳn là con trai của Cổ ma ma, khi nam nhân này ngẩng đầu nhìn về Vân Thiên Vũ, trong mắt tràn đầy hận ý, giống như hận không

được ăn Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ mặt mũi thản nhiên nhìn một cái, cũng không có bất kỳ bày tỏ, cũng không sợ, cũng không khẩn trương, chỉ thong dong một đường đi vào phòng khách.

Bất quá nàng vừa đi vào, đón đầu liền nghe được một tiếng quát chói tai.

"Quỳ xuống."

Âm thanh kia sắc giọng dị thường, vừa nghe liền biết lên tiếng người nói nổi giận vô cùng.

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu hướng phòng khách phía trên nhìn lại, rốt cuộc thấy người lên tiếng là một người dáng dấp rất giống thái lão phu nhân, mặc một thân hoa phục màu vàng tinh khiết vải bồi đế giày, màu tím nhạt diện váy, trên đầu mang đai buộc đầu thêu hoa điều, cả người nhìn qua uy nghiêm lại lạnh lùng nghiêm nghị, một đôi con ngươi thật giống như ánh mắt điều hâu, hung ác nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ.

Nữ nhân này chính là Vĩnh Ninh Hậu phủ lão phu nhân, mẫu thân của Vĩnh Ninh hậu Vân Lô, cũng là cô cô Vĩnh Ninh Hậu phu nhân Liễu thị.

Lão phu nhân xưa nay không thích Vân Thiên Vũ, chưa bao giờ muốn thấy Vân Thiên Vũ, thân là tổ mẫu nhưng không có nửa điểm thương yêu Vân Thiên Vũ.

Nếu bà ấy không đau Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ làm sao có ý nửa điểm tôn trọng, nàng nhàn nhạt nhíu mày, nhìn lão phu nhân nói.

"Không biết lão phu nhân để cho ta quỳ vì cái gì."

Lão phu nhân không ngờ mình khiến người này quỳ xuống, nàng thế nhưng quỳ đều không quỳ, chẳng những không quỳ, còn một bộ dáng không xem ai ra gì.

Không khỏi tức giận trong lòng, chỉ vào Vân Thiên Vũ quát to: "Người quá cuồng vọng không kềm chế được rồi, hại chết người lại vẫn như thế cứng đầu, người cho rằng người là Ly thân vương phi tương lai rồi muốn làm gì thì làm sao?"

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Nhân Chứng Vật Chứng Đều Đầy Đủ

Editor: Huynhnhu142

Trong phòng khách, Vân Thiên Vũ khước miệng nhẹ nhàng kéo kéo, trong trẻo lạnh lùng nói: "Xin lão phu nhân chỉ điểm một chút, ta hại chết người nào?"

Vân Thiên Vũ dứt lời, ngoài cửa có người nhận miệng, kêu to lên: "Đại tiểu thư, mẫu thân ta chẳng lẽ không đúng người hại chết sao? Nàng là phụng mệnh Hậu gia đi đến bên cạnh người dạy người quy củ, nhưng cũng bởi vì nàng thuyết giáo người hai câu, người liền giết nàng sao?"

Ngoài cửa tiếng người nói xong, trong phòng khách trng, lão phu nhân đen mặt lại chỉ vào Vân Thiên Vũ, nổi giận mở miệng.

"Người nghe chưa? Đây là một cái mạng a, người không hài lòng cứ như vậy hại chết một mạng người, đây là người nào cho người lá gan to vậy a, coi như người là Ly thân vương phi tương lai, cũng không thể như thế cuồng vọng ương ngạnh, muốn làm gì thì làm đi."

Lão phu nhân nói xong, Vĩnh Ninh hậu Vân Lôi đau lòng vô cùng nhận miệng: "Gia môn bất hạnh a, gia môn bất hạnh."

Hậu phu nhân nước mắt liên liên nhìn ngoài cửa, bộ mặt thương tâm nói: "Đáng thương Cổ ma ma, chẳng những chiếu cố lão phu nhân nửa đời,

còn chiếu cố Hậu gia mấy năm, không nghĩ tới cuối cùng nhưng lại rơi vào một kết quả như vậy."

Liễu thị nói xong, khiến cho lão phu nhân trái tim lửa lớn hơn, rốt cuộc là người hầu hạ mình bao nhiêu năm, trong lòng sao có thể không có tình cảm, một đôi mắt trừng to như chuông đồng lớn, trong lòng hạ quyết tâm tốt hơn trừng phạt Vân Thiên Vũ, báo thù cho Cổ ma ma.

Trong phòng khách, Vân Thiên Tuyết mắt lạnh nhìn Vân Thiên Vũ bị mọi người chỉ trích, khóe môi từ từ vẽ ra nụ cười u ám giấu cợt, Vân Thiên Vũ, ta cũng muốn nhìn một chút hôm nay người như thế nào thoát thân?

Nàng trong lòng suy nghĩ, trên mặt hiện đầy bất khả tư nghị, nhìn Vân Thiên Vũ nói.

"Đại tỷ tỷ, người thế nào như vậy, tại sao có thể như thế lòng dạ độc ác đối đãi với Cổ ma ma đây, Cổ ma ma nàng nhưng là hầu hạ phụ thân lão nhân a?"

Nàng vừa nói nhẹ giọng khóc sùi đứng lên, dáng vẻ hoa lệ đầm mưa, có một cỗ động lòng người.

Nàng như vậy, khiến cho người hầu trong phòng khách, mọi người trong lòng cảm thán.

Nhị tiểu thư thật là người tâm địa thiện lương.

Xem xét lại Đại tiểu thư, thật sự là quá ghê tởm, rõ ràng hại chết Cổ ma ma, lại vẫn một bộ dạng lơ đãng.

Thậm chí lão phu nhân để cho nàng quỳ xuống đều không quỳ, thật sự là ghê tởm.

Mọi người nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ cười lạnh quét nhìn một vòng sau, chằm chọc mở miệng: "Các người cái này định tội cho ta, coi như ta vào Hình bộ đại lao, cũng muốn tra tra hỏi một chút, mới có thể định tội, các người này hỏi cũng không hỏi, liền trực tiếp định tội cho ta?"

Vân Thiên Vũ nhìn về lão phu nhân, không vội không nóng nảy nói.

"Lão phu nhân, ta là cháu gái của người a, cháu gái ruột dòng chính, người thế nào hỏi cũng không hỏi liền cho ta định tội, người còn là thân nhân của ta sao?"

Lão phu nhân sắc mặt cứng lại.

Vân Thiên Vũ lại quay đầu nhìn về Vân Lô: "Phụ thân, chẳng lẽ ta là người nhặt được? Bằng không vì sao tra đều không tra liền định ta tội đây, cổ ngữ có câu hồ giữ không ăn thịt con, như người vậy có thể so với con cọp kia còn độc ác vô cùng a."

Vân Lô trong nháy mắt bị chọc tức đến, ánh mắt trợn to, hô hấp dồn dập suyễn đứng lên.

Liễu thị đưa tay thay hăn phủ ngực.

Vân Thiên Tuyết ngẩng đầu lên, hoa lê đài vũ mở miệng: "Đại tỷ tỷ, tổ mẫu cùng phụ thân thế nào không có tra, nhân chứng vật chứng đầy đủ, bọn họ mới có thể nhất định định tội của người ."

"Nhân chứng vật chứng đầy đủ?"

Vân Thiên Vũ cười lạnh nhìn về Vân Thiên Tuyết, nàng thật muốn xem như thế nào gọi là nhân chứng vật chứng đầy đủ.

Vân Thiên Tuyết ván này thật muốn xem đến tột cùng là người tăng thêm một bậc, hay là ta tăng thêm một bậc.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Tiêu Cửu Uyên Khiến Trách

Editor: Huynhnhu142

Bất quá nữ nhân này xem ra cũng rất lợi hại, lúc trước nàng còn tưởng rằng nàng ta không thông minh đấy.

Xem ra là nàng nghĩ lầm rồi, nàng tự cho rằng nàng hạ độc, liền nghĩ đến nếu như thất thủ, phía sau sẽ làm như thế nào, cho nên mới phải có Cổ ma ma chết, mới có nói nhân chứng vật chứng.

Hảo, thật lợi hại, nếu như thế, nàng hãy theo nàng ta hảo hảo vui đùa một chút.

Đối phó loại nữ nhân này, không nên để cho nàng ta dễ dàng chết, nếu muốn có ý gì đó hủy diệt nàng, để cho nàng ta từ đám mây rơi xuống, hơn nữa hung hăng hành hạ, bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể trả thù nàng ta qua nhiều năm như vậy khi dễ bản thân mình lúc trước tội nghiệp.

Trong phòng khách, lão phu nhân cùng Vân Lôi vốn là bởi vì lời của Vân Thiên Vũ, mà nhất thời giật mình, đợi đến giọng nói Vân Thiên Tuyết vang lên, lão phu nhân cùng Hậu gia tỉnh lại, cùng nhau nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ.

"Đúng vậy, nhân chứng vật chứng đầy đủ, người kêu ta thế nào bao che người. Coi như người là thân nhân của chúng ta, chúng ta cũng không thể thật xin lỗi Cổ ma ma đi."

"Không biết vật chứng chứng câu toàn này là có ý gì?"

Vân Thiên Vũ lạnh lùng nói.

Lão phu nhân đang muốn nói chuyện, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng quản gia cao giọng kêu: "Ly thân vương gia giá lâm."

"Tuyên vương đến."

"Hoài vương đến."

Vân Thiên Vũ nghe được âm thanh ngoài cửa bấm báo, không nhin được nhú mi lên, ánh mắt lạnh hai phân, Tiêu Cửu Uyên tại sao cũng tới? Hắn hảo hảo chạy tới làm cái gì.

Chỉ là hơi vừa nghĩ liền suy nghĩ minh bạch, nàng trước mắt mang danh phận Ly thân vương phi.

Vĩnh Ninh Hạo phủ người lá gan lớn hơn nữa, cũng không dám tùy tiện xử trí nàng, mặc dù bọn họ có nói nhân chứng vật chứng, cũng không dám tự tiện xử lý chuyện này, cho nên Tiêu Cửu Uyên tới đây, là bởi vì có người bấm báo hắn, hắn mới tới được.

Vân Thiên Vũ trong lòng không nói ra được giận, nói thật ra nàng không tình nguyện kéo theo Tiêu Cửu Uyên, tên kia căn bản là người hay thay đổi tính tình, nếu như bởi vì nàng cố ý hư chuyện của hắn, thua thiệt xui xẻo vẫn là nàng.

Nàng muốn cho tới bây giờ chính là danh tiếng Ly thân vương phi, chỉ cần có cái này, nàng sẽ không sợ người nào gây sự với nàng.

Nhưng bây giờ Tiêu Cửu Uyên đã tới, nàng không thể không đối mặt.

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn lại, thấy cả đám người từ ngoài cửa đi tới, trong đó có người chói mắt nhất, mặc một bộ cẩm bào vàng Bàn Long

ngân văn bên hoa lệ, thắt lưng bó buộc đai lưng màu bạc, ngọc bội đóng đưa trái phải, theo hăn đi lại, ngọc bội không ngừng lay động, không nói ra được khí phách hoa lệ.

Người này vừa đứng trong phòng khách, cả phòng khách nháy mắt sáng ngời chói mắt đứng lên, người người cũng theo dõi hăn, mọi người đáy lòng than thở.

Ly thân vương gia, quả nhiên là thiên chi kiêu tử, nhân trung long phượng, chẳng những phong tư xước tuyệt, hơn nữa khí phách cuồng vọng.

Nhất là một đôi Quỷ Phủ thần công điêu khắc mà thành mặt mũi, hơn cả danh gia bút hội bình thường tinh xảo, độc nhất vô nhị.

Thường ngày hoàng thất kiêu tử Tuyên vương tuần mỹ tôn quý, cùng đi tới với hăn, cứng rắn bị hăn đoạt đi tất cả hào quang.

Trở thành vật làm nền.

Bất quá mặc dù người đàn ông này tuần mỹ không gì sánh được, nhưng thủ đoạn tàn khốc máu tanh, tính tình cổ quái khó lường, cũng làm cho người kiêng kỵ.

Trong phòng khách, Vân Lô cùng lão phu nhân chờ vừa nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên cùng đám người Tuyên vương Hoài vương tới đây, vội vàng đứng dậy đón.

"Thần, thần (phụ) chờ ra mắt Ly thân vương gia, Tuyên vương, Hoài vương."

Tiêu Cửu Uyên chỉ giơ tay lên, ý bảo mọi người đứng dậy, cũng không có nói nhiều, đi thẳng tới trước mặt Vân Thiên Vũ, từ trên cao nhìn xuống Vân Thiên Vũ, trong con ngươi đen nhánh tràn đầy lệ khí, nói ra khỏi miệng nói, cũng là lãnh khốc dị thường.

"Người lá gan càng lớn, ngay cả người cũng giết."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Không Coi Ai Ra Gì

Editor: Huynhnhu142

Vân Thiên Vũ khóe miệng kéo kéo, đưa cho hắn một trận tức giận cười chê.

Bên cạnh Tiêu Cửu Uyên Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch, nhú mày nhìn Vân Thiên Vũ, gương mặt bất khả tư nghị, nữ nhân này lá gan có phải hay không quá lớn, lúc trước hãm hại người thì thôi, hiện tại ngay cả người cũng giết.

Chẳng lẽ đây là không có sợ hãi, bất quá coi như nàng là Ly thân vương phi tương lai, giết người cũng không phải là trò đùa.

Cửu hoàng thúc hắn chẳng lẽ sẽ bao che nàng sao?

Tiêu Thiên Dịch nghĩ đến Vân Thiên Vũ làm thịt hắn năm mươi vạn lượng ngân phiếu, trong mắt trái rộng lãnh ý, châm chọc mở miệng nói: "Vân Thiên Vũ, năm mươi vạn lượng ngân phiếu vẫn không thể thỏa mãn ngươi, ngươi đây bề trên cũng giết, thật chẳng lẽ là kích thích hơi quá."

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn về Tiêu Thiên Dịch, mắt trong suốt lạnh lẽo, nàng trước mắt cùng Tiêu Cửu Uyên là hợp tác lẫn nhau, cho nên tốt nhất không nên đắc tội hắn, người này coi là cái thứ gì.

Vân Thiên Vũ lạnh lùng nói: "Tuyên vương, cơm có thể ăn nhiều, nói không thể nói lung tung, lời nói ra khỏi miệng, giống như tát nước ra ngoài, nếu như đến lúc đó làm mất mặt, đã có thể khó coi."

"Người."

Tiêu Thiên Dịch đen mặt, giận nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, nữ nhân này quá kiêu ngạo, vốn là hãn còn đang suy nghĩ, có cần hay không giúp nàng một chút, không nghĩ tới nàng thế nhưng không tán thưởng như thế, quên đi, tìm đường chết thì để cho nàng chết.

Tiêu Thiên Dịch cắn hận suy nghĩ.

Bên cạnh hãn Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu, rõ ràng mở miệng nói: "Lục hoàng đệ, chuyện này còn không có tra rõ, người cũng không thể vô duyên vô cớ oan uổng Vũ nhi biểu muội."

Thanh âm trong sáng mà vang dội, làm cho người ta chán ghét không được.

Vân Thiên Vũ thật nhanh nhìn người nói chuyện, nhận ra người nói chuyện, chính là Đông Ly quốc hoàng thất Tứ hoàng tử Tiêu Thiên Nghiêu, được hoàng đế tứ phong là Hoài vương.

Hoài vương thân hình cao lớn, ngũ quan tuấn lãng, hơi có chút phong thái võ tướng cường tráng, lời nói ra khỏi miệng cũng quang minh lỗi lạc nhiều lắm.

Hoài vương xuất từ trong cung do Thục phi hạ sinh, Thục phi chính là người Vĩnh Ninh Hậu phủ Vân gia.

Vân Thiên Vũ ánh mắt hơi híp lại, khuôn mặt như có điều suy nghĩ.

Nếu như Hoài vương xuất thân từ Vĩnh Ninh Hậu phủ, Vĩnh Ninh hậu Vân Lô vì sao không đem Vân Thiên Tuyết gả cho Hoài vương, thân càng thêm thân, ngược lại có ý muốn gả Vân Thiên Tuyết cho Tuyên vương làm phi đây.

Vân Thiên Vũ suy tư, thấy Hoài vương nhìn sang, hướng Hoài vương gật đầu một cái: "Ra mắt Hoài vương."

Hoài vương khẽ cười gật đầu, sau đó đi tới, hướng lão phu nhân cùng Vân Lô thi lễ: "Ra mắt ngoại tổ mẫu, ra mắt cữu cữu."

Lão phu nhân cùng Vân Lô cười gật đầu: "Hoài vương không nên khách khí."

"Ngoại tổ mẫu thân thể có khỏe không?"

"Tốt vô cùng, mẹ ngươi ở trong cung tình hình như thế nào?"

Lão phu nhân quan tâm hỏi tình huống nữ nhi, Hoài vương đưa tay đỡ lão phu nhân hướng phòng khách đi tới, hai người vừa đi vừa nói chuyện.

Chẳng qua là trong phòng khách một giọng nói khác đột ngột cắt đứt hai người bọn họ nói chuyện.

An Thân Vương thế tử Tiêu Dạ Thần, thanh âm hưng phấn vang lên: "Vân Thiên Vũ, những thứ đó ta ngay cả đem cho người đấu giá, danh mục đồ cưới cũng được hai mươi một vạn tám ngàn lượng, mặc khác, Tuyên vương phủ đưa tới hai rương châu báu, cũng hơn năm vạn hai, đây là ngân phiếu, người mau cất xong."

Vừa nói đến tiền, Vân Thiên Vũ tâm tình tốt, đưa tay nhận lấy tất cả ngân phiếu mà Tiêu Dạ Thần đưa cho nàng, sau đó từ trong rút ra một vạn lượng ngân phiếu đưa tới trong tay Tiêu Dạ thần.

"Đây là đưa cho người phí giúp ta."

Tiêu Dạ Thần trở về: "Không cần, chúng ta không là bằng hữu sao, trợ giúp lẫn nhau còn thu phí gì a, người đây là không lấy ta làm bằng hữu sao?"

"Vậy được, ta cũng không khách khí với người, lần sau ta mời đến tửu lâu tốt nhất kinh thành ăn cái gì."

"Hảo, quyết định."

Hai người không coi ai ra gì nói nói, trong phòng khách mọi người mặt cũng tối.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Chưa Thấy Quan Tài Chưa Đồ Lễ

Nhất là hai người nói chuyện bán đồ cưới lấy tiền, còn có Tuyên vương đưa tới hai rương châu báu cũng bị bán lấy tiền mặt.

Vĩnh Ninh hậu Vân Lô và lão phu nhân cùng với Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch sắc mặt tất cả đều trầm xuống, con người hàn quang soàn soạt nhìn Vân Thiên Vũ.

Vân Lô sắc mặt khó coi đến đáng sợ, cắn răng thở hổn hển nhìn Tiêu Cửu Uyên trầm giọng nói: "Vương gia, hôm nay thần sở dĩ cho người mời vương gia tới đây, bởi vì Vân Thiên Vũ cả gan làm loạn mưu hại nhân mạng, nhưng bởi vì nàng là hoàng thượng hạ chỉ cưới Ly thân vương phi, chuyện này như thế nào quyết định, thần nhất thời không nắm được chủ ý, cho nên mới phải xin vương gia tới đây, vương gia người xem?"

Tiêu Cửu Uyên ngồi ở một bên trong phòng khách, biếng nhác dựa vào ghế, ừ ừ giống như Sư Tử Vương, chẳng qua là hắc trong con người đen nhánh thâm thúy tràn đầy nghiêm túc, làm cho người trong phòng khách, theo bản năng im lặng, cấm như hàn thiên.

Mặc dù Tiêu Dạ Thần và Vân Thiên Vũ hai người cũng ngoan ngoãn ngừng nói, không dám nói lung tung.

Tiêu Cửu Uyên đưa ra tay thon dài như ngọc gõ nhẹ lên cái bàn bên cạnh, từ từ mở miệng: "Vậy thì thẩm tra đi, nếu như nàng thật giết người, bốn vương sẽ không bao che."

Tiêu Cửu Uyên vừa nói xong, Tiêu Dạ Thần bất mãn cau mày, muốn nói chuyện, thấy sắc mặt Tiêu Cửu Uyên lạnh lẽo, không dám nhiều lời.

Chỉ quay đầu mặt lo lắng nhìn Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Dạ Thần nhẹ lắc đầu một cái, ý bảo hẳn không cần lo lắng.

Tiêu Dạ Thần trong lòng hơi buông lỏng một chút, xoay người tự đi tới một bên trong phòng khách, bất quá không quên ai oán trợn mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên một cái.

Trong phòng khách, mọi người nghe Tiêu Cửu Uyên nói, mỗi người tìm chỗ ngồi xuống tới.

Vĩnh Ninh Hậu phủ lão phu nhân cùng đám người Vân Lô trong lòng cao hứng không dứt, nhất là Vân Lô, trong lòng được gọi là một giải hận a.

Vân Thiên Vũ, đợi đến Ly thân vương gia mặc kệ người, xem ta như thế nào thu thập người, Ly thân vương gia thế nhưng công khai nói không bao che người.

Trong phòng khách, Vân Lô Liễu thị cũng rất cao hứng, về phần Vân Thiên Tuyết vốn là người nên cao hứng nhất.

Nhưng là lúc này tất cả lực chú ý của nàng ta đều đặt ở trên người Tiêu Cửu Uyên, mặc dù nàng cố gắng làm bộ không có nhìn Tiêu Cửu Uyên, duy trì một dáng vẻ nữ nhi khuôn phép thế gia, nhưng nếu như nhìn kỹ, không khó nhìn ra trên mặt của nàng ta gò má có chút hơi hồng, cố gắng ngồi thẳng thân thể của mình, giống như muốn cho Tiêu Cửu Uyên thấy một mặt tốt đẹp nhất của mình.

Đáng tiếc những thứ này đều là Vân Thiên Tuyết tự cho là đúng, căn bản không ai chú ý tới nàng, ngay cả người nàng ta thích Tuyên vương Tiêu

Thiên Dịch cũng không có chú ý tới sự khác lạ của nàng ta.

Đại gia trước mắt lực chú ý toàn bộ tập trung ở trên người Vân Thiên Vũ.

Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch ý định cũng tập trung ở trên người Vân Thiên Vũ, hăn nghiêm túc suy nghĩ, nếu như cửu hoàng thúc thật không bao che Vân Thiên Vũ, chẳng lẽ hăn thật nhìn Vân Thiên Vũ bị Vân Lôi trừng phạt sao?

Không biết tại sao, hăn chung quy cảm thấy không đành lòng.

Trong phòng khách, mỗi người mỗi tâm tư suy nghĩ, mà đầu tiên Hậu phu nhân cùng Vân Lôi đã không thể chờ đợi muốn thu thập Vân Thiên Vũ.

Lão phu nhân giận nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ hung hăn nói: "Vân Thiên Vũ, hiện tại cho ngươi một cơ hội, ngươi nếu như đảng hoàng giao phó cũng như thành thành hướng Cổ ma ma dập đầu tạ tội, chúng ta sẽ không quá mức làm khó dễ ngươi, ngươi nếu không phải giao phó, chờ chúng ta đem chứng cứ bày biện ra tới, tuyệt không sẽ nhẹ tha cho ngươi."

Vân Thiên Vũ kéo kéo khóe miệng nhìn lão phu nhân, trên mặt tràn đầy châm chọc cười lạnh, lão phụ này coi người khác là người ngu sao? Để cho chính nàng thừa nhận, nàng chưa làm qua thừa nhận cái gì a.

"Lão phu nhân nếu ***** nhận định là cháu gái làm, vậy liền trình lên nhân chứng vật chứng, cũng tốt để cho cháu gái tử tâm nhận tội."

Lão phu nhân hừ lạnh: "Người thật chưa thấy quan tài chưa đổ lệ."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Chính Là Cuồng Vọng Như Vậy

"Người đâu, đem đồ vật trình lên, đem người mang vào."

Lão phu nhân hạ lệnh, Vĩnh Ninh Hậu phủ quản gia Triệu Thanh Sơn lập tức cầm đồ, dẫn mấy người làm một đường tiến vào.

Triệu Thanh Sơn cầm trên tay một túi thuốc giấy, mà đi theo phía sau hẳn cũng là người hầu của Tử Trúc hiên, dẫn đầu chính là nha hoàn Thu Thiên lấy đồ ăn sáng cho Vân Thiên Vũ, lúc này Thu Thiên đầu cúi xuống thật thấp, ngón tay túm vạt áo thật chặt, khăn trương quỳ ở dưới mặt.

Sau lưng Thu Thiên, đi theo mấy người làm Hậu phủ, có nha hoàn bà tử còn có gã sai vặt, lúc này tất cả cúi đầu quỳ, mọi người không dám thở mạnh, sợ muốn chết.

Lão phu nhân mở miệng hỏi: "Buổi sáng đến tột cùng xảy ra chuyện gì, các người từng chuyện mà nói?"

Thu Thiên mở miệng trước: "Bẩm lão phu nhân, buổi sáng Đại tiểu thư vẫn không có rời giường, Cổ ma ma cho rằng như vậy không hợp quy củ, cho nên liền vào phòng đang lúc đi gọi Đại tiểu thư đứng lên, sau đó thừa cơ dạy Đại tiểu thư mấy câu, nói Đại tiểu thư đáp ứng mỗi ngày đi đến viện lão phu nhân thỉnh an thăm hỏi, còn phải đi viện Hậu phu nhân thỉnh an thăm hỏi."

"Ai biết Đại tiểu thư tức giận, để cho Cỗ ma ma trong sân quỳ, Cỗ ma ma liền đi ra ngoài viện quỳ xuống, Đại tiểu thư là dẫn theo Họa Mi vào phòng khách dùng đồ ăn sáng, nhưng là Đại tiểu thư cũng không có ăn cháo hạt sen mật ong, nàng đem cháo hạt sen mật ong thưởng cho Cỗ ma ma, Cỗ ma ma, lúc ấy liền nhức đầu, tựa như điên vậy xông ra ngoài."

Thu Thiển sau khi nói xong không nói thêm gì nữa, phía sau nàng một nha hoàn phụ họa: "Chuyện này nô tỳ cũng nhìn thấy, Cỗ ma ma giống như kẻ điên, ôm đầu kêu to đau, đau, sau đó xông ra ngoài."

Hai nha hoàn sau khi nói xong, Triệu Thanh Sơn mở miệng nói: "Đây là lão phu nhân lúc trước hạ lệnh để cho tiểu nhân đi lục soát Tử Trúc hiên, ở trong phòng khách lục soát ra ngoài, vì phòng có người nói nô tài lừa gạt, cho nên lúc đó tiểu nhân kêu mấy người đi theo, tất cả mọi người tận mắt nhìn thấy."

Triệu Thanh Sơn nói xong, sau lưng mấy gã sai vặt vội vàng gật đầu phụ họa: "Vâng, tiểu nhân thấy được."

"Tiểu nhân cũng nhìn thấy."

Lão phu nhân ra lệnh Triệu Thanh Sơn: "Lâm đại phu, gọi hần đi vào tra một chút thuốc giấy này, coi trong đó đến tột cùng có thứ gì?"

"Vâng." Triệu Thanh Sơn rất nhanh kêu Lâm đại phu đi vào, Lâm đại phu trước mặt mọi người nghiệm xét thuốc giấy, rất nhanh tra xét ra ngoài: "Bẩm lão phu nhân, Hậu gia cùng với các vị vương gia, trong túi giấy chính là hủ cốt hoa cùng Tam Diệp Thanh Đăng."

Lão phu nhân hỏi Lâm đại phu: "Hai thứ này là vật gì?"

"Hồi lão phu nhân, hai thứ đồ này có thể đầu độc trí não người, khiến người trở nên ngu khờ, điên dại."

Lâm đại phu dứt lời, lão phu nhân ánh mắt ác độc nhìn về Vân Thiên Vũ.

"Vân Thiên Vũ, người bây giờ còn có gì phản đối? Nhân chứng vật chứng đều ở đây, người còn chống chế được không?"

Lão phu nhân nói xong, cũng không chờ Vân Thiên Vũ nói chuyện, mà là nhìn về Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên, chậm rãi mở miệng: "Vương gia, người xem chuyện này?"

Tiêu Cửu Uyên cũng không có nhìn lão phu nhân, chỉ nhàn nhạt liếc về Vân Thiên Vũ: "Người có gì phản đối?"

Vân Thiên Vũ không nhịn được kéo kéo khóe môi, mặc dù nàng hết sức không muốn thấy Tiêu Cửu Uyên, lại cũng không khỏi cảm khái một phen, bởi vì Tiêu Cửu Uyên cho tới bây giờ mới thôi, thứ nhất hỏi nàng người nói như thế nào.

Người nào sợ định tử hình, tốt xấu gì cũng phải cho người khác một cơ hội mở miệng giải thích đi.

Buồn cười phía trên kia những thứ người gọi là thân nhân, ngay cả một cơ hội mở miệng giải thích cũng không cho nàng, trực tiếp nhận định tội nàng.

Hoặc giả đây cũng là trong lòng bọn họ hy vọng đi, bọn họ tất cả đều ước gì nàng chết!

Nàng lại sao có thể để bọn họ như ý, ngược lại nàng chẳng những không chết, nàng còn phải để bọn họ hết thảy không chết tử tế được.

Vân Thiên Vũ ánh mắt sâu u như mực, nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: "Vương gia, người cho rằng ta là người ngu xuẩn như thế sao, ta nếu như giết người, ai cũng đừng nghĩ bắt được.."

Một câu cuối cùng nói có bao nhiêu cuồng vọng, bên trong phòng khách mặt người nào cũng tối, giết người còn hùng hồn như thế.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Tra Ra Thủ Phạm Thật Sự Sau Màn

Editor: Huynhnhu142

Trong phòng khách, Vân Lô cùng lão phu nhân nghe Vân Thiên Vũ nói xong, trá tin nhảy thành thịch, đã đến nước này, nữ nhân này chẳng lẽ còn có bản lĩnh phản kích.

Lão phu nhân không nói ra được lo lắng, ánh mắt âm ngao nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Người còn muốn ngụy biện, nhân chứng vật chứng."

Lão phu nhân lời nói không có nói xong, Vân Thiên Vũ liền không nhịn được mở miệng: "Vậy coi như người nào vật chứng, ta là thưởng cho Cổ ma ma một chén, nhưng kia cháo là từ trong phòng bếp bưng ra, ai cũng có cơ hội hạ độc, tại sao chính là ta mà không phải người khác đâu?"

"Về phần các người theo như lời vật chứng, một túi thuốc giấy, ta có ngu như vậy sao, hạ độc còn đem thuốc giấy ném ở trong phòng khách chờ các người đi tìm."

Lão phu nhân cùng Vân Lô sắc mặt khó coi.

Trong phòng khách, Tiêu Dạ Thần dẫn đầu đồng ý mở miệng: "Các người cho rằng Vân tiểu thư là người ngu sao? Đem thuốc giấy ném lại chờ các người đi tìm trở về, về phần nhân chứng, ai có thể chứng minh tận mắt Vân tiểu thư bỏ thuốc, những thứ này nô tài chỉ là chứng minh, Vân tiểu

thư cùng Cỗ ma ma âm ỉ, chẳng lẽ cũng bởi vì đôi câu tranh cãi, đã đi xuống độc hại chết bà ta sao?"

Tiêu Dạ Thần dứt lời, Tiêu lão phu nhân cùng Vân Lô mặt toàn bộ cứng lại, nhất thời cũng không biết nói như thế nào để phản bác.

Trong phòng khách Vân Thiên Tuyết vẫn không nói gì, lúc này đã thu liễm tâm thần, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, tràn đầy nhu nhược ánh sáng, âm thanh dịu dàng yếu đuối vang lên.

"Thật ra thì Đại tỷ tỷ không phải cố ý muốn hại Cỗ ma ma, tỷ ấy chỉ là muốn giáo huấn Cỗ ma ma một chút, cho nên mới phải bỏ thuốc Cỗ ma ma cho bà ấy một bài học, không nghĩ tới Cỗ ma ma cuối cùng sẽ trượt chân rơi vào trong hồ nước hậu viện."

Lời của Vân Thiên Tuyết lập tức để cho lão phu nhân cùng Vân Lô tỉnh thần, lão phu nhân nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Người lúc ấy căn bản không muốn lấy mạng Cỗ ma ma, cho nên như thế nào sẽ tử mĩ đem thuốc giấy cất đây, người chỉ là muốn dạy dỗ Cỗ ma ma một cái, nhưng ai biết Cỗ ma ma sẽ bởi vì nhức đầu mà chạy tán loạn khắp nơi, rơi vào trong hồ hậu viện mà chết."

Lão phu nhân nói xong, Vân Lô đau lòng tiếp lời: "Vũ nhi a Cỗ ma ma thế nhưng hầu hạ lão phu nhân cùng ta a, người tại sao có thể như vậy đối với nàng đây, làm hại nàng vứt bỏ một cái mạng, mặc dù người không phải cố ý, nhưng đúng là chuyện hại chết nhân mạng?"

Vân Lô nói xong, len lén nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên cúi đầu sửa sang lại vạt áo trước mặt, thật giống như đối với chuyện trong phòng khách hoàn toàn không có hứng thú, chẳng những không có hứng thú, hẳn còn có chút chán ghét.

Vân Lôi chỉ muốn mau sớm giải quyết xong chuyện này, cho nên về Vân Thiên Vũ nói: "Vũ nhi a, người vô tình phạm lỗi, phụ thân biết, người chỉ cần hướng Cổ ma ma nhận lỗi là được."

Ánh mắt Vân Thiên Vũ trong veo một dạng lãnh ý, nếu như nàng hôm nay nhận sai, chỉ sợ ngày mai cả kinh thành Đông Ly quốc người nào cũng biết nàng Vân Thiên Vũ thân là Ly thân vương phi tương lai, có bao nhiêu ngang ngược càn rỡ, cuồng vọng tự đại, không xem mạng người ra gì, tùy ý chà đạp nhân mạng.

Nếu như thật nói như vậy, Tiêu Cửu Uyên nhất định sẽ giết nàng đầu tiên, bởi vì nàng làm liên lụy tới danh tiếng Ly thân vương phủ.

Hắn tuyệt đối sẽ không để cho người làm nhục bôi nhọ đến Ly thân vương phủ.

Vân Thiên Vũ cười lạnh nhìn về lão phu nhân cùng Vân Lôi: "Xem ra ta hôm nay không chứng minh chút gì, tội danh thật đúng là phải nhận, tốt lắm, ta coi như tra một chút, xem một chút đến tội cùng là người nào ở trong cháo mật ong tổ yến này hạ hủ cốt hoa cùng Tam Diệp Thanh Đăng."

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn về Hậu phủ quản gia Triệu Thanh Sơn, trong trẻo lạnh lùng ra lệnh: "Người đi phòng bếp bên kia, kêu tất cả mọi người trong phòng bếp hôm nay tất cả đi qua, một người cũng không cho phép sót lại."

Triệu quản gia suy sụp, quay đầu nhìn về lão phu nhân cùng Vân Lôi, Vân Thiên Vũ lãnh mở miệng cười: "Thế nào, không phải nói muốn tra sao? Tại sao hiện tại bất động, chẳng lẽ không muốn cho ta mang tội danh mới hết hy vọng a, người biết nói các người bất mãn ta cháu gái này, người không biết còn tưởng rằng các người không hài lòng Ly thân vương gia đây."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Đối Trá Ghê Tởm

Editor: Huynhnhu142

Trong phòng khách, Vân Thiên Vũ nói một câu, khiến cho Vân Lô cùng lão phu nhân sắc mặt trở nên khó coi dị thường, hai người lập tức ra lệnh Triệu Thanh Sơn đem người gọi tới đây.

Vân Lô vội vàng đứng lên hướng Tiêu Cửu Uyên thất lễ.

"Vương gia, thần tuyệt không nghĩ như vậy, tuyệt không nghĩ như vậy."

Tiêu Cửu Uyên mặt mày tuấn mỹ vô song dâng lên sương lạnh, bất quá không phải là nhắm vào Vân Lô, mà là nhắm vào nữ nhân đang trong phòng khách kia.

Vân Thiên Vũ không cần quay đầu cũng biết Tiêu Cửu Uyên đang lườm nàng đây, nàng quay đầu nhìn về Tiêu Cửu Uyên, ôn thuận vô cùng nói.

"Vương gia, ta chính đang suy luận, trước mắt ta mang danh tiếng Ly thân vương phi danh không phải sao? Nếu như ta thật gặp chuyện không may, người bên ngoài nhất định sẽ hồ ngôn loạn ngữ, cho nên vì Ly thân vương phủ, ta nhất định rửa sạch tội danh."

Nói xong lời cuối cùng, Vân Thiên Vũ hoàn toàn một bộ dáng ta là vì Ly thân vương phủ mới cố gắng rửa sạch tội danh cho mình.

Trong mắt Tiêu Cửu Uyên hàn quang văng khắp nơi, phách bá có tiếng.

Âm thanh hắt lạnh lòng sâu kín vang lên: "Nếu như bốn vương phế đi người nữ nhân xấu xí này, người nói vương phủ của bốn vương còn có tồn hại sao?"

Lần này Vân Thiên Vũ đen mặt, đã nói rồi đấy hợp tác đâu rồi, nói xong nàng tự mình giải quyết.

Nàng không phải là mình giải quyết sao, vừa không có làm phiền đại gia hân.

Vân Thiên Vũ trong lòng thật nhanh suy nghĩ, nên như thế nào bỏ đi ý niệm của Tiêu Cửu Uyên.

Một bên trong phòng khách, Vân Thiên Tuyết nhìn Tiêu Cửu Uyên tuần mỹ khí phách như vậy, người tôn quý vô song, cho nên có thể cùng Vân Thiên Vũ thản nhiên nói chuyện, ánh mắt của hân từ đầu tới đuôi cũng không thấy người khác thế nào, ngay cả nàng cũng không có liếc mắt nhìn, nhưng hân vậy mà nhìn Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Tuyết lập tức lòng như lửa đốt, thế nào cũng không khống chế được tâm tình của mình, bất quá dù vậy, nàng cũng không quên bày ra một mặt tốt đẹp nhất của mình, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần trang điểm khéo léo cười duyên, trong mắt chứa đựng ánh sáng dịu dàng, thanh âm càng thêm dịu dàng thật giống như chim hoàng oanh khinh đề.

"Ly thân vương gia, người đừng ghét tỷ tỷ ta, tỷ tỷ nàng không phải là cố ý."

Vân Thiên Tuyết dứt lời, Tiêu Cửu Uyên quay đầu nhìn sang.

Mắt phượng đen tuyền, trong con người đen nhánh thật giống như sẽ đầu độc lòng người, làm cho người ta liếc mắt nhìn liền cam nguyện trầm luân, liếc mắt nhìn liền không khống chế được nhịp tim tăng nhanh, Vân Thiên Tuyết trên gương mặt nổi lên màu hồng đào, cũng không dám nhìn Tiêu Cửu Uyên, cúi đầu nhìn mặt đất.

Vốn dĩ là nam nhân chân chính khí phách, chỉ một cái ánh mắt, liền làm cho người ta cam nguyện trầm luân a.

Trước kia nàng mặc dù biết Tiêu Cửu Uyên là một người xuất sắc, nhưng bởi vì cho tới nay không có đồng thời xuất hiện, cho nên dù sao vẫn cho là người khác nói ngoa, bây giờ cùng hắn tiếp xúc gần gũi, nàng mới biết, người đàn ông này vốn có năng lực đầu độc người.

Hiện tại chỉ cần hắn một câu nói, nàng lập tức gả cho hắn.

Vân Thiên Tuyết suy nghĩ miên man, hoàn toàn không có chú ý tới đối diện Tiêu Cửu Uyên trên mặt không chút nào che giấu chán ghét, trong mắt thoáng qua khinh thường, bởi vì hắn thấy được Vân Thiên Tuyết hoa si, nữ nhân hoa si, còn cho là kinh thành tài nữ, xem ra nữ nhân tất cả đều cùng một dạng.

Không, cũng có ngoại ý muốn, Tiêu Cửu Uyên quay đầu nhìn về Vân Thiên Vũ, mặc dù nữ nhân này rất xấu, nhưng lúc đối mặt hắn, muốn bình thường nhiều lắm.

Điều này làm cho Tiêu Cửu Uyên rất hài lòng, bởi vì Vân Thiên Tuyết hoa si, Tiêu Cửu Uyên rốt cục quyết định vẫn là Vân Thiên Vũ con cờ này tương đối hợp cách.

"Thôi, vậy thì người tương đối bình thường một chút, bốn vương sẽ để cho người tra đi."

Vân Thiên Vũ nghe Tiêu Cửu Uyên nói, rốt cục thở phào nhẹ nhõm, nàng thật muốn cùng Vân Thiên Tuyết nói tiếng cảm ơn, tạ ơn muội muội, người hoa si phát ra nhưng thật là đúng lúc a.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ quay đầu nhìn về Vân Thiên Tuyết, nữ nhân này chính ở chỗ này trưng ra dáng vẻ thẹn thùng, không nhịn được im lặng mắt tròn trắng, người ta cũng chán ghét muốn chết, người giả bộ cái gì giả bộ a.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Tư Vị Nghiệm Độc

Editor: Huynhnhu142

Vân Thiên Vũ ánh mắt từ trên người Vân Thiên Tuyết dời đến trên người Tiêu Thiên Dịch, người đàn ông này cũng phát hiện Vân Thiên Tuyết dị thường, nhưng mấu chốt hẳn không cho là Vân Thiên Tuyết đối với Tiêu Cửu Uyên có chủ ý động vào cái không nên động, ngược lại cho là Vân Thiên Tuyết đây là bị Tiêu Cửu Uyên hù dọa, nhìn cũng không dám nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Tất định là Thiên Tuyết vẫn rất nhát gan.

Vẻ mặt Tiêu Thiên Dịch, Vân Thiên Vũ một cái liền nhìn hiểu, khoe miệng ngoắc ngoắc, khuôn mặt khinh thường.

Nàng quay đầu nhìn sang, vừa đúng thấy trước mặt cửu hoàng thúc đại nhân hai mắt lạnh lùng nhìn nàng, châm chọc bày tỏ, tự thân khó giữ được, còn có tâm tình nhìn người khác đùa giỡn.

Vân Thiên Vũ hai mắt tối sầm, rất muốn hỏi một chút cửu hoàng thúc đại nhân, hẳn là giun đũa nàng trong bụng sao? Tại sao nàng nghĩ cái gì hẳn cũng có thể đoán được.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, thanh âm Tiêu Cửu Uyên tối tăm rét lạnh vang lên: "Nếu như người không thể tra ra hung thủ, không thể chứng

minh sự trong sạch của mình, đừng hy vọng bốn vương sẽ che chở người, ngược lại bốn vương sẽ đích thân đem người đưa vào Hình bộ đại lao đi."

Tiêu Cửu Uyên nói xong khiến cho Vân Thiên Vũ sắc mặt lạnh hai phân, nàng đã sớm biết Tiêu Cửu Uyên sẽ không bình thân che chở nàng, cho nên vương gia người có thể không cần luôn là dùng lời đâm người sao.

Vân Thiên Vũ không vội không nóng mở miệng nói: "Ta sẽ để hung thủ hiện hình, cho nên vương gia sợ rằng không có cơ hội tự tay đem ta đưa vào Hình bộ đại lao."

Đang lúc ấy thì, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, Hậu phủ quản gia Triệu Thanh Sơn dẫn một đoàn người đi vào quỳ xuống.

"Lão phu nhân, Hậu gia, các vị vương gia, những người này đều là hôm nay đã đến đầu bếp phòng."

Bên trong phòng khách một người cũng không nói gì, mọi người nhìn về Vân Thiên Vũ, không biết Vân Thiên Vũ phải như thế nào tra ra thực hung đích thực sau màn.

Vân Thiên Vũ từ từ đi ra, mặc dù mặc một bộ vải thô la quần trắng bệch, thân thể gầy yếu đến một trận gió cũng có thể thổi ngã, trên mặt còn mờ một khối lụa trắng, nhưng quanh thân nàng đều là khí phách, lại giống như Không Cốc U Lan.

Nàng như vậy, mặc dù mặt bị phá hủy, vẫn như cũ hết sức hấp dẫn người.

Bất quá Vân Thiên Vũ không để ý tới người khác, chỉ trong trẻo lạnh lùng mở miệng nói: "Họa Mi."

Họa Mi nghe được tiểu thư nhà mình gọi, lập tức vọt tới bên cạnh Vân Thiên Vũ: "Tiểu thư."

"Lập tức đi Hậu phủ trong vườn hoa hái một chút cỏ Khổng Tước cùng thuốc Bạch Thược tới."

"Vâng, tiểu thư." Họa Mi xông ra ngoài, trong phòng khách tất cả mọi người không hiểu Vân Thiên Vũ muốn làm gì.

Vân Thiên Vũ cũng không có nhìn bất luận kẻ nào, chỉ là sắc mặt như sương lạnh, thong thả ung dung nói: "Thật là người thiện bị người lẩn, mã thiện bị người kỵ a, dám can đảm cho ta hạ độc người, xem ra là nhìn ta dễ khi dễ a, tốt, hôm nay ta cũng muốn nhìn một chút đến tột cùng là người nào dám lẩn đến trên đầu ta."

Phòng khách hạ nhân quỳ bên dưới, không ít sắc mặt cũng liếc, có mồ hôi lạnh xông tới.

Mặc dù chuyện không phải bọn hăn làm, nhưng là Đại tiểu thư sắc mặt lạnh lùng tàn sát, lại làm cho người không tự chủ được tóc gáy cũng dựng thẳng, sợ mình thật chọc phải phiền toái gì, mọi người ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Ngoài cửa Họa Mi rất nhanh hái cỏ Khổng Tước cùng thuốc Bạch Thược đi vào, Vân Thiên Vũ đưa tay nhận lấy, lại ra lệnh Họa Mi lấy một chén nước tới.

Vân Thiên Vũ đem cỏ Khổng Tước cùng thuốc Bạch Thược hòa thành nước, nhỏ giọt vào trong chén trà, sau đó nàng đưa tay bưng chén nước, nhìn về một bên trong phòng khách Lâm đại phu ngây ngô nhìn nàng.

"Lâm đại phu, người đã có thể nhận ra hủ cốt hoa cùng Tam Diệp Thanh Đăng, tự nhiên cũng có thể ngửi thấy ra mùi vị của nó, như vậy như thế này, ta sẽ dùng nước này đổ lên tay các nàng mỗi người, người cẩn thận tra cho ta, chắc chắn tra ra người nào tiếp xúc qua hủ cốt hoa cùng Tam Diệp Thanh Đăng, người này chính là người bỏ thuốc."

Vân Thiên Vũ nói xong cũng không để ý tới Lâm đại phu đại phu, quay đầu nhìn về người quỳ phía dưới, quát lạnh lên tiếng: "Đưa tất cả tay ra cho ta."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Chất Vấn Vân Thiên Tuyết

Editor: Huynhnhu142

Một bên trong phòng khách Vân Thiên Tuyết mặt lạnh xuống, khuôn mặt khó có thể tin, làm sao có thể, Vân Thiên Vũ làm sao có thể sẽ làm cho mùi của hủ cốt hoa cùng Tam Diệp Thanh Đăng hiện ra, nàng cho tới bây giờ chưa nghe nói qua cả Khổng Tước cùng thuốc Bạch Thược có thể để cho mùi của hủ cốt hoa cùng Tam Diệp Thanh Đăng hiện ra.

Không, Vân Thiên Vũ nữ nhân này đang chiến tranh tâm lý, nàng đây là hù dọa người, xem ai nhịn không được bạo lộ ra.

Vân Thiên Tuyết thật nhanh nhìn lại trong đám người, vừa đúng có người nhìn sang, nàng hung hăng trợn mắt nhìn một cái đi qua, người nọ run rẩy một cái, tùy theo miễn cưỡng trấn định lại.

Vân Thiên Vũ đã bắt đầu ở tay của hạ nhân đổ nước trà, mà Lâm đại phu từng cái một đã kiểm tra đi, thỉnh thoảng lắc đầu: "Không có."

"Không có."

Trong thính đường không ai nói chuyện, mọi người nhìn tình huống phía dưới.

Trước mặt một hàng người làm rất nhanh kiểm tra xong rồi, tra được phía sau một hàng người làm, phía sau một hàng người làm cầm đầu chính

là nha hoàn nhị đẳng Nguyên Hương trong sân viên của Vân Thiên Tuyết.

Nguyên Hương lúc này sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, mồ hôi lạnh thẳng rơi xuống, giơ cao tay run rẩy không ngừng.

Vân Thiên Vũ nhìn một cái liền nhìn ra nữ nhân này có vấn đề, bất quá làm như thật giống như không thấy, lạnh nhạt thoa được thủy, sau đó ý bảo Lâm đại phu kiểm tra.

Lâm đại phu chỉ ngửi một cái, liền nhú lên mi, bất quá nhất thời cũng không có lên tiếng, mà là cẩn thận liếc Vân Thiên Vũ một cái, sau đó quay đầu dục vọng hướng Vân Thiên Tuyết, chẳng qua là hắn còn chưa kịp thấy rõ Vân Thiên Tuyết, âm thanh Vân Thiên Vũ trong trẻo lạnh lùng vang lên.

"Lâm đại phu, chuyện này không chỉ có riêng là hạ độc độc chết Cổ ma ma đơn giản như vậy, phụ thân ta tự mình phái người đi mời Ly thân vương gia đến, vương gia trong đôi mắt nhưng không nửa điểm hạt cát, nên làm như thế nào người suy nghĩ một chút đi."

Vân Thiên Vũ một lời khiến cho Lâm đại phu bùm một tiếng quỳ xuống, thanh âm cũng biến chất, liên tục vừa nói: "Nguyên Hương, Nguyên Hương trên tay có mùi hủ cốt hoa cùng Tam Diệp Thanh Đăng."

Lâm đại phu nói xong sắc mặt như tro tàn, xem ra hắn ở Vĩnh Ninh Hậu phủ làm đại phu cũng chấm dứt.

Bất quá trước mắt có thể giữ được mạng liền không tệ, nếu như hắn không nói, chộc cho Ly thân vương gia nổi giận, vậy hắn vút không chỉ một cái mạng, rất có thể Lâm gia lớn nhỏ cũng muốn xui xẻo, cho nên hắn không dám.

Vân Thiên Vũ cười lạnh nhìn về Nguyên Hương, trong mắt như ngậm kịch độc một loại, Nguyên Hương cũng nửa không chịu nổi kích thích như vậy, ngao một tiếng kêu ngất đi.

Bất quá nàng ngất đi, cũng không thể khiến cho chuyện này kết thúc, Vân Thiên Vũ nhìn về Lâm đại phu ra lệnh: "Đem nàng cứu tỉnh."

"Vâng."

Lâm đại phu hiện tại đặc biệt sợ Vân Thiên Vũ, không dám nói câu nào, tiến lên dùng ngân châm châm tỉnh Nguyên Hương.

Nguyên Hương lo lắng tỉnh lại, thấy Vân Thiên Vũ từ trên cao đang nhìn mình, khóc rống cầu xin tha thứ.

"Đại tiểu thư, người tha ta một lần đi, ta sau này cũng không dám nữa."

"Dám can đảm đem chủ ý động đến trên đầu của ta, còn trông cậy vào ta tha cho người, có thể sao?"

Vân Thiên Vũ giọng nói nhẹ như gió, nhẹ quét về phía Vân Thiên Tuyết một bên trong phòng khách, khéo môi nồng đậm ý châm chọc, Vân Thiên Tuyết tự nhiên nhìn thấu Vân Thiên Vũ ý tứ, nàng ở châm chọc nàng.

Nàng ta thế nhưng dám can đảm châm chọc nàng, Vân Thiên Tuyết sắc mặt không nói ra được khó coi, móng tay cũng bấm vào trong thịt đi.

Nàng năm mơ cũng không nghĩ tới Vân Thiên Vũ vậy mà thật có thể để cho mùi của hủ cốt hoa cùng Tam Diệp Thanh Đăng, ở tay của hạ nhân hiện ra, nữ nhân này làm sao sẽ hiểu cái này, ngay cả nàng cũng không hiểu a, sư phụ nàng không có dạy qua cho nàng cái này.

Chuyện trước mắt này xử lý như thế nào, Nguyên Hương lại là nhị đẳng nha hoàn trong sân viện của nàng a.

Vân Thiên Tuyết đang suy cách đối phó, đối diện Vân Thiên Vũ đã lạnh lùng mở miệng.

"Nhị muội muội, người nói một chút, tại sao người trong sân nhị đẳng nha hoàn, ở trong chén cháo của ta hạ độc?"

P/s: Yêu các nàng chết mất

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Giễu Cợt Vân Lôi

Vân Thiên Tuyết lúc này đã đứng lên, sắc mặt của nàng hết sức khó coi, âm trầm nhìn Nguyên Hương nói.

"Tiện tỳ, người tại sao lại ở hạ độc trong cháo của Đại tỷ ta, nói, người là bị người nào sai khiến làm ra chuyện này?"

Nguyên Hương có thể trở thành nha hoàn nhị đẳng của Vân Thiên Tuyết, tự nhiên không ngu ngốc, vừa nghe đến lời của Vân Thiên Tuyết, sớm phản ứng kịp, vừa khóc rống vừa thất thanh kêu lên.

"Là Trầm di nương, Trầm di nương sai khiến nô tỳ làm chuyện này, Trầm di nương bởi vì Tam tiểu thư bị Đại tiểu thư đánh, cho nên trong lòng tức giận, liền cầm tiền mua được nô tỳ hạ độc Đại tiểu thư."

Nguyên Hương dứt lời, trong phòng khách, Vân Lôi cùng Hậu phu nhân tất cả thở phào nhẹ nhõm, hai người bọn họ đúng là chỉ sợ chuyện này liên lụy đến Vân Thiên Tuyết, Vân Thiên Tuyết cũng không thể có chút tổn thương.

Vân Lôi nghe Nguyên Hương nói xong, lập tức giận dữ: "Người đâu, bắt Thẩm thị lại cho ta, loạn côn đánh chết."

Vân Lôi dứt lời, Hậu phu nhân cùng Vân Thiên Tuyết tất cả thở phào nhẹ nhõm..

Nhưng trong phòng khách này mọi người cũng không phải người ngu, An Thân Vương phủ thế tử Tiêu Dạ Thần đầu tiên nói chuyện.

"Vĩnh Ninh Hậu gia, coi như Hình bộ tử hình phạm nhân, cũng muốn hỏi tội sau mới định tội, các người Vĩnh Ninh Hậu phủ thế nào chuyên chế a, hỏi cũng không hỏi liền nhận định người khác có tội, coi như là hoàng thượng, còn phải hỏi một câu đây, người đây là so với hoàng thượng còn..."

Tiêu Dạ Thần lời còn chưa dứt, Vân Lôi mặt hoàn toàn rạn nứt, phải biết lời này nếu như truyền đi, hắn có mấy đầu đủ chém a.

Vân Lôi sợ hãi đứng dậy cáo lỗi: "Thần không phải là ý này, thần chẳng qua là quá nổi giận."

Trong phòng khách, Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu nhìn về Tiêu Dạ Thần, mình lảng nói: "Tiêu Dạ Thần, người yên tĩnh chút đi, vụ án này còn không có thẩm tra xong đây, người chen miệng gì."

Hoài Vương cùng Vĩnh Ninh Hậu phủ quan hệ hết sức gần gũi, loại thời điểm này, hắn không thể không nói.

Mặc dù quan hệ giữa bọn họ cũng không tốt lắm, nhưng bên ngoài Hoài vương lại không thể không nói.

Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu nói xong, Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch đồng ý lên tiếng: "Đúng a, như thế nào đều có chuyện của người, chuyện này mắc mớ gì tới người?"

Tiêu Dạ Thần vừa nghe đến Tiêu Thiên dịch nói chuyện liền nổi giận, nhìn chăm chăm hắn muốn sang hắn đôi câu, bên cạnh hắn Tiêu Cửu Uyên đã không nhịn được quát lạnh: "Câm miệng, nhanh lên một chút thẩm tra."

Hắn đã ngồi ở chỗ này lãng phí thời gian lâu như vậy, càng đợi càng phiền, quanh thân lệ khí, cho dù ai thấy cũng có thể nhìn ra vị gia này, hiện

tại tâm tình hết sức không tốt.

Vân Lôi nào dám nữa trêu chọc vị gia này mất hứng, lập tức ra lệnh người: "Người đâu, đem Trầm di nương mang tới."

"Vâng."

Hộ vệ chạy vội đi ra ngoài dẫn người, Vân Lôi nhìn về Vân Thiên Vũ dưới đứng, mặt hiền hòa mở miệng: "Vũ nhi, xem ra chuyện này phụ thân cùng tổ mẫu ủy khuất con, con yên tâm, phụ thân nhất định sẽ giết Thẩm thị báo thù cho con, con mệt không, mệt mỗi đi nghỉ ngơi một chút đi, nơi này giao cho phụ thân."

Vân Lôi chính là muốn đem Vân Thiên Vũ dời đi, hảo dọn dẹp Thẩm thị.

Chuyện này không thể kéo lớn nữa, kéo lớn nữa, chỉ sợ còn phải liên lụy đến nữ nhi của mình, giờ khắc này Vân Lôi ruột gan đều rối rùi, sớm biết hãn cũng không đi mời Tiêu Cửu Uyên, không có chuyện gì mời hãn tới làm cái gì, làm cho chuyện càng không thể cứu vãn.

Nhưng khi ban đầu hãn cho là nhất định có thể dọn dẹp Vân Thiên Vũ cái tiểu tiện nhân này a.

Vân Lôi trong lòng khổ đến độ mau muốn khóc, trên mặt vẫn không thể biểu hiện ra, một đôi mắt hiền lành nhìn Vân Thiên Vũ.

Đáng tiếc hãn không biết Vân Thiên Vũ cá tính, trêu chọc người của nàng, không lột xuống một lớp da, nàng chắc là sẽ không vui vẻ.

Vân Thiên Vũ kéo môi sâu kín cười khê: "Thì ra là phụ thân vẫn còn biết đau lòng cho ta, xem ra ta không phải là nhật được, cũng không phải là vụng trộm, vẫn là phụ thân sinh ra, lúc trước phụ thân một mực chắc chắn

ta sẽ giết người, ta còn tưởng rằng ta là được nhật về, bằng không chính là mẫu thân ta vụng trộm với nam nhân khác sinh ra."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUY

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Đặt Ra Nghi Vấn Cho Nguyên Hương

Lời của Vân Thiên Vũ làm cho Vân Lôi giận đến cả khuôn mặt cũng xanh biếc, tâm đau đớn dị thường.

"Người."

Vân Thiên Vũ kéo kéo khóe miệng, nhẹ nhàng nói: "Phụ thân, ta chính là đang suy luận."

Vân Lôi một búng máu khí xông tới, phun ra không được mà nuốt xuống cũng không xong, sắc mặt cơ hồ cứng ngắt, có loại suy luận như vậy sao? Suy luận mẫu thân mình vụng trộm với người khác, suy luận phụ thân mình đội nón xanh (cho cảm sừng), Vân Lôi thật muốn tát nghiệt nữ một cái.

Đáng tiếc trong trường hợp này, hăn thật đúng là không có can đảm.

Vân Lôi xanh mặt suy nghĩ con người nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, đáng tiếc Vân Thiên Vũ cũng không thèm nhìn hăn, quay đầu nhìn về ngoài cửa.

Ngoài cửa xa xa đã có tiếng khóc tiếng kêu truyền đến, rất nhanh liền đến cửa phòng khách, tiếng khóc tê tâm liệt phế kèm theo tiếng quát tháo.

"Các người buông ta ra, các người làm cái gì vậy, tại sao túm ta, ta phạm vào chuyện gì, tại sao đối xử với ta như thế."

Trầm di nương bị người từ bên ngoài lôi đi vào, quần áo xốc xếch, tóc xốc xếch, cả người không nói ra được thê thảm.

Thì ra là hộ vệ đi bắt người, Trầm di nương không muốn tới đây, hộ vệ bất chấp tất cả đem nàng lôi ra tới đây.

Trầm di nương bị dọa sợ, một đường kêu khóc thét chói tai.

Lúc này nàng còn không biết mình đang gặp tai họa lâm đầu, vừa vào phòng khách liền hướng Vân Lôì khóc gọi: "Hậu gia, những hạ nhân này vô pháp vô thiên, thế nhưng đối đãi với chủ tử như vậy, Hậu gia, người hãy cho người đem bọn họ kéo xuống đánh nặng ba mươi đại bản đi."

Vân Lôì vốn là bị Vân Thiên Vũ chọc giận đến gần chết, bây giờ nghe Trầm di nương nói, trong lòng sớm nổi lửa giận, nhìn Thẩm thị đang quỳ gằm lên: "Câm miệng, ta hỏi người, có phải hay không người sai khiến Nguyên Hương hạ độc Đại tiểu thư, hiện tại hại chết Cổ ma ma."

Thẩm thị lập tức bị hỏi đến bối rối, không biết nói gì.

Vân Lôì bắt được điểm này không đương, phần nộ quát: "Tiện nhân, người thật là to gan, thậm chí ngay cả Ly thân vương phi tương lai cũng dám hại, người đây là cùng lão Thiên mượn lá gan sao?"

Hắn nói xong cũng không cho Thẩm thị cơ hội nói chuyện, hướng thị vệ phòng khách phía dưới phần nộ quát: "Đem Thẩm thị kéo xuống loạn côn đánh chết."

Thị vệ một tiếng đáp ứng, tiến lên liền kéo lôì Thẩm thị ra bên ngoài.

Thẩm thị rốt cục thanh tỉnh lại, kêu lên thảm thiết: "Hậu gia, ta không có, ta không để cho Nguyên Hương hạ độc, Hậu gia cứu mạng a."

Đáng tiếc không ai để ý tới nàng, ngay cả Vân Thiên Vũ cũng không để ý tới, mặc dù nàng có biện pháp thay Thẩm thị cời tội, nhưng tiện nhân kia không ít khi để nàng lúc trước, chết cũng xứng đáng.

Thẩm thị bị kéo đi xuống, Vân Lôi hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm nói: "Tốt lắm, chuyện này rốt cục đã điều tra xong, Cổ ma ma chết là cái ngoài ý muốn."

Vân Lôi trong lòng không nói ra được ứ động, cả người ở trong thời gian ngắn ngủi, già nua vài tuổi, không có tí mĩ đánh giá nhìn về Tiêu Cửu Uyên, đang định kết thúc vụ án này.

Đáng tiếc Vân Thiên Vũ lại lên tiếng: "Phụ thân, vụ án này Vương gia tựa hồ là giao cho ta tới tra đi?"

Vân Lôi trong lòng lộp bộp trầm xuống, quay lại đầu nhìn về Vân Thiên Vũ, trong lòng trong nháy mắt thoáng qua một chút hốt hoảng.

"Chuyện này không phải là rõ ràng rồi sao? Thẩm thị sai khiến Nguyên Hương ở trong cháo của con hạ độc, hiện tại đánh chết Thẩm thị, coi như là thay Cổ ma ma báo thù, chuyện này vì vậy sáng tỏ."

Vân Thiên Vũ sâu kín cười lạnh: "Phụ thân, ta lặp lại lần nữa, vụ án này Vương gia lúc trước nói, để cho ta chứng minh sự trong sạch của mình, tìm ra người chủ mưu thật sự phía sau màn, không phải phụ thân cho rằng Thẩm thị là chủ mưu thuật sự phía sau màn."

Vân Lôi trong mắt phun ra tia lửa, đáng tiếc Vân Thiên Vũ làm như không thấy, nàng quay đầu lại nhìn về Nguyên Hương hỏi: "Nguyên Hương, người nói là Thẩm thị chỉ điểm người hạ độc sao?"

Nguyên Hương lúc này hốt hoảng cực kỳ, nàng bất quá chỉ là một nha hoàn, lúc nào thì trải qua những thứ này a, hốt hoảng gật đầu: "Vâng, phải "

"Thuốc là do Trầm di nương tự tay giao cho người sao?"

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Phát Hiện Hung Thủ

Vân Thiên Vũ hỏi Nguyên Hương không hề nghĩ ngợi, gật đầu nói: "Vâng, Đại tiểu thư."

Trong phòng khách, tâm Vân Thiên Tuyết trầm xuống, bỗng nhiên cảm thấy không ổn.

Vân Thiên Vũ đã ý bảo Họa Mi đem nước lấy ra đi, ở trên tay Thẩm thị thoa lên, xem một chút Thẩm thị đến tột cùng có hay không chạm qua hủ cốt hoa cùng Tam Diệp Thanh Đăng.

Họa Mi lĩnh mệnh đi làm chuyện, Lâm đại phu cũng chấp nhận đi theo ra ngoài.

Trong phòng khách mọi người bưng tỉnh, mới hiểu được Vân Thiên Vũ hỏi Nguyên Hương lời này ý tứ gì.

Nguyên Hương sắc mặt tái nhợt, đầu từng trận bất tỉnh quyết, lúc này, nàng hận không được mình chết rồi mới phải, tại sao, tại sao phải như vậy.

Bên ngoài Họa Mi cùng Lâm đại phu rất nhanh đi vào, Lâm đại phu thật nhanh bẩm báo nói: "Hồi Đại tiểu thư, Trầm di nương trên tay không có hủ cốt hoa cùng Tam Diệp Thanh Đăng."

Sắc mặt Nguyên Hương trắng bệch đến đáng sợ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng đập đầu: "Đại tiểu thư, thật là Trầm di nương cho ta, thật sự là nàng chỉ điểm ta."

"Ta hỏi nữa người một lần, đến tột cùng là người nào chỉ điểm người ở trong cháo của ta hạ độc, nếu như người không nói, vậy thì dẫn đi dụng hình, chỉ mong người chịu được cực hình mười ngón tay xâu kim."

Mười ngón tay xâu kim, chỉ nghĩ liền làm cho người ta da đầu tê dại, đây là một nơi dùng cực hình vô cùng xấu xa, người bình thường căn bản không chịu nổi.

Nguyên Hương tự nhiên không ngoại lệ, sớm bị dọa phải mặt mày thất thanh, kêu thảm thiết liên tiếp, thôi thôi thôi, không bằng vừa chết.

Nguyên Hương đang muốn cắn lưỡi tự vẫn, trên đỉnh đầu giọng nói Vân Thiên Vũ trong trẻo lạnh lùng vang lên: "Người có thể cắn lưỡi tự vẫn, bất quá nếu như người chết, cả nhà người tất cả mọi người cũng vì người chôn theo." Một lời khiến cho Nguyên Hương thân thể run rẩy, trên mặt hoàn toàn không có một chút huyết sắc, hoảng sợ ngẩng đầu nhìn Vân Thiên Vũ, thấy rõ ràng trong mắt cô gái trước mặt ánh sáng lạnh lùng, nói cách khác nàng ấy nói được là làm được, nếu như nàng dám can đảm cắn lưỡi tự vẫn, cả nhà nàng tất cả mọi người đều chết.

Nàng tại sao có thể liên lụy cha mẹ huynh đệ a, Nguyên Hương cũng không chịu nổi kích thích như vậy nữa, hét rầm lên: "Là Hải Đường, Hải Đường để cho ta đi hạ độc Đại tiểu thư."

Hải Đường chính là đại nha hoàn bên cạnh Vân Thiên Tuyết, lúc này nàng nghe được Nguyên Hương đem nàng giao ra đây, sắc mặt nhất thời mất đi huyết sắc, thân thể mềm nhũn quỳ xuống.

Lần này không đợi Vân Thiên Vũ chất vấn, Hải Đường chủ động thừa nhận, bất quá nàng đem tất cả sai lầm ôm vào người.

"Là nô tỳ làm, hết thấy đều lỗi của nô tỳ, nô tỳ nhìn Nhị tiểu thư cùng Tuyên vương điện hạ rõ ràng là tình đầu ý hợp một đôi, nhưng là Đại tiểu thư cứng rắn phá hư hôn sự của Nhị tiểu thư cùng Tuyên vương điện hạ, Nhị tiểu thư bởi vì khổ sở trong lòng, luôn rơi lệ, nô tỳ nhìn đau lòng, liền trộm cầm lấy thuốc độc của Nhị tiểu thư trước kia luyện chế, âm thầm để cho Nguyên Hương bỏ vào trong cháo của Đại tiểu thư, không nghĩ tới cuối cùng cũng là hại Cổ ma ma, nô tỳ đáng chết, chỉ cầu vừa chết."

Hải Đường nhắm mắt, chấp nhận cam nguyện lãnh lấy cái chết.

Thật ra thì cũng không phải nói nàng có bao nhiêu trung thành, nhưng mà sống chết của gia đình nàng, toàn gia tất cả đều trong Hậu phủ, nếu như mình không nhận tội này, chỉ sợ toàn gia cũng sẽ không có ngày thật tốt quá.

Hải Đường dứt lời, Vân Thiên Tuyết lập tức mắt ngậm lệ nóng, chỉ vào Hải Đường khổ sở nói.

"Hải Đường, người quá hồ đồ, người tại sao có thể làm ra chuyện như vậy, người thật là làm cho ta quá thất vọng."

Nàng nói xong nhẹ giọng khóc lên, ngồi ở cách nàng ta không xa Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch, thấy Vân Thiên Tuyết thương tâm, còn muốn đến nói Hải Đường, trong lòng không khỏi đau lòng, trực tiếp đứng dậy đi tới bên cạnh Vân Thiên Tuyết, lấy khăn thay nàng lau nước mắt.

"Tuyết Nhi, người đừng khổ sở, bốn vương sẽ không bạc đãi người, người chờ, bốn vương rất nhanh sẽ hướng phụ hoàng xin chỉ, cưới người vào Vương Phủ."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngư Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Lấy Cái Chết Tạ Tội

Bên trong phòng khách, tất cả mọi người ngây ngấn cả người, tranh phong xoay chuyển có phải hay không quá nhanh.

Ở đây thẩm tra vụ án giết người, bên kia hai người đã tình chàng ý thiếp, thật không biết xấu hổ.

Vân Thiên Vũ trực tiếp tức giận chế ngạo: "Tuyên vương điện hạ, phiền toái người xem một chút trường hợp với vẻ mặt ý được không?"

Nàng nói xong nhìn về Hải Đường trầm giọng nói: "Hải Đường, người xác định không là có người chỉ điểm người làm chuyện này?"

Lời này hai mắt nhắm thẳng vào Vân Thiên Tuyết, Vân Thiên Tuyết lập tức cắn răng thương tâm nhìn Tiêu Thiên Dịch.

Tiêu Thiên Dịch quả nhiên lên tiếng: "Vân Thiên Vũ, người có ý gì?"

Vân Thiên Vũ vẫn không nói gì, một bên Tiêu Cửu Uyên thanh âm lạnh lẽo vang lên: "Bắt đầu từ bây giờ, lại có nhiều người mở miệng nói một câu, kéo ra ngoài vả miệng, vả nát miệng mới thôi."

Tiêu Cửu Uyên dứt lời, Tiêu Thiên Dịch sắc mặt thay đổi, bên trong phòng khách rất nhiều người sắc mặt cũng thay đổi, nhưng ai cũng không dám nói nữa.

Vân Thiên Vũ nhìn về Tiêu Cửu Uyên, vốn là muốn cho Tiêu Cửu Uyên một ánh mắt cảm kích, nhưng là lại thấy tên kia hung thần ác sát nhìn chăm chăm nàng, một đôi đồng mâu u lạnh hàn mang, Vân Thiên Vũ lập tức cảm giác không xong.

Người này vừa giận, chỉ sợ nàng cũng muốn xui xẻo, nhưng nàng là vô tội a.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa nhìn nói với Hải Đường: "Người nói, là ai chỉ điểm người làm được chuyện này, nếu như người giao ra chủ mưu phía sau màn, ta bảo đảm sẽ không quá mức làm khó dễ người."

Vân Thiên Vũ lúc nói lời này, còn để mắt nhìn Vân Thiên Tuyết, vẻ mặt rõ ràng nói Vân Thiên Tuyết chính là chủ mưu phía sau màn.

Vân Thiên Tuyết bị tức đến dạ dày đau, cũng không dám mở miệng nói chuyện nữa, để tránh trêu chọc đến Tiêu Cửu Uyên trả thù.

Chỉ có điều nam nhân này mặc dù hung hăng, cũng tuần mỹ không gì sánh được.

Nếu như nàng có thể chinh phục nam nhân như vậy, cả đời này sợ là chết cũng không tiếc.

Vân Thiên Tuyết ở trong lòng cảm thán, bất quá rất nhanh nghĩ đến nguy hiểm trước mắt, nếu như Hải Đường giao nàng ra nàng, như vậy nàng sẽ phải xui xẻo, song chuyện này liên lụy đến Tiêu Cửu Uyên.

Vân Thiên Tuyết một đôi mắt cảnh cáo nhìn chăm chăm Hải Đường, nếu như tiện nhân kia dám đem nàng giao ra đây, nàng sẽ làm cho cả nhà nàng ta tất cả đều chết.

Hải Đường hầu hạ Vân Thiên Tuyết bao nhiêu năm tự nhiên hiểu rõ nàng bản tính, trước mặt người ngoài vị tiểu thư này xinh đẹp tuyệt trần ôn

uẩn, tài văn chương hơn người, là tài nữ kinh đô Đông Ly quốc, thiên chi kiêu nữ, nhưng là chỉ có nàng người bên cạnh mới biết, nữ nhân này tính tình rất âm độc, động không động liền đánh chửi các nàng những tỳ nữ hầu hạ.

Có chuyện càng làm cho tỳ nữ đi gánh tội thay, hôm nay cũng coi là nàng trừng phạt đúng tội.

Hải Đường suy nghĩ, đột nhiên đem hết toàn lực lao tới một bên tường trong phòng khách.

Mọi người cũng không có ai phòng đến chuyện này, nữ nhân này đụng vào.

Hải Đường ôm tâm chắc chắn phải chết, cho nên va chạm trực tiếp ót nở hoa, thân thể trực tiếp giật giật.

Nàng mặc dù co quắp còn giùng giăng gọi: "Đại tiểu thư, là nô tỳ làm, đều là nô tỳ làm, cùng hai..."

Nàng nói xong tại chỗ chết, Vân Thiên Vũ lạnh lùng nhìn Hải Đường trên đất chết đi, nửa điểm cũng không đau lòng.

Nữ nhân này không phải là một dạng hại chết đời trước sao, cho nên làm sao có khả năng đồng tình.

Trong phòng khách, Vân Thiên Tuyết, Vân Lô, Liễu thị, thấy Hải Đường chết, tất cả thở phào nhẹ nhõm, ngay cả lão phu nhân cũng thở phào nhẹ nhõm,.

Vân Lô trầm giọng mở miệng: "Nếu hung thủ đã đền tội, chuyện này liền đến đây chấm dứt đi, về phần Cổ ma ma, chúng ta sẽ cho bà ta một chút bồi thường lại, cũng sẽ hậu táng nàng."

Vân Lôi nói xong quay đầu nhìn về Tiêu Cửu Uyên, cung kính khách sáo nói: "Ly thân vương gia, người xem chuyện này có phải hay không có thể kết thúc."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Đánh Bạch Liên Hoa (Kẻ Đối Trá)

Tiêu Cửu Uyên cũng không có nhìn Vân Lôi, mà là nhìn về Vân Thiên Vũ, tựa hồ chuyện này quyền quyết định ở trong tay Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ nhìn một chút Hải Đường đã chết nằm trên mặt đất, ngược mắt nhìn về phòng khách một bên Vân Thiên Tuyết.

Mặc dù không thể giết người, cũng muốn lột người một lớp da.

"Nhị muội muội, mặc dù nói chuyện này không có quan hệ gì với người, nhưng ác nô làm ra chuyện đến bức này mưu hại nhân mạng, thân là chủ tử sao có thể không phạt, ta xem tử tội có thể miễn, nhưng tội sống khó tha cho, liền đánh Nhị muội muội hai mươi đại bả đi."

"Cái gì?"

Bên trong phòng khách mấy đạo thanh âm vang lên, trong đó Vân Thiên Tuyết làm cho vang dội nhất, mặt của nàng toàn bộ khí tối, lúc này nàng đã quên cả giả bộ Bạch Liên hoa, tức giận nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, bèn nhon kêu lên: "Tại sao, tại sao đánh ta hai mươi đại bả."

"Nô bất nhân chủ tội lỗi, tử tội có thể miễn nhưng tội sống khó thể tha cho, vừa rồi không có muốn Nhị muội muội đền mạng, chẳng qua là đánh hai mươi đại bả."

Vân Thiên Vũ lạnh nhạt nói, Vân Thiên Tuyết thiếu chút nữa không có bị nàng tức chết, bất quá đánh hai mươi đại bàng, nàng Vân Thiên Tuyết chính là Thiên Tử kiều nữ, tương lai phải gả cho Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch làm vương phi, không đúng, không làm được, nàng còn có thể thay thế được nữ nhân này làm Ly thân vương phi.

Nghĩ tới đây cái, Vân Thiên Tuyết nhìn về Tiêu Cửu Uyên, chuyện này cuối cùng quyền quyết định ở trên người Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên nếu như lên tiếng, Vân Thiên Vũ có lòng này cũng không có cái đó lực.

Vân Thiên Tuyết hoa lệ đầm mưa, giống như bông hoa đẹp dễ bị bão táp tàn phá, người xem trong lòng thương tiếc không dứt.

Tiêu Thiên Dịch cực kỳ đau lòng.

Đáng tiếc lúc này Vân Thiên Tuyết ra sức ở trước mặt Tiêu Cửu Uyên biểu hiện.

"Ly thân vương gia, chuyện này không ***** chuyện a."

Vân Thiên Tuyết không nói lời nào hoàn hảo, vừa nói, Tiêu Cửu Uyên sắc mặt lập tức tối, bởi vì hắn nhìn một cái liền nhìn ra nữ nhân này đối với hắn mắt hoa si, loại nữ nhân háo sắc này cũng xứng tiêu nhớ hắn, con người Tiêu Cửu Uyên tựa như đầm sâu bóng tối, bên trong là tràn đầy lệ khí, thanh âm của hắn nghiêm túc vô tình vang lên.

"Đ dẫn đi đánh." Một lời nói xong cũng thấy không đủ hài lòng, ra lệnh thủ hạ đứng bên người: "Bạch Diệu, người đi nhìn chăm chăm."

Xem ai dám nhường.

Tiêu Cửu Uyên dứt lời, trong phòng khách bao nhiêu âm thanh hút không khí, lão phu nhân, Vĩnh Ninh hậu Vân Lô, Hậu phu nhân Liễu thị

chờ mọi người mặt thay đổi.

Tiêu Thiên Dịch há mồm liền giúp Vân Thiên Tuyết cầu tha thứ.

"Cửu hoàng thúc, chuyện này không liên quan Tuyết Nhi, người không nên để cho người ta đánh nàng."

Tiêu Cửu Uyên ngược mắt nhìn về Tiêu Thiên Dịch, khóe môi là lãnh trào vui vẻ, Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch nhưng thật ra là một hoàng tử rất có năng lực, nhưng là không biết tại sao thua trong tay bởi Vân Thiên Tuyết loại nữ nhân này.

Nữ nhân này vừa nhìn chính nữ nhân làm điệu bộ giả dối.

Ặc, đúng rồi, nghe nói nữ nhân giả dối hay làm ra vẻ này đã cứu mạng Tuyên vương.

Tiêu Cửu Uyên đối với chuyện này hết sức hoài nghi, bởi vì nữ nhân nhìn qua không giống như là sẽ hảo tâm cứu tính mạng người.

Dĩ nhiên những thứ này Tiêu Cửu Uyên sẽ mặc kệ, hắn chỉ nâng mắt phượng nhìn Tiêu Thiên Dịch, lãnh khốc nói: "Tuyên vương đang có ý kiến với mệnh lệnh của bốn vương sao?"

Trong phòng khách, mặt mũi Tiêu Thiên Dịch cứng ngắt, cửu hoàng thúc của hắn chính là người có thù tất báo, nếu như hôm nay trêu chọc hắn ta, ngày sau không chừng sẽ ra tay đối phó hắn, vậy hắn.

Tiêu Thiên Dịch đang suy nghĩ, một bên Vân Thiên Tuyết đã đưa tay kéo ống tay áo của hắn cầu khẩn: "Vương gia, cứu ta, ta không muốn bị đánh, ta không muốn bị đánh."

Tiêu Thiên Dịch vừa nhìn Vân Thiên Tuyết dáng vẻ hoa lệ đầm mưa, đau lòng đứng lên, đang muốn nói chuyện.

Tiêu Cửu Uyên đã chán ghét những chuyện này, trực tiếp đứng lên ra lệnh: "Nếu như Vĩnh Ninh Hậu phủ không ai chấp hành, bốn vương không ngại cho mượn nhân thủ."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Trận Chiến Đánh Chết Nô Tài

Tiêu Cửu Uyên dứt lời khiến cho Vĩnh Ninh hậu Vân Lôi trắng mặt, thật nhanh đứng lên nói: "Không nhọc vương gia động thủ, người đâu, còn không đem Nhị tiêu thư dẫn đi đánh hai mươi đại bảng."

Liễu thị sắc mặt tái nhợt, đau lòng kêu lên: "Hậu gia."

Vân Lôi giận trợn mắt nhìn Liễu thị một cái, Tiêu Cửu Uyên ra lệnh, đại bảng Tuyết Nhi nhất định là phải chịu, mình người đánh, còn có thể hạ thủ có chút ccan nhắc, nếu như là người Ly thân vương phủ đánh, một cái mạng chỉ sợ muốn đi rơi nửa cái mạng.

Hộ vệ lĩnh mệnh, chạy thẳng tới bên cạnh Vân Thiên Tuyết, Vân Thiên Tuyết mắt ngậm lệ nóng, âm thanh bi thương liên tiếp: "Vương gia, cứu ta."

Nàng đôi mắt đầm lệ mơ hồ nhìn chăm chăm Tiêu Thiên Dịch nói, đáng tiếc Tiêu Thiên Dịch lại không có biện pháp cứu nàng, Tiêu Thiên Dịch trong lòng phần hận không dứt, nữ nhân yêu mến cứ như vậy bị người mang đi ra ngoài đánh, hắn lại không thể ra sức.

Tiêu Thiên Dịch tay nắm chặt lên, Tuyết Nhi, lần này ta có lỗi với người, nhưng người yên tâm, ta nhất định sẽ mau sớm cường đại lên, mau sớm đẩy ngã thái tử, đoạt lại vị trí thái tử.

Hôm nay người chịu khổ, ta cũng nhớ kỹ, ngày sau ta nhất định sẽ bồi thường lại người.

Vân Thiên Tuyết thấy Tiêu Thiên Dịch âm đạm, trong lòng biết hẳn không có biện pháp cứu nàng, nàng chỉ có thể quay đầu nhìn về Vân Lôi: "Phụ thân, ta không muốn bị đánh, ta không muốn bị ăn đại bàng."

Đáng tiếc Vân Lôi cũng không có biện pháp cứu nàng.

Hộ vệ vọt tới bên người Vân Thiên Tuyết, lôi nàng đi ra ngoài.

Vân Thiên Tuyết thân thể vừa động muốn phản kích, nàng trước mắt là cam linh đỉnh, mấy tên thị vệ này tuyệt không phải là đối thủ của nàng.

Bất quá Vân Thiên Tuyết động một cái, liền đã tỉnh hồn lại, Tiêu Cửu Uyên linh lực hết sức cường đại, trước mắt đã là lam linh đỉnh, có người nói hẳn thật ra thì đã là Tử Linh.

Trừ Tiêu Cửu Uyên cường đại linh lực, thủ hạ của hắn có hai người này, nghe nói tất cả đều là linh lực cao thâm hơn người, nếu như mình động thủ, chỉ biết hơn xui xẻo, cuối cùng Vân Thiên Tuyết chỉ có thể một đường khóc bị người mang theo đi xuống đánh bằng roi.

Trong phòng khách, Tiêu Cửu Uyên sắc mặt đã âm trầm đứng lên, hôm nay chuyện tình, để cho hắn hết sức nổi giận.

Hắn chỉ muốn bắt được người giết vị hôn thê của hắn, hung thủ thật sự hủy thanh của hắn. Đối với chuyện riêng tư trong Vĩnh Ninh Hậu phủ, tuyệt không cảm thấy hứng thú.

Bất quá những người này xuất thủ đối phó Vân Thiên Vũ, hắn lại không thể ngồi yên không để ý đến, bởi vì Vân Thiên Vũ lúc này là vị hôn thê Tiêu Cửu Uyên hắn.

Hắn sao có thể làm cho người ta bắt nạt đến trên đầu của nàng.

Tiêu Cửu Uyên đứng ở bên trong phòng khách Vĩnh Ninh Hậu phủ, lãnh khốc mở miệng: "Tiêu Dạ Thần."

Tiêu Dạ Thần vội vàng đứng ra, hôm nay cửu hoàng thúc hết sức nổi giận, hắn cũng không dám trêu chọc hắn nữa.

"Cửu hoàng thúc."

"Phàm hôm nay đối với Vân Thiên Vũ bất kính điều nô, đều giống nhau đánh chết."

Trong phòng khách Vĩnh Ninh Hậu phủ, bao nhiêu tiếng kêu sợ hãi, không ít người khóc.

Nguyên Hương, Thu Thiên đám người tất cả mặt xám như tro tàn, mềm cả người.

Bất quá Thu Thiên nghĩ đến mình cũng không có làm gì, chẳng qua là nghe theo Hải Đường an bài chỉ ra và xác nhận một chút chuyện xảy ra giữa Vân Thiên Vũ cùng Cổ ma ma, hạ độc chuyện này nàng căn bản không có tham dự, cho nên tội hắn không đáng chết.

Thu Thiên thật nhanh bò ra ngoài, hướng về phía Vân Thiên Vũ cầu xin tha thứ: "Đại tiểu thư, nô tỳ cũng không có làm gì, nô tỳ nói chỉ là Cổ ma ma cùng Đại tiểu thư có mâu thuẫn, hạ độc cái gì nô tỳ căn bản không biết."

Vân Thiên Vũ không lên tiếng, Tiêu Cửu Uyên con người đen nhánh thoáng qua lãnh ý, nhìn ánh mắt Thu Thiên, giống như nhìn một con vật chết.

Trực tiếp ra lệnh cho Tiêu Dạ Thần: "Mỗi người đều bị đánh chết, để cho tất cả mọi người ở Vĩnh Ninh Hạo phủ đi quan sát, để cho bọn họ biết, làm chuyện gì trước động não."

Trong phòng khách, mọi người mặt mũi trắng bệch, Vĩnh Ninh Hạo phủ lão phu nhân cùng Vĩnh Ninh hạo Vân Lô, mặt trắng đến đáng sợ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Thu Sau Tính Số

Trong phòng khách, Tiêu Cửu Uyên sau khi hạ lệnh xong, đã lười phải để ý tới những người khác, hắn đi tới trước mặt Vân Thiên Vũ, con người hung tàn mở miệng: "Người, cho bốn vương ra ngoài."

Tiêu Cửu Uyên nói xong dẫn đầu trước một bước đi ra ngoài, Vân Thiên Vũ có lòng không để ý tới hắn, có thể tưởng tượng nghĩ rằng người này tàn nhẫn vô tình, lại không can đảm không để ý tới, cuối cùng chỉ đành phải đuổi theo cước bộ Tiêu Cửu Uyên, hai người kẻ trước người sau rời đi phòng khách Vĩnh Ninh Hạo phủ, một đường lui về phía sau đi tới.

Họa Mi muốn theo sau, lại bị Tiêu Dạ Thần ngăn cản.

Vĩnh Ninh Hạo phủ Tiền viện, tiếng kêu thảm thiết không ngừng, tất cả người làm cũng bị gọi vào trước mặt đi xem hình.

Hậu viện một bóng người cũng không có, Vân Thiên Vũ chấp nhận đi theo Tiêu Cửu Uyên đi tới hậu viện, vừa đi vừa cố gắng suy nghĩ, nên như thế nào để cho Tiêu Cửu Uyên vui vẻ chút.

"Ly thân vương gia, hôm nay chuyện này không liên quan đến ta, người nếu như tức giận liền đi thu thập Vĩnh Ninh hậu, giết chém nấu, ta cũng không phản đối, người có thể thế nào cao hứng thế nào tới, ai kêu hắn không có chuyện gì đi kinh động người."

Vân Thiên Vũ lời còn chưa dứt, nam nhân phía trước đột nhiên lên tiếng, cắt đứt lời Vân Thiên Vũ.

"Nếu như bốn vương dọn dẹp Vĩnh Ninh hậu, người cao hứng nhất đi."

Tiêu Cửu Uyên chợt quay đầu nhìn Vân Thiên Vũ, mặt trời đang thịnh, ánh mặt trời chiếu nghiêng tới đây, chiếu vào trên người của hắn, giống như cho hắn bước đi thông thả trong một tầng kim quang, ánh sáng trong nam nhân, lông mày đen bay vào thái dương, mắt phượng đen nhánh giống như một loại nước sơn, lóe ra u quang, phản phát ánh sáng ngọc bảo thạch, trên con người, một hàng lông mi vừa dày vừa tinh tế, bên trong ánh mắt của hắn càng phát hoa mỹ, Câu Hồn Đoạt Phách.

Vân Thiên Vũ nhìn giống như thiên thần nam tử, chớp mũi tràn đầy mùi thơm cơ thể của u đậm nam tử, trong nháy mắt thậm chí có chút hôn mê, theo bản năng lui về phía sau từng bước, cùng Tiêu Cửu Uyên vẫn duy trì một khoảng cách.

Thật sự là khoảng cách quá gần, ảnh hưởng suy nghĩ của nàng, cho nên vẫn là giữ vững chút khoảng cách hảo.

Vân Thiên Vũ động tác, lại làm cho Tiêu Cửu Uyên nâng mi lên, lãnh chìm âm u ra lệnh.

"Phía trước dẫn đường, đi chỗ người ở."

Vân Thiên Vũ rốt cuộc biết Tiêu Cửu Uyên tại sao chợt ngừng lại, nguyên lai là hắn không biết nàng ngụ ở chỗ nào, cho nên mới phải dừng lại để cho nàng dẫn đường. Vân Thiên Vũ đáp một tiếng, lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, vội vàng lướt qua Tiêu Cửu Uyên đi về phía trước.

Sau lưng Tiêu Cửu Uyên đi theo cước bộ của nàng, một đường hướng Tử Trúc hiên đi tới.

Trên đường hai người cũng không nói lời nào, mãi cho đến tiến vào tiểu sảnh Tử Trúc hiên.

Tiêu Cửu Uyên vững như núi thái bần ngồi xuống, Vân Thiên Vũ ngoan ngoãn đứng, nàng còn không biết người trước mặt tính toán như thế nào cùng nàng tính sổ đây, cho nên vẫn là an phận chút đi.

Tiêu Cửu Uyên mắt lạnh nhìn Vân Thiên Vũ, vóc người gầy đến giống như cây gậy trúc, một trận gió cũng có thể thổi ngã, gương mặt càng không thể nhìn.

Nữ nhân này trên người duy nhất có thể nhìn đại khái chính là thông minh.

"Bốn vương nói qua, chuyện của người người tự mình giải quyết, không thể ảnh hưởng đến bốn vương."

Giọng Tiêu Cửu Uyên trầm thấp thẳm từ giống như rượu vang thuần túy vang lên.

Vân Thiên Vũ lập tức gật đầu: "Đúng vậy, ta không muốn làm phiền vương gia, về phần chuyện lần này thật sự là cái ngoài ý muốn, ta không nghĩ tới bọn họ thế nhưng phái người đi mời vương gia tới đây."

Tiêu Cửu Uyên giơ tay lên, nhẹ gõ cái bàn, dưới ống tay áo rộng lớn, ngón tay kia thon dài hoàn mỹ, giống như tác phẩm nghệ thuật.

Người đàn ông này từ đầu đến chân, từ trên xuống dưới, ba trăm sáu mươi độ hoàn toàn không có tử giác, thật sự hoàn mỹ đến không giống người.

Vân Thiên Vũ ở trong lòng nói thầm, sau đó vội vàng tiến lên châm trà cho Tiêu Cửu Uyên, sắc mặt khác với lúc đối mặt với Vĩnh Ninh hậu

Vân Lôi cùng lão phu nhân lúc lạnh nhạt, không nói ra được cung kính ôn thuận.

Bởi vì nam nhân trước mặt chính là bắp đùi vàng của nàng, nàng có thể không cẩn thận phục dịch sao?

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Độc Chiếm Tiền Bạc

Tiêu Cửu Uyên ngược mắt nhìn nàng, ánh mắt từ từ hạ, nhìn về chén trà trên bàn, khóe môi vẽ ra nụ cười chế giễu: "Trà này có thể uống sao?"

Vân Thiên Vũ sửng sốt một chút, tùy theo nghiêm túc vô cùng nói: "Ly thân vương gia, nếu như người chè trà không tốt, có thể trở về Ly thân vương phủ uống."

Nàng nơi này chỉ có loại đãi ngộ này, nếu không hài lòng, xin nhanh lên một chút đi.

Vân Thiên Vũ dứt lời, khiến cho Tiêu Cửu Uyên tương đối bất mãn, hãnh khóe môi tự tiểu phi tiểu, đồng mâu càng thêm u ám vô cùng.

"Bốn vương tâm tình thật không tốt, nhưng mà tâm tình người tựa hồ hết sức không tệ."

Tiêu Cửu Uyên nhìn Vân Thiên Vũ, mặc dù Vân Thiên Vũ dùng khăn lụa che mặt, nhưng hãnh vẫn như cũ có thể dễ dàng cảm nhận được nữ nhân này hôm nay tâm tình không tệ.

Dĩ nhiên không tệ, lập tức thu thập nhiều người như vậy, lại hung hăng đánh vào mặt Vĩnh Ninh hậu cùng lão phu nhân, nàng có thể không cao hứng sao?

Đúng rồi, nàng còn có không ít tiền bạc, Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch năm mươi vạn lượng ngân phiếu, mặc khác cộng thêm Vĩnh Ninh Hậu phủ đồ cưới hơn hai mươi vạn.

Tiêu Thiên Dịch (theo mình là Tiêu Cửu Uyên mới đúng) trông mắt đen, đột nhiên dâng lên quỷ quyết ba quang, bình tĩnh nhìn Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ nhìn dáng vẻ của hắn, tóm tắt lại da đầu tê dại, người này ánh mắt rõ ràng không được tốt a, cho nên vẫn là nhanh lên một chút đem này ôn thần đưa đi đi.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, lập tức đứng thẳng người, dáng vẻ giả vờ mệt chết đi mở miệng nói: "Mệt quá a, Vương gia, ta mệt mỏi, nếu không ta đưa người ra Hậu phủ."

"Chẳng lẽ bốn vương khí nhận không?"

Tiêu Cửu Uyên lạnh nhạt châm biếm nhìn Vân Thiên Vũ, giống như Vân Thiên Vũ là người ngu ngốc.

Vân Thiên Vũ sắc mặt khó coi, sâu kín nhìn Tiêu Cửu Uyên, nếu không phải là mình muốn ôm chân người này, nàng thật muốn chỉ vào mũi mũi, người bị khinh bỉ liên quan gì tới ta, không phải là ta làm cho người bị.

Bất quá nàng cũng chỉ trong lòng nghĩ muốn thôi, thần thái vẫn như cũ vô cùng cung kính: "Vương gia, nếu không chúng ta đi dọn dẹp một chút người chọc Vương gia mất hứng, người thấy thế nào?"

Tiêu Cửu Uyên nhíu mày, hừ lạnh: "Đây cũng là chuyện người cao hứng, mà không phải chuyện mà bốn vương cao hứng."Chỉ là rất nhanh khuôn mặt của hắn một tầng nhẹ huy, đồng mâu hiện đầy liễm y.

"Bốn vương ngược lại đối với ngân phiếu tương trên người người đối cảm thấy hứng thú."

Tiêu Cửu Uyên nói xong, Vân Thiên Vũ trong lòng lập tức dâng lên nguy cơ, nàng giống như cái con nhím lui về sau một bước, nhìn chăm chăm Tiêu Cửu Uyên cảnh giới nói: "Vương gia muốn làm gì?"

Thấy nàng như vậy, Tiêu Cửu Uyên ngược lại cao hứng lên.

Thì ra là nhìn người khác mất hứng, tâm tình của mình mới có thể tốt.

Không tệ không tệ.

Tiêu Cửu Uyên vừa nghĩ vừa nhìn Vân Thiên Vũ, chậm rãi nói: "Bốn vương nếu như không có nhớ lầm, bạc kia của người vẫn là lợi dụng bốn vương có được."

"Cho nên vương gia muốn phân bạc?"

Vân Thiên Vũ nghĩ đến đây cái, trong lòng thật thương yêu không dứt, đây là nàng thật vất vả có được, không nghĩ tới nam nhân này vậy mà muốn phân nàng bạc.

Quá đáng hận, đường đường Cửu hoàng thúc đại nhân chẳng lẽ ngay cả này ít bạc cũng không có, cho nên tiêu muốn đồ của nàng. Ghê tởm, đáng hận.

Vân Thiên Vũ nói xong khiến cho Tiêu Cửu Uyên trên mặt kéo hắc khí, con người dâng lên hàn quang trong suốt.

Hắn không có phẩm chất như vậy sao, phân bạc với nàng, may mà nàng nghĩ ra được.

Tiêu Cửu Uyên tức giận lạnh lùng nói: "Bốn vương không phải là muốn phân bạc, mà là muốn nuốt bạc một mình."

Lần này Vân Thiên Vũ mặt hoàn toàn tối, trong con ngươi tràn đầy hàn khí, thần thái hiếm thấy kiên quyết.

"Không được, đây là bạc của ta."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Vân Thiên Vũ Nổi Giận

Vân Thiên Vũ một mực chắc chắn bạc là của mình..

Có bút bạc này, nàng liền có biện pháp cố gắng cường đại, nếu không có bạc này, nàng nửa bước khó đi, chính là làm cái gì, chân tay rụt rè, cho nên nàng tuyệt sẽ không đem tiền này giao cho Tiêu Cửu Uyên

Nàng đây là chiếm đoạt công khai.

"Đường đường Ly thân vương phủ chẳng lẽ ngay cả ít bạc như vậy cũng không có, cho nên chạy tới cùng ta giành bạc, chuyện này ta không đồng ý."

Vân Thiên Vũ một bộ dạng ai dám giành bạc với ta, ta liền cùng người liều mạng.

Tiêu Cửu Uyên nhìn nàng như vậy, càng thêm muốn vơ vét bạc trong tay nàng tới đây, nữ nhân này dung nhan rõ ràng xấu xí, không được người nhà yêu thích, nhưng sắc mặt lại không có nửa điểm hèn mọn, lạnh nhạt thông minh, làm chuyện gì cũng một bộ dáng vẻ đã định liệu trước.

Nàng như vậy thật sự là làm cho người ta khó chịu, nàng bây giờ cuối cùng bình thường hơn nhiều.

Tiêu Cửu Uyên u lạnh mở miệng: "Ác, người đã không cho, vậy thì giữ đi."

Lần này Vân Thiên Vũ cũng ngại ngần cả người, bởi vì Tiêu Cửu Uyên tuyệt đối không phải là dễ nói chuyện chúa, hẳn lúc nào thì dễ nói chuyện như vậy.

Quả nhiên nàng vừa suy nghĩ xong, Tiêu Cửu Uyên lại lạnh lùng nói: "Người liên ôm này bạc sống qua ngày đi, về phần Ly thân vương phi, người không lạ gì."

Tiêu Cửu Uyên nói xong thẳng đứng lên, không tính toán dừng lại nhiều hơn nữa làm gì.

Trong phòng khách, Vân Thiên Vũ nhất thời không phản ứng kịp, có ý gì, cái gì gọi là ôm bạc sống qua ngày, không lạ gì Ly thân vương phi.

Bất quá rất nhanh nàng liền nghĩ đến, Tiêu Cửu Uyên đây là đang uy hiếp nàng, nếu như nàng không giao ra bạc, hẳn liền vào cung để cho hoàng thượng hạ chỉ hủy bỏ cửa hôn sự của này.

Nếu không có Ly thân vương phi, trước mắt nàng còn không có cường đại lên, Vĩnh Ninh hậu Vân Lô cùng Vân Thiên Tuyết sẽ bỏ qua cho nàng sao? Bọn họ nhất định sẽ giết chết nàng. Vân Thiên Vũ sắc mặt trong nháy mắt thay đổi mấy lần, mắt thấy bóng dáng cao lớn tôn quý trước mặt muốn đi ra ngoài, nàng vội vàng kêu lên.

"Đứng lại."

Tiêu Cửu Uyên ưu nhã biếng nhác dừng lại thân thể, hẳn biết Vân Thiên Vũ chắc chắn gọi hắn lại, cùng người thông minh giao thiệp chính là có điểm này chỗ tốt.

Nàng vĩnh viễn biết cái gì nên làm cái gì không nên làm.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ đến Vân Thiên Vũ giờ phút này tất nhiên đau tận tam can đau khắp người, tâm tình của hắn tự dưng thay đổi tốt hơn, hứng

thú nhìn sang.

Dưới ánh mặt trời, mắt phượng khẽ nâng, tròn mắt đen diêu diễm một cái kim quang, thường ngày ánh mắt sắc bén, cho nên sắc mặt thâm thúy sâu sa, khóe môi vẽ ra độ cong duyên dáng, ngay cả mặt mũi không nói ra được đẹp tuyệt hoa lệ.

Giờ phút này, hoàn toàn không còn lãnh khốc máu tanh như trước nữa, Vân Thiên Vũ thấy thế ngẩn ngơ, nhưng tùy theo nàng nhớ lại nam nhân này bản tính ác ma, cho nên bề ngoài càng mỹ gị đó, thường thường là càng có độc.

Vân Thiên Vũ thu liễm tâm thần, bước đi thong thả bước đi tới trước mặt Tiêu Cửu Uyên, nghiêm túc vô cùng hỏi Tiêu Cửu Uyên: "Ly thân vương gia, chỗ bạc này hữu dụng với ta, ta chỉ có thể phân cho người một nửa."

Đây là nhượng bộ lớn nhất của nàng, nghĩ đến trong một cái chớp mắt thời gian liền muốn phân ra đi một nửa, hảo tâm đau a.

Nếu không phải năng lực chưa đủ, nàng thật muốn hung hăng tát người này một cái, đem khuôn mặt của hắn tuần mỹ đến nhân thần đều phần nộ làm hồng.

Bất quá Vân Thiên Vũ biết, trước mắt nàng chỉ có thể suy nghĩ một chút, ở trong lòng tiết tiết hận.

Đáng tiếc nàng thối lui, Tiêu Cửu Uyên cũng không ủng hộ, hắn tự tiểu phi tiểu câu khởi khêu gợi môi, u lãnh nói: "Lời của bốn vương là quyết định, không phải là thương lượng, hoặc là toàn bộ giao ra đây, hoặc là một phần không muốn đóng."

Vân Thiên Vũ vừa nghe lời này, giận đến dạ dày đau, thật muốn nhảy dựng lên mắng to, nhưng là nàng biết, nàng nếu dám can đảm mắng, Tiêu

Cửu Uyên là có thể bóp chết nàng, cho nên cuối cùng nàng nén giận, nghiêm túc vô cùng hỏi Tiêu Cửu Uyên: "Ly thân vương gia, người Ly thân vương phủ có phải hay không nghèo đến đói."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Vô Cùng Đau Lòng

Gương mặt Tiêu Cửu Uyên tuần mỹ trong nháy mắt hắc chìm, con người cũng hiện đầy lãnh lệ khí, âm trầm vô cùng nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ lửa giận cao ngất nhìn chăm chăm lại hắn, hai người ở cửa đối mắt.

Chỉ một lát, Tiêu Cửu Uyên đột nhiên nhẹ cười lên, nữ nhân này lá gan ngược lại rất lớn, vậy mà có thể cùng hắn đối mắt, người bình thường đừng nói cùng hắn đối mắt, thấy hắn nổi giận, liền hù chết.

Thú vị a.

Hắn hơi nhíu mày nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Thôi, xem người đau lòng như vậy, vậy thì giữ đi."

Nói xong xoay người đi ra ngoài, Vân Thiên Vũ nhìn hắn đi, sớm cấp bách kêu lên: "Được rồi, cho người, cho người."

Cùng lắm thì quay về suy nghĩ biện pháp kiếm bạc, nhưng là tâm rất đau a.

Vân Thiên Vũ ở trong lòng chưa tính toán gì dùng kim châm tiểu nhân Tiêu Cửu Uyên, nàng thua thiệt mà trước còn phải cảm kích hắn, còn muốn

mau chóng tìm được thủ phạm thật sự phía sau màn hại chết vị hôn thê của hắn, hiện nay xem ra, đáng đời.

Nhất định là hắn đắc tội quá nhiều người, cho nên người ta mới có thể sau lưng giết vị hôn thê của hắn.

Hừ, lần này cũng để cho người giết chết vị hôn thê của hắn tốt lắm, như vậy xấu danh trên người của hắn cả đời đừng nghĩ rửa đi.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, nghĩ tới chỗ không đúng, lúc này nàng chính là vị hôn thê xui xẻo của hắn a.

Trước cửa Tiêu Cửu Uyên đã đi tới, mắt từ trên cao nhìn xuống Vân Thiên Vũ: "Bốn vương không thích miễn cưỡng người khác, nếu như người không muốn?"

Vân Thiên Vũ bắt đầu tốn hơi thừa lời, cố gắng đè nén lửa giận: "Không miễn cưỡng."

"Chẳng lẽ là người cam tâm tình nguyện giao ra đây?"

Tiêu Cửu Uyên tròn mắt đen hiện rõ người nếu như miễn cưỡng, đáng vẻ rất không muốn lấy.

Vân Thiên Vũ muốn mắng người, rõ ràng là hắn uy hiếp nàng, nhưng muốn nàng giả vờ cam tâm tình nguyện, thật sự là ghê tởm, hơn nữa nàng thế nào cảm thấy vị này gia đang chơi trò mèo vờn chuột, mèo trước khi ăn chuột, trước đem chuột chơi đến chết đi sống lại.

Nàng thật bất hạnh chính là con chuột đáng thương kia.

Vân Thiên Vũ ở trong lòng hung hăng suy nghĩ, Tiêu Cửu Uyên, chỉ mong người không được rơi vào trên tay của ta, nếu như rơi vào trên tay của ta, ta nhất định cho một cái tát đến mặt của người.

Trong lòng nàng nghĩ như vậy, cuối cùng còn dễ chịu hơn nhiều, ngẩng đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên lúc, giọng nói không nói ra được nín hót.

"Vương gia, người ta là tự nguyện giao ra đây, người yên tâm cầm đi dùng đi."

Dùng chết người đã khỏe.

"Người đã không muốn đem bạc giao cho bốn vương, bốn vương liền cố gắng thu."

Tiêu Cửu Uyên không thấy được thần sắc trên mặt Vân Thiên Vũ, nhưng cũng biết, giờ phút này nữ nhân mặt nhất định rạn nứt.

Vừa nghĩ như thế, tâm tình của hắn càng thêm tốt lắm, đưa ra một bàn tay khớp xương rõ ràng thon dài, ý bảo Vân Thiên Vũ nhanh chóng đem bạc lấy ra giao cho hắn.

Vân Thiên Vũ chậm chạp từ trên người lấy ngân phiếu, nàng vì phòng có người động ngân phiếu của nàng, cho nên vẫn đem ngân phiếu để ở trên người, trong ống tay áo bên trái, trong ống tay áo bên phải, còn có ngang hông để một chút.

Bất quá nàng thật muốn đem những thứ ngân phiếu này toàn bộ giao cho Tiêu Cửu Uyên sao, nếu như toàn bộ giao ra, nàng lập tức lại biến thành nghèo rớt mồng tơi, làm sao mua Tây Tựu Đan bây giờ? Còn có nàng muốn mua thứ khác làm sao bây giờ? Làm việc cũng là cần bạc a.

Cho nên vẫn là không muốn toàn bộ giao ra, Vân Thiên Vũ lặng lẽ liếc một cái Tiêu Cửu Uyên, sau đó bất động thanh sắc giữ lại một chút.

Nàng tự cho là mình làm rất khá, nhưng không biết Tiêu Cửu Uyên vẫn chú ý nàng, đem động tác của nàng toàn bộ nhìn ở trong mắt, trong

nháy mắt có chút cảm thấy buồn cười, bất quá làm bộ không thấy, nghiêm trang liếc nhìn ngân phiếu trong tay đếm.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Trả Thù Tiêu Cửu Uyên

Trong tay Vân Thiên Vũ ngân phiếu trị giá cũng rất lớn, cho nên mặc dù có mười mấy vạn lượng ngân phiếu, nhưng phân lượng cũng không nhiều.

Tiêu Cửu Uyên rất nhanh đếm xong, sau đó trên cao nhìn xuống Vân Thiên Vũ.

"Tổng cộng là bảy mươi một vạn tám ngàn lượng ngân phiếu."

Tiêu Cửu Uyên mâu quang như đuốc nhìn Vân Thiên Vũ, ánh mắt kia thâm thúy, tựa hồ có thể động sát lòng người, Vân Thiên Vũ không nhìn hăn, để tránh bị hăn phát hiện sơ hở, người này quá thông minh, hơi không lưu ý sẽ lộ ra sơ hở.

"Vâng, vương gia, lúc trước Tuyên vương điện hạ đưa tới năm mươi vạn lượng ngân phiếu, sau Tiêu Dạ Thần lại đem đồ cưới của Vĩnh Ninh Hậ phủ bán của cải lấy tiền mặt, cộng bán phải hai mươi một vạn tám ngàn lượng, người xem khác biệt tăng lên không phải là vừa đúng bảy mươi một vạn tám ngàn lượng sao?"

Vân Thiên Vũ nói xong, Tiêu Cửu Uyên lãnh cười ra tiếng.

"Nhưng ta nhớ lúc trước người cùng Tiêu Dạ Thần ở Vĩnh Ninh Hậ phủ trong phòng khách nói, Tuyên vương phủ hai rương châu báu bán năm vạn hai ngàn ngân phiếu đây."

Lần này Vân Thiên Vũ muốn cắn đầu lưỡi của mình, không có gì lớn giọng làm gì, lần này tốt lắm, một mao bạc khỏi nghĩ đến muốn để lại.

Lúc trước nàng cùng Tiêu Dạ Thần sở dĩ ở trong phòng khách Vĩnh Ninh Hậu phủ nói, lớn tiếng nói, chính là vì chọc tức mối quan hệ giữa Vĩnh Ninh Hậu phủ và Tuyên vương, không nghĩ tới lại bị Tiêu Cửu Uyên cho nghe vào, thật sự là quá đáng tức giận.

Nàng nhớ lúc ấy hẳn rõ ràng mặt mũi chán ghét, đáng vẻ mất hứng, thế nào liền đem lời nói của các nàng nghe lọt được.

Vân Thiên Vũ trong lòng cái đó tích tụ a, nhưng cũng không thể không đem ngân phiếu giao ra đây, cuối cùng lục lọi thật lâu cuối cùng đem năm vạn hai ngàn phiếu lấy ra ngoài, đưa tới tay Tiêu Cửu Uyên.

Phút cuối cùng nàng còn phải giả vờ lơ đãng nói.

"Ác, ta quên, thì ra là còn có cái năm vạn lượng ngân phiếu a, tốt lắm, lần này toàn bộ giao cho người, được chưa."

Tiêu Cửu Uyên biết nữ nhân này lúc này trong lòng sợ rằng đã đang rỉ máu. Nàng rỉ máu, hẳn cao hứng a.

Quả nhiên cuộc sống khác tức mình tâm tình là tốt rồi, không tệ không tệ.

Tiêu Cửu Uyên lại ngay trước mặt Vân Thiên Vũ đếm một lần ngân phiếu, trên thực tế hẳn sở dĩ làm như vậy, chính là vì để cho một nữ nhân này một lần nữa đau lòng.

Vân Thiên Vũ nhìn chăm chăm nam nhân tuyệt mỹ vô song mắt trước mặt đếm ngân phiếu, sâu kín nói: "Vương gia, người là cố ý."

Tiêu Cửu Uyên nghe lời của nàng, thu hồi ngân phiếu, vô cùng nghiêm túc nói: "Đúng vậy, bốn vương chính là cố ý, nhớ, sau này chuyện của người người tự giải quyết, đừng ảnh hưởng đến bốn vương, nếu không?"

Nếu không hẳn tâm tình không tốt, người khác liền đừng mơ tưởng tâm tình tốt.

Vân Thiên Vũ hận kia, đều là Vĩnh Ninh hậu Vân Lôi làm ra, nam nhân đề tiện nam nhân đáng chết, làm hại nàng tất cả ngân phiếu đều mất.

Vân Thiên Vũ trong lòng mắng Vân Lôi, nhưng khi nhìn Tiêu Cửu Uyên cuồng vọng không kềm chế được, vẫn là nổi giận vô cùng, nàng ánh mắt chợt lóe, đột nhiên nghĩ chủ ý đến ác chinh Tiêu Cửu Uyên, thân thể hơi khẽ cong, trên mặt mang khăn màu trắng quyen rút xuống, lộ ra gương mặt.

Gương mặt này so với trước kinh khủng còn phải dọa người, bởi vì ở đó hiện đầy vết sẹo trên mặt, còn thoa không ít nước thuốc dược thảo trên mặt trị vết sẹo, mà nước thuốc dược thảo này mang theo màu đỏ nhạt, được Vân Thiên Vũ thoa lên mặt.

Lần này chẳng những trên mặt bò đầy con giun, còn là bò đầy con giun màu đỏ.

Đây đối với có Tiêu Cửu Uyên ưa thích sạch sẽ mà nói, tuyệt đối là một đại kích thích.

Hắn tuyệt mỹ mặt mũi, trong nháy mắt hiện lên lo lắng, đồng mâu càng thêm trải rộng cuồng phong bạo vũ, cơ hồ là trong nháy mắt theo bản năng lui về sau từng bước, con người âm u, ô sát sát nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, lãnh chìm là máu thanh âm vang lên.

"Người là cố ý."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Làm Giá Cao

Trước cửa, Vân Thiên Vũ lập tức nhún vai một cái, mặt vô tội khom lưng nhặt khăn trên đất, sau đó ngẩng đầu kéo môi khẽ cười nhìn về Tiêu Cửu Uyên.

Nàng cười một tiếng, gương mặt này hơn lộ vẻ dửng dưng phải đáng sợ.

Tiêu Cửu Uyên chỉ cảm thấy quanh thân tóc gáy cũng cũng dựng lên, theo bản năng nắm chặt tay, muốn đập chết nữ nhân này.

Bất quá Vân Thiên Vũ đã chuyển biến tốt đeo khăn lụa trắng lên, chuyện làm hơi quá, liền mất nhiều hơn được.

Nàng chẳng qua là ác chinh nam nhân này trả thù một cái là được, nhưng không dám làm quá mức.

"Vương gia, ta không phải cố ý, lỡ tay, lỡ tay."

Tiêu Cửu Uyên đồng mâu lạnh lẽo, sâu không lường được, khóe môi lại treo nụ cười hàn ý: "Người cho rằng bốn vương là người ngu sao? Lỡ tay, hảo một lỡ tay."

Hắn nói xong nhìn Vân Thiên Vũ, không vui nói: "Vốn là bốn vương chỉ là muốn trừng trị nhỏ người một cái, cho nên mới phải tịch thu người hơn bảy mươi vạn lượng ngân phiếu dọa một chút người, bốn vương nhân từ không có ý định thật nuốt trọn hơn bảy mươi vạn lượng ngân này của

người, nhưng không nghĩ tới người cho nên như thế ác liệt, nếu như thế, ngân phiếu người không muốn cũng được."

Tiêu Cửu Uyên tay vừa thu lại, trực tiếp đem hơn bảy mươi vạn lượng ngân phiếu thu vào, xoay người liền đi ra ngoài.

Sau lưng Vân Thiên Vũ đã hoàn toàn sợ ngây người, thì ra là người ta chẳng qua là trừng trị nhỏ nài một chút, căn bản không có muốn tịch thu ngân phiếu.

Vân Thiên Vũ ruột cũng ân hận, không được không được, làm nhanh lên điểm cố gắng lên.

Vân Thiên Vũ thân thể giống như tên xông ra ngoài, một thanh kéo lại y phục của Tiêu Cửu Uyên lại, bộ mặt sám hối nói: "Ly thân vương gia, ta sai lầm rồi, người đại nhân đại lượng bỏ qua cho ta một lần đi, đem ngân phiếu cho ta đi."

Tiêu Cửu Uyên bởi vì Vân Thiên Vũ lôi kéo, trong nháy mắt thân thể cứng ngắc, âm ngao vô cùng đồng mâu nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, sau đó từ từ đi xuống đến tay Vân Thiên Vũ đang lôi kéo hần y phục, trầm giọng mở miệng: "Buông tay."

Vân Thiên Vũ lập tức tỉnh thần, vội vàng buông ra, nàng quên Tiêu Cửu Uyên lúc trước đặt điều ước, không thể đến gần hần một thước khoảng cách.

Lúc này hai người hoàn toàn quên, trước hai người bọn họ nhưng là đứng chung một chỗ thời gian thật dài.

Tiêu Cửu Uyên mỏng môi mím chặt, ngón tay nắm chặt, nghĩ tới đây nữ nhân cho nên dám can đảm kéo y phục của hần, hần thật muốn một chưởng đập chết nàng, bất quá suy nghĩ một chút nàng chỗ dùng, cuối cùng rốt cuộc vẫn là nhịn được.

"Không phải nói sau này không cho phép đến gần bốn vương, cách phải bốn vương một thước xa sao?"

"Vâng, ta quên, lần sau kiên quyết nhớ."

Vân Thiên Vũ thái độ vô cùng đoan chánh, mục đích gì chỉ có một, có thể thuận lợi cầm lại những thứ ngân phiếu kia.

Đáng tiếc Tiêu Cửu Uyên nghĩ đến trước mình thấy mấy con giun hồng, bây giờ còn cảm thấy quanh thân tóc gáy cũng cũng dựng lên, hẳn không tốt sau này để cho Vân Thiên Vũ tốt hơn sao? Cho nên Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng nói.

"Người cho rằng người ở đây làm chuyện xấu xa như vậy, bốn vương còn có thể đem ngân phiếu trả lại cho người."

Vân Thiên Vũ ngốc lảng, hoàn toàn bị đả kích, hơn nữa có một loại cảm giác muốn chặt đứt tay mình.

Hơn bảy mươi vạn lượng ngân phiếu a, liền bị nàng làm cho không có.

Tiêu Cửu Uyên thấy dáng vẻ nàng hóa đá, trong lòng cuối cùng hơi thoải mái một chút, lãnh chìm nói: "Bốn vương sẽ không tham chút bạc kia của người, bạc của người chẳng qua là tạm thời gửi ở trong tay bốn vương."

Vân Thiên Vũ tỉnh thần, trong lòng còn dễ chịu hơn một chút, thì ra là chẳng qua là tạm thời gửi khi hẳn nơi đó a, không phải là muốn nuốt trọn nàng bạc a.

"Vương gia, ta muốn dùng bạc làm sao bây giờ?"

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Chỉ Còn Dư Hai Ngàn Hai

Trong phòng khách, Vân Thiên Vũ mặt hi vọng nhìn chăm chăm Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên nghiêm túc lạnh nhạt liếc nàng một cái nói: "Có thể cùng bốn vương thương lượng, nếu như bốn vương tâm tình tốt lắm, có thể cho người một chút."

Vân Thiên Vũ cả khuôn mặt cũng tối, nàng cần bạc, nàng muốn dùng, còn phải nhìn đại gia hân tâm tình có được hay không, nàng hiện tại liên muốn hung hăng hăn, đập đập đập chết hăn.

Vân Thiên Vũ đang ở trong lòng điên cuồng phát tiết, trước mặt không xa Tiêu Cửu Uyên lại cau mày nhìn chăm chăm nàng: "Người sẽ không ở trong lòng tức giận mắng bốn vương."

Vân Thiên Vũ cả kinh, lập tức mặt đoan chánh lắc đầu: "Không có, ta đang suy nghĩ ta cần mua thêm thứ gì, ta muốn mua quần áo, còn phải mua đồ ăn đồ, khác Tử Trúc hiện bên trong người làm ta một người cũng không muốn dùng, còn phải từ bên ngoài mua một vài nha đầu tới đây..."

Vân Thiên Vũ nói mình muốn dùng tiền vào cái gì, liền hi vọng người này vội vàng cho nàng một chút tiền đi.

Đáng tiếc nàng còn chưa nói hết, đứng ở trước mặt nàng Tiêu Cửu Uyên đã tùy ý lấy một tấm ngân phiếu đưa tới trên tay của nàng, sau đó xoay người đi.

Vân Thiên Vũ cúi đầu nhìn ngân phiếu trong tay, hai ngàn hai.

Bảy mươi sáu vạn tám ngàn lượng ngân phiếu, cuối cùng thì còn lại hai ngàn hai.

Nàng cũng không chế không được nữa mắng chửi người: "Tiêu Cửu Uyên, người tốt nhất không cần rơi vào trong tay ta, nếu như ngày nào đó rơi vào trong tay ta nhất định..."

Vân Thiên Vũ đang lửa giận đại phát tác, ngoài cửa một giọng nói đột ngột vang lên: "Vân tiểu thư, vương gia nhà ta nói, nếu như Vân tiểu thư không muốn hai ngàn lượng ngân phiếu, có thể trả lại cho ta."

Giọng nói của Vân Thiên Vũ đột nhiên ngừng lại, hai ngàn hai cũng là tiền a, bất kể thế nào trước dùng đi.

Ngoài phòng Hắc Diệu lắc mình đi, bất quá đối với chủ tử nhà mình dễ dàng tha thứ chuyện của Vân Thiên Vũ, Hắc Diệu trong lòng hết sức nén giận, người bình thường như thế mạo phạm vương gia, sớm đã bị đập chết, nhưng nữ nhân này đến bây giờ còn hoàn hảo không tổn hao gì còn sống.

Nhưng bực bội.

Bất quá Hắc Diệu biết chủ tử nhất định là vì tra rõ kẻ sau lưng giết vị hôn thê, mới dễ dàng tha thứ Vân Thiên Vũ, đợi đến tra ra người phía sau màn, chủ tử tất nhiên sẽ không nhẹ tha nữ nhân này.

Bên trong phòng khách, Vân Thiên Vũ xác nhận Hắc Diệu đã đi, mới tâm bất cam tình bất nguyện xoay người lại nằm ở trên bàn, thật lâu không nhúc nhích, chỉ cần vừa nghĩ tới nàng thật vất vả lấy được hơn bảy mươi vạn lượng ngân phiếu cứ như vậy không có, nàng liền một chút khí lực cũng không có.

Ngoài cửa, có tiếng bước chân vang lên, Tiêu Dạ Thần dẫn Họa Mi đi vào.

Hai người vừa tiến đến liền thấy Vân Thiên Vũ không có tinh thần nằm ở trên bàn, dáng vẻ thất hồn lạc phách kia, giống như bị sương tàn phá kiêu hoa, không nói ra được thê lương.

Mắt hoa đào của Tiêu Dạ Thần tà mị lên, mặt kỳ quái hỏi.

"Vũ Mao, người thế nào không có tinh thần, không phải là cũng cao hứng sao?"

Nàng hôm nay chính là người đại thắng a, chẳng những chinh đám người bên trong Vĩnh Ninh Hộ phủ, còn có một số lớn bạc.

Nàng nên hết sức cao hứng mới phải a.

Vân Thiên Vũ nghe Tiêu Dạ Thần nói, kéo kéo khóe môi: "Vũ Mao?"

Tiêu Dạ Thần lập tức gật đầu, cười híp mắt nói: "Đúng a, ta cảm thấy tên này rất thích hợp với người, người không phải nói chúng ta là bằng hữu sao? Nếu như thế, sau này ta gọi người Vũ Mao."

Hắn nói xong đi tới bên cạnh Vân Thiên Vũ ngồi xuống, quan tâm nhìn Vân Thiên Vũ: "Vũ Mao, người làm sao vậy?"

Vân Thiên Vũ lười phải đi rồi rầm Tiêu Dạ Thần gọi, nàng mặt thương tâm nhìn một tấm ngân phiếu trong tay.

Tiêu Dạ Thần tiến tới liếc mắt nhìn sau, kỳ quái hỏi: "Người cầm ngân phiếu làm cái gì?"

Vân Thiên Vũ nghe nói như thế, lòng đang rỉ máu a, nói ra khỏi miệng nói cũng có chút bế tắc.

"Tiền của ta không có, chỉ còn lại hai ngàn hai."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Ông Trời Muốn Diệt Ta Sao

Tiêu Dạ Thần mặt kinh ngạc há to mồm, Họa Mi cũng bộ mặt kinh ngạc đi tới hỏi: "Tiểu thư, tiền của người thế nào không có? Người nào đoạt tiền của người?"

Vân Thiên Vũ cắn răng nghiêng lợi nói: "Ly thân vương gia, hắn đoạt đi tiền của ta, chỉ cho ta hai ngàn hai."

Đây là nguyên nhân nàng nói muốn mua quần áo mua đồ ăn, còn phải mua nha đầu, mới cho nàng hai ngàn hai, nếu như nàng không mua những thứ đồ này, đoán chừng hắn một hai cũng không cho nàng, quá đáng hận.

Tiêu Dạ Thần cùng Họa Mi hai người toàn bộ nghe ngậy người, hai người cho là nghe lầm.

"Người nói cứu hoàng thúc ta đem ngân phiếu của người toàn bộ cầm đi."

"Ly thân vương gia chẳng lẽ không có tiền?"

Vân Thiên Vũ hiện tại coi như xem thấu Tiêu Cửu Uyên tại sao lấy đi tiền của nàng, hắn là cố ý, bởi vì hôm nay chuyện đã xảy ra kinh động hắn, để cho hắn khó chịu, cho nên hắn thấy nàng cao hứng, tâm tình khó chịu, liền cầm đi ngân phiếu của nàng, hắn khó chịu, cũng muốn không để cho nàng thoải mái.

Tiêu Cửu Uyên, nợ này người nhớ kỹ cho ta, ta sớm muộn sẽ trả lại cho người.

Vân Thiên Vũ khí hận giơ tay lên đập một cái trên bàn trước mặt, dữ tợn vừa nói: "Tiêu Cửu Uyên, người tốt nhất không được rơi vào trong tay của ta, nếu như rơi vào trong tay ta..."

Vân Thiên Vũ còn chưa nói hết, Tiêu Dạ Thần vội vàng mở miệng ngăn cản lời nói Tiêu Cửu Uyên.

"Người không muốn sống nữa sao, lời này nếu như bị cửu hoàng thúc của ta nghe được, lập tức vặn gãy cổ của người, người biết cửu hoàng thúc ta năng lực ra sao? Hẳn trước mắt Lam Linh đỉnh, rất nhanh sẽ phải đột phá Lam Linh trở thành Tử Linh, này còn không phải là quan trọng nhất, quan trọng là... Hẳn là một Linh Trận Sư, người biết Linh Trận Sư có bao nhiêu lợi hại sao?"

"Một Linh Trận Sư, thì tương đương với một thủ hạ cao cấp, một mình hẳn thì đồng nghĩa với hai cao thủ lợi hại, chớ đừng nói chi là dưới tay hẳn những thứ lợi hại kia." (chỗ này ta không hiểu lắm, có nàng nào thông qua chỉ ta với, ta giữ nguyên luôn chẳng biết edit thế nào cả.)

Tiêu Dạ Thần nói xong, Vân Thiên Vũ sắc mặt tối, thật lâu không nói được nói.

Nàng cùng Tiêu Cửu Uyên kém thì không phải là một điểm nửa điểm, người ta rất nhanh sẽ phải đột phá Lam Linh trở thành Tử Linh cường giả, mà nàng trước mắt ngay cả linh lực có hay không cũng không biết, một tên kia còn là một Linh Trận Sư.

Linh Trận Sư, Luyện Đan Sư, cùng Hồn Sư đều là có rất ít quần thể, trong đó Linh Trận Sư một loại người lại là lợi hại nhất. Tiêu Cửu Uyên chẳng những linh lực cao thâm, lại còn là Linh Trận Sư, Vân Thiên Vũ cảm

giác mình nếu muốn để cho Tiêu Cửu Uyên kinh ngạc, thật sự là quá khó khăn.

Chẳng lẽ cứ tính như vậy.

Vân Thiên Vũ trong lòng nén giận cực kỳ, cuối cùng đứng lên ở trong phòng khách bước đi thong thả bước, đè nén lửa giận trong lòng mình, cuối cùng từ từ bình tĩnh lại.

Thôi, Tiêu Cửu Uyên không phải đã nói rồi sao, nếu như nàng cần dùng tiền, có thể đi cùng hắn nói.

Mặc dù hắn nói, tâm tình của hắn tốt mới có thể cho nàng.

Cùng lắm thì sau này, nàng muốn tiền, chọn thời điểm tâm tình của hắn tốt mở lời đi.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ trong lòng cuối cùng hoàn toàn bình tĩnh lại, lại khôi phục vẻ trong trẻo lạnh lùng lạnh nhạt.

Nàng nghĩ tới chuyện Tây Tủy Đan, lập tức quay đầu nhìn về Tiêu Dạ Thần.

"Tiêu Dạ Thần, ta hỏi ngươi một chuyện, ngươi biết Huyền Thiên phòng đấu giá sao? Nghe nói phòng đấu giá này, mỗi một tháng đều đoạt được một ít đồ, tháng này bọn họ bán đấu giá đồ là một ngày kia?"

"Huyền Thiên phòng đấu giá, ngươi nghĩ đoạt thứ gì a?"

Tiêu Dạ Thần quan tâm hỏi, Vân Thiên Vũ vốn là muốn nói đoạt Tây Tủy Đan, sau lại nghĩ đến mình vẫn không thể xác định mình là Tiên Thiên linh mạch, chuyện này tạm thời chưa nói tốt hơn, lạnh nhạt nói.

"Ta muốn đoạt một chút dược liệu đối với ta hữu dụng."

"Ác, kia có thể, Huyền Thiên phòng đấu giá, mỗi tháng cũng sẽ đoạt một chút dược liệu hi hữu, rất nhiều đại phu cùng với Luyện Đan Sư cũng sẽ đi tranh dược liệu, tháng này bọn họ khai mạc nhật kỳ là ngày mai."

"Ngày mai." Vân Thiên Vũ thất thanh kêu lên, thật chẳng lẽ là ông trời muốn diệt ta sao?

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Không Mặt Mũi Gặp Người

Vân Thiên Vũ hoàn toàn bị đả kích, nàng mới vừa bị Tiêu Cửu Uyên tịch thu bạc, ngày mai phòng đấu giá liền mở ra, nàng đây là có nhiều xui xẻo a.

"Thế nào?" Tiêu Dạ Thần hỏi, bất quá rất nhanh nghĩ đến tiền của Vân Thiên Vũ bị Tiêu Cửu Uyên tịch thu, Tiêu Dạ Thần cũng không đành lòng nói cho Vân Thiên Vũ, Huyền Thiên bán đấu giá được bán đấu giá gì đó giá cả sẽ vô cùng đắt.

Vân Thiên Vũ mới vừa đè nén đi xuống tức giận lần nữa bay lên, bất quá lần này nàng nghĩ đến mình sở dĩ xui xẻo sở dĩ như vậy, cũng là bởi vì Vân Thiên Tuyết làm ra, nếu không phải nữ nhân này cho nàng hạ cái gì độc, chính ra một chuỗi dài chuyện tình như vậy, nàng thì như thế nào sẽ bị Tiêu Cửu Uyên lục soát hết tiền.

Mặt Vân Thiên Vũ tối đen xoay người đi ra ngoài, sau lưng Tiêu Dạ Thần cùng Họa Mi vội vàng đuổi theo, Tiêu Dạ Thần hỏi tới: "Người đây là đi chỗ nào?"

"Nhị muội muội nhà ta bị hai mươi đại bản, ta là tỷ tỷ, sao có thể không đi an ủi nàng một phen."

Nàng tâm tình khó chịu, tự nhiên sẽ không để cho người hại nàng khó chịu tốt hơn.

Sau lưng Tiêu Dạ Thần vội vàng đuổi theo Vân Thiên Vũ, chỉ sợ nàng bị thua thiệt.

Bởi vì hắn nhớ Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch lúc này đang ở chỗ Vân Thiên Tuyết, Vân Thiên Vũ hiện tại so với quá khứ, sẽ không thua thiệt.

Trở thành bằng hữu, hắn không thể làm như không thấy mặt kệ nàng.

Vân Thiên Vũ cũng không muốn Tiêu Dạ Thần xen vào những chuyện này, cho nên nàng nhìn Tiêu Dạ Thần rồi nói: "Người trở về đi thôi."

"Như vậy sao được? Nếu như người bị bọn họ khi dễ, đã là bằng hữu ta sao có thể trơ mắt nhìn người bị bọn họ khi dễ, đi, người đã muốn trút giận, ta đi cùng người."

Tiêu Dạ Thần vẻ mặt hào khí ngất trời, phút cuối cùng giơ tay lên vỗ vỗ lồng ngực của mình, bày tỏ mình tuyệt đối là người giảng nghĩa khí.

Vân Thiên Vũ không có lên tiếng, con người sâu hai phần, Tiêu Dạ Thần là nàng chuyển kiếp tới sau, là người đầu tiên đối với nàng đưa tay giúp đỡ, tận tâm tận lực trợ giúp nàng, ngày sau, hắn có gì cần, nàng nhất định sẽ đem hết toàn lực giúp hắn.

Một nhóm mấy người đi tới Tuyết Lan viện của Vân Thiên Tuyết.

Trên đường gặp phải một nhóm người hầu vài người đã chết lui về phía sau viện bỏ hoang viện đi tới.

Lần này tổng cộng nâng bốn người đã chết, Nguyên Hương, Thu Thiên, còn có hai người ra ngoài phụ họa Nguyên Hương, cộng thêm Hải Đường trước gặp trở ngại mà chết, tổng cộng chết năm người.

Trước một khắc còn là người sống sờ sờ, sau một khắc lại hồn quy Địa phủ, điều này làm cho hạ nhân hôm nay xem hình phạt rõ ràng cảm nhận

được thân là nô tài chính xác mệnh là cớ nào để tiện, cho nên chuyện của các chủ tử, sau này bọn họ là hạ nhân vẫn là ít xen vào thì tốt hơn.

Nhất là Đại tiểu thư, hoàn toàn cùng với lúc trước không giống nhau, nàng nhưng là Ly thân vương phi tương lai của Ly thân vương phủ, bọn họ ngàn vạn lần không nên trêu chọc đến nàng.

Bây giờ Vân Thiên Vũ ở Vĩnh Ninh Hạo phủ đối với trong lòng hạ nhân cùng dã thú hung ác không kém bao nhiêu, vừa nhìn thấy nàng đi qua, mọi người sắc mặt trắng bệch một mực cung kính cúi đầu để cho qua một bên đi.

Vân Thiên Vũ mắt lạnh nhìn một cái, rất hài lòng, nếu bọn họ không làm được mẫn yêu nàng, vậy hãy để cho bọn họ sợ, tránh không khỏi không có việc gì luôn vài người ra ngoài nhảy lộc cộc, phiền cũng phiền chết đi được.

Vân Thiên Tuyết ở Tuyết Lan viện, ma ma giữ cửa ngại người không dám cản Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ dám người nghênh ngang đi vào Tuyết Lan viện Vân Thiên Tuyết ở.

Hạ nhân hầu hạ trong Tuyết Lan viện thấy Vân Thiên Vũ, mọi người sắc mặt hơi tái, ai cũng không dám nói chuyện, tự nhiên cũng không dám tới cản Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ cùng Tiêu Dạ Thần thuận lợi đi tới gian phòng Vân Thiên Tuyết ở.

Bọn họ người còn chưa đi vào, liền nghe được trong phòng, truyền ra tiếng Vân Thiên Tuyết thương tâm khóc rống: "Ô ô, ta không mặt mũi gặp người, ta không muốn sống, hãy để cho ta chết đi."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Mượn Dao Giết Người

Editor: Huynhnhu142

Vân Thiên Tuyết dứt lời, trước giường Tiêu Thiên Dịch đang muốn khuyên nàng, không nghĩ ngoài cửa lại có một đạo thanh âm trong trẻo lạnh lùng mở miệng.

"Nhị muội muội làm cái gì vậy, chết vinh còn hơn sống nhục, bao nhiêu chuyện a, không phải là đánh hai mươi đại bản sao? Vừa không có muốn mạng của người."

Hai đạo bóng dáng từ ngoài cửa đi vào, Tiêu Thiên Dịch cùng Vân Thiên Tuyết theo bản năng nhìn lại cửa, thấy Vân Thiên Vũ cùng Tiêu Dạ Thần từ ngoài cửa đi vào.

Vừa nhìn thấy bóng dáng Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Tuyết đỏ mắt, chân chính là cừu nhân gặp nhau hết sức đỏ mắt, nhất là nàng nghĩ đến trước kia đại bản đánh thống khổ trên người.

Mặc dù sau nàng ăn vào đan dược, hiện tại vết thương trên hông đã khép lại, cũng không có gì đáng ngại.

Nhưng khi lúc đại bản đánh vào cái hông, đau đến trầy da sứt thịt, nàng thực là rõ ràng cảm nhận được, hơn nữa hôm nay chuyện nàng bị đánh truyền đi, nàng còn có mặt mũi gặp người sao?

Nàng ở Đông Ly Quốc là kinh đô tài nữ a, Vân Thiên Tuyết càng nghĩ càng oán hận Vân Thiên Vũ, một đôi mắt lóe tia sáng ra xanh, thật giống như dã thú trong rừng.

"Vân Thiên Vũ, ngươi là tới cười nhạo ta có phải hay không? Ta như vậy người vui vẻ có phải hay không?"

Vân Thiên Tuyết sau khi nói xong, oa một tiếng thương tâm khóc lớn lên, vừa khóc vừa nhìn nói với Tiêu Thiên Dịch: "Thiên Dịch ca ca, ta biết tỷ tỷ đối phó ta như vậy, nguyên nhân là bởi vì ta thích ngươi, ta sai lầm rồi, ta không dám, tốt lắm ta đem ngươi trả lại cho nàng, như vậy nàng cũng sẽ không đối phó ta."

Vân Thiên Tuyết sau khi nói xong, đôi mắt đầm lệ mơ hồ quay đầu nhìn về Vân Thiên Vũ nói: "Tỷ tỷ, ta biết ngươi thích Tuyên vương điện hạ, bởi vì Tuyên vương điện hạ thích ta, lại đang ngày đại hôn làm thương tổn ngươi, cho nên ngươi mới có thể hận ta, khắp nơi suy nghĩ trả thù ta, ta hiện tại đem hản trả lại cho ngươi."

Vân Thiên Tuyết trong mắt lóe ra tia sáng ác độc, nàng biết mình hiện tại không tốt trực tiếp ra tay với Vân Thiên Vũ, bởi vì Vân Thiên Vũ sau lưng có Tiêu Cửu Uyên.

Nhưng nàng không ra tay, không có nghĩa là không thể mượn tay người khác.

Quả nhiên, Tiêu Thiên Dịch nghe được Vân Thiên Tuyết nói, lập tức đau lòng kéo nàng ta tới, hản xoay người đứng lên từ trên cao nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Đủ rồi, Vân Thiên Vũ, ta nói rồi giữa chúng ta không có nửa điểm liên quan, ngươi không cần cuồng dại si mê muốn gả cho ta nữa, ta sẽ không cưới ngươi."

Trong phòng Vân Thiên Tuyết vẫn còn khóc: "Thiên Dịch ca ca, ngươi không nên đối với tỷ tỷ như vậy, nàng quay đầu lại suy nghĩ tính toán với

ta."

Con người Tiêu Thiên Dịch hiện đầy vẻ lo lắng, hung hăng nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ.

"Vân Thiên Vũ, bốn vương cảnh cáo người, nếu như sau này người dám can đảm tính toán Tuyết Nhi nữa, bốn vương sẽ không nhẹ tha cho người."

Tiêu Thiên Dịch dứt lời, Tiêu Dạ Thần sau lưng Vân Thiên Vũ hừ lạnh một tiếng, trực tiếp tiếp lời nói: "Tiêu Thiên Dịch, người đây là tính cùng cửu hoàng thúc đối đầu phải không?"

Tiêu Thiên Dịch ngẩn ra, ngũ quan tuần mỹ kéo sương mỏng, tâm tính thiện lương giống như bị kim châm, hôm nay Tiêu Cửu Uyên hạ lệnh đánh Tuyết Nhi, chính là đang đánh vào mặt của hắn, hắn ngay cả nữ nhân mình yêu mến cũng bảo vệ không được, hắn chỉ cảm thấy ở trước mặt nàng không mặt mũi, nếu như hắn có năng lực, Tuyết Nhi cũng sẽ không ăn khổ như vậy.

Sau này hắn sẽ tuyệt không cô phụ nàng, Tiêu Thiên Dịch trong lòng suy nghĩ, trên mặt tràn đầy ý lạnh, lạnh lùng nhìn Tiêu Dạ Thần nói: "Bốn vương khi nào cùng cửu hoàng thúc đối đầu lên, bốn vương luận sự, nếu như nữ nhân này dám can đảm tính toán đến trên đầu Tuyết Nhi nữa, bốn vương sẽ không chịu để yên, tin tưởng cửu hoàng thúc sẽ tha thứ chuyện chất nhi làm."

Tiêu Thiên Dịch nói xong nhìn về Vân Thiên Vũ, lần nữa nói: "Bốn vương biết người là bởi vì ái sinh hận, nhưng giữa chúng ta là thật không thể nào, người không cần một mực khẳng khẳng nữa, sau này người nếu tính toán Tuyết Nhi, ta là người đầu tiên không buông tha người."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Đe Dọa Vân Thiên Tuyệt

Con người Vân Thiên Vũ lạnh như băng nhìn Tiêu Thiên Dịch, ánh mắt lãnh triệt đến đáng sợ.

Tiêu Thiên Dịch nhìn ánh mắt nàng như thế, không biết tại sao, tâm trong nháy mắt có một loại cảm giác hít thở không thông, hẳn cảm giác mình mau không thở nổi.

Âm thanh Vân Thiên Vũ âm trầm đúng lúc vang lên.

"Tiêu Thiên Dịch, đầu óc người có phải bị bệnh hay không a, con mắt kia của người thấy ta đối với người bởi vì ái sinh hận, con mắt nào thấy ta tính toán Vân Thiên Tuyệt, hôm nay hậu quả là ta tính toán sao? Là bởi vì có người đối với ta hạ độc có được không? Ta mới phải là người bị hại."

Tiêu Thiên Dịch giật mình, Vân Thiên Vũ ngừng một chút lại lần nữa mở miệng nói.

"Tiêu Thiên Dịch, ta xem đầu óc người thật sự có vấn đề, người nhanh đi tìm đại phu xem một chút đi, ngu còn chưa đủ, còn cộng thêm não tàn, thật không biết người là như thế nào ở trong hoàng thất an toàn lớn lên."

Vân Thiên Vũ dứt lời, trong phòng vẫn ngồi như vậy Liễu thị xoay mình trầm giọng quát lên: "Cần rồi, Vân Thiên Vũ, người thế nhưng cả gan dám đối với vương gia bất kính như thế."

Tiêu Thiên Dịch đã tỉnh hồn lại, nghĩ đến Vân Thiên Vũ vậy mà mắng hăn ngu, mắng hăn nảo tàn, sắc mặt không khỏi thay đổi, bàn tay nắm chặt, một chưởng liền muốn đánh về phía Vân Thiên Vũ.

Tiêu Dạ Thần một phen kéo Vân Thiên Vũ ra, chắn trước mặt Vân Thiên Vũ, trầm giọng quát lạnh: "Tiêu Thiên Dịch, người dám động nàng."

Tiêu Thiên Dịch sửng sốt một chút, bàn tay giơ lên dừng ở giữa không trung.

Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Dạ Thần ngăn ở trước mặt nàng, trong lòng có một tia ấm áp, bất quá nàng cũng không e ngại Tiêu Thiên Dịch, cho nên đưa tay kéo Tiêu Dạ Thần ra, đứng ở trước mặt Tiêu Thiên Dịch, chỉ vào đầu óc của mình nói.

"Tiêu Thiên Dịch, tới, người một chưởng đánh xuống, ta không sợ chết, ta cũng muốn nhìn một chút, Tuyên vương điện hạ đến tột cùng có thể vô sỉ đến một bước nào, thậm chí ngay cả nữ nhân cũng đánh."

Tiêu Thiên Dịch đen mặt, cả người bị Vân Thiên Vũ chọc giận đến khẽ run, tay nắm giữ buông ra, buông ra lại nắm chặt tới.

Trong phòng, Liễu thị cùng Vân Thiên Tuyết nhìn Tiêu Thiên Dịch, trong lòng ước gì Tiêu Thiên Dịch một chưởng vỗ xuống, đập chết Vân Thiên Vũ.

Nếu như Tiêu Thiên Dịch đánh chết Vân Thiên Vũ, chẳng lẽ Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên sẽ bắt Tiêu Thiên Dịch đền mạng.

Này căn bản không thể nào sao.

Bất quá Tiêu Thiên Dịch cuối cùng vẫn còn đè nén xuống lửa giận trong lòng, mặt đen sì chỉ vào Vân Thiên Vũ, phẫn nộ quát: "Bốn vương không đánh nữ nhân."

Vân Thiên Vũ lạnh lùng phui một cái Tiêu Thiên Dịch, không muốn cùng nam nhân này nói nhiều hơn một câu.

Nàng không cùng người không có đầu óc nói chuyện.

Vân Thiên Vũ thẳng lướt qua Tiêu Thiên Dịch, đi tới trước giường Vân Thiên Tuyết, từ trên cao nhìn Vân Thiên Tuyết nằm lỳ ở trên giường, tự tiểu phi tiểu mở miệng nói.

"Nhị muội muội, cái mông người đau không? Xem người tinh thần không tệ, chắc là không sao."

Vân Thiên Vũ nhắc tới lời này, Vân Thiên Tuyết liền nhớ tới chuyện mình bị đánh, cả khuôn mặt cũng tối, cắn răng nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ giống như không thấy, không để ý nói: "Nhị muội muội, lần này người nhưng coi là nổi tiếng cả Đông Ly quốc, đoán chừng không ai không biết đại danh của người."

Vân Thiên Tuyết ánh mắt đỏ, hô hấp dồn dập đứng lên, nghĩ đến mình nhiều năm qua thật vất vả gầy dựng lên tài nữ danh tiếng, bởi vì một chuyện này, chỉ sợ xuống dốc không phanh.

Đây hết thảy cũng là bởi vì Vân Thiên Vũ, tiện nhân này, bây giờ còn chạy tới diệt võ dương oai, đáng hận.

Vân Thiên Tuyết đôi mắt bùng bùng ngọn lửa, hung hăng nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ tự tiểu phi tiểu lại nói: "Đúng rồi, Nhị muội muội, người nói Cổ ma ma tối nay sẽ tới hay không tìm người?"

Con người Vân Thiên Tuyết thành linh tối sầm lại, cảnh giác nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ: "Người lời này có ý gì?"

"Có ý gì, người khác không hiểu, Nhị muội muội còn không hiểu sao? Người nói Cổ ma ma có thể hay không chết không nhắm mắt a."

Editor: Huynhnhu142

Chương 102: Thề không lường lập

Lời của Vân Thiên Vũ khiến cho sắc mặt Vân Thiên Tuyết thay đổi, đồng thời nàng cảm thấy phía sau giống như có từng trận gió lạnh.

Trong phòng Liễu thị thấy nữ nhi tựa hồ bị dọa, chỉ sợ nữ nhi lộ ra cái gì sơ hở, xoay mình hướng Vân Thiên Vũ quát lạnh: "Vân Thiên Vũ, người đừng khinh người quá đáng, người làm hại Nhị muội muội người bị đánh hai mươi đại bản, bây giờ còn tới đây diêu vũ dương oai uy hiếp nàng."

Vân Thiên Vũ từ từ ngược mắt nhìn về Liễu thị một bên trong gian phòng, Liễu thị bên người còn đứng một người di nương khác, Triệu di nương.

Triệu di nương sinh Tứ tiểu thư Vân Thiên Lê, bất quá mẹ con hai người luôn luôn khiêm tốn, rất ít ở trước mặt mọi người lộ diện, cho nên rất dễ dàng làm cho người ta sao lãng.

Hôm nay Vân Thiên Tuyết bị đánh, Triệu di nương mới có thể mang theo Vân Thiên Lê sang đây xem thăm Vân Thiên Tuyết, không nghĩ lại đụng phải một chuyện như vậy, bất quá Triệu di nương thông minh cái gì cũng không nói.

Vân Thiên Vũ nhìn lướt qua mẹ con Triệu di nương, nhìn Liễu thị nói: "Phu nhân nói cái gì a, ta là tới đây quan tâm Nhị muội muội, thế nào thành diêu vũ dương oai uy hiếp nàng, chẳng lẽ là ta biểu đạt không đủ rõ ràng sao?"

Nàng nói xong cũng không thèm nhìn tới Liễu thị, nhìn nói với Vân Thiên Tuyết: "Nhị muội muội, người an tâm dưỡng bệnh, ngàn vạn lần chớ có suy nghĩ nhiều, buổi tối đem cửa sổ đóng kỹ, hôm nay trừ Cổ ma ma chết, trong phủ còn chết mấy người đấy, các nàng cũng bị chết rất oan, nói không chừng sẽ nửa đêm ra ngoài lắc lư, người lại là chủ tử cũ của các nàng, các nàng nếu như nhớ người, nói không chừng sang đây xem người."

Vân Thiên Tuyết mặt càng ngày càng trắng, khó coi đến cực điểm nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, tay run run giậm chỉ về phía nàng: "Người, cắt cho ta, mau cắt."

Liễu thị cũng đứng lên: "Vân Thiên Vũ, nơi này không hoan nghênh người."

Vân Thiên Vũ bĩu môi, cho là nàng thích nơi này sao?

Nàng chính là tâm tình khó chịu, cũng không muốn để cho người khác quá tốt quá thôi.

Nếu mục đích đạt tới, vậy thì đi đi, Vân Thiên Vũ lúc trước bị Tiêu Cửu Uyên chọc giận đến tâm tình, phát hiện đã khôi phục không ít, nàng chậm rãi đứng thẳng người, tính toán rời đi, bất quá ánh mắt trong lúc vô tình liếc tới một miếng ngọc bội đeo trên cổ Vân Thiên Tuyết, không khỏi cảm thấy quen thuộc, đưa tay sờ một cái nói.

"Ngọc bội kia, nhìn rất quen a."

Lời của nàng, khiến cho Vân Thiên Tuyết sắc mặt nháy mắt thay đổi, một phen từ trong tay Vân Thiên Vũ đoạt lại, nhét vào trong quần áo.

Vân Thiên Vũ lơ đãng xoay người rời đi, lúc đi qua người Tiêu Thiên Dịch, một cái liếc mắt cũng không có cho hắn, trực tiếp càng đi qua, đi ra ngoài cửa.

Sau lưng Tiêu Thiên Dịch nhìn thấy như vậy trong mắt không có người, không ai bì nổi Vân Thiên Vũ hận không được một chưởng đập chết nàng, đáng tiếc người trước mắt đã sớm rời đi, không thềm quan tâm đến lý lẽ của hắn.

Trong phòng, Vân Thiên Tuyết mắt thấy Vân Thiên Vũ đi, Tiêu Thiên Dịch vẫn còn nhìn nàng, trong mắt bắn ra ngọn lửa cừu hận, ngón tay nắm lại thật chặt.

Vân Thiên Vũ cái tiện nhân, nàng cùng nàng ta thề cả hai cùng tồn tại, bắt đầu từ bây giờ, có nàng không có nàng ta.

Vân Thiên Tuyết vừa nghĩ vừa nhẹ khóc, tiếng khóc thức tỉnh Tiêu Thiên Dịch, Tiêu Thiên Dịch quay đầu thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Thiên Tuyết trắng bệch, nước mắt cuồn cuộn chảy xuống.

Tiêu Thiên Dịch lập tức nghĩ đến trước Vân Thiên Vũ lại khi dễ Vân Thiên Tuyết, không khỏi tức giận thầm mắng một tiếng, đáng chết.

Tại sao mỗi lần đụng phải nữ nhân kia, hắn cũng mất khống chế, chuyện luôn ngoài dự liệu của hắn.

Tiêu Thiên Dịch đi tới, vội vàng an ủi Vân Thiên Tuyết.

Trong phòng Liễu thị ánh mắt âm trầm Vân Thiên Vũ ra khỏi phòng, ngón tay của nàng lặng lẽ nhẹ nắm lại, tiện nhân này, xem ra nàng không thể lưu nàng.

Nếu lưu nàng nữa, nữ nhi của mình còn phải bị nàng khi dễ, đây là chuyện nàng không thể dễ dàng tha thứ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Thề Không Lưỡng Lập

Editor: Huynhnhu142

Lời của Vân Thiên Vũ khiến cho sắc mặt Vân Thiên Tuyết thay đổi, đồng thời nàng cảm thấy phía sau giống như có từng trận gió lạnh.

Trong phòng Liễu thị thấy nữ nhi tựa hồ bị dọa, chỉ sợ nữ nhi lộ ra cái gì sơ hở, xoay mình hướng Vân Thiên Vũ quát lạnh: "Vân Thiên Vũ, người đừng khinh người quá đáng, người làm hại Nhị muội muội người bị đánh hai mươi đại bản, bây giờ còn tới đây diêu vũ dương oai uy hiếp nàng."

Vân Thiên Vũ từ từ ngược mắt nhìn về Liễu thị một bên trong gian phòng, Liễu thị bên người còn đứng một người di nương khác, Triệu di nương.

Triệu di nương sinh Tứ tiểu thư Vân Thiên Lê, bất quá mẹ con hai người luôn luôn khiêm tốn, rất ít ở trước mặt mọi người lộ diện, cho nên rất dễ dàng làm cho người ta sao lãng.

Hôm nay Vân Thiên Tuyết bị đánh, Triệu di nương mới có thể mang theo Vân Thiên Lê sang đây xem thăm Vân Thiên Tuyết, không nghĩ lại đụng phải một chuyện như vậy, bất quá Triệu di nương thông minh cái gì cũng không nói.

Vân Thiên Vũ nhìn lướt qua mẹ con Triệu di nương, nhìn Liễu thị nói: "Phu nhân nói cái gì a, ta là tới đây quan tâm Nhị muội muội, thế nào thành

diệu võ dương oai uy hiếp nàng, chẳng lẽ là ta biểu đạt không đủ rõ ràng sao?"

Nàng nói xong cũng không thèm nhìn tới Liễu thị, nhìn nói với Vân Thiên Tuyết: "Nhị muội muội, người an tâm dưỡng bệnh, ngàn vạn lần chớ có suy nghĩ nhiều, buổi tối đem cửa sổ đóng kỹ, hôm nay trừ Cổ ma ma chết, trong phủ còn chết mấy người đấy, các nàng cũng bị chết rất oan, nói không chừng sẽ nửa đêm ra ngoài lắc lư, người lại là chủ tử cũ của các nàng, các nàng nếu như nhớ người, nói không chừng sang đây xem người."

Vân Thiên Tuyết mặt càng ngày càng trắng, khó coi đến cực điểm nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, tay run run giậm chỉ về phía nàng: "Người, cút cho ta, mau cút."

Liễu thị cũng đứng lên: "Vân Thiên Vũ, nơi này không hoan nghênh người."

Vân Thiên Vũ bĩu môi, cho là nàng thích nơi này sao?

Nàng chính là tâm tình khó chịu, cũng không muốn để cho người khác quá tốt quá thôi.

Nếu mục đích đạt tới, vậy thì đi đi, Vân Thiên Vũ lúc trước bị Tiêu Cửu Uyên chọc giận đến tâm tình, phát hiện đã khôi phục không ít, nàng chậm rãi đứng thẳng người, tính toán rồi đi, bất quá ánh mắt trong lúc vô tình liếc tới một miếng ngọc bội đeo trên cổ Vân Thiên Tuyết, không khỏi cảm thấy quen thuộc, đưa tay sờ một cái nói.

"Ngọc bội kia, nhìn rất quen a."

Lời của nàng, khiến cho Vân Thiên Tuyết sắc mặt nháy mắt thay đổi, một phen từ trong tay Vân Thiên Vũ đoạt lại, nhét vào trong quần áo.

Vân Thiên Vũ lơ đãng xoay người rời đi, lúc đi qua người Tiêu Thiên Dịch, một cái liếc mắt cũng không có cho hắn, trực tiếp càng đi qua, đi ra ngoài cửa.

Sau lưng Tiêu Thiên Dịch nhìn thấy như vậy trong mắt không có người, không ai bì nổi Vân Thiên Vũ hận không được một chưởng đập chết nàng, đáng tiếc người trước mắt đã sớm rời đi, không thêm quan tâm đến lý lẽ của hắn.

Trong phòng, Vân Thiên Tuyết mắt thấy Vân Thiên Vũ đi, Tiêu Thiên Dịch vẫn còn nhìn nàng, trong mắt bắn ra ngọn lửa cừu hận, ngón tay nắm lại thật chặt.

Vân Thiên Vũ cái tiện nhân, nàng cùng nàng ta thề cả hai cùng tồn tại, bắt đầu từ bây giờ, có nàng không có nàng ta.

Vân Thiên Tuyết vừa nghĩ vừa nhẹ khóc, tiếng khóc thức tỉnh Tiêu Thiên Dịch, Tiêu Thiên Dịch quay đầu thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Thiên Tuyết trắng bệch, nước mắt cuồn cuộn chảy xuống.

Tiêu Thiên Dịch lập tức nghĩ đến trước Vân Thiên Vũ lại khi dễ Vân Thiên Tuyết, không khỏi tức giận thầm mắng một tiếng, đáng chết.

Tại sao mỗi lần đụng phải nữ nhân kia, hắn cũng mất khống chế, chuyện luôn ngoài dự liệu của hắn.

Tiêu Thiên Dịch đi tới, vội vàng an ủi Vân Thiên Tuyết.

Trong phòng Liễu thị ánh mắt âm trầm Vân Thiên Vũ ra khỏi phòng, ngón tay của nàng lạnh lẽo nhẹ nắm lại, tiện nhân này, xem ra nàng không thể lưu nàng.

Nếu lưu nàng nữa, nữ nhi của mình còn phải bị nàng khi dễ, đây là chuyện nàng không thể dễ dàng tha thứ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Tính Toán Vân Thiên Tuyệt

Editor: Huynhnhu142

Lúc này Vân Thiên Vũ cũng không biết Liễu thị trong lòng đang tính toán nàng, bất quá mặc dù không biết, nàng cũng không có thiếu cảnh giác, hơn nữa nàng đang trù tính lại như thế nào dọn dẹp Vân Thiên Tuyệt.

Chẳng lẽ cho rằng đánh hai mươi đại bản chuyện này coi như xong, nghĩ đến thật hoàn mỹ.

Vân Thiên Vũ cùng mấy người Tiêu Dạ Thần một đường đi ra khỏi Tuyệt Lâm viện của Vân Thiên Tuyệt, đi theo phía sau Họa Mi, Họa Mi thỉnh thoảng cẩn thận nhìn bốn phía, tổng cảm thấy có một luồng gió lạnh thổi vèo vèo, hơi thở âm u đi theo các nàng.

Nàng đi theo Vân Thiên Vũ sau lưng, vừa đi vừa nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư, người nói những người đã chết kia có thể hay không thật trở lại?"

Vân Thiên Vũ mặt im lặng, dừng bước lại nhìn Họa Mi, phát hiện sắc mặt của nàng có chút trắng bệch, trong lòng cũng là có chút không đành lòng. Nàng đó là hù dọa Vân Thiên Tuyệt, nhưng không phải là vì hù dọa nô tỳ của mình.

"Người lại không hại qua các nàng, các nàng coi như trở lại, cũng là tìm Vân Thiên Tuyệt báo thù, không có quan hệ gì với người."

Họa Mi suy nghĩ một chút, cuối cùng giãn ra mi: "Đúng vậy, chuyện này không liên quan đến ta, các nàng muốn báo thù, cũng phải tìm Nhị tiểu thư, tốt nhất đem nữ nhân kia mang đi làm bạn."

Họa Mi nói xong tâm tình khá hơn, một bên Tiêu Dạ Thần nhíu mày nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Lúc trước người nói chuyện Cổ ma ma giống như còn có ý khác, Cổ ma ma lão bà tử đó không phải là bản thân trượt chân rơi trong hồ chết, là bị người đẩy mạnh xuống nước hồ chết đuối có phải hay không."

Vân Thiên Vũ hừ lạnh một tiếng: "Ta đoán, Cổ ma ma mặc dù nhưc đầu Phong Điền, cũng không đến nỗi một đường chạy vào hồ nước trong hậu viện, sau đó vừa vịn chết đuối, có khả năng nhất là có người đem bà ta đẩy mạnh vào hồ đi."

"Đáng đời, ai kêu trước kia bà ta khi dễ chúng ta."

Họa Mi tức giận hung hãn nói, Vân Thiên Vũ không có để ý tới nàng, ngược lại nhìn về Tiêu Dạ Thần bên kia.

"Tiêu Dạ Thần, chuyện tốt làm đến cùng, không bằng sẽ giúp ta làm một chuyện, như thế nào?"

"Hảo, người nói."

Vân Thiên Vũ lập tức ngoắc ý bảo Tiêu Dạ Thần cúi đầu, hai người nói nhỏ, nhìn qua hết sức hài hòa, vừa Họa Mi nhìn.

Không khỏi than thở, nếu như tiểu thư được hạ chỉ gả cho An Thân Vương thế tử Tiêu Dạ Thần thật tốt a, hai người bọn họ thoát nhìn rất xứng đôi đây.

Tiêu Dạ Thần có thể so với Ly thân vương gia tốt hơn nhiều, hẳn đối với tiểu thư cũng rất tốt.

Họa Mi đang suy nghĩ, trước mặt Tiêu Dạ Thần cùng Vân Thiên Vũ đã nói xong, con người Tiêu Dạ Thần chói sáng cười nhìn Vân Thiên Vũ: "Hảo, người yên tâm, chuyện này ta nhất định cho người làm xong."

Vân Thiên Vũ gật đầu, từ trong tay áo lấy ra hai ngàn lượng ngân phiếu đưa tới tay Tiêu Dạ Thần: "Đây là hai ngàn hai ngàn phiếu, người cầm đi đi."

Tiêu Dạ Thần lập tức đẩy trở lại: "Không được không được, người tổng cộng chỉ có hai ngàn hai, nếu để cho ta, người một ít bạc cũng không có."

Vân Thiên Vũ vẫn kiên trì: "Này là chuyện của ta, người giúp ta đi làm, ta đã rất cao hứng, tiền ta xuất ra."

Tiêu Dạ Thần còn muốn khước từ, bất quá thấy Vân Thiên Vũ thần sắc kiên định, hăn biết hăn có nói cũng không dùng.

Mặc dù cùng Vân Thiên Vũ lui tới thời gian không lâu, Tiêu Dạ Thần đã biết, nha đầu này cá tính hết sức chấp nhất, quyết định chuyện tình, tuyệt sẽ không dễ dàng sửa đổi.

"Hảo, vậy ta đi."

Tiêu Dạ Thần lời còn chưa nói hết, đối diện hành lang dài trong có người đi tới, hăn là một thân bạch y, mặt mũi trong trẻo lạnh lùng Bạch Diệu.

Hăn là chính là thủ hạ của Tiêu Cửu Uyên, hăn đi tới đúng mực hướng Tiêu Dạ Thần thi lễ: "Ra mắt An Thân Vương thế tử."

Tiêu Dạ Thần giơ tay lên ý bảo Bạch Diệu đứng dậy: "Người tới làm cái gì, có chuyện gì sao?"

Bạch Diệu nhìn Vân Thiên Vũ một cái, lại nhìn hướng Tiêu Dạ Thần, trầm ổn nói: "Vương gia nhà ta xin Tiêu thế tử đi một chuyến. Vương gia là muốn hỏi một chút, Tiêu thế tử có phải hay không tính toán cưới Vân gia Đại tiểu thư làm thế tử phi?"

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Thanh Danh Hủy Hết

Editor: Huynhnhu142

Vân Thiên Vũ mặt lập tức tối, nghĩ tới Tiêu Cửu Uyên lúc trước cùng nàng đặt điều ước, trong có một điều, không cho phép cùng người câu ba đáp bốn, mặc dù Tiêu Dạ Thần là bằng hữu của nàng, bất quá ở trong mắt Tiêu Cửu Uyên, có lẽ chính là nàng câu ba đáp bốn rất đúng.

Vân Thiên Vũ mặc dù căm tức, lại cũng không muốn ảnh hưởng đến Tiêu Dạ Thần, cho nên thúc giục Tiêu Dạ Thần.

"Người mau đi đi."

Tiêu Dạ Thần lập tức gật đầu: "Hảo, vậy ta đi, người phân phó chuyện của ta, ta sẽ giúp người làm xong."

"Được." hai người nói lời từ biệt, Tiêu Dạ Thần mang người cùng Bạch Diệu cùng đi.

Vân Thiên Vũ mang theo Họa Mi trở về Tử Trúc Hiên, buổi chiều Vân Thiên Vũ vẫn đợi ở bên trong Tử Trúc Hiên, từng bước cũng không có rời đi.

Nàng ở trong Tử Trúc Hiên, dùng dược liệu lúc trước Tuyên vương đưa tới, cùng với dược liệu bên trong đồ cưới của Vĩnh Ninh Hậu phủ, chế

một chút độc được dùng để phòng thân, trừ mình ra dùng để phòng thân, còn chế một chút đặt ở trên người Họa Mi.

Dưới mắt nàng cùng Họa Mi hai người đều là cô gái yếu đuối, nếu như bị người ám toán, rất dễ dàng trúng chiêu, trên người để một chút độc được có thể phòng thân.

Thời điểm gần tối, trước cửa Vĩnh Ninh Hạo phủ, nháo thành một đoàn.

Huynh trưởng Hải Đường mang theo thi thể Hải Đường, ở trước cửa Vĩnh Ninh Hạo phủ vừa khóc lại nháo, kêu to khiến cho Vân Thiên Tuyết phải cho một câu trả lời thỏa đáng.

Muội muội của mình chẳng qua là một nha hoàn, có bao nhiêu lá gan can đảm dám đối với Đại tiểu thư hạ độc thủ, chuyện này rõ ràng là có điều cổ quái.

Muội muội nàng là thay người nhận tội, chết oan.

Huynh trưởng Hải Đường trừ nói Hải Đường là chết oan, còn lớn hơn khóc lóc kể lể Vân Thiên Tuyết dối trá âm hiểm, rõ ràng là lòng dạ độc ác, một người cực kỳ tàn ác, hết lần này tới lần khác giả bộ dịu dàng thiện lương biểu tượng lừa dối thế nhân, cái gì Đông Ly tài nữ, cái gì thiên phú dị bẩm, tất cả đều là chó má, nữ nhân này liền là một xà hạt mỹ nhân.

Hải Đường huynh trưởng, vừa nói còn vừa thừa cơ kéo cao ống tay áo trên cánh tay của Hải Đường, người vây xem rất nhanh thấy trên hai cánh tay của Hải Đường tất cả đều là bấm vết, cùng từng đạo vết tích.

Cứ như vậy, tất cả mọi người tin tưởng huynh trưởng Hải Đường nói là sự thật, mọi người chỉ trích Vân Thiên Tuyết.

Vân Thiên Tuyết thanh danh xuống dốc không phanh.

Trong Tuyết Lan viện, Vân Thiên Tuyết nhận được tin tức, cả người cũng muốn điên rồi, mắng to Vân Thiên Vũ, sau đó nhanh chóng ra lệnh cho hộ vệ trong phủ, đem người nhà Hải Đường tất cả đều bắt lại, nhốt lại, nàng định sẽ không bỏ qua cho bọn họ, nhất định phải giết bọn họ, thế nhưng dám can đảm phá hủy thanh danh của nàng.

Hộ vệ Vĩnh Ninh Hậu phủ, phụng lệnh Vân Thiên Tuyết ra lệnh, khí thế hung hăng đem huynh trưởng Hải Đường bắt vào trong phủ, đồng thời còn đem cha mẹ Hải Đường bắt, về phần thi thể Hải Đường, cũng bị mang vào Vĩnh Ninh Hậu phủ. .

Lần này phủ bên ngoài càng thêm cái gì cũng nói, trong đó không ít người hoài nghi, người nhà Hải Đường chỉ sợ không sống được.

Vĩnh Ninh Hậu phủ vị Nhị tiểu thư này sợ rằng thật là xà hạt mỹ nhân a.

Lúc nửa đêm, cha mẹ huynh trưởng Hải Đường cùng với thi thể Hải Đường bị người lạng lẽ cướp đi, cả đêm đưa ra thành.

Ngày thứ hai, kinh thành sự hồi sinh lời đồn, cha mẹ huynh trưởng Hải Đường cũng không thấy, nhất định là bị người Vĩnh Ninh Hậu phủ trừ đi.

Vĩnh Ninh Hậu phủ vị Nhị tiểu thư này, quả nhiên lòng dạ độc ác, tàn nhẫn dị thường, hại chết nha hoàn chính mình không tính là, còn đem cha mẹ huynh trưởng nha hoàn toàn bộ giết đi mới tử tâm.

Nữ tử độc ác như vậy vẫn là cách nàng ta xa một chút thật là tốt.

Vân Thiên Tuyết trong chớp mắt từ người người kính trọng thiên tài tiểu thư, biến thành ôn thần mọi người tránh xa không kịp, mọi người không muốn thấy nàng ta.

Vân Thiên Tuyết chân chính là bị chọc giận điên lên, sáng sớm dẫn mấy nha hoàn ma ma hùng hồn sát tiến vào Tử Trúc Hiên Vân Thiên Tuyết (Mình nghĩ là Vũ tử mới đúng, nhưng edit sao để vậy không dám sửa).

P/s: Ahihi, đủ 5 cmt và 5 thank ta sẽ up thêm chương mới nha!!!

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Cam Linh Uy Lực

Editor: Huynhnhu142

Bên trong phòng khách Tử Trúc Hiên, Vân Thiên Vũ đang một thân Du Nhiên(tự nhiên) dùng đồ ăn sáng, vừa ăn vừa nghe bên tai Họa Mi hưng phấn bẩm báo chuyện buổi chiều hôm qua đến chuyện đã xảy ra hôm nay, càng nói càng hưng phấn.

"Tiểu thư, Nhị tiểu thư lần này mặt mũi ném sạch sẽ, hiện tại cả kinh thành mọi người nói nàng ta là xà hạt mỹ nhân, nhìn nàng ta sau này còn giả bộ cái gì, giả bộ người ta cũng sẽ không tin tưởng nàng."

Họa Mi mặt mày bắt cười, không nói ra được vui vẻ, bất quá nói xong lời cuối cùng, nàng nhớ tới trước tiểu thư cùng Tiêu Dạ Thần nói nhỏ chuyện, chẳng lẽ đây hết thảy đều là tiểu thư nhà mình an bài, nàng cho Tiêu Dạ Thần hai ngàn lượng ngân phiếu nhưng thật ra là cho người nhà Hải Đường, để cho bọn họ rời khỏi kinh thành.

Họa Mi suy nghĩ, mặt mày tràn đầy sùng bái: "Tiểu thư, người thật lợi hại."

Vân Thiên Vũ từ chối cho ý kiến nhú mày, vừa ăn vừa nghĩ tới tâm tư của mình, ngày mai sẽ là ngày Huyền Thiên phòng đấu giá bán đấu giá, nàng muốn đi đấu giá Tây Tựu Đan, nhưng là trên người một lượng bạc cũng không có, làm sao bây giờ? Bằng không hôm nay trước đi Ly thân

vương phủ đi một chuyến, nhìn có thể hay không từ trên người Tiêu Cửu Uyên lấy chút tiền ra ngoài.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, đột nhiên nghe được ngoài cửa viện, vang lên tiếng thét chói tai điên cuồng.

"A a a, Vân Thiên Vũ, người tiện nhân, người lăn ra ngoài cho ta, có phải hay không người, có phải hay không người chỉ điểm người đi làm chuyện này."

Vân Thiên Vũ vừa đúng lúc ăn đồ ăn sáng xong, chậm rãi đứng dậy, ưu nhã đi tới khách sảnh trước cửa trên thềm đá, vừa đúng thấy Vân Thiên Tuyết giống như người điên mang theo một đồng người vọt tới Tiểu Hoa sảnh trước cửa.

Lúc này Vân Thiên Tuyết hoàn toàn khác với thường ngày xinh đẹp ôn uẩn, mà giống như dã thú điên cuồng muốn ăn thịt người, tóc xốc xếch, quần áo xốc xếch, nhất là trên mặt mặt mũi dữ tợn đến đáng sợ, một đôi mắt một mảnh máu đỏ, nàng cắn răng nghiêng lợi giận nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, thét lên chất vấn.

"Vân Thiên Vũ, có phải hay không người, có phải hay không người chỉ điểm huynh trưởng Hải Đường, để cho hắn ở ngoài cửa Vĩnh Ninh Hạo phủ bại hoại thanh danh của ta? Là người, nhất định là người."

Vân Thiên Tuyết tuy là bị chọc giận điên lên, nhưng mà vẫn còn lý trí để có thể phân biệt ra sở dĩ thanh danh của mình rơi xuống đất, rõ ràng là có người ở sau lưng làm, không có gì bất ngờ xảy ra này người sau lưng thao tác hết thảy, chính là Vân Thiên Vũ.

"Ta muốn giết người."

Vân Thiên Tuyết thét chói tai, điên cuồng giương lên tay, một đạo màu Cam Linh khí chăm chú ở trên tay của nàng.

Mặc dù chỉ là Cam Linh đỉnh, nhưng Vân Thiên Vũ đã cảm nhận được linh khí uy áp đập vào mặt, phảng phất giữa thiên địa đột nhiên trầm xuống, làm cho nàng có một loại cảm giác không thở nổi, thì ra đây chính là linh lực a, so với võ công tầm thường, lợi hại hơn nhiều lắm.

Thấy Vân Thiên Tuyết sử dụng linh lực, Vân Thiên Vũ thay đổi ý niệm nhất định phải đến Huyền Thiên phòng đấu giá mua được Tây Tựu Đan.

Nàng đang suy nghĩ, Vân Thiên Tuyết linh lực đã tập kích tràn ngập trời đất, đồng thời kèm theo linh lực đến còn có một bàn tay.

"Hỏa Linh Chương."

Một chương lớn hướng Vân Thiên Vũ tấn công đến, Vân Thiên Vũ lập tức tỉnh thần, thân hình vừa động liền muốn lui ra, ai biết phía sau nàng Hỏa Mi, mắt thấy Vân Thiên Tuyết muốn giết tiểu thư nhà mình, thân thể một xông vọt tới.

Vân Thiên Vũ mặt liền biến sắc, tay đuổi một cái vội vàng kéo Hỏa Mi, cấp tốc hướng một bên vọt tới.

Oanh một tiếng vang, một chương đánh xuống, chỗ lúc trước Vân Thiên Vũ cùng Hỏa Mi đứng, bị đánh ra một hố sâu.

Vân Thiên Tuyết mắt thấy một chương không có đánh tới Vân Thiên Vũ, sắc mặt càng thêm khó coi, một chương thất bại, một chương nữa lại công kích tới đây.

Vân Thiên Vũ sắc mặt trầm xuống, xoay mình mở miệng: "Vân Thiên Tuyết, ngươi thật coi ta dễ khi dễ sao?"

Nàng vừa nói vừa lấy trong tay áo vải ra một bình thuốc, bình thuốc chạm một tiếng bể, một trận mùi thơm u đậm tràn ngập ra ngoài.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Sói Cái Hung Tàn

Editor: Huynhnhu142

Vân Thiên Tuyết thân là đệ tử Lăng Vân Tông, y thuật luôn luôn không tệ, lúc này vừa ngửi mùi thơm này, liền biết trong mùi thơm có độc, sắc mặt xoay mình biến đổi, thân hình cấp tốc lui về phía sau, nhưng dù cho là như thế này, nàng ta vẫn là trúng một chút độc, sắc mặt trong nháy mắt kéo một tầng xanh đen.

Nàng lui nhanh hơn, chỉ trúng một chút độc, nhất thời không có gì đáng ngại, nhưng nha hoàn và lão bà tử nàng mang đến lại không có thể may mắn thoát khỏi.

Mọi người sắc mặt xanh đen, thân thể cứng ngắc ngã trên mặt đất.

"Tiểu thư cứu mạng a, tiểu thư mau cứu ta."

Trông sân Tử Trúc hiên tiếng kêu một mảnh, Vân Thiên Tuyết mặt mũi dữ tợn, quanh thân giập đến run rẩy không ngừng, ngay cả nói đều nói không linh hoạt, nàng vốn là tới đây muốn giết cái tiện nữ nhân này, không nghĩ tới cuối cùng vậy mà ngược lại bị nữ nhân này hạ độc, nàng nơi nào có được độc được?

"Vân Thiên Vũ, ngươi, ngươi lại dám... dám hạ độc ta, ngươi độc nơi nào tới."

Vân Thiên Vũ nhíu mày, vân đạm phong khinh nói: "Độc a, chẳng lẽ chỉ cho phép người có, ta lại không thể có sao? Người không biết sau lưng ta có đại nhân vật sao?"

Nàng vừa nói như vậy, mặc dù ngoài mặt không có nói tới Tiêu Cửu Uyên, nhưng là Vân Thiên Tuyết tự nhiên nghĩ đến trên đầu Tiêu Cửu Uyên, sắc mặt càng thêm khó coi dị thường, chỉ vào Vân Thiên Vũ: "Người, người."

Người nửa ngày cũng không có nói tiếp, Vân Thiên Vũ mặt hảo tâm nhắc nhở nàng.

"Nhị muội muội, người của người tất cả đều trúng độc, người nhanh lên một chút mang các nàng giải độc đi. Đúng rồi, ngàn vạn lần không thể giải không hết a, nếu như người ngay cả độc cũng giải không hết, đoán chừng phía ngoài dân chúng chẳng những nói người lòng dạ độc ác, còn có thể nói người lừa đời lấy tiếng, không đúng tí nào, căn bản là một phế vật."

Vân Thiên Vũ vừa nói xong, trên đất nha hoàn và lão bà tử ngã trái ngã phải, giãy dụa nhìn Vân Thiên Tuyết: "Tiểu thư, cứu cứu chúng ta, cứu cứu chúng ta."

Vân Thiên Tuyết nhìn nha hoàn và lão bà tử té xuống đất, mọi người sắc mặt một mảnh đen, mắt trợn trắng, hô hấp dồn dập, nếu như mình không ra tay, chỉ sợ các nàng thật muốn mất mạng, nếu như những người này chết, kinh thành dân chúng sợ rằng sẽ đúng như lời Vân Thiên Vũ nói, nói nàng lừa đời lấy tiếng, không đúng tí nào, là một phế vật.

Phế vật! Nàng Vân Thiên Tuyết không phải là phế vật, tuyệt đối không phải như vậy.

Vân Thiên Tuyết hốc mắt đỏ, a a hướng lên trời kêu to hai tiếng, sau đó quay đầu giận nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, cắn răng thét chói tai: "Vân Thiên Vũ, ta muốn giết người, ta muốn cùng người đồng quy vu tận."

Vân Thiên Tuyết vừa mới nói xong, còn chưa kịp hành động, ngoài cửa viện Tử Trúc hiên, có tiếng bước chân vội vàng vang lên, một đội người nhanh chóng tiến vào.

Cầm đầu chính là Liễu thị mẫu thân của Vân Thiên Tuyết, Liễu thị vừa tiến đến liền thấy nữ nhi cùng tựa như điên vậy muốn nhào qua cùng Vân Thiên Vũ liều mạng, nàng vội vàng quát nữ nhi của mình.

"Tuyết Nhi. Dừng tay."

Vân Thiên Tuyết quay đầu nhìn về người phía sau, vừa nhìn thấy Liễu thị, lập tức ủy khuất khóc: "Mẫu thân."

Liễu thị xông lại ôm lấy Vân Thiên Tuyết, sau đó chậm rãi ngẩng đầu nhìn về Vân Thiên Vũ, trong mắt của bà ta tràn đầy lo lắng nồng đậm tan không được, trầm giọng mở miệng: "Đại tiểu thư, món nợ này sẽ không tính như vậy."

Nàng nói xong xoay người ra lệnh lão ma ma sau lưng: "Người đâu, mang tất cả mọi người ở đây tới Tuyết Lan viện đi, lập tức tiến hành cứu trị."

Liễu thị cũng không quan tâm những người đầy tớ này chết sống, nhưng là thanh danh nữ nhi lại không thể không muốn.

Nếu như nữ nhi không thể cứu sống những người làm này, chỉ sợ bên ngoài cái gì cũng nói, cho nên trước mắt cứu sống những người này mới là quan trọng.

Liễu thị mang đến chính là thủ hạ rất nhanh mang người hầu Tuyết Lan viện đi ra ngoài, Liễu thị là ôm nữ nhi rời đi, trước khi đi, nàng hung tợn nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, ánh mắt kia tựa như sói cái hung tàn.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Thanh Danh Lộn Xộn

Editor: Huynhnhu142

Đợi đến các nàng mang tất cả mọi người đi, Họa Mi không nhịn được vỗ tay cười lên: "Đáng đời, quá dữ, nhìn các nàng lần sau còn dám hay không đến tìm phiền toái."

Hai mắt Vân Thiên Vũ lại một mảnh thâm trầm, cũng không có nửa điểm cao hứng, lúc trước nàng sở dĩ chế độc, độc tính rất lợi hại, nhưng đối với Vân Thiên Tuyết lại cũng không có điểm đáng ngại, điều này nói rõ người có linh lực, năng lực chịu đựng so với người thường muốn lợi hại hơn, mà mình là dựa vào độc, bằng không hôm nay Vân Thiên Tuyết một chưởng kia, chỉ sợ có thể muốn mạng của nàng và Họa Mi.

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn về hố sâu trên thềm đá không xa bên cạnh, phía trên là rõ ràng một dấu bàn tay.

Cam Linh đỉnh núi liền lợi hại như thế, nếu như linh lực tu vi khác cao hơn đây, vậy mình còn có thể đối phó được không?

Cho nên trước mắt tu luyện linh lực mới là quan trọng nhất, mà nếu muốn tu luyện linh lực, nàng liền phải nhanh một chút bắt được Tẩy Tủy Đan.

Vân Thiên Vũ trong lòng ý niệm nhất định, lập tức nhìn về Họa Mi phân phó nói: "Họa Mi, gọi người đi phân phó Triệu quản gia chuẩn bị xe,

ta muốn dùng xe."

Họa Mi sửng sốt một chút, bất quá cũng không có hỏi Vân Thiên Vũ muốn đi đâu, lập tức gật đầu: "Vâng, nô tỳ lập tức đi an bài."

Triệu quản gia nhận được tin tức, không dám trì hoãn, lập tức an bài xe ngựa cho Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ dẫn Họa Mi, ngồi lên xe ngựa Vĩnh Ninh Hậu phủ, phân phó xe phu đóng cửa xe ngựa, đi trước Ly thân vương phủ.

Xe phu sợ hết hồn, muốn nói cái gì, cuối cùng cái gì cũng không dám nói, theo lời điều khiển xe đi trước Ly thân vương phủ đi.

Trong xe ngựa Họa Mi ngược lại bị hoảng sợ nhìn Vân Thiên Vũ: "Tiểu thư, người đi Ly thân vương phủ làm cái gì?"

"Muốn tiền."

Vân Thiên Vũ bất đắc dĩ nói, ngày mai sẽ là Huyền Thiên phòng đấu giá bán đấu giá, nếu như nàng hôm nay không lấy được tiền, thế nào chụp Tây Tựu Đan, cho nên hôm nay cái nhất định phải lấy được tiền.

Vân Thiên Vũ quyết định xong, hơi nhắm mắt lại tựa vào vách tường suy tư.

Trước mắt chuyện thứ nhất là cần tra rõ mình có phải hay không là linh mạch thân thể, nếu như là linh mạch thân thể, nhất định phải nhanh chóng tu luyện, thứ hai, bên người nàng không có người nào có thể dùng, chỉ có một mình Họa Mi, mà Họa Mi là một tiểu nha đầu không có linh lực, rất lâu không giúp được nàng gấp cái gì.

Cho nên bên cạnh nàng tốt nhất phải có thủ hạ đắc lực, như vậy gặp chuyện có thể giúp nàng, bất quá hạ hạ như vậy đến nơi nào đi tìm a, người

ta lại làm sao có thể hảo hảo nghe theo nàng sai khiến đây.

Lúc trước nàng đối với Vân Thiên Tuyết hạ độc, ánh mắt Liễu thị kia hung tàn, làm cho trí nhớ nàng khắc sâu.

Cho tới nay nàng cho rằng Liễu thị vẫn là một phận nữ tử, nhưng lúc trước Liễu thị nói một câu kia lại làm cho nàng có một loại cảm giác, nữ nhân này không đơn giản.

Bà ta giống như so với Vân Thiên Tuyết lợi hại hơn nhiều lắm, cho nên nàng phải cẩn thận nữ nhân này mới phải.

Trong xe ngựa Vân Thiên Vũ đang muốn nhập thần, bên ngoài xe ngựa đột nhiên có tiếng nghị luận náo nhiệt truyền vào.

"Ồ, đây không phải là xe ngựa Vĩnh Ninh Hạo phủ sao? Không biết người ngồi trong xe ngựa là ai a?"

"Hắn không phải là Vân Thiên Tuyết, lúc này nàng có mặt mũi ra ngoài sao?"

"Đúng a, nữ nhân này sẽ không có mặt mũi ra ngoài, không biết trong xe ngựa ngồi là vị nào."

Bên ngoài tiếng nghị luận một tiếng lại một tiếng truyền vào trong xe ngựa, Vân Thiên Vũ giống như không nghe thấy, Họa Mi ngược lại vĩnh tai nghe, hận không được vén rèm xe lên nói cho người bên ngoài, tiểu thư của mình mới không phải Vân Thiên Tuyết người đàn bà ác độc kia.

Bất quá nhìn sang tiểu thư, thấy tiểu thư không có động tĩnh, Họa Mi không dám động, an phận đợi ở trong xe ngựa.

Xe ngựa một đường chạy nhanh hướng Ly thân vương phủ, bất quá cũng không có ở đại môn Ly thân vương phủ dừng lại, mà là xa xa tựa vào

góc yên lặng dừng lại, Vân Thiên Vũ để cho xa phu đi trước cùng thị vệ của Ly thân vương phủ nói, liền nói mình muốn bái kiến Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Ngăn Cản Trước Cửa Ly Thân Vương Phủ

Editor: Huynhnhu142

Phu xe ngựa lĩnh mệnh đi, chỉ trong chốc lát trở lại bẩm báo: "Đại tiểu thư, thị vệ trông cửa nói Vương gia không có ở đây trong phủ."

Họa Mi hỏi Vân Thiên Vũ: "Tiểu thư, chúng ta trở về sao?"

"Không trở về, chờ."

Vân Thiên Vũ nói như đinh chém sắt, sau đó nhắm mắt ở trong xe ngựa nghỉ ngơi, hôm nay nàng nhất định phải đợi được Tiêu Cửu Uyên, vô luận như thế nào cũng muốn từ trong tay Tiêu Cửu Uyên lấy được một phần tiền, ngày mai hoàn hảo sẽ chụp mua Tẩy Tủy Đan, nếu như ngày hôm nay bán đấu giá phẩm trong không có Tẩy Tủy Đan, nàng liền nghĩ biện pháp khác.

Kế tiếp người nào cũng không nói gì, mọi người ngồi ở trên xe ngựa chờ.

Một lần đợi liền đến buổi trưa, Vân Thiên Vũ lại để cho phu xe ngựa đi đến thị vệ nói, mình muốn gặp Tiêu Cửu Uyên.

Chỉ trong chốc lát, phu xe ngựa lại trở lại, lúc này gương mặt khổ sở nói: "Đại tiểu thư, thị vệ đại ca nói, Vương gia không có ở trong phủ."

Vân Thiên Vũ cau mày, không nói gì, một bên Họa Mi lo lắng nhìn nàng: "Tiểu thư, chúng ta trở về đi thôi, người buổi sáng chỉ ăn hai miếng điểm tâm, hiện tại sợ rằng đói bụng không."

Vân Thiên Vũ lắc đầu nói: "Tiếp tục chờ."

Nàng cũng không tin Tiêu Cửu Uyên không trở về Ly thân vương phủ, có bản lãnh cả đời đợi ở bên ngoài.

Vân Thiên Vũ hung hăng suy nghĩ, không quá chỉ trong chốc lát sau, sắc mặt của nàng đột nhiên khó coi, một đôi đồng mâu trong tròng đầy khí lạnh lẽo.

Chuyện này có cái gì không đúng a, mình thân là vị hôn thê của Tiêu Cửu Uyên, muốn gặp hẳn chính là chuyện đương nhiên.

Bất kể là thị vệ trong phủ vẫn còn quản gia cũng chủ trì làm việc cho Tiêu Cửu Uyên, bọn họ biết nàng muốn gặp Tiêu Cửu Uyên, theo lý cũng ra ngoài hỏi một chút nàng có chuyện khẩn cấp gì, nếu như nàng có chuyện quan trọng, bọn họ cũng phải người lập tức đi xin phép Tiêu Cửu Uyên.

Nhưng từ đầu tới đuôi cũng không người để ý tới nàng, chẳng lẽ quản gia cùng thị vệ dám làm chủ Tiêu Cửu Uyên.

Cho nên nói không phải là người ta không đến hỏi nàng có chuyện gì, mà là Tiêu Cửu Uyên đang ở trong vương phủ.

Chẳng qua là hắn không muốn thấy nàng, thuận miệng nói mình không có ở trong vương phủ.

Vân Thiên Vũ nghĩ thông suốt cái này, giận đến mặt cũng tái, thật tức giận muốn mở miệng mắng to, Tiêu tiện nam.

Mình ở chỗ này chờ gần một ngày, bụng cũng phải chết đói, kết quả đây, hăn ở trong phủ, lại nói mình không có ở trong phủ.

Thấy nàng một chút sẽ chết sao? Vân Thiên Vũ sắc mặt tối đen lạnh giọng ra lệnh phu xe phía ngoài : "Đưa xe đi tới cửa Ly thân vương phủ, ngăn cản hăn ở cửa, ta cũng muốn nhìn một chút Tiêu Cửu Uyên có thấy ta."

Phu xe ngựa sợ hết hồn: "Đại tiểu thư."

Họa Mi cũng sợ hết hồn: "Tiểu thư, như vậy có phải là không tốt hay không, nếu như Ly thân vương gia nổi giận?"

"Bây giờ không phải là hăn giận, là ta giận, " Vân Thiên Vũ nói xong thanh âm càng lạnh hơn, ra lệnh phu xe ngựa: "Nhanh đến cửa Ly thân vương phủ đi, chờ bọn họ ngay cửa."

"Ta cũng muốn nhìn một chút Tiêu Cửu Uyên có thấy ta."

Hai mắt Vân Thiên Vũ hàn quang sèn soẹt, thật giống như lưỡi đao, Họa Mi sửng sờ không dám lên tiếng, vội vàng phát tay để cho phu xe chạy xe ngựa đến trước cửa Ly thân vương phủ.

Phu xe ngựa sắc mặt cứng ngắc, nhìn sang Ly thân vương phủ, lại nhìn ngắm xe ngựa, cuối cùng da đầu cứng rần, lên xe giá xe ngựa xông thẳng đến cửa Ly thân vương phủ.

Lần này, Vân Thiên Vũ cũng không gọi phu xe ngựa đi nói muốn gặp Tiêu Cửu Uyên.

Chỉ an ổn ngồi ngay ngắn ở trong xe ngựa chờ, nàng cũng không tin Tiêu Cửu Uyên không thấy nàng.

Quả nhiên, xe ngựa ở trước cửa Ly thân vương phủ một lát, liền đưa tới người đi đường nhìn chăm chú, nhất là mọi người xem đến chiếc xe ngựa này còn là xe ngựa của Vĩnh Ninh Hậu phủ, nói đến càng hăng, mặc dù không dám đến gần, xa xa nghị luận.

Chỉ trong chốc lát, đại môn Ly thân vương phủ mở ra.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Nha Hoàn Lấy Lòng

Editor: Huynhnhu142

Quản gia của Ly thân vương phủ Hạ Hi, dẫn hai gã thái giám đi ra, một đường đi tới trước xe ngựa, cung kính mở miệng: "Nô tài ra mắt Vĩnh Ninh Hậu phủ Đại tiểu thư."

Trong xe ngựa Vân Thiên Vũ nhẹ vén màn xe nhìn ra ngoài, thấy người nói chuyện là một lão thái giám mập mạp, vóc dáng không cao, cười một tiếng ánh mắt thành một đường may, chỉ là một đường may kia tựa như trong đôi mắt, cũng là tinh quang bắn ra bốn phía.

Thái giám này không đơn giản.

Vân Thiên Vũ trong lòng suy nghĩ trên mặt lại không biểu hiện ra, chẳng qua là thản nhiên nói: "Đứng lên đi."

Hạ Hi nhìn hai mắt Vân Thiên Vũ, tin đồn Vĩnh Ninh Hậu phủ Đại tiểu thư trời sanh tính hèn yếu, củi mục vô năng.

Nhưng là thế nào liền dám ở ngày đại hôn giận dữ hừ phu đây, nghe nói còn thiết kế một ván cờ hãm hại Tuyên vương điện hạ một phen, người này có chút ý tứ a.

Bất quá người này trước mắt nhưng là vương phi tương lai của bọn hắn.

Mặc dù chưa chắc thành công, nhưng trước mặt chính là thế, Hạ Hỉ thân là quân gia Ly thân vương phủ, tự nhiên năng lực phi phàm, cho nên càng phát ra cung kính mở miệng nói: "Vân tiểu thư, vương gia nhà ta cho mời."

Vân Thiên Vũ kéo kéo khóe miệng, thản nhiên nói: "Vương gia nhà các người có phải hay không am hiểu thuật Phi Thiên Độn Địa."

Hạ Hỉ ngẩn ra, thuận theo nghĩ đến chuyện Vân Thiên Vũ buổi sáng đã tới đây bái kiến vương gia, vương gia rõ ràng ở trong phủ, lại nói không có ở đây, hiện tại lại muốn thấy nàng, không tránh được nàng nói thuật Phi Thiên độn địa sao?

Hạ Hỉ ánh mắt tối một cái, Vân tiểu thư này ngược lại thật thông minh, hơn nữa lá gan cũng thật lớn.

"Mời Vân tiểu thư."

Vân Thiên Vũ cũng lười cùng thái giám này nói thêm cái gì, lúc này vẫn là gặp Tiêu Cửu Uyên quan trọng hơn, gặp có thể hay không lấy được tiền.

Vân Thiên Vũ dẫn Họa Mi xuống xe ngựa, đi theo sau lưng thái giám mập mạp một đường hướng vương phủ đi tới.

Ly thân vương phủ rất lớn, chiếm hết cả một dãy phố, bên trong hết sức xa hoa, bất quá Vân Thiên Vũ không có hứng thú thưởng thức, lúc này nàng tâm tình không tốt, lười phải nhìn cảnh vật Ly thân vương phủ, chỉ đi theo sau lưng thái giám tổng quản trước mặt một đường hướng chỗ ở của Tiêu Cửu Uyên đi tới.

Đợi đến chỗ ở Tiêu Cửu Uyên, rõ ràng cùng nơi khác không giống nhau, giống như rất có linh lực, ngay cả không khí đều tinh khiết nhiều

lắm, tâm nàng vốn là phiền não, một lần nữa thở ra hít vào, kỳ lạ như được xoa nhẹ lên.

Vân Thiên Vũ không khỏi kỳ quái bắt đầu đánh giá, viện môn trong có tiếng bước chân vang lên, người chưa tới thanh âm mềm mại cũng trước truyền tới.

"Nô tỳ ra mắt Vĩnh Ninh Hậu phủ Vân tiểu thư."

Tiếng như châu ngọc vào bàn, thanh thúy dễ nghe, thật là dễ nghe, Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn sang.

Chạm mặt nhìn thấy một nữ tử mặc phấn y la quần từ trong sân đi ra, nữ tử ngày thường xinh đẹp động lòng người, mặt mày hết sức sinh động, hơn nữa vẻ mặt dịu dàng thân thiện vui vẻ.

Cô gái vừa đi tới liền hành lễ với Vân Thiên Vũ, con người Vân Thiên Vũ tối một cái, tổng cảm thấy cô gái này có chút vô cùng ân cần, vô sự mà ân cần, không phải là kẻ gian thì là đạo tặc, cô gái này chỉ sợ chó có mưu đồ, bất quá mưu đồ cái gì đây?

"Đứng lên đi, ta muốn gặp vương gia người nhà."

Nếu nàng tự xưng nô tỳ, nhất định là hạ nhân Ly thân vương phủ, cho nên Vân Thiên Vũ gọn gàng dứt khoát mở miệng.

Nàng bây giờ mặc kệ sẽ những thứ tâm tư cong cong thẳng thẳng, trước mắt chuyện nàng quan tâm nhất chính là chụp mua Tẩy Tủy Đan.

Cô gái nghe lời của Vân Thiên Vũ trong trẻo lạnh lùng, hai mắt có chút tối, bất quá vẫn như cũ bộ mặt cười, cảm ơn dạ mới xuất hiện thân nói: "Nô tỳ Tô Doanh Nguyệt, mời Vân tiểu thư theo ta đi vào."

Vân Thiên Vũ gật đầu một cái, cũng không nói lời nào.

Nàng tính tình vốn là lạnh, không có thói quen thân cận những người khác.

Nhưng mà nàng như vậy, đến trong mắt Tô Doanh Nguyệt, lại làm cho nàng ta rất không cao hứng, bởi vì nàng cũng chủ động lấy lòng rồi, nữ nhân này lại một chút không cảm kích.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Tụ Linh Trận

Editor: Huynhnhu142

Tô Doanh Nguyệt mặc dù mất hứng, bất quá cũng không nói thêm gì, ở trước mặt dẫn đường, đem Vân Thiên Vũ một đường mang vào viện Tiêu Cửu Uyên ở.

Viện của Tiêu Cửu Uyên, lấy đại khí làm chủ, cũng không có phía ngoài hoa hồng xanh biếc cỏ, phần nhiều là dùng Ngọc Thạch đánh tạo thành cảnh trí, làm cho người ta có một loại cảm giác bàng bạc đại khí, hơn nữa vào viện, hơi thở nồng đậm càng ngày càng nặng, làm cho người ta hít một hơi liền phải thần thanh khí爽 đứng lên.

Vân Thiên Vũ nhíu mày nhìn về Tô Doanh Nguyệt bên cạnh hỏi: "Nơi này hơi thở tựa hồ so bên ngoài nồng đậm, không biết là duyên cớ nào?"

Tô Doanh Nguyệt nghe, trong lòng cười lạnh một tiếng, thật là tên nhà quê không nhìn được.

"Vân tiểu thư có điều không biết, viện vương gia nhà ta ở trong thiết một tòa Tụ Linh Trận, Tụ Linh Trận có thể hấp thu linh khí thiên địa, cứ như vậy, vương gia nhà ta mặc dù đang ngủ cũng có thể tu luyện linh lực."

"Bất quá Tụ Linh Trận này người bình thường cũng là cung dưỡng không nuôi nổi, một tòa Tụ Linh Trận, mỗi tháng đều phải dùng mấy ngàn

khối linh tinh mới có thể cung dưỡng được, mà linh tinh là rất khó có được, có lúc ngay cả có tiền cũng không mua được."

Tô Doanh Nguyệt nói xong lời cuối cùng khuôn mặt tự hào, mặt mày giữa tràn đầy sùng bái đối với chủ tử nhà mình, nói đến Tiêu Cửu Uyên, hai mắt của nàng thủy tinh phát sáng, giống như bầu trời sao.

Vân Thiên Vũ nhìn Tô Doanh Nguyệt như vậy, đột nhiên hiểu nữ nhân này lúc trước tại sao đối với nàng tốt như vậy, nàng ta không phải là muốn xu nịnh nàng đi, bởi vì nàng là Ly thân vương phi tương lai, mà nàng ta muốn gả cho Tiêu Cửu Uyên làm thiếp, cho nên nịnh bợ lấy lòng nàng vương phi tương lai.

Vân Thiên Vũ nghĩ đến khả năng này, gương mặt đầy vạch đen, thật muốn cùng Tô Doanh Nguyệt nói, cô nương chớ ở trên người ta hao phí công phu thời gian, ta cũng sẽ không gả cho vương gia nhà người, ta chỉ là tạm thời mượn dùng danh tiếng vương phi nhà người.

Bất quá nghĩ thì nghĩ, Vân Thiên Vũ cũng không có nói, lúc này nàng cảm thấy hứng thú chính là ngôi viện trước mặt này, trong lòng không ngừng hâm mộ, đồng thời vì Tiêu Cửu Uyên đại thủ bút sợ hãi than.

Mấy ngàn khối linh tinh mới có thể cung dưỡng một tòa Tụ Linh Trận, còn chỉ là một tháng, nếu như mình là Tiên Thiên linh mạch thân thể, có thể ở chỗ ngôi trong Tụ Linh Trận này tu luyện, tin tưởng tiến triển nhất định thần tốc.

Bất quá Tiêu Cửu Uyên có thể sẽ cho nàng vào viện của hắc tu luyện sao? Chớ hòng mơ tưởng.

Vân Thiên Vũ lãnh trào cười một tiếng, đi theo sau lưng Tô Doanh Nguyệt một đường hướng phòng khách đi tới.

Người chưa tới phòng khách, xa xa liền nghe được giọng nói tức giận ngất trời trong phòng khách truyền tới.

"Cửu hoàng thúc, bốn vương không thể nhìn Vân Thiên Vũ hủy diệt thanh danh của Tuyết Nhi, bốn vương nhất định phải thay Tuyết Nhi đòi công đạo."

Người nói chuyện Vân Thiên Vũ vừa nghe liền biết là ai, Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch.

Vừa nghe đến âm thanh của nam nhân này, Vân Thiên Vũ sắc mặt lạnh, hôm nay nàng vốn là tâm tình cũng không tốt, còn gặp phải nam nhân không muốn gặp, thật là xui xẻo, bất quá bọn hắn là vào bằng cách nào, nàng cũng không thấy.

Vân Thiên Vũ không biết, Ly thân vương phủ không chỉ có cửa chính, người bình thường cũng từ cánh đông môn đi vào.

Trước mặt Tô Doanh Nguyệt đã lớn tiếng hướng trong phòng Tiêu Cửu Uyên bẩm báo: "Vương gia, Vân tiểu thư đã tới."

Trong phòng khách, Tiêu Cửu Uyên thanh âm trầm thấp vang lên: "Đi vào."

Vân Thiên Vũ nhắc chân đi trên thềm đá, muốn đi vào cùng Tiêu Cửu Uyên hảo hảo nói chuyện một chút chuyện tiền bạc, không ngờ nàng mới vừa lên thềm đá hai bước, chạm mặt thấy một đạo bóng dáng chặn lại trước mặt nàng, một người lửa giận vạn trượng nhìn chằm chằm nàng, tức giận dật thường kêu lên.

"Vân Thiên Vũ, có phải hay không người an bài huynh trưởng Hải Đường làm ra chuyện kia chờ làm tổn hại Tuyết Nhi, bốn vương cùng người đã nói, không được động vào Tuyết Nhi nữa, người nếu động vào Tuyết Nhi, bốn vương sẽ không bỏ qua cho người."

Tiêu Thiên Dịch dứt lời tay vừa động, linh lực màu vàng nhàn nhạt bao gồm ở lòng bàn tay của hắn, tay hắn chuyển vừa nhắc liền muốn hướng Vân Thiên Vũ vỗ xuống đi.

P/s: Ta không muốn ngắt ngay khúc này đâu, nhưng truyện hết chương ngay khúc này, mà giờ khuya rồi, ta không edit tiếp được.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Thái Tử Ôn Văn Nọa Nhã

Editor: Huynhnhu142

Bất quá hăn một chưởng không có đánh được tới, sau lưng trong phòng khách, giọng Tiêu Cửu Uyên lạnh lẽo vang lên: "Tiêu Thiên Dịch, người tính toán ở Ly thân vương phủ ta giết người sao?"

Tiêu Thiên Dịch sắc mặt cứng đờ, bàn tay cứng rắn dừng ở giữa không trung.

Hăn cúi đầu, thấy ánh sáng u ám, cô gái trước mặt, một đôi mắt đen nhánh lãnh triệt lạnh lẽo, nàng cắn răng, từng chữ từng chữ nói: "Tiêu Thiên Dịch, một ngày kia ta chắc chắn đem cái nhục ngày hôm nay trả lại cho ngươi, nhất định sẽ."

Nàng nói xong thẳng lướt qua Tiêu Thiên Dịch, đi tới, một đường đi vào phòng khách.

Sau lưng Tiêu Thiên Dịch, đột nhiên cảm thấy tim giống như một khoảng trống không, rất đau rất khó chịu, giống như từ giờ phút này hăn sẽ vĩnh viễn mất đi một món đồ, tại sao, tại sao phải như vậy.

Tiêu Thiên Dịch mạnh mẽ đè nén khó chịu không thoải mái trong lòng, xoay người đi theo sau lưng Vân Thiên Vũ vào phòng khách đi tới, hăn vừa đi vừa nói.

"Vân Thiên Vũ, tại sao người vẫn không thể cùng Tuyết Nhi sống chung hòa bình đây."

Vân Thiên Vũ không thèm quan tâm đến lý lẽ Tiêu Thiên Dịch, chẳng qua là mặt mũi bình tĩnh nhìn Tiêu Cửu Uyên ở một bên phòng khách nghiêng người dựa vào ghế.

Tiêu Cửu Uyên tùy ý mặc một bộ cẩm bào màu tím nhạt, thắt lưng bó buộc cùng màu với ngọc đai, trên người ít đi khí phách bén nhọn hung hăng vênh váo thường ngày, ngược lại nhiều hơn một chút biếng nhác thanh quý, lười biếng nằm ở trên mềm tháp, hoàn toàn không nhìn ra trên người của hắn thích giết chóc máu tanh.

Nhưng mà bên trong phòng khách ai cũng không dám trêu chọc hắn.

Mặc dù hắn hôm nay xếp đặt Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ cũng không có can đảm khiêu khích người này, để tránh hắn giận dữ giết người.

Tiêu Cửu Uyên thấy Vân Thiên Vũ đi tới, ngược mắt tự tiểu phi tiểu nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Nghe nói người ngăn cản ta ở cửa chính Ly thân vương phủ."

Dứt lời, trong hai mắt ẩn chứa sát khí.

Vân Thiên Vũ kéo kéo khóe môi, không nóng không nãy mở miệng nói: "Vương gia suy nghĩ nhiều, tại sao gọi ngăn cản đây, ta vừa đúng có chuyện đi qua Ly thân vương phủ, suy nghĩ thân là Ly thân vương phi tương lai, dù sao vẫn không tốt nữ tử đã xuất giá mà không vào đi, nếu như nói như vậy, người ngoài còn tưởng hai chúng ta náo loạn lên đây, hơn nữa ta có một việc muốn thương lượng với vương gia, cho nên liền ở ngoài cửa đợi một lát."

"Đúng vậy đúng vậy a, Vũ Mao tuyệt đối sẽ không làm chuyện ngăn cản ở cửa, cửu hoàng thúc người nhất định nghĩ sai rồi."

Tiêu Dạ Thần nói xong, Tiêu Cửu Uyên miễn cưỡng nhìn hắn một cái, Tiêu Dạ Thần lập tức an phận, bởi vì Tiêu Cửu Uyên lúc trước chính là nói, nếu như hắn dám can đảm cùng Vân Thiên Vũ lâu lỏng ở chung một chỗ nữa, liền đem hắn đưa đi Long Lâm Quân thao luyện một lần.

Long Lâm Quân những người đó có nhiều biến thái, hắn nhưng là biết.

Tiêu Dạ Thần không dám nói tiếp nữa, trong phòng khách một giọng nói dịu dàng nhã nhặn vang lên: "Đây chính là cửu hoàng thẩm tương lai sao? Thật can đảm a."

Vân Thiên Vũ thật nhanh nhìn lại, thấy bên cạnh Tiêu Cửu Uyên cách đó không xa ngồi một người, người này mặc mình hoàng cầm bào, mặt mũi tuấn tú thanh cao, giở tay nhắc chân tự nhiên mang theo một chút dịu dàng nhu hòa, giống như ánh sáng ấm áp làm cho người ta vui lòng thân cận.

Bất quá Vân Thiên Vũ đầu tiên nhìn liền không thích người này, vì người này phong cách cùng Vĩnh Ninh hậu Vân Lôi rất giống, người ngoài nhìn cho là những người này cử chỉ nhẹ nhàng quân tử, nhưng đúng bọn hắn thường thường từ xấu xa từ tổng xương.

Bất quá mặc dù không thích, cấp bậc lễ nghĩa lại không thể không có.

"Thần nữ ra mắt thái tử điện hạ."

Mặc mình hoàng cầm bào, nam nhân mặt mũi dịu dàng nhu hòa, chính là đương triều thái tử Tiêu Thiên Ngự.

"Đứng lên đi." Tiêu Thiên Ngự ý bảo Vân Thiên Vũ đứng lên, Vân Thiên Vũ tạ ân mới xuất hiện tới, sẽ không nhìn bất luận kẻ nào, mà là nhìn về Tiêu Cửu Uyên: "Vương gia, ta có việc thương lượng với vương gia."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngự Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Tuyên Vương Kinh Ngạc

Editor: Huynhnhu142

Tiêu Cửu Uyên lười biếng nhìn Vân Thiên Vũ một cái, cũng không nói thêm gì, nhưng trong con người thâm thúy của hắn rõ ràng hiểu rõ, người này biết nàng tới làm gì.

Biết rõ nàng tới làm gì, nhưng nói chính mình không có ở trong phủ, thật là quá khinh người.

Vân Thiên Vũ hít sâu, bình phục những ấm ức trong lòng, trấn định bình tĩnh nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Trong phòng khách, có người đã thức thời mở miệng: "Nếu Vân tiểu thư tìm cửu hoàng thúc có chuyện, vậy chúng ta liền cáo lui trước, ngày khác trở lại cùng cửu hoàng thúc ôn chuyện."

Thái tử Tiêu Thiên Ngự cười đến gương mặt sáng tỏ, Vân Thiên Vũ lạnh lùng nhìn người này, cười đến như vậy có thâm ý khác làm cái gì, nếu không phải dính dáng tới tiền bạc, nàng cùng Tiêu Cửu Uyên chỉ là quan hệ hợp tác.

Dĩ nhiên Vân Thiên Vũ cũng không nói thêm gì, chỉ sắc mặt nhàn nhạt nhìn Tiêu Thiên Ngự, Tiêu Thiên Ngự thân là Đông cung thái tử, xuất thân từ trong bụng Tưởng hoàng hậu, sau lưng lại có một trong tứ đại gia tộc Tưởng quốc công phủ làm chỗ dựa.

Theo lý như vậy Tiêu Thiên Ngự có thể an ổn vị trí Đông cung thái tử, đáng tiếc Tiêu Thiên Ngự trên người có một nhược điểm trí mạng.

Hắn là thể chất củi mục, không cách nào tu luyện linh lực.

Hắn không thể tu luyện linh lực, hết lần này tới lần khác đệ đệ của hắn lại có thể tu luyện, làm cho bọn họ không cam lòng làm một vương gia, cho nên mọi người đem chủ ý đánh tới vị trí thái tử của Tiêu Thiên Ngự.

Về phần cuối cùng ai có thể thượng vị, liền không biết được.

Trong phòng khách, Tiêu Thiên Ngự không những tự mình rời đi, còn thuận tiện mời Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch cùng Tiêu Dạ Thần rời đi.

Bất quá Tiêu Thiên Dịch lại không chịu đi, hắn còn chưa cùng Vân Thiên Vũ nói rõ, hôm nay hắn sợ dĩ tới trước Ly thân vương phủ, chính là cùng cửu hoàng thúc nói một tiếng, Vân Thiên Vũ làm chuyện quá mức, hắn không thể trơ mắt nhìn Tuyết Nhi bị nàng khi dễ.

Nhưng là hắn lời còn chưa nói hết, Vân Thiên Vũ cứ tới đây, vốn là hắn muốn dạy dỗ Vân Thiên Vũ, nhưng nơi này là Ly thân vương phủ, cửu hoàng thúc tuyệt sẽ không cho phép người tới Ly thân vương phủ gây sự.

"Vân Thiên Vũ, người nói cho bốn vương biết, đến tột cùng như thế nào mới nguyện ý chịu để yên, đến tột cùng như thế nào người mới bằng lòng bỏ qua cho Tuyết Nhi."

Tiêu Thiên Dịch tức giận mở miệng hỏi tới, Vân Thiên Vũ đã chán ghét người đàn ông này, quay đầu lạnh lùng nhìn hắn, chỉ phun một chữ: "Cút."

Tiêu Thiên Dịch sắc mặt tối, thường ngày khuôn mặt tuấn mỹ, lập tức rạn nứt, hắn đường đường Tuyên vương điện hạ, nữ nhân này vậy mà kêu hắn cút.

Tiêu Thiên Dịch giận chỉ vào Vân Thiên Vũ, ánh mắt xanh mơn mớn mạo hiểm hung quang: "Người lại dám như vậy cùng."

Hắn lời còn chưa dứt, Tiêu Cửu Uyên mở miệng nói chuyện: "Bạch Diệu, mời mấy vị vương gia ra phủ đi."

Tiêu Thiên Dịch lời cấm ở trong cổ họng, một chữ cũng không nói ra được, Bạch Diệu đứng một bên trong phòng khách, mặt mũi lạnh nhạt đi tới hướng về phía thái tử Tiêu Thiên Ngự cùng Tiêu Dạ Thần nói: "Thuộc hạ đưa mấy vị vương gia đi ra ngoài."

Tiêu Thiên Ngự khẽ gật đầu, khi trước một bước hướng ra ngoài, khóe miệng hơi cười vui vẻ tới, tâm tình khó được vui vẻ, thấy cho tới nay tính khí hoàng đệ kinh ngạc, hẳn thật là trong lòng sáng khoái vô cùng.

Tiêu Thiên Dịch mặc dù trong lòng phần hận không dứt, hận không được hảo hảo giáo huấn một chút Vân Thiên Vũ, cho nên trước mặt mọi người để cho hắn cắt, nàng cho rằng nàng là người nào a, thế nhưng dám can đảm nói chuyện với hắn như vậy.

Bất quá Tiêu Cửu Uyên đã lên tiếng làm cho người ta đưa bọn họ ra phủ, hắn căn bản không có biện pháp mở miệng, cuối cùng Tiêu Thiên Dịch khuôn mặt âm trầm đi ra ngoài, Tiêu Dạ Thần cũng đi theo bọn họ đi ra ngoài.

Trong phòng khách hạ nhân hầu hạ cũng lui ra ngoài, cuối cùng chỉ còn lại Tiêu Cửu Uyên cùng Vân Thiên Vũ hai người.

Tiêu Cửu Uyên biếng nhác tùy ý đổi một tư thế, thanh âm từ tính chậm rãi vang lên: "Người tìm bốn vương có chuyện gì, nói đi."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Hoài Nghi Thân Phận

Vân Thiên Vũ sắc mặt tối sầm lại, khóe miệng mấp máy, quyết tâm đè nén hỏa khí trong lòng, nàng sâu kín nói: "Ly thân vương gia, chẳng lẽ người sẽ không biết ta tới tìm người vì chuyện gì?"

Tiêu Cửu Uyên khóe môi câu ra độ cong đẹp đẽ, tự tiểu phi tiểu nhìn nàng nói: "Bốn vương biết là chuyện của bốn vương, có nói hay không sẽ là chuyện của người, người nếu không có sao có thể đi."

Hắn nói xong liền muốn cúi đầu đọc sách, tựa hồ không tính toán để ý tới Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ mặt cũng tối, ở trong lòng đem nam nhân trước mặt này mắng thập lần, mới bình phục trái tim tức giận, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

"Vương gia, ngày mai chính là ngày Huyền Thiên phòng đấu giá bán đấu giá, ta muốn chụp đồ, nhưng mà tiền của ta lúc này ở trong tay vương gia, cho nên ta là tới thương lượng với vương gia chuyện tiền bạc."

"Chụp đồ? Chụp cái gì?"

Tiêu Cửu Uyên không để ý nói, cúi đầu liếc nhìn sách trong tay, cũng không có nhìn Vân Thiên Vũ.

Bất quá Vân Thiên Vũ vẫn là trong lúc lơ đãng thấy được sách trong tay hắn, Cửu Lôi Phệ Linh Trận.

Vân Thiên Vũ mặc dù không hiểu phương pháp linh trận, bất quá nhìn không tên sách, cũng biết trận này pháp tuyệt đối không đơn giản.

Tiêu Cửu Uyên quả nhiên là linh trận sư, ngấm lại hắn ở trong sân của mình, dùng mấy ngàn khối linh tinh thiết kế một tòa Tụ Linh Trận, Vân Thiên Vũ coi như là nhận mệnh, tóm lại trước mắt nàng cùng Tiêu Cửu Uyên đấu, rõ ràng là lấy trứng chọi đá, cho nên vẫn là an phận chút đi.

"Hồi vương gia, ta muốn chụp Tây Tủy Đan."

Nàng vốn là không muốn nói cho người này, nhưng bây giờ hắn hỏi, nàng nếu không nói lời nói thật, ngày mai nàng chụp Tây Tủy Đan, hắn có thể hay không tức giận đây, cho nên Vân Thiên Vũ chính là nói lời nói thật.

"Tây Tủy Đan? Người muốn Tây Tủy Đan làm cái gì?"

Tiêu Cửu Uyên ngược lại cảm thấy nổi lên hứng thú, tạm thời buông sách trong tay ra, ngẩng đầu nhìn về Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ lạnh nhạt nói: "Ta lúc trước bị người hạ độc âm lấp kinh mạch, cho nên kinh mạch trong cơ thể có tạp chất, ta muốn dùng Tây Tủy Đan thanh trừ tạp chất trong cơ thể, cứ như vậy, ta có thể biết ta có phải hay không?"

Vân Thiên Vũ nói đến đây mà ngừng lại, nhìn về Tiêu Cửu Uyên, người này sẽ không thừa cơ cười nhạo nàng cuồng đại phí công muốn đi.

Mỗi người đều muốn mình là Tiên Thiên linh mạch thân thể, nhưng người thật có Tiên Thiên linh mạch thân thể, cũng không nhiều, trên cái thế giới này phần lớn người có linh mạch thân thể đều là Hậu Thiên cải tạo mà thành.

Mà nàng thế nhưng nói muốn nhìn một chút mình có phải hay không Tiên Thiên linh mạch thân thể, chuyện này đổi thành bất cứ người nào nghe được, chỉ sợ cũng sẽ cười nhạo nàng cuồng đại uổng suy nghĩ.

Cho nên Tiêu Cửu Uyên mặc dù cười nhạo nàng, cũng là rất bình thường.

Vân Thiên Vũ đã chuẩn bị xong để người này cười nhạo.

Chẳng qua là nàng đợi một lát, cũng không có đợi đến Tiêu Cửu Uyên cười nhạo, nàng không nhìn được ngẩng đầu nhìn sang, lại phát hiện Tiêu Cửu Uyên đang nhíu mày nhìn nàng, một đôi hắc đồng tràn đầy như có điều suy nghĩ, trên mặt của hắn cũng không có nửa điểm cười nhạo châm chọc ý của nàng.

Vân Thiên Vũ cũng có chút không có thói quen, người này không phải cũng cười nhạo nàng nghĩ quá nhiều sao? Như bây giờ là có ý gì.

Tiêu Cửu Uyên cũng không có cười nhạo ý tứ của Vân Thiên Vũ, hắn cảm thấy hứng thú chính là một chuyện khác.

"Người đã tinh thông y thuật, theo lý cũng đã sớm biết mình bị người hạ thuốc tắc nghẽn kinh mạch, làm sao sẽ đến bây giờ mới tra rõ chuyện này đây?"

Hắn nói xong đôi mắt phượng thâm thúy hơi nheo lại, một chút tinh quang hiện lên ở trong mắt, thanh âm không tự chủ trầm thấp băng lạnh lên: "Người không phải là Vân Thiên Vũ, nói, người là ai? Ý muốn như thế nào?"

Editor: Huynhnhu142

Chương 114: Hoài nghi dịch dung

Trong phòng khách, khuôn mặt Vân Thiên Vũ đầy hắc tuyến, vốn là nàng cho rằng Tiêu Cửu Uyên sẽ cười nhạo nàng cuồng đại uống công, kết quả hẳn không có cười nhạo nàng cuồng đại uống công, nhưng lại hoài nghi nàng là giả mạo.

Con người Vân Thiên Vũ nhàn nhạt nhìn về Tiêu Cửu Uyên, đang muốn giải thích mình chính là Vân Thiên Vũ.

Tiêu Cửu Uyên lại âm lãnh mở miệng, trên mặt tuấn mỹ hiện đầy sát khí bén nhọn.

"Vĩnh Ninh Hậu phủ Đại tiểu thư cho tới nay đều là người hèn yếu vô năng, bằng không cũng sẽ không bị người trong phủ khi dễ, nhưng tính tình người dẫu có chết cũng không nguyện thua thiệt, nếu như người là thật Vân Thiên Vũ, nhiều năm như vậy làm sao sẽ để cho người ta khi dễ đây."

"Cho nên người là giả mạo."

Lời của Tiêu Cửu Uyên không phải là câu nghi vấn, mà là khẳng định, quanh người hắn xoay mình hiện đầy lệ khí, đồng mâu tràn đầy sát khí, cả người âm trầm chí cực.

"Người đến tốt cùng là người nào? Vì sao đến gần bốn vương, còn nói người sát hại bốn vị hôn thê trước kia của bốn vương, chính là người, còn Vân Thiên Vũ còn chân chính đã bị người giết, người thay thế."

Lời của Tiêu Cửu Uyên sau khi hạ xuống, trên người thả ra uy áp cường đại, uy áp áp bách này làm cho thân thể Vân Thiên Vũ trầm xuống, chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu phương giống như có núi lớn đè xuống, để cho nàng động cũng không nhúc nhích được.

Đây chính là linh lực uy áp sao? Thật là uy áp mạnh mẽ.

Lúc trước Cam Linh linh lực của Vân Thiên Tuyết cùng Tiêu Cửu Uyên hoàn toàn không có biện pháp so.

Bất quá mặc dù uy áp cường đại, Vân Thiên Vũ vẫn như cũ kiên đỉnh đứng thẳng, trên đầu có mồ hôi lạnh đi xuống, nàng chỉ cảm thấy quanh thân khó chịu giống như bị vật nặng xay nghiền, thở cũng phí sức.

Nhưng nàng vẫn như cũ đứng thẳng, kiên quyết không quỳ xuống, nàng Vân Thiên Vũ cái khác không có, nhưng ngông nghênh vẫn phải có, mặc dù chết, cũng phải có tôn nghiêm đi.

Vân Thiên Vũ ngược mắt lạnh lùng nhìn Tiêu Cửu Uyên, từng chữ từng chữ nói: "Ta nói, ta là Vân Thiên Vũ."

Tiêu Cửu Uyên không nghĩ tới dưới uy áp của mình, nữ nhân này vẫn đứng thẳng tắp, nàng dường như có chết sắc mặt vẫn bướng bỉnh, tựa như Tuyết Liên sinh trưởng bên vách đá, bền bỉ dị thường, trong hia mắt của nàng tràn đầy kiêu ngạo cùng quật cường, còn có dường như có chết không sợ.

Tiêu Cửu Uyên nhìn nàng như vậy, trên người uy áp từ từ thu liễm.

Mặc dù uy áp thu liễm, nhưng là thân thể hẫng lại động, nếu như một đạo lưu quang vọt đến bên người Vân Thiên Vũ, sau đó khoát tay màu lam linh lực nồng đậm bao bọc Vân Thiên Vũ lại, Vân Thiên Vũ không cử động được chút nào, chỉ có thể bình tĩnh nhìn Tiêu Cửu Uyên, cảnh giác mở miệng.

"Người muốn làm gì?"

Tiêu Cửu Uyên nhưng cũng không để ý tới nàng, mà giơ tay lên lấy xuống khăn mặt màu trắng trên mặt nàng, một bàn tay lớn khác không khách khí tìm kiếm trên mặt Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ vừa nhìn hẩn động tác này, biết hẩn hoài nghi mình dịch dung, không khỏi cười lạnh liên tục nhìn chăm chăm Tiêu Cửu Uyên.

Trước mắt hai người khoảng cách quá gần, Tiêu Cửu Uyên bóng dáng cao lớn hoàn toàn bao phủ nàng, chớp mũi nàng tràn đầy hơi thở phái nam u đậm trên người hẩn, điều này làm cho nàng hết sức không quen, muốn lui về phía sau từng bước, đáng tiếc ở trong linh quang màu lam, nàng căn bản nhúc nhích không được.

Vân Thiên Vũ sắc mặt không nói ra được khó coi, âm trầm mở miệng: "Tiêu Cửu Uyên, người không phải nói để cho ta và người giữ vững một thước khoảng cách sao? Hiện tại đây là ý gì, còn người nữa không phải là có sở thích ưa sạch sẽ sao? Hiện tại tốt lắm?"

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời, rất tốt nhắc nhở Tiêu Cửu Uyên hai chuyện, hai người cách nhau quá gần, còn có trên mặt nàng tràn đầy vết sẹo con giun.

Tiêu Cửu Uyên lúc trước chỉ một lòng muốn phơi bày thân phận của Vân Thiên Vũ, không có suy nghĩ nhiều như vậy, hiện tại đột nhiên nghe được Vân Thiên Vũ nói, đột nhiên cúi đầu, thấy hai người chẳng những dựa vào nhau, hơn nữa Vân Thiên Vũ cơ hồ vùi ở trong ngực của hẩn.

Mà lúc này nàng đang ngẩng đầu nhìn hẩn, bởi vì tức giận mà trợn tròn đôi mắt, động tác như thế cùng với vết sẹo trên mặt, khiến cho vết sẹo không nói ra được dữ tợn kinh khủng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Hoài Nghi Dịch Dung

Trong phòng khách, khuôn mặt Vân Thiên Vũ đầy hắc tuyến, vốn là nàng cho rằng Tiêu Cửu Uyên sẽ cười nhạo nàng cuồng đại uống công, kết quả hẳn không có cười nhạo nàng cuồng đại uống công, nhưng lại hoài nghi nàng là giả mạo.

Con người Vân Thiên Vũ nhàn nhạt nhìn về Tiêu Cửu Uyên, đang muốn giải thích mình chính là Vân Thiên Vũ.

Tiêu Cửu Uyên lại âm lãnh mở miệng, trên mặt tuấn mỹ hiện đầy sát khí bén nhọn.

"Vĩnh Ninh Hạo phủ Đại tiểu thư cho tới nay đều là người hèn yếu vô năng, bằng không cũng sẽ không bị người trong phủ khi dễ, nhưng tính tình người dẫu có chết cũng không nguyện thua thiệt, nếu như người là thật Vân Thiên Vũ, nhiều năm như vậy làm sao sẽ để cho người ta khi dễ đây."

"Cho nên người là giả mạo."

Lời của Tiêu Cửu Uyên không phải là câu nghi vấn, mà là khẳng định, quanh người hẳn xoay mình hiện đầy lệ khí, đồng mâu tràn đầy sát khí, cả người âm trầm chí cực.

"Người đến tốt cùng là người nào? Vì sao đến gần bốn vương, còn nói người sát hại bốn vị hôn thê trước kia của bốn vương, chính là người, còn Vân Thiên Vũ còn chân chính đã bị người giết, người thay thế."

Lời của Tiêu Cửu Uyên sau khi hạ xuống, trên người thả ra uy áp cường đại, uy áp áp bách này làm cho thân thể Vân Thiên Vũ trầm xuống, chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu phương giống như có núi lớn đè xuống, để cho nàng động cũng không nhúc nhích được.

Đây chính là linh lực uy áp sao? Thật là uy áp mạnh mẽ.

Lúc trước Cam Linh linh lực của Vân Thiên Tuyết cùng Tiêu Cửu Uyên hoàn toàn không có biện pháp so.

Bất quá mặc dù uy áp cường đại, Vân Thiên Vũ vẫn như cũ kiên đỉnh đứng thẳng, trên đầu có mồ hôi lạnh đi xuống, nàng chỉ cảm thấy quanh thân khó chịu giống như bị vật nặng xay nghiền, thở cũng phí sức.

Nhưng nàng vẫn như cũ đứng thẳng, kiên quyết không quỳ xuống, nàng Vân Thiên Vũ cái khác không có, nhưng ngông nghênh vẫn phải có, mặc dù chết, cũng phải có tôn nghiêm đi.

Vân Thiên Vũ ngược mắt lạnh lùng nhìn Tiêu Cửu Uyên, từng chữ từng chữ nói: "Ta nói, ta là Vân Thiên Vũ."

Tiêu Cửu Uyên không nghĩ tới dưới uy áp của mình, nữ nhân này vẫn đứng thẳng tắp, nàng dường như có chết sắc mặt vẫn bướng bỉnh, tựa như Tuyết Liên sinh trưởng bên vách đá, bền bỉ dị thường, trong hia mắt của nàng tràn đầy kiêu ngạo cùng quật cường, còn có dường như có chết không sợ.

Tiêu Cửu Uyên nhìn nàng như vậy, trên người uy áp từ từ thu liễm.

Mặc dù uy áp thu liễm, nhưng là thân thể hấn lại động, nếu như một đạo lưu quang vọt đến bên người Vân Thiên Vũ, sau đó khoát tay màu lam linh lực nồng đậm bao bọc Vân Thiên Vũ lại, Vân Thiên Vũ không cử động được chút nào, chỉ có thể bình tĩnh nhìn Tiêu Cửu Uyên, cảnh giác mở miệng.

"Người muốn làm gì?"

Tiêu Cửu Uyên nhưng cũng không để ý tới nàng, mà giơ tay lên lấy xuống khăn mặt màu trắng trên mặt nàng, một bàn tay lớn khác không khách khí tìm kiếm trên mặt Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ vừa nhìn hẩn động tác này, biết hẩn hoài nghi mình dịch dung, không khỏi cười lạnh liên tục nhìn chăm chăm Tiêu Cửu Uyên.

Trước mắt hai người khoảng cách quá gần, Tiêu Cửu Uyên bóng dáng cao lớn hoàn toàn bao phủ nàng, chớp mũi nàng tràn đầy hơi thở phái nam u đậm trên người hẩn, điều này làm cho nàng hết sức không quen, muốn lui về phía sau từng bước, đáng tiếc ở trong linh quang màu lam, nàng căn bản nhúc nhích không được.

Vân Thiên Vũ sắc mặt không nói ra được khó coi, âm trầm mở miệng: "Tiêu Cửu Uyên, người không phải nói để cho ta và người giữ vững một thước khoảng cách sao? Hiện tại đây là ý gì, còn người nữa không phải là có sở thích ưa sạch sẽ sao? Hiện tại tốt lắm?"

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời, rất tốt nhắc nhở Tiêu Cửu Uyên hai chuyện, hai người cách nhau quá gần, còn có trên mặt nàng tràn đầy vết sẹo con giun.

Tiêu Cửu Uyên lúc trước chỉ một lòng muốn phơi bày thân phận của Vân Thiên Vũ, không có suy nghĩ nhiều như vậy, hiện tại đột nhiên nghe được Vân Thiên Vũ nói, đột nhiên cúi đầu, thấy hai người chẳng những dựa vào nhau, hơn nữa Vân Thiên Vũ cơ hồ vùi ở trong ngực của hẩn.

Mà lúc này nàng đang ngẩng đầu nhìn hẩn, bởi vì tức giận mà tròn đôi mắt, động tác như thế cùng với vết sẹo trên mặt, khiến cho vết sẹo không nói ra được dữ tợn kinh khủng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngư Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Hai Người Đối Mắt

Tiêu Cửu Uyên thân thể theo bản năng cứng ngắc, trên người tóc gáy tất cả đều cũng dựng lên, sau lưng một mảnh thấm lạnh.

Sắc mặt của hắn không nói ra được khó coi, đồng mâu càng thêm hiện đầy nồng nặc lệ khí, âm trầm vô cùng nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ lạnh lùng nhìn chăm chăm lại Tiêu Cửu Uyên, chậm chọc nói: "Ly thân vương gia, người sẽ không lại trách ta đi, ta không nên dựa vào gần bên cạnh của người, ta không nên để cho người nhìn thấy ta mặt, hết thảy đều là lỗi của ta, tốt lắm, ta như vậy, bất kể làm chuyện gì đều là sai, người tính toán như thế nào trừng phạt ta, nói đi."

Mặc dù là quật ngạo vô cùng, nhưng trong lời nói lại mang theo một chút như có như không tuyệt quyết.

Tiêu Cửu Uyên cau mày nhìn nàng, vốn là nên trừng phạt nàng, nhưng khi nhìn đến nữ nhân này tuyệt quyết, hắn nhưng lại không đành lòng trừng phạt nàng.

Nhìn bộ dáng của nàng, bây giờ không giống như là mật thám hoặc là gian tế, nếu như nữ nhân này là mật thám cùng gian tế, như vậy nàng tuyệt đối là một hội diễn diễn cao thủ.

"Bốn vương hỏi người nói, người cần chi tiết trả lời, nhớ, đây là người có một cơ hội, nếu như người nói dối, ngày sau để cho bốn vương biết

người lừa bốn vương, bốn vương tuyệt không sẽ nhẹ nhàng tha cho người."

Vân Thiên Vũ cũng không để ý tới hần, chỉ bình tĩnh nhìn hần.

Tiêu Cửu Uyên là chìm mở miệng hỏi: "Người thật sự là Vân Thiên Vũ?"

Vân Thiên Vũ đang muốn châm chọc người này đôi câu, nàng có phải hay không Vân Thiên Vũ, hần sẽ không đi tra a. Nàng cũng muốn nhìn một chút hần có bao nhiêu khả năng, có thể tra ra nàng không phải là Vân Thiên Vũ.

Bất quá nàng còn không có mở miệng nói ra, Tiêu Cửu Uyên lại mở miệng nói: "Hiện tại bốn vương cho người một cơ hội thẳng thắn, bất kể người có phải hay không Vân Thiên Vũ, nhưng chỉ cần không có nguy hại đến bốn vương, bốn vương có thể mặc kệ chuyện người giả dạng Vân Thiên Vũ, nếu như người bây giờ không nói, ngày sau bị bốn vương tra được, bốn vương nhất định phải đem người thiên đao vạn quả."

Nói xong lời cuối cùng một câu, Tiêu Cửu Uyên quanh thân sát khí, nồng nặc lệ khí trải rộng cả phòng khách.

Này đủ để cho Vân Thiên Vũ hiểu, Tiêu Cửu Uyên là động sát cơ, nếu như cuối cùng hần thật chứng minh nàng không phải là Vân Thiên Vũ, hần tất nhiên sẽ giết nàng. Bất quá nàng đúng là Vân Thiên Vũ a, mặc dù nàng chẳng qua đến từ dị thể hồn, ai có thể nói nàng không phải là Vân Thiên Vũ đây, nàng chính là Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ chính là nàng.

Cho nên Vân Thiên Vũ kéo môi cười lạnh: "Ly thân vương gia, ta xem người tốt nhất đi tra một chút, chứ luôn là nghi thần nghi quỷ, để cho ta rất khổn hoặc."

Tiêu Cửu Uyên nghe Vân Thiên Vũ nói, trong tròng mắt thoáng qua lợi quang, thật giống như bảo kiếm ra khỏi vỏ một loại, hần lạnh lẽo mở

miệng: "Chỉ mong người không hối hận hôm nay đã quyết định."

Vân Thiên Vũ nói năng có khí phách trả lời: "Vĩnh viễn không hối hận.."

Nàng vốn chính là Vân Thiên Vũ, hối hận cái gì.

Bất quá nàng không nghĩ sẽ cùng người này đợi ở cùng một chỗ, nàng chịu đủ rồi người thay đổi thất thường này rồi.

Nhưng mặc dù đi, nàng vẫn còn muốn cầm chút ngân phiếu đi, nàng nhưng chưa quên mục đích hôm nay tới, chính là vì lấy được ngân phiếu.

Nàng trước mắt chuyện cần làm chính là trở nên mạnh mẽ, không bao giờ... bị người chế trụ nữa.

Cảm giác này bây giờ quá chịu khổ sở.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, ngược mắt nhìn về Tiêu Cửu Uyên đối diện, trầm giọng hỏi: "Vương gia, ngân phiếu của ta người rút cuộc có cho hay không, ta ngày mai muốn chụp mua Tây Tựu Đan đây."

Tiêu Cửu Uyên lúc này đã thu liễm lệ khí, cả người không nói ra được mị hoặc biếng nhác, dáng vẻ phong hoa liễm diễm kia, rất khó làm cho người ta không động tâm, đáng tiếc trong này không bao gồm Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ bây giờ đối với người đàn ông này, thật là tràn đầy hiềm khí.

Bất quá Tiêu Cửu Uyên căn bản không để ý tới những thứ này, hắn chỉ miễn cưỡng nói: "Cho bốn vương một lý do để cho người mua Tây Tựu Đan."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Tôn Nghiêm Mà Sống

Trong phòng khách, Vân Thiên Vũ muốn ỏi máu, muốn bạo thô miệng, muốn bắt người điên cuồng mà đánh.

Rõ ràng là tiền của nàng, rõ ràng nàng nói mình muốn chụp mua Tây Tủy Đan, nam hèn hạ này vẫn khiến nàng cho một lý do mua Tây Tủy Đan.

Vân Thiên Vũ ngược mắt, hung hăng nhìn chăm chăm Tiêu Cửu Uyên, nếu như ánh mắt có thể giết người, thì trên người Tiêu Cửu Uyên sớm đầy lỗ trống.

Bất quá lực chú ý của hắn lúc này cũng không ở trên người Vân Thiên Vũ, mà là đang trên tay của hắn, hắn nhú mày nhìn chăm chăm tay mình, tựa hồ nhớ tới lúc trước cái tay này từng chạm qua mặt người khác, cho nên trên mặt hắn tràn đầy ghét bỏ không hề che giấu, sau đó xoay mình hướng ra phía ngoài ra lệnh.

"Mức nước tới."

Bên ngoài Bạch Diệu đáp một tiếng, rất nhanh đem nước tiến vào.

Tiêu Cửu Uyên liền Bạch Diệu bưng chậu nước, từng chút một rửa sạch tay của mình.

Sắc mặt không nói ra được nghiêm túc, trước từ ngón tay cái bắt đầu, sau đó ngón trỏ, ngón giữa, ngón áp út, ngón út.

Hắn rửa khỏi phải nói bao nhiêu nghiêm túc, động tác ưu nhã cực kỳ, mặc dù chỉ là một động tác rửa tay đơn giản, như cũ lộ ra hấp dẫn độc nhất vô nhị, đáng tiếc Vân Thiên Vũ giờ phút này không chút tâm tình nào thưởng thức mỹ nam, chỉ có muốn mắng người.

Hắn rửa tay như vậy, không phải là hiềm khí lúc trước sờ qua mặt của nàng sao? Nàng rất muốn hỏi một chút hắn, trên mặt nàng có độc a, nếu có độc, phải rửa tay từng lần một sao?

Bất quá Tiêu Cửu Uyên tuyệt đối không phải là rửa tay đơn giản như vậy, hắn rửa tay xong, lại dùng khăn từng lần một lau, một cái khăn không được, cuối cùng thậm chí dùng ngay cả ba cái khăn.

Nhìn cái đĩa Thanh Thủy, cũng không có chậu nước, nhìn lại một chút chậu nước bên bày trắng noãn tịnh khăn, Vân Thiên Vũ rốt cục không nhịn được lên tiếng: "Vương gia, trên mặt ta có độc sao?"

Nếu như có độc là tốt, độc chết người nam nhân ưa sạch sẽ.

Vân Thiên Vũ vốn là ở châm chọc Tiêu Cửu Uyên, căn bản không có trông cậy vào Tiêu Cửu Uyên trả lời nàng, nhưng Tiêu Cửu Uyên lại đáp lời nàng.

"Quá xấu."

Vân Thiên Vũ hoàn toàn bị đánh bại, gương mặt đen, nửa ngày không có lên tiếng.

Nàng hiện tại có một loại xúc động, điên cuồng đánh Tiêu Cửu Uyên. Xấu xí cùng bẩn là hai khái niệm khác nhau, xấu xí là rửa không sạch, nếu rửa không sạch, người rửa cái gì a.

Vân Thiên Vũ đang ở trong lòng oán thầm, đối diện Tiêu Cửu Uyên đã miễn cưỡng uể oải dựa vào mềm tháp rồi, hắn nhẹ nâng mắt phượng, mâu

quang u lạnh nhìn nói với Vân Thiên Vũ: "Nếu không còn chuyện gì, người có thể trở về đi."

Vân Thiên Vũ lập tức quay đầu đi ra ngoài, nàng không bao giờ... muốn cùng người đàn ông này ở cùng một chỗ, cùng với hắn, nàng sẽ sống ít bao nhiêu năm.

Bất quá đi tới cửa, Vân Thiên Vũ nghĩ đến một chuyện quan trọng, nàng tới muốn tiền, thế nào bị tức đến hồ đồ, tiền cũng không cần.

Nghĩ như thế, nàng quay đầu lại đi tới trước mặt Tiêu Cửu Uyên, bất quá lần này thông minh cách Tiêu Cửu Uyên một thước khoảng cách.

"Vương gia, bạc của ta đâu?"

"Lý do." Tiêu Cửu Uyên không hề nhìn Vân Thiên Vũ nữa, mà là cúi đầu nhìn sách lúc trước, hắn lúc này ít đi bén nhọn sát khí kucs trước, càng nhiều hơn một phần hoa mỹ.

Từ góc độ Vân Thiên Vũ đứng nhìn, nhưng thấy rõ ràng trên mặt hắn lông mai dài vừa dày vừa tinh tế, còn hơi cuốn kiêu, theo ánh mắt hắn nhẹ nháy mắt, lông mi giống như lông chim nhẹ vẩy quá động lòng của người ta, làm cho lòng người dâng lên một mảnh mềm mại.

Lúc này hắn an tĩnh đọc sách, phảng phất một bức tranh hoàn mỹ, đáng tiếc Vân Thiên Vũ hoàn toàn không có tâm tình thưởng thức tranh, nàng cố gắng suy nghĩ cho Tiêu Cửu Uyên một cái dạng lý do, hắn mới có thể đem tiền cho nàng.

"Vương gia, sở dĩ ta muốn mua Tây Tủy Đan, là muốn tu luyện linh lực, để cho mình trở nên mạnh mẽ, không hề bị người khi dễ, có tôn nghiêm mà sống."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Lòng Tốt Chưa Xót

Editor: Huynhnhu142

Tiêu Cửu Uyên nghe Vân Thiên Vũ nói, ngẩng đầu lên nhìn nàng, cô gái trên mặt mặc dù hiện đầy vết sẹo màu đỏ, nhìn qua hết sức dữ tợn, nhưng mà nàng cũng không có bởi vì chuyện này mà có nửa điểm hèn mọn, ngược lại nàng một thân không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Thử hỏi thế gian có bao nhiêu cô gái có thể làm được phần thông dong này.

Chỉ là phần tâm tính này liền đủ để cho người bội phục.

Tiêu Cửu Uyên đột nhiên mở miệng: "Hảo, ngày mai người có thể chụp Tẩy Tủy Đan."

Tiêu Cửu Uyên nói xong, khiến cho Vân Thiên Vũ có chút ngốc lảng, vốn là nàng còn chuẩn bị một đại bộ thuyết từ đây, không có nghĩ tới tên này vậy mà đồng ý.

Cho nên người này tính tình cho tới bây giờ đều là thay đổi thất thường.

Vân Thiên Vũ lười phải đi trông nom tâm tình hăn thay đổi thất thường, nàng chỉ muốn mau sớm bắt được bạc, để tránh hăn lại đổi ý, thật nhanh vươn tay ra.

"Ngân phiếu."

Tiêu Cửu Uyên nhìn một chút tay của nàng, cũng không có động, chẳng qua là nghiêm túc lạnh lẽo nói: "Ngày mai bốn vương cũng sẽ đi Huyền Thiên phòng đấu giá, đến lúc đó người chỉ cần chụp được đồ, tự có người đi trả tiền, người bây giờ muốn tiền, biết ngày mai chụp được gì đó cần bao nhiêu tiền không?"

Khuôn mặt Vân Thiên Vũ lo lắng, thật muốn phá hỏng mặt của người này, không biết chụp bao nhiêu tiền, người sẽ không cho nhiều hơn chút tiền sao?

Nàng có hơn bảy mươi vạn lượng bạc ở trên người hẵn đấy, chẳng sợ nữa dù là hai mươi vạn lượng cũng được a, kia Tây Tủy Đan mặc dù trân quý, cũng sẽ không thái quá đến vượt qua hai mươi vạn lượng ngân phiếu, tất nhiên với hai mươi vạn lượng không phải là số lượng nhỏ.

"Vương gia, người chỉ cần cho ta nhiều chút là được, ta cũng không phiền toái người sai người người ta đi thanh toán."

"Ha hả, người là đang gạt bỏ lời nói của bốn vương sao?"

Tiêu Cửu Uyên phượng mâu hơi nheo lại, nhất mắt hàn quang khiếp người, bắn thẳng đến trên mặt Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ chỉ sợ người này buồn bực, không đồng ý cho nàng chụp Tây Tủy Đan nữa, cho nên vội vàng nói: "Ta làm sao dám bác bỏ lời của vương gia đây, chủ yếu là sợ phiền toái Vương gia, vậy sẽ để cho trong lòng ta băn khoăn."

Vân Thiên Vũ vẻ mặt thành thật nói, tựa hồ mình thật sự là không muốn phiền toái Tiêu Cửu Uyên, đáng tiếc Tiêu Cửu Uyên căn bản không tin lời của nàng.

Vốn là hãn chính là thuận miệng nói, bởi vì hãn ngày mai vừa đúng muốn đi phòng đấu giá, nếu nàng muốn chụp đồ, cho nàng chi tiền một cái là được.

Nhưng không nghĩ tới Vân Thiên Vũ lại muốn ngân phiếu, nàng muốn ngân phiếu, hãn sao có thể cho nàng đạt được tâm ý, cho nên ngược lại càng không cho.

"Bốn vương không sợ phiền toái, chỉ sợ đối diện với khuôn mặt xấu xí."

Tiêu Cửu Uyên hiện tại đều có điểm bội phục mình, vậy mà có thể đối mặt với nữ nhân xấu xí này thời gian dài như vậy, lúc trước người nào nếu mang gương mặt này ở trước mặt hãn xuất hiện, hãn sớm một cái tát đập chết nữ nhân này.

Nhưng bây giờ đối mặt Vân Thiên Vũ thời gian dài như vậy, hãn lại vẫn có thể chịu được, thật là không dễ dàng.

Bất quá dù vậy, hãn cũng không muốn nhìn thấy gương mặt này.

"Người có thể đi, ngày mai người chỉ cần đi đến trước phòng đấu giá là được."

Tiêu Cửu Uyên lạnh lẽo ra lệnh, Vân Thiên Vũ trái tim không nói ra được uất ức, bất quá cũng không có cách nào, Tiêu Cửu Uyên người này luôn luôn chuyên quyền độc đoán, hãn nói ra được, dễ dàng sẽ không sửa đổi, cho nên mình lưu lại cũng không có ý gì, nàng vẫn là đi thôi.

Chỉ mong Tiêu Cửu Uyên ngày mai không cản trở què, không đi phòng đấu giá, nếu là như vậy, nàng cả đời cũng không tin lời của nam nhân này.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ cùng Tiêu Cửu Uyên chào hỏi một tiếng, liền tự đi ra ngoài, đi lần này mới phát hiện chân cũng mềm nhũn, nàng vì cùng Tiêu Cửu Uyên muốn ngân phiếu, cả ngày cũng không ăn cái gì, hiện tại đói bụng đến đầu choáng váng chân mềm, đường cũng không đi mau được.

Hết lần này tới lần khác một mao tiền cũng không có, nghĩ tới đây cái, lòng Vân Thiên Vũ chua xót.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Tuyên Vương Cản Đường

Editor: Huynhnhu142

Vân Thiên Vũ chính tâm chưa đi ra ngoài, sau lưng Tiêu Cửu Uyên đột nhiên mở miệng: "Chờ một chút."

Vân Thiên Vũ lập tức cao hứng đứng lên, chẳng lẽ Tiêu Cửu Uyên lương tâm đại phát, định đem bạc cho nàng, nàng thật nhanh quay đầu nhìn về Tiêu Cửu Uyên: "Vương gia."

Tiêu Cửu Uyên nhìn cũng không nhìn nàng, một đôi phượng mâu nhìn một chiếc khăn trắng trên mặt đất, lãnh khốc nói: "Khăn của người rớt."

Vân Thiên Vũ lập tức bị chọc tức rồi, mắt biến thành màu đen thiếu chút nữa té ngã xuống đất đi, cuối cùng hít sâu, bình tĩnh lại, một đường đi tới, nhặt lên khăn trắng trên đất, cũng không thèm nhìn tới Tiêu Cửu Uyên, xoay người đi ra ngoài, nàng sợ mình liếc mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên, liền chỉ vào mũi của hắn mắng to.

Đợi đến nàng đi ra ngoài, sau lưng vang lên thanh âm từ tính thuần túy của Tiêu Cửu Uyên: "Bạch Diệu, đưa Vân Đại tiểu thư ra phủ."

"Vâng, vương gia."

Vân Thiên Vũ dẫn Họa Mi, một đường ra khỏi Ly thân vương phủ, đợi đến các nàng chủ tớ hai người ra khỏi Ly thân vương phủ, sau lưng đại môn

ầm một tiếng đóng lại.

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn đại môn sau lưng, trong mắt vèo vèo mạo hiểm kiếm quang, Tiêu Cửu Uyên, sớm muộn có một ngày, ta sẽ hòa nhau ván này.

Nàng nói xong quay đầu trầm giọng mở miệng: "Đi, trở về Vĩnh Ninh Hậu phủ."

Họa Mi đáp một tiếng, đi theo nàng hướng xe ngựa đi tới, chẳng qua là Vân Thiên Vũ đi vài bước, liền có chút đứng không vững, Họa Mi sợ hết hồn, vội vàng xông qua đỡ Vân Thiên Vũ: "Tiểu thư, người làm sao vậy?"

Nàng ngẩng đầu nhìn Vân Thiên Vũ, phát hiện Vân Thiên Vũ sắc mặt đặc biệt khó coi, Họa Mi lập tức lo lắng, cũng mau muốn khóc: "Tiểu thư, người sắc mặt thật là khó nhìn, có phải hay không Ly thân vương gia hắt khi dễ người."

Vân Thiên Vũ lắc đầu một cái, vốn là thân thể của nàng cũng không coi là quá tốt, hơn nữa hôm nay một ngày không có ăn cái gì, thân thể tự nhiên không tốt.

Hơn nữa lúc trước đối mặt Tiêu Cửu Uyên, nàng nhưng là tập trung cả tinh thần đi đối phó hắt, hiện tại tinh thần cũng không tốt lắm.

"Không có sao, chúng ta trở về đi thôi."

Vân Thiên Vũ leo lên xe ngựa, sau lưng Họa Mi vội vàng cũng leo lên, sau đó phân phó phu xe phía ngoài: "Trở về đi thôi."

"Tốt." Phu xe ngựa nhảy lên xe ngựa, đóng xe rồi đi Ly thân vương phủ.

Bất quá mới vừa chạy nhanh nửa con phố, xe ngựa đột nhiên hí giương lên vó trước, trước mặt phu xe ngựa vội vàng kéo ngựa khống chế ngựa.

Dù là như thế này, trong xe ngựa Vân Thiên Vũ cùng Họa Mi cũng bị đụng phải mắt nổ đom đóm, đầu óc choáng váng.

Họa Mi không nhìn được hướng phía ngoài phu xe ngựa phát giận: "Người thế nào lái xe ngựa, làm hại tiểu thư thiếu chút nữa đụng vào đầu."

Phu xe ngựa vội vàng đáp lời: "Đại tiểu thư, không phải là lỗi của nô tài, là có người bất ngờ xông ra làm ngựa kinh sợ."

"Người nào liều mạng lao ra a?"

Họa Mi vén rèm nhìn ra phía ngoài, vừa đúng thấy một đạo bóng dáng tuấn tú cao lớn đi tới, liền u ám ánh trăng, nàng nhìn một cái liền nhận ra người này là Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch.

Họa Mi không nhìn được cau mày nhìn chăm chăm Tiêu Thiên Dịch: "Tuyên vương điện hạ, người tốt nhất cản xe ngựa chúng ta làm cái gì."

Tiêu Thiên Dịch đứng ở ngoài xe ngựa, sắc mặt âm ngao chí cực đẩy Họa Mi ngăn ở trước cửa xe ngựa ra, hai mắt hắt lạnh lèo vèo nhìn Vân Thiên Vũ uể oải dựa trong xe ngựa, trầm giọng mở miệng.

"Vân Thiên Vũ, ta muốn cùng người nói chuyện một chút."

Vân Thiên Vũ sắc mặt không nói ra được lạnh băng, nàng đói bụng một ngày, hiện tại bụng hết sức đói, nàng chỉ muốn trở về ăn cái gì, không muốn để ý tới bất luận kẻ nào.

"Tuyên vương gia, người cho là giữa chúng ta còn có điều cần thiết để nói sao? Người không phải nói người vì Tuyết Nhi muốn giáo huấn ta sao?"

Được rồi, nơi này không có người, vương gia nếu như muốn hạ sát thủ, nhanh chóng hạ sát thủ, không thì liền cắt cho ta."

P/s: Ngàn lần xin lỗi các nàng nha!!!

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Hạ Độc

Lời của Vân Thiên Vũ khiến cho Tiêu Thiên Dịch đen mặt, hắn không nghĩ tới nữ nhân này như thế nhưng cứng đầu như vậy, hắn chỉ là muốn cùng nàng hảo hảo nói chuyện một chút, nàng vậy mà mở miệng ra ăn nói vô lễ như vậy, nữ nhân như vậy nên hảo hảo giáo huấn một chút.

Tiêu Thiên Dịch trong mắt thoáng qua sát khí, hung hăng nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ tự nhiên nhìn thấu sát khí trong mắt của hắn, bất quá cũng không có lùi bước, mà là lạnh lẽo đưa tay vào ống tay áo, nắm một chai thuốc ở trong tay.

Phía ngoài xe ngựa Tiêu Thiên Dịch sắc mặt thay đổi mấy lần, cuối cùng không có hạ sát thủ, hắn mặc dù biết nữ nhân này nên hung hăng dạy dỗ, nhưng mỗi lần thấy nàng, hắn không kìm được mà mềm lòng.

Tiêu Thiên Dịch cố gắng đè nén quyết tâm tức giận trong đầu, lạnh lùng nhìn Vân Thiên Vũ nói.

"Vân Thiên Vũ, chẳng lẽ ngươi không thể cùng Tuyết Nhi sống chung hòa bình sao? Các ngươi là tỷ muội, là thân nhân, cần gì phải đến cá chết rách lưới đây, thanh danh của Tuyết Nhi bị hủy, ngươi cũng sẽ phải chịu dính líu, chẳng lẽ những thứ này ngươi không có nghĩ tới? Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn a."

Tiêu Thiên Dịch nói xong, Vân Thiên Vũ trên mặt nửa điểm ba động cũng không có, nàng lạnh lùng nhìn Tiêu Thiên Dịch hỏi: "Nói xong, nói xong ta có thể đi."

Nàng hiện tại đói bụng đến mức không muốn nói chuyện, cảm giác mình cũng có thể nuốt vào một đầu bò.

Người nam nhân này vẫn còn ở nơi này riu ra riu rít nói mãi, có bệnh sao?

Tiêu Thiên Dịch lần nữa tối mặt, không nghĩ tới hắn tận tình khuyên bảo, nữ nhân này thế nhưng một chút cũng không nghe lọt, thật là... thật là làm cho người ta tức giận.

Hai mắt Tiêu Thiên Dịch âm trầm nhìn Vân Thiên Vũ, nghĩ đến nữ nhân này từ trước rất thích hắn, kể từ đại hôn kia **** làm chuyện như vậy, nàng tính tình liền đại biến.

Hoặc giả đúng như Tuyết Nhi nói, nàng đây là bởi vì yêu sinh hận, cho nên mới phải liên tục xuất thủ tính toán Tuyết Nhi.

Nếu đúng như vậy, nếu muốn các nàng hai tỷ muội sống chung hòa bình, còn cần hắn phải ra mặt hòa giải a.

"Vân Thiên Vũ, người cùng bốn vương nói, người như vậy tính toán trả thù Tuyết Nhi, không phải là bởi vì thích bốn vương, mắt thấy bốn vương sắp cưới Tuyết Nhi, trong lòng người tức giận nổi giận, cho nên mới phải liên tục xuất thủ tính toán Tuyết Nhi, nếu là như vậy, bốn vương nguyện ý..."

Tiêu Thiên Dịch vốn là muốn nói, mình nguyện ý cưới Vân Thiên Vũ vào Tuyên vương phủ làm trắc phi, không nghĩ lời của hắn còn chưa dứt, trong xe ngựa Vân Thiên Vũ nổi giận, chỉ vào lỗ mũi Tiêu Thiên Dịch mắng.

"Tiêu Thiên Dịch, người có phải hay không đầu óc có bệnh a, ta đã nói hai người chúng ta sau này không quan hệ, người thế nào thích tự nói này nói nọ đây, làm như ta muốn gả cho người, ta Vân Thiên Vũ chính là gả mèo gả chó, cũng sẽ không gả cho người, hiểu không? Về phần chuyện giữa ta cùng Vân Thiên Tuyết, không phải là ta không để ý tình tỷ muội, mà là Vân Thiên Tuyết tiện nhân kia cho tới bây giờ không có coi ta là tỷ muội có được không?"

"Không nói chuyện nàng ta thường ngày chỉ điểm Vân Thiên Nguyệt cùng hạ nhân trong phủ khi dễ ta, chỉ là là ra chuyện tình ngày đại hôn, đủ để cho ta cùng nàng ta không chết không thôi, cái gì thổ phỉ bắt cóc, cái gì thay đổi người, có chuyện nào không phải là nàng ta làm ra, mục đích thực sự của nàng ta chẳng qua là vì hại chết ta, sau đó thay thế ta gả cho người thôi."

Vân Thiên Vũ chân chính đã rơi xuống vách núi chết đi, nàng nếu chiếm dụng thân thể của nàng ấy, làm sao có thể không thay nàng ấy báo thù này, cho nên Vân Thiên Tuyết, nàng sẽ không bỏ qua.

Vân Thiên Vũ nói xong, phía ngoài xe ngựa Tiêu Thiên Dịch khuôn mặt âm trầm, nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ há mồm liền muốn giải thích, những chuyện kia không có quan hệ gì với Tuyết Nhi.

Nhưng là hắn phát hiện mình không nhúc nhích được, ngay cả nói cũng cũng không nói ra được.

Trong điện quang hỏa thạch, Tiêu Thiên Dịch hiểu xảy ra chuyện gì, Vân Thiên Vũ hạ độc hắn, nữ nhân này vậy mà hạ độc hắn.

"Người..."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Âm Sát Đêm Khuya

Vân Thiên Vũ cũng không thềm nhìn hăn, trực tiếp ra lệnh phu xe bên ngoài xe ngựa: "Đi, trở về phủ."

Xa phu đáp một tiếng, cẩn thận liếc nhìn sắc mặt đen thui của Tuyên vương điện hạ, nhìn Tuyên vương điện hạ không có nói gì, phu xe vội vàng đánh ngựa đi vòng qua một chút, nhanh chóng rời đi.

Phía sau xe ngựa, Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch, trong mắt phun ngọn lửa, hung ác nhìn chăm chăm xe ngựa rời đi kia, cho đến thủ hạ của hăn phát hiện có cái gì không đúng lúc mình xuất hiện.

"Vương gia, người làm sao vậy?"

Tiêu Thiên Dịch nói không ra lời, bởi vì hăn bị hạ độc, bất quá hăn biết độc này cũng không muốn tánh mạng của hăn, Vân Thiên Vũ nếu như ngoài đường phố giết hăn, chính nàng cũng đừng muốn sống.

Cho nên hăn biết thuốc này chẳng qua là khống chế lại hăn mà thôi, để cho thân hăn không thể động, miệng không thể nói.

Thị vệ của Tuyên vương phủ mắt thấy có cái gì không đúng, vội vàng đưa tay khiêng Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch trở về Tuyên vương phủ đi tìm người chữa trị.

Vĩnh Ninh Hậu phủ xe ngựa, là một đường đi về Vĩnh Ninh Hậu phủ, bất quá đi được hai con đường, liền có mùi sát khí nồng nặc đến gần, trong xe ngựa Vân Thiên Vũ lập tức cảm nhận được, mặc dù nàng không có linh lực, ngũ giác cũng không mạnh, nhưng là nàng đối với sát khí nhưng không xa lạ gì.

Có người tới giết nàng, người nào?

Hung thủ sau màn hại chết bốn vị hôn thê của Tiêu Cửu Uyên, còn là người của Vĩnh Ninh Hậu phủ.

Vân Thiên Vũ vừa muốn vén màn vừa nhìn quanh bên ngoài, thấy trên đường phố mấy đạo linh lực lơ lửng mà đến tựa như bóng dáng, thời gian trong nháy mắt, những người này ngăn cản xe ngựa của nàng.

Phu xe bị hoảng sợ hú lên quái dị, kéo ngựa dừng xe, thất kinh hướng Vân Thiên Vũ trong xe ngựa mở miệng.

"Đại, Đại tiểu thư, có người, có người cản ngựa, xe ngựa."

Phu xe cũng bị hù chết, trong lòng hồi hận không thôi, sớm biết hôm nay hẳn liền mượn cớ không điều khiển xe cho Đại tiểu thư, thế nào nhiều chuyện như vậy a.

Trong xe ngựa Vân Thiên Vũ cũng không sợ hãi, mâu quang u lạnh nhìn những người áo đen phía ngoài kia, mắt thấy hắc y nhân giống như U Linh tiến tới gần, Vân Thiên Vũ mở miệng liền muốn gọi người.

Nàng biết Tiêu Cửu Uyên nhất định ở bên cạnh nàng sắp đặt người, hẳn đang chờ bắt người muốn giết nàng đây, những người này nói không chừng chính là người phía sau màn giết vị hôn thê của Tiêu Cửu Uyên.

Chẳng qua là Vân Thiên Vũ còn không có gọi ra, sau lưng trên đường phố, đột nhiên vang lên một âm thanh khê kêu: "Tiểu tặc lớn mật, lại dám ở

ngoài đường phố giết người, nhìn ta như thế nào thu thập người."

Một đạo màu vàng linh quang trào dâng mà đến, nháy mắt liền đến bên xe ngựa, tay một cuộc, màu vàng linh khí chạy thẳng tới những người áo đen kia đi.

Đối diện hắc y nhân, không nghĩ tới trong đêm tối vậy mà có người bắt chớ đi cày xen vào việc của người khác, khó lòng phòng bị, mấy hắc y nhân bị Hoàng Linh trực tiếp đè ép, vèo vèo miệng phun máu tươi, ầm ầm ngã xuống đất mà chết.

Hắc y nhân cầm đầu sắc mặt khó coi, thân thể vừa động đến phía trước nhất, tay vừa nhắc màu xanh linh khí mạnh mẽ chạy thẳng tới màu vàng linh khí mà đến, lưỡng đạo linh khí chạm vào nhau, Thanh Linh thật giống như Cự Lang cuồng bạo, trực tiếp nghiền màu vàng linh khí, đem màu vàng linh khí xé thành một mảnh phiến.

Không chỉ như thế, màu xanh linh khí trong nháy mắt nghiền đến nữ tử xinh đẹp đang thi triển màu vàng linh khí, nữ tử trong lồng ngực cứng lại, trực tiếp không chịu nổi Thanh Linh cường đại uy áp, máu nóng trào lên, phun ra một búng máu phun.

Nhưng mặc dù như vậy, hắc y nhân thi triển Thanh Linh cũng không có ý định bỏ qua cho nàng, chỉ lạnh lùng quát lên: "Muốn chết."

Hắn một lời rơi, xoay mình hét lớn: "Lôi Băng Quyền."

Một quả đấm to lớn hiệp Lôi Đình cự sát, chạy thẳng tới nữ tử Hoàng Linh mà đến.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Ra Tay Cứu Giúp

Nữ tử Hoàng Linh mắt thấy hiệp Lôi Điện Vũ Phong kia cuồng bạo một quyền tập kích mà đến, vội vàng thi triển linh lực, cấp tốc tránh ra, nhưng Thanh Linh uy lực quá lớn, mặc dù nàng tránh được cuồng bạo Lôi Băng Quyền, vẫn bị Thanh Linh linh lực ba động hung hăng đánh bay, oanh một tiếng đập ra mấy thước xa, tạo ra một cái hố to.

Cô gái một tiếng lần nữa phun ra một búng máu, thân thể lui về phía sau liền ngã xuống, động cũng không nhúc nhích được.

Trong xe ngựa Vân Thiên Vũ mắt thấy cô gái Hoàng Linh bị đánh thành trọng thương, cũng không dám trì hoãn, vội vàng hướng sau lưng chỗ tối quát lạnh lên tiếng: "Các người còn không ra, chẳng lẽ thật phải chờ ta bị giết, các người mau ra."

Nàng tiếng nói vừa dứt, bên trong bóng tối yên tĩnh, mấy đạo bóng đen nhanh như tia chớp chạy thẳng tới xe ngựa, thời gian trong nháy mắt liền rơi xuống bên ngoài xe ngựa Vân Thiên Vũ.

Cầm đầu hai người, một là Bạch Diệu, một người khác cũng là Tiêu Dạ Thần.

Tiêu Dạ Thần vừa xuất hiện, liền quan tâm hỏi Vân Thiên Vũ: "Vũ Mao, người không sao chứ."

Vân Thiên Vũ kinh ngạc một cái, nàng biết Tiêu Cửu Uyên nhất định sẽ phái người ở trong bóng tối nhìn chăm chăm nàng, để phòng có người giết nàng, khiến hãn thanh danh càng ngày không chịu nổi, nhưng nàng không nghĩ tới Tiêu Dạ Thần vậy mà cũng tới.

Vân Thiên Vũ vén rèm ra bên ngoài nhìn quanh, mặt kỳ quái hỏi Tiêu Dạ Thần: "Người tại sao cũng tới?"

Tiêu Dạ Thần nhẹ cười nói: "Cửu hoàng thúc phái ta tới bảo vệ người."

Vân Thiên Vũ kéo kéo khóe miệng, Tiêu Cửu Uyên sẽ phái Tiêu Dạ Thần tới đây bảo vệ nàng sao, mới là lạ, nhất định là Tiêu Dạ Thần lo lắng nàng, cho nên tới đây giúp nàng.

Bất quá Vân Thiên Vũ cũng không có tiếp tục cái đề tài này, nàng thật nhanh chỉ hướng đối diện hắc y nhân nói: "Các người coi chừng chút, hắc y nhân cầm đầu đối diện là ngũ giai Thanh Linh."

Bạch Diệu cùng Tiêu Dạ Thần hai người quanh thân đầy lạnh lẽo, trong đồng mâu tràn đầy hàn khí.

Ngũ giai Thanh Linh, chính là số tiền khổng lồ, người bình thường thì như thế nào lại dùng thủ hạ Thanh Linh, người sau lưng này xem ra có lai lịch lớn.

Bất quá mặc dù đối diện với hắc y nhân là ngũ giai Thanh Linh, Bạch Diệu cũng không sợ hãi, hãn xoay người trầm giọng ra lệnh: "Lên, bắt bọn họ lại."

Hãn nói xong xoay mình lắc người chạy thẳng tới hắc y nhân đối diện, sau lưng Tiêu Dạ Thần cũng lắc mình muốn tiến lên giết người.

Vân Thiên Vũ lại vội vàng gọi lại hẳn: "Người giúp ta cứu cô nương bị đả thương kia."

"Hảo." Tiêu Dạ Thần lắc mình chạy thẳng tới chỗ nữ tử bị hắc y nhân đả thương kia, trong nháy mắt đến bên cạnh nữ tử Hoàng Linh, đưa tay nâng nữ tử bị thương lên, vút xuống trên xe ngựa của Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ vội vàng tiếp được nữ tử bị thương, Tiêu Dạ Thần xoay người chạy thẳng tới những người áo đen kia đi.

Tối nay xuất hiện sát thủ áo đen, trừ có một Thanh Linh cường giả bên ngoài, còn có hai Lục Linh cường giả, ra tay nhưng thật là lớn a.

Bất quá Tiêu Cửu Uyên phái ra chính là hai thủ hạ Lục Linh trung cấp, còn có Tiêu Dạ Thần là Hoàng Linh cấp thấp, mặc dù linh lực của bọn họ không cường đại như hắc y nhân, nhưng thẳng ở chỗ bọn họ sử dụng linh lực công kích uy lực vô cùng lớn, cho nên dù đối diện với Thanh Linh cường giả và Lục Linh cường giả chém giết phải chăng phân biệt được cao thấp.

Về phần những thứ sát thủ áo đen khác, cũng không phải là đối thủ của thủ hạ Tiêu Cửu Uyên, sớm bị giết giết, bắt bắt.

Trong sát thủ áo đen Thanh Linh cường giả mắt nhìn thủ hạ của mình kinh ngạc, không dám ham chiến nữa, thân hình thoáng một cái, nhanh chóng rút lui, lắc mình liền đi.

Hai gã Lục Linh thủ hạ vội vàng đuổi theo, sau lưng Bạch Diệu vừa nhìn, sắc mặt trầm xuống, ngón tay vung lên, một trận gió lớn cuốn mưa bay chạy thẳng tới Thanh Linh cường giả đi, Thanh Linh cường giả sắc mặt đại biến, mắt thấy đại trận phảng phất Thái Sơn áp đỉnh tựa như bao phủ bọn họ, hẳn xoay mình hét lớn: "Toàn lực một kích."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngũ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Ân Nhân Cứu Mạng Bị Thương

Ba người đồng thời thi triển ba đạo linh lực, mạnh mẽ mà đến đại trận đối mặt, hai cái va chạm, âm thanh ừng ừng nổ không ngừng.

Sát thủ áo đen Thanh Linh và Lục Linh, cùng đại trận cứng rắn đánh một cái, chỉ cảm thấy trong lồng ngực huyết khí cuộn cuộn, khó chịu dị thường, một tiếng khạc ra một búng máu tươi.

Lúc này, sắc mặt của bọn họ khẩn trương, thân hình vừa động, phảng phất lưu quang chạy trốn, trận đánh rõ ràng liên một lợi hại linh khí, bọn họ căn bản không phải đối thủ, cho nên vẫn là vội vàng rời đi quan trọng hơn.

Ba người thời gian trong nháy mắt liền biến mất không thấy, sau lưng Bạch Diệu sắc mặt không nói ra được khó coi.

"Đáng chết hỗn trướng, thế nhưng để cho bọn họ chạy."

Tiêu Dạ Thần đi tới, chậm rãi nói: "Người cũng đừng ảo não, người ta là một Thanh Linh cường giả cùng hai Lục Linh cường giả, ba người liên thủ còn bị tổn thương linh khí trong tay người, tính ra cũng không tệ."

Tiêu Dạ Thần sau khi nói xong, đồng mâu đột nhiên trầm xuống, trong mắt hoa đào khúc xạ ra băng hàn lãnh khí.

"Người nào có thể có thể lực lớn như thế, có thể vừa ra tay liền là một gã Thanh Linh cường giả cùng hai gã Lục Linh cường giả, người ra tay

cũng không phải người bình thường có thể lấy ra."

Tiêu Dạ Thần dứt lời, nhìn về cách đó không xa hắc y nhân bị bọn họ bắt được: "Đem những người này mang về thẩm tra, ta cũng không tin không tra được chủ mưu phía sau màn."

Bạch Diệu gật đầu một cái, chỉ có thể như thế.

Hai người vừa nói chuyện vừa hướng trước xe ngựa đi tới, Tiêu Dạ Thần quan tâm hỏi Vân Thiên Vũ: "Vũ Mao, người không sao chứ, chúng ta đưa người trở về."

Vân Thiên Vũ tỉnh thần, lúc trước những người này giao thủ một màn cho nàng kích thích rất lớn, không nghĩ tới linh lực của người giao thủ, thế nhưng có tính hủy diệt, nháy mắt là được hủy diệt một tầng lớn, người bình thường đụng phải linh lực của cường giả chỉ có bị nghiền nát.

Cho nên nếu như nàng không tu luyện linh lực, bất kể như thế nào, chỉ có thể mặc cho người nghiền nát, cũng không phải nàng nguyện ý thấy.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ khẽ lên tiếng: "Hảo."

Nói xong nhớ tới hắc y nhân bị bắt, bận rộn cùng Tiêu Dạ Thần nói: "Những hắc y nhân bị bắt kia, các người nếu như thẩm ra chủ sự phía sau màn, có thể hay không nói cho ta biết một tiếng."

Nàng chính là muốn nhìn một chút người sau lưng này vì sao giết nàng, hủy danh tiếng Tiêu Cửu Uyên, hay mục tiêu căn bản là nàng.

Vốn là Vân Thiên Vũ hoài nghi đây là Vĩnh Ninh Hậu phủ Liễu thị động thủ tay chân, nhưng khi nàng nhìn thấy sát thủ áo đen có Thanh Linh cùng Lục Linh cường giả, liền cảm giác mình nghĩ lầm rồi.

Liễu thị dù sao cũng là một nữ tử, trong tay nơi nào tới Thanh Linh cường giả cùng Lục Linh cường giả, lại vẫn có thể điều phái ra giết nàng.

Vân Thiên Vũ nghĩ không ra cũng lười suy nghĩ.

Bên ngoài xe ngựa Tiêu Dạ Thần nghe được lời của nàng, lập tức lên tiếng: "Hào, chờ ta tra rõ người sau lưng chỉ điểm, nhất định sẽ nói cho người biết."

Vân Thiên Vũ không nói thêm gì nữa, cúi đầu nhìn về cô gái bị thương trong xe ngựa, sắc mặt hết sức tái nhợt, một chút huyết sắc cũng không có.

Nàng rõ ràng bị thương rất nặng, bị thương nặng như vậy, dựa vào y thuật của nàng điều trị, chỉ sợ thời gian không ngắn ngủi.

Vân Thiên Vũ nhớ tới Tiêu Dạ Thần lúc trước từng để cho nàng dùng đan dược, vậy cũng là đồ tốt, nếu như cô gái này ăn vào đan dược, nhất định sẽ tốt lên rất nhanh.

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Vũ vén rèm hỏi Tiêu Dạ Thần phía ngoài: "Tiêu Dạ Thần, cô nương này lúc trước cùng kia Thanh Linh cao thủ đối chiến, bị thương thật nặng, trên người người có hay không đan dược trị nội thương."

Tiêu Dạ Thần đối với Vân Thiên Vũ hết sức hảo, nhưng là đối với những người khác, cũng không tốt như vậy, nghe được lời của Vân Thiên Vũ, trực tiếp nói: "Không có bản lãnh kia, lộ vẻ uy phong cứu người gì a, kết quả mình bị người đánh cho thành trọng thương, đáng đời."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Ăn Đan Dược Như Ăn Cơm

Trong xe ngựa Vân Thiên Vũ còn muốn nói chuyện, sau lưng cô gái nằm trên nhuyển tháp đột nhiên nhẹ rên một tiếng cho nên tỉnh lại.

Nàng mở mắt giãy dụa, lại phát hiện mình thân thể hết sức suy yếu, động cũng không nhúc nhích được.

Vân Thiên Vũ thản nhiên nói: "Người đã tỉnh, có phải hay không trên người không có khí lực? Nằm đừng động."

Nàng nói xong nhìn hướng Tiêu Dạ Thần phía ngoài nói: "Tiêu Dạ Thần, nàng là vì cứu ta, trên người người rốt cuộc có hay không đan dược, có liền lấy..."

Vân Thiên Vũ vẫn chưa nói hết, nghe được sau lưng trên tháp mềm, có người nhai nhai ăn cái gì, nàng quay đầu nhìn sang, liền thấy cô gái lúc trước nằm ở trên tháp mềm không nhúc nhích được, đang cố gắng nhai đồ trong miệng.

Chỉ trong chốc lát, trên mặt nàng khí sắc liền tốt hơn nhiều, thân thể cũng gọn gàn đứng lên, nhanh chóng lật người ngồi dậy, sống giật mình gân cốt sau, nàng lại từ ống tay áo lấy ra một bình thuốc ra ngoài, sau đó mở ra hướng trong miệng đổ vào.

Lần này Vân Thiên Vũ thấy rất rõ ràng, cô gái này ăn là đan dược, hơn nữa ăn không phải là một viên, là rất nhiều viên, nàng ấy ăn đan dược

giống như ăn đậu ngào đường, thẳng hướng trong miệng trút vào.

Vân Thiên Vũ cùng Họa Mi hai người trợn mắt hốc mồm nhìn nữ nhân này, đan dược này nhưng là vật rất trân quý, nữ nhân này lại ăn như đậu ngào đường, điều này nói rõ lòng của nàng gia cảnh đủ cường đại, không đem đan dược để ở trong mắt.

Bất quá thấy nàng ấy vui vẻ không có chuyện gì, Vân Thiên Vũ thật cao hứng, bởi vì người ta là cứu nàng mới bị thương.

"Cô nương. Cảm ơn người lúc trước xuất thủ cứu ta."

Lời của Vân Thiên Vũ vừa rơi xuống, bên ngoài xe ngựa Tiêu Dạ Thần trực tiếp hừ lạnh nói: "Nàng được gọi là cứu người sao, người cứu không được, lại để mình bị thương thật thảm, thật là bắt chó đi cày, xen vào việc của người khác."

Tiêu Dạ Thần nói xong, trong xe ngựa cô gái đang ăn đan dược nháy nháy mắt, mặt ngọt ngào nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Tỷ tỷ, hắn đang nói ta sao?"

Vân Thiên Vũ nhìn nàng ngọt ngào khả ái, bây giờ không đành lòng nói Tiêu Dạ Thần nói chính là nàng.

"Không có, hắn nói không phải là người, nói người khác."

"Như vậy a." Tiểu cô nương khuôn mặt tin là thật, lại cúi đầu ăn đan dược.

Vân Thiên Vũ nhìn dáng vẻ nàng ấy ăn đan dược, không nói ra được nhức nhối, bất quá đó là đan dược của người ta, mặc dù nhức nhối, nàng cũng khó mà nói, chỉ vén rèm nhìn về bên ngoài xe ngựa Tiêu Dạ Thần, lạnh lùng trợn mắt nhìn Tiêu Dạ Thần một cái, Tiêu Dạ Thần rốt cục không lên tiếng nữa.

Vân Thiên Vũ hạ màn xe xuống, cúi đầu nhìn về cô gái trong xe ngựa, nhìn nàng lúc trước vừa ra tay chính là Hoàng Linh linh lực, còn nhỏ tuổi liền có năng lực như thế, nói rõ nàng thiên phú cực cao, hơn nữa một nàng ấy có thể đem đan dược ăn như đậu phụ, nói rõ sau lưng có thể lực cường đại, nói không chừng trong gia tộc mình liền có luyện dược sư, cho nên mới phải không đem đan dược coi trọng.

Người như vậy nàng vẫn là ít chộc thì tốt hơn, Vân Thiên Vũ suy nghĩ, nhìn về nữ tử trên tháp mềm nói: "Cô nương, cảm ơn."

Vân Thiên Vũ lời còn chưa dứt, liền nghe được cô gái trước mặt ngẩng đầu nhìn nàng nói: "Tỷ tỷ, ta tên là Phượng Thanh Linh, ca ca gọi ta Tiểu Linh Đang, người cũng có thể gọi ta Tiểu Linh Đang."

Tiểu Linh Đang sau khi nói xong, đem bình đan dược trong tay ném ra xe ngựa, sau đó đưa ra một cái tay vuốt bụng của mình, tự nhủ: "Thật đói, thì ra là đan dược không thể lấp đầy bụng a."

Vân Thiên Vũ mặt hắc tuyến chỉ bụng Tiểu Linh Đang hỏi: "Người lúc trước ăn đan dược là bởi vì đói bụng sao?"

"Đúng a, trên người ta không có ăn gì đó, nhưng là đói bụng rồi, liền đem đan dược lấp bụng, nhưng là thật đói a."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Tài Nấu Nướng Cao Siêu

Trong xe ngựa, Tiểu Linh Đang ủy khuất sau khi nói xong, nghĩ đến cái gì đó theo dõi Vân Thiên Vũ, mắt to khả ái vô cùng nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Tỷ tỷ, người có thể mời ta ăn cái gì sao? Ta đói bụng rồi."

Vân Thiên Vũ khắp người vô lực, thật muốn một cái tát chết tiểu cô nương không hiểu chuyện này, người đói bụng, người không nói a, người nói, người đem đan dược để lại cho ta, ta mời người ăn đến chống đỡ chết đều được a.

Bất quá đan dược đã ăn, nàng nói cái gì nữa cũng vô ích, hơn nữa nàng xem cô nương này suy nghĩ tựa hồ hết sức đơn thuần, nàng nói nhiều nàng ấy cũng chưa chắc hiểu.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ nói: "Ta mời người ăn cơm không thành vấn đề, mấu chốt là người nhà người có thể hay không lo lắng còn người, người xem trời đã rất khuya, người cần phải trở về."

Vân Thiên Vũ nói đến đây cái, Tiểu Linh Đang lập tức ủy khuất mở miệng nói: "Ca ca không để cho ta về nhà, nói ta nếu vẫn đợi ở nhà, sẽ vĩnh viễn không trưởng thành, hẳn để cho ta ở bên ngoài xông xáo. Nhưng là kể từ rời nhà, ta một lần không có ăn no bụng."

Tiểu Linh Đang nói đến đây cái rất là tức giận, Vân Thiên Vũ rốt cuộc biết cô nương này tại sao hơn nửa đêm ở bên ngoài lẩn lút, nguyên lai là người nhà để cho nàng ra ngoài ma luyện.

Nhìn nguyên nhân nàng ấy lúc trước xuất thủ cứu nàng, tối nay nàng trước đem nàng ấy mang về, ngày mai sẽ đem nàng ấy đưa đi đi.

"Hảo, vậy người tối nay trước cùng ta trở về, ta chuẩn bị đồ cho người ăn."

Tiểu Linh Đang lập tức cao hứng đứng lên, nhào tới bên người Vân Thiên Vũ, ôm lấy cánh tay Vân Thiên Vũ, không ngừng lắc lắc: "Tỷ tỷ, người thật tốt, sau này ta liền theo người."

Vân Thiên Vũ cả thân thể cũng cứng ngắc, trên mặt có mồ hôi lạnh rơi xuống, nàng ấy sẽ không dây dưa với nàng đi, nhất định là nàng suy nghĩ nhiều.

Xe ngựa một đường trở về Vĩnh Ninh Hậu phủ, Tiêu Dạ Thần cùng Bạch Diệu mang theo mấy tên hắc y nhân bắt được, trở về thẩm tra người chủ mưu sau lưng.

Vân Thiên Vũ mang theo Họa Mi cùng Tiểu Linh Đang hai người trở về Tử Trúc Hiên, bởi vì trời đã khuya, ngự trù trong phòng bếp bên kia cũng đã đi ngủ.

Vân Thiên Vũ không muốn gọi hạ nhân, liền phân phó Họa Mi đi phòng bếp bên kia đem cơm ăn buổi trưa còn dư lại lấy tới, hơn nữa chuẩn bị một chút thịt hải sản cùng với trứng gà cái gì tới đây, nàng ở bên trong Tử Trúc Hiên làm cơm chiên trứng cho các nàng là được.

Họa Mi lĩnh mệnh đi phòng bếp bên kia lấy đồ tới đây, bởi vì thêm một người, nàng lại không biết Tiểu Linh Đang ăn như thế nào, cho nên lấy nhiều hơn một chút tới đây.

Thật ra thì lúc này Vân Thiên Vũ sớm đói bụng đến phải trước ngực dán sau lưng, động khí lực cũng không có, nhưng là Họa Mi cùng Tiểu Linh Đang cũng sẽ không nấu cơm, chỉ có thể để nàng làm.

Trong phòng bếp rất nhanh có mùi thơm xông tới, mùi thơm này thật là làm người ta thèm nhỏ dãi, Tiểu Linh Đang thỉnh thoảng than thở.

"Tỷ tỷ làm gì đó thật là thơm a, nhất định ăn thật ngon. Không đúng là đặc biệt ăn ngon."

Họa Mi nghĩ đến mình lúc trước ăn tật phong thổ nướng do tiểu thư làm, mùi thật đặc biệt thơm, không khỏi gật đầu liên tục: "Ừ, tiểu thư làm gì đó ăn rất ngon đấy."

Đợi đến Vân Thiên Vũ bưng một bàn thức ăn từ trong phòng bếp đi ra, Họa Mi cùng Tiểu Linh Đang hai người tựa như chó Nhật vây quanh.

"Tiểu thư, thật là thơm."

"Tỷ tỷ, cơm thật là đẹp mắt, nhất định đặc biệt ăn ngon."

Vân Thiên Vũ làm cơm chiên trứng, chẳng những tăng thêm hành lá cắt nhỏ đầu muối gia vị, còn cho thêm thịt cùng hải sản với trứng gà đấy, cho nên cơm chiên trứng này chẳng những ăn ngon, ngoại hình cũng đặc biệt đẹp mắt, làm cho người ta liếc mắt nhìn liền muốn ăn ngay.

Tiểu Linh Đang nước miếng cũng mau muốn chảy xuống, mắt ba ba nhìn, Vân Thiên Vũ chân chính là vừa bực mình vừa buồn cười, nàng luôn luôn không cự tuyệt được dáng vẻ khả ái đáng yêu đó, bất kể là người hay là động vật, chỉ cần dáng dấp khả ái lại đáng yêu, nàng sẽ mềm lòng.

"Tốt lắm, chúng ta đi ăn cơm."

P/s: Ta chậm chạp kiểu này, các nàng đừng bỏ rơi ta nha.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 125: Quần Áo Mới Hoa Lệ

Tử Trúc Hiên trong phòng khách, ba người ngồi ở trước bàn tròn ăn cơm rang trứng.

Vân Thiên Vũ mặc dù thích mỹ thực, nhưng trên thực tế ăn cái gì cũng không nhiều, mặc dù hôm nay đói bụng đến mức ngực dán lưng, nàng cũng chỉ có thể ăn một chén cơm, Họa Mi lúc trước ăn hai khối điểm tâm, cho nên nhiều nhất cũng chỉ có thể ăn một chén cơm.

Cuối cùng thừa hơn phân nửa đều bị Tiểu Linh Đương bưng qua, nàng cũng không cần giả bộ cầm chén cơm, trực tiếp ăn cơm trên mâm lớn.

Được gọi là một lang thôn hồ yết, gió cuốn mây tan, trong chớp mắt liền đem hơn phân nửa cơm rang trứng ăn hết, nàng ấy sau khi ăn xong, nháy mắt con người tội nghiệp nhìn trong chén của Vân Thiên Vũ và Họa Mi còn dư lại một chút cơm rang trứng.

"Ăn ngon thật, đặc biệt đặc biệt ăn ngon, ta lớn như vậy chưa từng ăn cơm ngon như vậy."

Vẻ mặt Vân Thiên Vũ cùng Họa Mi sợ hãi nhìn Tiểu Linh Đương, không thể nào, một tiểu cô nương chưa trưởng thành, ăn ba chén cơm lớn, lại vẫn giống như không có ăn no, nàng này là thế nào ăn a.

Tiểu Linh Đương vẫn còn ở kia mắt tha thiết mong chờ nhìn chăm chăm cơm trong chén của Vân Thiên Vũ cùng Họa Mi, các nàng ăn một miếng,

nàng ấy liền nuốt một ngụm nước miếng, tựa hồ hết sức đói bụng, cuối cùng Vân Thiên Vũ cùng Họa Mi bây giờ ăn không vô nữa, hai người đem toàn bộ cơm còn lại cũng cho Tiểu Linh Đang.

Tiểu Linh Đang lại vui mừng hơn hờ ăn xong rồi.

Vốn là Vân Thiên Vũ cho là lần này nàng ấy cũng nên no rồi đi, nhưng kết quả là Tiểu Linh Đang gương mặt tội nghiệp nhìn nàng, sắc mặt kia rõ ràng nói là nàng ấy không có ăn no.

Vân Thiên Vũ thấy thế da đầu tê dại, cô nương này còn nói cô nương sao, ăn gì đó so một đại hán còn nhiều hơn.

Bất quá nếu nàng mang nàng ấy về, tự nhiên muốn để cho nàng ấy ăn no, Vân Thiên Vũ suy nghĩ lại phân phó Họa Mi đi phòng bếp lấy chút sợi mì tới, mặt khác chuẩn bị một chút thịt gà rau xanh gì đó lấy tới, nàng cho Tiểu Linh Đang làm tiếp một chén thịt gà rau xanh.

Họa Mi lĩnh mệnh đi, lần này thông minh hơn cầm một ít thứ, cuối cùng Vân Thiên Vũ làm đầy một chén lớn mỳ thịt băm rau xanh, cũng không tin lúc này không đủ nàng ăn, nàng cũng muốn nhìn một chút người này đến tột cùng có thể ăn bao nhiêu.

Nhưng cuối cùng, Tiểu Linh Đang vậy mà đem một chén lớn mỳ thịt băm rau xanh ăn hết, sau khi ăn xong nàng ấy vuốt bụng khoái trá nói: "Hảo ăn no a, ta thật lâu chưa được ăn no như vậy rồi, thật là cao hứng a."

Vân Thiên Vũ cùng Họa Mi đã không muốn nói chuyện, Tiểu Linh Đang một người ăn cơm, đủ ba bốn đại hán ăn, nha đầu này thế nào có thể ăn như vậy đây, nhìn bụng của nàng cũng không lớn a.

Vân Thiên Vũ bày tỏ không nghĩ ra, không nghĩ ra liền không nghĩ, sáng mai Huyền Thiên phòng đấu giá muốn bán đấu giá đồ, nàng muốn đi

Huyền Thiên phòng đấu giá chụp đồ, cho nên vẫn là đi ngủ sớm một chút đi.

Họa Mi mang Tiểu Linh Đang đi nghỉ ngơi, Vân Thiên Vũ tự mình rửa sạch chén bát mới đi ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Vân Thiên Vũ mới vừa tỉnh lại, liền nghe được phòng ngoài truyền tới giọng nói vui mừng.

"Y phục này thật là xinh đẹp, tiểu thư nếu như mặc vào nhất định đặc biệt đẹp mắt."

"Ừ, tỷ tỷ mặc sẽ đẹp mắt." Tiểu Linh Đang tán đồng gật đầu, mặc dù tối ngày hôm qua nàng thấy Vân tỷ tỷ trên mặt có vết sẹo, nhưng nàng cảm thấy có vết sẹo cũng dễ nhìn, huống chi Vân tỷ tỷ còn làm thức ăn đặc biệt ăn ngon.

Tiểu Linh Đang vừa nghĩ tới Vân Thiên Vũ làm gì đó, liền chảy nước miếng, đôi mắt lấp lánh.

Họa Mi nghe Tiểu Linh Đang nói, thật cao hứng, bởi vì Tiểu Linh Đang thấy dáng vẻ của tiểu thư, không có chán ghét tiểu thư, cho nên hảo tỷ muội này nàng nhận.

Trong phòng, Vân Thiên Vũ nghe giọng nói bên ngoài, rất là kỳ quái, lật người xuống giường đi ra ngoài.

Nàng vừa đi ra khỏi, liền thấy phòng ngoài trên mềm tháp, bày không ít quần áo mới.

Editor: Huynhnhu142

Chương 126: Y phục giá trị không rẻ
Những y phục này liếc mắt nhìn liền biết cũng là đồ tốt, chất liệu mềm mại, hoa văn mới lạ, quan trọng nhất

sáng bóng đặc biệt tốt, vừa nhìn thì biết không phải là vật phàm.

Bất quá người nào tặng nàng nhiều y phục nhiều như vậy a.

"Y phục này là chuyện gì xảy ra?"

Vân Thiên Vũ hỏi Họa Mi, Họa Mi quay đầu thấy Vân Thiên Vũ tỉnh, lập tức đi tới kéo Vân Thiên Vũ tới đây, sau đó từ trong chọn một bộ y phục Thiên Hồ Lam, hầu hạ Vân Thiên Vũ mặc vào.

Vân Thiên Vũ cũng không có phản đối, cũng không nhúc nhích mặc cho Họa Mi hầu hạ, chỉ trong chốc lát, Họa Mi liền thu thập chỉnh tề, lui về phía sau từng bước nhìn, khuôn mặt sợ hãi than.

"Màu lam điệp nghịch nước tiên trên váy tiểu thư, tiểu thư mặc vào thật là đẹp mắt."

Tiểu Linh Đang tán đồng gật đầu, vỗ tay nói: "Đúng a, Vân tỷ tỷ nhìn qua lại cao quý xuất trần, xinh đẹp cực kỳ."

Vân Thiên Vũ mắt tròn trắng, thật là bội phục hai người này mở mắt nói mò, trên mặt khuôn mặt mình có vết sẹo, có thể đẹp chỗ nào a.

"Họa Mi, người còn chưa nói y phục này chuyện gì xảy ra, người nào đưa tới?" Nàng không nhớ rõ các nàng để cho người làm y phục a.

Thấy y phục này, nàng mới nhớ tới nàng thật đúng là không có nhiều y phục đây, hôm nay đi Huyền Thiên phòng đấu giá, nàng nếu như mặc y phục trước kia, chắc là phải bị người cười chết, nhưng bây giờ nàng là vương phi tương lai của Tiêu Cửu Uyên a.

Cho nên y phục này đưa đến thật là kịp thời.

Vân Thiên Vũ đang cảm thán, Họa Mi hưng phấn nói: "Là Ly thân vương gia làm cho người ta đưa tới, đúng rồi, người đó bây giờ đang ở bên

ngoài, chờ đáp lời đây."

Họa Mi nhớ tới người đưa y phục tới còn ở bên ngoài đây, vội vàng bấm báo cho Vân Thiên Vũ

Vân Thiên Vũ xoay người đi ra ngoài, Họa Mi cùng Tiểu Linh Đang đi theo phía sau của nàng đi ra ngoài.

Ngoài phòng, một thân bạch y Bạch Diệu đang trầm ổn tĩnh hậu, nghe được tiếng bước chân ngẩng đầu nhìn sang, liền thấy một cô gái ưu nhã mặc Thiên Hồ lam điệp nghịch nước tiên từ từ bước ra ngoài ra, theo bước chân nàng di chuyển, làn váy kia Hồ Điệp giống như sống lại, nói không ra động lòng người.

Bạch Diệu không khỏi thấy thế ngẩn ngơ, Đại tiểu thư Vĩnh Ninh Hậu phủ thật đúng là thích hợp mặc y phục màu lam, ngày đó Thiên Hồ lam làm nổi bật lên sự trong trẻo lạnh lùng của nàng càng phát ra thần thái cao quý xuất trần, giống như tiên tử không nhiễm khói lửa bụi trần.

Bất quá đáng tiếc lại bị hiện vết sẹo đầy mặt phá hư hết, nếu như không có những vết sẹo này trên mặt, nữ nhân này cũng chưa chắc không xứng với vương gia nhà bọn họ.

Không biết những Dưỡng Nhan Đan có hay không có thể chữa khỏi những vết sẹo này.

Bạch Diệu đang suy nghĩ, Vân Thiên Vũ đã lạnh nhạt hỏi: "Những y phục này là Ly thân vương gia để cho người đưa tới."

"Đúng, thưa Vân tiểu thư, vương gia để cho thuộc hạ từ ***** phát hiện chọn mười bộ y phục La Yên cho Đại tiểu thư đưa tới đây."

Vân Thiên Vũ nhú mày, nhú mày suy nghĩ, Tiêu Cửu Uyên sẽ có lòng tốt như vậy đưa y phục cho nàng sao? Hẳn làm như vậy, chỉ sợ là sợ

nàng hôm nay làm mất thể diện, cho nên mới phải để cho Bạch Diệu làm như vậy.

Bất quá bất kể như thế nào, y phục đưa tới khó hiểu nàng khẩn cấp, nàng trong lòng vẫn là cảm kích, Vân Thiên Vũ đang muốn để cho Bạch Diệu thay mình cảm ơn vương gia của bọn họ, nhưng nàng cong chưa kịp nói.

Bạch Diệu lại lên tiếng: "Vương gia nói, y phục này của Vân tiểu thư sẽ trừ từ ngân phiếu trong tay vương gia, mười bộ y phục La Yên, mỗi một món giá trị năm trăm lượng bạc trắng, mười món chính là năm ngàn lượng, Vân Đại tiểu thư trong lòng có thể tính."

Vân Thiên Vũ lập tức tối mặt, cúi đầu nhìn y phục trên người mình, năm trăm lượng bạc, khó trách nàng mặc cảm thấy thoải mái, lại cảm thấy đẹp mắt, thì ra là y phục này trị giá nhiều tiền như vậy a.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Y Phục Giá Trị Không Rẻ

Editor: Huynhnhu142

Những y phục này liếc mắt nhìn liền biết cũng là đồ tốt, chất liệu mềm mại, hoa văn mới lạ, quan trọng nhất sáng bóng đặc biệt tốt, vừa nhìn thì biết không phải là vật phàm.

Bất quá người nào tặng nàng nhiều y phục nhiều như vậy a.

"Y phục này là chuyện gì xảy ra?"

Vân Thiên Vũ hỏi Họa Mi, Họa Mi quay đầu thấy Vân Thiên Vũ tỉnh, lập tức đi tới kéo Vân Thiên Vũ tới đây, sau đó từ trong chọn một bộ y phục Thiên Hồ Lam, hầu hạ Vân Thiên Vũ mặc vào.

Vân Thiên Vũ cũng không có phản đối, cũng không nhúc nhích mặc cho Họa Mi hầu hạ, chỉ trong chốc lát, Họa Mi liền thu thập chỉnh tề, lui về phía sau từng bước nhìn, khuôn mặt sợ hãi than.

"Màu lam đẹp nghịch nước tiên trên váy tiểu thư, tiểu thư mặc vào thật là đẹp mắt."

Tiểu Linh Đang tán đồng gật đầu, vỗ tay nói: "Đúng a, Vân tỷ tỷ nhìn qua lại cao quý xuất trần, xinh đẹp cực kỳ."

Vân Thiên Vũ mắt tròn trắng, thật là bội phục hai người này mở mắt nói mò, trên mặt khuôn mặt mình có vết sẹo, có thể đẹp chỗ nào a.

"Họa Mi, người còn chưa nói y phục này chuyện gì xảy ra, người nào đưa tới?" Nàng không nhớ rõ các nàng để cho người làm y phục a.

Thấy y phục này, nàng mới nhớ tới nàng thật đúng là không có nhiều y phục đây, hôm nay đi Huyền Thiên phòng đấu giá, nàng nếu như mặc y phục trước kia, chắc là phải bị người cười chết, nhưng bây giờ nàng là vương phi tương lai của Tiêu Cửu Uyên a.

Cho nên y phục này đưa đến thật là kịp thời.

Vân Thiên Vũ đang cảm thán, Họa Mi hưng phấn nói: "Là Ly thân vương gia làm cho người ta đưa tới, đúng rồi, người đó bây giờ đang ở bên ngoài, chờ đáp lời đây."

Họa Mi nhớ tới người đưa y phục tới còn ở bên ngoài đây, vội vàng bấm báo cho Vân Thiên Vũ

Vân Thiên Vũ xoay người đi ra ngoài, Họa Mi cùng Tiểu Linh Đang đi theo phía sau của nàng đi ra ngoài.

Ngoài phòng, một thân bạch y Bạch Diệu đang trầm ổn tĩnh hậu, nghe được tiếng bước chân ngẩng đầu nhìn sang, liền thấy một cô gái ưu nhã mặc Thiên Hồ lam điệp nghịch nước tiên từ từ bước ra ngoài ra, theo bước chân nàng di chuyển, làn váy kia Hồ Điệp giống như sống lại, nói không ra động lòng người.

Bạch Diệu không khỏi thấy thế ngẩn ngơ, Đại tiểu thư Vĩnh Ninh Hậ phủ thật đúng là thích hợp mặc y phục màu lam, ngày đó Thiên Hồ lam làm nổi bật lên sự trong trẻo lạnh lùng của nàng càng phát ra thần thái cao quý xuất trần, giống như tiên tử không nhiễm khói lửa bụi trần.

Bất quá đáng tiếc lại bị hiện vết sẹo đầy mặt phá hư hết, nếu như không có những vết sẹo này trên mặt, nữ nhân này cũng chưa chắc không xứng với vương gia nhà bọn họ.

Không biết những Dưỡng Nhan Đan có hay không có thể chữa khỏi những vết sẹo này.

Bạch Diệu đang suy nghĩ, Vân Thiên Vũ đã lạnh nhạt hỏi: "Những y phục này là Ly thân vương gia để cho người đưa tới."

"Đúng, thưa Vân tiểu thư, vương gia để cho thuộc hạ từ ***** phát hiện chọn mười bộ y phục La Yên cho Đại tiểu thư đưa tới đây."

Vân Thiên Vũ nhú mày, nhú mày suy nghĩ, Tiêu Cửu Uyên sẽ có lòng tốt như vậy đưa y phục cho nàng sao? Hẳn làm như vậy, chỉ sợ là sợ nàng hôm nay làm mất thể diện, cho nên mới phải để cho Bạch Diệu làm như vậy.

Bất quá bất kể như thế nào, y phục đưa tới khó hiểu nàng khẩn cấp, nàng trong lòng vẫn là cảm kích, Vân Thiên Vũ đang muốn để cho Bạch Diệu thay mình cảm ơn vương gia của bọn họ, nhưng nàng cong chưa kịp nói.

Bạch Diệu lại lên tiếng: "Vương gia nói, y phục này của Vân tiểu thư sẽ trừ từ ngân phiếu trong tay vương gia, mười bộ y phục La Yên , mỗi một món giá trị năm trăm lượng bạc trắng, mười món chính là năm ngàn lượng, Vân Đại tiểu thư trong lòng có thể tính."

Vân Thiên Vũ lập tức tối mặt, cúi đầu nhìn y phục trên người mình, năm trăm lượng bạc, khó trách nàng mặc cảm thấy thoải mái, lại cảm thấy đẹp mắt, thì ra là y phục này trị giá nhiều tiền như vậy a.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 127: Tiểu Linh Đang Khả Ái

Editor: Huynhnhu142

Nhưng là nàng rất đau lòng, nghĩ đến một cái chớp mắt năm ngàn lượng không có, nàng liền trong lòng phát hỏa, tức giận nhìn chăm chăm Bạch Diệu: "Biết, vương gia các người thật có lòng."

Nàng tình nguyện tiêu bạc trên Tây Tủy Đan, cũng không muốn tiêu hao trên y phục.

Y phục chỉ cần ăn mặc thoải mái là được, muốn mua đắt như vậy tốt như vậy làm gì.

Vân Thiên Vũ mặt lạnh, tính toán để cho Bạch Diệu rút nhanh lên, nhưng nàng còn không có mở miệng, Bạch Diệu lại nói chuyện: "Còn có mười bộ nữ trang tương xứng, xin Vân tiểu thư kiểm tra và nhận."

Bạch Diệu vung tay lên, sau lưng hai gã thủ hạ thật nhanh mang cái rương tới đây, sau đó thật nhanh mở ra, vừa mở ra, trong rương phát ra ánh sáng, Vân Thiên Vũ cúi đầu nhìn lại, thấy trong rương tất cả đều là đồ trang sức đeo tay đầy đủ.

Bất quá trực giác đầu tiên của nàng chính là, này sẽ không cần rất nhiều tiền đi.

Họa Mi và Tiểu Linh Đang hai người suy nghĩ không cùng quan điểm với nàng, hai người bộ mặt vui mừng than thở: "Thật xinh đẹp a."

"Đúng a, Vân tỷ tỷ mặc quần áo này, rất xứng với trang sức bạch ngọc kia, nhất định rất đẹp rất đẹp."

Bạch Diệu thanh âm lần nữa vang lên: "Vân tiểu thư, mười bộ châu báu, giá trị hai vạn hai ngàn phiếu, xin Vân tiểu thư nhớ một chút."

Vân Thiên Vũ mắt biến thành màu đen, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Bạch Diệu: "Vương gia nhà ngươi nhất định là cố ý."

Bạch Diệu từ chối cho ý kiến, nhún nhún vai nói: "Thuộc hạ đồ đã đưa, đi về trước phục mệnh."

Bạch Diệu nói xong xoay người liền đi, sau lưng Vân Thiên Vũ mặt đen lại tổn hơi thừa lời, cho đến khi đám người Bạch Diệu đi tài văn chương hung hăng xoay người lại đi vào trong phòng.

Ngoài phòng, Họa Mi cùng Tiểu Linh Đang hưng phấn đem đồ trang sức đeo tay mang đi vào.

Họa Mi từ trong rương chọn lựa một bộ bạch ngọc đồ trang sức đeo tay, cho Vân Thiên Vũ đeo lên, trên đầu cài trâm ngọc, còn có hai Ngọc Lan Hoa dùng bạch ngọc điêu khắc thành, vây quanh ở trong tóc, khuyên tai là giọt nước hình ngọc trụ, còn một người khác vật trang sức cùng tay chuỗi, Vân Thiên Vũ cũng không có mang, ngại gánh nặng.

Trong phòng, Họa Mi cùng Tiểu Linh Đang hai người cao hứng quan sát Vân Thiên Vũ, càng xem càng cảm thấy Vân Thiên Vũ cùng y phục này, cùng với đồ trang sức đeo tay đặc biệt xứng.

"Vân tỷ tỷ thật là đẹp mắt, mặc dù trên mặt có vết sẹo, cũng so với những người đó đẹp hơn."

Tiểu Linh Đang dứt lời, Họa Mi mất hứng trừng nàng một cái, đây không phải là đâm vào chuyện thương tâm của tiểu thư sao?

Tiểu Linh Đang vội vàng le lưỡi, cẩn thận ngăm Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ cũng không có tức giận, chẳng qua là chậm rãi quay lại nhìn về Tiểu Linh Đang: "Tiểu Linh Đang, người bao nhiêu tuổi?"

"Vân tỷ tỷ, ta mười bốn."

Tiểu Linh Đang khéo léo đáp lời.

Vân Thiên Vũ gật đầu một cái, nói: "Tiểu Linh Đang, người có phải hay không nên đi."

Tiểu Linh Đang vừa ra tay chính là Hoàng Linh trung cấp, trong tay đan dược ăn như ăn đậu, vừa nhìn cũng biết thể lực sau lưng của nàng rất cường đại, người như vậy vẫn là ít chọc thì tốt hơn, cho nên Vân Thiên Vũ cũng không tính chứa chấp Tiểu Linh Đang.

Tiểu Linh Đang vừa nghe lời của nàng, lập tức khổ mặt, nước mắt uông ở trong mắt, tội nghiệp giống như một chó con không ai muốn.

"Vân tỷ tỷ, người không muốn... không muốn người ta, người để cho ta ở lại đây đi, ta sau này nhất định nghe lời người nói, ta giúp người làm việc, ta có thể làm nha hoàn của người có được hay không, ta có thể phục dịch người, ta cái gì cũng sẽ làm."

Tiểu Linh Đang để chứng minh mình hữu dụng, lập tức bắt đầu đứng dậy ở trong phòng thu dọn đồ đạc, khoan hãy nói thật có dáng có vẻ.

Bất quá Vân Thiên Vũ vẫn như cũ không tính toán chứa chấp Tiểu Linh Đang.

"Tiểu Linh Đang, người về nhà đi đi, bên ngoài quá nguy hiểm, người lại đơn thuần như vậy, ở bên ngoài rất dễ dàng thua thiệt."

Nghĩ tới đây nha đầu lúc trước cũng không nhìn tình huống liền lao ra cứu người, cuối cùng thiếu chút nữa tự hại mình.

Nếu như có một lần nữa, chưa chắc tốt mệnh tốt như vậy, cho nên Vân Thiên Vũ bởi vì tốt cho nàng nhất định phải về nhà đi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Thu Lưu Tiểu Linh Đang

Editor: Huynhnhu142

Tiểu Linh Đang mắt nước lừng trông nhìn Vân Thiên Vũ, ô ô nói: "Vân tỷ tỷ, ca ca hẳn không cho ta trở về, hẳn để cho ta ở bên ngoài xông xáo, để cho ta học được thế nào bảo vệ mình, ta không có cách nào trở về, Vân tỷ tỷ, người lưu lại ta đi, cùng lắm thì ta sau này ăn ít một chút cơm, ta không ăn nhiều như vậy."

Tiểu Linh Đang nhớ tới mình lúc trước ăn quá nhiều, Vân Thiên Vũ cùng Họa Mi hai người trợn mắt hốc mồm, trong lòng nàng cho là nhất định là mình ăn quá nhiều, cho nên dọa sợ Vân tỷ tỷ, cùng lắm thì sau này nàng ăn ít một chút.

Vân Thiên Vũ có chút dở khóc dở cười lắc đầu: "Tiểu Linh Đang không phải là chuyện ăn uống, ta trước mắt tự thân cũng khó khăn bảo toàn, không có biện pháp lưu người, người đi đi."

Nàng sợ hại Tiểu Linh Đang, Liễu thị cùng Vân Thiên Tuyết còn có Vĩnh Ninh hậu Vân Lôi cũng nhớ kỹ nàng, còn có người trong bóng tối tính toán Tiêu Cửu Uyên nhìn chăm chăm nàng, nàng ngay cả tình huống sau này cũng không biết, thì sao có thể chứa chấp Tiểu Linh Đang đây.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ nhìn về Họa Mi, trầm giọng nói: "Họa Mi, đưa Tiểu Linh Đang ra phủ."

Họa Mi nhìn một chút mắt nước lưng tròng của Tiểu Linh Đang, há mồm muốn thay nàng nói hai câu, bất quá nhìn Vân Thiên Vũ hai mắt thâm trầm lạnh lẽo làm cho kiên định, biết tiểu thư đã quyết định không chứa chấp Tiểu Linh Đang.

Cho nên nàng vẫn là đưa đi Tiểu Linh Đang đi.

"Tiểu Linh Đang đi thôi. ."

Tiểu Linh Đang như thế nào chịu đi, ô ô khóc, năn nỉ Vân Thiên Vũ: "Vân tỷ tỷ, người nhận lấy ta đi, ta nhất định nghe lời người nói, ta bảo đảm nghe lời người nói, ta còn có thể bảo vệ người, đúng rồi, ta có Thanh Giao Linh Hoàn, lúc trước ta quên dùng, ta không phải người vô dụng, ta rất lợi hại."

Vân Thiên Vũ không nhìn tới nàng, phất phất tay, ý bảo Họa Mi đem nàng mang đi.

Họa Mi vội vàng kéo Tiểu Linh Đang rời đi, hai người mới vừa đi tới ngoài cửa, Tiểu Linh Đang lại giùng giăng vọt vào, một phen níu lại tay của Vân Thiên Vũ: "Vân tỷ tỷ người lưu lại ta đi, bằng không ta lại không có cơm ăn, ta vẫn ăn không đủ no, người lưu lại ta đi, ta nhất định làm việc cho người, nhất định bảo vệ người."

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn về Tiểu Linh Đang, thấy trong đôi mắt to tròn của nàng tràn đầy kỳ khẩn, thấy nàng như vậy, Vân Thiên Vũ lòng dạ cũng không cứng rắn được nữa, nàng vốn là đối với đồ đáng yêu mềm mại không có biện pháp, cuối cùng chỉ đành phải bất đắc dĩ gật đầu.

"Hảo, lưu lại có thể, bất quá sau này mọi việc nhất định phải trải qua sự đồng ý của ta, không cho phép tự tiện làm chủ làm chuyện gì."

Tiểu Linh Đang lập tức cao hứng giống như tiểu Cầu gật đầu: "Hảo. Hảo, ta nghe Vân tỷ tỷ."

Vân Thiên Vũ im lặng nhìn Tiểu Linh Đang một cái, muốn hỏi một chút gia thế Tiểu Linh Đang, cuối cùng suy nghĩ một chút lại thôi, cần gì biết nhiều như vậy đây, đợi đến lúc Tiểu Linh Đang muốn rời đi, tự đi rời đi là được.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, phân phó Họa Mi: "Đi chuẩn bị điểm tâm đến đây đi."

"Vâng, tiểu thư." Họa Mi cao hứng hơn hở cười, tiểu thư đồng ý lưu lại Tiểu Linh Đang, nàng có thêm một người bạn.

Này thật sự là quá tốt, nàng thật cao hứng.

Họa Mi xoay người liền đi chuẩn bị đồ ăn sáng, sau lưng Vân Thiên Vũ dặn dò nói: "Chuẩn bị nhiều một chút đồ ăn tối đây."

"Vâng, tiểu thư." Họa Mi hoan khoái cười lên, tiểu thư chính là mặt lạnh mềm lòng, người chân chính đối với nàng tốt, nàng nhất định sẽ đối tốt lại với họ gấp bội.

Sau lưng trong phòng, Vân Thiên Vũ đứng dậy lôi kéo Tiểu Linh Đang, đến trên tháp thay Tiểu Linh Đang chọn lựa một bộ y phục màu đỏ đào, ý bảo Tiểu Linh Đang thay, Tiểu Linh Đang mặc dù so nàng thấp hơn một chút, nhưng cũng may so nàng mập hơn một chút, cứ như vậy, y phục cũng không sai biệt lắm.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Hoa Sen Mới Nở

Editor: Huynhnhu142

Tiểu Linh Đang cười lên, nhào tới trên người Vân Thiên Vũ, thân mật ôm thắt lưng của Vân Thiên Vũ: "Vân tỷ tỷ, người đối với ta thật tốt, ta thích người, đặc biệt đặc biệt thích người."

Vân Thiên Vũ đưa tay cầm lấy cổ áo của Tiểu Linh Đang, kéo nàng cách ngực của mình, nàng không có thói quen cùng người thân thiết như vậy.

Tiểu Linh Đang tuyệt không quan tâm, lại nhào tới, lần này đổi ôm cánh tay, hoảng a hoảng.

"Vân tỷ tỷ, sau này ta nhất định nghe lời người nói, người không nên đuổi ta đi có được hay không."

Vân Thiên Vũ không chịu được lắc đầu: "Biết, chúng ta nhanh đi ăn cái gì, người không đói bụng sao?"

Vừa nghe đến ăn cái gì, Tiểu Linh Đang đôi mắt phát sáng, sớm cao hứng lắc mình ra bên ngoài: "Ăn cái gì ăn cái gì."

Khuôn mặt Vân Thiên Vũ đầy hắc tuyến, nàng nhớ buổi tối hôm qua, người khác ăn nhiều đồ như vậy a, bây giờ lại đói bụng? Vân Thiên Vũ chỉ cảm thấy đầu đầy sao vàng.

Đợi đến nàng không nhanh không chậm đi tới phòng khách của Tử Trúc Hiên, Tiểu Linh Đang đã hoan khoái phần khởi ăn đồ ăn.

Vân Thiên Vũ mặc kệ nàng, mà là nhìn về Họa Mi nói: "Người cũng đi chọn bộ quần áo, tìm hai kiện đồ trang sức đeo tay đeo lên đi."

"A." Họa Mi bị giật mình, vội vàng lắc đầu: "Tiểu thư, không cần, nô tỳ mặc trên người bộ này cũng dễ chịu."

Vân Thiên Vũ liếc nàng một cái: "Hôm nay cái ta muốn đi phòng đấu giá Huyền Thiên, người mặc thành như vậy là cho tiểu thư ta mất thể diện."

"Ác, như vậy a." Họa Mi lo lắng, nhưng nếu để cho nàng mặc y phục tốt như vậy, nàng thật không quá thói quen a, thì ngược lại Tiểu Linh Đang mặc rất thoải mái, vừa nhìn là biết trước kia quen mặc loại y phục tốt như vậy.

"Bằng không nô tỳ đi nơi khác tìm một bộ quần áo nha hoàn mới một chút."

Vân Thiên Vũ trừng nàng một cái: "Bảo người đi phải đi, nói nhiều như vậy làm gì?"

Họa Mi không dám nói tiếp nữa, nàng biết tính Vân Thiên Vũ nói một không nói hai, nói thêm nữa tiểu thư liền tức giận, Họa Mi vội vàng đi chọn lựa một bộ quần áo mặc vào, bất quá cuối cùng cũng không có chọn cái gì đồ trang sức đeo tay, Vân Thiên Vũ cũng để tùy.

Ba người ăn đồ ăn sáng xong, liền ra khỏi Tử Trúc Hiên.

Dọc theo đường đi hấp dẫn rất nhiều ánh mắt, Vân Thiên Vũ mặt che lụa trắng, mặc váy Thiên Hồ Lam của Yên La, trên đầu cài trang sức bạch ngọc, hơn nữa sắc mặt trong trẻo lạnh lùng, cả người giống như đóa Phù Dung nổi trên mặt nước hấp dẫn tầm mắt của người.

Mà nàng bên người Tiểu Linh Đang là không nói ra được xinh xắn đáng yêu, Họa Mi hơi có vẻ phải bất an, bất quá vẫn như cũ so thường ngày xinh đẹp rất nhiều.

Một tổ ba người như vậy, trong nháy mắt hấp dẫn tất cả ánh mắt nhìn chăm chú, từng người một đưa mắt nhìn các nàng rời đi, sau đó rất nhanh một trận thảo luận ồn ào.

Đại khái thượng nói là, Đại tiểu thư thế nào có khí chất như vậy, mặc dù mặt phá hủy, nhưng vẫn như hoa Phù Dung nổi trên mặt nước.

Vân Thiên Vũ mặc kệ những người này, thẳng dẫn Tiểu Linh Đang cùng Họa Mi lên xe ngựa Vĩnh Ninh Hậu phủ, đi trước phòng đấu giá Huyền Thiên.

Phòng đấu giá Huyền Thiên ở Đông Ly quốc nổi danh là đệ nhất phòng đấu giá, trừ Đông Ly quốc, quốc gia khác cũng mở ra mấy chi nhánh.

Bọn họ mỗi tháng cũng sẽ đưa ra một nhóm trân phẩm giá trị không rẻ, lớn như các loại Linh Thú, nhỏ như các loại Đan Dược, trong đó còn có một số Linh Khí, tóm lại mỗi lần trong phòng đấu giá cũng có không ít đồ tốt, điều này khiến cho phòng đấu giá Huyền Thiên mỗi tháng một lần bán đấu giá cũng rất thành công.

Vân Thiên Vũ cùng nhóm Tiểu Linh Đang đến, phòng đấu giá Huyền Thiên trước cửa đã đến rất nhiều người, đại gia cũng không vội vào phòng đấu giá, mà là tụm năm tụm ba tiến tới cùng nhau nói chuyện, bởi vì khoảng cách khai mạc còn có một đoạn thời gian, cho nên mọi người một nhóm năm nhóm ba cùng nhau tán gẫu.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 130: Trai Tài Gái Sắc

Editor: Huynhnhu142

Trong đó nói đến nhiều nhất chính là chuyện xảy ra gần đây của Vĩnh Ninh Hậu phủ, Vĩnh Ninh Hậu phủ Nhị tiểu thư Vân Thiên Tuyết cùng Tuyên vương yêu nhau, cho tới nay cũng rất làm cho người ta đỏ mắt.

Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch mặc dù không phải là thái tử, nhưng cũng là hoàng tử trong hoàng thất có dáng dấp tuấn mỹ nhất, hơn nữa Tiêu Thiên Dịch còn có linh mạch thân thể, sau lưng lại có gia tộc Yến Bắc Vương Phủ chống đỡ, ngoại trừ thái tử ra, hẳn là người có khả năng ngồi lên đế vị nhất, cho nên kinh thành không ít tiểu thư khuê tú cũng thích Tuyên vương điện hạ.

Nhưng Tuyên vương điện hạ đối với Vân Thiên Tuyết vẫn tình sâu không dứt, điều này khiến cho người khác hâm mộ rất nhiều, nhưng cũng không thể làm gì.

Không nghĩ tới bây giờ thanh danh của Vân Thiên Tuyết vậy mà có tiếng xấu, kinh thành một đám quý nữ tự nhiên cao hứng.

Mặc dù Tuyên vương điện hạ thích Vân Thiên Tuyết, nhưng Vân Thiên Tuyết thanh danh như nhuốc, hoàng thượng sẽ không đồng ý để cho như vậy cô gái như vậy làm Tuyên vương phi, cho nên bọn họ chẳng phải là lại có cơ hội.

Nghĩ tới đây cái, quý nữ càng phát ra cao hứng, mọi người nói xong liền vui sướng.

Đang lúc mọi người nói vui vẻ, phòng đấu giá Huyền Thiên lại tới mấy chiếc xe ngựa, dẫn đầu là xe ngựa của Tuyên vương phủ, xe ngựa dừng lại, xuống xe ngựa một phong thần Như Ngọc, nam tử tôn quý bất phàm, chính là Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch.

Vừa nhìn thấy Tiêu Thiên Dịch xuất hiện, tiểu thư danh môn mọi người mắt lộ tinh quang, cố gắng chỉnh sửa mình đẹp nhất, muốn mượn để lấy hấp dẫn lực chú ý của Tuyên vương điện hạ, nhưng Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch căn bản là không có nhìn mọi người trước cửa phòng đấu giá, mà là bộ mặt ôn hòa nở nụ cười quay đầu hướng phía sau hẳn một chiếc xe ngựa đi tới, sau đó đưa ra một cái tay hướng về phía người trong xe ngựa nói.

"Tuyệt Nhi, đến, ta đỡ ngươi xuống đây đi."

Trong xe ngựa vang lên một giọng nói ôn như yến mềm mại đáng yêu: "Cảm ơn Thiên Dịch ca ca."

Vân Thiên Tuyệt nắm tay Tiêu Thiên Dịch xuống xe ngựa, hai người đứng chung một chỗ, ngược lại hết sức tương xứng, nam cao lớn tuấn mỹ, tôn quý bất phàm, nữ xinh đẹp tuyệt trần ôn yến, vừa thấy đã thương, hơn nữa hai người liếc mắt đưa tình, nhìn như thế nào cũng hài hòa, cũng thật là một đôi bách nhân trai tài gái sắc.

Chỉ tiếc phần hài hòa để cho người ghen tỵ, có người không nhìn được chua chát mở miệng: "Da mặt của Vĩnh Ninh Hậu phủ thật là dày a, mặt mặt lớn như vậy, lại vẫn có thể không biết thẹn thùng ra ngoài, ta coi như là lãnh giáo."

Một người nói chuyện, người còn lại tiếp lời: "Chẳng những da mặt dày, còn lòng dạ độc ác, động một chút là giết cả nhà người ta."

"Mặt ngoài giống như đóa hoa, bên trong khắp người cặn bã."

Vân Thiên Tuyết nghe những thứ này chế nhạo châm chọc nàng, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, ngược mắt nhìn về Tiêu Thiên Dịch, trong mắt đã hiện đầy nước mắt, Tiêu Thiên Dịch lập tức nắm tay của nàng, sau đó ngược mắt lạnh lùng quét bốn phía một cái, đồng mâu không nói ra được âm trầm lạnh lẽo.

Mâu quang như vậy ngược lại rất tốt ngăn lại những nữ nhân đang chế nhạo kia, không ai còn dám nói thêm cái gì.

Đang lúc ấy, lại có mấy người đi tới, hẳn là Yến Bắc Vương Phủ thế tử Yến Kinh Hồng cùng Quận chúa Yến Thanh Phong, Yến Bắc Vương Phủ chính là nhà ngoại Tiêu Thiên Dịch, luôn gần gũi.

Biểu huynh đệ tình cảm rất tốt, cho nên Yến Kinh Hồng vừa nhìn thấy Tiêu Thiên Dịch liền dẫn muội muội tới đây chào hỏi.

"Biểu ca, người đã đến rồi, người nào chọc giận người mất hứng?"

Yến Kinh Hồng liếc mắt thấy ra Tiêu Thiên Dịch sắc mặt không tốt lắm, kỳ quái mở miệng hỏi.

Tiêu Thiên Dịch thu liễm lạnh lẽo trên người, thông dong lắc đầu, hẳn không muốn để cho sự chú ý của mọi người dừng lại ở trên người Tuyết Nhi, như vậy đối với ảnh hưởng của nàng không tốt.

"Không có sao, các người đã tới, kia cùng nhau vào đi thôi, bán đấu giá lập tức sẽ phải khai mạc, không biết lần này có thể hay không lấy tới vật hữu dụng."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 131: Nghĩa Khí Ra Mặt

Phòng đấu giá Huyền Thiên mỗi lần bán đấu giá đồ, bốn người của đại gia tộc là tất nhiên đến, hơn nữa hoàng thất hoàng tử cũng sẽ đến.

Bởi vì bên trong phòng đấu giá có rất nhiều vật đối với tu luyện linh lực rất hữu dụng, bọn họ vừa đúng cần tới trợ giúp mình.

Yến Kinh Hồng gật đầu một cái không nói gì, đang định cùng Tiêu Thiên Dịch đi vào.

Không nghĩ bên cạnh Yến Kinh Hồng muội muội Yến Thanh Phong, sắc mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm Vân Thiên Tuyết hừ lạnh nói: "Loại thời điểm này, người không phải là nên đợi ở nhà sao? Thế nào còn có mặt mũi chạy đến nơi đây?"

Yến Thanh Phong thân là quận chúa Yến Bắc Vương Phủ, chẳng những thân phận tôn quý, hơn nữa đáng người hết sức cao gầy tươi đẹp, vừa là người tu luyện Hậu Thiên linh mạch, luôn luôn tự cho mình rất cao, người bình thường không lọt nổi mắt xanh của nàng.

Mặc dù Vân Thiên Tuyết giống nhau thân phận không kém, năng lực bất phàm, đáng tiếc Yến Thanh Phong cũng không nhìn Vân Thiên Tuyết, vốn cho rằng nữ nhân này dối trá làm bộ, quá giả tạo.

Đáng tiếc biểu ca nàng không để ý tới nàng, nàng cũng không có biện pháp.

Chẳng qua là lúc này trên người nữ nhân xảy ra chuyện tình không chịu nổi như vậy, nàng ta vẫn còn có mặt ra ngoài, Yến Thanh Phong liền mất hứng, cho nên mặt lạnh nhìn chăm chăm Vân Thiên Tuyết.

Vân Thiên Tuyết hốc mắt đỏ, ủy khuất khẽ cắn môi nhìn Yến Thanh Phong, cuối cùng nhìn về Tiêu Thiên Dịch.

Tiêu Thiên Dịch lập tức đau lòng tay cầm tay của nàng, sau đó quay đầu nhìn về Yến Thanh Phong, lãnh trầm mặt khiển trách: "Tuyết Nhi nàng là bị người oan uổng, bị người vu oan hãm hại."

Tiêu Thiên Dịch nói đến đây, nghĩ tới nữ thân kia dám can đảm tính kế Tuyết Nhi, Vân Thiên Vũ lại dám hạ độc hãm, sắc mặt không nói ra được khó coi.

Hắn sớm muộn cũng dạy dỗ nữ nhân kia.

Tiêu Thiên Dịch vừa mới nói xong, sau lưng có tiếng bước chân vang lên, có người đón ý Tiêu Thiên Dịch."Đúng vậy, Văn Tuệ quận chúa, Tuyết Nhi tỷ tỷ là bị người vu oan hãm hại, nàng ấy cũng không có làm gì, người không cần oan uổng nàng."

Một nữ tử mặc y phục hồng thêu bách điệp đi tới, cô gái lớn lên đầy đà, thân thể thướt tha, mặt mày hết sức mềm mại đáng yêu, nàng đi tới, vừa nói chuyện vừa để mắt lạng lẽ nhìn Tiêu Thiên Dịch, gương mặt không tự chủ đỏ một cái, vội vàng thật nhanh nhìn về Vân Thiên Tuyết.

"Tuyết Nhi tỷ tỷ, ta tin tưởng người."

Vân Thiên Tuyết lập tức nhìn về nói chuyện, Giang Vũ Điệp là bạn tốt của nàng là nhi nữ của Hình Bộ Thượng Thư.

Giang Vũ Điệp luôn luôn cùng Vân Thiên Tuyết thân thiết, hai người tình như tỷ muội, hiện tại Vân Thiên Tuyết gặp chuyện không may, Giang

Vũ Điệp tự nhiên đứng ra giúp nàng nói chuyện.

Vân Thiên Tuyết lập tức cảm kích nhìn về Giang Vũ Điệp: "Cảm ơn người hiểu ta, Điệp nhi, ta thật cũng không có làm gì, hết thảy đều là, đều là..."

Vân Thiên Tuyết nói không được nữa, không tự chủ rơi lệ, nàng như vậy không nói ra được mềm mại, người xem náo nhiệt náo nhiệt sinh lòng nghi ngờ, chẳng lẽ Vân Thiên Tuyết thật là oan uổng, là có người vu oan hãm hại nàng ta.

Ai có thể gan to như vậy dám tính toán nàng a, phải biết Vĩnh Ninh hậu Vân Lôi cũng không phải là ngồi không, hẳn nhưng là chấp chương hai vạn binh mã Vệ tướng quân, người nào muốn chết động đến trên đầu nữ nhi của hẳn a.

Bốn phía có người nhỏ giọng nghị luận.

Yến Thanh Phong trực tiếp không khách khí trừng Giang Vũ Điệp: "Người là nói có người vu oan hãm hại nàng ta, ý đồ bại hoại danh tiếng, bốn quận chúa ngược lại hiểu kỳ, người nào dám tính toán nàng ta? Người nói cho bốn quận chúa nghe một chút."

Yến Thanh Phong dứt lời, Vân Thiên Tuyết căn môi không lên tiếng, chỉ ủy khuất ngẩng đầu nhìn Giang Vũ Điệp một cái, Giang Vũ Điệp lập tức mở miệng.

"Trừ Vĩnh Ninh Hậu phủ Đại tiểu thư còn có thể là ai, nhìn Tuyên vương điện hạ thích muội muội của mình, còn ở ngày đại hôn bị Tuyên vương điện hạ đem đi thay đổi người, nàng ta sao có thể nuốt trôi cục tức này, tự nhiên có thể coi là tính kế Tuyết Nhi tỷ tỷ."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Nằm Mơ Giữa Ban Ngày

Lời này vừa nói ra, bốn phía lập tức yên tĩnh lại.

Vĩnh Ninh Hậu phủ Đại tiểu thư sao? Điều này sao có thể a, Đại tiểu thư kia không phải là hèn yếu vô năng sao?

Tuy nói nàng ngày đại hôn giận dữ hừ phu, nhưng đó cũng là nguyên nhân tức giận, về phần tính toán Vân Thiên Tuyết, cũng không đến nỗi đi.

Mọi người đang suy nghĩ, Yến Thanh Phong tức giận nhìn chăm chăm Giang Vũ Điệp hỏi: "Người là nói, Vân Thiên Vũ phế vật đó hại nàng ta sao?"

Giang Vũ Điệp còn chưa kịp nói chuyện, liền nghe được sau lưng vang lên một giọng nói mềm mại khả ái: "Vân tỷ tỷ, các nàng đang nói người sao?"

Thanh âm này hết sức đột ngột, mọi người vốn là đang thấy thế nào, nghe giọng nói, cùng nhau quay đầu nhìn sang, liền thấy trong đám người ở ngoài có ba cô gái đi tới.

Cô gái đi đầu, mặt phúc lạ mỏng, người mặc y phục Thiên Hồ Lam, cô gái mặc dù không có lộ ra mặt tới, nhưng có một đôi mắt thanh tịnh và đẹp, làm cho người ta không tự chủ được bị hấp dẫn, hơn nữa quanh thân nàng tỏa ra khí chất nhàn nhạt trong trẻo lạnh lùng, khiến cho nàng tao nhã, Chiêu Hoa thiên thành, giống như tiên nữ đạp sóng mà tới.

Bốn phía trong nháy mắt có chút an tĩnh, cho đến có người nghi ngờ mở miệng: "Nữ nhân này là ai a, giống như chưa có thấy qua."

"Đúng a, chưa có nhìn thấy qua, không đúng, mới vừa rồi bên người nàng tiểu nha đầu giống như nói, nói gì đó."

"Nàng gọi Vân tỷ tỷ, nàng không phải là?"

Có người khuôn mặt bị giật mình, kinh ngạc há to mồm nhìn người tự nhiên thông dong đi tới.

Có người đã kinh nghi gọi ra: "Nàng không phải là Vĩnh Ninh Hộ phủ Đại tiểu thư đi."

"Không thể nào." Tiếng kinh hô bất ngờ vang lên, bất quá giữa đám người, đã có một người bước nhanh chạy thẳng tới Vân Thiên Vũ trước mặt, đợi đến đi tới trước mặt Vân Thiên Vũ, hắn đưa tay kéo Vân Thiên Vũ lại, hung thần ác sát quát lạnh.

"Vân Thiên Vũ, ngươi lại dám xuất hiện?"

Tiêu Thiên Dịch nghĩ đến chuyện mình bị hạ độc, cả người cũng không tốt, nữ nhân này chẳng những dám để cho hắn cút, lại còn dám hạ độc hắn, nàng thật là quá không để hắn vào trong mắt.

Tiêu Thiên Dịch trong mắt hồi hồi phun lửa giận.

Đáng tiếc Vân Thiên Vũ lạnh lùng nhìn hắn, từ từ rút tay của mình về, hảo tâm nhắc nhở Tiêu Thiên Dịch: "Tuyên vương điện hạ, ngươi là tính toán để cho tất cả mọi người biết chuyện ta hạ độc ngươi sao?"

Tiêu Thiên Dịch ngẩn ra, thật nhanh quay đầu nhìn xung quanh, quả nhiên thấy không ít người theo dõi hắn, tâm hắn hơi trầm xuống, chuyện ngày đại hôn lúc trước của mình, đã làm cho đại thần trong triều bất mãn,

phía sau việc làm nếu như lại sai lầm, vậy đối với mình có ảnh hưởng trí mạng.

Cho nên Tiêu Thiên Dịch chỉ đành phải cố đè xuống lửa giận trong lòng, hung ác nhìn chằm chằm Vân Thiên Vũ hừ lạnh nói: "Coi như người vận khí tốt, bất quá không nghĩ rằng vào bốn vương sẽ dễ dàng bỏ qua cho người, chuyện hạ độc bốn vương sẽ không vì vậy bỏ qua, huống chi còn có..."

Tiêu Thiên Dịch lời còn chưa nói hết, trước mặt Vân Thiên Vũ đã đi rồi, Tiêu Thiên Dịch mặt giống như đáy nồi, ngón tay siết chặt, mới không chế lại mình không có một quyền đánh thẳng đi.

Nữ nhân này thật là quá kiêu ngạo, như thế coi thường hân, quá đáng hận.

Vân Thiên Vũ không để ý tới Tiêu Thiên Dịch, đi thẳng đến Hình bộ Thượng Thư Giang Vũ Điệp trước mặt dừng lại: "Người lúc trước nói gì, lặp lại lần nữa?"

Giang Vũ Điệp ngẩn ra, sau lưng lớn tiếng nói xấu người, bị người hiện hành, tóm lại là rất không được tự nhiên.

Nhưng nàng nhìn một cái bên người Vân Thiên Tuyết, nghĩ đến Vân Thiên Tuyết ngày sau chính là Tuyên vương phi, mà nàng cũng thích Tuyên vương điện hạ, nếu như mình dốc hết sức giúp đỡ Vân Thiên Tuyết, Vân Thiên Tuyết ngày sau nhất định sẽ đồng ý cho nàng gả vào Tuyên vương phủ làm trắc phi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Ban Ngày Bị Đánh

Một nghĩ tới tương lai tốt đẹp, Giang Vũ Điệp tinh thần tỉnh táo, nàng quay đầu nhìn về Vân Thiên Vũ, trấn định tự nhiên nói.

"Nói đã nói, ta sợ người sao, Tuyết Nhi căn bản cũng không phải là người như vậy, nàng rất thiện lương, rất có ái tâm, làm sao có thể sẽ ngược đãi tỳ nữ, làm sao có thể giết người cả nhà, những người đó là người giết, từ đầu tới cuối chuyện tình đều là người làm."

Giang Vũ Điệp sau khi nói xong, bốn phía tiếng nghị luận vang lên, mọi người châu đầu ghé tai nghị luận chuyện này là sao, là Vân Thiên Vũ làm hại Vân Thiên Tuyết, hay là Vân Thiên Tuyết làm trả đũa trên người Vân Thiên Vũ.

Bốn phía nghị luận, Vân Thiên Vũ giống như không nghe thấy, nàng chỉ mâu quang lạnh như băng nhìn Giang Vũ Điệp trước mặt, ánh mắt lạnh lẽo se lạnh kia, khiến cho Giang Vũ Điệp có chút bất an.

Vân Thiên Vũ thanh âm lạnh như băng vang lên: "Giang tiểu thư có chứng cứ gì chứng minh là ta làm, một mực khẳng định lung tung, chính là phải chịu trách nhiệm."

Vân Thiên Vũ nói xong, sau lưng Họa Mi đi tới che chở Vân Thiên Vũ, tức giận nói: "Đúng vậy, người tại sao nói tiểu thư nhà chúng ta an bài, người có chứng cứ gì, nếu như người không có chứng cứ gì, chính là ngậm máu phun người, chính là khi dễ người."

Họa Mi nói vừa rơi xuống, một bên khác của Vân Thiên Vũ Tiểu Linh Đang nổi giận, vèo một tiếng bay ra, ngón tay út tuyết trắng chỉ vào mũi Giang Vũ Điệp nổi giận: "Người lại dám khi dễ Vân tỷ tỷ, người xấu, ta sẽ không bỏ qua cho người.."

Tiểu Linh Đang dứt lời, tay vừa nhấc, một quyền liền đánh bay Giang Vũ Điệp ra ngoài.

Bịch một tiếng vang, Giang Vũ Điệp thân thể như điều đứt dây, trực tiếp bị người đánh ra mười mấy thước xa, đụng ngã một tiếng đập đến trên đất, trên đất còn tạo ra một cái hố.

Giang Vũ Điệp bị đánh đến sưng mặt sưng mũi, thống khổ giãy giụa, trong miệng phun khạc ra một búng máu, nàng kinh hãi chỉ vào Tiểu Linh Đang: "Người, người..."

Người xung quanh thật nhanh nhìn về Tiểu Linh Đang, ngày, đây là trời sinh thần lực sao?

Nhẹ nhàng một quyền liền đem người đánh ra đi mười mấy thước xa, còn tạo ra một cái hố, người này thật lợi hại.

Chẳng những người khác, chính Vân Thiên Vũ và Họa Mi cũng gương mặt kinh hoàng, các nàng chỉ biết là Tiểu Linh Đang thiên phú cực cao, chính là Hoàng Linh đỉnh, cũng không biết nàng lại còn là i lực sĩ, vừa ra tay liền đem người đánh bay ra ngoài mười mấy thước xa.

Thật lợi hại.

Tiểu Linh Đang chính ở chỗ này khí thế hung hăng quơ múa quả đấm nói: "Các người, nếu như khi dễ Vân tỷ tỷ nữa, ta sẽ không bỏ qua cho các người."

Nàng nói vừa xong, bốn phía không ít người mặt đen thùi, vội vàng lui về phía sau từng bước cách khá xa một chút.

Tiểu Linh Đang hài lòng trở về, đi tới trước mặt Vân Thiên Vũ, bộ mặt khả ái nở nụ cười, giống như chó con đòi chủ nhân tốt thân mật nói: "Vân tỷ tỷ, ta bảo vệ người, nếu như có người khi dễ người, ta một quyền một đem các nàng đánh bay ra ngoài."

Nghe được mọi người lần nữa tối mặt, Vân Thiên Vũ là thật dễ dàng thu hồi tâm thần, hiện tại nàng rất cục hiểu Tiểu Linh Đang tại sao có thể ăn nhiều cơm như vậy, nguyên lai là trời sinh đại lực sĩ a, có thể ăn có thể đánh, cũng không uống.

"Cảm ơn người."

Vân Thiên Vũ hướng Tiểu Linh Đang nói cảm ơn, Tiểu Linh Đang cao hứng cười lên, rất cục cảm giác mình ở bên cạnh Vân Thiên Vũ cũng có chỗ hữu dụng, nàng có thể bảo vệ Vân tỷ tỷ sao.

Nơi này hai người đang thân thiết, bên kia nha hoàn Giang Vũ Điệp sớm la hoảng lên: "Tiểu thư, tiểu thư người như thế nào a?"

Giang Vũ Điệp bị lần này đánh cho rất thảm, chẳng những sưng mặt sưng mũi, hơn nữa còn bị nội thương rất nặng, ngực huyết khí kích động, khó chịu dị thường, nàng giãy giụa nhìn về Vân Thiên Vũ, kêu lên: "Ban ngày ban mặt, các người nơi này lấn hiếp người, Giang gia ta chắc chắn hướng Vĩnh Ninh Hạo gia đòi một câu trả lời hợp lý."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Yêu Cầu Giải Thích

Giang Vũ Điệp nói xong, bên người nàng nha hoàn tất cả đều khóc: "Vân tiểu thư, người khinh người quá đáng, người dung túng thủ hạ đánh tiểu thư nhà chúng ta thành trọng thương, chuyện này chúng ta sẽ không chịu để yên."

Đứng cách Vân Thiên Vũ không xa Vân Thiên Tuyết lúc này đã phản ứng kịp, lúc này không bơi nhẹ Vân Thiên Vũ, còn đợi khi nào.

Vân Thiên Tuyết lập tức đau lòng vô cùng nhìn Vân Thiên Vũ nói.

"Đại tỷ tỷ, người ở nhà trong như vậy thì thôi, thế nào đi ra đối với người khác cũng như vậy a."

Nàng nói xong thật nhanh chạy tới bên cạnh Giang Vũ Điệp, đưa tay đỡ Giang Vũ Điệp, sau đó động tác gọn gàng thay Giang Vũ Điệp chuẩn mạch.

Chỉ trong chốc lát, Vân Thiên Tuyết quay đầu nhìn về Vân Thiên Vũ, nơi nơi khiển trách: "Đại tỷ tỷ, lần này người thật là thật quá mức, Tiểu Điệp nhưng là bị thương rất nặng."

Nàng nói xong thật nhanh từ trong tay áo lấy ra một bình thuốc tới, nhẹ nhàng đổ ra bên trong một viên đan dược tới: "Đây là sư phụ ta ban đầu để lại cho ta phòng thân, nếu Tiểu Điệp bị thương nặng như vậy, vẫn là cho Tiểu Điệp dùng đi."

Lời của Vân Thiên Tuyết vừa rơi xuống, lập tức liền vì nàng đưa tới rất nhiều tiếng ca ngợi, mọi người khen nàng tâm địa thiện lương, ngay cả đan dược sư phụ lưu cho mình cũng dâng tặng ra ngoài.

Giang Vũ Điệp càng thêm cảm động nói tạ ơn: "Tuyết Nhi tỷ tỷ, người tâm thật tốt, ta biết lòng của người vẫn rất thiện lương, cũng không phải nữ nhân ác độc kia có thể phá đi."

Nói đến sau một câu, Giang Vũ Điệp nhìn về Vân Thiên Vũ, trong lời nói của nàng ta ác độc nữ nhân không cần phải nói cũng biết là Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ nhìn hết thấy trước mặt, mặc kệ, thẳng dẫn Tiểu Linh Đang cùng Họa Mi tính toán vào phòng đấu giá Huyền Thiên.

Nhưng không nghĩ tới kia ăn vào đan dược của Vân Thiên Tuyết đưa cho Giang Vũ Điệp từ trên đất giầy giữa bò dậy, ngăn cản Vân Thiên Vũ đi.

Vốn là Giang Vũ Điệp bị thương rất nặng, không nhúc nhích được, nhưng ăn vào đan dược của Vân Thiên Tuyết, mặc dù vẫn như cũ không thoải mái, nhưng không có nghiêm trọng như vậy, cho nên giùng giởng đứng lên, ngăn lại Vân Thiên Vũ đi.

"Vân Thiên Vũ, người đánh người còn muốn đi, nằm mơ, hôm nay người nhất định cho ta một câu trả lời thỏa đáng."Giang Vũ Điệp nói vừa rơi xuống, phía sau nàng hai tỷ nữ cũng đi ra ngăn cản Vân Thiên Vũ.

Đại hữu Vân Thiên Vũ nếu không cho cái giao phó, cũng không để cho các nàng đi vào.

Vân Thiên Vũ mâu quang u lãnh nhìn đối diện Giang Vũ Điệp, vốn là nàng nghĩ Tiểu Linh Đang đánh nữ nhân này một quyền, tính toán vì vậy dừng tay, không nghĩ tới nữ nhân này vậy mà tự tìm tử lộ.

Vân Thiên Vũ đang muốn nói chuyện, phía sau nàng Tiểu Linh Đang đã đi ra, lắc quả đấm.

Giang Vũ Điệp cùng hai nha hoàn mặt mũi trắng bệch, nhưng vẫn là kiên định đứng, Giang Vũ Điệp thét lên nói: "Hảo, Vân Thiên Vũ, có giỏi hôm nay các người đánh chết chúng ta."

Cách đó không xa Vân Thiên Tuyết vẻ mặt bất an kêu lên: "Tỷ tỷ, không cần a, người không thể vô pháp vô thiên đánh chết người nữa."

Vừa nói như vậy, rất nhiều người nhìn Vân Thiên Vũ ánh mắt cũng có chút thay đổi.

Chẳng lẽ hết thảy đều là nữ nhân này thiết kế Vân Thiên Tuyết, Vân Thiên Tuyết mới phải vô tội sao?

Bốn phía nhỏ giọng nghị luận, để cho Tiểu Linh Đang rất nổi giận, nàng hung tợn theo dõi Vân Thiên Tuyết, cái nữ nhân xấu xa này, thế nhưng khi dễ Vân tỷ tỷ, nàng muốn đánh chết nàng ta.

Vân Thiên Vũ đã đưa tay kéo Tiểu Linh Đang, nhìn Tiểu Linh Đang lắc đầu.

Nàng vừa động, Tiểu Linh Đang dừng lại, hết sức nghe lời lui về sau một bước, Vân Thiên Vũ tiến lên từng bước đang muốn nói chuyện, sau lưng vang lên tiếng bước chân chinh tề, một giọng nói dịu dàng truyền tới.

"Nơi này đã xảy ra chuyện gì?"

Mọi người theo bản năng quay đầu nhìn lại, liền thấy vài người cầm y hoa phục đi tới.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngự Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 135: Tức Giận Đánh Tiệp Nhân

Đi đầu là một vị mặc y phục màu tím đậm hoa văn kim tuyến, trên người khoác áo ngoài màu đen thuê bàn long, cả người không nói ra được khí phách tôn quý, mặc dù tất cả khí tức đều nội liễm, nhưng vẫn như cũ khiến cho người ta nhìn ra hãn phong phạm vương giả của hãn, hãn ưu nhã một đường đi tới.

Đi theo phía sau đều là mấy người giống nhau tôn quý bất phàm, cả người mặc minh hoàng long bào, chính là đương kim thái tử Tiêu Thiên Ngự.

Một người khác là An Thân Vương phủ thế tử Tiêu Dạ Thần, đi theo phía sau bọn họ, tất cả đều là công tử thế gia của Đông Ly quốc.

Cả một đám người đều có giá trị con người bất phàm, cho nên bọn họ vừa xuất hiện, ngay tại chỗ quý nữ của các nhà mọi người dâng lên tính toán.

Về phần lúc trước người lên tiếng, chính là thái tử Tiêu Thiên Ngự.

Tiêu Thiên Ngự hỏi xong, thấy không ai để ý tới hãn, lại hỏi một lần: "Đây là đã xảy ra chuyện gì?"

Bốn phía mọi người rốt cục đã tỉnh hồn lại, trong đó có người vừa định đem chuyện đã xảy ra nói cho thái tử điện hạ.

Không muốn nhi nữ của Hình Bộ Thượng Thư Giang Vũ Điệp lại giành trước một bước xông ra, bùm một tiếng quỳ xuống.

"Thần nữ cầu xin thái tử điện hạ làm chủ a. Vĩnh Ninh Hậu phủ Đại tiểu thư khinh người quá đáng, nàng dung túng thủ hạ đánh người, thiếu chút nữa đánh chết thần nữ. Nếu không phải Vĩnh Ninh Hậu phủ Nhị tiểu thư cứu thần nữ, thần nữ chỉ sợ mất mạng."

Giang Vũ Điệp nói xong khóc, thương tâm không dứt, hơn nữa trên người nàng khắp nơi đều bị thương, ngược lại giống như sự việc đã nói.

Tiêu Thiên Ngự nhìn Giang Vũ Điệp một chút, lại nhìn ngắm Vân Thiên Vũ, chuyện này liên lụy đến Vân Thiên Vũ trên người vẫn có chút phiến toái.

Cho nên Tiêu Thiên ngự quay đầu nhìn về Tiêu Cửu Uyên, trầm ổn mở miệng: "Cửu hoàng thúc, người xem chuyện này?"

Con người của Tiêu Cửu Uyên so hàn tinh giữa đêm còn u ám hơn, trong mắt tràn đầy hơi thở lạnh lẽo, hần bước đi thông thả đến trước mặt Vân Thiên Vũ, lạnh lẽo nói: "Người thật là có thể gây chuyện a, đi đến chỗ nào đều có thể gây chuyện."

Vân Thiên Vũ lạnh nhạt nói: "Không phải là ta có thể gây chuyện, thật sự là chuyện tìm ta, ta có biện pháp gì a."

Hai mắt Tiêu Cửu Uyên càng lạnh nhạt trong suốt, làm cho người ta có một loại cảm giác phía trước là vực sâu.

Bốn phía rất nhiều người không dám nhìn hần, nhưng các nàng lại thấy Vân Thiên Vũ nói chuyện với Tiêu Cửu Uyên, cũng không có bất kỳ sợ, hết sức thản nhiên.

Không ít người không nhịn được ở trong lòng nói thầm.

Vân Thiên Vũ lá gan thật to a.

Thanh âm hàn băng của Tiêu Cửu Uyên không kiên nhẫn vang lên: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Vân Thiên Vũ chưa kịp nói chuyện, liền nghe được sau lưng Giang Vũ Điệp the thé cổ họng kêu lên: "Ly thân vương gia, cầu xin người vì ta làm chủ, Vân Thiên Vũ dung túng thủ hạ đánh thần nữ, vương gia thay dân nữ làm chủ."

Tiêu Cửu Uyên bởi vì lời nói của Giang Vũ Điệp, cơ hồ là trong nháy mắt, quanh thân bao phủ lên tràn đầy lệ hàn khí, phần lệ hàn khí này, làm cho bốn phía rất nhiều người cảm thấy lạnh lẽo, mọi người để mắt chăm chú nhìn Giang Vũ Điệp, người không muốn sống nữa, không muốn sống, cũng không cần liên lụy chúng ta.

Tiêu Cửu Uyên đã chậm rãi quay đầu nhìn sang, hai mắt sâu và đen đều nồng nặc lệ khí, thanh âm hản lãnh khốc âm trầm vang lên: "Bốn vương hỏi, lại dám chen miệng, vả miệng hai mươi cái."

Tiêu Cửu Uyên vừa dứt lời, xung quanh bao nhiêu người cũng hút không khí.

Bạch Diệu sau lưng Tiêu Cửu Uyên vung tay lên, một gã thủ hạ lắc mình đi tới, giơ tay lên liền đối với Giang Vũ Điệp hung hăng vả miệng.

Bá bá bá, lại vang lại giòn.

Tiếng vang này rơi vào tai mọi người, mọi người cảm thấy kinh hãi đảm chiến.

Nhất là các nữ tử nhất gan, đều bị hù dọa ngất đi.

Trong đó không ít người nhìn chuyện này mà suy đoán, Ly thân vương gia tại sao đánh Giang Vũ Điệp, chẳng lẽ hắn đây là bảo vệ Vân Thiên Vũ.

Trong lúc nhất thời, trong lòng mọi người gấp trăm lần không biết là tư vị gì.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Cõi Thường Tuyên Vương

Tiêu Cửu Uyên tại sao muốn che chở Vân Thiên Vũ đây?

Rất nhiều người nghĩ không ra, hôm nay tại chỗ đều là những khuê tú, thật ra thì có không ít người cũng muốn gả cho Tiêu Cửu Uyên, đáng tiếc không phải ai Tiêu Cửu Uyên cũng xem trọng, Tiêu Cửu Uyên có thói quen chán ghét nữ nhân, không thích cùng nhiều nữ nhân đến gần, sau hắn bị hoàng thượng ban hôn cưới, liên tiếp hại chết bốn vị hôn thê.

Rất nhiều người liền không dám gả cho hắn.

Bất quá mặc dù không dám gả, nhưng tất cả mọi người cho rằng Tiêu Cửu Uyên người trong long phượng như vậy, đại khái là không xem trọng bất kỳ cô gái nào, chớ đừng nói chi là bảo vệ một nữ tử, nhưng là bây giờ hắn lại đang bảo vệ Vân Thiên Vũ, một nữ tử bị hủy dung nhan.

Mọi người không nghĩ ra trong đó rốt cuộc chuyện gì xảy ra, lại cũng không dám nhiều lời một câu.

Hai mươi bạt tai rất nhanh đánh xong, miệng của Giang Vũ Diệp hoàn toàn không thể nói, gương mặt sưng tấy đến đáng sợ, ánh mắt đỏ bừng, trong mắt nước mắt xuống rơi, khuôn mặt đầy vẻ sợ hãi.

Tiêu Cửu Uyên quá đáng sợ, hắn là yêu ma.

Tiêu Cửu Uyên đã không để ý tới bất luận kẻ nào, chỉ hướng về Vân Thiên Vũ, chậm rãi nói: "Nói đi, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?"

Vân Thiên Vũ lạnh nhạt nói: "Giang tiểu thư nói chuyện ta và Nhị muội muội là oan uổng, nàng là thiện lương vô tội, là có người vu oan hãm hại nàng, thật bất hạnh người vu oan hại người của nàng chính là ta."

"Có thể có chứng cứ?"

Giọng của Tiêu Cửu Uyên lộ ra một chút sát khí.

Cách đó không xa Giang Vũ Điệp lần nữa cảm nhận được một cổ khủng hoảng to lớn, nàng không nói ra được sợ hãi, thân thể run rẩy đến lợi hại, không, nàng hồi hận, nàng hồi hận.

Đáng tiếc không ai nghe được Giang Vũ Điệp khẩn cầu, sự chú ý của mọi người ở đây đều đặt trên người của Tiêu Cửu Uyên cùng Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ từ đầu tới đuôi cũng rất thông dong lạnh nhạt, chậm rãi nói: "Người cho rằng nàng sẽ có chứng cứ gì, ta cũng không làm cái gì."

Tiêu Cửu Uyên hơi gật đầu, sau đó vô cùng khinh người mở miệng: "Không có chứng cứ, liền dám can đảm tùy tiện vu tội Ly thân vương phi tương lai, đây chẳng phải là không đem ta Ly thân vương để vào mắt sao?"

Tiêu Cửu Uyên nói xong, Giang Vũ Điệp trực tiếp giãy giụa bò ra ngoài: "Không có, vương gia, ta đáng chết, không nên nói lung tung."

Đáng tiếc Tiêu Cửu Uyên căn bản không nhìn nàng, Giang Vũ Điệp ở trong mắt Tiêu Cửu Uyên cũng giống con kiến hôi một loại, Tiêu Cửu Uyên trực tiếp ra lệnh: "Người đâu, đem tiện nhân kia kéo xuống đánh ba mươi đại bản, đánh xong đưa về Giang phủ, hỏi một chút Giang đại nhân, hẳn đây là đang khiêu khích bốn vương sao?"

Lời vừa nói ra, mắt Giang Vũ Điệp tối sầm, trực tiếp ngắt đi.

Thủ hạ Tiêu Cửu Uyên chính là Bạch Diệu vung tay lên, liền có người đem Giang Vũ Điệp đi ra ngoài đánh bằng roi, sau đó đưa về Giang phủ đi.

Trước cửa phòng đấu giá Huyền Thiên, Tiêu Cửu Uyên xử lý xong Giang Vũ Điệp, lạnh lùng nhìn Vân Thiên Vũ một, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, nhắc chân liền hướng phòng đấu giá Huyền Thiên đi tới.

Thái tử Tiêu Thiên Ngự cùng đám người Tiêu Dạ Thần cũng nổ gót đi theo, thời điểm Tiêu Dạ Thần đi qua người Vân Thiên Vũ, nhỏ giọng nói: "Vũ Mao, đi, tiến vào."

Vân Thiên Vũ gật đầu một, dẫn Tiểu Linh Đang cùng Họa Mi đi theo, một đường hướng phòng đấu giá Huyền Thiên đi tới.

Người phía sau cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, nghĩ đến lúc trước Giang Vũ Điệp gặp phải trừng phạt, mọi người mặt trắng bệch quay đầu đi vào trong.

Đồng thời không ít người trong lòng âm thầm suy đoán, Tiêu Cửu Uyên tại sao không có hủy hôn với Vân Thiên Vũ, bây giờ còn ra tay bảo vệ nàng.

Này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a.

Mọi người không nghĩ ra, cuối cùng cả đám người lục tục đi vào phòng đấu giá Huyền Thiên.

Đám người phía sau Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch, sắc mặt không nói ra được khó coi, từ đầu tới cuối, Vân Thiên Vũ cũng không có liếc hẳn một.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 137: Phòng Đấu Giá Huyền Thiên

Cả khuôn mặt Tiêu Thiên Dịch biến sắc thay đổi nhìn người trước mặt, bên cạnh không xa Vân Thiên Tuyết sắc mặt không nói ra được khó coi, ngón tay nắm chặt đứng lên, tại sao tất cả mọi người hình như đều bị Vân Thiên Vũ hấp dẫn.

Tiêu Cửu Uyên như thế này, chẳng những có thể dễ dàng tha thứ cho nữ nhân kia đứng ở bên cạnh hắn, còn thản nhiên cùng nữ nhân kia nói chuyện.

Hiện tại vương gia giống như cũng càng ngày càng chú ý đến tiện nhân Vân Thiên Vũ kia.

Không được, đây không phải là tình trạng tốt, hơn nữa nữ nhân kia hôm nay tới phòng đấu giá làm gì?

Vân Thiên Tuyết thật nhanh suy nghĩ, sau đó nghĩ tới sắc mặt của Vân Thiên Vũ, khuôn mặt Vân Thiên Tuyết ngay lập tức biến sắc, chẳng lẽ nữ nhân kia tới phòng đấu giá Huyền Thiên là muốn tranh mua Đan Dược điều trị nhan sắc, nếu như thật có mỹ nhan đan dược như vậy, nữ nhân kia mặt không tốt.

Nữ nhân này mặt không tốt, mà hiện tại cứ như vậy trêu chọc người, nếu như mặt của nàng được điều trị tốt.

Vân Thiên Tuyết cảm giác có chút rét lạnh, người khác không biết, nhưng nàng thì biết, tiện nhân Vân Thiên Vũ đó bề ngoài đẹp đến cỡ nào.

Quá khứ bởi vì quá mức hèn yếu, rất ít ở trước mặt người khác ngẩng đầu, không ai phát hiện chuyện này, nàng ta bây giờ vốn là hấp dẫn người, nếu như kết hợp với gương mặt đó.

Vân Thiên Tuyết mặt tái xanh, bất luận nhẫn nại như thế nào nàng cũng không thể để cho Vân Thiên Tuyết lấy được Dưỡng Nhan Đan.

Vân Thiên Tuyết suy nghĩ, đột nhiên nhẹ giọng khóc sụt sùi đứng lên.

Tiêu Thiên Dịch lập tức tỉnh hồn lại, vội vàng quay đầu nhìn sang, liền thấy khuôn mặt Vân Thiên Tuyết thương tâm nhìn hắn, nàng ta cái gì cũng đều không nói, khẽ cắn môi, đỏ mắt, ủy khuất cực kỳ.

Ngay lập tức trong lòng Tiêu Thiên Dịch áy náy vô cùng, mình tại sao có thể nhìn Vân Thiên Vũ lại quên mất Tuyết Nhi đây, hôm nay Tuyết Nhi mới là khổ chủ.

Tiêu Thiên Dịch đi tới, đưa tay nắm lấy tay của Vân Thiên Tuyết, dịu dàng nói: "Tuyết Nhi, đi thôi, bốn vương nhất định sẽ giúp người rửa sạch những ủy khuất này."

"Cảm ơn Thiên Dịch ca ca."

Vân Thiên Tuyết mềm mại nói chuyện với Tiêu Thiên Dịch, hai người vừa nói chuyện vừa đi vào bên trong.

Ở phía sau Yến Thanh Phong, không nhận được mặt lạnh hừ lạnh: "Nữ nhân này thật có thể giả bộ, biểu ca thế nào lại không nhìn ra đây."

Yến Thanh Phong dứt lời, một bên Yến Kinh Hồng trợn mắt nhìn nàng một, cảnh cáo nói: "Phong nhi, sau này đối với Vân nhi tiểu thư khách

khí một chút, nếu như biểu ca thật cưỡi nàng, ngày sau nàng ta..."

Yến Kinh Hồng chưa nói xong, Yến Thanh Phong tức giận vung tay đi: "Chờ nàng ta thành biểu tấu rồi hãy nói."

Muốn để nàng kêu nữ nhân Vân Thiên Tuyết kia một tiếng biểu tấu, không thể nào.

Bên trong phòng đấu giá Huyền Thiên rất lớn, tổng cộng có hai tầng lầu, lầu một là nơi có diện tích cực lớn, phía trước là Bạch Ngọc đài có hình nửa vòng tròn, ngay giữa Bạch Ngọc đài có một đài cao, đây là nơi chủ trì bán đấu giá, bán đấu giá sư giới thiệu sản phẩm, trưng bày vật đấu giá.

Phía dưới đài cao, bày rất nhiều ghế ngồi, có ghế dựa có kỷ trà, nơi này là nơi để cho khách ngồi, dĩ nhiên phòng đấu giá còn cung cấp nước trà điểm tâm, dĩ nhiên việc này khách nhân có thể lựa chọn điểm tâm, bởi vì chút nước trà cùng điểm tâm là cần tiền.

Nhưng bình thường khách nhân đều sẽ biết nhìn đồ, tất cả người tới đấu giá đều không phải quý nghèo, người nghèo cũng không thể nào đi vào.

Trừ lầu một vị trí bên ngoài bình thường, lầu hai cũng không có thiếu khách quý, nhả gian của khách quý được thiết kế hình nửa vòng tròn, từ cao phía trên nhìn ra bên ngoài có thể thấy rõ ràng, còn lại đều là nhả gian, vừa đúng có thể đối mặt đài cao, tình huống trên đài cao thấy rất rõ ràng.

Bất quá phòng đấu giá không nhất định tới nhả gian, tất cả nhả gian ở đây trước cũng đã xác định, thậm chí có không ít nhả gian đều là khách cố định.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 138: Tử Huyết Linh Chi

Vân Thiên Vũ thường ngày chưa từng tới phòng đấu giá Huyền Thiên, hôm nay lần đầu tiên tới, cho nên nàng chỉ có thể ngồi ở một vị trí bình thường của lầu một.

Song khi nàng tính toán đi về phía chỗ ngồi bình thường đó, Tiêu Dạ Thần đi theo sau lưng Tiêu Cửu Uyên lại nói chuyện: "Vũ Mao, người lên đây đi, chúng ta phía trên có một nhã gian đây."

Tiêu Dạ Thần nói xong liền nhìn về Tiêu Cửu Uyên.

Ở phòng đấu giá Huyền Thiên này Tiêu Cửu Uyên có nhã gian vị trí tốt nhất, vị trí của nhã gian cũng thật lớn, nhiều thêm Vũ Mao cũng không ngại, cho nên Tiêu Dạ Thần liền muốn để cho Vân Thiên Vũ cùng tiến lên nhã gian của lầu hai.

Bất quá hăn lo lắng Tiêu Cửu Uyên phản đối, cho nên nói hoàn xong thật nhanh nhìn về Tiêu Cửu Uyên.

Vốn dĩ Tiêu Dạ Thần và Vân Thiên Vũ cũng cho là Tiêu Cửu Uyên sẽ phản đối, kết quả Tiêu Cửu Uyên dường như không nghe thấy, một đường đi lên lầu hai.

Như vậy đã bày tỏ hăn không phản đối để cho Vân Thiên Vũ đi nhã gian ở lầu hai.

Tiêu Dạ Thần lập tức cao hứng đứng lên, thật nhanh tiêu sái đi đến trước mặt Vân Thiên Vũ nói: "Vũ Mao, đi thôi. Lần hai vị trí đặc biệt tốt, nhìn một chút là thấy được phía dưới mở đầu thứ gì."

Vị trí ở lầu một, phía trước cũng bị các công tử tiểu thư thế gia đặt trước, vị trí ở phía sau một chút, căn bản không thấy được vật bán đấu giá gì đó.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng không có phản đối, vị trí dưới lầu quả thật không tốt, thứ hai, tiền của nàng vẫn còn ở trong tay của Tiêu Cửu Uyên, nàng ngoài trừ muốn lấy Tây Tựu Đan bên ngoài, còn muốn lấy những thứ khác, nếu như Tiêu Cửu Uyên không đồng ý, nàng còn có thể cùng hắn căn cứ vào lý lẽ để tranh luận bảo vệ quyền lợi của mình, tránh khỏi đến lúc đó hắn không trả tiền, mất thế diện.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ không nói thêm gì nữa, liền đi theo sau lưng Tiêu Dạ Thần một đường đi lên lầu hai.

Một màn này ở trong đại sảnh dưới lầu một không ít người thấy được, lần nữa dẫn phát một cuộc nghị luận cao trào, chỉ là không dám lớn tiếng nghị luận.

Bởi vì chuyện này liên quan đến Tiêu Cửu Uyên, một chút không tốt chính là rước họa vào thân, người ở chỗ này thế nhưng không ai dám khiêu khích lửa giận của Tiêu Cửu Uyên.

Lầu trên lầu dưới, rất nhanh dần xếp rất ổn thỏa.

Bán đấu giá sư của phòng đấu giá lên đài cao, bán đấu giá chính thức bắt đầu.

"Hoan nghênh các vị khách nhân tôn quý quang lâm đến phòng đấu giá Huyền Thiên một tháng một lần bán đấu giá của chúng tôi, đầu tiên đây, ta muốn tiết lộ tin tức nho nhỏ cho các vị khách nhân, lần này trong các vật

phẩm bán đấu giá có không ít đồ tốt, nhất định sẽ không để cho các vị khách nhân thất vọng."

Bán đấu giá sư là một người rất giỏi làm nóng bầu không khí, lời đạo đầu trong nháy mắt nâng cao không khí lên, bên dưới lầu một trong đại sảnh có người quát lên: "Đừng nói nhảm, bắt đầu nhanh lên đi."

"Nhanh chóng đem hàng tốt nhất tới, chúng ta muốn nhìn một chút có hay không khoe khoang quá lời."

"Đúng vậy, nhanh bắt đầu đi, chỉ mong có thể lấy được vật ta muốn."

Bán đấu giá sư nhìn không khí trước mặt, hài lòng nhẹ cười lên, đồng thời vung tay lên: "Hôm nay vật phẩm bán đấu giá đầu tiên chính là một gốc dược liệu khoảng chừng ba trăm năm, chính là luyện đan và chế dược hàng cao cấp, Tử Huyết Linh Chi."

Theo bán đấu giá sư vừa dứt lời, phía sau đài cao có người bưng một khay ra ngoài, trên khay trù lên một tấm khăn màu đỏ, nhất thời không thấy rõ đồ vật bên trong, nhưng bán đấu giá sư cũng không có để cho mọi người chờ đợi quá lâu, đưa tay lấy tấm vải đỏ xuống, bên dưới tấm vải đỏ quả nhiên là Tử Huyết Linh Chi, mặc dù không biết đến tốt cùng là bao nhiêu năm.

Nhưng phòng đấu giá Huyền Thiên đưa ra vật phẩm gì, luôn luôn có phẩm chất bảo đảm, những thứ này không ai lo lắng.

Trên đài bán đấu giá sư đã đưa ra giá ban đầu: "Năm ngàn lượng là giá quy định, xin các vị ra giá."

Dưới đài lập tức liền có người bắt đầu mạnh mẽ ra giá, Tử Huyết Linh Chi ba trăm năm cũng ít khi thấy được, hơn nữa Tử Huyết Linh Chi là dược liệu luyện chế Bồ Huyết Đan tốt nhất, coi như không phải là luyện đan sư,

Tử Huyết Linh Chi đối với bổ huyết cũng có công dụng rất lớn, bên dưới khán đài thi nhau ra giá có không ít vị là đại phu.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 139: Không Giải Thích Được Tức Giận

Các nhả gian trên lầu hai ngược lại không có động tĩnh gì, mọi người ở đây đều chờ đợi vật bán đấu giá phía sau, bởi vì càng về sau, đồ càng tốt, cho nên vật mở đầu gì đó cũng không có người vội vã kêu giá.

Tử Huyết Linh Chi mặc dù tốt, bất quá đối với bốn người của đại gia tộc mà nói, cũng không hiếm lạ, cho nên không ai hành động.

Nhưng ngược lại với không khí bên trong một gian nhả ở lầu hai, Vân Thiên Vũ có chút đỏ mắt nhìn ra phía ngoài.

Tử Huyết Linh Chi chính là đại bổ khí huyết, nếu như có người mất máu quá nhiều, sau khi sử dụng, lập tức thấy hiệu quả, mặc dù không phải là Đan Dược, nhưng hiệu quả cũng sẽ không quá kém.

Vân Thiên Vũ đang nhìn, Tiêu Dạ Thần ngồi ngay gần bên trong nhả gian lại không nhìn được mở miệng hỏi: "Vũ Mao, người có phải hay không nhìn trúng gốc cây Tử Huyết Linh Chi này, nếu như nhìn trúng thì..."

Tiêu Dạ Thần nói xong, Vân Thiên Vũ lập tức lắc đầu, nàng hôm nay tới chủ yếu là mua Tẩy Tủy Đan, đối với Tử Huyết Linh Chi cũng không bắt buộc.

Vân Thiên Vũ thu hồi tầm mắt nhìn về Tiêu Dạ Thần: "Không cần, chờ một chút đi, ta nghĩ phía sau khẳng định còn có đồ tốt."

Tiêu Dạ Thần gật đầu một: "Vây cũng được, rất nhiều đồ tốt cũng ở phía sau đây."

Ba người vừa nói chuyện, lầu dưới kêu giá đã đạt tới một vạn lượng.

Bất quá lực chú ý của Vân Thiên Vũ đã không còn đặt trên Tử Huyết Linh Chi, mà chuyển đến thích khách ám sát nàng lần trước, không biết bọn Tiêu Dạ Thần có hay không tra rõ người áo đen sau lưng điều khiển chưa.

"Tiêu Dạ Thần, thích khách ám sát ta lúc trước thẩm tra như thế nào, có hay không tra rõ người sau lưng bọn họ là ai."

Tiêu Dạ Thần lắc đầu: "Không có tra được người giật dây chân chính, có điều tra được một tin, những người này là các sát thủ truy hồn, có người tổn tiền thuê bọn họ tới giết người, Cửu hoàng thúc đã cho người đi thăm dò, kẻ sau lưng bỏ tiền thuê đám người nguy hiểm như vậy đến tột cùng là ai?"

Vân Thiên Vũ hơi gật đầu một: "Vây Thanh Linh cường giả và Lục Linh cường giả cũng là sát thủ truy hồn."

Tiêu Dạ Thần lắc đầu: "Ba người kia không phải là sát thủ truy hồn."

Ánh mắt Vân Thiên Vũ sâu xa, nghiêm túc suy nghĩ, đến tột cùng là người nào thuê sát thủ truy hồn tới giết nàng.

Đột nhiên nàng nghĩ đến Liễu thị Vĩnh Ninh Hậu phủ, nàng nhớ tới Liễu thị nhìn nàng với ánh mắt sắc bén vô cùng, ánh mắt hung ác như vậy, quả thật không giống như một phụ nhân nên có.

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn về Tiêu Dạ Thần, trầm giọng nói: "Các người phái người âm thầm điều tra một chút Liễu thị Vĩnh Ninh Hậu phủ xem một chút, nhìn sau lưng bà có cái gì khác người không."

Vân Thiên Vũ dứt lời, Tiêu Dạ Thần kinh sợ: "Người sẽ không nói kẻ giết người kia, chính là phu nhân của Vĩnh Ninh Hạo phủ phái ra đi, điều này không quá có thể đi. Nếu như là bà ta phái người, trong tay bà ta tại sao có thể có Thanh Linh cường giả cùng Lục Linh cường giả, coi như Vĩnh Ninh hạo Vân Lô, bên người chỉ sợ cũng không có cao thủ lợi hại như vậy."

Vân Thiên Vũ lắc đầu: "Ta không biết Thanh Linh cường giả và Lục Linh cường giả kia có phải hay không là người của Liễu thị, nhưng ta cảm thấy Liễu thị này không đơn giản, chúng ta không thể phớt lờ."

Vân Thiên Vũ nói xong, Tiêu Dạ Thần lập tức gật đầu một: "Tốt, vậy chúng ta trở về sẽ cho người đi thăm dò."

Hắn nói xong nhớ liền nhớ tới bên trong nhà gian còn có một Tiêu Cửu Uyên, quay đầu nói: "Cửu hoàng thúc, người xem nên cử người nào đi sẽ tốt?"

Ánh mắt của Tiêu Cửu Uyên vô cùng âm u, lạnh lẽo từ trong con ngươi bắn ra ngoài, nhưng so với thường ngày còn lạnh hơn mấy phần.

Tiêu Dạ Thần hậu tri hậu giác phát hiện một chuyện, Cửu hoàng thúc đại nhân giống như tức giận? Người nào trêu chọc hắn.

Hắn quay đầu nhìn về Vân Thiên Vũ, người này thế nào?

Vân Thiên Vũ trực tiếp nhún nhún vai, bày tỏ không biết.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 140: Đấu Giá Hoán Nhan Đan

Giữa hai người Tiêu Dạ Thần và Vân Thiên Vũ không tiếng động qua lại, khiến cho Tiêu Cửu Uyên sắc mặt càng lạnh hơn, mâu quang thâm trầm hơn, môi mỏng mím lại thật chặt, mâu quang lạnh lẽo nhìn Tiêu Dạ Thần, sau đó nhìn về Vân Thiên Vũ, cuối cùng không nói, quay đầu nhìn về đài bán đấu giá phía ngoài.

Cả hai người Tiêu Dạ Thần và Vân Thiên Vũ gương mặt không rõ chuyện gì, bất quá thấy Cửu hoàng thúc người tức giận, bọn họ cũng không dám nói thêm nữa.

Phía ngoài trên đài đấu giá, đã liên tục đấu giá được ba vật phẩm, đều là dược liệu tương đối trân quý.

Vật phẩm thứ tư, lại là Đan Dược.

"Đây là Vân Lam Tông luyện đan sư luyện chế ra Hoán Nhan Đan, các vị nên biết Vân Lam Tông tông chủ, rõ ràng tuổi đã hơn bảy mươi, nhưng vẫn như một thiếu nữ mỹ diễm vô song, tông chủ tại sao có thể xinh đẹp như vậy, nguyên nhân chính là bởi vì tông chủ thường dùng Hoán Nhan Đan, Hoán Nhan Đan là đan dược dùng mười loại dược liệu trân quý luyện chế mà thành, có thể khiến màu da từ trong tới ngoài rực rỡ hẵn lên, một loại mềm mại như ngọc."

Bán đấu giá sư miệng lưỡi lưu loát nói, phía dưới có không ít cô gái động tâm.

Đặc biệt một vài nữ tử có dáng dấp xấu xí, màu da không tốt, mặc dù thân phận trân quý, nhưng bởi vì bản thân dáng dấp xấu xí, mà không dám trèo cao các công tử đại tộc thế gia, nhưng nếu như có Hoán Nhan Đan này, các nàng đã có thể có tư cách cùng người khác cạnh tranh.

Cho nên khi bán đấu giá sư kêu mở miệng kêu giá: "Hoán Nhan Đan, giá đấu giá một vạn lượng."

Một vạn lượng không coi là nhiều, phía dưới rất nhanh bắt đầu kêu giá.

Trong nhĩ gian lâu hai chỗ của Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Dạ Thần cũng hứng thú, thật nhanh tiến tới trước cửa sổ nói: "Đây chính là đồ tốt, Vũ Mao, ta giành lấy cho người ăn vào, nói không chừng các vết sẹo trên mặt người có thể giảm bớt đi, nếu như xóa vết sẹo, người nhất định rất đẹp."

Trực giác của Tiêu Dạ Thần cho rằng Vân Thiên Vũ rất đẹp.

Vân Thiên Vũ đang muốn nói chuyện, Tiêu Cửu Uyên một bên vẫn không nói gì quay đầu nhìn sang, ánh mắt âm trầm lãnh mị, khóe môi đột nhiên vẽ ra nụ cười tự tiểu phi tiểu: "Tiêu Dạ Thần, người cùng nàng rất tốt sao? Có muốn hay không bốn vương tác thành một đôi."

Trong nhĩ gian, Tiêu Dạ Thần cùng Vân Thiên Vũ hai người đồng thời rút rút khóe miệng, trong lòng cuối cùng hiểu một chuyện.

Vị gia này sở dĩ tức giận, là bởi vì hai người bọn họ tự ý nói chuyện, không để ý tới hân, cho nên vị gia này khó chịu.

Vân Thiên Vũ biết Tiêu Cửu Uyên vì chuyện gì khó chịu, trong lòng hờ lạnh, đáng đời, cũng không để ý người.

Tiêu Dạ Thần thì không giống với Vân Thiên Vũ hờ lạnh, ngược lại rất nghiêm túc đang suy nghĩ về vấn đề này.

"Thật ra thì gần đây cùng Vũ Mao chung sống, ta cảm thấy cũng không phải là không thể tiếp nhận nàng, nếu không..."

"Ha ha, bốn vương cũng không biết, người khi nào thì thay đổi khẩu vị, không yêu mỹ nhân lại yêu xấu nữ."

Tiêu Cửu Uyên lạnh lẽo châm chọc Tiêu Dạ Thần, thuận tiện âm trầm nói: "Xem ra người là thật đã quên lời bốn vương nói."

Sắc mặt của Tiêu Dạ Thần tái nhợt, nghĩ tới lúc trước Tiêu Cửu Uyên cảnh cáo, cùng Vân Thiên Vũ giữ vững khoảng cách, bởi vì trước mắt Vân Thiên Vũ chính là Ly thân vương phi tương lai, hắn và nàng đi gần nhau, nếu như truyền ra tin đồn cho chuyện trà dư tửu hậu, chính là đối với Ly thân vương phủ bất kính, cho nên nếu hắn cùng Vân Thiên Vũ thân thiết, Tiêu Cửu Uyên sẽ đưa hắn vào vào Long Lân quân đi.

Vừa nghĩ tới Long Lân quân, Tiêu Dạ Thần lập tức ngoan ngoãn: "Vâng, ta đã biết Cửu hoàng thúc."

Tiêu Dạ Thần vừa mới nói xong, bên người Vân Thiên Vũ đột nhiên kêu thành tiếng: "Một vạn tám ngàn lượng."

Âm thanh trong trẻo lạnh lùng đột ngột vang lên, dọa Tiêu Dạ Thần giật mình, hắn thật nhanh quay đầu nhìn sang, liền thấy hai mắt Vân Thiên Vũ lạnh lùng nhìn bên ngoài, cùng người khác đấu giá Hoán Nhan Đan.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 141: Lấy Được Đan Dược

Tiêu Dạ Thần biết, nhất định là lời nói lúc này của Cửu hoàng thúc, để cho Vũ Mao mất hứng, suy nghĩ một chút nữ nhân nào nguyện ý nghe được người khác nói bản thân mình là xấu nữ chứ.

Tiêu Dạ Thần có lòng muốn nói nhiều thêm đôi câu, nhưng khi nhìn đến ánh mắt thâm trầm của Tiêu Cửu Uyên nhìn theo hắn, không dám nhiều lời nữa.

Vân Thiên Vũ vừa gọi, trong đại sảnh lầu một, có chút an tĩnh, người ra giá lúc trước không dám cùng Vân Thiên Vũ tranh đoạt.

Bởi vì mọi người ở đây vẫn chưa quên chuyện Tiêu Cửu Uyên che chở Vân Thiên Vũ lúc trước, bọn họ cùng Vân Thiên Vũ cạnh tranh có thể hay không chọc giận Tiêu Cửu Uyên đây, chọc giận Tiêu Cửu Uyên cũng không phải là chuyện tốt gì.

Trong lúc nhất thời, trong phòng đấu giá Huyền Thiên, yên tĩnh như không có người, mọi người đều nhìn lên nhĩ gian lầu hai.

Hai mắt Vân Thiên Vũ trong trẻo lạnh lùng nhìn bên ngoài, khóe môi vẽ ra nụ cười tự tiểu phi tiểu, nàng cũng không tin không có người nào cùng nàng đấu giá.

Vân Thiên Vũ suy đoán không sai, trong một nhĩ gian khác ở lầu hai, ngay lúc này có người đang nói chuyện rất kích động.

Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch bảo quận chúa của Yến Bắc Vương Phủ là Yến Thanh Phong ra giá cùng Vân Thiên Vũ cạnh tranh, đáng tiếc Yến Thanh Phong lại không để ý tới hắn.

"Biểu ca, người nói, có phải hay không vừa rồi nữ nhân này đưa ra chủ ý, tại sao để cho ta gánh chịu tiếng xấu."

Trên mặt Vân Thiên Vũ có vết sẹo, nếu như nàng cùng Vân Thiên Vũ đấu giá giành lấy Hoán Nhan Đan, nhất định sẽ đưa tới sự chỉ trích của người khác, nàng mới không làm việc ngốc này, hơn nữa chuyện này rõ ràng là chủ ý của tiện nhân Vân Thiên Tuyết kia, nàng để ý đến nàng ta mới là lạ.

Sắc mặt Tiêu Thiên Dịch tối sầm, kiêu căng nham hiểm nhìn về Yến Thanh Phong nói: "Ta chính là muốn giáo huấn nữ nhân kia một chút, nàng ta chẳng những hủy đi danh dự của Tuyết Nhi, lại còn can đảm hạ độc bốn vương, bốn vương sao có thể tha cho nàng ta, nếu như nàng ta muốn có Hoán Nhan Đan, thì nhất định phải xin lỗi Tuyết Nhi cùng bốn vương, nếu như nàng ta nói xin lỗi, bốn vương tự đưa Hoán Nhan Đan cho nàng ta." Tiêu Thiên Dịch nói xong, trong nháy mắt, con ngươi Vân Thiên Tuyết hơi u ám, khóe môi cười lạnh, nàng cho Vân Thiên Vũ mới là lạ, hơn hết nàng đối với Vân Thiên Vũ hiểu rõ, nữ nhân kia chỉ sợ sẽ không nói xin lỗi nàng, cho nên Hoán Nhan Đan này, tiện nhân kia không lấy được.

Trong nháy mắt, thế tử Yến Kinh Hồng của Yến Bắc Vương Phủ cũng không tán thành cùng Vân Thiên Vũ tranh giành Hoán Nhan Đan chuyện này bọn họ làm, tuyệt không lấy lòng, còn có hắn cũng cảm thấy biểu huynh quá mức tin vào lời nói của Vân Thiên Tuyết, đây không phải là chuyện tốt.

"Biểu ca, ta xem chuyện này hay là thôi đi, bởi vì Vân Thiên Vũ trước mắt là người mà Ly thân vương gia bảo vệ, chúng ta và nàng ta công khai tranh giành Hoán Nhan Đan, tuyệt đối không phải chuyện tốt gì."

Hai mắt Tiêu Thiên Dịch tối lại, một bên Vân Thiên Tuyết nhìn thấy rõ hắc chần chờ, lập tức ôn nhu nói: "Tính toán một chút, Thiên Dịch ca ca, chúng ta không dạy dỗ tỷ ấy, ta nhiều nhất cũng chỉ là bị tỷ ấy khi dễ một chút, còn Thiên Dịch ca ca bị tỷ ấy hạ độc, nhưng sau lưng tỷ ấy có Ly thân vương gia đây."

Vân Thiên Tuyết không nói thì thôi, vừa nói liền đâm trúng nỗi đau trong lòng Tiêu Thiên Dịch, không sai, Tiêu Cửu Uyên là người quyền cao chức trọng, thân phận tôn quý, nhưng hắc thua hắc ta sao? Hắc ta chẳng qua chỉ là đệ đệ của hoàng thượng, mà hắc lại là con trai của hoàng thượng, hắc có cần thiết sợ hắc ta sao? Huống chi đây là bán đấu giá công khai, người nào ra giá cao thì người đó đạt được.

Tiêu Thiên Dịch nghĩ như thế, lập tức gọi Lam Dật tới đây, phân phó Lam Dật mấy câu.

Lam Dật xoay người đi ra ngoài làm việc, sau lưng trong nhĩ gian, hai huynh muội Yến Kinh Hồng và Yến Thanh Phong của Yến Bắc Vương phủ im lặng nhìn nhau, quay đầu nhìn về Vân Thiên Tuyết, ánh mắt không nói ra được rét lạnh.

Trên đài đấu giá, bán đấu giá sư đã gõ búa xuống: "Nếu không ai ra giá cao hơn, Hoán Nhan Đan liền thuộc về Vĩnh Ninh Hậu phủ..."

Bán đấu giá sư người vẫn chưa nói ra chữ cuối cùng, trong một nhĩ gian ở lầu hai, đột nhiên vang ra một thanh âm thanh tú.

"Hai vạn hai."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 142: Tính Toán Của Tuyên Vương

Cô gái vừa ra dứt lời, hô một tiếng, phòng đấu giá Huyền Thiên, lầu trên lầu dưới tất cả mọi người nhìn về người ra giá, người này thật đủ can đảm, vậy mà dám can đảm công khai cùng Vân Thiên Vũ tranh giành, nàng ta đây là không sợ Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên trả thù sao?

Đợi đến mọi người quay đầu nhìn lại, phát hiện người vừa ra giá hẳn là nữ nhi của Sở bộ Thượng Thư Lục đại nhân Lục Uyển Nhi.

Trong lòng mỗi người đều than thở, Lục gia thật sự đủ can đảm.

Bất quá Vân Thiên Vũ không để ý tới người khác, mà cùng Lục Uyển Nhi mạnh mẽ nâng giá.

"Hai vạn năm."

"Ba vạn."

Hai người cạnh tranh ra giá, mà mỗi một lần cũng tăng giá năm ngàn lượng.

Lầu dưới trong đại sảnh, mọi người thấy phải trợn mắt há hốc mồm, Hoán Nhan Đan này có giá khoa trương như vậy sao.

Bên trong phòng trên lầu hai của Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Dạ Thần sắc mặt khó coi, ngón tay nắm chặt phát cú nói: "Tiện nhân này thế nhưng dám cả gan ra giá, trở về ta sẽ không tha cho nàng ta."

Tiêu Cửu Uyên lạnh nhạt cảnh cáo nói: "An phận chút."

Tiêu Dạ Thần không lên tiếng, bất quá chỉ trong chốc lát, không cam lòng quay đầu nhìn về Tiêu Cửu Uyên: "Cửu hoàng thúc, nàng ta rõ ràng là đang đánh vào mặt của người, người nhin được."

Khóe môi Tiêu Cửu Uyên cười như không cười, bí hiểm mở miệng: "Cùng một nữ nhân so đo cái gì."

Tiêu Thiên Dịch ơi Tiêu Thiên Dịch, không nghĩ tới người lại để lộ Lục gia ra, người thật đúng là tính toán không chu đáo, người ngay cả một nữ nhân cũng không bằng.

Mắt phượng của Tiêu Cửu Uyên u ám nhìn về Vân Thiên Vũ, khuôn mặt như có điều suy nghĩ.

Một bên Tiêu Dạ Thần ở chỗ này không cam lòng nói: "Nhưng gương mặt của Vũ Mao cần Hoán Nhan Đan, nếu như có Hoán Nhan Đan này, nói không chừng vết sẹo trên mặt nàng sẽ được chữa trị."

Tiêu Cửu Uyên nghe lời nói quan tâm của Tiêu Dạ Thần, trong lòng khó chịu cực kỳ, hắn nhìn Tiêu Dạ Thần, người này có phải hay không quan tâm quá mức, trước mắt Vân Thiên Vũ chính là Ly thân vương phi của hắn.

"Tiêu Dạ Thần, ta phát hiện người gần đây thật rất rảnh rồi."

Xem ra hắn có nên đưa y đi Long Lâm quân huấn luyện.

Tiêu Cửu Uyên vừa nói, Tiêu Dạ Thần kinh hoàng, vội vàng ngậm chặt miệng, không bao giờ ... mở miệng nói chuyện nữa.

Người này là thật động tâm tư muốn đưa hắn đến Long Lâm quân, hắn vẫn là an phận chút đi.

Tiêu Dạ Thần không nói lời nào, Tiêu Cửu Uyên không vui nói: "Người cho rằng nàng thật muốn lấy Hoán Nhan Đan."

Chẳng qua là vì muốn bẫy Tiêu Thiên Dịch mà thôi, mục đích thực sự của nàng là Tẩy Tủy Đan, bất quá Tiêu Cửu Uyên mặc dù biết mục đích thật sự của Vân Thiên Vũ là Tẩy Tủy Đan, nhưng vẫn là có chút...

Vân Thiên Vũ thật không muốn chữa khỏi mặt của mình sao?

Lời này nếu như hỏi Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ khẳng định trả lời muốn, nhưng vấn đề là tốn mấy vạn lượng bạc giành lấy Hoán Nhan Đan, nàng cảm thấy không đáng giá, nàng tình nguyện để bản thân từ từ chữa trị.

Chính nàng trị, chỉ là chậm một chút mà thôi, nếu có tiền dư như vậy, nàng thà rằng lấy một vật hữu dụng.

Trong phòng, Vân Thiên Vũ tự nhiên nghe được lời của Tiêu Cửu Uyên, không có nghĩ tới tên này lại đoán được suy nghĩ của nàng, nàng thật muốn quay đầu hỏi Tiêu Cửu Uyên một chút, người là con giun trong bụng ta sao? Tại sao ta muốn cái gì, người cũng biết vậy.

Nhưng mà lúc này nàng đang bận rộn cùng Lục Uyển Nhi đấu giá đây.

Ngược lại trong nhĩ gian Tiêu Dạ Thần một mặt không hiểu: "Cửu hoàng thúc, người nói lời này có ý gì, Vũ Mao không muốn lấy Hoán Nhan Đan, nàng và người ta cạnh giá bao nhiêu."

Tiêu Cửu Uyên không thêm quan tâm đến lý lẽ của Tiêu Dạ Thần, cùng người ngu ngốc nói chuyện thật quá mệt mỏi, hắn quay đầu nhìn về Vân Thiên Vũ.

Phát hiện nữ nhân này mặc dù trên mặt có vết sẹo, nhưng cho tới nay cũng không thấy tự ti, cả người không nói ra được thông dong lạnh nhạt,

nếu như nữ tử tâm thường, chỉ sợ sớm thương tâm tuyệt vọng, cho nên nữ nhân cùng những nữ tử khác không giống nhau.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngũ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 143: Hành Động Ngũ Xuân

Tiêu Cửu Uyên không chút để ý quan sát Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ vẫn chuyên tâm cùng Lục Uyển Nhi đấu giá: "Năm vạn năm ngàn lượng."

Vân Thiên Vũ lần nữa ra giá, lần dưới tất cả mọi người đã nhìn đến ngây người.

Hai người kia điên rồi, Vân Thiên Vũ điên bọn họ có thể hiểu được, nhưng nữ nhân này khuôn mặt đã bị hủy, muốn lấy Hoán Nhan Đan để chữa trị khuôn mặt, nhưng Lục Uyển Nhi là tại sao.

Lục Uyển Nhi lần nữa tăng giá: "Sáu vạn lượng."

Bên này Vân Thiên Vũ nhún vai một, hướng về phía Lục Uyển Nhi nói: "Tốt lắm, Lục tiểu thư, người tài đại khí thô, sáu vạn lượng, Hoán Nhan Đan thuộc về người."

Đối diện Lục Uyển Nhi không nhận được cười đắc ý đứng lên, hừ, người muốn giành với bốn tiểu thư sao, việc mà Tuyên vương điện hạ phân phó ta làm, ta tất nhiên phải hoàn thành nó, như vậy ngày sau điện hạ chắc chắn xem trọng ta.

Trên đài bán đấu giá sư gõ búa ba lần, Hoán Nhan Đan sáu vạn lượng thuộc về Lục Uyển Nhi.

Nhưng kế tiếp bán đấu giá sư lại bắt đầu vật phẩm mới, trong nháy mắt làm cho cả phòng đấu giá mọi người trợn tròn mắt.

"Sinh Phu Đan, viên thuốc này, có thể tái tạo da thịt, bất kể trên mặt hoặc trên người bị thương, hoặc từng có vết sẹo, chỉ cần dùng viên thuốc này, liền dễ dàng xóa bỏ các vết sẹo, da vẻ trong nháy mắt trở nên xinh đẹp."

Bán đấu giá sư dứt lời, trong đại sảnh lâu một, mọi người suy nghĩ, chẳng lẽ hôm nay đan dược này chính là vì Vân Thiên Vũ chuẩn bị, đầu tiên là một viên Hoán Nhan Đan, sau đó lại thêm một viên Sinh Phu Đan, hơn nữa so với Hoán Nhan Đan, Sinh Phu Đan dường như thích hợp với Vân Thiên Vũ hơn.

Trên đài bán đấu giá sư đã mở giá bắt đầu: "Một vạn năm ngàn lượng."

Lầu một không có người nào mở miệng đấu giá, rõ ràng là Vân Thiên Vũ, bọn họ cũng không dám cùng Tiêu Cửu Uyên người đối nghịch.

Bất quá Lục Uyển Nhi có thể hay không?

Vân Thiên Vũ đã kêu giá: "Hai vạn lượng."

Mọi người theo bản năng ngẩng đầu nhìn về nhĩ gian của Lục Uyển Nhi, quả nhiên thanh âm của Lục Uyển Nhi lần nữa vang lên: "Hai vạn năm ngàn lượng."

Lục Uyển Nhi hừ lạnh, nữ nhân này muốn trở nên xinh đẹp, nằm mơ đi.

Lục Uyển Nhi lần nữa cùng Vân Thiên Vũ cạnh tranh nâng giá, trong đại sảnh lâu một, mọi người bắt đầu bội phục bản lĩnh của Lục Uyển Nhi, có khí phách.

Vân Thiên Vũ lúc này đã có chút không nhìn được, trực tiếp đưa ra giá: "Bốn vạn lượng."

Oanh một tiếng, lầu dưới một mảnh tiếng nghị luận, cái gì cũng nói, bất quá mọi người đại khái nhận định Vân Thiên Vũ đối với Sinh Phu Đan thề nhất định phải đoạt được, cho nên mới phải mở miệng tăng thêm một vạn năm ngàn lượng, không ai biết Vân Thiên Vũ là có chút chán ghét, cho nên mới phải trực tiếp tăng giá.

Sắc mặt của Lục Uyển Nhi có chút khó coi, nói thật ra một viên Hoán Nhan Đan và một viên Sinh Phu Đan, vậy mà ra giá cao như vậy, nàng ta có chút nhức nhối, nhưng mà vương gia lúc trước để cho Lam Dật tới nói với nàng ta, bất kể giá cao bao nhiêu cũng không được để cho Vân Thiên Vũ được như ý, nàng ta không thể làm gì khác hơn là làm theo.

Đấu giá tiếp tục, bên trong nhả gian của Tiêu Thiên Dịch.

Yến Bắc Vương Phủ thế tử Yến Kinh Hồng vẻ mặt không đồng ý nhìn biểu huynh, vốn dĩ bản thân hắn nghĩ rằng biểu huynh làm việc luôn luôn có chừng mực, nhưng lần này, biểu huynh rõ ràng luống cuống, Lục gia vốn là thế lực ngầm của biểu huynh, hiện tại bị hắn làm thành như vậy, chỉ sợ thái tử và các vương gia khác sẽ biết Lục gia là người của hắn.

"Biểu huynh, hay là thôi đi."

Sắc mặt Tiêu Thiên Dịch hết sức khó coi, nói thật ra hắn đã ý thức được mình có chút ngu xuẩn, vì cùng Vân Thiên Vũ tranh, mà lộ ra lá bài tẩy của mình, đây cũng không phải chuyện tốt.

Lục gia chính là Lại bộ Thượng Thư, Lại bộ trông coi quản lý thay đổi quan viên, nếu như hắn muốn sắp đặt người của hắn vào dễ dàng hơn nhiều, nhưng bây giờ bị hắn làm cho bại lộ, sau này biết bao nhiêu người sẽ nhìn chằm chằm Lại bộ, gây sự với hắn, thậm chí rất có thể Lục gia sẽ vì vậy mà bị người nhổ cò tận gốc.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngư Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 144: Công Khai Quan Hệ

Tiêu Thiên Dịch càng nghĩ càng nổi giận, hăn biết mình gần đây bởi vì cùng Vân Thiên Vũ đấu, đã có chút cuồng loạn.

Đây không phải là hiện tượng tốt.

Tiêu Thiên Dịch không nói thêm gì nữa, nhưng bây giờ đã bắt đầu, chẳng lẽ muốn thu tay lại, thu tay, người khác tra được Lục Uyển Nhi là hăn chỉ điểm, vậy hăn chẳng những thất sách, ngay cả mặt mũi cũng mất.

Cho nên Tiêu Thiên Dịch khoát tay: "Tốt lắm, nếu đã như vậy, liền yên lặng theo dõi kỳ biến đi."

Yến Kinh Hồng và Yến Thanh Phong không nói thêm gì nữa, ánh mắt của Yến Thanh Phong giống như dao găm thẳng khoét Vân Thiên Tuyết, nữ nhân này rõ ràng chính là họa thủy.

Vân Thiên Vũ cùng Lục Uyển Nhi đấu giá đã vào một giá cả rất cao, tám vạn lượng.

Tiêu Thiên Dịch nghe vậy, sắc mặt có chút tối, tổn tám vạn lượng tranh giành một Sinh Phu Đan nói ra bị người cười ngạo.

Hăn hiện tại coi như là tiến thối lưỡng nan, Tiêu Thiên Dịch trong lòng phiền não không dứt, đang suy nghĩ nếu như cạnh tranh nữa, chẳng những mất mặt còn mất tiền tài, không bằng thu tay lại đi.

Bất quá không đợi được hăn ra lệnh cho Lam Dật đi ngăn cản Lục Uyển Nhi, giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Vân Thiên Vũ vang lên: "Lục tiểu thư hảo khí phách, tốt, Sinh Phu Đan thuộc về người."

Nói thật ra, mặc dù tiền này không cần Lục Uyển Nhi đưa, nhưng sắc mặt Lục Uyển Nhi vẫn biến thành màu đen, thầm cắn răng cười khế: "Vân tiểu thư khách khí."

Nói thật ra nàng còn không dám gây khó dễ Vân Thiên Vũ như thế nào, chỉ có thể khách khí chào hỏi.

Chỉ là Lục Uyển Nhi vừa mới nói xong, Vân Thiên Vũ lại nói: "Thật ra thì ta cũng không phải quá muốn Hoán Nhan Đan và Sinh Phu Đan, chỉ là muốn xem một chút có thể hay không có người không muốn thấy ta được tốt lành, từ đó ra tay ngăn cản ta, tất nhiên ta lúc trước đã từng đắc tội qua người khác."

Trong lời nói giòn tan của Vân Thiên Vũ vang lên, quay về nhả gian sẽ không nói một câu.

Nhưng người trong đại sảnh dưới lầu một, nghị luận mở ra, lời của Vân Thiên Vũ rất hay nhắc nhở bọn họ một chuyện, đó chính là Lục Uyển Nhi cùng Vân Thiên Vũ cũng không có thù, nàng ta cùng Vân Thiên Vũ ra giá cạnh tranh, rõ ràng là bị người chỉ điểm.

Người có thể sai khiến Lục Uyển Nhi, lại cùng Vân Thiên Vũ có cừu oán? Mọi người vừa nghĩ, trong nháy mắt hiểu rõ, Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch.

Tuy rằng chuyện này rất giống như do Vân Thiên Tuyết làm, nhưng Vân Thiên Tuyết làm sao có thể sai sử Lục Uyển Nhi, cho nên chuyện này chỉ có thể là Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch làm ra.

Trong đại sảnh lầu một rất nhiều người suy đoán ra ngoài, cuối cùng ngẩng đầu thật nhanh nhìn về nhĩ gian của Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch.

Tiêu Thiên Dịch mặc dù ngồi ở trong nhĩ gian, nhưng vẫn như cũ có thể cảm nhận được ánh mắt khác thường từ mọi người.

Nghĩ đến lời nói của Vân Thiên Vũ lúc trước, nàng cũng không phải là muốn lấy được Hoán Nhan Đan và Sinh Phu Đan, chỉ là muốn xem một chút có người nào gây khó dễ cho nàng, nói cách khác nàng đã sớm đoán được có người sẽ cùng nàng đấu giá Hoán Nhan Đan và Sinh Phu Đan.

Mà nàng sở dĩ ra giá, là vì đặt bẫy cho bọn họ chui, chẳng những để cho bọn họ thua lỗ tiền, nàng còn cố ý nói một câu có thâm ý như vậy

Tất nhiên ta lúc trước đắc tội qua người khác.

Nàng đắc tội với ai, không phải là hãn sao? Lần này tất cả mọi người đều biết chuyện hãn chỉ điểm Lục Uyển Nhi.

Quan hệ giữa hãn và Lục gia bày ra trước mặt tất cả những người ở đây.

Tiêu Thiên Dịch không nghĩ tới Vân Thiên Vũ thế nhưng lại âm hiểm xảo quyệt như vậy, ngay từ đầu đã giăng bẫy để cho hãn nhả vào.

Tiêu Thiên Dịch cũng không khống chế được lửa giận trong lòng, bàn tay nắm chặt hung hăng đập xuống bàn trà trước mặt, hung hãn nói: "Vân Thiên Vũ, ngươi rõ ràng đánh vào mặt bốn vương."

Trong nhĩ gian, Vân Thiên Tuyết cũng hiểu ra cái gì, sắc mặt lập tức tái mét, cẩn thận nhìn về Tiêu Thiên Dịch, cũng không dám nói một câu nào nữa.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 145: Thượng Phẩm Tẩy Tủy Đan

Thế tử Yến Kinh Hồng của Yến Bắc Vương Phủ, hai mắt thâm thúy nhìn ra bên ngoài, đại tiêu thư của Vĩnh Ninh Hậu phủ này không đơn giản.

Yến Thanh Phong trực tiếp trợn mắt nhìn Vân Thiên Tuyết, Vân Thiên Tuyết không dám nói câu nào.

Trong nhĩ gian giống như chết yên lặng, dưới lầu lại bắt đầu đấu giá đan dược khác.

Nào là Tăng Linh Đan, Thăng Linh Đan, còn có cái gì Bồ Linh Đan.

Song đều không phải là đan dược mà Vân Thiên Vũ muốn, Vân Thiên Vũ không khỏi có chút thất vọng, trong con người khó nén được mất mát.

Chẳng lẽ hôm nay phòng đấu giá căn bản không có Tẩy Tủy Đan.

Đối diện hai mắt Tiêu Cửu Uyên thâm thúy rơi vào trên người của nàng, nhớ lại chuyện nữ nhân này lúc trước tính kế Tiêu Thiên Dịch, hiện tại Tiêu Thiên Dịch nhất định tức giận hận không giết được nữ nhân này, Tiêu Cửu Uyên không nhịn được nghĩ, rốt cuộc nữ nhân này quá thông minh, hay là Tiêu Thiên Dịch quá ngu ngốc, còn có nữ nhân này từ hôn lễ ngày đó, dường như không phải là nàng của trước kia.

Chuyện gì đã xảy ra?

Tiêu Cửu Uyên đang suy nghĩ, bỗng nhiên phát hiện bản thân mình khi nào để tâm đến một nữ nhân, hẳn lúc nào thì phân tâm vì nữ nhân, nữ nhân thì mắc mớ gì tới hẳn, huống chi nữ nhân này còn là Vân Thiên Vũ.

Tiêu Cửu Uyên suy nghĩ lập tức cười lạnh hai cái, không hề suy nghĩ nhiều, mà nhìn về Vân Thiên Vũ lãnh mị nói: "Bốn vương lúc trước lấy được tin tức, hôm nay phòng đấu giá quả thật có một viên Tẩy Tủy Đan muốn bán đấu giá, cho nên người chờ để đấu giá đi."

Tiêu Cửu Uyên dứt lời, Vân Thiên Vũ sửng sốt một chút, quay đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên, hẳn nói hôm nay phòng đấu giá có Tẩy Tủy Đan, thật hay giả, với lại hẳn sẽ lòng tốt như vậy nói cho nàng biết sao?

Vân Thiên Vũ trong lòng nghĩ như vậy, theo bản năng mở miệng nói: "Người không có gạt ta đi, người từ khi nào thì có lòng tốt như vậy?"

Nàng vừa nói xong, sườn mặt tuần mỹ của Tiêu Cửu Uyên dâng lên một tầng sương lạnh, đồng mâu không nói ra được u ám thâm trầm, hẳn nheo lại mắt phượng, cười lạnh nói: "Nếu không tin, như thế cũng không cần lấy."

Tiêu Cửu Uyên dứt lời, trong đại sảnh lầu một vang lên tiếng của bán đấu giá sư rao hàng: "Vật phẩm cuối cùng hôm nay là một viên Tẩy Tủy Đan, mọi người đều biết, Tẩy Tủy Đan từ trước đã là đan dược rất trân quý, bất kể là đối với người tu luyện linh lực, hay là đối với người luyện võ người mà nói, đều là đồ tốt, luyện chế Tẩy Tủy Đan hao tổn dược liệu lớn hết sức, cho nên Tẩy Tủy Đan hạ phẩm tương đối ít, nhưng hôm nay vừa đúng có một viên Tẩy Tủy Đan, còn là một viên Tẩy Tủy Đan thượng phẩm."

Đan dược cho dù là cùng loại đan dược, nhưng cũng phân chia thượng trung hạ tam phẩm, trong đan dược chứa nhiều tạp chất, chỉ có thể là hạ

phẩm đan dược, tác dụng của hạ phẩm đan dược cũng giảm xuống rất nhiều, chỉ có thượng phẩm đan dược, mới là đan dược tốt.

Không nghĩ tới viên Tẩy Tủy Đan này rốt cuộc lại là một viên đan dược thượng phẩm.

Vân Thiên Vũ kích động ra nhìn quanh bên ngoài, thấy bên lầu dưới trong đại sảnh có không ít người cũng ngẩng đầu nhìn quanh, xem ra có không ít người muốn lấy được Tẩy Tủy Đan.

Chẳng qua là bất kể tốn bao nhiêu ngân lượng, nàng cũng muốn giành được viên Tẩy Tủy Đan này, dù sao nàng cũng có tiền.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, sau lưng nàng bên trong nhĩ gian, có người ha hả cười lạnh.

Tiếng cười lạnh này không nói ra được có thâm ý khác, Vân Thiên Vũ vừa nghe không nhịn được da đầu tê dại, vội vàng quay đầu nhìn sang, liền thấy khuôn mặt anh tuấn của Tiêu Cửu Uyên, phượng mi vi tức, con ngươi tràn đầy thâm trầm kiêu ngạo, môi mỏng vẽ ra nụ cười như có như không.

Vân Thiên Vũ vừa nhìn thấy vẻ mặt hắc như vậy, thật sự sợ hãi giật dửng ngăn cản nàng đấu giá Tẩy Tủy Đan.

Cho nên vội vàng nói: "Ly thân vương gia, ta tiểu nhân đo lòng quân tử, người đại nhân đại lượng ngàn vạn lần cần so đo."

Chờ đến khi bản thân trở nên cường đại rồi tính sổ với hắc sau.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 146: Quang Minh Chính Đại Cướp Đoạt

Vân Thiên Vũ mặc dù đang ở trong lòng oán thầm, nhưng chỉ sợ Tiêu Cửu Uyên nhìn ra, cho nên sắc mặt cho không nói ra được lạnh nhạt.

Tiêu Cửu Uyên nhìn nàng một lát, từ từ mở miệng: "Cho nên ngươi là một tiểu nhân."

Vân Thiên Vũ mặt đen một, cuối cùng cắn răng: "Đúng, ta là tiểu nhân."

"Bốn vương là quân tử."

Vân Thiên Vũ có loại xúc động muốn đánh người, nàng hiện tại muốn lấy được Tây Tủy Đan, hẳn lại ở chỗ này hỏi nàng những lời này, rõ ràng là cố ý.

Nàng nghe lâu dưới dấu giá, chỉ sợ Tây Tủy Đan bị người đoạt được, cho nên trong lòng gấp gáp vô cùng, nhưng lại không thể không trả lời lời của hắn.

"Đúng vậy, vương gia là quân tử, là đại nhân vật, đại nhân có đại lượng."

Lần này được chưa.

Vân Thiên Vũ bình tĩnh nhìn về Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên nhìn nàng biểu hiện tốt vô cùng, cũng khó có khi được không hề làm khó nàng.

"Đấu giá đi."

Vân Thiên Vũ vội vàng quay đầu nhìn về ngoài cửa sổ, lúc này Tây Tủy Đan đã nâng giá ba vạn lượng.

Có không ít người ở đấu giá Tây Tủy Đan, nhìn đáng dấp giá tiền này nhất định không thấp, bất quá Vân Thiên Vũ càng thêm tuyên thệ nhất định phải đoạt được.

Nàng mở miệng muốn cùng người khác đấu giá, không nghĩ tới trong nháy mắt Tiêu Cửu Uyên đột nhiên mở miệng: "Tiêu Dạ Thần, người đi kêu giá."

Tiêu Dạ Thần nhíu mày, hai mắt hoa đào hơi nheo lại nhìn về Tiêu Cửu Uyên, không biết Tiêu Cửu Uyên để cho hắn ra giá là có ý gì? Hơn nữa Vũ Mao giống như toàn tâm toàn ý muốn giành được Tây Tủy Đan, nàng muốn Tây Tủy Đan làm cái gì?

Tiêu Dạ Thần thật ra thì rất muốn giúp Vân Thiên Vũ đoạt lấy viên Sinh Phu Đan kia, như vậy Vũ Mao cũng không cần mang theo các vết sẹo xấu xí trên mặt, bị người khác bắt nạt, nhưng không nghĩ tới Tuyên vương này bị ối tiểu nhân chỉ thị cho Lục Uyển Nhi cùng Vũ Mao tranh giành, nam nhân hèn hạ này quá đáng hận.

Thật ra thì từ lúc bắt đầu Tiêu Dạ Thần cũng không nghĩ tới Lục Uyển Nhi và Vũ Mao tranh giành Sinh Phu Đan là do Tuyên vương chỉ thị, hắn nghe Vân Thiên Vũ nói, mới nghĩ đến Lục Uyển Nhi sở dĩ dám gan lớn đến cùng Vũ Mao đoạt lấy Sinh Phu Đan, là bởi vì Tuyên vương chỉ điểm.

Tiêu Dạ Thần vốn đã nổi giận trong bụng, không nghĩ tới Tiêu Cửu Uyên vậy mà để cho hắn đi mua Tây Tủy Đan, chủ yếu nhất chính là Vũ Mao dường như đặc biệt muốn có.

Nếu Vũ Mao muốn, vậy hắn liền giành lấy cho nàng.

Tiêu Dạ Thần tức giận ùng ùng đứng dậy đi tới trước cửa sổ của nhĩ gian, nhìn bên ngoài kêu lên: "Năm vạn."

Vốn là Tây Tủy Đan đấu giá đã đến ba vạn, người phía dưới đang suy nghĩ thêm bao nhiêu thích hợp, không nghĩ tới đột nhiên vang ra một giọng nói, trực tiếp tăng vọt đến năm vạn.

Trong đại sảnh có không ít người há mồm liền muốn mắng chửi người, nhưng ngẩng đầu nhìn thấy An Thân Vương phủ Tiêu Dạ Thần đứng ở trước cửa sổ nhĩ gian.

Tiêu Dạ Thần ra giá xong cũng không có vì vậy im ngay, hai tay hất đặt lên bệ cửa sổ nhìn người bên ngoài cười lạnh uy hiếp nói: "Hôm nay, gia cũng muốn nhìn một chút ai dám từ trong tay gia giành đan dược, ai dám giành, gia nhất định phải giết chết cả nhà của hắn."

Tất cả mọi người trong đại sảnh lâu một và trong các nhĩ gian trên lầu hai đều mặt đen.

Đây là thổ phỉ, quang minh chính đại cướp đồ.

Nhưng điều đáng nói là không ít người ngẩn ra bị Tiêu Dạ Thần uy hiếp, Tiêu Dạ Thần bản thân hắn chính là thế tử An Thân Vương phủ, trong tay có hai vạn thân vệ.

Thân vương phủ có thể tự mình nuôi thân binh.

Chính bởi vì như vậy, các triều đại thay đổi hoàng đế là sẽ không dễ dàng phong thân vương, trước mắt cả kinh thành, cũng chỉ có hai thân vương là An Thân Vương và Ly thân vương.

Hết lần này tới lần khác hai nhà này còn vừa vặn ở chung một chỗ, cho nên Tiêu Dạ Thần mặc dù xuất khẩu cuồng ngôn, nhưng trong đại sảnh không ai dám tùy tiện tiếp lời.

Các phòng trên lầu hai, cũng có người không sợ Tiêu Dạ Thần, nhưng quan trọng là bọn họ không muốn vì một viên Tây Tủy Đan mà đắc tội với Tiêu Dạ Thần.

Tây Tủy Đan mặc dù là đồ tốt, nhưng còn không có khoa trương đến trình độ đó.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 147: Linh Khí

Trong lúc nhất thời cả phòng đấu giá yên lặng như tờ, bán đấu giá sư mắt thấy không ai dám mở miệng đấu giá, liền trực tiếp đập chùy, giải quyết dứt khoát.

Điều này cũng bày tỏ phòng đấu giá Huyền Thiên chính xác là cấp cho Tiêu Dạ Thần mặt mũi này.

"Hảo, năm vạn lượng Tẩy Tủy Đan thuộc về An Thân Vương phủ thế tử Tiêu Dạ Thần."

Dưới lầu, trong đám người không ít người thất vọng, thở dài, bất quá cũng không dám nói thêm cái gì.

Ngược lại ở trên nhĩ gian lầu hai phòng của Tiêu Cửu Uyên, Vân Thiên Vũ ngây ngẩn cả người, chỉ đơn giản như vậy sao? Năm vạn lượng ngân phiếu giải quyết.

Nàng trước còn tưởng rằng giá sẽ nâng cao rất nhiều, cũng vì có nhiều người như vậy đấu giá đây.

Nhưng bây giờ nhìn lại ở trước mặt quyền thế mạnh mẽ, kim tiền cũng không dùng được.

Vân Thiên Vũ thở dài rất nhiều, nghĩ đến Tẩy Tủy Đan thuộc về mình, được xem là cao hứng một chút, trực tiếp nhìn về Tiêu Dạ Thần, hướng

Tiêu Dạ Thần nói cảm ơn.

"Tiêu Dạ Thần, cảm ơn người."

Tiêu Dạ Thần nghe được Vân Thiên Vũ nói tạ ơn, trên mặt thần sắc rõ rệt khác hơn một chút.

Song sắc mặt Tiêu Dạ Thần tốt lắm, một người khác trong nhĩ gian lại mất hứng, cả người Tiêu Cửu Uyên tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, con người dường như u ám như đêm sâu, khóe môi mím chặt, tuy rằng trong đôi mắt không có nhìn bất luận kẻ nào, chỉ là không chút để ý nhìn chăm chăm chén trà trong tay.

Nhưng mà trong phòng vẫn có người nhìn thấy tâm tình hẩn không tốt.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ, liền biết người này tại sao tâm tình không tốt, bởi vì rõ ràng hẩn ra lệnh cho Tiêu Dạ Thần thay nàng đấu giá, kết quả nàng chỉ lo tạ ơn Tiêu Dạ Thần, lại quên hẩn.

Chuyện này đối với Ly thân vương gia cao cao tại thượng, dĩ nhiên là không thể chấp nhận được.

Vân Thiên Vũ nghĩ thông suốt chuyện này, đáng lẽ muốn nói tức chết đáng đời, có điều là suy nghĩ một chút nàng chỉ tốn năm vạn lượng bạc có thể lấy được Tây Túy Đan, tâm tình rất tốt nhìn Tiêu Cửu Uyên nói cảm ơn.

"Cảm ơn Ly thân vương gia."

Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên khẽ nóng lên, hơi thở lạnh lẽo trên người phai đi một chút, sắc mặt cũng dễ nhìn một chút, chẳng qua lời nói ra khỏi miệng, cũng không thể dễ nghe.

"Mặc dù người chẳng qua chỉ là một con cờ trong tay bốn vương, nhưng bốn vương chưa bao giờ bạc đãi đồ của mình."

Vẻ mặt Vân Thiên Vũ đầy hắc tuyến nhìn hắc, rất muốn chỉ vào mũi của hắc mông, người mới là đồ đấy.

Chỉ có điều nghĩ đến Tây Tủy Đan, tâm tình của nàng tự dừng tốt lên, cũng lười so đo với lời nói của hắc.

Bên ngoài phòng đấu giá, đấu giá càng ngày càng lợi hại, vật phẩm hiện tại đấu giá là Linh Khí, Linh Khí đối với người tu luyện linh lực mà nói, là cực kỳ quan trọng, cho nên cuộc bán đấu giá bên ngoài hết sức kịch liệt.

Chẳng những người bên dưới đại sảnh lâu một, mà người của tứ đại gia tộc trên các nhả gian lâu hai cũng cạnh tranh vô cùng quyết liệt.

Một món Linh Khí tốt, giá đấu cao nhất có thể lên tới hai ba trăm vạn lượng bạc.

Hơn hết tứ đại gia tộc từ trước đến nay không thiếu tiền, cho nên đấu giá Linh Khí vô cùng kịch liệt, chẳng qua là Vân Thiên Vũ cũng không quan tâm, nàng tuy rằng ngoài mặt đang nhìn phía dưới đấu giá. Trên thực tế đầu óc đã sớm bay đến viên Tây Tủy Đan kia rồi.

Không biết nàng có phải hay không thật sự là Tiên Thiên linh mạch thân thể.

Đúng rồi, coi như là Tiên Thiên linh mạch thân thể, còn phân chia hạ trung và thượng đẳng.

Người có linh mạch thân thể thượng đẳng chân chính, tu luyện dĩ nhiên là vô cùng nghịch thiên.

Chỉ có điều linh thể như vậy là cực kỳ hiếm thấy, Vân Thiên Vũ cũng không dám nghĩ đến linh mạch thân thể thượng đẳng, có thể cho nàng một linh thể hạ đẳng, hoặc trung đẳng đã không tệ rồi.

Vân Thiên Vũ nghĩ đến lúc đó thật cao hứng, tâm tư ngày càng tốt hơn, hứng thú nhìn náo nhiệt bên ngoài.

Phía dưới Linh Khí đã giá cạnh tranh cao rất nhiều lần, đều là mười mấy vạn lượng ngân phiếu đánh ra đi.

Vân Thiên Vũ thấy thế chắc lưỡi hít hà, mặc dù nàng cũng rất muốn những Linh Khí đó, nhưng trước mắt nàng ngay cả mình có phải hay không linh mạch thân thể cũng không biết, cho nên Linh Khí tốt hơn nữa, đối với nàng mà nói cũng không thể dùng, đó là lí do mà nàng cũng không suy nghĩ nhiều.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 148: Tứ Thần Linh Đồ Yêu Trận

Trên đài cao, bán đấu giá sư lần nữa lấy ra một vật phẩm bán đấu giá, lần này chính là...

"Vật phẩm bán đấu giá có chút đặc thù, thật ra thì không tính là một món Linh Khí, mà là một phần linh trận bị thiếu."

Thời điểm bán đấu giá sư nói đến đây, dừng lại nhìn về Tiêu Cửu Uyên, Vân Thiên Vũ tự nhiên thấy được, nhú mày suy nghĩ người lấy thì lấy, nhìn bên này làm cái gì.

Nàng đang nói thầm trong lòng, bán đấu giá sư đã lên tiếng: "Vật phẩm bán đấu giá là một linh trận bí quyết không trọn vẹn."

"Linh trận bí quyết?"

Lầu dưới có không ít người nói nhỏ, nói thật ra linh trận bí quyết đối với người thường mà nói cũng không có chỗ lợi gì, nhưng đối với linh trận sư mà nói chính là cực kỳ có lợi, nếu như đại trận lợi hại, có lúc đứng trên đỉnh cao của giới cường giả.

Song linh trận sư từ trước đến nay rất ít, chỉ trừ Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên.

Trên đài giọng bán đấu giá sư cười mở lần nữa vang lên: "Linh trận bí quyết này có tên Tứ Thần Linh Đồ Yêu Trận, chính là một đại trận pháp,

nhưng trước mắt đây là tàn cuốn."

Bán đấu giá sư dứt lời, trong đại sảnh, lập tức tiếng nghị luận nhỏ vang lên, tên của đại trận này, vừa nghe là biết một trận pháp rất lợi hại, bất quá đáng tiếc là tàn cuốn.

Nhưng cho dù là tàn cuốn cũng là đồ tốt, chẳng qua vật này chỉ có linh trận sư mới dùng đến, rất ít người đoạt.

Khách dưới lầu, không phải là không có linh trận sư, nhưng ai dám cùng Tiêu Cửu Uyên tranh, mọi người ở đây nghị luận ầm ĩ lúc, trong lầu hai của Tiêu Cửu Uyên, quả nhiên truyền ra một âm thanh kêu giá: "Hai mươi vạn lượng."

Trong đại sảnh, mọi người thở hốc vì kinh ngạc, quả nhiên là Ly thân vương gia tài đại khí thô, phòng đấu giá Huyền Thiên còn chưa bắt đầu ra giá, liền trực tiếp đưa ra giá hai mươi vạn lượng.

Tuy nói Tứ Thần Linh Đồ Yêu Trận nghe ra rất lợi hại, nhưng chẳng qua là một tàn cuốn, chưa chắc trị giá hai mươi vạn lượng ngân phiếu.

Nhưng những người này cũng không phải là Tiêu Cửu Uyên, bọn họ cũng không biết tầm quan trọng của linh trận bí quyết, Tiêu Cửu Uyên vừa nghe liền biết tàn cuốn này giá trị rất cao, hai mươi vạn lượng bạc là đáng giá, cho nên hẳn mới sẽ trực tiếp ra giá hai mươi vạn lượng ngân phiếu.

Người ta phòng đấu giá Huyền Thiên cũng là mở cửa làm ăn, hẳn tự nhiên sẽ không để cho bọn họ làm khó.

Quả nhiên Tiêu Cửu Uyên vừa nói, bán đấu giá sư của phòng đấu giá Huyền Thiên, ngay lập tức gõ một chuỗi hoà âm, đem Tứ Thần Linh Đồ Yêu Trận định cho Tiêu Cửu Uyên.

Bán đấu giá lại tiếp tục, phía dưới toàn là linh công bí quyết.

Linh công bí quyết phía dưới là vật bán đấu giá linh tinh.

Những thứ này Vân Thiên Vũ cũng không có hứng thú, chẳng qua là nhìn xem náo nhiệt thôi, Tiêu Cửu Uyên cùng Tiêu Dạ Thần cũng không có hứng thú gì.

Bán đấu giá xong, chính là Linh Thú.

Linh Thú cho tới nay cũng rất được ưa thích, chẳng qua bởi vì bọn chúng đã mở linh trí, cho nên rất khó thuần phục, thậm chí có vài Linh Thú tình nguyện chết cũng không muốn bị con người bắt được.

Cho nên có thể bắt và đem Linh Thú tới bán, đều là rất trân quý.

Chẳng qua Vân Thiên Vũ và Tiêu Cửu Uyên đối với Linh Thú cũng không lạ gì, chỉ nhìn người khác đấu giá.

Vân Thiên Vũ tuy rằng ngoài mặt đang nhìn người ta đấu giá, trong lòng lại suy nghĩ như thế nào lấy Tẩy Tủy Đan trở về Vĩnh Ninh Hậu phủ, lập tức tấy gân phạt tủy, nhất định phải biết được nàng có phải là Tiên Thiên linh mạch thân thể hay không.

Nếu như là thật, vậy nàng có thể tu luyện linh lực.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ phải nhập thần, bên cạnh Tiêu Dạ Thần nhỏ giọng hỏi nàng: "Vũ Mao, người lấy Tẩy Tủy Đan làm cái gì?"

Hắn vẫn nghĩ không ra Vân Thiên Vũ muốn Tẩy Tủy Đan làm cái gì, Vũ Mao lại không cần vật kia.

Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Dạ Thần một, cuối cùng quyết định nói cho Tiêu Dạ Thần mục đích mình cần Tẩy Tủy Đan.

"Trước kia ta bị người hạ độc, nhưng người hạ độc cũng không có muốn mạng của ta, chẳng qua làm tắc nghẽn kinh mạch của ta, người nói

người sau lưng hạ độc làm tắc nghẽn kinh mạch của ta vì cái gì?"

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 149: Tử Nhãn Huyền Ảnh Điều

Vân Thiên Vũ hỏi Tiêu Dạ Thần, Tiêu Dạ Thần ánh mắt lóe lên một: "Người nói, người rất có thể là linh mạch thân thể, người hạ độc không muốn để cho người biết chuyện này, cho nên đã hạ độc người. Người mua Tẩy Tủy Đan là vì thay mình tẩy gân phạt tủy, thanh trừ trong cơ thể tạp chất."

"Đúng rồi, thông minh."

Vân Thiên Vũ gật đầu, không nghĩ đến hôm nay bọn họ đi tới đây mua đồ, Tiêu Cửu Uyên mua được một Tứ Thần Linh Đồ Yêu Trận. Mà nàng cũng mua được Tẩy Tủy Đan, chỉ có Tiêu Dạ Thần không có đoạt được gì cả, Vân Thiên Vũ không khỏi băn khoăn, vội vàng nói: "Tiêu Dạ Thần, người vẫn chưa mua gì cả, không bằng mua một món gì đi."

Tiêu Dạ Thần lắc đầu một: "Lúc này không có, lần tới trở lại mua là được, thời gian rất dài, huống chi ta là thế tử An Thân Vương phủ cũng không thiếu những thứ đồ này."

Tiêu Dạ Thần không quan tâm nói.

Lầu dưới có giọng nói kích động truyền tới, giọng của bán đấu giá sư the thé cắt đứt cuộc trò chuyện của Vân Thiên Vũ và Tiêu Dạ Thần.

"Sau đây là linh thú cuối cùng, các vị, đây chính là một Linh Thú rất lợi hại, Tử Nhãn Huyền Ảnh Điều, nó đã mở linh thức, năng lực công kích

rất sức mạnh, hơn nữa có một đôi mắt tím có thể khiến người khác mất tri giác, hết sức lợi hại. Nếu như người nào đoạt được Tử Nhân Huyền Ảnh Điều này, thì đồng nghĩa với thêm một trợ thủ lợi hại."

Bất kể người nào có một Linh Thú lợi hại, chẳng khác nào mang theo bên người một cường giả.

Cho nên Tử Nhân Huyền Ảnh Điều này vừa đem ra, liền hấp dẫn không ít sự chú ý, người của tứ đại gia tộc đều có một ý nghĩ phân tranh cao thấp.

Hơn hết đấu giá một Linh Thú lợi hại như vậy giá ban đầu sẽ đặc biệt cao.

Trên đài bán đấu giá sư đã kêu lên giá: "Hai mươi vạn lượng giá bắt đầu."

Giá bắt đầu vừa hô, lầu dưới tiếng kêu rên một mảnh, nhả gian trên lầu cũng có người đấu giá, trong lúc nhất thời cả phòng đấu giá Huyền Thiên âm thanh ra giá không ngừng, không ai nhường ai, nhưng mắt thấy người tứ đại gia tộc và người của hoàng thất tham dự vào, không ít người trong đại sảnh lầu một dừng lại.

Cũng không phải bởi vì sợ tứ đại gia tộc và người của hoàng thất, mà cùng bọn họ so tài lực, khẳng định không đấu lại.

Biết rõ sẽ thua, cần gì đấu nữa, cho nên cuối cùng người ra giá càng ngày càng ít, chỉ còn lại người trong nhả gian đang đấu giá.

Lúc này giá cả đã lên tới năm mươi vạn lượng, hơn nữa không ai nhường ai, rất muốn đánh đến bể đầu chảy máu mới thôi.

Bên trong nhả gian của Tiêu Cửu Uyên, Vân Thiên Vũ cùng Tiêu Dạ Thần cũng không có muốn mua, chẳng qua là đơn thuần xem náo nhiệt

thôi.

Vân Thiên Vũ bắt đầu trước vẫn chú ý đến lầu hai đấu giá, từ từ lực chú ý của nàng chuyển dời đến trên đài cao của đại sảnh lầu một, trên đài cao có một chiếc lầu sắt toàn màu đen, trong lồng lúc này nhốt một con Linh Thú, con này Linh Thú toàn thân vết thương, vừa nhìn cũng biết từng cùng người liều chết, cho nên mới phải khắp người thương, tuy nó bị bắt nhốt trong lồng, vẫn như cũ không có khuất phục.

Nó ở trong lồng, nhìn bốn phía thấy không ít người ở đấu giá mua nó, trong mắt nó lóe ra ánh sáng hung tàn, còn không ngừng khê chọc hàm răng của mình, dường như đang chuẩn bị bất cứ lúc nào cùng người liều chết một kích, trong đôi mắt to tràn đầy lệ khí máu tanh, lạnh lùng nhìn bốn phía, trong mắt tất cả đều là ánh sáng khinh thường.

Nhân loại ngu xuẩn, vậy mà vọng tưởng không chế ta, nằm mơ đi, điêu gia ta thà rằng chết, cũng sẽ không để cho người ta làm tọa kỵ đến trên đài.

Vân Thiên Vũ nhìn một chút, trong lòng hiếu kỳ đứng lên, tại sao nàng có thể cảm nhận được suy nghĩ của Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu, rõ ràng nó chỉ là một Linh Thú, cùng mình không có chút quan hệ nào, tại sao mình cứ thế là có thể nhìn ra suy nghĩ trong lòng nó.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 150: Đấu Giá Kịch Liệt

Vân Thiên Vũ nhìn Linh Thú trên đài cao kia liều chết giãy giụa, ý đồ cùng người mua Tử Nhân Huyền Ảnh Điều liều chết, dường như thấy được chính mình, tình cảnh không phải là cùng Tử Nhân Huyền Ảnh Điều trước mắt giống nhau sao?

Vân Thiên Vũ nghĩ tới đây, trong lòng đột nhiên đổi với Tử Nhân Huyền Ảnh Điều sinh lòng thương hại, nếu như mình có năng lực này, sao không giúp nó một tay, mặc dù nó chỉ là một Linh Thú, nhưng cũng là một sinh mạng, cũng giống như con người có cùng sinh mạng.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, bên trong cơ thể nàng Phượng Hoàng đại nhân đột nhiên kích động lên tiếng.

"Chủ tử, người mau đoạt lấy người này, người này là một người rất lợi hại."

Vân Thiên Vũ cau mày, quay đầu nhìn về người trong nhĩ gian, phát hiện không có người nào chú ý tới nàng nàng.

Xem ra Phượng Hoàng đại nhân và nàng là tâm linh tương thông, người khác không biết, Vân Thiên Vũ vừa nghĩ ở trong lòng hỏi Phượng Hoàng đại nhân: "Linh Thú này có cái gì giống người."

Mặc dù Tử Nhân Huyền Ảnh Điều có hai sở trường, thứ nhất tốc độ nhanh, thứ hai đôi mắt sẽ khiến người khác hôn mê, có thể để cho Phượng

Hoàng đại nhân lên tiếng, chắc nó cũng còn bản lĩnh lợi hại hơn.

Nhưng Vân Thiên Vũ vừa hỏi, Phượng Hoàng đại nhân cũng không nói ra được, nàng ô ô a a nói.

"Chủ tử, ta chỉ có thể cảm nhận được nó rất lợi hại, nhưng không biết nó có giống như ta không."

Hai mắt của Vân Thiên Vũ tối sầm, có một loại xúc động muốn đập cho Phượng Hoàng một trận, người cũng không biết người ta lợi hại như thế nào, kêu la cái gì.

Phượng Hoàng đại nhân vẫn đang đặc ý nói: "Mặc dù ta chỉ có thể cảm nhận được sự lợi hại của nó, đúng rồi, nó là một mãnh thú lợi hại, cũng không phải Linh Thú tầm thường."

Vân Thiên Vũ nhắm mắt, nàng không cho là mãnh thú cùng Linh Thú có sự khác biệt gì, hơn nữa nàng đã nhìn ra, Linh Thú trên đài rất hung ác, một tư thế muốn cùng người liều mạng.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ ngày càng khó coi ở trong lòng quát lạnh, cầm miệng.

Phượng Hoàng đại nhân không dám nói tiếp nữa, Vân Thiên Vũ vẫn như cũ nhìn bên ngoài.

Lúc này đấu giá đã đến hồi cuối, vẫn còn dư lại hai người đấu giá, một người là thế tử Tướng quốc công phủ Tướng Ninh Lăng, một người khác không ai khác chính là Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch.

Tướng quốc công phủ là gia tộc bên ngoài của thái tử, xưa nay cùng Tuyên vương đối đầu .

Huống chi thái tử không thể tu luyện linh lực, Tướng gia đem hết toàn lực cũng phải mua được Tử Nhân Huyền Ảnh Điều này, rõ ràng là vì hộ thân cho thái tử.

Chẳng qua là Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch cũng muốn Tử Nhân Huyền Ảnh Điều, bởi vì hần trước đáp ứng Vân Thiên Tuyết hôm nay phải mua cho nàng ta một con linh sủng, hiện tại Tuyết Nhi nhìn trúng linh sủng này, hần vô luận như thế nào cũng phải mua cho nàng ta.

Huống chi hần sao có thể bại trong tay người Tướng gia, cũng vì lý do này mà Tiêu Thiên Dịch và người của Tướng quốc công phủ, không ai từ bỏ, đấu giá đã lên tới sáu mươi ba vạn lượng.

Hai nhà cũng có chút cố hết sức, mặc dù Linh Thú này khó được, nhưng giá tiền cũng làm cho người không chịu nổi, phải biết rằng bất kể là Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch, hay là Tướng gia, cũng không dám tùy tiện sử dụng một khoản tiền lớn, bởi vì bọn họ phải chi tiêu rất nhiều, phải nuôi thủ hạ, muốn lôi kéo trợ thủ, muốn lôi kéo triều thần.

Cho nên vì một Linh Thú, bây giờ có chút không có lời, nhưng hai nhà cũng không cam lòng, vì vậy càng đấu giá về sau, biên độ giá tiền cũng không lớn lắm, đều là tăng năm ngàn lượng.

Vân Thiên Vũ nhìn Tử Nhân Huyền Ảnh Điều trên đài cao hung tàn nhìn chăm chăm bên ngoài, nếu như nàng không ra tay, Tử Nhân Huyền Ảnh Điều này hần phải chết không thể nghi ngờ, nó chắc chắn sẽ không để cho người mua điều khiển nó, ngược lại cam nguyện chịu chết.

Nếu như mình ra tay, cuối cùng thả nó, cũng có thể bảo vệ cho nó một mạng.

Chẳng qua là nhìn giá tiền, Vân Thiên Vũ có chút đau lòng, phải biết nếu như mình tham dự đấu giá, rất có thể mất hết tất cả tiền nàng có, hơn nữa Tiêu Cửu Uyên chưa chắc đồng ý.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 151: Bảy Mười Vạn Lượng, Giá Trên Trời

Vân Thiên Vũ nghĩ tới đây, quay đầu thật nhanh nhìn Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên cũng không để ý tới nàng, chỉ híp lại đồng mâu, sâu không lường được nhìn bên ngoài.

Vân Thiên Vũ thu hồi tầm mắt, quay đầu nhìn ra phía ngoài, thấy Tử Nhân Huyền Ảnh Điều trong lồng, không biết tại sao, nàng lại không đành lòng nhìn nó chết.

Cuối cùng Vân Thiên Vũ cắn răng một hướng bên ngoài kêu to: "Sáu mươi tám vạn lượng."

Vốn là sáu mươi lăm vạn năm ngàn lượng, nàng trực tiếp ra giá vào sáu mươi tám vạn lượng.

Vân Thiên Vũ vừa gọi, lầu dưới trên lầu, toàn bộ đều bị cả kinh, mọi người quay đầu nhìn về nhĩ gian của Tiêu Cửu Uyên ở lầu hai.

Chỉ thấy dáng vẻ lạnh nhạt của Vân Thiên Vũ tựa vào trước cửa sổ, dường như nói ra không phải là bạc, mà là một đồng giấy trắng.

Người xem nghiêng răng, nhìn dáng vẻ hào phóng của nàng vung tiền như rác, chẳng những người lầu dưới mà ngay cả người của lầu trên cũng nghiêng răng, ngay cả trên mặt Tiêu Dạ Thần và Tiêu Cửu Uyên cũng đầy hắc tuyến nhìn nàng.

Nữ nhân này muốn làm gì đây.

Nếu như nói nàng thích Tử Nhân Huyền Ảnh Điều kia, bọn họ lúc trước nhưng không thấy nàng có nửa điểm động tác.

Nếu nói nàng không thích, vậy tại sao bây giờ lại mở miệng.

Hai người đàn ông này hơi suy nghĩ sâu xa, liền nghĩ tới Tiêu Thiên Dịch, chẳng lẽ Vân Thiên Vũ sở dĩ ra giá, bởi vì muốn đào cho Tiêu Thiên Dịch một hố.

Hai người đồng thời nghĩ đến chuyện lúc trước Vân Thiên Vũ gài bẫy Tiêu Thiên Dịch.

Tiêu Dạ Thần không nhịn được mở miệng nói: "Vũ Mao, người có phải muốn gài bẫy Tiêu Thiên Dịch hay không?"

Vân Thiên Vũ lắc đầu, bộ mặt nghiêm túc nói: "Không có, ta muốn có được con Tử Nhân Huyền Ảnh Điều kia."

Lần này Tiêu Dạ Thần và Tiêu Cửu Uyên hai người im lặng nhìn nàng, mâu quang Tiêu Cửu Uyên lạnh nhạt tối tăm nói: "Tử Nhân Huyền Ảnh Điều chính là Linh Thú, ngũ thức đã mở, năng lực tương đối khá, nhưng người không có linh lực, lấy cái gì thuần phục nó để cho nó nhận thức người làm chủ, người cho rằng mua một con tiểu miêu tiểu cầu sao?"

Tiêu Cửu Uyên dứt lời, sắc mặt càng càng đen, song con người đầy lệ khí sắc bén.

Vân Thiên Vũ nhún vai một, thản nhiên nói: "Ta biết ta thuần phục không được nó, mà ta cũng không muốn thuần phục nó."

Hơn nữa lấy quan điểm của nàng, Tử Nhân Huyền Ảnh Điều, căn bản là không ai thuần phục được, nó là loại đó tình nguyện thà chết, cũng sẽ

không làm tọa kỵ cho người ta cười trên đầu nó, trừ phi nó tự nguyện nhận chủ.

Cho nên coi như nàng có linh lực, nó cũng chưa chắc nhận thức nàng làm chủ.

Dĩ nhiên điểm này Vân Thiên Vũ sẽ không nói, nàng nhìn Tiêu Cửu Uyên thần thái tự nhiên nói: "Ta chỉ là thấy nó quá đáng thương, cho nên mới phải mua nó, hơn nữa ta mua nó chỉ vì muốn thả nó, cũng không phải là để cho nó nhận chủ. ."

Lần này chẳng những Tiêu Cửu Uyên, mà Tiêu Dạ Thần cũng tròn mắt.

Hắn nhìn Vân Thiên Vũ, cảm thấy không biết nha đầu này, hắn nhớ nàng rất lạnh nhạt, hơn nữa đặc biệt yêu tiền, lúc nào thì hào phóng như vậy, hơn nữa còn có thiện tâm như vậy.

"Vũ Mao, đầu này không giống người."

Tiêu Dạ Thần nói.

Tiêu Cửu Uyên lãnh khốc vô tình nói: "Đầu óc không có vấn đề đi, ta có đáp ứng sao?"

Vân Thiên Vũ mặt lạnh, muốn cùng hắn nói, đó là bạc của ta.

Nàng đang suy nghĩ, nhả gian bên ngoài, đột nhiên vang lên tiếng cười tươi tắn: "Nếu là Đại tiểu thư Vĩnh Ninh Hạo phủ thích con Linh Thú này, vậy thì Tưởng gia chúng ta liền không nhúng tay vào."

Tưởng gia thứ nhất ngại sẽ chi nhiều tiền, thứ hai không muốn cùng Tiêu Cửu Uyên phát sinh xung đột, cho nên Vân Thiên Vũ vừa hô giá.

Tưởng gia liền thối lui, bất quá Tưởng gia thu tay lại, Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch nhưng không có thu tay.

Vừa nghe đến Vân Thiên Vũ thế nhưng giữa đường nhảy ra chặn ngang, Tiêu Thiên Dịch không nói ra được nổi giận, trực tiếp hướng bên ngoài kêu lên: "Sáu mươi chín vạn lượng."

Vân Thiên Vũ không chút suy nghĩ kêu lên: "Bảy mươi vạn lượng."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 152: Không Có Thói Quen

Trong gian phòng trang nhã, Tiêu Thiên Dịch lại muốn tăng giá, thế tử Yến Kinh Hồng của Yến Bắc Hậu phủ mở miệng ngăn cản: "Biểu ca, người quên bài học kinh nghiệm của Hoán Nhan Đan và Sinh Phu Đan."

Yến Kinh Hồng nhắc tới, Tiêu Thiên Dịch đen mặt, nhất thời thật không có mở miệng.

Yến Kinh Hồng nói: "Biểu ca, người nghĩ đi, Vân Thiên Vũ căn bản không có linh lực, nàng không có biện pháp hàng phục Linh Thú, nàng tại sao kêu giá, không phải là vì nâng cao giá hãm hại biểu ca một lần nữa nếu như biểu ca cùng nàng ta đấu giá, ta nghĩ, nàng ta nhất định sẽ nâng cao giá đến đi một vị trí nào đó, nếu như thêm đến một trăm vạn lượng bạc, biểu ca cũng muốn sao "

Yến Kinh Hồng có chút nhức đầu nhìn biểu ca, cảm thấy biểu ca gần đây thật quá thất thường.

Yến Thanh Phong cũng gật đầu, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Vân Thiên Tuyết, căn rằng cảnh cáo Vân Thiên Tuyết, còn dám nói một câu, người Yến Bắc Hậu phủ nhất định giết chết nàng.

Vân Thiên Tuyết sắc mặt hơi tái, nói thật ra, thực lực của Yến Bắc Hậu phủ không nhỏ, ngay cả Vĩnh Ninh Hậu phủ của nàng cũng không so bằng.

Thật ra thì trong tứ đại gia tộc, Vân gia các nàng xếp cuối cùng, căn bản không thể so được với Yến Bắc Hậu phủ.

Nếu như mình nói cái gì nữa, Yến Thanh Phong nhất định sẽ nghĩ biện pháp giết chết nàng.

Cho nên Vân Thiên Tuyết không dám lên tiếng nữa.

Trong nhĩ gian, sắc mặt Tiêu Thiên Dịch thay đổi, có điều rốt cuộc không có mở miệng nữa.

Bởi vì trước đó hắn bị Vân Thiên Vũ đập năm mươi vạn lượng ngân phiếu, hiện tại nếu vì mua một Linh Thú liền tiêu hết gần trăm vạn lượng ngân phiếu, như vậy về sau làm gì cũng sẽ gặp phiền toái.

Tiêu Thiên Dịch suy nghĩ trước sau một phen, rốt cục không tăng giá nữa, mà là áy náy nhìn Vân Thiên Tuyết: "Tuyết Nhi, chờ lần sau, ta nhất định sẽ mua cho nàng một Linh Thú vừa ý."

Vân Thiên Tuyết mặc dù trong lòng không nói ra được thất vọng, nhưng cũng biết lúc này không nên nói thêm cái gì, nếu không chẳng những Tiêu Thiên Dịch đối với nàng thất vọng, ngay cả Yến gia chỉ sợ cũng sẽ không bỏ qua cho nàng.

"Thiên Dịch ca ca, ta biết."

Tiêu Thiên Dịch nhìn dáng vẻ dịu dàng của Vân Thiên Tuyết, trong lòng áy náy không dứt, liền mạng Vân Thiên Vũ đến cầu huyết phun đầu.

Chẳng qua hắn cũng không có ý định tăng giá nữa, mà lần một trong đại sảnh, bán đấu giá sư đã hô.

"Nếu không có ai tăng giá nữa, bảy mươi vạn lượng đồng ý, con Tử Nhãn Huyền Ảnh Điều này thuộc về Đại tiểu thư Vĩnh Ninh Hậu phủ."

"Tốt, đồng ý."

Lầu dưới bán đấu giá sư giải quyết dứt khoát, Tử Nhân Huyền Ảnh Điều này liền thuộc về Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm.

Trong nhĩ gian Tiêu Cửu Uyên vẫn ngồi chậm rãi đứng lên, giống như khí phách của Sư Tử Vương biểng nhác, nhưng từ từ quanh người hắn dâng lên lệ khí, đồng mâu càng tràn đầy sương lạnh, từng bước một đi tới trước mặt Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ nhìn vẻ mặt hắc lạnh lòng kiêu ngạo, có chút bất an, theo bản năng lui về phía sau mà đi, mà Tiêu Cửu Uyên cũng không có dừng lại, hắn từng bước đi tới trước mặt Vân Thiên Vũ, dồn Vân Thiên Vũ vào góc tường, mà hắn trên cao nhìn xuống, bá đạo vô cùng mở miệng: "Bốn vương lúc trước nói qua, không đồng ý cho người mua Tử Nhân Huyền Ảnh Điều."

"Nhưng đã mua rồi."

Vân Thiên Vũ lui ở trong góc, cảm thấy tư thế hai người như vậy có chút kỳ quái, nàng cẩn thận tránh đi.

Nhưng động tác của nàng như thể rơi vào trong mắt Tiêu Cửu Uyên, liền bởi vì nàng muốn chạy trốn, cho nên Tiêu Cửu Uyên duỗi cánh tay dài, chống vào góc tường, trực tiếp vây Vân Thiên Vũ lại.

Trên hương thơm người hắn bay vào mũi Vân Thiên Vũ, thật sự là làm cho nàng không quen.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 153: Khoảng Cách Một Thước

Vân Thiên Vũ không nhịn được cau mày, trừng mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng nói: "Nhưng mà Tử Nhân Huyền Ảnh Điều đã mua rồi, chẳng lẽ người định để cho người của phòng đấu giá Huyền Thiên thu hồi lại."

"Đó là chuyện của người, không có quan hệ gì với bốn vương."

Hai mắt của Tiêu Cửu Uyên thâm trầm giống như một hồ sâu không đáy, khóe môi tự tiểu phi tiểu.

Vẻ mặt kia rõ ràng nói cho Vân Thiên Vũ, chuyện này tự giải quyết.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ cứng đờ, nghĩ đến mình nếu như không có bạc giao ra, chỉ sợ rất nhanh sẽ trở thành trò cười cho cả Đông Ly quốc.

Nghĩ tới đây cái, Vân Thiên Vũ mặt xanh ngắt, cơ thể thẳng tắp cùng Tiêu Cửu Uyên đối mặt.

"Ly thân vương gia, ta dùng bạc của ta mua Tử Nhân Huyền Ảnh Điều, nếu như người không đưa cho ta, ta liền nói cho người khác biết, không phải là ta không có tiền, mà tiền của ta bị Ly thân vương gia giữ, cho nên ta mới không trả nổi."

Đến lúc đó mất thể diện là Tiêu Cửu Uyên, mà không phải nàng.

Bất quá Vân Thiên Vũ nói xong, ánh mắt Tiêu Cửu Uyên đầy lệ khí bén nhọn, ha hả cười khê hai tiếng: "Người đây là đang uy hiếp bốn vương sao?"

Lời của hắn ẩn chứa sát khí.

Tiêu Dạ Thần vẫn đứng một bên trong nhĩ gian, lập tức đến gần lại, đưa tay muốn cản Tiêu Cửu Uyên.

"Cửu hoàng thúc, xin bớt giận, xin bớt giận, Vũ Mao làm sao dám uy hiếp người, nàng chỉ là sợ mất thể diện mà thôi, hơn nữa nàng không thể trả nổi tiền, Cửu hoàng thúc người cũng không còn mặt mũi nào có phải hay không, bởi vì trước mắt nàng là vị hôn thê của người a."

Lời của Tiêu Dạ Thần, Tiêu Cửu Uyên ngược lại nghe vào.

Không sai, trước mắt Vân Thiên Vũ là vị hôn thê của hắn, nếu như nàng mất mặt, hắn cũng không còn mặt mũi.

Tiêu Cửu Uyên suy nghĩ nhìn về Vân Thiên Vũ không vui nói: "Bốn vương ngược lại không nghĩ tới, người còn là một kẻ phá gia chi tử, bảy mươi vạn lượng mua Tử Nhân Huyền Ảnh Điều để thả."

Vân Thiên Vũ mặc dù có chút đau lòng, nhưng mà nàng nghĩ tới ánh mắt quật cường kiêu ngạo của Tử Nhân Huyền Ảnh Điều kia, ánh mắt kia và nàng vô cùng giống nhau.

Không, nàng không hối hận, nàng liền muốn giúp nó một tay.

"Ta không hối hận."

Tiêu Cửu Uyên lãnh khốc vô tình nói: "Hay cho một câu không hối hận, bất quá bốn vương cũng muốn nhắc nhở người một câu, bạc của người giống như không đủ, người định làm như thế nào?"

Hắn nói xong chậm chạp nhắc nhở Vân Thiên Vũ: "Lúc trước bốn vương cho người hai ngàn lượng ngân phiếu, sau đó mua quần áo cho người tổn năm ngàn lượng, đồ trang sức đeo tay tổn hai vạn lượng, người mua Tẩy Tủy Đan dùng năm vạn lượng, hiện tại còn lại sáu mươi chín vạn một ngàn lượng, người mua Tử Nhân Huyền Ảnh Điều là bảy mươi vạn lượng, ta muốn hỏi người, người còn thiếu chín ngàn lượng đi nơi nào kiếm."

Tiêu Cửu Uyên vừa nói, Vân Thiên Vũ tròn tròn mắt.

Sao nàng lại quên mất chuyện này, làm sao bây giờ?

Vân Thiên Vũ cố gắng suy nghĩ, sau đó ngẩng đầu nhìn về Tiêu Cửu Uyên, suy nghĩ có nên mượn hắn chín ngàn lượng trước, về sau trả lại cho hắn.

Bất quá nàng vừa ngẩng đầu, Tiêu Cửu Uyên liền biết trong lòng nàng đánh chủ ý gì, lập tức lãnh mị nói: "Bốn vương không cho người khác mượn tiền."

Hắn mới vừa nói xong, một bên Tiêu Dạ Thần lên tiếng.

"Không phải là chín ngàn lượng sao? Vũ Mao, bạc này bản thể tử cho người."

Vân Thiên Vũ lập tức cao hứng, quay đầu nhìn về Tiêu Dạ Thần, mặt tràn đầy cảm kích.

"Cảm ơn người Tiêu Dạ Thần."

Nàng nói xong ngẩng đầu nhìn về Tiêu Cửu Uyên, từ từ đưa tay đẩy Tiêu Cửu Uyên đang ngăn nàng ra, sau đó nhàn nhạt nhắc nhở Tiêu Cửu Uyên: "Vương gia, khoảng cách một thước."

Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên lập tức thay đổi, u ám vô cùng nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, hắn không có ngại nàng, nàng lại dám ngại hắn, đây là sống quá kiêu ngạo sao?

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 154: Nợ Chín Ngàn Lượng

Tiêu Cửu Uyên đang muốn nổi giận, Vân Thiên Vũ sớm không để ý tới hấn, nhìn về Tiêu Dạ Thần nói: "Tiêu Dạ Thần, bán đấu giá đã kết thúc, mau theo ta đi lấy Tây Tủy Đan, còn có đem Tử Nhân Huyền Ảnh Điều kia thả đi."

"Được."

Hai người vừa nói chuyện, kẻ trước người sau đi ra ngoài.

Chỉ để lại trong phòng, sắc mặt âm trầm, con người u ám của Ly thân vương gia Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên quanh thân tràn đầy lệ khí nồng đậm, hai mắt càng thêm thẳng trầm tàn bạo, hấn như vậy, làm cho hai người Bạch Diệu và Hắc Diệu từ ngoài cửa đi vào cảm thấy thật tổn sức, hai người không dám nói câu nào, chỉ dám cẩn thận đứng một bên.

Cho đến khi âm thanh lạnh lẽo của Tiêu Cửu Uyên vang lên: "Trở về đưa Tiêu Dạ Thần đến Long Lâm quân đi thao luyện, An Thân Vương phủ lão gia tử vẫn xin bốn vương giúp chuyện này, bốn vương sao có thể không giúp một tay."

Tiêu Cửu Uyên ha hả cười, Bạch Diệu và Hắc Diệu hai người thay Tiêu Dạ Thần bị ai một, hấn đã đắc tội gì với vương gia nhà mình, vào Long Lâm luyện tập quân sự, không mất vài lớp da hấn còn có thể đi ra không?

"Vâng, vương gia."

Chủ tớ ba người một đường đi ra ngoài, đi xuống lầu lấy vật phẩm mua được hôm nay, nhân tiện đem bạc thanh toán.

Đợi đến Tiêu Cửu Uyên dẫn người đi tới phòng triển lãm của phòng đấu giá Huyền Thiên, hai người Vân Thiên Vũ và Tiêu Dạ Thần đang đỏ mắt chờ mong hãn đây.

Lúc trước hai người bọn họ vội vội vàng vàng tới đây lấy đồ, mới nhớ tới người giữ bạc cũng không đến, bọn họ tới cũng vô ích, thế nên chỉ có thể ở bên ngoài chờ, không có bạc người ta sẽ cho người đem đồ mang đi sao?

Tiêu Cửu Uyên vừa qua tới, sắc mặt Vân Thiên Vũ liền ngoan ngoãn nhìn hãn, thái độ không nói ra được hảo.

Nàng chỉ sợ Tiêu Cửu Uyên trở mặt, đừng tưởng rằng mua đồ, đồ chính là nàng, nam nhân thay đổi thất thường này rất có thể sẽ không đem đồ vật giao cho nàng, cho nên nàng tốt nhất không cần phải đắc tội với hãn.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, Tiêu Cửu Uyên đi tới cũng không có nhìn nàng và Tiêu Dạ Thần một, dẫn người đi thẳng vào.

Phía sau Vân Thiên Vũ và Tiêu Dạ Thần vội vàng đi vào theo.

Tiêu Cửu Uyên đã ra lệnh Bạch Diệu đem ngân phiếu đưa cho phòng đấu giá Huyền Thiên, hai bên ngay tại chỗ kiểm tra lại ngân phiếu, ngay cả Vân Thiên Vũ thiếu chín ngàn lượng, Tiêu Cửu Uyên cũng giúp nàng thanh toán, cũng không có để cho Tiêu Dạ Thần trả tiền.

Sau khi trả tiền xong, người chủ quản của Huyền Thiên, đem tàn cuốn Tứ Thần Linh Đồ Yêu Trận giao cho Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên đưa tay lấy được, liền tự lật xem, mà Vân Thiên Vũ vội vàng tiến lên từng bước từ trong tay người chủ trì nhận lấy Tây Tủy Đan.

Lúc trước Vân Thiên Vũ vẫn lo lắng Tiêu Cửu Uyên đùa bỡn, để cho nàng không lấy được Tây Tủy Đan, hiện tại chân chính lấy được Tây Tủy Đan, lòng nàng mới thanh tĩnh lại.

Nàng thậm chí gấp gáp muốn lập tức trở về Vĩnh Ninh Hậu phủ đi tẩy gân phạt tủy, kiểm tra một chút đến tột cùng nàng có phải là Tiên Thiên linh mạch thân thể không.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, chủ quản phòng đấu giá Huyền Thiên mở miệng thanh âm ôn hòa nói: "Vân tiểu thư, con Tử Nhân Huyền Ảnh Điều này cũng thuộc về người."

Người này vừa nói xong, trong phòng tất cả mọi người đều quay đầu thuận thanh nhìn sang.

Chỉ thấy Tử Nhân Huyền Ảnh Điều bị nhốt trong một lồng sắt to lớn, lúc này Tử Nhân Huyền Ảnh Điều tàn ác nhìn người bên ngoài, nhất là Vân Thiên Vũ, tựa hồ tính toán tùy thời muốn cùng Vân Thiên Vũ liều mạng.

Vân Thiên Vũ vừa nhìn thấy bộ dáng của nó, liền nghĩ tới mình tiêu hết bảy mươi vạn lượng bạc, nàng hiện tại một xu tiền cũng không có.

Không đúng, chẳng những một xu tiền không có, nàng còn thiếu Tiêu Cửu Uyên chín ngàn lượng bạc đấy.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 155: Cứu Một Đại Gia

Vân Thiên Vũ nghĩ đến thiếu bạc Tiêu Cửu Uyên bạc, không nhận được nhìn về lồng sắt nhốt Tử Nhân Huyền Ảnh Điều trừng mắt nói: "Hung cái gì hung, ta chính là xài hết tất cả tiền tới cứu người một mạng, người còn hung dữ. Thật là... thật không có lương tâm."

Lời nói của Vân Thiên Vũ khiến cho Tử Nhân Huyền Ảnh Điều trong lồng ngậy ngấn cả người, nữ nhân vậy mà hiểu ý nghĩ của nó sao? Đây không quá có thể đi.

Hơn nữa cho dù là như vậy, nàng cũng đừng muốn cười trên đầu của nó, nó sẽ không để cho loài người sai khiến nó như nô dịch, nó tình nguyện vừa chết.

Bên ngoài Vân Thiên Vũ lần nữa cảm nhận được ý định của Tử Nhân Huyền Ảnh Điều, nàng hừ lạnh nói: "Ta không có ý định thuận phục người, chẳng qua là vì cứu người một mạng thôi, ta lập tức để cho người thả người đi."

Nàng sau khi nói xong đứng thẳng người tính toán cho người mở lồng sắt ra.

Trong phòng, chủ quản phòng đấu giá Huyền Thiên đã trợn mắt há hốc mồm, khuôn mặt khó có thể tin.

Vân tiểu thư chỉ bảy mươi vạn lượng ngân phiếu chỉ vì muốn thả Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu, điều này sao có thể a.

Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu chính là một Linh Thú lợi hại, hẳn cho rằng nàng mua Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu là vì để cho vương gia giúp nàng thuần hóa, để cho nàng bên người có Linh Thú bảo vệ, cũng vì Vân tiểu thư không có linh lực.

Không nghĩ tới Vân tiểu thư mua Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu không phải vì bảo vệ chính mình, mà là vì buông tha nó.

Người chủ quản phòng đấu giá Huyền Thiên không biết nói cái gì cho phải, thật lâu không động.

Vân Thiên Vũ đã mở miệng ra lệnh cho hắn: "Mở lồng sắt để nó đi."

Nàng vừa mở miệng, trong lồng Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu cảnh giới nhìn bên ngoài, đồng thời trong lòng suy nghĩ, nữ nhân này chẳng lẽ là định dùng nhu tình đả động nó, sau đó để cho nó cảm động nghe lệnh của nàng, nằm mơ.

Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu đang suy nghĩ, bên ngoài phòng đấu giá Huyền Thiên người chủ trì đã mở miệng nhắc nhở Vân Thiên Vũ. "Vân tiểu thư, con Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu này, là một con Linh Thú cực kỳ lợi hại, tính khí lại hung ác, nhất định phải mang về từ từ thuần hóa, nếu người trực tiếp thả nó như vậy, nếu như nó nổi giận, thế nào cũng đả thương người."

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn về lồng sắt, chuyện này cũng có thể, con Linh Thú này quả thật rất hung ác, hơn nữa nhìn bộ dáng cừu hận không dứt của nó, chuyện này trước hết cùng nó thuyết phục.

Nàng suy nghĩ nhìn về Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu: "Ta sẽ cho người thả người, người đừng đả thương người."

Vân Thiên Vũ vừa nói, trong phòng mọi người nhìn nàng, vô cùng quái dị, nữ nhân này vậy mà cùng Tử Nhân Huyền Ảnh Điều cò kè mặc cả.

Nàng hiểu suy nghĩ của Tử Nhân Huyền Ảnh Điều sao?

Tuy nói Linh Thú cùng chủ tử sau khi khế ước, sẽ tâm linh tương thông lẫn nhau, nhưng Vân Thiên Vũ cũng không có cùng Tử Nhân Huyền Ảnh Điều khế ước, nàng làm sao sẽ hiểu ý nghĩ của Tử Nhân Huyền Ảnh Điều.

Mọi người không nghĩ ra, cuối cùng cùng nhau nhìn về Tử Nhân Huyền Ảnh Điều bị nhốt trong lồng sắt, phát hiện Linh Thú này hơi nheo đôi mắt tràn đầy hung quang, âm ngoan nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, không ngừng cảnh giác Vân Thiên Vũ, hoặc là nên nói nó hoài nghi Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ một mặt im lặng nhìn Linh thú trong lồng kia cuồng vọng không kiềm chế được, vì sao nàng cảm thấy Linh Thú này và người phía sau nàng có chút giống nhau.

Vân Thiên Vũ theo bản năng quay đầu nhìn lại, nhìn về Tiêu Cửu Uyên sau lưng.

Tiêu Cửu Uyên vừa vặn thấy nàng nhìn hẩn, ngũ quan tuần mỹ tuyệt luân lập tức tràn đầy lệ khí, đồng mâu càng thêm hàn quang lập lòe, dường như muốn cắt đứt cái cổ nhỏ của nàng.

Vân Thiên Vũ vội vàng quay đầu nhìn về Tử Nhân Huyền Ảnh Điều trong lồng, trong lòng có chút phát cáu, tổn bảy mươi vạn lượng bạc muốn cứu con chồn chết tiệt này một mạng, kết quả hẩn cũng giống như một đại gia.

Vân Thiên Vũ càng nghĩ càng phát cáu, cuối cùng chỉ vào Tử Nhân Huyền Ảnh Điều quát lạnh: "Người đừng làm ra vẻ đại gia cho ta, trực tiếp

cho một câu, được hay không được, được ta sẽ để cho người thả người,
không được ta sẽ để cho người mang người đi vào rừng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 156: Chẳng Thèm Nhìn Lại

Tử Nhãn Huyền Ảnh Điều từ trong lồng sắt nhìn về nữ nhân ngoài kia, suy nghĩ lời nàng nói lúc trước, đi trở về rừng rậm, vẫn bị người mang đưa trở về.

Tử Nhãn Huyền Ảnh Điều nghĩ tới nghĩ lui, cảm giác mình vẫn là đi trở về tương đối có thể diện, cuối cùng nhìn Vân Thiên Vũ ngạo khí gật đầu, đây coi như là đồng ý lời nói của Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ lập tức ngồi thẳng lên nhìn về người chủ trì phòng đấu giá Huyền Thiên sau lưng nói: "Thả nó đi."

"A, nếu như nó đã thương người làm sao bây giờ?"

Người chủ trì phòng đấu giá Huyền Thiên bị hoảng sợ lắc đầu.

Vân Thiên Vũ lờm hăn một, nói: "Không thấy nó đáp ứng sao?"

"Nó đáp ứng, cũng sẽ không lật lọng sao? Nó chẳng qua là một con thú."

Vân Thiên Vũ hừ lạnh: "Thú thế nào? Nó ban đầu sẽ không không có vô cớ hại người, các người đi bắt nó, mới có thể chọc giận nó, từ đó bị nó đã thương, không đổ hết trách nhiệm lên trên động vật vô tội, ta cũng muốn nói, có lúc người so thú đáng sợ hơn nhiều."

Vân Thiên Vũ nghĩ tới trong Vĩnh Ninh Hạo phủ đều là yêu ma quỷ quái, giờ khắc này nàng cũng cảm thấy Tử Nhân Huyền Ảnh Điều này so với bọn súc sinh kia càng giống người hơn.

Sau lưng trong lồng sắt, Tử Nhân Huyền Ảnh Điều có chút ngây ngô, nó vẫn là lần đầu tiên nghe được có người nói như vậy.

Tại sao nó cảm thấy trong lòng ấm áp đây, giống như có người đã từng nói với nó những lời như vậy.

Nó muốn tự nói với mình đây chỉ là quỷ kế của nữ nhân trước mắt, nàng là cố ý, làm bộ lừa gạt nó, vì để cho nó nhận thức nàng làm chủ.

Nhưng là tại sao nó cảm thấy nàng nói là sự thật đây.

Trong lòng Tử Nhân Huyền Ảnh Điều tâm tình phức tạp không ai có thể hiểu được.

Vân Thiên Vũ giờ phút này lực chú ý hoàn toàn không có đặt trên người Tử Nhân Huyền Ảnh Điều, tự nhiên không biết tâm tư nó phập phồng.

"Để cho người thả nó, người nói nhầm nhiều như vậy."

Vân Thiên Vũ sờ sờ Tẩy Tủy Đan trong tay áo, nàng hiện tại muốn trở về Vĩnh Ninh Hạo phủ đi tẩy gân phạt tủy, đối với chuyện khác không có hứng thú.

Người chủ trì phòng đấu giá Huyền Thiên bị Vân Thiên Vũ dọa sợ hết hồn, cuối cùng nhìn về Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên.

"Vương gia, người xem chuyện này."

Tiêu Cửu Uyên mâu quang thâm thúy nhìn Vân Thiên Vũ, lúc trước lời nói của Vân Thiên Vũ từ một khía cạnh khác mà nói, hẳn là thừa nhận,

có lúc thú so người trung thành hơn.

Linh thú nếu như nhận thức đúng một người chủ nhân, cho đến khi chủ nhân chết, cũng sẽ không dễ dàng phản bội chủ nhân, nhưng con người, chỉ cần có xung đột lợi ích, có thể trong chớp mắt trở mặt vô tình.

Tiêu Cửu Uyên vừa nghĩ vừa phất tay ra lệnh: "Thả nó đi."

Người chủ trì phòng đấu giá Huyền Thiên thấy Tiêu Cửu Uyên cũng cho thả Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu, tự nhiên không dám khinh thường, lập tức cẩn thận đi tới, rón rén mở lồng sắt ra, đợi đến cửa lồng mở ra sau, hắn thật nhanh chạy đi, phải cách Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu xa một chút.

Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu chậm chậm từ trong lồng đi ra, một đôi tử mắt cảnh giác nhìn mấy người trong phòng, nó trước sau quan sát một lần, cuối cùng phát hiện trong phòng này người cường đại nhất chính là người có dáng dấp dễ nhìn, người này vừa nhìn chính là một người lợi hại, cho nên nó phải cẩn thận.

Về phần nữ nhân mua nó, một chút linh lực cũng không có, nó căn bản không cần lo lắng.

Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu trong lòng suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ cúi đầu nhìn nó, phát hiện nó bị thương rất lợi hại, nhắc chân liền đi tới bên cạnh nó.

Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu lập tức lui về sau một bước, Vân Thiên Vũ dừng lại, từ trong tay áo móc ra một bình thuốc, đẩy lọ thuốc cho nó: "Người bị thương, uống thuốc đi thôi."

Bất quá Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu nhìn đan dược trên đất, chẳng thèm ngó tới, chớ đừng nói chi là ăn.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 157: Bất Ngờ Tập Kích

Vân Thiên Vũ thấy thế nổi giận không dứt, nhất là ánh mắt của nàng nhìn thấy nụ cười tự tiêu phi tiêu trên mặt Tiêu Cửu Uyên, vẻ mặt kia rõ ràng là nói nàng tự làm tự chịu, tự mình chuốc lấy cực khổ.

Được rồi, Vân Thiên Vũ cũng cảm giác mình tự mình chuốc lấy cực khổ, khó có được nàng phát một lần thiện tâm, còn sử dụng hết bảy mươi vạn lượng ngân phiếu, kết quả người ta còn không cảm kích.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ lạnh lùng nhìn chằm chằm Tử Nhân Huyền Ảnh Điều trước mặt, không vui nói: "Người đã sợ ta hại người, vội vàng rút đi."

Nàng nói xong quay đầu nhìn về Tiêu Dạ Thần nói: "Người phải hai người bảo vệ con chồn này chớ bị người bắt đi."

Nếu như con chồn này không có bị thương, người bình thường bắt nó là bắt không được, nhưng lúc này nó đang bị thương, không cho phép nó lại bị người bắt đi, nếu như vậy bảy mươi vạn lượng bạc kia của nàng không phải là mất trắng sao? Cho nên vẫn là phải người bảo vệ nó đừng để bị người bắt được mới phải.

Vân Thiên Vũ vừa nói, Tiêu Dạ Thần liền đồng ý, Vũ Mao đã quyết định như vậy, hẳn vẫn là ủng hộ đi.

Mặc dù hần cũng cảm thấy tổn bảy mươi vạn lượng ngân phiếu rồi đem thả nó đi là không có lời, huống chi tiểu súc sinh này còn không biết cảm ân.

Tiêu Dạ Thần hung hăng trợn mắt nhìn Tử Nhân Huyền Ảnh Điều một, sau đó đáp ứng.

"Được."

Hần nói xong lập tức gọi một gã thủ hạ đi vào, phân phó hần mang mấy người bảo vệ Tử Nhân Huyền Ảnh Điều chở bị người bắt được, đem nó thuận lợi đưa vào rừng rậm.

Tử Nhân Huyền Ảnh Điều nhìn động tĩnh này, rốt cục xác nhận Vân Thiên Vũ đúng là cứu nó một mạng, cũng không có tính toán gì với nó.

Tử Nhân Huyền Ảnh Điều nhất thời trong lòng suy nghĩ phức tạp, đã bao lâu, không ai quan tâm nó như vậy, cảm giác này thật kỳ quái, giống như đã từng có người quan tâm nó như vậy, nhưng mà tại sao nó không nhớ ra được đây.

Trong phòng, Vân Thiên Vũ không hề nữa nhìn Tử Nhân Huyền Ảnh Điều, mà là nhìn nói với Tiêu Dạ Thần: "Chúng ta đi thôi."

Tây Tủy Đan đã lấy được, nàng muốn lập tức trở về phủ đi tẩy gân phạt tủy.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, trước khi một bước đi ra ngoài, cũng không biết cách nàng không xa Tử Nhân Huyền Ảnh Điều ánh mắt từ từ tối, nhìn chăm chăm bóng dáng kia rời đi, thấy nàng đi, nó thế nhưng hết sức không muốn, còn có một loại cảm giác sợ nàng đi mất.

Nếu nó thích cùng với nàng ở chung một chỗ, liền không rời bỏ nàng.

Cơ hồ là trong nháy mắt, Tử Nhân Huyền Ảnh Điều ở trong lòng ra quyết định, đồng thời thân thể nó vừa động, nhanh như tia chớp bắn thẳng về phía ót Vân Thiên Vũ.

Trong phòng, người nào cũng không có nghĩ đến Tử Nhân Huyền Ảnh Điều lại đột nhiên xuất thủ.

Mọi người sợ hết hồn, trong đó Tiêu Dạ Thần sắc mặt khó coi, tay vừa nhắc liền muốn đánh bay Tử Nhân Huyền Ảnh Điều.

Nhưng là khác một đạo lam quang dày đặc ùn ùn kéo đến bao phủ cả không gian, tất cả mọi người cảm thấy trong lồng ngực cứng lại, mọi người cảm thấy hít thở cũng khó khăn, linh lực của Tiêu Dạ Thần trực tiếp bị nghiền nát, hóa thành vô hình, mà kia lam quang dày đặc kia chạy thẳng tới Tử Nhân Huyền Ảnh Điều.

Vân Thiên Vũ nhìn thấy người ra tay lại là Tiêu Cửu Uyên, không nghĩ tới linh lực của Tiêu Cửu Uyên thế nhưng lại cường đại như vậy, chẳng những để cho bọn họ cảm nhận được uy áp cường đại, ngay cả nhúc nhích cũng không được.

Đây chính là Lam Linh uy lực sao? Thật là mạnh mẽ, người bình thường gặp phải Lam Linh chỉ có thể bị nghiền thành mảnh vụn.

Có điều hai mắt Vân Thiên Vũ nhìn thấy khi lam quang thẳng tới Tử Nhân Huyền Ảnh Điều, không khỏi nhìn về Tử Nhân Huyền Ảnh Điều, lại phát hiện trong mắt Tử Nhân Huyền Ảnh Điều có một tia tuyệt vọng, hơn nữa ánh mắt của nó nhìn nàng thế nhưng có chút quyến luyến.

Đúng vậy, Vân Thiên Vũ thấy rất rõ ràng, nó cũng không phải là công kích nàng.

Trong điện quang hỏa thạch, Vân Thiên Vũ lên tiếng ngăn cản Tiêu Cửu Uyên.

"Tiêu Cửu Uyên, không được giết nó, nó tựa hồ cũng không có muốn hại ta."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 158: Tử Nhân Huyền Ảnh Điều Nhận Chủ

Tiêu Cửu Uyên nghe được tiếng kêu của Vân Thiên Vũ, linh lực xoay mình thu về một chút, linh lực chấn động cũng chênh lệch một chút, cũng may là như vậy, nhưng Tử Nhân Huyền Ảnh Điều cũng bị hấn đánh bay ra ngoài, ầm một tiếng hung hăng đập vào trên tường.

Vèo một tiếng miệng phun máu tươi trên đất đi.

Vân Thiên Vũ muốn động lại không nhúc nhích được, bởi vì dưới uy áp của Lam Linh, người bình thường căn bản không nhúc nhích được.

Cho đến Tiêu Cửu Uyên thu hồi linh lực, Vân Thiên Vũ mới có thể hành động, trong lòng nằng nóng lòng chạy vội tới bên cạnh Tử Nhân Huyền Ảnh Điều, khẩn trương nhìn Tử Nhân Huyền Ảnh Điều trên đất.

"Người không sao chứ."

Trong phòng phòng đấu giá Huyền Thiên người chủ trì cùng với Tiêu Dạ Thần trợn tròn mắt, cái này gọi là chuyện gì?

Toàn thân Tiêu Cửu Uyên hiện đầy lệ khí, đồng mâu càng thêm tràn đầy lạnh lẽo, âm trầm suy nghĩ nhìn Vân Thiên Vũ.

Hấn cũng không phải là bởi vì Vân Thiên Vũ quan tâm Tử Nhân Huyền Ảnh Điều mà tức giận, mà là lúc trước mình thấy nữ nhân này gặp nguy hiểm, vậy mà không cần suy nghĩ liền ra tay cứu nàng.

Đây rõ ràng là nàng tự tìm khổ ăn, mắc mớ gì tới hăn, hăn tại sao không cần suy nghĩ liền ra tay.

Cho nên Tiêu Cửu Uyên trong lòng nổi giận không dứt, hăn đây là tức giận mình không cần suy nghĩ liền xuất thủ.

Hơn nữa Vân Thiên Vũ sau khi được cứu, không biết cảm tạ hăn, mà đi quan tâm con súc sinh kia muốn hại nàng, điều này làm cho Tiêu Cửu Uyên rất không thoải mái, cho nên trên khuôn mặt tuần mỹ, tràn đầy sương lạnh, hăn âm trầm vô cùng nhìn Vân Thiên Vũ một sau, xoay người bước nhanh đi ra ngoài.

Trong phòng Bạch Diệu cùng Hắc Diệu hai người hung hăng nhìn Vân Thiên Vũ một.

Nữ nhân không có lương tâm này, vương gia cứu nàng cũng không biết quan tâm một, thế nhưng lại đi quan tâm con súc sinh muốn đả thương người.

Trong phòng, Tiêu Dạ Thần khó được một lần không đồng ý chuyện Vân Thiên Vũ làm.

Hăn đi tới sau lưng Vân Thiên Vũ, bất mãn nói: "Vũ Mao, người lần này thật quá đáng, rõ ràng Cửu hoàng thúc cứu ngươi, ngươi vậy mà không biết cảm tạ hăn, ngược lại quan tâm tiểu súc sinh này."

Tiêu Dạ Thần vừa nói, Tử Nhân Huyền Ảnh Điều bị trọng thương phỉ sức ngược mắt nhìn về Tiêu Dạ Thần.

Mặc dù bị trọng thương, ánh mắt nó vẫn như cũ rất hung tàn.

Tiêu Dạ Thần thấy thế nổi giận không dứt, thật muốn một cước giết chết nó.

Hết lần này tới lần khác Vân Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn hắn nói: "Tiêu Dạ Thần, người không tin tưởng sao, nó không có muốn thương tổn ta, chúng ta hiểu lầm nó."

Nàng sau khi nói xong, vươn tay ở trước mặt Tiêu Dạ Thần lung lay một: "Trên người người nhất định có đan dược chữa trị nội thương, cho ta mượn dùng một chút, ta sau này sẽ trả lại người."

Tiêu Dạ Thần nhìn Tử Nhân Huyền Ảnh Điều rên mặt đất, lại nhìn Vân Thiên Vũ, vốn là muốn nói không cho.

Nhưng khi nhìn ánh mắt Vân Thiên Vũ bình tĩnh nhìn hắn, quả thực không mở miệng nói được, cuối cùng tâm bất cam tình bất nguyện móc ra một viên đan dược trị nội thương đưa tới tay Vân Thiên Vũ.

Tiêu Dạ Thần mặc dù ngoài mặt đưa cho đan dược, trong lòng lại đem Tử Nhân Huyền Ảnh Điều mắng cho một trận.

Đồng thời hắn cảnh giác nhìn chăm chăm Tử Nhân Huyền Ảnh Điều, chỉ sợ nó lại công kích Vân Thiên Vũ lần nữa.

Lần này Vân Thiên Vũ đem đan dược đưa tới trước mặt Tử Nhân Huyền Ảnh Điều, nó tuyệt không chần chờ liền nuốt xuống, hết sức tin tưởng Vân Thiên Vũ.

Đan dược vào bụng, Tử Nhân Huyền Ảnh Điều rất nhanh liền khôi phục một chút tinh thần.

Vân Thiên Vũ thấy nó khá hơn một chút, đang muốn phân phó Tiêu Dạ Thần kêu thủ hạ đem Tử Nhân Huyền Ảnh Điều đưa đi.

Không nghĩ tới Tử Nhân Huyền Ảnh Điều, thân thể vừa động, một móng vuốt nhanh chóng vô cùng chụp tới trên mặt Vân Thiên Vũ.

Một đạo hồng quang nhanh chóng ở sau gáy Vân Thiên Vũ thoáng qua.

Nhanh đến cũng không có ai phát hiện, sắc mặt Tiêu Dạ Thần sau lưng Vân Thiên Vũ thay đổi, quát to một tiếng: "Vũ Mao."

Hắn một chương liền muốn đánh Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu.

Song Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu hành động hết sức nhanh chóng, sớm lắt mình tránh được.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 159: Điều Gia Hưng Bạo

Bên ngoài phòng, Tiểu Linh Đang và Họa Mi hai người nghe được Tiêu Dạ Thần kêu lên xông vào.

Lúc trước Tiêu Cửu Uyên ở trong phòng, các nàng không dám đi vào, hiện tại Tiêu Cửu Uyên đi, các nàng rất cục dám đi vào.

Vừa tiến đến liền thấy Tiêu Dạ Thần kinh hãi nhìn chủ tử nhà mình.

Tiểu Linh Đang và Họa Mi lo lắng, thật nhanh chạy tới bên cạnh Vân Thiên Vũ hỏi tới: "Tiểu thư, người làm sao vậy."

"Vân tỷ tỷ, người làm sao vậy?"

Vân Thiên Vũ tỉnh thần, giơ tay lên sờ sờ sau gáy mình, phát hiện sau gáy không có sao, đây là chuyện gì xảy ra? Lúc trước nàng rõ ràng cảm giác được sau gáy tê rần.

Vân Thiên Vũ nghĩ đến cái gì đó quay đầu nhìn về Tử Nhân Huyền Ảnh Điều, liền thấy nó nhìn về phía nàng hành lễ, trong miệng kêu: "Chủ nhân."

Lần này Vân Thiên Vũ hiểu Tử Nhân Huyền Ảnh Điều tại sao muốn công kích nàng, thật ra thì nó cũng không phải là muốn công kích nàng, chẳng qua là cùng nàng khế ước.

Trong gian phòng một bên Tiêu Dạ Thần và người chủ trì của phòng đấu giá Huyền Thiên cũng nhìn ra, mấy người vừa nghĩ, liền biết thì ra là con Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu này nhận chủ, cũng không phải là nó muốn công kích Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ chỉ có chút ngoài ý muốn, nhìn Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu nói: "Người không đi, không phải là đấu có chết cũng không phục sao? Ta là sợ người chết cho nên mới cho người đan dược, cứu người một mạng."

Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu hung hăng co rút khóe miệng, sau đó nhìn Vân Thiên Vũ một nói.

"Ta là điếu gia như vậy dễ dàng khuất phục người sao? Ta là bị chủ nhân làm cho cảm động."

Trong phòng, người khác nghe không hiểu Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu nói, bất quá nó là linh sủng của Vân Thiên Vũ, chỉ có Vân Thiên Vũ nghe hiểu được.

Tiêu Dạ Thần nhìn rất là mừng thay cho Vân Thiên Vũ.

"Vũ Mao, thật tốt quá, không nghĩ tới con chồn này vậy mà nhận thức người là chủ, lần này người có một chỉ Linh Thú hộ thân, ta yên tâm nhiều hơn."

Vân Thiên Vũ nhìn Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu một chút, cũng thật cao hứng.

Bất quá nàng vẫn không quên cảnh cáo Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu: "Người tự nguyện ý lưu lại, cũng không phải là ta cưỡng bách người, cho nên sau này người phải nghe theo mệnh lệnh của ta làm việc, nếu như không phục tùng mệnh lệnh của ta làm việc, ta chắc chắn đem người đuổi đi."

Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu không có lên tiếng, đây là bày tỏ nhận lời Vân Thiên Vũ nói.

Vân Thiên Vũ vốn là muốn cứu Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu một mạng, không nghĩ tới cuối cùng có được một con Linh Thú, nói mất hứng là giả, trong lòng của nàng hết sức cao hứng, nhìn Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu nói: "Người tên là gì?"

Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu suy nghĩ một chút nói: "Điêu gia."

Vân Thiên Vũ co rút khóe miệng, nhìn Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu, miễn cưỡng nói: "Ta gọi Tiểu Tử cũng không sai biệt lắm."

Tiểu Tử? Tiểu Tử?

Quai hàm của Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu muốn rớt xuống, cố tình trong phòng còn có hai nữ nhân mặt cười đùa nói.

"Tiểu Tử, tên thật đáng yêu, ta tên là Tiểu Linh Đang."

"Đúng vậy, quả thật rất đáng yêu, Tiểu Tử, ta là Họa Mi tỷ tỷ."

Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu trực tiếp mắng lên, khả ái cái đầu người, ta là Điêu gia là Điêu gia.

Chủ tử ta muốn cầu xin đổi tên.

Đáng tiếc Vân Thiên Vũ căn bản không để ý tới nó, đã xoay người cùng Tiêu Dạ Thần đi ra ngoài.

Tiểu Linh Đang cùng Họa Mi cười híp mắt nhìn Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu.

"Tiểu Tử, đi."

"Tiểu Tử, muốn tỷ tỷ ta ôm người sao?"

Điều gia nỗ tung, đuổi theo Vân Thiên Vũ, nó kiên quyết yêu cầu đổi tên.

Đáng tiếc sau khi nó đuổi theo, còn chưa kịp để cho Vân Thiên Vũ đổi tên, bởi vì có người ngăn cản Vân Thiên Vũ.

Người chặn đường Vân Thiên Vũ, chính là Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch, sắc mặt Tiêu Thiên Dịch lúc này cũng không tốt, bởi vì lúc trước Vân Thiên Vũ gài bẫy hắn, chẳng những gài bẫy hắn, còn nói ra hắn và Lục gia có quan hệ, trước mắt thái tử và các vương gia khác chỉ sợ cũng phải người nhìn chăm chú vào Lục gia, nhìn chăm chú vào Lại bộ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 160: Tuyên Vương Giận Dữ

Trong lòng Tiêu Thiên Dịch không nói ra được hối hận, nhưng không có biện pháp nào. Hắn sợ đã bị buộc vào cục diện như thế, cũng bởi vì nữ nhân Vân Thiên Vũ này.

Bây giờ Tiêu Thiên Dịch mặc dù không cam lòng, cũng không có thể không thừa nhận một chuyện, Vân Thiên Vũ này rất thông minh, nàng tuyệt đối không phải nữ nhân bình thường có thể so sánh.

Lúc này, trong lòng Tiêu Thiên Dịch trăm điều không biết là tư vị gì, thậm chí mơ hồ có chút hối hận, bất quá hắn cũng không biết rõ là hối hận cái gì, là hối hận đem Vân Thiên Vũ đi đổi về Vân Thiên Tuyết, hay là hối hận không có kiên trì cưới Vân Thiên Vũ.

Nhưng ngay từ đầu Vân Thiên Vũ không phải như thế này, nếu như nàng thông minh như vậy, hắn sao lại không cưới nàng.

Suy nghĩ của Tiêu Thiên Dịch trần trở hết lần này đến lần khác, trên mặt cũng không hiện ra, con người lạnh nhạt bình tĩnh nhìn về Vân Thiên Vũ.

"Vân Thiên Vũ, người không phải là muốn Hoán Nhan Đan và Sinh Phu Đan sao, bốn vương cho người một cơ hội, người trước mặt mọi người nói xin lỗi với Tuyết Nhi, bốn vương liền đưa cho người Hoán Nhan Đan và Sinh Phu Đan."

Tiêu Thiên Dịch không nghĩ sẽ cùng Vân Thiên Vũ đối nghịch, lúc này tinh thần và thể lực của hắn chủ yếu đặt vào cuộc đấu tranh với thái tử và Hoài vương, chứ không phải cùng một nữ nhân đấu.

Tiêu Thiên Dịch tự cho rằng bản thân làm như vậy, là đã hạ thấp tư thái, cho Vân Thiên Vũ đường lui.

Nàng chỉ cần nói lời xin lỗi, liền có thể lấy được Hoán Nhan Đan và Sinh Phu Đan gần mười mấy vạn lượng, trao đổi như vậy là ai cũng sẽ làm.

Kẻ ngu mới không làm đây, huống chi khuôn mặt của Vân Thiên Vũ đã bị hủy, thử hỏi trên đời này có một nữ nhân nào không để ý tới dung mạo của mình.

Cho nên nàng nhất định sẽ đồng ý.

Đáng tiếc nhìn Tiêu Thiên Dịch tự cho là đúng khiến cho sắc mặt Vân Thiên Vũ chầm chọc cười lạnh, ánh mắt của nàng lạnh như băng nhìn Tiêu Thiên Dịch nói.

"Tuyên vương diện hạ, cơm có thể ăn nhiều, nói không thể nói lung tung, ta tại sao phải nói xin lỗi với Vân Thiên Tuyết, ta có làm chuyện gì có lỗi với nàng sao."

Nếu như nàng nói xin lỗi, chỉ sợ tất cả mọi người trong kinh thành này đều biết chuyện nàng trù tính Vân Thiên Tuyết, nàng mới không ngu xuẩn như vậy, huống chi nàng căn bản không có muốn Hoán Nhan Đan và Sinh Phu Đan.

Nói thật ra, rất nhiều người cũng cho rằng nàng rất muốn lấy được Hoán Nhan Đan và Sinh Phu Đan, nhưng thật ra thì nàng không đặc biệt để ý dung mạo.

Nàng có tự tin sẽ chữa trị thật tốt vết thương trên mặt và vết thương trên người, chỉ là chậm một chút mà thôi.

Nhưng hết lần này tới lần khác người ta không cho là như vậy.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ cười lạnh nhìn về Tiêu Thiên Dịch: "Tuyên vương điện hạ, tâm tư của người lớn như vậy, còn chi rất nhiều ngân lượng lớn để lấy được Hoán Nhan Đan và Sinh Phu Đan, vẫn là tự giữ đi, về phần vết sẹo trên mặt của ta, ta tuyệt đối không để ý, bởi vì nó có thể nhắc nhở ta, sau này nhìn thấy nam nhân cận bã phải đường vòng đi."

Nàng nói xong lướt qua Tiêu Thiên Dịch, trực tiếp rời đi.

Tiểu Linh Đang theo phía sau nàng nâng tay uy hiếp trợn mắt nhìn Vân Thiên Tuyết và Lục Uyển Nhi một, một nhóm mấy người đi ra ngoài.

Đi phía sau cùng Tiêu Dạ Thần, lúc đi ngang qua đám người Tiêu Thiên Dịch, mặt ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Tiêu Thiên Dịch, người kế tiếp có thể sẽ rất bận rộn, thái tử điện hạ cùng Hoài vương điện hạ chỉ sợ sẽ không để cho người quá rảnh rỗi."

Tiêu Dạ Thần nghĩ tới đây, tâm tình không nói ra được sáng khoái, cười ha ha đi tới.

Sau lưng Tiêu Thiên Dịch tức giận đến cả khuôn mặt biến thành màu đen, thân thể cứng ngắc, thật lâu không thể động đậy, ngón tay nắm thật chặt, cuối cùng thật vất vả mới bình phục tức giận trong lòng, làm bộ không lăm để ý quát lạnh: "Đồ không biết điều."

Tiêu Thiên Dịch nói xong nhắc chân đi ra ngoài, sau lưng Yến Bắc Vương Phủ thể tử và quận chúa thở phào nhẹ nhõm, Vân Thiên Tuyết cùng Lục Uyển Nhi cũng thở phào nhẹ nhõm.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 161: Có Người Xui Xẻo

Vân Thiên Tuyết và Lục Uyển Nhi hai người nghĩ đến Vân Thiên Vũ vậy mà không muốn có đan dược, không nhìn được cười lạnh, không biết điều.

Vương gia muốn đem Hoán Nhan Đan và Sinh Phu Đan giá trị mười mấy vạn lượng đưa cho nàng, nàng ta lại không muốn.

Vân Thiên Tuyết cao hứng nhất hồi, nghĩ đến khuôn mặt đầy sẹo của Vân Thiên Vũ, nàng đã cảm thấy giải hận.

Đám người Vân Thiên Vũ và Tiêu Dạ Thần lúc này đã ra khỏi phòng đấu giá Huyền Thiên, trước cửa phòng đấu giá Huyền Thiên, đã có không ít người đi, xe ngựa ít đi rất nhiều.

Vân Thiên Vũ cùng Tiêu Dạ Thần tính toán một chút, liền trở về phủ.

Nàng lấy được Tẩy Tủy Đan, hiện tại có chính sự phải làm, cũng không cùng Tiêu Dạ Thần nói nhiều.

Chẳng qua là Vân Thiên Vũ vừa muốn lên xe ngựa, sau lưng vang lên tiếng bước chân, có người đi tới, Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn sang, thấy chính là Bạch Diệu thủ hạ của Tiêu Cửu Uyên mang theo hai ba người đi tới.

Thấy Bạch Diệu tới đây, Vân Thiên Vũ lập tức liền có một cỗ cảm giác không ổn, quả nhiên nàng ý niệm còn không có rơi xuống, liền nghe được Bạch Diệu nói: "Vân tiểu thư, vương gia nhà ta nói, để cho người tối nay nghĩ biện pháp đem chín ngàn lượng bạc trả lại, nếu như đến lúc đó vẫn chưa trả, vương gia nhà ta nói, ngài ấy sẽ tự mình đi tìm người nói chuyện một chút."

Gương mặt Vân Thiên Vũ lập tức đầy hắc tuyến, Tiêu Cửu Uyên tự mình tìm nàng nói chuyện một chút, không phải là gây khó khăn cho nàng sao, nàng hiện tại ước gì phải cách tên kia thật xa, căn bản không muốn gặp hắn.

Nhưng kêu nàng một ngày kiếm ra ra chín ngàn lượng bạc, nàng đi nơi nào lấy đây?

Đột nhiên, ánh mắt Vân Thiên Vũ sáng lên, quay đầu nhìn về Bạch Diệu khẽ cười nói: "Được, ta trước tối nay sẽ kịp lúc đưa tới chín ngàn lượng, bảo đảm để cho vương gia nhà người hài lòng."

Vân Thiên Vũ nghĩ tới mấy món đồ trang sức đeo tay, mười bộ trang sức châu báu đeo tay giá trị hai vạn lượng, nàng thiếu Tiêu Cửu Uyên chín ngàn lượng, vậy thì trở về bán năm bộ chứ sao.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ tâm tình liền tốt lên, quay đầu nhìn về Bạch Diệu nói: "Trở về nói với vương gia nhà người nói, tối nay đúng giờ ta đến."

Nàng vừa nói vừa đi lên xe ngựa, ở ngoài xe ngựa Tiêu Dạ Thần đi tới cùng Bạch Diệu nói: "Cửu hoàng thúc chín ngàn lượng bạc kia trở về ta sẽ đưa tới."

Tiêu Dạ Thần vừa dứt lời, Bạch Diệu quay đầu vẻ mặt thương hại nói: "Tiêu thế tử, vương gia để cho ta tới thông báo với người, lập tức đi đến Long Lâm quân tham gia huấn luyện."

"A."

Tiêu Dạ Thần sắc mặt trong nháy mắt trở nên khó coi, nhìn chăm chăm Bạch Diệu, vô lực nói: "Tại sao, ta không đi, ta không đi."

"Đi thôi."

Bạch Diệu vung tay lên, sau lưng hai người thủ hạ bước tới túm Tiêu Dạ Thần lại, dẫn hẩn rời đi.

Tiêu Dạ Thần giãy dụa hướng về Vân Thiên Vũ phía sau kêu lên: "Vũ Mao, người coi chừng một chút, gần đây ta không ở kinh thành, nếu như người có chuyện, phải người đưa tin tới An Thân Vương phủ là được."

Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Dạ Thần bị Bạch Diệu mạnh mẽ mang đi, không khỏi lo lắng vén rèm nhìn ra bên ngoài, có điều suy nghĩ một chút về quan hệ giữa Tiêu Cửu Uyên và Tiêu Dạ Thần, cũng sẽ không hại Tiêu Dạ Thần, cho nên nàng lại hạ màn xe xuống, phân phó phu xe bên ngoài đánh xe ngựa trở về phủ.

Xe ngựa chậm rãi rời khỏi phòng đấu giá Huyền Thiên, chẳng qua chạy không có mấy bước, đột nhiên nghe được trước mặt truyền tới tiếng kinh hô, còn có tiếng ngựa nổi điên hý vang.

Vân Thiên Vũ không động, Tiểu Linh Đang bên cạnh nàng đã nóng lòng xốc rèm nhìn ra phía ngoài, chỉ thấy trên đường phố cách trước cửa phòng đấu giá Huyền Thiên không xa, một chiếc xe ngựa chạy giống như bị điên vậy.

Trong lúc phát sinh sự cố, người trên đường phố kêu lên liên tiếp, ngay lúc này, xe ngựa kia oanh một tiếng vỡ ra, sườn xe ngựa văng thành bốn năm mảnh, mà bên trong xe ngựa có hai ba người văng ra ngoài, trực tiếp ngã trên đường phố.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 162: Chuẩn Bị Tẩy Gân Phạt Tủy

Ầm ầm mấy tiếng vang, hai ba đạo bóng dáng gắt gao ngã ở một góc trên phố, chẳng những ngã đến sưng mặt sưng mũi, hơn nữa trên người có nhiều chỗ gãy xương, cả người thê thảm không dứt.

Trên phố rất nhanh có người vây lại, sau đó có người kinh hô kêu thành tiếng: "Đây không phải là thiên kim tiểu thư Lục gia tiểu thư Lục Uyển Nhi sao?"

"Thật sự là nàng, xe ngựa của nàng ấy làm sao bỗng nhiên mất khống chế, sau đó nổ tung ra đây."

Những giọng nói này nhất nhất truyền vào trong xe ngựa của Vân Thiên Vũ.

Tiểu Linh Đang không nói ra được cao hứng, vỗ tay cười nói: "Đáng đời, báo ứng, ai kêu nàng ta cùng Vân tỷ tỷ giành đồ."

Mặc dù nàng lúc trước không có vào nhã gian, nhưng chuyện xảy ra ở bán đấu giá nàng đều biết.

Họa Mi cũng thật cao hứng, gương mặt giải hận, ai kêu Lục Uyển Nhi đoạt Hoán Nhan Đan và Sinh Phu Đan của tiểu thư nhà mình.

Hiện thế báo.

Vân Thiên Vũ không giống với Tiểu Linh Đang và Họa Mi nhìn có chút hả hê, nàng muốn biết chính là người nào chinh Lục Uyển Nhi, nhưng vừa suy nghĩ, nàng liền đoán được, đây đại khái là Tiêu Cửu Uyên cho người đi làm.

Người kia từ trước đến nay có thù tất báo, Lục Uyển Nhi cùng nàng tranh đấu phẩm, mặc dù là chuyện của các nàng, nhưng ít nhiều gì cũng đánh vào thể diện của Ly thân vương phủ, Tiêu Cửu Uyên có thể không thu thập nàng sao.

Vân Thiên Vũ thở dài, sau này nhất định cách phải Tiêu Cửu Uyên xa một chút đi, tên kia tâm ý trả thù thế nhưng rất mạnh.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, một góc xe ngựa Điêu gia ngồi, bắt lấy cơ hội kháng nghị: "Chủ tử, ta không gọi Tiểu Tử, ta tên là Điêu Gia, Điêu Gia."

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn về Điêu gia, vứt cho nó một liếc mắt, rõ ràng không muốn để ý tới nó.

Điêu gia đang kháng nghị không có hiệu quả sau, thấp xuống yêu cầu: "Vậy thì gọi Thú Gia đi."

Vân Thiên Vũ im lặng lườm nó một, lạnh lùng hỏi một thú: "Đây có khác biệt sao? Còn người nữa tưởng rằng gọi gia, người liền gia sao."

Nói xong không thèm quan tâm đến lý lẽ của Điêu Gia, mà nhắm mắt lại suy nghĩ chuyện tẩy gân phạt tủy.

Một bên Điêu Gia a oán không dứt kháng nghị: "Nếu không phải gọi Thú Gia, vậy thì gọi Tử Gia."

Vân Thiên Vũ không thể nhịn được nữa, một cốc vào đầu Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu: "Câm miệng."

Điền Gia trợn mắt to trừng, cộng thêm giờ chân, cuối cùng nhìn kháng nghị không có hiệu quả, hung hăng đi thẳng về một gốc xe ngựa, một bộ dạng tức giận đi.

Hết lần này tới lần khác Tiểu Linh Đang và Họa Mi bởi vì không hiểu lời nói của Tử Nhân Huyền Ảnh Điền, ở chỗ này hưng cao nói: "Ha ha, Tiểu Tử thật đáng yêu."

"Đúng là khả ái, hảo hảo chơi."

Một Linh Thú trực tiếp bị sét đánh, thân thể nằm một bên giả chết.

Xe ngựa một đường trở về Vĩnh Ninh Hậu phủ, đợi đến lúc Vân Thiên Vũ xuống xe ngựa, vào Vĩnh Ninh Hậu phủ, liền phát hiện bên trong phủ không khí có chút thấp.

Vân Thiên Vũ không hiểu, bất quá cũng không có hỏi tới, một đường đi thẳng tới Tử Trúc Hiên.

Trên đường thỉnh thoảng nghe nha hoàn nói thầm, mới biết tại sao không khí trong phủ lại thấp như vậy, nguyên nhân là lúc trước Trầm di nương bị Vĩnh Ninh hậu phủ Vân Lôi hạ lệnh đánh tàn nhẫn, kéo dài mấy ngày điều trị, thời gian sau, không trị mà chết.

Vân Thiên Vũ nghe thế cái, tuyệt không cảm thấy hứng thú, Trầm di nương có chết hay không cùng nàng có quan hệ gì đâu.

Nàng dẫn Tiểu Linh Đang, Họa Mi còn có Tử Nhân Huyền Ảnh Điền một đường trở về Tử Trúc Hiên, đợi đến trở về Tử Trúc Hiên, sắc trời đã không còn sớm.

Vân Thiên Vũ ra lệnh cho Họa Mi lập tức đi chuẩn bị gì đó để ăn, còn nàng chuẩn bị cho buổi chiều tẩy gân phạt tủy.

Tuy nói lần này nàng lấy một viên thượng phẩm Tây Tủy Đan, nhưng Vân Thiên Vũ vẫn chuẩn bị một chút dược liệu dùng để tiến hành ngâm nước tắm, như vậy một bên trong một bên ngoài phối hợp tiến hành, nàng tin tưởng tất nhiên có thể thanh trừ hết tất cả tạp chất trong cơ thể.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUY

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 163: Chiến Tranh Giành Ăn

Đội đến Vân Thiên Vũ chuẩn bị xong tất cả mọi thứ, Hỏa Mi đã cho người chuẩn bị gì đó mang lên.

Phòng bếp Vĩnh Ninh Hậu phủ bên kia, trong thời gian ngắn không dám trêu chọc các nàng, để cho chuẩn bị món ăn gì liền chuẩn bị món đó.

Nói thật ra đầu bếp Vĩnh Ninh Hậu phủ tài nghệ thật không bằng người, các món ăn làm ra cũng chỉ miễn cưỡng có thể ăn.

Tiểu Linh Đang vừa ăn vừa ghét bỏ, nàng cho rằng tài nghệ của đầu bếp làm ra những thứ này, thật sự không có bằng một nửa tay nghề của Vân tỷ tỷ, Vân tỷ tỷ chính là làm rau cải mỳ thịt băm, cũng ăn thật ngon a.

Tiểu Linh Đang vừa ăn vừa để mắt nhìn Vân Thiên Vũ, ánh mắt kia, nhìn một liên khiến cho người ta nghĩ nàng đang suy nghĩ cái gì.

Vân Thiên Vũ mặc dù không có nhìn nàng, nhưng cũng biết nàng nghĩ thế nào, thân nhiên nói: "Chờ ta có thời gian rảnh rồi sẽ làm cho các người ăn."

Tiểu Linh Đang lập tức hí mắt nở nụ cười: "Vân tỷ tỷ, người thật tốt, Tiểu Linh Đang thích người."

Nói xong vui vẻ vô cùng ăn cơm, cảm thấy đồ trên bàn cũng không có khó khăn ăn như vậy.

Một bên Họa Mi nhìn Tiểu Linh Đang không nhịn được cười lên, có Tiểu Linh Đang vui vẻ này, nàng cảm thấy tiểu thư dường như cũng không lạnh nhạt lắm.

Bất quá nàng cũng không có giống như Tiểu Linh Đang cùng tiểu thư cùng nhau ăn.

Bởi vì nàng là nô tỳ, Tiểu Linh Đang tính ra bằng hữu của tiểu thư.

Điểm này Họa Mi rất kiên trì, Vân Thiên Vũ cũng không có cưỡng cầu nàng.

Trong phòng khách, có người ăn cơm có người chia thức ăn, vô cùng hài hòa.

Song Vân Thiên Vũ cảm nhận được một bên phòng Tiểu Hoa, có một ánh mắt oán niệm không dứt nhìn chăm chăm nàng, nàng vốn dĩ muốn không để ý tới, nhưng cuối cùng bây giờ không chịu nổi quay đầu nhìn sang, liền thấy một vẻ mặt đau lòng nhìn nàng.

Vừa nhìn thấy nàng nhìn sang, liền kháng nghị giơ chân trên mặt đất.

"Điêu Gia muốn đổi tên. Điêu Gia muốn đổi tên."

Nó mới không cần tên gọi Tiểu Tử, thật không có có gia môn khí khái.

Vẻ mặt Vân Thiên Vũ thản nhiên nói: "Nói lý do một chút."

Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, đang suy nghĩ ngôn từ nói: "Điêu Gia là gia môn, gia môn sẽ phải có tên gia môn."

Vân Thiên Vũ liếc Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu một, bây giờ không nhìn ra trên người nó có bóng dáng gia môn nó nói, bất quá đối với tên, nàng cũng không hết sức kiên trì, chẳng qua là bắt bí cũng là không thiếu được, con Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu này, tính hung tàn, nếu như mình tùy ý để

nó làm bậy, rất có thể sẽ đả thương người, mình nhất định phải gây khó dễ với nó.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa nhìn Tử Nhân Huyền Ảnh Điều nói: "Đổi tên có thể, có điều chỉ có một lần này thôi, sau này nếu như người dám can đảm cãi lời của ta nữa, ta tuyệt đối sẽ không lưu người."

Lúc Vân Thiên Vũ nói lời này, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Tử Nhân Huyền Ảnh Điều, để cho nó biết nàng rất nghiêm túc.

Tử Nhân Huyền Ảnh Điều nhìn ánh mắt sắc lạnh của Vân Thiên Vũ, thậm chí trong lòng có chút rụt rè, loại cảm giác này ngay cả nó cũng không nói ra, tại sao lại như vậy.

Nhưng nghe được Vân Thiên Vũ nói như vậy, đây là đồng ý cho nó đổi tên sao? Thật sự là quá tốt.

Điều Gia hưng phấn mở miệng nói: "Vậy ta gọi là Điều Gia, hay là gọi Thú Gia tốt hơn, tốt nhất gọi Tử Gia..."

Nó còn chưa nói hết, liền thấy Vân Thiên Vũ đứng dậy đi ra ngoài, không thèm quan tâm đến nó.

Sau lưng Điều Gia chỉ đành phải dặt cổ họng gọi: "Vậy thì gọi Điều Gia đi."

Vân Thiên Vũ không có để ý nó, tự mình đi tới gian phòng đã chuẩn bị sẵn, trong phòng khách sau lưng, Điều Gia mắt thấy Vân Thiên Vũ rời đi, lập tức thành đại gia, thân thể liền nhảy vút lên trên ghế cạnh bàn, sau đó bắt đầu cùng Tiểu Linh Đang giành đùi gà ăn, khi cả hai ăn lấy cùng đồ ăn, dẫn đến chính là một chiến tranh giành ăn.

Họa Mi trợn mắt há hốc mồm nhìn cả hai con vì đùi gà, một người một chồn ra tay với nhau, nên vội vàng cách xa chiến trường, nàng đi bảo

vệ tiểu thư nhà mình.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 164: Tiên Thiên Linh Mạch Thân Thể

Vân Thiên Vũ vào gian phòng đã chuẩn bị xong trước đó, cởi quần áo vào thùng tắm đã có sẵn dược liệu mà nàng chuẩn bị, đợi đến vào rót dược liệu thùng nước tắm, nàng lập tức ăn vào Tẩy Tủy Đan ở phòng đấu giá Huyền Thiên bán đấu giá, sau đó ngâm cả người xuống.

Tác dụng của Tẩy Tủy Đan rất nhanh xảy ra ở trong cơ thể, nàng chỉ cảm thấy cả thân thể khắp nơi đều đau, sau đó càng ngày càng lợi hại, cuối cùng cộng thêm dược liệu trong thùng, trong ngoài xâm nhập, nàng chỉ cảm thấy quanh thân dường như có vô số kim châm ghim ở trên người nàng, khiến cho nàng đau đến phải cắn răng, trên mặt mồ hôi từng hột lớn chùng hạt đậu rơi xuống.

Bất quá Vân Thiên Vũ cũng không lùi bước, cho dù có thống khổ hơn nữa nàng cũng muốn thừa nhận, bởi vì nàng hi vọng bản thân có thể có Tiên Thiên linh mạch thân thể, chỉ có như vậy, mới có thể cường đại lên, không để cho người lấn áp.

Người có linh lực và người không có linh lực khác nhau một trời một vực.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa dùng sức thở hào hển, dược lực của Tẩy Tủy Đan ở trong kinh mạch của nàng tẩy trừ, giống như có một tay ở dùng sức tẩy rửa kinh mạch của nàng, loại đau đớn này cũng không phải đau đớn tầm thường.

Mặc dù thống khổ hơn nữa, nàng cũng sẽ không buông tha.

Trong phòng, Vân Thiên Vũ dùng sức nhịn đau đốn trên người, không phát ra âm thanh gì, chỉ sợ kinh động Họa Mi và Tiểu Linh Đang bên ngoài, làm cho các nàng kinh ngạc, làm hư chuyện của nàng.

Bên ngoài, vẻ mặt Họa Mi lo lắng nghe ngóng động tĩnh trong phòng, vốn dĩ rất khẩn trương, cũng từ từ bình phục.

Bởi vì bên trong một chút động tĩnh cũng không có, nói rõ tiểu thư dùng Tây Tủy Đan rất thuận lợi.

Họa Mi canh một lát sau, Tiểu Linh Đang và Điều Gia cũng tới, một người một chồn bởi vì vấn đề ăn uống, dường như thù hận lẫn nhau, ánh mắt nhìn nhau chằm chằm.

Họa Mi nghĩ đến lúc trước tiểu thư để cho nàng đưa năm bộ đồ trang sức đeo tay đến Ly thân vương phủ, liền phân phó Tiểu Linh Đang và Điều Gia canh giữ ở ngoài cửa, thay mình bảo vệ tiểu thư, không nên để cho bất luận kẻ nào đến gần gian phòng của tiểu thư.

Tiểu Linh Đang và Điều Gia vừa nghe chuyện này, lập tức gật đầu.

Một ở phía trước trông coi, một ở phía sau trông coi, cuối cùng yên tĩnh lại.

Họa Mi chọn lựa đồ trang sức đeo tay, kêu người đưa đến Ly thân vương phủ đi.

Vân Thiên Vũ tắt gân phạt tủy, ước chừng hơn nửa ngày, đợi đến khi nàng cảm giác trên người không đau, sắc trời đã tối, nàng chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái, mỗi một kinh mạch dường như cũng tràn đầy linh tính, ngũ thức vô cùng nhạy bén, mặc dù nàng không có tu luyện linh lực, cũng có

thể cảm nhận được tiếng hít thở nhẹ nhàng của Họa Mi và Tiểu Linh Đang ở bên ngoài.

Nàng thậm chí có thể cảm nhận được trong bóng tối, những tiếng hít thở của côn trùng.

Trong không khí mơ hồ có linh lực dao động bắt đầu khởi động.

Vân Thiên Vũ không nhận được nhẹ nhàng cười lên, loại cảm giác này thật rất thư thái, nàng bây giờ một chút cũng không cảm giác được mệt mỏi, lúc trước bị trọng thương trong đám cưới, thân thể của nàng vẫn không tốt lắm, nhưng bây giờ hoàn toàn không có cảm giác như vậy.

Tinh thần của nàng không nói ra được tốt, Vân Thiên Vũ cúi đầu nhìn tay mình, nhẹ nhàng nắm chặt tay, mặc dù không có trải qua khảo nghiệm linh lực, nàng cũng có thể biết trong cơ thể có linh mạch.

Loại linh mạch thân thể này và cơ thể bình thường hoàn toàn không thể so sánh nổi.

"Thật sự là quá tốt, ta rốt cục có thể tu luyện linh lực."

Vân Thiên Vũ khẽ cười từ trong thùng nước tắm ra ngoài, sắc mặt không nói ra được tự tin, nàng hướng Họa Mi bên ngoài kêu lên: "Họa Mi, lập tức chuẩn bị một thùng nước sạch đi vào."

Trước tẩy gân phạt tủy, nàng trong cơ thể rất nhiều tạp chất màu đen từ lỗ chân lông chảy ra, dục liệu trong thùng toàn màu đen khó ngửi.

Thẳng đến lúc này, nàng mới cảm nhận được thân thể dính dính không nói ra được khó chịu.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 165: Phong Đăng Tướng Quân Bị Thương

Ngoài phòng, Họa Mi nghe được giọng nói của Vân Thiên Vũ không nhận được cao hứng đáp một tiếng, vội vàng đi chuẩn bị nước sạch tới đây.

Lúc trước hơn nửa ngày, tiểu thư ở trong phòng cũng không có tiếng động, hù chết nàng.

Bây giờ nghe tiểu thư nói chuyện, nàng rất cực yên tâm.

Họa Mi cùng Tiểu Linh Đăng hai người rất nhanh đem thùng nước tắm và nước chuẩn bị đi vào.

Hai người vừa ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Vân Thiên Vũ, bởi vì tất cả các vết sẹo trên mặt Vân Thiên Vũ đều mờ, hiện tại mặc dù cũng còn các vết sẹo như cũ, nhưng cũng chỉ là các vết sẹo có màu hồng nhàn nhạt. Mặt mũi cũng không còn dữ tợn như vậy nữa.

Họa Mi cao hứng mở miệng: "Tiểu thư vết sẹo trên mặt người đều mờ nhạt."

Vân Thiên Vũ vừa nghe đến các nàng nói, theo bản năng giơ tay lên sờ mặt, quả nhiên không còn các vết sẹo xù xì trên mặt, nàng cúi đầu nhìn trên người, vết thương trên người cũng mờ, chỉ có vài vết sẹo màu hồng nhạt, không tính là đặc biệt khó coi, so với lúc trước tốt hơn nhiều.

Lần này chỉ còn lại các vết sẹo mờ mờ, nếu muốn trị lại dễ dàng hơn nhiều.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ bảo Họa Mi và Tiểu Linh Đang hai người đem thùng nước tắm để xuống, và rót nước vào đi.

Đợi đến nước được đổ vào, Vân Thiên Vũ vội vàng vào thùng nước tắm rửa sạch thân thể, đợi đến khi nàng tắm xong, Họa Mi cầm khăn sạch sẽ đi tới thay nàng lau người, lau tóc, sau đó thay nàng chải tóc đơn giản.

"Tiểu thư, trước ta theo như người phân phó, từ mười bộ đồ trang sức đeo tay chọn lựa năm bộ đưa tới Ly thân vương phủ, vốn dĩ ta lo lắng Ly thân vương gia có thể hay không đến tìm phiền toái, nhưng hiện tại xem ra, Ly thân vương gia cũng không đến gây khó dễ."

Lần này chẳng những Họa Mi kinh ngạc, chính là Vân Thiên Vũ cũng cực kỳ kinh ngạc, Tiêu Cửu Uyên lúc nào thì dễ nói chuyện như vậy.

Nàng nghĩ bản thân hẳn rõ ràng muốn được trả chín ngàn lượng bạc, theo lý nàng đưa tới năm bộ đồ trang sức đeo tay, hẳn sẽ rất nổi giận, nhưng bây giờ một chút việc cũng không có.

Điều này không thể? Bất quá hẳn không xuất hiện, hoặc là bị chuyện cản chân, hoặc là chính là hôm nay tâm tình tốt, không so đo.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ đi ra ngoài, chạm mặt thấy Tiểu Linh Đang đi tới, cao hứng nói: "Vân tỷ tỷ, bữa tối chuẩn bị xong, chúng ta có thể ăn cái gì."

Vân Thiên Vũ im lặng, nha đầu này cao hứng nhất đại khái chính là ăn.

"Đi thôi."

Điêu Gia cũng theo sát sau lưng Vân Thiên Vũ đi tới phòng khách, song đoàn người mới đi vài bước, liền nghe được Điêu Gia âm trầm kêu lên.

"Chủ tử, có người đến."

Nó nói xong, thân thể xoay mình bay lên không, hướng chỗ tối tập kích đi.

Tốc độ kia cực nhanh, nháy mắt liền nghe được ở địa phương trước mặt không xa vang lên tiếng kinh hô.

"Cút, con chồn chết tiệt, người vậy mà dám công kích gia, xem ta không thu thập người."

Người nói chuyện chính là Tiêu Dạ Thần, Vân Thiên Vũ không khỏi kinh ngạc, Tiêu Dạ Thần không phải là bị Tiêu Cửu Uyên áp tải vào doanh trại Long Lâm quân sao? Tại sao lại ở chỗ này a.

"Tiêu Dạ Thần, người không phải là nên ở trong doanh trại Long Lâm quân sao? Tại sao tới Vĩnh Ninh Hạo phủ."

Vân Thiên Vũ vừa mở miệng, Tiêu Dạ Thần tỉnh thần, không kịp để ý tới Điêu Gia, thân hình vừa động nhanh tới đây, vừa đến trước mặt Vân Thiên Vũ liền nóng lòng mở miệng.

"Vũ Mao, Long Lâm quân tối nay bị người đánh trộm, thống suất Phong Đăng tướng quân bị trọng thương, bị một mũi tên bắn trúng tim, trước mắt tất cả đại phu cũng thúc thủ vô sách, vương gia để cho ta tới dẫn người tới thay hãn rút tên ra."

Tiêu Dạ Thần trên mặt tràn đầy lo lắng, Phong Đăng luôn luôn được Cửu hoàng thúc coi trọng, có thể nói hãn là trợ thủ đắc lực, không nghĩ tới

tối nay lại bị thương nặng như vậy, Cửu hoàng thúc tại chỗ giận dữ phát hỏa, để cho hắn tới đón Vũ Mao đến thay Phong Đăng rút tên ra.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THỦ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 166: Đi Doanh Trại

Nhưng chuyện này Vũ Mao chính là phải chịu nguy hiểm, nếu như trong lúc nàng rút tên ra, Phong Đăng tướng quân chết, Cửu hoàng thúc nhất định sẽ không tha cho Vũ Mao.

Những đại phu trong quân y cũng chưa chắc có thể rút tên ra, chẳng qua trong lòng biết rõ ràng chuyện này sẽ phải chịu liên lụy rất lớn, nếu như trong thời điểm bọn họ rút tên, Phong Đăng tướng quân chết, bọn họ nhất định sẽ mất mạng, cho nên mọi người mới nói không dám hạ thủ.

Bọn họ không dám hạ thủ, nhiều lắm là bị kéo xuống đánh ba mươi đại bản, cũng sẽ không mất một mạng, nhưng nếu như rút tên Phong Đăng tướng quân chết, cả nhà bọn họ sẽ phải chôn theo.

Cho nên trong quân y đại phu bình thường không dám hạ thủ, đại phu phụ trách Hình Lạc Thiên không có ở doanh trại.

Cuối cùng Cửu hoàng thúc để cho hắc đến đón Vũ Mao qua.

Nhưng Vũ Mao đến, nếu như nàng rút tên, Phong Đăng chết đây.

Tiêu Dạ Thần nghĩ tới đây cái, sắc mặt càng khó coi, hắc đột nhiên cắn răng một lời kéo tay Vân Thiên Vũ nói: "Vũ Mao, người chạy trốn đi, người rời kinh thành, trốn thật xa, không cần trở lại."

Vân Thiên Vũ vốn là vẻ mặt khó hiểu, bất quá nàng xưa nay là người thông minh, vừa nhìn thấy sắc mặt của Tiêu Dạ Thần, liền hiểu đôi chút.

"Phong Đăng tướng quân đó rất được Tiêu Cửu Uyên coi trọng, người sợ ta trong lúc giúp hắn rút tên ra, nếu như hắn chết, ta cũng mất mạng."

Vân Thiên Vũ bình tĩnh nhìn Tiêu Dạ Thần, suy nghĩ từ khi nàng chuyển kiếp, Tiêu Dạ Thần vẫn đối với nàng rất tốt.

"Tiêu Dạ Thần, người tại sao đối với ta tốt như vậy đây."

Tiêu Dạ Thần lắc đầu: "Thật ra thì lúc ban đầu ta chỉ là bội phục người, dám ở ngày đại hôn hưu phu, sau đó ta phát hiện người sống được quá không dễ dàng, muốn giúp người một tay, đến bây giờ ta và người là bằng hữu, tự nhiên sẽ không bỏ mặc người được."

Tiêu Dạ Thần nói xong Vân Thiên Vũ vươn tay vỗ vỗ tay Tiêu Dạ Thần.

"Người yên tâm đi, ta không có việc gì."

Vân Thiên Vũ cong môi cười lạnh, chuyện khác không dám nói, y thuật, nàng có cái tự tin này.

Mặc dù Tiêu Dạ Thần có hảo tâm, nhưng nàng trốn đi nơi nào, nếu như tối nay nàng trốn đi, Tiêu Cửu Uyên nhất định sẽ phái người bắt nàng trở về, đến lúc đó nàng mới thật sự gọi là sống không bằng chết đây.

Hơn nữa, nàng cũng không phải loại người bỏ trốn chẳng ra sao, nàng muốn sống, muốn sống phải Trương Dương, muốn sống phải cao cao tại thượng, hôm nay tất cả những người khi dễ người của nàng, nàng cũng sẽ không bỏ qua.

"Nhưng là ta sợ người..."

Tiêu Dạ Thần chưa nói xong, Vân Thiên Vũ đã thuận tay lấy khăn che trên mặt, sau đó một đường đi ra ngoài: "Đi thôi, đi trễ, người nọ chỉ sợ không cứu được."

Nàng đi cứu Phong Đăng kia, không hoàn toàn sợ Tiêu Cửu Uyên tìm nàng báo thù, mà muốn từ trong tay Tiêu Cửu Uyên lấy được một ít đồ.

Mặc dù trước mắt nàng tẩy gân phạt tủy thành công, không có gì bất ngờ xảy ra, nàng có Tiên Thiên linh mạch thân thể.

Nhưng nếu muốn tu luyện linh lực, nhất định phải có Hoán Linh Bí Quyết, đây là một bí quyết thức tỉnh linh lực, chỉ cần thức tỉnh trong linh mạch trong cơ thể, nàng sẽ có thể tùy tâm sở dục tu luyện linh lực.

Hoán Linh Bí Quyết cũng phân chia có tốt và xấu, nếu Hoán Linh Bí Quyết tốt có thể thức tỉnh toàn bộ linh lực trong cơ thể, còn Hoán Linh Bí Quyết xấu lại không tốt lắm.

Trong tay Tiêu Cửu Uyên tự nhiên sẽ có đồ so với người khác không thua kém, cho nên hẳn mới có thể trước đi cứu người.

Sau lưng Tiêu Dạ Thần vội vàng đuổi theo, Họa Mi cũng đi theo.

Điền Gia tự nhiên bất mãn đi theo, nó phải bảo vệ chủ tử của nó, không thể mới vừa nhận thức chủ tử liền bị người khi dễ đi.

Bất quá đoàn người đi vài bước, Vân Thiên Vũ liền phân phó Họa Mi lưu lại, bởi vì Họa Mi không biết võ công, đi theo các nàng hành động không tiện.

Họa Mi theo lời lưu lại thủ viện, Vân Thiên Vũ mang theo Tiểu Linh Đang và Điền Gia, đi theo sau lưng Tiêu Dạ Thần đi đến doanh trại Long Lân.

Nhưng mấy người mới vừa đi ra không bao xa, Tiểu Linh Đang đột nhiên nghĩ đến cái gì đó kêu lên: "Chờ ta một chút."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 167: Hai Bảo Bảo Ngoan Ngoãn

Vẻ mặt Vân Thiên Vũ và Tiêu Dạ Thần không hiểu, Tiểu Linh Đang đã thật nhanh chạy vào trong sân sau lưng, chỉ trong chốc lát, liền thấy nàng chạy ra, trong tay của nàng cầm mấy trái Thanh Quả, trong ống tay áo còn nhét mấy quả đào.

Nàng vừa chạy đến vừa nói: "Ta trước ăn một chút gì, bằng không như thế này đánh nhau không có khí lực."

Vừa nói sục sùi cắn một trái Thanh Quả, bên cạnh Vân Thiên Vũ và Tiêu Dạ Thần khóe miệng co quắp.

Tiêu Dạ Thần trực tiếp im lặng nhìn Tiểu Linh Đang nói: "Vân tỷ tỷ người đi cứu người, không phải đi đánh nhau."

"Ai có thể nếu như có người khi dễ Vân tỷ tỷ, ta có thể không che chở Vân tỷ tỷ sao? Cho nên trước ăn no mới đánh nhau a."

Tiểu Linh Đang nói chuyện đương nhiên.

Khóe miệng Vân Thiên Vũ khẽ cười, mặc dù Tiểu Linh Đang có chút lỗ mãng, nhưng tấm lòng quan tâm nàng của nàng ấy cũng không phải giả, nàng thật cao hứng.

"Tốt lắm, chúng ta đi thôi."

Một nhóm mấy người nhanh chóng đi về doanh trại Long Lâm quân Tây Sơn.

Trên đường, Vân Thiên Vũ hỏi thăm một chút về tình huống trước mắt của Long Lâm quân, biết trừ Phong Đăng tướng quân bị thương bên ngoài, cũng còn rất nhiều người bị thương.

Vân Thiên Vũ mới vừa hỏi xong, trong cơ thể Phượng Hoàng đại nhân liền kích động lên tiếng.

"Chủ tử, thật tốt quá, cứu người có thể lấy được điểm giá trị, nếu như đến một ngàn điểm giá trị là có thể mở ra Phượng Linh giới, ta có thể đi ra ngoài."

Vân Thiên Vũ bĩu môi, đối với chuyện Phượng Hoàng đại nhân ra ngoài, tuyệt không cảm thấy hứng thú, nàng chỉ cảm thấy hứng thú chính là này trong Phượng Linh giới có đan dược và phương đan gì.

Xem ra tối nay tới doanh trại ở Tây Sơn có lẽ đáng giá, thứ nhất có thể từ trong tay Tiêu Cửu Uyên lấy được Hoán Linh bí quyết, thứ hai còn có thể tích góp từng chút một điểm giá trị, mở ra Phượng Linh giới.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ hơi dịu dàng, chậm rãi nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Một bên Tiêu Dạ Thần không thấy rõ trên mặt nàng, không nói ra được nóng nảy.

Tiêu Dạ Thần bởi vì quá nóng lòng, hoàn toàn quên vết sẹo trên mặt Vân Thiên Vũ, đã mờ, chỉ còn lại một chút vết hồng nhạt.

So với dữ tợn kinh khủng lúc trước đã tốt hơn nhiều.

Hơn hết trước mắt Tiêu Dạ Thần chỉ có lo lắng, căn bản không nghĩ đến chuyện khác.

Mặc dù hẳn biết y thuật của Vũ Mao hết sức lợi hại, nàng lại có lòng tin như vậy, sẽ không có chuyện.

Nhưng hẳn vẫn là không nhịn được lo lắng, nếu như lỡ tay.

Lấy hẳn đối với Cửu hoàng thúc hiểu rõ, Cửu hoàng thúc nhất định sẽ giết Vũ Mao.

Tiêu Dạ Thần đang lo lắng không thôi, ở một bên xe ngựa Vân Thiên Vũ đã miễn cưỡng mở miệng nói: "Tiêu Dạ Thần, người đừng lo lắng, ta không có việc gì."

Xe ngựa nhanh chóng chạy đi, một đường phi nước đại, khoảng hai canh giờ sau, cuối cùng đã tới bên ngoài đại doanh thành Tây Sơn.

Long Lâm quân đóng quân ở doanh trại lớn Tây Sơn, Phương Viên mấy trăm dặm không có người đến gần, không nghĩ tới hôm nay Long Lâm quân bị người đánh lén bất ngờ, không chỉ như thế, còn khiến cho không ít người bị thương.

Đây đối với binh tướng Long Lâm quân mà nói, là một loại sỉ nhục lớn, cho nên cả trại lính có vẻ im ắng dị thường.

Vân Thiên Vũ đi theo sau lưng Tiêu Dạ Thần một đường đến doanh trướng của Phong Đăng tướng quân.

Trên đường, Vân Thiên Vũ chưa quên cảnh cáo Tiểu Linh Đang và Điêu Gia, không nên gây chuyện.

Dọc theo đường đi cả hai không ít lần cãi nhau, nhưng cãi nhau cũng phải biết phân biệt hoàn cảnh, lúc này tất cả mọi người ở Long Lâm quân đều không vui, các nàng nếu không biết phân rõ trường hợp nháo loạn, chỉ sợ Tiêu Cửu Uyên có thể đập chết các nàng.

Song lời nói của Vân Thiên Vũ vẫn có tác dụng, nàng sau khi phân phó xong, Tiểu Linh Đang và Điều Gia liền sống chung hòa bình, hai người mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm một dạng bảo bảo ngoan ngoãn, đi theo sau lưng Vân Thiên Vũ đi đến doanh trường của Phong Đăng tướng quân.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 168: Người Bò Tới Sao

Một nhóm mấy người còn chưa tới lều của chủ soái, liền nghe được trước mặt không xa truyền đến tiếng quát lạnh của Tiêu Cửu Uyên.

"Người đâu, thế nào còn chưa tới? Cho dù bò cũng nên bò tới rồi."

Vân Thiên Vũ nghe thấy lời Tiêu Cửu Uyên nói, rất muốn ngay mặt hỏi một câu, Tiêu vương gia, người bò qua, biết đi cũng có thể đi tới.

Rõ ràng các nàng đã rất nhanh mới chạy tới được, hắn ngược lại, vậy mà nói có bò cũng nên bò tới rồi.

Mắt thấy doanh trưởng chủ soái, bỗng nhiên trong lòng Tiêu Dạ Thần căng thẳng, thật nhanh quay đầu ngăn cản Vân Thiên Vũ: "Vũ Mao, ta..."

Hắn còn chưa có hết lo lắng liền nghe được âm thanh của Hắc Diệu sau lưng lòng như lửa đốt vang lên.

"Tiêu thế tử, người thế nào mới đến, chủ tử đã phát hỏa mấy lần rồi, người mau dẫn Vân tiểu thư vào đi thôi."

Hắc Diệu nói xong nhìn Vân Thiên Vũ một, đáy mắt mơ hồ nhìn có chút hả hê, ý tứ hàm xúc bỏ đá xuống giếng.

Bởi vì hắn cho rằng nữ nhân này đến bây giờ vẫn không xứng với vương gia nhà hắn, lần này chủ tử để cho Tiêu thế tử mang nàng tới đây giúp Phong Đăng tướng quân rút tên, mũi tên mà Phong Đăng tướng quân

trúng năm ngay tim, ngay cả đại phu trong quân y cũng không dám đưa tay đi rút ra, huống chi là nữ nhân này, mặc dù lúc trước nàng quả thật có biết chút y thuật, có điều lần này cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy mà có thể giải quyết.

Nếu như nữ nhân này lỡ tay, chủ tử nhất định sẽ ra tay trừng phạt nàng, nói không chừng còn có thể muốn mạng của nàng.

Như vậy sau này chủ tử cũng không cần phải lấy một người có danh dự thối nát như vậy.

Vẻ mặt của Hắc Diệu không tránh được ánh mắt của Vân Thiên Vũ, chỉ là nàng không có hứng thú, nàng lướt qua Tiêu Dạ Thần, nhắc chân đi vào doanh trường lớn phía sau bọn họ, Tiểu Linh Đang và Điều Gia còn muốn đi theo, lại bị Vân Thiên Vũ cản lại ở bên ngoài, nàng đi vào một mình.

Trong doanh trường chủ soái, Tiêu Cửu Uyên đang lạnh lùng nhìn chăm chăm lão đại phu cầm máu cho Phong Đăng, tay lão đại phu run run không ngừng, thật sự là quá sợ hãi, ánh mắt của vương gia quá dọa người.

Hắn đã muốn hôn mê, nhưng không thể, nếu như hắn dám có can đảm hôn mê bất tỉnh, vương gia nhất định sẽ cho người kéo hắn xuống đánh bằng roi.

Lão đại phu vừa cố gắng bình phục tâm tư, vừa nghiêm túc giúp Phong Đăng cầm máu, mặc dù hắn không dám rút mũi tên, nhưng ít nhất vẫn có thể không để cho miệng vết thương không chảy máu, nếu không đợi được vị Vân tiểu thư kia tới, Phong Đăng tướng quân liền mất mạng.

Nhưng mặc dù lão đại phu vẫn giúp Phong Đăng cầm máu, vậy mà sắc mặt của hắn vẫn đặc biệt khó coi, nếu không phải trước đó uống đan dược bổ khí huyết, Phong Đăng đã sớm mất mạng, nơi nào sống đến bây giờ.

Trong doanh trường, mỗi người mỗi suy nghĩ, cho đến khi bên ngoài vang lên tiếng bước chân, Tiêu Cửu Uyên hung ác quay đầu nhìn sang, nhìn thấy Vân Thiên Vũ từ bên ngoài soái trường đi tới, một thân trong treo lạnh lùng thản nhiên, Tiêu Cửu Uyên thấy thế liền phát hỏa.

"Người đây là bò sao? Đến bây giờ mới tới."

Tiêu Cửu Uyên lửa giận ngút trời xông tới trước mặt Vân Thiên Vũ, duỗi bàn tay nắm lấy cổ áo của Vân Thiên Vũ, đem nàng trực tiếp tới trước giường Phong Đăng, đồng thời hung thần ác sát cảnh cáo nói: "Người tốt nhất thuận lợi giúp hẩn rút mũi tên này, nếu không nợ mới nợ cũ cùng tính một lượt."

Tiêu Cửu Uyên nói xong, con người lóe ra ngọn lửa, thật giống như sắp đốt cháy mọi thứ.

Trong doanh trường lão đại phu cũng bị hù sắp chết, vội vàng nhượng vị trí tới, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Vân Thiên Vũ cũng không sợ, chỉ quay đầu nhìn về Phong Đăng trên giường, lấy mắt kiểm tra một lần, xác nhận Phong Đăng trong thời gian ngắn không có việc gì.

Nàng thu hồi tầm mắt nhìn về Tiêu Cửu Uyên, lạnh nhạt nói: "Ly thân vương gia, ta giúp hẩn rút tên có thể, cứu hẩn cũng có thể, chẳng qua là người nhất định đáp ứng ta một chuyện."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 169: Phối Hợp Một Chút

Trong doanh trường Vân Thiên Vũ vừa nói xong, mấy người khác cũng mở to hai mắt nhìn nàng, ngay cả Tiêu Dạ Thần mới từ ngoài doanh trường đi vào cũng trợn to hai mắt nhìn Vân Thiên Vũ, một lòng nói lên.

Vũ Mao không muốn sống nữa, lúc này lại còn cùng Cửu hoàng thúc cò kè mặc cả.

Nếu như Cửu hoàng thúc giận dữ, chỉ sợ nàng sẽ gặp xui xẻo.

Trên ngũ quan tuần mã của Tiêu Cửu Uyên tràn đầy hàn khí khát máu, đồng mâu hiện đầy lạnh lẽo u ám, hắc âm trầm mở miệng: "Người đây là cùng bốn vương cò kè mặc cả sao?"

"Không, ta chỉ là lấy thù lao nên được, một quyển Hoán Linh Quyết. Chẳng lẽ Ly thân vương gia cho rằng một mạng của Phong Đăng tướng quân cũng không đáng giá bằng một quyển Hoán Linh Quyết."

"Tốt, tốt, lá gan của ngươi cũng ngày càng lớn, người tốt nhất có thể thuận lợi giúp hắc rút tên, nếu không, bốn vương sẽ cho ngươi biết sẽ nhận được trừng phạt gì."

"Được." Lần này Vân Thiên Vũ ngược lại dứt khoát, nói xong không nhìn bất luận kẻ nào, mà nhìn về lão đại phu bên cạnh: "Đem hòm thuốc của ngươi cho ta mượn dùng một chút."

Lão đại phu nào dám nói một chữ không, vội vàng gật đầu, đem hòm thuốc đưa cho Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ kiểm tra hòm thuốc một chút, phát hiện trong hòm thuốc còn thiếu một chút dược liệu, liền viết xuống, để cho Tiêu Dạ Thần mang theo lão đại phu đi dược phòng tìm.

Nàng cẩn thận kiểm tra vị trí mũi tên trên ngực Phong Đăng, đầu mũi tên ở vị trí nào, như thế thời điểm rút ra nên dùng lực ra sao, rút ra xong nhất định phải nhanh chóng cầm máu may miệng vết thương, trong thời gian này không thể có nửa điểm trì hoãn, nếu như trì hoãn sẽ dẫn đến mất máu, Phong Đăng hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Vân Thiên Vũ kiểm tra xong tình trạng mũi tên trên người Phong Đăng, đem đồ trong hòm thuốc chuẩn bị ra ngoài, từng cái từng cái một.

Sắc mặt nàng hết sức bình thản, dường như hết thảy đều đã tính trước mọi việc, nàng như vậy rất có thể trấn an được lòng người.

Trong doanh trường, Tiêu Cửu Uyên lúc trước vẫn căng thẳng, thế nhưng được an ủi một cách kỳ lạ, hẳn bình tĩnh lại, nhìn Vân Thiên Vũ, cô gái ưu nhã lạnh nhạt, giống như một đóa bách hợp, không nói ra được thanh nhã xinh đẹp.

Giờ khắc này Tiêu Cửu Uyên không nhịn được nghĩ, mặc dù không có dung mạo, nhưng nữ nhân này cũng không thua bất kỳ nữ nhân nào.

Hắn đang suy nghĩ, ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên, Tiêu Dạ Thần xách theo lão đại phu đi vào, trong tay hai người cầm dược liệu, trong đó có một vị thuốc gọi Long Tu Thảo, loại dược thảo này rất nhỏ có tính mềm dẻo, có thể thay thế dương tràng tuyến, giúp khâu lại vết thương của Phong Đăng.

Vân Thiên Vũ nhận lấy dược liệu trong tay Tiêu Dạ Thần và lão đại phu, cẩn thận sửa sang lại trở về vị trí cũ, ngẩng đầu nhìn về người trong doanh trường.

Nàng cần một người trợ thủ, cùng nàng phối hợp ăn ý, đợi đến khi nàng rút tên ra, phối hợp với nàng nhanh chóng dùng dược thảo cầm máu, sau đó nàng sẽ nhanh chóng khâu lại miệng vết thương, tốc độ phải rất nhanh, nếu như xử lý không tốt liền có thể sẽ mất máu mà chết.

Vân Thiên Vũ nhìn đi nhìn lại, chọn trúng Tiêu Dạ Thần.

Nàng nhìn Tiêu Dạ Thần nói: "Người tới phối hợp với ta một chút, như thế này khi ta rút tên, người lấy thảo dược cầm máu cầm máu, không được để cho máu của hãn chảy ra, sau đó ta khâu vết thương, chỉ cần phối hợp ăn ý, hãn liền không có việc gì."

Tiêu Dạ Thần vừa nghe Vân Thiên Vũ nói, thật cao hứng đáp ứng.

"Được."

Nhưng Tiêu Dạ Thần cao hứng, trong doanh trường có người mất hứng, hai mắt Tiêu Cửu Uyên tràn đầy tăm tối lạnh lẽo, âm trầm nhìn chằm chằm Vân Thiên Vũ, chẳng lẽ hãn so với Tiêu Dạ Thần kém hơn, hãn đứng ở bên cạnh nàng, nàng cũng không biết để cho hãn phối hợp với nàng.

Tiêu Cửu Uyên hết sức mất hứng, sắc mặt đầy sương mù, giọng nói hết sức không vui nhìn Vân Thiên Vũ nói.

"Chẳng lẽ bốn vương không thể phối hợp với người."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THỦ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 170: Hai Người Liên Thủ

Trong doanh trường, Vân Thiên Vũ kinh ngạc, thật nhanh ngẩng đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Người này bị động kinh sao? Đường đường là một vương gia vậy mà muốn phối hợp với nàng.

Bất quá Vân Thiên Vũ suy nghĩ một chút, cho rằng Tiêu Cửu Uyên sở dĩ muốn phối hợp với nàng, chẳng qua quá quan tâm đến thủ hạ mà thôi.

"Vương gia, chuyện này cũng không cần làm phiền người, người địa vị cao quý..."

Vân Thiên Vũ lời còn chưa dứt, giọng Tiêu Cửu Uyên đã vang lên: "Tốt lắm, trừ bốn vương và Vân Thiên Vũ, những người khác tất cả đều lui ra ngoài đi."

Nói đến câu sau cùng, còn thật sâu nhìn Tiêu Dạ Thần một, rất hiển nhiên trong những người khác, Tiêu Dạ Thần cũng coi như có hắc trong đó.

Tiêu Dạ Thần nhìn Tiêu Cửu Uyên, lại nhìn Vân Thiên Vũ, vẻ mặt khó hiểu, Cửu hoàng thúc đây là muốn gì a.

Có điều hắc cũng không dám mở miệng, vội vàng đáp ứng, dẫn người đi ra ngoài.

Cuối cùng trong doanh trường chỉ còn lại hai người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ, Tiêu Cửu Uyên nhìn Vân Thiên Vũ, bá đạo mở miệng: "Tốt lắm, bắt đầu đi."

Vân Thiên Vũ im lặng nhìn Tiêu Cửu Uyên, rất muốn hỏi một chút hắc: "Đến tột cùng ta là đại phu, hay ngươi là đại phu."

Nhưng cứu người quan trọng hơn, nàng và người này vẫn còn nhiều tranh luận.

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn về Phong Đăng trên giường, sau đó chỉ vào mũi tên trước ngực hắc cùng Tiêu Cửu Uyên thảo luận, khi nàng rút tên, Tiêu Cửu Uyên trợ giúp Phong Đăng cầm máu như thế nào, sau đó nàng dùng Long Tu Thảo giúp Phong Đăng khâu lại vết thương...

Tiêu Cửu Uyên nghe giọng nói trong trẻo lạnh lùng, không phải là một nữ tử dịu dàng đáng yêu, cũng không có nữ tử có thể gia cao quý, có đi chẳng nữa chẳng qua là sự trong trẻo lạnh lùng lạnh nhạt, thanh âm của nàng cũng giống như con người của nàng, nhàn nhạt tản ra khí tức mát mẻ, làm cho người ta theo bản năng cảm thấy thoải mái.

Tiêu Cửu Uyên đang suy nghĩ nhập thần, Vân Thiên Vũ đột nhiên mở miệng hỏi: "Vương gia, ngươi nhớ chưa."

Tiêu Cửu Uyên ngẩn ra, đã tỉnh hồn lại, không khỏi thầm mắng mình một tiếng, nghĩ gì thế, hắc thế nhưng đem lực chú ý phân tán trên người nữ nhân này, hắc hiện tại nên nghĩ đến chính là Phong Đăng.

Phong Đăng là thủ hạ đặc lực của hắc, hắc nhất định phải cứu hắc ta.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ như thế, rốt cục thu lại tâm thần, cùng Vân Thiên Vũ hai người bắt đầu hành động.

Dưới ánh đèn, hai người xóa sạch sự đối đầu, phối hợp hết sức ăn ý.

Vân Thiên Vũ trước tiên thoa Ma Phí Tán lên miệng vết thương cho Phong Đăng, lại ép buộc cho hắn dùng một viên đan dược hôn mê liều thấp, sau đó bắt đầu rút tên, nàng bình tĩnh tự tin, hạ thủ tuyệt không chần chờ, tốc độ vừa nhanh vừa chuẩn, cơ hồ trong nháy mắt, mũi tên nhọn liền bị nàng rút ra.

Tiêu Cửu Uyên trong nháy mắt không nhận được nghĩ, nữ nhân này còn là nữ nhân sao, tại sao có thể bình tĩnh như vậy.

Tiêu Cửu Uyên suy nghĩ thật nhanh ra tay giúp Phong Đăng cầm máu, Vân Thiên Vũ tuyệt không trì hoãn đưa tay dùng Long Tu Thảo thay Phong Đăng khâu vết thương, khâu vết thương, không phải là chỉ khâu một đường bên ngoài, mà còn khâu trong ngoài vài đường.

Nàng vừa may vết thương, Tiêu Cửu Uyên vừa dùng thảo dược cầm máu, Vân Thiên Vũ hạ thủ rất nhanh chóng, một khắc cũng không có trì hoãn.

Trong doanh trường đầu vào đây, người bên ngoài không nói ra được lo lắng.

Tiêu Dạ Thần và Tiểu Linh Đang còn có Điều Gia, cũng rất khẩn trương, thỉnh thoảng hướng bên trong nhìn quanh, vẫn không có nghe được động tĩnh bên trong.

Cuối cùng Điều Gia cẩn thận đi tới cạnh cửa doanh trường, thừa dịp Bạch Diệu không có chú ý, vội vàng chạy vào trong doanh trường đi bảo vệ mình chủ tử.

Bất quá trong doanh trường chuyện gì cũng không có, hai người họ đã gần xong, đang làm công việc cuối cùng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 171: Kiểm Tra Linh Mạch

Đợi đến mũi kim cuối cùng, Vân Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm, nhìn về Tiêu Cửu Uyên bên cạnh nói: "Tốt lắm."

Tiêu Cửu Uyên nhìn về Phong Đăng nằm trên giường, phát hiện Phong Đăng mặc dù ngủ mê man, nhưng hơi thở đã tốt hơn, nói cách khác Phong Đăng không có việc gì.

Tiêu Cửu Uyên rốt cục hoàn toàn buông xuống nỗi lo, thời điểm quay đầu nhìn về Vân Thiên Vũ, sắc mặt tốt hơn rất nhiều.

"Không nghĩ tới người còn có chút khả năng."

Vân Thiên Vũ kéo kéo khoe miệng, cho hắc nộ cười lạnh.

Thuận tiện nhắc nhở nam nhân trước mắt: "Vương gia đừng quên chuyện đã đáp ứng ta."

"Hoán Linh Quyết sao?" Phượng mi Tiêu Cửu Uyên khẽ nhíu, trong con ngươi thoáng qua u quang, Vân Thiên Vũ lẽ nào là Tiên Thiên linh mạch thân thể, điều này có thể sao?

Tiêu Cửu Uyên trong lòng suy nghĩ, duỗi bàn tay, liền nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ bị động tác của hắn làm cho sợ ngây người, đợi đến khi phản ứng kịp, không nhịn được vùng vẫy, đồng thời quát lạnh lên tiếng:

"Buông tay."

Hai mắt sắc lạnh của Tiêu Cửu Uyên âm trầm hừ lạnh: "Đừng động."

Điêu Gia ở một góc trong doanh trướng, vừa nhìn thấy chủ tử nhà mình bị người khác sờ sảng, ngay lập tức hai mắt bốc lửa, thân thể vọt lên, một móng vuốt sắc bén không chút lưu tình cào vào mặt của Tiêu Cửu Uyên.

Nam nhân hèn hạ, thế nhưng dám can đảm ăn đậu hủ của chủ tử.

Chẳng qua Điêu Gia mặc dù có tâm hung tàn, nhưng không có sức mạnh độc ác tàn nhẫn.

Nó mới vừa chạy đến bên người Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên giơ tay lên một đạo lam quang nhẹ nhàng phát quá, trực tiếp đánh Điêu Gia qua một bên, âm một tiếng ngã xuống mặt đất.

Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu mặc dù rất lợi hại, nhưng tuyệt đối không thể so với một cường giả Lam Linh, huống chi bây giờ cũng không phải là thời kỳ cường thịnh của Điêu Gia.

Nhưng Điêu Gia mặc dù bị đánh bay ra ngoài, vẫn như cũ không buông tha, rơi vào khoảng không, thân hình xoay vòng bay lên không lần nữa, nhảy thẳng tới Tiêu Cửu Uyên, mắt thấy Tiêu Cửu Uyên lại vung tay lên, Điêu Gia vội vàng tránh ra, sau đó một đôi mắt tím bắt đầu thả ra mê quang, đáng tiếc Tiêu Cửu Uyên người này từ trước đến nay vô cùng khôn khéo.

Vừa nhìn Điêu Gia phát tử quang, chẳng những không nhìn nó, còn thật nhanh dùng Lam Linh quang tạo thành một binh chướng bao bọc lấy hắn và Vân Thiên Vũ.

Cho nên Tử Hồn Nhân của Điều Gia mất hiệu lực, nó oán hận đến hộc máu.

Nó dùng Tử Hồn Nhân mê hồn bao nhiêu người, nhưng không có tác dụng với nam nhân này, đáng hận.

Điều Gia đang buồn rầu, Vân Thiên Vũ đã tỉnh hồn lại, vội vàng kêu nó: "Điều Gia, lui ra."

Vân Thiên Vũ biết Điều Gia tuyệt đối không phải là đối thủ của Tiêu Cửu Uyên, nếu như nó xuất thủ, lỡ chọc giận Tiêu Cửu Uyên, nếu như Tiêu Cửu Uyên nổi giận thật, nhất định sẽ giết Điều Gia, nàng không hy vọng Điều Gia có chuyện gì.

Điều Gia nghe được Vân Thiên Vũ ra lệnh, hung hăng nhìn Tiêu Cửu Uyên một, sau đó thân thể nhỏ nhắn vừa thu lại, trở về mặt đất.

Chẳng qua là trong lòng không cam lòng, âm thầm phát thề.

Điều Gia nó sớm muộn có một ngày sẽ tu luyện vượt qua người, đến lúc đó, xay nghiền người, nghiền người thành bùn nhão.

Một linh thú nào đó ở trong lòng hung hăng phát ra lời thề.

Mặc dù nó thu tay lại không công kích Tiêu Cửu Uyên, nhưng đôi mắt màu tím vẫn như cũ nhìn chăm chăm Tiêu Cửu Uyên.

Lúc này Tiêu Cửu Uyên đã buông tay của Vân Thiên Vũ ra, miễn cưỡng nói: "Không nghĩ tới thân thể của người bên trong thật sự có linh mạch, đã như vậy, bốn vương sẽ đưa cho người một quyển Hoán Linh Quyết đi."

Tiêu Cửu Uyên vừa nói, Vân Thiên Vũ mới biết Tiêu Cửu Uyên sở dĩ đột nhiên lôi kéo tay của nàng, nguyên lai là vì kiểm tra xem trong cơ thể

nàng có thật sự có linh mạch hay không.

Không nghĩ tới hẳn nhanh như vậy liền kiểm tra được, như vậy, chẳng khác nào khẳng định lại suy đoán của nàng lúc trước, nàng quả thật có Tiên Thiên linh mạch thân thể.

Tâm trạng Vân Thiên Vũ lập tức tốt lên, hoàn toàn quên tính toán chuyện Tiêu Cửu Uyên lúc trước kéo tay nàng.

Nhưng Tiêu Cửu Uyên lại nói chuyện.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 172: Tiêu Cửu Uyên Nổi Giận

Tiêu Cửu Uyên nói: "Nhưng người muốn Hoán Linh Quyết nào, Tiên Thiên linh mạch phân thành thượng trung hạ tam đẳng, mỗi một cấp bậc linh mạch, cũng sẽ có Hoán Linh Quyết tương ứng, nếu như người là Tiên Thiên linh mạch hạ đẳng, đưa cho người Hoán Linh Quyết thượng đẳng, căn bản không có cách dùng."

Tiêu Cửu Uyên vừa nói xong, hai mắt Vân Thiên Vũ mở to: "Còn có chuyện này?"

Nói xong nàng hoài nghi nhìn về Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên vốn dĩ hiếm khi tốt bụng, cho nên mới giúp Vân Thiên Vũ kiểm tra bên trong thân thể có linh mạch hay không, không nghĩ tới hần hiếm khi thật lòng làm một chuyện nào đó.

Nhưng đầu tiên là đưa tới chuyện Điều Gia công kích, sau đó nữ nhân này còn nghi ngờ hần.

Ngũ quan tuyệt mỹ của Tiêu Cửu Uyên ngay lập tức lãnh khốc, trong con người mang theo tia rét lạnh, hần lạnh nhạt mở miệng cười nói: "Được, không tin bốn vương, tốt nhất đừng hối hận, bốn vương sẽ tìm một quyển Hoán Linh Quyết thượng đẳng cho người, nhưng người nhớ cho bốn vương, nếu như linh mạch của người là linh mạch hạ đẳng như lời ta nói, Hoán Linh Quyết thượng đẳng rất dễ sẽ tổn thương đến linh mạch của người, khiến cho người cả đời không cách nào tu luyện."

Hắn nói xong xoay người liền đi tới trước giường của Phong Đăng, sau đó cũng không thèm nhìn tới Vân Thiên Vũ, chỉ âm trầm hướng bên ngoài ra lệnh: "Người đâu, dọn dẹp trong doanh trướng."

Bên ngoài doanh trướng, tất cả mọi người đang chờ đợi, không biết tình huống bên trong như thế nào, bây giờ nghe Tiêu Cửu Uyên ra lệnh.

Mọi người vội vàng đi vào, thấy trong doanh trướng hết thấy bình thường, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Dạ Thần hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, hắn đi vài bước thật nhanh tới bên cạnh Vân Thiên Vũ, quan tâm dò hỏi: "Vũ Mao, người không sao chứ? Sắc mặt dường như rất khó coi."

Vân Thiên Vũ lập tức tiến bên người Tiêu Dạ Thần nhỏ giọng hỏi Tiêu Dạ Thần: "Tiêu Dạ Thần, ta hỏi người, Hoán Linh Quyết có phải hay không còn phân thượng trung hạ đẳng, Hoán Linh Quyết thượng đẳng nhất định phải là linh mạch thượng đẳng mới sử dụng được."

Tiêu Dạ Thần lập tức gật đầu: "Đúng vậy, thế nào?"

Vân Thiên Vũ im lặng, được rồi, nàng hoàn toàn đắc tội với Tiêu Cửu Uyên rồi, khó có được hắn bởi vì nàng cứu Phong Đăng, hảo tâm một lần nói cho nàng biết, vậy mà nàng nghi ngờ hắn.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa lặng lẽ nhìn Tiêu Cửu Uyên, cả người Tiêu Cửu Uyên đều tỏa ra lãnh ý, cũng không thèm nhìn tới nàng một, rõ ràng vô cùng tức giận.

Nhất là bây giờ hắn đang nổi giận, mặc dù hắn không có nhìn bên này, nhưng thấy Vân Thiên Vũ và Tiêu Dạ Thần sáp lại gần nhau nói nhỏ, rõ ràng đang nói về chuyện linh mạch thân thể.

Vân Thiên Vũ và Tiêu Dạ Thần sau khi nói xong, liền nhìn hắn, đây không phải là nói nàng tin tưởng lời nói của Tiêu Dạ Thần, nhưng không tin lời của hắn.

Điều này làm cho Tiêu Cửu Uyên trong lòng tức giận không thôi, nữ nhân này có phải hay không ngay cả thị phi ân oán cũng phân không rõ, hắn Tiêu Cửu Uyên để cho nàng bình yên vô sự còn sống đến giờ, nàng hưởng thụ danh tiếng của Ly thân vương phi, nhưng không tin hắn, quá đáng hận.

Tiêu Cửu Uyên càng nghĩ càng phát cáu, trên người lệ khí càng ngày càng nặng.

Trong doanh trường, mọi người cũng không dám nói chuyện lớn tiếng, Bạch Diệu vội vàng dẫn người sửa sang lại trong doanh trường gì đó, đợi đến khi dọn dẹp thỏa đáng.

Âm thanh Tiêu Cửu Uyên rét lạnh thích giết chóc vang lên.

"Không nghĩ tới có người gan lớn đến đánh lén Long Lâm quân, Hắc Diệu, lập tức điều tra cho bốn vương, địch nhân như thế nào thần không biết quỷ không hay tiến vào, bọn họ nếu như không có bản vẽ, vô luận như thế nào cũng không đến gần địa phận doanh trại Long Lâm quân, cho nên chuyện này rõ ràng có nội gián, nội gián này nhất định phải bắt được cho bốn vương, bốn vương nhất định chặt hắn thành tám khúc."

Dưới đáy mắt Tiêu Cửu Uyên một mảnh huyết khí, tức giận từ hai mắt tản mát ra.

Trong doanh trường không ai dám nói, Hắc Diệu nhỏ giọng lên tiếng: "Thuộc hạ lập tức làm cho người ta đi thăm dò chuyện này."

Hắc Diệu sau khi nói xong liền tự đi ra ngoài.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 173: Cứu Người

Trong doanh trường nhất thời an tĩnh.

Vân Thiên Vũ đột nhiên cảm thấy trên đầu ngón tay nóng lên, nàng thật nhanh nhìn lại, liền nhìn thấy trên ngón tay nên lóe lên các điểm giá trị, Vân Thiên Vũ bất tri bất giác nhớ tới chuyện tích góp từng tí một điểm giá trị.

Nàng nhớ trước khi cứu người chỉ cố gắng hết sức, nhưng bây giờ cứu một người lại được một trăm điểm, nếu như vậy, cũng thật mau.

Nhưng tại sao cứu Phong Đăng nhận được một trăm điểm đây, hay là bởi vì nguyên nhân Phong Đăng bị thương tương đối nặng.

Cho nên nói cứu người bị thương tương đối nặng, sẽ nhận được điểm giá trị tương ứng sẽ rất cao.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ nhập thần, bên trong thân thể Phượng Hoàng đại nhân đã kích động mở miệng: "Chủ tử, rất tốt, thật tốt quá, người mau đi cứu người, nhanh đi cứu, tin tưởng rất nhanh sẽ có thể lấy được một ngàn điểm giá trị, khi đó có thể mở ra Phượng Linh giới."

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, đồng thời nàng nghĩ đến làm sao để cho Tiêu Cửu Uyên hết tức giận đây.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa hỏi Tiêu Dạ Thần bên cạnh: "Tiêu Dạ Thần, không phải nói tối nay có không ít người bị thương sao? Họ đâu rồi, có hay không bị thương tương đối nặng, nếu như có, mang ta đi giúp bọn họ chữa trị."

Trong doanh trường, Tiêu Dạ Thần có chút ngây người, hăn đối với Vũ Mao hiểu rõ, nàng không phải là một người có lòng nhiệt tình như vậy.

Tiêu Dạ Thần nhất thời quên đáp lời, ngược lại trong doanh trường Bạch Diệu có chút cao hứng mở miệng.

"Vân tiểu thư, quả thật còn có vài người bị thương tương đối nặng, nếu như người có ý giúp bọn họ, ta có thể dẫn người đi."

"Tốt, mang ta đi đi."

Vân Thiên Vũ thật nhanh mở miệng, Bạch Diệu nhìn chủ tử của mình một, nhìn chủ tử không nói gì, Bạch Diệu liền đi tới, một đường mang theo Vân Thiên Vũ đi ra ngoài.

Vân Thiên Vũ trước khi rời đi, lặng lẽ nhìn Tiêu Cửu Uyên một, nàng làm như vậy, hăn sẽ phải hết giận đi, sẽ đưa cho nàng Hoán Linh Quyết đi, có điều làm thế nào tra rõ bên trong thân thể nàng là linh mạch thượng đẳng, trung đẳng hay hạ đẳng đây.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa đi theo sau lưng Bạch Diệu đi ra ngoài, Tiểu Linh Đang và Điều Gia một trái một phải đi theo bảo vệ, Điều Gia trước lúc rời đi, không quên quay đầu lại trừng Tiêu Cửu Uyên một.

Điều Gia ta một ngày nào đó sẽ đánh bại người.

Đoàn người một đường ra khỏi doanh trường chủ soái, đi đến doanh trường của binh sĩ phía trước mặt không xa.

Trong doanh trường của binh sĩ, lúc này bận rộn thành một đoàn, tối nay đột nhiên có người bất ngờ đánh lén Long Lâm quân, những tập kích Long Lâm quân lại là cường giả linh lực, hơn nữa số lượng không ít, cho nên Long Lâm quân thương vong không nhỏ.

Trong đó có một nhóm người bị thương rất nặng, đại phu trong quân y căn bản không giúp được, hiện tại Vân Thiên Vũ tự nguyện tới đây giúp một tay.

Tất cả đại phu đều vỗ tay hoan nghênh, hơn nữa tướng sĩ Long Lâm quân nghe nói Vân Thiên Vũ có thể cứu tướng quân của bọn họ, mọi người càng thêm rất nhiệt tình.

Vân Thiên Vũ đi vào, không ít người liền kêu nài: "Vương phi nương nương, bên này có một người bị thương có vẻ rất nặng, người xem người có thể giúp hẩn chữa trị hay không?"

Vân Thiên Vũ đi tới, thấy một tướng sĩ trẻ tuổi đã hoàn toàn hôn mê, mà bụng của hẩn bị linh lực đả thương, trong bụng ruột cũng trượt ra ngoài, hoàn cảnh nhìn qua rất máu tanh.

Vân Thiên Vũ cũng không có gì, sau lưng Tiểu Linh Đang lúc nào thì xem qua, ọe một tiếng phun ra.

Vân Thiên Vũ vội vàng để cho nàng đi ra bên ngoài đợi, nàng nhanh chóng đi tới bên cạnh người lính bị thương nặng kia, ra tay thay hẩn chẩn mạch, sau đó bắt đầu cứu trị, bởi vì trong tay nàng không có bất kỳ thứ gì, thế nên chỉ có thể cùng đại phu khác sử dụng chung hòm thuốc.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 174: Toàn Lực Cứu Trị

Tiêu Dạ Thần đặc biệt chịu trách nhiệm làm chân chạy việc giúp nàng, một lát đưa ngân châm cho nàng, một lát đưa Ma Phí Tán cho nàng, một lát đưa cây kéo cho nàng, bận đến chết đi sống lại.

Đợi đến khi Vân Thiên Vũ chữa trị cho quân sĩ ruột trợt ra ngoài, bên kia lại có người nhiệt tình kêu lên: "Vương phi nương nương, bên này còn có một bệnh nhân, tay của hắn sắp gãy, người xem có biện pháp nào hay không nổi xương."

Một cái tay đối với tướng sĩ mà nói như là sinh mệnh, cho nên binh sĩ này từ lúc bị gãy tay một lòng tìm chết, cự tuyệt không cho ai điều trị, ai nói cũng không nghe, một lòng muốn chết, nếu như không có tay, hắn tình nguyện chết đi.

Vân Thiên Vũ vội vàng đi qua kiểm tra, xương tay của binh sĩ này tay quả thật đã bị gãy, nếu ở hiện đại, nổi xương là chuyện rất dễ dàng, nhưng ở nơi này cũng rất phiền toái, Vân Thiên Vũ thật nhanh động não suy nghĩ làm thế nào giúp người này nổi xương, đột nhiên trong đầu linh quang vừa động, nàng nghĩ tới trước kia cùng nghĩa phụ nghiên cứu một loại Tục Cốt Cao.

Mặc dù hiện tại không có biện pháp ngay lập tức điều chế được Tục Cốt Cao, nhưng nàng có thể điều chế được liệu tương đồng, tuy hiệu quả kém chút, tốc độ khôi phục cũng chậm một chút.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa kêu Tiêu Dạ Thần sau lưng: "Người tới đây, lập tức giúp ta đi tìm chút dược liệu tới, ta cần dùng ngay lập tức."

Nàng vừa nói xong, sau lưng Tiêu Dạ Thần tự nhiên đưa lên giấy và bút, Vân Thiên Vũ nhận lấy, thật nhanh trên giấy viết xuống chừng mười mấy loại dược liệu, ra lệnh cho Tiêu Dạ Thần: "Người lập tức mang theo đại phu đi tìm những dược liệu này đem tới đây."

Bởi vì Tiêu Dạ Thần không biết những dược liệu này, hiển nhiên phải mang theo đại phu đi cùng.

Tiêu Dạ Thần lập tức lên tiếng đáp ứng, xoay người nói với lão đại phu cùng hắn đi ra ngoài, cùng hắn đi tìm dược liệu.

Trong doanh trường, Vân Thiên Vũ nhìn về binh sĩ bị gãy xương nói: "Nối xương sẽ rất đau, người có thể chịu được không, nếu như có thể chịu được, ta không dùng Ma Phí Tán, như vậy, thời gian khôi phục sẽ nhanh hơn một chút, nếu như dùng Ma Phí Tán, rất có thể sẽ ảnh hưởng dược hiệu, như vậy khôi phục sẽ tương đối chậm."

Vân Thiên Vũ nói xong, binh sĩ trước mặt ngẩn ngơ, sau đó cắn răng nghẹn ngào mở miệng: "Vương phi nương nương, người nói tay của ta sẽ không phế."

"Đúng vậy, sẽ không phế."

"Được, ta không dùng Ma Phí Tán, ta sẽ chịu được, chỉ cần tay của ta có thể khôi phục."

Trên khuôn mặt của nam tử trẻ tuổi thần sắc kích động, mặc dù sắc mặt của hắn bởi vì xương gãy nên rất nhợt nhạt, thậm chí dường như muốn bất tỉnh, nhưng hắn cắn răng nhịn được.

Vân Thiên Vũ nhìn binh sĩ Long Lâm quân như vậy, trong lòng rất kính nể bọn họ.

Thuộc hạ của Tiêu Cửu Uyên quả nhiên rất lợi hại.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa gật đầu một, sau đó xoay người bắt đầu chuẩn bị dụng cụ nối xương, chuẩn bị khâu vào đó.

Trong doanh trường, không ít tướng sĩ tâm tư có chút kích động, thậm chí có chút dâng trào, không nghĩ tới vương phi nương nương bình dị gần gũi như vậy, vậy mà tự mình tới đây giúp bọn họ chữa trị.

Lúc trước bọn họ nghe nói vương phi nương nương dung nhan xấu xí gả cho vương gia, cảm thấy nàng khiến cho vương gia nhà mình bị ủy khuất, bây giờ cùng với suy nghĩ của bọn họ hoàn toàn không giống nhau.

Tấm lòng của vương phi nương nương so với bất luận kẻ nào cũng đều tốt hơn, hơn nữa y thuật hết sức cao, thân phận nàng cao quý, tuyệt không ghét bỏ bọn họ.

Bọn họ có thể cảm nhận được, lúc vương phi nương nương chữa bệnh, là xuất phát từ nội tâm, chứ không phải là giở trò đạo đức giả.

Vân Thiên Vũ căn bản không biết giờ phút này nàng ở trong lòng Long Lâm quân có bao nhiêu rung động, nàng chỉ làm chuyện nên làm, thân là thầy thuốc, nàng hoặc là không ra tay, nếu đã ra tay sẽ cố gắng hết sức của mình, toàn lực chữa trị.

Đó chính là châm ngôn của cuộc đời nàng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 175: Long Lân Quân Kính Phục

Bên trong doanh trường, Vân Thiên Vũ bắt đầu tỉ mỉ giúp binh sĩ bị gãy xương xử lý chỗ cánh tay bị gãy nát, rửa sạch, khử trùng, cầm máu, được tiến hành đầu vào đây, binh sĩ nhìn nàng một chút không cũng không ngại cẩn thận tỉ mỉ giúp hẩn làm những chuyện này.

Mặc dù hẩn đau đến sắp ngất đi, nhưng hẩn cắn răng kiên trì, trên mặt mồ hôi lớn chùng hạt đậu trượt rơi xuống, thân thể không khống chế được run rẩy không ngừng.

Phần đau đớn này ngay cả Vân Thiên Vũ cũng cảm nhận được, nàng thật nhanh từ bên cạnh cái hòm thuốc trong lấy một khối vải trắng, xếp thật gọn, nhét vào trong miệng binh sĩ, thần nhiên nói: "Người cắn cái này, nếu như đau đến không chịu nổi, liền cắn chặt lấy nó, như vậy có thể dời đi lực chú ý."

"Tạ ơn, tạ ơn, Vương phi nương nương."

Binh tướng mơ hồ không rõ nói, sau đó dụng lực cắn vải trắng, để phân tán lực chú ý.

Lúc này Tiêu Dạ Thần và lão đại phu lấy được liệu tới, thật ra thì bọn họ có thể nhanh như vậy chạy tới, còn phải cảm tạ Tiêu Cửu Uyên quyền cao chức trọng, tài đại khí thô, cho nên bên trong doanh trại được liệu vô cùng đầy đủ, nếu như thiếu được liệu, sẽ rất phiền toái.

Vân Thiên Vũ nhìn một cái sau, bắt đầu phân phó lão đại phu, làm theo lời nói của nàng đem dược theo thứ tự khuấy trộn lại với nhau, loại nào phải nhiều ít phân lượng, người trước để, sau đó tiến hành phối trộn cùng nhau.

Nàng vừa thay binh tướng xử lý vết thương bị gãy lìa vừa cho biết về dược liệu, mọi việc vô cùng nhịp nhàng, tâm trí tương thông với chân, tất cả binh sĩ và đại phu trong doanh thấy vậy cũng hiếu kỳ, trong lòng thầm khen một tiếng, Vương phi nương nương y thuật vậy mà lợi hại như thế, bằng không không thể nào làm được bước này.

Đợi đến Vân Thiên Vũ giúp binh tướng xử lý tốt vết thương, lão đại phu nước đem dược liệu đã dung hợp đến, hẩn bưng chén thuốc đưa tới bên cạnh Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ lập tức lấy thuốc, bôi lên nơi bị gãy xương của binh sĩ, sau đó ý bảo lão đại phu và nàng cùng nhau động thủ, hai người nối xương xong, Vân Thiên Vũ bắt đầu khâu lại, sau khi khâu vết thương xong, nàng bắt đầu bôi thuốc, cuối cùng buộc nẹp gỗ.

Đợi đến khi nàng xử lý tốt người bị thương cánh tay xong, binh sĩ rất cục không chịu nổi hôn mê đi.

Mà Vân Thiên Vũ một hơi còn chưa kịp thở, cách đó không xa lại có binh sĩ chạy tới kêu lên."Vương phi nương nương, bên kia có người không biết tại sao hôn mê đi, người mau giúp hẩn xem một chút."

"Được, dẫn đường."

Vân Thiên Vũ đứng dậy rời đi, sau lưng Tiêu Dạ Thần và lão đại phu vội vàng đuổi theo, hai người bọn họ hoàn toàn trở thành trợ thủ của Vân Thiên Vũ.

Kế tiếp Vân Thiên Vũ lại bắt đầu bận rộn, lần này kẻ địch bất ngờ đánh Long Lâm quân, trong đó có không ít cường giả linh lực, quan trọng

nhất là còn có một linh trận sư, bằng không không có biện pháp đột phá linh trận do Tiêu Cửu Uyên bày ra.

Long Lâm quân mặc dù lợi hại, nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều là cường giả linh lực, bọn họ phần lớn đều là võ giả, cho nên gặp phải cường giả linh lực, tự nhiên đánh không lại người ta, vì vậy mới có thể đưa đến không ít người bị thương, trong đó một phần nhỏ bị trọng thương.

Không phải là bụng rách ruột lòi, chính là gãy tay gãy chân, bằng không chính là bị linh lực thiêu đốt da đầu, tóm lại Vân Thiên Vũ cứu căn bản đều là người bị trọng thương.

Nàng một khắc không ngừng bận rộn, một lần bận rộn mà đã qua nửa đêm, cũng không than khổ, cũng không than mệt, từ đầu tới cuối cũng sắc mặt đều đều thản nhiên.

Điều này làm cho rất nhiều tướng sĩ trong doanh trường kính phục không thôi, trong lòng đã nhận định Vân Thiên Vũ là một nữ tử khi làm việc đều kiên định và điềm nhiên, mới xứng là Ly thân vương phi của họ.

Nếu đổi thành nữ nhân khác, còn không biết gọi thành cái dạng gì đây.

Vân Thiên Vũ chỉ lo bận rộn, cũng không biết ở trước cửa doanh trường không xa, vẫn có người ở lặng lẽ quan sát nàng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 176: Biến Mất

Người đang quan sát nàng không ai khác ngoài Tiêu Cửu Uyên, Phong Đăng đã tỉnh lại, Tiêu Cửu Uyên đặc biệt cho Phong Đăng ăn đan dược, cho nên hiện tại tinh thần của Phong Đăng không tệ, một chút việc cũng không có.

Phong Đăng không có sao, Tiêu Cửu Uyên dẫn người tới xem tình huống ở bên này một chút, hắn vừa đi tới, liền có thủ hạ phát hiện muốn thỉnh an, lại bị Tiêu Cửu Uyên cho ngăn cản, hắn miễn cưỡng dựa người vào bóng tối trước cửa doanh trướng, cũng không ai chú ý tới hắn.

Lúc này trong doanh trướng một mảnh hài hòa, không có một chút cảm giác rối ren.

Đại phu trong quân y vội vàng cứu trị tướng sĩ bị thương thông thường, người bị trọng thương đều giao cho Vân Thiên Vũ, những người được Vân Thiên Vũ chữa trị, đều nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Đang chữa trị cho tướng sĩ, vô cùng cẩn thận, không muốn để cho Vân Thiên Vũ hao tổn tinh thần quá nhiều, bởi vì vương phi nương nương bận rộn mau một đêm, nàng đã vô cùng mệt mỏi, bọn họ không thể để cho nàng phân tâm.

Tóm lại trong doanh trướng chưa bao giờ có ấm áp như vậy.

Hai mắt của Tiêu Cửu Uyên trong bóng tối lóe lên chút quang mang, phát ra ánh sáng trầm tĩnh, lẳng lặng nhìn nàng mặc dù bận rộn, vẫn như cũ một thân trong trẻo lạnh lùng dừng dừng, giống như Thiên Sơn Tuyết Liên tỏa ra hương thơm thanh khiết.

Nữ nhân này thật đúng là bí ẩn, làm cho người ta không hiểu rõ nàng.

Rõ ràng là một nữ tử, lại hết lần này tới lần khác không để ý tới dung nhan.

Rõ ràng người hèn yếu vô năng, nhưng bản lĩnh rất lớn, tính tình còn cực kỳ ngang bướng và kiêu ngạo.

Tiêu Cửu Uyên đang suy nghĩ, trong doanh trường, Vân Thiên Vũ đã chữa trị xong người cuối cùng.

Bên trong thân thể Phượng Hoàng đại nhân đã kích động kêu lên: "Chủ tử, thật tốt quá, một ngàn một trăm mười tám điểm, hơn một ngàn điểm, thật tốt quá, ta rốt cục có thể đi ra."

Phượng Hoàng đại nhân càng nghĩ càng kích động, Vân Thiên Vũ cũng thật cao hứng, bất quá bây giờ cũng không phải lúc để cho Phượng Hoàng đi ra, cho nên nàng trầm giọng ở trong lòng ra lệnh, an tĩnh chút, chờ đến lúc ta sẽ cho người đi ra ngoài.

Phượng Hoàng đại nhân cũng biết bây giờ không phải là lúc đi ra, rốt cục an phận đợi ở Phượng Linh giới.

Vân Thiên Vũ đưa tay vuốt vuốt cổ đứng lên, sau lưng Tiêu Dạ Thần quan tâm đi tới trước mặt nàng nói: "Vũ Mao, có phải hay không rất mệt, ta giúp người xoa bóp vai như thế nào?"

Tiêu Dạ Thần đưa tay liền muốn bóp vai cho Vân Thiên Vũ, nhưng có một bàn tay thon dài nhanh hơn một bước vươn tay ra, ngăn cản Tiêu Dạ

Thần, đi kèm theo còn có một thanh âm trầm thấp vang lên: "Tiêu Dạ Thần, bận rộn một đêm, người nên đi nghỉ ngơi."

Tiêu Dạ Thần vừa nghe liền biết người đến là ai, vội vàng thu hồi tay, cười một tiếng nói: "Cửu hoàng thúc, sao người lại tới đây?"

Lông mày Tiêu Cửu Uyên khẽ nhíu, khóe môi kéo ra nụ cười như không cười, Tiêu Dạ Thần nhìn thấy hăn có vẻ mặt như vậy, da đầu có chút tê dại, vội vàng nhìn Vân Thiên Vũ một nói: "Vũ Mao, ta đi ngủ đây."

Hăn nói xong xoay người nhanh như chạy trốn.

Trong doanh trường, mấy vị đại phu thấy Tiêu Cửu Uyên tới đây, vội vàng làm lễ ra mắt, Tiêu Cửu Uyên khoát tay ý bảo bọn họ không cần kinh động đến các tướng sĩ bị thương đã ngủ thiếp đi.

Một bên Vân Thiên Vũ híp lại ánh mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên, giờ khắc này nàng không thể không thừa nhận, trên người Tiêu Cửu Uyên cũng không phải là không có ưu điểm, ít nhất hăn rất lo lắng cho thuộc hạ của mình, từ Phong Đăng tướng quân đến các tướng sĩ bình thường.

Hăn cũng rất quan tâm, hoàn toàn khác với vương hầu bình thường, rất nhiều người quyền cao chức trọng cũng coi mạng người như cỏ rác, nhưng rất rõ ràng Tiêu Cửu Uyên không phải là người như thế.

Có thể nói hăn đối với thuộc hạ của mình có vẻ rất tốt.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, giọng nói tràn đầy từ tính như một loại rượu thuần túy của Tiêu Cửu Uyên vang lên bên tai của nàng: "Không phải nói muốn lấy đồ sao? Đi thôi."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 177: Sĩ Khả Sát Bất Khả Nhục

Vân Thiên Vũ ngẩn ra, tinh thần, âm thầm tức giận chính mình không có chuyện gì tự nhiên lại nghĩ đến Tiêu Cửu Uyên, người này tốt hay xấu cũng không có quan hệ gì với nàng, nàng cũng không có quên hẳn thế nhưng ghét bỏ nàng đủ điều, cho nên hận và nàng nửa điểm quan hệ cũng không có.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ gật đầu, bất quá nàng chưa quên hỏi Tiêu Cửu Uyên.

"Ta vẫn không biết linh mạch trong thân thể ta đến cuối cùng là cấp bậc nào, như vậy làm sao chọn Hoán Linh Quyết."

Tiêu Cửu Uyên nhìn Vân Thiên Vũ một chút nói: "Ta dẫn người đi đến một nơi, thử một chút sẽ biết."

Hắn nói xong một bước đi ra ngoài, bóng dáng cao lớn không nói ra được khí phách cuồng vọng, Vân Thiên Vũ nhìn một chút, không thể làm gì khác hơn là theo sau, Tiểu Linh Đang và Điều Gia ở một bên trong doanh trướng vội vàng đuổi theo.

Một người một chồn cũng không thích Tiêu Cửu Uyên, bởi vì cả hai đều cảm thấy chủ tử sẽ bị khi dễ, cho nên vô cùng khó chịu.

Điều Gia đã liên tiếp ở trong tay Tiêu Cửu Uyên ăn hai lần thua thiệt, cho nên hiện tại nó cùng Tiêu Cửu Uyên có thù rất lớn đi.

Điêu Gia đi theo bên cạnh Vân Thiên Vũ, vừa đi vừa nói xấu Tiêu Cửu Uyên.

"Chủ nhân, tên bại hoại này hẳn là một người rất xấu, hẳn chẳng những đánh Điêu Gia, hẳn còn nói chủ nhân xấu xí, còn ghét bỏ chủ nhân không tốt, chủ nhân người nhất định không nên bị hắn lừa."

"Tóm lại Điêu Gia cùng hắn thề không lưỡng lập, chủ nhân người yên tâm, Điêu Gia sẽ rất nhanh mạnh mẽ lên, sau đó thay chủ nhân báo thù."

Điêu Gia dốc hết sức bơi đến Tiêu Cửu Uyên.

Trên thực tế nó cũng không biết chuyện Tiêu Cửu Uyên ghét bỏ Vân Thiên Vũ, lúc trước Tiểu Linh Đang cùng nó nói thầm, mà Tiểu Linh Đang sở dĩ biết được, cũng do Họa Mi miệng rộng nói ra được.

Họa Mi cho rằng tiểu thư nhà mình gả cho An Thân Vương thế tử Tiêu Dạ Thần cũng không tệ, bởi vì An Thân Vương thế tử Tiêu Dạ Thần vẫn đối với tiểu thư rất tốt, nhưng Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên thì ngược lại vẫn luôn ghét bỏ tiểu thư, không thích tiểu thư.

Cứ như vậy, chẳng những là Họa Mi, ngay cả Tiểu Linh Đang và Điêu Gia cũng biết Tiêu Cửu Uyên không thích Vân Thiên Vũ, cho nên hiện tại Tiểu Linh Đang cùng Điêu Gia, cuối cùng quyết định ghét Tiêu Cửu Uyên.

Điêu Gia nhỏ giọng không ngừng nói xấu Tiêu Cửu Uyên, nó dựa vào chuyện Tiêu Cửu Uyên nghe không được lời của nó nói, cho nên nói đến đúng lý hợp tình.

Nhưng Tiêu Cửu Uyên vẫn đi ở phía trước đột nhiên dừng lại, hắn ưu nhã xoay người lại nhìn về Điêu Gia bên cạnh Vân Thiên Vũ, bên trong con người tràn đầy hơi thở tàn bạo, khóe miệng câu ra nụ cười đầy máu tanh.

"Vân Thiên Vũ, người biết bốn vương thích ăn nhất vật gì không "

Vân Thiên Vũ gặp phải Tiêu Cửu Uyên trong khoảnh khắc giống như tiên ngoại phi tiên khiến cho cả người ngây ngẩn, hoàn toàn không biết phải nó cái gì.

Tiêu Cửu Uyên cũng không để ý tới Vân Thiên Vũ, thanh âm lãnh khốc vô tình như ác quỷ vang lên: "Bốn vương thích ăn nhất thịt chồn kho tàu, não chồn chưng, chân chồn hấp..."

Lời nói của Tiêu Cửu Uyên khiến cho Điều Gia nổi cơn thịnh nộ, tiểu thân thể vừa động liền muốn nhào tới cùng Tiêu Cửu Uyên tính sổ, bất quá lại bị Tiểu Linh Đang nhanh tay kéo lại, Tiểu Linh Đang và Điều Gia không có việc gì thì đấu tranh nội bộ, hiện tại có cùng chung địch nhân, lại cùng nhau dồn sức đối ngoại.

Tiểu Linh Đang nhìn Điều Gia nói: "Người đừng muốn chết, trước mắt người nhưng không phải là đối thủ của hãn, đi lên nhất định sẽ bị một chương đập chết."

"Sĩ khả sát bất khả nhục, hãn thật xấu, Điều Gia muốn cùng hãn liều chết."

Tiểu Linh Đang nghe không hiểu Điều Gia nói gì, nhưng nhìn hai mắt của nó trợn tròn, dáng vẻ không ngừng phát điên, cũng biết nó chưa từ bỏ ý định, còn muốn cùng Tiêu Cửu Uyên đánh nhau đây, nhưng nó làm sao có thể là đối thủ của Ly thân vương gia, cho nên Tiểu Linh Đang gắt gao ôm lấy Điều Gia.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 178: Vương Gia Yêu Nghiệt

Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Cửu Uyên, không vui nói: "Vương gia, người đường đường là một vương gia, ngay cả một con chồn cũng khi dễ, như vậy có được không?"

Tiêu Cửu Uyên lạnh nhạt liếc Điêu Gia một, vô cùng nghiêm túc nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Người nên biết bốn vương đánh chó cũng nhìn mặt chủ nhân, nếu không thì không phải cảnh cáo nó, mà trực tiếp bỏ nó vào lồng hấp."

Tiêu Cửu Uyên nói xong xoay người đi ra ngoài, sau lưng cả khuôn mặt Vân Thiên Vũ như có điều suy nghĩ, nàng có mặt mũi lớn như vậy sao? Còn đánh chó nhìn chủ.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ đi theo sau, phía sau Điêu Gia giãy giụa muốn nhào tới, ô ô, khẩu khí này Điêu Gia nuốt không trôi đi, chủ tử, Điêu Gia muốn hộc máu mà chết.

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn về Điêu Gia, không vui nói: "Thế không bằng người, cố gắng khiến cho bản thân nhanh chóng cường đại lên, ngày sau sẽ có một ngày báo thù này. Cổ ngữ nói rất hay, quân tử báo thù mười năm không muộn, bộ dạng của người giống như tìm chết là gì, còn nói mình là Điêu Gia, chẳng lẽ gia môn chính là như vậy."

Vân Thiên Vũ liếc nhìn Điêu Gia, Điêu Gia bị nàng dạy dỗ thông suốt, cuối cùng không vùng vẫy nữa, một đôi mắt đầy khí thế hung hăng nhìn

chăm chăm giữa không trung, đứng vậy, Điều Gia muốn cố gắng cường đại, cường đại, nhất định phải đánh bại tên nam nhân đáng khinh bỉ đó.

Vân Thiên Vũ mắt thấy Điều Gia yên tĩnh lại, cuối cùng trong lòng cũng yên tâm, nàng sở dĩ dạy dỗ Điều Gia, chính là sợ nó chọc giận Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên cũng không phải dạng người lương thiện gì, chọc cho hắn nổi giận, một tát trực tiếp đập chết nó cũng có thể.

Vân Thiên Vũ vừa muốn vừa quay đầu, ai ngờ khi nàng quay lại, liền thấy trước mặt phóng đại ra một gương mặt tuần tú, trên khuôn mặt kia đều đầy hơi thở lạnh lẽo, khóe môi phác ra nụ cười lạnh lùng, bình tĩnh nhìn nàng.

Vân Thiên Vũ không nghĩ tới Tiêu Cửu Uyên sẽ chột đến gần tới vậy, hơn nữa còn khom người nhìn chăm chăm mặt của nàng, cho nên bị dọa sợ hết hồn, cấp tốc lui về phía sau, chỉ vào Tiêu Cửu Uyên hừ lạnh.

"Tiêu Cửu Uyên, ngươi là quỷ sao? Im hơi lặng tiếng đi tới."

Tiêu Cửu Uyên chậm rãi đứng thẳng lên, khoanh hai cánh tay trước ngực, hai mắt lãnh mị nhìn Vân Thiên Vũ, chậm rãi nói: "Bốn vương thế nào nghe lời người nói lúc nãy, hình như là chĩa mũi nhọn vào bốn vương."

Vân Thiên Vũ ngớ ngẩn, không sai, nàng dạy dỗ Điều Gia, cũng là tiếng lòng của nàng, nàng bây giờ không phải là bị Tiêu Cửu Uyên khắp nơi áp chế sao, nhưng sớm muộn có một ***** sẽ vượt qua Tiêu Cửu Uyên, đến lúc đó nàng liền đánh đánh, nhất định phải trả thù ngày hôm nay.

Bất quá chuyện này tuyệt đối là không thể để cho Tiêu Cửu Uyên biết, cho nên ánh mắt Vân Thiên Vũ không nói ra được ôn hòa, thanh âm cũng hết sức vô tội.

"Vương gia, người suy nghĩ nhiều, thật ra, ta chỉ là dạy dỗ Điều Gia nhà ta thôi, tiểu tử này không biết nhìn tình thế, nó có thể đấu thắng vương gia người sao?"

Vân Thiên Vũ nói xong cười khan hai tiếng, sau đó nhìn về Tiêu Cửu Uyên thật nhanh nói: "Vương gia, người không phải nói mang ta đi lấy Hoán Linh Quyết sao?"

Tiêu Cửu Uyên vẫn không nhúc nhích, mà trong con người hiện đầy thâm ý, nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ chậm quá nói: "Bốn vương đang suy nghĩ có cần hay không giúp người lấy được Hoán Linh Quyết, nếu người tu luyện linh lực được, rất có thể sẽ tính toán bốn vương, cho nên bốn vương đây là gậy ông đập lưng ông."

Tiêu Cửu Uyên nói xong, Vân Thiên Vũ sắc mặt thay đổi, đồng thời trong mắt tràn đầy lãnh ý, khí thế hung hăng nhìn chăm chăm Tiêu Cửu Uyên, giọng nói hết sức không tốt mở miệng: "Ly thân vương gia, người có ý gì? Chẳng lẽ người muốn nói không giữ lời?"

Tiêu Cửu Uyên nhìn dáng vẻ hỗn hển của Vân Thiên Vũ, ngũ quan tuấn mỹ bỗng nhiên nhuốm đầy ý cười cảnh đẹp ý vui, lúc hắc cười như vậy, khắp người tỏa sáng như ngọc Quang Hoa, gương mặt đỏ rục rờ trong tia nắng ban mai, so với châu hoa còn tươi đẹp động lòng người hơn.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 179: Hoan Nghênh Tìm Ta Báo Thù

Vân Thiên Vũ thấy thế ngẩn ngơ, cái nam nhân đáng chết này, cười lên lại dễ nhìn đến như thế vậy, ông trời thật quá bất công, rõ ràng bên trong lòng dạ hiểm độc đen tối, con người âm hiểm vô cùng, nhưng lại có tướng mạo bên ngoài đẹp đến như vậy, thật là một tai họa.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa lần nữa hừ lạnh: "Vương gia cũng là để cho ta có thêm thật nhiều kiến thức, đường đường là một vương gia thế nhưng nói không giữ lời, không biết người khác biết sẽ cười nhạo vương gia như thế nào."

Thanh âm từ tính lạnh lùng của Tiêu Cửu Uyên vang lên.

"Người nghĩ có người dám nói xấu bốn vương sao? Còn người nữa đây là cho phép khích tướng sao? Người cho rằng bốn vương sẽ mắc mưu sao?"

Tiêu Cửu Uyên nói xong lời cuối cùng, trong thanh âm tỏ vẻ kiêu căng hiểu rõ.

Hai mắt Vân Thiên Vũ hiện đầy lo lắng, quay đầu nhìn chăm chăm Tiêu Cửu Uyên, nghĩ đến Tiêu Cửu Uyên có thể không giúp nàng lấy Hoán Linh Quyết, nàng liền vô cùng phát điên, nàng làm nhiều như vậy, hăn vậy mà không giúp nàng lấy Hoán Linh Quyết, quá đáng hận, quá tức giận.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ ngắc đầu tức giận trợn mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên một: "Được, ta coi như đã nhìn thấu vương gia, sau này vương gia nói bất kỳ chuyện gì, ta cũng sẽ không tin tưởng nữa."

Nàng vừa nói vừa lướt qua Tiêu Cửu Uyên đi ra ngoài.

Bất quá mới vừa đi vài bước, liền nghe được Tiêu Cửu Uyên ở phía sau lạnh nhạt nói: "Bốn vương hình như chưa nói qua sẽ không giúp người."

Trước mặt Vân Thiên Vũ ngẩn ra, thật nhanh quay đầu nhìn sang: "Người có ý gì?"

"Bốn vương chỉ nói là có cần hay không giúp người? Chưa từng nói qua sẽ không giúp người, hơn nữa bốn vương muốn nói cho người biết, hoan nghênh người tu luyện linh lực tìm đến bốn vương báo thù."

Hắn nói xong cuồng vọng cười một tiếng, xoay người bước nhanh đi ra ngoài, rõ ràng là nửa điểm cũng không để chuyện Vân Thiên Vũ trả thù vào trong mắt.

Vân Thiên Vũ biết hắn sẽ giúp mình lấy Hoán Linh Quyết, không nhận được vui mừng, nhưng nghĩ đến lời cuối cùng hắn nói, hoan nghênh nàng tu luyện linh lực tìm đến hắn báo thù, người này có bao nhiêu cuồng vọng, được, Tiêu Cửu Uyên người chờ cho ta.

Vân Thiên Vũ xoay người hung hăng đi theo sau lưng Tiêu Cửu Uyên ra ngoài.

Đoàn người mới ra doanh trướng, bên ngoài có vài người đi tới, đi đầu chính là Hắc Diệu, một số người khác Vân Thiên Vũ không biết, có lẽ là tướng sĩ của Long Lâm quân.

Hắc Diệu đi tới bầm báo nói: "Vương gia, thuộc hạ dẫn người đi thăm dò, tra được người phụ trách thức ăn của Long Lâm quân có vấn đề, bởi vì cả trại lính, chỉ có bọn họ mới có thể xuất ngoại mua hàng hóa, vừa lúc bị quân địch lợi dụng."

"Vậy người đâu?"

Tiêu Cửu Uyên đảo hai mắt sáng rực như ngọc, cả người tỏa ra sát khí đầm máu, con ngươi bắn ra hàn khí.

Trước mặt Hắc Diệu vội vàng trả lời: "Thời điểm thuộc hạ dẫn người đi bắt người, bọn họ tất cả đã tự sát."

Hắc Diệu dứt lời, khóe môi Tiêu Cửu Uyên bật ra tiếng cười rét lạnh: "Lẽ nào tự sát liền không tra được người chỉ điểm sau lưng bọn họ sao, cho người vẽ bức họa của mỗi người bọn họ, mang đi ra ngoài tra, xem bọn họ rốt cuộc cùng ai tiếp xúc qua, nhất định phải tra ra người chủ mưu sau lưng sau lưng chuyện này, bằng mấy người đầu bếp khuân vác cũng không có gan lớn đến trình độ này."

"Còn có Lâm tướng quân có chuyện bầm báo."

Hắc Diệu vừa lui về phía sau, bên cạnh hắn có người đi ra, người này tuổi không tính là quá lớn, bất quá dáng người lại hết sức khôi ngô cao lớn, vừa nhìn liền biết là võ tướng quanh năm lăn lộn trong quân doanh, hắn là một vị tướng quân khác của Long Lâm Lâm Động.

"Vương gia, thuộc hạ vừa nghĩ đến chuyện chúng thuộc hạ cùng những người đó giao thủ, trong đó có người nói một câu, thuộc hạ lúc ấy không có chú ý, bây giờ nghĩ lại mới biết đó tiếng bản địa, ngôn ngữ đó chắc là của Bắc Địch."

"Bắc Địch?"

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngũ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 180: Không Biết Cười Ngựa

Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên không nói ra được nghiêm nghị, toàn thân không giận mà uy, ai có mặt cũng không dám mở miệng nói chuyện, cho đến khi hắc cười lạnh.

"Xem ra Bắc Địch nhìn bốn vương chướng mắt, muốn diệt trừ bốn vương, diệt trừ Long Lâm quân, tốt, bốn vương cũng muốn nhìn một chút người của Bắc Địch như thế nào."

Bắc Địch xưa nay cùng Đông Ly quốc là kẻ thù không đội trời chung, bởi vì Bắc Địch ở Phương Bắc, mà đất đai Phương Bắc đặc biệt thừa thớt, hơn nữa khí hậu rét lạnh, cho nên bọn họ có lúc ngay cả cuộc sống ấm no bình thường cũng không thể đầy đủ, cho nên tướng sĩ Bắc Địch vẫn muốn thôn tóm Đông Ly quốc.

Nhưng nhiều lần đều bị Tiêu Cửu Uyên và Long Lâm quân dưới trướng của hắn ngăn cản, khiến cho trong lòng bọn họ không nói ra được có bao nhiêu oán hận Tiêu Cửu Uyên.

Bọn họ nếu như phái người tới giết Tiêu Cửu Uyên và Long Lâm quân, cũng là chuyện bình thường.

Tiêu Cửu Uyên nhìn về Hắc Diệu ra lệnh.

"Người bây giờ lập tức đi thăm dò hai chuyện, một, nhóm thích khách Bắc Địch này do người phương nào sai khiến, hắn nếu đưa bốn vương đại

lễ như vậy, bốn vương sao có thể không đáp lại. Thứ hai điều tra những thứ phu khuân vác đến tột cùng do người nào chỉ điểm, bốn vương muốn biết, tướng sĩ Bắc Địch chỉ sợ còn người giật dây sai khiến bọn họ, hoặc là bên trong Đông Ly quốc có nội gián, mà năng lực của kẻ này cũng không nhỏ."

Tiêu Cửu Uyên nói xong lời cuối cùng, ha hả cười lạnh, trong nụ cười tràn đầy máu tanh, Vân Thiên Vũ có thể tưởng tượng, nếu như kẻ liên thủ với người Bắc Địch rơi vào trong tay của Tiêu Cửu Uyên, người nọ tất nhiên sẽ sống không bằng chết.

Tiêu Cửu Uyên an bài xong xuôi những chuyện này sau, lại ra lệnh Hắc Diệu nói: "Cho người chuẩn bị một chiếc xe ngựa, bốn vương muốn đi học viện Già Lam một chuyến."

Hắc Diệu sửng sốt một chút, không nhịn được nhanh miệng hỏi: "Vương gia, người đi học viện Già Lam làm gì?"

Học viện Già Lam chính là nơi học tập của các tiểu thư công tử danh môn ở Đông Ly quốc, bên trong có đủ loại học tập kỹ năng, trong đó còn có nơi để người tu luyện linh lực.

Nhưng vương gia đi học viện Già Lam làm cái gì, Hắc Diệu nghĩ không ra.

Tiêu Cửu Uyên cũng không để ý tới câu hỏi của Hắc Diệu, trực tiếp nhấc chân đi ra ngoài, sau lưng Hắc Diệu còn muốn hỏi, lại bị Bạch Diệu từ trong doanh trường kéo lại, trợn mắt nhìn hắn một cái sau nói: "Vương gia cho người đi chuẩn bị ngựa xe, nhanh đi." Hắc Diệu đáp một tiếng, không hỏi tới nữa, bất quá nhìn Vân Thiên Vũ đi theo sau lưng chủ tử một đường đi ra ngoài, Hắc Diệu liền có chút phát cáu.

"Nữ nhân xấu xí đó theo vương gia làm gì."

Bạch Diệu nghĩ đến tình huống nhìn thấy trước đây, không nhận được nhú mày, chủ tử dường như đối với Vân tiểu thư có chút không giống, hết sức cảm thấy hứng thú, nói không chừng Vân tiểu thư cuối cùng có thể trở thành vương phi của Ly thân vương phủ, cho nên bọn họ tốt nhất không nên đắc tội nàng.

Bạch Diệu suy nghĩ nhìn về Hắc Diệu nói: "Người không được gọi nữ nhân xấu xí này nọ, nói không chừng sau này nàng ấy sẽ là vương phi của chúng ta, nếu như nàng mang hận, người đối xử với nàng như vậy, tự có quả đắng mà ăn."

Hắc Diệu hú lên quái dị: "Nàng sẽ trở thành vương phi của chúng ta, người điên rồi sao.."

Hắn vừa nói dẫn thủ hạ xông ra đi chuẩn bị ngựa xe.

Bạch Diệu không nhận được lắc đầu. Hắc Diệu lúc nào thì có thể không vọng động như vậy, hắn như vậy sớm muộn có quả đắng mà ăn.

Bạch Diệu suy nghĩ quay đầu nhìn về Lâm Đống nói: "Thân thể của Phong Đằng tướng quân vẫn chưa có hoàn toàn khỏe lại, mọi chuyện ở Long Lâm quân người phải nhọc lòng rồi, phải bảo vệ tốt các huynh đệ an toàn."

"Yên tâm đi, Bạch Diệu công tử."

Lâm Đống gật đầu, Bạch Diệu vội vàng đi ra ngoài, đi bảo vệ Tiêu Cửu Uyên.

Trước cửa Tây Sơn đại doanh, Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ chỉ chờ một lát, Hắc Diệu liền đem xe ngựa chuẩn bị tới đây, Tiêu Cửu Uyên dẫn đầu hướng trên xe ngựa đi tới, phía sau Vân Thiên Vũ không động, mà là trước sau trái phải nhìn quanh, chỉ trừ mấy con tuần mã, không có xe ngựa nào khác, nàng ngồi nơi nào.

Nàng không biết cười ngựa.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 181: Hắc Diệu Bị Kích Thích

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, trong xe ngựa, giọng Tiêu Cửu Uyên lạnh nhạt khó chịu vang lên: "Còn chưa lên, tốn thời gian cái gì."

Vân Thiên Vũ nhìn một chút, không động, mà lạnh lùng nói: "Vương gia, còn chuẩn bị một chiếc xe ngựa khác đi."

Hắn không phải nói phải có một thước khoảng cách sao, xe ngựa dù sao vẫn lớn như vậy, nếu như tâm tình hắn không tốt, khoảng cách gần hắn như vậy, có thể hay không bị hắn một chưởng bay ra ngoài, cho nên nguy hiểm như vậy nàng không cần thử sẽ tốt hơn.

Trong xe ngựa, Tiêu Cửu Uyên nghe được Vân Thiên Vũ nói, sắc mặt không nói ra được âm u, xoay người vén rèm nhìn ra, con người vô cùng u ám, thanh âm cũng lãnh khốc giống như hàn băng mùa đông.

"Người cho rằng bốn vương muốn cùng người ngồi một chiếc xe ngựa, học viện Già Lam có viện quy, không cho phép nữ tử tiến vào học viện Già Lam."

Vân Thiên Vũ vừa nghe rốt cục không nói gì nữa, vội vàng đi về phía trước đi, leo lên xe ngựa.

Thứ nhất người ta có quy định, nữ tử không cho phép đi vào, thứ hai, Tiêu Cửu Uyên rõ ràng đã giận, nếu như nàng nói thêm cái gì nữa, chọc giận hắn, chỉ sợ hắn thật sự sẽ không giúp nàng lấy Hoán Linh Quyết.

Hắn mang nàng đến học viện Già Lam, rất rõ ràng muốn giúp nàng lấy được Hoán Linh Quyết.

Vân Thiên Vũ lên xe ngựa, Tiểu Linh Đương và Điều Gia vội vàng đi theo phía sau, các nàng phải bảo vệ tiểu thư đây.

Đáng tiếc Tiêu Cửu Uyên quát lạnh.

"Các người không cần đi theo, người đâu , đưa này một người một thú trở về Vĩnh Ninh Hạo phủ đi."

Bạch Diệu lập tức chỉ điểm hai người hộ tống Tiểu Linh Đương Và Điều Gia trở về.

Nhưng Tiểu Linh Đương cùng Điều Gia hai không chịu.

Tiểu Linh Đương suy nghĩ, nếu như Vân tỷ tỷ bị nam nhân này khi dễ làm sao bây giờ?

Điều Gia lại suy nghĩ, chủ tử nhất định sẽ bị nam nhân này khi dễ, nói không chừng còn có thể bị lợi dụng, Điều Gia nhất định phải bảo vệ chủ nhân.

Điều Gia hoàn toàn quên bản thân là bại tướng dưới tay người ta.

Tiểu Linh Đương và Điều Gia không để ý Tiêu Cửu Uyên ra lệnh, mạnh mẽ leo lên xe ngựa.

Tiêu Cửu Uyên trực tiếp khoát tay, một đạo linh lực màu lam xông ra, khiến cho Tiểu Linh Đương cùng Điều Gia ở gần xe ngựa, trực tiếp bay ra ngoài.

Vân Thiên Vũ lo lắng vén rèm nhìn ra bên ngoài, thấy Tiểu Linh Đương cùng Điều Gia chẳng qua chỉ bị ném bay ra ngoài, cũng không có đáng

ngại, cuối cùng thả lỏng, mắt thấy Tiểu Linh Đang và Điều Gia lại muốn xông lên.

Vân Thiên Vũ chỉ sợ các nàng bị thương, vội vàng mở miệng nói: "Hai người các người trở về Vĩnh Ninh Hậu phủ chờ ta, ta không có việc gì, nhanh trở về đi thôi."

Điều Gia cùng Tiểu Linh Đang nghe Vân Thiên Vũ nói, hai người âm thầm thề, nhất định phải cố gắng tu luyện linh lực, cường đại lên.

Xe ngựa của Ly thân vương phủ chậm rãi rời đi, Bạch Diệu phân phó thủ hạ tới hộ tống Tiểu Linh Đang và Điều Gia một đường rời đi.

Cuối cùng trước cửa doanh trại, chỉ còn lại Hắc Diệu và mấy người Lâm Đống.

Hắc Diệu hoàn toàn ngây ngẩn cả người, thật lâu không phản ứng kịp, cho đến khi xe ngựa Ly thân vương phủ biến mất không thấy, hắn mới tỉnh thần nhảy căng lên.

"A a a, đôi mắt của ta mù rồi, nhất định ta mắt mù rồi, vương gia tại sao lại để nữ nhân xấu xí đó lên xe ngựa, chẳng những cùng nàng ngồi trên một chiếc xe ngựa, còn mang nàng đi học viện Già Lam."

"Lão Thiên, chuyện này rốt cuộc là thế nào?"

Hắc Diệu vừa giơ chân, vừa kêu to, chỉ trong chốc lát hắn quay đầu nhìn về Lâm Đống bên cạnh: "Vương gia tại sao để cho nữ nhân đi chung xe ngựa, người nói cho ta biết đến tột cùng vì cái gì."

Sắc mặt Lâm Đống hoàn toàn không hiểu, tại sao Hắc Diệu kích động như thế làm cái gì.

"Hắc Diệu công tử người nói nữ nhân xấu xí là nói vương phi nương nương sao? Nàng và vương gia ngồi chung xe ngựa không phải rất bình thường sao."

Hắc Diệu lần nữa phát điên rồ kêu lên: "Vương phi nương nương, người vậy mà gọi nàng vương phi nương nương, nàng làm sao mà là vương phi nương nương."

Hắc Diệu nói xong xoay người liền chạy nhanh, hắn cần tìm một nơi yên lặng một chút.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 182: Ăn Chút Gì Đó Được Không?

Sau lưng Lâm Đồng im lặng, không gọi vương phi nương nương thì gọi gì, Vân tiểu thư vốn chính là vương phi nương nương, hoàng thượng cũng đã hạ xuống thánh chỉ, không phải vương phi nương nương thì là ai.

Huống chi năng lực của vương phi nương nương rất giỏi, cùng vương gia rất xứng đôi.

Mặc dù mặt của nàng bị hủy dung, nhưng nếu như có đan dược thượng đẳng, mặt sẽ được chữa trị, đến lúc đó vương phi nương nương và vương gia không phải là trời đất tạo nên một đôi sao?

Lâm Đồng không hiểu tại sao Hắc Diệu phát điên, lắc đầu đi vào doanh trường xử lý chuyện những tướng sĩ khác bị thương.

Bên này Hắc Diệu phát điên không dứt, bên kia, Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ hai người ngồi cùng xe ngựa, một đường đi đến học viện Già Lam.

Tiêu Cửu Uyên sở dĩ muốn dẫn Vân Thiên Vũ đi đến học viện Già Lam, bởi vì bên trong học viện có một cơ quan khảo nghiệm linh lực, Vân Thiên Vũ mặc dù là Tiên Thiên linh mạch thân thể, nhưng Tiên Thiên linh mạch thân thể cũng có phân chia ra tốt và xấu, chỉ có khảo nghiệm linh lực mới biết cấp bậc của nó, như vậy mới có thể chọn lựa Hoán Linh Quyết.

Tiêu Cửu Uyên suy nghĩ nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Như thế này lúc đến cửa học viện, người không được mở miệng nói chuyện."

Học viện Già Nam có nội quy trường học, không cho phép bất kỳ nữ tử nào vào bên trong, mặc dù Tiêu Cửu Uyên quyền cao chức trọng, dẫn người đi vào không có sao, nhưng trước ánh mắt bao nhiêu người nhìn chăm chăm, cũng không phải chuyện tốt, cho nên Tiêu Cửu Uyên mới có thể dặn dò Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ gật đầu, đang muốn nói chuyện, đột nhiên trong bụng thăm thì vang lên hai tiếng.

Tiếng vang này lập tức khiến cho nàng đỏ mặt lên, nàng từ tối ngày hôm qua đến sáng sớm hôm nay cũng không có ăn cái gì.

Trong xe ngựa, Vân Thiên Vũ hận không thể tìm được một lỗ để chui vào, chết thật sao có thể để có chuyện xấu hổ trước mặt Tiêu Cửu Uyên như vậy chứ, người đàn ông này chỉ sợ sẽ thừa cơ cười nhạo nàng.

Cho nên nàng cũng không thèm nhìn tới Tiêu Cửu Uyên, chờ đợi lời giễu cợt của hắn.

Bất quá đợi một lát cũng không có nghe được động tĩnh, nàng không khỏi kỳ quái ngẩng đầu lên, liền thấy Tiêu Cửu Uyên dựa vào vách xe ngựa, lấy ra một chút điểm tâm, để trên một chiếc khay, sau đó đặt ở trên bàn con, thấy Vân Thiên Vũ nhìn sang, hắn thản nhiên nói.

"Đói bụng rồi, ăn chút điểm tâm đi."

Vân Thiên Vũ nhất thời có chút ngốc lảng, người đàn ông này thật quá thay đổi thất thường, có lúc nàng cho rằng hắn sẽ tức giận giễu cợt, hắn hết lần này tới lần khác hết sức thiện ý, nhưng có lúc lại khắp người tràn đầy lệ khí sát khí, làm cho người ta bất an.

Có điều thấy có thể ăn chút gì đó, bụng của Vân Thiên Vũ đói càng lợi hại hơn, mà đối diện Tiêu Cửu Uyên, hắn đang cúi đầu đọc sách, căn bản không có nhìn nàng.

Điều này làm cho nàng tự tại rất nhiều, đưa tay lấy điểm tâm để ăn, tâm tư cũng từ từ bình phục xuống, vừa ăn vừa quan sát xe ngựa.

Tiêu Cửu Uyên không hổ là Tiêu Cửu Uyên, xe ngựa này nhìn bề ngoài, cũng không có bao nhiêu xa hoa, nhưng bên trong lại cực kỳ xa hoa, gỗ tử đàn trên quý chế tạo sườn xe, sườn xe tản ra mùi thơm nhàn nhạt, góc xe dùng Dạ Minh Châu vây quanh, tản ra ánh sáng dịu mát, trong xe cái gì cần có đều có, chẳng những có bút, mực, giấy, nghiên, có bộ sách, còn có ăn đồ.

Hắn thật biết hưởng thụ, Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa nhẹ vén khăn che trước mặt để ăn, động tác mặc dù ưu nhã, nhưng trên mặt mang khăn che mặt, vẫn còn có chút cản trở.

Song nàng cũng không có tháo khăn che mặt xuống.

Đối diện Tiêu Cửu Uyên cũng có chút không nhìn nổi, chậm rãi ngước mắt nhìn sang nói: "Như người vậy ăn có được hay không?"

Vừa vén khăn che mặt, vừa ăn, quá phiền toái.

Không phải là rất đói sao, lấy khăn che mặt xuống rồi ăn là xong.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 183: Học Viện Già Lam

Nhưng Vân Thiên Vũ lại lắc đầu cự tuyệt, nàng sợ khi lấy khăn che mặt xuống, nam nhân này lại nói nàng nữ nhân xấu xí này nọ.

Tuy nói nàng không phải quá để ý dung mạo người, nhưng nữ nhân mà nghe được người khác gọi xấu nữ này xấu nữ nọ, nhất định tâm tình sẽ không tốt.

Cho nên Vân Thiên Vũ nhàn nhạt mở miệng nói: "Không có phiền phức cũng không tiện lấy xuống, ta sợ vương gia nếu như nhìn thấy chán ghét, một cước đem ta đạp xuống xe ngựa."

Tiêu Cửu Uyên suýt chút nữa buột miệng muốn nói một câu, bốn vương đã nhìn quen, có thể chấp nhận.

Nhưng cuối cùng cũng chưa kịp nói ra, không muốn kéo xuống thì thôi, hắn cúi đầu tiếp tục xem sách trong tay.

Kế tiếp không ai nói chuyện, Vân Thiên Vũ chậm rãi ăn hai khối điểm tâm, sau đó sửa sang lại khăn che mặt, tựa vào trên vách xe nghỉ ngơi một lát.

Cho đến khi xe ngựa thuận lợi đến học viện Già Lam.

Học viện Già Lam là học viện lớn nhất ở Đông Ly quốc, bên trong có đầy đủ các chương trình học cần thiết, là chỗ học tập qua nhiều triều đại

của con cháu hoàng thất, dĩ nhiên trong đó cũng có không ít các thiên tài thiếu niên đến từ cả nước.

Tóm lại trong học viện nhân tài đông đúc, vì Đông Ly quốc nuôi dưỡng không ít người mới, trong triều của Đông Ly quốc võ tướng, quan văn, có không ít người xuất thân từ học viện Già Lam.

Trong đó lợi hại nhất phải kể tới hữu tướng đương triều Tần Mộ Thương, Tần Mộ Thương thiên phú rất cao, từng là người đứng đầu của học viện Già Lam, cuối cùng được hoàng thượng phá lệ đưa vào triều trở thành hữu tướng đương triều.

Theo sử quan ghi chép đây là vị hữu tướng trẻ tuổi nhất.

Mặc dù học viện Già Lam rất lợi hại, nhưng lại có một quy định bất thành văn. Không cho phép nữ tử vào bên trong, cho nên học viên của học viện này tới viện trưởng, trừ một vài hạ nhân vấy nước quét nhà, đều là nam, không có một nữ.

Đây cũng là lý do lúc trước Tiêu Cửu Uyên dặn dò Vân Thiên Vũ để cho nàng không cần nói chuyện, bởi vì nếu như để cho người canh gác biết bên trong xe ngựa của hắc có một nữ tử.

Mặc dù hắc Ly thân vương đương triều địa vị cao quý, nhưng người canh gác cũng sẽ không để cho bọn họ đi vào.

Tiêu Cửu Uyên có thể ở học viện Già Lam tự do ra vào, cũng không phải là bởi vì thân phận của hắc, mà bởi vì hắc viện trưởng của học viện Già Lam giao tình tương đối khá, hơn nữa quan hệ với những người khác cũng khá thân mật, không ai biết sự phụ của Tiêu Cửu Uyên và viện trưởng của học viện Già Lam là sư huynh đệ.

Bởi vì tầng quan hệ này, Tiêu Cửu Uyên có thể vào thẳng thư viện của Già Lam.

Xe ngựa một đường đi vào một tiểu viện trong núi chỗ ở của viện trưởng học viện Già Lam, Tiêu Cửu Uyên dẫn Vân Thiên Vũ từ trên xe ngựa mới vừa xuống, liền nghe được sau lưng vang lên tiếng bước chân, mang theo một đạo thanh âm nhiệt tình.

"Ha ha, tiểu tử người cuối cùng nhớ đến tới nhìn ta một chút, gần đây bận rộn...".

Một âm thanh trung khí mười phần vang lên, bất quá chưa nói xong liền đột nhiên ngừng lại, bởi vì người nói chuyện thấy được Vân Thiên Vũ đang đứng bên cạnh Tiêu Cửu Uyên, cho nên nhất thời quên nói chuyện.

Đợi đến phản ứng kịp, một vóc người cao gầy, lão giả đầu đầy tóc trắng thật nhanh đi tới trước mặt Tiêu Cửu Uyên, một tay lôi kéo hắn chỉ vào Vân Thiên Vũ nói: "Tiểu tử người điên rồi, mang nữ nhân tới nơi này làm gì?"

Người nói xong câu đó, còn thật nhanh nhìn xung quanh, dường như sợ người khác nhìn thấy.

So với lão giả vô cùng bất an, Tiêu Cửu Uyên lại một thân thản nhiên, sắc mặt như thường thông thả nói: "Đây không phải là địa giới của người sao? Người nào sẽ thấy, trừ người ra cũng chỉ có hai ba người có thể, chỉ cần người không muốn để cho người biết, ta tin tưởng không ai sẽ biết bốn vương mang theo một nữ nhân đi vào."

Lão giả nghe thấy Tiêu Cửu Uyên nói như vậy, tức giận đến phần nộ: "Tiểu tử người mới tới không để cho ta chơi đùa một chút, lần sau chớ tới chớ tới."

Hắn vừa nói lại nhìn Vân Thiên Vũ một nói: "Nhanh chóng mang nàng đi, nếu để cho người phát hiện sẽ rất phiền toái."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 184: Viện Trưởng Nổi Giận

Đáng tiếc Tiêu Cửu Uyên lại không để ý tới lão giả này, hơn nữa nhìn về Vân Thiên Vũ nói: "Vị này chính là Mạc viện trưởng của học viện Già Lam, người gọi Mạc viện trưởng là được."

Vân Thiên Vũ gật đầu một, xem như là chào hỏi với Mạc viện trưởng.

"Mạc viện trưởng hảo."

Mạc viện trưởng mặc dù mất hứng, nhưng không thể đưa tay đánh khuôn mặt tươi cười, người ta nữ tử cũng đã hành lễ với lão, lão cũng không tiện gây khó khăn cho người ta, cho nên Mạc viện trưởng gật đầu một.

Lão và Vân Thiên Vũ chào hỏi xong, lão quay đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: "Người tại sao lại mang này tiểu nữ oa vào đây làm cái gì."

Tiêu Cửu Uyên rất dứt khoát nói: "Ta cần mượn phòng khảo nghiệm linh lực của người dùng một chút."

Bên trong học viện Già Lam có một phòng khảo nghiệm linh lực, đây là do Mạc viện trưởng tự mình bố trí ra ngoài, linh lực chỉ cần thử một chút, liền có thể kiểm tra ra linh mạch trong cơ thể ở cấp bậc bao nhiêu, cho nên Tiêu Cửu Uyên mới có thể mang Vân Thiên Vũ tới đây.

"Mượn phòng khảo nghiệm linh lực dùng một chút? Người nào kiểm tra?"

Mạc viện trưởng cảm thấy kỳ quái, nghĩ đến cái gì đó quay đầu nhìn về Vân Thiên Vũ, sau đó nhìn Vân Thiên Vũ từ trên xuống dưới, chỉ tiếc Vân Thiên Vũ che mặt, cho nên hẳn không thấy rõ khuôn mặt Vân Thiên Vũ.

Mạc viện trưởng trong lòng như bị mèo quào nhìn tiểu nữ oa này là ai, phải biết rằng con người của Tiêu Cửu Uyên này luôn luôn ghét nữ nhân, không thích nữ nhân vô cùng thân cận với hắn, nhưng mới vừa rồi hắn tận mắt nhìn thấy nữ nhân này chính là từ trên xe ngựa của Tiêu Cửu Uyên đi xuống, cho nên Mạc viện trưởng sao có thể không hiếu kỳ, thật rất muốn nhìn một chút Vân Thiên Vũ là ai, có thể để cho tiểu tử này phá lệ.

Trong lòng Mạc viện trưởng tò mò, cũng không trực tiếp nói ra, còn nghiêm mặt nghiêm trang dạy dỗ: "Cửu Uyên, không phải là ta nói người, người cũng đã có vị hôn thê, không thể vì người ta có dáng vẻ xấu xí, người liền có thể câu tam đáp tứ, chuyện này đối với vị hôn thê của người là không công bằng."

Sắc mặt của Tiêu Cửu Uyên lập tức đen lại, Vân Thiên Vũ nhìn hắn kinh ngạc, tâm tình không nói ra được tốt, đáng đời.

Bất quá Vân Thiên Vũ cũng biết Mạc viện trưởng cũng là tò mò thân phận của nàng, cho nên mới phải nói như thế, không phải là vì ép Tiêu Cửu Uyên đem thân phận của nàng nói ra sao?

Bất quá Tiêu Cửu Uyên sẽ để ý đến sao?

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, giọng nói tức giận của Tiêu Cửu Uyên đã vang lên: "Chìa khóa, nhanh lên một chút."

Mạc viện trưởng vừa nghe, mắt hứng nhìn chăm chăm Tiêu Cửu Uyên, nói một chút sẽ chết sao? Lão Tử hiện tại đang rất tò mò, người không thể thỏa mãn suy nghĩ của lão tử sao, hừ.

"Không cho."

"Không cho phải không?"

Tiêu Cửu Uyên ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Mạc viện trưởng, sau đó quay đầu liền đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Ta mang nàng đi một vòng trong học viện, nếu để cho người ta biết trong viện của viện trưởng Già Lam vậy mà có một cô gái ở trong viện đi lại, ta nghĩ..."

Tiêu Cửu Uyên lời còn chưa dứt, sau lưng sắc mặt của Mạc viện trưởng cũng đen lại, trong lòng mắng to Tiêu Cửu Uyên, mắt thấy Tiêu Cửu Uyên thật dẫn người đi ra ngoài, vội vàng kêu lên: "Cho người, cho người."

Tay hắn vừa nhắc, một chìa khóa ném tới, Tiêu Cửu Uyên giơ tay lên tiếp nhận, sau đó quay đầu hướng Mạc viện trưởng nói cảm ơn: "Đa tạ."

Hắn vừa nói nhìn về Vân Thiên Vũ, ý bảo Vân Thiên Vũ đi theo hắn tới phòng khảo nghiệm linh lực, Vân Thiên Vũ vội vàng đi theo, phía sau Mạc viện trưởng giận đến đấm ngực dậm chân mắng to Tiêu Cửu Uyên, cuối cùng hắn gãi đầu tức giận nói: "Tại sao không nói cho ta biết tiểu nữ oa kia là ai, chẳng lẽ không biết ta sẽ ăn không ngon ngủ không yên sao?"

Mạc viện trưởng nói xong, những thủ hạ trong bóng tối phụ trách bảo vệ lão đều trượt chân, thiếu chút nữa té nhào trên đất.

Bọn họ cho rằng viện trưởng tức giận như vậy bởi vì việc làm của Ly thân vương gia, không nghĩ tới lại là bởi vì người ta không có nói cho lão biết nữ nhân kia là ai.

Viện Trưởng đại nhân thật là làm cho người ta không nói được lời nào.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 185: Linh Lực Thiên Phú

Bên này viện trưởng đại nhân đang tức giận, một mặt khác Tiêu Cửu Uyên dẫn Vân Thiên Vũ một đường tránh người khác, đi đến phòng khảo nghiệm linh lực của học viện Già Lam.

Bởi vì số lượng người có linh lực ở Đông Ly quốc linh lực không tính là quá nhiều, cho nên phòng khảo nghiệm linh lực phần lớn thời gian bỏ trống, cũng không có phái người canh gác, cho nên Tiêu Cửu Uyên rất thuận lợi mang theo Vân Thiên Vũ vào phòng khảo nghiệm.

Hai người vừa đi vào, Vân Thiên Vũ liền bị bố trí bên trong hấp dẫn, thỉnh thoảng quan sát.

Bức tường xung quanh gian phòng dùng bạch ngọc dựng lên, xung quanh trên nóc phòng có vài viên Dạ Minh Châu, Dạ Minh Châu sắc trắng nhu hòa, chiếu sáng ở trên Ngọc Thạch, phát ra ánh sáng lạnh nhạt, khiến cho cả gian phòng hết sức mộng ảo.

Ngay giữa phòng để hai đài bạch ngọc cao, trên đài bạch ngọc được khảm ngọc thạch như vậy.

Lúc này Tiêu Cửu Uyên đã đi tới trước đài bạch ngọc chờ Vân Thiên Vũ, nhìn Vân Thiên Vũ quan sát phòng khảo nghiệm linh lực, hẳn khó được hảo tâm giải thích một lần.

"Trên vách tường này đều là Ngọc Thạch, không phải là Ngọc Thạch tầm thường, là Linh Lực Thạch, phía dưới có bảy viên Linh Lực Thạch theo thứ tự là bảy màu sắc, phía trên còn có thêm ba Linh Lực Thạch màu bạc, linh lực chia làm Tiên Thiên linh mạch cùng Hậu Thiên linh mạch, Hậu Thiên linh mạch có tính hạn chế, coi như khảo nghiệm, nhiều nhất chỉ có thể phát ra màu tím, đã được xem là thành quả rất lớn, có vài người ngay cả màu tím cũng không phá lên được."

Tiêu Cửu Uyên nói đến đây ngừng lại, nhìn về Vân Thiên Vũ, thấy Vân Thiên Vũ nghe đến nhập thần, hần lại tiếp tục nói.

"Về phần Tiên Thiên linh mạch, phân thành thượng trung hạ linh mạch, nếu như hạ đẳng linh mạch, sẽ phát ra ánh sáng màu tím, đạt tới cấp thứ nhất sẽ có ánh sáng bạc, nếu như trung đẳng chính là ánh sáng bạc thứ hai, nếu như thượng đẳng Tiên Thiên linh mạch, như vậy sẽ trực tiếp từ phía dưới cùng ánh sáng thứ nhất một đường tăng vọt tới phía trên, linh lực sẽ khiến cho tất cả Linh Lực Thạch trong phòng khảo nghiệm sẽ sáng lên."

Tiêu Cửu Uyên nói xong không muốn trì hoãn thời gian, cho nên nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Tốt lắm, người tới đây thử một chút đi, nếu như khảo nghiệm tốt, bốn vương sẽ đúng hẹn đưa người một quyển Hoán Linh Quyết."

"Được." Vân Thiên Vũ đáp ứng đi về phía trước, đi thẳng đến bên cạnh Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên chỉ vào Bạch Ngọc đài nói: "Người để tay vào trong Thủ Ấn, tập trung vào linh mạch của mình, sau đó ngưng thần đem linh lực hướng vào ngón tay trên Thủ Ấn, ta sẽ khởi động cơ quan, giúp người khảo nghiệm."

"Được." Vân Thiên Vũ theo lời đưa năm ngón tay đặt vào Thủ Ấn của Bạch Ngọc đài, sau đó hơi ngưng thần vô cùng tập trung vào linh lực bên trong cơ thể, dòng linh mạch kia nàng có thể cảm nhận được.

Một bên Tiêu Cửu Uyên nhìn nàng đã tiến vào trạng thái, lập tức khởi động cơ quan trên đài cao.

Ồn ào, ánh sáng bên trong phát ra, vèo vèo vèo, tốc độ nhanh làm cho người khác không kịp nhìn.

Linh lực trong nháy mắt phát sáng bạch ngọc linh thạch.

Đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím.

Sau đó là một đạo ngân quang.

Hai đạo ngân quang.

Ba đạo ngân quang.

Cuối cùng tất cả linh thạch phát ra ánh sáng chói mắt.

Bên trong phòng Vân Thiên Vũ ngơ ngác nhìn hết thấy, cũng may nàng là một người bình tĩnh, lúc này cũng bị dọa cho kinh hãi, đây là ý gì, nàng là Tiên Thiên linh mạch thân thể thượng đẳng sao? Hay Bạch Ngọc đài trong phòng khảo nghiệm bị hỏng.

Vân Thiên Vũ theo bản năng cúi đầu nhìn lại, một bên Tiêu Cửu Uyên chậm rãi mở miệng nói: "Bạch Ngọc đài không có hỏng, người đứng là Tiên Thiên linh mạch thân thể thượng đẳng."

Đồng thời trong lòng Tiêu Cửu Uyên cũng có chút kinh ngạc, vốn dĩ hẳn cho rằng Vân Thiên Vũ nhiều nhất cũng chỉ là Tiên Thiên linh mạch thân thể, không nghĩ tới nàng lại là thượng đẳng linh mạch thân thể.

Thật ngoài suy nghĩ của hắn.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 186: Thiên Phú Nghịch Thiên

Tiêu Cửu Uyên vừa nghĩ vừa nói: "Trong phòng khảo nghiệm linh lực này người là người thứ hai có Tiên Thiên thượng đẳng linh mạch thân thể."

Vân Thiên Vũ lúc này trong lòng không nói ra được cao hứng, bởi vì Tiên Thiên thượng đẳng linh mạch thân thể, đại biểu cho tu vi của nàng sẽ không vô cùng tận, cho nên tương lai nàng sẽ có thành tựu vô hạn, giờ khắc này nàng thật thở phào nhẹ nhõm.

Ta Vân Thiên Vũ cuối cùng sẽ có một ngày đứng ở đỉnh núi cao nhất.

Sau khi suy luận xong, nghĩ đến Tiêu Cửu Uyên nói nàng là người thứ hai khảo nghiệm có Tiên Thiên thượng đẳng linh mạch thân thể, như vậy người thứ nhất là ai?

"Người thứ nhất là ai?"

Vân Thiên Vũ vừa ra khỏi miệng, Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng trừng nàng một, âm trầm nói: "Người nói là người nào."

Nhìn ánh mắt của hắn, Vân Thiên Vũ tự nhiên biết hắn chính là người thứ nhất khảo nghiệm ra Tiên Thiên thượng đẳng linh mạch thân thể, điều này cũng đại diện cho tương lai của Tiêu Cửu Uyên sẽ có thành tựu bất khả hạn lượng, ý nguyện có thể trừng phạt hắn một cách tàn nhẫn có phải không thể thực hiện sao.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ ảo não không dứt, không quá chỉ trong chốc lát, nàng lại nghĩ đến nàng cũng có Tiên Thiên thượng đẳng linh mạch thân thể, cao hứng lên.

"Ly thân vương gia, nếu ta có Tiên Thiên thượng đẳng linh mạch thân thể, vậy Hoán Linh Quyết?"

Tiêu Cửu Uyên không có để ý tới nàng, mà đi tới một đài cao khác nhìn một lát, chậm rãi lên tiếng nói: "Người tới đây, thử một này."

Vân Thiên Vũ đi tới xem xét nói: "Đây là cái gì?"

"Đây là khảo nghiệm tinh thần lực, nếu như tinh thần lực cường đại, người còn có thể trở thành một luyện đan sư."

"Luyện đan sư?" Vân Thiên Vũ nhíu mày, nàng biết luyện đan sư trên đại lục này tương đối khan hiếm, nếu như có thể trở thành luyện đan sư, với thân phận này, liền rất nghịch thiên.

Vân Thiên Vũ không khỏi nhớ tới lời nói của Phượng Hoàng đại nhân, trong Phượng Linh giới có đan dược và đan phương, nếu như mình có thể trở thành luyện đan sư, hơn nữa trong tay còn có đan phương.

Vân Thiên Vũ hơi thở nóng, ánh mắt sáng, thật nhanh tiêu sái đến bên cạnh Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên ý bảo nàng vẫn làm giống như lúc trước, đem tay đặt vào Thủ Ấn, bất quá lần này không phải cần phải điều động linh mạch trong cơ thể, mà là tinh thần lực, đem tất cả tinh thần lực dồn vào trên tay.

Kết quả, linh lực khảo nghiệm bên trong phòng một lần nữa phát sáng.

Lần này ngay cả Tiêu Cửu Uyên cũng kinh hãi, nữ nhân này là người sao? Quá nghịch thiên đi.

Linh lực thiên phú, còn có tinh thần lực thiên phú, nói cách khác nữ nhân này tương lai tiền đồ bất khả hạn lượng.

Vân Thiên Vũ trong lòng không nói ra được cao hứng, không nghĩ tới nàng linh lực thiên phú cực cao, ngay cả tinh thần lực cũng rất cao, nói như vậy, nàng sẽ trở thành luyện đan sư phải không?

Vân Thiên Vũ suy nghĩ nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: "Ly thân vương gia, người nói ta có phải hay không sẽ trở thành luyện đan sư."

Tiêu Cửu Uyên quay đầu nhìn về Vân Thiên Vũ, trong con ngươi sâu không lường được, hắc sắc kín nói: "Người thiên phú nghịch thiên như vậy, bốn vương suy nghĩ có nên hay giết người hay không, bằng không bốn vương lo lắng người ngày sau sẽ trả thù bốn vương, bốn vương không phải là tự mình chuốc lấy cực khổ sao?"

Vân Thiên Vũ ngẩn ra, theo bản năng lui về phía sau hai bước, cảnh giác nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên sẽ không thật muốn giết nàng đi, hắc nếu muốn giết nàng, đây là chuyện rất dễ dàng, vì nàng bây giờ vừa không có linh lực, cũng không phải là luyện đan sư, nhất là ngay lúc này cả một người bảo vệ cũng không có, trên người mặc dù có chút độc dược, nhưng độc dược nàng chế đối với Lam Linh cường giả, chắc chắn không hữu dụng.

"Người có thể thử một lần, nhưng nếu người giết ta, sau này danh dự có thể xấu xa đến chết, huống chi ban đầu ở ngay cửa đại doanh Tây Sơn đại doanh, Tiểu Linh Đang và Điều Gia đều nhìn thấy là người mang ta đi, các nàng nhất định sẽ đem chuyện này nói ra."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 187: Lấy Hoán Linh Quyết

Vân Thiên Vũ dứt lời, Tiêu Cửu Uyên lãnh mị nói một câu: "Coi như bọn họ nói ra, ai có thể làm gì bốn vương."

Không nói ra được cuồng vọng, duy ngã độc tôn.

Thấy thế ánh mắt Vân Thiên Vũ không nói ra được u ám, hẳn thật sự muốn giết nàng sao.

Bất quá suy nghĩ một chút lại cảm thấy không thể, mặc dù nàng hết sức ghét Tiêu Cửu Uyên, nhưng cũng không có phát hiện Tiêu Cửu Uyên giết người.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ nhập thần, Tiêu Cửu Uyên đã bước nhanh tiêu sái đến trước mặt nàng, ánh mắt trên cao nhìn xuống nàng, con ngươi phát ra ánh sáng, che dấu tia hài hước: "Người cho rằng bốn vương sẽ sợ tương lai người trả thù sao?"

Vân Thiên Vũ suy nghĩ một chút, một người kiêu ngạo như Tiêu Cửu Uyên làm sao có thể sẽ sợ nàng trả thù, cho nên hẳn nói bởi vì nàng có thiên phú, muốn giết nàng căn bản là hù dọa nàng, trời a nàng vẫn tin là thật.

Vân Thiên Vũ mặt lạnh xuống, hung hăng trợn mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên một nói: "Vương gia làm ta sợ rất vui sao?"

Vân Thiên Vũ sau khi nói xong, quay đầu hung hăng đi ra ngoài, cũng không thèm nhìn Tiêu Cửu Uyên ở phía sau.

Tiêu Cửu Uyên bước nhanh đi lên phía trước, ngăn cản Vân Thiên Vũ đi, thâm trầm nhìn nàng, bên trong đôi mắt đen nhánh đầy thâm thúy, dâng lên chút ánh sáng lạnh, thanh âm trầm thấp của hắn từ từ vang lên.

"Ai kêu người lúc trước dám nghi ngờ lời nói của bốn vương? Dám nghi ngờ bốn vương, trừng phạt này coi như là nhẹ."

Nàng tin tưởng Tiêu Dạ Thần, lại dám nghi ngờ lời của hắn, điều này làm cho Tiêu Cửu Uyên hết sức khó chịu, hiện tại hắn càng thấy Tiêu Dạ Thần tên kia càng khó chịu, Vân Thiên Vũ lúc này mang danh Ly thân vương phi tương lai của hắn, hắn tên kia không có việc gì tại sao lại thân cận với nàng làm gì, xem ra hắn phải tìm chút nhiệm vụ cho tên kia đi làm.

Vân Thiên Vũ ngẩn người, cuối cùng nhớ tới lời của Tiêu Cửu Uyên nói là có ý gì, thì ra là hắn tính sổ với nàng, bởi vì lúc trước ở trong doanh trường, mình không tin hắn nói về Tiên Thiên linh mạch thân thể phân thành thượng trung hạ tam đẳng, vậy mà hắn vẫn nhớ cho tới bây giờ, xem ra chính mình thật không có nói sai, hắn là người có thù tất báo, một chút thua thiệt đều không ăn.

"Cho nên vương gia đây là tính sổ?"

Tiêu Cửu Uyên nhú mi, ngũ quan tuần mã rạng ngời, hắn bá đạo nói: "Bốn vương chẳng qua là để cho người nhớ lâu một chút, nhìn sau này còn dám nghi ngờ bốn vương hay không."

Tiêu Cửu Uyên nói xong xoay người bước nhanh đi ra ngoài, sau lưng Vân Thiên Vũ hung hăng trợn mắt nhìn hắn một, Tiêu Cửu Uyên, sớm muộn có một ngày ta không cần dựa vào thân phận của người cũng sẽ không sợ hãi người khác, đến lúc đó, ta để ý tới người mới là lạ.

Vân Thiên Vũ tức giận suy nghĩ, một đường đi theo Tiêu Cửu Uyên ra khỏi phòng khảo nghiệm linh lực.

Tiêu Cửu Uyên mang theo Vân Thiên Vũ ở trong học viện Già Lam quẹo trái quẹo phải đi thẳng tới Tàng Thư Các, đợi đến phụ cận Tàng Thư Các, hắc bảo Vân Thiên nấp vào chỗ tối, không để cho người phát hiện bóng dáng của nàng, đợi đến khi Vân Thiên Vũ ẩn nấp thật kỹ, Tiêu Cửu Uyên bước nhanh tới Tàng Thư Các.

Trong Tàng Thư Các của học viện Già Lam có rất nhiều bộ sách trân quý, người bình thường nếu muốn vào Tàng Thư Các, tuyệt không phải chuyện dễ, có thể tùy tiện vào Tàng Thư Các, phải là mười học viên đứng đầu, có thể tự do ra vào, mặc dù có thể tự do ra vào, nhưng không thể mang sách đi ra ngoài.

Khác người vào Tàng Thư Các, nhất định phải có sự cho phép của viện trưởng mới có thể đi vào.

Bất quá Tiêu Cửu Uyên lại là ngoại lệ, bởi vì viện trưởng phá lệ cho hắc bảo có thể tự do ra vào Tàng Thư Các, cho nên hắc bảo đi vào, trưởng lão canh gác tự động mở cửa, để cho hắc bảo tiến vào.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 188: Xem Thường Tiêu Cửu Uyên

Trong tình huống này, Tiêu Cửu Uyên rõ như lòng bàn tay, lúc hăn không có chuyện gì làm cũng sẽ đến Già Lam xem một chút về trận pháp, có lúc còn có thể mang đi ra ngoài một hai quyển sách, trưởng lão cũng sẽ không nói gì.

Lần này hăn rất nhanh chóng đi đến một giá sách, tìm được một quyển Hoán Linh Quyết thượng đẳng, hăn lấy Hoán Linh Quyết, xoay người liền đi.

Có điều đi được vài bước nghĩ đến cái gì đó liền dừng lại, xoay người đi đến một hướng khác, rất nhanh đi tới một kệ sách rồi dừng lại, cẩn thận nhìn một chút sau, từ trên giá sách lấy xuống một quyển công pháp bí quyết.

Trưởng lão canh gác thấy Tiêu Cửu Uyên cầm trong tay một quyển Hoán Linh Quyết cùng một quyển công pháp bí quyết, cũng không nói thêm gì, chỉ cung kính tiễn Tiêu Cửu Uyên rời đi.

Đợi đến khi Tiêu Cửu Uyên rời đi, cửa chính Tàng Thư Các lần nữa đóng lại.

Mà Tiêu Cửu Uyên cầm hai quyển sách đi về hướng Đông Bắc, rất nhanh đi tới nơi Vân Thiên Vũ đang đợi.

"Tốt lắm, chúng ta đi thôi."

Tiêu Cửu Uyên mở miệng nói, Vân Thiên Vũ đi ra, hai người kẻ trước người sau rời đi, đợi đến khi bọn họ đi đến một đoạn đường nhỏ, trên ngã ba đường, một chiếc xe ngựa đang dừng lại, chính là xe ngựa của Tiêu Cửu Uyên.

Sau khi Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ lên xe ngựa, xe ngựa chạy thẳng tới cửa chính của học viện Già Lam.

Trong xe ngựa, Tiêu Cửu Uyên đưa cả hai quyển sách tới trước mặt Vân Thiên Vũ nói: "Cho người."

Vân Thiên Vũ kinh ngạc, đáng lẽ chỉ đưa cho nàng một quyển, tại sao bây giờ thành hai quyển đây.

Nàng đưa tay nhận lấy lật nhìn một chút, phát hiện một quyển là Hoán Linh Quyết thượng đẳng, còn có một quyển còn lại là công pháp bí quyết, tên Xích Huyết Âm Dương Chưởng.

Vân Thiên Vũ không nghĩ tới Tiêu Cửu Uyên chẳng những cho nàng một quyển Hoán Linh Quyết thượng đẳng, thậm chí còn cho nàng thêm một quyển công pháp bí quyết Xích Huyết Âm Dương Chưởng, trong lòng không khỏi cao hứng, nhìn về Tiêu Cửu Uyên đang muốn nói hai câu ôn hòa.

Không nhớ nàng ngẩng đầu còn chưa kịp nói chuyện, đối diện Tiêu Cửu Uyên mặt mũi nghiêm nghị nói.

"Bốn vương chưa bao giờ bạc đãi người khác, cho dù người là con cò của bốn vương, bốn vương cũng sẽ không bạc đãi người, lúc trước chúng ta cũng nói qua, người cứu Phong Đăng, bốn vương giúp người lấy Hoán Linh Quyết, nhưng người lại cứu những tướng sĩ kia, cho nên bốn vương giúp người lấy thêm công pháp bí quyết Xích Huyết Âm Dương Chưởng, vì vậy chúng ta thanh toán xong."

Lời lẽ của Tiêu Cửu Uyên khiến cho ý nghĩ của Vân Thiên Vũ tới miệng nuốt trở vào, đồng thời rất tốt nhắc nhở Vân Thiên Vũ một chuyện, nàng không cần cảm kích người này, nàng lấy được Xích Huyết Âm Dương Chưởng là dựa bản lĩnh của mình, nếu như nàng lúc trước không có biện pháp cứu những tướng sĩ kia, chỉ sợ Tiêu Cửu Uyên giết nàng cũng có thể.

Cho nên nàng tại sao phải cảm kích Tiêu Cửu Uyên a, nghĩ tới đây, Vân Thiên Vũ tâm tình cực kỳ tốt nói: "Đúng vậy, ta thế nào quên được, quyền công pháp này ta nên có được."

Nàng vừa nói cũng không thềm nhìn tới Tiêu Cửu Uyên, cúi đầu mở sách trong tay, điều này làm cho Tiêu Cửu Uyên trong lòng có một loại không thoải mái, lại không biết nơi nào không thoải mái, rõ ràng là hắn nói thanh toán xong, nhưng nhìn nữ nhân này hoàn toàn không có bộ dáng cảm kích hắn, hắn lại thấy tâm trạng buồn bực.

Tiêu Cửu Uyên vừa nghĩ mâu quang vừa u ám nhìn Vân Thiên Vũ đối diện, khuôn mặt Vân Thiên Vũ che lụa trắng, ưu nhã liếc nhìn Hoán Linh Quyết trong tay, sắc mặt không nói ra được thanh nhã trầm tĩnh.

Tiêu Cửu Uyên nhìn nàng trong mắt chỉ có sách, giống như hoàn toàn quên trong xe ngựa còn có một người hắn, điều này làm cho hắn càng nghĩ càng không biết là tư vị gì.

Hắn Tiêu Cửu Uyên lúc nào thì để cho người khác xem thường đến nước này, đây là hắn sao?

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 189: Càng Ngày Càng Gần

Tiêu Cửu Uyên vừa suy nghĩ vừa tựa vào bàn trà nhỏ trong xe, đáng tiếc động tác của hắn cũng không có lấy được sự chú ý của Vân Thiên Vũ, nàng vẫn như cũ chuyên chú xem Hoán Linh Quyết ở trong tay mình, cả người hoàn toàn rơi vào trong quyển sách trên tay, hoàn toàn không nhớ rõ trong xe ngựa còn có một Tiêu Cửu Uyên.

Ngũ quan tuần mỹ của Tiêu Cửu Uyên dâng lên lãnh ý, đồng mâu không nói ra được âm trầm, nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, từ từ mở miệng nói: "Người xác định người có thể chân chánh lĩnh ngộ nội dung của Hoán Linh Quyết thượng đẳng."

Vân Thiên Vũ cuối cùng ngẩng đầu lên nhìn về Tiêu Cửu Uyên đối diện: "Từ từ lĩnh ngộ là được, ta tin tưởng chuyện này không làm khó được ta."

Nàng từ nhỏ cũng chưa từng bị sách vở nào làm cho khổ sở, thế nên điểm này Vân Thiên Vũ tuyệt không lo lắng.

Nhưng đối diện Tiêu Cửu Uyên lại tự tiểu phi tiểu nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Không biết ba tháng người có thể hay không lĩnh ngộ được."

Vân Thiên Vũ mặt hắc tuyến nhìn chăm chăm Tiêu Cửu Uyên, không vui nói: "Ly thân vương gia đây là nói ta đần sao? Ba tháng không thể lĩnh ngộ được."

"Bốn vương đã nói rất khiêm tốn, có người một năm còn không có lĩnh ngộ được đấy chứ."

Tiêu Cửu Uyên cùng Vân Thiên Vũ vừa nói chuyện, tâm trạng buồn bực lúc trước cuối cùng chậm rãi từng chút một vơi đi, tâm tình tựa hồ không tệ, cho nên khuôn mặt tuần mỹ tươi sáng lên đôi chút, Dạ Minh Châu trong xe ngựa tản mát ra một loại ánh sáng nhàn nhạt, phủ xuống cả người hắc, khiến cho hắc giống như một viên Dạ Minh Châu khác.

Vân Thiên Vũ không thể không than thở lão Thiên đối với Tiêu Cửu Uyên quá ưu ái, đáng người độc nhất vô nhị, năng lực cũng là độc nhất vô nhị, Vân Thiên Vũ nhớ Tiêu Cửu Uyên lúc trước từng nói, trong phòng khảo nghiệm của học viện Già Lam, tổng cộng chỉ có hai người khảo nghiệm được Tiên Thiên linh mạch thân thể, một là nàng, một chính là Tiêu Cửu Uyên.

Đó chính là lí do Tiêu Cửu Uyên chẳng khác nào là con cưng của trời, đáng người hoàn mỹ, năng lực nghịch thiên, có thêm thân phận vô cùng tốt, thân là con út của thái hậu, đệ đệ của hoàng đế, không ai không sủng ái cưng chiều hắc.

Điều này nuôi thành bản tính cuồng vọng bá đạo của hắc.

Vân Thiên Vũ vừa suy nghĩ vừa sâu kín nói: "Vương gia, xem ra người đối với ta vẫn là khách khí, không có nói ta một năm mới có thể lĩnh ngộ."

Tiêu Cửu Uyên nghe Vân Thiên Vũ nói như thế, giọng nói lạnh nhạt ma mị vang lên: "Bốn vương tin tưởng lấy năng lực của ngươi, không cần một năm, ba tháng là có thể lĩnh ngộ được, người ít nhất so người bình thường thông minh hơn một chút."

Tiêu Cửu Uyên tự nhận rằng hắc đối với Vân Thiên Vũ tương đối khách khí.

Nhưng Vân Thiên Vũ nghe được mặt cũng tối, nếu như nàng có cái năng lực đó, nhất định sẽ đè Tiêu Cửu Uyên lại điên cuồng đánh, nàng suy nghĩ hừ lạnh một tiếng nói: "Ta nghĩ muốn tạ ơn vương gia đã đánh giá cao về ta sao?"

Tiêu Cửu Uyên nhìn Vân Thiên Vũ tâm tình khó chịu, tâm tình của hắn lại tương đối tốt, rộng lượng đứng lên, vẻ mặt hào phóng đưa tay nhận lấy quyển sách trong tay Vân Thiên Vũ, chậm rãi nói: "Hôm nay tâm tình của bốn vương không tệ, bốn vương sẽ dạy người làm sao có thể lĩnh ngộ được nội dung của Hoán Linh Quyết."

Hắn vừa nói vừa lật Hoán Linh Quyết, đưa về hướng Vân Thiên Vũ ngồi một chút, chỉ vào nội dung trong Hoán Linh Quyết nói.

"Người xem đầu tiên chính là ân cần săn sóc linh mạch của bản thân, linh mạch ân cần săn sóc phải đi theo sở dục, giống như một phần trong thân thể mình, mà không phải chỉ trong thời điểm khi người cần thi triển linh lực, mà trước đó còn phải điều động linh mạch."

Trong xe ngựa giọng nói trầm thấp đầy từ tính của Tiêu Cửu Uyên giống như hương thơm Long Tiên Hương, một loại hương làm say lòng người, Vân Thiên Vũ bắt đầu nhìn chăm chăm hắn, rất muốn nhắc nhở hắn, một thước khoảng cách, hắn nói ghét nữ nhân là nàng đây, hiện tại cách gần như vậy coi là chuyện gì xảy ra?

Nhưng rất nhanh Vân Thiên Vũ liền bị nội dung Tiêu Cửu Uyên đang nói hấp dẫn, không còn có chú ý khoảng cách của hai người càng ngày càng gần.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 190: Trở Mặt Nhanh Hơn So Với Lật Sách

Trong xe ngựa, theo cách giải thích của Tiêu Cửu Uyên, Vân Thiên Vũ đối với Hoán Linh Quyết cuối cùng cũng lĩnh ngộ tất cả nội dung trong đó, lúc trước nàng xem Hoán Linh Quyết cũng không hề nghĩ đến chuyện đầu tiên lại là ân cần săn sóc linh mạch, đem linh mạch và bản thân hòa làm một thể.

Nàng chỉ cho rằng điều đầu tiên thức tỉnh linh mạch, nếu đúng theo như vậy, nàng thật sẽ rơi vào một sai lầm rất lớn, nói như vậy, điều Tiêu Cửu Uyên nói thật có thể trở thành sự thật.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa nghe Tiêu Cửu Uyên giải thích, xe ngựa một đường ra khỏi học viện Già Lam.

Bọn họ mới vừa rời đi, phía sau Mạc viện trưởng học viện Già Lam bay nhanh ra, hỏi hộ vệ gác cửa: "Xe ngựa của Tiêu Cửu Uyên đâu?"

"Đã đi, viện trưởng."

Hộ vệ trả lời xong sau, liền thấy viện trưởng tức đến đấm ngực dậm chân, một dáng vẻ đau lòng không dứt.

Mạc viện trưởng sở dĩ đau lòng như vậy, là bởi vì kết quả khảo nghiệm của Vân Thiên Vũ lúc trước ở phòng khảo nghiệm linh lực, bởi vì chốt mở phòng khảo nghiệm linh lực của học viện Già Lam mở, chỉ cần có

người khảo nghiệm, viện trưởng ở tiểu viện sẽ có thể cảm ứng được, Vân Thiên Vũ có thiên phú nghịch thiên khiến cho viện trưởng cũng kinh hãi.

Linh lực thiên phú Tiên Thiên thượng đẳng linh mạch thân thể, chính xác là gần trăm năm qua khó gặp một người, cho tới bây giờ hắn chỉ nhìn thấy một người là Tiêu Cửu Uyên.

Tinh thần lực thiên phú đứng thứ nhất, đây chính là điều kiện của một luyện đan sư Tiên Thiên, người này nếu như học tập luyện đan, nhất định sẽ trở thành một luyện đan sư xuất sắc.

Thế nên hắn đuổi theo đi ra ngoài là muốn nhìn một chút tiểu nữ tử đó là con nhà ai, có thể hay không hắn muốn thu nhận nàng làm đồ đệ, sau đó dạy nàng thuật luyện đan.

Nhưng tên Tiêu Cửu Uyên khốn kiếp này, chẳng những không cho hắn biết nàng là người nào, còn mang nàng rời đi.

Ô ô, Mạc viện trưởng càng nghĩ càng tức giận, Tiêu Cửu Uyên tên khốn kiếp này nhất định là cố ý, nhất định vậy.

Mạc viện trưởng ở trong lòng mắng to Tiêu Cửu Uyên, một mặt khác tâm tình Tiêu Cửu Uyên rất tốt chủ động giải thích nội dung Hoán Linh Quyết cho Vân Thiên Vũ.

"Cuối cùng, thật ra là tu luyện khẩu quyết để triển khai linh lực, bây giờ người tu luyện theo nội dung Hoán Linh Quyết trước, làm được như vậy, có thể chân chính tu luyện linh lực."

Tiêu Cửu Uyên nói xong khép sách lại, nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Hiện tại đã hiểu chưa? Còn có chỗ nào không hiểu có thể hỏi?"

Vân Thiên Vũ cố gắng nhớ lại từ đầu đến cuối, nàng đã hoàn toàn lĩnh ngộ được, gật đầu: "Ta đã hiểu hết toàn bộ rồi."

Không nghĩ tới trong Hoán Linh Quyết vậy có nhiều cách thức như vậy, nếu như Tiêu Cửu Uyên không nói, nàng thật đúng là không biết tốn bao nhiêu thời gian đây.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, đột nhiên nghe được người bên cạnh, lãnh khốc mở miệng nói.

"Một thước khoảng cách đâu?"

Vân Thiên Vũ thật nhanh nhìn sang, phát hiện hai người ngồi sát bên nhau.

Mà lúc này Tiêu Cửu Uyên bộ mặt âm trầm nhìn nàng, giống như Vân Thiên Vũ cố ý tới gần. Sau đó hành động của hắn nhanh chóng dời đi, bảo đảm một thước khoảng cách.

Vân Thiên Vũ thật muốn chỉ vào mũi của hắn mắng, bất quá suy nghĩ một chút Tiêu Cửu Uyên mới vừa rời dạy nàng nội dung của Hoán Linh Quyết, cuối cùng nhịn xuống.

"Vương gia chẳng những trí nhớ không tốt, hơn nữa trở mặt còn nhanh hơn so với lật sách."

Vân Thiên Vũ hung hăng đâm Tiêu Cửu Uyên một câu, vội vàng cầm sách cách hắn xa một chút, lần này hai người một người chiếm cứ một bên, làm theo ý mình.

Tiêu Cửu Uyên quanh thân toàn hàn khí, con ngươi tĩnh mịch âm trầm nhìn Vân Thiên Vũ: "Người bây giờ quả thật không phải một con cò thích hợp, chẳng những không nhớ được điều ước, còn luôn chống đối lại bốn vương, còn thỉnh thoảng nói xa nói gần mắng bốn vương."

"Vương gia lại muốn trừng phạt ta?"

"Bốn vương đang suy nghĩ có nên hay không để người tiếp tục mượn thanh danh của Ly thân vương phi?"

Tiêu Cửu Uyên gương mặt như có điều suy nghĩ, dường như đang suy nghĩ vấn đề này.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 191: Linh Khí Bức Người

Trong xe ngựa, Vân Thiên Vũ tranh cãi vô ích, suy nghĩ có muốn hay không đứng lên chỉ thẳng vào mặt nam nhân này mắng to, người nam nhân chết tiệt, nhanh chóng vào cung từ hôn đi.

Bất quá suy nghĩ một chút lại nhịn được, hiện tại nàng còn chưa có tu luyện linh lực, thế nào có thể để cho Tiêu Cửu Uyên từ hôn đây.

"Vương gia không muốn tra ra chủ mưu đứng phía sau hay sao, không muốn xóa bỏ danh tiếng xấu tệ của mình sao, không muốn giết người dám tính toán sau lưng vương gia sao?"

Vân Thiên Vũ cố ý nhắc tới người chủ mưu phía sau, phải biết rằng Tiêu Cửu Uyên người này chưa bao giờ thua thiệt, nhưng bây giờ mỗi người đều bị người khác bố trí gài bẫy, suy nghĩ một chút sẽ biết hấn ở trong lòng nhất định rất tức giận.

Quả nhiên khi Vân Thiên Vũ nhắc tới chuyện này, mặt của Tiêu Cửu Uyên đen lại, ngón tay cũng siết chặt lại, quanh thân hiện đầy hơi thở rét lạnh tàn bạo, hấn trầm giọng nói: "Nếu như bốn vương tra ra được người này, nhất định sẽ người chặt hấn thành tám khúc."

Hấn nói xong đôi mắt lạnh lẽo tàn bạo nhìn Vân Thiên Vũ: "Thân là con cờ, người quả thật không thích hợp, chỉ lo lắng chuyện của mình, chưa từng vì bốn vương làm qua chuyện gì, lúc trước người nói hành động khắp mọi nơi, để cho người chủ mưu động tay động chân, hiện tại người không

phải là tránh ở nhà, thì theo chân bốn vương, bọn người chủ mưu có cơ hội ra tay sao?"

Vân Thiên Vũ suy nghĩ một chút, mình quả thật không đúng, gần đây chỉ lo làm thế nào để trở nên mạnh mẽ, lại không giúp Tiêu Cửu Uyên làm chính sự.

Hiện tại nàng lấy được Hoán Linh Quyết, còn lấy được một quyển linh công bí quyết, hoàn toàn có thể vừa tu luyện vừa giúp Tiêu Cửu Uyên tra ra hung thủ thật sự phía sau màn.

Đợi đến tìm được thủ phạm thật phía sau màn, nói không chừng năng lực của nàng cũng không tệ, khi đó Tiêu Cửu Uyên từ hôn liền từ hôn đi, hẳn không từ hôn, nàng còn phải nghĩ biện pháp từ hôn đây.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ tâm tình khá hơn một chút, nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: "Vương gia yên tâm đi, kế tiếp ta sẽ hành động khắp nơi, giúp vương gia tra được thủ phạm thật phía sau."

"Vây thì tốt."

Tiêu Cửu Uyên hừ lạnh một tiếng, lại nói tiếp: "Chúng ta lúc trước đã thỏa thuận, người làm chuyện gì cũng đừng trông cậy vào bốn vương giúp một tay."

"Được, ta biết."

Vân Thiên Vũ nói xong, Tiêu Cửu Uyên ra lệnh phu xe ngựa phía ngoài: "Đưa Vân tiểu thư trở về Vĩnh Ninh Hậu phủ đi."

"Vâng, vương gia."

Phu xe thị vệ đáp một tiếng, đánh xe ngựa chạy thẳng tới kinh thành.

Trong xe ngựa, Tiêu Cửu Uyên không để ý tới Vân Thiên Vũ nữa, mà suy nghĩ chuyện hãn gặp được, thứ nhất có người sau lưng mưu tính hãn, hủy hoại thanh danh của hãn, để cho kinh thành ai cũng không dám gả cho hãn.

Thứ hai, có người động tay động chân đến Long Lâm quân, như vậy người chỉ điểm tập kích Long Lâm quân và mưu sát vị hôn thê của hãn, hủy hoại thanh danh của hãn có phải là cùng một người hay không đây.

Tiêu Cửu Uyên trước sau suy nghĩ một chút, nhận định hai chuyện này, có thể là một người gây nên.

Nhưng mà mặc dù không phải người Bắc Địch làm, hãn ít nhất có thể khẳng định một chuyện, bên trong kinh thành Đông Ly quốc có người phối hợp với người Bắc Địch quốc, bằng không bọn họ làm sao có thể đối với vị hôn thê của hãn, cùng với Long Lâm quân hiểu rõ đến như vậy.

Tiêu Cửu Uyên vừa nghĩ tới hung thủ có ý đồ hại hãn và Long Lâm quân, sắc mặt của hãn không nói ra được khó coi, tức giận phủ khắp cả người hãn, hàn khí như sợi tơ tằm lan tỏa ra, cả xe ngựa cũng tràn đầy hơi thở lạnh lẽo.

Bất quá ở một bên xe ngựa Vân Thiên Vũ không chút nào để ý đến, nàng đã sớm khép hờ hai mắt nhập thần, cố gắng làm quen chăm sóc linh mạch của bản thân.

Xe ngựa một đường vững vàng vào kinh thành, chạy thẳng tới Vĩnh Ninh Hậu phủ, đợi đến khi đến bên ngoài đại môn Vĩnh Ninh Hậu phủ, xe ngựa ngừng lại, âm thanh cung kính của thị vệ bên ngoài vang lên: "Vương gia, đã đến Vĩnh Ninh Hậu phủ."

Tiêu Cửu Uyên vẫn nhắm mắt dưỡng thần, nghe được giọng nói của phu xe ngựa, thật nhanh mở mắt nhìn về Vân Thiên Vũ vẫn luôn yên tĩnh một bên.

Vừa đứng thấy Vân Thiên Vũ chậm rãi mở mắt, một đôi mắt trong trẻo lạnh lùng tràn đầy linh khí.

Tìm kiếm với từ khoá:

3 phút trước LaOngDao142 Thành viên cấp 2 Ngày tham gia: 30.04.2018, 22:02

Bài viết: 59

Được thanks: 180 lần

Điểm: 10.95

Re: [Xuyên không] Thú phi thiên hạ: Thần y đại tiểu thư - Ngự Tiểu Đồng - Điểm: 10 OFFLINE sinh nhật diễn đàn ở HÀ NỘI - ĐÀ NẴNG - TP.HCM (Đến là có QUÀ TO) Editor: LaOngDao142

Chương 192: Trong lòng ấm áp

Cho dù là Tiêu Cửu Uyên cũng không khỏi không than thở một tiếng, nữ nhân này ánh mắt thật rất có linh khí, chỉ tiếc khuôn mặt đã bị phá hủy, nhưng không biết Mỹ Nhan Đan có thể hay không xóa vết sẹo trên mặt nàng.

Tiêu Cửu Uyên suy nghĩ, nếu không trở về thay nữ nhân này tìm đan được chữa trị gương mặt, thay nàng chữa hết dung mạo, ngày sau nàng cũng sẽ không khó khăn như vậy.

Nghĩ như thế, chủ ý này không tệ.

Trong xe ngựa Vân Thiên Vũ tự nhiên không biết tâm ý của Tiêu Cửu Uyên, nàng gọn gàng từ trong xe ngựa đi xuống, đợi đến khi đứng vững, suy nghĩ có cần hay không cùng Tiêu Cửu Uyên lên tiếng chào hỏi, mặc dù

hành động của Tiêu Cửu Uyên bây giờ làm cho người ta thích nổi, nhưng bây giờ nàng có thể thuận lợi nắm giữ Hoán Linh Quyết, cũng nhờ Tiêu Cửu Uyên.

Nghĩ như thế, Vân Thiên Vũ cảm thấy vẫn nên cùng Tiêu Cửu Uyên lên tiếng chào hỏi, nhưng nàng còn chưa kịp mở miệng.

Xe ngựa của Ly thân vương phủ đã rời khỏi Vĩnh Ninh Hậu phủ, làm hại Vân Thiên Vũ đứng cạnh xe ngựa hứng đầy bụi.

Vẻ mặt Vân Thiên Vũ không nói ra được khó coi, cắn răng hít sâu, sau đó âm thầm nhắc nhở chính mình, sau này không bao giờ cho Tiêu Cửu Uyên một chút mặt mũi nào nữa, hơn nữa không nên cùng hắn có nửa phần khách khí.

Nàng suy nghĩ xoay người hướng Vĩnh Ninh Hậu phủ đi tới.

Người bên trong Vĩnh Ninh Hậu phủ sớm thấy Tiêu Cửu Uyên đưa Vân Thiên Vũ trở về, sắc mặt của tất cả mọi người càng khiêm nhường.

Mặc dù bọn họ thế nào cũng nghĩ không ra, Ly thân vương gia người trong long phượng như vậy, làm sao có thể nguyện ý cưới đại tiểu thư, lúc trước chẳng những che chở đại tiểu thư, hiện tại con đưa nàng trở lại.

Người trong Vĩnh Ninh Hậu phủ mặc dù không nghĩ ra, cũng không dám đắc tội Vân Thiên Vũ chút nào.

Vân Thiên Vũ mặc kệ sẽ những ánh mắt chó nhìn người thấp.

Hiện tại nàng mang thân phận Ly thân vương phi, những người này đối với nàng rất khách khí.

Nàng dám nói, nếu như Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên từ hôn, bọn họ ngay lập tức liền kiêu ngạo, đối với nàng chê cười không ngừng.

Cho nên nàng vẫn nên nhanh chóng trở nên cường đại, chỉ có cường đại mới khiến cho bọn họ sợ hãi kiêng dè, cường đại đến bọn họ không dám bắt nạt nàng nửa phần.

Vân Thiên Vũ nghĩ như thế, chạy thẳng tới Tử Trúc Hiên, trước mắt nàng lấy được Hoán Linh Quyết, có thể tùy tâm sở dục tu luyện linh lực của mình, hơn nữa nàng còn có một quyển linh công bí quyết, Xích Huyết Âm Dương Chương.

Mặc dù Vân Thiên Vũ đối với linh công bí quyết hiểu rõ không nhiều lắm, nhưng Tiêu Cửu Uyên có thể đưa cho nàng, linh công bí quyết này cũng sẽ không quá kém.

Vân Thiên Vũ càng nghĩ tâm tình càng tốt, một đường vào Tử Trúc Hiên.

Nàng mới vừa vào Tử Trúc Hiên, liền nghe được bên trong mấy gọi tiếng vang lên.

"Tiểu thư, người trở lại."

"Vân tỷ tỷ người không sao chứ."

"Chủ tử, nam nhân xấu xa đó có hay không khi dễ người, Điêu Gia phải nhanh một chút cường đại lên."

Họa Mi, Tiểu Linh Đang và Điêu Gia, tất cả đều chạy tới vây quanh nàng.

Vân Thiên Vũ nhìn hai người bên cạnh và con chồn lo lắng quan tâm nàng, trong lòng không khỏi ấm áp, nhớ tới thời điểm nàng vừa đến, chỉ có một mình Họa Mi, hiện tại đã hoàn toàn khác nhau.

Mặc dù hiện tại trên đầu nàng mang thân phận Ly thân vương phi của Tiêu Cửu Uyên, khiến cho người khác không dám bắt nạt ức hiếp nàng.

Nhưng nàng tin tưởng khi nàng cường đại lên, cuộc sống sau này sẽ càng ngày càng tốt, nàng sẽ cường đại lên, khi đó chẳng những có thể bảo vệ mình, còn có thể bảo vệ quan tâm người mình.

Vân Thiên Vũ nghĩ tới những điều này, tâm tình càng tốt lên, nàng nhìn Họa Mi, Tiểu Linh Đang và Điêu Gia nói.

"Ta không sao, các người đừng lo lắng."

Một nhóm mấy người một đường đi vào, bên trong Tử Trúc Hiên hết sức an tĩnh, trừ mấy người bọn họ ra, cũng không có người khác.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 192: Trong Lòng Ấm Áp

Cho dù là Tiêu Cửu Uyên cũng không khỏi không than thở một tiếng, nữ nhân này ánh mắt thật rất có linh khí, chỉ tiếc khuôn mặt đã bị phá hủy, nhưng không biết Mỹ Nhan Đan có thể hay không xóa vết sẹo trên mặt nàng.

Tiêu Cửu Uyên suy nghĩ, nếu không trở về thay nữ nhân này tìm đan được chữa trị gương mặt, thay nàng chữa hết dung mạo, ngày sau nàng cũng sẽ không khó khăn như vậy.

Nghĩ như thế, chủ ý này không tệ.

Trong xe ngựa Vân Thiên Vũ tự nhiên không biết tâm ý của Tiêu Cửu Uyên, nàng gọn gàng từ trong xe ngựa đi xuống, đợi đến khi đứng vững, suy nghĩ có cần hay không cùng Tiêu Cửu Uyên lên tiếng chào hỏi, mặc dù hành động của Tiêu Cửu Uyên bây giờ làm cho người ta thích nổi, nhưng bây giờ nàng có thể thuận lợi nắm giữ Hoán Linh Quyết, cũng nhờ Tiêu Cửu Uyên.

Nghĩ như thế, Vân Thiên Vũ cảm thấy vẫn nên cùng Tiêu Cửu Uyên lên tiếng chào hỏi, nhưng nàng còn chưa kịp mở miệng.

Xe ngựa của Ly thân vương phủ đã rời khỏi Vĩnh Ninh Hậu phủ, làm hại Vân Thiên Vũ đứng cạnh xe ngựa hứng đầy bụi.

Về mặt Vân Thiên Vũ không nói ra được khó coi, cắn răng hít sâu, sau đó âm thầm nhắc nhở chính mình, sau này không bao giờ cho Tiêu Cửu Uyên một chút mặt mũi nào nữa, hơn nữa không nên cùng hắn có nửa phần khách khí.

Nàng suy nghĩ xoay người hướng Vĩnh Ninh Hậu phủ đi tới.

Người bên trong Vĩnh Ninh Hậu phủ sớm thấy Tiêu Cửu Uyên đưa Vân Thiên Vũ trở về, sắc mặt của tất cả mọi người càng khiêm nhường.

Mặc dù bọn họ thế nào cũng nghĩ không ra, Ly thân vương gia người trong long phượng như vậy, làm sao có thể nguyện ý cưới đại tiểu thư, lúc trước chẳng những che chở đại tiểu thư, hiện tại còn đưa nàng trở lại.

Người trong Vĩnh Ninh Hậu phủ mặc dù không nghĩ ra, cũng không dám đắc tội Vân Thiên Vũ chút nào.

Vân Thiên Vũ mặc kệ sẽ những ánh mắt chó nhìn người thấp.

Hiện tại nàng mang thân phận Ly thân vương phi, những người này đối với nàng rất khách khí.

Nàng dám nói, nếu như Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên từ hôn, bọn họ ngay lập tức liền kiêu ngạo, đối với nàng chê cười không ngừng.

Cho nên nàng vẫn nên nhanh chóng trở nên cường đại, chỉ có cường đại mới khiến cho bọn họ sợ hãi kiêng dè, cường đại đến bọn họ không dám bắt nạt nàng nửa phần.

Vân Thiên Vũ nghĩ như thế, chạy thẳng tới Tử Trúc Hiên, trước mắt nàng lấy được Hoán Linh Quyết, có thể tùy tâm sở dục tu luyện linh lực của mình, hơn nữa nàng còn có một quyển linh công bí quyết, Xích Huyết Âm Dương Chưởng.

Mặc dù Vân Thiên Vũ đối với linh công bí quyết hiểu rõ không nhiều lắm, nhưng Tiêu Cửu Uyên có thể đưa cho nàng, linh công bí quyết này cũng sẽ không quá kém.

Vân Thiên Vũ càng nghĩ tâm tình càng tốt, một đường vào Tử Trúc Hiên.

Nàng mới vừa vào Tử Trúc Hiên, liền nghe được bên trong mấy gọi tiếng vang lên.

"Tiểu thư, người trở lại."

"Vân tỷ tỷ người không sao chứ."

"Chủ tử, nam nhân xấu xa đó có hay không khi dễ người, Điều Gia phải nhanh một chút cường đại lên."

Họa Mi, Tiểu Linh Đang và Điều Gia, tất cả đều chạy tới vây quanh nàng.

Vân Thiên Vũ nhìn hai người bên cạnh và con chồn lo lắng quan tâm nàng, trong lòng không khỏi ấm áp, nhớ tới thời điểm nàng vừa đến, chỉ có một mình Họa Mi, hiện tại đã hoàn toàn khác nhau.

Mặc dù hiện tại trên đầu nàng mang thân phận Ly thân vương phi của Tiêu Cửu Uyên, khiến cho người khác không dám bắt nạt ức hiếp nàng.

Nhưng nàng tin tưởng khi nàng cường đại lên, cuộc sống sau này sẽ càng ngày càng tốt, nàng sẽ cường đại lên, khi đó chẳng những có thể bảo vệ mình, còn có thể bảo vệ quan tâm người mình.

Vân Thiên Vũ nghĩ tới những điều này, tâm tình càng tốt lên, nàng nhìn Họa Mi, Tiểu Linh Đang và Điều Gia nói.

"Ta không sao, các người đừng lo lắng."

Một nhóm mấy người một đường đi vào, bên trong Tử Trúc Hiên hết sức an tĩnh, trừ mấy người bọn họ ra, cũng không có người khác.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 193: Mở Phượng Linh Giới

Từ lần trước xuất hiện chuyện của Thu Thiên, Vân Thiên Vũ hạ lệnh đuổi tất cả hạ nhân ra ngoài, nếu như trong sân có việc gì cần, liền gọi Họa Mi nói quản gia an bài mấy người đi vào quét dọn một chút, lúc không có chuyện gì làm, bất luận kẻ nào không cho phép vào Tử Trúc Hiên.

Việc này cũng là để phòng ngừa có người chạy đến Tử Trúc Hiên làm chuyện xấu, Vân Thiên Vũ hiện tại một lòng chỉ muốn cường đại lên, cũng không muốn để ý tới chuyện khác, đợi đến khi nàng trở nên cường đại, khi đó trở lại thay thân thể này báo thù.

Vân Thiên Vũ nghĩ tới đây, lập tức nhìn về Họa Mi nói: "Ta đêm qua một đêm không ngủ, bây giờ ta vào phòng ngủ một lát, không nên để cho ai quấy rầy ta."

Họa Mi lúc trước đã nghe nói Vân Thiên Vũ cứu Long Lan tướng quân sĩ, tự nhiên đau lòng thay tiểu thư, vừa nghe đến nàng nói như thế, vội vàng mở miệng thúc giục: "Tiểu thư, người vào nghỉ ngơi đi, ta sẽ không để cho ai quấy rầy người nghỉ ngơi."

Tiểu Linh Đang cũng dùng sức gật đầu: "Đúng vậy, Vân tỷ tỷ, ta bảo vệ ngoài sân, không để cho người đi vào, nếu như có ai dám đi vào ta liền đánh đuổi họ đi."

Tiểu Linh Đang vừa nói vừa quơ quơ quả đấm, Vân Thiên Vũ im lặng xoay người vào phòng.

Ngoài phòng Họa Mi thật nhanh an bài công việc, Tiểu Linh Đang phụ trách trông coi ngoài sân, Điều Gia phụ trách canh giữ ở bên ngoài phòng Vân Thiên Vũ, mà nàng đi chuẩn bị một chút thức ăn, bởi vì tiểu thư tình ngủ nhất định sẽ muốn ăn chút gì đó.

Nhiệm vụ vừa phân chia ra, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, chuyện ai người đó làm.

Về phần Vân Thiên Vũ, nàng cũng không có ngủ, mặc dù một đêm không ngủ, nhưng nàng cũng không buồn ngủ, hiện tại tâm trạng của nàng không nói ra được dâng trào, nàng muốn ngay lập tức bắt đầu ân cần săn sóc linh mạch, thức tỉnh linh mạch, hơn nữa lấy linh mạch cảm ứng linh khí trong không khí, cuối cùng mới tu luyện.

Nếu không phải Tiêu Cửu Uyên lúc trước giảng dạy, nàng căn bản sẽ không nhanh như vậy lĩnh ngộ Hoán Linh Quyết.

Nàng vốn cho rằng Hoán Linh Quyết chính là thức tỉnh linh mạch trong cơ thể, không nghĩ tới bên trong một quyển Hoán Linh Quyết có đến bốn giai đoạn.

Ân cần săn sóc linh mạch, thức tỉnh linh mạch, cảm ứng linh khí, tu luyện linh khí.

Hiện tại nàng đã lĩnh ngộ Hoán Linh Quyết, tự nhiên so với người bình thường tu luyện dễ dàng hơn nhiều.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa đi đến trước giường, cởi giày lên giường, thuận tay lấy khăn che mặt xuống, sau đó xếp chân ngồi ở trên giường, tính toán bắt đầu ân cần săn sóc linh mạch.

Trong cơ thể một giọng nói kích động vang lên: "Chủ tử, hiện tại ta có thể đi ra sao?"

Chính là giọng của Phượng Hoàng đại nhân, Vân Thiên Vũ mới nhớ tới lúc trước nàng cứu không ít người, tích góp từng tí một đã được một ngàn điểm trị giá, cho nên Phượng Linh Giới có thể mở ra.

Vân Thiên Vũ nghĩ đến Phượng Hoàng đại nhân từng nói, bên trong Phượng Linh Giới có đan dược, đan phương, không khỏi một trận kích động.

Nàng chẳng những muốn tu luyện linh lực, còn muốn trở thành một luyện đan sư, bởi vì ở học viện Già Lam, nàng có khảo nghiệm tinh thần lực, tinh thần của nàng lực cũng rất nghịch thiên, hoàn toàn điều kiện để luyện đan.

Cho nên nàng tính toán trước học tập linh lực, sau đó học tập thuật luyện đan, trở thành một luyện đan sư.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa hỏi Phượng Hoàng đại nhân bên trong thân thể.

"Ta làm sao mới có thể mở ra Phượng Linh Giới."

Vân Thiên Vũ dứt lời, Phượng Hoàng đại nhân lập tức mở miệng nói: "Chủ tử, Phượng Linh Giới đã cùng người hòa làm một thể, người chỉ cần dụng ý mở nó ra là được, ta mà có thể đi ra."

Vân Thiên Vũ đối với chuyện Phượng Hoàng đại nhân có được ra ngoài hay không cảm thấy không có hứng thú, nhưng là một Phượng Hoàng, năng lực nhất định sẽ vô cùng cường đại, nếu như có một Phượng Hoàng lợi hại như vậy ở bên cạnh, cũng không sao, hơn nữa Phượng Hoàng đại nhân lúc trước cũng đã có nói, bên trong Phượng Linh Giới có rất nhiều đan dược và đan phương.

Như vậy chẳng phải nàng rất được lợi hay sao, nghĩ tới đây, Vân Thiên Vũ không kèm chế được trái tim vui sướng, lập tức ở trong lòng lấy

ý niệm ra lệnh, Phượng Linh Giới mở.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 194: Phượng Hoàng Trở Thành Vệt

Suy nghĩ của Vân Thiên Vũ vừa ngưng, oanh một tiếng, đầu óc đột nhiên tối sầm, giống như có thứ gì xông vào trong đầu của nàng, nàng cảm thấy đầu óc một trận quay cuồng, nhưng rất nhanh cũng không có chuyện gì, mà lúc này, trong đầu của nàng đột nhiên xuất hiện hai bộ sách, một quyển là Thần Y Bảo Điển, quyển còn lại là Vạn Độc Cổ Phương.

Theo suy nghĩ của nàng, hai quyển sách tự động mở ra, ào ào lật, vô số chữ bay thẳng vào trong đầu của nàng, bất kể nàng có nguyện ý hay không, từng chữ trong hai quyển sách giống như huyết nhục của nàng dung nhập vào trong đầu của nàng.

Đợi đến hai quyển sách lật đến trang cuối cùng, trong đầu của nàng có thêm rất nhiều đan phương, gần như không cần nàng phí sức suy nghĩ, những đan phương đó liền xuất hiện ở trong đầu của nàng, hơn nữa tự nhiên giống như chính là của nàng.

Vân Thiên Vũ đơn giản nhìn một chút, thấy bên trong Thần Y Bảo Điển, có rất nhiều đan phương cổ bị thất truyền, nhưng so với y thuật tinh thâm trước đây của nàng không biết tinh túy hơn gấp bao nhiêu lần, trước đây nàng mặc dù được người tôn xưng là thần y, nhưng cũng không là tất cả bệnh chứng đều có thể điều trị được, nhưng bây giờ có quyển Thần Y Bảo Điển này, nàng có thể nói, chỉ cần là bệnh, nàng trên căn bản có thể chữa.

Còn có quyển Vạn Độc Cổ Phương kia, bên trong có không ít độc phương nhằm vào người sử dụng linh lực.

Vân Thiên Vũ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, đây chính là Viêm Hoàng thần y truyền thừa sao? Quả thật không tệ.

Nàng vừa nghĩ tới, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng cười mừng rỡ: "Ha ha, ta Phượng Hoàng đại nhân cuối cùng cũng được ra ngoài."

Nghe nói như thế, Vân Thiên Vũ thật nhanh đưa mắt nhìn qua, muốn nhìn một chút Phượng Hoàng đại nhân đến tột cùng có dáng vẻ phong hoa liễm diễm như thế nào, phải biết Phượng Hoàng là vua trăm điệu, vô cùng phong nhã tài hoa, cũng không phải là linh thú bình thường có thể so sánh.

Nhưng Vân Thiên Vũ thấy trong phòng cũng không có Phượng Hoàng diễm lệ, chỉ có một con vẹt bảy màu khoan khoái bay, vừa bay còn vừa điên cuồng kêu gào.

"Ha ha, ta Phượng Hoàng đại nhân cuối cùng cũng được ra ngoài, sau này không bao giờ ngủ ở bên trong nữa, ta rốt cục được thấy ánh mặt trời."

Phượng Hoàng đại nhân, không đúng, vẹt bảy màu chỉ lo cao hứng, hoàn toàn quên ở trong phòng Vân Thiên Vũ ngồi ở trên giường mặt đen lại, tức giận nhìn chăm chăm nó.

Vân Thiên Vũ sắc mặt đặc biệt khó coi, lãnh khí bao phủ ở trên mặt của nàng, đồng mâu tản hơi thở âm trầm, âm trầm vô cùng nhìn chăm chăm con vẹt đang vô cùng cao hứng kai.

Nàng ghét nhất có người lừa gạt nàng, con chim chết tiệt này, rõ ràng chẳng qua là một con vẹt, thế nhưng dám can đảm lừa gạt nàng nói nó là Phượng Hoàng đại nhân.

Nàng nói không sai đi, Phượng Hoàng cao quý, thì làm sao có tính tình om sòm như vậy đây, bây giờ nhìn lại, nàng dự cảm quả nhiên không sai.

Đây chính là một con vẹt om sòm.

Tâm mắt Vân Thiên Vũ vẫn nhìn chăm chăm vào con vẹt bảy màu kia, nó rốt cục cũng cảm giác được có người đang nhìn nó, nó một quay đầu thấy Vân Thiên Vũ đang nhìn chăm chăm nó.

Bởi vì thật cao hứng, vẹt ta vẫn không có phát hiện trong mắt Vân Thiên Vũ đều là lệ khí.

Nó cao hứng hướng trước mặt Vân Thiên Vũ bay tới, vừa bay vừa hưng phấn nói: "Chủ nhân, Phượng Hoàng đại nhân được ra ngoài rồi."

Vân Thiên Vũ sắc mặt càng đen hơn, đến thời điểm này, con vẹt chết bầm này vẫn nói mình là Phượng Hoàng đại nhân.

Nhìn nàng không giết chết nàng.

Ánh mắt Vân Thiên Vũ không nói ra được lạnh lẽo, đợi đến Phượng Hoàng bay đến trước mặt nàng, nàng xoay người đưa tay bắt được cổ của con vẹt bảy sắc màu kia, sau đó tuyệt không khách khí bóp chặt.

Phượng Hoàng không có đề phòng đến Vân Thiên Vũ cho nên nàng vừa đưa tay bóp cổ của nó, không nhận được gân cổ gọi cứu mạng.

"Cứu mạng a, cứu mạng a."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 195: Hoa Lê Đái Vũ

Âm thanh bén nhọn của vệt bảy sắc vang lên, ngoài phòng Điều Gia bị kinh động, lắc mình chạy trốn đi vào.

Liếc nhìn chủ tử nhà mình ánh mắt hung tàn bóp cổ một con vệt.

Điều Gia rất cố gắng suy nghĩ, nó rõ ràng thủ ở bên ngoài, lúc nào thì để cho một con chim bay vào được.

Đây chính là do nó thất trách, Điều Gia rất nghiêm túc kiểm điểm sai lầm của mình.

Mà vệt bảy sắc vốn là thấy có một chỉ chồn tím xông vào tới, còn tưởng rằng nó có thể cứu mình, nhưng lại thấy con chồn này chẳng những không có cứu nó, còn vẻ mặt còn hung hăng nhìn chăm chăm nàng.

Vệt bảy màu cảm thấy tuyệt vọng, dắt cổ họng hướng Điều Gia kêu lên: "Vị này anh hùng, cứu mạng a."

Con chồn này nên anh hùng cứu mỹ nhân đi, nó đáng đẹp đẹp như vậy, mê hồn như vậy, có linh thú nào chịu được.

Vệt bảy sắc tự luyện suy nghĩ, đáng tiếc Điều Gia chỉ liếc mắt, đặt mộng ngồi trên đất, xem náo nhiệt.

Vệt bảy sắc không nhịn được tức giận hướng Điều Gia rống lên.

"Người chồn chết, chồn thối, không thấy mỹ nhân gặp nạn sao? Chẳng lẽ người không nên anh hùng cứu mỹ nhân sao?"

Điêu Gia nghe thấy, nhin không được bật cười, cười đến lăn lộn trên mặt đất.

"Ha ha, mỹ nhân, buồn cười thật là buồn cười a, một con chim tạm nham tự xưng mỹ nhân, đây là chuyện buồn cười nhất từ trước đến nay Điêu Gia nghe được."

Lời này thật sâu kích thích vẹt bảy sắc, nó the thé cổ họng gọi: "Không cho phép, người mới là xấu xí, con chồn đệ nhất thiên hạ xấu xí, chồn thối, người rõ ràng là ghen tỵ với ta."

Lời này Điêu Gia có chút không thích nghe, lập tức ngừng cười, tức giận nhìn chăm chăm vẹt bảy màu, chẳng qua là Điêu Gia chưa kịp nói chuyện.

Trong phòng, Vân Thiên Vũ tiếng cười lạnh vang lên: "Phượng Hoàng đại nhân, người ngược rất phách lối a?"

Nàng vừa nói vừa dùng sức, vẹt bảy sắc ngay lập tức không nói chuyện được, nàng trong đôi mắt to ngập nước mắt, tội nghiệp nhìn Vân Thiên Vũ.

"Chủ nhân, người tại sao muốn giết, giết ta a."

Vẹt bảy sắc thật vất vả đem lời nói hết, sau đó tuyệt vọng nhìn Vân Thiên Vũ, chủ tử tại sao muốn giết nó a.

Vân Thiên Vũ cười lạnh nhìn về vẹt bảy sắc, nói: "Người nói người là Phượng Hoàng đại nhân?"

Vân Thiên Vũ giảm bớt lực ở tay một chút, để cho nó có thể nói chuyện, nàng cũng muốn nhìn một chút nó còn muốn lừa gạt nàng tới khi nào.

Cổ được buông lỏng một chút, lập tức biểu hiện lấy lòng nói: "Đúng vậy, ta là Phượng Hoàng đại nhân xinh đẹp, chủ nhân người xem lông vũ của ta, nó có bao nhiêu duyên dáng, thanh âm của ta có bao nhiêu dễ nghe, đôi mắt của ta có bao nhiêu mê người, ta..."

Vân Thiên Vũ nghe xong cả khuôn mặt cũng đen lại, trong mắt phát ra sát khí, âm trầm nhìn chằm chằm vệt bảy sắc, con hàng này chẳng những là một con vệt, còn là một con vô cùng tự luyện.

Không phải Phượng Linh Giới rất to lớn nguy nghiêm sao, tại sao có thể có một con vệt ồn ào như vậy, Vân Thiên Vũ nghĩ không ra.

Bất quá nàng bây giờ không chịu nổi con vệt tự luyện nữa, không nhịn được quát lạnh: "Câm miệng, nếu người dám can đảm nhiều lời một chữ nữa, có tin không ta bóp chết người."

Vệt bảy sắc đột nhiên ngừng lại, một chữ cũng không dám nói.

Chủ tử rất hung tàn a, nhìn bộ dáng của nàng giống như thật muốn giết nó, nó không muốn chết a.

Vệt thương tâm khóc lên, đúng rồi, không phải nói mỹ nhân hoa lê đài vũ làm cho người ta thương tiếc sao? Vậy ta liền hoa lê đài mưa một lần.

Vệt lập tức nặn ra nước mắt, ra vẻ hoa lê đài vũ, nhìn Vân Thiên Vũ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 196: Viêm Hoàng Truyền Thừa Giới

Vân Thiên Vũ căn bản không để ý tới Thất Thái Anh Vũ giả vờ, chỉ âm âm trầm nhìn nó.

"Đã đến lúc này, người vẫn còn dám gạt ta, nói gì Phượng Hoàng đại nhân, mặc dù ta chưa từng thấy qua Phượng Hoàng dáng dấp như thế nào, nhưng ít ra như người thì ta cũng đã thấy qua, người chính là một con vẹt."

Vân Thiên Vũ nói xong, trong phòng Điều Gia thân hình một phóng đến bên cạnh nàng, đùa cợt mở miệng.

"Không sai, người chính là một con chim tạp nham, cái gì Phượng Hoàng đại nhân, phi, Phượng Hoàng đại nhân như người mà cũng nghĩ tới sao, đúng rồi, người không phải là một con chim điên đi, bởi vì dáng dấp xấu xí cho nên ảo tưởng mình là Phượng Hoàng đại nhân cao quý."

Lời Điều Gia nói lập tức kích thích Thất Thái Anh Vũ, nó giống như điên vậy hướng Điều Gia phun lửa.

"Người ***** mới là chim điên đây, cả nhà người tất cả đều là chim điên, người thối tha ghê tởm, đệ nhất thiên hạ xấu xí, ta là Phượng Hoàng đại nhân, ta là Phượng Hoàng đại nhân, người lông vũ của ta xinh đẹp, đẹp..."

Vân Thiên Vũ không chịu nổi con chim tự luyện này, không nhịn được quát lên: "Câm miệng, có phải muốn chết hay không."

Thất Thái Anh Vũ khóc thét ở trong tay Vân Thiên Vũ, lần này là thật thương tâm.

Người ta là Phượng Hoàng duyên dáng xinh đẹp, tại sao mọi người muốn khi dễ ta.

Vân Thiên Vũ nhìn con vệt này khóc đến vô cùng thương tâm, cho ra một kết luận, đây chính là một con vệt ảo tưởng xinh đẹp muốn điên rồi.

Nàng nghĩ đến về Phượng Linh Giới truyền thuyết, rất nhiều người đều nói Phượng Linh Giới trong cất giấu một con Phượng Hoàng, sẽ giúp người đạt thành tâm nguyện.

Chẳng lẽ đây chính là Phượng Hoàng trong truyền thuyết giúp người đạt thành tâm nguyện?

Vân Thiên Vũ nhìn về con vệt trong tay khóc đến tê tâm liệt phế, giống như sắp tắt thở, tức giận mở miệng.

"Đừng khóc, ta có chuyện muốn hỏi người, ta hỏi người một câu, người nói một câu, nếu như dám có điều giấu giếm, thử xem ta có bóp chết người không."

Hoàn hảo lời của Vân Thiên Vũ cũng khiến cho Thất Thái Anh Vũ ngừng khóc.

"Tin đồn trong Phượng Linh Giới trong có một con Phượng Hoàng, người chính là con Phượng Hoàng kia?"

"Đúng vậy."

Thất Thái Anh Vũ nói đến Phượng Hoàng, lại ngạo khí lẫn nhiên ngẩng lên đầu. .

Vân Thiên Vũ im lặng kéo kéo khóe miệng hỏi: "Ta muốn biết truyền thuyết này như thế nào truyền đi, người nào truyền ra trong Phượng Linh Giới trong có Phượng Hoàng, còn có tại sao gọi Phượng Linh Giới, mà không gọi Anh Vũ Giới."

Thất Thái Anh Vũ không dám nói lời nào, cẩn thận nhìn Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ nhìn thần sắc của nó, lập tức đoán ra truyền thuyết về Phượng Linh Giới, đều là do nó truyền ra.

"Cho nên cái gì Phượng Linh Giới, cái gì Phượng Hoàng giúp đỡ người đạt thành tâm nguyện, đều là người truyền ra ngoài."

Thất Thái Anh Vũ chợt dạ nói: "Người ta thật sự là một con Phượng Hoàng."

Vân Thiên Vũ không chịu được giơ tay lên một chưởng đánh nó đánh ra, khiến cho Thất Thái Anh Vũ đầu óc choáng váng, thiếu chút đã chết luôn.

Hiện tại nó cho ra một kết luận, chính nó có một chủ tử có chút hung tàn, nó sau này ngàn vạn lần không nên tùy tiện đắc tội nàng, để tránh bị nàng bóp chết, giết chết.

Trên đỉnh đầu, Vân Thiên Vũ thanh âm lạnh lùng vang lên: "Thật ra tên của chiếc nhẫn này là gì?"

"Viêm Hoàng Truyền Thừa Giới, đây là một truyền thừa giới về y thuật."

Thất Thái Anh Vũ nghiêm túc, không dám lừa gạt Vân Thiên Vũ nữa.

Vân Thiên Vũ lại hỏi: "Lúc trước ta mở ra Phượng Linh Giới, xông vào trong đầu của ta quyền Thần Y Bảo Điển, cùng với Vạn Độc Cổ Phương, chính là Viêm Hoàng Truyền Thừa."

"Đúng vậy, chủ tử, đó là Viêm Hoàng Thần Y Truyền Thừa."

Thất Thái Anh Vũ vừa nói vừa nhớ tới nó lúc trước vì để cho Vân Thiên Vũ mở ra Phượng Linh Giới, mà nói đan dược cùng đan phương, chột dạ đứng lên.

p/s: mọi người thấy ta để Thất Thái Anh Vũ hay hơn hay để Vệt bảy sắc??? Chuyên mục xin ý kiến

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 197: Cò Kè Mặc Cả

Chẳng qua là nó còn chưa có suy nghĩ xong, giọng nói lạnh như băng của Vân Thiên Vũ vang lên: "Vậy người nói trong Phượng Linh Giới có rất nhiều đan dược và đan phương thượng cổ, đan dược đâu? đan phương đâu?"

Cơ thể của Thất Thái Anh Vũ run run, thật nhanh nói: "Chủ tử, thất ra bên trong truyền thừa giới có một không gian giới, bên trong có đan dược, về phần đan phương?"

Thất Thái Anh Vũ sau khi nói xong, thật nhanh nhìn về Vân Thiên Vũ, thấy trong mắt Vân Thiên Vũ hàn quang sèn soẹt, dọa cho sợ đến không dám nói.

Vân Thiên Vũ vừa nhìn nét mặt của nó, liền biết nó có thể lại lừa gạt nàng.

Nàng xưa nay ghét nhất có người lừa gạt mình, hiện tại con chim chết tiệt này thế nhưng liên tiếp lừa gạt nàng hai lần.

Ban đầu nói mình là Phượng Hoàng đại nhân, kết quả chỉ là một vẹt nho nhỏ, bây giờ nói có đan dược và đan phương, kết quả vậy mà cũng không có.

Đáng giận và buồn bực.

Vân Thiên Vũ bóp cổ Thất Thái Anh Vũ thật chặt, thẳng lay động phải khiến cho mắt nó nổ đom đóm, cả cơ thể cũng mệt lả.

"Chủ tử, không muốn, đan phương và đan dược cũng ở trong truyền thừa giới, có điều muốn mở được tầng thứ hai, chủ tử người chỉ cần cứu người tích góp từng chút một chờ điểm giá trị là được."

Vân Thiên Vũ thiếu chút nữa tức chết, cái gì Viêm Hoàng Truyền Thừa Giới thật đúng là phiền toái, không có chuyện gì tại sao phải phiền toái như vậy làm cái gì.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa khí hung hăng hỏi tiểu vệt.

"Đan dược đâu?"

"Chủ tử có thể ngưng thần nhìn truyền thừa giới, bên trong có rất nhiều đan dược, còn có một chút gì đó được chuẩn bị cho luyện đan sư."

Lần này Thất Thái Anh Vũ trả lời rất nhanh nhạy, nó không dám trêu chọc chủ tử hung tàn như vậy.

Vân Thiên Vũ lập tức ngưng thần đi xem, quả nhiên nhìn thấy bên trong Phương Linh Giới còn có một không gian khác, không gian không lớn, đại khái chỉ có hai mươi mấy thước vuông gian, bất quá bên trong có rất nhiều đồ, đan dược, hòm thuốc, bộ sách, cũng không có thiếu y phục hình thù kỳ quái.

Vân Thiên Vũ thấy thế hiếu kỳ, cúi đầu nhìn vệt nhỏ trong tay: "Ta phải làm như thế nào để có thể mở ra không gian truyền thừa này."

"Nó ở bên trong thân thể của chủ tử, chỉ cần có ý niệm là được."

Vân Thiên Vũ không hỏi Thất Thái Anh Vũ, chẳng qua là ánh mắt âm trầm, giống như đang tính toán xử lý con vệt nhỏ này như thế nào, Thất

Thải Anh Vũ thấy thế kinh hãi không dứt, vội vàng nói.

"Chủ tử, người ta không dám, sau này cũng không dám nữa."

Không có biện pháp, ai bảo nó gặp phải một chủ tử hung ác như vậy, nó vẫn nên ngoan một chút đi.

Vân Thiên Vũ mặc dù ghét có người lừa gạt nàng, nhưng Thất Thải Anh Vũ này ở trong Viêm Hoàng Truyền Thừa Giới, nói không chừng trong đó có duyên cớ gì, cho nên tạm thời tốt nhất vẫn chưa nên xử lý nó, bất quá sau này nếu như nó còn dám lừa gạt nàng.

Tròng mắt Vân Thiên Vũ nhìn chăm chăm Thất Thải Anh Vũ, lạnh lùng nói: "Người nhớ kỹ cho ta, nếu như lần sau còn dám gạt ta, ta liền lột sạch lông chim của ngươi, đem ngươi nướng ăn."

Cả thân thể của Thất Thải Anh Vũ cũng run rẩy, chủ tử thật độc ác.

Hết lần này tới lần khác ở một bên Điều Gia còn liếm miệng, mắt phiếm lục quang nói: "Chủ tử, ta thích ăn thịt chim nướng."

Thất Thải Anh Vũ giận đến thiếu chút nữa muốn cùng Điều Gia liều mạng, bất quá ngay trước mặt Vân Thiên Vũ, nó không dám, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

"Chủ tử, Phượng Phượng biết."

Nó không nhắc tới chuyện Phượng Hoàng thì tốt, nhắc tới sắc mặt Vân Thiên Vũ lại khó coi, xách cả người Thất Thải Anh Vũ lên nói: "Sau này không cho phép nói cái gì phượng cái gì hoàng, còn có sau này ngươi tên Tiểu Anh."

Thất Thải Anh Vũ ngậy đại, ủy khuất vô cùng kháng nghị nói: "Không muốn, chủ tử, người ta không muốn gọi Tiểu Anh, thật là khó nghe, người

ta muốn gọi Phượng Phượng hoặc là Hoàng Hoàng."

"Câm miệng, nếu như dám cãi lại, trực tiếp bóp chết."

Thất Thái Anh Vũ, không, Tiểu Anh quả quyết ngậm miệng lại.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 198: Dịch Dung Thuật

Vân Thiên Vũ lười phải để ý tới nó nữa, nhẹ buông tay, Tiểu Anh bịch một tiếng rơi xuống đất.

Cả thân chim cũng không nhúc nhích được, ngo ngoạy cả nửa ngày cũng không bay nổi, thật sự là không có khí lực.

Vân Thiên Vũ nhìn nó một cái sau ra lệnh cho Điều Gia: "Mang Tiểu Anh đi ra ngoài, ngoài ra nói cho Họa Mi với Tiểu Linh Đang, hôm nay không nên gọi ta, bất cứ chuyện gì cũng không cho phép kinh động ta."

"Dạ, chủ tử." Điều Gia tâm tình không nói ra được tốt, một móng vuốt đưa ra đi bắt Tiểu Anh lại đi ra ngoài.

Tiếng kêu thảm thiết của Tiểu Anh truyền vào: "Chủ tử, cứu mạng."

Đáng tiếc Vân Thiên Vũ lại không để ý tới nó, bởi vì nàng biết Điều Gia nhiều nhất chơi đùa chơi đùa với nó, sẽ không đem nó ăn đi.

Trong phòng, không có người khác quấy rầy.

Vân Thiên Vũ thật nhanh ngưng thần mở ra Phương Linh Giới, cẩn thận kiểm tra mọi thứ trong Phương Linh Giới.

Có hòm thuốc, trong hòm thuốc cần cái gì đều có cái đó, ngân châm, dụng cụ, cái lót đệm cùng nhiều đồ vật khác.

Trừ cái hòm thuốc bên ngoài, chính là đan dược, đan dược được đặt tùy tiện trên kệ, phía dưới mỗi một loại đan dược còn viết tên, nào là Linh Khí Đan, Tăng Linh Đan, Tụ Linh Đan, trong đó còn có một vài đan dược rất quý hiếm và kỳ lạ, tóm lại trên kệ có một lượng đan dược vô cùng lớn, thấy thế Vân Thiên Vũ vui mừng không dứt.

Đây chính là một khoản tài phú khổng lồ nha, phải biết rằng ở thế giới này luyện đan sư cũng không nhiều, đan dược rất là trân quý, mà bây giờ nàng bỗng nhiên có rất nhiều đan dược như vậy, không phải đồng nghĩa với việc nàng có rất nhiều tiền hay sao?

Nhưng nhìn đan dược, Vân Thiên Vũ liền nghĩ tới chuyện đan phương và đan lô mà Tiểu Anh nói lúc nãy, lúc trước Tiêu Cửu Uyên mang nàng đi khảo nghiệm miễm, tinh thần của nàng lực hết sức nghịch thiên, rất thích hợp để luyện đan, hiện tại bên trong Phượng Linh Giới lại có đan phương thượng cổ và đan lô, nàng chỉ cần mở ra tầng thứ hai, có thể lấy được đan phương và đan lô.

Nàng có thể luyện đan vẫn tốt hơn so với việc lấy được đan dược, nên biết rằng đan dược luôn có thể dùng hết trong một ngày, nhưng nếu nàng có thể luyện đan, lúc nào cần đều có thể có được.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, trên ngón tay đột nhiên truyền đến cảm giác nóng rực, nàng thật nhanh nhìn sang, liền nhìn thấy trên ngón tay thoáng qua mấy con số.

Ba nghìn điểm.

Vân Thiên Vũ sửng sốt một chút, đang suy nghĩ ba ngàn điểm có ý gì, mở ra Phượng Linh Giới tầng thứ hai cần có điểm giá trị.

Nhưng là ba nghìn điểm? Đây phải cứu bao nhiêu người a.

Vân Thiên Vũ tức giận trợn mắt nhìn Phượng Linh Giới một cái, sau đó ngưng thần nhìn về không gian Phượng Linh Giới, trừ hòm thuốc, đan dược ở ngoài, trong không gian vẫn còn có không ít y phục hình thù kỳ lạ, Vân Thiên Vũ thật nhanh liếc mắt nhìn, không biết rõ những y phục này là dùng làm gì.

Tầm mắt của nàng dời đến một bên, phía trên để vài cuốn sách, Vân Thiên Vũ thật nhanh liếc mắt nhìn, sau đó ngưng thần mở quyển sách ra.

Trên bìa sách viết, Dịch Dung Thuật.

Thì ra là những thứ y phục hình thù kỳ quái này, cùng với một ít thứ lại là Dịch Dung Thuật.

Tổng cộng có một trăm lẻ tám loại.

Bất kể là trang phục thiếu nữ, hay trang phục lão nhân gia, còn có trang phục hài tử, đều có hết.

Vân Thiên Vũ nhìn những thứ đồ này, không khỏi nở nụ cười.

Những thứ này cũng là đồ tốt, sau này nếu như đi ra ngoài làm việc, dễ dàng hơn rất nhiều.

Suy nghĩ đến đây tâm trạng của nàng ngày càng tốt, để quyển sách Dịch Dung Thuật vào trong không gian.

Không nghĩ tới hôm nay thu hoạch được nhiều như vậy, nàng cảm giác mình sắp giàu có lên.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 199: Uống Ngọc Phu Đan

Trong phòng, Vân Thiên Vũ chậm rãi nhắm mắt lại, tính toán ân cần săn sóc linh mạch.

Nhưng nàng mới vừa nhắm mắt lại, liền nhớ tới đan dược trong Phượng Linh Giới, lúc trước nàng có nhìn sơ qua một chút, giống có đan dược điều trị dung nhan.

Mặc dù mặt của nàng vẫn còn một chút vết sẹo mờ nhạt, nhưng một nữ tử không ai muốn trên mặt khắp nơi đều có vết sẹo.

Cho nên Vân Thiên Vũ ngưng thần nhìn về đan dược trong Phượng Linh Giới, quả nhiên trên kệ có một loại đan dược chữa trị dung nhan, Ngọc Phu Đan.

Nàng ngưng thần, Ngọc Phu Đan rơi vào trong tay của nàng, nàng mở bình thuốc từ trong đổ ra một viên đan dược.

Một cỗ mùi thơm nhẹ nhàng từ Ngọc Phu Đan truyền tới, không nói ra được dễ ngửi, Vân Thiên Vũ vừa ngửi, liền có thể đoán được dược liệu để luyện chế Ngọc Phu Đan.

Nếu như nàng của trước kia, đối với dược liệu của Ngọc Phu Đan một chút cũng không biết, nhưng thế giới này với thế giới trước kia của nàng không giống nhau, rất nhiều dược liệu cũng nàng vẫn chưa thấy qua bao giờ.

Nhưng lúc trước nàng đón nhận Thần Y Bảo Điển và Vạn Độc Cổ Phương trong Viêm Hoàng Truyền Thừa.

Bên trong Thần Y Bảo Điển với Vạn Độc Cổ Phương ghi lại rất nhiều dược liệu, cùng với đặc tính mùi hương của các loại dược liệu.

Y thuật của Vân Thiên Vũ vốn dĩ đã rất lợi hại, bây giờ đón nhận thần y truyền thừa, nàng bây giờ đối với dược liệu có thể nói rõ như lòng bàn tay.

Cho nên chỉ cần vừa ngửi qua, liền biết bên trong Ngọc Phu Đan có dược liệu gì, đều dược liệu trân quý để bảo dung, nàng có thể yên tâm sử dụng.

Nghĩ như thế, Vân Thiên Vũ liền nuốt Ngọc Phu Đan xuống, sau đó nàng lại đem lọ Ngọc Phu Đan để lại trên kệ trong không gian giới.

Kế tiếp nàng cũng không có chờ đợi hiệu quả của Ngọc Phu Đan, mà quả quyết nhắm mắt bắt đầu ăn cần săn sóc linh mạch.

Một đêm thời gian từ từ trôi qua.

Khi trời hửng sáng, bên ngoài phòng của Vân Thiên Vũ, hai người một chồn một chim úp sát mặt lên tường, cẩn thận lắng nghe động tĩnh trong phòng.

Mọi người lo lắng không thôi.

Nhất là Họa Mi, trên mặt vừa mới nuôi tròn chính hiện đầy ưu phiền.

Tối ngày hôm qua tiêu thụ một chút cũng không ăn, một đêm không có động tĩnh, không biết hiện tại tình huống thế nào, nàng cũng lo lắng gần chết.

Chẳng những Họa Mi, ngay cả Tiểu Linh Đang tính tình thẳng thắn cũng có chút bận tâm, cho nên mới cùng Họa Mi hai người dán tường lắng nghe động tĩnh bên trong.

Về phần một chồn một chim, giống nhau rất lo lắng, đây chính là chủ tử của bọn nó.

Trong phòng vẫn như cũ không có động tĩnh gì, cuối cùng hai người một chồn một chim đưa mắt nhìn nhau, Điều Gia chỉ chỉ Tiểu Anh bên cạnh, ý bảo Tiểu Anh vào xem một chút tình huống bên trong.

Đáng tiếc Tiểu Anh hiện tại rất sợ Vân Thiên Vũ, rất dứt khoát phe phẩy đầu, bày tỏ nó không đi vào.

Cuối cùng nó tức tốc bay đến vai Tiểu Linh Đang, vỗ vỗ vai Tiểu Linh Đang, bày tỏ có thể để cho Tiểu Linh Đang đi vào.

Họa Mi và Điều Gia cùng nhau nhìn Tiểu Linh Đang.

Tiểu Linh Đang nuốt nước bọt lắc đầu, cuối cùng chỉ vào Họa Mi nói: "Vân tỷ tỷ đối với Họa Mi là tốt nhất, để cho nàng vào xem một chút, Vân tỷ tỷ nhất định sẽ không trách nàng."

Tiểu Linh Đang nói vừa xong, một chồn một chim lập tức dùng sức gật đầu, phối hợp với lời nói của Tiểu Linh Đang.

Họa Mi tính tình tương đối thành thật, nhìn Tiểu Linh Đang và Điều Gia, ngay cả Tiểu Anh cũng để cho nàng đi vào, hơn nữa nàng quả thật rất lo lắng cho tiểu thư, cho nên vẫn là đi vào nhìn một chút đi.

Họa Mi suy nghĩ cẩn thận bước lên thềm đá, đi tới trước cửa, sau đó từ từ đẩy cửa ra, đi vào.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 200: Thiên Hạ Độ Nhị Mỹ Nhân

Tiểu Linh Đang và Điều Gia cùng với Tiểu Anh lập tức dán mặt lên tường lắng nghe động tĩnh bên trong.

Lúc này trong phòng, Vân Thiên Vũ trải qua một đêm ân cần săn sóc linh mạch, thức tỉnh linh mạch, cảm ứng linh mạch, thời điểm trời hừng sáng, nàng đã có thể ngưng tụ ra linh khí, lúc này tay nàng chỉ nhẹ nhàng ngưng tụ một chút, một chút linh khí màu đỏ xuất hiện trên tay của nàng.

Trước cửa phòng, Họa Mi ngơ ngác nhìn người trong phòng, sau đó chần chờ nhẹ giọng gọi một cái: "Tiểu thư?"

Người trên giường là tiểu thư sao? Không phải đâu, tiểu thư thế nào hoàn toàn thay đổi.

Cùng lúc Họa Mi lên tiếng gọi nhỏ, trên giường Vân Thiên Vũ chậm rãi thở ra một hơi, tùy ý mở mắt, trong nháy mắt, trong con ngươi đen nhánh phát ra ánh sáng mênh mêng, càng tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ của nàng, càng tăng thêm nét đẹp như một bức họa.

Họa Mi xác nhận nữ tử trên giường chính là tiểu thư, cũng không khống chế được nữa: "A a a."

Ngoài phòng Tiểu Linh Đang và Điều Gia còn có Tiểu Anh nghe được tiếng hét của Họa Mi, tất cả đều sợ hết hồn, mọi người tâm trầm xuống, sau đó một người một chồn một chim, quả quyết đẩy cửa xông vào.

Bọn họ cho rằng Vân Thiên Vũ đã xảy ra chuyện gì, cho nên mang theo vẻ mặt kinh sợ đi tới.

Nhưng đến khi vào trong phòng, thấy được người ngồi trên giường trong phòng, mọi người ngây ngô giật mình.

Vân Thiên Vũ nhìn mấy người ngoài cửa xông vào, giống như cũng bị kinh sợ, không nhận được hơi cau mày nhìn qua.

Nhưng nàng không biết, một động tác cau mày đơn giản như vậy, lại không nói ra được thanh lệ bức người, khiến người khác không thể dời mắt.

"Xảy ra chuyện gì? Tại sao ai cũng sợ hãi như vậy."

Trong phòng cuối cùng có người phản ứng lại, sau đó mọi người hưng phấn cười lên.

Họa Mi cười đến vui vẻ nhất: "Tiểu thư, mặt của người, các vết sẹo trên mặt của người đã hoàn toàn biến mất, người thật là xinh đẹp a, ta cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy tiểu thư xinh đẹp như vậy."

Họa Mi vừa nói lao tới bên cạnh Vân Thiên Vũ, kích động lôi kéo cánh tay của Vân Thiên Vũ.

"Tiểu thư, ta dám nói, người bây giờ có đứng trước mặt Hậu gia, hẳn cũng sẽ không nhận ra người, người so với trước kia tuyệt đối không giống nhau, từ trước tiểu thư ăn không đủ no mặc không đủ ấm, đôi bụng đến xanh xao vàng vọt, quả thật nhìn không được tốt lắm, nhưng bây giờ tiểu thư thật là xinh đẹp a."

Họa Mi dứt lời, Tiểu Linh Đang cũng lao tới, dùng sức gật đầu, mặt tràn đầy vui sướng quang mang.

"Vân tỷ tỷ, người tốt nhất nên nhìn một chút, người giống như một bức họa, thật là xinh đẹp."

Tiểu Linh Đang nhìn Vân Thiên Vũ, trong đầu đột nhiên nghĩ tới ca ca yêu nghiệt của nàng, nếu như ca ca thấy Vân tỷ tỷ, không biết có thích Vân tỷ tỷ không, nếu như hẳn thích Vân tỷ tỷ, cưới Vân tỷ tỷ, tỷ ấy không phải là tẩu tử của nàng sao?

Tiểu Linh Đang càng nghĩ càng vui vẻ, đôi mắt bắt đầu mơ màng.

Điền Gia cùng Tiểu Anh hai người cũng cao hứng bu lại.

Điền Gia ngạo khí lẫm liệt hừ lạnh nói: "Lần này có thể để cho cái tên xấu xa kia xem một chút, chủ tử có xứng với hẳn hay không, bất quá coi như hẳn hối hận, cũng không được."

Điền Gia suy nghĩ một chút cảm thấy thoải mái, phía sau hẳn Tiểu Anh cao hứng rất nhiều, tịch mịch nói.

"Lần này Tiểu Anh là đệ nhị mỹ nhân, đệ nhất mỹ nhân là chủ tử."

Điền Gia mắt lạnh nhìn chăm chăm nó, suy tính có nên hay không lột sạch lông của con chim chết tiệt này, nó rõ ràng chỉ là một con chim nhỏ nho, không nên nói mình là mỹ nhân, mỹ đại gia người, Điền Gia muốn rút lông chim.

Tiểu Anh vừa nhìn ánh mắt khát máu của Điền Gia, lập tức cười khan nhìn về Vân Thiên Vũ.

"Chủ tử, người thật xinh đẹp, thật là xinh đẹp a, Tiểu Anh lớn như vậy còn chưa bao giờ thấy qua mỹ nhân đẹp như vậy."

Vân Thiên Vũ đen mặt, trợn mắt nhìn Tiểu Anh một cái, nàng nếu nhớ không lầm, Tiểu Anh hình như vẫn luôn ở trong Phượng Linh Giới, nó

cũng chưa nhìn thấy con người, còn dám nói lớn như vậy chưa có thấy mỹ nhân đẹp như vậy.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 201: Mỹ Nhân Như Vẽ

Trong phòng, Vân Thiên Vũ tâm tình rất tốt, cho nên mặc kệ Tiểu Anh, nàng giơ tay lên sờ sờ mặt của mình, tay chạm vào chính là da thịt nhu thuận bóng loáng, sờ lên giống như trứng gà bóc vỏ trơn mềm, cảm giác không nói ra được.

Vân Thiên Vũ nghĩ đến trước dùng Ngọc Phu Đan, xem ra Ngọc Phu Đan quả thật lợi hại, hơn nữa lúc nàng dùng thấy rất rõ ràng, phía trên có đan văn, là thượng phẩm đan dược.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa thật nhanh nhìn cánh tay của mình, sau đó dùng cái tay còn lại kéo y phục, chỉ thấy vết sẹo nhọt nhọt đã hoàn toàn biến mất không thấy, những vết sẹo hồng hồng kia, hoàn toàn tróc ra, nàng bây giờ giống như được thay da đổi thịt.

Hơn nữa bởi vì phục dụng Ngọc Phu Đan, da vẻ dường như so với trước tốt hơn, vừa trắng trẻo vừa non mềm, Vân Thiên Vũ càng nghĩ càng cao hứng, lập tức nói với Họa Mi: "Đem gương đồng tới, ta xem một chút."

Kể từ khi chuyển kiếp tới nay, nàng còn không có chân chính xem qua dung mạo của mình đây, mặc dù trong đầu có một chút ấn tượng, cũng đều là xanh xao vàng vọt, giống như không biết bao nhiêu ngày chưa ăn cơm.

Nhưng kể từ nàng xuyên qua tới, người của Vĩnh Ninh Hậu phủ không dám trêu chọc nàng, hơn nữa lúc trước Tiêu Thiên Dịch tặng không ít dược liệu tới đây, nàng hảo hảo điều bổ thân thể, cho nên nàng bây giờ so với

trước kia có thịt hơn rất nhiều, hơn nữa hiện tại các vết sẹo trên mặt trên người đã biến mất, tin tưởng cũng sẽ không quá kém.

Trong phòng Họa Mi đáp một tiếng, cao hứng chạy qua một bên mang một gương đồng tới đây, sau đó hướng về phía Vân Thiên Vũ theo đi qua.

Vân Thiên Vũ nhìn về gương đồng, mặc dù có chút mơ hồ, nhưng vẫn như cũ có thể thấy rõ ràng nữ tử trong gương đồng, da thịt vô cùng mịn màng, bóng loáng như dương chi bạch ngọc, mày đen xinh đẹp, cong cong như nhành liễu diệp, dưới lông mi cong vút mâu quang phảng phất như suối trong veo, cộng thêm khí tức lạnh lẽo, làm cho người ta liếc mắt nhìn, giống như có hơi lạnh xông tới mặt, cả người không nói ra được sáng khoái.

Dưới đôi mắt trong trẻo hữu thần là chiếc mũi cao tinh tế, đôi môi đỏ thắm gợi cảm, cả khuôn mặt không nói ra được thanh lệ tinh xảo, hơn nữa thần sắc của nàng lạnh nhạt, cùng với tu luyện linh khí, cho nên cả người nhìn qua, mang theo một cỗ linh khí rung động lòng người, thật giống như hoa Phù Dung mới vừa nổi trên mặt nước.

Vân Thiên Vũ thấy thế ngẩn ngơ, nàng cho rằng đáng đáp sẽ không quá kém, bởi vì Họa Mi cùng đám người Tiểu Linh Đang khen quá mức khoa trương, cũng sẽ không đem một xấu xí nữ khen xinh đẹp đến như vậy.

Nhưng bây giờ thấy chân chính dung nhan, nàng thật đúng là có chút không thích ứng, so với kiếp trước của nàng, gương mặt này còn đẹp hơn rất nhiều.

Trong phòng, Họa Mi cùng Tiểu Linh Đang vô cùng phấn khởi mở miệng nói.

"Tiểu thư, ta nói không sai chứ, dáng vẻ của người thật là đẹp mắt, ta nghĩ thiên hạ này ít có nữ nhân nào có thể so sánh với dung mạo của tiểu

thư, hừ, hơn nữa tiểu thư để cho Tuyên vương điện hạ xem một chút, hần ban đầu mang tiểu thư để đối lấy nhị tiểu thư có bao nhiêu thua thiệt."

Họa Mi nghĩ tới đây cái, trong lòng hả giận không ít.

Một bên Tiểu Linh Đang cũng liền gật đầu: "Đúng vậy, Họa Mi người nói rất đúng, để cho đám người dám khi dễ Vân tỷ tỷ hối hận, còn có cũng nên để cho Ly thân vương gia nhìn một chút, để cho hần hối hận, lúc trước hần ghét bỏ gọi Vân tỷ tỷ xấu xí, hừ."

Điền Gia và Tiểu Anh liền tiếp gật đầu, bày tỏ rằng bọn nó đồng ý với những gì Họa Mi cùng Tiểu Linh Đang nói.

Vân Thiên Vũ nhìn mấy người trong phòng, cuối cùng nhàn nhạt cười ý bảo Họa Mi đem gương đồng cất đi.

Đợi đến Họa Mi dọn xong gương đồng đi tới, Vân Thiên Vũ không nhanh không chậm nói: "Về chuyện dung mạo của ta khôi phục như cũ, tạm thời chớ nói ra ngoài."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 202: Thiên Phú Nghịch Thiên

Vân Thiên Vũ dứt lời, khiến cho Họa Mi và Tiểu Linh Đang ngây ngẩn cả người, trăm miệng một lời hỏi: "Tại sao?"

Các nàng còn muốn nhìn thấy những người đó trợn mắt hốc mồm, đáng vẻ ghen hòng nhìn trôn trời nữa đấy, nhưng tại sao tiểu thư không để cho các nàng nói ra.

Vân Thiên Vũ nhìn Họa Mi cùng Tiểu Linh Đang, ý vị sâu xa nói.

"Trước mắt linh lực của ta vừa mới bắt đầu tu luyện, năng lực vẫn chưa cường đại, nếu để cho người khác biết ta đã khôi phục dung mạo, chỉ sợ sẽ gây thêm rắc rối. Hơn nữa trong triều bây giờ cũng đầy chuyện phong ba và kỳ quái, thái tử và Hoài vương, Tuyên vương càng đấu đá rất lợi hại, ta không muốn bị cuốn vào những thứ đấu tranh này, cho nên tốt nhất khiêm tốn cho thỏa đáng, tạm thời không nên để cho người khác biết ta đã khôi phục dung mạo."

Vân Thiên Vũ nói xong, Họa Mi cùng Tiểu Linh Đang cũng nghe không hiểu lắm, bất quá hai người cũng biết Vân Thiên Vũ nói có chút đạo lý.

Họa Mi suy nghĩ, nhan sắc của tiểu thư xinh đẹp đến như vậy, nếu để cho nhị tiểu thư biết, nàng ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp đối phó với tiểu thư, nhị tiểu thư vẫn luôn cho rằng nhan sắc của nàng ta rất đẹp, nhưng cuối

cùng ngay cả xách giày cho tiểu thư cũng không xứng, nhất định trong lòng nàng ta không thoải mái, đến lúc đó nhất định sẽ toan tính hại tiểu thư.

Cho nên tiểu thư không để cho nàng nói, nàng không nên nói.

Họa Mi tôn trọng gật đầu, một bên Tiểu Linh Đang cũng nghĩ như vậy, Vân tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, nếu như bị người nhìn thấy được, không chừng sẽ có người tranh nhau cưới tỷ ấy, đến lúc đó chẳng phải là rất phiền toái.

Huống chi nàng cũng muốn nhanh chóng thông báo ca ca, để cho ca ca rước Vân tỷ tỷ về nhà đi.

Tiểu Linh Đang nghĩ đến chỗ cao hứng, dùng sức gật đầu, đồng ý lời của Vân Thiên Vũ.

Cuối cùng ngay cả Điêu Gia và Tiểu Anh cũng gật đầu, được rồi, chủ tử không cho nói, bọn họ đừng nói.

Bất quá bọn nó có nói, người ta cũng không hiểu a.

Vân Thiên Vũ nhìn mọi người đồng ý lời của nàng, cuối cùng khẽ cười một cái, một nụ cười, cả gian phòng cũng sáng ngời rất nhiều, khiến cho mọi người trong phòng lần nữa kinh diễm.

Vân Thiên Vũ nhìn về Họa Mi cùng Tiểu Linh Đang phân phó nói: "Kể từ hôm nay, ta bế quan tu luyện linh lực, Họa Mi phụ trách đưa thức ăn cho ta, Tiểu Linh Đang phụ trách giữ cửa, Điêu Gia và Tiểu Anh, một ở cửa trước, một ở cửa sau, nhớ không có chuyện quan trọng, không nên quấy rầy ta, ta muốn chuyên tâm tu luyện linh lực."

Vân Thiên Vũ vừa nói, Họa Mi nhớ tới lúc trước mình vào phòng, thấy trên ngón tay của tiểu thư đã ngưng tụ ra màu đỏ linh khí.

Tiểu thư nàng tu luyện ra linh khí, thật tốt quá.

Họa Mi kích động cười nói: "Tiểu thư, ta lúc trước thấy trên ngón tay người ngừng tụ ra một cỗ linh khí nhàn nhạt màu đỏ, đó là Xích Linh Khí sao?"

Vân Thiên Vũ gật đầu một cái: "Ừ, trải qua cả đêm tìm hiểu, lúc trời gần sáng, ta đã có thể tu luyện ra linh khí màu đỏ, cho nên kế tiếp không nên để cho bất cứ chuyện gì quấy rầy ta, ta muốn chuyên tâm tu luyện tiếp."

"Được, được."

Họa Mi cao hứng nói, một bên Tiểu Linh Đang há to mồm, mặt kinh sợ nhìn Vân Thiên Vũ.

Họa Mi không hiểu, Tiểu Linh Đang lại hiểu, ban đầu nàng tu luyện ra linh khí, ước chừng dùng hai tháng, mới thành công, nhưng Vân tỷ tỷ vậy mà chỉ dùng một đêm liền tu luyện ra linh khí.

A a a, thiên phú này quá nghịch thiên, người như vậy nàng càng muốn cho ca ca lấy về nhà.

Tiểu Linh Đang càng nghĩ càng kích động, nhìn Vân Thiên Vũ mặt tràn đầy sùng bái nói: "Vân tỷ tỷ, người thật lợi hại, thiên phú của người thật quá nghịch thiên, thế nhưng chỉ dùng một đêm liền tu luyện ra linh khí, ta ban đầu phải dùng hai tháng mới tu luyện ra linh khí đó."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 203: Cam Linh Đình Phong

Họa Mi vừa nghe Tiểu Linh Đang nói, càng vui vẻ hơn, trên mặt tràn đầy tự hào cùng kiêu ngạo, nàng nhìn Tiểu Linh Đang kiêu ngạo nói: "Tiểu thư nhà ta người có thể so sánh sao?"

Lời này nếu như đối thành người khác nghe khẳng định tức giận, bất quá Tiểu Linh Đang luôn luôn không có tâm tư gì, cho nên nghe Họa Mi nói, ngược lại dùng sức gật đầu: "Ừ, ta biết, Vân tỷ tỷ so với ta lợi hại hơn."

Họa Mi cười híp mắt đưa tay vỗ vai Tiểu Linh Đang, đối với Tiểu Linh Đang càng yêu thích hơn.

Nàng nhìn về Tiểu Linh Đang và Điều Gia còn có Tiểu Anh nói: "Tốt lắm, nếu tiểu thư muốn tu luyện, chúng ta theo nhiệm vụ đã được phân công, tất cả đều đi ra ngoài đi."

"Được." Tiểu Linh Đang thật nhanh gật đầu, Điều Gia cùng Tiểu Anh cũng dùng sức gật đầu, sau đó hai người một chồn một chim cùng Vân Thiên Vũ chào hỏi, nhanh chóng đi ra khỏi gian phòng.

Họa Mi lập tức đi trước phòng bếp làm một chút thức ăn để cho Vân Thiên Vũ.

Tiểu Linh Đang trông chừng viện môn, không để cho bất luận kẻ nào đi vào.

Điêu Gia cùng Tiểu Anh phụ trách gian phòng của Vân Thiên Vũ gian, trong lúc nhất thời, cả Tử Trúc Hiên rơi vào yên lặng.

Vân Thiên Vũ ăn một chút, liền tiến vào tu luyện linh lực.

Thời gian từ từ trôi qua, một ngày, hai ngày, ba ngày. . . .

Mười ngày nháy mắt đã qua, trong mười ngày này, Vân Thiên Vũ vẫn không có bước ra khỏi gian phòng của mình nửa bước, cuộc sống ăn uống hàng ngày của nàng, hết thảy đều do Họa Mi chiếu cố, mỗi lần Họa Mi cũng lặng lẽ đi vào, chăm sóc cho nàng ăn cơm, tắm rửa thay quần áo, ngoại trừ ăn và tắm rửa thay quần áo ra, Vân Thiên Vũ ngay cả ngủ cũng không ngủ, toàn lực si mê với tu luyện linh lực.

Bởi vì như thế, cho nên mười ngày cơ hồ là nháy mắt đã trôi qua.

Mà nàng cũng từ Xích Linh thấp cấp, một đường chạy thẳng tới Cam Linh, khi thấy đến Cam Linh đỉnh phong, nàng còn muốn cố gắng đột phá lên Hoàng Linh.

Bất quá càng tu luyện về sau, Vân Thiên Vũ càng cảm thấy vô cùng khó khăn, có chút cảm giác lực bất tòng tâm.

Nàng biết nguyên nhân bởi vì trong không khí có ít linh lực, nàng tu luyện tương đối vất vả.

Lúc này nàng rất cục hiểu tại sao Tiêu Cửu Uyên phải ở trong sơn bầy Tụ Linh Trận, nếu như không có tụ linh đại trận, cho dù thiên phú của mình nghịch thiên, nếu muốn xông lên Tử Linh, cũng hết sức khó khăn.

Nhưng những thứ này đều nói sau, trước mắt nàng chỉ muốn từng bước từng bước tiến tới.

Vốn dĩ Vân Thiên Vũ thấy linh lực của nàng đã đến Cam Linh đỉnh phong, suy nghĩ có nên hay không mượn đan dược, nhanh chóng xông phá Cam Linh đỉnh phong, đến Hoàng Linh.

Nhưng Họa Mi lại mang tới một tin, cắt đứt nàng tu luyện.

Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên phái Bạch Diệu đưa cho nàng một viên thuốc, đồng thời còn mang đến một lời nhắn.

Vân Thiên Vũ chỉ đành phải ngưng tu luyện, tu vi linh lực của cũng tạm thời dừng ở Cam Linh đỉnh phong, bây giờ tu vi linh lực của nàng và nhị tiểu thư Vĩnh Ninh Hậ phủ Vân Thiên Tuyết ngang nhau, đều ở Cam Linh đỉnh phong.

Chẳng qua là Vân Thiên Tuyết người ta từ nhỏ tu luyện linh lực, mới tu luyện đến Cam Linh đỉnh phong, mà nàng chỉ dùng mười ngày, liền đạt tới Cam Linh đỉnh phong, nếu như chuyện này để cho Vân Thiên Tuyết biết, chỉ sợ không phải tức giận đến hộc máu mà chết không thể.

Trong phòng, Họa Mi hầu hạ Vân Thiên Vũ xuống giường, giúp nàng sửa sang y phục, chải lại tóc.

Vân Thiên Vũ lấy một cái khăn che mặt màu trắng mang theo, dẫn Họa Mi một đường ra khỏi gian phòng.

Vừa đi ra, cả người cảm thấy giống như được thoát thai hoá cốt, ngũ quan nhạy bén dị thường, nàng ngưng thần, có thể rõ ràng cảm nhận được tất cả trong không khí xung quanh nàng. Hơn nữa bởi vì tu luyện linh lực, cả người nàng có vẻ linh động dị thường, mặc dù che mặt, cũng làm cho người có thể dễ dàng cảm nhận được linh khí trên người nàng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 204: Thề Bảo Vệ Trận Địa

Ngoài phòng, Bạch Diệu ngơ ngác nhìn Vân Thiên Vũ, thật lâu không có phản ứng.

Vân tiểu thư đã từng gặp qua, nhưng bây giờ so với trước kia linh động hơn rất nhiều, xem ra nàng đã tu luyện linh khí, cho nên cả người mới có thể có dáng vẻ cùng người khác bất đồng như vậy.

Một người tu luyện linh lực, khí tức trên người, tứ chi người bình thường linh động hơn rất nhiều, mà linh mạch trên người Vân tiểu thư thiên phú hơn so với người bình thường, cho nên linh khí trên người nàng, người bình thường muốn học cũng học không được.

Bạch Diệu suy nghĩ cung kính dâng lọ đan dược trong tay, nghiêm túc nói: "Vân tiểu thư, đây là Sinh Phu Đan vương gia để cho thuộc hạ đưa tới, đan dược này có thể chữa trị vết sẹo trên mặt Vân tiểu thư, vương gia đặc biệt cho thuộc hạ đưa tới để cho Vân tiểu thư dùng."

Vân Thiên Vũ nhíu mày, con người âm u, thân nhiên nói: "Vương gia nhà người ngược lại có lòng."

Câu nói bóng gió, Bạch Diệu không nói thêm gì, cũng không phải bởi vì Vân Thiên Vũ có thể trở thành vương phi của Ly thân vương phủ, mà là bởi vì Vân Thiên Vũ có thiên phú cực cao, người như vậy, ngày sau nhất định sẽ là cường giả, hôm nay mình nếu như không để cho nàng thoải mái, ngày sau nàng liền tuyệt đối sẽ không để cho hân vui vẻ.

Bạch Diệu suy nghĩ lại trầm ổn nói: "Vân tiểu thư, vương gia nói, ngày mai chính là ngày mừng thọ của lão thái quân của Tưởng quốc công phủ, Vân tiểu thư nên đi ra ngoài một chút mới phải."

Bạch Diệu dứt lời, con người Vân Thiên Vũ tối lại, nàng biết lời này của Tiêu Cửu Uyên có ý là không để cho nàng vẫn đợi ở Vĩnh Ninh Hộ phủ, nàng bất động, hung thủ phía sau không có biện pháp động thủ, hẳn liền không có biện pháp bắt được người đó.

Ngày mai mừng thọ lão thái quân Tưởng quốc công phủ là một cơ hội.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ một chút, cảm giác mình nên vì Tiêu Cửu Uyên làm chút gì đó, bất kể như thế nào, nàng mang danh Ly thân vương phi của Tiêu Cửu Uyên, tạm thời nó sẽ bảo vệ nàng bình an là sự thật, hơn nữa đây là điều kiện giữa hai người bọn họ liên thủ.

Hiện tại nàng lấy được lấy được thứ nàng cần, tự nhiên phải thực hiện lời hứa.

"Được, người trở về nói với vương gia, ngày mai ta sẽ đi tới Tưởng quốc công phủ một chuyến."

Nàng bây giờ cũng không hoàn toàn sợ hãi kẻ sau màn kia, bất kể người nọ có bao nhiêu năng lực, nàng đã không phải là Vân Thiên Vũ trước kia cho người khi dễ, hơn nữa, chỉ nói Tiểu Linh Đang cùng Điều Gia bên cạnh nàng, người bình thường đã không phải là đối thủ của các nàng, mà nàng cũng đã đạt tới Cam Linh đỉnh phong, chớ đừng nói đến nàng tiếp nhận Thần Y Truyền Thừa và Vạn Độc Cổ Phương.

Trước kia nàng thường luyện tập độc thuật, đối với người có linh lực không có tác dụng, nhưng trong Vạn Độc Cổ Phương có không ít độc phương, có tác dụng đối với người có linh lực.

Vân Thiên Vũ khẽ nở nụ cười, quanh thân đều tỏa ra ánh sáng tự tin, cả người không nói ra được lạnh lùng cao quý.

Nàng bảo Họa Mi nhận lấy Sinh Phu Đan trong tay Bạch Diệu.

Họa Mi đáp ứng, hung hăng đưa tay nhận lấy Sinh Phu Đan trong tay Bạch Diệu, nghĩ đến Tiêu Cửu Uyên bắt nạt tiểu thư nhà mình, nàng liền nhìn Bạch Diệu không vừa mắt, hừ, tiểu thư nhà mình hiện tại rất đẹp, căn bản không cần Tiêu Cửu Uyên giả bộ hảo tâm.

Họa Mi nhận lấy Sinh Phu Đan, nhìn chăm chăm Bạch Diệu không vui nói: "Tốt lắm, hiện tại người đồ đã đưa, lời cần truyền cũng đã nói, có thể đi, chúng ta nơi này không hoan nghênh người."

Họa Mi nói với Tiểu Linh Đang sau lưng Bạch Diệu: "Tiểu Linh Đang, người mau tiến hă đi đi."

Tiểu Linh Đang vừa cắn quả tử vừa gật đầu: "Được."

Nàng quay đầu tức giận trợn mắt nhìn Bạch Diệu một cái: "Đi nhanh đi."

Nàng không thích người của Tiêu Cửu Uyên, bọn họ sẽ là người giành tấu tử với nàng, nàng muốn giúp ca ca bảo vệ trận địa.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 205: Con Chim Đáng Chết, Giết Chết Người

Bạch Diệu bất đắc dĩ nhìn Họa Mi và Tiểu Linh Đang, hẳn tất nhiên biết vì sao Họa Mi và Tiểu Linh Đang đối xử với hắn như vậy, còn không phải là bởi vì vương gia đối xử không tốt với Vân Thiên Vũ hay sao.

Bạch Diệu đột nhiên nghĩ đến vấn đề, nếu như sau này vương gia thích Vân tiểu thư, bây giờ hắn đối xử với Vân tiểu thư như vậy, Vân tiểu thư sẽ thích vương gia sao? Sẽ gả cho hắn sao?

Nghĩ như thế, Bạch Diệu mặt đầy hắc tuyến, hắn cảm giác cần phải nhanh chóng trở về nói với vương gia một chút, đợi Vân tiểu thư khá hơn một chút, cẩn thận lại nếu không sau này lại nếm mùi đau khổ.

Bạch Diệu suy nghĩ cùng Vân Thiên Vũ nói lời từ biệt, xoay người hướng Tử Trúc Hiên đi ra ngoài.

Lúc này sắc trời đã tối, Vân Thiên Vũ ý bảo Họa Mi đi chuẩn bị một ít thức ăn đồ vào phòng khách, nàng cúi bụng rồi.

Họa Mi nghe lập tức đáp ứng đi chuẩn bị thức ăn, chẳng qua đi được hai bước nhớ tới Sinh Phu Đan còn ở trong tay, xoay người đem Sinh Phu Đan giao cho Vân Thiên Vũ, sau đó mới đi chuẩn bị thức ăn.

Vân Thiên Vũ cầm Sinh Phu Đan mang theo Điêu Gia và Tiểu Anh một đường đi vào phòng.

Trên đường, Điêu Gia không quên nói xấu Tiêu Cửu Uyên: “Chủ tử, nam nhân xấu xa ghê tởm đó chê chủ tử xấu xí, cho nên mới phải đưa Sinh Phu Đan tới, hẳn đang cười nhạo chủ tử.”

Một bên Tiểu Anh dùng hết sức gật đầu phối hợp: “Bại hoại bại hoại, chủ tử là đệ nhất thiên hạ mỹ nhân, Tiểu Anh là thiên hạ đệ nhị mỹ nhân, ta có lông vũ xinh đẹp, giọng nói dễ nghe nhất...”

Tiểu Anh tự luyện không quên thừa cơ tự luyện một cái.

Điêu Gia mặt lập tức tối, con phá điều này thật là khi không có chuyện gì liền tự luyện một cái, không tự luyện sẽ chết sao?

Điêu Gia mắt lạnh tà ngễ nhìn Tiểu Anh, Tiểu Anh lập tức im lặng, ai kêu khí thế nó không bằng người.

Con chồn chết tiệt này cùng nam nhân xấu xa kia đều đáng ghét.

Tiểu Anh ở trong lòng tức giận mảng, Điêu Gia không để ý tới nó, lại quay đầu nhìn về Vân Thiên Vũ lên án mạnh mẽ hành động của Tiêu Cửu Uyên, tóm lại nó rất khó chịu với nam nhân kia.

”Chủ tử, nam nhân trong thiên hạ này còn nhiều mà, người ngàn vạn lần không nên bị nhan sắc của tên kia mê hoặc, dung mạo bề ngoài của hắn tuy khá hơn một chút, nhưng tâm địa quá xấu, chẳng những đối với chủ tử không tốt, hắn đối với Điêu Gia cũng không tốt, hắn còn muốn ăn Điêu Gia.”

Nói xong lời cuối cùng Điêu Gia vô cùng tức giận, sớm muộn có một ngày, nó sẽ trả thù, Điêu Gia có thể thề với trời.

Một bên Tiểu Anh nghe được Điêu Gia bằng mọi cách cũng ghét bỏ dung mạo của nó không bằng người, vậy mà ca ngợi một người khác, Tiểu

Anh để ý bản thân không chịu nổi, cho nên kháng nghị kêu lên: “Tiểu Anh mới là thiên hạ đệ nhị mỹ nhân, Tiểu Anh là đệ nhị mỹ nhân.”

Điền Gia bây giờ không chịu nổi, thân thể nhảy dựng lên, bóp lấy cổ của Tiểu Anh, sau đó đem nàng(Tiểu Anh) đặt trên mặt đất, hung tàn vô cùng nói: “Chết điếu, có phải muốn chết hay không.”

Một chồn một chim lần nữa đấu đá, mà chủ tử của chúng làm như không nhìn thấy, cầm lấy Sinh Phu Đan, một đường đi vào phòng khách.

Vân Thiên Vũ cầm Sinh Phu Đan, suy nghĩ đây có phải là đan dược mà Tiêu Thiên Dịch ở phòng đấu giá Huyền Thiên mua được, sau đó bị Tiêu Cửu Uyên lấy đi, nàng đối với Tiêu Cửu Uyên hiểu rõ, hẳn chắc sẽ không chiếm tiện nghi của người khác, cho nên hẳn nhất định sẽ thanh toán bạc.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ thay đổi, không nghĩ tới đan dược này, cuối cùng lại đến trong tay của nàng.

Vân Thiên Vũ không nhịn được buồn cười, nếu như mặt của nàng không được điều trị, bây giờ có thể sử dụng nó, nhưng bây giờ mặt của nàng đã khôi phục, nàng đã không cần đan dược này.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ nhập thần, ngoài cửa, Họa Mi cùng Tiểu Linh Đang, một người bưng một cái khay đi vào, Vân Thiên Vũ thuận tay đem Sinh Phu Đan đưa cho Họa Mi.

”Họa Mi, Sinh Phu Đan này ta không cần, cho người dùng đi.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngự Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 206: Mê Hồn Đan Và Linh Lôi Tử

Họa Mi gần đây bởi vì được ăn ngon, dáng dấp tròn trịa trơn bóng, chẳng qua màu da hơi có chút tối, nếu như ăn vào Sinh Phu Đan, da vẻ sẽ tốt hơn rất nhiều.

Cô nương nhà nào chẳng muốn xinh đẹp.

Vân Thiên Vũ tính toán chờ đến khi năng lực của nàng mạnh mẽ lên, chọn lựa cho Họa Mi một người, để cho nàng nửa đời sau sẽ được hạnh phúc.

Vân Thiên Vũ đang ở trong lòng tính toán, Họa Mi lại bị Vân Thiên Vũ làm cho cả kinh.

Nàng biết viên Sinh Phu Đan này tốn đến tám vạn lượng, tiểu thư vừa ra tay liền đem Sinh Phu Đan tám vạn lượng cho nàng, như vậy được không?

"Tiểu thư, ta không muốn."

Họa Mi quả quyết lắc đầu, đây là Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên đưa cho tiểu thư, nếu như để cho Ly thân vương gia biết nàng dùng Sinh Phu Đan, hắn còn không bóp chết nàng a.

Huống chi vật này quá quý trọng, nàng một tiểu nha hoàn, cũng không phúc khí dùng cái này.

Vân Thiên Vũ nhú mày, trực tiếp ném lọ đan dược vào trong tay Họa Mi: "Cho người thì người dùng đi, cô nương nhà nào chẳng muốn xinh đẹp chứ."

Sau này có thể tìm một mối hôn sự tốt, nam nhân đều là động vật thị giác, Tiêu Cửu Uyên không phải là ví dụ sao, vẫn gọi nàng là nữ nhân xấu xí, không cũng là bởi vì gương mặt của nàng bị phá hủy sao?

Mặc dù nàng rất khinh bỉ loại hành vi này của hắn, nhưng không có biện pháp thay đổi chuyện này.

Vân Thiên Vũ nhìn Họa Mi, Họa Mi cầm lọ đan dược, gương mặt chần chờ không ngừng, cho đến khi Vân Thiên Vũ nhìn chăm chăm nàng, nàng mới cẩn thận lấy đan dược trong lọ đổ ra, nuốt vào.

Trogn phòng khách, tất cả đều nhìn chăm chăm nàng, cũng làm cho Họa Mi xấu hổ vô cùng.

Sinh Phu Đan không hổ là Sinh Phu Đan, Họa Mi ăn vào đi chỉ trong chốc lát, màu da liền bắt đầu từ từ trở nên trắng hồng, hơn nữa hết sức bóng loáng, ánh mắt cũng có vẻ đặc biệt có tinh thần, cả người có một loại cảm giác tỏa sáng.

Tiểu Linh Đang than thở gật đầu: "Họa Mi, người xinh đẹp hơn rất nhiều."

Điêu Gia cùng Tiểu Anh gật đầu liên tục, Tiểu Anh thừa cơ nói: "Người bây giờ chỉ kém hơn Tiểu Anh một chút nữa."

Bên trong phòng khách mọi người đen mặt lại, đồng thời trợn mắt nhìn Tiểu Anh một cái.

Nó lập tức an phận.

Trong phòng một mảnh ấm áp, Vân Thiên Vũ vừa ăn, vừa nói: "Như thế này ta phải đi ra ngoài một chuyến."

Họa Mi lập tức quan tâm hỏi: "Tiểu thư, trời chiều rồi, người ra ngoài làm cái gì?"

"Ta đi ra ngoài có chuyện, người phụ trách trông coi viện, Tiểu Linh Đang cùng Điều Gia theo ta ra ngoài một chuyến, người không muốn lo lắng."

Họa Mi biết Tiểu Linh Đang cùng Điều Gia rất lợi hại, cho nên rất yên tâm, bất quá vẫn như cũ không quên dặn dò: "Tiểu thư, người cẩn thận một chút."

"Ta biết."

Vân Thiên Vũ sở dĩ muốn đi ra ngoài, bởi vì nàng nhớ tới bản thân một phen tiền cũng không có, như vậy sao được, các nàng bao nhiêu người ăn mặc đều phải cần tiền.

Nhưng bây giờ nàng không lo lắng chuyện tiền bạc, trong không gian có không ít đan dược, nàng tính toán lấy một ít đan dược đến phòng đấu giá Huyền Thiên một chuyến, dùng đan dược đổi chút bạc, mặc khác nàng tính toán đến dược phòng mua một vài loại dược liệu, điều chế vài loại độc dược dùng để phòng thân.

Trong Vạn Độc Cổ Phương có không ít độc dược là nhắm vào người có linh lực.

Nhưng mà bây giờ nàng chỉ có thể luyện chế một ít độc dược đơn giản, bởi vì độc dược lợi hại khác không có biện pháp luyện chế, dược liệu quá trân quý, dược phòng bình thường không thể mua được.

Mặc dù độc dược bình thường không thể giết chết cường giả linh lực, nhưng lại có thể đả thương người có linh lực, để cho bọn họ trong thời gian ngắn mất khống chế, để cho nàng có cơ hội.

Nàng hoàn toàn không cần lo lắng mình sẽ bị bắt.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa thuận tay từ trong tay áo lấy ra hai viên thuốc đưa tới Họa Mi.

"Đây là Mê Hồn Đan, còn viên này là Linh Lôi Tử, người chỉ cần ném ra, liền có thể nổ tung, coi như người có linh lực cũng sẽ bị thương, người giữ ở bên người hộ thân."

Tìm kiếm với từ khoá:

Hôm qua, 22:32 LaOngDao142 Thành viên cấp 2 Ngày tham gia: 30.04.2018, 22:02

Bài viết: 74

Được thanks: 215 lần

Điểm: 10.92

Re: [Xuyên không] Thú phi thiên hạ: Thần y đại tiểu thư - Ngự Tiểu Đồng - Điểm: 10 OFFLINE sinh nhật diễn đàn ở HÀ NỘI - ĐÀ NẴNG - TP.HCM (Đến là có QUÀ TO) Editor: LaOngDao142

Chương 207: Bán đấu giá đan dược

Họa Mi không biết võ công, lại không có linh lực.

Vân Thiên Vũ lo lắng kẻ chủ mưu sẽ đánh chú ý tới Họa Mi, cho nên mới phải cho nàng hai viên đan dược phòng thân.

Đợi đến khi nàng có thể luyện chế độc dược, sẽ để lại một chút trên người của nàng.

Tóm lại nàng nhất định phải bảo vệ Họa Mi thật tốt, không để cho nàng bị người khác tổn thương.

Họa Mi trong lòng ấm áp, tiểu thư đối với nàng thật là tốt, nàng cảm thấy tiểu thư như là tỷ tỷ của nàng vậy.

Tiểu thư như vậy, nàng thật thích a.

Họa Mi hốc mắt nóng hổi, đưa tay nhận lấy đan dược trong tay Vân Thiên Vũ, để vào trong ngực.

Lúc này, Vân Thiên Vũ đã ăn xong, đứng lên đi ra ngoài, thấy Tiểu Linh Đang vẫn còn cùng Điều Gia giành đồ ăn.

Vân Thiên Vũ mở miệng: "Tiểu Linh Đang, đi theo ta một lát, ta muốn giúp người dịch dung, chúng ta cần đi ra ngoài."

Tiểu Linh Đang vừa nghe, vội vàng nhét trái cây vào trong ống tay áo, lại thừa cơ đoạt một đùi gà ở trong tay, Điều Gia cũng nhanh chóng bắt một đùi gà ở trong tay, đi theo Vân Thiên Vũ đi ra ngoài.

Tiểu Anh vội vàng phi thân đuổi theo.

Đoàn người đi ra bên ngoài, trước mặt Vân Thiên Vũ không nhận được than thở, tại sao người ở bên cạnh nàng, tất cả đều tham ăn a, phải nuôi từng này người phải tốn không ít tiền, Tiểu Linh Đang một người có thể ăn so với ba đại nam nhân, hơn nữa còn có con chồn nhỏ này.

Lúc trước nàng có nghe Họa Mi nói qua, người phòng bếp bên kia cũng nói.

Nàng nếu không đưa thêm tiền, đoán chừng sẽ có người nói xấu sau lưng.

Nàng cũng không muốn vì những chuyện như vậy mà rước lấy phiền toái, cho nên tiền rất quan trọng.

Đoàn người Vân Thiên Vũ vào phòng, Vân Thiên Vũ lấy hai bộ dịch dung gì đó ra ngoài, giúp Tiểu Linh Đang thay đổi y phục, Tiểu Linh Đang liền trở thành một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, áo xanh mực phát, da hơi ngăm đen, còn tăng thêm hầu kết, thay đổi mùi hương trên người.

Tóm lại đợi đến khi Vân Thiên Vũ giúp Tiểu Linh Đang thay đổi y phục xong, nàng ấy như một thiếu niên thật sự, đúng rồi, ngay cả cổ họng cũng có hầu kết, bởi vì nàng sử dụng đan dược thay đổi cổ họng.

Hiện tại ngay cả Họa Mi cũng nhận thức không ra Tiểu Linh Đang là ai, coi như tận mắt nhìn thấy Tiểu Linh Đang ở trước mặt nàng dịch dung, Họa Mi còn không dám nhận thức.

Tiểu Linh Đang ngược lại cảm thấy chơi thật vui, không nhịn được cười lên, nàng cười một tiếng, giống như tiếng cười trong sáng của thiếu niên.

Vân Thiên Vũ cũng không có ở trên mặt vẽ cái gì, bởi vì bây giờ coi như đứng ở trước mặt người khác trước, người khác cũng sẽ không nhận ra nàng, cho nên nàng không có giả trang ở trên mặt, chỉ mặc áo choàng màu tím, trên áo choàng có một tầng sa mỏng màu tím khói rũ xuống, mơ hồ có thể thấy được bên trong, nhưng lại không thể nhìn thấy rõ vẻ mặt của người nọ.

Vân Thiên Vũ dịch dung thỏa đáng, ý bảo Họa Mi ở lại Tử Trúc Hiên chờ các nàng, còn nàng và Tiểu Linh Đang hai người mang theo Điều Gia lạng lẽ từ hậu viện Vĩnh Ninh Hậu phủ nhảy ra ngoài, về phần Tiểu Anh đã ở trong không gian giới.

Hai người một chồn ra khỏi Vĩnh Ninh Hậu phủ, một đường đi thẳng tới phòng đấu giá Huyền Thiên.

Nhưng đi được một đoạn, Vân Thiên Vũ dừng bước, nàng nhớ Vĩnh Ninh Hậu phủ cách phòng đấu giá Huyền Thiên đoạn đường rất xa, các nàng đi như vậy tới khi nào, quan trọng nhất chính là các nàng không biết đường, tuy biết đại khái vị trí, nhưng không biết vị trí cụ thể.

Nhưng nàng lại không muốn dùng xe ngựa Vĩnh Ninh Hậu phủ, để tránh rắc rối phiền toái không cần thiết.

Tiểu Linh Đang nhìn Vân Thiên Vũ thần sắc hay thay đổi, quan tâm hỏi: "Vân tỷ tỷ, người làm sao vậy?"

Vân Thiên Vũ đã có chủ ý, nàng nhớ phía sau Vĩnh Ninh Hậu phủ đi qua hai con đường có một nơi cho thuê xe ngựa, các nàng đi đến đó thuê một chiếc xe ngựa tốt lắm.

"Chúng ta đi thuê một chiếc xe ngựa."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 207: Bán Đấu Giá Đan Dược

Họa Mi không biết võ công, lại không có linh lực.

Vân Thiên Vũ lo lắng kẻ chủ mưu sẽ đánh chú ý tới Họa Mi, cho nên mới phải cho nàng hai viên đan dược phòng thân.

Đợi đến khi nàng có thể luyện chế độc dược, sẽ để lại một chút trên người của nàng.

Tóm lại nàng nhất định phải bảo vệ Họa Mi thật tốt, không để cho nàng bị người khác tổn thương.

Họa Mi trong lòng ấm áp, tiểu thư đối với nàng thật là tốt, nàng cảm thấy tiểu thư như là tỷ tỷ của nàng vậy.

Tiểu thư như vậy, nàng thật thích a.

Họa Mi hốc mắt nóng hổi, đưa tay nhận lấy đan dược trong tay Vân Thiên Vũ, để vào trong ngực.

Lúc này, Vân Thiên Vũ đã ăn xong, đứng lên đi ra ngoài, thấy Tiểu Linh Đang vẫn còn cùng Điều Gia giành đồ ăn.

Vân Thiên Vũ mở miệng: "Tiểu Linh Đang, đi theo ta một lát, ta muốn giúp người dịch dung, chúng ta cần đi ra ngoài."

Tiểu Linh Đang vừa nghe, vội vàng nhét trái cây vào trong ống tay áo, lại thừa cơ đoạt một đùi gà ở trong tay, Điều Gia cũng nhanh chóng bắt một đùi gà ở trong tay, đi theo Vân Thiên Vũ đi ra ngoài.

Tiểu Anh vội vàng phi thân đuổi theo.

Đoàn người đi ra bên ngoài, trước mặt Vân Thiên Vũ không nhận được than thở, tại sao người ở bên cạnh nàng, tất cả đều tham ăn a, phải nuôi từng này người phải tốn không ít tiền, Tiểu Linh Đang một người có thể ăn so với ba đại nam nhân, hơn nữa còn có con chồn nhỏ này.

Lúc trước nàng có nghe Họa Mi nói qua, người phòng bếp bên kia cũng nói.

Nàng nếu không đưa thêm tiền, đoán chừng sẽ có người nói xấu sau lưng.

Nàng cũng không muốn vì những chuyện như vậy mà rước lấy phiền toái, cho nên tiền rất quan trọng.

Đoàn người Vân Thiên Vũ vào phòng, Vân Thiên Vũ lấy hai bộ dịch dung gì đó ra ngoài, giúp Tiểu Linh Đang thay đổi y phục, Tiểu Linh Đang liền trở thành một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, áo xanh mực phát, da hơi ngăm đen, còn tăng thêm hầu kết, thay đổi mùi hương trên người.

Tóm lại đợi đến khi Vân Thiên Vũ giúp Tiểu Linh Đang thay đổi y phục xong, nàng ấy như một thiếu niên thật sự, đúng rồi, ngay cả cổ họng cũng có hầu kết, bởi vì nàng sử dụng đan dược thay đổi cổ họng.

Hiện tại ngay cả Họa Mi cũng nhận thức không ra Tiểu Linh Đang là ai, coi như tận mắt nhìn thấy Tiểu Linh Đang ở trước mặt nàng dịch dung, Họa Mi còn không dám nhận thức.

Tiểu Linh Đang ngược lại cảm thấy chơi thật vui, không nhịn được cười lên, nàng cười một tiếng, giống như tiếng cười trong sáng của thiếu niên.

Vân Thiên Vũ cũng không có ở trên mặt vẽ cái gì, bởi vì bây giờ coi như đứng ở trước mặt người khác trước, người khác cũng sẽ không nhận ra nàng, cho nên nàng không có giả trang ở trên mặt, chỉ mặc áo choàng màu tím, trên áo choàng có một tầng sa mỏng màu tím khói rũ xuống, mơ hồ có thể thấy được bên trong, nhưng lại không thể nhìn thấy rõ vẻ mặt của người nọ.

Vân Thiên Vũ dịch dung thỏa đáng, ý bảo Họa Mi ở lại Tử Trúc Hiên chờ các nàng, còn nàng và Tiểu Linh Đang hai người mang theo Điều Gia lặng lẽ từ hậu viện Vĩnh Ninh Hậu phủ nhảy ra ngoài, về phần Tiểu Anh đã ở trong không gian giới.

Hai người một chồn ra khỏi Vĩnh Ninh Hậu phủ, một đường đi thẳng tới phòng đấu giá Huyền Thiên.

Nhưng đi được một đoạn, Vân Thiên Vũ dừng bước, nàng nhớ Vĩnh Ninh Hậu phủ cách phòng đấu giá Huyền Thiên đoạn đường rất xa, các nàng đi như vậy tới khi nào, quan trọng nhất chính là các nàng không biết đường, tuy biết đại khái vị trí, nhưng không biết vị trí cụ thể.

Nhưng nàng lại không muốn dùng xe ngựa Vĩnh Ninh Hậu phủ, để tránh rắc rối phiền toái không cần thiết.

Tiểu Linh Đang nhìn Vân Thiên Vũ thần sắc hay thay đổi, quan tâm hỏi: "Vân tỷ tỷ, người làm sao vậy?"

Vân Thiên Vũ đã có chủ ý, nàng nhớ phía sau Vĩnh Ninh Hậu phủ đi qua hai con đường có một nơi cho thuê xe ngựa, các nàng đi đến đó thuê một chiếc xe ngựa tốt lắm.

"Chúng ta đi thuê một chiếc xe ngựa."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 208: Vô Tình Gặp Gỡ Thái Tử

Vân Thiên Vũ mang theo Tiểu Linh Đang và Điều Gia đi qua hai con đường, tìm được một chỗ mượn xe ngựa, sau đó thuê một chiếc xe ngựa.

Xe ngựa thuận lợi một đường chạy thẳng tới phòng đấu giá Huyền Thiên.

Phòng đấu giá Huyền Thiên có vị trí tương đối phồn hoa ở kinh đô Đông Ly quốc, lúc này bóng đêm dày đặc, trên đường rất nhiều tiểu thương bán hàng đang mời khách, người đi đường thỉnh thoảng chọn đồ, cả bóng đêm có vẻ náo nhiệt mà bận rộn.

Vân Thiên Vũ nghiêng người tựa vào vách ở trên xe ngựa, cũng không để ý tới cảnh tượng bên ngoài náo nhiệt, mà là tính toán vào phòng đấu giá Huyền Thiên như thế nào, nên bán đan dược gì, những đan dược đối với nàng mà nói không cần đến.

Đan dược không cần thiết trước đem nó lấy ra bán.

Vân Thiên Vũ đối với phía ngoài náo nhiệt không có hứng thú, Tiểu Anh trong Phượng Linh Giới lại hết sức cảm thấy hứng thú, thỉnh thoảng kêu: "Chủ tử, ta muốn ra ngoài, ta muốn ra ngoài."

Vân Thiên Vũ nghe được nàng luôn luôn ở trong thân thể của nàng la hét, có chút phiền, liền dụng ý mở Phượng Linh Giới ra.

Tiểu Anh bay ra, lúc nó nhìn thấy cảnh náo nhiệt như thế, sớm bay ra ngoài xem rồi.

Tiểu Linh Đang cùng Điêu Gia cũng không an phận vén rèm ra nhìn quanh bên ngoài.

Vân Thiên Vũ nhìn mọi người ở bên cạnh, hết sức im lặng suy nghĩ, nàng thế nào có một loại cảm giác mang theo một đám hài tử đi ra ngoài a.

Xe ngựa một đường vững vàng đi đến trước cửa phòng đấu giá Huyền Thiên.

Phòng đấu giá Huyền Thiên Vân Thiên Vũ từng đi tới, cho nên hết sức quen thuộc, nàng cùng Tiểu Linh Đang xuống xe ngựa, phân phó Điêu Gia cùng Tiểu Anh lưu ở bên ngoài.

Nàng chính là phòng ngựa gặp người của phòng đấu giá Huyền Thiên, bởi vì những người đó đã từng nhìn thấy Điêu Gia, bây giờ thấy Điêu Gia liền sẽ nghĩ tới nàng.

Nàng không muốn tiết lộ thân phận của mình, cho nên để Điêu Gia và Tiểu Anh lưu ở bên ngoài, còn nàng và Tiểu Linh Đang đi vào trong.

Bên trong phòng đấu giá Huyền Thiên không có người, hết sức vắng lạnh.

Không giống không khí náo nhiệt như ngày bán đấu giá, không có người nào tới đây, nếu như có người, phần lớn cũng là gửi bán đồ.

Bên trong đại sảnh, có người thấy Vân Thiên Vũ tới đây, vội vàng nghênh tới đây chào hỏi.

"Vị khách nhân này, có gì cần ta giúp người làm sao?"

Vân Thiên Vũ đề thấp giọng, chậm rãi mở miệng: "Các người nơi này thu mua đan dược sao?"

"Thu mua đan dược?" Hỏa Kế ngây ngẩn cả người, bởi vì người bình thường đều là gửi bán, mà không phải hỏi bọn hắn có thu hay không cấu, điều này làm cho hắn không có biện pháp làm chủ, cho nên ngẫm nói với Vân Thiên Vũ: "Khách nhân xin chờ một chút, ta đi mời quản sự tới đây."

"Hảo, người đi đi."

Vân Thiên Vũ gật đầu, ý bảo Hỏa Kế đi xin phép người quản sự, mà nàng ở trong đại sảnh nhằm chán đến chết quan sát bốn phía, buổi tối một người khách cũng không có, có vẻ hết sức vắng lạnh, hơn nữa đại sảnh là dùng tới chiều đãi khách khứa, trừ một bàn ghế cũng không có đồ vật gì khác.

Vân Thiên Vũ đang nhằm chán nhìn, đột nhiên nghe được sau lưng vang lên tiếng bước chân, nàng cho rằng là chương quỹ của phòng đấu giá Huyền Thiên, cho nên vội vàng quay đầu nhìn sang, không nghĩ tới chạm mặt là một người y phục hoa lệ đặc tiền, người đi đầu một thân cẩm bào minh hoàng, giở tay nhắc chân không nói ra được tao nhã ôn hòa.

Người này hẳn là thái tử đương triều Tiêu Thiên Ngự, đi theo phía sau Tiêu Thiên Ngự là mấy tên thị vệ, đám người này vội vàng vàng đi ra ngoài, lúc đi ngang qua Vân Thiên Vũ, thái tử Tiêu Thiên Ngự cước bộ ngừng một chút, sau đó tiếp tục đi qua.

Bọn người Tiêu Thiên Ngự một đường từ bên trong phòng đấu giá Huyền Thiên đi ra ngoài, Vân Thiên Vũ không nhịn được suy nghĩ, Tiêu Thiên Ngự xuất hiện ở nơi này vì chuyện gì.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 209: Tám Mười Vạn Lượng

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, phía trước có người vội vã đi tới, dẫn đầu chính là Đỗ quản sự của phòng đấu giá Huyền Thiên, Vân Thiên Vũ biết hẳn.

Hắn ta vừa đi tới, liền cung kính hỏi Vân Thiên Vũ: "Xin hỏi quý nhân đây là muốn bán đan dược sao?"

Đỗ quản sự vừa dứt lời, khiến cho người đã đi tới cửa đại sảnh phòng đấu giá Huyền Thiên thái tử Tiêu Thiên Ngự dừng bước, hai mắt Tiêu Thiên Ngự khẽ nheo lại, ngón tay lặng lẽ nắm thành quyền.

Bán đan dược? Tiêu Thiên Ngự theo bản năng dựng thẳng tai nghe.

Mà đối với cử động của Tiêu Thiên Ngự, Vân Thiên Vũ cũng không có chú ý tới, lực chú ý của nàng đặt ở trên người quản sự trước mặt.

"Đúng vậy, ta muốn bán một chút đan dược, không biết phòng đấu giá Huyền Thiên các người có thu đan dược hay không?"

Đưa tới cửa buôn bán nào có đạo lý không làm, Đỗ quản sự lập tức gạt đầu: "Mua, mua."

Công khai bán đan dược, hơn nữa nhìn dáng vẻ người này không xem trọng đan dược, rất có thể là luyện đan sư, bọn họ cũng không muốn cùng một vị luyện đan sư đối đầu.

Đỗ quản sự vừa nghĩ vừa cẩn thận hỏi: "Xin hỏi người là luyện đan sư sao?"

Vân Thiên Vũ từ chối cho ý kiến nhú mày, cũng không muốn nhìn lời để nói về đề tài này, mà từ trong ống tay áo lấy ra mấy bình đan dược.

"Tổng cộng là năm bình, mỗi bình hai viên đan dược, một bình là Tăng Linh Đan, Tăng Linh Đan có thể làm cho linh lực tăng đến hai cấp. Một bình là Tụ Linh Đan, Tụ Linh Đan có thể đem linh lực bộc phát đến một giới hạn nào đó, ở thời điểm gặp phải khó khăn, giữ được tính mạng của mình, một bình khác là Huyết Nguyên Đan, Huyết Nguyên Đan là đan dược đại bổ huyết khí, chỉ cần không có máu chảy mà chết, Huyết Nguyên Đan có thể trong nháy mắt bổ sung khí huyết trong thân thể con người. Còn có một bình là Phản Lão Hoàn Đồng Đan, chỉ cần dùng viên thuốc này, có thể làm cho người trong nháy mắt trẻ hơn mười tuổi, tinh lực tràn đầy. Cuối cùng một bình Linh Lô Đan, đây là đan dược dùng linh lực luyện thành, có thể bùng nổ khiến người có linh lực bị thương, có thể bảo toàn tính mạng."

Vân Thiên Vũ nói xong, trong đại sảnh, hai mắt Đỗ quản sự đã nóng bỏng, phía sau hắc Hỏa Kế ánh mắt cũng sáng.

Đúng là đồ tốt, hơn nữa cũng không phải đan dược mà luyện đan sư bình thường có thể luyện chế được.

Người này nhất định là đại sư luyện đan.

Nếu như bọn họ cùng luyện đan sư trở thành bằng hữu, sau này muốn bao nhiêu đan dược mà không có a.

Nhĩ như thế, mọi người nóng bỏng nhìn Vân Thiên Vũ.

Ánh mắt nhìn chăm chăm này cũng khiến cho Vân Thiên Vũ ngượng ngùng, nàng hiểu ánh mắt của họ có ý gì, cũng muốn cùng nàng làm bằng

hữu, nhưng nàng căn bản không phải luyện đan sư a, nàng bất quá phát hiện rồi tiện tay đem đi bán thôi.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa nói: "Năm bình đan dược tổng cộng là mười viên, mỗi một viên luyện ra đều có đan văn, chính là thượng phẩm đan dược."

"Đan văn, thượng phẩm đan dược."

Ánh mắt của Đỗ quân sự càng tha thiết hơn, cũng muốn tiến lên cầm tay Vân Thiên Vũ, bày tỏ hảo đối với nàng vô cùng hoan nghênh.

Đan dược này nếu như bán đấu giá, tuyệt đối sẽ đưa tới oanh động, Tăng Linh Đan và Tụ Linh Đan cũng đã rất tốt rồi, bởi vì lúc trước bọn họ cũng bán đấu giá quá, nhưng Huyết Nguyên Đan cũng tương đối ít thấy, còn có Phản Lão Hoàn Đồng Đan, thử nghĩ thế gian này có ai không muốn phản lão hoàn đồng đây, một viên đan dược là được thỏa mãn nguyện vọng.

Hắn có thể khẳng định đan dược như vậy sẽ tạo ra hiệu ứng oanh động như thế nào.

Hơn nữa còn có Linh Lôi Đan, Linh Lôi Đan có thể nở thương người có linh lực, đây không phải là đan dược hộ mệnh sao, ai không muốn bảo vệ tính mạng của mình chứ.

Đỗ quân sự có thể tưởng tượng đến bán đấu giá một tháng sau, sẽ náo nhiệt như thế nào.

Hắn nhìn về Vân Thiên Vũ khẩn thiết nói: "Mười viên đan dược, ta cho người tám mươi vạn lượng ngân phiếu, người thấy thế nào?"

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 210: Thái Tử Động Tâm Tư

Đỗ quản sự nói xong, Vân Thiên Vũ cũng không có gì, Tiểu Linh Đang hai mắt đầy sao, trước mắt xuất hiện thật là nhiều ăn ngon đồ, cá nướng, chân gà, điểm tâm, ha ha, còn có rất nhiều rất nhiều món khác...

Sắc mặt Vân Thiên Vũ lạnh nhạt nhiều lắm, nàng biết chương quỹ không có lừa gạt nàng nàng, thật lòng đưa ra giá tiền, người ta chân thành đối với nàng, nàng cũng không bạc đãi người ta.

“Bảy mươi vạn lượng ngân phiếu đi.”

“Không, không, tám mươi vạn lượng, đại sư sau này nếu như có đan dược hãy nhớ đến nơi này là được.”

Khoản đan dược này bọn họ đã kiếm được không ít lợi nhuận rồi, hẳn không thể để cho đại sư cảm thấy bị thua thiệt, về sau không đem đan dược đến đây nữa.

Đỗ quản sự dứt lời, sau lưng có người tiếp lời nói: “Vị này là luyện đan sư sao?”

Đỗ quản sự quay đầu, thấy người hỏi là thái tử điện hạ, ngăn ra, hẳn bởi vì quá nóng lòng, cũng không nghĩ tới thái tử điện hạ vẫn chưa có rời đi.

Đỗ quản sự vội vàng cung kính nói: “Hồi thái tử điện hạ, đúng vậy.”

Hai mắt Tiêu Thiên Ngự thoáng qua mấy phần nóng bỏng, nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ trước mặt, luyện đan sư, chính là luyện đan sư.

Nếu như hắn có thể lôi kéo người này vào phủ thái tử, sau này có đại sự gì mà hắn phải lo, vị trí thái tử này hắn sợ gì không gánh nổi.

Hơn nữa lúc trước hắn có nghe được, đan dược hắn ta luyện chế ra tất cả đều là thượng phẩm đan dược, hơn nữa còn là đan dược vô cùng hiếm thấy, trong đó có cả Phản Lão Hoàn Đồng Đan.

Nếu như hắn đem viên đan dược này đưa vào trong cung, phụ hoàng nhất định mừng rỡ như điên.

Thái tử Tiêu Thiên Ngự càng nghĩ càng cao hứng, hôm nay hắn sở dĩ tới phòng đấu giá Huyền Thiên, chính là nói cho Đỗ quân sự, nếu như có đan dược thượng phẩm điều dưỡng thân thể, nhất định phải thông báo cho hắn, như vậy hắn có thể đưa vào cung cho phụ hoàng điều bổ thân thể.

Mặc dù trong tay phụ hoàng rất có thể có luyện đan sư, nhưng đây chính là tấm lòng hiếu thảo của hắn.

Không nghĩ tới để cho hắn gặp phải người tới bán đan dược, còn là Phản Lão Hoàn Đồng Đan.

Tiêu Thiên Ngự có thể khẳng định, đan phương Phản Lão Hoàn Đồng Đan, luyện đan sư bình thường căn bản không có, coi như trong tay phụ hoàng có luyện đan sư nhưng nếu không có đan phương cũng không luyện chế được, nếu như hắn tặng viên thuốc này vào cung, phụ hoàng nhất định mừng rỡ, hơn nữa nếu phụ hoàng biết trong tay hắn có luyện đan sư lợi hại như vậy.

Phụ hoàng tuyệt đối sẽ không động đến vị trí thái tử của hắn.

Thái tử càng nghĩ càng cao hứng, ánh mắt nhìn Vân Thiên Vũ không nói ra được nóng bỏng, đáng tiếc Vân Thiên Vũ hết sức ghét thái tử.

Bởi vì nàng từ trên người thái tử thấy được bóng dáng Vĩnh Ninh hậu Vân Lô, bọn họ cực kỳ giống nhau, là cùng một loại người, bề ngoài thanh cao dịu dàng, thật ra thì nội tâm dối trá, còn lòng dạ độc ác.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa đúng mực hướng Tiêu Thiên Ngự thi lễ.

“Thảo dân ra mắt thái tử điện hạ.”

Thái tử đưa tay muốn đỡ Vân Thiên Vũ dậy, đáng tiếc Vân Thiên Vũ lại tránh được, dưới khăn che mặt, đều là chán ghét.

Thái tử Tiêu Thiên Ngự tự nhiên thấy được nàng né tránh, ánh mắt tối sầm lại, không biến sắc nói: “Các hạ xưng hô như thế nào?”

Vân Thiên Vũ không muốn cùng hắn ta nói nhiều, chỉ thuận miệng nói: “Tại hạ họ Lâm.”

“Nguyên lai là Lâm công tử.” Vân Thiên Vũ cố ý đè thấp thanh âm để cho thái tử Tiêu Thiên Ngự nghĩ nàng là nam tử, nhìn lại bên người nàng Tiểu Linh Đang đi theo cũng là bộ dáng người thiếu niên, liền suy đoán nàng là nam tử.

Vân Thiên Vũ chỉ gạt đầu một cái, không để ý tới nữa thái tử Tiêu Thiên Ngự, mà là nhìn về Đồ quản sự phòng đấu giá Huyền Thiên: “Đồ quản sự, đan dược này người rốt cuộc có muốn hay không? Nếu muốn, xin đem ngân phiếu cho ta, ta cần dùng gấp.”

Đồ quản sự tỉnh thần, vội vàng gạt đầu: “Muốn, muốn, “

Hắn nói xong lập tức nhìn Hỏa Kế nói: “Nhanh lên chuẩn bị tám mươi vạn lượng ngân phiếu đưa tới đây.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngự Tiêu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 211: Lôi Kéo Vân Thiên Vũ

Vân Thiên Vũ nói tiếp lời của Đỗ quản sự: "Trừ ngân phiếu, chuẩn bị một chút ngân lượng."

Nàng vẫn chưa đưa tiền cho xe phu bên ngoài.

Đỗ quản sự lại phân phó Hỏa Kế một tiếng, Hỏa Kế vâng một tiếng tự thân đi làm, mà Đỗ quản sự đã cẩn thận cất xong đan dược của Vân Thiên Vũ.

Bên này thái tử Tiêu Thiên Ngự mắt thấy Vân Thiên Vũ không để ý tới hãn, nhất thời cũng không tức giận.

Bởi vì người ta có tư cách cao ngạo, ai kêu người ta là thiên tài luyện đan sư đây, luyện đan sư ở nơi nào cũng được ngưỡng mộ, đừng nói hãn là thái tử một nước, coi như hãn là hoàng thượng một nước, một luyện đan sư chân chính lợi hại cũng không nhất định để hãn vào trong mắt.

Vị công tử có thể luyện ra Linh Lôi Đan, một đan dược lợi hại như vậy, có thể thấy được thuật luyện đan kia có bao nhiêu cao siêu.

Thái tử Tiêu Thiên Ngự nghĩ đến liền vui vẻ, trong lòng nóng nảy, chân thành nhìn Vân Thiên Vũ, mở miệng ngăn Vân Thiên Vũ lại rồi nói: "Lâm công tử không phải là người của Đông Ly quốc, bốn thái tử chưa từng thấy qua Lâm công tử?"

Nếu như người này từng xuất hiện, hẳn sớm đã nhận được tin tức.

Luyện đan sư xuất chúng như vậy, chỉ sợ các đại thế gia đã sớm nghe tin lập tức hành động.

Hiện tại một chút động tĩnh cũng không có, cho nên nói hẳn ta mới tới Đông Ly quốc.

Vân Thiên Vũ khẽ hừ một tiếng, cũng không có ngay mặt đáp lại.

Thái tử thấy nàng trả lời, càng nhiệt tình nói: "Lâm công tử mới tới Đông Ly quốc, sợ rằng đối với Đông Ly quốc chưa quen thuộc, không bằng bốn thái tử bồi Lâm công tử đi dạo một chút, Lâm công tử nếu như nguyện ý, trước hãy theo bốn thái tử về phủ thái tử làm khách, ta xưa nay thích nhất kết giao bằng hữu."

Thái tử Tiêu Thiên Ngự nói xong, ánh mắt Đỗ quân sự vẫn đứng một bên trong phòng đấu giá Huyền Thiên tối thâm, thái tử đây là muốn lôi kéo vị Lâm công tử này sao? Lâm công tử sẽ không đáp ứng đi.

Nếu như hẳn đồng ý, như vậy bọn họ sau này không phải không có cách nào thu được đan dược sao?

Đỗ quân sự có lòng ngăn cản, nhưng lại không dám nói lời nào, phải biết đối phương là thái tử a.

Đỗ quân sự nóng lòng nhìn Vân Thiên Vũ, ước gì Vân Thiên Vũ lập tức cự tuyệt.

Nhưng suy nghĩ thì cảm thấy không thể nào, phải biết rằng thái tử hướng Vân Thiên Vũ thả con tép, bắt con tôm, Vân Thiên Vũ đi theo thái tử, ngày sau có cơ hội trở thành người trên vạn người.

Đỗ quân sự đang suy nghĩ phải nhập thần, thì lúc này Vân Thiên Vũ đã trầm thấp cổ họng cự tuyệt ý tốt của thái tử.

"Tạ ơn tấm lòng của thái tử, tại hạ có việc gấp, đối với việc đi dạo không có bất kỳ hứng thú gì, cũng không có thời gian đi Đông cung phủ thái tử."

Thái tử Tiêu Thiên Ngự không nghĩ tới hăn ta vậy mà một chút mặt mũi cũng không cho hăn, không khỏi mặt đen, bất quá cắn răng nhịn được, dù sao người ta cũng là luyện đan sư, luyện đan sư xưa nay tâm cao khí ngạo, hăn vẫn nên nhịn một chút đi.

Thái tử Tiêu Thiên Ngự suy nghĩ, lại ôn hòa nói: "Lâm công tử cần gì từ chối người ngoài ngàn dặm, nhiều thêm một người bạn nhiều thêm một con đường, nói không chừng ngày sau Lâm công tử có cần bốn thái tử giúp một tay. Hơn nữa bốn thái tử thích nhất kết giao bằng hữu, đối với bằng hữu luôn luôn nhân nghĩa, Lâm công tử nếu như thành bằng hữu của bốn thái tử, ngày sau ra ngoài làm việc cũng thuận lợi nhiều lắm."

Vân Thiên Vũ nghe Tiêu Thiên Ngự nói, trực tiếp khinh bỉ kéo kéo khóe môi, thật là vô liêm sỉ.

Quả nhiên tính cách cùng Vân Lôi rất giống, cùng một dạng người, người đối với bọn họ hữu dụng, cố gắng hết khả năng cảm dỗ lôi kéo, còn nếu như người đó vô dụng, chỉ sợ sớm lòng dạ độc ác trừ đi, tuyệt không lưu tình.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ không có hứng thú mở miệng nói: "Đa tạ hảo ý của thái tử, tại hạ còn có việc, không quấy rầy thái tử điện hạ rồi."

Lời của Vân Thiên Vũ khiến cho thủ hạ sau lưng của thái tử thủ hạ mặt đen, một người trong đó sắc mặt âm trầm từng bước tiến lên, liền muốn chỉ trích Vân Thiên Vũ, lại bị thái tử đưa tay ngăn cản.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 212: Thẹn Quá Hóa Giận

Thái tử không muốn đắc tội Vân Thiên Vũ, còn muốn thử một lần nữa.

Đáng tiếc hẳn còn chưa kịp nói chuyện, phía sau phòng đấu giá Huyền Thiên có người đi ra, một vị phó quản sự, cầm tám mươi vạn lượng ngân phiếu cùng một chút bạc vụn đi ra, đi tới bên cạnh Đỗ quản sự phòng đấu giá Huyền Thiên Đỗ, đem ngân phiếu cùng bạc vụn đưa cho hắn.

"Đỗ quản sự, đây là ngân phiếu và bạc vụn."

Đỗ quản sự gật đầu, vội vàng lấy tám mươi vạn lượng ngân phiếu cùng bạc vụn đưa tới trong tay Vân Thiên Vũ.

"Lâm công tử, đây là tám mươi vạn lượng ngân phiếu cùng một chút bạc vụn."

"Hảo."

Vân Thiên Vũ đưa tay nhận lấy, rúc vào áo choàng sau đó thầm đọc một tiếng, liền đưa ngân phiếu vào trong không gian giới, lúc trước Tiểu Anh nói với nàng, nàng có thể tùy ý để đồ vào trong Không Gian Giới.

Bởi vì Không Gian Giới tùy thân mang theo của nàng, nàng có thể tùy ý an bài.

Vân Thiên Vũ thu ngân phiếu cùng bạc vụn xong, hướng Đỗ quản sự ôm quyền nói: "Tạm biệt."

Đỗ quản sự vội vàng gật đầu, ước gì Vân Thiên Vũ nhanh chóng rời đi, vị Lâm công tử này rõ ràng không muốn vào Đông cung phủ thái tử, nhưng thái tử thể hiện rõ muốn lôi kéo hẳn, nếu như hẳn không vì thái tử sở động, thái tử có thể hay không giận dữ giết người đây.

Nếu như thái tử ở bên trong phòng đấu giá Huyền Thiên động thủ, sẽ liên lụy bọn họ, cho nên hẳn ước gì Lâm công tử sớm một chút rời đi.

Vân Thiên Vũ cùng Đỗ quản sự chào hỏi, quay đầu nhìn thái tử một cái, ngang tàng kiêu ngạo chỉ hơi cong thắt lưng một chút, coi như là chào hỏi, sau đó xoay người liền rời đi.

Sau lưng thái tử Tiêu Thiên Ngự gương mặt sớm đen, luôn luôn ôn hòa như ngọc lại bị người chọc giận đến hơi thở dồn dập, ngực trên dưới khí phục.

Thủ hạ sau lưng hẳn ta tự nhiên cũng thấy thái tử bị tức không phải nhẹ, một người không nhìn được trầm giọng nói: "Thái tử, để cho thuộc hạ đi giáo huấn hẳn một chút."

Thái tử Tiêu Thiên Ngự lắc đầu: "Không thể lỗ mãng."

Người này đến tột cùng có bao nhiêu bối cảnh, hẳn căn bản không biết, nếu như tùy tiện làm việc, chắc chắn gặp phải rắc rối, hẳn còn muốn cố gắng thử lại một lần nữa.

Thái tử Tiêu Thiên Ngự suy nghĩ, thật nhanh đi theo, vừa đi vừa nói: "Lâm công tử chờ một chút, chờ một chút."

Đáng tiếc trước mặt Vân Thiên Vũ chân không ngừng lại, ngược lại còn đi thật nhanh, trong lòng chán ghét vô cùng.

Bên người Tiểu Linh Đang thật nhanh nói: "Vân tỷ tỷ, tên quý đáng ghét kia còn đi theo chúng ta đây."

Vân Thiên Vũ mặt lạnh trầm giọng nói: "Không cần để ý tới bọn họ, chúng ta đi."

Hai người rất nhanh ra khỏi phòng đấu giá Huyền Thiên, một đường đi thẳng tới xe ngựa đang chờ, mắt thấy phải xe ngựa, Vân Thiên Vũ nghĩ đến Điêu Gia và Tiểu Anh, Điêu Gia thái tử cũng đã gặp qua, nếu như để cho thái tử nhìn thấy Điêu Gia, chắc chắn suy đoán ra thân phận của nàng, nàng có thể gặp phải rất nhiều phiền toái.

Cho nên Vân Thiên Vũ lập tức ở trong lòng ra lệnh Điêu Gia và Tiểu Anh, cả hai đợi ở trong xe ngựa, không được ra ngoài.

Điêu Gia và Tiểu Anh cùng với Vân Thiên Vũ tâm ý tương thông, Vân Thiên Vũ vừa nghĩ, một chồn một chim vội vàng lui ở trong xe ngựa.

Lúc này Vân Thiên Vũ cùng Tiểu Linh Đang đã cấp tốc đi tới bên ngoài xe ngựa, hai người nhanh chóng lên xe ngựa, sau đó ra lệnh xe phu bên ngoài đóng xe ngựa: "Đi, trở về đi."

"Được."

Phu xe ngựa mặc dù không phải người có linh lực, nhưng là một người luyện võ, cho nên thân thủ hết sức dứt khoát gọn gàng, tung người lên ngựa xe đánh mã liền đi.

Sau lưng trước cửa phòng đấu giá Huyền Thiên, thái tử Tiêu Thiên Ngự có chút chật vật, Tiêu Thiên Ngự thân là Đông cung thái tử, còn chưa từng chật vật như vậy.

Không nghĩ tới mình phí tâm phí sức lấy lòng một người, thế nhưng hắn ta không hề trân trọng, thật đáng hận, hơn nữa nếu như một người lợi hại như vậy trở thành người của các huynh đệ khác, tuyệt đối phiền toái.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THỦ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 213: Bỏ Rơi Thái Tử

Tiêu Thiên Ngữ suy nghĩ con người phát ra ánh sáng ác độc, xoay mình ra lệnh thủ hạ sau lưng: "Nhanh, đuổi theo, giết bọn họ."

Thủ hạ nhanh chóng nhận lệnh, lập tức phi thân lên ngựa, thái tử cũng lên xe ngựa, cả đám nhanh chóng đuổi theo xe ngựa của Vân Thiên Vũ.

Trước mặt lái xe ngựa phu xe rất nhanh phát hiện, không khỏi hướng trong xe ngựa Vân Thiên Vũ nói: "Phía sau có người đuổi theo, công tử làm sao bây giờ?"

Công tử này đắc tội người nào, để cho người ta đuổi theo, không có sao chứ? Phu xe ngựa suy nghĩ.

Trong xe ngựa Vân Thiên Vũ sắc mặt không nói ra được khó coi.

Một bên Tiểu Linh Đang thật nhanh mở miệng nói: "Vân tỷ tỷ, hắn sẽ vẫn chưa từ bỏ ý định, còn muốn để cho Vân tỷ tỷ đến phủ thái tử của hắn làm khách đi."

Con người Vân Thiên Vũ sắc lạnh vén rèm ra nhìn quanh bên ngoài một cái, sau đó trầm giọng nói: "Làm sao có thể? Thân là thái tử bị cự tuyệt như thế, đã đủ mất thể diện, hắn nơi làm sao có thể hảo tâm đuổi theo để mời ta đi Đông cung phủ thái tử làm khách."

"Vậy hắn đuổi theo chúng ta làm cái gì?"

Tiểu Linh Đang không hiểu, Vân Thiên Vũ lạnh lùng nói: "Hắn động sát tâm."

"A."

Tiểu Linh Đang sợ hãi kêu, một bên Điều Gia bùng nổ, lập tức đứng lên liền muốn nhanh chóng đi thu thập thái tử Tiêu Thiên Ngự.

"Ta muốn giết hắn."

Vân Thiên Vũ ngăn cản Điều Gia, thứ nhất Điều Gia vừa hiện thân, Tiêu Thiên Ngự liền sẽ biết thân phận của nàng, thứ hai, thái tử như hắn trong bóng tối nhất định có người bảo vệ hắn, người của Tướng quốc công phủ cũng không phải là ngồi không, bọn họ là gia tộc có thực lực trong tứ đại gia tộc, trong gia tộc có không ít cường giả linh lực, bọn họ làm sao có thể không phái người âm thầm bảo vệ thái tử.

Cho nên bọn họ không nên cùng thái tử trực tiếp trở mặt.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, đột nhiên nhìn về phu xe phía trước nói: "Phu xe, người đối với kinh thành nhất định vô cùng quen thuộc, có thể nghĩ biện pháp bỏ rơi xe ngựa phía sau không? Những người đó đuổi giết ta, ta có thể cho người thêm gấp hai tiền bạc, chỉ cần bỏ rơi những người đó là được."

Phu xe ngựa vừa nghe thêm gấp hai tiền bạc, động lòng, đáp một tiếng, đột nhiên đánh mã chạy như điên, thật nhanh hướng một hẻm nhỏ chạy vào, bảy chuyển tám loan, rất nhanh liền đem xe ngựa phía sau bỏ rơi.

Phía sau thái tử trong xe ngựa, thái tử mặt cũng khí thanh, phát điên phải muốn giết người, lại nhất thời không biết giết ai, cuối cùng cắn răng nghiêng lợi phát nửa ngày ngoan, sai người đảo quanh đầu ngựa trở về Đông cung thái tử phủ đi.

Mà Vân Thiên Vũ sở ngòi xe ngựa, Tiểu Linh Đang cùng Điều Gia còn có Tiểu Anh lập tức phát ra tiếng hoan hô.

"Thật tốt quá, rốt cục bỏ rơi bọn họ."

"Lần sau gặp mặt tên vô lại đó, Điều Gia nhất định phải giết chết bọn họ."

Điều Gia kể từ khi ăn quả đắng ở chỗ Tiêu Cửu Uyên, tâm tình vẫn khó chịu, vẫn muốn giết chết những người nào đó, để chứng minh mình là hữu dụng.

Trong xe ngựa, Vân Thiên Vũ im lặng nhìn chúng nó, sau đó cùng phu xe bên ngoài nói tên một đường phố, cũng không phải đường về Vĩnh Ninh Hậu phủ, mà là con đường cách vách Vĩnh Ninh Hậu phủ.

Nàng không muốn để cho phu xe ngựa biết các nàng là ai, cũng không muốn để cho người của Vĩnh Ninh Hậu phủ phát hiện cái gì.

Vốn dĩ tối nay nàng còn muốn mua chút dược liệu, nhưng hiện tại xem ra, nhưng tốt nhất nên trở về, để tránh đụng phải thái tử.

Bên ngoài xe ngựa, phu xe sáng khoái đáp một tiếng sau, hướng con phố cách Vĩnh Ninh Hậu phủ không xa đi tới.

Có điều khi xe ngựa mới vừa đến ngã ba đường Tam Xoa, đầu đường đột nhiên có một đạo màu đen u quang thối qua, bóng dáng kia nhanh đến cực hạn, phảng phất giống như U Linh trực tiếp bay vào xe ngựa của Vân Thiên Vũ.

Bịch một tiếng vang, có người nhanh chóng vào xe ngựa, rơi xuống trên sàn xe.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 214: Tiêu Cửu Uyên Bị Thương

Tiếng vang khiến cho người trong xe ngựa bị kinh hãi, mọi người theo bản năng nhìn về người trên sàn xe.

Tiểu Linh Đang dẫn đầu chỉ vào người nọ kêu lên: "Người, người..."

Gương mặt kinh hãi, sau đó nàng quay đầu nhìn về Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ cũng vô cùng kinh sợ nhìn về người nằm trên sàn xe, người này không phải người xa lạ, chính là Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên.

Lúc này Tiêu Cửu Uyên có vẻ có chút chật vật, cùng khí phách tôn quý lúc trước của hắn tuyệt không giống một người.

Nhưng mặc dù chật vật, vẫn như cũ giống như hùng sư kiêu ngạo hào hùng, con người của hắn hung tàn vô cùng nhìn chăm chăm nàng, bất quá chỉ trong chốc lát, hắn giống như có chút lực bất tòng tâm, cố gắng lắc lắc đầu của mình.

Vân Thiên Vũ nhìn sắc mặt Tiêu Cửu Uyên, phát hiện tối nay hắn có cái gì không đúng, dường như bị cái gì quấy nhiễu.

Bất quá thấy Tiêu Cửu Uyên xốc xếch chật vật như vậy, Vân Thiên Vũ không thể không nói, tâm tình của mình bây giờ không nói nên lời vô cùng sáng khoái, cho nên nàng không tính toán để ý tới Tiêu Cửu Uyên, chỉ ra lệnh Tiểu Linh Đang nói: "Đem hắn đá xuống đi."

"Được."

Tiểu Linh Đang sáng khoái đáp một tiếng, nhấc chân liền muốn đem Tiêu Cửu Uyên đá xuống xe ngựa, ai kêu hắn ta khi dễ Vân tử tử, sớm đem hắn đá xuống xe ngựa, các nàng mới lười phải cứu hắn đây.

Một bên Điều Gia rất muốn tự mình ra tay làm chuyện này, bất quá thân thể nhỏ bé của nó bị Vân Thiên Vũ ngăn lại đặt ra sau lưng, căn bản không thể động đậy.

Vân Thiên Vũ không để cho Điều Gia động thủ, sợ Tiêu Cửu Uyên phát hiện Điều Gia, hắn sẽ phát hiện ra thân phận của nàng.

Bất quá rất hiển nhiên hiện tại Tiêu Cửu Uyên tinh thần lực có chút không tốt lắm, căn bản không có chú ý tình huống trong xe ngựa.

Tất cả lực chú ý của hắn đều ở trên người Vân Thiên Vũ, bởi vì hắn có thể cảm giác người trong xe ngựa, cả người được bao trùm dưới áo choàng màu tím là nữ nhân làm chủ, cho nên hắn nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, căn rằng ngoan thanh nói: "Người dám."

Vân Thiên Vũ hiện tại hoàn toàn không có sợ hãi, dù sao hắn không biết nàng là ai.

Nàng vừa đúng lúc nghĩ tới chuyện từng bị hắn chèn ép, hắn không phải là khắp nơi chán ghét nàng sao, không phải là mọi cách xem thường nàng sao?

Ha ha, chính hắn cũng có hôm nay sao?

Vân Thiên Vũ suy nghĩ nói với Tiểu Linh Đang: "Nhanh đá hắn xuống đi."

"Tốt." Tiểu Linh Đang trực tiếp nhắc chân đá vào, muốn đem Tiêu Cửu Uyên đá xuống xe ngựa, bất quá lại bị Tiêu Cửu Uyên tránh được, Tiêu Cửu Uyên chẳng những tránh được chân của Tiểu Linh Đang, còn đưa tay kéo Vân Thiên Vũ, trực tiếp đem nàng từ trên tháp mềm kéo xuống.

Vân Thiên Vũ không có nghĩ đến hãn vậy mà trực tiếp xuất thủ lôi kéo mình, cho nên khó lòng phòng bị, bị Tiêu Cửu Uyên kéo từ trên tháp mềm xuống, trực tiếp ngã ngời trên người hãn, hai người tư thế không nói ra được mập mờ. Hơn nữa bởi vì Tiêu Cửu Uyên động tác quá lớn, áo choàng trên người Vân Thiên Vũ bị kéo xuống, lộ ra gương mặt tuyệt diệu lạnh lùng dưới áo choàng của nàng.

Làn da nõn nà bóng loáng, mày như trăng rằm cực kỳ tinh tế, một đôi mắt trong trẻo lạnh lùng giống như suối nước trong suốt, hơi thở nhàn nhạt lạnh lùng, khiến cho nàng thuần khiết xinh đẹp còn có hồn, phảng phất sơn cốc Tử Ngọc lan, vừa giống như nước Hải Đường.

Cơ hồ là trong nháy mắt Tiêu Cửu Uyên thấy thế có chút ngây ngô, bất quá rất nhanh hãn nhớ hoàn cảnh của mình, hung hăng nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ nói: "Ta nhớ kỹ gương mặt này của ngươi, thế nhưng ngươi dám can đảm đạp bốn vương xuống xe ngựa, bốn vương nhất định sẽ tìm được ngươi, sau đó đem ngươi thiên đao vạn quả."

Tiêu Cửu Uyên sau khi nói xong, trước mắt tối sầm, trực tiếp ngất đi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 215: Linh Lực Giết Người Trong Nháy Mắt

Vân Thiên Vũ thấy thể cảm giác không đúng, ngược lại quên mình giờ phút này vẫn ngồi ở trên người Tiêu Cửu Uyên, nàng trực tiếp đưa tay kéo tay Tiêu Cửu Uyên chân mạch, sau đó nàng phát hiện trong cơ thể Tiêu Cửu Uyên cũng không có triệu chứng trúng độc, bất quá hơi thở lại cực kỳ không ổn định, vô cùng không bình ổn.

Đây là chuyện gì xảy ra? Vân Thiên Vũ cảm thấy kỳ lạ, đang muốn kiểm tra lần nữa, lại nghe bên ngoài xe ngựa có tiếng gọi vang lên.

"Mau, ngăn chiếc xe ngựa trước mặt kia lại, người kia chính là xông lên chiếc xe ngựa này."

"Giết tất cả, không chừa một ai."

Vân Thiên Vũ cả kinh, không kịp để ý tới Tiêu Cửu Uyên, thật nhanh đứng dậy tiến tới trước cửa sổ, vén rèm ra bên ngoài nhìn.

Nàng rất nhanh thấy phía sau xe ngựa có người đuổi theo tới đây, những người này ở trong đêm tối, phảng phất vài điểm u quang, chớp mắt đã đuổi tới phía sau xe ngựa, Vân Thiên Vũ thấy rất rõ ràng, những người này đều là cao thủ linh lực.

Lúc này nàng nghe bọn chúng nói, muốn giết tất cả các nàng.

Chẳng lẽ các nàng bó tay chờ chết?

Hiện tại coi như nàng có đá Tiêu Cửu Uyên ra ngoài cho những người đó cũng không thể nào, những người đó cũng sẽ không bỏ qua cho các nàng.

Bởi vì các nàng thấy được chuyện này, những người đó nhất định sẽ giết người diệt khẩu. Hơn nữa trước mắt nàng còn cần thân phận Ly thân vương phi đây.

Mặc dù linh lực của nàng đã là Cam Linh đỉnh phong, nhưng vẫn như cũ có chút nhỏ bé, cho nên tốt nhất vẫn nên mang thân phận Ly thân vương phi thêm một đoạn thời gian.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa cùng Tiểu Linh Đang nói: "Bên ngoài có mười mấy người, ta đoán chừng trừ mấy tên cầm đầu là cường giả linh lực, những người còn lại đều là võ giả, võ giả không đáng lo ngại, chúng ta chủ yếu đối phó cường giả linh lực, Tiểu Linh Đang người đối phó một người, Điều Gia người đối phó một người, ta đối phó tên còn lại."

Trước đối phó ba người, Vân Thiên Vũ ra lệnh xong, một bên Tiểu Anh phiến cánh nhọn cổ họng nói: "Ta đây, ta đây."

Vân Thiên Vũ liếc Tiểu Anh một cái, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Người cho rằng người có được không?"

Đây là cái nhìn khinh bỉ trắng trợn, Tiểu Anh cảm thấy dễ chịu tổn thương, hơn nữa nó cảm thấy không thể bảo vệ chủ tử, thật đau lòng a.

Trong xe ngựa, Vân Thiên Vũ lại nhìn về Tiểu Linh Đang cùng Điều Gia nói: "Chúng ta phải nhanh, đánh nhanh thắng nhanh, bọn họ chỉ sợ sẽ không đoán được chúng ta cũng là người tu luyện linh lực, dễ dàng khinh thường, như vậy chúng ta dễ dàng dành phần thắng."

"Hảo."

Tiểu Linh Đang cùng Điều Gia hai người lập tức đáp ứng, bất quá hai người lo lắng nhìn Vân Thiên Vũ: "Vân tỷ tỷ người phải cẩn thận một chút."

Vân Thiên Vũ lắc đầu: "Các người đừng lo lắng ta, ta sẽ dùng Linh Lô Đan đảm bảo thương một người trong bọn họ, các người đối phó với những người khác là tốt rồi."

Nàng vừa dứt lời, bên ngoài xe ngựa có cường đại uy áp trực tiếp ép tới, Vân Thiên Vũ xoay người mở miệng: "Động thủ."

Ba đạo bóng dáng giống như ba đạo lưu quang bắn ra ngoài, chạy thẳng tới ba người có linh lực.

Bất kể là Vân Thiên Vũ hay Tiểu Linh Đang đối với hơi thở người tu luyện linh lực đều biết, cho nên xác định chính xác mục tiêu liền xuất thủ.

Tiểu Linh Đang vừa ra tay quăng ra một đạo Thanh Giao Linh Hoàn, bay lên trời một Thanh Giao ảo ảnh, lao thẳng tới một tên linh lực trong đó, người kia không có nghĩ đến đám người này có Linh Khí lợi hại như vậy, trực tiếp bị Thanh Giao hung hăng quăng ra ngoài, oanh một tiếng nện trên mặt đất, đập ra một đạo hố sâu.

Mà một mặt khác, Vân Thiên Vũ lấy linh lực đánh ra Linh Lô Đan, Linh Lô Đan oanh nổ hướng một người trong số bọn họ, người nọ không nghĩ tới trong tay đối phương có đan dược lợi hại như vậy, trực tiếp bị nổ bay, tiếng kêu thảm thiết không ngừng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 216: Phượng Hoàng Tàn Ảnh

Điêu Gia vừa nhìn Tiểu Linh Đang cùng Vân Thiên Vũ đắc thủ, không cam lòng rơi ở phía sau xông tới há miệng cắn vào cổ một gã cường giả linh lực, những người lúc này hoàn toàn bị Tiểu Linh Đang cùng Vân Thiên Vũ xuất thủ sợ ngây người, không có phòng bị đột nhiên bị Điêu Gia tập kích, trực tiếp bị Điêu Gia cắn một cái liền đứt cổ, ngay cả gọi cũng không kêu một tiếng.

Lúc này, đối diện Hắc y nhân đã tỉnh hồn lại, vội vàng hướng một người sau lưng tránh đi.

Rất hiển nhiên người nọ là người cầm đầu.

Người cầm đầu che mặt, không thấy được hình dạng thế nào, nhưng một đôi mắt lại phát ra màu đỏ máu tanh.

Hung tàn vô cùng nhìn đám người Vân Thiên Vũ, phải biết lúc trước hai người bị Vân Thiên Vũ đánh chết thế nhưng cả hai người một người Lục Linh, một người Hoàng Linh, không nghĩ tới lại bị những người này vừa ra tay liền bị đánh chết.

Người cầm đầu, nghĩ đến tức giận không dứt, phải biết bồi dưỡng linh lực một người không biết tiêu tốn bao nhiêu tài nguyên, hơn nữa linh lực mới người vô cùng trân quý, mà những người này vậy mà vừa ra tay liền hủy diệt ba cường giả linh lực của bọn hắn.

"A a a." Tên cầm đầu hướng lên trời rống giận, sau đó xoay mình phóng thích uy áp cường đại, linh lực màu lam nhàn nhạt ùn ùn kéo đến hướng Vân Thiên Vũ cùng Tiểu Linh Đang nghiền ép, khiến cho huyết khí các nàng cuộn cuộn, sắc mặt trong nháy mắt khó coi cực kỳ.

Tiểu Linh Đang thật nhanh mở miệng nói: "Vân tỷ tỷ, hẳn chính là Lam Linh cường giả, ta che chở người, người đi nhanh đi."

Tiểu Linh Đang chỉ là Hoàng Linh, căn bản không thể nào là đối thủ của Lam Linh cường giả, mặc dù nàng có Thanh Giao Linh Hoàn, cũng không thể đánh lại đối phương, huống chi đối thủ là Lam Linh, trên người nhất định sẽ có Linh Khí cường đại, cho nên bọn họ căn bản không phải đối thủ của đối phương.

Cho nên Tiểu Linh Đang muốn che chở Vân Thiên Vũ thoát đi, một bên Diêu Gia lập tức gật đầu đồng ý với Tiểu Linh Đang.

"Diêu Gia và Tiểu Linh Đang lưu lại, chủ tử người đi nhanh đi."

Vân Thiên Vũ làm sao có thể đi, mặc dù biết lưu lại rất có thể sẽ chết, nàng cũng tuyệt đối không vứt bỏ bằng hữu mà rời đi.

Nàng vừa suy tư đối sách, vừa trầm giọng mở miệng: "Dù thế nào ta cũng sẽ không bỏ lại các người, các người hãy nghe ta nói, như thế này ta dùng Linh Lôi Đan oanh hướng hẳn, hai người các người đồng thời liên thủ tập kích hẳn, hấp dẫn sự chú ý của hẳn, ta liền sử dụng độc đan khiến cho hẳn trúng độc, mặc dù độc đan chưa chắc có thể giết chết hẳn, nhưng nhất định có thể chế trụ hẳn, như vậy chúng ta có thể rời đi."

Tiểu Linh Đang cùng Diêu Gia lập tức gật đầu, lúc này đối diện là Lam Linh cường giả, vừa giơ tay lên có ba đạo linh lực cường đại ầm ầm bao phủ xuống.

Vân Thiên Vũ lặng lẽ lấy ra Linh Lô Đan bóp ở trong tay, tính toán đánh ra ngoài.

Vào lúc này, trong xe ngựa sau lưng, Tiểu Anh giống như kẻ điên bay ra, nó nhìn thấy Lam Linh cường giả muốn đả thương Vân Thiên Vũ, cho nên lo lắng, khổng chế không được bay ra ngoài, vừa bay còn vừa mắng to: "Người mất trí, giết hết đám tặc tử như người, thế nhưng muốn tổn thương chủ tử của ta, ta muốn liều mạng với người."

Tiểu Anh phát điên bay tới trước mặt, Vân Thiên Vũ mặc dù lúc trước ghét Tiểu Anh nói dối, nhưng cũng coi nó là thành bằng hữu, lúc này vừa nhìn động tác của nó, không khỏi lo lắng phải kêu lên.

"Tiểu Anh, người không muốn sống nữa sao, mau trở về."

Uy áp của một Lam Linh cường giả, có thể muốn mạng của Tiểu Anh.

Tiểu Anh lại hoàn toàn không để ý tới, vẫn như cũ hướng Lam Linh cường giả bay đi.

Bởi vì tức giận, trên người của nó thế nhưng từ từ hiện ra một tàn ảnh vô cùng mờ ảo, bóng dáng hư vô giống như không có, nhưng Vân Thiên Vũ và Điều Gia cùng với Tiểu Linh Đang vẫn nhìn thấy, hai người một chồn không khỏi mở to hai mắt nhìn, mọi người đều bị giật mình.

Bởi vì kia đạo tàn ảnh kia thật sự là Phượng Hoàng tàn ảnh, hình dáng cao quý và lộng lẫy, hai mắt bén nhọn, hướng lên trời kêu lên, sau đó miệng hé ra, một ngọn lửa phun ra ngoài.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 217: Người Đẹp Như Vậy

Mặc dù ngọn lửa rất nhỏ rất yếu ớt, nhưng là lại phá vỡ tầng tầng uy áp của Lam Linh cường giả, trực tiếp đốt tới Lam Linh cường giả.

Ngọn lửa cũng không phải ngọn lửa bình thường, mà là Phượng Hoàng Hỏa Diễm, có thể thiêu đốt bất kỳ vật gì, cho nên Lam Linh cường giả trực tiếp bị Phượng Hoàng Hỏa Diễm đốt cháy, hắc hết thảm lên, cũng không dám dừng lại, xoay người điên cuồng chạy đi.

Thủ hạ sau lưng Lam Linh cường giả, thấy tình huống như vậy, sớm sợ choáng váng, sau đó giống như điên vậy quay đầu bỏ chạy.

Vân Thiên Vũ cùng Tiểu Linh Đang lười phải đuổi theo giết những võ giả kia.

Các nàng chỉ mặt ngạc nhiên nhìn Tiểu Anh, tàn ảnh trên người Tiểu Anh phai nhạt đi, sau đó nó bay trở lại.

Bất quá lúc này, trong đầu của nó không biết rằng tàn ảnh lúc này, một chút cũng không biết mình dùng Phượng Hoàng Hỏa Diễm đã thương Lam Linh cường giả.

Mà đây chỉ là năng lực tàn ảnh của nó, nếu như nó thời kỳ cường thịnh, đừng nói Lam Linh cường giả, cho dù là Tử Linh cường giả, cũng trong nháy mắt niễn áp là chuyện thường tình.

Bất quá Tiểu Anh phát hiện ở trong đầu không có những ý nghĩ này, nó chỉ cho rằng người áo đen kia là bị nó hù dọa đi, cho nên giờ phút này nó không nói ra được kiêu ngạo, ha ha cười nói.

"Chủ tử, chủ tử, người thấy Tiểu Anh lợi hại không, những tên hư hỏng bị ta mắng chạy. Ha ha, Tiểu Anh cũng không phải là không đúng tý nào, chủ tử người nói có đúng hay không?"

Vân Thiên Vũ gật đầu một cái, lúc này nàng đã biết Tiểu Anh căn bản không biết lúc trước nó đã dùng Phượng Hoàng Hỏa Diễm đốt thương Lam Linh cường giả, xem ra linh hồn của nó có chút không trọn vẹn, cho nên mới phải quên chuyện lúc trước.

Hơn nữa trước kia nó nói với nàng nó là Phượng Hoàng cũng không có lừa gạt nàng, nàng đúng là một con Phượng Hoàng, mặc dù là tàn ảnh, nhưng Vân Thiên Vũ có thể khẳng định, đó chính là bản thể của Tiểu Anh, linh hồn của nó có thể bị tổn thương, ghé vào trên người Tiểu Anh.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa nhìn Tiểu Anh, một bên Tiểu Linh Đang xưa nay nhanh nhẹn nhanh miệng, nghe Tiểu Anh nói ha ha cười lên, thật nhanh nói: "Tiểu Anh người không biết người...."

Tiểu Linh Đang vẫn chưa nói xong, liền bị Vân Thiên Vũ cắt đứt lời của nàng, thật ra thì nàng cảm thấy Tiểu Anh như vậy cũng tốt vô cùng, cần gì nói cho nó biết bản thân nó là Phượng Hoàng, nếu như nó biết chuyện lúc trước nói không chừng càng nhiều hơn một chút phiền não, còn không bằng làm một con Tiểu Anh khoái khoái lạc lạc, tự luyện lại ngạo kiều.

"Tiểu Anh quả nhiên rất lợi hại, so với mấy người chúng ta cũng lợi hại hơn, người xem chúng ta liệu chết liệu sống không có hù dọa được đối phương, người vừa ra tới liền mắng đối phương chạy tan tác."

Lời của Vân Thiên Vũ khiến cho Tiểu Anh không nói ra được vui vẻ, càng cười đến không có tim không có phổi.

"Ha ha ha, Tiểu Anh chính là phải được ca ngợi tốt đẹp như vậy, các người mau nhìn lông vũ của ta đẹp đến bao nhiêu, âm thanh của ta dễ nghe đến dường nào..."

Nó lại bắt đầu tự luyện về vẻ đẹp của nó, nó tự luyện đến trình độ làm cho người ta không có biện pháp nhìn thẳng, Vân Thiên Vũ và Tiểu Linh Đang còn có Điều Gia trực tiếp xoay người liền đi, không thèm quan tâm đến lý lẽ sau lưng Tiểu Anh vẫn còn khoe khoang.

"Đôi mắt của ta cũng rất đẹp, miệng cũng tốt..."

Tiểu Anh nhìn mấy người trước mặt rồi đi, mất hứng ở phía sau dắt cổ họng kêu lên: "Các người không thể nghe ta nói hết sao? Vẫn là bằng hữu sao?"

Đáng tiếc không có một ai để ý tới nó.

Được rồi, một con chim bị thương, vỗ cánh một đường bay tới, đứng ở trên bả vai của Vân Thiên Vũ, ưu thương vô cùng nhìn bầu trời đêm nói: "Chủ tử, người ta thật đau lòng."

Vân Thiên Vũ giơ tay lên sờ sờ nàng đầu chim của nó: "Ngoan a, không thương tâm, người đẹp như vậy, thương tâm liền không đẹp."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 218: Đánh Tiêu Cửu Uyên Một Trận

Những lời này lập tức có hiệu quả, Tiểu Anh vô cùng vui vẻ nói: "Đúng a, ta không thương tâm, thương tâm cũng không đẹp, ta là Phượng Hoàng đại nhân xinh đẹp."

Bất quá nói đến hai chữ Phượng Hoàng, Tiểu Anh lập tức cẩn thận nhìn Vân Thiên Vũ một cái, không dám lên tiếng nữa.

Vân Thiên Vũ nghe Tiểu Anh nói, không tự chủ được rơi vào trầm tư, Tiểu Anh đúng là Phượng Hoàng, nhưng mà tàn hồn cũng đang trong cơ thể một con vẹt, trên người nó nhất định xảy ra chuyện quan trọng gì, đến tột cùng bị thương nặng như thế nào, có thể khiến cho một con Phượng Hoàng bị trọng thương chỉ còn lại tàn hồn đây.

Vân Thiên Vũ bày tỏ mình không nghĩ ra, không nghĩ ra cũng lười suy nghĩ, trước mắt nàng còn phải suy nghĩ một chút vị trên xe ngựa kia.

Vân Thiên Vũ dẫn Tiểu Linh Đang cùng Điều Gia còn có Tiểu Anh lên xe ngựa, mà lúc này trên xe ngựa, Tiêu Cửu Uyên vẫn như cũ ngủ mê man.

Vân Thiên Vũ nghĩ tới tên này từ trước mọi cách chán ghét nàng, hết lần này tới lần khác tối nay nàng trong lúc vô tình cứu hãn, thật là đủ nguy hiểm, nàng thật nhanh đưa tay kéo tay Tiêu Cửu Uyên, thay hãn chần mịch, xem hãn trước đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra?

Nhưng là tra tới tra lui không có tra được bất kỳ dấu hiệu trúng độc nào.

Vân Thiên Vũ đang giúp Tiêu Cửu Uyên kiểm tra, một bên Tiểu Linh Đang thật nhanh mở miệng nói: "Vân tỷ tỷ, người mau nhìn, hắc giống như muốn tỉnh lại."

Vân Thiên Vũ vừa nhìn, Tiêu Cửu Uyên quả nhiên là có dấu hiệu muốn tỉnh lại, phượng mi nhẹ nhàng rung lên, thân thể cũng theo bản năng giãy dụa muốn cử động.

Vân Thiên Vũ rất nghiêm túc suy nghĩ, nàng nếu như chờ hắc tỉnh lại, nói cho hắc biết, là nàng cứu hắc, hơn nữa thừa cơ đánh hắc một trận, sau đó một cước đem hắc đá xuống xe ngựa.

Nghĩ tới nghĩ lui kết quả là, hung hăng đánh hắc mấy cái sau, đem hắc đá xuống xe ngựa đi, bởi vì chờ hắc tỉnh lại, coi như nàng nói cho hắc biết nàng cứu hắc, hắc cũng sẽ không cảm kích nàng, nói không chừng đến lúc đó còn cuồng vọng tự đại nói nàng xen vào việc của người khác, hoặc là hoài nghi nàng có dụng ý khác, tóm lại loại người như hắc sẽ không biết cảm kích người khác.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, giơ tay lên hướng về phía Tiêu Cửu Uyên thùng thùng đánh mấy cái.

Hắc hôn mê còn không có tỉnh lại, lập tức nhú mi, trên mặt thần sắc tức giận, liều mạng cố gắng muốn tỉnh lại.

Vân Thiên Vũ đánh xong, còn chưa từ bỏ ý định, tối nay cứu hắc một lần, chẳng lẽ cứu không công, dù sao cũng với vết chút tiền hoặc bảo bối gì đó.

Nàng suy nghĩ đưa tay tới trên người Tiêu Cửu Uyên, trên dưới sờ soạng một lần, sau khi kiểm tra, phát hiện trên người Tiêu Cửu Uyên vậy

mà một mao tiền cũng không có.

Tiêu Cửu Uyên thân là Ly thân vương gia, vẫn có thủ hạ đi theo, cũng không quan tâm tiền tài, trên người hẳn tự nhiên sẽ không mang theo tiền bạc.

Vân Thiên Vũ sờ soạng một vòng, không có lấy được tiền trên người Tiêu Cửu Uyên, ngược lại lấy ra một vật tối, mượn ánh hoàng hôn nhìn một chút, hẳn là Hắc Kim Ngọc, vật này ngược lại đáng tiền, Vân Thiên Vũ không chút nghĩ ngợi thu đồ, sau đó giơ chân lên trực tiếp đem Tiêu Cửu Uyên từ trên xe ngựa đá ra.

Đợi đến đá Tiêu Cửu Uyên xuống xe ngựa, nàng thật nhanh ra lệnh phu xe bên ngoài.

"Nhanh lên một chút rời đi."

Phu xe ngựa run rẩy đánh ngựa vội vàng rời đi, tối nay cũng hù chết hẳn, lớn như vậy hẳn cũng chưa có xem qua một tình cảnh kịch liệt như vậy, hơn nữa hẳn lúc trước cho rằng người trong xe ngựa là người bình thường, không nghĩ tới các nàng vậy mà rất lợi hại.

Điều này làm cho phu xe ngựa sợ hơn, chỉ sợ trâu chọc mấy vị trong xe ngựa, cho nên vừa nghe đến Vân Thiên Vũ ra lệnh, phu xe ngựa tựa như điên vậy đánh ngựa chạy như điên, nháy mắt rời đi đường phố yên tĩnh.

Trong xe ngựa, Tiểu Linh Đang ưu oán vô cùng nói: "Vân tỷ tỷ, ta cũng muốn đánh hẳn một trận."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 219: Trộm Đi Binh Phù

Điêu Gia liêu mạng gật đầu: "Đúng vậy, Điêu Gia cũng muốn đánh, Điêu Gia cũng muốn đánh."

Tiểu Anh ghen tỵ quơ múa móng vuốt: "Ta muốn cào nát mặt của hắc, Tiểu Anh mới là thiên hạ đệ nhị mỹ nhân."

Vân Thiên Vũ nghe những lời nói của người bên cạnh, lạnh lạnh nói: "Không thấy hắc đã muốn tỉnh lại sao, nếu như hắc tỉnh lại, không phải là các người đánh hắc, mà là hắc đánh các người, hay là liều chết để đánh."

Vừa nói xong, Tiểu Linh Đang cùng Điêu Gia không lên tiếng.

Vân Thiên Vũ là nghĩ đến một chuyện khác, mặt kỳ quái nhìn Tiểu Linh Đang: "Tiểu Linh Đang, không nghĩ tới trên người người vậy mà có Thanh Giao Linh Khí, vừa ra tay liền đem cường giả Lục Linh chém giết, như vậy lần trước lúc người cứu ta, tại sao không lấy ra a, còn làm hại mình bị thương nặng như vậy."

Vừa nhắc đến chuyện này, Tiểu Linh Đang xin lỗi gãi đầu.

"Vân tỷ tỷ, thật ra thì ta quên."

Được rồi, Vân Thiên Vũ im lặng, vốn cho rằng cô nương này đơn thuần, hiện tại lại tăng thêm hạng nhất, mơ hồ, cũng thiếu chút nữa bị đánh

chết, còn không biết đem Linh Khí lợi hại của mình ra, cứ để bị người đánh cho thành trọng thương.

Trong xe ngựa an tĩnh lại, xe ngựa một đường cấp tốc rời đi.

Sau lưng trên đường phố, Tiêu Cửu Uyên rất nhanh liền tỉnh, đồng thời thủ hạ của hắn Bạch Diệu cùng Hắc Diệu cũng mang người chạy tới.

Vừa nhìn thấy vương gia ngồi dưới đất, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ, cả người giống như sấm sét cuồng bạo.

Bạch Diệu cùng Hắc Diệu bị dọa cho sợ đến gần chết, phịch một tiếng quỳ xuống: "Thuộc hạ tới chậm, tội đáng chết vạn lần, xin vương gia giáng tội."

Tối nay bọn họ theo vương gia truy xét tung tích người Bắc Địch quốc, không nghĩ đám người đó chó cùng rứt giậu, liều chết phản kích, vốn dĩ bọn họ nhất định sẽ giết những người đó, ai biết vương gia sắc mặt có chút không đúng lắm, chợt tung người bỏ đi, bọn họ nghĩ sẽ đuổi theo kịp, nhưng bởi vì cùng những cường giả linh lực của Bắc Địch quốc chém giết đến cùng, nhất thời không thoát thân được.

Tình huống sau đó bọn họ cũng không rõ ràng lắm, bất quá nhìn dáng vẻ của vương gia tựa hồ không tốt lắm.

Bạch Diệu và Hắc Diệu không dám hỏi nhiều.

Tiêu Cửu Uyên tự nhiên sẽ không nói cho Bạch Diệu cùng Hắc Diệu, hắn đường đường Ly thân vương gia bị người đánh một trận, sau đó bị đá xuống xe ngựa.

Không sai, thời điểm Vân Thiên Vũ đánh Tiêu Cửu Uyên, đá hắn xuống xe ngựa, hắn đã có ý thức, chẳng qua là ý thức có chút mơ hồ, cho nên vẫn biết bị Vân Thiên Vũ đánh và đá xuống xe ngựa.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ đến mình đường đường Ly thân vương gia bị người đánh lại bị đá bay ra xe ngựa, hăn cơ hồ không có đánh lại dù chỉ một xiu.

Trong đầu rất nhanh hiện ra gương mặt linh động thanh tươi xinh đẹp, nhất định là nữ nhân kia đá hăn xuống xe ngựa.

Đúng vậy, nhất định là nàng.

Hăn muốn cho người bắt được nàng, sau đó đem nàng chặt thành tám khối, dám can đảm đánh hăn, còn đem hăn từ trên xe ngựa đá xuống.

Tiêu Cửu Uyên ở trong lòng hung hăng phát thề, hơn nữa cũng không tính đem chuyện hăn bị người đánh còn bị người từ trên xe ngựa đá nói cho thủ hạ, thật mất thể diện.

Tiêu Cửu Uyên trong lòng suy nghĩ, từ từ đứng dậy, bên người Bạch Diệu vội vàng tiến lên từng bước đỡ hăn.

Tiêu Cửu Uyên sau khi đứng dậy, chợt thấy trên người có cái gì không đúng, một bên tựa hồ có chút nhẹ, sắc mặt của hăn bỗng nhiên thay đổi, thật nhanh đưa tay tới thắt lưng, sau đó phát hiện binh phù của Long Lân quân binh phù vậy mà không thấy, lần này sắc mặt Tiêu Cửu Uyên cực kỳ khó coi, cả người giống như sư tử cuồng bạo.

Bạch Diệu cẩn thận hỏi: "Vương gia, người làm sao vậy?"

"Có người trộm đi binh phù của bốn vương."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 220: Khao Các Tiểu Bằng Hữu

Editor: LaOngDao142

Sắc mặt Bạch Diệu và Hắc Diệu cũng khó coi.

Bên ngoài Long Lan quân có hai vạn binh tướng, trên thực tế lại có ba vạn binh mã, bọn họ trừ nghe theo Tiêu Cửu Uyên điều động bên ngoài, liền nghe theo binh phù điều động.

Thường ngày Tiêu Cửu Uyên không tự mình đi điều người, liền đem binh phù giao cho thủ hạ đi điều động có thể dùng nhân thủ, hiện tại binh phù lại bị người đánh cắp.

Người đánh cắp binh phù rõ ràng là có dụng ý khác.

Tiêu Cửu Uyên rất nhanh nhớ tới trước khi hắn bị đá xuống xe ngựa.

Có lẽ các nàng chợt xuất hiện ở trên đường cái, chính là vì chờ hắn xuất hiện.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ đến mình rất có thể rơi vào bẫy của đối phương, một đôi mắt tràn đầy Dao Phong sắc bén, sát khí bén nhọn từ con ngươi tràn ngập ra ngoài.

Dám can đảm tính toán Tiêu Cửu Uyên hắn, hắn tuyệt sẽ không bỏ qua cho nàng.

Tiêu Cửu Uyên suy nghĩ xoay người giơ tay lên, một đạo linh khí màu lam cường đại đánh ra ngoài, nháy mắt liền hủy diệt một tầng lớn kiến trúc trên đường phố.

Sau đó hắn hung hăng thu tay lại, trầm giọng mở miệng: "Đi, trở về Ly thân vương phủ, bốn vương đã ghi nhớ dung mạo của người cấp binh phù, lập tức để cho người vẽ ra dung mạo của nàng, toàn bộ lực soát tung tích người này, nếu như bắt được nàng, bốn vương nhất định phải đem nàng chặt thành tám khối."

Tiêu Cửu Uyên cuồng bạo lắc mình liền đi, nếu như một đạo thiểm điện, phía sau hắn mấy tên thủ hạ nhanh chóng rời đi.

Yên tĩnh trên đường phố, nháy mắt trở về tĩnh mịch.

Mà lúc này Vân Thiên Vũ cùng Tiểu Linh Đang đã ở trên một con phố không xa Vĩnh Ninh Hậu phủ xuống xe ngựa, hai người một chôn một chim chạy thẳng tới Vĩnh Ninh Hậu phủ, vẫn như theo đi con đường cũ lúc ra ngoài, vào Tử Trúc Hiên của Vĩnh Ninh Hậu phủ.

Bên trong Tử Trúc Hiên, Họa Mi đang chờ bọn họ, mặc dù biết các nàng không có việc gì, nhưng vẫn là không chế không được lo lắng, cho đến khi nhìn thấy Vân Thiên Vũ cùng Tiểu Linh Đang bình yên vô sự, nàng mới chính thức yên lòng.

"Tiểu thư ngườ trở lại ta an tâm, không có sao chứ?"

Họa Mi quan tâm hỏi thăm, Tiểu Linh Đang nhanh miệng liền nói đủ chuyện nguy hiểm gặp phải, đầu tiên là gặp phải thái tử Tiêu Thiên Ngự dây dưa, không nghĩ tới thái tử điện hạ lại vô liêm sỉ như vậy, bởi vì các nàng không muốn cùng hắn nhiều dây dưa, cho nên động sát cơ.

Sau lại đụng phải Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên bị người đuổi giết, mấy người các nàng thế nhưng đã giết mấy cường giả linh lực.

Tiểu Linh Đang nghĩ đến mặt mày hớn hởi, tươi cười rạng rỡ, đang muốn đem những chuyện này đều nói cho Họa Mi, lại bị Vân Thiên Vũ ngăn cản, Vân Thiên Vũ không muốn Họa Mi lo lắng, cho nên nói với Tiểu Linh Đang: "Người lúc trước không phải nói đói bụng sao? Muốn ăn cái gì, ta đi nấu cho người ăn."

Tiểu Linh Đang vừa nghe đến ăn, sớm quên chuyện muốn nói, hai mắt sáng như sao, nàng thật nhanh lôi kéo tay Vân Thiên Vũ, làm nũng nói: "Vân tỷ tỷ, ta muốn ăn món cơm rang trứng người làm lần trước, ăn thật ngon."

Nàng chỉ cần nghĩ đến liền chảy nước miếng, thật ra thì lần trước nàng không có ăn no, vẫn tâm tâm niệm niệm muốn ăn một lần nữa.

Vân Thiên Vũ nhìn bộ dáng của nàng, sớm nhìn ra, gật đầu một cái nói: "Được, cơm rang trứng đúng không."

Tiểu Linh Đang liên tiếp gật đầu.

Điền Gia nhảy dựng kêu lên: "Ta muốn đùi gà cay ưa thích, thật là nhiều thật là nhiều đùi gà cay."

Vân Thiên Vũ gật đầu đáp ứng: "Hảo, đùi gà cay, Tiểu Anh đâu, muốn ăn cái gì?"

Tiểu Anh bày tỏ thụ sủng nhược kinh, có chút thật vui vẻ, chủ tử còn hỏi nàng, Tiểu Anh lập tức toát ra kêu lên: "Mật ong Ngọc Mễ Nhân."

"Được." Vân Thiên Vũ quyết định tối nay thỏa mãn tâm nguyện ba người, phải biết tối hôm nay, các nàng có thể thuận lợi rời đi, còn chém giết ba cường giả linh lực người, đã thương một cường giả Lam Linh, cũng là người có công lao lớn, cho nên trong lòng nàng thật cao hứng, nguyện ý khao mấy tiểu bằng hữu này.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 221: Lúc Này Gây Họa Lớn

Vân Thiên Vũ nhìn về Họa Mi, ý bảo nàng đi chuẩn bị nguyên liệu tới đây, Họa Mi gật đầu đi ra ngoài.

Bất quá trong lòng vẫn còn có chút kỳ quái, tiểu thư đối với Tiểu Anh dường như tốt hơn nhiều so với lúc trước, lúc trước Tiểu Anh cũng không có đãi ngộ này, không có bị đánh đã là không tệ rồi.

Xem ra tối nay xảy ra chuyện gì a, nghĩ như thế nàng thấp giọng hỏi Tiểu Linh Đang, khoan hãy nói, có lúc Họa Mi cũng thật thông minh.

Trong phòng khách, Tiểu Linh Đang cùng Điều Gia còn có Tiểu Anh phát ra tiếng hoan hô.

Vân Thiên Vũ thì vào phòng bếp chuẩn bị, đợi đến Họa Mi lấy nguyên liệu nấu ăn tới đây, trong phòng bếp rất nhanh bay ra mùi thơm, Tiểu Linh Đang cùng Điều Gia còn có Tiểu Anh ngồi ở trong phòng khách, vẻ mặt hạnh phúc.

Các nàng thật thật hạnh phúc a.

Rất nhanh, Vân Thiên Vũ liền đem thức ăn mọi người muốn lên bàn.

Tiểu Linh Đang là một đĩa cơm rang trứng tràn đầy, bên trong còn tăng thêm thịt bọ* cùng thịt gà đinh, tóm lại là một món cơm rang trứng đầy đủ hương vị.

Tiểu Linh Đang vừa nhìn thấy, liền nước miếng chảy ròng, đợi đến nàng thật nếm khẩu vị, cảm nhận mùi vị trong miệng, khiến cho nàng cũng muốn ăn đầu lưỡi của mình.

"Ăn thật ngon, cuộc sống thật là thật hạnh phúc a."

Bởi vì một đĩa cơm rang trứng lại làm người khác hạnh phúc, nhưng thật ra là rất vui sướng.

Vân Thiên Vũ hi vọng Tiểu Linh Đang có thể vẫn luôn vui vẻ như vậy.

Mà một bên Điều Gia, sớm nhào tới đùi gà cay, ăn ngon ăn ngon, đùi gà tự tay chủ tử làm, quả nhiên hương vị lúc nào cũng thơm ngon.

Tiểu Anh là vừa ăn mật ong ngọc mỹ nhân, vừa đom dắng.

"Ta Phượng Hoàng đại nhân chẳng những mạo mỹ, giọng nói hay, ngay cả tư thế đều là ưu nhã cao quý mê người."

Được rồi, lời của nó khiến cho tất cả người trong phòng khách đều tối mặt, bất quá ai cũng không để ý tới nó.

Tiểu Linh Đang tiếp tục cùng cơm rang trứng chiến đấu, Điều Gia là cùng đùi gà trao đổi, Vân Thiên Vũ nhìn mọi người vui vẻ ăn uống, tâm tình không tệ dẫn Họa Mi ra khỏi phòng khách, một đường đi tới gian phòng của mình.

Trên đường Họa Mi hỏi: "Tiểu thư, tối nay người còn phải tiếp tục tu luyện linh lực sao "

Vân Thiên Vũ suy nghĩ một chút lắc đầu: "Không, hiện tại đêm đã khuya, sáng mai còn phải đi tới Tưởng quốc công phủ, tối nay cũng không tu luyện, trở về hãy nói."

Vân Thiên Vũ nói xong lại tăng thêm một câu: "Người chuẩn bị xong nước để cho ta tắm một chút rồi ngủ."

"Được." Họa Mi đáp một tiếng, tự đi chuẩn bị nước tắm rửa, mà Vân Thiên Vũ đi vào gian phòng của mình, vào phòng, nàng nhớ tới chuyện tối nay đánh Tiêu Cửu Uyên, cũng hung hăng đem hắc đá xuống xe ngựa, trong lòng không khỏi sáng khoái.

Hơn nữa nàng còn từ trong tay Tiêu Cửu Uyên cầm lấy một khối Hắc Kim Ngọc, đây cũng là vật đáng tiền, Vân Thiên Vũ thật nhanh từ trên người lấy ra Hắc Kim Ngọc, ở dưới ánh đèn cẩn thận thưởng thức.

Nhưng chỉ trong chốc lát, sắc mặt của nàng thay đổi, bởi vì trên mặt Hắc Kim Ngọc điêu khắc một đồ án, lúc trước nàng không có chú ý, hiện tại ở dưới ánh đèn mới nhìn rõ, dấu hiệu một đầu rồng đồ án, hơn nữa bên phải còn có một chữ, phù.

Phù, vẻ mặt Vân Thiên Vũ đột nhiên thay đổi, nàng cảm thấy Hắc Kim Ngọc trong tay giống như một củ khoai lang bỏng tay, lúc trước nàng chỉ muốn không ăn thua thiệt, không thể cứu không Tiêu Cửu Uyên, lại không nghĩ rằng nàng thuận tay cầm một vật...

Vân Thiên Vũ vừa cẩn thận nhìn Hắc Kim Ngọc một chút, rốt cục xác nhận một chuyện.

Hắc Kim Ngọc này căn bản không phải là vật tầm thường, nó là Long phù, nói cách khác đây là binh phù Long Lân quân của Tiêu Cửu Uyên.

Không nghĩ tới nàng trộn đi binh phù của Tiêu Cửu Uyên, lần này hắc tất nhiên coi nàng thành người trộm binh phù, lần này nàng gây ra họa rất lớn.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 222: Tiêu Cửu Uyên Tính Sai

Sắc mặt Vân Thiên Vũ thay đổi vài lần, hiện tại tên kia chỉ sợ đang điên cuồng bắt người khắp thành, nàng phải làm sao làm đây?

Nếu như để cho hắn biết được nàng là người lấy trộm binh phù của hắn, có thể nghĩ được hắn sẽ tức giận như thế nào, quan trọng nhất là ngoại trừ trộm binh phù, nàng còn đánh hắn một trận, sau đó hung hăng một cước đá hắn xuống xe ngựa.

Tiêu Cửu Uyên lúc nào thì bị người đối xử như thế, nếu như để cho hắn biết tất cả đều là do nàng làm, nàng tin tưởng mình cách cái chết không xa.

Cho nên nàng tuyệt đối không thể cho hắn biết chuyện đêm nay là do nàng làm ra, về phần binh phù tìm cơ hội đưa trở về là được.

Vân Thiên Vũ nghĩ tới đây, thật nhanh giơ tay lên sờ sờ mặt của mình, nàng nhớ lúc này Tiêu Cửu Uyên đã nhìn thấy gương mặt này, vốn dĩ nàng không ngại để cho Tiêu Cửu Uyên thấy gương mặt này, nhưng rất hiển nhiên hiện tại không được, nàng không thể để cho hắn thấy khuôn mặt hiện tại của nàng, nếu như hắn thấy, nhất định sẽ biết tối nay người trộm cầm binh phù, lại đá hắn xuống xe ngựa chính là nàng.

Đầu tiên Vân Thiên Vũ rất lo lắng, nhưng vừa nghĩ đến cảnh tượng Tiêu Cửu Uyên hiện tại đang phát điên bắt người khắp kinh thành, trong

lòng không biết có bao nhiêu thoải mái, ai kêu Tiêu Cửu Uyên luôn khi dễ nàng.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, Họa Mi đi vào.

Vân Thiên Vũ thuận tay thu hồi binh phù Long Lĩnh quân, để binh phù vào trong không gian Phượng Linh Giới.

Nàng cũng muốn nhìn một chút Tiêu Cửu Uyên đi đâu mà tìm binh phù, suy nghĩ nhẹ cười lên.

Cười một tiếng, dung nhan thanh lệ xuất trần, thấp thoáng dưới khăn lụa mỏng, càng thêm thanh tuyệt lãnh diễm.

Họa Mi thấy thế sững sờ, kể từ khi tiểu thư khôi phục dung mạo, nàng thường xuyên nhìn đến ngẩn ngơ.

Bản thân nàng là một nữ tử cũng nhìn đến ngây người, huống chi là nam nhân, Họa Mi có thể tưởng tượng ra, nếu như để cho người khác biết dung nhan của tiểu thư xinh đẹp thanh lệ bức người đến như thế, hơn nữa thiên phú nghịch thiên và thông tuệ, bọn họ nhất định sẽ theo đuổi tiểu thư.

Đúng rồi, còn có Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch hủy hôn với tiểu thư, nàng cơ hồ có thể khẳng định, hẳn nhất định sẽ hối hận, hối hận vì không có cưới tiểu thư.

Họa Mi vừa nghĩ vừa đi đến trước mặt Vân Thiên Vũ cười nói: "Tiểu thư, người nghĩ gì thế, tựa hồ rất vui vẻ."

Vân Thiên Vũ tự nhiên sẽ không đem chuyện đá Tiêu Cửu Uyên xuống xe ngựa nói cho Họa Mi, nếu như nàng nói, Họa Mi nhất định sẽ bị hù dọa, nói không chừng còn có thể vì vậy lộ ra sơ hở.

Cho nên nàng không nói vẫn tốt hơn, Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa nói: "Ta bởi vì khôi phục dung mạo, cho nên vui vẻ."

Họa Mi nghe lập tức gật đầu đồng ý, sau đó cung kính nói: "Tiểu thư, nước tắm rửa đã chuẩn bị xong, t dìu người đi tắm, người sớm một chút nghỉ ngơi, ngày mai còn phải đi đến Tưởng quốc công phủ đây."

"Ừ." Vân Thiên Vũ đáp một tiếng đồng ý, không để ý tới chuyện của Tiêu Cửu Uyên nữa.

Nhưng nàng không biết, một đêm này Tiêu Cửu Uyên ra lệnh thủ hạ cơ hồ đem cả kinh thành tra xét một lần, đáng tiếc nhưng không bắt được người có can đảm đánh hắt lại đá hắt từ trên xe ngựa, trộm đi binh phù.

Dĩ nhiên, Tiêu Cửu Uyên nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến người dám đá hắt xuống xe ngựa, trộm đi binh phù chính là vị hôn thê danh chánh ngôn thuận của hắn.

Cho nên đây là tính toán sai lầm của hắn, hắn lục soát bất kỳ địa phương nào, nhưng lại không có lục soát Vĩnh Ninh Hậu phủ.

Ngày thứ hai, Vân Thiên Vũ thần thanh khí爽 rời giường, tinh thần đặc biệt tốt.

Họa Mi tỉ mỉ thay nàng chọn lựa một bộ y phục màu tím nhạt thêu ngân vân, trên vai khoác áo choàng Tượng Nha Bạch, hợp với màu trắng ngọc, cả người không nói ra được cao nhã thanh quý.

Vân Thiên Vũ rất hài lòng với trang phục như vậy, tán dương Họa Mi mấy câu, chủ tớ hai người thật vui vẻ cười nói.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 223: Vân Thiên Tuyết Ghen Tỵ

Ngoài cửa, Tiểu Linh Đang thật nhanh đi tới nói: "Vân tỷ tỷ, nha hoàn Thủy Tiên của nhị tiểu thư tới đây nói, để cho Vân tỷ tỷ sớm một chút dùng bữa, hôm nay thay lão thái quân đi Tưởng quốc công phủ chúc thọ, nhị tiểu thư nói muốn mọi người cùng nhau đi."

Hai mắt Vân Thiên Vũ tối thâm, khóe môi từ từ kéo ra nụ cười lạnh.

Vân Thiên Tuyết người không phải lại không ngồi yên đi.

Nàng vẫn chưa có ra tay với nàng ta, nữ nhân này ngược lại không thể chờ đợi đưa tới cửa, vốn dĩ nàng muốn chờ tu luyện linh lực cao cường một chút sau đó mới thu thập Vân Thiên Tuyết, nhưng bây giờ nữ nhân này không thể chờ đợi đưa tới cửa, nàng sao phải khách khí với nàng ta làm gì.

Vân Thiên Vũ vừa suy nghĩ vừa cùng Tiểu Linh Đang nói: "Tiểu Linh Đang người đi ra nói với Thủy Tiên, ta đã biết."

"Được, Vân tỷ tỷ."

Tiểu Linh Đang lên tiếng đi ra ngoài, trước khi đi còn cười hì hì liếc Vân Thiên Vũ một cái, nàng càng xem càng cảm thấy Vân tỷ tỷ cùng ca ca rất xứng đôi, ca ca mỹ nhân yêu nghiệt, Vân tỷ tỷ là một mỹ nhân lạnh lùng, hai người đứng chung một chỗ thật rất xứng đôi a.

Nàng đã đem tin truyền ra ngoài, ca ca nhận được tin nhất định sẽ tới.

Tiểu Linh Đang càng nghĩ càng vui vẻ, hoan khoái vô cùng đi ra ngoài.

Sau lưng trong phòng, Vân Thiên Vũ không nhịn được nói với Họa Mi: "Người xem Tiểu Linh Đang có phải hay không có chút cổ quái?"

"Không có." Họa Mi thần kinh luôn luôn chậm, hoàn toàn nhìn không ra.

Vân Thiên Vũ cũng không tiếp tục đề tài này, đứng dậy dẫn Họa Mi đi ra ngoài.

Tiểu Linh Đang đưa Thủy Tiên đi sau đó lại trở lại ăn điểm tâm, Điều Gia và Tiểu Anh tuyệt không rời ở phía sau.

Cả đám ở bên trong phòng khách ăn không ngừng.

Vân Thiên Vũ nhớ tới ngày hôm qua được tám mươi vạn lượng ngân phiếu, vội vàng từ trong lấy ra hai ngàn hai ngàn phiếu ra ngoài, đưa tới trong tay Họa Mi nói: "Khi nào người có thời gian, đem ngân phiếu đi đổi sau đó đi đến phòng bếp, cho các nàng một chút tiền, để cho các nàng làm thức ăn nhiều hơn một chút."

"Tiểu thư ta hiểu."

Nghe được ăn thêm đồ ngon, trong phòng khách, Tiểu Linh Đang cùng Điều Gia cười đến vô cùng vui vẻ.

Điểm tâm rất nhanh ăn xong rồi, Họa Mi thu thập một chút, liền cùng Tiểu Linh Đang đi theo Vân Thiên Vũ đi ra ngoài.

Điều Gia cùng Tiểu Anh bị Vân Thiên Vũ thu vào trong Không Gian Giới.

Võn nàng tưởng rằng trong Không Gian Giới, chỉ có Tiểu Anh có thể vào, không nghĩ tới nàng thử đem Điều Gia thu vào trong, thế nhưng cũng thu vào được.

Cứ như vậy, nàng làm việc dễ dàng nhiều lắm.

Tránh hai chúng nó quấy rối.

Đại môn Vĩnh Ninh Hậu phủ, lúc này có mấy chiếc xe ngựa ngừng lại, trừ xe ngựa cũng không có thiếu hộ vệ đi theo, đội hình có vẻ rất lớn.

Vĩnh Ninh Hậu phủ dù sao cũng là một trong tứ đại gia tộc, cho nên khi xuất hành đi ra ngoài, đội ngũ cũng có vẻ rất lớn, tự hồ sợ để cho người khác coi thường.

Vân Thiên Vũ lúc đi ra, vừa đúng thấy trên một chiếc xe ngựa, Vân Thiên Tuyết mặt không nhin được đưa đầu ra bên ngoài nhìn quanh.

Thấy Vân Thiên Vũ từ đại môn đi ra, Vân Thiên Tuyết sửng sốt một chút, tại sao nàng cảm thấy nữ nhân này mặc dù che mặt, cũng phá lệ xinh đẹp, một thân phong vận yên tĩnh, làm cho người ta không muốn chú ý nàng cũng không được.

Trong đáy mắt Vân Thiên Tuyết lộ ra thần sắc ghen tỵ, trong lòng hết sức thống hận Vân Thiên Vũ như vậy.

Nói thật ra, khí chất trong trẻo lạnh lùng trên người Vân Thiên Vũ giống như thế ngoại thần tiên, Vân Thiên Tuyết vẫn luôn hâm mộ, nhưng nàng ta làm thế nào cũng học không được.

Bởi vì dung mạo của nàng ta không làm ra được khí chất trong trẻo lạnh lùng, nàng ta chỉ ôn nhu xinh đẹp.

Vân Thiên Tuyết càng nghĩ càng tích tụ, cuối cùng nhìn Vân Thiên Vũ không vui nói: "Đại tỷ, người để cho chúng ta chờ người đến bây giờ, làm sao coi được?"

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 224: Di Ngôn Trước Lúc Lâm Chung

Vân Thiên Vũ vừa tới, thần nhiên nói: "Ta không có bảo để cho các người chờ a, các người có thể đi trước."

Nàng nói xong cũng không thèm nhìn tới Vân Thiên Tuyết sắc mặt vắn vẹo, đi tới thẳng một chiếc xe ngựa ở phía sau.

Vân Thiên Tuyết giận đến mặt cũng bóp méo, nữ nhân này thái độ gì đây, để cho nàng cùng mẫu thân chờ, không biết nói xin lỗi, lại còn dám nói ra những lời lẽ hùng hồn như vậy, quá đáng hận.

Vân Thiên Tuyết càng nghĩ càng căm tức, trong lòng hỏa khí càng lớn, ngón tay nắm chặt màn xe, tức giận suy nghĩ, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ để cho Vân Thiên Vũ còn sống như vậy, nàng muốn giết nàng ta, nàng nhất định phải giết nàng ta.

Nếu như không giết nữ nhân này, nàng sợ Tuyên vương điện hạ cuối cùng sẽ bị nữ nhân này hấp dẫn, còn có Tiêu Cửu Uyên một người trong long phượng như vậy, tại sao cưới nữ nhân này?

Chẳng lẽ nàng sau này đều phải chịu đựng bức tức bởi nữ nhân này sao? Nếu như nàng ta gả cho Tiêu Cửu Uyên, sau này nàng ta thật sự là Cửu hoàng thất, nàng vĩnh viễn bị nàng ta đè ép một cái đầu.

Không, không, nàng tuyệt đối không thể để cho nữ nhân này gả cho Tiêu Cửu Uyên.

Nghĩ đến Tiêu Cửu Uyên, trong lòng Vân Thiên Tuyết giống như có một vạn thanh âm đang gọi ồn ào, Vân Thiên Vũ tại sao có thể gả cho Tiêu Cửu Uyên a, nàng ta không xứng, nàng ta không xứng.

Trong lòng Vân Thiên Tuyết càng ngày càng oán hận Vân Thiên Vũ, ánh mắt của nàng ta thật nhanh nâng lên nhìn về đại môn Vĩnh Ninh Hậu phủ.

Bên trong cửa lớn có hai ba bóng dáng vội vàng chạy tới, Vân Thiên Tuyết nhẹ cười lên, nàng muốn mượn cơ hội này, cũng không tin không đánh chết nữ nhân này.

Hơn nữa hiện tại nàng biết Vân Thiên Vũ rất khôn khéo, cho nên làm việc nhất định phải cẩn thận, ngàn vạn lần không nên để cho bất cứ chuyện gì dính dáng tới trên người của mình.

Trong lòng Vân Thiên Tuyết tính toán nhìn về Vân Thiên Nguyệt đang chạy đến.

Kể từ sau khi Trầm di nương chết, Vân Thiên Nguyệt vẫn an phận đợi trong sân viện, không có ra ngoài.

Hôm nay nếu không phải Vân Thiên Tuyết cho người đi gọi nàng ta, nàng ta cũng chắc là sẽ không ra ngoài, nhưng Vân Thiên Tuyết cho người đi kêu nàng ta, nàng ta không thể không đi ra ngoài.

"Nhị tỷ, người cho người ta gọi ta có chuyện gì không?"

Vân Thiên Nguyệt khéo léo hỏi. Kể từ khi Trầm di nương qua đời, nàng ta giống như thay đổi thành một người khác, hết sức như thuận thông minh.

Vân Thiên Tuyết mặt đau lòng mở miệng nói: "Tam muội, kể từ khi Trầm di nương qua đời, người vẫn buồn bực ở trong sân viện, Nhị tỷ chỉ sợ

người buồn bức sinh ra bệnh, cho nên hôm nay mới có thể bảo người ra ngoài, hôm nay chính là ngày mệnh thọ của lão thái quân Tể tướng quốc công phủ, cho nên Nhị tỷ muốn dẫn người đi giải sầu."

Vân Thiên Nguyệt thật nhanh ngẩng đầu nhìn về Vân Thiên Tuyết, Vân Thiên Tuyết là người như thế nào, nàng trước kia ngây ngốc không biết, nhưng lúc di nương sắp chết đã nói cho nàng biết rõ ràng.

Vân Thiên Tuyết mặt ngoài ôn nhu xinh đẹp, giống như đóa Bạch Liên hoa, nhưng kì thực trong thâm tâm âm độc vô cùng, về sau nàng ít cùng nàng ta lui tới, dè dặt nàng ta lại để không bị nàng ta hãm hại.

Chính là bởi vì di nương trước khi chết căn dặn, nàng mới có thể vẫn đợi ở viện không ra ngoài.

Không nghĩ tới hôm nay Vân Thiên Tuyết thế nhưng gọi nàng ra ngoài, còn nói mang nàng đi giải sầu, nàng ta sẽ tốt như vậy sao?

Vân Thiên Nguyệt không tin tưởng.

Nàng nhìn Vân Thiên Tuyết đang muốn khước từ, Vân Thiên Tuyết cũng không cho cự tuyệt ra lệnh: "Tốt lắm, người cùng Đại tỷ ngồi chung một chiếc xe ngựa phía sau đi."

Vân Thiên Nguyệt theo bản năng nhìn về chiếc xe ngựa phía sau một chút, vừa đúng thấy Vân Thiên Vũ ở trong xe ngựa nhìn sang, trên mặt Vân Thiên Vũ che một khăn lụa trắng, con người tràn đầy lạnh lùng u ám lạnh lẽo sắc bén, nàng như vậy, khiến cho Thiên Nguyệt thấy thế kinh hãi không dứt.

Lời của di nương lúc sắp chết vang ở bên tai của nàng.

"Nguyệt nhi, bây giờ Đại tiểu thư cùng với lúc trước không giống nhau, ngay cả Hậu gia cũng không phải là đối thủ của nàng, con ngàn vạn

lần không được đối phó với nàng, con không được đi tính toán nàng, có lẽ chuyện từ trước, nàng sẽ tha cho con một mạng, nếu như con lại đi gây sự với nàng, nhất định sẽ xui xẻo, nhớ lời của nương."

p/s: các nàng thấy ta edit cách xưng hô hay cách suy nghĩ có dễ hiểu không? Việc nàng, nàng ta hay nàng ấy....ta cũng thấy xoắn cả não

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 225: Nhân Vật Phong Vân

Vân Thiên Nguyệt suy nghĩ lời căn dặn của mẫu thân, không nhận được rùng mình một cái, sau đó theo bản năng lắc đầu.

"Không, ta không cùng Đại tỷ ngồi chung một chiếc xe ngựa."

Vân Thiên Nguyệt vừa nói vừa cấp tốc lui về phía sau hai bước, nhìn Vân Thiên Tuyết nói: "Muội không đi, Nhị tỷ cùng Đại tỷ đi chơi đi, hôm nay thân thể muội không tốt, cũng không đi Tưởng quốc công phủ làm khách."

Vân Thiên Nguyệt sau khi nói xong, thật nhanh quay đầu hướng cửa lớn Vĩnh Ninh Hậu phủ chạy vào, không thêm quan tâm đến sau lưng sắc mặt Vân Thiên Tuyết thay đổi hoàn toàn.

Sắc mặt Vân Thiên Tuyết âm trầm có thể chảy ra nước, con người một mảnh màu đỏ, cắn răng nghiêng lợi dắt màn xe, gắt gao nhìn chăm chăm bóng dáng của Vân Thiên Nguyệt.

Tiện nhân này, thế nhưng dám có can đảm không đi, vậy mà dám có can đảm ở ngay trước mặt người khác phản kháng mình, tiện nhân người chờ đó cho ta.

Ta sẽ không bỏ qua cho người, tuyệt sẽ không bỏ qua cho người.

Khuôn mặt xinh đẹp Vân Thiên Tuyết xanh mét một mảnh, phía sau nàng Liễu thị đưa tay kéo tay của nàng, ra lệnh trước mặt phu xe ngựa: "Tốt lắm, đi thôi, đi Vĩnh Ninh Hậu phủ đi." (chỗ này sai sai sau á, phải đi Tưởng quốc công phủ thì phải)

Xe ngựa chậm rãi chạy, phía sau xe ngựa, Vân Thiên Vũ dẫn Họa Mi cùng Tiểu Linh Đang lên xe ngựa.

Vân Thiên Vũ không cần nghĩ cũng biết, Vân Thiên Nguyệt chỉ sợ đã phải nếm mùi đau khổ, phải biết Vân Thiên Tuyết cho tới nay tính tình đều là nói một không nói hai, lần này Vân Thiên Nguyệt phản kháng nàng ta, có thể nghĩ tới nàng đã phải chịu hành hạ dạng gì.

Nhưng Vân Thiên Vũ mừng rỡ nhìn các nàng đấu tranh nội bộ, từ trước Vân Thiên Nguyệt cũng không có ít lần khi dễ cổ thân thể này, cho nên nàng căn bản không cần thiết trợ giúp nữ nhân kia.

Xe ngựa chậm rãi chạy theo chiếc xe ngựa phía trước, một đường đi tới Tưởng quốc công phủ.

Tưởng quốc công phủ là một trong tứ đại gia tộc, đứng sau là đại gia tộc Yến Bắc Vương Phủ.

Gia tộc của bọn họ chẳng những có một hoàng hậu, còn có một thái tử, chỉ cần thái tử thuận lợi đi lên để vị, Tưởng gia chắc chắn leo lên vị trí đứng đầu trong tứ đại gia tộc.

Cho nên người ta quyền thế ngấp trời như vậy, bất luận quan viên trong triều, còn là kinh thành thương cổ cự phú, đương nhiên mọi người muốn dâng bốc nịnh bợ.

Trong lúc nhất thời, trước cửa Tưởng quốc công xe ngựa qua lại không dứt, lễ phẩm giống như không tốn tiền hướng bên trong đưa, tình trạng náo nhiệt chưa bao giờ có.

Xe ngựa Vĩnh Ninh Hậu phủ vừa đến, liền có quản gia đón.

Vĩnh Ninh hậu Vân Lô đã sớm cùng quan viên trong triều cùng nhau đi tới, hiện tại đi đến là phu nhân Liễu thị và hai nữ quyến Vân Thiên Vũ và Vân Thiên Tuyết của Vĩnh Ninh Hậu, quản gia lập tức chỉ thị lão nô tới đây, dẫn người đi về viện phía sau.

Phu nhân bị dẫn đến lão thái quân ở Vinh Hạc Đường, tiểu thư dẫn tới yến các chuyên môn dùng để chiêu đãi tiểu thư trẻ tuổi.

Bên trong yến các, rất nhiều tiểu thư tụ họp lại nói chuyện, nhóm năm nhóm ba rất là náo nhiệt.

Đợi đến khi hai người Vân Thiên Tuyết cùng Vân Thiên Vũ xuất hiện, rất nhiều người cũng dừng nói chuyện, cùng nhau nhìn hai người các nàng.

Hai người này tính ra cũng là nhân vật phong vân ở kinh thành.

Đầu tiên là ngày đại hôn nháo ra thành một chuyện như vậy, sau đó Vân Thiên Vũ được hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn cho Tiêu Cửu Uyên làm vương phi.

Vốn dĩ mọi người cho rằng Tiêu Cửu Uyên chắc chắn sẽ không chấp nhận một vương phi như vậy, nhất định sẽ làm cho hoàng thượng hạ chỉ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, kết quả lại không có gì cả.

Mọi người nghĩ tới đây, trong lòng chua xót không dứt, mặc dù các nàng không dám gả cho Tiêu Cửu Uyên, nhưng vẫn như cũ không hy vọng Vân Thiên Vũ gả cho Tiêu Cửu Uyên, nữ nhân này có chỗ nào xứng gả cho Ly thân vương gia làm vương phi.

Về phần Vân Thiên Tuyết, mọi người ở đây giống nhau không muốn để ý tới, bởi vì gần đây chuyện phát sinh trên người Vân Thiên Tuyết đều

rất không tốt, thứ nhất ngày đại hôn nháo ra như vậy, thứ hai chẳng những hại chết nha hoàn của mình, còn hại chết cả nhà nha hoàn.

Nữ nhân như vậy, các nàng cùng nàng ta đi cùng nhau, thanh danh của các nàng cũng không tốt lắm.

Cho nên Vân Thiên Tuyết cùng Vân Thiên Vũ xuất hiện lúc, không khí không nói ra được lạnh nhạt.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 226: Tứ Đại Gia Tộc

Tường ngọc khô thân là tiểu thư Tường quốc công phủ, chỉ đành phải đứng lên, đi tới chào hỏi Vân Thiên Tuyết cùng Vân Thiên Vũ.

"Hai vị theo ta lại đây ngồi đi."

Vân Thiên Vũ hơi gật đầu một cái, một bên Vân Thiên Tuyết bộ mặt dịu dàng nhìn Tường Ngọc Khô thân thiết nói: "Tường tỷ, quả nhiên không hổ là gia tộc đứng đầu trong tứ đại gia tộc, hôm nay thọ yến lão thái quân thọ, người tới cũng thật nhiều a."

Lời nói êm tai dĩ nhiên là người ai cũng thích nghe, Tường Ngọc Khô thật ra thì cũng không chào đón Vân Thiên Tuyết, nhưng nghe đến nàng nói như vậy, vẫn rất cao hứng, liền cười khách sáo trả lời.

"Nào có khoa trương như vậy a, cũng bình thường thôi, phụ thân có ý tứ muốn bày một trăm bàn tiệc cho thọ yến của lão thái quân, nhưng lão thái quân không cho phép phô trương lãng phí, chỉ đồng ý bày tám mươi bàn, thừa tiền bạc, lão thái quân lên tiếng, ở ngoại ô phát cháo nửa tháng, giúp đỡ những người tương đối khó khăn."

Tường Ngọc Khô trong miệng khách sáo, nhưng trong lời nói không khỏi kiêu ngạo cùng khoe khoang.

Lời của nàng ta, bốn phía không ít người ca tụng nàng ta, cái gì cũng nói.

Vân Thiên Tuyết cũng không quên tặng bốc Tương Ngọc Khê: "Nhà Tưởng tử quả nhiên không nhà nào so được."

Thật ra nếu như là Vân Thiên Tuyết trước kia, chưa chắc sẽ nịnh hót Tưởng ngọc Khê, nhưng gần đây danh tiếng nàng ta bị tổn thương, nàng ta khẩn cấp cùng người khác tạo mối quan hệ, cho nên mới phải nịnh hót Tưởng Ngọc Khê.

Chẳng qua Vân Thiên Tuyết không biết, sắc mặt nàng ta như vậy, khiến cho người khác vô cùng không thích, người của tứ đại gia tộc cũng có ngạo khí.

Nhất là Yến Thanh Phong của Yến Bắc Hậu phủ, vốn là người tâm cao khí ngạo, nghe Vân Thiên Tuyết nói, thiếu chút nữa tức giận không kìm được vả vào nữ nhân miệng rộng kia.

Tứ đại gia tộc đứng đầu cho tới nay là Yến Bắc Hậu phủ.

Lúc nào thì trở thành Tưởng gia.

Nữ nhân này không biết xấu hổ, biểu ca lại vẫn muốn kết hôn trở thành Tuyên vương phi, nàng bây giờ không nhìn ra nữ nhân này có điểm khí độ nào có thể trở thành Tuyên vương phi.

Mà trừ Yến Thanh Phong tức giận bên ngoài, người Tô quốc công phủ cũng rất tức giận.

Tô gia mặc dù ở trong triều không có hoàng tử, nhưng bởi vì gia tộc đông đảo người tài ba, cho nên cho tới nay vẫn giữ vững vị trí trong tứ đại gia tộc, cũng không có vì vậy mà xuống dốc.

Tô Phi Yên thân là tiểu thư dòng chính của Tô quốc công phủ, tài nữ nổi danh kinh thành, vô cùng khó chịu khi nhìn thấy bộ dạng Vân Thiên Tuyết, cho nên hai mắt hung hăng nhìn chằm chằm Vân Thiên Tuyết.

Đáng tiếc Vân Thiên Tuyết chỉ lo cùng Tương Ngọc Khê vừa nói vừa cười, cũng không có phát hiện sắc mặt của Yến Thanh Phong và Tô Phi Yên.

Ngược lại Vân Thiên Vũ bên cạnh thấy được ánh mắt của Yến Thanh Phong và Tô Phi Yên, chẳng qua là nàng đối với ân oán giữa bọn họ căn bản cũng không cảm thấy hứng thú.

Kinh đô Đông Ly quốc có tứ đại gia tộc, Yến Bắc Hậu phủ, Tương quốc công phủ, Tô quốc công phủ, Vĩnh Ninh Hậu phủ.

Tứ đại gia tộc vẫn bằng mặt không bằng lòng, ngầm tranh đấu không ngừng, con gái của tứ đại gia tộc cũng liên tục đưa vào trong cung làm phi.

Hoàng đế mặc dù là vua một nước, nhưng lại không thể rời bỏ sự nâng đỡ của tứ đại gia tộc, cho nên bất kể là ai lên làm hoàng đế, cũng sẽ cưới một nữ tử trong tứ đại làm phi, lấy thăng bằng thế cục trong triều.

Trước mắt trong cung có thái tử Tiêu Thiên Ngự, mẫu hậu Tiêu Thiên Ngự xuất thân từ Tương quốc công phủ.

Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu, phi Tiêu Thiên Nghiêu là Thục phi xuất thân từ Vĩnh Ninh Hậu phủ.

Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch, mẫu phi mất sớm, mẫu phi hãn xuất thân từ Yến Bắc Hậu phủ.

Về phần Tô gia trong tứ đại gia tộc, trong triều cũng không có hoàng tử, chỉ có một công chúa.

Bởi vì Tô gia không có hoàng tử, cho nên hoàng tử trong triều cũng đưa ánh mắt theo dõi Tô gia, hi vọng thông qua quan hệ thông gia để củng cố địa vị của mình, chỉ cần lôi kéo Tô gia, phần thắng tự nhiên lớn hơn.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 227: Tính Toán Của Vân Thiên Tuyết

Bên trong yến các, Vân Thiên Vũ yên lặng quan sát tất cả tiểu thư con nhà gia thế, nhìn mọi người công khai ca tụng lẫn nhau, thật ra thì mỗi người cũng ngầm có ý tâm cơ, ngay cả nói một câu cũng cất giấu Huyền Ky, thật không biết như vậy có mệt hay không.

Trước mắt kinh thành ngoài mặt thái bình, trên thực tế ngầm đấu tranh đầy gian trá, đây cũng chính là nguyên nhân Vân Thiên Vũ không tính để lộ ra dung mạo.

Nàng không muốn để cho mình cuốn vào những thứ không đâu vào đâu này.

Vân Thiên Vũ đang quan sát mọi người xung quanh, cách đó không xa ánh mắt Vân Thiên Tuyết giao hoạt nhìn chăm chăm nàng, cắn răng nghiền lợi suy nghĩ.

Hôm nay nàng tất nhiên muốn thanh danh của Vân Thiên Vũ mất hết, từ đó về sau không còn có người sẽ nguyện ý kết giao với nàng, nói không chừng Tiêu Cửu Uyên cũng bởi vì nữ nhân này quá mất thể diện, từ đó giận dữ từ hôn.

Vân Thiên Tuyết nghĩ tới đây, hai mắt sáng lên, thật nhanh đi tới bên cạnh Lục Uyển Nhi nói thì thầm.

Lục Uyển Nhi liên tiếp gật đầu, ý bảo nha hoàn đi mời Tưởng Ngọc Khê Tưởng quốc công phủ tới đây.

Tưởng Ngọc Khê sau khi cùng các nàng hàn huyên một chút liền đứng lên rời đi, vỗ tay một cái, bốn phía tất cả mọi người nhìn về Tưởng Ngọc Khê.

Chỉ thấy Tưởng Ngọc Khê duyên rũ cười duyên nói: "Bây giờ đến khi kết thúc yến tiệc thời gian còn rất dài, chúng ta ngồi cũng không có ý gì, không bằng chúng ta vui đùa một vài trò chơi nhỏ như thế nào?"

Vừa nghe đến, tất cả mọi người tinh thần tỉnh táo, tất cả đều nhìn Tưởng Ngọc Khê, có người mở miệng hỏi: "Chơi như thế nào?"

"Hôm nay chúng ta chơi nhẹ nhàng một chút thôi như thế nào?" Tưởng Ngọc Khê sau khi nói xong, cũng không chờ người khác mở miệng lại nói tiếp.

"Chúng ta chơi đánh trống truyền hoa như thế nào, một người che mắt đánh trống, trống vang lên mười tiếng sẽ ngừng, hoa ở trong tay người nào người đó sẽ đi ra ngoài tìm phần thưởng, trong phần thưởng có năm hình thức cầm kỳ thư họa vũ năm dạng, cho dù là ai tìm được phần thưởng đều phải biểu diễn, nếu như không muốn cũng phải biểu diễn, không cho phép chơi xấu."

Tưởng Ngọc Khê sau khi nói xong, bốn phía có không ít người trầm trồ khen ngợi, dù sao không có sao, ngồi cũng không cũng không làm gì, không bằng chơi trò chơi cũng tốt.

Tưởng Ngọc Khê thấy mọi người hứng thú rất cao, không khỏi hăng hái, lại tiếp tục nói.

"Cuối cùng người nào biểu diễn tài nghệ nhiều, lại nhận được sự khen người từ tất cả mọi người, chúng ta liền phong nàng ấy thành đệ nhất tài nữ

Đông Ly quốc, như thế nào?"

Tướng Ngọc Khê dứt lời, không ít người vỗ tay, không khí không nói ra được náo nhiệt.

Mọi người cao hứng, người người hưng phấn, âm thầm cầu nguyện mình có thể đoạt được danh hiệu đệ nhất tài nữ Đông Ly quốc đệ, mặc dù chỉ là hư danh, nhưng từ đó về sau khiến cho người khác phải liếc mắt nhìn, chuyện này dĩ nhiên rất cao hứng.

Có người cao hứng, tự nhiên cũng có người mất hứng.

Ngay lập tức sắc mặt Vân Thiên Vũ liền đặc biệt không tốt, bởi vì chuyện này rõ ràng là do Vân Thiên Tuyết sắp xếp trò hề, nàng ta không phải cho rằng nàng cái gì cũng sẽ không biết, sau đó để cho nàng trước mặt mọi người bêu xấu, từ đó trở thành chuyện cười cho cả Đông Ly quốc sao?

Vân Thiên Tuyết, người chờ cho ta.

Vân Thiên Vũ lạnh lùng suy nghĩ.

Bên trong yến các, mọi người đang bận rộn chuẩn bị chơi trò chơi, ngoài cửa lại có một lão mama đi tới cung kính bẩm báo Tướng Ngọc Khê, thái tử điện hạ cùng Ly thân vương tới.

Tướng Ngọc Khê vừa nghe, không khỏi cao hứng đứng lên, thật nhanh dẫn hai nha hoàn đi ra ngoài tiền viện yến các.

Tướng Ngọc Khê vẫn chưa đi đến trước cửa viện, liền thấy đối diện có một nhóm người tới, dẫn đầu chính là thái tử Tiêu Thiên Ngự cùng Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên.

Trừ thái tử, Ly thân vương, Hoài vương, Tuyên vương cùng với thế tử An Thân Vương phủ, thế tử Yến Bắc Hạo phủ, cũng có không ít con nhà

quyền quý khắp kinh thành cũng đã tới, chừng mười mấy người, đây cũng đều là thanh niên tài giỏi đẹp trai khắp kinh thành.

Tưởng Ngọc Khê thật nhanh hương thái tử hành lễ: "Ra mắt thái tử biểu ca."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 228: Vô Cùng Náo Nhiệt

Thái tử Tiêu Thiên Ngữ gật đầu, ý bảo Tường Ngọc Khê đứng dậy.

Bên cạnh Thái tử, đệ đệ của Tường Ngọc Khê là Tương Nhược Minh thật nhanh đi tới nói: "Tỷ tỷ, thái tử điện hạ cùng Ly thân vương đi dạo vườn, vừa đúng đi tới bên ngoài các, nghe được bên trong truyền đến giọng nói kích động, liền tới hỏi một chút các người có phải là đang chơi trò chơi gì không, bọn họ vừa đúng cũng không có chuyện gì, liền tới xem một chút."

Tương Nhược Minh sau khi nói xong, Tường Ngọc Khê lập tức nói: "Chúng ta tính toán chơi trò đánh trống truyền hoa, nếu như biểu ca cùng Ly thân vương gia còn có các vị công tử không có chuyện, cũng có thể xem một chút, đương nhiên càng thêm náo nhiệt."

Tường Ngọc Khê dứt lời, không ít người đã ngẩng đầu lên.

Bởi vì bây giờ cách thời gian kết thúc yến hội còn cách một đoạn, bọn họ đang không có việc gì, hiện tại nữ quyến bên này chơi đánh trống truyền hoa, vừa đúng xem náo nhiệt.

Huống chi nơi này là bên trong yến các, tụ hội không ít tiểu thư thế gia cả kinh thành, hoàn mập yến gầy, cái gì cần có đều có, bọn họ vừa đúng một cuộc đấu tranh phong thái mỹ nữ.

Thái tử Tiêu Thiên Ngự cùng Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên còn không có nói lưu lại, sau lưng các công tử đã là liên tiếp mở miệng.

"Xem một chút đi, dù sao không có sao, vừa đúng thưởng thức phong thái các mỹ nữ."

"Đúng vậy, nghe nói Tô Phi Yên Tô quốc công phủ là tài nữ."

"Nhị tiểu thư của Vĩnh Ninh Hầu phủ cũng là tài nữ a."

Nhiều người nói xong náo nhiệt vô cùng.

Từ xưa chuyện nam nhân nói nhiều nhất chính là mỹ nữ, lúc này có thể nhìn nhiều mỹ nữ nhiều như vậy, có ai không muốn xem a.

Mọi người náo nhiệt vô cùng, thật nhanh nhìn về thái tử Tiêu Thiên Ngự cùng Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên từ đầu tới cuối sắc mặt âm trầm, không nói một lời, căn bản không nói lời nào.

Có mắt mọi người nhìn ra vị này gia, hôm nay tâm tình không tốt, ai cũng không dám tiếp xúc hấn sợ gặp xui xẻo, đề nghị phải cách hấn xa xa.

Thái tử Tiêu Thiên Ngự ngược lại một bộ ôn hòa, nghe được sau lưng tất cả mọi người có hứng thú nhìn nữ quyến chơi đánh trống truyền hoa, liền gật đầu đồng ý.

"Nếu tất cả mọi người muốn xem, liền xem một chút đi."

Thái tử Tiêu Thiên Ngự dẫn trước một bước đi vào, sau lưng Hoài vương Tuyên vương đi theo hấn đi vào.

Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch ánh mắt không tự chủ được chìm xuống, hấn cũng nghĩ Vân Thiên Vũ sẽ tới, nghe nói nữ nhân này hôm nay

cũng tới, nàng sẽ không ở trước mặt mọi người bêu xấu đi.

Vân Thiên Vũ không biết cầm kỳ thư họa, nàng từ nhỏ mẫu thân mất sớm, căn bản không ai dạy nàng những thứ này, Vĩnh Ninh hậu cũng không có mời một mama dạy nàng những thứ này, cho nên nàng cái gì cũng không biết.

Đây cũng là nguyên nhân trước kia hắc không muốn cưới nàng, một nữ tử cái gì cũng không biết, thế nào làm Tuyên vương phi a.

Nhưng bây giờ hắc lại có chút bận tâm, lo lắng nàng trước mặt mọi người bêu xấu.

Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch đi theo sau lưng thái tử một đường đi vào.

Trong sân yến các, lúc này đã bày xong kỷ trà, kỷ trà làm thành một vòng, phía trên bày không ít dưa và trái cây, ở giữa trên mặt đất có đặt một cái trống to, trừ cổ còn có cầm kỳ thư họa, hết thảy đều chuẩn bị thỏa đáng.

Mọi người đang chuẩn bị bắt đầu chơi đánh trống truyền hoa, lại nghe được tiếng bước chân vang lên, không ít người quay đầu nhìn sang, liền thấy thái tử Tiêu Thiên Ngự cùng Ly thân vương gia chậm rãi đi tới.

Bọn họ có thể nói là thanh niên tài giỏi đẹp trai xuất sắc nhất cả kinh thành, hơn nữa trong đó có không ít người còn chưa có vương phi, chánh thê.

Lần này, tình huống có chút mất khống chế, không ít người kích động, có vài nữ nhân là lạng lẽ chinh chu đứng lên, muốn bày ra dáng vẻ đẹp nhất cho những nam nhân này nhìn thấy.

Nếu như trong những nam nhân này có bất kỳ một ai chọn trúng các nàng, các nàng mà có thể thuận lợi gả vào thế gia đại tộc.

Tóm lại, không khí bên trong các yển, so với lúc trước càng phát nóng hơn.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 229: Đặc Biệt Vui Vẻ

Tại chỗ nữ quyến mọi người công việc lu bù lên, Vân Thiên Vũ vội vàng nhìn Tiêu Cửu Uyên, nàng vừa nhìn, quả nhiên thấy Tiêu Cửu Uyên sắc mặt vừa đen lại khó chịu, con người bắn ra lạnh lẽo bén nhọn, cả người lãnh lẽ máu tanh.

Người khác không biết, Vân Thiên Vũ lại biết Tiêu Cửu Uyên tại sao nổi giận như thế, còn không phải bởi vì có người đánh hấn, lại vô duyên vô cớ đá hấn một cước, còn nhân tiện đánh cắp lính binh phù của hấn.

Nhưng sợ rằng hấn năm mơ cũng không nghĩ ra, hung hăng đánh hấn, cũng nhân tiện đánh cắp binh phù, thật ra thì chính là nàng.

Vân Thiên Vũ càng nghĩ tâm tình càng tốt, cảm giác âm thầm thoải mái thật là tốt.

Chẳng những Vân Thiên Vũ, mà sau lưng nàng Tiểu Linh Đang cùng Họa Mi cũng bỗng nhiên rất tốt, bất quá cũng không dám quá mức chú ý Ly thân vương gia, để phòng ngừa bị hấn phát hiện chuyện này.

Ngồi bên cạnh Vân Thiên Vũ chính là Yến Thanh Phong Yến Bắc Hạo phủ, kể từ khi Tiêu Cửu Uyên xuất hiện, lực chú ý của Yến Thanh Phong liền đặt ở trên người Tiêu Cửu Uyên, không có chú ý người khác.

Vị Yến Thanh Phong Yến Bắc hạo phủ này, người trong lòng thích là Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên.

Yến Thanh Phong không sợ bị người giết hại, nếu như có thể, nàng nguyện ý bị hoàng thượng tứ hôn gả cho Tiêu Cửu Uyên làm chính phi.

Nhưng là thân là trưởng nữ trong tứ đại gia tộc, nàng biết tương lai số mạng của nàng, phải vào cung làm phi tần, điều này làm cho Yến Thanh Phong rất bất đắc dĩ, cho nên chỉ có thể đem chuyện thích Tiêu Cửu Uyên một lòng giấu đi, nhưng mỗi khi Tiêu Cửu Uyên xuất hiện, ánh mắt của nàng không tự chủ được đuổi theo hắn.

Nam nhân như vậy, mới thật sự là nam nhi.

Yến Thanh Phong vừa nghĩ vừa đau lòng, đau lòng vì bản thân là nữ nhi Yến Bắc Hậu phủ mà bất đắc dĩ.

Trong đình viện, thái tử Tiêu Thiên Ngự nhìn một vòng sau hạ lệnh: "Bắt đầu đi."

Tưởng Ngọc Khê lập tức ý bảo các tiểu thư tìm chỗ ngồi xuống.

Mắt thấy tất cả mọi người đã tìm chỗ ngồi, Vân Thiên Vũ cùng Yến Thanh Phong hai người cũng đứng dậy đi về phía trước.

Vừa đúng lúc vị trí hai người đi tới, vừa đúng bên cạnh Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên.

Yến Thanh Phong cẩn thận liếc Tiêu Cửu Uyên một cái, nhìn Tiêu Cửu Uyên mặt mũi âm trầm, thật giống như kéo theo mưa to gió lớn, hai mắt càng thêm hàn quang âm trầm, hắc như vậy, khiến cho Yến Thanh Phong theo bản năng bất an, vội vàng cúi đầu đi tới.

Vân Thiên Vũ đi theo phía sau Yến Thanh Phong, Vân Thiên Vũ nhẹ nhàng đi theo sau lưng Yến Thanh Phong đi tới, tính toán sẽ làm như không thấy.

Dù sao hắn cũng không muốn nhìn thấy nàng, nàng cần gì phải để ý tới hắn đây.

Chỉ là nàng làm như không thấy, khiến cho Tiêu Cửu Uyên nổi giận không dứt, hắn một người cao lớn như vậy ở chỗ này, nữ nhân này không thấy được hắn sao? Ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng, liền tính toán đi qua.

Tiêu Cửu Uyên trong lòng vốn đã nổi giận, nhìn dáng vẻ của Vân Thiên Vũ làm như không thấy nữa, hắn tức giận trong lòng, cánh tay dài đuổi một cái ngăn cản Vân Thiên Vũ, sau đó hừ lạnh nói: "Mắt bị mù?"

Một người lớn như thế đứng ở bên cạnh cũng không thấy được, không phải là mắt mù thì là cái gì.

Vân Thiên Vũ khước miệng co rút, sau đó quay đầu nhìn về Tiêu Cửu Uyên, mặt hảo tâm mở miệng hỏi: "Vương gia, khẩu khí nói chuyện như vậy, chẳng lẽ là tâm tình không tốt?"

Lời này rõ ràng là cầm dao đâm vào tim Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên lập tức nghĩ đến tối hôm qua bị người đánh vừa bị ngoan tàn đá xuống xe ngựa còn bị đánh cặp binh phù, sắc mặt càng thêm khó coi, hô hấp cũng dồn dập, một đôi mắt giống như như Lôi Điện âm ngoan nhìn chằm chằm Vân Thiên Vũ.

"Bốn vương tâm tình không tốt, người tựa hồ rất vui vẻ?"

Tiêu Cửu Uyên âm ngao vô cùng nói, Vân Thiên Vũ trong lòng đang thoải mái đây.

Bất quá trên mặt cũng không biểu hiện ra, nghiêm trang nói: "Sao có thể như vậy được, ta chính là quan tâm vương gia, tâm tình vương gia không tốt, ta làm sao sẽ vui vẻ đây."

Nhưng thật ra là đặc biệt vui vẻ có được hay không, thật là.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 230: Tiêu Dạ Thần Lo Lắng

Vân Thiên Vũ sau khi nói xong không đợi Tiêu Cửu Uyên mở miệng lại nói: "Ai làm vương gia mất hứng? Người đó đã làm chuyện gì, vậy mà có thể đem vương gia tức giận thành như vậy, ta xem sắc mặt vương gia, còn tưởng rằng vương gia ngã bệnh đây."

Lời này một lần nữa khoét tim hấn, Tiêu Cửu Uyên không muốn nói chuyện với Vân Thiên Vũ, miệng lưỡi xác thực rất sắc bén a.

Tiêu Cửu Uyên hung hăng trợn mắt nhìn Vân Thiên Vũ một cái, nói: "Hôm nay người tốt nhất không được để cho bốn vương mất thể diện, nếu như dám để cho bốn vương mất thể diện, đợi xem bốn vương thể nào thu thập người."

Tiêu Cửu Uyên nói xong nhìn cũng không nhìn Vân Thiên Vũ, xoay người rời đi, không bao giờ... muốn nói chuyện với Vân Thiên Vũ, cùng nữ nhân này nói chuyện, hấn có thể tức chết.

Hết lần này tới lần khác sau lưng Vân Thiên Vũ còn hảo tâm kêu lên: "Vương gia, người nếu như tâm tình không tốt, có thể tìm ta nói chuyện một chút, nói không chừng đem nỗi khổ buồn bực trong lòng nói ra sẽ tốt hơn."

Lúc này sắc mặt Tiêu Cửu Uyên âm trầm đến đáng sợ, quanh thân long hàn lệ khí, nếu không phải khắc chế, hấn sợ mình bóp chết người khác.

Mà Vân Thiên Vũ chơi đến cực kỳ vui vẻ, tâm tình không nói ra được sáng khoái.

Chẳng qua trong cơ thể nàng Điêu Gia cùng Tiểu Anh thấy thế một thân mồ hôi lạnh, rất muốn hỏi chủ tử một chút, nếu như có một ngày Ly thân vương gia phát hiện, thật ra người đánh hấn, vừa ngoan độc đá hấn một cước, trộm lấy binh phù của hấn, chính là nàng.

Nàng có thể hay không sẽ chết nhanh hơn.

Người xung quanh thấy Tiêu Cửu Uyên quanh thân lạnh lẽo hơi thở tàn bạo, cả người giống như sst thần, mọi người tự động tự giác cách đây vị gia này một chút.

Lúc này tất cả các tiểu thư khêu các cũng ngồi xuống, thái tử Tiêu Thiên Ngự cùng Tiêu Cửu Uyên cùng với Hoài vương Tuyên vương cũng ngồi xuống, chỉ là nam nhân ngồi ở một bên xem náo nhiệt, nữ nhân còn lại vội vàng chơi trò đánh kích trống truyền hoa.

Mọi người rất kích động.

Vân Thiên Vũ bày tỏ rất im lặng, tại sao nam nhân có thể ngồi ở chỗ này nhìn, mà nữ nhân phải chơi đùa biểu diễn như vậy, hết lần này tới lần khác đám nữ nhân này chơi đùa còn đặc biệt vui vẻ.

Nàng không cách nào thừa nhận tư tưởng của những nữ nhân này, nhưng vẫn như cũ ngồi yên lặng, bởi vì nàng không muốn mình trở thành tiêu điểm của mọi người, nếu như nàng đứng lên nói gì đó, người ta còn tưởng rằng nàng giở thủ đoạn lạt mềm buộc chặt, mà nàng muốn khiêm tốn, khiêm tốn.

Tướng quốc công phủ Tướng Ngọc Khê đã đứng ở chính giữa, nhìn mọi người nói.

"Đánh trống truyền hoa ngay lập tức bắt đầu, nhìn đây, đây là hoa hồng ta cho người đem tới, như thế này khi trống vang, hoa sẽ bắt đầu truyền, sau mười hồi trống, hoa ở trong tay người nào, người đó bắt đầu tới tìm phần thưởng, tìm được cái gì biểu diễn cái đó, hôm nay biểu diễn tài nghệ được nhiều người thích, có thể được đánh giá là đệ nhất tài nữ của Đông Ly quốc."

Thanh âm của Tưởng Ngọc Khê có chút quyến rũ kiều mị, nói ra khỏi miệng nói mang theo một loại mềm mại dịu dàng, người nghe được xương có chút nhũn ra.

Các nam nhân nghe nàng ta nói, nhìn bộ dáng của nàng ta, không ít người cũng cảm thấy xương nhũn ra.

Nữ nhân này chẳng những nói chuyện quyến rũ, hơn nữa dáng người cũng đặc biệt đẹp, nhất là một đôi gò bồng trước mặt càng thêm dao động mãnh liệt, hết sức hấp dẫn tầm mắt của nam nhân.

Bên trong yến các nữ tử càng phát nhiệt tình..

Bất quá có người lại không để ý tới nhìn những trò chơi này, mà là bộ mặt lo lắng nhìn Vân Thiên Vũ.

Có hai người nhìn Vân Thiên Vũ, một là Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch.

Người thứ hai là An Thân Vương phủ thế tử Tiêu Dạ Thần.

Hai người cũng lo lắng Vân Thiên Vũ sẽ xấu mặt, nếu như nàng cái gì cũng không biết, nhất định sẽ bị người khác nhạo báng, có lẽ qua hôm nay, cả Đông Ly quốc sẽ chê cười nàng.

Tiêu Dạ Thần không muốn Vân Thiên Vũ chịu đựng những thứ này, cho nên đầu óc vừa động, liền tính toán đứng dậy đi làm người đánh trống

truyền hoa.

Cứ như vậy, hắn có thể bảo đảm hoa hồng tuyệt đối sẽ không sẽ rơi vào tay Vũ Mao.

Đáng tiếc thân thể hắn vừa động, còn chưa có đứng lên, bên người Tiêu Cửu Uyên sắc mặt âm trầm nhìn chăm chăm hắn, trầm giọng quát lên: "Ngồi xuống."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 231: Tiêu Dạ Thần Thích

Tiêu Dạ Thần liếc Tiêu Cửu Uyên một cái, phát hiện người này tâm tình tựa hồ càng thêm không xong.

Bất quá Tiêu Dạ Thần cũng hiểu rõ, Cửu hoàng thúc khi nào thì ăn quả đắng như vậy, bị người thuận tay đánh cắp binh phù, hơn nữa hãn phái người lục soát nửa đêm, vậy mà không có bắt được bất luận kẻ nào.

Nữ nhân kia giống như hư không biến mất đi, đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra?

Trong lòng Tiêu Dạ Thần suy nghĩ, hạ thấp giọng cùng Tiêu Cửu Uyên nói: "Cửu hoàng thúc, nếu như ta không giúp Vũ Mao, hoa hồng rơi vào trong tay của nàng, nàng sẽ bị bêu xấu, đến lúc đó nàng mất thể diện, Cửu hoàng thúc ngươi cũng sẽ mất thể diện."

Tiêu Cửu Uyên lại bất vi sở động, hai mắt âm trầm cũng tràn đầy lo lắng, thanh âm cũng lãnh khốc vô cùng.

"Tiêu Dạ Thần, nhớ thân phận của ngươi, nàng là Ly thân vương phi, là vương phi của bốn vương, ngươi công khai ra mặt trợ giúp nàng như vậy, nàng ấy phải chịu những dạng nói xấu gì, ngươi có nghĩ qua sao?"

Tiêu Cửu Uyên nói xong, hung hăng trợn mắt nhìn Tiêu Dạ Thần một cái.

Nhìn Tiêu Dạ Thần vẫn luôn trợ giúp Vân Thiên Vũ, điều này làm cho hắn hết sức khó chịu, vương phi của Tiêu Cửu Uyên hắn, cần người khác trợ giúp sao, có giúp cũng phải hắn giúp chứ.

Tiêu Cửu Uyên suy nghĩ, lạnh lùng nói: "Tiêu Dạ Thần, người sau này tốt nhất phải cách nàng xa một chút."

Lời của Tiêu Cửu Uyên khiến cho Tiêu Dạ Thần rõ ràng biết được một chuyện, Vũ Mao Cửu hoàng thất của hắn, nghĩ tới chuyện này, hắn cảm thấy trong lòng không rõ là tư vị gì.

Từ trước hắn chẳng qua là toàn tâm toàn ý muốn trợ giúp Vũ Mao, nhưng cùng nàng chung sống, nhưng bị cách làm người của nàng thuyết phục, có lúc hắn thậm chí nghĩ, nếu như Cửu hoàng thất cuối cùng không lập gia đình cùng Vũ Mao, hắn liền cưới nàng vào An Thân Vương phủ, để hắn có thể bảo vệ nàng.

Tiêu Dạ Thần nghĩ tới đây cái, chậm rãi nói: "Cửu hoàng thất, người cuối cùng sẽ lấy Vũ Mao sao?"

Tiêu Cửu Uyên nghe thế cái, một đôi con ngươi tràn đầy vẻ trào phúng, mở miệng liền muốn nói, người cho là có thể sao?

Nhưng khi nhìn đến vẻ mặt của Tiêu Dạ Thần ước gì hắn không lấy Vân Thiên Vũ, Tiêu Cửu Uyên rất bức mình, tâm tình khó chịu đến cực hạn, giống như đồ đạc của mình bị người nhỡ thương, điều này làm cho Tiêu Cửu Uyên hết sức không thoải mái.

Tiêu Cửu Uyên suy nghĩ, sâu kín mở miệng: "Tiêu Dạ Thần, chuyện sau này ai nói phải chính xác, nhưng ít ra trước mắt nàng là Cửu hoàng thất của người, có lẽ sau này cũng vậy."

Một câu nói, khiến cho tâm của Tiêu Dạ Thần nhảy thành thịch, đặc biệt khó chịu, ngay cả sắc mặt cũng mơ hồ nổi lên trắng nhợt.

Tại sao hắn lại khó chịu như vậy, chẳng lẽ hắn trong lúc vô tình thích Vũ Mao? Thật ra thì hắn muốn cưới nàng vào An Thân Vương phủ, cũng không phải là vì nàng là băng hữu mà bảo vệ nàng, mà là hắn thích nàng.

Giờ khắc này Tiêu Dạ Thần không nói ra được hồi hận, ảo não, oán hận mình, ban đầu Cửu hoàng thúc rõ ràng muốn vào cung từ hôn, nếu như khi đó hắn quả quyết cùng hắn nói, mình nguyện ý cưới Vũ Mao làm thê tử, Cửu hoàng thúc nhất định sẽ thành toàn cho hắn.

Nhưng bây giờ? Tiêu Dạ Thần nhìn về Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên nhìn dáng vẻ thất thần của Tiêu Dạ Thần, vừa nghĩ liền biết tại sao Tiêu Dạ Thần lại như vậy.

Hắn không phải là thích Vân Thiên Vũ đi, này có phải hay không chuyện nghìn lẻ một đêm rồi, luôn luôn chỉ yêu mỹ nhân như Tiêu Dạ Thần, vậy mà thích khuôn mặt bị phá hủy của Vân Thiên Vũ.

Hơn nữa coi như Vân Thiên Vũ không bị hủy dung, hắn cũng không có nghe nói Vân Thiên Vũ là mỹ nhân.

Cho nên Tiêu Dạ Thần đây bị trúng gió gì rồi.

Tiêu Cửu Uyên ở trong lòng hừ lạnh, không có quên cảnh cáo Tiêu Dạ Thần.

"Tiêu Dạ Thần, thu hồi tất cả ý định không nên có của ngươi đi, lúc này mục đích chủ yếu nhất của ngươi là cường đại, tương lai An Thân Vương phủ chỉ vào ngươi tới chống đỡ đây, gia gia ngươi đem ngươi giao cho ta, chính là hi vọng ta đem ngươi mài dũa thành một người có năng lực có đảm đương An Thân Vương phủ, cho nên hãy thu hồi bất kỳ tư tưởng không thiết thực của ngươi lại đi."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngư Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 232: Biểu Diễn Tài Nghệ

Tiêu Dạ Thần ngẩn ra, tỉnh hồn lại, đúng vậy a, hiện tại hẳn muốn cố gắng cường đại lên, về phần những chuyện khác, sau này hãy nói đi.

Tiêu Dạ Thần không hề nữa nhìn Tiêu Cửu Uyên, mà quay đầu nhìn về Vân Thiên Vũ cách đó không xa.

Hai mắt Tiêu Cửu Uyên thâm trầm thu hồi tầm mắt, đồng thời từ từ nhìn về Vân Thiên Vũ cách đó không xa.

Nữ nhân kia an tĩnh ngồi ở trong đám người, rất giống một nữ nhân bình thường, Tiêu Dạ Thần tại sao lại thích nàng đây.

Lúc này Tiêu Cửu Uyên lại hoàn toàn không có phát hiện ra, chẳng phải chính hắn cũng khắp nơi chú ý Vân Thiên Vũ sao?

Trong đám nữ quyến, tiếng trống đã dừng, hoa hồng rơi vào trong tay của Tô Phi Yên Tô quốc công phủ, Tô Phi Yên chính là trưởng nữ Tô quốc công phủ, trước mắt là nhân vật mà hoàng tử trong triều muốn lấy nhất, sau lưng nàng có Tô quốc công phủ, mà Tô gia ở trong triều cũng không có hoàng tử, cho nên các hoàng tử nếu như có thể lấy được Tô Phi Yên, chính là lôi kéo thành công Tô quốc công phủ.

Được như vậy, phần thắng rất lớn.

Dáng vẻ của Tô Phi Yên dịu dàng xinh đẹp, lông mày nhỏ nhắn mảnh mai, dung mạo tràn đầy phong thái của người trí thức, phong thái của người trí thức khiến cho cả người nàng rất là tao nhã, khí chất như lan.

Nàng xưa nay yêu thích văn chương, cầm kỳ thư họa cũng rất tinh thông, tài nữ nổi danh của Đông Ly quốc.

Hiện tại hoa hồng rơi vào trong tay của nàng, nàng tự nhiên không hãi sợ, đứng dậy, ưu nhã đi tới trong vòng tròn, đưa tay liền tìm thấy một tờ giấy, sau đó lấy ra giao cho nha hoàn Tưởng gia đứng bên cạnh.

Nha hoàn nhận lấy mở ra, kêu lớn: "Tô tiểu thư biểu diễn tài đánh đàn một khúc."

Trong nhóm nữ quyến lập tức có người hoan hô, vỗ tay cho Tô Phi Yên.

Nam nhân ngồi trong viện, thái tử dẫn đầu vỗ tay, tự nhiên có người cũng muốn cổ vũ, mọi người phụ họa vỗ tay.

Chỉ có Tiêu Cửu Uyên cùng Tiêu Dạ Thần hai người ngồi không động.

Tô Phi Yên bắt đầu biểu diễn tài đánh đàn.

Tiếng đàn du dương tung bay khắp bầu trời yển các, tiếng đàn kia không nói ra được tươi mát vui mừng, thanh thoảng như ngọc châu, lúc thì giống như mỹ nhân ngâm xướng, khi thì như thác nước thật nhanh đổ xuống, khi thì như chim điều kêu to, thẳng lên chín tầng trời xanh.

Mọi người ở đây đều nghe say sưa ngon lành.

Vân Thiên Vũ tự nhiên cũng không ngoại lệ, trừu nghe bên ngoài, nàng còn khen thán một câu, tài đánh đàn của Tô Phi Yên quả nhiên cao siêu, không phải người bình thường có thể so được.

Một khúc cuối cùng, dư âm quyến quýt, thật lâu không tiêu tan.

Rất nhanh có người dẫn đầu vỗ tay, sau đó tiếng vỗ tay như sấm.

Tô Phi Yên nhìn thấy hết thấy, trên mặt vui vẻ hiện lên, ưu nhã hướng thái tử cùng các vị hoàng tử phúc thân, sau đó lui xuống.

Tiếng trống lại vang lên, hoa hồng tiếp tục truyền, lần này hoa hồng rơi xuống tay của sử bộ Thượng Thư chi nữ Lục Uyển Nhi.

Lục Uyển Nhi tâm tình không nói ra được kích động, âm thầm quyết định, nhất định phải ở trước mặt Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch biểu hiện thật xuất sắc, nếu như vương gia thích nàng, nàng mà có thể gả vào Tuyên vương phủ làm trắc phi.

Đáng tiếc vận khí của Lục Uyển Nhi lại không được tốt lắm, nàng rút được tờ giấy lại là cầm.

Lục Uyển Nhi cầm kỹ so ra rất kém Tô Phi Yên, cho nên thời điểm nàng đánh đàn, không ít người chỉ chỉ chỗ chỗ, so sánh nàng cùng Tô Phi Yên, cuối cùng phê bình tài đánh đàn của nàng không đáng giá một đồng tiền, Lục Uyển Nhi nghe bản thân bị phê bình, trong lòng liền tức giận, kết quả liền bị lỗi vài âm, lần này càng không cần phải nói gì rồi.

Lục Uyển Nhi tức đến khóc, ở trong chạy ra ngoài.

Bốn phía không ai để ý tới nàng, tiếng trống lại vang, hoa hồng lần nữa bắt đầu truyền đi, lần này hoa hồng rơi xuống tay Yến Bắc Hậu phủ Yến Thanh Phong.

Yến Thanh Phong rút được tờ giấy là vũ.

Yến Thanh Phong hai lời chưa nói, tại chỗ biểu diễn một bộ Kiếm Vũ, kiếm hoa Đóa Đóa, dáng người thật nhẹ giống như chim yến, một người

một kiếm, tự thành một bức họa.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 233: Mọi Người Nhìn Có Chút Hả Hê

Đợi đến khi Yến Thanh Phong biểu diễn xong, tiếng vỗ tay lần nữa vang lên, lần này ngay cả thái tử cùng Tuyên vương Hoài vương vỗ tay khen thưởng.

Yến Thanh Phong lặng lẽ đưa mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên cách đó không xa nghiêng người trên ghế, đáng tiếc Tiêu Cửu Uyên quanh thân lãnh lệ, trên tuần nhan tràn đầy không kiên nhẫn, có vẻ không nhìn được, không có chút vui vẻ giống như người khác thưởng thức Kiếm Vũ của nàng.

Tâm Yến Thanh Phong trầm xuống, chỉ cảm thấy cả trái tim cũng lạnh như băng lạnh, ngay cả tâm tư muốn khóc đều có.

Bất quá vì mặt mũi Yến Bắc Hạo phủ khiến cho nàng chỉ có thể lựa chọn kiên nhẫn quay đầu đi xuống.

Yến Thanh Phong tự cho là mình che giấu rất khá, không ai phát hiện chuyện nàng nhìn lên Tiêu Cửu Uyên.

Nhưng không biết, Vân Thiên Vũ đã phát hiện Yến Thanh Phong nhìn lên Tiêu Cửu Uyên, bởi vì lúc trước nàng ngồi cùng một chỗ với Yến Thanh Phong, nàng liền phát hiện Yến Thanh Phong không được bình thường, nhưng khi đó nàng không có suy nghĩ nhiều, nhưng lần này nàng nhìn thấy rõ ràng chính xác, Yến Thanh Phong nhìn lên Tiêu Cửu Uyên.

Nàng ta đây là thích Tiêu Cửu Uyên sao?

Trong lòng Vân Thiên Vũ không nhịn được hừ lạnh, không nghĩ tới Tiêu Cửu Uyên lòng dạ hiểm độc đen tối như thế, vẫn có người thích một người lòng dạ hiểm độc đen tối, hẳn ta có gì tốt a?

Vân Thiên Vũ suy nghĩ ngẩng đầu lên nhìn về Tiêu Cửu Uyên cách đó không xa, không nghĩ tới vừa ngẩng đầu, phát hiện con người đen trầm của Tiêu Cửu Uyên nhìn chăm chăm nàng, một đôi đồng mâu phát ra u ám giống như kích độc, hung hăng nhìn chăm chăm nàng, dường như nàng đã làm chuyện gì đại nghịch bất đạo, tội ác tày trời.

Vân Thiên Vũ mở trừng hai mắt, rất nghiêm túc suy nghĩ, chẳng lẽ nàng lại có chỗ nào đắc tội hắn.

Nàng rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, cuối cùng xác nhận nàng không có làm bất kỳ chuyện gì trêu chọc hắn cả, cho nên người này lửa giận vạn trượng, một bộ dáng hận không được ăn thịt người, uống máu người, thật ra thì hoàn toàn không liên quan chuyện của nàng.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ ánh mắt nhẹ nhàng từ trên mặt Tiêu Cửu Uyên lướt qua, gương mặt như không có chuyện gì xảy ra.

Dáng vẻ nàng vẫn đậm phong khinh như vậy, khiến cho sắc mặt Tiêu Cửu Uyên âm trầm hơn, đồng mâu bén nhọn, hóa thành vô số lưỡi dao sắc bén thẳng hướng trên người Vân Thiên Vũ bắn tới, đáng tiếc Vân Thiên Vũ làm như không thấy.

Nàng nào biết hắn bị điên chuyện gì, có lẽ do chuyện tối ngày hôm qua đối với hắn kích thích quá lớn, dẫn đến tâm tình của hắn hiện tại không tốt.

Nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua, trong lòng Vân Thiên Vũ dâng lên một cỗ khoái cảm, quả nhiên đánh người chính là thoải mái, nhất là người bị đánh là Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên, hiện tại nàng chỉ hận tối ngày

hôm qua chỉ đánh mấy cái, không có hung hăng đánh nhiều hơn, ngày sau nếu như có cơ hội đến nữa, nàng nhất định sẽ đánh thật nhiều.

Vân Thiên Vũ đang có ý nghĩ kỳ quái, tâm tình rất tốt, thì trong đình viện tiếng trống cũng ngừng, mà lúc này hoa hồng rơi xuống trong tay của nàng.

Bốn phía nhất thời vang lên tiếng kinh hô, tiếng kinh hô kinh động Vân Thiên Vũ, nàng đã tỉnh hồn lại, mới nhìn đến trong tay của mình đang cầm hoa hồng, mà bốn phía dáng vẻ của mọi người xem kịch vui nhìn nàng.

Vân Thiên Vũ mặc dù bản thân là trưởng nữ Vĩnh Ninh Hậu phủ, nhưng bởi vì mẫu thân mất sớm, chưa từng được nuôi dạy nghiêm túc, cho nên mọi người ở đây đều cho rằng nàng cái gì cũng sẽ không biết, cho nên hiện tại mọi người thấy ánh mắt của nàng, tất cả đều nhìn có chút hả hê.

Vốn dĩ hoàn cảnh của Vân Thiên Vũ có thể làm cho người ta đồng tình, mọi người cũng không có cần thiết nhắm vào nàng.

Có thể trách thì trách nàng bị hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn làm chánh phi của Tiêu Cửu Uyên.

Điều này làm cho rất nhiều nữ nhân ghen tỵ, cho nên nữ quyền theo bản năng nhắm vào nàng.

Đây cũng nguyên nhân lúc trước Tưởng Ngọc Khê đồng ý với Vân Thiên Tuyệt và Lục Uyển Nhi chơi đánh trống truyền hoa.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 234: Tiêu Cửu Uyên Thăng Thăng Bảo Vệ

Tưởng Ngọc Khê mặc dù không muốn gả cho Tiêu Cửu Uyên, nhưng nhìn đến Vân Thiên Vũ được tứ hôn cho Tiêu Cửu Uyên, trong lòng đặc biệt không thoải mái.

Nữ nhân này tại sao a, muốn dung mạo không có dung mạo, muốn thiên phú không có thiên phú, nhưng nàng lại được hoàng thượng hạ chỉ cho Tiêu Cửu Uyên làm vương phi, nàng xứng sao?

Tưởng Ngọc Khê mắt thấy hoa hồng rơi vào trong tay Vân Thiên Vũ, thật nhanh nhìn Vân Thiên Tuyết, sau đó hai người nhìn nhau cười một tiếng, Vân Thiên Tuyết đứng lên, ôn nhu mở miệng nói.

"Các vị tỷ tỷ, đại tỷ của ta tỷ ấy cái gì cũng không biết, nhưng quy tắc trò chơi không thể phá hỏng, cho nên ta nguyện ý thay Đại tỷ của ta tới biểu diễn một tài nghệ, hi vọng các vị tha lỗi."

Vân Thiên Tuyết vừa nói xong, bên trong yến các các tiểu thư liên nghị luận, trong đó có người tán dương Vân Thiên Tuyết, cho rằng Vân Thiên Tuyết tâm địa thiện lương, khắp nơi suy nghĩ vì tỷ muội của nàng, thật là một người tốt.

Bởi vì Vân Thiên Tuyết lên tiếng, không ít người liên nghĩ tới chuyện về nhà hoàn Hải Đường đã chết, nói không chừng vì chuyện kia, Vân Thiên Tuyết thật sự bị người khác hãm hại, nàng căn bản cũng không có hại người nhà Hải Đường, mà có người khác vu oan hãm hại nàng.

Vân Thiên Tuyết nhìn không ít người nói tốt vì nàng, nhận xét đối với nàng rõ ràng so với trước tốt hơn nhiều.

Đây cũng là mục đích của nàng hôm nay, một đề cao danh tiếng của mình, hai hủy diệt danh tiếng của Vân Thiên Vũ.

Hôm nay nàng là thay Vân Thiên Vũ biểu diễn tài nghệ, rất nhanh kinh thành sẽ vang lên lời đồn thổi, Vân Thiên Vũ chính xác là một phế vật.

Vân Thiên Tuyết suy nghĩ không nhịn được cười lên, trong mắt tia sắc bén chuyển động.

Nàng ta ngẩng đầu lên nhìn về Vân Thiên Vũ, bộ mặt dịu dàng nở nụ cười: "Đại tỷ, người đừng lo lắng, hết thầy có ta đây, ta tới thay người biểu diễn."

Hành động của Vân Thiên Tuyết chẳng những để cho các tiểu thư cảm động, ngay cả Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch cũng hài lòng gật đầu, cho rằng Vân Thiên Tuyết làm rất đúng, nữ nhân có lòng khoan dung lớn như vậy, ngày sau mới xứng là Tuyên vương phi, mới đủ để cho người kính trọng.

Tiêu Thiên Dịch suy nghĩ nhìn về Vân Thiên Vũ, trong lòng thầm nói, nữ nhân này nếu như thức thời, nên để cho Tuyết Nhi thay nàng hoàn thành, nếu không chẳng những ném đi mặt mũi của nàng, cũng là ném đi thể diện của Vĩnh Ninh Hậu phủ, càng thêm ném mất thể diện của Cửu hoàng thúc.

Tiêu Thiên Dịch suy nghĩ quay đầu nhìn về Tiêu Cửu Uyên, lại thấy Tiêu Cửu Uyên quanh thân hàn khí, làm cho người ta không dám nhìn lâu.

Bên trong yến các, Vân Thiên Tuyết dứt lời, có người cười lạnh: "Tốt nhất chơi đúng luật, nói như vậy, có ý tứ gì sao? Nếu không được tại sao

lúc mới bắt đầu không nói, bắt đầu chủ động nói ra, chúng ta tự nhiên sẽ không cường bách người tham gia. Hiện tại làm như vậy là có ý gì?"

"Đúng vậy, muốn chơi thật vui một trò cũng không thể tận hưởng, còn chơi cái gì nữa."

"Không chơi, không chơi, thật là mất hứng."

"Đường đường Ly thân vương phi, ngay cả trò chơi cũng không chơi nổi, còn chơi cái gì."

Lời của những người này nói ra, khiến cho sắc mặt Tiêu Cửu Uyên tối lại, đồng mâu bén nhọn bắn thẳng về phía người nói chuyện.

Những người đó lập tức cảm nhận được sợ hãi, từ từ ai cũng không dám nói xấu Vân Thiên Vũ.

Lúc này Vân Thiên Vũ đứng lên, nàng mặc dù che mặt, nhưng một đôi mắt giống như suối thu thủy phiếm quang mang, nhàn nhạt nhưng trong trẻo lạnh lùng, nàng nhìn sang, người bị nàng nhìn, cũng theo bản năng ngậm miệng lại, một câu nói cũng không nói được.

Lúc này mọi người không tự chủ được nhìn Vân Thiên Vũ, phát hiện nữ nhân này mặc dù che mặt, nhưng một thân hơi thở trong trẻo lạnh lùng linh động, nhưng lại phảng phất như Bạch Ngọc Lan cao nhã thanh quý, mặc dù mặt nàng bị hủy, nhưng khí độ cùng với cử chỉ giờ tay nhắc chân của nàng, cũng không kém so với bất kỳ tiểu thư của đại gia tộc nào.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THỦ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 235: Châm Chọc Tiêu Thiên Dịch

Ánh mắt của không ít người ngồi ở đây bắt đầu thay đổi, tầm mắt từ trên người Vân Thiên Vũ chuyển qua trên người Vân Thiên Tuyết, tại sao các nàng cảm thấy Vân Thiên Vũ mới có phong phạm thế gia đích nữ, ngược lại trên người Vân Thiên Tuyết lại lộ ra một cỗ không phóng khoáng đây.

Trên người nàng ta là phong vận của một người con gái được cưng chiều, một chút cũng không có khí thế lắm liệt.

Mặc dù nữ nhân này có tài năng, có thiên phú, nhưng mà từ trên người không thấy được.

Mọi người đang suy nghĩ, giọng nói của Vân Thiên Vũ trong trẻo lạnh lùng vang lên: "Ta muốn hỏi các vị một chút, ta có nói từ bỏ sao, ta có nói với mọi người sẽ cho người thay thế ta biểu diễn sao?"

Vân Thiên Vũ nói xong, trong lòng Vân Thiên Tuyết vui mừng, nhưng trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy kinh sợ: "Đại tỷ, người cái gì cũng không biết, cũng không cần mạnh mẽ chống đỡ, ta có thể thay người biểu diễn một lần."

Vân Thiên Vũ từ từ nhìn về Vân Thiên Tuyết, khóe môi nở ra nụ cười tự tiểu phi tiểu, một đôi đồng mâu hiện đầy lãnh lệ hàn khí.

Vân Thiên Tuyết nhìn ánh mắt của nàng như thế, đột nhiên có chút bất an, nàng ta nghĩ tới Vân Thiên Vũ tiện nhân này cũng khó đối phó, trước khi tới đây, mẫu thân còn khuyên nàng, ngàn vạn lần không nên cùng Vân Thiên Vũ đối chọi gay gắt, để tránh để cho mình thua thiệt, có chuyện gì mẫu thân sẽ cho người đi làm.

Nhưng mà nàng ta không nhận được, nàng ta chính là muốn đánh vào mặt Vân Thiên Vũ, muốn để thanh danh của cho nàng xuống dốc không phanh.

Nữ nhân như vậy tại sao được hạ chỉ cho Tiêu Cửu Uyên làm chánh phi.

Nghĩ đến Tiêu Cửu Uyên, trong lòng Vân Thiên Tuyết ghen tỵ ngọn lửa thiêu đốt thành một biển lửa, trong con người tràn đầy âm ngoan.

Vân Thiên Vũ cười lạnh nhìn về Vân Thiên Tuyết, xem ra nàng không đánh nát mặt mũi của nữ nhân này, một ngày nàng cũng không tốt hơn, nếu như nàng không thu thập nàng ta, có phải hay không nàng ta cứ không ngừng tính toán với nàng, nàng ta có lòng chơi như vậy, nhưng nàng còn lười phải cùng nàng ta chơi đây, cho nên hôm nay nàng tốt nhất dọn dẹp nữ nhân này một chút.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ ngẩng đầu lên nhìn về Vân Thiên Tuyết ở phía đối diện thản nhiên nói: "Nhị muội lòng dạ thật là tốt, nhưng nếu như người thật sự quan tâm người tỷ tỷ này, tại sao lúc trò chơi này vừa mới bắt đầu, người không ngăn cản đây, ngược lại đợi đến khi hoa hồng rơi vào trong tay của ta, mới đứng ra nói."

"Còn có lúc trước ta nhìn thấy rất rõ ràng, trò chơi này dường như chính là do nhị muội cùng Lục tiểu thư đề ra thì phải, ta muốn hỏi nhị muội một chút, biết rõ tỷ tỷ cái gì cũng không biết, còn đề nghị lên chơi một trò chơi như vậy, người bảo an tâm cái gì đây."

Lời của Vân Thiên Vũ vừa dứt, bốn phía không ít người nhìn về Vân Thiên Tuyết, sau đó có người nói thầm.

Vân Thiên Tuyết tự nhiên thấy cục diện đối với mình bất lợi, ngay lập tức trong mắt nổi lên lệ quang, đau lòng vô cùng nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Đại tỷ, ta không có, ta không có suy nghĩ nhiều như vậy, trò chơi này là Uyển Nhi nghĩ ra được, Uyển Nhi nói quá nhàm chán, nói muốn chơi trò chơi, ta không có suy nghĩ nhiều như vậy, cho nên liền đồng ý, đại tỷ ta thật không có suy nghĩ nhiều như vậy."

Dáng vẻ Vân Thiên Tuyết như hoa lê đài vũ, ngược lại khiến cho tim của rất nhiều nam nhân có chút lồi nhịp.

Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch nhìn nàng như vậy, không nói ra được đau lòng, đứng lên nói: "Vân Thiên Vũ, một trò chơi nho nhỏ, người cũng có thể nghĩ nhiều như vậy, tâm tư này của người thật là đủ đen tối."

Lời của Tiêu Thiên Dịch, thay Vân Thiên Tuyết kéo không ít mặt mũi, tại chỗ không ít người gật đầu.

Đúng vậy a, chơi cái trò chơi, người nào sẽ suy nghĩ nhiều như vậy a, Vân đại tiểu thư nghĩ cũng thật nhiều a.

Vân Thiên Vũ đang muốn nói châm chọc Tiêu Thiên Dịch đôi câu, nhưng không cần nàng mở miệng, Tiêu Cửu Uyên cách Tiêu Thiên Dịch không xa lạnh lẽo âm trầm lên tiếng.

"Tiêu Thiên Dịch, thân là nam nhân, chẳng lẽ người không có chuyện gì cần chú ý, cho nên mới xen vào chuyện của nữ nhân, chuyện của nữ nhân chẳng lẽ nữ nhân của mình không thể giải quyết sao?"

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 236: Bàn Cờ Vô Cùng Lung Tung Lộn Xộn

Lời của Tiêu Cửu Uyên lãnh khốc mà không nề mặt, trực tiếp đánh vào mặt Tiêu Thiên Dịch mặt, thân là hoàng tử, không có chuyện gì sao lại xen vào chuyện của nữ nhân.

Lời này truyền đi, những người trong triều ủng hộ Tiêu Thiên Dịch chỉ sợ lại phải thất vọng, có lẽ lại có người muốn mình châu khác đầu.

Sắc mặt Tiêu Thiên Dịch thay đổi mấy lần, trong lòng tức giận bùng ra máu. Thiếu chút nữa không có tức chết, nhưng hắn cũng không nên cùng Tiêu Cửu Uyên đối nghịch, chỉ có thể nhịn đi xuống.

Tuấn nhan không cần nói có bao nhiêu khó coi.

Vân Thiên Vũ thấy thế rất thoải mái, bất quá nàng cũng không nhận ra Tiêu Cửu Uyên che chở nàng, cho rằng chẳng qua là hắn không muốn để cho người khác khi dễ đến trên đầu Ly thân vương phủ thôi.

Mặc dù Vân Thiên Vũ nghĩ như vậy, nhưng bốn phía tất cả mọi người đều cho rằng Tiêu Cửu Uyên che chở Vân Thiên Vũ.

Lần này tất cả nữ nhân đều không dám trêu chọc Vân Thiên Vũ, hơn nữa trong lòng mọi người chưa xót không dứt.

Tiêu Cửu Uyên luôn luôn cao cao tại thượng, tại sao lại trợ giúp một nữ nhân.

Vốn dĩ các nàng còn tưởng rằng mặc dù Tiêu Cửu Uyên không có lui hôn Vân Thiên Vũ, nhưng cũng chưa chắc có nhiều mong đợi ở vị hôn thê này, nhưng bây giờ nhìn lại, Tiêu Cửu Uyên cũng che chở vị hôn thê, bất kể hấn bảo vệ Vân Thiên Vũ vì lý do gì, có lẽ là vì duy trì mặt mũi Ly thân vương phủ.

Tóm lại các nàng sau này không thể trêu chọc Vân Thiên Vũ cũng là thật.

Vân Thiên Tuyết ở đối diện Vân Thiên Vũ thấy Tiêu Cửu Uyên thế nhưng che chở Vân Thiên Vũ, hơn nữa Tiêu Cửu Uyên vừa mở miệng, Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch ngay cả nói cũng không dám nói, có thể thấy được Tiêu Cửu Uyên nam nhân này cường đại, nam nhân cường đại như vậy mới là nam nhân.

Vân Thiên Tuyết vừa ái mộ Tiêu Cửu Uyên, lại ghen tỵ Vân Thiên Vũ, khuôn mặt xinh đẹp cũng có chút vặn vẹo.

Vân Thiên Vũ mặc kệ người khác, mà từ từ đi ra, tiêu sái đi đến bên cạnh nha hoàn Tưởng gia, đưa tay sờ một tờ giấy ra ngoài, sau đó đưa cho nha hoàn Tưởng gia.

Tiểu nha hoàn mở ra tờ giấy thật nhanh mở miệng thì thầm: "Kỳ."

Không ít người nhìn về Vân Thiên Vũ, có người trong mắt là lo lắng, có người trong mắt nhìn có chút hả hê.

Trong cầm kỳ thư họa, kỳ cũng không nhẹ nhàng hơn so với cái khác, thậm chí muốn khó hơn nhiều, các tiểu thư thế gia ở chỗ này, từ nhỏ được dạy cầm kỳ thư họa, mọi thứ tinh thông, nhưng kỳ muốn học được cần phải có thiên phú, cũng không phải nói người cố gắng học liền có thể học được, các nàng cùng lắm chỉ học được chút da lông mà thôi.

Không nghĩ tới Vân Thiên Vũ vừa ra tay liền sờ soạng trúng kỳ, vận khí của nàng thật không thể tốt được sao?

Vân Thiên Vũ là không để ý tới nữ tử bốn phía nói thì thầm, nàng ưu nhã tiêu sái đến bàn cờ, tiện tay bắt hai con cờ ra ngoài, quân cờ đen và trắng bị nàng tùy ý ném vào bàn cờ loay hoay, bộ dáng của nàng không giống đang đánh cờ, ngược lại giống như tiểu hài tử tùy tiện chơi đùa.

Đợi đến khi nàng bố trí xong, bàn cờ trên quân cờ trắng đen, nhìn qua lung tung vô cùng.

Nàng lạnh nhạt lui về phía sau từng bước, hướng về phía mọi người xung quanh hơi gật đầu một cái, sau đó đi trở về vị trí của mình ngồi xuống, từ đầu tới cuối vô cùng thỏa đáng, cư xử hờ hững lạnh nhạt.

Nàng như vậy, khiến cho không ít người cao mắt liếc nhìn, nhất là người của Yến Bắc Vương Phủ, Yến Kinh Hồng cùng Yến Thanh Phong hai người không khỏi than thở, khí độ này của Vân Thiên Vũ đủ để trở thành Tuyên vương phi, nữ tử này giờ tay nhắc chân liền có phong phạm của một người ở trên cao, đủ để người phía dưới kinh ngạc.

Đáng tiếc biểu ca hãn vậy mà bỏ qua một nữ tử như vậy.

Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch tự nhiên cũng nhìn thấy giờ phút này Vân Thiên Vũ cùng thường ngày không giống nhau, mặc dù không có gương mặt, nhưng phong thái giờ tay nhắc chân làm cho người khác không thể nào có thể khinh thường.

Tiêu Thiên Dịch nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, nghĩ tới lúc trước Tiêu Cửu Uyên lên tiếng bảo vệ, chẳng lẽ Tiêu Cửu Uyên thích nàng.

Vừa nghĩ đến, trong lòng hết sức buồn bực, sắc mặt cũng có vẻ không vui đứng lên.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 237: Ván Cờ Cứu Kiếp Linh Lung

Sắc mặt của Tuyên vương, người khác không có thấy rõ, nhưng Vân Thiên Tuyết lại thấy rõ, tâm lập tức bị lửa ghen đốt đỏ.

Ngón tay Vân Thiên Tuyết nắm chặt đứng lên, phát điên hận không thể xông tới giết Vân Thiên Vũ để giải hận, nữ nhân đáng chết này, rõ ràng phá hủy gương mặt, nhưng lại có thể dựa vào khuôn mặt tàn mà lấy được sự chú ý của mọi người, nàng ta muốn giết nàng, nhất định phải giết nàng.

Ánh mắt Vân Thiên Tuyết đỏ ngầu.

Ngay lúc này, một trận tiếng cười chói tai đột ngột vang lên: "Ha ha ha, cái này cũng gọi là đánh cờ sao? Nếu như vậy, đứa trẻ ba tuổi cũng biết đánh cờ."

Có người vừa mở miệng, mọi người tất cả đều theo bản năng nhìn sang, phát hiện người lên tiếng bởi móc là nữ nhi Lục Uyển Nhi của sử bộ Thượng Thư Lục gia.

Lục Uyển Nhi lúc trước bị người châm chọc tức đến phát khóc, bây giờ nhìn đến Vân Thiên Vũ ra tay, tự cho rằng bản thân đã tìm được một người làm đệm lót, cho nên mới lên tiếng châm chọc Vân Thiên Vũ.

Lục Uyển Nhi lên tiếng, tất cả nữ quyền đều quay đầu một bên nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Chỉ thấy ngũ quan tuần mỹ vô song của Tiêu Cửu Uyên cũng không có có bất kỳ tức giận nào, hắn chẳng qua là nhàn nhạt nhìn về Bạch Diệu bên cạnh nói: "Đi, kiểm tra một chút xem Vân tiểu thư bố trí quân cờ như thế nào?"

"Vâng, vương gia."

Trong lòng Bạch Diệu biết rõ ràng, nếu như Vân tiểu thư hạ kỳ tương đối lợi hại, Lục Uyển Nhi sẽ gặp xui xẻo.

Mà Lục Uyển Nhi lại giống như không biết, còn vì bản thân kéo một được một người làm đệm lót mà dương dương đắc ý, cảm giác bản thân rất cục chẳng phải mất thể diện.

Bạch Diệu thật nhanh đi tới bàn cờ chính giữa chỗ nữ quyền, rất nhanh trên mặt của hắn hiện lên ngạc nhiên, từ từ hắn ngẩng đầu nhìn Vân Thiên Vũ một cái, trầm ổn mà cung kính thỉnh giáo Vân Thiên Vũ.

"Xin hỏi Vân tiểu thư, nước cờ tên gọi là gì."

Vân Thiên Vũ lạnh nhạt mở miệng nói: "Ván cờ này của ta tên Cửu Kiếp Linh Lung."

Nàng kiếp trước am hiểu nhất chính là chơi cờ, lúc không có chuyện gì làm nàng ở trên bàn cờ giết thời gian, thật là sảng khoái, Cửu Kiếp Linh Lung chẳng qua chỉ là một bố cục trong các bố cục thôi.

Vân Thiên Vũ dứt lời, bốn phía tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, mặc dù các nàng không hiểu đánh cờ lắm, nhưng nghe đến cái tên này, cũng biết này bố cục ván cờ này một ván cờ rất lợi hại.

Cửu Kiếp Linh Lung.

Vân Thiên Vũ nói xong, thanh niên tài giỏi đẹp trai của Đông Ly quốc tất cả đều nhìn về Vân Thiên Vũ, không ít người trong mắt thoáng qua ánh sáng ngạc nhiên.

Nam tử không giống nữ tử, nam nhân phần nhiều là yêu đánh cờ, đối với bố cục đánh cờ tự nhiên so nữ tử hiểu biết hơn nhiều lắm, cho nên Vân Thiên Vũ nói Cửu Kiếp Linh Lung cục, rõ ràng là sinh tử đại cục, mấu chốt của ván cờ này chính nàng tự mình bố trí, có thể thấy được nữ nhân này kỳ nghệ cao siêu đến mức nào.

Các nam nhân rồi rít đứng dậy đi tới chính giữa chỗ nữ quyền quan sát Cửu Kiếp Linh Lung cục, mà Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch đi nhanh nhất.

Người cả Đông Ly quốc đều biết, Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch yêu thích nhất, chính là kỳ, thích đánh cờ, thích thu tập các quân cờ trân quý, thích cùng người khác đánh cờ.

Mà bây giờ Vân Thiên Vũ bày ra một ván cờ sinh tử đại cục như thế, Tuyên vương dĩ nhiên là cảm thấy hứng thú nhất, hẳn vừa đi đến trước bàn cờ, liền bắt đầu ngưng thần quan sát thế cờ, làm sao phá giải sinh tử Linh Lung cục.

Bên cạnh hẳn các thanh niên tài giỏi cũng đều rồi rít quan sát khởi cờ, có người thậm chí châu đầu ghé tai thương lượng như thế nào phá giải thế cờ.

Nhưng vô luận giải thích như thế nào, cuối cùng đều là một ván cờ chết.

Mọi người càng xem càng kinh hãi, bố cục thật là lợi hại, thiên hạ phong vân tất cả ở trên bàn cờ này, thay đổi trong nháy mắt.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 238: Có Người Xui Xẻo

Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch suy nghĩ đến cuối cùng, đến bây giờ không tìm được chút manh mối để phá giải, hẳn không nhận được quay đầu nhìn về Vân Thiên Vũ hỏi: "Nước cờ này có thể có phương pháp phá giải? Nó chẳng qua là nước cờ chết."

Vân Thiên Vũ cười lạnh: "Tuyên vương có suy nghĩ thật hay, nếu ta dám bố trí ra, đương nhiên là có phương pháp để phá giải nó."

Ánh mắt Tiêu Thiên Dịch không khỏi tha thiết, thật nhanh mở miệng thỉnh giáo: "Không biết có được hay không chỉ điểm một phần?"

Vân Thiên Vũ trực tiếp không cho Tiêu Thiên Dịch nửa điểm mặt mũi, lạnh lùng cự tuyệt.

"Tuyên vương vẫn là tự mình tìm biện pháp phá giải đi, nếu như nói ra còn có ý nghĩa sao?"

Vân Thiên Vũ không nể mặt, khiến cho Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, hẳn nhìn Vân Thiên Vũ, trong lòng không nói ra được hối hận.

Đúng vậy, ngay giờ phút này, Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch hối hận.

Mặc dù không có lộ ra dung mạo, Vân Thiên Vũ vẫn như cũ có ngời lên vị trí Tuyên vương phi, nhưng tại sao từ trước nàng một chút cũng

không có biểu hiện ra.

Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch đau lòng không thôi, lại nhìn vào ván cờ Cửu Kiếp Linh Lung lợi hại trước mặt.

Mà Tiêu Cửu Uyên ngồi ngay thẳng xa xa vẫn không nhúc nhích, đương nhiên thấy được ánh mắt Tiêu Thiên Dịch, đồng mâu không nói ra được thâm trầm, khóe môi nở nụ cười tự tiểu phi tiểu.

Hiện tại đang hồi hận, chậm.

Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng hừ, sau đó quay đầu nhìn về Vân Thiên Vũ, trong con người tràn đầy âm ngao lạnh lùng, đáng chết khốn kiếp, ai kêu nàng làm ra một Cửu Kiếp Linh Lung như vậy, để cho những tên kia giống như hăng máu gà vậy, Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch còn hồi hận.

Ánh nhìn của Tiêu Cửu Uyên như lưỡi dao sắc bén rơi trên người Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ tự nhiên cảm nhận được, ngẩng đầu nhìn sang, thấy Tiêu Cửu Uyên hung hăng nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt kia rõ ràng là cảnh cáo nàng, an phận chút.

Vân Thiên Vũ nhú mày, tức giận lườm hằm một cái, an phận cái gì an phận, không phải chỉ bày một ván cờ thôi sao?

Chẳng lẽ muốn nàng bị người chèn ép bỏ cuộc sao? Nàng mới không muốn bị người mắng phế vật vô năng đây.

Vân Thiên Vũ không thèm quan tâm đến lý lẽ của Tiêu Cửu Uyên, thông thả ung dung thu hồi tầm mắt, giống như không thấy cảnh cáo của Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên nhìn nàng như vậy, tim bị tức đến đau, hung hăng thu hồi tầm mắt, vừa đúng thấy Lục Uyển Nhi lúc trước lên tiếng khiêu khích Vân Thiên Vũ.

Tiêu Cửu Uyên khoe môi từ từ vẽ ra nụ cười vui vẻ đầy máu tanh.

Hắn không thoải mái, tự nhiên sẽ không để cho người khác vui vẻ như vậy được.

Tiêu Cửu Uyên suy nghĩ, xoay mình quát lạnh lên tiếng: "Người đâu , đem Lục Uyển Nhi kéo xuống và miệng, hung hăng đánh, đánh nát miệng của nàng ta mới thôi."

Một lời khiến cho không ít tiểu thư khuê các tái mặt, mà Lục Uyển Nhi càng thêm bị dọa sợ đến kêu thảm nhào ra, bùm bùm đập đầu: "Ly thân vương gia tha mạng a, tha ta một lần đi."

"Tha cho người, có thể sao?"

Tiêu Cửu Uyên không lưu tình lạnh lùng châm biếm, phía sau Hắc Diệu như lang như hổ đi ra, không nói lời nào và miệng Lục Uyển Nhi.

Ba ba tiếng bạt tai vang không ngừng, tại chỗ tiểu thư khuê các, mọi người bị dọa sợ đến mặt mũi trắng bệch, có vài người nhát gan khóc rống lên.

Lúc này còn ai có tâm trạng mà chơi đáng trống truyền hoa.

Trong nhóm ử quyến, Vân Thiên Tuyết giận đến muốn phát điên lên, nàng ta vốn dĩ muốn cho Vân Thiên Vũ mất thể diện, kết quả, Vân Thiên Vũ chẳng những không có mất thể diện, ngược lại dẫn đến sự chú ý của rất nhiều nam nhân, thậm chí ngay cả Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch cũng chú ý tới nàng.

Tuyên vương lúc trước nhìn Vân Thiên Vũ, trong ánh mắt rõ ràng có ý hối hận.

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Tuyết phát điên càng muốn điên rồi, tại sao, tại sao nam nhân nào cũng chú ý tới Vân Thiên Vũ tiện nhân đó, nàng ta có gì tốt.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 239: Chúng Ta Tâm Sự Một Chút

Sắc mặt Vân Thiên Tuyết nhăn nhó đến đáng sợ, bất quá mọi người chỉ nghĩ nàng ta bị giật mình, bởi vì tại chỗ mọi người bị dọa không nhẹ, ai cũng không rảnh để ý tới người khác.

Nếu như nói lúc trước có vài nữ nhân trong lòng đối với Vân Thiên Vũ có chút ý định cười nhạo, hiện tại ai cũng không dám.

Tiêu Cửu Uyên rõ ràng vì nữ nhân này, bất kể bởi vì lý do che chở nàng, tóm lại, hãn tử rõ lập trường sẽ giúp nữ nhân kia, cho nên bọn họ sau này không thể trêu chọc nữ nhân đó, thà rằng đổ tốt với nàng khá hơn một chút, cũng không cần đắc tội nàng.

Nhìn hậu quả của Lục Uyển Nhi thì biết.

Các nàng cũng không muốn bị đối xử như vậy.

Tiếng ba ba bạt tai đang tiếp tục, trong các đình viện yến các, đã sớm không có tâm trạng chơi trò chơi gì nữa, mọi người như gặp đại địch, không ít người đứng lên, hoảng sợ đứng ở một bên.

Tiêu Cửu Uyên giống như không thấy, hãn xưa nay làm theo ý mình, không để ý tới người khác.

Hôm nay vốn dĩ tâm trạng của hãn không tốt, Vân Thiên Vũ nữ nhân kia còn dám khiêu khích hãn, tâm tình của hãn hết sức hết sức không tốt.

Hắn không tốt, tự nhiên muốn tìm người hả giận, Lục Uyển Nhi tự đâm vào, mắc mớ gì tới hắn a.

Tiêu Cửu Uyên cũng không thèm nhìn tới các tiểu thư bên trong đình viện bị dọa không nhẹ, một đôi đồng mâu u ám âm trầm nhìn Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ không thèm quan tâm đến lý lẽ hắn, dù sao nàng biết hôm nay tâm tình hắn không tốt, nhất định là có người gặp xui xẻo.

Về phần Lục Uyển Nhi xui xẻo, đáng đời.

Dĩ nhiên Vân Thiên Vũ tuyệt đối không tự mình đa tình cho rằng Tiêu Cửu Uyên làm vậy là vì che chở nàng, rõ ràng hắn bởi vì tâm tình không tốt, mới có người xui xẻo.

Tiêu Cửu Uyên nhìn Vân Thiên Vũ hai mắt lạnh nhạt, ngay cả ánh mắt cũng không nhìn hắn, trong lòng nổi khí lớn hơn, ầm một tiếng đứng lên, sau đó bước nhanh đi tới trước mặt Vân Thiên Vũ, từ trên cao nhìn Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ ngược mắt nhìn hắn, vẻ mặt tràn đầy đều không giải thích được, ánh mắt kia khiến cho Tiêu Cửu Uyên khó chịu vô cùng.

Hắn duỗi bàn tay liền nhắc Vân Thiên Vũ từ chỗ ngồi lên, trực tiếp cùng mình mặt đối mặt.

Vân Thiên Vũ mặt lạnh, tức giận nhìn chăm chăm Tiêu Cửu Uyên, hừ lạnh nói.

"Ly thân vương gia, người làm cái gì vậy, người nào lại trêu chọc người?"

Tiêu Cửu Uyên thấy Vân Thiên Vũ tức giận, tâm tình tự dưng khá hơn một chút, tuần nhan tuyệt mỹ lại không có biến hóa chút nào, hãnh lạnh lùng mở miệng: "Là người nào lúc trước nói nếu bốn vương tâm tình không tốt, có thể tới tìm nàng nói chuyện tâm sự một chút, hiện tại tâm trạng của bốn vương không tốt, cho nên tìm người tâm sự."

Vân Thiên Vũ gương mặt hắc tuyến, thật muốn cắn đầu lưỡi của mình, không có chuyện trêu chọc hãnh làm cái gì.

"Tâm sự có kiểu tâm tâm sự này sao?"

Vân Thiên Vũ hừ lạnh, đem người đến giữa không trung tâm sự.

Nàng thật muốn nhắc chân đạp hãnh, bất quá nàng đối với Tiêu Cửu Uyên hiểu rõ, biết nếu như nàng dám ở trước mặt người khác đá hãnh, nhất định sẽ bị hãnh chưởng trực tiếp thành trọng thương, cho nên Vân Thiên Vũ nhịn xuống, lạnh nhạt nhìn chăm chăm Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên nheo mắt phượng, ha hả cười lạnh hai tiếng: "Người muốn tâm sự thế nào? Bốn vương xem người như là khách quý mà tâm sự."

Nói xong lời cuối cùng, trong lời nói là tràn đầy trào phúng.

Vân Thiên Vũ trợn mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên một cái, khóe mắt thấy mọi người xung quanh tất cả đều nhìn chăm chăm bọn họ.

Trong mắt những người đó, tất cả đều cho rằng lá gan nàng thật to a, dám can đảm cùng Tiêu Cửu Uyên đối mặt.

Quá trâu bò, chẳng những không hãi sợ Tiêu Cửu Uyên, lại vẫn dám cùng Tiêu Cửu Uyên cãi vã.

Điểm quan trọng nhất là nàng hoàn hảo tốt, một chút việc cũng không có.

A a a, này rốt cuộc là có ý gì?

Bọn họ hoàn toàn làm không hiểu, nếu như nói Tiêu Cửu Uyên thích Vân Thiên Vũ đi, thì hắc đối với nàng hung thần ác sát, nếu như nói hắc không thích nàng đi, nhưng lại khắp nơi che chở nàng.

Người xung quanh trong lòng đều suy nghĩ, nhưng lại suy nghĩ không ra.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 240: Tiêu Thiên Dịch Hồi Hận

Editor: LaOngDao142

Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch cách sau lưng Tiêu Cửu Uyên không xa thật nhanh tiêu sái bước hai bước, đi tới bên cạnh Tiêu Cửu Uyên, hần giơ tay lên kéo Tiêu Cửu Uyên: "Cửu hoàng thúc, người mau thả Vũ Mao, không nên đối xử với nàng như thế, người xách nàng như vậy, nàng sẽ không thoải mái."

Tiêu Thiên Dịch nói xong, cách đó không xa Tiêu Dạ Thần gật đầu đồng ý di tới, hần mở miệng liền muốn phụ họa Tiêu Thiên Dịch.

Nhưng lại nghe được giọng Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng âm trầm vang lên: "Tiêu Thiên Dịch, người cho rằng nàng để ý người che chở sao?"

Hần nói xong nhìn về Vân Thiên Vũ, trong mắt Vân Thiên Vũ tràn đầy chán ghét đối với Tiêu Thiên Dịch.

Nếu như nói nàng ghét Tiêu Cửu Uyên, như vậy càng ghét Tiêu Thiên Dịch hơn, Tiêu Thiên Dịch lên tiếng bảo vệ nàng, nàng đã cảm thấy ghê tởm, tình nguyện bị Tiêu Cửu Uyên nhắc theo.

Tiêu Cửu Uyên tự nhiên thấy được sự chán ghét của Vân Thiên Vũ, tâm tình đột nhiên tốt hơn, lời nói ra khỏi miệng cũng ôn hòa nhiều lắm.

"Vân Thiên Vũ, người cần Tuyên vương điện hạ bảo vệ người sao?"

"Không cần, không lạ gì, ta tình nguyện bị nhắc lên."

Lời của Vân Thiên Vũ giống như một cây côn nặng nề nện ở tim Tiêu Thiên Dịch, đập đến hẫng không thở nổi.

Cho đến giờ phút này, hẫng mới hiểu được, Vân Thiên Vũ có bao nhiêu chán ghét hẫng, không phải ghét, là rất ghét rất ghét.

sắc mặt Tiêu Thiên Dịch khẽ biến nhợt nhạt, cước bộ theo bản năng lui về phía sau từng bước.

Yến Bắc Hậu phủ thế tử Yến Kinh Hồng vội vàng tiến lên từng bước đỡ hẫng, Yến Kinh Hồng đã nhìn ra, biểu huynh hối hận, hối hận từ hôn, hối hận ngày đại hôn đem vị hôn thê đi đổi Vân Thiên Tuyết.

Nếu như nói trước biểu huynh có chút hối hận nói, bây giờ nhìn thấy Vân Thiên Vũ bày ra Cửu Kiếp Linh Lung, hẫng một vạ lần hối hận.

Yến Kinh Hồng biết tâm nguyện lớn nhất của biểu huynh sẽ lấy một nữ tử, hiểu biết đánh cờ, làm bạn cả đời. Nhưng là ngay từ đầu hẫng lại buông tay nữ nhân này, không chỉ như thế, còn tự tay đem nữ nhân này đẩy ra.

Hẫng bây giờ trong lòng hối hận, chỉ sợ xương cốt đều đau.

Yến Kinh Hồng đau lòng rất nhiều, rồi lại không cách nào, bởi vì Vân Thiên Vũ bây giờ là vị hôn thê của Tiêu Cửu Uyên.

Hiện tại trừ phi Tiêu Cửu Uyên buông tay, nếu không ai cũng đừng nghĩ cưới Vân Thiên Vũ.

Mà hẫng nhìn Tiêu Cửu Uyên, tựa hồ hoàn toàn không có ý muốn buông tay Vân Thiên Vũ.

Yến Kinh Hồng trong lòng bất đắc dĩ, trước mặt Tiêu Cửu Uyên tâm tình rất tốt buông Vân Thiên Vũ xuống, chẳng những buông nàng xuống, còn nhân tiện giúp Vân Thiên Vũ sửa sang lại y phục bị hằn làm rối loạn.

Vân Thiên Vũ hoàn toàn không cảm kích hằn làm như vậy, trợn mắt nhìn hằn một cái sau, trực tiếp lui về phía sau từng bước cùng hằn giữ một khoảng cách, sau đó tự cố sửa sang lại y phục của mình.

Tiêu Cửu Uyên tâm tình hảo, cũng không so đo thái độ của nàng, ung dung mở miệng nói: "Lúc trước bốn vương đưa cho người Sinh Phu Đan, người không có dùng sao?"

Vân Thiên Vũ trong lòng lộ bộ một tiếng, thật nhanh ngẩng đầu nhìn về Tiêu Cửu Uyên, liền thấy trong hai mắt Tiêu Cửu Uyên mơ hồ có thể thấy được sự lạnh lẽo.

Vân Thiên Vũ nghĩ tới tên này lúc trước tức giận nhìn chăm chăm chuyện của nàng, chẳng lẽ hằn phát hiện nàng đem Sinh Phu Đan đưa cho Họa Mi dùng, cho nên mới nổi giận, nổi giận mình đem đồ hằn đưa lại đưa cho người khác.

Phải biết rằng Tiêu Cửu Uyên cường ngạo không kềm chế được, rất ít khi tặng đồ cho người khác, hiện tại hằn khó có được một lần đưa Sinh Phu Đan cho nàng, nàng thế nhưng trực tiếp đem đưa cho nha hoàn.

Điều này có thể để cho hằn vui vẻ sao? Cho nên tâm tình không tốt, đến điều tra nguyên nhân này.

Vân Thiên Vũ trong lòng suy nghĩ, thật nhanh mở miệng nói: "Còn chưa kịp dùng đây."

Tóm lại nàng không thể để cho Tiêu Cửu Uyên biết, nàng đem đan dược hằn đưa đưa cho Họa Mi, nếu không Họa Mi nhất định sẽ xui xẻo, mà lúc này, Họa Mi sắc mặt hơi tái, rất là sợ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 241: Tự Mình Đào Hố Chôn Mình

Khóe môi khêu gợi của Tiêu Cửu Uyên câu ra độ cong duyên dáng, hăn lúc này giống như một gốc Yêu Hoa tà mị tức giận, vừa mê hoặc lòng người, rồi lại mang độc dược trí mạng, chân chính là khiến cho người ta lại yêu lại yêu người.

Vân Thiên Vũ hoàn toàn không kịp thưởng thức vẻ đẹp yêu mị của hăn, chỉ sững sờ nhìn chăm chăm Tiêu Cửu Uyên vươn ra bàn tay thon dài nổi rõ khớp xương tay.

"Đan dược đâu?"

Vân Thiên Vũ im lặng, đưa đan dược còn muốn đi về sao?

"Vương gia, đưa đan dược, còn có muốn đi về sao?"

Lông mày Tiêu Cửu Uyên nhướng lên thật cao, khóe môi tràn đầy lãnh lệ: "Ai nói bốn vương muốn trở về, bốn vương chẳng qua là xác định một cái Sinh Phu Đan còn ở đó hay không?"

Sắc mặt Vân Thiên Vũ ngay lập tức đen lại, vội vàng muốn rút lui, đan dược nàng đã đưa cho Họa Mi, cũng không thể vì vậy mà hại Họa Mi.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, đột nhiên nghĩ đến trong không gian có không ít đan dược, dường như mỹ phu cũng có, bất quá không có Sinh Phu Đan,

nếu như nàng tùy tiện lấy một loại ra ngoài, có thể hay không lừa gạt được Tiêu Cửu Uyên.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, vẫn quyết định không nên lừa gạt hắn, vì hắn quá khôn khéo, lừa gạt hắn đoán chừng sau này còn gặp phải xui xẻo, vẫn nên nói thật thì hơn.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, nghiêm túc vô cùng nói: "Ta đã đưa cho người khác."

Lần này dung nhan tuấn mỹ của Tiêu Cửu Uyên tràn đầy sát khí, u ám nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ. Nữ nhân này thế nhưng dám có can đảm đem đồ của hắn đưa tặng cho người khác, hết lần này tới lần khác còn đưa cho một tiểu nha hoàn.

Chẳng lẽ do hắn đối với nàng quá tốt, hơn nữa nhìn hắn rất dễ nói chuyện.

"Đan dược bị người đưa cho tiểu nha hoàn này đúng không?"

Vốn dĩ Tiêu Cửu Uyên cũng không biết Vân Thiên Vũ đem đan dược đưa cho Họa Mi, chẳng qua lúc trước nữ quyến chơi đánh trống truyền hoa, hắn chán đến chết, nhìn chung quanh xem một chút, liền thấy mặt mũi tiểu nha hoàn sau lưng Vân Thiên Vũ, nhan sắc không nói ra được mềm mịn, bóng loáng.

Hắn nhớ lúc trước dáng vẻ của nha hoàn này hơi đen, thế nào trong một cái chớp mắt, da vẻ trở nên trơn nhẵn mềm mại như vậy.

Tiêu Cửu Uyên vừa nghĩ liền biết, Vân Thiên Vũ đem đan dược của hắn đưa cho nha hoàn của nàng.

Tốt, hắn tổn tám vạn lượng ngân phiếu lấy đan dược đưa cho nàng, nàng vậy mà mắt không nháy đưa cho tiểu nha hoàn.

Hắn có thể không nổi giận sao?

Tiêu Cửu Uyên vừa nghĩ vừa lãnh khốc hạ lệnh: "Người đâu, kéo nha đầu này xuống chém cho ta."

Chân của Họa Mi mềm nhũn, thiếu chút nữa té ngã trên mặt đất.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ khó coi cực kỳ, đồng mâu tràn đầy lạnh lẽo, hung hăng nhìn chằm chằm Tiêu Cửu Uyên nói: "Chuyện này không có quan hệ gì với nàng, là ta muốn đưa cho nàng."

"Vậy thì thế nào? Thân là nha hoàn, biết rõ đan dược này là bốn vương đưa, lại có can đảm nuốt vào, không phải là muốn chết vậy là cái gì "

Bạch Diệu sau lưng Tiêu Cửu Uyên há miệng muốn nói chuyện, gia, người có thể để lại cho mình chút đường lui không, như người vậy là đang liều mạng đào hố đổ có được không?

Quay đầu lại người muốn cưới người ta, người ta muốn cũng không muốn người.

Đáng tiếc những lời này Bạch Diệu không nói ra miệng, nói với vương gia hắn cũng không tin.

Bởi vì hắn không tin chính hắn sẽ thích vị vị đại tiểu thư Vĩnh Ninh Hậu phủ này.

Trên thực tế gần đây lực chú ý của vương gia luôn luôn nhìn chằm chằm trên người Vân đại tiểu thư, nói hắn đối với Vân đại tiểu thư không có ý căn bản không thể, đáng tiếc chính hắn còn không biết.

Bạch Diệu có một loại cảm giác vô lực, bất quá lại cũng không dám không nghe lời của vương gia nhà mình, chỉ có thể vung tay lên ra lệnh

người tiến lên bắt Họa Mi.

Vân Thiên Vũ mắt thấy Họa Mi bị bắt, trong lòng tức giận, nhưng không kịp tức giận, phải vội vàng nghĩ biện pháp.

Trong đầu nàng linh quang chợt lóe, thật nhanh nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: "Chờ một chút, ta có lời muốn nói."

Tiêu Cửu Uyên miễn cưỡng giơ tay lên, thủ hạ sau lưng Bạch Diệu dừng lại.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 242: Tình Hữu Khả Nguyên

Vân Thiên Vũ mắt thấy Tiêu Cửu Uyên để cho thủ hạ ngừng lại, vội vàng thật nhanh nói.

"Sở dĩ ta đem đan dược đưa cho Họa Mi, thật sự bởi vì kia đan dược do Tuyên vương điện hạ đoạt được, vương gia nên biết ân oán giữa ta cùng Tuyên vương, vật của hãn vô luận như thế nào ta sẽ không dùng, cho nên mới tức giận đem đan dược đưa cho Họa Mi, chuyện này cùng vương gia hoàn toàn không có quan hệ a."

lời của Vân Thiên Vũ nói ra khiến cho tâm tình Tiêu Cửu Uyên rất tốt, nhưng lại làm cho sắc mặt trắng nhợt Tiêu Thiên Dịch đã trắng càng thêm trắng, cho dù có chán ghét hãn đi nữa, ngay cả đan dược của hãn cũng không dùng, tình nguyện mang gương mặt xấu xí sống qua ngày.

Vân Thiên Vũ mới mặc kệ sắc mặt Tiêu Thiên Dịch có khó, nàng nhìn thấy thần sắc của Tiêu Cửu Uyên đã không còn âm trầm lạnh lẽo giống trước, vội vàng nói.

"Nghĩ đến ngày đại hôn chịu sỉ nhục, ta tình nguyện mang khuôn mặt bị hủy này, cũng không muốn cùng người này có nửa điểm dính dấp." Vân Thiên Vũ vốn muốn cứu Họa Mi, cho nên mới phải nói như thế, liền mong Tiêu Cửu Uyên có thể thay đổi suy nghĩ.

Nhưng nói xong lời cuối cùng, nàng càng nói càng tức giận, càng phát hỏa, mắt thấy sắc mặt Tiêu Thiên Dịch khó coi, Vân Thiên Vũ nói đến hăng

say.

"Ta muốn dựa vào khuôn mặt bị hủy dung nhan này, thời thời khắc khắc nhắc nhở mình, sau này thấy nam nhân cần bã nên đi đường vòng."

Vân Thiên Vũ dứt lời, khiến cho Tiêu Thiên Dịch lạnh từ đầu đến chân, hắn coi như là triệt triệt để để cảm nhận được hận ý của Vân Thiên Vũ đối với hắn ta, nhưng vì cái gì hết lần này tới lần khác vào ngay giây phút này, khi hắn bắt đầu yêu thích nàng.

Thật ra thì tình cảm hắn đối với Vân Thiên Vũ rất phức tạp, một mặt nàng là vị hôn thê mà mẫu phi hắn ta trước khi chết cầu xin hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn, hắn ta muốn kết hôn với nàng, nhưng ở một phương diện khác, hắn lại ghét nàng, chán ghét nàng cái gì cũng không biết, chán ghét nàng hèn yếu vô năng, chán ghét nàng không xứng là Tuyên vương phi.

Hơn nữa Vân Thiên Tuyết đã từng cứu hắn, nàng chẳng những thích hắn, ái mộ hắn, còn có Vĩnh Ninh hậu ủng hộ ái, lại có một thân thiên phú, từ từ hắn cho rằng, thân phận Tuyên vương phi, chỉ có Thiên Tuyết mới xứng.

Cho nên ngày đại hôn đó, hắn mới có thể bỏ Vân Thiên Vũ, dùng nàng đi đổi Vân Thiên Tuyết.

Nếu như nói muốn hắn bỏ một người, hắn dĩ nhiên sẽ bỏ Vân Thiên Vũ.

Nhưng không nghĩ tới nàng cuối cùng lại không chết, trong lòng hắn đối với nàng vẫn luôn áy náy, vẫn muốn bồi thường lại cho nàng.

Nhưng hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, khi tiếp xúc với nhau, hắn từ từ bị Vân Thiên Vũ hấp dẫn, cho đến hôm nay, hắn rốt cục có thể khẳng định tâm ý của hắn, hắn thích nữ nhân này.

Hắn hối hận chuyện đã làm trong ngày đại hôn, nhưng hết thảy tất cả cũng đã quá muộn.

Tay chân Tiêu Thiên Dịch lạnh như băng, đứng cũng đứng không vững, một bên Yến Kinh Hồng vội vàng đỡ hắn, không để cho hắn làm ra chuyện mất thể diện.

Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên không giống với Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch hối hận đau lòng, tâm tình của hắn ngược lại vô cùng tốt, sắc mặt nhìn Vân Thiên Vũ khó có được ôn hòa.

"Nguyên lai là như vậy, tình hữu khả nguyên, nếu như thế, vậy thì tha cho nha đầu này một lần đi."

Tiêu Cửu Uyên khoát tay, thủ hạ sau lưng Bạch Diệu tất cả đều lui xuống.

Vân Thiên Vũ hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, chân của Họa Mi cũng mềm nhũn, nếu không phải Tiểu Linh Đang đỡ nàng, nàng cũng bị hù dọa đến hôn mê, quá dọa người, nàng thiếu chút nữa liền mất mạng a.

Mặc dù Vân Thiên Vũ may mắn cứu được Họa Mi, nhưng trong lòng không nói ra được ảo não, Tiêu Cửu Uyên khinh người quá đáng.

Bất quá nàng rất nhanh nghĩ đến chuyện đã xảy ra trên người Tiêu Cửu Uyên đêm qua, không nhịn được cười lạnh, mặc dù tối hôm qua nàng không có tra ra cái gì, bất quá nàng hoài nghi Tiêu Cửu Uyên bị người hạ độc, về phần là độc gì, nàng không có tra được.

Bất quá nàng tuyệt đối sẽ không nói cho Tiêu Cửu Uyên biết, hừ, để cho hắn đắc ý đi.

Vân Thiên Vũ nghĩ tới đây cái, tâm tình cuối cùng cũng dễ chịu hơn một chút.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 243: Tất Cả Bị Giật Mình

Ngay lúc này, bên ngoài đình viện, Hắc Diệu đưa một người tới đây, chính là sử bộ Thượng Thư Lục gia Lục Uyển Nhi.

Lục Uyển Nhi tóc tai bù xù, gương mặt hoàn toàn bị đánh nát, khó coi đến đáng sợ.

Bốn phía tiểu thư toàn bộ bị giật mình, người nhát gan la hoảng lên, nhưng vừa nghĩ tới Tiêu Cửu Uyên đang ở trước mắt, vội vàng đưa tay gạt gao che miệng mình lại, không để cho mình kêu ra tiếng.

Hắc Diệu đem Lục Uyển Nhi tới đây xin phép Tiêu Cửu Uyên: "Vương gia, người xem người này xử lý như thế nào."

"Đưa đến Lục gia đi, nói cho Lục đại nhân, hảo hảo quản giáo nữ nhi, nếu như lần sau dám làm chuyện ngu xuẩn như vậy, liền trực tiếp giết."

Lời nói lãnh khốc máu tanh, khiến cho tại chỗ không ít thân thể nữ nhân mềm nhũn.

Hắc Diệu đáp một tiếng, tự lôi Lục Uyển Nhi đi ra ngoài.

Bên trong đình các, mọi người không còn chơi đánh trống truyền hoa, trong lòng Tường Ngọc Khê cực kỳ hối hận, vốn là một trò chơi nhỏ, kết quả lại nháo thành như vậy, chuyện này đều do nàng, đã không cẩn thận.

Tưởng Ngọc Khê suy nghĩ, hung hăng trợn mắt nhìn Vân Thiên Tuyết một cái, đều là nữ nhân này đưa ra chủ ý, nếu không phải là nàng ta đưa ra chủ ý này, nàng đã không đề nghị chơi trò chơi này, cũng sẽ không làm mọi người sợ đến như vậy.

Tưởng Ngọc Khê đứng ra muốn hòa hoãn không khí. Không ngờ nàng còn chưa kịp mở miệng, ngoài cửa viện yến các, có xuất hiện bầu ngực già đi tới, vừa qua tới thật nhanh mở miệng nói: "Đại tiểu thư, lão thái quân sai nô tỳ dẫn tất cả các tiểu thư tới Vinh Hạc Đường trò chuyện, Hoàng hậu nương nương đã tới, muốn gặp các tiểu thư."

Tưởng Ngọc Khê vừa nghe liền thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nhìn về hai người Tiêu Thiên Ngự cùng Tiêu Cửu Uyên nói.

"Biểu ca, Ly thân vương gia, bữa tiệc lập tức bắt đầu, ta mang các vị tiểu thư đi Vinh Hạc Đường bên kia bái kiến Hoàng hậu nương nương, chúng ta liền đi trước."

Tiêu Thiên Ngự cùng Tiêu Cửu Uyên kẻ trước người sau mở miệng nói: "Nếu mẫu hậu tới, bốn cung cũng nên đi bái kiến người, vậy chúng ta cùng đi đi."

Tiêu Cửu Uyên cũng gật đầu nói: "Nếu hoàng tẩu đã tới, bốn vương tự nên đi bái kiến, đi thôi."

Kết quả hai người Tiêu Thiên Ngự và Tiêu Cửu Uyên cùng nhau đi ra ngoài.

Tiêu Cửu Uyên đi vài bước, không thấy Vân Thiên Vũ đuổi theo, thông thả dừng lại bước chân, quay đầu nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Chân người bị què sao, còn không đi, hay nói người không muốn đi bái kiến Hoàng hậu nương nương?"

Vân Thiên Vũ mặt có chút đen, nàng muốn đi bái kiến Hoàng hậu nương nương, nhưng mắc mớ gì tới hần a.

Nhưng mắt thấy tất cả mọi người nhìn bọn họ, Vân Thiên Vũ lười cùng Tiêu Cửu Uyên nói thêm cái gì, hần luôn luôn tùy tâm sở dục, nàng cũng không muốn cùng hần cùng nhau trở thành tiêu điểm của người khác.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ đi theo sau lưng Tiêu Cửu Uyên một đường đi ra ngoài, Tiểu Linh Đang vội vàng đỡ Họa Mi chân mềm nhũn đi theo sau.

Phía sau Tường Ngọc Khê chào hỏi mọi người đi theo thái tử và Tiêu Cửu Uyên cùng nhau rời đi.

Một đám quý nữ thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đuổi theo, không muốn gây thêm rắc rối nữa.

Ly thân vương gia thật sự là quá dọa người, nếu như đợi tiếp nữa, không chừng còn phát sinh thêm chuyện không tốt.

Bất quá trong lòng mọi người đối với Vân Thiên Vũ cũng trở nên kiêng kỵ, mọi người âm thầm ở trong lòng quyết định, sau này không nên cùng Vân Thiên Vũ đối nghịch, để tránh trêu chọc phiền toái không cần thiết.

Mặc dù Tiêu Cửu Uyên che chở Vân Thiên Vũ, nhưng phần lớn mọi người cũng không cho rằng Tiêu Cửu Uyên đối với Vân Thiên Vũ có cái gì không giống nhau, Ly thân vương gia che chở Vân Thiên Vũ, chẳng qua là bởi vì Vân Thiên Vũ mang danh Ly thân vương phi thôi.

Nhưng bất kể như thế nào, các nàng cũng không nên đi trêu chọc Vân Thiên Vũ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 244: Sóng Gió Gian Ngụy

Mọi người bên trong yển các chậm rãi đi ra ngoài, Vân Thiên Vũ đi bên cạnh Tiêu Cửu Uyên, nàng ngược mắt nhìn về Tiêu Cửu Uyên, phát hiện tâm tình của hắn rõ ràng rất tốt, nhưng tâm tình của Tiêu Cửu Uyên tốt, không có nghĩa tâm tình Vân Thiên Vũ nàng cũng tốt, bởi vì nàng không cần quay đầu lại nhìn, cũng biết sau lưng tất cả mọi người dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng.

Mà nàng luôn luôn không thích bị người chú ý như thế, Tiêu Cửu Uyên làm theo ý mình lôi kéo nàng, làm hại nàng trở thành tâm điểm để người khác nhìn chăm chú.

Vân Thiên Vũ vô cùng buồn bực, nhìn Tiêu Cửu Uyên tâm tình lại rất tốt, nàng càng không thoải mái, cho nên nàng ôn hòa mở miệng: "Vương gia, lúc trước ta thấy ngươi, tâm tình của ngươi tựa hồ hết sức hồng bét, vương gia là gặp chuyện gì không vui sao?"

Vân Thiên Vũ lời của, trong nháy mắt khiến cho trong lòng Tiêu Cửu Uyên dâng lên lửa giận, trong đầu của hắn nhớ tới chuyện đêm qua gặp phải, bị người đá xuống xe ngựa, còn bị đánh cắp binh phù, chuyện này nếu để cho người khác biết, nhất định sẽ cười chết hắn.

Tiêu Cửu Uyên sắc mặt tối đen, con ngươi đầy bấn loạn.

Đồng thời ánh mắt hắn hơi nheo lại nhìn Vân Thiên Vũ bên cạnh, tại sao hắn cảm thấy nữ nhân này dường như biết chút ít chuyện đó.

Nhất định là hắn suy nghĩ nhiều, nữ nhân này làm sao có thể sẽ biết chuyện xảy ra tối hôm qua.

Tiêu Cửu Uyên cười như không cười, nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Người đây là ước bốn vương có chuyện gì sao?"

Vân Thiên Vũ một thân vân đạm phong khinh, thản nhiên nói: "Vương gia, người suy nghĩ nhiều, ta làm sao sẽ mong vương gia có chuyện đây?"

Ta là đã sớm biết người có chuyện, Vân Thiên Vũ trong lòng suy nghĩ, trên mặt nhưng không có nửa điểm biến hóa, mâu quang thanh u nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: "Vương gia, làm người trong lòng không thể u ám, không thể bởi vì trong lòng mình âm u, liền nghĩ tất cả mọi người trên cõi đời này đều u ám, cứ như vậy, sẽ xảy ra bệnh, tâm bệnh."

Vân Thiên Vũ nói xong, mặt Tiêu Cửu Uyên càng đen, tràn đầy lãnh khí, u ám nhìn chằm chằm Vân Thiên Vũ nói: "Người lòng bốn vương xấu xa."

Vân Thiên Vũ nhún vai một cái, nghiêm túc vô cùng nói: "Không có a, ta chỉ là suy đoán, vương gia ngàn vạn lần không nên xem là thật."

Nàng nói xong đi nhanh vài bước, trực tiếp đem Tiêu Cửu Uyên bỏ lại phía sau, nếu hắn kéo nàng ra ngoài, nàng liền phách lối cao giọng một lần có sao.

Sau lưng Tiêu Cửu Uyên nhíu mày, trong mắt tràn đầy lạnh lẽo khiếp người, hắn thế nào cảm thấy nữ nhân này hiện tại càng ngày càng lớn lối, lúc này mới thời gian bao lâu a, nàng liền dám ở trước mặt hắn lớn lối như thế, đợi đến qua thêm vài ngày nữa, nàng có phải hay không liền bò đến trên đầu của hắn.

Xem ra hắn cần tìm chút thời gian cùng nàng hảo hảo nói chuyện.

Tiêu Cửu Uyên suy nghĩ, từ từ lại nghĩ đến nữ nhân đêm hôm qua, nữ nhân kia tốt nhất đừng để cho hắn bắt được, nếu không hắn sẽ không dễ dàng tha thứ cho nàng ta.

Hai mắt Tiêu Cửu Uyên âm trầm lãnh huyết, một đường đi theo sau lưng Vân Thiên Vũ, đi Vinh Diệu Đường.

Sau lưng Tiêu Cửu Uyên, thái tử như có điều suy nghĩ nhìn Tiêu Cửu Uyên, sắc mặt Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch trắng bệch nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Còn có các công tử tiểu thư thế gia tất cả đuổi theo bước chân của bọn họ, một đường đi đến Vinh Diệu Đường bái kiến Hoàng hậu nương nương.

Người đi phía sau cùng chính là An Thân Vương phủ Tiêu Dạ Thần, sắc mặt Tiêu Dạ Thần đặc biệt khó coi, trong con ngươi càng kinh hoàng, ngay lúc này, hắn rõ ràng nghĩ đến một chuyện.

Tiêu Cửu Uyên dường như rất chú ý tới Vũ Mao, chẳng những chú ý nàng, còn che chở nàng, mặc dù hắn có lúc khi dễ nàng, nhưng chỉ có mình hắn khi dễ Vũ Mao, cũng không để bất cứ ai nào khác khi dễ nàng.

Có lẽ người khác không biết Tiêu Cửu Uyên, nhưng hắn cũng rất hiểu rõ Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên cũng không phải dễ dàng tha thứ cho bất kỳ ai lớn lối như vậy.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 245

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 246: Trong Lời Nói Giấu Dao

Vân Thiên Vũ suy nghĩ vờn tay lôi kéo Họa Mi, không tiếng động cho nàng ấy ánh mắt an ủi.

Họa Mi thấy động tác của Vân Thiên Vũ, trong lòng ấm áp, cuối cùng trấn định rất nhiều, ngược mắt nhỏ giọng mở miệng: "Tiểu thư, ta không sao."

Vân Thiên Vũ gật đầu một cái, không nói thêm gì nữa, dẫn Họa Mi cùng Tiểu Linh Đang một đường đi vào.

Đối diện các nàng ánh mắt như mắt rắn âm lãnh lạnh lẽ nhìn các nàng, sau đó chợt lóe rồi biến mất, thật nhanh đi theo đám người đi vào.

Phòng khách Vinh Hạc Đường, Tưởng lão thái quân bảy mươi tuổi ngồi ngay thẳng, vẻ mặt của Tưởng lão thái quân phú thái, ánh mắt ôn hòa, nhìn qua hết sức từ tâm, có điều người thông minh tuyệt đối sẽ không bị vẻ bề ngoài mê muội, Tưởng quốc công phủ lão thái quân tại sao có thể là người lương thiện từ tâm.

Bên cạnh Tưởng lão thái quân ngồi ngay là một nữ tử mặc phượng gấm đỏ tươi cao quý, mặt mũi nữ tử cùng Tưởng lão thái quân có chút tương đồng, không giống ở chỗ trên người cô gái có một khí tức cổ bén, một khí chất quanh năm suốt tháng luôn ở trên cao thăm nhuần ra ngoài, một đôi đồng mâu thâm thúy mang theo lãnh khí.

Mặc dù trên mặt nàng ta mang theo vui vẻ, vẫn như cũ làm cho người khác không dám xem nhẹ, khinh thường.

Người này chính là hoàng hậu Đông Ly quốc, trưởng nữ Tướng gia Tướng Thẩm Thường, mọi người gọi nàng ta là Tướng hoàng hậu.

Tướng hoàng hậu thấy thái tử cùng Tiêu Cửu Uyên dẫn người từ bên ngoài đi tới, mang trên mặt ý cười nhợt nhạt, nhìn bọn họ.

Tiêu Thiên Ngự cùng Tiêu Cửu Uyên trước một bước tiến lên làm lễ ra mắt.

"Nhi thần ra mắt mẫu hậu."

"Thần đệ ra mắt hoàng tẩu."

"Nhi thần ra mắt Hoàng hậu nương nương."

"Thần tử ra mắt Hoàng hậu nương nương."

"Thần nữ ra mắt Hoàng hậu nương nương."

Trong lúc nhất thời khắp nơi đều là âm thanh vô cùng cung kính, Vân Thiên Vũ cũng theo sau người khác làm lễ, thấy mọi người trước sau bộ dáng cung kính, không khỏi thở dài, khó trách mọi người tranh đấu cũng muốn gả vào hoàng gia, sát đầu mẻ trán cũng muốn làm hoàng hậu.

Thì ra là hoàng hậu quyền thế thông thiên, dưới một người, trên vạn người, có bao nhiêu người có thể chống cự được đây.

Vân Thiên Vũ trong lòng âm thầm suy nghĩ, chẳng qua nàng đối vị trí hoàng tử, hoàng hậu không có nửa điểm hứng thú.

Tướng hoàng hậu đã ôn hòa mở miệng nói: "Các người tất cả đứng lên đi."

Hoàng hậu mở miệng miễn lễ, mọi người đứng dậy, các tiểu thư hướng một bên thối lui, quy củ đứng ngay ngắn, nam nhân đứng ở trước mặt hoàng hậu không động.

Hoàng hậu nhìn về Tiêu Thiên Ngự cùng Tiêu Cửu Uyên, nhẹ cười nói: "Bốn cung chỉ là muốn cùng các cô nương trò chuyện, các người vội vàng tới đây làm cái gì?"

Lần này Tiêu Thiên Ngự mở miệng trước: "Nhi thần vừa lúc ở yến các xem các tiểu thư biểu diễn tài nghệ, nghe được mẫu hậu xuất cung tới, cho nên liền tới gặp."

Hoàng hậu mỉm cười gật đầu một cái, ánh mắt nhìn về Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên chậm rãi nói: "Nếu hoàng tẩu ở chỗ này, thần đệ nào có đạo lý không đến bái kiến, cho nên liền tới đây."

"Cửu hoàng đệ có lòng."

Hoàng hậu đối với Tiêu Cửu Uyên hết sức khách khí, so với nhi tử còn khách khí hơn.

Vẻ mặt Tiêu Cửu Uyên thản nhiên gật đầu một cái.

Hoàng hậu cùng thái tử còn có Tiêu Cửu Uyên chào hỏi nhau, liền nhìn về Hoài vương và Tuyên vương sau lưng thái tử.

Sắc mặt Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch có chút tái nhợt, hoàng hậu quan tâm hỏi: "Sắc mặt Tuyên vương thế nào khó nhìn như vậy, chẳng lẽ là ngã bệnh? Có cần bốn cung sai người truyền ngự y tới đây xem một chút."

Hoàng hậu nhìn như quan tâm, kì thực là oan tâm nói như vậy.

Hôm nay chính là đại thọ Tướng lão thái quân, Tuyên vương ngã bệnh, nếu như hoàng hậu thật sai người truyền đến ngự y, chỉ sợ hoàng thượng liền nổi giận.

Như vậy Tuyên vương đã có thể bị bẫy một lần.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 247: Chọn Thái Tử Phi

Điểm này Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch tự nhiên cũng biết, cho nên vội vàng thu liễm tinh thần, trầm giọng mở miệng nói: "Thưa Hoàng hậu nương nương, nhi thần không có bệnh, sắc mặt nhi thần không tốt, chính là nghe thấy Hoàng hậu nương nương ở đây, nóng lòng tới đây bái kiến Hoàng hậu nương nương, cho nên có chút vội vã, sắc mặt mới có thể không tốt."

Tuyên vương dứt lời, Tưởng hoàng hậu cười khẽ: "Tuyên vương nghĩ Bốn cung nghĩ như vậy sao?"

Nàng ta dừng lại, bốn phía không ít người sắc mặt cổ quái nhìn Tiêu Thiên Dịch, Tiêu Thiên Dịch trong lòng thật là có khổ nói không ra, đồng thời càng phát cảnh giác đứng lên, Tưởng hoàng hậu là một người rất lợi hại, hắn vẫn không dám khinh thường, hôm nay do hắn sơ suất.

Tuyên vương vừa nghĩ vừa nói: "Nhi thần không có mẫu phi, từ trước đến nay vẫn xem Hoàng hậu nương nương thành thân mẫu, Hoàng hậu nương nương lượng thứ cho tấm lòng này của nhi thần đi."

Hắn nói xong thật nhanh nhìn về Tưởng lão thái quân bên cạnh Tưởng hoàng hậu bên người, ôn thanh nói.

"Lão thái quân cũng là ngoại tổ mẫu ruột thịt của nhi thần, Tôn nhi thỉnh an ngoại tổ mẫu."

Tiêu Thiên Dịch vừa nói thật nhanh hướng Tưởg lão thái quân hành lễ.

Lần này hoàng hậu không nói cái gì nữa, nhìn về Tưởg lão thái quân, Tưởg lão thái quân ha ha nở nụ cười, chỉ vào Tiêu Thiên Dịch nói: "Người ngược lại là một hài tử hiếu tâm, đưa bé ngoan đưa bé ngoan."

Tiêu Thiên Dịch thở phào nhẹ nhõm, bên trong Vinh Hạc Đường, rất nhiều người thở phào nhẹ nhõm.

Phía dưới, Vân Thiên Vũ thấy thế không phải nói có bao nhiêu mệt mỏi, cứ như vậy trong nháy mắt, đã rất nhanh giao thủ một lần.

Bọn họ không mệt, nàng xem đến độ mệt chết đi được.

Ngồi ở trên Hoàng hậu không bởi móc Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch nữa, mà nhìn về nữ quyến bên này, chậm rãi mở miệng hỏi: "Tô quốc công phủ Tô Phi Yên tiểu thư đâu?"

Hoàng hậu đặc biệt nhắc tới Tô Phi Yên, ngay tại chỗ rất nhiều phu nhân và tiểu thư không khỏi ngẩn ra, mọi người đều nhanh chóng nghĩ tới chuyện chọn thái tử phi.

Hoàng hậu hôm nay xuất cung, lại muốn cùng các nàng tiểu thư nói chuyện, nhất định là vì chọn thái tử phi cho thái tử điện hạ.

Hiện tại trực tiếp kêu tên Tô Phi Yên, xem ra trong lòng hoàng hậu vị trí thái tử phi là vị tiểu thư này Tô gia này.

Tại chỗ không ít người thất vọng.

Ngược lại người Tô quốc công phủ thật cao hứng, mẫu thân Tô Phi Yên, Tả tướng phu nhân lập tức nhìn về nữ nhi, ý bảo nữ nhi ra ngoài.

Tô Phi Yên đoan trang đi ra, hướng về phía hoàng hậu thi lễ: "Thần nữ ra mắt Hoàng hậu nương nương."

Tô Phi Yên chẳng những dáng người xinh đẹp tuyệt trần, hơn nữa khí chất cao nhã, hoàng hậu rất hài lòng, vẫy tay ý bảo Tô Phi Yên tiến lên nói chuyện, cẩn thận hỏi bắt đầu cuộc sống hàng ngày gần đây của Tô Phi Yên, cũng ban thưởng một đồng đồ cho Tô Phi Yên.

Mọi người Tô gia và Tướng quốc công phủ đều hiểu, hoàng hậu đây là chọn trúng Tô Phi Yên làm thái tử phi.

Người của Tô gia thật cao hứng, nhưng Tô Phi Yên cũng không vui mừng nọ nọ, nàng cũng không thích thái tử Tiêu Thiên Ngự, Tiêu Thiên Ngự mặc dù bề ngoài thanh cao, nhanh nhẹn, nhưng trên thực tế hẳn ta am hiểu luôn cúi, cũng không thích vũ văn lộng mạc.

Người Tô Phi Yên thích là Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch, Tuyên vương điện hạ chẳng những dáng người xuất chúng, hơn nữa rất tài hoa, yêu kỳ như mạng, đây hết thấy đều là thứ Tô Phi Yên thích, nhưng bây giờ hoàng hậu lại chọn trúng nàng làm thái tử phi.

Trong lòng Tô Phi Yên không khỏi khổ sở, nhưng cũng không thể không đón nhận.

"Tạ ơn Hoàng hậu nương nương ban thưởng."

Tô Phi Yên tạ ơn, thối lui vào trong đám người.

Một đám quý nữ có không ít người thất vọng, bất quá nghĩ đến còn có Hoài vương cùng Tuyên vương, trong lòng vẫn dễ chịu hơn một chút, mặc dù Tuyên vương thích là nhị tiểu thư của Vĩnh Ninh Hầu phủ Vân Thiên Tuyết, nhưng thế sự vô thường, không tới một khắc cuối cùng cũng không ai biết tình huống thế nào.

Không ít nữ nhân trong lòng âm thầm động viên tinh thần cho chính mình.

Hoàng hậu nâng lên đồng sâu thăm quét một vòng, cuối cùng mâu quang rơi xuống trên người Vân Thiên Vũ, ôn hòa cười nói: "Vị này chính là đại tiểu thư Vĩnh Ninh Hậu phủ đi."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 248: Sóng Gió Nhất Thời

Vân Thiên Vũ không nghĩ tới hoàng hậu thế nhưng chỉ điểm đến nàng, trong lòng không nói ra được kinh ngạc, bất quá cũng không có thối lui, không kêu ngạo không siểm nịnh dẫn Họa Mi cùng Tiểu Linh Đang đi ra hướng hoàng hậu thi lễ.

"Thần nữ ra mắt Hoàng hậu nương nương."

Hoàng hậu gật đầu, nhìn Vân Thiên Vũ che mặt, cũng không có trách cứ, chẳng qua là quan tâm hỏi: "Mặt của người không có sao chứ?"

"Tạ ơn Hoàng hậu nương nương quan tâm, không có đáng ngại."

"Vậy thì tốt, nghĩ đến mặt của người không tốt, Lão Cửu nhất định sẽ liều mạng cùng hoàng thượng còn có ta nữa."

Hoàng hậu trêu đùa nở nụ cười, bên trong Vinh Hạc Đường tất cả mọi người đều cười.

Mọi người nhìn Vân Thiên Vũ, sau đó lại nhìn Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên.

Trên mặt Vân Thiên Vũ không thấy được, nhưng quanh thân Tiêu Cửu Uyên đều lãnh ý, trên mặt đều là tầng tầng lớp lớp sương lạnh lẽo, không nói một lời.

Hoàng hậu nhìn hẩn như vậy, rõ ràng là mất hứng, không tiếp tục cười, để tránh Tiêu Cửu Uyên tại chỗ nổi giận, phải biết rằng hôm nay là ngày đại thọ của Tướng lão thái quân mẫu thân của nàng, nếu như Tiêu Cửu Uyên nổi giận rời đi, đối với mặt mũi Tướng gia cũng không tiện.

Hoàng hậu suy nghĩ, lại nhìn xuống phía dưới hỏi: "Nhị tiểu thư của Vĩnh Ninh Hầu phủ có tới hay không?"

Vân Thiên Tuyết thật nhanh dẫn nha hoàn ra ngoài, cung kính thi lễ với hoàng hậu: "Thần nữ ra mắt Hoàng hậu nương nương."

Hoàng hậu cẩn thận quan sát Vân Thiên Tuyết, cũng không quá xem trọng, trên người nữ nhân cũng không có gì đặc biệt, Tuyên vương thích nữ nhân như vậy, nàng ta cũng ước gì nữ nhân như vậy gả vào Tuyên vương phủ.

Hoàng hậu vừa nghĩ vừa giả dối nói: "Quả nhiên dung mạo như thiên tiên, khó trách Tuyên vương điện hạ thích người, toàn tâm toàn ý muốn kết hôn với người làm chánh phi."

Vân Thiên Tuyết mặt đỏ lên, thẹn thùng tạ ơn: "Tạ ơn Hoàng hậu nương nương khen ngợi."

Hoàng hậu nhìn về Hậu phu nhân Vĩnh Ninh Hầu Liễu thị nói: "Vân gia các người thật là biết sinh nữ nhi a, một rất nhanh gả vào Ly thân vương phủ, một không lâu lại muốn vào Tuyên vương phủ, đây chính là tám ngày vinh hoa phú quý."

Hoàng hậu nói xong, Liễu thị vội vàng đứng dậy cung kính đáp lời: "Thần phụ sợ hãi, hết thảy toàn bộ đều nhờ hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương định đoạt."

Liễu thị thái độ vui vẻ, hoàng hậu khẽ cười nói: "Người cũng không cần cẩn thận, hôm nay không có nhiều quy củ nhiều như vậy, tự tại chút

đi."

Mặc dù hoàng hậu nói như thế, nhưng người trong một phòng khách đường, ai dám tự tại a, nếu như tự tại, sau một khắc chỉ sợ cũng muốn xui xẻo.

Hoàng hậu cũng không phải là thật dễ cho người khác tự tại, nàng ta cũng chính là nói một ít lời xã giao mà thôi, thấy Liễu thị cùng với các quý phụ vẫn như cũ cung kính, hoàng hậu rất hài lòng, quay đầu tính toán ban thưởng Vân Thiên Vũ cùng Vân Thiên Tuyết một ít thứ.

Phần thưởng của Vân Thiên Vũ vì thể diện của Tiêu Cửu Uyên, ban thưởng cho Vân Thiên Tuyết do nhìn thấy Liễu thị hiếu quy củ, biết tiến lùi.

Chẳng qua hoàng hậu vẫn ban thưởng, liền nghe được bên ngoài Vinh Hạc Đường một trận ồn ào, nghe thanh âm giống như xảy ra chuyện gì, sắc mặt hoàng hậu lập tức khó coi, lập tức phân phó thái giám bên người ra đi xem một chút bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này, bên trong Vinh Hạc Đường, tất cả mọi người nhìn về ngoài cửa, không ít người thấp thỏm lo âu, không biết lại xảy ra chuyện gì.

Đúng lúc này, Họa Mi bên cạnh Vân Thiên Vũ cảm thấy chân tê rần, thân thể khổng lồ không được ngã về trước mặt Vân Thiên Vũ, bên cạnh không xa Tiêu Cửu Uyên vừa nhắc tay áo, một đạo kinh khí trực tiếp hướng Vân Thiên Vũ bên cạnh lôi kéo một cái.

Hết thảy chuyện phát sinh trong nháy mắt, người khác còn không có thấy rõ ràng chuyện gì xảy ra, mà thân thể Họa Mi đã gắt gao ngã về phía trước, cơ thể của nàng ấy vừa đúng đụng phải ghế gỗ khắc hoa trước mặt hoàng hậu và Tưởng lão thái quân, mà trên ghế bày chính là thánh vật Ngọc Quan Âm mà hoàng thượng ban thưởng.

Một âm loảng xoảng vang lên, Ngọc Quan Âm rơi xuống đất, vỡ vụn thành từng mảnh.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 249: Cầu Xin Người Cứu Nàng

Bên trong Vinh Hạc Đường, tất cả mọi người ngây dại, sau đó nhất tề nhìn về Họa Mi mới ngã xuống đất.

Họa Mi lúc này đã hoàn toàn sợ đến choáng váng, chỉ biết lắp bắp mở miệng nói: "Không phải là ta, không ****, ta không phải cố ý, vì chân ta tê rần."

Vân Thiên Vũ nhìn thấy hết thảy, trước tiên nghĩ đến người đánh lén Họa Mi, mục tiêu của người kia là nàng, nàng ta lên kế hoạch động tay chân, sau đó ý đồ dùng Họa Mi đánh ngã nàng, để cho nàng ngã nhào về Ngọc Quan Âm.

Nhưng nàng được Tiêu Cửu Uyên kéo qua, tránh thoát, cho nên hiện tại trở thành Họa Mi phá hỏng thánh vật ngự ban.

Vân Thiên Vũ nhìn Họa Mi khóc rống trên mặt đất, trong lòng hận ý đầy trời ập xuống, tay nàng nắm chắc đứng lên, hung hăng tức giận mắng, Vân Thiên Tuyết, người tiện nhân, ở thời điểm này còn dám động thủ, xem ra là ta xem nhẹ người.

Thật ra thì Vân Thiên Vũ vẫn đề phòng Vân Thiên Tuyết, nhưng bởi vì bên trong Vinh Hạc Đường, có hoàng hậu, nàng cho rằng nữ nhân này lá gan có lớn hơn nữa, cũng không dám động thủ.

Ai biết hết lần này tới lần khác bên ngoài vừa xảy ra chuyện, nàng ta tranh thủ khoảng thời gian này, thế nhưng động thủ.

Vân Thiên Vũ không kịp đi thu thập Vân Thiên Tuyết, mà là động não nghĩ biện pháp, trước mắt cứu được mạng của Họa Mi quan trọng hơn, phải biết phá hư thánh vật ngự ban, nếu như hoàng hậu trách tội xuống, đây chính là tử tội.

Vân Thiên Vũ nghĩ tới nghĩ lui, trước mắt có thể cứu Họa Mi chỉ có Tiêu Cửu Uyên.

Nàng đã không kịp suy nghĩ ân ân oán oán giữa mình và Tiêu Cửu Uyên, chỉ cần có thể cứu Họa Mi là tốt rồi.

Vân Thiên Vũ lúc này cách Tiêu Cửu Uyên đặc biệt gần, nàng vội vàng ngẩng đầu nhìn về Tiêu Cửu Uyên, lấy ánh mắt thỉnh cầu Tiêu Cửu Uyên xuất thủ tương trợ.

Tiêu Cửu Uyên liếc mắt liền hiểu ý tứ trong mắt nàng, chẳng qua là hăn không động, có thể ra tay cứu Vân Thiên Vũ đã là ngoại lệ, hăn mới lười phải quản chuyện sống chết của một tiểu tỳ nữ.

Mặc dù tiểu tỳ nữ này là nha hoàn của Vân Thiên Vũ, nhưng Vân Thiên Vũ là vương phi tương lai của Tiêu Cửu Uyên hăn, hoàng hậu mặc dù nổi giận, cũng sẽ không trách phạt Vân Thiên Vũ.

Hăn lười phải quản.

Trong lòng Tiêu Cửu Uyên suy nghĩ, nhìn cũng không nhìn Vân Thiên Vũ, trong lòng Vân Thiên Vũ sốt ruột, nếu như Tiêu Cửu Uyên không cứu Họa Mi, Họa Mi hăn phải chết không thể nghi ngờ.

Vân Thiên Vũ tính toán, lặng lẽ lui về phía sau một chút, cùng Tiêu Cửu Uyên đứng ở cạnh nhau, sau đó đưa tay kéo ống tay áo của hăn, đợi

đến Tiêu Cửu Uyên nhìn sang, nàng thật nhanh lấy môi hình mở miệng, giúp ta một lần, coi như ta thiếu người một lần nhân tình, ngày sau ta nhất định sẽ trả người phần nhân tình này.

Tiêu Cửu Uyên vốn muốn cự tuyệt, đột nhiên nghĩ đến mình lúc trước không giải thích được té xỉu.

Vân Thiên Vũ có y thuật không tệt, không biết có thể hay không giúp hắc kiểm tra thân thể của hắc như thế nào?

Tiêu Cửu Uyên đang suy nghĩ, một bên Vân Thiên Vũ lần nữa kéo kéo ống tay áo của hắc.

Tiêu Cửu Uyên quay đầu từ trên cao nhìn Vân Thiên Vũ, chậm rãi lấy ánh mắt bày tỏ.

Cầu xin ta, cầu xin ta ta đã giúp người một lần.

Lúc này, Vân Thiên Vũ hoàn toàn không kịp suy nghĩ gì đến tự tôn, lập tức nhỏ giọng nói.

"Tiêu Cửu Uyên, coi như ta cầu xin người, cứu Họa Mi một mạng."

Nàng bây giờ không muốn nhìn thấy Họa Mi bị hoàng hậu xử tử, cho nên coi như bỏ tự tôn của nàng, nàng cũng muốn cứu nàng ấy.

Thái độ của Vân Thiên Vũ, khiến cho Tiêu Cửu Uyên hết sức hài lòng, hắc quay đầu nhìn về Họa Mi nằm trên mặt đất, lúc này sắc mặt của nha đầu vô cùng trắng bệch, thân thể run run không ngừng, sợ vô cùng.

Bên trong Vinh Hạc Đường, trong nháy mắt mọi người kinh sợ đi qua, tất cả đều nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Tưởng hoàng hậu.

Tưởng hoàng hậu mặt đã hoàn toàn tối, trên mặt một mảnh lạnh như băng, ánh mắt bén nhọn đến đáng sợ, nàng ta căn rằng đang muốn sai người

kéo Họa Mi xuống xử tử.

Không nghĩ đến có một giọng nói lại nhanh hơn vang lên: "Người đâu, đem tiện tỳ này kéo xuống đánh hai mươi đại bản, dám có can đảm phá hỏng thánh vật ngự ban."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 250: Âm Mưu Hoàng Hậu

Tướng hoàng hậu thật nhanh nhìn lại, thấy Tiêu Cửu Uyên bộ mặt âm trầm ra lệnh.

Tiêu Cửu Uyên ra lệnh, thủ hạ sau lưng hắt Bạch Diệu vung tay lên, hai thuộc hạ tiến lên từng bước liền kéo Họa Mi đi, tốc độ nhanh vô cùng.

Trên đất Họa Mi nghe Tiêu Cửu Uyên nói, hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, nàng ấy cho rằng mình sẽ không toàn mạng, không nghĩ tới chỉ bị hai mươi hèo.

Mà Vân Thiên Vũ bên cạnh Tiêu Cửu Uyên nhú mi muốn ngăn cản, nhưng rất nhanh ngừng lại.

Họa Mi đánh nát thánh vật ngự ban thưởng, không có bị chém đầu, đã là vô cùng may mắn, đánh hai mươi hèo vẫn là rất nhẹ, nếu như nàng mở miệng, chỉ sợ nàng ấy liền mất mạng, bởi vì nếu như nàng ngăn cản Tiêu Cửu Uyên, Họa Mi rơi vào trong tay hoàng hậu, chỉ có một con đường chết.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, sắc mặt hoàng hậu đã rất khó coi lên tiếng: "Cửu hoàng đệ, người đây là ý gì?"

Tiêu Cửu Uyên quay đầu nhìn về hoàng hậu, hắt tự nhiên biết ý tứ trong lời nói của hoàng hậu.

Tại sao chỉ đánh hai mươi hèo, mà không phải hạ lệnh đánh chết, phải biết đây chính là thánh vật ngự ban thường, quan trọng hơn nữa nó còn là ban cho mẫu thân của nàng ta.

Tiện tỳ dám can đảm phá hỏng thánh vật này, chỉ có đường chết.

Theo lý Vân Thiên Vũ người chủ tử này cũng nên chết, nhưng bởi vì nàng mang thân phận Ly thân vương phi, nàng ta mới không hạ lệnh đánh chết nàng.

Nhưng nha hoàn của nàng nhất định phải chết.

Hoàng hậu càng nghĩ càng nổi giận, một đôi mắt thâm trầm nhìn chăm chăm Tiêu Cửu Uyên.

Vẻ mặt Tiêu Cửu Uyên không tốt hơn sắc mặt của hoàng hậu bao nhiêu, gương mặt tức giận, khi nghe được hoàng hậu chất vấn hằn.

Hắn âm trầm trả lời: "Hoàng tẩu đây là ngại Vương đệ lòng dạ quá độc ác sao? Vương đệ biết tấm lòng của hoàng tẩu luôn luôn thương người, không muốn tùy tiện trừng phạt người khác, nhưng tiện tỳ này gây ra chuyện như vậy, không thể không phạt, tử tội có thể miễn nhưng hình phạt không thể tránh khỏi, nếu không phải hôm nay là đại thọ của Tướng lão thái quân, Vương đệ đã giết nàng ta, nếu không vì đại thọ lão thái quân, hôm nay Vương đệ nhất định phải giết nàng ta."

Tiêu Cửu Uyên nói xong thiếu chút nữa chọc hoàng hậu tức chết.

Vốn dĩ nàng ta muốn hạ lệnh đánh chết nha hoàn kia căn bản không có gì, nhưng Tiêu Cửu Uyên ở trên đầu của nàng ta chụp xuống một cái mũ lớn, nếu như nàng ta hiện tại muốn đánh chết nha hoàn kia, chẳng phải nàng ta là người không có tấm lòng nhân hậu.

Tướng lão thái quân bên cạnh Tướng, nghe Tiêu Cửu Uyên nói, trong lòng không nói ra được lo lắng, đồng thời còn có chút bất an, hôm nay là đại thọ của bà, nếu như giết người thấy máu, có thể hay không thật sự va chạm đến bà.

Lớn tuổi người luôn sợ chết, cho nên hoàng hậu không có mở miệng, Tướng lão thái quân lên tiếng.

"Khó được Cửu Uyên có phần hiếu tâm, chuyện này cứ như vậy đi."

Lão thái quân cũng nói chuyện, Tướng hoàng hậu có thể nói gì, chỉ có thể đem một búng máu khí nuốt trở về trong bụng, trong lòng lửa giận lại không nói ra được tuôn trào, thánh vật ngự ban thưởng vật bị đánh nát, tiện tỳ kia cũng chỉ bị đánh hai mươi hèo.

Nàng ta làm sao có thể cam tâm, Tướng hoàng hậu âm trầm nhìn về Vân Thiên Vũ, nữ nhân này không phải là cố ý đi, nàng đây là ý vào Tiêu Cửu Uyên khiêu khích nàng ta sao? Hơn nữa chuyện này căn bản là Tiêu Cửu Uyên cố ý.

Hoàng hậu mưu toan ngấm ngấm, cũng lôi người khác vào toan tính.

Vân Thiên Vũ cũng thấy được thần sắc trên mặt hoàng hậu, trong lòng cười lạnh.

Mẹ con hai người này cũng không phải dạng người tốt đẹp gì.

Bất quá Vân Thiên Vũ mặc kệ các nàng, trong lòng hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm, Họa Mi rơi vào trong tay Bạch Diệu, sẽ không có chuyện lớn.

Bạch Diệu mặc dù cho thuộc hạ đánh nàng ấy, cũng sẽ không nặng tay.

Tiêu Cửu Uyên coi như là cứu Họa Mi một mạng.

Vân Thiên Vũ quay đầu đang muốn hướng Tiêu Cửu Uyên nói tiếng cảm ơn, không nghĩ tới, bên ngoài Vinh Hạc Đường thật nhanh tiêu sái đi vào vài người, dẫn đầu chính là thái giám mà hoàng hậu lúc trước phái ra.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 251: Nữ Tử Hạ Độc

Thái giám vừa tiến đến thật nhanh bấm báo nói.

"Bẩm Hoàng hậu nương nương, có người hạ độc quốc công gia, sau một phen điều tra, phát hiện một nữ tử có cử chỉ khả nghi, giả mạo nha hoàn Tưởng gia, nhân cơ hội hạ độc quốc công gia, cô ta thấy bị người phát hiện, một đường chạy trốn tới bên này, cho nên tướng quân kỵ binh dẫn người đuổi theo tới đây, nhưng bởi vì nơi này là chỗ nữ quyến, nên tướng quân mang người ở bên ngoài chờ, phái người tới trước xin phép."

Thái giám nói xong, cùng lúc sau lưng hắn ta, một người ôm quyền trầm giọng nói.

"Tướng quân có lệnh, tất cả nữ quyến đứng tại chỗ không cho phép nhúc nhích, thích khách hạ độc quốc công gia, trên người tất nhiên có tàn độc, tướng quân đã sai người mang Linh Lôi Khuyển tới đây, chỉ cần Linh Lôi Khuyển tới đây, sẽ tra rõ, đến tột cùng là người nào hạ độc quốc công gia."

Người này nói vừa xong, bên trong Vinh Hạc Đường lập tức rối loạn lên, mọi người sắc mặt khó coi nghị luận, tham gia thọ yến cũng có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Nhất là các phu nhân tiểu thư, càng thêm mềm cả người, một câu nói cũng không muốn nói.

Lúc trước bên yến các các nàng đã bị dọa một lần, hiện tại lại bị hù dọa, thật là người yếu mệnh a.

Tướng lão thái quân cùng hoàng hậu không kịp trấn an những người khác, mà lo lắng hỏi người báo chuyện lúc trước: "Quốc công gia như thế nào, có đáng ngại hay không, hắn có sao không?"

Lúc này người bẩm báo là một thủ hạ của tướng quân thủ hạ chính là một gã phó tướng, nghe được lão thái quân cùng hoàng hậu hỏi, vội vàng trả lời.

"Tạm thời không biết, tướng quân đã sai người mời thái y chuẩn bệnh cho lão quốc công, trước mắt vẫn chưa có tin tức "

Lần này lão thái quân cùng hoàng hậu càng lo lắng hơn, lão thái quân bởi vì lo lắng, thiếu chút đã bất tỉnh.

Trong đám người, sắc mặt Vân Thiên Vũ lạnh nhạt nhìn hết thấy, khóe môi hơi kéo ra nụ cười châm chọc.

Đáng đời.

Nàng bây giờ ngược lại rất lo lắng cho cô gái hạ độc lão quốc công Tưởng gia, bởi vì Tưởng gia tuyệt đối không phải là hạng người lương thiện.

Tướng quốc công phủ tính ra đứng sau Yến Bắc Hậu phủ, lão quốc công là cường giả Lam Linh, hai đứa con trai cũng đều rất có năng lực, Đông Ly quốc tướng quân, con trai lớn là An Nam tướng quân, chấp chưởng mười vạn binh tướng, thủ hộ biên quan.

Con thứ chính là này tướng quân kỵ binh, hắn là người hậu thiên linh lực, vẫn đóng tại kinh thành.

Tướng gia chẳng những có người tài, còn có quyền thế, trong cung có hoàng hậu, hoàng hậu trong tay có thái tử, một gia tộc vinh quang.

Lúc này danh tiếng đang thịnh.

Cho nên người có can đảm hạ độc Tướng gia, lá gan này thật là không nhỏ a.

Vân Thiên Vũ đang nói thầm, đột nhiên cảm giác bên cạnh dường như có thêm một người, nàng theo bản năng quay đầu nhìn lại, liền thấy một nữ tử cao gầy mặc váy dài màu xanh đứng ở bên cạnh mình, cô gái này mặc dù không tệ, nhưng sắc mặt có chút tái nhợt, ngay cả môi cũng hơi trắng bệch, tựa hồ giống như bị thương.

Cô gái này thấy Vân Thiên Vũ nhìn nàng, chỉ suy yếu nở nụ cười nhạt, không nhìn Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ cũng cười đáp trả một tiếng, thu hồi tầm mắt, không hề nhìn chăm chăm người ta nữa.

Bất quá nàng nhớ lúc trước bên cạnh mình không có một người như thế a, trí nhớ của nàng đúng là không kém.

Hơn nữa nữ nhân này sắc mặt hơi tái, đôi môi cũng trắng bệch, rõ ràng là bị thương.

Nàng làm sao sẽ bị thương đây.

Vân Thiên Vũ đột nhiên nghĩ tới chuyện thái giám bẩm báo, người hạ độc quốc công gia, cô gái này chắc không phải là người hạ độc đó đi, nàng ấy hiện tại bị thương bởi vì tướng quân kỵ binh dũng mãnh đuổi bắt, cho nên bị thương sao?

Nghĩ như thế, Vân Thiên Vũ lần nữa thật nhanh nhìn sang.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 252: Lục Gia Biểu Tỷ

Cô gái này thấy Vân Thiên Vũ kinh ngạc nhìn nàng, tựa hồ phát hiện cái gì đó, trong mắt chợt lóe lên ánh sáng lạnh, cảnh cáo nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ nhìn nàng, đột nhiên cảm thấy nữ nhân này có chút quen mắt, nàng giống như từng biết nàng ấy.

Cô gái mắt thấy Vân Thiên Vũ vẫn nhìn chăm chăm nàng, thân thể hơi nghiêng, dựa vào gần nhỏ giọng cảnh cáo: "Chớ có nhiều chuyện."

Khi nữ tử tiến lại gần, trong đầu Vân Thiên Vũ thoáng qua một người.

"Biểu tỷ."

Tiếng nói này vừa ra khỏi miệng, trong đầu Vân Thiên Vũ liền nhiều thêm một chút ký ức, cười ngửa xem hoa, nàng rốt cuộc biết tại sao mình đối với nữ tử trước mặt này quen thuộc, bởi vì nàng ấy không phải là ai khác, nàng ấy chính là người của người của Lục gia nhà mẹ của Vân Thiên Vũ.

Lục gia nguyên là Hộ bộ thượng thư, hơn mười năm trước, bởi vì tham ô một khoản tiền lớn mà bị hoàng thượng hạ lệnh chém đầu.

Vân Thiên Vũ từ đầu trong trí nhớ biết được, trước khi Lục gia bị xử tử, cuộc sống của nàng quả thật không tệ, bởi vì cậu mợ của nàng, đối với

nàng rất tốt, thường đón nàng qua tiểu phủ.

Biểu tỳ của nàng Lục Gia so với nàng lớn hơn hai tuổi, đối với nàng đặc biệt tốt, coi nàng như thân muội muội đối đãi giống nhau.

Không nghĩ tới Lục Gia thế nhưng không có chết.

Ánh mắt Vân Thiên Vũ sáng lên một cái, sau đó đưa tay nắm tay Lục Gia, thấp giọng nói: "Biểu tỳ, ta là Vũ Mao."

Nàng nhớ trí nhớ, biểu tỳ của nàng Lục Gia gọi nàng như vậy.

Vân Thiên Vũ dứt lời, Lục Gia ngây ngẩn cả người, dường như nghĩ tới điều gì, nắm thật chặt tay của Vân Thiên Vũ, vừa nghẹn ngào vừa nói: "Vũ Mao, những năm này người chịu khổ đi, thật xin lỗi, đừng trách biểu tỳ không tới tìm người, biểu tỳ muốn báo thù."

Vân Thiên Vũ biết Lục Gia nếu không phải bất đắc dĩ, nhất định sẽ tìm đến đời trước, bởi vì nàng ấy trước đây đối xử với Vân Thiên Vũ quá thật tốt vô cùng.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, lắc đầu: "Ta không sao, tốt lắm."

Nàng nói xong đưa tay thay Lục Gia bắt mạch, rất nhanh tra ra Lục Gia bị thương.

Vân Thiên Vũ cẩn thận từ trong Phượng Linh Giới lấy ra một viên thuốc, đưa tới trong tay Lục Gia, sau đó nhỏ giọng nói: "Biểu tỳ, đây là đan dược trị thương, người mau ăn vào đi."

Lục Gia có chút ngoài ý muốn, sửng sốt một chút, không nghĩ tiểu biểu muội sẽ có đan dược, xem ra biểu tỳ như nàng ấy cần phải phấn đấu nhiều hơn.

"Cảm ơn người, Vũ Mao."

"Đừng nói nhiều như vậy, mau ăn vào đi."

Để tránh làm cho người ta nhìn ra sơ hở, Lục Gia bị thương, sắc mặt khó coi, nếu như có người chú ý, tất nhiên sẽ phát hiện dấu vết, sợ dĩ không bị phát hiện, nguyên nhân do hoàn cảnh hỗn loạn, không ai chú ý tới nàng.

Nhưng đợi đến tướng quân dẫn người tới, sẽ dễ dàng phát hiện nàng không được bình thường.

Lục Gia lập tức cẩn thận cúi đầu, lấy ống tay áo che ăn vào đan dược.

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu chú ý động tĩnh bốn phía, phòng ngừa có người chú ý tới Lục Gia có cái gì không đúng.

Đúng lúc này, Vân Thiên Vũ cảm nhận được một mũi nhọn sắc bén bắn thẳng đến đây, trong lòng nàng phát lạnh, thật nhanh nhướng mắt lên nhìn sang, liền thấy Tiêu Cửu Uyên nhìn nàng, lại nhìn Lục Gia, sau đó ánh mắt của hắn âm trầm nhìn chằm chằm Vân Thiên Vũ, môi lẩm nhẩm, người thật sự rất biết gây chuyện.

Lời này của hắn cho biết hắn đã biết Lục Gia có cái gì không đúng, bất quá Vân Thiên Vũ cũng không lo lắng, quan hệ giữa Tiêu Cửu Uyên và Tướng gia không hẳn là tốt, hắn sẽ không hảo tâm nói cho Tướng gia điều gì.

Vân Thiên Vũ kéo kéo khóe miệng, không có để ý tới Tiêu Cửu Uyên, chỉ quay đầu nhìn về Lục Gia, thấy Lục Gia bởi vì phục dụng đan dược, sắc mặt tái nhợt biến mất, hồng nhuận rất nhiều.

Vân Thiên Vũ yên tâm, chẳng qua nàng rất nhanh nghĩ đến lúc trước người kia nói , tướng quân cho người dẫn Linh Lôi Khuyển tới đây.

Đây là một Linh Thú đối với mùi vô cùng nhạy cảm.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 253: Tính Kế Vân Thiên Tuyệt

Tưởng gia quả nhiên khác biệt, Vân Thiên Vũ hừ lạnh một tiếng, không khỏi bối rối.

Nếu như con kia thật sự là Lôi Linh Khuyển, nói không chừng thật sự có thể ngửi được mùi trên người biểu tử.

Vậy phải làm sao bây giờ?

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa thật nhanh tính toán nên làm thế nào bây giờ? Sau đó nàng nghĩ đến trong Phượng Linh Giới có các dụng cụ của dịch dung thuật, trong đó có một loại che đi mùi hương trên cơ thể người, không biết cái này có thể hay không thay đổi mùi hương trên người biểu tử.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ lặng lẽ lấy ra một túi hương, nhét vào trong tay Lục Gia.

"Biểu tử, người mang túi hương này đeo lên thắt lưng."

Lục Gia hết sức tín nhiệm Vân Thiên Vũ, vừa nghe nàng nói, cũng không hỏi nguyên do, nhận lấy đeo lên thắt lưng.

Lần này Vân Thiên Vũ cuối cùng yên lòng.

Lúc này ngoài phòng đã có tiếng bước chân vang lên.

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn ra ngoài, ánh mắt lơ đãng thấy Vân Thiên Tuyết đang nhìn về phía bên này.

Vân Thiên Vũ vừa nhìn thấy Vân Thiên Tuyết, liền nghĩ tới chuyện Họa Mi bị dẫn đi đánh bằng roi.

Không cần suy nghĩ nàng cũng biết, Họa Mi sở dĩ té nhào, tất nhiên cùng Vân Thiên Tuyết thoát không khỏi liên quan, nữ nhân này thật sự cũng không tính kế Họa Mi, dĩ nhiên mục đích thực sự của nàng ta là vì tính kế với nàng.

Ánh mắt Vân Thiên Vũ lạnh lẽo dị thường, trong lòng tức giận mắng, tiện nhân, ta không tha cho ngươi.

Vân Thiên Tuyết thấy ánh mắt của Vân Thiên Vũ, sợ hết hồn, vội vàng quay đầu nhìn về nơi khác, không dám nhìn Vân Thiên Vũ, mặc dù nàng oán hận nữ nhân này, nhưng cũng biết nữ nhân này không phải là hiền lành, nàng cũng không thể để cho nàng phát hiện là mình tính toán chuyện của Họa Mi.

Vân Thiên Tuyết quay đầu không hề nhìn nữa, Vân Thiên Vũ thật nhanh nhìn về Lục Gia, nhỏ giọng hỏi: "Biểu tỷ, độc dược người lúc trước hạ cho Tướng quốc công, còn nữa không?"

"Ném."

Lục Gia làm sao có thể để độc dược lại được, còn giữ độc dược, đó không phải là để cho người khác có cơ hội lục soát đến trên người của nàng sao?

Vân Thiên Vũ không khỏi âm thầm, bất quá rất nhanh ánh mắt của nàng lại sáng, nói với Lục Gia: "Biểu tỷ, dược này người có chạm qua không."

Lục Gia gật đầu một cái, bằng không lúc trước mặt của nàng ấy cũng sẽ không khó coi như vậy, sắc mặt nàng khó coi, cũng là bởi vì độc dược là do nàng luyện chế ra, tự nhiên sẽ ở trên tay của nàng lưu lại mùi.

Vì luyện chế độc dược này, nàng tìm dược liệu suốt năm năm, mới gom đủ tất cả dược liệu, nhưng đến cuối cùng vẫn như cũ không có độc chết Tướng lão quốc công.

Độc dược bình thường đối với người có linh lực không có bao nhiêu tác dụng, nhất là Lam Linh cường giả, nàng vì chế loại độc dược có thể giết chết người sử dụng linh lực, suốt nghiên cứu năm năm, lại dùng năm năm thời gian đi tìm dược liệu, rốt cục chế thành một viên độc hoàn, nhưng vẫn không có giết Tướng lão tặc, chẳng qua chỉ là đả thương lão ta.

Lục Gia càng nghĩ trong lòng càng hận, một chút biện pháp cũng không có, quanh thân không nói ra được vô lực.

Vân Thiên Vũ không kịp để ý tới Lục Gia, thật nhanh từ trong không gian lấy ra một chai Hóa Hình Đan tới, lặng lẽ đổ ra ở trên tay Lục Gia lau một cái, sau đó nàng dùng linh lực thúc giục Hóa Hình Đan.

Lúc này, phía ngoài phòng một đội binh tướng nhanh chóng đi vào, những người này vừa tiến đến, trong phòng liền có chút loạn, mọi người xô xô đẩy đẩy nhường đường.

Vân Thiên Vũ cũng không có ở không, vội vàng cầm bột thuốc trong tay vẩy vào người Vân Thiên Tuyết và nha hoàn Thủy Tiên của nàng ta.

Sau đó nàng bất động thanh sắc cách xa Vân Thiên Tuyết, cùng Tiểu Linh Đang còn có Lục Gia đứng ở trong góc cùng người khác.

Bên trong Vinh Hạc Đường, tướng quân Tương Huyền tới, không có gấp gáp tra hung thủ, mà trước thi lễ với lão thái quân cùng hoàng hậu.

Tướng lão thái quân nóng lòng hỏi thăm đích tình của lão quốc công.

Tương Huyền trầm ối nói: "Thưa mẫu thân, không có gì đáng ngại, người nọ chỉ bằng một chút tài mọn, liền muốn đả thương phụ thân ta, rõ ràng là nằm mơ."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUY

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 254: Khinh Người Quá Đáng

Tưởng Huyền Thành dứt lời, sắc mặt của Lục Gia ngay lập tức khó coi, cắn chặt môi, Vân Thiên Vũ nhanh chóng đưa tay lôi kéo nàng ấy, ý bảo nàng ấy an tâm một chút chớ loạn.

Tưởng Huyền Thành rõ ràng là mượn lời kích thích người, nghĩ muốn hung thủ hiện hình, biểu tỏ ngàn vạn lần không thể xúc động.

Lục Gia vốn là người thông minh, bị Vân Thiên Vũ lôi kéo, cả người trấn định lại.

Mà Vân Thiên Vũ lại lặng lẽ từ trong Phượng Linh Giới lấy ra một túi hương che mùi hương trên cơ thể ra, đeo ở bên hông.

Trước mặt Tưởng Huyền Thành cùng Tưởng lão thái quân sau khi nói xong, liền đứng nghiêm túc nhìn xung quanh, lúc này đám người an tĩnh cực kỳ, ai cũng không dám nói chuyện.

Người nào có lá gan chịu trách nhiệm mưu hại Tưởng lão quốc công, nếu như tội danh này rơi vào các nàng trên đầu, cả nhà các nàng cũng không đủ giết.

Cho nên mọi người trong lòng cầu nguyện, chuyện không liên quan đến các nàng.

Tướng Huyền Thành sau khi hành lễ với Tướng lão thái quân và hoàng hậu, lại hành lễ với thái tử cùng Tiêu Cửu Uyên, cuối cùng mới ra lệnh cho một gã thủ hạ, dắt một con Linh Lô Khuyển tới đây.

Linh Lô Khuyển lúc trước đã ngửi qua mùi độc được trên người Tướng quốc công trúng phải, hiện tại tới đây chỉ cần vừa ngửi, liền sẽ biết trên người ai có loại mùi này.

Linh Lô Khuyển được người dẫn đi một vòng, thời điểm đi qua bên người Vân Thiên Vũ và Lục Gia, bước chân chậm lại, cái mũi ngửi ngửi, Lục Gia khẩn trương vô cùng, Vân Thiên Vũ ngược lại thản nhiên, con chó này dám gây sự với các nàng, nàng nhất định để cho Điêu Gia cắn chết nó.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ lạnh lùng trợn mắt nhìn Linh Lô Khuyển một cái, Linh Lô Khuyển bị vẻ mặt của nàng hù dọa, quay đầu liền đi, bất quá rất nhanh thân hình nó vừa động, lao nhanh vào giữa nhóm nữ quyền, cắn đại nha hoàn Thủy Tiên bên cạnh Vân Thiên Tuyết.

Chân của Thủy Tiên bị Linh Lô Khuyển gắp gao cắn, một đường lôi kéo nàng ta đi ra ngoài.

Sắc mặt Thủy Tiên không nói ra được trắng bệch, kêu thảm thiết liên tiếp: "A, không được cắn ta, không được cắn ta a."

Vẻ mặt Vân Thiên Tuyết không nói ra được khó coi, trong lòng kinh hoàng không ngừng.

Giữa Vinh Hạc Đường, tướng quân Tướng Huyền Thành sắc mặt tái xanh hét lớn: "Bây đầu, bắt tiện tỳ này lại cho ta."

"Vâng."

Hai gã thủ hạ sau lưng Tướng Huyền Thành lắt người tiến lên nắm chặt Thủy Tiên nhấc lên, không có nửa điểm thương hương tiếc ngọc.

Lúc này, Vân Thiên Tuyết đã phản ứng kịp, sắc mặt tái nhợt đi ra nói: "Tướng quân, ta xem chuyện nhất định là hiểu lầm, Thủy Tiên chỉ là nha hoàn của ta, nàng ta vẫn không có rời ta đi nửa bước, không thể nào hạ độc hại Tướng lão quốc công được."

Vân Thiên Tuyết không nói lời nào thì thôi, nàng ta vừa mở miệng, Linh Lôì Khuyển giống như chú ý tới nàng ta, ô một tiếng nhào về phía Vân Thiên Tuyết, liền muốn cắn chân Vân Thiên Tuyết.

Linh lực của Vân Thiên Tuyết chính là Cam Linh đỉnh phong, vừa nhìn thấy Linh Lôì Khuyển tập kích mình, trực tiếp giơ tay lên ngưng tụ linh lực, một đạo linh lực Cam Linh dày đặc bay ra ngoài, oanh thẳng Linh Lôì Khuyển.

Tướng Huyền Thành vừa thấy, cả người không nói ra được hung ác, nha đầu thật cuồng vọng, vậy mà dám ở ngay trước mặt hăn giết Linh Lôì Khuyển của Tướng gia bọn hăn.

Buồn cười.

Tướng Huyền Thành khoát tay, một đạo linh lực lục sắc phóng ra ngoài, đánh thẳng vào Vân Thiên Tuyết, linh lực Cam Linh của Vân Thiên Tuyết trong nháy mắt bị xé nát, chính nàng ta cũng bị linh lực lục sắc kia đánh bay ra ngoài, ngã nhào vào đám người, đưa tới một trận tiếng thét chói tai, cùng với âm thanh Vân Thiên Tuyết ngã ầm trên mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi.

Mẫu thân Vân Thiên Tuyết, Liễu thị sắc mặt thay đổi, bà ta thật nhanh đi ra, ngăn ở trước mặt nữ nhi.

"Tướng quân, người đừng khinh người quá đáng."

Tướng Huyền Thành cười lạnh liên tục: "Phu nhân Vĩnh Ninh Hậ nói hay thật, rõ ràng là con gái của người chỉ điểm nha hoàn của nàng ta hạ độc

hại phụ thân của ta, bây giờ lại nói bản tướng khinh người quá đáng."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 255: Tuyên Vương Cứu Giúp

Liễu thị đen mặt, lạnh giọng mở miệng nói: "Con gái của ta làm sao có thể hạ độc hại Tướng quốc công, tướng quân người tốt nhất không nên ngậm máu phun người."

Trên sườn mặt cương nghị của tướng quân Tưởng Huyền Thành tràn đầy âm trầm: "Đây không phải là bản tướng ngậm máu phun người, mà được Linh Lô Khuyển tìm ra, phải biết rằng Linh Lô Khuyển từng ngửi mùi độc được phụ thân ta trúng phải, hiện tại nó tìm ra trên người con gái người cùng nhà hoàn của nàng ta, chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Huống hồ nếu ta nhớ không lầm, con gái người là đệ tử Lăng Vân Tông, am hiểu y thuật không phải sao? Nói vậy độc thuật của nàng ta cũng rất lợi hại đi."

"Hôm nay Vĩnh Ninh Hậu phủ các người không cho chúng ta một câu trả lời thỏa đáng, ta nhất định sẽ giết tiện nhân kia."

Tưởng Huyền Thành duỗi một cánh tay dài tức giận chỉ vào Vân Thiên Tuyết.

Sắc mặt Liễu thị không nói ra được khó coi.

Bên trong Vinh Hạc Đường, không ai nói chuyện.

Tưởng gia cùng Vân gia không ai nhường ai, Tưởng gia có thái tử bảo vệ.

Vân gia cũng có Hoài vương bảo vệ, thậm chí Tuyên vương.

Cho nên Tướng gia làm sao có thể không mượn cơ hội này hung hăng dọn dẹp người Vân gia.

Bên ngoài Vinh Hạc Đường, nhất thời không người nào nói chuyện.

Vân Thiên Tuyết trong lòng Liễu thị phun ra một búng máu, sau đó dễ chịu hơn một chút, nàng ta giãy dụa ngược mắt nhìn hướng bốn phía, không hiểu tại sao nàng ta lại rơi vào tình cảnh như vậy, trên người nàng ta tại sao lại xuất hiện mùi độc được gì đó, còn có nàng thể nào một chút cũng ngủ không thấy.

Vân Thiên Tuyết suy nghĩ, ngược mắt nhìn về Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch trong đám người, nước mắt giàn giụa nhẹ giọng mở miệng: "Vương gia, ta không có, ta cũng không có làm gì."

Tiêu Thiên Dịch khẽ nheo mày, hẳn không tin Vân Thiên Tuyết hạ độc Tướng quốc công.

Đây cũng không phải nói hẳn cỡ nào tin tưởng Vân Thiên Tuyết, mà bởi vì hẳn biết, Vân Thiên Tuyết tuyệt đối không có lá gan đi hạ độc Tướng gia.

Mà Tướng gia cũng không phải không biết điều này, bọn họ cẩn thận Vân Thiên Tuyết, không phải là muốn dọn dẹp Vân gia sao.

Tiêu Thiên Dịch vừa nghĩ vừa chậm rãi nói: "Tướng quân, chuyện này rõ ràng rất kỳ lạ. Tính tình Thiên Tuyết luôn luôn ôn hòa, nàng đã kiên quyết không hạ độc Tướng lão quốc công, chuyện này vẫn nên bàn bạc kỹ lại sẽ tốt hơn."

"Tuyên vương điện hạ nói thật dễ nghe, phụ thân ta hiện tại còn nằm ở trên giường bất tỉnh nhân sự đây, Tuyên vương điện hạ qua loa nói bàn bạc

kỹ hơn, chẳng lẽ là muốn bao che hung thủ."

Tướng Huyền Thành tuyệt không cho Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch chút mặt mũi, sắc mặt Tiêu Thiên Dịch không nói ra được khó coi.

Hắn bị phụ hoàng ghét bỏ, bị Tướng hoàng hậu chèn ép, bị Tiêu Cửu Uyên khinh khi, chẳng lẽ còn phải bị một Tướng Huyền Thành nhỏ nhoi bắt nạt.

Mặt mũi Tiêu Thiên Dịch lạnh lẽo, lạnh lùng mở miệng nói.

"Chẳng lẽ tướng quân cho rằng chỉ cần một Linh Lôi Khuyển liền muốn giết đích Vĩnh Ninh Hậu phủ, tướng quân nói nàng mưu tính phụ thân người, liền lấy ra chứng cứ đến đây đi, bằng một súc sinh liền muốn giết người, chuyện này bốn vương không ủng hộ, nếu như tướng quân cho rằng chuyện này là ván đã đóng thuyền, như vậy bốn vương nguyện cùng tướng quân vào cung gặp hoàng thượng."

Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch luôn luôn tôn quý ưu nhã, rất ít khi nghiêm túc như vậy, hôm nay cũng là bị chọc tức.

Sắc mặt Tướng Huyền Thành không nói ra được khó coi, đang muốn mở miệng.

Vân Thiên Tuyết vẫn dựa vào người Liễu thị, lúc này đã bình tĩnh lại, nàng ta suy nghĩ trước sau một phen sau, cảm giác nàng ta bị người khác gài bẫy, người cùng nàng ta có thâm cừu đại hận, trừ Vân Thiên Vũ không còn người khác.

Mà lúc này nàng ta rõ ràng thấy bên cạnh Vân Thiên Vũ có một nữ tử lạ mặt, nữ tử này nàng ta cho tới bây giờ không thấy qua.

Nói không chừng cô gái này chính là người hạ độc giết Tướng lão quốc công, Vân Thiên Vũ chẳng những không đem người này giao ra đây,

còn hãm hại nàng, tiện nhân này.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 256: Tiêu Cửu Uyên Che Chở

Vân Thiên Tuyết sắc mặt thay đổi, cố gắng chỉ vào Lục Gia bên cạnh Vân Thiên Vũ kêu lên: "Là nàng ta, là nàng ta làm hại Tướng lão quốc công, tướng quân nếu như không tin, có thể tra một chút, xem một chút nàng ta là nha hoàn của ai, nếu như nàng ta không nha hoàn của ai cả, thì nàng ta là ai, tại sao không giải thích được xuất hiện ở nơi này?"

Vân Thiên Tuyết nói xong, sắc mặt Lục Gia khẽ biến, Vân Thiên Vũ đúng mực bước ra nói: "Đây là nha đầu ta mua."

Vân Thiên Tuyết lắc đầu: "Người nói vậy, ta tại sao lại không biết, ta cho tới bây giờ chưa từng thấy qua nàng ta."

Vân Thiên Vũ khẽ cười nói: "Người bên cạnh ta tại sao muội lại muốn biết, vậy người này muội có biết không?"

Vân Thiên Vũ thuận tay kéo Tiểu Linh Đang ra ngoài.

Tiểu Linh Đang vừa ăn vừa sờ thủy tinh tuyết lê trên bàn, vừa cười híp mắt cùng mọi người trong Vinh Hạc Đường chào hỏi.

"Mọi người khỏe a, ta là Tiểu Linh Đang, các người có thể gọi ta Tiểu Linh Đang."

Tiểu Linh Đang dứt lời, tất cả ai ở trong Vinh Hạc Đường mặt mũi đều đen thùi, Vân Thiên Vũ nhìn Vân Thiên Tuyết rồi nói: "Người hầu bên

cạnh ta, tại sao muội muốn biết."

"Không, nàng ta không phải, nàng ta không phải nha hoàn của người, lúc trước ta không thấy nàng ta."

Lúc này người Tưởng gia tất cả đều nhìn về Vân Thiên Vũ, và hai người Lục Gia.

Thái tử cùng Tưởng hoàng hậu cũng đều nhìn Vân Thiên Vũ, ánh mắt u ám khó hiểu.

Trong Vinh Hạc Đường, Vân Thiên Tuyết vừa nói xong, Liễu thị vội vàng tiếp lời: "Ta cũng không có thấy nha đầu này, lúc trước người cùng chúng ta một đường tới đây, bây giờ tại sao lại có thêm nha đầu này."

Liễu thị dứt lời, Vân Thiên Vũ chậm rãi nói: "Lúc trước ta phái nàng đi làm việc, cho nên các người không nhìn thấy thôi."

Nàng ngừng một chút lại nói: "Nếu như nàng không phải tỳ nữ bên cạnh ta, ta cần gì phải che chở nàng, các người nói cũng không có đạo lý."

Vân Thiên Vũ hừ lạnh.

Liễu thị cùng Vân Thiên Tuyết sắc mặt cũng đen, sau đó hai người cũng không thèm nhìn tới Vân Thiên Vũ, mà là nhìn về Tưởng quốc công phủ, trăm miệng một lời nói.

"Nữ tử này căn bản không phải nha hoàn của Vân Thiên Vũ, chính nàng ta độc hại Tưởng quốc công, là nàng ta, chính là nàng ta."

Cho dù không phải, căn chặt trước hãy nói.

Lục Gia lạnh lùng, đang muốn mở miệng, Tiêu Cửu Uyên bên cạnh vẫn không nói gì bỗng nhiên lên tiếng: "Bốn vương có thể chứng minh nữ

tử này chính là nha hoàn của Vân Thiên Vũ, lúc trước nàng từng bảo nha đầu này đưa truyền thư cho bốn vương."

Tiêu Cửu Uyên lên tiếng, bên trong Vinh Hạc Đường không ai dám nói một chữ không.

Chẳng lẽ Tưởng gia muốn cùng Tiêu Cửu Uyên đối đầu, phải biết cho tới nay Tiêu Cửu Uyên cũng không xen vào chuyện đấu tranh của bọn họ, cũng không giúp Tưởng gia, nhưng đồng thời cũng không giúp Hoài vương cùng Tuyên vương, nếu như Tưởng gia cùng Tiêu Cửu Uyên đối đầu, không phải đẩy hăn lên thuyền của người khác hay sao?

Tưởng hoàng hậu và thái tử cùng với người Tưởng gia nhanh chóng trầm tư, mà Vân Thiên Vũ nhìn Vân Thiên Tuyết thản nhiên nói.

"Nhị muội, coi như muội hận ta ngày đại hôn không để muội thuận lợi gả cho Tuyên vương, muội cũng không nên làm chuyện đả thương địch thủ một ngàn tự tổn hại tám trăm để hại ta, đây không phải không duyên có tự đẩy mình vào trong sao, Tưởng quốc công phủ cũng không phải người ngu.

Lời của Vân Thiên Vũ khiến cho trên dưới Tưởng gia mặt đều đen, nếu như bây giờ bọn họ còn cắn chặt không buông nha hoàn của Vân Thiên Vũ cùng nàng, chẳng phải là thành kẻ ngu.

Song Tưởng hoàng hậu và thái tử trải qua trầm tư, không hề cắn Vân Thiên Vũ, bởi vì sau lưng Vân Thiên Vũ còn có Tiêu Cửu Uyên, lúc này bọn họ cũng không muốn cùng Tiêu Cửu Uyên là địch, hăn đối với bọn họ hết sức bất lợi.

Người Tưởng gia nhanh chóng đưa ra quyết định, hoàn toàn khẳng định là do Vân Thiên Tuyết.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 257: Tâm Tư Hoàng Đế Khó Dò

Tướng quân Tưởng Huyền Thành mặt mũi xanh đen, xoay người quát lạnh.

"Vân nhị tiểu thư, người còn có cái gì phản đối, Ly thân vương gia đã chứng minh nha hoàn này của Vân đại tiểu thư đã từng đưa thư cho hãn. Nói cách khác nha đầu này đúng là nha hoàn của Vân đại tiểu thư, lời của người nói chưa đánh đã tan rồi, hơn nữa Linh Lôi Khuyển của Tưởng gia chúng ta cũng căn người và nha hoàn của người, cho nên người hạ độc phụ thân ta rõ ràng chính là người."

Tưởng Huyền Thành dứt lời, trầm giọng ra lệnh cho thủ hạ của mình: "Bây đâu, đem nhị tiểu thư bắt lại."

Thủ hạ của Tưởng gia người liền bắt người.

Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch mặt âm trầm như nước, Tiêu Cửu Uyên nói một câu, Tưởng gia liền không dám có ý đồ với Vân Thiên Vũ, còn hãn nói một tràng, Tưởng gia giống như không nghe thấy, sự đả ngộ khác biệt này thật sự làm cho hãn phát điên.

"Tưởng Huyền Thành, người dám bắt nàng, bốn vương nhất định phải vào cung bẩm rõ phụ hoàng chuyện này, nhân chứng vật chứng cũng không có, người lại dám bắt người lung tung."

Tướng Huyền Thành nghe Tiêu Thiên Dịch nói, quay đầu nhìn sang, hai mắt hấn ta như đao phong sắc bén, âm trầm nói.

"Tại sao không có nhân chứng vật chứng, đầu tiên Vân nhị tiểu thư bị Linh Lô Khuyển cắn, sau lại chỉ ra và xác nhận nha hoàn của Vân đại tiểu thư là người hạ độc, nhưng lời nói của nàng ta là nói dối, điều này chính là sơ hở, Tuyên vương muốn vào cung, bản tướng phụng bồi là được."

Lời của Tướng Huyền Thành khiến cho Tiêu Thiên Dịch thiếu chút nữa hộc máu.

Sắc mặt hấn ta khó coi tức giận nhìn chăm chăm Tướng Huyền Thành, đáng tiếc Tướng Huyền Thành cũng không để ý tới hấn ta, vung tay lên ý bảo người đem Vân Thiên Tuyết mang đi.

Vẻ mặt Liễu thị không nói ra được khó coi, che chắn trước mặt Vân Thiên Tuyết, bèn nhón rào lên.

"Ta cũng muốn nhìn một chút, người nào dám mang nữ nhi của ta đi, con gái của ta dù sao cũng là đích nữ Vĩnh Ninh Hậu phủ, dưới tình huống chưa đủ chứng cứ, các người liền bắt người, đây là quá vô pháp vô thiên, trong mắt các người còn có hoàng thượng, còn có vương pháp sao? Chẳng lẽ cho rằng cả Đông Ly quốc này đều của Tướng gia các người."

Liễu thị dứt lời, khiến cho Tướng hoàng hậu và Tướng gia thay đổi.

Lời này nếu như truyền tới tai hoàng thượng, nhất định phải suy nghĩ nhiều.

Tướng gia quyền cao chức trọng, nhưng đồng thời cũng sẽ phải kiêng kỵ đế vương, tuy nói lão hoàng đế trước mắt kính bọn họ, nhưng trong lòng nghĩ như thế nào, ai cũng không rõ ràng lắm.

Gương mặt Tướng hoàng hậu âm trầm đến đáng sợ, u ám nhìn chăm chăm Liễu thị, lạnh như băng quát lên: "Vĩnh Ninh Hậu phu nhân, người lại dám mở miệng vu tội như vậy, người cho rằng bốn cung không dám trừng trị người sao?"

Mắt thấy hoàng hậu cùng thị nữ muốn đứng lên, người bên trong Vinh Hạc Đường càng phát hoảng loạn.

Quan hệ giữa Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu và Vĩnh Ninh Hậu phủ không thể phân, nhìn hoàn cảnh trước mắt như vậy, hẳn không thể không nói câu nào.

Tiêu Thiên Nghiêu bước ra mở miệng: "Hoàng hậu nương nương, tướng quân, ta thấy như vậy cũng không phải là biện pháp, ta đề nghị một biện pháp khác như thế nào?"

Tiêu Thiên Nghiêu mở miệng, hoàng hậu cùng Tướng gia sau khi suy nghĩ một chút ngược lại đồng ý: "Ý của Hoài vương là?"

Tiêu Thiên Nghiêu nhìn Tướng hoàng hậu và tướng quân Tướng Huyền Thành nói: "Tướng gia tạm thời giữ biểu muội ta, nhưng không thể động muội ấy, chuyện quan trọng trước mắt là cứu mạng của lão quốc công, về phần những chuyện khác hãy nói sau."

Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu sau khi nói xong, thái tử Tiêu Thiên Ngự cũng đứng ra nói: "Bốn cung thấy phương pháp này có thể thực hiện."

Lúc này Tướng quốc công phủ cùng Vĩnh Ninh Hậu phủ náo loạn lên, cũng không phải chuyện gì tốt.

Nếu như nháo vào cung, phụ hoàng chưa chắc sẽ không mượn tay Vĩnh Ninh Hậu phủ chèn ép Tướng gia, đến lúc đó Tướng gia mất nhiều hơn được.

Từ xưa để tâm khó dò a.

Thái tử cũng lên tiếng.

Tướng hoàng hậu và tướng quân tự nhiên không phản đối, cuối cùng hai người đồng ý.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 258: Nổi Diên

Tướng hoàng hậu ra lệnh: "Bây đầu, mang Vân nhị tiểu thư tới yến các, tạm thời không nên động nàng."

Hoàng hậu ra lệnh, lập tức có người bước lên dẫn người.

Mặc dù kết quả như thế là kết quả tốt nhất, nhưng Vân Thiên Tuyết vô cùng sợ hãi, nàng ta ở lại Tướng gia, Tướng gia nếu như động sát tâm, nàng ta chỉ có một con đường chết a, mặc dù nàng ta ở Cam Linh đỉnh phong, nhưng Tướng gia còn rất nhiều cường giả linh lực, đến lúc đó giết nàng giống như giết một con gà.

Nàng không muốn ở lại Tướng gia.

"Ta không muốn, ta không muốn ở lại Tướng gia."

Vân Thiên Tuyết nóng lòng ngẩng đầu nhìn về Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch: "Vương gia, ta không có làm, không phải là ta làm, người cứu ta, cứu ta."

Tiêu Thiên Dịch quanh thân lãnh lệ, đồng mâu âm hàn, nhìn chăm chăm người Tướng gia.

Đáng tiếc không ai để ý tới hãn ta.

Khi hãn ta nghe được Vân Thiên Tuyết cầu cứu, lúc này hãn ta lại không thể làm gì, hãn cảm thấy dường như có đao đâm vào tim của hãn ta.

Tiêu Thiên Dịch nắm chặt tay, Tưởng gia hẳn ta sẽ nhớ, hẳn sẽ không chịu để yên.

Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch mặc dù có lòng này, nhưng không lực, cho nên chỉ có thể trơ mắt nhìn người tiến lên kéo Vân Thiên Tuyết.

Liễu thị đưa tay muốn cản.

Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu lại đi ra hướng về phía Liễu thị lắc đầu một cái nói: "Mợ, người yên tâm, biểu muội không có việc gì."

Thái tử Tiêu Thiên Ngự nghe được Hoài vương, cũng đứng dậy, đi tới Liễu thị trước mặt nói.

"Vĩnh Ninh Hậ phu nhân không cần phải lo lắng, bốn thái tử có thể bảo đảm, chỉ cần ngoại tổ phụ ta không có sao, Tưởng gia sẽ không động tới Vân nhị tiểu thư."

Liễu thị ngược mắt nhìn về thái tử cùng Hoài vương, đột nhiên cảm thấy con gái của mình gả cho Tiêu Thiên Dịch cũng không phải là chuyện tốt, mỗi lần con gái bà gặp phải chuyện, Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch cũng không bảo vệ được.

Ngược lại, thái tử cùng Hoài vương cũng không tệ.

Vẻ mặt của Liễu thị, Tiêu Thiên Dịch tự nhiên cũng nhìn ra, trong lòng càng thêm tức giận, cả người giống như núi lửa muốn bộc phát.

Bên trong Vinh Hạc Đường, không khí không nói ra được cứng ngắt.

Mặc dù Hoài vương cùng thái tử bảo đảm Vân Thiên Tuyết không có việc gì, nhưng Vân Thiên Tuyết vẫn sợ, nàng ta vẫn cảm thấy nếu như ở lại Tưởng gia, phải chết không thể nghi ngờ, đến lúc đó Tưởng gia giết nàng

tựa như bóp chết một con gà nhỏ là quá dễ dàng, đến lúc đó coi như cha nàng mẹ tức giận thì như thế nào.

Vân gia bọn họ tuyệt đối không phải là đối thủ của Tường gia.

Vân Thiên Tuyết chuyển trăm kết dưới, mắt thấy hai nha hoàn tới kéo nàng, nàng hét rầm lên: "Ta không có cho hạ độc Tường lão quốc công, ta không có."

Nàng ta sau khi nói xong nghĩ đến người hại nàng ta lâm vào cục diện như vậy là Vân Thiên Vũ, là tiện nhân này.

Trong mắt Vân Thiên Tuyết phun lên ngọn lửa, trên người của nàng ta phát ra sức mạnh, giống như bị điên vậy xông về Vân Thiên Vũ đang xem náo nhiệt.

"Vân Thiên Vũ, người tiện nhân, là người, là người hại ta có đúng hay không, ta không tốt, cũng sẽ không để cho người tốt hơn, ta liều mạng với người."

Vân Thiên Tuyết lúc này hoàn toàn không còn dáng vẻ dịu dàng động lòng người nữa, cả người giống như người đàn bà chanh chua xông về Vân Thiên Vũ, ra tay liền bắt Vân Thiên Vũ, muốn cùng Vân Thiên Vũ liều mạng.

Vân Thiên Vũ né tránh, song một tay giống như con rắn nhỏ sờ lên thắt lưng Vân Thiên Tuyết, cũng thừa cơ hội rắc xuống một chút được làm cho người ta thần trí thác loạn.

Dĩ nhiên trong mắt người khác, chỉ cho rằng nàng đẩy Vân Thiên Tuyết ra.

Vân Thiên Vũ đắc thủ, vội vàng lui ra.

Vân Thiên Tuyết lúc này hoàn toàn điên rồi, tự nhiên không biết mình lại bị Vân Thiên Vũ ám toán, chỉ như điên muốn bắt Vân Thiên Vũ, nàng ta như kẻ điên vừa kêu to: "Vân Thiên Vũ, người không để cho ta sống tốt, ta cũng sẽ không để cho người tốt hơn, ta muốn người chết đi, ta muốn người chết đi."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 259: Vân Thiên Tuyết Thoát Y

Bên trong Vinh Hạc Đường, Vân Thiên Vũ làm sao có thể để cho Vân Thiên Tuyết bắt được, cho nên ở bên trong phòng khách Vinh Diệu Đường đông chạy tây trốn, cuối cùng tạo nên tình huống người đuổi người chạy.

Bên trong Vinh Hạc Đường, người Tướng gia giận điên lên, Tướng hoàng hậu và Tướng lão thái quân thiếu chút nữa bị tức chết.

Thành cái gì thể thống, giống hình dáng gì.

Vân Thiên Tuyết tiện nhân này, thế nhưng dám ở bên trong Vinh Hạc Đường gây chuyện.

Trong lòng Tướng hoàng hậu đối với Vân Thiên Tuyết càng thêm phần hận.

Bà ta tức giận chỉ vào Vân Thiên Tuyết đang điên cuồng đuổi theo Vân Thiên Vũ: "Bây đầu , bắt nữ nhân này lại, bắt nàng ta lại, bắt nàng ta lại mau."

Tướng hoàng hậu dứt lời, cung nữ và thái giám bên cạnh bà ta vội vàng đi bắt Vân Thiên Tuyết.

Nhưng hiện tại đầu óc Vân Thiên Tuyết có chút mê muội, tức giận khiến cho nàng ta đánh mất lý trí, nàng ta hoàn toàn giống như người điên.

Hơn nữa bên trong Vinh Hạc Đường đứng đầy các vị phu nhân và tiểu thư, những người này bởi vì Vân Thiên Tuyết nổi điên, bị dọa sợ đến nhanh chóng chạy trốn, trong lúc nhất thời, Vinh Hạc Đường loạn thành một đoàn.

Tướng hoàng hậu ra lệnh cho thái giám và cung nữ căn bản ở trong thời gian ngắn không bắt được Vân Thiên Tuyết.

Tràng diện hỗn loạn cực kỳ.

Tướng hoàng hậu cảm thấy máu trong lồng ngực nổi nóng lên trào, thở cũng khó khăn, sắc mặt không nói ra được xanh đen, cánh tay chỉ vào Vân Thiên Tuyết, thật lâu nói không ra một câu.

Ngay lúc này, tình huống thay đổi.

Vân Thiên Tuyết vốn đang đuổi theo Vân Thiên Vũ đột nhiên cười ha ha đứng lên, như người điên cười to, chẳng những cười to, còn đưa tay cời y phục của mình, vừa cời vừa ***** cười duyên khen thân thể của mình.

"Các người mau đến xem a, nhìn ta có đẹp hay không, xem da ta trắng hay không trắng, nhìn xem dáng vẻ ta có đẹp hay không, xem ngực ta có lớn hay không, mau đến xem a."

Lần này, mọi người giống như bị sét đánh, tất cả ngây người như phỗng.

Chỉ thấy giữa Vinh Hạc Đường Vân Thiên Tuyết chỉ hai ba động tác đã cời váy dài trên người, bên trong áo lót màu trắng cũng bị nàng ta cời bỏ, cuối cùng chỉ còn lại một cái yếm thêu hoa sen màu hồng phấn cùng tiết khố, tóm lại nên nhìn hay không nên cũng bị người khác nhìn thấy, các nữ nhân rất nhanh hét rầm lên, các nam nhân còn lại ánh mắt vẫn đục lên.

Có vài người thậm chí ở trong lòng suy nghĩ, đáng người Vân Thiên Tuyết thật biết chăm sóc, bình thường ngược lại không nhìn ra.

Hôm nay nàng ta thoát y như thế này, về sau muốn gả vào thế gia đại tộc làm chánh thê, là không thể nào.

Nàng ta có lập gia đình cũng chỉ có thể làm tiểu thiếp, bọn họ có nên hay không cưới nữ nhân này vào phủ vui đùa một chút đây.

Mọi người đang suy nghĩ miên man, Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch đã tỉnh hồn lại, xoay người ra lệnh Liễu thị: "Vĩnh Ninh Hậu phu nhân, còn không đem nàng ngăn lại."

Liễu thị cuối cùng từ trong khiếp sợ đã tỉnh hồn lại, xông tới kéo lấy cái yếm trong tay Vân Thiên Tuyết vừa cởi, Liễu thị ngay cả muốn chết đi cũng nghĩ đến.

Nữ nhi, nữ nhi cứ như vậy bị hủy diệt, bà ta không cam lòng, không cam lòng a.

Ánh mắt Liễu thị đỏ, nhắc tay hung hăng dùng sức đánh vào sau gáy Vân Thiên Tuyết, lúc này bà ta đã không muốn cố kỵ nhiều như vậy.

Chiêu này của Liễu thị, mọi người đều nhìn ra, bà ta có công phu, cho nên mới một chiêu đánh bất tỉnh Vân Thiên Tuyết.

Liễu thị đánh bất tỉnh Vân Thiên Tuyết sau, ra lệnh nha hoàn lấy y phục đắp lên trên người Vân Thiên Tuyết.

Bà ta ôm nữ nhi, ngẩng đầu lên nhìn về Tưởng hoàng hậu và đám người Tưởng gia, trầm giọng nói

"Các người Tưởng gia không nên lấn hiếp người quá đáng, ép con gái của ta thành như vậy, hiện tại ta muốn mang nàng đi, nếu như các người còn không buông tha, ta liền mang theo con gái của ta chết ở Vinh Hạc Đường, như vậy các người liền yên tâm."

Lời của Liễu thị khiến cho Tưởng hoàng hậu và Tưởng gia, mặt đen thùi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 260: Ngày Sau Trả Nhân Tình

Đang lúc ấy thì, bên ngoài Vinh Hạc Đường có người chạy vội đi vào, thật nhanh bấm báo nói: "Bẩm Hoàng hậu nương nương, lão thái quân. Quốc công gia đã tỉnh lại."

Vừa nghe đến Tưởng quốc công đã tỉnh lại, Tưởng gia tự nhiên không muốn thật bức tử Vĩnh Ninh Hậu phu nhân cùng Vân Thiên Tuyết, Tưởng hoàng hậu trầm giọng mở miệng nói: "Chuyện này chúng ta sẽ tra, nếu như tra ra là Vân Thiên Tuyết làm được, coi như nàng có bị điên cũng không được."

"Người đâu, tiền khách."

Tưởng hoàng hậu ra lệnh một cái, mọi người biết hôm nay chuyện này tạm thời dừng lại.

Liễu thị lập tức bắt đầu ôm lấy nữ nhi, một đường ôm nàng ta rời đi.

Thời điểm bà ta đi qua Vân Thiên Vũ, âm độc nhìn Vân Thiên Vũ một cái, Vân Thiên Vũ thấy trong mắt bà ta hận ý thấu xương, giống như hận không thể ăn tươi uống máu nàng.

Đáng tiếc Vân Thiên Vũ cũng không sợ, chỉ cho bà ta một cái cười lạnh.

Lúc trước nàng ra tay hạ độc Vân Thiên Tuyết, khiến cho nàng ta nổi điên cỡi quần áo, đương nhiên là vì muốn hủy diệt nữ nhân này, để nàng ta sau này sẽ trở thành trò cười của Đông Ly quốc, hơn nữa nàng ta cũng không cách nào gả vào thế gia đại tộc làm chánh thê.

Nàng không phải là muốn nhìn chuyện cười của nàng ta, muốn nàng ta trở thành một phế vật vô dụng bất tài, nàng sợ dĩ khiến cho nàng ta thành trò cười như vậy, bởi vì nàng ta toan tính chủ cũ của thân thể này, hành hạ nàng ấy, bây giờ còn muốn hại nàng, cuối cùng hại cả Họa Mi.

Nàng tự nhiên sẽ không bỏ qua cho nàng ta, hơn nữa lúc này, nàng đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Thanh Linh cường giả lần trước đuổi giết nàng, rốt cuộc có phải là người của Liễu thị hay không.

Nàng đối với ra tay với Vân Thiên Tuyết, cũng không tin Liễu thị kèm chế được, nàng cũng muốn nhìn một chút nữ nhân này có hay không giấu điều gì đó.

Hiện nay vừa nhìn, Liễu thị quả nhiên là người thâm tàng bất lộ.

Nói cách khác lần trước Thanh Linh cường giả rất có thể là người trong tay Liễu thị, những người đó căn bản không phải giết vị hôn thê Tiêu Cửu Uyên, mà là Liễu thị phái ra giết nàng.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa đưa mắt nhìn Liễu thị rời đi.

Liễu thị sau khi rời đi, nàng tự nhiên cũng không tiện lưu lại nữa, nàng cũng họ Vân, Vân gia lúc này coi như là cùng Tương quốc công phủ đối nghịch, nàng cũng không cần thiết ở lại.

Huống chi người Tương gia một người nàng cũng không thích, nếu như thế không bằng rời đi cho tự tại.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ lập tức cùng Tướng hoàng hậu còn có Tướng lão thái quân cáo an, sau đó dẫn Tiểu Linh Đang cùng biểu tỳ Lục Gia ra khỏi Vinh Hạc Đường, nàng mới rời đi, liền thấy Họa Mi sau lưng Bạch Diệu, Họa Mi đã ngất đi.

Tiểu Linh Đang chạy như bay, nhận lấy Họa Mi, sau đó hung tợn nhìn chăm chăm Bạch Diệu nói.

"Các người thế nhưng đánh nàng bất tỉnh, thật quá đáng."

Vân Thiên Vũ dẫn biểu tỳ Lục Gia đi tới, nghe Tiểu Linh Đang nói, hướng về phía Tiểu Linh Đang lắc đầu một cái: "Người đừng trách Bạch Diệu bọn họ, bọn họ cứu Họa Mi một mạng."

Vân Thiên Vũ liếc mắt nhìn, liền biết Họa Mi bề ngoài nhìn nặng, kì thực cũng không đủ thương đến gân xương, đã là kết quả tốt nhất, nếu không phải là lúc trước Tiêu Cửu Uyên giành trước một bước mở miệng, Họa Mi chỉ sợ sớm đã chết.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ nói với Bạch Diệu: "Thay ta nói tiếng cảm ơn với vương gia, ngày sau ta nhất định trả hân ân tình này."

Vân Thiên Vũ sau khi nói xong không để ý tới Bạch Diệu, mà phân phó Tiểu Linh Đang đỡ Họa Mi một đường rời đi.

Sau lưng Bạch Diệu ngược lại khó có được khẽ cười một cái, Vân tiểu thư đối với chủ tử nhà mình có phải thay đổi cách nhìn hay không.

Vân Thiên Vũ nơi nào biết được suy nghĩ của Bạch Diệu, lúc này tâm tư của nàng đều đặt trên người Họa Mi, thấy Họa Mi hôn mê bất tỉnh, nàng chỉ muốn nhanh lên một chút cứu nàng ấy.

Đoàn người rất nhanh đi tới xe ngựa Vĩnh Ninh Hậu phủ.

Bên ngoài xe ngựa, Lục Gia đứng không nhúc nhích: "Vũ Mao, mọi sau này cẩn thận một chút, bảo vệ tốt mình, ta..."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 261: Thảm Hoạ Diệt Môn

Lục Gia không muốn liên lụy Vân Thiên Vũ, hơn nữa nàng không muốn từ bỏ việc báo thù, nàng nhất định phải giết Tưởng gia thay phụ mẫu báo thù, nếu không nàng chết cũng không dám nhìn mặt mũi phụ mẫu.

Chẳng qua là Lục Gia chưa nói xong, trên xe ngựa Vân Thiên Vũ đã đưa tay kéo Lục Gia.

Nàng biết Lục Gia không muốn liên lụy nàng, hơn nữa nàng ấy còn muốn đi báo thù.

Tưởng gia tuyệt đối không phải dạng người hiền lành, nàng ấy cứ một người chạy đi báo thù, sớm muộn sẽ chết ở trong tay Tưởng gia.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa kéo Lục Gia lên xe ngựa.

"Biểu tỷ, người bây giờ có thể đi chỗ nào a, vẫn là cùng ta trở về Vĩnh Ninh Hạo phủ đi, ta muốn nghe người kể lại chuyện năm đó Lục gia bị giết, còn người tại sao muốn giết Tưởng lão quốc công a."

Lục Gia chần chờ nhìn Vân Thiên Vũ một cái nói: "Vũ Mao, ta sợ người chọc phiền toái."

Nàng là Lục Gia, là người vốn dĩ nên chết, cuối cùng lại được một nha hoàn cứu sống.

Nếu để cho người khác biết Vũ Mao chứa chấp nàng, sẽ phải gặp xui xẻo, nàng không muốn liên lụy Vũ Mao.

Vân Thiên Vũ tuy không sợ phiền phức, nàng mặc dù bây giờ còn bị người chế trụ, nhưng sớm muộn có một ngày, nàng chắc chắn đứng ở đỉnh cường giả, khi đó chẳng những không ai dám khi dễ nàng, ngay cả bằng hữu của nàng cũng không ai dám khi dễ.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ lắc đầu: "Sẽ không có phiền toái."

Vân Thiên Vũ sở dĩ kiên trì muốn dẫn theo Lục Gia, chủ yếu bởi vì người của Lục Gia đối xử rất tốt với nàng ấy, hiện tại cả Lục gia chỉ còn lại một Lục Gia, nàng chiếm dụng thân thể đời trước, tự nhiên phải bảo vệ hảo Lục Gia, vậy cũng là đối với đời trước cho một câu trả lời thỏa đáng.

Lục Gia bị kéo lên xe ngựa, Vân Thiên Vũ ra lệnh phu xe ngựa trở về Vĩnh Ninh Hậu phủ.

Đợi đến xe ngựa chạy, nàng nhanh chóng từ Không Gian Giới lấy ra viên đan dược trị thương cho Họa Mi dùng, Họa Mi phục dụng sau, mặc dù còn không có tỉnh, bất quá sắc mặt cũng tốt lên rất nhiều, Vân Thiên Vũ thay nàng ấy bắt mạch, phát hiện hơi thở vững vàng hơn nhiều, nàng rất cục thờ phào nhẹ nhõm.

Lo chuyện của Họa Mi ôn thỏa xong, Vân Thiên Vũ mới có chút thời gian hỏi Lục Gia năm đó Lục đã xảy ra chuyện gì.

"Biểu tỷ, năm đó đã xảy ra chuyện gì?"

Vân Thiên Vũ cố ý hạ thấp giọng, để ngựa phu xe ngựa phía ngoài nghe được.

Lục Gia tự nhiên cũng biết điều này, cho nên giảm thấp thanh âm xuống, nhỏ giọng đem chuyện năm đó nói cho Vân Thiên Vũ.

"Năm đó Tướng quốc công lôi kéo phụ thân ta làm việc cho thái tử, phụ thân ta không muốn, chỉ muốn an phận làm xong chuyện của mình, không muốn làm việc cho Tướng quốc công, nhưng khi đó lão ta cũng không có hành động gì cả. Phụ thân ta còn tưởng rằng không sao, nhưng không biết lão ta là người mang thù, lão ghi hận đối với phụ thân, chẳng qua là trong thời gian ngắn không động."

"Khi Đàm Châu xảy ra lũ lụt, phụ thân ta phụng chỉ điều động năm vạn gánh lương thực, cộng thêm một số lớn tiền bạc, đi trước Đàm Châu giải cứu thiên tai, ai biết cuối cùng lương thực cùng tiền bạc bị trộm, Tướng lão quốc công bầm báo chuyện của phụ thân ta với hoàng thượng, trong tay lão chẳng những có nhân chứng, còn có vật chứng, chứng minh phụ thân ta tham ô, diễn một vở kịch hay."

"Hoàng thượng giận dữ, một đạo thánh chỉ bắt giam phụ thân và trên dưới Lục gia, nhốt vào đại lao, ba ngày sau xử tử, khi đó Lục gia có một người được gả đi xa, tìm, tốn rất nhiều tiền tài mới mang theo con gái nàng đến tìm ta, nàng đã lưu lại nữ nhi của mình, mang ta đi ra ngoài."

Nói xong lời cuối cùng, Lục Gia thương tâm khóc thút thít.

Trong xe ngựa, Tiểu Linh Đang khóc thương tâm không kém Lục Gia, một người một chim cao giọng khóc, thấy thế Vân Thiên Vũ và Lục Gia im lặng, hai người nhìn các nàng khóc, trong lòng thương tâm các nàng cũng không có.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 262: Đánh Bất Tỉnh Mọi Người

Vân Thiên Vũ nhìn cả hai khóc đến thở không ra hơi, bất đắc dĩ nói: "Các người có phải là thương tâm hơi quá."

Tiểu Linh Đang lau mắt to, bi bi thiết thiết nói: "Ta thật sự rất buồn và khó chịu, Tưởng quốc công thật là xấu, nên đem tên bại hoại chặt thành tám khúc, thiên đao vạn quả."

"Đúng, người bại hoại như lão ta nên từng đao từng đao cắt, để cho lão sống không bằng chết, chết cũng không thể siêu sinh."

Tiểu Linh Đang cùng Tiểu Anh mỗi người một câu nói, sau khi nói xong lại lớn tiếng khóc rống lên.

Ô ô ô, quá thương tâm.

Ô ô ô, thật là khổ sở a.

Âm thanh một thấp một cao cùng nhau khóc.

Nhưng quan trọng là một người một vệt, hình ảnh này nhìn qua không nói ra được quái dị.

Vân Thiên Vũ nhìn các nàng như vậy, rất có thể sẽ khóc không ngừng, cứ như vậy tâm trạng của nàng cũng sẽ bị ảnh hưởng mất, vội vàng nói: "Được rồi, đừng khóc, trở về chúng ta cùng nhau trừng trị bọn họ."

Tiểu Linh Đang ngay lập tức ngừng tiếng khóc, mắt to đỏ ửng dùng sức gật đầu: "Không sai, chúng ta nhất định không thể bỏ qua tên hại người vô lại, quá ghê tởm."

"Tiểu Anh sẽ dùng đáng vẽ hung tàn hù chết lão ta."

Tiểu Anh nói rất chân thành, lần trước có một Lam Linh cường giả cũng bị nó hù dọa chạy, lần này nó cũng sẽ hù người khác như vậy, sẽ không có chuyện, Tiểu Anh khoái trá suy nghĩ.

Vân Thiên Vũ khoe miệng hung hăng rút rút, không hề để ý hai người, quay đầu nhìn về Lục Gia, Lục Gia vốn dĩ vô cùng đau lòng, kết quả bị Tiểu Linh Đang cùng Tiểu Anh nháo một hồi, bây giờ lại yên tĩnh lại.

Vân Thiên Vũ không nhận được cười khẽ, xem ra Tiểu Linh Đang và Tiểu Anh cũng có bản lĩnh.

Hai người cứ vui vẻ, cũng có thể khiến cho người vui vẻ.

Vân Thiên Vũ đưa tay lôi kéo nàng ta, lạnh nhạt nói: "Biểu tỷ, người không nên gấp gáp, thù Lục gia nhất định sẽ báo, Tướng gia giết người của Lục gia, bọn họ phải trả nợ máu, người tin tưởng ta, coi như người không ra tay, về sau bọn họ cũng sẽ chết rất thảm, cho nên người chỉ cần xem nào nhiệt là được."

Tướng gia quyền cao chức trọng, một gia tộc vinh quang, nhưng hoàng đế vẫn còn đó, sao có thể để cho người khác sắp đặt.

Hoàng đế sẽ không thật để cho bọn họ một gia tộc vinh quang, từ xưa người công cao hơn chủ chưa chắc đã có kết quả tốt đẹp gì.

Lục Gia nghe Vân Thiên Vũ nói, trong lòng ấm áp, bình tĩnh nhìn Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ thật nhanh mở miệng nói: "Biểu tỳ người lưu lại đi."

Lục Gia nhìn Vân Thiên Vũ, nhẹ giọng nói: "Ta chỉ sợ mang đến phiền toái cho người."

"Sẽ không có phiền toái, không sẽ có người biết người là ai."

Vân Thiên Vũ sau khi nói xong, quay đầu nhìn về Tiểu Linh Đang, Tiểu Anh còn có Điêu Gia.

Một người một chồn một chim tất cả đều thật nhanh bùm miệng, liều mạng lắc đầu, bày tỏ bọn họ tuyệt đối sẽ giữ mồm giữ miệng.

Chủ tử ngàn vạn lần không cần giết người diệt khẩu a.

Vân Thiên Vũ một cái liền hiểu suy nghĩ của Điêu Gia và Tiểu Anh, tức giận trừng bọn họ một cái, sau đó nói với Lục Gia: "Biểu tỳ, sau này người không thể gọi Lục Gia, để ngừa có người nghe được cái tên này, để xem, nhớ rồi mợ của ta họ Diệp, sau này người liền kêu Diệp gia đi."

"Được" Diệp Gia đồng ý.

Hai người đang nói chuyện, bên ngoài xe ngựa đột nhiên xông tới một cỗ khí thế bén nhọn, Vân Thiên Vũ sắc mặt trầm xuống, tay vừa nhắc liền muốn công kích, đáng tiếc nàng giơ tay lên phát hiện uy áp của đối phương áp chế mọi người, uy áp khiến cho các nàng không được nhúc nhích.

Một bóng người thật nhanh hiện ra, khoát tay mấy cái, trong xe ngựa nằm đầy đất người và động vật.

Trừ Vân Thiên Vũ ra tất cả người và động vật đều bị người đánh bất tỉnh, Vân Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn lại, nhìn người tới lại là Tiêu Cửu Uyên, không khỏi im lặng nhìn hẩn.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 263: Tiêu Cửu Uyên Cám Ơn Người

Vân Thiên Vũ tức giận nhìn chăm chăm Tiêu Cửu Uyên, vừa ra tay liền đem mọi người đả thương.

Chuyện này có lẽ chỉ có hãn Tiêu Cửu Uyên mới làm được.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa hừ lạnh hỏi.

"Tiêu Cửu Uyên, người làm như vậy có phải quá đáng hay không?"

Tiêu Cửu Uyên híp lại mắt nhìn Vân Thiên Vũ, trong con ngươi không nói ra được tối tăm, chợt lóe lên sát khí bén nhọn.

Vân Thiên Vũ lập tức nghĩ đến nhất định do nàng kêu hãn là Tiêu Cửu Uyên khiến cho hãn mất hứng, cho nên vội vàng mở miệng nói: "Ly thân vương gia, người làm như vậy thật sự rất quá đáng, xe ngựa của ta, người vừa ra tay liền khiến cho bằng hữu của ta tất cả đều bất tỉnh."

Hai mắt phượng của Tiêu Cửu Uyên khẽ nheo lại, đáy mắt không có nửa điểm biến hóa, kiêu ngạo nói: "Cũng chỉ đánh bất tỉnh mà thôi."

Hãn nói xong lần nữa khoát tay, linh khí cường đại, trực tiếp đem người và động vật đã hôn mê trên xe ngựa, tất cả đều hất bay ra ngoài.

Hãn ném người ta ra ngoài, còn không nhịn được nói: "Quá chật trội, phiền."

Vân Thiên Vũ nhìn hắn ra tay ném mọi người ra ngoài, không khỏi kinh hãi, thật nhanh vén rèm ra bên ngoài nhìn quanh.

Được rồi, Họa Mi, Tiểu Linh Đang, biểu tỳ, còn có Điều Gia và Tiểu Anh đều được đám người Bạch Diệu đón nhận, sau đó đặt ở trên một chiếc xe ngựa khác.

Vân Thiên Vũ thấy, cuối cùng cũng yên lòng, quay đầu nhìn về Tiêu Cửu Uyên, sắc mặt đặc biệt không tốt, ánh mắt cũng có chút lạnh.

Hết lần này tới lần khác Tiêu Cửu Uyên ở phía đối diện còn ngạo mạn nói: "Bốn vương cho phép người sau này có thể gọi tên bốn vương."

Dáng vẻ cuồng ngạo kia, giống như cho Vân Thiên Vũ bao nhiêu đặt ân.

Vân Thiên Vũ thật muốn ném lại vào mặt của hắn: "Không lạ gì, nhanh chóng lấy lại đi."

Nhưng nàng nghĩ tới Tiêu Cửu Uyên trợ giúp chuyện của nàng, nếu như không phải Tiêu Cửu Uyên ra tay tương trợ, Họa Mi hiện tại chết, còn có biểu tỳ Điều Gia, cũng bởi vì do hắn mở miệng, Tương gia mới không dám nín lấy biểu tỳ.

Chuyện này rõ ràng nàng thiếu hắn, nghĩ tới đây, lửa giận trong lòng Vân Thiên Vũ tiêu tan, nàng ngược mắt nhìn về Tiêu Cửu Uyên, trầm ổn nói tạ ơn.

"Tiêu Cửu Uyên, cảm ơn người."

Vân Thiên Vũ xưa nay bướng bỉnh lại chấp nhất, đối với hắn càng thêm mọi thứ đều không vừa mắt.

Bất thành linh nói ra một câu như vậy, Tiêu Cửu Uyên sững sờ bối rối vì câu nói của nàng, đợi đến phản ứng kịp.

Hắn không khỏi khi dễ nói: "Chỉ vì một tiện tỳ và một người không quen biết, người liền nói với bốn vương lời cảm ơn, lời cảm ơn này của người cũng không đáng giá bao nhiêu."

"Bọn họ không phải là người vô can khần yếu, các nàng là bằng hữu của ta, thân nhân của ta."

Vân Thiên Vũ sau khi nói xong nghĩ đến cái gì đó liền nói: "Vương gia không phải chính người cũng đối xử đặc biệt tốt với thủ hạ của người sao, lúc trước Phong Đăng trúng một mũi tên ngay tim, vương gia nóng lòng vô cùng."

"Họ có thể so với đại tướng dưới tay ta sao."

Gương mặt Tiêu Cửu Uyên bất khả tư nghị, Giống như Phong Đăng là bảo bối, mà Họa Mi và Diệp Gia chỉ là kiến hôi mà thôi.

Vân Thiên Vũ sớm hiểu tính tình của hắn, không tính toán để ý tới hắn.

"Dù sao các nàng đối với ta, giống như Phong Đăng đối với người, là giống nhau."

Tiêu Cửu Uyên không quán lấy đề tài này, hắn nhíu mày nói với Vân Thiên Vũ: "Người có thể vì người không liên quan mà nói cảm ơn với bốn vương, còn bốn vương để cho người mượn danh tiếng củ Ly thân vương phi, đồng thời còn giúp đỡ người, tại sao không thấy người nói với ta tiếng cảm ơn."

Tiêu Cửu Uyên bất mãn mở miệng, Vân Thiên Vũ không nhanh không chậm nhắc nhở Tiêu Cửu Uyên: "Vương gia giống như đã quên, ta tự lấy

tính mạng của bản thân để đổi lấy danh tiếng của Ly thân vương phi này."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 264: Cưới Đầu Bò Sữa

Trong xe ngựa, Vân Thiên Vũ ngừng một chút lại nói: "Mặc dù ta hiện tại không có gì cả, nhưng ta dám khẳng định, kẻ chủ mưu giết vị hôn thê của vương gia không phải không động thủ, trước mắt hắn ta chẳng qua chỉ ẩn nấp mà thôi, nếu như hắn ta động thủ, ta chưa chắc có cơ hội sống sót, cho nên ta là lấy tính mạng của bản thân đánh cược để đổi lấy bình yên tạm thời, chẳng lẽ điều này cũng phải nói cảm ơn với vương gia sao."

Vân Thiên Vũ nhú mày bình tĩnh nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Hai mắt nàng trong suốt như nước, phảng phất như có thể nhìn thấy điều gì đó, lại có hơi lạnh nhạt, khiến cho người khác không dám dễ dàng nhìn thẳng.

Dĩ nhiên Tiêu Cửu Uyên không sợ hãi, hắn nhìn Vân Thiên Vũ, đột nhiên cảm thấy khăn che mặt trên mặt của Vân Thiên Vũ đặc biệt chướng mắt, hắn ngay cả vẻ mặt của nàng cũng không thấy được, điều này làm cho hắn cảm giác hết sức khó chịu.

Tiêu Cửu Uyên thân thể vừa động, đưa tay liền kéo khăn che mặt của Vân Thiên Vũ lên.

Hai mắt Vân Thiên Vũ tối sầm lại, đưa tay đè khăn che mặt xuống, ngược mắt bình tĩnh nhìn Tiêu Cửu Uyên.

"Vương gia có lời gì từ từ nói, không nên động tay động chân."

Tiêu Cửu Uyên nhàn nhạt nhìn nàng, con người dâng lên sóng ngầm: "Bốn vương thấy người mang khăn che mặt, hết sức khó chịu, cho nên muốn giúp người lấy nó xuống, người cho rằng bốn vương sẽ thích cùng người động tay động chân sao."

Tiêu Cửu Uyên nói xong, trên dưới quan sát Vân Thiên Vũ, sau đó khi dễ nói: "Thân không được hai lạng thịt, chẳng phân biệt được trước sau, người cho rằng bốn vương sẽ thích đụng chạm vào người, bốn vương chẳng qua thấy khăn che mặt của người chướng mắt thôi."

Tiêu Cửu Uyên nói xong, Vân Thiên Vũ đen mặt, cắn răng, ta nhịn.

Hôm nay nàng nhịn hắn, hoàn toàn nhìn ra được nguyên nhân Tiêu Cửu Uyên lúc trước ra tay giúp nàng, người đàn ông này thật ra giúp nàng rất nhiều lần, nhưng mỗi lần mở miệng là xấu xa, thôi , nàng nhịn hắn là được.

Vân Thiên Vũ hít sâu, sau khi bình tĩnh lại nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: "Vương gia thích bò sữa, sau này có thể cưới đầu bò sữa trở về."

"Bò sữa?"

Tiêu Cửu Uyên không rõ, Vân Thiên Vũ mặc kệ hắn, không vui nói: "Vương gia vẫn chưa nói tại sao lại đến tìm ta."

Tiêu Cửu Uyên đến tìm nàng, nhất định là có chuyện, hắn làm sao có thể sẽ tới tìm nàng, còn đem bằng hữu của nàng tất cả đều đá xuống xe ngựa.

Điều này có tính hay không trả thù nàng.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ ngược mắt nhìn về Tiêu Cửu Uyên ở đối diện, thúc giục Tiêu Cửu Uyên có chuyện nhanh nói, không có đi nhanh lên.

Nàng sợ nàng và hấn ở cạnh nhau lâu, sẽ bùng nổ.

Tiêu Cửu Uyên lại không nóng nảy, hấn thấy Vân Thiên Vũ liên tiếp thúc giục để cho hấn xuống xe ngựa, không khỏi nheo lại mắt nhìn Vân Thiên Vũ, trong đồng mâu ẩn gặp nguy hiểm quang mang, nữ nhân này gấp gáp hối thúc hấn đi như vậy, có phải hay không có chuyện gì.

Tiêu Cửu Uyên trên dưới nhìn Vân Thiên Vũ một cái , ánh mắt theo dõi mặt mũi Vân Thiên Vũ, hấn nhớ tới Sinh Phu Đan trước đưa cho Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ thế nhưng không cần, bình thường, nữ nhân ai có thể chấp nhận mặt của mình bị phá hủy a, chẳng lẽ Vân Thiên Vũ là một ngoại lệ.

Chỉ có điều còn có khác một trường hợp, đó chính là nhan sắc của nàng rất tốt.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ như thế, trong nháy mắt kéo đến Lôi Đình Phong Bạo, duỗi tay kéo xuống khăn che mặt của Vân Thiên Vũ, tốc độ kỳ quái vô cùng, đợi đến khi Vân Thiên Vũ phản ứng kịp, khăn che mặt đã bị hấn lấy xuống.

Dưới khăn che, vết sẹo chi chích trên mặt, in hấn rõ ràng ở trên mặt của nàng, cũng không phải nhan sắc đã đẹp lên theo Tiêu Cửu Uyên nghĩ.

Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên trầm xuống, trong lòng thầm nghĩ mình lỗ mãng, nếu như hấn cẩn thận nhìn kỹ, nhất định sẽ phát hiện, các vết sẹo đều là giả, so không được với vết sẹo thật.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 265: Bệnh Tự Kỷ

Đáng tiếc Tiêu Cửu Uyên không có nhìn kỹ, cho nên bỏ qua vết sẹo trên mặt Vân Thiên Vũ, mà Vân Thiên Vũ đưa tay cực nhanh đoạt lấy khăn che trong tay Tiêu Cửu Uyên, đeo khăn lên mặt, che các vết sẹo đi.

Đợi đến khi nàng che vết sẹo xong, mới chính thức thở phào nhẹ nhõm, hù chết nàng, thật may trước khi đến Tường quốc công phủ, có chuẩn bị, bằng không chẳng phải đã bị phát hiện.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, đối diện Tiêu Cửu Uyên đã chậm rãi mở miệng: "Thật ra thì người không cần mang, bốn vương đã nhìn quen."

Vân Thiên Vũ nghe được vô cùng ngạc nhiên, Tiêu Cửu Uyên đây là đang an ủi nàng sao? Nhưng cách an ủi này của hắn thật đúng là làm cho người ta dở khóc dở cười, hắn nhìn thành quen.

Vân Thiên Vũ không muốn cùng Tiêu Cửu Uyên thảo luận nhan sắc của nàng, để tránh lộ ra sơ hở.

"Vương gia, ta mang khăn che mặt đã thành thói quen rồi, tốt nhất vẫn mang đi."

Lần này Tiêu Cửu Uyên không có phản đối, mà là nhìn Vân Thiên Vũ chậm rãi nói: "Bốn vương đã sai người đi tìm đan dược chữa trị gương mặt, tin tưởng rất nhanh liền có thể tìm được, cho nên người không cần lo lắng cho khuôn mặt của người được rồi."

Vân Thiên Vũ nghe được một đầu mờ hôi, không nhìn được âm thầm cầu nguyện, ngàn vạn lần đừng tìm được.

Nàng trong lòng suy nghĩ, trên mặt lại ra vẻ một dáng vẻ cảm động: "Vương gia, người thật sự là quá tốt, cảm ơn người."

Thấy Vân Thiên Vũ như vậy, thấy thế Tiêu Cửu Uyên một thân ác hàn, nữ nhân này vẫn là nên như bình thường sẽ tốt hơn.

"Thật dễ nói chuyện."

Vân Thiên Vũ lập tức thu liễm sắc mặt cảm động, nhìn Tiêu Cửu Uyên đúng mực nói: "Vương gia, người tới có chuyện gì?"

"Nếu không có chuyện gì, bốn vương không thể đến thăm người?"

Tiêu Cửu Uyên biếng nhác nằm nghiêng ở trên tháp mềm, một đôi mắt phượng đen nhánh như nước sơn lạnh mị nhìn Vân Thiên Vũ, tựa hồ rất bất mãn với câu hỏi Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ im lặng kéo kéo khóe miệng, nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: "Vương gia, quan hệ của chúng ta có tốt như vậy sao?"

Không có việc gì tới nhìn nàng, giao tình giữa hắc và nàng lúc nào thì tốt như vậy.

Vân Thiên Vũ nói hết lời, Tiêu Cửu Uyên cau mày, nhìn nàng nói: "Bốn vương lúc trước có nói, cho phép người gọi thẳng tên của bốn vương."

Vân Thiên Vũ mi tâm thẳng nhảy, nàng phát hiện tính tình của nàng rất tốt khi đối xử với hắc, cuối cùng cũng có dấu hiện phá vỡ.

Hắc cho phép nàng gọi, có bao nhiêu đặc ân, cho rằng nàng thích sao?

"Vương gia ban ân, tiểu nữ tử đảm đương không nổi, vương gia vẫn nên thu lại đi thôi."

"Ha ha, người có phải hay không nhất định phải cùng bốn vương đối nghịch, không đối nghịch người liền không vui, hay là nói đây là thủ đoạn lạc mềm buộc chặt của người."

Nói xong lời cuối cùng, Tiêu Cửu Uyên hoài nghi nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, lộ ra gương mặt tuần tú tràn đầy nghi vấn, tựa hồ hoài nghi Vân Thiên Vũ cố ý dùng thủ đoạn, vì muốn hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Vân Thiên Vũ ha hả cười lạnh, hắn chẳng những cuồng vọng tự đại, ngạo mạn vô lễ, hiện tại lại thêm hai tật xấu, bệnh đa nghi, cùng bệnh tự luyện.

"Tiêu Cửu Uyên, người có phải cho rằng nữ nhân trong khắp thiên hạ này đều thích người, không phải người không lấy chồng."

Vân Thiên Vũ nhìn chăm chăm Tiêu Cửu Uyên, nổi giận hừ lạnh nói.

Tiêu Cửu Uyên nheo mắt, ha hả cười lạnh: "Bốn vương không lạ gì nữ nhân khắp thiên thích bốn vương."

Hắn sau khi nói xong rốt cục không cùng Vân Thiên Vũ nói nhảm nữa, mà mâu quang thâm trầm nhìn Vân Thiên Vũ nói.

"Vân Thiên Vũ, lúc trước bốn vương giúp người bảo vệ nha hoàn kia, lại giúp người bảo vệ một nữ tử không liên quan, bốn vương nếu như đoán không sai, nàng ta là người hạ độc Tướng lão quốc công."

Hai mắt Vân Thiên Vũ tối sầm lại, bất quá rất nhanh lại thần nhiên, Tiêu Cửu Uyên không thể nào đem chuyện của biểu tỷ nói ra được, nếu như muốn nói cũng đã sớm nói, sẽ không chờ tới bây giờ.

Hiện tại hẳn nhắc tới chuyện này, nhất định là có nguyên nhân.

"Vương gia người..."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 266: Trong Lòng Thất Vọng

Vân Thiên Vũ mới vừa mở miệng, đối diện Tiêu Cửu Uyên sắc giọng nhìn nàng, Vân Thiên Vũ biết hấn trợn mắt trừng nàng, bởi vì nàng gọi hấn là vương gia.

Nàng lười cùng hấn dây dưa, thật nhanh mở miệng nói: "Tiêu Cửu Uyên, có lời nói thẳng, không cần quanh co lòng vòng."

Tiêu Cửu Uyên hài lòng gật đầu.

"Bốn vương giúp người bảo vệ hai người, hiện tại người giúp bốn vương một chuyện."

Vân Thiên Vũ lập tức gật đầu đồng ý, nàng vốn cũng không muốn thiếu nhân tình với người khác, lúc trước Tiêu Cửu Uyên trợ giúp nàng bảo vệ Họa Mi cùng biểu tỷ.

Trong lòng nàng đang suy nghĩ nợ hấn nhân tình này phải làm sao, hiện tại hấn đưa cơ hội tới cửa, nàng nào có đạo lý không giúp.

"Người nói, gấp cái gì?"

Giọng nói của Vân Thiên Vũ, Tiêu Cửu Uyên quanh thân tản ra lãnh ý, cơ hồ là trong nháy mắt, cả trong xe ngựa hàn khí cũng lạnh như băng, trong mắt của hấn hiện đầy máu tanh lệ khí, cả khuôn mặt tản ra sắc lạnh vô tình, tựa như Satan.

"Người giúp bốn vương kiểm tra một chút nhìn thân thể bốn vương, có phải có vấn đề hay không? Một năm trước bốn vương đã cảm thấy không được bình thường, vốn dĩ nên từ Lam Linh đột phá Tử Linh, nhưng vẫn trì trệ không tiến, chẳng những trì trệ không tiến, bốn vương linh lực thậm chí có khuynh hướng giảm sút, bốn vương vẫn tu luyện linh lực, mới miễn cưỡng duy trì ở Lam Linh đỉnh."

Tiêu Cửu Uyên nói đến đây, ngừng một chút, cả người sát khí nặng nề.

Hắn có thể xác định, trên người của hắn nhất định xảy ra điều gì xấu.

Thật ra thì từ một năm trước hắn liên hoài nghi chuyện này, nhưng hắn lạng lẹ tìm rất nhiều người kiểm tra, nhưng vẫn không có tra được.

Tối ngày hôm qua càng trầm trọng hơn, hắn sử dụng linh lực thật mạnh, nhưng lại khiến hắn hôn mê.

Tiêu Cửu Uyên suy nghĩ lại nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Gần đây càng nghiêm trọng hơn, bốn vương đang sử dụng linh lực thật bạo phát, thế nhưng lại choáng váng đầu, trước mắt tối sầm, thậm chí hôn mê, cho nên hiện tại bốn vương hoài nghi một chuyện, bốn vương có phải hay không bị người hạ độc, hoặc là ngã bệnh?"

Song đối với vế sau, Tiêu Cửu Uyên tuyệt không tin tưởng, hắn trực tiếp hoài nghi có người đối với hắn động tay chân.

Mà gần đây chuyện mà Vân Thiên Vũ làm, hắn cũng nhìn ở trong mắt, nữ nhân này mặc dù bị hủy dung, nhưng y thuật của nàng lại cao thâm, cho nên hắn mới có thể để cho nàng kiểm tra.

"Người giúp ta tra một chút xem, trong cơ thể ta có phải hay không có độc?"

Vân Thiên Vũ nhúu mày, thì ra Tiêu Cửu Uyên bị người đuổi giết là do nguyên nhân này, nàng đã nói hẳn làm sao có thể chặt vật như vậy.

Nguyên lai là bị người hạ độc, bất quá trước nàng giúp hẳn điều tra, căn bản trong cơ thể hẳn không có độc tố, chuyện gì xảy ra?

Vân Thiên Vũ mặc dù tối hôm qua đã trợ giúp Tiêu Cửu Uyên điều tra, nhưng bây giờ lại không thể không làm dáng một chút, để tránh Tiêu Cửu Uyên phát hiện người đêm qua chính là nàng.

Vân Thiên Vũ đưa tay thay Tiêu Cửu Uyên chẩn mạch, trong xe ngựa nháy mắt an tĩnh không tiếng động, phượng mâu của Tiêu Cửu Uyên âm trầm, thật giống như vực sâu vạn trượng, chỉ có điều lúc này không còn dáng vẻ lãnh mị cuồng vọng như ngày thường, mà là dâng lên từng chút giận dữ, như có như không huyết sắc khí.

Vân Thiên Vũ cơ hồ có thể khẳng định, nếu như Tiêu Cửu Uyên thật trúng độc, mà kia cho hẳn hạ độc người bị hẳn bắt ở, hẳn nhất định sẽ làm cho người nọ sống không bằng chết.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa thu tay lại nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: "Tiêu Cửu Uyên, trong cơ thể của người cũng không có độc."

Vân Thiên Vũ dứt lời, trên mặt hiện lên Tiêu Cửu Uyên hiện lên thất vọng, lại là nói như thế.

Lời như vậy, hẳn đã nghe rất nhiều lần, nhưng hẳn khẳng định, thân thể của hẳn là bị người hạ độc, nhưng mỗi người cũng không tra được.

Điều này làm cho hẳn không nói ra được thất vọng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 267: Ma Tinh Huyết Anh Độc

Vân Thiên Vũ đương nhiên cũng nhìn thấy thàn sắc trong mắt Tiêu Cửu Uyên, nhưng nàng cũng không để ý tới Tiêu Cửu Uyên, mà hơi ngưng thần suy nghĩ Vạn Độc Cổ Phương trong đầu, độc dược trong Vạn Độc Cổ Phương, xem hết toàn bộ.

Nàng cũng không tin độc trong người Tiêu Cửu Uyên, Vạn Độc Cổ Phương không có ghi lại.

Độc dược gì, có thể cắn nuốt linh lực, nhưng lúc bình thường người ta cũng không phát hiện được đây?

Vân Thiên Vũ ở trong đầu một phen tìm tòi, quả nhiên nàng tìm được một độc phương, chẳng qua đây là một độc phương rất tà ác, lấy mười loại độc dược nuôi trẻ sơ sinh, sau đó dùng máu trẻ sơ sinh để luyện chế độc hoàn, bởi vì máu của trẻ sơ sinh cùng máu người hòa hợp, cho nên loại độc này ẩn náu trong huyết mạch người, trừ phi độc phát, nếu không tuyệt đối không để cho người phát hiện.

Chẳng lẽ Tiêu Cửu Uyên trúng là loại độc này.

Ánh mắt Vân Thiên Vũ xoay người lạnh như băng sương, ngược mắt nhìn về Tiêu Cửu Uyên, chậm rãi mở miệng nói: "Chẳng lẽ vương gia trúng Ma Tinh Huyết Anh Độc."

"Ma Tinh Huyết Anh Độc?"

Tiêu Cửu Uyên vừa nghe liền biết chẳng phải loại độc tốt đẹp gì, nhìn Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ cũng không có làm khó hăn, gọn gàn nói.

"Ma Tinh Huyết Anh Độc chính là lấy địa ma tinh làm chủ, cửu đại độc được là phụ được luyện chế thành một loại độc được, người biết loại độc chất này có bao nhiêu tàn ác không? Địa ma tinh phối hợp với cửu loại độc đút cho nữ tử đang mang thai, để cho đứa trẻ trong cơ thể nàng ta trúng cực độc, nhưng người mẹ lại không trúng độc, khi người mẹ sinh đứa trẻ ra, nó sẽ trở thành một tiểu độc nhân."

"Trên thực tế, khi người mẹ bắt đầu mang thai đến lúc lâm bồn, người hạ độc phải cứng rắn phá vỡ bụng của nàng ta, lấy tiểu độc nhân ra, sau đó luyện chế thành độc được. Loại độc này hạ trên cơ thể người, bất luận kẻ nào cũng cảm thấy không được, không chỉ như thế, người bị hạ độc thân thể cũng sẽ bị suy kiệt, cho đến chết."

"Về phần người linh lực bị giảm sút, đây cũng là nguyên nhân do các cơ quan trong cơ thể người bắt đầu suy yếu, thân thể cũng không được như xưa, huống chi là linh lực."

Vân Thiên Vũ sau khi nói xong, bên trong xe ngựa nháy mắt lâm vào tĩnh mịch.

Sau đó Tiêu Cửu Uyên giận dữ, tay vừa nhắc một chưởng đánh lên vách tường xe ngựa, mà trên tay của hăn máu tươi chảy ròng, chẳng qua là hăn cũng không để ý đến tay của mình, chỉ hung hăng tức giận mở miệng.

"Bốn vương sẽ tra, nhất định sẽ tra rõ người nào lại hạ độc như vậy đối với bốn vương."

Tiêu Cửu Uyên dứt lời, xoay người ngẩng đầu nhìn về Vân Thiên Vũ: "Ma Tinh Huyết Anh Độc có thuốc giải không?"

"Nếu đúng là Ma Tinh Huyết Anh Độc, ta có thể giải."

Nàng có Vạn Độc Cổ Phương, tự nhiên có phương pháp giải độc, chẳng qua được liệu để giải loại độc này hết sức trân quý, nếu như nàng tra được Tiêu Cửu Uyên thật trúng Ma Tinh Huyết Anh Độc, nàng nhất định sẽ nghĩ biện pháp thay hắc giải loại độc này.

Coi như trả cho hắc nhân tình đã cứu Họa Mi cùng biểu tỷ.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ nói với Tiêu Cửu Uyên: "Độc này lúc phát tác rất nhanh, mỗi lần độc phát, thân thể của người liền suy kiệt một lần, đợi đến khi thân thể người toàn bộ suy kiệt, cho dù là đại la thần tiên cũng không thể nào cứu được người."

Vân Thiên Vũ nói xong, lệ khí trên người Tiêu Cửu Uyên càng đậm, con người một màu đỏ thẫm.

Hắc Tiêu Cửu Uyên cũng không sợ chết, nhưng quan trọng trước khi chết phải biết.

Là ai hạ độc hắc, người bên cạnh hắc cần phải sàng lọc lại một lần.

Vân Thiên Vũ biết Tiêu Cửu Uyên giờ phút này trong lòng đau khổ, vừa nghĩ phải thừa nhận người thân cận nhất phản bội, còn đau khổ vạn phần hơn bị hạ độc.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 268: Bảo Vệ Người Cả Đời Chu Toàn

Trong xe ngựa, Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Cửu Uyên nói.

"Trước mắt người không cần quá lo lắng, người kia hạ độc sợ người phát hiện, cho nên chỉ hạ phân lượng rất nhẹ, điều này sẽ dẫn đến thân thể của người chậm chạp không có suy kiệt, hiện tại mới độc phát, đây là cái may trong cái rủi."

"Nếu như lần sau có cảm giác, tỷ như choáng váng đầu hoa mắt, hoặc là hơi thở không đều, người lập tức phái người tới cho ta biết, ta thay người kiểm tra một chút, xem người có phải trúng độc Ma Tinh Huyết Anh Độc thật hay không, nếu quả thật là nó, ta sẽ nghĩ biện pháp thay người giải độc."

Vân Thiên Vũ dứt lời, Tiêu Cửu Uyên ngược mắt nhìn nàng, mâu quang không nói ra được thâm trầm, mặc dù Vân Thiên Vũ không có nói, nhưng Tiêu Cửu Uyên không phải người ngu, hẳn biết chuyện này không có dễ dàng như Vân Thiên Vũ nói như vậy.

Tiêu Cửu Uyên chậm rãi mở miệng nói: "Vân Thiên Vũ, nếu như người thật thay bốn vương giải độc, bốn vương hứa với người, đến lúc đó người có thể tới từ hôn."

Nam tử nếu từ hôn, đối với thanh danh nữ tử có ảnh hưởng cực lớn.

Ngày đại hôn Vân Thiên Vũ xảy ra chuyện như vậy, nếu như hân từ hôn lần nữa, đối với nàng mà nói hết sức không tốt, nhưng nếu như nàng từ hôn, đối với nàng mà nói, tốt hơn nhiều.

Vân Thiên Vũ bị lời của Tiêu Cửu Uyên làm cho ngây ngẩn cả người, tâm tư nam nhân này cũng thật tinh tế a, ngay cả cái này cũng nghĩ ra được.

Nàng mở miệng muốn cùng Tiêu Cửu Uyên nói, không cần, nàng không quan tâm danh tiếng, không có có nam nhân muốn nàng, nàng cũng không gả.

Bất quá Vân Thiên Vũ chưa kịp nói, Tiêu Cửu Uyên lại lên tiếng.

"Hơn nữa bốn vương bảo đảm, coi như bốn vương không cưới người, cũng sẽ bảo vệ người cả đời chu toàn, nếu như ai có can đảm ức hiếp người, bốn vương tuyệt đối không bỏ qua cho hân."

Trong mắt Tiêu Cửu Uyên lóe lên ánh sáng hung tàn.

Vân Thiên Vũ nghe hân hứa hẹn, đột nhiên nghĩ đến một chuyện tới, lúc trước nàng đánh Tiêu Cửu Uyên một trận, lại đem Tiêu Cửu Uyên đá xuống xe ngựa, còn thuận tay lấy đi binh phù của hân, nàng có thể hay không thừa cơ cùng Tiêu Cửu Uyên nói một điều kiện, đến lúc đó nàng thay Tiêu Cửu Uyên giải độc, vừa đúng nói cái điều kiện này.

Vân Thiên Vũ càng nghĩ càng có thể được , thật nhanh nói với Tiêu Cửu Uyên: "Nếu như ta thật thay vương gia giải độc, ta muốn nói một điều kiện, bất kể điều kiện gì, vương gia cũng phải đáp ứng."

Tiêu Cửu Uyên mâu quang thâm trầm nhìn Vân Thiên Vũ, cuối cùng hân gật đầu: "Được, lời bốn vương nói vẫn quyết định như vậy, thêm một cái điều kiện, bất kể điều kiện gì."

Lần này Vân Thiên Vũ hoàn toàn yên tâm, vốn dĩ nàng có chút lo lắng, Tiêu Cửu Uyên phát hiện nàng là người đánh hắc, đá hắc, còn đánh cắp binh phù, nhất định sẽ phát điên.

Bất quá bây giờ có cái điều kiện này, nàng an tâm.

Tâm tình Vân Thiên Vũ tốt hơn nhiều, ngẩng đầu nói với Tiêu Cửu Uyên: "Người yên tâm đi, ta có biện pháp giải Ma Tinh Huyết Anh Độc."

Vân Thiên Vũ lời của, cùng với ánh mắt có thể trấn an lòng người, trong lòng Tiêu Cửu Uyên cuồng bạo, rốt cục bình tĩnh lại, chậm rãi gật đầu: "Tốt, bốn vương vừa có biến chuyển gì liền phái người tới tìm người."

Hắc nói xong thân hình vừa động, phảng phất như lưu quang rời đi, trên xe ngựa, Vân Thiên Vũ nhìn thấy máu trên tay hắc, không nhận được kêu lên: "Tay của người?"

Nàng vốn còn muốn thay hắc băng bó một chút đây, thế nhưng hắc lại rời đi.

Ở ngoài xe ngựa giọng nói lạnh như băng của Tiêu Cửu Uyên truyền vào.

"Vết thương nhỏ, không chết được."

Nháy mắt người liền biến mất, bên ngoài Bạch Diệu Hắc Diệu rất nhanh đi theo, chỉ để lại một vài thị vệ Ly thân vương phủ đánh xe ngựa đưa đám người Họa Mi trở về Vĩnh Ninh Hạo phủ.

Trước mặt trên xe ngựa, Vân Thiên Vũ vén rèm nhìn phía sau một cái, thấy xe ngựa một đường theo đuôi, cũng không có chuyện gì xảy ra, nàng thở phào nhẹ nhõm, tựa vào vách xe, hơi nhắm mắt lại, nghiêm túc suy nghĩ như thế nào giải độc Tiêu Cửu Uyên trúng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 269: Nữ Nhân Thay Lòng Đổi Dạ

Xe ngựa một đường chạy thẳng tới Vĩnh Ninh Hậu phủ, đến bên ngoài của Vĩnh Ninh Hậu phủ, liền ngừng lại.

Vân Thiên Vũ mới vừa xuống xe ngựa, còn chưa kịp xem một chút tình huống ở xe ngựa phía sau, liền nghe sau lưng vang lên tiếng bước chân.

Nàng quay đầu nhìn qua, liền thấy Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch một mặt âm trầm đi tới, hắt đi tới trước mặt Vân Thiên Vũ, trong ánh mắt tràn đầy đau đớn, chẳng những có đau đớn, còn có khiển trách, thật giống như Vân Thiên Vũ là một người thay lòng đổi dạ.

Vân Thiên Vũ vẻ mặt khó hiểu, có bệnh a.

"Tuyên vương điện hạ, xin hỏi người bày vẻ mặt thương tâm như vậy là muốn cho ai nhìn đây, người nào chọc giận người."

Tiêu Thiên Dịch bình tĩnh nhìn Vân Thiên Vũ, trong ánh mắt đau đớn, giọng nói luôn luôn dịu dàng cao quý, cũng lộ ra thất ý.

"Vân Thiên Vũ, người có phải thích cửu hoàng thúc hay không, cho nên nhiều năm như vậy, người mới cố ý ẩn giấu bản thân như vậy, để cho ta đối với sinh ra thất vọng, buông tha cho người, sau đó người có thể thuận lợi gả cho ta cửu hoàng thúc."

Tiêu Thiên Dịch nói xong, khiến cho Vân Thiên Vũ đổ đầy mồ hôi, đầu óc của hắn ta có vấn đề gì vậy, chuyện như vậy mà hắn ta cũng nghĩ ra được.

"Tiêu Thiên Dịch đầu óc người có phải có vấn đề không, tự nhiên chạy lại nói với ta chuyện này làm gì, cái gì cùng cái gì a."

Vân Thiên Vũ không muốn để ý tới Tiêu Thiên Dịch nữa, xoay người liền đi, ai biết Tiêu Thiên Dịch nhìn nàng vừa đi, gấp gáp, đưa tay nắm lấy tay của nàng.

Vân Thiên Vũ còn chưa mở miệng nói chuyện, sau lưng đồng thời vang lên mấy đạo thanh âm.

"Buông tiểu thư nhà ta ra."

"Buông Vân tỷ tỷ ra."

"Buông chủ tử của gia ra."

Tiểu Linh Đang và Họa Mi còn có Điều Gia và Tiểu Anh tất cả đều kêu lên, sau đó nhanh chóng đi tới bên cạnh Vân Thiên Vũ, tức giận nhìn chằm chằm Tiêu Thiên Dịch.

Có điều Tiêu Thiên Dịch cũng không để ý tới người khác, mà nắm chặt tay Vân Thiên Vũ, thâm trầm mà đau lòng nhìn nàng, cổ họng của hắn cũng hơi khàn.

"Vân Thiên Vũ, người và ta nói, người không phải cố ý, không phải cố ý ngụy trang, để có thể giả cho cửu hoàng thúc."

Bằng không tại sao nhiều năm như vậy, nàng đều hèn yếu vô năng, cũng ngay ngày đại hôn đột nhiên phản kháng, càng về sau không hề giống nàng của lúc trước.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ đặc biệt khó coi, giãy giụa muốn tránh ra thoát tay của Tiêu Thiên Dịch, đáng tiếc Tiêu Thiên Dịch nắm rất chắc, chắc đến không muốn buông ra.

Vân Thiên Vũ lạnh lùng nhìn chăm chăm Tiêu Thiên Dịch, trầm giọng mở miệng: "Tiêu Thiên Dịch, đầu óc người có phải bị bệnh hay không a? Có bệnh nên đi tìm đại phu, mà không phải chạy tới nơi này loạn thất bát tao, còn có, lập tức buông tay của ta ra, nếu không đừng trách ta hạ độc người."

Nếu không phải nơi này là Vĩnh Ninh Hậu phủ, vừa ban ngày ban mặt, nàng đã sớm hạ độc hắn ta rồi, chứ đừng nói chi để cho hắn ta nắm tay nàng.

Tiêu Thiên Dịch ngấn ra tay theo bản năng buông lỏng ra một chút, Vân Thiên Vũ lập tức rút tay trở về, sau đó lạnh lùng trợn mắt nhìn Tiêu Thiên Dịch một cái, nữa không muốn nói chuyện với hắn, xoay người đi về cửa của Vĩnh Ninh Hậu phủ.

Sau lưng Tiêu Thiên Dịch không nhìn được đuổi theo mấy bước, đuổi theo Vân Thiên Vũ, vừa đi vừa hỏi.

"Vân Thiên Vũ, bốn vương hỏi người, người không phải cố tình ẩn giấu đúng không, vì để cho bốn vương ghét bỏ người, từ đó từ hôn, người nói rõ ràng cho bốn vương, bốn vương coi như bị đánh chết cũng phải hiểu cho rõ."

Vân Thiên Vũ nghe được chán ghét không ngừng, người đàn ông này xong chưa a, ban đầu hắn ta mọi cách ghét bỏ đời trước, hơn nữa ở ngày đại hôn dùng đời trước đi đổi Vân Thiên Tuyết, hiện tại Vân Thiên Tuyết là một nữ nhân như vậy, hắn ta không đi quan tâm nữ nhân của mình đi, ở chỗ này lôi kéo nàng dây dưa vấn đề như vậy, có ý gì sao?

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 270: Mua Thuốc Chế Độc

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn về Tiêu Thiên Dịch, lạnh giọng mở miệng cười.

"Tuyên vương muốn gì, nhất định muốn ta nói rõ người mới cam tâm sao? Không sai, ta chọn trúng Ly thân vương gia nên cố ý ẩn giấu tài năng, người xem a, Ly thân vương gia so với người anh tuấn hơn, năng lực mạnh hơn người, tiền tài so người nhiều hơn, coi như là kẻ ngu cũng biết chọn người nào. Quan trọng là hẳn khắp nơi che chở ta, mà còn người, căn bản là một nam nhân cận bã."

Đầu tiên là cha đời trước, hiện tại lại tính toán cha Vân Thiên Tuyết, một nam nhân cận bã thì có là cái gì.

Tiêu Thiên Dịch bởi vì lời nói của Vân Thiên Vũ, sắc mặt không nói ra được trắng bệch, thân thể từng bước từng bước lùi về phía sau, trước mặt Vân Thiên Vũ giống như không có nửa điểm đồng tình, chính hắn chạy đến tìm chết, mắc mớ gì đến nàng a, còn hỏi nàng có phải hay không nhìn trúng Tiêu Cửu Uyên mới cố ý ẩn núp năng lực của mình, có bệnh a.

Vân Thiên Vũ nói xong xoay người rời đi, không muốn nữa để ý tới người đàn ông này.

Sau lưng Tiêu Thiên Dịch nhìn bóng dáng Vân Thiên Vũ ưu nhã rời đi, không nhịn được kêu to lên: "Vân Thiên Vũ, người sẽ hối hận, cửu

hoàng thúc cũng không phải người có tình, người thích hăn, sớm muộn sẽ hối hận."

Vân Thiên Vũ trực tiếp giơ tay lên xoa tay, không để ý đến Tiêu Thiên Dịch sau lưng nữa.

Tiêu Thiên Dịch nghĩ đến Vân Thiên Vũ nói, cảm thấy trong lòng đặc biệt khó chịu.

Người khác không tuấn mỹ bằng Tiêu Cửu Uyên, năng lực không mạnh như Tiêu Cửu Uyên, tài lực không có nhiều như Tiêu Cửu Uyên.

Ha ha, không nghĩ tới Tiêu Thiên Dịch hăn thế nhưng không chịu được như thế.

Tiêu Thiên Dịch ngửa đầu cười to, nụ cười kia không nói ra được lạnh lẽo, nhưng chỉ cười một lát, hăn liền không cười, xoay mình thu liễm vẻ mặt, cả người không nói ra được âm trầm, con người càng hiện đầy lo lắng.

Vân Thiên Vũ, mặc dù Tiêu Cửu Uyên có năng lực thì thế nào, người cũng quên một chuyện, hăn không phải là nhi tử của hoàng đế, ngay cả tư cách đi lên để vị cũng không có, mà ta là hoàng tử, có lẽ một ngày ta sẽ kế đế vị, trở thành hoàng đế Đông Ly quốc, khi đó ta còn kém Tiêu Cửu Uyên sao?

Ánh mắt Tiêu Thiên Dịch âm trầm, hết sức kinh người, thuộc hạ bên cạnh hăn ta cẩn thận nhìn hăn ta, mở miệng nói: "Vương gia, chúng ta bây giờ phải đi về sao?"

"Trở về Vương Phủ."

Hăn nhất định phải lấy được ngôi vị hoàng đế, đến lúc đó, hăn ta sẽ hỏi Vân Thiên Vũ, hăn ta còn kém hơn Tiêu Cửu Uyên không, hăn cũng muốn nhìn nàng về sau phải hối hận.

Tiêu Thiên Dịch xoay người liền đi, thủ hạ sau lưng vội vàng đuổi theo.

Vân Thiên Vũ vừa về tới Tử Trúc Hiên liền để cho Họa Mi an bài chỗ ở cho Diệp gia, còn nàng vào phòng nghỉ ngơi một chút.

Sau khi tỉnh lại, đã xế chiều, Vân Thiên Vũ ăn chút, tính toán mang theo biểu tỳ Diệp gia đi mua chút dược liệu trở lại, theo phương pháp trong Vạn Độc Cổ Phương, điều chế chút độc dược ra ngoài phòng thân.

Mặc dù trong Phượng Linh Giới có không ít đan dược, nhưng đan dược quá trân quý, có thể tiết kiệm liền tiết kiệm.

Nếu như ngày nào đó nàng có thể trở thành luyện đan sư, đan dược mới có thể tùy tâm sở dục dùng.

Bởi vì Họa Mi ở Tương quốc công phủ bị kinh sợ, Vân Thiên Vũ tính toán để nàng ở lại Tử Trúc Hiên nghỉ ngơi, nhưng lại không yên lòng để nàng một người ở lại Tử Trúc Hiên, cho nên Vân Thiên Vũ để Tiểu Linh Đang lưu lại chiếu cố Họa Mi, như thế nàng mới yên tâm, mang theo biểu tỳ Diệp gia ra khỏi Vĩnh Ninh Hậu phủ, đi dược phòng mua dược liệu.

Dược phòng lớn nhất ở Đông Ly quốc chính là Bách Dược Đường.

Trong Bách Dược Đường mặc dù có rất ít dược liệu trân quý cho luyện đan sư sử dụng, nhưng dược liệu bình thường đại phu dùng đều có.

Cho nên Vân Thiên Vũ ra lệnh phu xe ngựa một đường đi tới Bách Dược Đường.

Trong xe ngựa, Vân Thiên Vũ đang cùng Diệp gia nói chuyện, để cho nàng sau này an tâm ở lại Vĩnh Ninh Hậu phủ, về phần thù của Lục gia, các nàng sẽ có cơ hội báo, nhưng bây giờ thời cơ chưa tới, đến thời cơ thích hợp, các nàng sẽ tận dụng cơ hội, chắc chắn thay Lục gia báo thù.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 271: Đệ Nhất Tài Nữ

Diệp gia nghe Vân Thiên Vũ lạnh nhạt nói, trong lòng bình tĩnh hơn rất nhiều, mặc dù nàng lớn so với Vũ Mao, nhưng tại sao Vũ Mao lại giống biểu tỷ hơn so với nàng, Diệp gia không nhận được cảm khái.

"Vũ Mao, người thật sự rất khác so trước kia, người trưởng thành, lại thông minh, biểu tỷ mặc cảm a."

Vân Thiên Vũ hơi nhú mày, cũng không nói lời nào, dĩ nhiên không thể nào nói cho Diệp gia biết, Vũ Mao chân chính đã bị người khác hại chết, nàng chẳng qua là thể thân nàng ấy tiếp tục sống sót.

Nhưng thù của nàng ấy nàng sẽ báo.

Hôm nay nàng tính toán Vân Thiên Tuyết, phía sau Liễu thị nhất định sẽ động thủ, hai mẹ con Liễu thị này một người nàng cũng sẽ không bỏ qua, thậm chí Vĩnh Ninh hậu Vân Lôi, nàng cũng sẽ không để cho lão ta tốt hơn.

Trong mắt Vân Thiên Vũ lóe lên ánh sáng lạnh, nhưng lời nói ra khỏi miệng lại tương đối ôn hòa.

"Biểu tỷ, người luôn sẽ lớn lên, nhất là hài tử không có mẹ."

Một câu hài tử không có mẹ, làm cho Diệp Gia đồng tình, nàng ta hiểu rất rõ cảm giác đó, Diệp gia đưa tay lôi kéo Vân Thiên Vũ tay nói: "Sau này biểu tỷ muội chúng ta hảo hảo chung sống, chiếu cố lẫn nhau."

"Được."

Vân Thiên Vũ gật đầu, hai người đang nói chuyện, bên ngoài xe ngựa đột nhiên truyền tới tiếng nghị luận đầy náo nhiệt, càng ngày càng lớn.

"Các người biết không? Thì ra là đại tiểu thư Vĩnh Ninh Hậu phủ căn bản không phải là phế vật như người ta đồn thổi, ngược lại nàng ấy rất có tài năng."

"Thiệt hay giả."

"Thế nào giả được a, nghe nói Vân tiểu thư chỉ thuận tay bày trí một ván cờ, liền bày ra một Cửu Kiếp Linh Lung trận, đến bây giờ ván cờ kia vẫn chưa có người phá được, lúc đó có không ít người a, thái tử, Ly thân vương gia, Hoài vương, Tuyên vương đều ở đó, nhưng không có một người phá được đó."

"Đúng rồi, nghe nói các đại tửu lâu cũng đưa ra ván cờ này, tiến hành phá giải, ai nếu có thể phá vỡ thế cờ đó, tửu lâu sẽ thưởng hai ngàn lượng bạc trắng, nếu như không có ai phá giải được ván cờ, phải nộp lên một trăm lượng bạc."

Người nói chuyện hưng phấn nói xong tin đồn.

Người nghe lập tức nóng lòng hỏi: "Đến bây giờ vẫn chưa có người nào phá giải được hay sao?"

"Không có, không có một ai."

"Vân đại tiểu thư thật là thâm tàng bất lộ a, như thế xem ra, nàng mới là đệ nhất tài nữ Đông Ly quốc."

"Đúng vậy, kỳ nghệ cao sâu như vậy, người bình thường so được sao, ta hoài nghi Vân đại tiểu thư này, cầm họa những khác cũng hết sức tinh

thông."

"Tại sao trước kia nàng không thi triển ra, nếu như nàng thi triển tài hoa như vậy, nói không chừng Tuyên vương điện hạ liền sẽ không thích nhị tiểu thư Vân Thiên Tuyết của Vĩnh Ninh Hầu phủ."

"Người là không hiểu đi? Người quên phu nhân Vĩnh Ninh Hầu là ai chẳng?"

Người này vừa nói, nghe người lập tức có chút hiểu, liên tiếp gật đầu.

"Như thế xem ra, Vân gia đại tiểu thư này quả thật khôn khéo, cho nên hiểu được phải ẩn giấu tài năng, nếu không phải nàng ẩn sâu, thế nào trốn được tay chân của phu nhân Vĩnh Ninh Hầu, hơn nữa từ trước ở Lục gia, vẫn đối với nàng rất tốt, nói không chừng chính Lục gia lặng lẽ an bài người chỉ nàng những thứ này."

"Tiểu nữ tử này lợi hại."

Bên ngoài cái gì cũng nói, trong xe ngựa Vân Thiên Vũ nghe được im lặng, thật là, tại sao có thể từ một chuyện mà suy ra được nhiều chuyện như vậy, lúc ấy nàng bày một ván cờ dang dở, chẳng qua là không muốn mất thể diện thôi, ai biết chỉ như vậy mà những người này lại suy ra nhiều chuyện, thế nên xưa nay tin đồn không thể nghe được.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ thúc giục phu xe ngựa: "Đi Bách Dược Đường."

Lười phải nghe những chuyện này.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 272: Tâm Sự Của Tiêu Dạ Thần

Phu xe ngựa nhanh chóng đánh mã rời đi, bọn họ vừa đi, trên đường phố không ít người phát hiện, có người kêu lên: "Đó không phải là xe ngựa của Vĩnh Ninh Hạo phủ sao? Các người nói trong xe ngựa ngồi có phải hay không là đại tiểu thư a."

Một người vừa nhắc tới, rất nhiều người nhanh chóng nhìn xung quanh nghênh đón, ngược lại giống như Vân Thiên Vũ là đại nhân vật nào đó.

Trong xe ngựa Vĩnh Ninh Hạo phủ, Diệp Gia nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Vũ Mao, những năm này người cực khổ."

Thật ra thì Lục gia cũng không có an bài bất luận người nào tới dạy Vũ Mao, tất cả đều do nàng tự có phúc.

Diệp Gia nghe được mọi chuyện từ những lời bên ngoài biết được những năm qua Vân Thiên Vũ sống không được tốt, trong lòng hết sức thương tâm.

Vân Thiên Vũ tự nhiên cũng cảm nhận được, đưa tay nắm lấy tay của Diệp Gia nói: "Biểu tỷ, cũng đã qua, sau này chúng ta sống tốt hơn."

"Được."

Vân Thiên Vũ gật đầu, hai người nhìn nhau nở nụ cười.

Xe ngựa rất nhanh đến trước cửa Bách Dược Đường, vốn dĩ Vân Thiên Vũ còn lo lắng có người thấy nàng, ngạc nhiên, thật may là trước cửa Bách Dược Đường không nhiều người lắm, điều này làm cho nàng thở phào nhẹ nhõm, cùng Diệp Gia xuống xe ngựa.

Hai người mới vừa xuống xe ngựa đi vài bước, liền nghe được sau lưng vang lên tiếng vó ngựa, hai ba con tuấn mã nháy mắt phi tới đây, người dẫn đầu nhanh chóng lật người xuống ngựa, chạy thẳng tới bên cạnh Vân Thiên Vũ, vừa nhìn thấy Vân Thiên Vũ liền nâng lên khuôn mặt tươi cười chào hỏi.

"Vũ Mao."

Người đến là An quốc Hậu phủ Tiêu Dạ Thần, Tiêu Dạ Thần vốn tính toán trở về Tây Sơn đại doanh, nhưng nghĩ đến lời Tiêu Cửu Uyên cảnh cáo hăn lúc trước, không muốn hăn và Vũ Mao gần nhau quá, trong lòng Tiêu Dạ Thần đặc biệt khó chịu, khẩn cấp muốn gặp Vân Thiên Vũ.

Hăn muốn biết Vũ Mao đối với hăn có một chút cảm giác nào không, có ý muốn gả cho hăn hay không, nếu như Vũ Mao có suy nghĩ như vậy, coi như hăn phải liều mạng cũng phải cùng Cửu hoàng thúc tranh một lần, không thể bởi vì hoàng thúc quyền cao chức trọng, liền lấy quyền áp người, chuyện như vậy phải là chuyện người tình ta nguyện.

Nhưng nếu như Vũ Mao không muốn? Chỉ là nghĩ đến khả năng này, trong lòng Tiêu Dạ Thần liền phá lệ khó chịu, đặc biệt đau.

Mặc dù trên mặt Tiêu Dạ Thần tươi cười, nhưng bởi vì trong lòng khó chịu, nụ cười trên mặt liền có chút miễn cưỡng, điều này làm cho Vân Thiên Vũ lo lắng, cho rằng hăn ngã bệnh.

"Tiêu Dạ Thần, người làm sao vậy? Sắc mặt rất khó coi, ngã bệnh sao?"

Nghe Vân Thiên Vũ đối với hắc quan tâm, Tiêu Dạ Thần bỗng nhiên dâng lên hi vọng, cảm giác ngọt ngào tràn đầy trong lòng, khiến nụ cười trên mặt hắc hiện đầy vẻ dịu dàng.

Hắc như vậy, Vân Thiên Vũ không có cảm giác gì, nhưng một bên Diệp Gia lại phát hiện, không nhìn được hơi cau mày, An Thân Vương thể tử vui mừng vì biểu muội sao, điều này sao được, biểu muội nhưng Ly thân vương phi tương lai, bất kể tương lai nàng có lấy Tiêu Cửu Uyên hay không, nhưng trước mắt nàng vẫn mang danh phận Ly thân vương phi, Tiêu Dạ Thần muốn tới đào góc tường sao?

Diệp Gia đang suy nghĩ, Tiêu Dạ Thần đã đi tới bên cạnh Vân Thiên Vũ, ôn thanh nói: "Ta không sao, chính là muốn trở về Tây Sơn đại doanh, cho nên ghé thăm người một chút, trước đi Vĩnh Ninh Hậu phủ, biết người đi đến nơi này, ta liền tới tìm người."

Hắc lén vào Vĩnh Ninh Hậu phủ, Họa Mi vừa nhìn thấy hắc, liền nói cho hắc biết chủ tử đi mua dược liệu, hắc liền đoán nàng tới Bách Dược Đường.

Tóm lại Họa Mi hết sức coi trọng Tiêu Dạ Thần, ước gì tiểu thư gả cho Tiêu Dạ Thần.

Vân Thiên Vũ nghe Tiêu Dạ Thần nói, gật đầu một cái: "Ừ, ta là tới mua thuốc, không nghĩ tới cùng người bỏ lỡ."

Vân Thiên Vũ ngừng một chút, ngược mắt nói với Tiêu Dạ Thần: "Người đi Tây Sơn đại doanh cố gắng rèn luyện, sau này An Thân Vương phủ chỉ dựa vào người chống đỡ đây, ta rất coi trọng người."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 273: Ánh Mặt Trời Rực Rỡ

Editor: LaOngDao142

Vân Thiên Vũ vừa nói, tâm tình Tiêu Dạ Thần giống như sống lại, hai mắt phát sáng, hăn mở miệng liền muốn hỏi Vân Thiên Vũ: "Vậy nếu như ta cưới người, người nguyện ý gả cho ta không, Vũ Mao, ta chắc chắn bảo vệ người cả đời."

Đáng tiếc Tiêu Dạ Thần không hỏi ra miệng, một bên Diệp Gia thật nhanh tiến lên từng bước lôi kéo Vân Thiên Vũ nói: "Vũ Mao, đi vào nhanh một chút đi, đừng kéo dài nữa, trời tối rồi."

Vân Thiên Vũ lập tức đồng ý: "Ừ."

Nàng nói với Tiêu Dạ Thần: "Vậy người đi Tây Sơn đại doanh đi, ta đi vào mua dược liệu."

Nàng nói xong liền muốn đi, Tiêu Dạ Thần không có được đáp án hăn muốn, như thế nào sẽ đi, hăn dụ dằng nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Vũ Mao, ta có việc tìm người, người đi vào mua dược liệu trước, ta ở chỗ này chờ người, sau đó mời người đi trà lâu uống trà."

Vân Thiên Vũ kinh ngạc nhìn Tiêu Dạ Thần một cái, hăn hôm nay bị làm sao vậy, mắc cỡ ngại ngùng, có chuyện gì không nói được sao?

Bất quá nàng cũng không nói thêm gì, gật đầu một cái nói: "Được, người chờ ta một lát đi."

Người bên trong Bách Dược Đường không nhiều lắm, Vân Thiên Vũ muốn nhanh chóng mua được liệu.

Trưởng quỹ bên trong dược đường và tiểu nhị mặc dù không biết Vân Thiên Vũ, nhưng nhìn qua ngoại hình Vân Thiên Vũ, một thân trong treo lạnh lùng cao quý, trên mặt mang theo khăn lụa màu trắng.

Không phải là đại tiểu thư Vĩnh Ninh Hạo phủ sao? Nghe nói nàng rất lợi hại, thuận tay bày trí một ván cờ, khiến cho cao thủ kỳ nghệ khắp kinh thành cùng nhau phá giải.

Chưởng quỹ và tiểu nhị Bách Dược Đường dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn Vân Thiên Vũ, ánh mắt kia không nói ra được sùng bái.

Ánh mắt như thế làm cho Vân Thiên Vũ không chịu nổi, vội vàng lấy thuốc đi ra Bách Dược Đường.

"Những người này tại sao đều giống như bị điên vậy."

Ra khỏi Bách Dược Đường, Vân Thiên Vũ không nhịn được nhẹ giọng nói thầm, Diệp Gia đi bên cạnh nàng mở miệng, muốn nói lại không biết có nên hay không nói.

Bất quá bộ dáng của nàng, Vân Thiên Vũ đã thấy được, không nhịn được quay đầu nhìn về Diệp Gia: "Biểu tỷ, thế nào?"

Diệp Gia nghiêm túc nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Vũ Mao, người thích An Thân Vương phủ thế tử sao?"

"Người nói Tiêu Dạ Thần, thích a, hẳn rất tốt, thật lòng đối xử với ta, ngày sau nếu như hắn có chuyện cần ta giúp đỡ, ta nhất định hoàn toàn trợ"

giúp hần."

Nói đến Tiêu Dạ Thần, Vân Thiên Vũ tâm tình không tệ.

Diệp Gia nhìn kỹ vẻ mặt của nàng, cũng là ánh mắt trong trẻo, không có nửa điểm tình ý nam nữ, cho nên có thể nói biểu muội đối với Tiêu Dạ Thần không có tình yêu nam nữ, chỉ là tình bằng hữu mà thôi, nhưng Tiêu Dạ Thần hần lại...

Vân Thiên Vũ nhìn sắc mặt Diệp Gia hay thay đổi, không nhịn được kỳ quái hỏi: "Thế nào?"

"Tiêu thế tử hần thích người, nói không chừng còn muốn cưới người làm vợ."

Diệp Gia gợn gàng dứt khoát nói ra.

Vân Thiên Vũ kinh ngạc, sau đó rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, lắc đầu phủ nhận.

"Biểu tỷ, người có phải nhìn nhầm hay không, Tiêu Dạ Thần hần giúp ta, chỉ vì nhìn thấy hoàn cảnh của ta khó khăn, cho nên mới phải giúp, những lời này ngay từ đầu hần cũng đã nói, hơn nữa ta biết hần thích mỹ nữ, người xem trên mặt ta có bao nhiêu vết sẹo, hần như thế nào sẽ thích ta, về phần lấy ta làm vợ, càng không thể."

Vân Thiên Vũ sau khi nói xong khẽ cười lắc đầu đi về phía trước, cũng không có để ý tới chuyện Diệp Gia nói, nàng một đường đi tới xe ngựa trước Bách Dược Đường.

Bên cạnh xe ngựa, một thân tuấn lãng, nam tử như ánh mặt trời rực rỡ, mâu quang dịu dàng nhìn nàng, ánh mắt khác với vẻ ôn hòa ngày thường, cũng mang thần sắc như vậy nhưng không giống nhau

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 274: Ván Cờ Nổi Tiếng

Vân Thiên Vũ không khỏi có chút ngây ngẫn cả người, Tiêu Dạ Thần sẽ không thật thích nàng đi.

Không, không, nhất định là biểu tỷ lầm, nàng không thể suy nghĩ nhiều, càng không thể hỏi Tiêu Dạ Thần, nếu như mình hỏi người ta, người ta căn bản không có thích nàng, như vậy rất xấu hổ a.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ cùng Tiêu Dạ Thần chào hỏi.

"Tiêu Dạ Thần, người nói có chuyện tìm ta, không thể nói bây giờ sao? Người xem sắc trời đã tối, ta còn phải trở về đây."

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn một chút, trời đã bắt đầu tối, nhà cửa hai bên đường đã nổi lên đèn lồng, hoàng hôn ánh đèn bao phủ cả kinh thành, sương mù lại hư ảo, trong lòng giống như dễ chịu hơn rất nhiều.

Nhưng bởi vì lời của Diệp Gia nói, Vân Thiên Vũ đột nhiên có chút không biết đối mặt với Tiêu Dạ Thần như thế nào, cho nên muốn hẳn có gì thì nói luôn.

Nhưng Tiêu Dạ Thần lại nở nụ cười mở miệng nói: "Trời chiều rồi thì thế nào, người của Vĩnh Ninh chẳng lẽ còn dám không cho người vào cửa, đi thôi, ta mời người đi đến một trà lâu nổi tiếng ăn điểm tâm, bảo đảm để cho khẩu vị của người được mở mang."

Tiêu Dạ Thần nói xong đã đi về phía trước đi, gọn gàng phi thân lên ngựa.

Dáng người tuấn lãng, khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời, cùng với hắc thân phận thể tử An Thân Vương phủ.

Vân Thiên Vũ có thể khẳng định, nam tử như Tiêu Dạ Thần là ý trung nhân của rất nhiều nữ tử, hắc người như vậy, không thiếu nữ nhân.

Như vậy hắc cần thích nàng sao? Coi như nhất thời có chút thích, về sau có lẽ rất nhanh liền thay đổi tâm ý.

Vân Thiên Vũ nghĩ như thế, tâm tình nhẹ nhàng khoan khoái rất nhiều, dẫn Diệp Gia lên xe ngựa, đi theo Tiêu Dạ Thần một đường đi tới trà lâu tương đối nổi tiếng ở kinh thành.

Không nghĩ tới trong trà lâu Phương Hương Trai, cũng bày ra ván cờ Cửu Kiếp Linh Lung trận, lúc này không ít người vây trước ván cờ tìm cách phá giải.

Trừ đánh cờ người, những người khác vây xem náo nhiệt, cả trà lâu bởi vì ván cờ này mà có vẻ hết sức náo nhiệt, buôn bán cũng vô cùng tốt.

Vân Thiên Vũ không thể không nói lão bản cũng rất biết suy nghĩ.

Nàng có phải hay không nên hỏi lão bản trà lâu phí tuyên truyền.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ cùng Tiêu Dạ Thần đi dọc theo đường lên lầu hai trà lâu.

Vốn dĩ nàng cho rằng nhiều người như vậy sẽ không có người chú ý tới các nàng, ai biết nàng cùng Tiêu Dạ Thần mới vừa lên lầu, liền có người phát hiện nàng.

"Đó không phải là đại tiểu thư Vĩnh Ninh Hạo phủ sao?"

"Đúng vậy, thật sự là nàng."

"Không nghĩ tới có thể thấy nàng, vừa đúng lúc nàng ở đây, chúng ta hỏi một chút nàng, thế cờ này rốt cuộc có cách phá giải hay không."

Trong quán trà mọi người ồn ào náo nhiệt nói, sau đó có một thư sinh gầy kích động xông qua.

Bất quá Tiêu Dạ Thần giành trước một bước ngăn cản người này, hung thần ác sát nhìn chăm chăm hắn: "Làm gì."

Thư sinh gầy sợ hết hồn, cẩn thận nói: "Ta không có ác ý, chính là muốn hỏi Vân tiểu thư một chút, cờ này có cách giải không? Một nước cờ rất khó phá."

Tiêu Dạ Thần còn muốn nói điều gì, sau lưng Vân Thiên Vũ đã đưa tay kéo Tiêu Dạ Thần, nhìn thư sinh gầy nói: "Có cách giải."

Nàng ném xuống hai chữ sau đó xoay người đi lên lầu.

Người bên dưới lại kích động nghị luận.

"Vân tiểu thư nói có cách, như vậy nhất định là có cách, tiếp tục tiếp tục, cũng không tin không phá giải được."

"Đúng vậy, tiếp tục, ta cũng không tin không phá giải được ván cờ này."

Vân Thiên Vũ mặc kệ những người này, cùng Tiêu Dạ Thần đi tới nhàn gian lầu hai, trên đường Tiêu Dạ Thần không nhịn được hỏi Vân Thiên Vũ: "Vũ Mao, người nói có cách, cách giải như thế nào."

Tiêu Dạ Thần mặc dù không bằng yêu tích cờ biến thái như Tiêu Thiên Dịch, nhưng nam tử phần nhiều đều thích đánh cờ, đối với phương pháp giải Cửu Kiếp Linh Lung trận, hắn tự nhiên cũng tò mò muốn biết.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 275: Tiêu Dạ Thần Thổ Lộ

Vân Thiên Vũ ngược mắt nhìn hắn nói: "Vào chỗ chết sau đó sẽ có đường sống."

Rất nhiều người giải cờ, sợ mình sau một khắc liền bị thua, cho nên không dám mạo hiểm đi cờ, nhưng không biết được binh bất yếm trá nguy hiểm khó lường, trái lại có một đường sống trong chỗ chết.

Tiêu Dạ Thần thật nhanh mở miệng nói: "Chỉ đơn giản như vậy? Người đánh cờ người chỉ cần hiểu vào chỗ chết kiếm đường sinh là được."

Vân Thiên Vũ ha ha cười lên: "Suy nghĩ một chút đến tên của nước cờ, Cửu Kiếp Linh Lung trận, chính là có chín kiếp, đây là trận bày trận trong ván cờ."

Tiêu Dạ Thần mở to mắt kinh ngạc vô cùng mở miệng: "Không phải nhất định cửa cửu tử nhất sinh liên tiếp. Phương pháp phá phải đoạt được sinh cơ đi, bằng không vẫn vậy bị vây ở trong trận."

"Thông minh."

Vân Thiên Vũ gật đầu, một bên Tiêu Dạ Thần không nhịn được nghiêng đầu nhìn đầu của nàng, trong mắt tràn đầy hiếu kỳ: "Vũ Mao, đầu của người sinh ra như thế nào, tại sao có thể suy nghĩ ra ván cờ cổ quái như vậy."

Vân Thiên Vũ lườm hắt một cái, giờ khắc này không khí giữa hai người không nói ra được vui vẻ.

Một đường lên lầu hai vào một nhã gian, Diệp Gia cũng không có đi vào, nàng ta nhìn ra Tiêu Dạ Thần rõ ràng là có nói muốn nói với Vũ Mao, như vậy cũng tốt, sớm một chút nói rõ, tránh về sau vì yêu sinh hận.

Nàng ta nhìn thấy được xem ra Tiêu Dạ Thần đối với Vũ Mao rất tốt, tự nhiên không muốn Vũ Mao mất đi bằng hữu như thế.

Trong nhã gian trong, Vân Thiên Vũ cùng Tiêu Dạ Thần mới vừa ngồi xuống, ngoài cửa trà lâu Phương Hương Trai tiểu nhị liền dẫn theo hai người, bưng lên không ít điểm tâm và nước trà chiêu bài để xuống, tiểu nhị dẫn đầu vừa đặt đĩa xuống, vừa cùng Vân Thiên Vũ nói.

"Chưởng quỹ nói, cảm tạ Vân tiểu thư quang lâm, điểm tâm này là chưởng quỹ mời Vân tiểu thư thưởng thức."

Vân Thiên Vũ nhàn nhạt mở miệng nói: "Thay ta nói với chưởng quỹ lời cảm ơn."

Tiêu Dạ Thần tiếp lời: "Coi như ông chủ của các người hiếu chuyện, đi ra ngoài lãnh thưởng đi."

"Tạ ơn Tiêu thế tử, tạ ơn Tiêu thế tử."

Tiểu nhị không nói ra được cao hứng, phải biết những công tử thế gia, hoặc là không ra tay, còn nếu thật ra tay khen thưởng cũng sẽ không ít.

Quả nhiên tiểu nhị sau khi rời khỏi đây, thủ hạ của Tiêu Dạ Thần liền thưởng hắt năm mươi lượng bạc, tiểu nhị cao hứng vô cùng, một đường cười híp mắt xuống lầu.

Trong nhả gian, Vân Thiên Vũ không kịp để ý tới Tiêu Dạ Thần, lập tức động thủ cầm đĩa lên ăn , nhưng bởi vì trên mặt mang khăn che, cho nên động tác có chút không thuận tiện.

Tiêu Dạ Thần không nhịn được mở miệng nói: "Người lấy khăn xuống rồi ăn, để như vậy bất tiện quá."

Vân Thiên Vũ ngẩn ra, cũng không có lấy khăn xuống, mặc dù trên mặt nàng có vết sẹo, nhưng ngời mắt đối mặt như vậy, không đảm bảo được Tiêu Dạ Thần có phát hiện được gì hay không, vốn dĩ Vân Thiên Vũ không ngại để Tiêu Dạ Thần phát hiện chuyện mặt của nàng đã được điều trị, nhưng bây giờ bởi vì lời của Diệp Gia nói, nàng liền thay đổi ý định.

Bởi vì nàng đối với Tiêu Dạ Thần không có tình yêu nam nữ, nếu có cũng chỉ xem hắn là bằng hữu, bạn tốt, nàng không muốn mất đi một bằng hữu như Tiêu Dạ Thần.

"Ta sợ hù dọa người."

Vân Thiên Vũ vừa nói vừa ưu nhã ăn điểm tâm, một chút cũng không vì sự bất tiện này mà ảnh hưởng đến sự ưu nhã của nàng.

Tiêu Dạ Thần nghe, hai mắt tối lại, chậm rãi mở miệng nói: "Vũ Mao, ta sẽ không chê người, vĩnh viễn sẽ không."

Giọng của hắn có một loại cảm xúc đặc biệt, giọng trầm khàn, còn có hơi thở mập mờ.

Vân Thiên Vũ ngây ngẩn cả người, một miếng điểm tâm liền nấc nghẹn ở cổ họng, mà Tiêu Dạ Thần vươn tay nắm lấy tay Vân Thiên Vũ chân thành tha thiết nói.

"Vũ Mao, ta thích người, còn người, đối với ta có chút cảm giác nào hay không."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 276: Quả Quyết Cự Tuyệt

Vân Thiên Vũ hoàn toàn hóa đá, điểm tâm ăn vẫn còn ở trong miệng, đợi đến phản ứng kịp, gương mặt cũng chuyển đỏ, vội vàng nuốt xuống.

Đối diện Tiêu Dạ Thần lập tức lo lắng, vừa đưa nước cho nàng, vừa khăn cho nàng.

Vốn không khí rất nghiêm túc, bị Vân Thiên Vũ phá hư hết.

Đợi đến nàng thuận lợi thở được, nàng ngẩng đầu nhìn Tiêu Dạ Thần, nghiêm túc nói: "Tiêu Dạ Thần, người quên lúc trước đã nói gì sao? Chúng ta là bằng hữu, vĩnh viễn là bằng hữu, cả đời như vậy không phải rất tốt sao? Tại sao phải khiến cả hai rơi vào khó xử như vậy, sau này còn có thể làm bằng hữu sao?"

Lời của Vân Thiên Vũ, khiến cho Tiêu Dạ Thần muốn cắn đầu lưỡi, hắn bây giờ đặc biệt đặc biệt hối hận, tại sao lúc đầu nói muốn làm bằng hữu đây.

"Vũ Mao, khi tiếp xúc với người ta bị người hấp dẫn, cho nên ta muốn..."

Tiêu Dạ Thần lời còn chưa dứt, lại bị Vân Thiên Vũ cắt đứt.

"Tiêu Dạ Thần, ta đối với người không có tình yêu nam nữ. Ta và người chỉ là bằng hữu, nếu như người có thể tiếp tục coi ta là bằng hữu, chúng ta sẽ vĩnh viễn là bằng hữu, nếu như người không thể coi ta là bằng hữu, như vậy sau này chúng ta ngay cả bằng hữu cũng không có cách nào làm tiếp, về phần lúc trước người giúp đỡ ta, coi như ta thiếu người, ngày sau có cơ hội, ta nhất định trả lại người ân tình này."

Trong nhĩ gian, lời Vân Thiên Vũ nói ra, lạnh như băng lại vô tình. Nhưng nàng chỉ muốn một dao giải quyết dứt khoát, nếu không thích hắn, cũng không nên để cho trong lòng hắn có một chút hi vọng, sợ một chút cũng không được.

Nếu như vậy cũng chỉ hại hắn mà thôi.

Tiêu Dạ Thần nghe Vân Thiên Vũ nói, chỉ cảm thấy tim rất đau, giống như có dao cắt tim của hắn, từng đao từng đao, miệng đao sắc bén.

Trên mặt của hắn trắng bệch, đồng mâu hiện đầy đau đớn, ngẩng đầu lên bình tĩnh nhìn Vân Thiên Vũ.

Mặc dù nàng tàn nhẫn như thế, nhưng hắn biết, nàng muốn tốt cho hắn.

Nhưng chính vì như vậy, hắn không muốn.

Tiêu Dạ Thần hốc mắt hơi ươn ướt, lồng ngực cảm thấy rất khó thở, hắn chỉ cảm thấy lúc này hết sức khó chịu.

Vân Thiên Vũ nhìn như vậy hắn, tự nhiên cũng khó chịu, nhưng nàng có thể làm gì khác sao? Nàng thật sự chưa từng đối với Tiêu Dạ Thần có suy nghĩ không nên có, hiện tại nàng đối với bất kỳ ai cũng vậy không có suy nghĩ gì cả.

Nàng cùng Tiêu Dạ Thần nói rõ ràng như vậy, cũng bởi vì nàng không muốn để cho thương thế của hắn phải sâu hơn.

Nàng có thể khẳng định, tình cảm của Tiêu Dạ Thần bây giờ đối với nàng cũng không có sâu như vậy, nếu như càng kéo dài về sau, sẽ càng ngày càng nặng.

Cho nên nàng hi vọng hắn mau sớm thoát khỏi.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ tiếp tục vô tình mở miệng nói: "Người tốt nhất suy nghĩ một chút đi, nếu như người không thể loại bỏ tâm ý kia, như vậy sau này chúng ta cũng không còn là bằng hữu nữa, thiếu nhân tình của người ta ngày sau sẽ hoàn trả."

Vân Thiên Vũ vừa nói đứng dậy đi ra ngoài, sau lưng Tiêu Dạ Thần nhìn nàng đoạn tuyệt rời đi, tâm lần nữa hung hăng đau đớn.

Nhưng khi nhìn nàng phải đi, hắn thật sợ giữa bọn họ ngay cả bằng hữu cũng không có biện pháp làm.

Cho nên Tiêu Dạ Thần xoay mình đứng dậy, xông tới kéo tay Vân Thiên Vũ, đau lòng nhưng nghiêm túc nói: "Vũ Mao, ta biết, sau này chúng ta vẫn là bằng hữu."

Vân Thiên Vũ ngược mắt nhìn Tiêu Dạ Thần, thản nhiên nói: "Được."

Nàng ngừng một chút lại nói: "Tiêu Dạ Thần, chớ có trách ta ngoan tâm, ta chỉ phải không muốn thương tổn người quá sâu, ta cũng không muốn mất đi bằng hữu như người, cả đời."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 277: Chồn Chim Náo Loạn

Vân Thiên Vũ nói xong người đi ra ngoài, sau lưng Tiêu Dạ Thần nhìn nàng, suy nghĩ lời nàng mới vừa nói.

Nàng không muốn mất đi bằng hữu như hân, cả đời, thật ra thì cảm giác như thế cũng không đến nỗi nào, mặc dù hân vẫn như cũ đau lòng, nhưng hân đã thoải mái.

Vũ Mao chính là cùng người khác không giống nhau.

Tiêu Dạ Thần suy nghĩ bước nhanh đi ra ngoài: "Ta đưa người trở về đi thôi."

"Không cần, người nên đi Tây Sơn đại doanh đi."

Vân Thiên Vũ lắc đầu, dường như mới vừa rồi không có phát sinh chuyện gì, nàng như vậy, khiến cho Tiêu Dạ Thần buồn lòng không ít, hân nghiêm túc nói: "Không được, ta quyết định rồi, thân là bằng hữu, làm sao có thể để một cô nương vào tối đi về nhà một mình."

Tiêu Dạ Thần nói xong bước nhanh đi ra ngoài, Vân Thiên Vũ bất đắc dĩ đi theo phía sau hân một đường rồi đi, ngoài cửa Diệp Gia đuổi theo cước bộ Vân Thiên Vũ, một đường đi xuống lầu dưới.

Diệp Gia nhìn Tiêu Dạ Thần và Vân Thiên Vũ cũng không có thay đổi, vẫn như cũ rất thân nhiên chung sống, điều này làm cho nàng ta yên

tâm không ít.

Chỉ cần không vì yêu sinh hận là tốt rồi, trên đời bao nhiêu người chỉ vì yêu sinh hận, tăng thêm phiền não.

Đoàn người ra khỏi trà lâu, Tiêu Dạ Thần dẫn hai thủ hạ vẫn như cũ cưỡi ngựa, Vân Thiên Vũ cùng Diệp Gia hai người lên xe ngựa, xe ngựa một đường trở về Vĩnh Ninh Hạo phủ.

Trong xe ngựa, Vân Thiên Vũ ngẩng đầu lên nhìn về Diệp Gia, cẩn thận quan sát Diệp Gia.

Diệp Gia dáng người cao gầy, ngũ quan lập thể, mặt mũi hơi có chút ngượng lạnh, không giống nữ nhi nhà bình thường kiều mỹ, hơi có chút anh khí nam tử, bất quá nàng ta cũng không có như những nam nhân cầu thả khác, ngược lại hết sức tỉ mỉ cùng cẩn thận, lúc trước nàng ta dễ dàng nhìn ra Tiêu Dạ Thần thích nàng, hơn nữa nàng ta đặc biệt nhắc nhở nàng, chính là vì để cho nàng xử lý tốt mối quan hệ với Tiêu Dạ Thần, để tránh Tiêu Dạ Thần vì yêu sinh hận, đối với nàng không phải là chuyện tốt.

"Biểu tỳ, sau này tất cả mọi chuyện bên cạnh của ta người toàn quyền xử lý đi, trong Tử Trúc Hiên, Họa Mi quá thành thật, Tiểu Linh Đang quá đơn thuần, về phần Diêu Gia và Tiểu Anh, một quá hung ác, một quá tự luyện, những chuyện này tất cả cũng cần người tới quản lý, ta xem người rất thích hợp."

Biểu tỳ trầm ổn, tinh táo, nhanh nhẹn, làm việc lại cẩn thận, nàng ta thích hợp làm một người quản lý.

Vân Thiên Vũ dứt lời, bên trong thân thể một chồn một chim bắt đầu nói líu ríu.

Diêu Gia nói: "Người ta rất dịu dàng."

Tiểu Anh kêu lên: "Ta không gọi tự luyện, ta thật xinh đẹp, trên người ta không có chỗ nào không đẹp, từ đầu tới đuôi, đẹp không gì sánh bằng, đẹp..."

Tiểu Anh lại tự bắt đầu tự luyện, Vân Thiên Vũ nghe được nhức đầu, vội vàng đem một chồn một chim thả ra ngoài.

Sau đó nàng nhìn Điêu Gia nói: "Người không hung, là ai ngày ngày bóp cổ Tiểu Anh nói, muốn giết chết nàng."

Điêu Gia quơ múa quả đấm nhỏ, lời lẽ nghiêm khắc kháng nghị nói: "Ta bây giờ không cách nào nhịn được một con chim tạp nham, ngày ngày tự cho mình là thiên hạ đệ nhị mỹ nhân."

Một bên Tiểu Anh giơ chân kháng nghị: "Ta vốn chính là thiên hạ đệ nhị mỹ nhân, người nhìn dáng người của ta, đôi mắt của ta, lông vũ của ta, ta..."

Tiểu Anh lời còn chưa dứt, Điêu Gia lập tức xông bóp cổ của nó kêu lên: "Chết điếu, câm miệng, muốn ta giết chết người sao?"

Trong xe ngựa, Vân Thiên Vũ im lặng nhún nhún vai nhìn Diệp Gia, biểu tỳ, người xem.

Diệp Gia nhẹ cười lên, nàng ta ngược lại cho rằng người bên cạnh Vũ Mao cũng rất có đặc biệt.

"Bọn họ thật đáng yêu."

Điểm này Vân Thiên Vũ đồng ý, bởi vì có Điêu Gia và Tiểu Anh tồn tại, nàng mới cảm thấy cuộc sống của mình không còn tịch mịch, rất náo nhiệt, có lúc rõ ràng nàng có chút thương cảm, nhưng nhìn tụi nó náo loạn, tâm tình ngay lập tức tốt lên gấp trăm lần.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 278: Họa Mi Bị Cướp

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa hỏi Diệp Gia: "Biểu tỳ chuyện lúc này ta nói với người, người xem như thế nào?"

Diệp Gia đối với việc giúp Vân Thiên Vũ quan sát xử lý mọi chuyện, cũng không phản đối, dù sao nàng cũng tính toán ở lại bên cạnh Vũ Mao bồi nàng, nhưng nàng ta làm quản lý, Họa Mi sẽ nghĩ như thế nào.

"Vũ Mao, nếu như ta giúp người xử lý, Họa Mi nghĩ như thế nào."

"Người đừng lo lắng về Họa Mi, em ấy là người thành thật, sẽ không suy nghĩ nhiều."

Vân Thiên Vũ nói xong, Diệp Gia không có từ chối, khe khẽ gật đầu, Vân Thiên Vũ nhẹ cười lên, nàng coi như đã giải quyết buồn phiền ở nhà, có biểu tỳ thay nàng quan sát mọi chuyện vụn vặt bên người, nàng sau này có thể đặt nhiều tinh lực tu luyện.

Xe ngựa một đường đến Vĩnh Ninh Hậu phủ.

Vân Thiên Vũ cùng Diệp Gia, Điêu Gia cùng Tiểu Anh xuống xe ngựa.

Tiêu Dạ Thần từ lập tức lập người xuống, đi tới trước mặt Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ thản nhiên nói: "Ta đến rồi, người trở về đi."

Tiêu Dạ Thần lại lắc đầu: "Ta đưa người vào Tử Trúc Hiên, để cho ta cùng người đi đi."

Nói xong câu này, hắn cảm giác trong lòng rất đau, vì tình yêu của hắn chết nhanh đến như vậy, giống như Đàm Hoa Nhất Hiện, nhanh đến nỗi hắn chưa kịp tỉnh táo đã không thấy tăm hơi, chỉ còn lại đau đớn trong lòng.

Chẳng qua là hắn không muốn Vân Thiên Vũ khó xử, cũng không muốn mất đi bằng hữu như nàng, cho nên hắn quyết định sau này chôn tình cảm của hắn vào một góc sâu trong lòng, hắn như cũ xem nàng là bằng hữu.

Nhưng tối nay, để cho hắn bồi nàng.

Vân Thiên Vũ thấy đáy mắt của hắn khẩn cầu, theo lý nàng nên ngoan tâm cự tuyệt hắn, nhưng nghĩ đến hắn vẫn đối với nàng chiếu cố như người bạn, nàng cuối cùng mềm lòng: "Được, người đưa ta trở về Tử Trúc Hiên, rồi lập tức trở về Tây Sơn đại doanh đi."

Vân Thiên Vũ lo lắng hắn trở về trễ, Tiêu Cửu Uyên lại muốn gây sự với hắn.

Tiêu Dạ Thần nở nụ cười, hắn cười ở trong màn đêm, mang theo một tia đau đớn khiến người ta đau lòng, Vân Thiên Vũ nhìn một cái, xoay người kiên định đi vào, Tiêu Dạ Thần đi sau lưng nàng đi vào trong.

Diệp Gia đi ở phía sau, nhìn hết thấy, chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười, cõi đời này không phải là tất cả mọi người yêu nhau đều có kết quả.

Trên đường Vân Thiên Vũ và Tiêu Dạ Thần cũng không nói lời nào, hai người yên lặng hướng Tử Trúc Hiên đi tới.

Bất quá đợi đến khi tới Tử Trúc Hiên, Vân Thiên Vũ cảm thấy có cái gì không đúng, bởi vì Tiểu Linh Đang trong cửa không thấy.

Tiểu Linh Đang mặc dù đơn thuần thẳng thắn, nhưng đối với chuyện mà nàng phân phó cho nàng ta, nàng ta rất ít khi không làm, nàng để cho nàng ta phụ trách trông cửa, không để cho người tùy tiện vào, nàng ta cho tới nay cũng có thể coi như hoàn thành nhiệm vụ rất tốt, nhưng bây giờ lại không thấy nàng ta.

Vân Thiên Vũ vội vàng hướng trong sân đi tới, sắc mặt đã là thay đổi mấy lần, sau lưng Tiêu Dạ Thần lo lắng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Vân Thiên Vũ lạnh giọng mở miệng: "Tiểu Linh Đang không thấy, các nàng nói không chừng đã xảy ra chuyện."

Sắc mặt Tiêu Dạ Thần thay đổi, rất nhanh mở miệng nói: "Người không nên gấp gáp, có lẽ Tiểu Linh Đang chỉ ham chơi, sẽ không xảy ra chuyện gì, chúng ta đi vào nhìn một chút."

Tiêu Dạ Thần trước khi bước vào trong, Vân Thiên Vũ lập tức ra lệnh: "Mọi người chia nhau tìm, nhìn các nàng có ở trong Tử Trúc Hiên hay không."

Nhưng cuối cùng cũng không có tìm được các nàng.

Diệp Gia tìm được trong phòng của Vân Thiên Vũ một mũi tên, ở trên cắm một tờ giấy.

Vân Thiên Vũ thật nhanh lấy tờ giấy xem, chỉ thấy trên tờ giấy có vài chữ: "Nếu muốn cứu Họa Mi, người hãy một người một ngựa tới trước Hoa Y Hạng tiểu viện số mười tám, dùng người đổi lấy Họa Mi, nếu như người không đến, hoặc người đến cùng người khác, như vậy người liền chờ nhặt xác của Họa Mi đi."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 279: Yêu Ma Quỷ Quái

Vân Thiên Vũ nhìn xong, Tiêu Dạ Thần cũng xem qua, sau đó sắc mặt hắc hắc chìm lạnh như băng nói: "Vũ Mao, người không được đi, bên trong Hoa Y Hạng rõ ràng như thế, nhất định là một cái bẫy, người nếu đi nhất định sẽ xui xẻo."

Diệp Gia đồng ý với Tiêu Dạ Thần: "Không sai, trong Hoa Y Hạng nhất định có bẫy, không nên đi dễ dàng như vậy."

Tiêu Dạ Thần và Diệp Gia phân tích, Vân Thiên Vũ đồng ý, nhưng người đó đã để lại tờ giấy cho nàng, nhất định sẽ nghĩ đến nàng có thể không đi.

Nàng chỉ sợ phía sau có kẻ chờ nàng.

Vân Thiên Vũ ở trước cửa tiểu viện trên đất trống bước đi thông thả, sau đó nàng nhìn Tiêu Dạ Thần và Diệp Gia nói: "Ta phải đi, thứ nhất ta không thể trơ mắt nhìn Họa Mi chết, nếu như ta không đi, người đó nhất định sẽ giết chết Họa Mi. Hai, nếu như ta không đi, ngày mai chỉ sợ khắp kinh thành sẽ có lời đồn đãi một chuyện, ta sợ chết không để ý đến sống chết của nha hoàn thân cận, cuối cùng hại chết nha hoàn từ trước một lòng bảo vệ ta."

"Các người nói, nếu như ta không đi, ngày mai ta chỉ có một kết quả thân bại danh liệt."

Ánh mắt Vân Thiên Vũ lạnh lùng, khóe môi nở nụ cười lạnh.

Tiêu Dạ Thần và Diệp Gia sửng sốt, sau đó nghiêm túc nghĩ, cảm thấy Vân Thiên Vũ nói rất đúng.

Người bắt Họa Mi, nhất định sẽ nghĩ đến nếu như Vũ Mao không đi, người đó nhất định sẽ có chiêu khác đối phó với Vũ Mao, cách tốt nhất là giết chết Họa Mi, sau đó hủy hoại danh tiếng của Vũ Mao, nói nàng rất sợ chết, tình nguyện để nha hoàn chết, cũng không nguyện đi cứu nàng.

Mặc dù tự bảo vệ mình là đúng, nhưng nếu chuyện này truyền đi, nhất định sẽ khiến cho danh dự của Vũ Mao tụt dốc không phanh.

Sắc mặt Tiêu Dạ Thần âm trầm, đồng mâu tràn đầy lạnh lẽo, cắn răng lạnh lùng nói: "Ta cùng người đi, ta quyết sẽ không để cho người khác tính toán đến trên đầu của người."

Vân Thiên Vũ lại lắc đầu: "Người không thấy trong thơ nói sao? Để cho ta một thân một mình đi, nếu như không đi, hoặc là dẫn người đi, liền sẽ giết Họa Mi, ta tin tưởng người nọ nói được làm được, cho nên ta chỉ có thể đi một mình."

Vân Thiên Vũ dứt lời, Tiêu Dạ Thần và Diệp Gia cả hai đều lên tiếng: "Người đi một mình, chúng ta không yên lòng."

Hai mắt Vân Thiên Vũ lạnh như băng sương, nàng ngẩng đầu lên nhìn về Tiêu Dạ Thần cùng Diệp Gia nói: "Các người cho rằng ta ngu sao? Biết rõ ở bên trong là bẫy, ta còn xông vào a."

Nàng vừa nhìn Tiêu Dạ Thần vừa nói: "Tiêu Dạ Thần giúp ta một chuyện."

Tiêu Dạ Thần lập tức gật đầu: "Được, người nói."

"Đây là Mê Hồn Đan, coi như Vân Thiên Tuyết có linh lực, đan được này vẫn như có thể khiến cho nàng ta hôn mê bất tỉnh, người giúp ta mang theo nàng ta lặng lẽ đi ra ngoài, nhất định phải lặng lẽ, sau đó chúng ta ở bên ngoài hội hợp, nếu ta đoán không sai, nét chữ tối nay nhất định là của Liễu thị, nếu như thế, ta muốn bà ta tự làm bậy không thể sống, ta muốn Vân Thiên Tuyết thay ta đi vào, xem một chút bà ta bày ra âm mưu quỷ kế gì."

Vân Thiên Vũ nói xong, hai mắt Tiêu Dạ Thần sáng lên, nở nụ cười, hướng Vân Thiên Vũ giơ lên một ngón tay cái: "Vũ Mao, người quá tuyệt vời."

Hắn nói xong dẫn người lắc mình liền đi, sau lưng Vân Thiên Vũ hướng hắn nói: "Người cẩn thận một chút, đừng làm cho người phát hiện."

Trong bóng tối, Tiêu Dạ Thần nghe được người sau lưng quan tâm, trong lòng vừa ấm áp vừa đau, tại sao hắn và Vũ Mao lại bỏ lỡ nhau.

Nếu như vừa bắt đầu, hắn liền bày tỏ nguyện ý cưới Vũ Mao, hôm nay kết quả đã không giống nhau.

Trong đầu Tiêu Dạ Thần suy nghĩ không nói ra được phiền loạn, bất quá rất nhanh tập trung chú ý, hắn không thể để cho người đả thương Vũ Mao.

Bên trong Tử Trúc Hiên, Vân Thiên Vũ nói với Diệp Gia: "Đi, chúng ta đi Hoa Y Hạng một chuyến, cũng muốn nhìn một chút trong Hoa Y Hạng có yêu ma quỷ quái gì đang chờ ta."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 280: Tiêu Cửu Uyên Nổi Giận

Vân Thiên Vũ dứt lời, Diệp Gia gật đầu một cái, hai người đi ra ngoài, chẳng qua mới vừa đi được vài bước, Diệp Gia nghĩ tới một chuyện khác.

"Vũ Mao, Tiểu Linh Đang đâu, trong thư người này chỉ nói tới lại Họa Mi, cũng không có nói tới Tiểu Linh Đang a."

Vân Thiên Vũ dừng bước, đúng vậy, trong thư chỉ nhắc tới để cho nàng đi trước trao đổi Họa Mi, cũng không có nhắc tới Tiểu Linh Đang nữa chứ, Tiểu Linh Đang đi đâu?

"Nàng đi đâu?"

Vân Thiên Vũ lần này lại lo lắng cho Tiểu Linh Đang, Diệp Gia nhìn nàng như vậy, không nói ra được đau lòng.

"Người đừng có gấp, Tiểu Linh Đang không thể so với Họa Mi, không có việc gì, nàng là người có linh lực, người nào nếu muốn động tới nàng, tuyệt không phải chuyện dễ, nói không chừng nàng chỉ ham chơi đi ra ngoài."

Diệp Gia nói khiến cho Vân Thiên Vũ tỉnh táo rất nhiều: "Trước mắt đi cứu Họa Mi quan trọng hơn, Họa Mi không biết võ công, hơn nữa rất có thể trong tay Liễu thị, nếu không đi, nàng hẳn phải chết không thể nghi ngờ."

Vân Thiên Vũ dẫn Diệp Gia đi ra ngoài, Điều Gia và Tiểu Anh bị nàng thu vào Phượng Linh Giới.

Hai người biết chủ tử hiện tại phiến lòng, thông minh không nói tiếng nào.

Trên đường Vân Thiên Vũ không có quên phân phó Điều Gia và Tiểu Anh: "Hai người các người bình thường cùng Họa Mi chơi đùa với nhau, đối với khí tức trên người nàng tự nhiên biết rất rõ, đợi đến khi chúng ta vào Hoa Y Hạng, ta để các người ra ngoài, các người cẩn thận truy tìm tung tích của Họa Mi, nhìn nàng có ở trong Hoa Y Hạng tiểu viện số mười tám hay không, nếu như có, lập tức cho ta biết. Chúng ta đi cứu Họa Mi."

"Được, chủ tử chúng ta biết."

Điều Gia và Tiểu Anh thường ngày chơi đùa, hôm nay vô cùng nghiêm túc.

Vân Thiên Vũ cùng Diệp Gia chạy thẳng tới cửa ngoài Vĩnh Ninh Hậu phủ.

Vân Thiên Vũ sợ dĩ phải đi từ cửa chính Vĩnh Ninh Hậu phủ, chính là để cho Liễu thị kia thấy, nàng đã đúng hẹn đi tới Hoa Y Hạng.

Vân Thiên Vũ chạy tới đại môn Vĩnh Ninh Hậu phủ, để cho quản gia lập tức chuẩn bị ngựa xe, nàng phải đi ra ngoài một chuyến.

Quản gia cũng không dám nói thêm điều gì, lập tức làm cho người chuẩn bị xe ngựa, Vân Thiên Vũ dẫn Diệp Gia lên xe ngựa, đi Hoa Y Hạng.

Chẳng qua các nàng mới ra Vĩnh Ninh Hậu phủ không xa, một đạo quang ảnh cấp tốc nhanh tới đây, một chương đánh bất tỉnh phu xe, một người nhanh chóng ngồi vào lái vị trí, kéo lại ngựa.

Vân Thiên Vũ vén rèm ra bên ngoài nhìn quanh, thấy người bên ngoài xe ngựa ngồi chính là thủ hạ của Tiêu Dạ Thần, liền yên lòng.

Thị vệ này kéo ngựa, trong tối, Tiêu Dạ Thần cùng một thủ hạ khác nhanh chóng đi tới, trong tay thủ hạ sau lưng Tiêu Dạ Thần xách theo một người, chính là nhị tiểu thư của Vĩnh Ninh Hầu phủ Vân Thiên Tuyết.

Lúc này Vân Thiên Tuyết hôn mê bất tỉnh, căn bản không biết xảy ra chuyện gì.

Vân Thiên Vũ cười lạnh nhìn về Vân Thiên Tuyết, Vân Thiên Tuyết, ta cũng muốn nhìn một chút tối nay mẹ ngươi làm ra âm mưu quỷ kế gì, chỉ có điều đáng tiếc, cuối cùng đều do người gánh mà thôi, ta cũng muốn nhìn một chút, khi bà ta nhìn thấy chính bản thân hại con gái, sẽ giải quyết như thế nào.

Vân Thiên Vũ ý bảo Tiêu Dạ Thần ném Vân Thiên Tuyết lên xe ngựa, nàng lại bảo Tiêu Dạ Thần lên xe ngựa.

"Ta còn có việc nhờ người làm đây, người đi lên ta và người nói một chút."

"Được."

Tiêu Dạ Thần nghe Vân Thiên Vũ nói, thật cao hứng, hẳn rất thích trợ giúp Vũ Mao.

Chẳng qua Tiêu Dạ Thần chưa kịp lên xe ngựa, chỉ cảm thấy trong bóng tối, không khí bốn phía đột nhiên đông cứng lại, nhiệt độ trong không khí giống như lập tức giảm, rõ ràng không phải mùa đông, nhưng lạnh lẽo giống như ngày đông giá rét.

Sắc mặt Tiêu Dạ Thần đột nhiên tối sầm lại, thật nhanh ngẩng đầu nhìn xung quanh, thấy trước mặt cách đó không xa có một chiếc xe ngựa

dừng lại, mà khí tức lạnh lẽo kia rõ ràng chính là từ kia trên xe ngựa đó tản mát ra.

Tiêu Dạ Thần âm trầm, bình tĩnh nhìn chiếc xe ngựa, xe ngựa của Ly thân vương phủ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 281: Quân Quy Xử Phạt

Trong xe ngựa, Vân Thiên Vũ mặc dù cảm thấy lạnh, nhưng vẫn không biết bên ngoài xe ngựa Ly thân vương phủ đã tới, cho nên thúc giục Tiêu Dạ Thần.

"Người đi nhanh một chút, lo lắng cái gì, trước mắt cứu người quan trọng hơn."

Vân Thiên Vũ dứt lời, Tiêu Dạ Thần vẫn như cũ không động, Vân Thiên Vũ không nhịn được vén rèm nhìn bên ngoài, liền thấy Tiêu Dạ Thần ngẩn ngơ nhìn phía đối diện, một chiếc xe ngựa không nhanh không chậm đi tới, bước chân ngựa khi rơi xuống đất, không một tiếng động, rõ ràng ở vó ngựa có bọc da hươu gì đó, cho nên rơi xuống đất không tiếng động.

Thời điểm Vân Thiên Vũ nhìn về đối diện, người trong xe ngựa cũng vén rèm nhìn ra ngoài, vừa đúng chạm phải ánh mắt Vân Thiên Vũ.

Một đôi mắt trong veo thâm thúy, tản mát ra lạnh lẽo như băng, cộng với khí tức trên người, lạnh đến đáng sợ.

Tiêu Cửu Uyên, không nghĩ tới lại là Tiêu Cửu Uyên.

Vân Thiên Vũ ngẩn ra, nhìn Tiêu Cửu Uyên hơi gật đầu một cái, coi như chào hỏi.

Trước mắt nàng cứu người quan trọng hơn, không có thời gian cùng Tiêu Cửu Uyên nói chuyện.

Đáng tiếc nàng không nói, giọng Tiêu Cửu Uyên lạnh như băng nói chuyện.

"Tiêu Dạ Thần, người mặc dù không phải người Long Lâm quân, nhưng người ở Long Lâm quân đi lại, cũng coi như là một thành viên, rõ ràng lúc trước bốn vương để cho người trở về, người lại tự tiện dẫn người tự do đi lại, người xem có phải người không tuân theo quân quy, luận tội quân quy xử trí."

Tiêu Cửu Uyên một lời đã định, lãnh khốc vô tình ra lệnh: "Bạch Diệu, lập tức phái người áp tải An Thân Vương thế tử đi Long Lâm quân chấp chương hình pháp."

Tiêu Dạ Thần không nói tiếng nào, hẩn hành động như vậy đúng là vi phạm quân quy, nhưng hẩn không hối hận.

Tiêu Dạ Thần vừa nghĩ vừa ngẩng đầu nói với Tiêu Cửu Uyên: "Cửu hoàng thúc, ta cam nguyện bị quân quy xử phạt, chẳng qua người có thể để cho ta giúp Vũ Mao làm xong chuyện hay không, sau khi xong việc, ta mặc cho người xử phạt."

Lời của Tiêu Dạ Thần khiến cho Tiêu Cửu Uyên càng thêm phát lạnh, âm trầm vô cùng nói: "Tiêu Dạ Thần, từ xưa hồng nhan họa thủy, nhưng đó tốt xấu gì cũng là một mỹ nhân, còn người giúp một người xấu xí."

Tiêu Cửu Uyên nói rõ ràng giễu cợt Vân Thiên Vũ, vẻ mặt Vân Thiên Vũ không nhịn được đen thui.

Nói thật ra Tiêu Cửu Uyên mở miệng thật quá độc ác, nàng mỗi lần đều giận đến muốn đánh vào mặt của hẩn.

Vân Thiên Vũ ngồi trên xe ngựa, Tiêu Dạ Thần vẫn kiên trì: "Cửu hoàng thúc, tối nay Vũ Mao gặp phải chuyện trọng đại, cho nên ta mới có thể..."

Tiêu Dạ Thần lời còn chưa dứt, đối diện Tiêu Cửu Uyên đã quát lạnh lên tiếng: "Nàng là vương phi của bốn vương, chẳng lẽ bốn vương sẽ nhìn nàng chết."

Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên u ám, hai mắt sắc bén nhìn chăm chăm Tiêu Dạ Thần, hiện tại hắn càng nhìn Tiêu Dạ Thần càng chướng mắt.

Tiêu Cửu Uyên nổi giận ra lệnh cho Bạch Diệu: "Bạch Diệu, bắt đầu từ bây giờ, phái người nhìn chăm chăm Tiêu thể tử, không có lệnh của bốn vương, không cho phép hắn rời Long Lâm quân nửa bước."

Trong bóng đêm, Tiêu Dạ Thần vẫn còn muốn nói chuyện.

Hai thuộc hạ của Tiêu Cửu Uyên lắc người liền đi tới, nháy mắt bay tới trước mặt Tiêu Dạ Thần, cung kính vô cùng nói: "Tiêu thể tử xin đừng làm khó thuộc hạ."

Tiêu Dạ Thần nhìn một chút hai người kia, thủ hạ của Tiêu Cửu Uyên, năng lực cũng đặc biệt lợi hại, nếu như bọn họ bắt hắn, hắn chống cự không được.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 282: Câu Tam Đáp Tứ

Tiêu Dạ Thần muốn nói cái gì, cuối cùng vẫn không nói, hẩn nhìn về Tiêu Cửu Uyên trong xe ngựa.

Đột nhiên hiểu được một chuyện, Tiêu Cửu Uyên không phải vì hẩn vi phạm quân quy mà trừng phạt hẩn, mà bởi vì hẩn cùng Vũ Mao thân cận, trong lòng buồn bực nên trừng phạt hẩn.

Buồn cười chính là Cửu hoàng thúc đại nhân, căn bản không có biết được điểm này.

Tiêu Dạ Thần đột nhiên nở nụ cười, Cửu hoàng thúc, không nghĩ tới người cũng có ngày này a, sớm muộn có một ngày, người sẽ hối hận vì đã đối xử với Vũ Mao như vậy, mà khi đó, nàng đã cách người cực xa.

Mà ta không sẽ nói cho người biết.

Tiêu Dạ Thần suy nghĩ xoay người nhìn về Vân Thiên Vũ: "Vũ Mao, ta đi trước, Cửu hoàng thúc sẽ trợ giúp người làm xong chuyện kế tiếp, người cẩn thận một chút."

Tiêu Dạ Thần nói xong xoay người đi theo thủ hạ Tiêu Cửu Uyên, cuối cùng trên đường phố cũng yên tĩnh, chỉ còn lại hai chiếc xe ngựa, một chiếc xe ngựa của Ly thân vương phủ, một chiếc xe ngựa của Vĩnh Ninh Hộ phủ.

Đối diện Tiêu Cửu Uyên thật sâu nhìn Vân Thiên Vũ lạnh lùng nói: "Còn không qua đây."

Vân Thiên Vũ nghĩ đến lời hăn nói với Tiêu Dạ Thần, cái gì xấu xí bạc mệnh, trong lòng hết sức tức giận, cho nên lạnh lùng nhìn chăm chăm Tiêu Cửu Uyên, cũng không thèm nhúc nhích.

Tiêu Cửu Uyên nhìn dáng vẻ của nàng tức giận, lãnh ý quanh thân cũng tản bớt đi rất nhiều, bởi vì Vân Thiên Vũ cùng hăn giận đối, rất ít thấy nàng như vậy, điều này làm cho hăn cảm giác nàng ở trước mặt hăn, cùng ở trước mặt người khác, không giống nhau.

Điều này làm cho tâm tình Cửu hoàng thúc hăn rất tốt, lười biếng dựa vào tháp mềm trên xe ngựa.

"Người đã không tới, bốn vương không ngại bồi người ở chỗ này, chỉ cần người không lo lắng sống chết của tiểu nha hoàn kia."

Tiêu Cửu Uyên vừa nói lời này, Vân Thiên Vũ nhớ tới Họa Mi, nơi nào còn có tâm tình đi so đo với Tiêu Cửu Uyên, nàng thật nhanh nhìn ra bên ngoài xe ngựa thị vệ của Tiêu Dạ Thần sớm rời đi, mà phu xe của Vĩnh Ninh Hậu phủ phu, bị Tiêu Dạ Thần đánh bất tỉnh, hiện tại nàng chỉ có thể ngồi xe ngựa Tiêu Cửu Uyên.

Bởi vì như thế hăn mới không lo gì cả, Vân Thiên Vũ thấy tranh cãi vô ích, sau đó dẫn Diệp Gia xuống xe ngựa, cũng ý bảo Bạch Diệu giúp nàng đem Vân Thiên Tuyết trên xe ngựa xuống.

Vân Thiên Vũ tâm bất cam tình bất nguyện lên xe ngựa Tiêu Cửu Uyên, phía sau nàng Diệp Gia cũng không có lên xe ngựa, mà là tự giác nói thủ hạ Tiêu Cửu Uyên cần một con ngựa. Diệp Gia cỡi ngựa đi theo.

Tiêu Cửu Uyên thấy Diệp Gia thức thời, ngược lại khen một tiếng: : "Nữ nhân thông minh."

Về phần Vân Thiên Tuyết đã hôn mê, Tiêu Cửu Uyên trực tiếp quát lạnh: "Đem nàng ném trên lưng ngựa mang theo, chớ làm dơ sà của bốn vương."

Mặt Vân Thiên Vũ đỏ đầy hắc tuyến, thì ra sà xe ngựa của hãn kim quý đến vậy, vậy hãn đế cho nàng lên xe ngựa, còn phân nàng một nửa tháp mềm, coi như tiếp đãi nồng hậu với nàng sao?

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, đối diện Tiêu Cửu Uyên tức giận nói: "Trước bốn vương cùng người đặt điều ước, dường như có một điều không cho phép người cùng người khác câu tám đáp tứ."

Vân Thiên Vũ ngược mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên, không vui nói: "Xin hỏi vương gia, ta lúc nào thì cùng người câu tam đáp tứ."

"Người là Ly thân vương phi tương lai, công khai cùng An Thân Vương phủ Tiêu thế tử ra vào một đôi, chẳng lẽ không gọi câu tam đáp tứ sao?"

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 283: Sẽ Không Thích Người

Tiêu Cửu Uyên nói đến đây cái, trên khuôn mặt tuần mỹ tràn đầy lãnh ngạo, hai mắt trầm trầm nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ hừ lạnh nói: "Tiêu Dạ Thần là bằng hữu của ta, ta cùng bằng hữu đi ra ngoài uống một chén trà thế nào."

"Bằng hữu?"

Tiêu Cửu Uyên cười, hắn cũng không tin nữ nhân này không biết Tiêu Dạ Thần đối với nàng có ý định khác.

Nữ nhân dối trá.

Tiêu Cửu Uyên liếc nhìn Vân Thiên Vũ, trong chốc lát, sắc mặt của hắn đột nhiên thay đổi tốt hơn, khó có khi có được ôn hòa, nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Bốn vương nghe nói người cho rằng đáng dấp của bốn vương so Tuyên vương anh tuấn hơn, so với Tuyên vương có năng lực hơn, so với Tuyên vương tiền tài nhiều hơn, cho nên lúc trước người cố ý ẩn nấp tất cả tài năng, vì để có một ngày Tuyên vương lui hôn, thuận lợi gả cho bốn vương."

Tiêu Cửu Uyên nói xong khiến cho Vân Thiên Vũ mặt đầy hắc tuyến, nàng biết Tiêu Cửu Uyên có phái người âm thầm nhìn nàng chăm chăm, xem ai táy máy tay chân muốn hại nàng, để từ đó dễ tìm được người giết chết vị hôn thê trước kia của hắn, nhưng nàng không nghĩ họ lại nhàm chán

như vậy, thậm chí ngay cả lời nàng trong lúc tức giận nói với Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch cũng truyền về.

Vân Thiên Vũ tức giận nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: "Tiêu Cửu Uyên, chẳng lẽ người nghe không hiểu ta vì tức giận nam nhân cạnh bà kia mà nói ra sao?"

Tiêu Cửu Uyên tự nhiên biết, nhưng mặc dù biết trong lòng cũng cao hứng, ít nhất hẳn so với Tuyên vương tốt hơn nhiều.

Bất quá chỉ trong chốc lát, Tiêu Cửu Uyên hơi nheo lại đồng mâu nhìn Vân Thiên Vũ hảo tâm nói.

"Mặc dù người là vì tức giận Tuyên vương điện hạ mới nói ra, nhưng không cho phép đó là lời trong lòng của người, cho nên bốn vương hảo tâm nhắc nhở người, ngàn vạn lần không được thích bốn vương, đến lúc đó người sẽ thương tâm."

Mặt Vân Thiên Vũ càng đen hơn, con ngươi sắc bén như đao giống nhau ánh sáng, bắn thẳng về phía Tiêu Cửu Uyên trên tháp mềm.

"Tiêu Cửu Uyên, người cho rằng ta sẽ thích người sao?"

Cuồng vọng tự đại như vậy, trong mắt không có người khác, mọi cách ghét bỏ nam nhân của nàng, nàng sẽ thích sao, đầu óc của nàng không hư có được hay không.

Vân Thiên Vũ nói, cùng với ánh mắt chán ghét kia, lập tức khiến cho Tiêu Cửu Uyên mất hứng, hai mắt long lên âm trầm, rét buốt nhìn Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ thấy tâm tình hẳn không tốt, cuối cùng thoải mái hơn, quả nhiên chỉ cần tâm tình không tốt Tiêu Cửu Uyên không tốt, thì nàng liền tốt a.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa cười lạnh nói.

"Tiêu Cửu Uyên, người yên tâm đi, nam nhân ta thích tuyệt đối không phải là người, ta thích nam nhân cứng chiu ta yêu ta đau lòng vì ta bảo hộ ta, thử hỏi người có được không, cho nên người một chút cũng không cần lo lắng cho ta sẽ thích người, sẽ đối với người liều chết dây dưa, chờ đến khi bắt được hung thủ giết vị hôn thê của người, ta thay người giải độc, quan hệ giữa hai chúng ta liền hoàn toàn kết thúc, từ đó về sau nam cưới nữ gả không can thiệp chuyện của nhau."

Vân Thiên Vũ sau khi nói xong, trong lòng Tiêu Cửu Uyên trong nháy mắt có chút không thoải mái, nhưng hắn vẫn chưa kịp hiểu cảm giác kỳ quái trong lòng, bên cạnh Vân Thiên Vũ đột nhiên ôn hòa mở miệng.

"Tiêu Cửu Uyên, ta cũng tốt tâm nhắc nhở người một câu?"

Tiêu Cửu Uyên nhíu mi nhìn Vân Thiên Vũ, trong mắt nàng tràn đầy tự tiếu phi tiếu, sâu kín nói: "Tiêu Cửu Uyên, người cũng không cần thích ta, nếu như người thích ta, ta sẽ quăng một cái tát lên mặt người."

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Tiêu Cửu, trong nháy mắt bất khả tư nghị, mắt phượng nheo lại, khóe môi nở nụ cười, cuối cùng hắn không nhận được vui vẻ bật cười.

Bộ dáng không nói ra được mỉa hoặc mê người, cùng với dáng vẻ lười biếng đứng lên.

"Vân Thiên Vũ, người yên tâm, người tuyệt đối không có cơ hội tát bốn vương."

Vet mặt Tiêu Cửu Uyên cuồng vọng, vốn là tuần mỹ tuyệt luân, bởi vì phần cuồng vọng này, càng phát sáng chói mắt.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngư Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 284: Người Sau Lưng Liễu Thị

Hai mắt Vân Thiên Vũ có chút lạnh, mặc dù nàng biết Tiêu Cửu Uyên sao có thể thích nàng, cực kỳ nhỏ bé, căn bản không thể.

Nhưng thấy dáng vẻ hăn cuồng vọng như vậy, nàng vẫn có chút ít tổn thương, bất quá rất nhanh liền không còn, trong lòng cũng cao hứng, lúc trước nàng nói để cho Tiêu Cửu Uyên không muốn thích nàng, bởi vì chợt nghĩ tới chuyện Tiêu Dạ Thần.

Nếu như vừa bắt đầu, có người cùng nàng nói, Tiêu Dạ Thần sẽ thích nàng, nàng tuyệt sẽ không tin tưởng, nhưng về sau Tiêu Dạ Thần thật sự thích nàng.

Chính là bởi vì nghĩ đến chuyện của Tiêu Dạ Thần, cho nên nàng mới có thể nói ra một câu như vậy, để cho Tiêu Cửu Uyên không thích nàng, bất quá bây giờ đại khái có thể khẳng định, đây là chuyện không thể nào.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa vén rèm ra lệnh cho thị vệ: "Tăng nhanh tốc độ, đi Hoa Y Hạng tiểu viện số mười tám, nhưng không nên tới gần Hoa Y Hạng, tìm một địa phương cách chỗ đó một chút, ta một mình đi qua."

"Vâng."

Thị vệ ứng tiếng, đánh mã chạy như điên, chạy thẳng tới Hoa Y Hạng.

Trong xe ngựa, Vân Thiên Vũ nghĩ đến Họa Mi không nhận được có chút lo lắng, nàng thật nhanh quay đầu nói với Tiêu Cửu Uyên: "Người đã đem Tiêu Dạ Thần đuổi đi, vốn là chuyện Tiêu Dạ Thần cần làm, vậy người đi hoàn thành."

Tiêu Cửu Uyên cũng không có từ chối, chỉ nhàn nhạt mở miệng: "Nói."

Vân Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm, nàng thật đúng là sợ Tiêu Cửu Uyên khước từ không làm, phải biết vị gia này vô cùng cuồng ngạo, căn bản không ai chi phối được hắn.

Bây giờ nghe hắn nói như vậy, nàng an tâm.

"Ta hi vọng người có thể thần không biết quỷ không hay mang theo Vân Thiên Tuyết đến trước cửa Hoa Y Hạng tiểu viện số mười tám cùng ta hội hợp, đến lúc đó ta sẽ đổi Vân Thiên Tuyết đi vào, rồi tự ta đi tìm tung tích của Họa Mi."

Trong xe ngựa, Tiêu Cửu Uyên nghe Vân Thiên Vũ nói, hơi gật đầu một cái, coi như là đồng ý, sau đó hắn u ám nhìn về Vân Thiên Vũ hỏi: "Người nghĩ chuyện đêm nay người nào có thể làm được?"

Vân Thiên Vũ cơ hồ có thể khẳng định người sau lưng làm ra chuyện này.

Trừ Liễu thị không có người khác, bởi vì nàng lúc trước hại Vân Thiên Tuyết, khiến cho nàng ta gánh vác tội danh mưu hại Tướng quốc công, còn có hại nàng ta trước mặt mọi người cởi quần áo, bây giờ Vân Thiên Tuyết muốn thuận lợi gả vào hoàng tộc trở thành vương phi, là không thể nào, nàng ta chỉ có thể gả cho người làm thiếp.

Thử nghĩ, là mẫu thân Liễu thị sao có thể không hận nàng, bà ta hận nàng nhưng nhất thời không có biện pháp đối với nàng động thủ, chỉ có thể

đánh chủ ý tới nha hoàn bên cạnh nàng.

"Không có gì bất ngờ xảy ra, chính là Liễu thị phu nhân Vĩnh Ninh Hậu."

Vừa nói đến Liễu thị phu nhân Vĩnh Ninh Hậu, Tiêu Cửu Uyên nghĩ đến một chuyện, nói với Vân Thiên Vũ: "Trước có một lần người không phải bị một gã Thanh Linh cường giả cùng hai gã Lục Linh cường giả tập kích sao? Bốn vương đã nhận được tin tức Truy hồn Các gửi tới, ba người kia đúng là người của phu nhân Vĩnh Ninh Hậu."

Vừa nghe đến đây, Vân Thiên Vũ không nhịn được mặt lạnh, cắn răng tức giận mắng: "Quả nhiên là nữ nhân đáng chết, nhưng mà tại sao trong tay bà ta lại có cường giả linh lực."

Liễu gia sau lưng Liễu thị cũng không phải đại gia tộc quyền thế, trong tộc không thể nào bồi dưỡng cho ra cường giả linh lực, còn để cho Liễu thị sai khiến.

"Sau lưng nàng nhất định có người, đến tột cùng là người nào, có phải hay không là người đứng sau mọi chuyện giết người."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 285: Liễu Thị Tức Giận

Tiêu Cửu Uyên lắc đầu: "Bốn vương có thể khẳng định, người sau lưng Vĩnh Ninh Hậu phu nhân không phải nhắm vào bốn vương, bởi vì bốn vương từ Ma Ảnh Cung mua được một thông tin, cường giả linh lực vẫn luôn ở trong tay bà ta, cũng không phải gần đây mới được điều đến, khi đó bốn vương còn nhỏ, năng lực không đủ mạnh, nếu như bà ta nhắm vào bốn vương, hoàn toàn có thể ở ra tay lúc bốn vương còn nhỏ."

Tiêu Cửu Uyên nói xong mâu quang thâm trầm nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Bà ta chính là nhắm vào người."

Sắc mặt Vân Thiên Vũ âm u, con ngươi một mảnh sương lạnh.

Nàng biết Tiêu Cửu Uyên đã khẳng định đã như vậy, thì chắc chắn rằng Liễu thị không phải nhắm vào Tiêu Cửu Uyên, mà là nhắm vào nàng.

Nữ nhân ghê tởm này, nàng sẽ không bỏ qua cho bà ta.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa nói: "Nếu Liễu thị nhắm vào ta, ta sẽ đối phó với bà ta, chuyện này không phải chuyện của người."

Tiêu Cửu Uyên vốn dĩ không tính toán sẽ nhúng tay vào những chuyện này, bởi vì hắn không phải người thích xen vào chuyện của người khác, nhưng nghe được Vân Thiên Vũ nói xong, lại cảm thấy mất hứng, hiện rõ trên đôi mắt phượng, âm lãnh nhìn chằm chằm Vân Thiên Vũ nói.

"Người cho rằng người có thể nhẹ nhàng đối phó với Vĩnh Ninh Hậu phu nhân, sau đó toàn thân rút lui sao?"

Vân Thiên Vũ lại lãnh ngạo nói: "Có thể hay không, thử hãy nói."

Giờ khắc này nàng cực kỳ tự tin, trong tay nàng có Linh Thú có đan dược, tại sao không đối phó Liễu thị được, nếu như khi mới vừa xuyên qua, nàng có thể sẽ nói không đối phó được, nhưng bây giờ nàng không lo lắng.

Tiêu Cửu Uyên nghe Vân Thiên Vũ nói, cũng không nói thêm gì, chỉ thản nhiên nói: "Nếu như người cần giúp đỡ, có cho người đến tìm bốn vương, bốn vương sẽ giúp người."

Tiêu Cửu Uyên dứt lời, Vân Thiên Vũ lập tức hiếu kỳ nhìn về hắn, mặt trời mọc từ hướng tây sao, có lòng tốt như vậy.

Tiêu Cửu Uyên nhìn thấy ánh mắt của Vân Thiên Vũ, không vui nói: "Bây giờ người là con cờ của bốn vương, nếu như người chết, bốn vương còn phải đi tìm con cờ khác, quá phiền toái, với lại người quên trên người bốn vương trúng độc sao, bốn vương còn phải dựa vào người để giải độc cho bốn vương."

Được rồi, Vân Thiên Vũ nghe lời của hắn, cho rằng hắn giúp nàng làm chút chuyện cũng không có gì, ai kêu tính mạng của hắn cần nàng cứu đây.

Bên trong xe ngựa hai người không nói thêm gì nữa, xe ngựa một đường chạy thẳng tới Hoa Y Hạng.

Mà lúc này trong Vĩnh Ninh Hậu phủ, Liễu thị lại hoảng loạn.

Bởi vì bà ta phát hiện không thấy nữ nhi đâu, điều này làm cho Liễu thị không nói ra được sợ hãi.

Vốn dĩ Tiêu Dạ Thần đánh bất tỉnh một nha đầu, đem nhét vào trên giường ngủ của Vân Thiên Tuyết, không nghĩ tới Liễu thị chợt cảm thấy bất an, muốn nhìn nữ nhi một chút, vừa hay phát hiện người nằm trên giường căn bản Vân Thiên Tuyết, mà là nha hoàn Thủy Tiên.

Đợi đến bà ta cứu tỉnh tra hỏi Thủy Tiên, mới biết Thủy Tiên bị người đánh bất tỉnh quăng lên giường.

Mà con gái của bà ta Vân Thiên Tuyết lại không thấy.

Lòng Liễu thị như lửa đốt, gấp gáp không ngừng, đến tột cùng là ai mang con gái của bà ta đi.

Hắn muốn làm gì?

Rất nhanh nàng nghĩ tới Vân Thiên Vũ, nghĩ đến cái bẫy bà ta đặt ra, lúc trước bà ta đã nhận được tin tức, Vân Thiên Vũ đi đến Hoa Y Hạng, nơi đó có một cái bẫy đang chờ nàng, bà ta cũng không tin không giết chết được Vân Thiên Vũ.

Nhưng bây giờ nữ nhi không thấy, sắc mặt Liễu thị bỗng nhiên thay đổi.

Bà ta nghĩ tới một khả năng, Vân Thiên Vũ con tiện nhân kia, không phải mang nữ nhi của bà ta thay vào bên trong cái bẫy đó đi.

Không được.

Mặt Liễu thị xanh mét, thân thể run rẩy, bà ta cắn răng tức giận mắng, Vân Thiên Vũ, ngươi tiện nhân, ngươi dám, ngươi dám làm như vậy ta sẽ không để ngươi yên thân.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 286: Họa Mi Bị Chôn Vùi

Liễu thị không kịp suy nghĩ nhiều, bà ta tựa như điên vậy xông ra, bà ta muốn ngăn cản lại, danh dự của nữ nhi, đã đủ nát bét rồi, không thể nát hơn nữa.

Nếu bị hủy hoại thêm nữa con bé sẽ thật sự không thể gả vào hoàng tộc làm vương phi, bà ta không thể để cho nữ nhi thua thiệt a.

Liễu thị vội vàng cho người ta chuẩn bị ngựa, đi tới Hoa Y Hạng tiểu viện số mười tám.

Nhưng lúc này, Vân Thiên Vũ đã đi tới bên ngoài Hoa Y Hạng tiểu viện số mười tám.

Nàng ngẩng đầu nhìn vào bên trong, chỉ thấy viện không tính là lớn, nhưng tối đen như mực một chút tiếng vang cũng không có, phảng phất giống như chỗ không người ở.

Vân Thiên Vũ lặng lẽ để Điêu Gia cùng Tiểu Anh ra ngoài.

"Chủ tử, chúng ta có thể cảm nhận được hơi thở của Họa Mi, nàng nhất định ở trong tiểu viện này, chúng ta lập tức đi tìm."

"Chúng ta nhất định sẽ tìm được nàng."

Vân Thiên Vũ lập tức đồng ý, ra lệnh: "Các người lập tức đi vào, cẩn thận một chút, đừng để cho bọn họ phát hiện, tìm được tung tích Họa Mi,

liền cho ta biết."

"Được."

Điền Gia và Tiểu Anh nhanh chóng lắc mình rời đi, sau lưng Vân Thiên Vũ tuyệt không do dự, thật nhanh đi vào.

Cửa tiểu viện không có khóa, rất dễ dàng bị nàng đẩy ra, trong nháy mắt này mở cửa, một đạo quang ảnh lóe lên, dừng lại chỗ tối trong cánh cửa.

Người đến là Hắc Diệu thủ hạ của Tiêu Cửu Uyên, trong tay Hắc Diệu mang theo Vân Thiên Tuyết, Vân Thiên Vũ vừa nhìn thấy Vân Thiên Tuyết vừa rơi xuống đất, ngân châm trong tay liền xuất ra, một châm đâm tình Vân Thiên Tuyết, một châm khác có bôi thuốc mê huyền thần kinh, hai ngân châm châm vào cơ thể, rất nhanh thu hồi lại.

Vân Thiên Tuyết mơ mơ màng màng, mịt mịt vẫn đi vào.

Hắc Diệu ném Vân Thiên Tuyết xong, xoay người liền đi, Vân Thiên Vũ đang muốn mượn linh lực rời đi, không nghĩ tới có một quang ảnh bay tới, ổng tay áo vung lên, một đạo linh lực dao động trong nháy mắt quần lấy thân thể của nàng, đem nàng mang đi.

Bên trong tiểu viện vẫn như cũ yên lặng không có một chút xíu động tĩnh.

Người mang Vân Thiên Vũ đi chính là Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên thấy Vân Thiên Vũ đến trước mặt, tay đuổi một cái liền lôi Vân Thiên Vũ bay tới nóc tiểu viện Tây Bắc.

Đợi đến khi hai người ngồi xuống, giọng nói trầm thấp của Tiêu Cửu Uyên vang lên: "Trong tiểu viện có ba người có linh lực, người cần thận chút."

Hắn vừa nói xong, Vân Thiên Vũ lập tức cẩn thận thu liễm nội tức, để tránh để cho người của đối phương nhận ra được bọn họ.

Vân Thiên Vũ mới vừa thu lại hơi thở, vẫn chưa kịp nhìn kỹ tình huống bên trong tiểu viện, bên ngoài đã vang lên tiếng tuần mã đồn dập hý vang, kèm với tiếng vó ngựa, nháy mắt liền tới, ngoài cửa viện có người quát lạnh lên tiếng: "Có người báo án, nơi này phát sinh án mạng, lập tức bao vây cả viện, đi vào tra xét tình huống."

Theo giọng nói vang lên, cửa tiểu viện oanh một tiếng nổ, ngoài cửa có mấy người xông vào.

Những người đó chạy thẳng tới phòng trong của tiểu viện.

Vân Thiên Vũ đang tập trung theo dõi, đột nhiên nghe được giọng nói nóng nảy của Điều Gia truyền tới.

"Chủ tử, chúng ta tìm được Họa Mi, ở phía sau viện, mau, người mau tới đây."

Vân Thiên Vũ vừa nghe sắc mặt thay đổi, Điều Gia sốt ruột như vậy, rõ ràng Họa Mi không tốt lắm.

Nàng thật nhanh quay đầu nhìn về Tiêu Cửu Uyên: "Chúng ta đi hậu viện đi, Điều Gia tìm được Họa Mi rồi."

Lần này Tiêu Cửu Uyên cũng không nói thêm gì, đưa tay kéo Vân Thiên Vũ, thân hình vừa động, mang nàng chạy thẳng tới hậu viện.

Hai người nháy mắt liền tới hậu viện.

Hậu viện không lớn lắm, trồng không ít hoa cỏ cây cối, Vân Thiên Vũ vừa tới, liền thấy được bóng dáng của Điều Gia cùng Tiểu Anh.

Lúc này một chồn một chim vô cùng cuống cuồng, xoay quanh.

Thấy Vân Thiên Vũ tới đây, Điều Gia thật nhanh chỉ vào miếng đất bên dưới kêu lên: "Chủ tử, Họa Mi ở chỗ này, ta có thể cảm nhận được nàng đang ở dưới đất."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 287: Vũ Mao Tức Giận

Vân Thiên Vũ thật nhanh nhìn sang, liền thấy mảnh đất trước mặt, phía trên hoa cỏ ngã trái ngã phải.

Cái chỗ này rõ ràng bị người động tới, cho nên Họa Mi bị chôn ở chỗ này.

Không.

Vẻ mặt Vân Thiên Vũ khó coi đến đáng sợ, thật nhanh nhào qua, bắt đầu đào bới bùn đất, Diêu Gia và Tiểu Anh cùng nhau đào tiếp nàng.

Một người một chồn một chim vô cùng thương tâm.

Sau lưng Tiêu Cửu Uyên nhìn dáng vẻ Vân Thiên Vũ thương tâm khổ sở, không biết tại sao, trong lòng hết sức không thoải mái, không muốn nhìn thấy dáng vẻ nàng khổ sở.

Hắn sải bước đi tới, một tay nhấc Vân Thiên Vũ lên, nhàn nhạt mở miệng: "Đừng đào nữa, tay của ngươi sẽ bị thương."

Hai mắt Vân Thiên Vũ lạnh lùng nhìn chăm chăm Tiêu Cửu Uyên, liền muốn đẩy hắn ra.

Tiêu Cửu Uyên lại không để ý đến nàng, một cái tay vừa nhấc, linh lực màu lam bao phủ mặt đất trước mặt các nàng, tay hắn dùng một chút lực, đất bùn nhô lên, đi theo bùn đất bay lên còn có một bóng người.

Chính là Họa Mi.

Tiêu Cửu Uyên vừa nhìn thấy người, lập tức thu lại linh lực, Họa Mi và bùn đất liền rơi xuống đất.

Vân Thiên Vũ thật nhanh chạy vội qua, trong chớp mắt lấy ra ngân châm, châm vào mấy đại huyệt vị trên người Họa Mi, sau đó từ trong Phượng Linh Giới lấy ra một viên Đại Hoàn Đan, Đại Hoàn Đan là một đan dược đặc biệt trân quý, chỉ cần người đó còn một hơi thở, liền có thể sống lại.

Vân Thiên Vũ hiện tại cũng không nhìn xem Họa Mi có còn cứu được nữa hay không, chỉ biết phải cứu người.

Ngân châm đâm vào huyệt kích thích thần kinh con người, hơn nữa có Đại Hoàn đan trân quý.

Vốn cho rằng Họa Mi đã chết, thế nhưng lại có phản ứng, nhẹ giọng ho khan.

Vân Thiên Vũ lập tức kích động, thật nhanh chẩn mạch cho Họa Mi, quả nhiên thấy nàng ta còn có hơi thở, giờ khắc này Vân Thiên Vũ không nói ra được vui vẻ, lập tức lấy thêm hai ngân châm đâm vào bên trong thân thể Họa Mi.

Họa Mi quả nhiên từ từ tỉnh lại, nàng ta suy yếu mở mắt, vừa nhìn thấy Vân Thiên Vũ, không khống chế được khủng hoảng lo sợ trong lòng, òa một tiếng khóc lớn lên, đưa tay ôm thật chặt Vân Thiên Vũ.

"Tiểu thư, ta thật sợ hãi, ta cho rằng không thấy được người, ta sợ chết đi được, bọn họ, bọn họ đem ta sống chôn dưới đất, còn khó chịu hơn chết đi."

"Tiểu thư..."

Họa Mi khóc đến thương tâm, Vân Thiên Vũ ôm nàng ta, trong lòng cũng đau lòng, nhưng nhiều hơn là tức giận.

Liễu thị nữ nhân đáng chết này, thế nhưng cho người ta chôn sống Họa Mi, nàng tuyệt sẽ không bỏ qua cho bà ta.

Vân Thiên Vũ vừa suy nghĩ vừa trấn an Họa Mi: "Không sao, sau này không có việc gì, tin tưởng ta."

Vân Thiên Vũ bắt đầu nghiêm túc nghĩ tới một vấn đề, Họa Mi bởi vì không biết võ công, lại lương thiện, nếu như để nàng ta đi theo bên cạnh nàng, sớm muộn có một ngày sẽ hại nàng ta, không bằng nàng thay Họa Mi tìm một hôn phu, hảo hảo thay nàng ta đặt mua một phần đồ cưới, để cho nàng ta lập gia sớm rồi sống cuộc sống gia đình bình dị đi.

Vân Thiên Vũ trong lòng suy nghĩ, cũng không có lập tức nói ra, lúc này không phải thời cơ tốt để nói chuyện, trở về rồi hãy nói sau.

Vân Thiên Vũ đang trấn an Họa Mi, sau lưng Tiêu Cửu Uyên đột nhiên trầm giọng nói: "Có người đến."

Hắn giơ tay lên một đạo lam quang thối qua, Vân Thiên Vũ và Họa Mi bị linh khí cuốn lên trên nóc nhà tiểu viện Tây Bắc.

Điền Gia và Tiểu Anh vội vàng đuổi theo, Tiêu Cửu Uyên thông thả ung dung bay đến bên cạnh Vân Thiên Vũ ngồi xuống.

Lúc này ba người còn có một chồn một chim ngồi ở trên nóc nhà quan sát tình huống bên dưới.

Bởi vì chỗ bọn họ ngồi lúc này hơi tối, lại vắng vẻ, cho nên căn bản không ai chú ý tới bọn họ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 288: Bí Mật Kinh Thiên Động Địa

Lúc này tiếng khóc của Họa Mi làm kinh động đến binh sĩ, cho nên những người đó nhanh chóng đi vào hậu viện tra xét, bất quá không có tra ra được gì cả, lại lục lọi trước sau một lúc

Tất cả binh tướng vây quanh tiểu viện, nhưng không ai đi vào, bởi vì trong phòng tối đen như mực, mọi người không biết bên trong xảy ra chuyện gì, không dám tùy tiện đi vào, trong đó có người thật nhanh đi tới trước mặt nam tử đứng đầu bầm báo nói.

"Tướng quân, làm sao bây giờ?"

"Lập tức lấy đuốc lại đây, đi vào tra xét."

"Vâng, tướng quân."

Có người nhanh chóng bó đuốc xông vào, sau đó bên trong truyền đến tiếng kêu: "Tướng quân, không xong, bên trong có người chết."

Lần này người bên ngoài sắc mặt toàn bộ cũng thay đổi.

Trừ những người này, bên ngoài tiểu viện chỗ tối, Liễu thị vội vàng dẫn người đến sắc mặt cũng thay đổi, trắng bệch một mảnh, mềm nhũn cả người, thiếu chút nữa ngã quỵ trên đất.

Con gái của bà ta ngàn vạn lần không được ở bên trong a.

Liễu thị vừa nghĩ, liền nghe được trong tiểu viện, có binh tướng kêu lên: "Tướng quân, nơi này còn có người, một nữ nhân."

Lần này Liễu thị thật sự cảm thấy tuyệt vọng, bà ta trăm phần trăm có thể khẳng định, nữ nhân kia không phải Vân Thiên Vũ, mà là con gái của bà ta Vân Thiên Tuyết, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Vốn dĩ bà ta lên kế hoạch Vân Thiên Vũ và con trai thứ của Tưởng quốc công phủ Tưởng Vân Long hẹn gặp nhau, sau đó Tưởng Vân Long có ý đồ bất chính, bị Vân Thiên Vũ ra tay giết chết.

Chuyện kể tiếp, không cần bà ta ra tay, Vân Thiên Vũ cũng sẽ chết không có chỗ chôn, không chỉ như thế, nàng còn thanh bại danh liệt.

Tất cả đều đã lên kế hoạch thật tốt, nhưng hết lần này tới lần khác Vân Thiên Vũ đều biết được, hiện tại biến thành con gái của bà ta cùng Tưởng Vân Long hẹn gặp, lỡ tay giết chết hẳn.

Không được a, Tưởng gia cùng bà ta hiện tại có thể nói là cừu nhân, nữ nhi rơi vào trên tay của bọn họ, hẳn phải chết không thể nghi ngờ a.

Liễu thị dùng sức suy nghĩ, đột nhiên hướng chỗ tối kêu một người: "Lạc lão."

Một đạo bóng dáng lắc mình xuất hiện.

Người này chính là người lúc trước dẫn hai gã Lục Linh cường giả đi giết Vân Thiên Vũ , tên Lạc Nam Thiên.

Lạc Nam Thiên tuổi không nhỏ, đã có hơn năm mươi tuổi, dáng người cao mà gầy, mặt mũi cũng gầy trơ xương, có điều một đôi mắt tinh quang bắn ra bốn phía, giống như mắt của điều hâu hung ác, chẳng qua giờ phút này hai mắt lại tràn đầy lo lắng, âm trầm vô cùng nhìn Liễu thị.

Liễu thị cũng không dám đắc tội người này, như thế nào đi nữa người ta cũng là Thanh Linh cường giả, hơn nữa nếu không phải lão ta được người chỉ điểm nghe theo nàng điều động, lão ta không thể nào biết đến ý tứ của bà ta.

"Lạc lão, người mau giúp ta cứu nữ nhi, cầu xin người cứu nàng đi."

Lạc Nam Thiên hết sức nổi giận hừ lạnh: "Ta đã nói rồi, người không nên làm những chuyện như thế này, vương gia để cho người ở lại kinh thành, xem xét động tĩnh của mọi người trong kinh thành, sau đó bẩm báo cho hắn, không phải là để cho người không có chuyện liền đi thu thập nữ nhân khác."

"Người đã làm, sẽ phải gánh nổi hậu quả này."

Lạc Nam Thiên rõ ràng không muốn ra tay trợ giúp Liễu thị.

Hắn chán ghét làm loại chuyện như vậy.

Mặt Liễu thị trắng bệch, bà ta nhìn Lạc Nam Thiên, nhìn dáng vẻ lão ta không muốn cứu con gái của bà ta, không khỏi nóng lòng: "Lạc lão cầu xin người, Tuyết Nhi nàng, nàng là nữ nhi của vương gia, nàng là tiểu quận chúa Nam Dương Vương Phủ."

Lạc Nam Thiên chấn động, mặt khó có thể tin nhìn Liễu thị: "Người không nên gạt ta, nếu như dám gạt ta."

"Ta không có gạt người, nàng thật sự là tiểu quận chúa Nam Dương Vương Phủ, nàng là nữ nhi của vương gia, vương gia cũng biết chuyện này, thật ra thì những năm này, ta cũng không có cùng Vân Lô cùng chung chăn gối, cùng hắn ta lên giường là một nữ nhân khác, ta vẫn là nữ nhân của vương gia, con của ta đương nhiên cũng là con gái của vương gia."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 289: Vân Thiên Tuyết Bị Đánh

Editor: LaOngDao142

Sắc mặt Lạc Nam Thiên không nói ra được khó coi: "Người thật là..."

Hắn không có nói thêm gì nữa, nhưng trong lòng vẫn oán giận vương gia nhà mình, như không lại cùng nữ nhân này dây dưa, còn để cho bà ta mang thai hai đứa bé.

Song chuyện của chủ tử bọn hắn không thể nói, Lạc Nam Thiên thật nhanh mở miệng: "Nói đi, muốn ta làm gì."

Liễu thị lập tức lấy thuốc đưa cho Lạc Nam Thiên: "Người nhân lúc hỗn loạn đi vào, đan dược này hạ trên người của Tuyết Nhi khiến cho thần trí của con bé rối loạn, đến lúc đó chúng ta nói Tuyết Nhi bị người vu oan hãm hại, sau đó người ở trên đảo lưu lại nửa viên Huyết Thủ Ấn, sau cùng giả vờ bị người phát hiện tung tích, chạy ra ngoài."

Liễu thị sau khi nói xong Lạc Nam Thiên thật muốn một chưởng đập chết bà ta, nhưng lúc này hắn ta lại không thể không làm, bởi vì Vân Thiên Tuyết nếu thật là nữ nhi của vương gia, cũng tiểu chủ tử của hắn ta.

Lạc Nam Thiên nhận lấy thuốc, lắc người tiến vào.

Bên ngoài tiểu viện, thân thể Liễu thị mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã ngồi trên mặt đất, nhưng nghĩ đến Vân Lôi cũng không biết chuyện bà ta

làm, bà ta cũng không thể để cho lão ta phát hiện điều gì, Liễu thị lại vội vàng trở về Vĩnh Ninh Hầu phủ chờ tin tức.

Lúc này trong phòng của tiểu viện, có người đã phát hiện có người chết, chính là người của Tướng quốc công phủ, thật nhanh bẩm báo cho tướng quân Tướng Huyền Thành.

"Tướng quân, không xong, người chết chính là đại công tử của An Nam tướng quân."

An Nam tướng quân chính là đại ca của Tướng Huyền Thành, vừa nghe người chết là con trai của đại ca hãn ta, Tướng Huyền Thành biến sắc, hãn ta đẩy người trước mặt, xông vào.

Mấy người sau lưng cũng nhanh chóng chạy vào.

Gian phòng trên đất, một nam tử để trần nửa người trên, mặt mũi nam tử trắng bệch lệch qua một bên trên mặt đất, mà trước ngực của hãn cầm một lưỡi dao sắc bén, máu tươi chảy từ ngực đầy đất, máu đã đen, rõ ràng người đã chết được một lúc lâu.

Tướng Huyền Thành xanh mặt, người chết đúng là con trai lớn của đại ca hãn ta, thứ trưởng tử, tên Tướng Vân Long.

Mặc dù Tướng Vân Long là thứ trưởng tử, nhưng cũng là người của Tướng gia.00:00 / 03:13Không nghĩ tới có người có can đảm động tay động chân trên đầu Tướng gia, quá ghê tởm.

Tướng Huyền Thành không nhịn được hướng lên trời kêu to lên.

Trong phòng có người thật nhanh bẩm báo nói: "Tướng quân, bên này còn có một nữ nhân, hình như là nhị tiểu thư của Vĩnh Ninh Hầu phủ."

Tướng Huyền Thành đối với Vân gia có thể nói căm thù đến tận xương tủy, bởi vì Vân gia vị nhị tiểu thư hạ độc phụ thân hắn ta.

Không nghĩ tới bây giờ nữ nhân này lại còn xuất hiện ở hiện trường cháu trai của hắn ta chết, chẳng lẽ chất nghi phát hiện nhược điểm của nữ nhân này, cho nên uy hiếp nàng ta, muốn mượn cơ hội tranh công, cuối cùng lại bị nữ nhân này giết chết.

Tướng Huyền Thành càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, hắn nổi giận, sắc mặt không nói ra được khó coi.

Vân gia thật là khinh người quá đáng, cho rằng Tướng gia bọn hắn dễ khi dễ phải không?

Tướng Huyền Thành dường như bị điên xông tới, giơ tay lên liền muốn một chương đánh chết Vân Thiên Tuyết.

Trong phòng có người kêu lên: "Tướng quân, không thể, nếu như giết cô gái này, chỉ sợ sẽ rước lấy phiền toái."

Tướng Huyền Thành sắc mặt âm ngao nhìn chằm chằm Vân Thiên Tuyết hôn mê bất tỉnh trên đất, thật muốn một chương đập chết nữ nhân này, nhưng mà nếu như giết chết nữ nhân này, đến lúc đó có trăm miệng cũng không nói rõ ràng được.

Cho nên cuối cùng Tướng Huyền Thành không giết Vân Thiên Tuyết, mặc dù không có giết, nhưng tức giận trong lòng khó kiềm nén lại được, cuối cùng giơ chân lên liền hung hăng đá Vân Thiên Tuyết.

Cú đá này, ngược lại khiến cho Vân Thiên Tuyết tỉnh lại, ánh mắt Vân Thiên Tuyết ngây ngô ngu si nhìn Tướng Huyền Thành, a a kêu lên, lúc này nàng ta đã bị người lạng lẽ hạ độc.

Cho nên nàng bây giờ giống như kẻ ngu, thấy Tưởng Huyền Thành giận dữ đánh nàng ta, bị dọa sợ đến hết âm lên, một câu nói cũng không nói được.

Thần trí ngu si điên dại.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 290: Tự Biên Tự Diễn

Editor: LaOngDao142

Tướng Huyền Thành đánh nàng ta mấy cái, cũng phát hiện nàng ta có cái gì không đúng liền dừng tay lại.

Thủ hạ sau lưng thật nhanh nói: "Tướng quân, nữ nhân này sẽ không bị tướng quân đánh thành ngu si đi."

Tướng Huyền Thành giơ tay tát xuống một cái, nổi giận nói: "Câm miệng, nàng ta ngu đại cùng bốn tướng quân có quan hệ gì."

"Vâng, phải "

Thủ hạ không dám nói tiếp nữa.

Tướng Huyền Thành nhìn tình huống trước mặt, cuối cùng cắn răng lạnh giọng ra lệnh: "Bây đầu, lập tức đi mời Vĩnh Ninh hậu và phu nhân tới đây, còn nữa đi mời Hình bộ Thượng thư đại nhân tới đây."

Xảy ra mạng án, tự nhiên phải kinh động đến Hình bộ, bằng không người khác còn tưởng rằng Tướng gia có vấn đề.

Thủ hạ nhận lệnh đi ra ngoài.

Bên ngoài phòng, ở một góc trên nóc nhà, Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ nhìn thấy hết tất cả.

Võn Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ không biết Liễu thị muốn làm cái gì, nhưng bây giờ đã hiểu rõ Liễu thị muốn diễn kịch gì rồi.

Thì ra là muốn mượn đao giết người, chẳng những muốn mượn đao giết người, còn muốn Vân Thiên Vũ thanh bại danh liệt.

Hai mắt Vân Thiên Vũ sắc lạnh, cắn răng, Liễu thị người thật ác độc, có điều cuối cùng cũng là con gái người nhận, ta cũng muốn nhìn một chút người bây giờ có hối hận hay không.

00:00 / 03:13Nhưng Vân Thiên Vũ không thể không thừa nhận một chuyện, Liễu thị này rất khôn khéo, thiết kế một cái bẫy như vậy hại nàng, cũng may nàng không có rơi vào bẫy của bà ta, ngược lại chính bà ta đã hại con gái mình, không ngờ bà ta rất nhanh trí hạ độc để con gái trở nên ngu si, bởi vì nếu như Vân Thiên Tuyết không ngốc, cũng không thể đi ra ngoài, thì hôm nay nàng ta phải chết không thể nghi ngờ.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, một bên Tiêu Cửu Uyên, quanh thân dâng lên hàn khí, tròng mắt càng hiện đầy lệ khí, u ám nhìn người trong sân.

Liễu thị người dám tính toán Vân Thiên Vũ như vậy, nếu như hôm nay Vân Thiên Vũ rơi vào bẫy của người, chẳng những làm nàng thanh bại danh liệt, cũng làm cho Ly thân vương phủ của hãn bị liên lụy.

Bà ta thậm chí ngay cả Ly thân vương phủ cũng dám tính toán, thật can đảm.

Trong mắt Tiêu Cửu Uyên toàn lệ khí, khóe môi cong nên nụ cười vui vẻ.

Ngoài cửa tiểu viện, rất nhanh có người chạy tới, chính là Vân Lô cùng Liễu thị, Liễu thị lúc trước đã an bài tất cả mọi chuyện, trở về Vĩnh

Ninh Hậ phủ chờ, vừa kịp lúc binh tướng đến bầm báo, liền cùng Vân Lôi nóng lòng chạy tới.

Đợi đến khi Liễu thị cùng Vân Lôi đi vào trong phòng, thấy con gái của mình bị người đánh cho rất thê thảm, chẳng những sưng mặt sưng mũi đến kinh khủng, hơn nữa trên người cũng nhiều nơi bị thương.

Liễu thị mặt xanh biếc, hai mắt hung hăng tức giận nhìn chăm chăm Tướng Huyền Thành.

"Là người, là người đánh, có phải hay không?"

Tướng Huyền Thành không sợ Liễu thị, phần nộ quát bà ta: "Đánh nàng ta coi như là nhẹ, ta còn muốn giết nàng ta đây, đầu tiên nàng ta hạ độc phụ thân ta, hiện tại lại giết Vân Long, nhất định do Vân Long phát hiện chuyện gì, cho nên hấn bị người ta giết người diệt khẩu, Vân gia các người cho rằng Tướng gia dễ khi dễ, lần này ta nhất định phải để cho Vân Thiên Tuyết đền mạng."

Liễu thị vừa nghe Tướng Huyền Thành muốn giết nữ nhi, dường như phát điên hét rầm lên: "Người dám, người giết nàng thử xem, người dám giết nàng, Vĩnh Ninh Hậ phủ ta tất nhiên cùng Tướng gia người liều mạng, muốn chết cùng chết."

Tướng Huyền Thành lãnh trào cười lên: "Vân gia các người muốn cùng Tướng gia liều mạng a, thật là buồn cười, chẳng lẽ người cho rằng con gái người giết chết nhi của ta, chuyện này cứ như vậy là xong rồi sao. Trước đây hạ độc phụ thân ta, bây giờ lại giết chết nhi của ta diệt khẩu."

Tướng Huyền Thành dứt lời, Liễu thị điên cuồng kêu lên: "Con gái của ta hiện tại thần trí mơ hồ, rõ ràng là bị người hạ độc, nó làm sao có thể giết chết cháu của người chứ, người nói xem nó giết người bằng cách nào."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 291: Nửa Viên Huyết Thủ Ấn

Editor: LaOngDao142

Hai người tranh cãi âm ỉ, Vân Lôi thấy thế vô cùng nhức đầu.

Nhưng hẳn ta không có để ý tới Tưởng Huyền Thành cùng Liễu thị, mà nhìn về Vân Thiên Tuyết, trong lòng cực kỳ thất vọng.

Hắn ta còn tưởng rằng nữ nhi này thông minh lại có thiên phú, ngày sau nhất định sẽ có tiền đồ rộng mở, hẳn ta hao tâm bồi dưỡng nàng, hi vọng vào một ngày không xa nàng có thể giúp Vĩnh Ninh Hậu phủ, không nghĩ tới nàng càng ngày càng không được, chẳng những không đầu lại Vân Thiên Vũ, còn hủy hoại cả danh dự của bản thân, xuống dốc không phanh.

Qua chuyện ngày hôm nay, nàng muốn gả vào thế gia đại tộc làm phu nhân cũng không thể nào.

Vân Lôi càng nghĩ càng buồn rầu, hết lần này tới lần khác Liễu thị và Tưởng Huyền Thành vẫn còn cãi vã, Vân Lôi không chịu được hết lớn: "Đừng có cãi nhau nữa."

Liễu thị cùng Tưởng Huyền Thành bị hắn ta quát, hai người đồng thời nhìn Vân Lôi.

Đang lúc này, ngoài phòng có tiếng bước chân dồn dập vang lên, Hình bộ Thượng Thư Giang đại nhân dẫn người chạy tới.

Giang đại nhân vừa đến nhìn thấy tình huống trước mắt, liền đau đầu.

Một Tướng gia, một Vân gia, hai nhà này đều không nên đắc tội với ai cả, một bên trong tay có thái tử, một bên trong tay có Hoài vương, bọn họ đã quen đối đầu với nhau, song ngày thường cũng chỉ âm thầm động tay động chân thôi, gần đây công khai đấu đá nhau.

Tướng Huyền Thành vừa nhìn thấy Giang đại nhân tới, liền trầm mặt mở miệng nói: "Giang đại nhân, hôm nay người cần phải công tư phân minh, nếu như người thiên vị trái luật, bản tướng không ngại cùng người vào cung ra mắt hoàng thượng, xin hoàng thượng định đoạt chuyện này."

Tướng Huyền Thành dứt lời, sắc mặt Vân Lôi không nói ra được khó coi, bây giờ hẳn ta cảm thấy hồng бет, hẳn ta không biết tại sao nữ nhi lại xuất hiện trong tiểu viện này, hơn nữa trong tiểu viện này còn có người chết, đến tột cùng có chuyện gì xảy ra?

Là có người gài bẫy nữ nhi sao? Theo đạo lý, nàng không có lý do gì cùng con trai thứ của An Nam tướng quân hẹn gặp ở đây.

00:00 / 03:13 Vân Lôi suy nghĩ trăm điều, giận dữ nhìn chăm chăm Tướng Huyền Thành kêu lên: "Tướng Huyền Thành, vào cung gặp hoàng thượng liền đi, chúng ta không sợ người?"

Hình bộ Thượng Thư Giang đại nhân da đầu tê dại nhìn tình huống trước mắt.

Tướng Huyền Thành chỉ vào Giang đại nhân kêu lên: "Giang đại nhân, còn không đem nữ nhân này bắt lại."

Vân Lôi quát lạnh: "Ai dám, hiện tại còn chưa có tra rõ chuyện gì xảy ra, ta xem ai dám bắt người."

Vân Lô mặc dù đối với Vân Thiên Tuyết thất vọng, nhưng dù sao cũng là đứa con hãnh tá cưng chiều từ nhỏ đến lớn, tự nhiên không muốn nàng bị bắt.

Giang đại nhân lâm vào tình thế khó xử, không biết phải làm như thế nào, phía sau Thị Lang Hình bộ đột nhiên mở miệng: "Đại nhân, trên đao có nửa Huyết Thủ Ấn, ta thấy không phải dấu vân tay của nữ tử bình thường lưu lại."

Vừa dứt lời, mọi người quay đầu nhìn đao, quả nhiên thấy một bên lưỡi đao có lưu nửa Huyết Thủ Ấn, chỉ có điều một nửa Huyết Thủ Ấn này không giống của nữ tử, vì Huyết Thủ Ấn này rất thô.

Trong phòng, Tưởng Huyền Thành lập tức im lặng.

Vân Lô hung hăng trợn mắt nhìn một cái, ra lệnh cho Giang đại nhân: "Giang đại nhân lập tức kiểm tra, xem một chút dấu vân tay trên đao có phải của con gái ta hay không."

Một người thô kệch thật nhanh đi tới, cẩn thận dùng vải trắng quấn lấy lưỡi đao sắc bén, sau đó đi tới trước mặt Vân Thiên Tuyết.

Vân Thiên Tuyết bởi vì bị hạ độc khiến cho thần trí mê loạn, lại bị Tưởng Huyền Thành hung hăng đá lên người, cả người hoảng sợ giống như con chuột nhỏ, vừa nhìn thấy người cầm khăn trắng đi tới, liền hét rầm lên.

Liễu thị vội vàng ôm lấy nữ nhi, ổn định thân thể của nàng ta, trấn an nàng ta.

Đợi đến Vân Thiên Tuyết khá hơn một chút, nàng ta mới để người Hình bộ tới kiểm tra dấu vân tay. Kết quả phát hiện vết máu lưu lại trên đao, không phải là Huyết Thủ Ấn của Vân Thiên Tuyết.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 292: Hủy Hết Thanh Danh

Editor: LaOngDao142

Ngoài ra, Liễu thị còn nhờ Giang đại nhân mời đại phu bắt mạch cho nữ nhi, vì sao dáng vẻ của nàng ta ai cũng không biết, lúc trước từ Tưởng quốc công phủ trở về, đã tốt hơn rất nhiều.

Thế nhưng bây giờ lại bị như vậy, Giang đại nhân lập tức phái người đi mời đại phu tới đây, sau một hồi kiểm tra, liền phát hiện trên người Vân Thiên Tuyết bị người hạ độc khiến cho thần trí mơ hồ, như vậy nàng ta không thể giết người, hơn nữa dấu vân tay trên hung khí cũng không phải của nàng ta, cơ bản có thể loại bỏ chuyện Vân Thiên Tuyết giết người.

Tưởng Huyền Thành không nghĩ tới kết quả cuối cùng thành ra như vậy, nhất thời khó có thể tiếp nhận, chỉ vào Vân Thiên Tuyết nói: "Ta hiện tại muốn cho người nghiệm thân nữ nhân này, nhìn xem trên người nàng ta có dấu vết bị người xâm hại hay không, nếu như nàng ta bị người xâm hại, vậy chất nhi của ta chết cùng nàng ta không thoát khỏi quan hệ, ngược lại một chút vết thương cũng không có, ta liền thừa nhận chuyện này không phải do nàng ta làm."

Đây cũng là phương pháp bất đắc dĩ của Tưởng Huyền Thành, chất nhi không thể nào vô duyên vô cớ bị giết, hoặc là nói nếu chất nhi không động thủ cưỡng ép với Vân Thiên Tuyết, hoặc là cưỡng bách nàng ta phải làm gì đó, Vân Thiên Tuyết sẽ không giết hẳn.

Nhưng nếu như chất nhi động tay động chân với Vân Thiên Tuyết, hoặc xâm hại Vân Thiên Tuyết, như vậy chắc chắn trên người Vân Thiên Tuyết sẽ lưu lại dấu vết.

Chỉ cần ở trên người của nàng ta tra được một chút dấu vết như vậy, hẳn ta có thể căn chết nữ nhân này không thả.

Tưởng Huyền Thành nói xong, Vân Lô đang muốn phản bác, nhưng Liễu thị lại đồng ý.

Bởi vì chuyện phát sinh hôm nay như vậy, không làm rõ không được, nhưng nếu như để cho người ta nghiệm thân, chứng minh Tuyết Nhi trong sạch, cũng vì nàng ta cứu vãn một chút ít thanh danh.

Cho nên Liễu thị nguyện ý tiếp nhận lời đề nghị của Tưởng Huyền Thành.

Giang đại nhân rất nhanh phái người mời nữ đại phu Hình bộ tới đây, thay Vân Thiên Tuyết nghiệm thân, sau khi nghiệm thân, chứng minh trên người Vân Thiên Tuyết, ngoại trừ vết thương bị Tưởng Huyền Thành đánh, cũng không có vết thương nào khác, bao gồm hạ thân của nàng ta, nàng ta vẫn là tấm thân xử nữ, hơn nữa các vị trí nhạy cảm khác trên người của nàng ta, cũng không có bất kỳ dấu vết xâm hại nào, nên có thể loại trừ chuyện nàng ta bị người xâm hại.

Chuyện đã như thế, Tưởng Huyền Thành không phản đối.

Vân Lô trợn mắt nhìn Tưởng Huyền Thành một cái sau, trầm giọng mở miệng nói: "Giang đại nhân, hiện tại ta có thể mang nữ nhi trở về phủ được không."00:00 / 03:13Mặc dù nữ nhi không có sao, nhưng phát sinh chuyện như vậy, thanh danh của nàng ta coi như đã bị phá hủy, cùng nam tử ở chung một chỗ, nam tử này còn không giải thích được chết đi, bản thân còn bị người nghiệm thân, mặc dù cuối cùng chứng minh trong sạch, nhưng

như vậy thì thế nào, nữ tử như thế, thế gia đại tộc sẽ không chấp nhận, coi như trác phi cũng gặp nguy hiểm.

Vân Lôì ngay cả ý muốn giết người cũng đều có.

Giang đại nhân nhìn dáng vẻ của Vân Lôì như thế tự nhiên không dám lên tiếng, Tưởng Huyền Thành cũng hải không nói gì.

Vân Lôì liền dẫn Liễu thị cùng nữ nhi rời đi.

Một nhà ba người mới vừa đi tới trước cửa phòng, liền nghe thấy bên ngoài có tiếng hét lớn: "Người nào?"

"Hình như là hung thủ giết người, mau đuổi theo, lập tức đuổi theo."

Bên ngoài có người đuổi theo, có người nhanh chóng vào nhà bẩm báo cho Tưởng Huyền Thành và Giang đại nhân: "Hồi tể tướng quân cùng Giang đại nhân, mới vừa rời chúng ta thấy một bóng đen lóe lên rồi biến mất, rất có thể là hung thủ, thuộc hạ đã phái người đuổi theo."

Giang đại nhân thở phào nhẹ nhõm, thật nhanh nói với Tưởng Huyền Thành: "Xem ra thật sự có người gài bẫy."

Tưởng Huyền Thành căn rằng nghiêng lợi kêu lên: "Nếu như bị ta bắt được, ta nhất định chặt hẳn ta thành tám khúc."

Vân Lôì không quan tâm tới chuyện này, mang theo Liễu thị cùng Vân Thiên Tuyết trở về phủ.

p/s: Cái Huyết Thủ Ẩn lúc đầu là viên gì đó, nên ta nghĩ là đan dược, ai dè tới chương này lại là dấu vân tay, mọi người thông cảm nha.

Còn về phần xưng hô, do ta lần đầu edit nên hơi lộn xộn trong việc xưng hô giữa các nhân vật, nàng nào biết chỉ cho ta với.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 293: Cửu Lôi Phệ Linh Trận

Giang đại nhân ra lệnh cho người mang thi thể của Tướng Vân Long về Hình bộ, còn Tướng Huyền Thành cả người thâm trầm đi theo sau lưng Giang đại nhân, cuối cùng người trong tiểu viện đều đi sạch.

Trong một góc của tiểu viện, Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ thấy có bóng đen từ viện nhỏ bay qua, lắc người liền đi theo.

Về phần Họa Mi, Tiêu Cửu Uyên phân phó một thủ hạ hộ tống nàng ta trở về Vĩnh Ninh Hậu phủ.

Còn hắc và Vân Thiên Vũ nhanh chóng đuổi theo bóng đen kia.

Không có gì bất ngờ xảy ra, bóng đen kia chính là Thanh Linh cường giả sau lưng Liễu thị.

Nếu người này xuất hiện, bọn họ sao có thể bỏ qua cho hắc ta đây, nhất định phải bắt được hắc ta để tra rõ người chủ mưu sau lưng là ai.

Trước mắt Thanh Linh cường giả đang chạy trốn, chính là Lạc Nam Thiên, Lạc Nam Thiên rất nhanh bỏ rơi quan phủ binh tướng, nhưng lại không bỏ rơi được Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ.

Chẳng những không bỏ rơi được, còn rất nhanh bị vượt qua rồi ngăn cản đường đi của hắc ta.

Lạc Nam Thiên hoảng hốt, thật nhanh ngẩng đầu lên nhìn lại, liền nhận ra người chặn đường hãm ta là Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên của Đông Ly quốc, một người khác lại Vân Thiên Vũ mà Liễu thị muốn hãm ta thu dọn.

Cô gái này một thân khí tức lạnh lùng, ở dưới bóng đêm châm chọc nhìn hãm, ánh mắt kia dường như đang nhìn một vật chết.

Lạc Nam Thiên nhìn ánh mắt như thế, cảm thấy sau lưng bỗng nhiên lạnh lẽo.

"Các người, các người là ai, ngăn ta làm cái gì?"

Lạc Nam Thiên quát lạnh lên tiếng, Vân Thiên Vũ lạnh lùng cười nhạt nói: "Lúc trước giết người của ta, bây giờ lại không nhận ra, các hạ trí nhớ thật sự không tốt a."

"Đã có can đảm giết ta, tại sao không có can đảm thừa nhận."

Thanh Linh cường giả có một thân công công nghệ, lúc này bị Vân Thiên Vũ một châm chọc, đương nhiên không hề che giấu nữa, lãnh ngạo quát lên: "Không sai, lúc đầu chính ta dẫn người giết người, vậy thì thế nào?"

"Cũng không có gì, có oan báo oan, có cừu báo cừu, người đã giết ta, ta tự muốn trả lại cho người."

Nàng dứt lời, Lạc Nam Thiên cười ha ha đứng lên: "Chỉ bằng người sao?"

Sau lưng Tiêu Cửu Uyên lãnh lệ vang lên: "Còn có ta."

Sau khi hãm nói, cũng không cùng Lạc Nam Thiên nói thêm nửa chữ, trực tiếp ra lệnh cho thủ hạ sau lưng: "Bách Diệu, dùng đại trận bắt hãm."

Mấy người thủ hạ của Tiêu Cửu Uyên, trong tay đều có linh khí đại trận, cho nên năng lực mới có thể so người bình thường lợi hại hơn.

Bạch Diệu được lệnh, không nói lời nào, bắt đầu liền bày ra một linh khí đại trận, đại trận kia giống như núi lớn bay thẳng tới Lạc Nam Thiên, sắc mặt Lạc Nam Thiên đại biến, thân thể cấp tốc lui về phía sau rút lui, nhưng đại trận linh kia dường như có linh tính, như được tùy tâm điều động, Lạc Nam Thiên di chuyển, nó cũng có thể chuyển động theo.

Sắc mặt Lạc Nam Thiên đột biến, chẳng lẽ hôm nay hắn ta phải bỏ mạng ở địa phương này sao.

Hắn vừa nghĩ, xoay người lấy ra linh khí của mình, Địa Xà Thương.

Một cây trường thương giống như thanh xà chạy thẳng tới đại trận, vài cái va chạm, thanh âm ầm ầm không ngừng.

Mắt thấy linh khí đại trận của Bạch Diệu lui về phía sau rút lui, hai mắt Tiêu Cửu Uyên tối sầm lại, tay hắn chỉ vừa nhắc lên, trực tiếp kết trận, cơ hồ chỉ trong chớp mắt, liền kết xong một linh trận, hắn quát nhẹ: "Cửu Lôi Phệ Linh Trận, đi."

Chỉ thấy trong bóng tối, chín tia chớp màu đen to lớn chạy thẳng tới Lạc Nam Thiên.

Cửu Lôi Phệ Linh Trận này rõ ràng so với linh khí đại trận của Bạch Diệu lợi hại hơn, Lạc Nam Thiên trong nháy mắt thay đổi, thân hình lui nhanh, nhưng Cửu Lôi Phệ Linh Trận phía trên truy sát hắn ta không buông.

Lạc Nam Thiên ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng: "Trời muốn diệt ta."

Hắn không có chết vì vương gia mà liều mạng hoàn thành đại nghiệp,
mà lại chết vì một ả tiện nhân vô vị, hắn ta không cam lòng a.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 294: Giết Chết Thanh Linh Cường Giả

Mắt thấy Cửu Lô Phệ Linh Trận muốn vây lấy Lạc Nam Thiên, trong đêm, hai đạo bóng dáng nhanh chóng chạy đến.

Hai người này chính là thủ hạ của Lạc Nam Thiên, hai gã Lục Linh cường giả.

Vốn dĩ bọn họ có thể không xuất hiện, nhưng không đành lòng thấy chủ tử của mình chết trong Cửu Lô Phệ Linh Trận.

Cho nên bọn họ xuất hiện, thề phải cùng chủ tử cùng nhau ở trong Cửu Lô Phệ Linh Trận đánh cuộc một lần.

Sau khi có thêm hai người này xuất hiện, một người quay đầu quát lên: "Chủ tử, chúng ta liên thủ chống lại."

Lạc Nam Thiên vừa nghe hai người nói, sắc mặt thay đổi, giơ tay lên trực tiếp đánh bay một người ra ngoài: "Trở về, trở về bẩm báo cho chủ tử mọi chuyện ở đây, nhanh lên."

Người nọ bị Lạc Nam Thiên đánh bay ra ngoài, nhanh chóng rời đi, Tiêu Cửu Uyên vung tay lên, Bạch Diệu đuổi theo.

Còn Lạc Nam Thiên thấy Cửu Lô Phệ Linh Trận đánh tới, ngay lập tức mặt mày biến sắc, cắn răng: "Hôm nay ta Lạc Nam Thiên bị chết oan, ta chết không nhắm mắt a."

Lạc Nam Thiên ngửa đầu cười to, không đợi đại trận đánh xuống, hắn ta tự vận dụng linh lực, âm âm, hắc tự bạo.

Lạc Nam Thiên thế nhưng tự bạo, bởi vì sợ rơi vào trong tay Tiêu Cửu Uyên, đến lúc đó hắn ta không thể bảo đảm hắn ta không nói ra người chủ mưu sau màn.

Hắn ta không muốn làm tên phản đồ, cho nên tự mình kết liễu.

Gã Lục Linh cường giả mắt thấy chủ tử đã chết, làm sao có thể còn sống, nên cũng dẫn linh lực tự bạo.

Lúc này Cửu Lôi Phệ Linh Trận cũng ập đến, trong bóng tối, chín tia chớp ùng ùng nổ ra, khiến trên mặt tạo thành từng hố sâu lớn.

Vân Thiên Vũ thấy thế kinh sợ, da đầu tê dại, thì ra lợi hại cũng không phải nhờ linh lực của Tiêu Cửu Uyên, mà do thiên phú về linh của hắn, Cửu Lôi Phệ Linh Trận nàng nhìn thấy hắc kết ấn, không nghĩ tới nhanh như vậy liền ngưng tụ thành công, đại trận như vậy cho dù là Lam Linh cường giả trở lên, cũng chỉ có thể liều mạng một phen, như vậy, một mình hắc chẳng phải tương đương với hai cường giả linh lực.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, bên cạnh Tiêu Cửu Uyên đã lạnh giọng mở miệng: "Không nghĩ tới hai người đó ngược lại có cốt khí, thế nhưng tự kết liễu, đáng tiếc không có biện pháp tra rõ người sau lưng bọn họ sau là ai chỉ điểm."

Vân Thiên Vũ gật đầu, bất quá lại nhú mày nói: "Coi như bọn họ không nói, nhưng người nắm trong tay nhiều cường giả linh lực như vậy cũng không phải người bình thường, người thử nghĩ lại tất cả mọi người trong kinh thành xem ai có khả năng này, nếu như là người trong kinh thành, khi đó người liền có thể tra ra được, còn nếu như bọn họ là người bên ngoài kinh thành, vậy thì chính là người có quyền thế bên ngoài kinh

thành, người trong kinh thành này, người đoán thử, nói không chừng có thể đoán được."

Vân Thiên Vũ dút lời, mắt phượng của Tiêu Cửu Uyên khẽ nheo lại, đôi mắt trong như dòng suối mênh mông.

"Người vừa nói như thế, bốn vương thật đúng là có nghĩ đến một người."

"Người nào?"

Vân Thiên Vũ tò mò hỏi, Tiêu Cửu Uyên thật nhanh nói: "Thạch Xương Thành Nam Dương vương, ở Đông Ly quốc tổng cộng có hai vương gia khác họ, Nam Dương Vương và Yến Bắc Vương, Nam Dương vương trấn thủ Nam Chiếu và biên cảnh Đông Ly quốc, Yến Bắc vương trấn thủ ở Đông Ly quốc và trạm kiểm soát tiếp giáp Bắc Địch."

Vân Thiên Vũ nghe xong liền u ám nói: "Vậ ý của người là Liễu thị là tay sai của Nam Dương vương gia phái tới, bí mật ở trong kinh thành mật báo cho hãn ta."

"Rất có thể, nhưng tất cả chỉ là suy nghĩ, không có bằng chứng cụ thể."

Tiêu Cửu Uyên sau khi nói xong, ngẩng đầu nhìn trời, lúc này đêm đã khuya, bọn họ cần phải trở về.

"Đi, bốn vương đưa người trở về."

Tiêu Cửu Uyên đưa tay kéo Vân Thiên Vũ, tính toán đưa nàng trở về.

Giọng Vân Thiên Vũ trong trẻo lạnh lùng thật nhanh vang lên: "Tiêu Cửu Uyên, tối hôm nay cảm ơn người."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 295: Tiểu Linh Đang Bị Bắt Cóc

Nàng tối nay có thể thuận lợi cứu được Họa Mi, lại có thể giết chết một gã Thanh Linh cường giả và một gã Lục Linh cường giả, cũng bởi vì Tiêu Cửu Uyên sử dụng Cửu Lô Phệ Linh Trận, nếu như nàng cùng Thanh Linh cường giả đánh nhau, chưa chắc có thể toàn thân rút lui.

Lần trước nàng, Điều Gia còn có Tiểu Anh có thể khiến cho những người muốn giết chết Tiêu Cửu Uyên bị thương nặng, bởi vì những người đó không nghĩ tới các nàng có người có linh lực, cho nên các nàng mới đắc thủ được.

Còn bây giờ muốn cùng Thanh Linh cường giả đối kháng, chưa chắc có phần thắng, Thanh Linh cùng Cam Linh sự khác biệt rất lớn.

Vân Thiên Vũ nhíu mày suy nghĩ, đợi sau khi thu thập Vĩnh Ninh Hậu phu nhân Liễu thị và Vân Thiên Tuyết, nàng lập tức bế quan tu luyện, khác với ban đầu nàng muốn cứu người, mở ra tầng thứ hai của Phượng Linh Giới, nghe Tiểu Anh nói, tầng thứ hai có đan lô và đan phương, còn có cả bộ sách luyện đan, nàng ngoài trừ tu luyện linh lực ra, nàng còn muốn trở thành một luyện đan sư.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, trên đỉnh đầu giọng nói của Tiêu Cửu Uyên giống như rượu tinh khiết và trong veo vang lên.

"Bốn vương cứu người chính là cứu mình, phải biết cho tới bây giờ, chỉ có người tra ra được bốn vương bị trúng độc, ngoài ra cũng không có ai

tra ra được."

Tiêu Cửu Uyên sau khi nói xong, duỗi bàn tay liền lôi kéo Vân Thiên Vũ nói: "Đi, đêm đã khuya, bốn vương đưa người trở về đi thôi."

Vân Thiên Vũ thật nhanh cúi đầu nhìn lại, thấy bàn tay Tiêu Cửu Uyên bá đạo lôi kéo nàng, điều này làm cho nàng theo bản năng có chút bài xích, ngộ ngộ muốn tránh ra, nhưng Tiêu Cửu Uyên nắm tay của nàng rất chặt.

Vân Thiên Vũ thật nhanh ngẩng đầu nhìn về Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên cũng không có chú ý đến chuyện nắm tay của nàng.

Vân Thiên Vũ vốn muốn kêu hấn buông nàng ra, nhưng suy nghĩ mối quan hệ của hai người khó có được hòa thuận, nếu như nàng mở miệng, sẽ phá hư không khí hài hòa này.

Huống chi tối nay hấn giúp nàng không ít chuyện, nàng không muốn giữa hai người lại không vui, cho nên tốt nhất nàng nên im lặng.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, lên tiếng: "Được rồi, người đưa ta trở về thôi."

Tiêu Cửu Uyên lập tức thi triển linh lực, thân hình chợt lóe lên, trong chớp mắt liền bay mấy chục thước xa, nhanh như chớp.

Một lớn một nhỏ hai bóng dáng nháy mắt lên xuống trong đêm đen.

Hai người rất nhanh trở lại Tử Trúc Hiên.

Bên trong Tử Trúc Hiên, Họa Mi được Diệp Gia dàn xếp chỗ ngủ, nhưng Diệp Gia, Điều Gia còn có Tiểu Anh lại lo lắng ở trước cửa Tử Trúc Hiên đi qua đi lại, nóng nảy chờ đợi.

Thấy Tiêu Cửu Uyên mang theo Vân Thiên Vũ rơi xuống đất, Diệp Gia nhanh chóng một bước chạy vội tới, thật nhanh mở miệng nói: "Vũ Mao, lúc trước ta mang theo Họa Mi trở về, có người để cho một con Toàn Địa Thử mang tới một phong thư."

*Thử: con chuột

Diệp Gia thật nhanh đưa thư cho Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ vội vàng mở ra, chỉ thấy trên tờ giấy viết: "Tiểu Linh Đang bị chúng ta bắt đi, người muốn cứu nàng liền một mình đi tới sườn núi Tiểu Phượng đối nàng, nếu như dám dẫn người tới, ta liền giết nàng."

Vân Thiên Vũ mặt đen, ngón tay không tự chủ nắm chặt.

Tối nay còn xong chưa, đầu tiên là Họa Mi bị bắt, hiện tại ngay cả Tiểu Linh Đang cũng bị bắt đi, hơn nữa xem ra Tiểu Linh Đang bị bắt cóc trước, cũng bởi vì vậy, cho nên Họa Mi mới bị Liễu thị bắt đi.

Hiện tại vấn đề là ai bắt Tiểu Linh Đang, nàng ta có linh lực, lại có Thanh Giao Linh Hoàn, theo lý người bình thường căn bản không bắt nàng ta được, cho dù có người có thể thuận lợi bắt được nàng ta, nhưng ít nhất cũng phải lưu lại dấu vết gì đó.

Nhưng bây giờ không có gì cả, chẳng lẽ người bắt nàng ta rất lợi hại.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ thay đổi, nàng nghĩ tới người giết chết bốn vị hôn thê của Tiêu Cửu Uyên, ngoại trừ nguyên nhân này ra, nàng bây giờ không nghĩ ra ai muốn giết nàng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 296: Hoa Nhà Không Thơm Bằng Hoa Đại

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy Tiêu Cửu Uyên cũng âm trầm.

Hai mắt của hắn phát ra hàn khí, sát khí tràn ngập ở quanh thân.

Bất quá chỉ trong chốc lát, hắn liền tỉnh táo rất nhiều, trầm giọng mở miệng nói.

"Người này không phải mưu tính bốn vương, bởi vì muốn mưu tính bốn vương người nọ phải hết sức cẩn thận, hắn chỉ sợ bốn vương tra ra dấu vết, cho nên vẫn rất cẩn thận làm việc, không dễ dàng lộ diện, càng không thể nào cho người đi bắt Tiểu Linh Đang, cho nên là người khác."

Vân Thiên Vũ nghe Tiêu Cửu Uyên nói, đúng là có lý, nhưng nếu không phải người chủ mưu ám sát vị hôn thê của Tiêu Cửu Uyên, vậy là ai, nàng cùng ai có mối thâm thù lớn như vậy, người này muốn giết nàng a.

Trừ mẹ con Liễu thị, nàng nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể nghĩ đến người muốn hại Tiêu Cửu Uyên, không nghĩ ra được ai khác.

"Bất kể là ai, ta phải đi đến sườn núi Tiểu Phượng một chuyến, tới đó sẽ biết người nào gài bẫy."

Vân Thiên Vũ nói xong, Diệp Gia, Điều Gia còn có Tiểu Anh thật nhanh cướp lời.

"Chúng ta và người cùng đi."

Vân Thiên Vũ đang muốn nói chuyện, Tiêu Cửu Uyên đã lên tiếng: "Bốn vương bồi nàng cùng nhau đi sườn núi Tiểu Phượng, các người đợi ở chỗ này."

Vân Thiên Vũ không nhịn được quay đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên tối nay dường như quá tốt rồi.

Tiêu Cửu Uyên thấy ánh mắt của nàng, tự nhiên biết ý của nàng, trên khuôn mặt tuần mỹ tỏa ra hơi thở lạnh lùng, trầm giọng nói: "Nếu không phải người đối với bốn vương hữu dụng, người cho rằng bốn vương sẽ cùng người đi đến sườn núi Tiểu Phượng sao."

Hắn nói xong khí phách vung áo choàng đen thuê bàn long trên người, xoay người đi ra ngoài, chỉ lạnh lùng ném xuống một câu: "Còn không mau đi."

Vân Thiên Vũ không có phản đối, bởi vì nàng không biết tình huống cụ thể ở sườn núi Tiểu Phượng, nếu như tùy tiện đi trước, tất nhiên sẽ có phiền toái, nhưng có Tiêu Cửu Uyên đi cùng với nàng, nàng liền không có việc gì.

Vân Thiên Vũ nhìn về Diệp Gia còn có Điều Gia cùng Tiểu Anh: "Các người bảo vệ tốt Họa Mi, đừng để cho người tổn thương nàng."

Nàng nói xong thật nhanh lấy ra hai viên đan dược, đưa cho Diệp Gia: "Cái này một viên là Linh Lôi Đan, một viên là độc đan. Người giữ lại phòng thân."

Diệp Gia gật đầu một cái, quan tâm dặn dò nói: "Vũ Mao, người phải cẩn thận một chút, ngàn vạn lần không cần có chuyện."

"Được."

Vân Thiên Vũ đáp ứng đi ra ngoài, sau lưng Điều Gia vừa nhìn nàng và Tiêu Cửu Uyên cùng đi làm việc, chỉ sợ Vân Thiên Vũ không chịu nổi hấp dẫn mà bị Tiêu Cửu Uyên mê hoặc, cho nên ở phía sau lớn tiếng kêu lên: "Chủ tử, hoa đại ven đường người ngàn vạn lần không được hái, hái cũng không thể hái, nó có độc a."

Điều Gia rống xong, Tiểu Anh giống như bắt được nhược điểm châm chọc nói: "Điều đại gia, người nói sai rồi, hẳn là hoa nhà, hoa nhà."

Điều Gia vừa nghe Tiểu Anh nói, lập tức tỉnh ngộ lại, lại dặt cổ họng kêu lên: "Chủ tử, hoa nhà không thơm bằng hoa đại, người dùng sức hái, hái hái."

Trước mặt Tiêu Cửu Uyên mặc dù nghe không hiểu Điều Gia nói cái gì, nhưng Tiểu Anh là một con vẹt, nàng nói, căn bản là tiếng người, cho nên nghe được hoa nhà hoa nhà, đại khái cũng có thể đoán được Điều Gia nói cái gì.

Tiêu Cửu Uyên xoay người trợn mắt nhìn Điều Gia một cái, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén bắn thẳng về phía Điều Gia, Điều đại gia ngay lập tức rút cổ về, nhưng vẫn không quên thề, Điều Gia nó gia sớm muộn sẽ có một ngày đánh bại người, sau đó đập đập đập, ngoan đập.

Vân Thiên Vũ lúc này đã đi tới bên cạnh Tiêu Cửu Uyên, thản nhiên nói: "Đi thôi, người không cần để ý tới hai chúng nó."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 297: Hồng Y Yêu Nghiệt

Tiêu Cửu Uyên cuối cùng thu hồi tầm mắt, đưa tay kéo tay Vân Thiên Vũ, lướt qua mà đi, nháy mắt liền biến mất trong màn đêm.

Sau lưng trước cửa Tử Trúc Hiên, Diệp Gia, Điều Gia còn có Tiêu Anh trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người rời đi.

Diệp Gia không nhịn được thấp giọng lầm bầm: "Quan hệ của hai người dường như lần đã tốt lên rất nhiều."

Đây là hiện tượng tốt.

Mà nói thật ra, Diệp Gia cảm thấy Tiêu Cửu Uyên cùng biểu muội rất xứng đôi, biểu muội lợi hại như vậy, người bình thường căn bản không xứng đáng với nàng, chân chính xứng với nàng, trước mắt xem ra, chỉ có Tiêu Cửu Uyên.

Về phần Tiêu Dạ Thần, mặc dù trong sáng như ánh mặt trời, nhưng căn bản không xứng đáng với nữ tử như biểu muội được, hơn nữa Tiêu Dạ Thần quá yếu, nếu như biểu muội gặp phải nguy hiểm, hẳn ta cũng không cứu nàng được.

Cho nên có thể nói, Ly thân vương gia thích hợp nhất.

Diệp Gia khẽ nở nụ cười.

Một bên Tiểu Anh mở miệng chim, thật lâu mới kêu lên: "Bọn họ nắm tay nhỏ bé, nắm tay nhỏ bé."

Nhưng vẻ mặt của Điều Gia đưa đám: "Ô ô, chủ tử như rau cải trắng cho heo ăn."

Tiểu Anh, Điều Gia cùng Vân Thiên Vũ tâm linh tương thông, cho nên bọn họ vừa nói, Vân Thiên Vũ liền cảm nhận được, nghe hai tiểu gia hỏa nói, khóe miệng Vân Thiên Vũ không nhịn được co rút, nghĩ đến lời Điều Gia nói, nàng bị heo ăn.

Nếu như Tiêu Cửu Uyên biết, hắc ở trong mắt Điều Gia, thành một đầu heo, Tiêu Cửu Uyên nhất định sẽ giết Điều Gia.

Cho nên chuyện này không thể để cho Tiêu Cửu Uyên biết.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ thật nhanh nhìn về Tiêu Cửu Uyên: "Sườn núi Tiểu Phượng ở nơi nào."

"Bên ngoài thành Tây Nam có một sườn núi nhỏ, nằm ngoài kinh thành khoảng năm mươi dặm đường, chỗ đó địa thế cao chót vót, hết sức nguy hiểm, cho nên khi đến chỗ, người phải cẩn thận một chút."

"Ừ."

Kế tiếp hai người không nói gì thêm, mà cố gắng suy nghĩ, người bắt Tiểu Linh Đang là ai, tại sao muốn bắt nàng ta đi.

Sườn núi Tiểu Phượng, ngọn núi cũng không cao, nhưng tạo thành một sườn núi, dốc cao dựng đứng.

Tiêu Cửu Uyên cùng Vân Thiên Vũ khi đến sườn núi Tiểu Phượng liền tách ra, Vân Thiên Vũ một mình đi tới dưới chân núi.

Lúc này đêm đã khuya, bóng trăng ngả về tây, ánh trăng nhàn nhạt bao phủ khắp sườn núi Tiểu Phượng, cả ngọn núi mảnh yên lặng, giống như không có ai ở đây cả.

Vân Thiên Vũ đứng ở dưới chân núi, lạnh lùng ngẩng đầu nhìn lên sườn núi, một bóng người cũng không có.

Bất quá nàng biết ở ngọn núi này khẳng định mai phục không ít người, nhưng nàng không sợ, bởi vì Tiêu Cửu Uyên cũng an bài không ít người ở dưới chân núi.

Mà nàng cũng ở Cam Linh, trong tay lại có không ít đan dược, trong thời gian ngắn đối phương không lấy được mạng của nàng, đến lúc đó Tiêu Cửu Uyên đã xông lên núi.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa ngẩng đầu nhìn sườn núi Tiểu Phượng, lạnh giọng mở miệng quát lên: "Các hạ đến tốt cùng là ai, giấu đầu lòi đuôi làm ra chuyện như vậy, thật sự không phải hành vi quân tử, các hạ không phải để cho ta tới đối người sao, ta đã tới, mau thả Tiểu Linh Đang."

Mặc dù giọng của Vân Thiên Vũ không lớn, nhưng ở trong màn đêm yên tĩnh, vẫn có thể nghe rõ ràng, mà sau khi nàng nói xong, trên sườn núi Tiểu Phượng, đột nhiên nổi lên vô số ánh đuốc.

Chiếu sáng khắp sắp sườn núi Tiểu Phượng, ánh sáng chói mắt, Vân Thiên Vũ xa xa thấy trên sườn núi, có một người đứng dưới ánh sáng của trăng sao, người nọ ở dưới ánh đuốc, mơ hồ có thể thấy được, hồng y tóc đen, không nói ra được tà mị yêu hoặc.

Mặc dù cách xa, nhưng Vân Thiên Vũ tu luyện qua linh lực, giác quan thứ sáu so với người bình thường nhạy cảm hơn, nên cũng có thể nhìn thấy dáng vẻ của nam nhân kia, dưới tóc đen là một đôi máu hoa đào, trời sanh là một yêu nghiệt gieo rắc tai họa.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 298: Ma Quân Phượng Vô Nhai

Vân Thiên Vũ rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, cuối cùng khẳng định, mình và người đàn ông này không có nửa điểm quen biết, kể cả chủ thân thể này cũng không hề quen biết người này, nhưng tại sao hắn ta lại bắt Tiểu Linh Đang, sau đó để cho nàng tới đây đối Tiểu Linh Đang.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, trên núi người nọ lười biếng không nói lời nào, theo gió đêm từ từ lặng xuống.

"Đại tiểu thư Vĩnh Ninh Hậu phủ quả nhiên thật can đảm, nếu như thế, vậy thì đi lên đối người đi."

Người này ngay cả nói chuyện cũng lộ ra một cỗ mỉa mai hoặc yêu mỉa, cùng Tiêu Cửu Uyên cuồng vọng khí phách hoàn toàn khác nhau.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ nhưng không có động, mà lạnh lùng nhìn người trên núi mở miệng nói: "Tại sao ta phải đi lên, mà không phải người đi xuống, các người nhiều người như vậy, nếu như đến lúc đó không thả người, ta không phải bị thua thiệt sao?"

"Còn có Tiểu Linh Đang đâu, người lập tức để cho ta xem Tiểu Linh Đang như thế nào, nếu như nàng căn bản không ở trên tay các người rồi sao."

Vân Thiên Vũ dứt lời, trên núi nam tử hồng yêu nghiệt vung tay lên, sau lưng một người kéo theo một bóng người nhỏ bé đi tới, quả nhiên là

Tiểu Linh Đang, lúc này Tiểu Linh Đang hôn mê, cũng không biết phát sinh chuyện gì.

Vân Thiên Vũ từ trên xuống dưới nhìn một cái, phát hiện trên người Tiểu Linh Đang cũng không có bất kỳ vết thương nào, những người này rõ ràng không có làm khó nàng.

Vân Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm, thần sắc của nàng tự nhiên không có tránh ánh mắt của hồng y nam tử, khóe miệng hằn hơi cong cong, miễn cưỡng mở miệng lần nữa nói: "Người rốt cuộc có lên hay không tới, không lên đây, ta sẽ để cho người giết nàng."

Người nọ vùng tay lên, thủ hạ sau lưng vùng trường đao trong tay lên, để trên cổ Tiểu Linh Đang, sắc mặt Vân Thiên Vũ lập tức thay đổi, lạnh lẽo quát lên: "Dừng tay."

Quả nhiên người trên núi không động thủ.

Vân Thiên Vũ lạnh lùng hỏi hồng y nam tử: "Các hạ đến tột cùng là ai, vì sao phải bắt Tiểu Linh Đang uy hiếp ta, còn muốn ta đổi Tiểu Linh Đang, trong này có phải hay không có cái gì hiểu lầm, ta cũng không quen các hạ."

"Người không biết ta, nhưng ta biết ngươi là được, tự nhiên sẽ không nhận sai ngươi, người rốt cuộc có lên hay không, nếu không lên đây, ta sẽ để cho người giết nữ nhân này."

Thần thái nam tử yêu my, đột nhiên biến đổi, ngũ quan sắc sảo như được bồi lên một khí tức ma quỷ kỳ dị, âm trầm nhìn chằm chằm Vân Thiên Vũ, dường như tâm tình vô cùng không tốt, nếu như Vân Thiên Vũ dám nói thêm câu nào nữa, hẳn ta liền giết Tiểu Linh Đang.

Vân Thiên Vũ nào dám trì hoãn, nhắc chân muốn đi lên núi, không nghĩ tới nàng mới vừa đi vài bước, sau lưng có tiếng vang xé gió vang lên,

Tiêu Cửu Uyên một thân cầm y màu đen chỉ vàng thuê Bàn Long như tên lao tới, nháy mắt rơi vào bên cạnh Vân Thiên Vũ, hần bá đạo đưa tay lôi kéo Vân Thiên Vũ đứng lại.

Tiêu Cửu Uyên ngẩng đầu lên nhìn về hồng y nam tử trên sườn núi, âm ngao vô cùng nói: "Phượng Vô Nhai, người muốn giết cứ giết, không cần nói nhảm, ta cũng muốn nhìn một chút người có giết cô gái bên cạnh người hay không."

Tiêu Cửu Uyên lãnh khốc vô cùng nói, sắc mặt Vân Thiên Vũ biến sắc, thật nhanh đưa tay kéo hần: "Người không được kích thích hần, nếu như hần thật giết Tiểu Linh Đang làm sao bây giờ?"

Tiêu Cửu Uyên hung hăng trợn mắt nhìn Vân Thiên Vũ một cái nói: "Người quên ta kêu hần là gì sao?"

Vân Thiên Vũ sửng sốt một chút, sau đó nghĩ đến Tiêu Cửu Uyên kêu hồng y nam tử này là Phượng Vô Nhai, Phượng Vô Nhai, Tiểu Linh Đang tên Phượng Thanh Linh, bọn họ cùng họ Phượng.

Cõi đời này sẽ không có chuyện trùng hợp như vậy chứ, cho nên nam tử này căn bản cũng không có muốn giết Tiểu Linh Đang, rốt cuộc hần làm như vậy để làm gì.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ khó coi, ánh mắt không nói ra được rét lạnh, ngược mắt nhìn hồng y nam tử Phượng Vô Nhai.

"Phượng Vô Nhai, người cùng Tiểu Linh Đang có quan hệ thế nào?"

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 299: Cuộc Chiến Cường Giả

Phượng Vô Nhai còn chưa kịp nói chuyện, Tiêu Cửu Uyên bên cạnh Vân Thiên Vũ đã trả lời cho nàng.

"Nếu không có gì đặc biệt, Tiểu Linh Đang muội muội của hã, ai ai cũng biết, Ma quân Ma Ảnh Cung Phượng Vô Nhai cứng chiu nhất là muội muội bảo bối này, cho nên Tiểu Linh Đang nhất định là muội muội của hã."

Tiêu Cửu Uyên dứt lời, Vân Thiên Vũ không thể tin nổi, thì ra là người này chính là ca ca của Tiểu Linh Đang, còn là Ma quân Ma Ảnh Cung, vừa nghe liền biết là một đại ma đầu, khó trách tà mị yêu hoặc như vậy, đáng vẻ gieo họa chúng sinh.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, đối diện Phượng Vô Nhai trên sườn núi vừa động, nhẹ nhàng đi xuống, mấy tên thủ hạ tất cả đều quý mình U Ảnh bàn, lắc người đuổi theo, nháy mắt rơi xuống không xa trước mặt Vân Thiên Vũ.

Phượng Vô Nhai sau khi hạ xuống, tà mị mở miệng: "Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên quả nhiên lợi hại, vừa nhìn liền nhận ra bản quân, bất quá bản quân nghe nói, Ly thân vương gia mọi cách ghét bỏ vị hôn thê này, không biết tối nay đây người diễn kịch gì?"

Phượng Vô Nhai dứt lời, Tiêu Cửu Uyên cùng Vân Thiên Vũ hai người đồng thời tối mặt.

Tiêu Cửu Uyên nổi giận mở miệng quát lạnh: "Phượng Vô Nhai, đây là chuyện của bốn vương và Vân Thiên Vũ, có liên quan gì tới người? Người ăn ở không không có chuyện gì làm sao?"

Vân Thiên Vũ mặt đen hơn nữa trước mặt người ngoài nói đến chuyện này rất lúng túng, mặc dù nàng cũng không để ý Tiêu Cửu Uyên ghét nàng, nhưng ở trước mặt nàng nói ra, trong lòng nàng không thoải mái.

Vân Thiên Vũ lạnh lùng nhìn Phượng Vô Nhai đối diện.

Phượng Vô Nhai giống như không thấy ánh mắt sắc bén của nàng, mắt hoa đào hơi nheo lại, cười nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: "Bởi vì gần nàng đối với muội muội của bản quân rất tốt, bản quân không có gì báo đáp, cho nên tính toán thay nàng giáo huấn người một chút."

Phượng Vô Nhai nói xong, bất ngờ xoay người, hướng Tiêu Cửu Uyên xông tới, tay hấn vừa nhấc, một ánh sáng màu tím nhàn nhạt vòng quanh hấn ta.

Tử Linh, lại là Tử Linh.

Vân Thiên Vũ thấy thế hoảng hốt.

Không nghĩ tới Phượng Vô Nhai lại là Tử Linh, thật may hấn cũng chỉ ở Tử Linh cấp thấp, nếu như trung cấp hay cao cấp, chỉ sợ Tiêu Cửu Uyên vốn không phải là đối thủ của hấn.

Nhưng bây giờ hấn cũng là Tử Linh cấp thấp, Tiêu Cửu Uyên vừa là Lam Linh cao cấp, vừa là Linh Trận Sư, cũng sẽ không thua thiệt.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, bên người Tiêu Cửu Uyên cuồng vọng lãnh ngạo quát lên: "Dạy dỗ bốn vương, Phượng Vô Nhai, người thật là quá đề cao mình, chẳng lẽ người cho rằng chỉ bằng thân phận Tử Linh của người, liền có thể tổn thương nặng bốn vương sao? Nằm mơ đi."

Tay hắn vừa nâng một đạo linh lực màu lam dày đặc bao quanh lấy hắn, thân hình nhẹ nhàng động, bay thẳng tới Phượng Vô Nhai.

Hai người đồng thời thi triển linh lực, một linh lực màu tím, một linh lực màu lam, hai đạo linh lực va chạm vào nhau, ầm ầm, thiên địa giờ phút này giống như bị vụn vụn.

Vân Thiên Vũ chỉ cảm thấy uy áp linh lực cường đại, đè ép khí huyết trong ngực nàng quay cuồng, mà nàng cũng không nhúc nhích được, chỉ có thể ngây ngốc đứng đó, một đôi mắt thoáng lên tia sợ hãi, thì ra Lam Linh cường đại và Tử Linh cường đại là như vậy, khi đấu với nhau, thế nhưng lợi hại như thế.

Nếu như nàng có thể tu luyện đến bước này, sẽ phải sợ người nào.

Vân Thiên Vũ vừa nhìn vừa nghĩ, trước mắt hai người trên không trung đang đánh nhau, đã càng đánh càng xa, thời gian trong nháy mắt đã qua mấy chiêu, so đấu linh lực xong, chính là so công pháp, vốn dĩ sườn núi Tiểu Phượng đang rất tốt, lại vì bọn họ giao thủ, nháy mắt hủy diệt hơn phân nửa.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 300: Tiêu Cửu Uyên Phát Độc

Vân Thiên Vũ đưa mắt nhìn xung quanh, nhìn thấy Tiểu Linh Đang đối diện đã hôn mê, con người rét lạnh ra lệnh cho người đối diện cứu tỉnh Tiểu Linh Đang.

Hắc y nhân ở phía đối diện, đều là chính là thủ hạ Ma Ảnh cung, vốn dĩ khinh thường để ý tới Vân Thiên Vũ, nhưng nghĩ tới chuyện Ma Quân lúc trước vì nữ nhân này ra mặt, dạy dỗ Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên.

Cho nên thủ hạ Ma Ảnh cung, không dám không để ý tới Vân Thiên Vũ, một người cung kính trả lời: "Thưa Vân tiểu thư, quân chủ nói, tạm thời không được cứu tỉnh tiểu thư."

Vân Thiên Vũ suy nghĩ một chút tự nhiên hiểu Phượng Vô Nhai băn khoăn điều gì, còn không phải là sợ muội muội cảm tức nổi giận.

Nếu như thế sẽ làm ra chuyện gì đó chính đốn bọn hăn, đáng đời.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ trong lòng thở phào nhẹ nhõm, tóm lại Tiểu Linh Đang ở trong tay những người này sẽ không có việc gì.

Nàng không để ý tới Tiểu Linh Đang nữa, mà ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi Tiêu Phượng.

Chỉ thấy đỉnh núi trên, một con Phong Nhận Ma Báo, đang cùng một con Phi Thiên Thương Lang công kích lẫn nhau.

Bọn chúng chém giết nhau, trên đỉnh núi phượng, âm thanh ầm ầm không ngừng, hai lực lượng mạnh mẽ và cuồng bạo cắn xé nhau, trong chớp mắt liền san bằng sườn núi Tiểu Phượng, rất nhanh, một sườn núi Tiểu Phượng yên bình bị oanh tạc.

Vân Thiên Vũ thấy thế chắc lưỡi hít hà không dứt, đồng thời hâm mộ nhìn cuộc đối chiến giữa Phong Nhận Ma Báo và Phi Thiên Thương Lang giữa không chung, thật là Linh Khí thật là lợi hại a.

Nàng có thể thấy được, hai người sử dụng không phải là Linh Thú, mà là Linh Khí cường đại.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, đột nhiên thấy giữa không trung Tiêu Cửu Uyên hình như có cái gì không đúng.

Sắc mặt của nàng lập tức thay đổi, theo bản năng hướng chỗ tối sau lưng kêu lên: "Bạch Diệu, nhanh đi đỡ chủ tử các người tới đây."

Bạch Diệu Hắc Diệu hai người xoay người hành động, chạy thẳng tới giữa không trung.

Bọn họ vừa động, chính là thủ hạ Ma Ảnh cũng động thủ.

Những người này chỉ sợ Bạch Diệu và Hắc Diệu đánh lên chủ tử của bọn họ, cho nên vội vàng đuổi theo.

Bạch Diệu nhảy đến bên cạnh chủ tử, đã phát hiện sắc mặt Tiêu Cửu Uyên có cái gì không đúng, không khỏi lo lắng nói: "Vương gia."

"Đỡ ta trở về để cho Vân tiểu thư kiểm tra một chút."

Tiêu Cửu Uyên trầm giọng ra lệnh, mới vừa rồi, hắn đột nhiên cảm thấy choáng váng đầu hai mắt tối sầm, quanh thân vô lực.

Thật ra thì lúc trước cùng Ma quân Ma Ảnh Cung Phượng Vô Nhai giao thủ, hắc cố ý dùng linh lực cùng hắc ta so đấu, hắc muốn xem một chút lúc hắc phát huy linh lực cường đại nhất, có thể dẫn đến độc phát hay không.

Như vậy có thể tra rõ trong cơ thể hắc rốt cuộc trong cơ thể hắc có trúng Ma Tinh Huyết Anh Độc hay không.

Vì nghĩ như vậy, cho nên hắc không có sử dụng linh trận, bây giờ nhìn lại, hắc đoán không sai, thời điểm hắc phát huy linh lực thật mạnh, độc sẽ phát tác.

Vốn lúc trước không có gặp phải đối thủ lợi hại, cho nên rất khó phát hiện chuyện này.

Tiêu Cửu Uyên ra lệnh một cái, Bạch Diệu biến sắc, đưa tay đỡ Tiêu Cửu Uyên liền đi, một đường rơi thẳng đến bên cạnh Vân Thiên Vũ, thật nhanh mở miệng: "Vân tiểu thư, mau thay vương gia kiểm tra một chút."

Vân Thiên Vũ đi nhanh qua, đưa tay chắn mạch cho Tiêu Cửu Uyên, chỉ trong chốc lát, sắc mặt của nàng thay đổi, nhìn về Tiêu Cửu Uyên trầm giọng nói: "Người quả nhiên trúng Ma Tinh Huyết Anh Độc."

Chất độc này lúc trước nàng cẩn thận nghiên cứu qua, hiện tại muốn tra liền tra ra được, bởi vì lúc này Tiêu Cửu Uyên đang bị độc phát lúc.

Song thời gian độc phát rất nhanh, trong nháy mắt sẽ không tồn tại.

Vân Thiên Vũ dứt lời, sắc mặt Tiêu Cửu Uyên khó coi đến đáng sợ, nhưng hắc căn cứ chịu đựng, không muốn để cho Phượng Vô Nhai phát hiện, để tránh tiết lộ điều gì.

Đúng lúc này, Phượng Vô Nhai nhẹ nhàng rơi xuống.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 301: Đầu Óc Có Bệnh

Editor: LaOngDao142

Song Phượng Vô Nhai không biết Tiêu Cửu Uyên trúng độc, chỉ cho là Tiêu Cửu Uyên đang cùng hãn đối chiến bị thương, cho nên sắc mặt khó coi.

Hai mắt hoa đào híp lại nói với Vân Thiên Vũ: "Như thế nào, bản quân đã giúp người trút giận rồi."

Vân Thiên Vũ nghĩ đến mọi chuyện phát sinh tối nay đều có liên quan đến người này, nếu không phải hãn tự nhiên bắt trời Tiểu Linh Đang, Họa Mi chưa chắc bị Liễu thị thuận lợi trời đi như vậy, nàng phải giải quyết chuyện của Họa Mi chuyện tình, lại lo lắng cho Tiểu Linh Đang, vội vàng tới đây cứu Tiểu Linh Đang, kết quả lại phát hiện Tiểu Linh Đang bị chính ca ca của mình bắt cóc.

Hãn đang đùa giỡn nàng sao? Còn nói giúp nàng trút giận.

Vân Thiên Vũ thiếu chút nữa tức chết, cắn răng nhìn chòng chọc Phượng Vô Nhai nói: "Chúng ta có tốt như vậy sao?"

Nàng nói xong không thèm quan tâm đến lý lẽ của Phượng Vô Nhai mà nhìn về Bạch Diệu và Hắc Diệu: "Chúng ta đi."

Bọn họ xoay người muốn rời đi, sau lưng Phượng Vô Nhai nướnng đôi mắt hoa đào, kêu lên: "Vân tiểu thư, người đúng là quên suy nghĩ có phải hay không, ta giúp người ra xả giận, người không cảm kích cũng không sao, tại sao không nói tiếng nào liền bỏ đi, người có đi cũng phải mang theo Tiểu Linh Đang cùng nhau rời đi chứ."

Vân Thiên Vũ im lặng quay đầu nhìn Phượng Vô Nhai: "Đầu óc người không có bệnh đi, người cũng đã tìm đến Tiểu Linh Đang, còn không mang nàng về nhà, để nàng đi theo ta làm gì."

Vân Thiên Vũ mắnng người vừa xong.

Tất cả thủ hạ Ma Ảnh Cung đều trợn mắt cùng nhau nhìn chằm chằm nàng, có người thậm chí vèo một tiếng rút ra bảo đao bên hông, muốn dạy dỗ Vân Thiên Vũ, nữ nhân đáng chết, dám mắnng Ma Quân đại nhân của bọn họ.

Đáng tiếc Ma Quân đại nhân không tức giận, khoát tay, thủ hạ sau lưng không dám manh động.

Đừng xem nhẹ dáng vẻ tươi cười mỉa hoặc của Ma Quân giờ phút này, nhưng thủ đoạn trừng phạt của hắnn, đúng là khiến cho người sống không bằng chết.

Luận võ công : Quách Tĩnh Có thể đánh bại Kiều Phong ?0.3M viewsEntertainmentPhượng Vô Nhai không để ý đến thủ hạ sau lưng, mà là nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Tối nay do bản quân làm sai, mong rằng Vân tiểu thư đại nhân đại lượng không so đo."

"Nếu như ta muốn so đo thì sao. Ta xưa nay không thích thua thiệt, chuyện đêm nay khiến cho ta cảm thấy mình rất chịu thiệt, cho nên ta sẽ không mang theo Tiểu Linh Đang trở về, để tránh sau này người động một tý làm ra chuyện như vậy, ta không chịu nổi kinh sợ."

Vân Thiên Vũ sau khi nói xong tính toán rồi đi, không muốn để ý tới Phượng Vô Nhai.

Phượng Vô Nhai thân hình vừa động, phảng phất như một đóa hoa Hồng Vân xinh đẹp ngăn cản Vân Thiên Vũ.

"Nói đi, người muốn thế nào mới không ăn thua thiệt, rồi nguyện ý giữ lại Tiểu Linh Đang."

Vân Thiên Vũ tức giận nhìn chăm chăm Phượng Vô Nhai, mặt lạnh hỏi: "Trước tiên ta hỏi người, tối nay người vô duyên vô cớ bắt cóc Tiểu Linh Đang để làm cái gì, còn muốn để cho ta tới đổi nàng."

Rõ ràng là muội muội của hã, hã làm như vậy để làm gì chứ.

Phượng Vô Nhai nhướn mi, tà mị mở miệng: "Bản quân muốn nhìn xem người đối xử với muội muội của bản quân như thế nào, có phải thật lòng quan tâm hay không, bây giờ xem ra, bản quân có thể xác nhận, người đúng là thật lòng đối với muội ấy rồi, cho nên bản quân để nàng lưu lại ở bên cạnh người, rất yên tâm."

Cho nên hã bắt cóc Tiểu Linh Đang, thu xếp một vở kịch này, chỉ vì muốn thử lòng nàng có thật sự quan tâm tới Tiểu Linh Đang hay không.

Đầu óc thật có bệnh.

Vân Thiên Vũ đen mặt nhìn chăm chăm Phượng Vô Nhai, Phượng Vô Nhai mị hoặc nhẹ cười lên, cười một tiếng, phảng phất như ngàn vạn cây ngân hoa nở, không nói ra được xinh đẹp.

Vân Thiên Vũ nhìn hã, còn chưa kịp nói chuyện, sau lưng Tiêu Cửu Uyên vẫn cứng rắn chịu đựng, đột nhiên lắc người vọt tới, đưa tay lôi kéo Vân Thiên Vũ, trầm giọng quát lên: "Chúng ta đi."

Hắn nói xong bá đạo lôi kéo Vân Thiên Vũ xoay người liền đi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngư Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 302: Không Có Cái Gì Tốt Cả

Editor: LaOngDao142

Sau lưng Phượng Vô Nhai nhìn bóng dáng hai người rời đi, chậm rãi nói.

"Tiểu Linh Đang từ nhỏ được bản quân bảo vệ quá mức, cho nên nàng quá đơn thuần, không hiểu thế thái nhân tình, đợi đến khi bản quân phát hiện, đã quá muộn, cho nên bản quân mới có thể cưỡng bách nàng ra cung rèn luyện, hiện tại nàng gặp được người, bản quân thấy bởi vì nàng đi theo bên cạnh người có vẻ rất tốt, mà người cũng thật lòng với nàng, chẳng lẽ nhẫn tâm để nàng ở bên ngoài tự sinh tự diệt, bị người khi dễ, ăn không đủ no mặc không đủ ấm sao?"

Lời của Phượng Vô Nhai khiến cho Vân Thiên Vũ nghĩ đến lần đầu gặp gỡ Tiểu Linh Đang, đôi bụng đến phải coi đan dược thành cơm để ăn.

Sau đó nàng chỉ làm cơm rang trứng cho nàng ăn, nàng đã vô cùng hạnh phúc rồi.

Nàng ấy giống như tiểu cầu gọi nàng Vân tỷ tỷ, nàng nói gì, nàng ấy cũng nghe.

Suy nghĩ những điều này, trong lòng Vân Thiên Vũ không nhịn được liền mềm nhũn ra, nhưng đối với những chuyện tối nay Phượng Vô Nhai làm, nàng cực kỳ tức giận.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, đột nhiên tránh tay của Tiêu Cửu Uyên tay, xoay người sải bước đi đến trước mặt Phượng Vô Nhai, trầm mặt nói.

"Nàng đi theo ta, được, một tháng mười vạn lượng ngân phiếu, đúng hạn người phải đưa tới, nếu như chậm trễ một ngày, ta liền đuổi nàng trở về Ma Ảnh Cung."

Nàng sau khi nói xong khiêu khích nhìn Phượng Vô Nhai.

Phượng Vô Nhai nhướng mi, phong tình vạn chủng nhuộm đầy hai mắt, khóe miệng hơi cong, từ từ nói: "Được, một lời đã định."

Hắn nói xong vung tay lên, thủ hạ sau lưng liền mang Tiểu Linh Đang tới.

Vân Thiên Vũ ra lệnh cho Bạch Diệu sau lưng: "Phái hai người tới đây, đỡ Tiểu Linh Đang."

Nàng nói xong lại nhìn Phượng Vô Nhai một cái, sau đó cười cổ quái một tiếng, xoay người liền đi. Luận võ công : Quách Tĩnh Có thể đánh bại Kiều Phong ? 0.3M views Entertainment Bạch Diệu vội vàng kêu hai thủ hạ tới người, mang theo Tiểu Linh Đang đi theo sau lưng của bọn họ một đường rời khỏi sườn núi Tiểu Phượng.

Lúc này sườn núi Tiểu Phượng đã sớm san thành bình địa, không chỉ như thế, hơn nữa còn loạn thất bát tao bị thảm.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên gấp rút rời khỏi sườn núi Tiểu Phượng.

Trên đường Tiêu Cửu Uyên vẫn thâm trầm nhìn Vân Thiên Vũ, thấy thế da đầu Vân Thiên Vũ tê dại, không nhịn được hỏi: "Ánh mắt ngươi..."

Tiêu Cửu Uyên hừ lạnh nói: "Người phải cách xa tên Phượng Vô Nhai kia một chút. Hắn trời sanh phong lưu đa tình, phóng túng không kèm chế

được, đối với nữ nhân không có nửa điểm thật lòng, hơn nữa tính tình vô cùng tàn nhẫn độc ác."

Vân Thiên Vũ nghe được mặt đầy hắc tuyến, cái này mắc mớ gì đến nàng a, nàng cùng Phượng Vô Nhai chỉ thấy mặt một lần mà thôi, huống chi trên mặt nàng còn mang khăn che, tên Phượng Vô Nhai kia cũng sẽ không coi trọng nàng đi.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, nhìn về Tiêu Cửu Uyên, sâu kín hỏi: "So với vương gia như thế nào? Người ghê tởm hơn một chút đây."

Tóm lại cả hai cũng không phải dạng tốt lành gì.

Vân Thiên Vũ ở trong lòng hừ lạnh.

Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên tối lại, ánh mắt lạnh lẽo tức giận nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, đáng tiếc hắn vẫn chưa kịp nổi giận, mắt tối sầm hôn mê đi.

Vân Thiên Vũ vội vàng ở bên tai của hắn nói: "Tiêu Cửu Uyên, ta mới vừa rồi đã điều tra xong, người trúng độc đúng là Ma Tinh Huyết Anh Độc, ta trở về điều chỉnh phương thuốc giải độc, phái người đưa cho người, người phải nhanh chóng cho người lập tức đi tìm dược liệu."

Vân Thiên Vũ sau khi nói xong thấy Tiêu Cửu Uyên đã hoàn toàn không có phản ứng, nàng vội vàng lấy ngân châm ra, thay Tiêu Cửu Uyên châm huyết, sau đó suy nghĩ một chút lại từ trong Phượng Linh Giới lấy ra một viên đan dược.

Nhưng nàng còn chưa kịp cho Tiêu Cửu Uyên ăn vào, Hắc Diệu bên cạnh Tiêu Cửu Uyên xoay người quát lạnh: "Dừng tay, người cho vương gia uống cái gì."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 303: Tính Tình Có Thù Tất Báo

Editor: LaOngDao142

Vân Thiên Vũ ngược mắt nhìn Hắc Diệu một cái, rất ghét hắc ta.

Cho tới nay nàng cũng biết, hắc ta không muốn gặp nàng, nếu hắc ta không muốn gặp nàng, nàng cần gì phải chào đón hắc ta.

Vân Thiên Vũ hừ lạnh nói: "Độc dược."

Sắc mặt Hắc Diệu lập tức thay đổi, hét lớn chỉ vào Vân Thiên Vũ: "Người dám cho vương gia uống độc dược, muốn chết, xem ta như thế nào thu thập người."

Vân Thiên Vũ hết ý kiến, lập tức đem đan dược trong tay thu về.

Nếu người ta không cảm kích, nàng cần gì nhiều chuyện a.

Đan dược này rất trân quý, nếu không phải bởi vì hôm nay Tiêu Cửu Uyên giúp nàng rất nhiều chuyện, nàng còn không muốn lấy ra đâu, được rồi, hiện tại lấy ra, người ta không vui.

Bạch Diệu vừa nhìn động tác của Vân Thiên Vũ, vội vàng nói: "Vân tiểu thư, người đừng nóng giận, người nhanh lên một chút cho vương gia ăn vào đi."

Bạch Diệu nói xong, Hắc Diệu bất mãn kêu lên: "Người điên rồi."

Bạch Diệu hưng hân nói: "Câm miệng, người hãy động não đi có được hay không, Vân tiểu thư có lý do gì hại vương gia chúng ta, nàng và vương gia không có bất kỳ mâu thuẫn lợi ích gì cả, hơn nữa bây giờ nàng còn mang thân phận Ly thân vương phi, chẳng lẽ nàng muốn chịu trách nhiệm tội danh mưu sát phu quân là không thể."

Hết thủy đều là Hắc Diệu suy nghĩ nhiều.

Hắc Diệu còn muốn nói, Bạch Diệu lại trợn mắt cảnh cáo nhìn hăn một cái.

Hắc Diệu không dám nói tiếp nữa, bởi vì cho tới nay, Bạch Diệu mới là thủ hạ đắc lực nhất bên cạnh Tiêu Cửu Uyên, còn hăn làm việc quá xúc động, cho nên chủ tử đã sớm hạ lệnh, hăn sau này làm bất cứ chuyện gì, nhất định xin phép Bạch Diệu.

Nếu Bạch Diệu đã nói như vậy, Hắc Diệu không tốt nói cái gì nữa, bất quá một đôi mắt, vẫn như cũ chăm chú nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ nhìn Hắc Diệu một chút, lại nhìn Bạch Diệu, Bạch Diệu cũng đã nói như vậy, huống chi hôm nay Tiêu Cửu Uyên giúp đỡ nàng không ít.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ thật nhanh đem đan dược đút vào miệng Tiêu Cửu Uyên, đợi đến khi đút xong đan dược cho Tiêu Cửu Uyên, Vân Thiên Vũ dặn dò Bạch Diệu: "Lập tức đưa vương gia về vương phủ đi, nói cho hăn biết, sau này không được hành động thiếu suy nghĩ sử dụng linh lực cùng người khác liều mạng, hăn làm như vậy càng khiến cho cơ thể hăn nhanh chóng suy kiệt.""Chúng ta biết."

Bạch Diệu đáp ứng, nói với Hắc Diệu: "Người dẫn người hộ tống vương gia trở về."

Hắc Diệu mặc dù hay xúc động, nhưng đối với Tiêu Cửu Uyên hết sức trung thành, hơn nữa linh lực so với Bạch Diệu lợi hại hơn.

Hắc Diệu nghe theo lời của Bạch Diệu, theo dõi hắc hỏi: "Còn người."

"Ta đưa Vân tiểu thư trở về Vĩnh Ninh Hậu phủ."

Nếu như Vân tiểu thư xảy ra điều gì ngoài ý muốn, độc của vương gia ai sẽ giải đây, hơn nữa lấy hắc đối với vương gia hiểu rõ, vương gia nhất định sẽ giận dữ.

Lần này Hắc Diệu cuối cùng không lên tiếng, đưa tay đỡ Tiêu Cửu Uyên liền đi, mấy tên thủ hạ đi theo phía sau hắc cũng rời đi.

Bạch Diệu mang theo vài người bảo vệ Vân Thiên Vũ và Tiểu Linh Đang rời đi, Vân Thiên Vũ không có cự tuyệt, hiện tại nàng đặc biệt mệt mỏi, cả ngày hôm qua, cộng thêm một đêm, không ngừng bận rộn, hiện tại nàng không muốn cùng người nào dây dưa nữa, chỉ muốn ngủ một giấc.

Có Bạch Diệu bảo vệ, nhẹ nhõm hơn nhiều.

"Chúng ta đi thôi."

Cả đám người trong nháy mắt biến mất sau màn đêm.

Dưới sườn núi Tiểu Phượng, Phượng Vô Nhai hồng y xinh đẹp, hai cánh tay khoanh trước ngực, mắt hoa đào hơi nheo lại nhìn đoàn người kia rời khỏi.

Trong mắt hắc như có điều suy nghĩ, lúc này Tiêu Cửu Uyên dường như có cái gì không đúng, đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng cũng không có nghe nói trên người hắc có chuyện gì a.

Phượng Vô Nhai suy nghĩ đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, hãn hơi ngưng thần, liền biết mình đang trúng độc.

Phượng Vô Nhai sắc mặt không khỏi thay đổi, thật nhanh nhìn về phương hướng Vân Thiên Vũ ly khai, nghĩ đến ánh mắt quý quýet của nha đầu kia lúc rời đi, thì ra nàng đã hạ độc đối với hãn, tính tình có thù tất báo này, hãn thích!

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 304: Thật Thành Giúp Đỡ

Editor: LaOngdao142

Một thủ hạ bên cạnh Phượng Vô Nhai nhìn thấy sắc mặt của chủ tử có cái gì đó không đúng, thật nhanh mở miệng hỏi: "Chủ tử, người làm sao vậy?"

"Ta bị Vân Thiên Vũ, nữ nhân kia hạ độc."

"Hạ độc?"

Thủ hạ của Phượng Vô Nhai một mặt không hiểu, phải biết chủ tử đã là Tử Linh sơ cấp, người bình thường nếu muốn hạ độc, tuyệt không thể nào.

Phượng Vô Nhai nhẹ nhàng cười lên, cười một tiếng càng tăng thêm vẻ tà khí, cả người không nói ra được mị hoặc.

"Nữ nhân này có chút ý tứ a, hơn nữa năng lực không tệ."

Hắn biết y thuật của nàng không tệ, nhưng không nghĩ tới độc của nàng cũng lợi hại như thế, độc này cũng không phải độc được tầm thường, mà là độc được đặc biệt nhằm vào người tư luyện linh lực.

Chỉ có điều độc này muốn tổn thương hắn vẫn là chưa đủ.

Phượng Vô Nhai thật nhanh khoát tay, linh khí màu tím lượn lờ xung quanh thân hắn, chất độc trong người rất nhanh liền bị hắn mạnh mẽ ép ra ngoài.

Đợi đến khi bức ra độc, trời đã sáng.

Phượng Vô Nhai ngẩng đầu nhìn trời một chút, mở miệng: "Đi thôi."

Quay về hắn muốn gặp lại nữ nhân dám có can đảm hạ độc hắn, phải biết rằng thiên hạ này người dám hạ độc Phượng Vô Nhai hắn có một không có hai, nữ nhân này lá gan thật là lớn.

Đúng rồi, Phượng Vô Nhai nhớ tới muội muội viết thư cho hắn, nói gì phải nhìn dáng vẻ Vân tỷ tỷ thật kỹ, là tuyệt sắc Thiên Hương đại mỹ nhân, để cho hắn nhanh chóng động thủ đoạt lấy Vân tỷ tỷ trở thành tấu tử của nàng, như vậy sau này nàng đã có người bồi.

Phượng Vô Nhai không nhịn được bật cười, vốn dĩ hắn không có xem chuyện này ra gì, nhưng bây giờ hắn đối với Vân Thiên Vũ cảm thấy hứng thú, xem ra hắn có cần thiết gặp lại nữ nhân kia.

Phượng Vô Nhai ha ha cười một tiếng, thân hình vừa động, nếu như một đóa Hồng Vân nháy mắt biến mất không thấy. Thủ hạ Ma Ảnh Cung theo sát phía sau rời đi.

Sườn núi Tiểu Phượng bị san thành bình địa kia, trong nháy mắt một bóng người cũng không có.

Bên trong Tử Trúc Hiên Vĩnh Ninh Hạo phủ.

Trong phòng Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ đang cùng Tiểu Linh Đang vừa mới tỉnh lại nói chuyện.

Mặc dù nàng cực kỳ tức giận chuyện Phượng Vô Nhai làm, nhưng đối với Tiểu Linh Đang lại không có chút buồn phiền, Tiểu Linh Đang vẫn coi nàng là tỷ tỷ mà đối đãi, huống chi chuyện tối ngày hôm qua, nàng ấy cũng không biết chuyện.

"Tiểu Linh Đang, thì ra ngươi là người của Ma Ảnh Cung."

Tiểu Linh Đang vừa nghe Vân Thiên Vũ nói, lập tức khẩn trương đứng lên, bất an nhìn Vân Thiên Vũ: "Vân tỷ tỷ, ngươi không được ghét bỏ thanh danh của ta được không, ta sẽ nghe lời của ngươi."

Vân Thiên Vũ đưa tay kéo nàng ngồi xuống, nói: "Tối ngày hôm qua, ca ca ngươi cho người bắt cóc ngươi."

"A?"

Tiểu Linh Đang la hoảng lên, nổi giận mở miệng: "Tên khốn kiếp này, hắn tại sao bắt cóc ta a, ban đầu đuổi ta ra khỏi cung, bây giờ còn bắt cóc ta, ô ô, hắn không phải là ca ca của ta."

Tiểu Linh Đang tức chết.

Vân Thiên Vũ đưa tay chụp vai của nàng, trấn an nàng nói: "Ngươi không được trách lầm ca ca ngươi, thật ra thì hắn không yên lòng khi ngươi ở lại bên cạnh ta, muốn nhìn một chút ta có đi cứu ngươi hay không."

"Vân tỷ tỷ đối với ta rất tốt, hắn lại làm như vậy, sau này ta không nhận hắn, không bao giờ nhận thức hắn làm ca ca."

Tiểu Linh Đang tức giận nói, Vân Thiên Vũ lười giúp Phượng Vô Nhai nói chuyện, ai kêu hắn làm ra loại chuyện như vậy.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ lại nói: "Ta gọi ngươi tới, là để cho ngươi biết một chuyện, bởi vì ngươi ca ca đã chuyện khiến cho ta hết sức nổi giận,

cho nên ta cùng hăn đòi tiền, ta nói nếu muốn ta lưu giữ người, hăn mỗi tháng phải đưa mười vạn lượng ngân phiếu ta mới lưu giữ người, ca ca người đồng ý, bất quá tiền này ta không cần, nếu như hăn thật sự đưa tới, ta liền trả lại cho người. Trước cùng hăn đòi hỏi, thật sự không cần sinh khí tức giận."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 305: Thiên Nguyệt Chết Thảm

Editor: LaOngDao142

Vân Thiên Vũ sở dĩ nói chuyện này cho Tiểu Linh Đang biết chính là coi nàng ấy thành thân nhân bằng hữu, nàng không hy vọng lừa gạt thân nhân bằng hữu, một chút cũng không được.

Cho nên nàng mới có thể đem chuyện này nói cho Tiểu Linh Đang, chẳng qua là Tiểu Linh Đang cũng không quan tâm, còn về mặt thành thật nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Vân tỷ tỷ, người phải nhận đi, thật ra thì ca ca ta có rất nhiều tiền, lần sau ta giúp người đòi nhiều hơn nữa."

Nói xong hoan khoái vô cùng đi ra ngoài.

Sau lưng Vân Thiên Vũ không nói gì, nha đầu này giúp ngoại nhân gài bẫy ca ca mình, thật được không?

Nhưng không biết Tiểu Linh Đang nhìn như không tim không phổi, nhưng lại tự mình có tính toán.

Nàng nhất định phải để cho ca ca cưới Vân tỷ tỷ, như vậy bất kể ca ca cho Vân tỷ tỷ bao nhiêu tiền, cuối cùng đều là của trong nhà.

Ha ha, ta thật là thông minh a.

Tiểu Linh Đang tự khen mình.

Vân Thiên Vũ tính toán sẽ đi ngủ, ngoài phòng, một chồn một chim đi vào.

Điêu Gia lo lắng nhìn Vân Thiên Vũ: "Từ xưa sắc đẹp lắm người a, chủ tử người ngàn vạn lần không được lỡ một bước chân ân hận nghìn đời."

Chỉ cần vừa nghĩ tới tương lai chủ tử có thể sẽ thích Tiêu Cửu Uyên người luôn muốn hầm cách thủy nó để ăn, Điêu Gia bày tỏ rất tức giận, cho nên nó muốn phá hỏng chuyện này.

Tiểu Anh bên cạnh vụng về phối hợp Điêu Gia nói: "Từ xưa mỹ nhân khó qua ải anh hùng, nếu Tiểu Anh gặp phải một anh hùng, ta cũng sẽ khó vượt qua, nhưng ta gặp phải tất cả đều là cầu hùng."

Lời của Tiểu Anh kích thích Điêu Gia, Điêu Gia trợn tròn đôi mắt nhìn chăm chăm Tiểu Anh, chỉ vào cái mũi của mình nói: "Ý của người là nói Điêu Gia ta là cầu hùng."

Vẻ mặt Tiểu Anh ra vẻ đương nhiên trả lời: "Chẳng lẽ không đúng sao?"

Được rồi, nó thành công chọc giận Điêu Gia, Điêu Gia vỗ móng vuốt đem nó đè trên đất, sau đó đi lên đập ngực của nó: "Người còn nói thêm nữa, có tin hay không bốn đại gia giết chết người."

Hai kẻ dở hơi lại đùa giỡn, Vân Thiên Vũ mệt mỏi một đêm, hiện tại chỉ muốn ngủ, cho nên lạnh lẽo nhìn hai tiểu gia hỏa kia, khắc ra một chữ.

"Cút."

Hai Linh Thú ngoan ngoãn chạy ra ngoài, không dám lên tiếng nữa.

Trong phòng, Vân Thiên Vũ mặc kệ chuyện gì, lập tức nhắm mắt lại ngủ, trước ngủ một giấc hãy nói.

Nàng ngủ một giấc ngủ thẳng tới buổi chiều mới dậy, đợi nàng mở mắt gọi người, bên ngoài phòng có người đi vào, Diệp gia cùng Họa Mi, còn có Điều Gia cùng Tiểu Anh đi vào.

Điều Gia xông vào đầu tiên, mặt hưng phấn kêu lên: "Chủ tử, chết, chết một người, thật thê thảm a."

Tiểu Anh sợ hãi quạt cánh: "Tiểu Anh sợ."

Vân Thiên Vũ không biết người nào chết, nhìn về Họa Mi, Họa Mi thật nhanh mở miệng nói.

"Tiểu thư, Tam tiểu thư đã chết, nghe nói nửa đêm hôm qua vô duyên vô cớ biến mất, hôm nay tìm hơn nửa ngày, tìm được nàng ở hậu viện bỏ hoang lúc trước, tử trạng không nói ra được kinh khủng, trên người tất cả đều là vết bầm xanh xanh ứ đọng, không có một chỗ toàn vẹn, trước khi chết ánh mắt mở thật to, đáng vẻ chết không nhắm mắt, nghe nói đều hù dọa tất cả mọi người nhìn thấy, không có ai không bị dọa sợ."

"Trước kia nàng ta nịnh bợ nhị tiểu thư, là người đầu tiên xông tới khi dễ tiểu thư, hạ nhân Hậu phủ dám khi dễ tiểu thư, còn có người trong phòng bếp cắt xén đồ ăn của chúng ta, đều do nàng ta chỉ điểm, hơn nữa mẫu thân đã chết của nàng ta, vì nịnh bợ phu nhân, cùng nàng ta kẻ xướng người họa khi dễ tiểu thư, hiện tại mẹ con các nàng toàn bộ đều gặp báo ứng, đáng đời."

Họa Mi nói đến chuyện lúc trước, vô cùng phẫn nộ.

Cho dù là Vân Thiên Nguyệt đã chết, nàng cũng không hết hận.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 306: Lệ Thuộc Vào Vân Thiên Vũ

Editor: LaOngdao142

Vân Thiên Vũ nhúu mày, vừa nghĩ liền biết nữ nhân này chết như thế nào, còn không phải là bị Vân Thiên Tuyết hại chết sao, Vân Thiên Tuyết ngày hôm qua liên tiếp bị thiệt hại nghiêm trọng, đầu tiên là ở Tưởng quốc công phủ bị tra ra cùng người hạ độc hại Tưởng lão quốc công có liên quan, sau đó nàng ta lại trước mặt mọi người cỡi quần áo.

Sau đó nửa đêm, nàng ta cùng con trai lớn của Tưởng gia Tưởng Vân Long ở chung một chỗ, mặc dù mẫu thân nàng khôn khéo, tại chỗ nghiệm thân sáng tỏ thân phận của nàng ta, chứng minh nàng trong sạch, nhưng vậy thì thế nào đây.

Hiện tại cả kinh thành, danh tiếng nàng coi như đã hủy diệt rồi, hơn nữa môn đệ có chút gia thế ta cũng sẽ không cưới nàng làm thê.

Đầu tiên danh tiếng Vân Thiên Tuyết hoàn toàn bị phá hủy, thứ hai Vân Thiên Tuyết liên tiếp cùng Tưởng gia dính dấp hai chuyện, Tưởng gia sẽ không chịu để yên, nhà nào không sợ chết dám đi đắc tội Tưởng gia a.

Vân Thiên Tuyết chịu tổn thất lớn như vậy, trong lòng sao lại có thể không hận, không tức giận.

Nàng ta tự nhiên muốn tìm người phát tiết, mà lúc trước Vân Thiên Nguyệt dám phản kháng nàng ta, nàng ta liền đem tức giận phát tiết đến

trên người Vân Thiên Nguyệt.

Vân Thiên Vũ nghĩ thông suốt hết thấy, chẳng muốn quan tâm đến những chuyện này.

Vân Thiên Nguyệt chết sống cùng nàng có quan hệ gì đâu.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ di chuyển cánh tay đứng dậy xuống giường, Họa Mi lập tức lấy y phục tới đây giúp nàng mặc quần áo.

Vân Thiên Vũ vừa mặc quần áo vừa nhìn Họa Mi, nghĩ đến đêm qua Họa Mi thiếu chút nữa bị người chôn sống, nàng không khỏi suy nghĩ đưa Họa Mi đi, chuyện này lúc trước nàng đã nghĩ qua, tìm một người cho Họa Mi, để cho nàng an tâm nàng ấy sống cuộc sống gia đình bình yên.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ ôn nhu nói: "Họa Mi, người năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Hồi tiểu thư, nô tỳ mười bảy.""Cái tuổi này người nên lập gia đình, người và ta nói một chút, người thích hạng người gì, ta thay người chọn lựa người để cho người gả đi, ta sẽ cho người một số lớn của hồi môn, để cho người cơm no áo ấm sống qua ngày."

Vân Thiên Vũ dứt lời, trong phòng lập tức yên tĩnh lại, Diệp Gia, Điều Gia còn có Tiểu Linh Đang tất cả đều nhìn sang.

Họa Mi đầu tiên là giật mình, từ từ nước mắt to như hạt đậu lăn xuống, càng ngày càng nhiều, cuối cùng không tiếng động khóc.

Vân Thiên Vũ nhìn nàng khóc thành như vậy, vội vàng nói: "Người có lời gì cứ nói, đừng khóc."

Họa Mi khổ sở nói: "Tiểu thư, có phải bởi vì ta vô dụng, cho nên tiểu thư không cần ta nữa, muốn đuổi ta đi."

Vân Thiên Vũ lắc đầu: "Họa Mi người suy nghĩ nhiều quá, ta không phải là muốn đuổi người đi, mà là sợ hại người, chuyện đêm qua người cũng thấy đấy, nếu không phải chúng ta kịp thời chạy tới, người đã không toàn mạng, ta không muốn người lại bị hại, cho nên mới tính toán thay người tìm một nhà khá giả, để cho người gả qua, sau này người vui vẻ sống qua ngày."

Họa Mi lại kiên định nhìn Vân Thiên Vũ, nước mắt chảy càng dữ tợn hơn.

"Nhưng tiểu thư, ta không muốn lập gia đình, ta từ nhỏ đã cùng tiểu thư ở chung một chỗ, không có thói quen cùng những người khác ở chung một chỗ, ta sợ sẽ bất an."

Nhất là sau khi chuyện đêm qua phát sinh, nàng sợ người xa lạ hơn, nàng vừa nghĩ tới liền sợ, nàng chỉ muốn đợi ở bên người tiểu thư, như vậy nàng mới cảm giác được an toàn.

Vân Thiên Vũ nhìn nàng càng khóc càng thương tâm, vội vàng đưa khăn thay nàng lau nước mắt: "Được rồi, được rồi, ta chỉ là nói một chút, người nếu như một lòng không lấy chồng, ta cũng sẽ không ép người gả, người nên biết ta không có ý đuổi người, chỉ là muốn để cho người sau này thật vui vẻ sống."

Họa Mi khóc cười: "Ta đi theo tiểu thư đã cảm thấy hạnh phúc, lo gì chuyện sống chết, ta cũng không hối hận."

Bởi vì nàng không biết sợ, nhưng nàng vừa rời khỏi tiểu thư liền cảm thấy sợ hãi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 307: Xa Cách

Editor: LaOngDao142

Vân Thiên Vũ nghe được nàng nói có chết hay không, lườm nàng một cái.

"Đừng nói chết sống nữa, tốt rồi, người đã không lấy chồng sau này cũng không gả, bất quá ta sắp xếp cho người một chuyện khác, đi theo Tiểu Linh Đang tập võ, ít nhất có thể tự vệ một chút."

"Được, tiểu thư nói như thế nào thì như thế đó, chỉ cần không đuổi đi ta."

"Ta không có đuổi đi người." Vân Thiên Vũ trừng nàng một cái, Họa Mi nở nụ cười, trong phòng Diệp Gia đi tới, đưa tay kéo Họa Mi, vỗ nói: "Tốt lắm, đừng khóc, mắt hồng giống như mắt thỏ rồi."

Diêu Gia và Tiểu Anh lập tức phối hợp với Diệp Gia dùng sức gật đầu, không khí trong phòng ôn hòa.

Ngay lúc này, ngoài phòng có tiếng bước chân vang lên, Tiểu Linh Đang thật nhanh đi tới, vừa đi vào, vừa nóng lòng nói.

"Vân tỷ tỷ, Hậu gia đã tới, hắn muốn gặp người, ta để cho hắn ở bên ngoài chờ."

Trong phòng, Vân Thiên Vũ không nói ra được kinh ngạc, Vân Lô tới đây làm cái gì?

Vân Thiên Vũ rất nhanh nghĩ đến chuyện Vân Thiên Nguyệt thảm, chẳng lẽ Vân Lô cho rằng là nàng hại chết Vân Thiên Nguyệt hay sao.

Vân Thiên Vũ cười lạnh nói với Tiểu Linh Đang: "Đi, mời hân tới phòng khách, ta cũng muốn nhìn một chút hân tới đây đến tột cùng có chuyện gì."

Tiểu Linh Đang lên tiếng trả lời đi ra ngoài, trong phòng, Họa Mi lập tức chải tóc cho Vân Thiên Vũ, rất nhanh đã chải xong, tiếp tục sửa sang lại một chút, sau đó cả đoàn người mới ra khỏi phòng đi đến phòng khách Tử Trúc Hiên.

Bên trong phòng khách Tử Trúc Hiên, Vân Lô đang ngồi ngay thẳng im lặng.

Song lần này không giống với ngày đại hôn giường cung bặt kiếm, ngược lại ôn hòa tao nhã, hiền lành dễ gần, thấy Vân Thiên Vũ từ bên ngoài đi tới, hân bộ mặt cười hướng Vân Thiên Vũ gật đầu một cái.

Thần sắc như vậy, không biết người ta còn tưởng rằng đây là một từ phụ.

Nhưng Vân Thiên Vũ đã sớm nhận thức chân diện mục của nam nhân này, đây chính là một kẻ xảo trá lãnh huyết vô tình.

"Nguyên lai là phụ thân đại nhân giá lâm, không biết phụ thân đại nhân tới đây là vì chuyện gì?"

Vân Thiên Vũ cũng thật tò mò người này tới làm cái gì, vốn dĩ nàng còn tưởng rằng hân là tới để lên tiếng trách cứ nàng, nhưng bây giờ xem ra lại không giống.

Chỉ có điều Vân Thiên Vũ không tin người nợ lương tâm trời đất, hoặc là tình thương từ phụ bộc phát.

Người này tới đây tất nhiên có mục đích của hã.

Vân Thiên Vũ vừa nói vừa hướng chỗ ngồi đi tới, ngồi đối diện Vân Lôi.

Vân Lôi nghe Vân Thiên Vũ nói, ánh mắt có chút chìm xuống, nhưng trên mặt thần sắc cũng không có thay đổi, mà ôn thanh nói: "Trước kia giữa phụ tử chúng ta có chút hiểu lầm, nên phụ thân tới đây chính là cùng người nói chuyện một chút, nào có phụ tử xa cách thù hã."

Vẻ mặt của Vân Lôi, cùng với những gì hã nói, khiến cho Vân Thiên Vũ quanh thân tóc gáy cũng dựng lên, hơn nữa nàng có thêm một cách nhìn nhận mới đối với Vân Lôi, trước kia chỉ biết hã lãnh huyết vô tình, đối trá đáng xấu hổ, hiện tại xuất hiện thêm một việc, da mặt so với thành tường còn dày hơn.

Rõ ràng chuyện đã xảy ra rạn nứt đoạn tuyệt như vậy, nhưng vẫn có thể vô liêm sỉ như thế giả bộ chuyện gì cũng không phát sinh, còn phụ tử nào xa cách thù hã.

Ban đầu chính hã một từ phụ bức bách nàng đến chết, hiện tại lại tới hát điều này có ý tứ sao?

Vân Thiên Vũ không muốn cùng hã dây dưa, cũng không muốn cùng hã quanh co lòng vòng, gọn gàng dứt khoát nói: "Nói đi, đến tột cùng là chuyện gì."

Sắc mặt Vân Lôi có chút không tốt lắm, hã cũng ăn nói khép nép tới cùng với nàng, vẻ mặt nàng lại xa cách như vậy, thật là đáng hận.

Có điều suy nghĩ một chút về Vân Thiên Tuyết nữ nhi này đã vô dụng, còn Vân Thiên Vũ mặc dù đã bị hủy đi dung nhan, nhưng vẫn như cũ hấp dẫn người khác.

Vân Lô nhin xuống, lúc trước hắn dò được tin tức, Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch hiện tại thích nữ nhi này, nếu như hắn đem nữ nhi này gả cho Tuyên vương, như vậy chuyện này cũng đáng giá.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 308: Hậu Phủ

Editor: LaOngDao142

Vân Lôì suy nghĩ nói với Vân Thiên Vũ: "Phụ thân biết hoàng thượng hạ chỉ gả người cho Ly thân vương gia, người chịu không ít đau khổ."

Vân Thiên Vũ đen mặt, hiện tại nói chuyện này, tựa hồ hơi trễ đi, hẳn sớm chết ở đâu rồi.

"Cho nên?"

"Phụ thân có thể nghĩ biện pháp để cho hoàng thượng hạ chỉ phế bỏ cửa hôn sự này, phụ thân cố gắng sửa chữa những sai lầm lúc trước, phụ thân nhất định nghĩ biện pháp, để cho người vẫn như cũ gả cho Tuyên vương điện hạ."

Vân Thiên Vũ không nhận được ha hả nở nụ cười lạnh, thì ra là hẳn đánh tính toán chuyện này a, muốn cho nàng trở thành một con cò của hẳn.

Hẳn cũng xứng.

Vân Thiên Vũ cười lạnh, mâu quang trong trẻo mà lạnh lùng nhìn Vân Lôì nói: "Ngài nhưng thật có lòng, bất quá chuyện của ta vẫn không làm phiền người quan tâm, về phần gả cho Tuyên vương nam nhân cận bã đó, là chuyện không thể nào, ta tình nguyện cả đời này không lấy chồng, cũng sẽ không gả cho hẳn."

Vân Lô sắc mặt khó coi, nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ: "Người."

"Mời người trở về đi."

Vân Thiên Vũ ngay cả chữ phụ thân này đều không muốn gọi, sau này nàng sẽ không kêu loại người cặn bã như hắc là phụ thân, hắc xứng là phụ thân sao?

Vân Lô âm trầm, giận dữ nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, từ từ giọng lạnh: "Vân Thiên Vũ, coi như gần đây năng lực của người mạnh lên được một chút, bản lĩnh lớn chút, cũng đừng quá càn rỡ, người nếu không thức..."

Vân Lô vẫn chưa nói xong, Vân Thiên Vũ trực tiếp cắt ngang: "Không biết ta nói cho Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên, hắc sẽ nghĩ như thế nào?"

Chỉ một câu, những gì Vân Lô muốn nói bị mắc ngay cổ họng, một chữ cũng không nói ra được, sau đó hắc vụt một tiếng đứng lên, xoay người liền đi ra ngoài, khóe miệng nở nụ cười lạnh, Vân Thiên Vũ, người quá cuồng vọng, phải người cuồng vọng không sống lâu.

Hắc vừa nghĩ vừa đi ra ngoài, hắc vừa đi, Diệp Gia cùng Họa Mi tiến vào.

Diệp Gia không giống Họa Mi, nàng xưa nay vô cùng khôn khéo, vừa tiến đến liền nói: "Vũ Mao, ta xem sắc mặt của Hậu gia, rõ ràng trong lòng hắc hận người, hơn nữa dường như đang tính toán gì đó, người phải cẩn thận một chút."

"Ừ, ta biết."

Vân Thiên Vũ vừa nói không để ý tới chuyện khác, mà nhìn về Họa Mi, phân phó Họa Mi đi bưng một ít thức ăn tới đây, nàng đói bụng rồi, đợi

đến khi Họa Mi bùng đồ tối, Vân Thiên Vũ vừa ăn vừa nghĩ, như thế nào phản kích Liễu thị.

Liễu thị tiện nữ nhân này có thể so với Vân Thiên Tuyết thông minh hơn rất nhiều, nếu nàng không giết nữ nhân này, muốn giết Vân Thiên Tuyết, tựa hồ không thể.

Cho nên nàng bằng mọi cách phải giết chết Liễu thị.

Sắc trời dần dần tối, Vân Thiên Vũ vừa nghĩ ra một kế mượn đao giết người, bên ngoài có người vội vàng đi vào.

Người đi tới là Họa Mi, Họa Mi vừa tiến đến liền thật nhanh nói: "Tiểu thư, ta mới vừa đưa đồ đến phòng bếp, nghe được một chuyện đáng sợ, tất cả người trong phủ đều nói Hậu phủ có ma quỷ lộng hành, nói trong Hậu phủ chúng ta có một con lệ quỷ, cho nên đêm qua Tam tiểu thư mới có thể chết thảm như vậy, họ nói Tam tiểu thư bị lệ quỷ giết chết."

"Đúng rồi, nghe nói lúc xế chiều, lão phu nhân cũng bị quỷ nhập vào người, trên người không giải thích được có rất nhiều vết thương, lão phu nhân vẫn gào thét, lôi kéo, các nàng nói có quỷ muốn dẫn lão phu nhân đi, lão phu nhân liều chết chống cự, vết thương trên người lão phu nhân chính là cùng quỷ lôi kéo mà có."

Họa Mi nói xong sợ, không ngừng nhìn xung quanh, giống như nàng sợ ma quỷ trở lại.

Trong phòng, sắc mặt Diệp Gia ngưng trọng, nhìn về Vân Thiên Vũ khẳng định nói.

"Vũ Mao, chỉ sợ rằng bọn họ đang nhắm vào ngươi, lúc trước Hậu gia tới đây, chính là tiên lễ hậu binh, hẳn muốn lôi kéo ngươi, hiện tại hẳn thấy lôi kéo không được, đại khái là muốn diệt trừ ngươi."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 309: Tới Bắt Quý

Diệp Gia nói đến đây cái, không nhịn được cảm thấy lạnh lẽo, thật ra nàng vẫn luôn nghĩ Vũ Mao ở Hậu phủ có tệ như thế nào nhưng cũng không đến nỗi, bây giờ nhìn lại, chân chính là tệ đến cực điểm, có một phụ thân lang tâm cầu phế như vậy, Vũ Mao thật là quá xui xẻo.

Vân Thiên Vũ ánh mắt lạnh lùng, khóe môi câu ra nụ cười trào phúng.

"Ha hả, ta sợ bọn họ hay sao, ta cũng muốn xem bọn họ tiếp đến sẽ xướng ca như thế nào, chỉ sợ đây là kế sách của Liễu thị đưa ra, bà ta không phải là muốn diệt trừ ta sao? Cũng muốn nhìn một chút tối nay ai diệt trừ ai."

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa nói với Họa Mi: "Người lạnh lẽ đi ra ngoài, lưu ý tình huống bên kia của lão phu nhân, có chuyện gì liền trở lại bẩm báo ta."

"Vâng, tiểu thư."

Họa Mi mặc dù có chút sợ, nhưng vẫn kiên định thi hành mệnh lệnh của Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ gọi Điêu Gia bảo vệ Họa Mi.

Một người một chồn lặc người đi ra ngoài, trong phòng, Vân Thiên Vũ nở nụ cười âm lãnh.

Liễu thị không phải muốn cho nàng chết sao? Mà nàng cũng muốn để cho bà ta chết, vậy thì xem một chút tối nay ai chết vào tay ai.

Vân Thiên Vũ xoay người, nhìn về Diệp Gia: "Biểu tỷ ta nghe nói người là hậu thiên linh lực, lại am hiểu dụng độc phải không?"

Diệp Gia gật đầu, trầm ổn mở miệng: "Ừ, ta là Cam Linh trung cấp, người muốn ta làm cái gì."

"Người tới đây hãy nghe ta nói."

Vân Thiên Vũ vẫy tay ý bảo Diệp Gia tới đây, kê vào lỗ tai của nàng nhỏ giọng nói, ý bảo nàng muốn đi việc làm.

Trước Tiêu Cửu Uyên có cùng nàng nói qua, Liễu thị rất có thể là người của Nam Dương vương.

Bởi vì nàng biết nếu như là người trong kinh thành, Tiêu Cửu Uyên nhất định sẽ tra được, nhưng bây giờ Tiêu Cửu Uyên không có tra ra, người ở ngoài kinh thành có quyền thế có năng lực, lại đặc biệt chú ý người trong kinh thành, chỉ có Nam Dương Vương.

Cho nên có thể nói Liễu thị có thể một con cờ trong tay của Nam Dương Vương.

Một nữ nhân có thể cam tâm tình nguyện nghe theo một nam nhân sai khiến, ẩn nấp ở kinh thành nam nhân làm việc, hơn nữa còn một mạch hơn hai mươi năm.

Tất nhiên bên trong cũng có rất nhiều nguyên nhân, tỷ như nữ nhân này đối với Nam Dương Vương hữu tình, nếu là như vậy, trong tay Liễu thị nhất định sẽ có lưu vật gì đó của Nam Dương Vương.

Dù sao thì nữ nhân cũng không giống như nam nhân đều vô tình, không thể đợi ở bên cạnh người thương, thì bên người nhất định sẽ lưu một món đồ gì đó của người thương để nhung nhớ, tối nay, nàng sẽ để cho Vĩnh Ninh hậu Vân Lô xem một chút nữ nhân hấn thích cùng nam nhân khác vụng trộm như thế nào, không chỉ như thế, nếu để cho Vân Lô biết người cùng Liễu thị vụng trộm, còn là Nam Dương vương.

Có thể nghĩ, Vân Lô sẽ tức giận kinh hoàng như thế nào, chuyện này để cho hoàng thượng biết, Vân gia từ trên xuống dưới chết không có chỗ chôn, cho nên Vân Lô nhất định sẽ nghĩ biện pháp giết chết Liễu thị.

Vân Thiên Vũ nghĩ tới đây, con người một mảnh nghiêm túc, nàng lấy ra hai viên thuốc đưa tới trong tay Diệp Gia, nhỏ giọng nói: "Biểu tỷ, cái này là ** đan, người cẩn thận một chút.

"Hảo."

Diệp Gia xoay người liền đi, sau lưng Vân Thiên Vũ hết sức yên tâm, biểu tỷ làm việc nàng tuyệt không lo lắng, ngày đó dám can đảm chạy vào Tưởng quốc công phủ hạ độc Tưởng lão quốc công, cũng không phải người đơn giản, hơn nữa cường giả linh lực bên cạnh Liễu thị đêm đó đã bị Tiêu Cửu Uyên giết đi, cũng chỉ còn một người trở về Nam Dương Vương Phủ mật báo.

Hiện tại bên người Liễu thị không còn người có thể dùng, tối nay chính là cơ hội tốt để nàng diệt trừ bà ta.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, ngoài phòng có người chạy vội đi vào, là Họa Mi cùng Tiểu Linh Đang.

Vân Thiên Vũ vừa nhìn thần sắc của Họa Mi, dường như hết sức khó coi.

"Thế nào?"

"Phu nhân các nàng mang theo một lão đạo sĩ đi tới bên này, ta mơ hồ nghe các nàng gọi lão đạo sĩ kia cái gì Nghiễm Dương đạo trưởng."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 310: Rượu Mời Không Uống Chỉ Thích Uống Rượu Phật

Họa Mi nói xong, Tiểu Linh Đang nóng lòng mở miệng nói: "Vân tỷ tỷ, làm sao bây giờ? Các nàng sẽ không nói Vân tỷ tỷ là ác quỷ gì đó chứ."

Tiểu Linh Đang dứt lời, sắc mặt Họa Mi thay đổi, giận nhìn chăm chăm Tiểu Linh Đang: "Người nói nhăng gì đó, tiểu thư của chúng ta không phải ma quỷ, các nàng rõ ràng là đang tính toán tiểu thư."

Tiểu Linh Đang dùng sức nói xin lỗi: "Ta nói sai, ta đáng chết."

Vân Thiên Vũ mặc kệ hai người, khoe môi vẽ ra nụ cười quỷ dị, sau đó nhìn về Điều Gia, phát tay ý bảo Điều Gia tới đây, Điều Gia lắc mình chạy vội tới, Vân Thiên Vũ lấy ra Huyền Đan mà bản thân nàng lúc trước nghiên chế ra, loại dược liệu này cũng không phải là Mê Hồn Đan, cũng không phải đan dược khiến cho thần trí người khác mê loạn, mà là đan dược khiến người ta sinh ra ảo giác Huyền Đan.

Liễu thị không phải muốn hại nàng sao, nói nàng là lệ quỷ sao? Nàng sẽ để cho Nghiễm Dương đạo trưởng kia mang nàng đi đến chỗ ở của nữ nhi bà ta.

Vân Thiên Vũ giao Huyền Đan cho Điều Gia xong, phân phó nó mấy câu.

Điều Gia lắc mình liền đi, sau lưng Tiểu Anh gờ chân: "Ta đây, ta đây."

Vân Thiên Vũ cũng bảo nó bay tới, sau đó dùng giấy gói một chút Huyền Đan cho Tiểu Anh cầm, để cho nàng lặng lẽ mang vào trong phòng Vân Thiên Tuyết ở.

Trong Huyền Đan có một mùi hương đặc thù, sẽ khiến người mê luyện, người trúng Huyền Đan đối với loại hương này rất nhạy cảm, Nghiễm Dương đạo trưởng trúng Huyền Đan, tự nhiên sẽ tìm được gian phòng của Vân Thiên Tuyết.

Trong phòng, Tiểu Anh vừa nhận được lệnh, vui mừng bay ra ngoài, Vân Thiên Vũ thông thả đứng dậy, sửa sang lại y phục, lấy khăn che mặt mang lên, sau đó dẫn Tiểu Linh Đang cùng Họa Mi đi ra ngoài.

"Đi thôi, nhìn náo nhiệt đi."

Hai tiểu nha đầu gương mặt đầy lo lắng, bất quá nhìn dáng vẻ Vân Thiên Vũ, làm cho người ta vô cùng an tâm.

Tiểu Linh Đang cùng Họa Mi cũng nở nụ cười, Tiểu Linh Đang dẫn đầu đi ra ngoài cửa: "Ha ha, ta thích nhất xem náo nhiệt."

Một nhóm ba người đi ra ngoài, khi các nàng đi tới cửa tiểu viện.

Trong hành lang dài ngoài cửa Tử Trúc Hiên, rất nhiều người đang đi tới, dẫn đầu là một người dáng vẻ thấp mặc y phục đạo trưởng, vóc người tròn vo đặc biệt có thịt, trên mặt tròn càng thêm hiện đầy ánh sáng cát tường, một bộ phổ độ chúng sanh, dáng vẻ cao nhân đặc đạo.

Người này chính là Nghiễm Dương đạo trưởng, Nghiễm Dương đạo trưởng ở dân gian rất có danh tiếng, hôm nay sở dĩ tới đây, là bởi vì hân thiếu Liễu thị một nhân tình, cho nên mới vì trả nhân tình mới tới đây.

Trên hành lang, Nghiễm Dương đạo trưởng tay cầm một cái la bàn gì đó, một đường đi, từ từ hướng Tử Trúc Hiên đi tới.

Phía sau hẳn đi theo một đám người, có Vĩnh Ninh hậu Vân Lô, còn có Hậu phu nhân Liễu thị, trừ vợ chồng bọn họ ra, còn có vài phu nhân ở kinh thành, những người này cẩn thận đi theo sau lưng Nghiễm Dương đạo trưởng một đường đi tới.

Khi thấy Vân Thiên Vũ từ Tử Trúc Hiên đi ra, những người này tất cả đều sợ hãi lui về phía sau, tựa hồ Vân Thiên Vũ chính ác quỷ đó.

Vân Thiên Vũ thần thái biếng nhác uể oải tựa vào cạnh cửa Tử Trúc Hiên nhìn ra bên ngoài.

Vân Lô đứng sau lưng Nghiễm Dương đạo trưởng thấy như vậy, trên mặt Vân Lô tràn đầy giễu cợt, tựa hồ muốn nói nàng rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt.

Vân Thiên Vũ cười lạnh, người cười cuối cùng mới là người thắng.

Vân Lô, chỉ mong người có thể chống chịu được đến cuối cùng.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, ngoài cửa Tử Trúc Hiên, Nghiễm Dương đạo trưởng dừng bước lại.

Đám người phía sau hẳn tất cả đều dừng lại, trong đó có người kinh sợ hỏi: "Đạo trưởng, chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ con ác quỷ kia ở chỗ này?"

Nữ tử nói chuyện kia Vân Thiên Vũ biết, là phu nhân củ Hình bộ Thượng thư đại nhân, nữ nhân này xưa nay quan hệ cùng Liễu thị rất tốt.

Xem ra Liễu thị lên kế hoạch, vị phu nhân này cũng biết, cho nên mới phối hợp.

Vân Thiên Vũ cười lạnh nhìn về bà ta, mâu quang lạnh lùng khiến cho nữ nhân này sợ hãi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUY

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 311: Xem Náo Nhiệt

Editor: LaOngDao142

Nghiêm Dương đạo trưởng ngẩng đầu nhìn về Vân Thiên Vũ, con người có chút khó hiểu, nói thật ra hẳn không muốn làm loại chuyện hại người này, nhưng hẳn thiếu người ta nhân tình.

Cho nên đáy lòng Nghiêm Dương đạo trưởng thở dài một tiếng sau, mở miệng liền muốn nói chuyện.

Đúng lúc này, một đạo quang ảnh nhanh như thiểm điện chạy thẳng tới Nghiêm Dương đạo trưởng, đạo quang ảnh này dĩ nhiên là Điều Gia, xưa nay tốc độ của Điều Gia rất nhanh, đến gần Nghiêm Dương đạo trưởng liền đánh một quyền vào mũi Nghiêm Dương đạo trưởng.

Tình huống đó, Huyền Đan vào mũi Nghiêm Dương đạo trưởng.

Ngoài cửa Tử Trúc Hiên, mọi người vẫn chưa có vào trong phòng, nhất thời ngây ngô giật mình, sau đó Nghiêm Dương đạo trưởng chỉ cảm thấy lỗ mũi nóng lên, một dòng máu nóng theo lỗ mũi chảy xuống, hẳn giờ tay lên vừa sờ, tay đều là máu, sắc mặt không nói ra được khó coi.

Sau lưng Nghiêm Dương đạo trưởng sau lưng, mọi người đã tỉnh hồn lại, Vĩnh Ninh hậu Vân Lôi càng thêm mắng to Điều Gia súc sinh.

Điêu Gia vừa nghe, cả giận, quay đầu hung tợn nhìn chăm chăm Vân Lôi, suy nghĩ có nên đập chết tên nam nhân chết tiệt này hay không.

Vân Thiên Vũ ở trong lòng ra lệnh Điêu Gia lui ra, bởi vì phía sau còn có việc hay đó, Điêu Gia tùy tiện xuất thủ dễ dàng phá hư chuyện kế tiếp của nàng.

Nàng quan trọng muốn diệt trừ chính là Liễu thị, mà không phải Vân Lôi.

Điêu Gia được Vân Thiên Vũ ra lệnh, chỉ đành phải bực tức hung hăng lui xuống.

Mà Vân Thiên Vũ giả vờ nhìn mọi người trước cửa nói: "Thật xin lỗi a, con chồn này của ta, tính tình tương đối bướng bỉnh, ta thay nó xin lỗi vị đạo trưởng này, đại nhân đại lượng, ngàn vạn lần không nên cùng một Tiểu Linh thú so đo."

Vân Thiên Vũ nói khiến cho Nghiễm Dương đạo trưởng đen mặt, lại không phát tác được, bởi vì nếu như hấn cùng một Tiểu Linh thú so đo, nói rõ hấn độ lượng không lớn.

Nữ nhân này quả nhiên xảo quyết.

Nghiễm Dương đạo trưởng suy nghĩ, nhớ lại hôm nay cần làm chính sự, rốt cục nhịn xuống. Luận võ công : Quách Tĩnh Có thể đánh bại Kiều Phong ?1.4M viewsEntertainmentSau lưng Vĩnh Ninh hậu Vân Lôi vội vàng lấy khăn cho đạo trưởng lau máu mũi, khi Nghiễm Dương đạo trưởng lau xong máu mũi, Vân Lôi hỏi: "Đạo trưởng, tung tích ác quỷ kia, đạo trưởng tìm được chưa."

Nghiễm Dương đạo trưởng vốn dĩ đối với Vân Thiên Vũ trong lòng còn có chút áy náy, nhưng bởi vì chuyện lúc nãy, hiện tại yên tâm thoải mái, ngẩng đầu liền muốn chỉ vào Vân Thiên Vũ nói nàng chính là ác quỷ.

Nhưng đầu của hắn bất thành linh choáng váng, cả người tựa hồ có chút mơ mơ màng màng, từ từ mở miệng nói.

"Bần đạo đã biết tung tích của ác quỷ, xin đi cùng bần đạo."

Nghiêm Dương đạo trưởng sau khi nói xong, xoay người liền đi, sau lưng Vân Lô và Liễu thị hoàn toàn sợ ngây người, đây là ý gì?

Không phải nói Vân Thiên Vũ mới phải ác quỷ sao?

Vân Lô cùng Liễu thị hai người âm thầm, mà Nghiêm Dương đạo trưởng giống như không thấy, một đường đi thẳng tới phía trước.

Vân Lô cùng Liễu thị tức giận muốn học máu, đi theo ở phía sau kêu lên: "Đạo trưởng, người có phải đi nhầm hướng hay không, đạo trưởng, đạo trưởng."

Đáng tiếc Nghiêm Dương đạo trưởng căn bản không để ý tới bọn họ, bước nhanh đi về phía trước.

Bên ngoài Tử Trúc Hiên, mọi người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng chỉ đành phải đuổi theo cước bộ Vĩnh Ninh hậu Vân Lô cùng Liễu thị, Vân Thiên Vũ cũng không nhanh không chậm đuổi theo, vừa đi còn vừa nói.

"Đi, chúng ta đi xem náo nhiệt nhìn một chút, nhìn xem ác quỷ trong Vĩnh Ninh Hậu phủ rốt cuộc ở đâu, hình dạng thế nào? Ta vẫn là lần đầu nhìn thấy ác quỷ đây."

Họa Mi luôn luôn nhát gan, run rẩy nói: "Tiểu thư, ác quỷ kia có phải hay không rất dọa người a, ta sợ."

Vân Thiên Vũ vỗ vỗ Họa Mi vai: "Yên tâm đi, tiểu thư ta sẽ bảo vệ người, ác quỷ có hung ác, ta cũng có thể giết nó."

Vân Thiên Vũ dứt lời, Tiểu Linh Đang vỗ tay hoan khoái kêu lên: "Tốt tốt, có náo nhiệt để xem, ta thích nhất xem náo nhiệt, đi mau đi mau, ta lớn như vậy còn chưa từng thấy qua ma quỷ hình dạng thế nào."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 312: Khinh Bì Liễu Thị

Editor: LaOngDao142

Điêu Gia cùng Tiểu Anh không cam lòng rơi ở phía sau kẻ trước người sau cướp lời nói.

"Quý rất đáng sợ sao? Điêu Gia một quyền có thể đập chết mười con quỷ."

Tiểu Anh hừ lạnh: "Người một quyền đập chết mười, ta một ánh mắt có thể trừng chết mười quỷ."

Vân Thiên Vũ mặt đầy hắc tuyến, nàng gần đây lại phát hiện hai con hàng này đều có một tật xấu, khoác lác.

Phía sau chủ tứ bọn họ đang nói say sưa ngon lành, đi ở phía trước Vĩnh Ninh hậu cùng Liễu thị giận đến đau ngực, hai mắt biến thành màu đen, đồng thời Liễu thị phát hiện Nghiễm Dương đạo trưởng đường đi có gì đó không đúng, tại sao giống như là đường đi đến viện ở của nữ nhi của bà ta a.

Liễu thị sắc mặt tái nhợt, thật nhanh tiến lên kéo Nghiễm Dương đạo trưởng: "Đạo trưởng, người có phải hay không đi nhầm chỗ rồi, lúc trước người nói cũng không phải là chỗ này a."

Liễu thị vừa mới dứt lời, liền bị Nghiễm Dương đạo trưởng xông tới trước mặt quăng cho một cái tát đánh bay ra ngoài.

Liễu thị la hoảng lên, sắc mặt Vân Lôì ðừng nhắc tới có bao nhiêu khó coi, mà Nghiễm Dương đạo trưởng giống như không thấy, vẫn như cũ xoay người đi về phía trước.

Sau lưng trên đất Liễu thị đã hoàn toàn xác nhận một chuyện.

Nghiễm Dương đạo trưởng đây là muốn đi đến viện của nữ nhi a, không được, không thể để cho đạo trưởng đi đến đó được.

Nữ nhi gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy, nếu như để cho đạo trưởng đi đến viện của nữ nhi bắt quỷ, như vậy nữ nhi tiêu thật rồi, chỉ sợ cả mọi người trong kinh thành sẽ nói nàng là lệ quỷ.

Sau này ðừng nói lập gia ðình, căn bản không ai dám muốn nàng.

"Vân Lôì, ngăn hãm lại, hãm điên rồi, hãm bị ma quỷ, không đúng, hãm bị quỷ nhập vào người, mau ngăn hãm a."

Liễu thị ngồi dưới đất vội la lên, Vân Lôì sửng sốt, tỉnh ngộ lại, nghiêng người tiến lên bắt người, Vân Lôì vừa ra tay, liền để cho người ta nhìn ra, hãm Lục Linh sơ cấp.

Mà Nghiễm Dương đạo trưởng là Hoàng Linh ðỉnh phong, hai người chênh lệch một cấp, linh lực chênh lệch không nhỏ.

Bất quá lúc này Nghiễm Dương đạo trưởng hoàn toàn điên rồi, cùng Vân Lôì liều mạng chém giết.

Luyện võ công : Quách Tĩnh Có thể đánh bại Kiều Phong ?1.4M viewsEntertainmentVân Lôì tự nhiên không thể giết Nghiễm Dương đạo trưởng, bởi vì hãm ta là do hãm mời vào Hậu phủ, hiện tại giết người, chỉ sợ

hắn liền gặp xui xẻo, cho nên hắn xuất thủ vẫn còn chút nương tay, cứ như vậy, hai người liền ở trong đình viện không ngừng chém giết.

Dùng linh lực chém giết, tổn thất rất to lớn, ùng ùng tiếng vang, một góc Vĩnh Ninh Hậu phủ, đều bị linh lực nổ tung.

Đồ vật xung quanh bị nổ tung thành từng mảnh vụn nhỏ, khắp nơi bay loạn.

Dọa cho mấy vị phu nhân do Liễu thị mời tới sợ hãi thét chói tai liên tiếp.

Tình huống không nói ra được hỗn loạn.

Nơi này hỗn loạn, một mặt khác lại có mấy người tựa vào trụ hành lang xem náo nhiệt.

Tiểu Linh Đang vô cùng buồn rầu nói: "Không phải đi bắt quỷ sao? Thế nào đánh nhau."

Vân Thiên Vũ nhắc nhở nàng: "Mới vừa rồi không phải phu nhân đã nói rồi sao? Nghiễm Dương đạo trưởng bị quỷ nhập vào người."

"A, thì ra quỷ là cái dạng này a."

Tiểu Anh thất vọng vô cùng than thở.

Điền Gia suy sụp nói: "Vậy ta một quyền có thể đập chết hai mươi con quỷ như vậy."

Họa Mi không hề giống như lúc trước sợ hãi, thật nhanh nói: "Thì ra quỷ cùng người một dạng a, tiểu thư, vậy ta không sợ."

Chủ tớ một bên xem náo nhiệt không coi ai ra gì nói chuyện ma quỷ.

Hết lần này tới lần khác bọn họ nói chuyện, không lớn không nhỏ, để cho người khác có thể nghe được.

Liễu thị chỉ cảm thấy một búng máu nóng trào lên, cũng không chịu nổi kích thích như vậy nữa, phun ra một ngụm máu tươi.

Bà ta quay đầu nhìn về Vân Thiên Vũ, ánh mắt không nói ra được hung ác, đáng tiếc Vân Thiên Vũ nhún vai một cái, nửa điểm cũng không sợ, chẳng những không sợ, còn nơi nơi chăm chọc nhìn Liễu thị.

Ánh mắt kia rõ ràng là khinh bỉ Liễu thị.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUY

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 313: Quỷ Nhập Vào Người

Liễu thị phát điên muốn hét chói tai, a a a, tại sao tiện nhân này bây giờ lại biến thành như vậy, bất kể bà ta có xuất thủ như thế nào cũng không đối phó được nàng.

Bà ta muốn giết nàng, Bà ta muốn giết nàng.

Hiện tại bà ta không giết được nàng, chết cũng không thể nhắm mắt.

Nếu nói lúc trước Liễu thị muốn giết Vân Thiên Vũ là vì nữ nhi, thì bây giờ bà ta hoàn toàn là bởi vì bản thân muốn nữ nhân này chết.

Liễu thị đang suy nghĩ, trước mặt đánh nhau càng kịch liệt, rầm rầm vang dội, nháy mắt lại hủy diệt một mảnh lớn đình viện hành lang dài.

Tình huống của bên này kinh động không ít người trong phủ, mọi người đều chạy qua bên này xem náo nhiệt.

Người càng ngày càng nhiều.

Vĩnh Ninh hậu Vân Lôi mắt thấy lão đạo sĩ này muốn hủy diệt Vĩnh Ninh Hạo phủ, cũng không cố kỵ nhiều như vậy, xoay người giơ tay lên oanh một chưởng hung hăng đánh tới Nghiễm Dương đạo trưởng.

Nghiễm Dương đạo trưởng bị một chưởng vỗ trúng, ầm một tiếng nện trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, phun một tiếng khạc ra một búng máu, sau đó ngất đi, không có nửa điểm động tĩnh.

Vĩnh Ninh hậu Vân Lô xoay người quát lên: "Bây đầu, trước bắt giam đạo sĩ này lại, sau đó xử lý sau."

Hai người thủ hạ vội vàng đi lên, nắm lấy Nghiễm Dương đạo trưởng, xoay người rời đi.

Đợi đến khi Nghiễm Dương đạo trưởng bị mang đi, Vân Thiên Vũ khó tránh khỏi có chút thất vọng, vốn là nàng còn trông cậy vào người này tìm được Vân Thiên Tuyết, đem nữ nhân kia trở thành ác quỷ, không nghĩ tới lại bị Liễu thị cản trở.

Xem ra chưa trừ diệt Liễu thị không được a, Vân Thiên Vũ cười lạnh xoay người rời đi.

"Đi thôi, ác quỷ bắt được, lần này bình yên rồi."

"Thì ra là ác quỷ nhanh như vậy đã bị bắt a, thật không có ý tứ, không có nhìn đầu."

Tiểu Linh Đang bất mãn hết sức hừ lạnh, xoay người đi theo Vân Thiên Vũ rời đi. Họa Mi bộ mặt cười nói: "Thì ra là quỷ cùng người một dạng, vậy ta sau này không bao giờ sợ quỷ."

Điền Gia cùng Tiểu Anh gật gù đắc ý uối theo, một bộ khinh bỉ, ác quỷ thì ra vô năng như vậy.

Chủ tớ mấy người không coi ai ra gì nói nói rời đi.

Sau lưng Vân Lô sắc mặt không còn chút máu, hung tợn nhìn chăm chăm đoàn người rời đi.

Vân Thiên Vũ, người quá cuồng vọng, ta cũng không tin không thu thập được người này tiểu tiện nhân.

Vân Lôi hung hăng suy nghĩ, vốn hẳn muốn cùng Vân Thiên Vũ nói chuyện hòa thuận, bởi vì Vân Thiên Tuyết đã không còn dùng được nữa, ngược lại Vân Thiên Vũ lại ngày càng phát ra ánh sáng rực rỡ, nhất là nàng bày ra Cửu Kiếp Linh Lung trận, càng làm cho rất nhiều người trong kinh thành khen ngợi, có người phong nàng thành đệ nhất tài nữ Đông Ly quốc.

Tuyên vương lại có ý hối hận, nếu như nữ nhân này nghe lời của hắn, hắn không ngại cùng nàng hòa thuận như ban đầu, để cho nàng gả cho Tuyên vương thành Tuyên vương phi, chỉ cần nàng ngày sau giúp Vân gia một tay.

Nhưng không nghĩ tới hắn hảo tâm đi tìm nữ nhân này, nàng thế nhưng mặc kệ hắn, còn đem Tiêu Cửu Uyên ra uy hiếp hắn.

Điều này làm cho Vân Lôi cảm thấy tức giận, cho tới nay, lời của hắn, rất ít người dám không vâng lời, không nghĩ tới nghiệt nữ này lặp đi lặp lại nhiều lần không vâng lời hắn, nữ nhi như vậy không có cũng được, huống chi nàng chưa chắc là...

Vân Lôi hung hăng suy nghĩ, xoay người nhìn về Liễu thị.

Hôm nay chuyện tìm đạo sĩ tới bắt quỷ chính là Liễu thị nghĩ ra, không nghĩ tới cuối cùng lại biến thành như vậy, Vân Lôi tức giận nhìn chằm chằm Liễu thị.

Bốn phía, những phu nhân được Liễu thị mời đều chen lấn tới đây, thật nhanh hướng Vân Lôi cùng Liễu thị nói lời từ biệt, không muốn lưu lại nữa.

Lúc trước một màn quá dọa người, thiếu chút nữa đã thương tới các nàng. Còn có đạo sĩ bắt quỷ kia, đến cuối cùng lại bị quỷ nhập vào người.

Các nàng cũng đều thấy rất rõ ràng, đáng vẻ của đạo sĩ kia khi bị quỷ nhập vào người.

Nói như vậy, trong Vĩnh Ninh Hạo phủ thật có quý.

Có người bắt đầu cảm thấy trên cổ lạnh vèo vèo, người cuối cùng cũng không dám ở lại lâu, cũng không chờ Vân Lôi cùng thị nói gì, toàn bộ nhắc chân chán nản chạy đi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 314: Tính Toán Liễu Thị

Trong phòng khách Tử Trúc Hiên, Vân Thiên Vũ cùng Diệp Gia đang nói chuyện.

Diệp Gia cầm trong tay vài thứ gì đó, có một chiếc khăn lụa làm bằng gấm tuyết mềm nhẵn nhụi, trên khăn lụa có thêu giao cảnh uyên ương, mà một góc khăn tử có thêu hai tên, Liễu Mị, Dung Hành.

Vân Thiên Vũ rất nghiêm túc suy nghĩ một hồi, nàng nhớ tới họ của Nam Dương Vương hình như họ Dung, cho nên Dung Hành chính là Nam Dương Vương.

Ha ha, thật là trời cũng giúp ta.

"Nữ nhân này vậy mà lại giữ đồ vật quan trọng như vậy, lá gan của bà ta thật là lớn a, người thế nào lấy được."

Vân Thiên Vũ vuốt khăn lụa trong tay, đây là một loại gấm tuyết thượng hạng, phủ đệ bình thường căn bản không có, ngược lại Nam Dương Vương phủ có thể có loại gấm này, bởi vì hoàng đế sẽ ban thưởng đồ cho Nam Dương Vương, cho nên gấm tuyết rất có thể là cống phẩm.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ tới vừa nhìn Diệp Gia, thấy trong tay nàng còn có đồ trang sức đeo tay quý giá, trên đó đồ còn khắc chữ.

Mị thái thiên thành, Tử Diễm.

Lạc khoản tử diễm, nhất định Nam Dương Vương chỉ lấy chữ thôi.

Vân Thiên Vũ càng xem trên mặt vui vẻ càng sâu, một bên Diệp Gia thật nhanh lấy trong tay một yếm cùng một bộ áo lót tiết khố: "Người xem, đây đều là gấm tuyết thượng đẳng làm thành, về phần khăn tử, ta nghĩ đại khái là vải thừa làm ra."

Vân Thiên Vũ đưa tay nhận lấy cái yếm, thấy trên yếm cũng có thêu uyên ương, giống nhau đều có lưu tên.

Vân Thiên Vũ cười nói: "Xem ra nữ nhân này rất yêu Nam Dương Vương, bằng không sẽ không mạo hiểm lớn như vậy lưu giữ lại, người ở đâu tìm được."

Diệp Gia nở nụ cười: "Trong phòng bà ta có một cơ quan, bề ngoài nhìn không nhìn ra, bất quá lúc trước ta có đi theo người học qua một ít loại cơ quan, cho nên mới tìm được, bất quá nữ nhân này đặc biệt khôn khéo. Chẳng những thiết kế cơ quan, còn dùng khóa vàng khóa lại những thứ đồ này."

Vân Thiên Vũ không nhịn được thêu mi: "Biểu tỳ, người thật lợi hại."

Diệp Gia lắc đầu: "Ta khi đó vì báo thù học rất nhiều thứ."

Vừa nói vẻ mặt có chút ảm đạm, Vân Thiên Vũ vội vàng chụp vai của nàng: "Biểu tỳ, tin tưởng ta, Tướng gia rất nhanh sẽ xui xẻo, người chờ coi."

Diệp Gia lập tức gật đầu: "Ừ, ta biết."

Nàng nói xong không nghĩ chuyện đã qua, mà giờ giờ đồ trong tay lên: "Hiện tại xử lý những thứ này như thế nào."

Vân Thiên Vũ lập tức cười lạnh bắt đầu an bài kế hoạch tiếp theo cần làm.

Điêu Gia cùng Tiểu Anh phụ trách đi đến nơi nhốt Nghiễm Dương đạo trưởng hạ chút được cho lão đạo sĩ, bất quá phải chờ khi Liễu thị tới đó lần nữa.

Vân Thiên Vũ lấy được giao cho Điêu Gia cùng Tiểu Anh.

Hai tiểu linh thú được rất vui vẻ làm việc.

Vân Thiên Vũ lại nhìn Tiểu Linh Đang, Tiểu Linh Đang mở một đôi mắt to vui mừng chờ đợi.

"Tiểu Linh Đang, người phụ trách phóng hỏa, sau khi Điêu Gia cùng Tiểu Anh hạ độc xong, người đến chỗ nhốt Nghiễm Dương đạo trưởng để một cây đuốc, thu hút toàn bộ mọi người đi qua, đề phòng lửa không cháy được, người có thể đem bột thuốc này vẩy ra, như vậy dễ dàng khiến cho phòng ốc cháy."

Vân Thiên Vũ lấy ra một chút bột thuốc, những thuốc phấn có tác dụng dẫn cháy.

Tiểu Linh Đang tuân lệnh, vui vẻ chạy vội đi ra ngoài.

Vân Thiên Vũ lại nhìn biểu tỳ Diệp Gia nói: "Biểu tỳ, người mang theo những thứ này đợi ở trong sân Liễu thị, đợi đến khi chúng ta tới, người đem đồ vật đặt ở trong phòng Liễu thị, nhưng đừng đặt vào cơ quan, để tránh làm cho người ta không phát hiện được, mà giấu ở một nơi nào đó, nhưng lại có thể để cho người khác dễ tìm được."

"Hảo, ta biết phải làm sao."

Diệp Gia lên tiếng đáp ứng mang theo đồ rời đi, Vân Thiên Vũ đối với Diệp Gia việc làm hết sức yên tâm.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 315: Mạnh Mẽ So Chiêu

Editor: LaOngDao142

Cuối cùng trong phòng khách, chỉ còn lại Vân Thiên Vũ và Họa Mi. Họa Mi nhìn Vân Thiên Vũ nháy mắt nói: "Tiểu thư, vậy chúng ta làm cái gì."

Vân Thiên Vũ thiêu mi sâu kín mở miệng: "Ta dĩ nhiên là phụ trách châm dầu vào lửa, chuyện như vậy làm sao có thể thiếu ta châm dầu vào lửa được chứ, về phần người, có thể dọn dẹp cái bàn này sao?"

Vân Thiên Vũ liếc nhìn cái bàn, trên bàn các món ăn mà các nàng ăn còn dư lại.

Họa Mi lập tức nở nụ cười: "Hảo, vậy ta dọn dẹp cái bàn."

Khi Họa Mi đem đồ trên bàn dọn dẹp sạch sẽ, cầm chén trên bàn đưa đến bếp phòng.

Trong phòng, chỉ còn lại Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ nhắm mắt dưỡng thần, bất quá đầu óc cũng không được rảnh rỗi, suy nghĩ như thế nào để châm dầu vào lửa.

Nàng đang suy nghĩ, không khí đột nhiên ngưng đọng, rõ ràng là có người tới, Vân Thiên Vũ xoay người lườm một cái, trong trẻo lạnh lùng quát lạnh: "Người nào, ra ngoài, lén lút làm cái gì?"

"Ha hả, đây là lại làm chuyện lòng dạ hiểm độc?"

Cùng với lời nói biếng nhác mị hoặc, một bóng dáng hồng diễm rơi xuống chỗ ngồi trong phòng khách.

Vân Thiên Vũ nhú mi nhìn lại, mắt hoa đào mặc hồng y, thái độ mị hoặc tự nhiên.

Có ai ngoài Ma Quân Ma Ảnh Cung Phượng Vô Nhai.

"Nguyên lai là Ma Quân đại nhân đại giá quang lâm, không biết Ma Quân đại nhân ngài đến Tử Trúc Hiên nho nhỏ của ta là có gì chỉ giáo."

Vân Thiên Vũ tức giận mở miệng.

Phượng Vô Nhai ha hả cười khẽ, mắt hoa đào cong cong cười một tiếng, trong con ngươi xẹt qua tinh quang, vô hạn phong tình bắn tới, vừa nhìn chính là một kẻ gieo tai họa cho các nữ tử.

Song hăn nhanh chóng thu lại nụ cười vui vẻ, trong đôi mắt hoa đào kia, hiện lên lãnh ý, âm trầm nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ nói.

"Bản quân là tới tìm người tính sổ, người thật là to gan a, thế nhưng có can đảm hạ độc đối với bản quân."

Thiên hạ này người dám hạ độc hăn đại khái cũng chỉ có nữ tử trước mắt.

Vân Thiên Vũ cười lạnh nhìn về hăn, cười một tiếng khiến cho các vết sẹo trên mặt có chút dữ tợn.

Gần đây nàng cũng dùng các dụng cụ dịch dung trong Phượng Linh Giới dịch dung trên mặt, đây là để phòng ngừa ngày nào đó Tiêu Cửu Uyên chợt lấy khăn mặt nàng sa, phát hiện khuôn mặt của nàng.

Đợi đến nàng giải được độc trên người Tiêu Cửu Uyên, đến lúc đó nàng sẽ đem chuyện này nói ra, coi như hăn tức giận, có lẽ chuyện này cũng có thể được bỏ qua.

Tất nhiên là do hăn đã đáp ứng nàng một điều kiện.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa ngược mắt nhìn về Phượng Vô Nhai đối diện, Phượng Vô Nhai đang im lặng nhìn mặt của nàng.

Ánh mắt kia rõ ràng là biết dung nhan của Vân Thiên Vũ đã khôi phục.

Vân Thiên Vũ tức giận ở trong lòng thì thầm mắng Tiểu Linh Đang cái miệng rộng này, thế nào đem chuyện của nàng nói cho ca ca của nàng ấy biết.

"Phượng Vô Nhai, người làm ra chuyện như vậy, chẳng lẽ ta không nên hảo hảo giáo huấn người một chút sao?"

"Coi như người là vì muội muội thử dò xét ta, nhưng vẫn như cũ khiến ta tức giận, ta tại sao không thể hạ độc người, người nên may mắn ta chỉ là giáo huấn người, mà cũng không thật sự hạ độc người."

"Ha ha, thật cuồng vọng, người cho rằng người có thể chân chính hạ độc được bản quân."

Phượng Vô Nhai kiêu ngạo tà mị mở miệng, dáng vẻ không tin Vân Thiên Vũ nói.

Vân Thiên Vũ cười lạnh: "Phượng Vô Nhai, người cho rằng người là Tử Linh thì không có độc dược nào thương tổn được tới người sao? Thật là buồn cười."

"Buồn cười không bản quân không biết, bất quá người hạ độc bản quân, bản quân sao có thể cứ tính như vậy."

Hắn dứt lời thân hình vừa động, bóng dáng như một đám mây lửa đỏ nhẹ nhàng hướng tới Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ thân hình vừa động liền muốn lui về phía sau, không nghĩ tới một bóng dáng khác màu đen phẳng phất như U Linh tiến đến, giơ tay lên một chưởng đỡ lấy một chưởng của Phượng Vô Nhai, Phượng Vô Nhai giơ tay lên, hai chưởng phong cứng rắn chạm nhau, một chưởng lực hạ, phòng khách không ít đồ cũng bị oanh bay, vỡ vụn đầy đất

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 316: Tâm Quá Đen

Editor: LaOngdao142

Vân Thiên Vũ đen mặt, ngược mắt nhìn sang, liền thấy trong phòng, hai người đàn ông này đối diện.

Đen và đỏ.

Nam tử mặc cẩm phục màu đen thuê Kim Long là Tiêu Cửu Uyên, hồng y dĩ nhiên là Phượng Vô Nhai.

Tiêu Cửu Uyên một thân cuồng ngạo, bộ mặt lạnh hàn nhìn chăm chăm đối Phượng Vô Nhai.

Phượng Vô Nhai khẽ nở nụ cười: "Tiêu Cửu Uyên, người làm gì, chẳng lẽ còn muốn cùng bản quân đánh một trận?"

Tiêu Cửu Uyên cười lạnh: "Người cho rằng bốn vương sợ người, Phượng Vô Nhai, người cho rằng bằng Tử Linh sơ cấp của người, là muốn làm gì thì làm sao? Thật là quá ngây thơ rồi."

Mặc dù hấn ở Lam Linh đỉnh phong, cũng không e ngại Phượng Vô Nhai nửa phần, lúc trước hấn sở dĩ cùng Phượng Vô Nhai mạnh mẽ giao thủ.

Chẳng qua là vì phát huy linh lực của mình, để cho Vân Thiên Vũ tra rõ độc tố trong người hấn có phải Ma Tinh Huyết Anh Độc hay không.

Hiện tại đã điều tra xong, hần căn bản không cần sử dụng linh lực cùng Phượng Vô Nhai liều mạng.

Phượng Vô Nhai nghe Tiêu Cửu Uyên nói, con người hơi nheo lại: "Xem ra Ly thân vương gia vẫn còn đang che giấu a, cũng đúng, người là Linh Trận Sư, trong tay có không ít đại trận, làm sao sẽ yếu hơn bản quân đây, bất quá lúc trước người tại sao bị thua đây, chẳng lẽ nói trên người người xảy ra chuyện gì không tốt?"

Phượng Vô Nhai hai mắt hoa đào hơi híp lại.

Trong con người Tiêu Cửu Uyên tràn đầy âm ngao, lạnh lẽo nhìn chằm chằm Phượng Vô Nhai, lạnh lùng nói: "Phượng Vô Nhai, bốn vương cảnh cáo người, sau này ít tới quấy rầy vị hôn thê của bốn vương, nếu để cho bốn vương biết người tới gây sự với nàng, bốn vương không ngại cho người sang bằng Ma Ảnh Cung của người."

Ma Ảnh Cung chính là một trong ba thế lực lớn về tổ chức tình báo, bất kể cái dạng tình báo nào, chỉ cần đưa ra giá tiền hợp lý, Ma Ảnh Cung sẽ cho người tin tức.

Trước Tiêu Cửu Uyên thường xuyên từ trong tay Ma Ảnh Cung mua tin tức, đối với Ma Quân Phượng Vô Nhai, dĩ nhiên là hiểu rõ.

Phượng Vô Nhai cười lạnh: "Khẩu khí thật cuồng vọng a, bản quân cũng muốn nhìn một chút người có bao nhiêu khả năng có thể sang bằng Ma Ảnh Cung."

"Có muốn thử một chút hay không?"

Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng nhìn Phượng Vô Nhai, Phượng Vô Nhai đột nhiên tà mị nhẹ cười lên: "Tin đồn quả nhiên không thể tin a, thật ra ta còn tưởng rằng Ly thân vương gia không thích vị hôn thê của mình, chán ghét

vị hôn thê của mình đây, nhưng là không nghĩ tới, bây giờ lại che chở vị hôn thê như vậy, người rất thích vị hôn thê của mình, không chê nàng xấu?"

Phượng Vô Nhai nói xong, Tiêu Cửu Uyên lãnh khốc lên tiếng: "Câm miệng, đây là chuyện của bốn vương, có liên quan gì tới người?"

Phượng Vô Nhai thiêu mi cười khế, nụ cười kia không nói ra được ý vị thâm trường, mâu quang sâu kín nhìn Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ thật đúng là sợ hãi ta vạch trần chuyện nàng đã khôi phục dung mạo, trước mắt nàng cùng Tiêu Cửu Uyên quan hệ hòa hoãn rất nhiều, nếu như bị Tiêu Cửu Uyên biết nàng lừa gạt hắn, có thể nghĩ hắn sẽ tức giận như thế nào.

Cho nên nàng vẫn nên mau chóng thay hắn giải độc, sau đó cùng hắn nói rõ ràng chuyện này, đem bình phù trả lại cho hắn tốt hơn.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, thật nhanh nhìn về Phượng Vô Nhai: "Phượng Vô Nhai, có tin hay không ta sẽ khiến người mất đi muội muội, người nói ta sẽ nói với Tiểu Linh Đang, ca ca của người khi dễ ta, mọi cách gây sự với ta, người nói Tiểu Linh Đang có thể hay không rất tức giận."

Phượng Vô Nhai vừa nghe, mặt đen thui, khoan hãy nói Vân Thiên Vũ coi như là đâm trúng điểm yếu của hắn.

Nếu để cho Tiểu Linh Đang biết hắn khi dễ thần tiên tỷ tỷ trong cảm nhận của nàng, nàng nhất định sẽ cùng người ca ca như hắn đoạn tuyệt.

Nàng vẫn chờ để cho hắn người ca ca này cưới thần tiên tỷ tỷ về nhà đây.

Phượng Vô Nhai ha hả cười lạnh hai tiếng: "Người nữ nhân này chẳng những tâm đen tối, còn rất đen."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 317: Tiêu Cửu Uyên Xem Náo Nhiệt

Phượng Vô Nhai nói xong thân hình vừa động, giống như một đoá Hồng Vân phiêu nhiên mà đi, nháy mắt không thấy bóng dáng.

Trong phòng khách Tử Trúc Hiên, Vân Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm, nàng quay đầu nhìn lại Tiêu Cửu Uyên, chỉ thấy quanh thân hân đầy lệ khí, đồng mâu âm trầm trừng mắt nhìn nàng.

Vân Thiên Vũ nghĩ đến trên mặt mình không có mang khăn, chỉ sợ Tiêu Cửu Uyên phát hiện, cho nên vội vàng lấy khăn mang lên mặt, sau đó chậm rãi hỏi: "Tiêu Cửu Uyên, người nào lại đắc tội với người?"

Tiêu Cửu Uyên phượng mi nhíu lại, hừ lạnh một tiếng, thu hồi tầm mắt, tự nhiên đi tới một bên ngồi xuống.

Đợi đến hân ngồi xuống, hân mới không vui nói: "Người không có việc gì quyến rũ Phượng Vô Nhai đến đây làm cái gì?"

Vân Thiên Vũ im lặng nhìn Tiêu Cửu Uyên: "Ai cùng hân quyến rũ đến đây? Ta có biết hân tối nay sẽ đến."

Tiêu Cửu Uyên hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn chằm chằm Vân Thiên Vũ: "Người không phải là coi trọng cái tên kia đi? Tên kia mặc dù đáng vẻ không tệ, nhưng lại hoa tâm phong lưu, thấy một bỏ một, yêu một ném một, người xác định thích tên như vậy."

Tiêu Cửu Uyên dứt lời, bên ngoài phòng khách một giọng tà mị chậm rãi truyền vào tới.

"Thì ra Ly thân vương là sau lưng đạo nhân làm chuyện tiểu nhân, bản quân ngược lại chỉ giáo."

Tiêu Cửu Uyên hướng bên ngoài lạnh lẽo cười: "Ta cho là người có thể kìm nén, không nghĩ tới người cũng không có nhẫn nại như vậy."

Tiêu Cửu Uyên nói xong, Vân Thiên Vũ mới biết Phượng Vô Nhai căn bản là không đi, chẳng qua là bay ra khỏi phòng khách, hiện tại không biết ngồi ở một góc nào đây.

Vân Thiên Vũ đen mặt, nhìn bên ngoài liền muốn nổi giận.

Ai ngờ đúng lúc này, giọng nói mị hoặc của Phượng Vô Nhai lần nữa bay vào phòng khách.

"Nữ nhân, người rất giỏi diễn trò, hướng Tây Bắc Vĩnh Ninh Hậu phủ cháy rồi."

Vân Thiên Vũ vừa nghe, sớm quên đi phải mắng Phượng Vô Nhai, trước mắt nàng có chính sự phải làm đây. Suy nghĩ ngẩng đầu nhìn về Tiêu Cửu Uyên vẫn ngồi một bên, đi vài bước tới bên người Tiêu Cửu Uyên, nhỏ giọng nói: "Đồ vương gia muốn, quay về ta sẽ cho người đưa cho người."

Nàng nói là phương đan điều chế thuốc giải, sau khi nói xong lui về phía sau từng bước, lớn tiếng nói: "Vương gia, ta còn có việc phải làm đây, vương gia trước hết mời trở về đi thôi."

Vân Thiên Vũ cho rằng Tiêu Cửu Uyên tới đây để lấy phương đan điều chế thuốc giải Ma Tinh Huyết Anh Độc, cho nên mới phải tiến lên nhỏ giọng cùng Tiêu Cửu Uyên nói.

Nhưng nàng lại sợ Phượng Vô Nhai nghe được, mới có thể đè thấp cổ họng, rồi lại lớn tiếng nói như vậy.

Tiêu Cửu Uyên nhìn bộ dáng của nàng, khóe miệng không nhin được co rút ra, sau đó không nhanh không chậm nói: "Bốn vương khi nào nói phải rời đi."

"Không đi?"

Vân Thiên Vũ gương mặt không hiểu, cả hai không đi là có ý gì.

Tiêu Cửu Uyên nhìn nàng, ưu nhã nói: "Đã có náo nhiệt để xem, bốn vương tại sao lại không xem."

Tiêu Cửu Uyên vừa dứt lời, bên ngoài Tử Trúc Hiên, đã mơ hồ truyền đến tiếng ồn ào.

Bên ngoài phòng khách, Họa Mi vội vàng chạy vào, thật nhanh nói: "Tiểu thư, phòng chứa củi bên kia cháy, không ít người hướng bên kia đi..."

Họa Mi lời còn chưa nói xong, nhìn Tiêu Cửu Uyên ngồi trong phòng khách.

Tiêu Cửu Uyên mặc dù ngày thường dung nhan tuyệt mỹ, nhưng thần sắc bá đạo lãnh huyết phảng phất như hổ sư cuồng vọng, người bình thường không dám tùy tiện nhìn hắt.

Huống chi Họa Mi lúc trước thiếu chút nữa chết ở trong tay Tiêu Cửu Uyên.

Cho nên nàng rất sợ Tiêu Cửu Uyên, vừa nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên, theo bản năng run rẩy một cái, mặt mũi trắng bệch, một chữ cũng không dám nói.

Vân Thiên Vũ mặc kệ Tiêu Cửu Uyên, trực tiếp đi tới trước mặt Họa Mi nói: "Đi, chúng ta đi xem một chút."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 318: Liễu Thị Trúng Chiêu

Chủ tớ hai người nhấc chân liền đi ra ngoài, không thèm quan tâm đến Tiêu Cửu Uyên ngồi sau lưng.

Đợi đến khi Vân Thiên Vũ cùng Họa Mi vừa đi, ngoài phòng, giọng nói giễu cợt của Phượng Vô Nhai truyền vào.

"Ha hả, thì ra Ly thân vương gia cũng được đãi ngộ như vậy, so bản quân cũng không khá hơn bao nhiêu."

Tiêu Cửu Uyên ánh mắt âm trầm, khuôn mặt lãnh sương, âm ngao vô cùng: "Phượng Vô Nhai, người tốt nhất phải cách xa Vân Thiên Vũ một chút, nếu không không nên trách bốn vương đối với người không khách khí."

"Ai nha, bản quân thật là sợ a."

Âm thanh làm bộ làm tịch của Phượng Vô Nhai truyền đến, bất quá chỉ trong chốc lát, giọng nói tà mị lần nữa từ từ truyền tới.

"Nhưng bản quân đối với nữ nhân này ngược lại cảm thấy rất hứng thú, bản quân đang suy nghĩ, có nên cưới nữ nhân này về Ma Ảnh Cung làm nữ chủ nhân hay không, hơn nữa mọi người ta thích nàng như vậy, tính tình của nàng lại hợp với tâm ý của bản quân, cưới nàng cũng không có khó khăn như vậy."

Lời của Phượng Vô Nhai khiến cho sắc mặt Tiêu Cửu Uyên âm trầm đến đáng sợ, hắt hướng bên ngoài quất lạnh: "Phượng Vô Nhai, người không cần suy nghĩ, nàng Vân Thiên Vũ là vị hôn thê của bốn vương."

"Đúng a, là vị hôn thê người chán ghét."

Phượng Vô Nhai sau khi nói xong cũng không để ý tới Tiêu Cửu Uyên, sử dụng linh lực xoay người rời đi, hắt đi xem náo nhiệt đi.

Nhìn xem nữ nhân kia muốn diễn xuất cái dạng gì đây.

Trong phòng khách sau lưng, Tiêu Cửu Uyên vì lời nói của Phượng Vô Nhai mà giật mình, đúng vậy, Vân Thiên Vũ là vị hôn thê mà hắt chán ghét, hắt tức cái gì a, hắt giận cũng không có lý do nào.

Tiêu Cửu Uyên suy nghĩ, lại nghĩ tới chuyện Vân Thiên Vũ giúp hắt giải độc, hắt rốt cuộc tìm được lý do tức giận.

Hắt đã từng nói, nếu như Vân Thiên Vũ giúp hắt giải được độc, hắt sẽ bảo hộ nàng cả đời chu toàn.

Phượng Vô Nhai tuyệt đối phụ quân tốt, nếu hắt đã nói bảo hộ nàng cả đời chu toàn, thì không thể để cho nàng rơi vào trong tay Ma Quân kia.

Tiêu Cửu Uyên suy nghĩ, tâm tình thoải mái ra, thi triển linh lực hướng một góc Vĩnh Ninh Hậu phủ bay tới, hắt cũng không thể để cho Phượng Vô Nhai tiếp cận Vân Thiên Vũ.

Trong một nhà kho bỏ hoang của Vĩnh Ninh Hậu phủ, lúc này đang cháy.

Vốn là nhà kho cháy cũng không có gì, nhưng qua trọng chỗ này là nơi nhốt Nghiễm Dương đạo trưởng a.

Lúc trước Vân Lôi mặc dù đã thương hãn, nhưng cũng không có tính toán muốn lấy mạng Nghiễm Dương đạo trưởng, hãn ta chỉ muốn giáo huấn Nghiễm Dương đạo trưởng một chút, ai kêu lão phá hư chuyện của bọn họ.

Ai biết nhà kho lại phát cháy.

Vân Lôi nghe người đến bẩm báo, liền dẫn không ít người hướng nhà kho chạy tới.

Nhà kho bởi vì lâu năm không tu sửa, trong nháy mắt, rất nhanh lửa cháy lớn lên.

Lúc này rất nhiều hạ nhân vội vàng dập tắt ngọn lửa, lại có người chạy vào trong nhà kho đi cứu người.

Chẳng qua là cuối cùng cứu ra được hai người, y phục trên người hai người toàn bộ xé đến không sai biệt lắm, nhìn một cái liền có thể khiến cho người ta nhìn ra được tình huống lúc này có bao nhiêu kịch liệt.

Bất quá bởi vì hai người bị khói dày đặc là cho sặc sụa, trên mặt tất cả đều là bụi, nhất thời không ai nhận ra bọn họ.

Một gã thủ hạ thật nhanh chạy tới bẩm báo cho Vân Lôi: "Hậu gia, cứu ra, cứu ra."

Vân Lôi vừa nghe thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng không sao, hảo, trong lòng hãn thở phào nhẹ nhõm.

Sau một khắc thủ hạ bẩm báo nói: "Nhưng là cứu ra hai người, hơn nữa, hơn nữa bọn họ..."

Thủ hạ nói đến đây cái, bộ mặt đỏ bừng, nghĩ đến lúc này hãn còn thừa cơ sờ soạng bộ ngực đầy đặn của nữ nhân, cảm giác không tệ.

Vân Lôi không biết trong lòng thủ hạ trong lòng suy nghĩ chuyện gì, chỉ nóng lòng hỏi: "Thế nào, tại sao lại hai người? Người đâu."

Thủ hạ vội vàng nhường đường: "Hậu gia, người đi theo ta, bọn họ ở phía trước."

Vân Lôi đi theo thủ hạ đi tới, hạ nhân tự động lui ra.

Vân Lôi liếc nhìn y phục cả hai bị xé rách không nguyên vẹn, rõ ràng là lúc trước làm chuyện tăng tị với nhau.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 319: Sấm Sét Giữa Trời Quang

Trong tối, cả mặt Vân Lô đỏ bừng, sắc mặt không nói ra được khó coi.

Lão đạo sĩ này dám có can đảm ở Vĩnh Ninh Hậu phủ làm ra chuyện như vậy, hẳn nhất định sẽ không tha cho lão ta.

Nhưng Vân Lô nghĩ đến lão đạo sĩ này bị giam trong nhà kho, căn bản không đi ra được, cho nên là nữ nhân này đưa tới cửa, chẳng lẽ nữ nhân này là người này già trước tuổi không thành.

Vân Lô đang suy nghĩ lung tung, Vân Thiên Vũ cùng Vân Thiên Tuyết chạy tới.

Vân Thiên Tuyết thấy Vân Thiên Vũ không nói ra được oán hận, nhưng chỉ có thể nuốt một búng máu vào trong bụng.

Nàng ta dẫn nha hoàn sau lưng đi tới bên cạnh Vân Lô, vừa vặn nhìn thấy hai người đó.

Vân Thiên Tuyết vẫn chưa giả, thấy trường hợp như vậy, tự nhiên đỏ mặt, a một tiếng kêu sợ hãi, sau đó không nhịn được kêu to lên: "Đôi cậu nam nữ thế nhưng ở Vĩnh Ninh Hậu phủ làm ra chuyện tăng tị với nhau như vậy, ra sức đánh cho ta, loạn côn đánh chết."

Vân Thiên Vũ sợ hãi kêu: "A, quá tàn nhẫn, hay là hỏi bọn họ xem, nếu như hai người bọn họ là thật tâm yêu nhau, cũng không cần loạn côn đánh chết, dù sao đạo sĩ kia cũng là người có tiếng tăm a."

Lời của Vân Thiên Vũ, rất tốt nhắc nhở Vân Lô về tiếng tăm của Nghiễm Dương đạo trưởng, nếu như không giải thích được đem người đánh chết, chỉ sợ Vĩnh Ninh Hậu phủ phải gánh trách nhiệm.

Vân Lô suy nghĩ âm trầm ra lệnh một vú già: "Đi xem một chút nữ nhân kia là người nào, đánh thức nàng ta, hỏi một chút nàng ta tại sao ở nhà kho."

Sau lưng Vân Lô, Vân Thiên Vũ cười lạnh.

Vân Lô, như thế này chỉ sợ người ngay cả muốn khóc cũng khóc không được, người nằm mơ cũng sẽ không nghĩ nữ nhân sẽ là phu nhân của người.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ nhìn về Liễu thị đã hôn mê.

Nàng lúc trước an bài Điều Gia cùng Tiểu Anh tới bỏ thuốc, thật ra thì đã sớm đoán ra Liễu thị tối nay tất nhiên sẽ tới chỗ văn Nghiễm Dương đạo trưởng, vì sao mọi chuyện không làm theo lời bà ta nói, được rồi, nếu bà ta đến xem Nghiễm Dương đạo trưởng, nàng sao không để bọn họ cùng nhau.

Có điều phía sau còn có đại chiêu ác, Liễu thị, người ngàn vạn lần phải chịu đựng a.

Tối nay, ta sẽ khiến cho người chết không có chỗ chôn.

Lúc này vú già được Vân Lô ra lên đi đến, bà ta giơ tay lên vỗ vỗ vào mặt Liễu thị, lớn tiếng kêu lên: "Tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh, người là người nào?"

Vú già vỗ mấy cái, làm cho tro bụi trên mặt Liễu thị rơi xuống rất nhiều, hiện ra mặt mũi của Liễu thị.

Vú già vừa nhìn, không khỏi kinh hãi, không phải là phu nhân đi.

Sẽ không, sẽ không.

Vú già thay đổi, quay ngược lại từng bước, thật nhanh ngẩng đầu nhìn bốn phía, muốn nhìn một chút phu nhân có tới hay không, nhưng là bà ta nhìn một vòng trước sau, không nhìn thấy bóng dáng Liễu thị, lần này vú già sợ hãi, không dám gọi người, bà ta thật nhanh đứng dậy hướng Vân Lôi đi tới, liền muốn bẩm báo với Vân Lôi chuyện này.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng lạnh nhạt cười lên, nàng lại có thể để cho bọn họ lừa gạt cho qua chuyện này, suy nghĩ Vân Thiên Vũ cả kinh kêu lên: "A, người này thế nào, thế nào giống phu nhân a?"

Một tiếng này giống như tảng đá rơi xuống mặt hồ yên tĩnh, tất cả mọi người sợ ngây người, ai cũng không dám nói.

Tiếp theo đó một tiếng thét chói tai vang lên: "Vân Thiên Vũ, người tiện nhân, người lại dám nói***** là ta mẹ, ta muốn liều mạng với người."

Vân Thiên Tuyết thét lên nhào tới cùng Vân Thiên Vũ liều mạng, Vân Thiên Vũ bị dọa sợ vội vàng chạy loạn, sau đó trong lúc vô tình chạy tới bên người Liễu thị, nàng nhắc chân hung hăng đạp loạn lên tay Liễu thị, Liễu thị đau đến không chịu nổi, không nhịn được lên tiếng tức giận mắng.

"Người nào đạp ta, muốn chết sao?"

Bà ta vừa nói, bốn phía mọi người lần nữa ngẩn ngơ.

Vân Thiên Tuyết ngây ngô giật mình, giống như sét đánh giữa trời quang, nàng ta hoàn toàn không muốn tin tưởng nữ nhân trước mặt này là mẫu thân của nàng ta sao, làm sao có thể, mẫu thân nàng tại sao lại như vậy chứ, tại sao sẽ cùng lão đạo trưởng ở cùng với nhau đây.

Sẽ không, sẽ không.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 320: Một Quẻ Trở Thành Sự Thật

Vân Thiên Tuyết nhào qua một tay kéo lấy Liễu thị trên đất, quát lạnh: "Người là ai?"

Liễu thị bởi vì hôn mê, lúc này vừa mới tỉnh lại, không biết trước mắt đã xảy ra chuyện gì, nghe nữ nhi quát lên, không nhận được trường năng: "Tuyết Nhi, người điên rồi."

Một tiếng này thoát ra, bốn phía không ai dám nói chuyện, tất cả mọi người đều cúi đầu nhìn mặt đất, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, mọi người không dám nhìn mặt Hậu gia.

Người khác không dám nói, Vân Thiên Vũ thế nhưng không bỏ cơ hội châm dầu vào lửa như thế này.

"Phu nhân, thật là người a, người thế nào lại như vậy, giống như cùng người đánh giấc."

Một tiếng đánh giấc, lần nữa hung hăng như dao găm đâm vào Vân Lôi.

Vân Lôi hô hấp nặng, ánh mắt xanh biếc, hẩn xoay người xông tới Liễu thị, giơ tay lên hung ác chát chát chát tát lên mặt Liễu thị: "Tiện nhân, ta nói người tiện nhân, ta nói người tiện nhân."

Liễu thị bị đánh mắt nổ đom đóm, máu tươi ngay khóe miệng chảy ròng, khóc kêu: "Hậu gia, người đánh ta làm cái gì, người đánh ta làm cái gì."

Lần này Vân Lô không lên tiếng, hấn bị tức đến nói không ra lời, mặt mũi của hấn ta xem ra ném hết.

Vân Thiên Tuyết hướng mẫu thân kêu lên: "Mẹ, người thật hồ đồ a, người như thế nào cùng lão đạo sĩ kia làm..."

Trong đầu Liễu thị ăm một tiếng vang lên, sau đó thật nhanh cúi đầu hướng bốn phía nhìn, cuối cùng rốt cục hiểu rõ trên người mình xảy ra chuyện gì.

Liễu thị hoàn toàn hồng mắt, đầu óc giống như hỗn loạn, ngay cả nghĩ cũng sẽ không suy nghĩ, bà ta ngẩng đầu nhìn về Vân Lô cầu khẩn nói: "Hậu gia, ta không có làm, ta cũng không có làm gì, là có người hại ta, nhất định, nhất định, nhất định là có người hại ta."

Liễu thị sau khi nói xong, thật nhanh ngẩng đầu nhìn đến Vân Thiên Vũ đang ở trong đám người xem náo nhiệt, bà ta giống như bị điên chỉ vào Vân Thiên Vũ gào lên.

"Hậu gia, là nàng hại ta, là nàng, là nàng, nàng chính là ác quỷ đó."

Vân Thiên Vũ bữu môi, lạnh nhạt nói: "Cái miệng này của phu nhân cũng thật biết nói chuyện, so với thánh chỉ của hoàng thượng còn hữu dụng hơn, lúc trước người nói đạo sĩ kia là ác quỷ, để cho Hậu gia bắt hấn ta lại, hiện tại lại nói ta là ác quỷ, chẳng lẽ người hi vọng Hậu gia cũng bắt ta lại sao."

Vân Lô đã không kịp đi để ý tới Vân Thiên Vũ, hấn trợn mắt trừng trừng nhìn Liễu thị gầm lên: "Tiện nhân, ta muốn giết người."

Hắn vừa nói vừa như phát điên giơ tay lên xuất chiêu liền muốn đập chết Liễu thị.

Sắc mặt Liễu thị trắng như tờ giấy, liền tiếp cầu khẩn: "Hậu gia, đừng giết ta, đừng giết ta."

Vân Thiên Tuyết mặc dù oán hận mẫu thân làm ra loại chuyện như vậy, nhưng nhìn thấy phụ thân muốn đập chết mẫu thân, vội vàng lao ra, ngăn ở trước mặt Vân Lô: "Phụ thân không được a, mẫu thân là bị hãm hại a, người không thể vì vậy liền đánh chết mẫu thân."

Nàng ta nói xong xoay người một chiêu đánh tỉnh Nghiễm Dương bên người Liễu thị.

"Phụ thân, người hỏi lão đạo sĩ này, hỏi một chút hắn đã biết."

Nghiễm Dương đạo trưởng bị Vân Thiên Tuyết đánh tỉnh lại, vừa ngẩng đầu nhìn đích tình bốn phía, từ từ thấy được quần áo trên người mình và Liễu thị không đủ che thân.

Nghiễm Dương đạo trưởng đầu óc ông một thanh âm vang lên, sau đó hắn ngẩng đầu nhìn về Vĩnh Ninh hậu Vân Lô, bi thanh kêu lên: "Hậu gia, bản đạo cùng Hậu phu nhân nửa điểm quan hệ không có, bản đạo nguyện ý lấy cái chết chứng minh trong sạch."

Nghiễm Dương đạo trưởng giơ tay lên một chiêu đánh vào đầu chính mình, tại chỗ tử vong.

Trước khi chết ánh mắt cũng mở thật to, hắn ta nghĩ tới trước khi tới đây, thay mình bói quẻ, quẻ tử, chính là một quẻ tử, không nghĩ tới thật một quẻ trở thành sự thật.

Nghiễm Dương đạo trưởng lấy cái chết chứng minh sự trong sạch của mình, Vân Thiên Tuyết giống như thấy được hi vọng kêu lên: "Phụ thân,

người xem, lão đạo trưởng cam nguyện lấy cái chết chứng minh trong sạch, nói rõ mẫu thân cùng hắn thật không có quan hệ."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 321: Người Ái Mộ

Liễu thị hướng Vân Lô kêu lên: "Hậu gia, chúng ta thật không có quan hệ a, thiếp thân là bị người hãm hại a."

Vân Lô chần chờ, hắn và Liễu thị bao nhiêu năm vợ chồng, thế nào nhẫn tâm thật sự giết bà ta đây.

Vân Thiên Vũ vừa nhìn Vân Lô do dự, cười lạnh, thật ra thì nàng biết chỉ dựa vào chuyện lão đạo sĩ, Vân Lô chưa chắc nhẫn tâm giết chết nữ nhân này, nhưng nếu như dẫn dắt tới một chuyện khác, Vân Thiên Vũ suy nghĩ lạnh nhạt mở miệng.

"Thật ra thì muốn chứng minh Hậu phu nhân trong sạch, rất đơn giản, chỉ cần lục soát một chút chỗ ở của phu nhân liền biết, nếu như Hậu phu nhân cùng lão đạo sĩ ngày thường thật sự không lui tới, tự nhiên không có gì, nhưng nếu như có lui tới, nhất định sẽ lục soát ra chút gì đó."

Vân Thiên Vũ nói xong, người khác không nói gì, Liễu thị sắc mặt đại biến hét rầm lên: "Ai dám lục soát chỗ của ta."

Phản ứng của bà ta quá kịch liệt, ở trong mắt tất cả mọi người, rồi rít suy đoán có phải bà ta thật sự cùng lão đạo sĩ kia có gian tình với nhau.

Sắc mặt Vân Lô thay đổi, tiến lên từng bước xách theo Liễu thị, cắn răng nghiêng lợi mở miệng: "Ta cũng muốn nhìn một chút bên trong có cái gì mờ ám."

Liễu thị sắc mặt tái nhợt, liễu mạng lắc đầu, đáng tiếc Vân Lôì không để ý tới nàng.

Toàn bộ hạ nhân trong Vĩnh Ninh Hậ phủ cũng không dám động đậy.

Bất quá Vân Thiên Vũ lại không nhanh không chậm đi theo, đi theo phía sau còn có Tiểu Linh Đang và Họa Mi.

Vân Thiên Tuyết cũng dẫn nha hoàn cùng đi theo ở phía sau, đi tới tiểu viện củ mẫu thân nàng ta.

Phía trước Vân Lôì lôi kéo theo Liễu thị sắc mặt khó coi quay đầu nhìn về Vân Thiên Vũ cùng Vân Thiên Tuyết sau lưng: "Người nào cũng không cho đi theo."

Nếu như thật sự có cái gì, hẳn tính toán tự mình xử lý.

Đáng tiếc Vân Thiên Vũ lại không đồng ý: "Hậ gia lời nói này sai lầm rồi đi, Hậ phu nhân một mực chắc chắn nói là ta vu oan hãm hại bà ta, ta sao có thể tùy tiện để người khác vu oan được, tự nhiên muốn tra ra cho rõ ràng."

Vân Thiên Vũ sau khi nói xong lại nói tiếp: "Nếu như Hậ gia không để cho ta đi cũng được, có điều ta không thể quản được cái miệng."

Nàng đây là nói cho Vân Lôì, nếu không để cho nàng đi theo, nàng sẽ nói Liễu thị cùng Nghiễm Dương đạo trưởng vụng trộm.

Vân Lôì thiếu chút nữa bị tức chết, ánh mắt u ám giống như ma quỷ trong Địa ngục, âm trầm lạnh lẽo vèo vèo, song hẳn ta cũng là không nói cái gì nữa, xoay người kéo lôi Liễu thị liền đi.

Tối nay hẳn đã vô cùng mất mặt rồi, nếu như trong sân Liễu thị lục soát không được gì, hẳn còn có thể cứu vãn lại một chút ít mặt mũi, nếu

như thật sự lục soát ra thứ gì, hẳn tất nhiên không tha cho tiện nhân kia.

Mà Liễu thị trong tay Vân Lôi, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ, bà ta liều mạng lắc đầu cùng Vân Lôi nói: "Hậu gia, người đừng tin lời nói của tiểu tiện nhân kia, thiếp thân cùng Nghiễm Dương đạo trưởng thật không có gì, thiếp thân chỉ yêu một mình Hậu gia."

Đáng tiếc Liễu thị như thú tội, càng khiến cho Vân Lôi nghi ngờ.

Đoàn người rất nhanh đến trong sân tiểu viện của Vĩnh Ninh Hậu phu nhân Liễu thị.

Vân Lôi ra lệnh bầu ngực già đi lục soát viện, Vân Thiên Vũ cũng giả bộ ra lệnh Tiểu Linh Đang và Họa Mi đi theo vú già cùng đi xem một chút, để tránh bỏ sót.

Trong phòng khách, Vân Lôi ngồi ngay ngắn ngồi, gương mặt đen thui nhìn Liễu thị.

Liễu thị sớm mất đi vẻ oai phòng nhanh nhẹn thường ngày, cả người thê thảm không dứt, bà ta chảy nước mắt nhìn Vân Lôi nói: "Hậu gia, ta thật không có cùng đạo trưởng phát sinh chuyện gì, người ta thích ái mộ vẫn là Hậu gia, Hậu gia, người tin tưởng ta đi, người xem ta thay Hậu gia sinh hai đứa bé, nếu không phải yêu Hậu gia, làm sao sẽ thay Hậu gia sinh ra hai đứa bé đây."

"Hậu gia nếu như không tin, có thể đi tra, tra ta cùng đạo trưởng lúc nào quen biết nhau, ta và hẳn chính là hai năm trước mới biết nhau a."

Liễu thị khóc rống chảy nước mắt, thương tâm không dứt.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 322: Cơn Thịnh Nộ

Vân Lôi tựa như không nhúc nhích chút nào, con người một khi đã sinh lòng nghi ngờ, cũng không dễ dàng bỏ qua như vậy, Vân Lôi mắt lạnh nhìn Liễu thị, âm trầm nói.

"Người tốt nhất cầu nguyện nơi này lục soát không ra cái gì, nếu như lục soát ra cái gì, ta sẽ không lưu người."

Một câu nói cho thấy Vân Lôi lãnh huyết vô tình.

Thân thể Liễu thị khống chế không được run rẩy, tâm lạnh lẽo.

Nàng tuyệt vọng suy nghĩ, ngàn vạn lần không được lục soát, ngàn vạn lần không tìm được.

Chỗ đó có bố trí cơ quan, người bình thường không tìm được.

Nhưng mà Liễu thị ý niệm vừa dứt, liền nghe được trong phòng không xa, truyền đến tiếng kêu kinh ngạc: "A, đây là cái gì a, khăn lụa, cái yếm, áo lót, còn có thật là nhiều đồ trang sức đeo tay quý giá a."

Giọng của Tiểu Linh Đang vui vẻ vang lên, sau đó nàng hưng phấn xách theo một bọc quần áo đi ra.

Liễu thị chỉ nhìn một cái, liền nhận ra những món đồ kia đều là của bà ta, thân thể bà ta mềm nhũn co quắp trên đất.

Tiểu Linh Đang đem đồ đã nói ra, mở ra rồi ào ào trút xuống.

Vân Thiên Vũ thông thả đi ra cầm lấy khăn lụa.

Liễu thị nằm co quắp trên mặt đất đột nhiên rất mạnh mẽ, xoay mình xông lại, va chạm vào Vân Thiên Vũ, không để cho Vân Thiên Vũ nhìn vật kia.

Vân Lôi thấy chuyện như vậy sao lại không hiểu, hần bước nhanh đi xuống, một cước đá văng Liễu thị, sau đó khom lưng nhặt khăn lụa trên đất.

Nhìn thật kỹ, sau đó sắc mặt Vân Lôi thay đổi.

Bên cạnh hần Vân Thiên Vũ mặt không giải thích được nói: "Dung Hành, người kia là ai a?"

Nàng ngừng một chút lại nói: "Tử Diễm, đây lại là người nào a."

Sắc mặt Vân Lôi trắng bệch giống như trang giấy, lùi mấy bước sau đó mới đứng vững, sau đó hần xoay người ngẩng đầu nhìn về Vân Thiên Vũ và Vân Thiên Tuyết trong phòng khách, giống như một con sói bị thương phần nộ gầm thét lên: "Không muốn chết toàn bộ cút cho ta, nếu như có người đem chuyện đêm nay nói ra, ta tất nhiên sẽ không bỏ qua cho người đó."

Vân Thiên Vũ bữu môi, gương mặt không thềm để ý, nàng sợ hần mới là lạ chứ, bất quá chuyện làm được bước này, nàng không cần thiết ở đây nữa.

Lấy nàng đối với Vân Lôi hiểu rõ, hần sẽ không bỏ qua cho Liễu thị.

Người này xưa nay lòng dạ nhỏ nhen, có cừ oán tất báo, ăn không được thua thiệt, hiện tại Liễu thị khiến cho hần ta chịu nhục nhã như vậy, hần sẽ không bỏ qua cho Liễu thị.

Vân Thiên Vũ dẫn người xoay người đi ra ngoài, sau lưng Vân Thiên Tuyết thấy sắc mặt Vân Lôi thực sự muốn giết người, chỉ sợ Liễu thị bị hấn ta giận dữ đánh chết, không nhịn được lên tiếng cầu khẩn: "Phụ thân, người không..."

Đáng tiếc lời của nàng ta không có nói xong, Vân Lôi giống như một đầu sư tử hung tàn cuồng bạo rống lên: "Cút."

Vân Thiên Tuyết bị dọa, vội vàng mang theo nha hoàn chạy đi.

Sau lưng phòng khách, cửa phòng ầm một tiếng đóng lại.

Vân Thiên Tuyết quay đầu nhìn cánh cửa đóng chặt kia, nước mắt ào ào chảy xuống, nhìn dáng vẻ phụ thân vừa rồi, rõ ràng là muốn giết mẫu thân.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nàng phải như thế nào cứu được mẫu thân đây.

Mặc dù mẫu thân việc làm gì, nàng không ủng hộ, nhưng là nàng rất thương mẫu thân a, nàng nhất định phải nghĩ biện pháp cứu mẫu thân.

Vân Thiên Tuyết đang nóng nảy không ngừng nghĩ biện pháp, bên tai bỗng nhiên truyền tới thanh âm lạnh lẽo sắc bén: "Mẹ ngươi sẽ chết, người kế tiếp sẽ là ngươi."

Vân Thiên Tuyết bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, thân thể cấp tốc lui về phía sau, sau đó thật nhanh quay đầu nhìn sang, liền khuôn mặt Vân Thiên Vũ sau khăn che, vết sẹo trên mặt, dưới màn đêm, phảng phất lộ ra mặt quỷ.

Nhất là nữ nhân này nhe răng nhếch miệng nhìn nàng ta, so quỷ còn dọa người hơn.

"A, a, a."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 323: Một Kích Trí Mạng

Vân Thiên Tuyết khổng chế không được hét rầm lên, sau đó không kịp nghĩ đến biện pháp cứu mẫu thân, quay đầu liền chạy, giống như phía sau có quỷ đuổi theo nàng ta, một đường kêu la chạy thẳng ra ngoài cửa Vĩnh Ninh Hậu phủ.

"Có quỷ, có quỷ."

Nàng ta muốn đi tìm ca ca, nàng ta muốn tìm ca ca trở lại cứu mẫu thân, nàng không muốn một mình ở lại trong Vĩnh Ninh Hậu phủ, quá dọa người, nơi này có quỷ.

Vân Thiên Vũ chính là ác quỷ đó, Vân Thiên Vũ chính là ác quỷ đó.

Trong bóng tối, Vân Thiên Vũ ung dung mang khăn che mặt lên, tâm tình rất tốt nhìn biểu tở Diệp Gia, Họa Mi còn có Tiểu Linh Đang: "Đi thôi, chúng ta trở về ngủ."

Diệp Gia và Tiểu Anh vui sướng kêu: "Trở về đi ngủ."

Đoàn người cười cười nói nói một đường trở về Tử Trúc Hiên đi ngủ.

Mà sau lưng trong sân Liễu thị, lại đang trình diễn một màn thâm không nở nhìn.

Vĩnh Ninh hậu Vân Lô lúc này đã hoàn toàn nổi giận, hăn giống như một con dã thú hung tàn mất đi lý trí, bước lên nắm lấy tóc của Liễu thị dồn

sức đánh một trận, đánh cho Liễu thị sưng mặt sưng mũi, trong miệng hàm răng cũng rớt mấy cái, mới dừng lại tay.

"Người nói, người khi nào thì cùng Nam Dương Vương Dung Hành tăng tị với nhau, nói, người nói cho ta."

"Hậu gia, ta không...ta không..."

"Ba." một bạt tai hung hăng tát xuống: "Tiện nhân, người nói láo thêm một câu nào nữa, ta liền một chưởng đánh chết người."

"Hậu gia, không muốn a."

Liễu thị sợ hãi kêu, bà ta lúc này không còn dáng vẻ dịu dàng động lòng người, mặt mũi sưng phù không nói ra được đáng sợ.

Đáng tiếc lúc này Vân Lô đối với bà ta không có nửa điểm thương hương tiếc ngọc, hiện tại hẳn ta hận không được giết bà ta, cho nên không có lập tức giết nàng, chính là muốn biết, bà ta lúc nào thì cùng Dung Hành cấu kết với nhau.

Vân Lô suy nghĩ, khuôn mặt dữ tợn rống lên: "Nói mau, người cùng Dung Hành lúc nào thì tăng tị với nhau."

Liễu thị làm sao có thể sẽ thừa nhận chuyện như vậy, liều mạng lắc đầu: "Không có, không có."

"Người không nói đúng không, ta cũng muốn nhìn một chút miệng của người cứng bao nhiêu?"

Vân Lô nói xong, giơ tay ba ba ba đánh vào mặt Liễu thị.

Rất nhanh đánh Liễu thị thành đầu heo.

Vân Lôi thở hào hển nói: "Người có nói hay không, người có nói hay không?"

Liễu thị bị đánh đến mê man, như muốn ngất đi, càng không thể nói ra được.

Bà ta ngay cả hận cũng không có sức để hận.

Trên đỉnh đầu, Vân Lôi thấy bà ta không để ý đến hấn ta, dùng sức nắm tóc Liễu thị, đau đến nỗi bà ta lại thanh tỉnh một chút.

Liễu thị thương tâm khóc rống lên: "Hậu gia, là tiểu tiện nhân hại ta, đây không phải đồ của ta, không phải của ta."

Vân Lôi cười lạnh nhìn về bà ta, căn bản không tin tưởng lời của bà ta nói. Nếu không phải là của bà ta, lúc trước bà ta khẩn trương như vậy làm cái gì.

Giờ phút này Vân Lôi hận chết Liễu thị, ân ái lúc trước thành hận thấu xương, hận bởi vì ngày thường hấn ta không chú ý những chuyện kia, tất cả đều hiện tại đều hiện lên trong đầu hấn ta.

Mặt của hấn ta càng ngày càng dữ tợn, tiếng thở dốc càng ngày càng nặng.

"Cho nên người thường ngày không dễ dàng cùng bản hầu thân cận, ngay cả hôn cái miệng cũng ra sức khước từ, mỗi một lần ân ái, đều trì hoãn mấy lần, cuối cùng đến khi ân ái, cũng là tắt đèn, nói gì người không có thói quen mở đèn, bây giờ nhìn lại, thì ra là người chán ghét bản hầu a."

Vừa nghĩ chính mình một người ôn văn tao nhã bị nữ nhân ghét bỏ, nhất là nữ nhân này còn là thê tử của hấn ta.

Đây đối với Vân Lôi mà nói, đã kích quá lớn.

Hắn lần nữa phát điên, vươn tay hung hăng bóp cổ Liễu thị.

"Tiện nhân, nói như vậy ngươi từ lúc bắt đầu liền cùng tên Dung Hành kia cấu kết với nhau, tiện nhân, tiện nhân."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 324: Liễu Thị Chết Thảm

Liễu thị giãy giụa cào tay Vân Lô, chẳng qua bà ta bị đánh, khí lực rất nhỏ, bà ta có cào cũng không cào tay của Vân Lô buông ra được.

Liễu thị trợn trắng hai mắt, nhìn Vân Lô, sắc mặt vắn vẹo dữ tợn, thật sự là quá xấu xí.

Thật may là, bà ta không có thích một người như vậy.

Liễu thị từ từ buông bỏ giãy giụa, nhắm mắt lại chờ chết.

Bà ta suy nghĩ, có lẽ đây chính là lão Thiên đối với nàng báo ứng đi.

Chẳng qua khi bà ta cho rằng mình sẽ chết, thế nhưng Vân Lô lại buông lỏng tay của mình, con người đỏ ngầu lắc lắc Liễu thị hỏi: "Người nói, Vân Hách cùng Thiên Tuyết có phải là con của ta hay không, có phải là con của ta hay không."

Giờ khắc này Vân Lô ngay cả nhi tử mà hắn ta kiêu ngạo cùng nữ nhi mà hắn ta yêu thương nhất cũng hoài nghi.

Bởi vì hắn nhớ Liễu thị khi gả vào, liền đối với hắn ta ra sức khước từ, rõ ràng là từ khi đó, nữ nhân này liền chán ghét hắn, như vậy, Vân Hách cùng Thiên Tuyết còn là hài tử của hắn sao?

Vân Lô càng nghĩ càng cảm thấy hai đứa bé không giống mình, từ trước hắn cũng cảm thấy hai đứa bé không quá giống như, nhưng lại vui

mừng cho rằng, hai đứa bé lấy hân trên người hân ta và Liễu thị, cho nên mới ưu tú như thế, bây giờ nghĩ lại, hai đứa bé căn bản không phải hài tử của hân a.

"A a a."

Vân Lô điên cuồng kêu to, điều này đối với hân đã kích quá lớn.

Nhi tử hân ta vẫn luôn kêu ngạo, nữ nhi hân ta vẫn luôn kêu ngạo, thế nhưng đều không phải là con của hân ta, tại sao lại như vậy, tại sao như vậy a.

Lão Thiên đối với hân thật là quá bất công.

Vân Lô tựa như điên lẫn người Liễu thị, cũng mau muốn đem Liễu thị lắc đến rời rạc.

Nhưng Liễu thị lại chống một hơi, kiên định căn rằng nói: "Vương gia, Hách nhi cùng Tuyết Nhi là con của người, bọn chúng là con của người a."

Nàng không thể để cho nhi tử cùng nữ nhi gánh chịu danh tiếng không tốt.

Vương gia đã đáp ứng bà ta, nếu như một ngày kia, hân đoạt được giang sơn Đông Ly quốc, tất nhiên sẽ tứ phong con trai và nữ nhi của mình là vương gia cùng công chúa, nhưng bây giờ vương gia vẫn không có thành công, cho nên bà ta không thể để cho nhi tử cùng nữ nhi gánh danh tiếng không thể chịu nổi.

Nếu như để cho Vân Lô biết nhi tử và nữ nhi không phải của hân, Vân Lô chắc chắn nghĩ biện pháp giết bọn họ.

Liễu thị thương tâm khóc nói: "Hậu gia, xin người tin tưởng ta, nhi tử và nữ nhi đều là con của người, bọn chúng đều là con của người a."

Đáng tiếc hiện tại Vân Lôi tuyệt không tin tưởng lời Liễu thị nói, bà ta không nói thì thôi, bà ta vừa nói, Vân Lôi ngược lại kiên định hơn ý nghĩ của mình.

Vân Hách cùng Vân Thiên Tuyết căn bản không phải con của hân.

A a, tiện nhân, tiện nhân, Vân Lôi hoàn toàn mất đi lý trí, điên cuồng giơ tay lên hung ác đánh Liễu thị, ba ba, bính bính.

Bắt đầu Liễu thị còn có thể thở, sau đó ngay cả hít thở cũng không đều, không lâu sau đó, ánh mắt của bà ta từ từ nhắm lại, quanh thân trên dưới không một chỗ nào toàn vẹn.

Trước khi chết, ánh mắt của bà ta mở thật to, trong lòng chỉ có một ý niệm, báo ứng a, hết thấy đều là báo ứng a.

Bà ta năm đó nghĩ biện pháp giết chết mẫu thân Vân Thiên Vũ, còn cố ý thiết kế bấy, để cho Hậu gia lầm tưởng Lục thị cùng người khác có gian tình, cho nên Vân Thiên Vũ không phải là hài tử của Hậu gia.

Hiện tại đây, Vân Thiên Vũ lại thiết kế một cái bấy như vậy để cho mình đi vào, ha ha báo ứng a.

Liễu thị từ từ nhắm hai mắt lại, chết.

Mặc dù Liễu thị biết võ công, nhưng võ giả ở trước mặt người có linh lực, căn bản chỉ là một con gà nhỏ bé, cho nên Liễu thị ngay cả đánh trả cũng không có đánh trả, cuối cùng cứng rắn bị Vân Lôi đánh chết.

Không chỉ như thế, bà ta trước khi chết trên người không có một chỗ nào toàn vẹn, mặt xưng phù giống như bánh bao, trong mắt chảy máu, trong lỗ mũi chảy máu, khóe miệng cũng chảy máu, ngay cả trong lỗ tai đều có máu chảy ra.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 325: Vân Hách Hồi Kinh

Trong phòng khách, Vân Lô sau khi đánh chết Liễu thị, cả người cũng mệt mỏi, ngơ ngác ngã ngồi trên đất, không cử động chút nào, nhìn Liễu thị cách đó không xa bị hấn ta đánh chết.

Bóng đêm càng ngày càng sâu, kinh thành buổi tối, trên đường phố có hai ba con tuần mã một đường chạy thẳng tới cửa thành.

Dẫn đầu cười trên một trong ba con tuần mã là một nữ tử có dáng dấp xinh đẹp, trên mặt của nàng ta có khuôn hoàng, có nóng nảy, có tuyệt vọng, nàng ta liều mạng đánh ngựa, để cho ngựa chạy mau hơn một chút.

Nữ tử cười ngựa chính là nhị tiểu thư của Vĩnh Ninh Hầu phủ Vân Thiên Tuyết.

Vân Thiên Tuyết lo lắng phụ thân trong lúc tức giận đánh chết mẫu thân, cho nên muốn tìm người cứu mẫu thân, vốn là có thể tìm tổ mẫu, nhưng mà tổ mẫu bị nàng ta bỏ thuốc mê ngất đi.

Vốn là nàng ta làm như vậy, là vì để cho người ta nhận định tổ mẫu bị trúng tà, bị ác quỷ nhập vào người.

Nào ngờ ai sẽ nghĩ tới mẫu thân lại làm ra chuyện như vậy, hiện tại nàng ta đi tìm tổ mẫu, tổ mẫu nhất thời vẫn chưa tỉnh lại, căn bản không có biện pháp cứu được mẫu thân, hơn nữa coi như tổ mẫu tỉnh lại, cũng chưa

chắc có thể cứu được mẫu thân, bởi vì phụ thân cũng cũng không phải là người bình thường làm chủ được.

Bây giờ có thể cứu mẫu thân chỉ có ca ca, phụ thân xưa nay thương yêu ca ca, lấy ca ca làm quang vinh, chỉ cần ca ca nói chuyện, mẫu thân nhất định sẽ không có chuyện gì.

Vân Thiên Tuyết càng nghĩ càng nóng lòng, đánh ngựa chạy thẳng tới cửa thành.

Mắt thấy ngựa sắp đến cửa thành, liền chạm mặt một chiếc xe ngựa vội vàng chạy tới.

Vân Thiên Tuyết không có nhìn xe ngựa đối diện, muốn chạy lướt qua nhau, không nghĩ tới trên xe ngựa, lại có người kêu thành tiếng: "Nhị tiểu thư, công tử, là nhị tiểu thư."

Trong xe ngựa, một người vén rèm ra bên ngoài nhìn quanh, một người có dáng dấp thanh tú, mặt mày tinh tế, hai người nhìn ra ngoài.

Vân Thiên Tuyết vừa nhìn thấy người này, lập tức kéo lại ngựa, sau đó ngay lập tức xuống ngựa.

Nàng ta oa oa khóc lao thẳng tới hướng xe ngựa.

Trên xe ngựa nam tử chính là Vĩnh Ninh Hậ phủ đại công tử Vân Hách, Vân Hách vừa nhìn thấy muội muội thương tâm lao tới, lập tức sai người dừng lại xe ngựa, hần vươn tay ôm lấy muội muội.

"Tuyết Nhi, đã xảy ra chuyện gì, trời tối lửa tắt đèn sao người lại chạy tán loạn khắp nơi, nếu như xảy ra chuyện làm sao bây giờ?"

Vân Hách trách cứ Vân Thiên Tuyết, nhưng trong lời nói không khó nghe ra hần quan tâm.

Chẳng qua là Vân gia đại công tử này, chẳng những tướng người được nam nữ ưa nhìn, ngay cả lời nói ra khỏi miệng, cũng mang theo một cổ dịu dàng êm dịu, làm cho người ta một chút cũng nghe không ra hẳn đang trách cứ.

Vân Thiên Tuyết nghe được ca ca hỏi, oa oa khóc lớn, vừa khóc vừa thúc giục nói: "Ca ca, người thế nào mới trở về a, mẫu thân sắp bị phụ thân đánh chết, người mau trở về cứu mẫu thân đi."

Vân Hách mặt liền biến sắc, mặt mũi mới vừa rồi ôn hòa, đồng mâu không nói ra được âm trầm, lúc này khuôn mặt của hắn trên mang theo một chút âm u, giọng nói cũng tràn đầy u ám lạnh lẽo.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Chúng ta đi về trước đi, bằng không không kịp, phụ thân nhất định sẽ đánh chết mẫu thân."

Vân Thiên Tuyết không kịp thương tâm, vội vàng hướng trên xe ngựa Vân Hách, đợi đến khi nàng ta leo lên xe ngựa, lập tức ra lệnh xe phu bên ngoài xe ngựa: "Mau, lập tức trở về phủ."

"Được." Phu xe ngựa chính là thủ hạ chính là thủ hạ của Vân Hách, đánh ngựa chạy như điên.

Trong xe ngựa, Vân Thiên Tuyết nức nở khóc đem chuyện phát sinh tối nay nói cho Vân Hách.

Mặt Vân Hách trong nháy mắt thay đổi, cắn răng quát lạnh: "Tiện nhân này thế nhưng dám cuồng vọng dám như thế, lần này ta không thể nhẹ nhàng bỏ qua cho nàng ta, nhất định phải để cho nàng ta sống không bằng chết."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 326: Lãnh Huyết Vô Tình

Lời Vân Hách nói ra khiến cho Vân Thiên Tuyết thả lỏng không ít, nàng ta vén rèm nhìn ra phía ngoài, từng lần một thúc giục phu xe ngựa trước mặt.

"Mau, nhanh lên một chút, mau hơn chút nữa."

Nàng ta sợ trở về trễ mẫu thân sẽ bị đánh chết.

Trước mặt xe phu xe ngựa, đáp một tiếng, giục xe nhanh hơn.

Trong xe ngựa, Vân Thiên Tuyết nghĩ đến chuyện đã xảy ra lúc trước ở khách sảnh, trên khăn lụa của mẫu thân có thuê tên.

"Ca ca, Dung Hành là ai a? Vì sao trên khăn lụa của mẫu thân có thuê tên của hắn."

Vân Thiên Tuyết đối với Nam Dương Vương Dung Hành không hiểu biết nhiều lắm, cũng không biết tên Nam Dương Vương, cho nên nàng ta rất tò mò người kia là ai.

Sắc mặt Vân Hách nháy mắt thay đổi, thật nhanh trợn mắt nhìn Vân Thiên Tuyết một cái: "Câm miệng, người hồ ngôn loạn ngữ cái gì, cái đó là tiểu tiện nhân kia sắp đặt diễn trò mà thôi, nàng ta là vu oan hãm hại mẫu thân."

Vân Hách sau khi nói xong, Vân Thiên Tuyết bưng tỉnh, dùng sức gật đầu: "Ừ, ta biết."

Nghĩ đến Vân Thiên Vũ, liền nghĩ tới những chuyện kinh ngạc gần đây, ánh mắt Vân Thiên Tuyết nhuộm đầy hận ý, nàng ta ngẩng đầu nhìn về Vân Hách: "Ca ca, người nhất định phải giết chết nữ nhân kia, nhất định phải giết chết nàng ta."

Vân Hách tràn đầy âm độc mở miệng: "Tốt, ta sẽ giết nàng, thay người cùng mẫu thân trút giận."

"Ca ca người thật sự là quá tốt."

Vân Thiên Tuyết rất cục thư tâm nhiều, ca ca trở lại, nàng ta giống như có chỗ dựa vào, nàng ta cũng không tin ca ca sẽ không đối phó được Vân Thiên Vũ kia.

Ca ca thiên phú kinh người, trước mắt hẳn đã là Hoàng Linh đỉnh phong, trong lớp người trẻ tuổi không thấy nhiều lắm, hẳn nếu muốn giết Vân Thiên Vũ, giống như nghiền chết một con gà vậy.

Vân Thiên Tuyết càng nghĩ càng cao hứng.

Chẳng qua là đợi đến khi nàng ta cùng Vân Hách vào Vĩnh Ninh Hậu phủ, đến tiểu viện của mẫu thân, Vân Thiên Tuyết cũng không cao hứng nổi.

Nàng ta cùng Vân Hách hai người ngơ ngác nhìn người trong khách sảnh chết thảm không nở nhìn, thất khiếu chảy máu.

Đó là mẫu thân của bọn họ sao?

Vân Hách phản ứng kịp, nhào qua kêu lên: "Mẫu thân, nhi tử trở lại, người mau mở mắt xem một chút a."

Vân Thiên Tuyết òa một tiếng khóc lớn nhào qua.

"Mẫu thân người đừng làm ta sợ, người không nên làm ta sợ, người mau tỉnh lại, người mau tỉnh lại."

Đáng tiếc Liễu thị sớm đã chết, nơi nào sẽ để ý tới bọn họ kêu.

Vân Hách nhìn dáng vẻ mẫu thân chết thảm, trong mắt chợt lóe lên hận ý, hăn quay đầu hung tợn nhìn Vân Lô: "Phụ thân, mẫu thân có phải do người đánh chết hay không, có phải người hay không."

Vân Lô lúc này dường như già đi mười tuổi, trong thời gian ngắn ngủi, trên đầu sinh ra không ít tóc trắng, cả người già nua vô cùng, hăn ngược mắt nhìn Vân Hách cùng Vân Thiên Tuyết, sau đó cổ quái cười một tiếng, từ từ đứng lên, hướng phía ngoài phòng đi tới, cho nên không thêm quan tâm đến Vân Hách cùng Vân Thiên Tuyết.

Vân Lô như vậy là cực ít thấy, thường ngày hăn ta hết sức thương yêu Vân Hách.

Vân Hách tâm trầm xuống, không khỏi suy đoán, chẳng lẽ phụ thân biết hăn cùng muội muội căn bản không phải hài tử của hăn, cho nên hăn ta mới có thể tức giận mất đi lý trí đánh chết mẫu thân.

Ngoài phòng, giọng nói lãnh khốc vô tình của Vân Lô vang lên.

"Bây đầu, phu nhân bị ác quỷ hại chết, không nên lưu lại lâu ở trong phủ, lập tức kéo ra ngoài mai táng."

Sau lưng trong sảnh khách, Vân Hách không nhịn được kêu lên: "Phụ thân."

Coi như mẫu thân làm cái gì, nhưng dù sao bọn họ cũng ở chung với nhau nhiều năm như vậy, phụ thân tại sao có thể vô tình như vậy, chẳng

những đánh chết mẫu thân, thậm chí ngay cả hậu táng cũng không được, trực tiếp kéo ra ngoài mai táng, tại sao có thể, tại sao có thể như vậy.

Đáng tiếc tiếng kêu của Vân Hách không có tác dụng, Vân Lô nhắc chân rời đi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 327: Nam Nhân Là Đồ Hèn Hạ

Editor: LaOngDao142

Sau lưng Vân Hách và Vân Thiên Tuyết nhìn mẫu thân chết thảm, cũng không chế không được khóc lớn lên.

"Mẫu thân, nhi tử trở lại, người mở mắt ra xem một chút a."

"Mẫu thân người đừng hù dọa Tuyết Nhi, Tuyết Nhi sau này sẽ nghe lời người nói, người mở mắt ra xem một chút ta a."

Huynh muội hai người thất thanh khóc rống, thê thảm không dứt.

Vân Hách khóc lóc, ngừng tiếng khóc, hăn ngẩng đầu, khuôn mặt thanh tú vắn vẹo, đồng mâu càng thêm tỏa ra tinh quang âm độc.

Hăn xoay người đứng dậy đi ra ngoài, vừa đi vừa gầm lên: "Ta muốn giết nữ nhân kia, ta muốn giết nàng, báo thù cho mẫu thân, tiện nhân này, ta tuyệt không sẽ lưu nàng."

Sau lưng Vân Thiên Tuyết hàm chứa nước mắt vội vàng kêu lên: "Ca ca, người cẩn thận một chút, nữ nhân kia thật lợi hại, người coi chừng một chút."

"Ta sẽ sợ nàng sao? Lần này ta trở lại, tổ phụ thế nhưng cho ta vài người có linh lực, hôm nay ta nhất định phải khiến cho nàng chết không có chỗ chôn, ta muốn để cho nàng chôn theo mẫu thân."

Vân Hách hung tàn nói, ánh mắt tỏa ra tinh quang âm độc.

Vân Thiên Tuyết vừa nghe, yên tâm, trong mắt cũng giống vậy lóe lên ánh sáng thâm độc, cắn răng nghiêng lợi hừ lạnh, Vân Thiên Vũ người thế nhưng có can đảm dám thiết kế hại chết mẫu thân ta, hôm nay ca ca ta nhất định sẽ giết người.

Vân Thiên Tuyết nghĩ đến mẫu thân, lần nữa khóc.

Liễu thị bình thường rất sủng ái nữ nhi này, hiện tại bà ta vừa chết, Vân Thiên Tuyết ngoại trừ cảm thấy thương tâm, còn cảm thấy bầu trời trên đỉnh đầu nàng ta sụp đổ rồi, càng nghĩ càng thương tâm, khóc đến tê tâm liệt phế.

Mà Vân Hách triệu tập mấy tên người linh lực, một đường chạy thẳng tới Tử Trúc Hiên của Vân Thiên Vũ.

Lúc này Vân Thiên Vũ đang ngủ bên trong Tử Trúc Hiên, bởi vì đã giải quyết được Liễu thị, trong lòng nàng cao hứng, cho nên lên giường ngủ.

Bất quá nàng cũng không có ngủ thật, bởi vì bên ngoài Tử Trúc Hiên, có hai người không có đi, điều này làm cho nàng không ngủ được.

Một là Tiêu Cửu Uyên, một là Phượng Vô Nhai.

Tiêu Cửu Uyên là bởi vì Phượng Vô Nhai không đi, cho nên hắn mới không đi, thanh danh tốt đẹp của Vân Thiên Vũ không thể để cho Phượng Vô Nhai độc hại, hắn nói qua phải bảo vệ nàng, sao có thể để cho nàng bị Phượng Vô Nhai tổn thương.

Phượng Vô Nhai nhìn dáng vẻ tựa như đề phòng cướp của Tiêu Cửu Uyên mà buồn cười, không phải nói chán ghét vị hôn thê này sao? Thế nào

dáng vẻ như đề phòng kẻ cướp vậy, giống như sợ bị người trộm đi đồ vật của hắn.

Điều này cũng làm cho hắn càng cảm thấy hứng thú đối với Vân Thiên Vũ.

Từ cổ chí kim, nam nhân đều là kẻ hèn hạ, đồ của người khác vĩnh viễn là tốt nhất, nhất là nữ nhân, ở trong tay người khác đoạt lại, tự có một phen thú vị, huống chi Vân Thiên Vũ quả thật rất hấp dẫn hắn, nàng lại yêu thương Tiểu Linh Đang, điều này khiến cho Phượng Vô Nhai thật sự nổi lên ý niệm cưới nữ nhân này trở về Ma Ảnh Cung.

Bên ngoài Tử Trúc Hiên, hai người đàn ông này trừng mắt nhìn nhau, mặc dù cách rất xa, nhưng vẫn như cũ không quên dùng uy áp trên người công kích đối phương.

Trong phòng, Vân Thiên Vũ mặc dù nhắm mắt ngủ, nhưng bên ngoài viện còn hai người, một người Lam Linh đỉnh phong, một người Tử Linh sơ cấp, uy áp hai người rất cường đại, mặc dù bọn họ không có thi triển toàn bộ linh lực, nhưng nàng vẫn như cũ có thể cảm nhận được uy áp của bọn họ, đè nén khí huyết trong lồng ngực nàng cuộn cuộn, điều này làm cho nàng hết sức nổi giận.

Vốn là muốn hảo hảo ngủ một giấc, cũng không được.

Vân Thiên Vũ tức giận lật người ngồi dậy, lạnh lùng nhìn chằm chằm bên ngoài, quát lên: "Hai người các ngươi xong chưa, các ngươi muốn đánh tự đến nơi khác đi đánh một trận, các ngươi nếu như muốn yêu nhau, cũng tự đến nơi khác mà yêu đương, chớ ở đây ảnh hưởng ta ngủ."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 328: Một Lời Hận Ý

Editor: LaOngDao142

Bên ngoài Tử Trúc Hiên, Tiêu Cửu Uyên cùng Phượng Vô Nhai hai người mặt đen thui, đồng thời trừng mắt nhìn gian phòng Vân Thiên Vũ.

Nữ nhân này đầu óc làm bằng gì a, nàng từ người góc độ nào nhìn ra, bọn họ muốn yêu nhau.

Giọng Tiêu Cửu Uyên rét lạnh vang lên: "Vân Thiên Vũ, da của người có phải ngứa hay không?"

Phượng Vô Nhai tức giận tiếp lời: "Thiếu đánh."

Tiêu Cửu Uyên lập tức bất mãn trợn mắt nhìn Phượng Vô Nhai: "Nàng là vị hôn thê của bốn vương, có đánh hay không là chuyện của bốn vương, có liên quan gì tới người."

"Tại sao không có liên quan, nàng là tỷ tỷ mà muội muội ta ta nhận thức, dĩ nhiên cũng là muội muội của ta, nghĩa muội."

Phượng Vô Nhai nói xong lời cuối cùng, sắc mặt không nói ra được vui vẻ, thanh âm cũng mỉa mai hơn nhiều lắm, giống như có người nào đó trên chọc Vũ Mao, tóm lại người này từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, cũng lộ ra mỉa mai yêu trì.

Tiêu Cửu Uyên nghe Phượng Vô Nhai nói, mặt đen giống như đáy nồi, hăn cắn răng trầm giọng nói: "Phượng Vô Nhai, có tin hay không bốn vương đem muội muội của người giết đi."

Tiêu Cửu Uyên dứt lời, khiến cho Phượng Vô Nhai mất hứng, giọng hăn hơi trầm thấp xuống, chậm rãi nói: "Tiêu Cửu Uyên, người động muội muội ta một cái thử xem, người dám động muội muội ta, ta liền dám giết tất cả người trong Ly thân vương phủ của người, trừ người Ly thân vương phủ, còn có trong cung Thái hậu nương nương."

"Người dám."

Tiêu Cửu Uyên xoay người con người bắn ra hàn quang hung ác, hung hăng trừng Phượng Vô Nhai ở đối diện, đại biểu muốn cùng Phượng Vô Nhai quyết một trận sinh tử.

Bất quá Phượng Vô Nhai đột nhiên nhẹ thở dài một tiếng: "Hừ, có người tới."

Tiêu Cửu Uyên lập tức thu liễm khí tức trên người, ngược mắt nhìn lại.

Linh lực của bọn họ cường đại, thị lực kinh người, vừa nhìn liền thấy quả thật trước mặt có người tới, hơn nữa còn là người lai giả bất thiện.

Người dẫn đầu kia, chính là công tử Vân Hách ảo lả của Vĩnh Ninh Hậu phủ.

Hăn lúc nào thì hồi kinh, hơn nữa còn mang theo một nhóm người, khí thế to lớn chạy đến bên này.

Tiêu Cửu Uyên lúc này tâm tình đang không tốt, vừa nhìn thấy mấy người này đi tới, đột nhiên khẽ nở nụ cười, nụ cười kia tràn đầy mùi vị máu tanh.

Đối diện Phượng Vô Nhai cũng nở nụ cười, mâu quang híp lại, con người đỏ ngầu hắt tản ra huyết khí nhàn nhạt, hắt chột mở miệng, lấy linh lực truyền âm đến lỗ tai Tiêu Cửu Uyên: "Không bằng chúng ta so một chút, xem ai giết người nhiều hơn."

Tiêu Cửu Uyên lập tức đồng ý: "Hào."

Hai người nhẹ nhàng thảo luận chuyện giết người, hoàn toàn không để mạng người vào mắt.

Bên kia Vân Hách hoàn toàn không biết nguy hiểm phủ xuống, còn khí thế hung hăng dẫn thủ hạ chính là mấy tên linh lực chạy thẳng tới Tử Trúc Hiên của Vân Thiên Vũ.

Trong nhóm người này, có một cường giả Thanh Linh, còn có một cường giả Lục Linh, còn lại trên căn bản là Hoàng Linh.

Bất quá cho dù là như vậy, cũng là số tiền khổng lồ.

Từ điểm này không khó nhìn ra lão tổ tông Vĩnh Ninh Hậu phủ, đối với Vân Hách đứa cháu này rất coi trọng, chỉ sợ hắt xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cho nên phái ra nhiều cường giả linh lực nhiều như vậy bảo vệ hắt, chỉ sợ hắt bị thương.

Thanh Linh cường giả bên người Vân Hách, năng lực nhạy cảm mạnh hơn người khác, hắt càng đi tới Tử Trúc Hiên, càng cảm thấy gặp nguy hiểm, không nhịn được dừng bước, nhìn về Vân Hách nói: "Đại công tử, bên trong Tử Trúc Hiên tựa hồ có nguy hiểm, chúng ta vẫn nên trở về đi thôi."

Mặc dù Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai đem linh lực trên người ẩn dấu đi, nhưng uy lực kia, vẫn khiến cho Thanh Linh cường giả cảm thấy, cho nên không dám dễ dàng đến gần.

Nhưng Vân Hách vừa mới mất mẫu thân, nhất là khi mẫu thân hắt chết thảm như vậy, hắt chỉ cần nhắm mắt lại là có thể nghĩ đến dáng vẻ bà ta thất khiếu chảy máu.

Vân Thiên Vũ hắt sẽ không bỏ qua.

Vân Lô hắt cũng sẽ không bỏ qua.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUY

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 329: Con Kiến Hôi Nho Nhỏ

Editor: LaOngDao142

Vân Hách ánh mắt đỏ ngầu, quay đầu nhìn về Thanh Linh cường giả: "Tổng trưởng lão, nếu như người nhất gan sợ không muốn đi, người cũng không cần đi, ta cùng mấy vị khác đi là được, ta không tin bằng mấy người chúng ta giết không được nữ nhân kia."

Thanh Linh cường giả kia chính là trưởng lão nhà cũ bên kia của Vân gia, ngày thường rất được Vân lão gia tử coi trọng, cho nên mới phải phái lão bảo vệ Vân Hách, nếu như Vân Hách thật xảy ra chuyện gì, chỉ sợ lão không thoát khỏi liên quan.

Cho nên Tổng trưởng lão cắn răng, trầm giọng: "Được, chúng ta đi xem một chút, cẩn thận."

Vân Hách cuối cùng không nói, một nhóm mấy người chạy thẳng tới Tử Trúc Hiên.

Bên trong Tử Trúc Hiên hết sức an tĩnh, một mảnh yên tĩnh.

Vân Hách ở bên ngoài nhìn bên trong hết thấy, trong lòng càng phát hiện ý liên tục, mẫu thân cứng rắn bị đánh chết, tiện nhân này vậy mà yên tâm thoải mái ngủ, nàng thế nhưng ngủ rất thoải mái.

Hắn nếu không giết nàng, liền không có biện pháp nuốt trôi huyết khí này.

Vân Hách đỏ mắt, vung tay lên ra lệnh: "Vào."

Mấy đạo bóng dáng nhảy vào, dẫn đầu Tổng trưởng lão mắt thấy những người khác tất cả đều đã vào, chỉ đành phải bất đắc dĩ thở dài, đi theo sát phía sau.

Lão rõ ràng cảm nhận được trong ngôi viện này có linh lực cường giả, công tử không nghe khuyên bảo, không biết vừa vào có thể hay không đỡ nhiều lành ít.

Tổng trưởng lão thân thể mới vừa vào tiểu viện Tử Trúc Hiên, hai cổ linh lực cổ cường đại va chạm vào nhau, bao vây mấy bóng dáng lúc nãy đi vào Tử Trúc Hiên.

Một đạo ánh sáng màu tím.

Tử Linh.

Một đạo linh lực màu lam dày đặc.

Lam Linh.

Hai cường giả linh lực trấn thủ Tử Trúc Hiên, bọn họ còn có đường sống sao?

Tổng trưởng lão ngửa mặt lên trời rống một tiếng, ông trời cũng muốn diệt ta.

Lão không kịp suy nghĩ chuyện khác, cả người bất ngờ, lao thẳng tới Vân Hách, cho dù chết, lão dù sao cũng muốn cứu Vân Hách.

Đáng tiếc Thanh Linh cường giả mặc dù linh lực cường đại, nhưng đối phương là Tử Linh cường giả, linh lực hoàn toàn đè ép Thanh Linh cường giả.

Phượng Vô Nhai thấy Tổng trưởng lão đến thời điểm này, còn muốn lấy trứng chọi đá, không khỏi cười lạnh một tiếng: "Thật là không tự lượng sức."

Hắn nói xong, tay chậm rãi vừa nâng lên, năm ngón tay từ trên trời giáng xuống giáng xuống, trong nháy mắt xé rách không gian Thanh Linh, một tay bắt được Tổng trưởng lão, sau đó nhẹ nhàng ném lên giữa không trung, lần nữa giơ tay lên oanh một chương, trực tiếp đánh về phía Tổng trưởng lão.

Lực lượng Tử Linh đặc biệt cường đại, một chương oanh tạc, Tổng trưởng lão trong nháy mắt bị biến thành thịt nát, phịch một tiếng rơi trên mặt đất, không có một chút hơi thở.

Vân Hách hoàn toàn ngây người, tu vi linh lực của Tổng trưởng lão, hắn luôn luôn hâm mộ, nhưng bây giờ không nghĩ tới người ta vừa ra tay, Tổng trưởng lão ngay cả một chiêu cũng chưa có xuất ra, liền bị ngã biến thành thịt nát, người này quá đáng sợ.

Hắn là ai?

Vân Hách thật nhanh nhìn về Phượng Vô Nhai, thấy nam tử này hồng y tóc đen, mặt hoa đào, hai mắt hoa đào thật giống như hoa đào tươi đẹp đang nở, tỏa ra phong tình mê mông, nhưng nam nhân xinh đẹp như vậy, thế nhưng trong chớp mắt nghiền nát Thanh Linh cường giả.

Vân Hách bị dọa sợ đến đổ mồ hôi lạnh sau lưng, đồng thời trong lòng suy nghĩ, Vân Thiên Vũ lúc nào thì quen biết Tử Linh cường giả như vậy.

Khó trách nàng nông cuồng như thế, làm sao bây giờ, hắn không muốn chết a, không muốn chết.

Trên mặt Vân Hách mồ hôi hột lớn chùng hạt chảy xuống, hắn nhìn Phượng Vô Nhai thật nhanh mở miệng kêu lên: "Người là ai? Tại sao dám ở bên trong Vĩnh Ninh Hậu phủ giết người."

Phượng Vô Nhai ha hả nhẹ cười lên, cười một tiếng phảng phất như Yêu Hoa có độc, vẻ mặt say động lòng người.

"Có ý tứ, Vĩnh Ninh Hậu phủ như một con kiến hôi nho nhỏ, vẫn dám chất vấn bản quân, can đảm này thật là không nhỏ a."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 330: Chơi Đùa Vân Hách Đến Chết

Editor: LaOngDao142

Phượng Vô Nhai giơ tay lên một đạo linh khí màu tím tràn ngập, uy áp cường đại kia ép tới Vân Hách hơi thở cũng không đều, sắc mặt cứng ngắt.

Mà tay Phượng Vô Nhai giơ lên, linh lực từ bàn tay ở trên trời giáng xuống, âm ầm ầm trút xuống, trực tiếp đánh Vân Hách vào trong đất bùn.

Vân Hách thật lâu nhúc nhích không được, Phượng Vô Nhai lại vung tay lên, trực tiếp đem hắc từ trong hố sâu ra ngoài, sau đó ở giữa không trung quơ quơ, tiện tay ném một cái, Vân Hách lần nữa mạnh mẽ ngã trên đất.

Vân Hách hoàn toàn không có chút năng lực phản kháng, hắc tuyệt vọng cầu khẩn: "Đừng giết ta, đừng giết ta."

Đáng tiếc Phượng Vô Nhai người này xưa nay tính tình thất thường, lúc nào sẽ nghe theo lời của người khác.

Nghe được Vân Hách nói xong, hắc ngược lại thay đổi suy nghĩ, giơ tay lên lần nữa đem Vân Hách từ trên đất lên, sau đó hung hăng đập xuống mặt đất, trong chốc lát, lại đập xuống đất.

Hắc giống hư đang chơi một trò chơi đập người, mà Vân Hách đã bị đập đến đầu óc mơ hồ, đến chết hắc cũng không thể nhắm mắt lại.

Tại sao, tại sao phải như vậy a, hắn cho rằng mình khi còn sống rất huy hoàng, là con đường cường giả, nhưng tại sao cuối cùng bị chết một cách hèn mọn như thế, vậy mà cứ bị người đập cho đến chết.

Không, hắn không cam lòng, hắn không cam lòng, nhưng không cam tâm đi nữa, hắn cũng bị Phượng Vô Nhai chơi đùa đến chết.

Một mặt khác Tiêu Cửu Uyên mắt thấy Phượng Vô Nhai vừa ra tay liền giải quyết hết hai người, sắc mặt không nói ra được khó coi, lần này hắn trực tiếp oanh một tiếng bày một đại trận ra ngoài, đại trận xoay quanh mấy người bên trong Tử Trúc Hiên.

Mấy người kia muốn chạy trốn, đáng tiếc lại bị linh lực màu lam của Tiêu Cửu Uyên bao phủ, bọn họ căn bản không thể động đậy, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn đại trận từ trên trời giáng xuống, hung hăng nện xuống bọn họ.

Trong nháy mắt mấy cường giả bị đại trận đánh đến huyết nhục mơ hồ.

Không chỉ như thế, bởi vì đại trận trận hình khổng lồ, linh lực cường đại dao động, bên trong Tử Trúc Hiên, một trận lay động, Tiêu Cửu Uyên khoát tay thu hồi đại trận, nếu như còn không thu, chỉ sợ bên trong Tử Trúc Hiên đều bị lật ngược.

Vân Thiên Vũ ở trong phòng, nhanh chóng mặc y phục đi ra, nghiêng người dựa vào cạnh cửa nhìn hai người trong sân.

Một đỏ một đen, tạo nên sự chênh lệch rõ rệt.

Hai người không cam lòng đối địch.

Chẳng qua là bên trong viện, khắp nơi đều bừa bộn, giống như chiến trường.

Vân Thiên Vũ thấy thế đầu đau không dứt, không nhịn được nhìn hai người bên ngoài: "Các người có không phải nên đi rồi?"

Phượng Vô Nhai híp lại mắt hoa đào mâu nói với Vân Thiên Vũ: "Người nữ nhân này, ta thay người giải quyết buồn phiền ở nhà, người phải hảo hảo nói tiếng cảm ơn a."

"Ha ha, ta cũng rất muốn tạ ơn, nhưng các phá hỏng toàn bộ tiểu viện của ta, điều này chẳng phải đã đánh đổi sao rồi?"

Vân Thiên Vũ sau khi nói xong nhìn về Tử Trúc Hiên, lúc này mấy đạo bóng dáng chạy nhanh tới đây.

Chính là Tiểu Linh Đương cùng Họa Mi còn có Diệp Gia.

Lúc trước bởi vì Phượng Vô Nhai cùng Tiêu Cửu Uyên uy áp linh lực quá lớn, các nàng mặc dù nghe được động tĩnh, lại bị uy áp áp chế, một chút cũng không nhúc nhích được, đợi đến khi Phượng Vô Nhai cùng Tiêu Cửu Uyên thu uy áp, nhóm người Tiểu Linh Đương mới chạy tới được.

Phượng Vô Nhai vừa nhìn thấy muội muội, lập tức hồng y chột lóe, phiêu nhiên mà đi.

Lúc này Tiểu Linh Đương và Họa Mi còn có Diệp Gia chạy vội tới trước tiểu viện. Vừa nhìn thấy phía trước vô cùng bừa bãi lộn xộn, mọi người không khỏi kinh hãi kêu lên.

"A, chuyện gì xảy ra?"

"Ly thân vương gia tại sao lại ở đây."

"Chủ tử, hắc giết người, hắc giết người."

Diệp Gia cùng Tiểu Anh hai người chạy như bay đến Vân Thiên Vũ.

Tiêu Cửu Uyên vừa nhìn thấy mấy người xuất hiện, liền không có hứng thú ở lại, thân hình vừa động nhẹ nhàng mà rời đi, đồng thời ném xuống một câu: "Bạch Diệu, dẫn người dọn dẹp sạch sẽ nơi này."

Bạch Diệu lên tiếp đáp ứng mang theo mấy người lưu lại.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 331: Bể Quan Tu Luyện

Trên hành lang, Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Cửu Uyên lưng lờ trên không trung kêu lên: "Tiêu Cửu Uyên."

Tiêu Cửu Uyên dừng lại, Vân Thiên Vũ giơ tay lên, lấy ra đan phương điều chế giải dược ném ra ngoài.

"Trong này có mười loại dược liệu vô cùng trân quý, người lập tức đi chuẩn bị tới đây."

Tiêu Cửu Uyên tay duỗi liền nhận đan phương sau đó rời đi, sau lưng Bạch Diệu ở lại xử lý các chuyện còn lại.

Vân Thiên Vũ nhìn về Diệp Gia, Họa Mi cùng Tiểu Linh Đang nói: "Tốt lắm, các người đi ngủ đi, chuyện gì cũng không có."

Vân Thiên Vũ nói xong quay đầu nhìn về Vân Hách bị Phượng Vô Nhai đập chết, lạnh lùng cười một tiếng xoay người liền đi vào phòng.

Diệp Gia và Tiểu Anh vội vàng nhìn nhau một cái, bọn họ vẫn nên ngoan ngoãn theo chủ tử đi vào phòng.

Chủ tử lúc trước thiếu chút nữa gặp chuyện, mà bọn họ chỉ lo chơi, thật sự là quá thất trách.

Hai Linh Thú ngoan ngoãn ở ngoài phòng coi chừng, không dám chạy đi chơi nữa.

Diệp Gia tự nhiên cũng trở về phòng nghỉ ngơi.

Mọi chuyện phát sinh ở chỗ này, tất cả đều rơi vào trong mắt Vân Thiên Tuyết.

Vân Thiên Tuyết lúc trước có chút bận tâm về ca ca, nhưng nhiều hơn là muốn đi xem Vân Thiên Vũ chết thê thảm như thế nào.

Nhưng là nàng ta nằm mơ không nghĩ tới ca ca vậy mà chết thảm như thế, trực tiếp bị người đập chết.

A a a, tại sao như vậy a.

Vân Thiên Tuyết chỉ cảm giác trời đất cũng sụp đổ, mẫu thân bị phụ thân đánh chết, ca ca lại chẳng biết tại sao bị người ta đập chết.

Nàng ta làm sao bây giờ, nàng ta phải làm sao bây giờ a?

Vân Thiên Tuyết ở trong lòng thương tâm rơi lệ, cả người mơ màng suy nghĩ, sắc mặt trắng bệch đến đáng sợ.

Nàng ta quay đầu liền chạy ra bên ngoài đình, nàng ta muốn đi nói cho phụ thân, có người giết ca ca, có người giết ca ca, để cho phụ thân thay ca ca báo thù.

Nhưng mà Vân Thiên Tuyết đang chạy, liền dừng lại, bởi vì nàng ta nghĩ đến chuyện phụ thân đánh chết mẫu thân, hẳn hiện tại chỉ sợ đang hận mình và ca ca, nàng ta đi tìm hắc, hắc sẽ không thay ca ca của nàng báo thù.

Nàng ta làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Vân Thiên Tuyết lo lắng suy nghĩ phương pháp, rất nhanh nghĩ đến một người, tổ phụ, tổ phụ là hiểu rõ ca ca nhất, tổ phụ nếu như biết ca ca bị người giết chết, còn có những cường giả linh lực của Vân gia cũng bị người

giết, tổ phụ nhất định sẽ không bỏ qua cho Vân Thiên Tuyết.(mình nghĩ chỗ này phải là Vân Thiên Vũ mới đúng)

Tổ phụ không giống với phụ thân, tổ phụ đã là cường giả Lam Linh đỉnh phong, không chỉ như thế, trong tay hắn cũng không có thiếu Linh Khí cùng linh đan, chỉ cần tổ phụ ra mặt, nhất định có thể giết Vân Thiên Vũ tiện nhân này.

Chỉ có giết Vân Thiên Vũ, mới có thể thay mẫu thân cùng ca ca báo thù.

Vân Thiên Tuyết suy nghĩ đôi mắt đỏ ngầu, xoay người liền chạy ra ngoài, một đường ra khỏi Vĩnh Ninh Hậu phủ, cả đêm rời kinh.

Mà Vân Thiên Vũ ngủ một giấc đến khi trời sáng rõ, sau khi trời sáng chuyện nàng muốn làm tiếp theo là dọn dẹp Vân Thiên Tuyết nữ nhân này.

Quả thật từ trong miệng Họa Mi lấy được một tin tức.

Vân Thiên Tuyết nữ nhân kia không thấy.

Vân Thiên Vũ mặt đầy nghi vấn, nữ nhân này tại sao lại không thấy, chẳng lẽ nàng ta nhìn thấy Vân Hách bị giết ở bên trong Tử Trúc Hiên đêm qua.

Nếu là như vậy, Vân Thiên Tuyết nhất định là đi tìm người đến thay ca ca báo thù.

Như vậy người nàng ta muốn tìm là? Vân Thiên Vũ nghiêm túc suy nghĩ trước sau một lần, rất nhanh suy nghĩ hiểu rõ Vân Thiên Tuyết đi đâu, đi nhà cũ Vân gia tìm viện binh đi.

Nghe nói Vân gia lão gia tử trước mắt là Lam Linh đỉnh phong, bởi vì không muốn bị chuyện vụn vặt quấy rầy, cho nên lão gia tử mấy năm trước

mang theo Vân Hách về với ông bà, một lòng tu luyện.

Vân Thiên Vũ nghĩ đến lão gia tử, không nhịn được lo lắng cho chính mình, hiện tại nàng chỉ mới ở Cam Linh đỉnh phong, Cam Linh ở trước mặt Lam Linh đỉnh phong, căn bản là con kiến hôi, nếu như Vân lão gia tử biết ở trong sân viện của mình có người giết tôn tử lão yêu thích nhất, có lẽ Vân Thiên Tuyết trở về sẽ trực tiếp nói là nàng cùng ngoại nhân liên thủ giết chết Vân Hách.

Như vậy Vân lão gia tử nhất định sẽ tới thu thập nàng, cho nên nàng muốn bế quan tu luyện.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 332: Khó Khăn Tu Luyện

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, chuẩn bị lập tức tu luyện, tăng lên linh lực của mình, mặc dù nàng cố gắng tu luyện cũng không thể nào theo kịp tu vi linh lực của Vân lão gia tử, nhưng nếu như linh lực của nàng mạnh hơn một chút, hơn nữa phối hợp với một ít độc đan trong Phương Linh Giới, tin tưởng coi như là Lam Linh đỉnh phong, cũng chưa chắc giết được nàng.

Trong mắt Vân Thiên Vũ dâng lên u lạnh hàn quang, nàng gọi biểu tỷ Diệp Gia tới đây, lấy ra đan phương độc dược cho Diệp Gia, để cho nàng lập tức theo cách điều chế luyện độc.

Diệp Gia đối với cái này cảm thấy hứng thú nhất, nàng vốn là đi theo bên cạnh Vân Thiên Vũ, là toàn tâm toàn ý muốn chiêu cố biểu muội, không nghĩ tới biểu muội vậy mà có nhiều đan phương độc dược ly kỳ cổ quái như vậy.

Diệp Gia không nói ra được cao hứng, thật sự là vui vẻ từ tận đáy lòng, nàng cầm đan phương độc dược Vân Thiên Vũ đưa, lập tức đi luyện chế độc dược.

Vân Thiên Vũ lại phân phó Họa Mi, sau này phụ trách ăn uống cuộc sống hàng ngày cho nàng, Tiểu Linh Đang giữ cửa.

Về phần Diêu Gia và Tiểu Anh phụ trách bảo vệ cửa phòng của nàng.

Nàng muốn bế quan tu luyện linh lực, không có chuyện quan trọng không nên quấy rầy nàng.

Mấy người cộng thêm hai Tiểu Linh Thú, cùng nhau đáp ứng, cũng bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.

Vân Thiên Vũ rút cục tiến vào trạng thái bế quan tu luyện linh lực.

Bên trong Vĩnh Ninh Hậu phủ, một mảnh tĩnh mịch, Vĩnh Ninh hậu phu nhân Liễu thị mặc dù là Hậu phủ phu nhân chính đáng, bà ta chết, vốn là nên tổ chức trọng đại, nhưng bởi vì Vĩnh Ninh hậu Vân Lôi hạ lệnh, phu nhân bị ác quỷ triền thân, Nghiễm Dương đạo trưởng trừ ác quỷ, kết quả lại bị ác quỷ hại chết, bất quá cũng may Nghiễm Dương đạo trưởng liều chết trừ đi ác quỷ.

Cho nên Vĩnh Ninh hậu hạ lệnh góp một số tiền lớn cho Nghiễm Dương đạo trưởng xây đạo quan.

Bên trong đạo quan nói đạo sĩ lấy được tiền, tự nhiên sẽ không nói, mang Nghiễm Dương đạo trưởng về an táng cho thật tốt.

Về phần Vĩnh Ninh Hậu phu nhân Liễu thị, đều là ác quỷ, ai sẽ tổ chức long trọng cho bà ta, cuối cùng chỉ qua loa mua một cái quan tài bình thường an táng.

Từ đó bên trong Vĩnh Ninh Hậu phủ một mảnh yên lặng, bên trong phủ hạ nhân ai cũng không dám nói lung tung, để ngừa chọc tới Hậu gia, bây giờ Vĩnh Ninh hậu Vân Lôi chẳng những già nua thêm vài tuổi, mà cả người cũng hết sức âm trầm, một đôi mắt âm u nhìn người, làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, đến cuối cùng, ai cũng không dám ở trước mặt Vân Lôi qua lại lộn xộn.

Lão phu nhân Liễu thị sau khi tỉnh lại, biết con dâu chết, khóc một trận, thân thể càng không tốt, nằm triền miên ở trên giường, không xuống

giường được.

Đến đây cả Vĩnh Ninh Hậu phủ, không nói ra được yên tĩnh.

Vân Thiên Vũ an tâm ở trong Tử Trúc Hiên bế quan tu luyện.

Bên trong Tử Trúc Hiên, tất cả lớn nhỏ toàn bộ đều an tĩnh không tiếng động, dường như không có người, ngay cả lúc trước Tiểu Linh Đang yêu ồn ào cũng an phận trông coi cửa, không có chuyện gì liên ăn điểm tâm và đùi gà.

Thời gian trôi qua rất nhanh, một cái chớp mắt nửa tháng đã qua.

Vân Thiên Vũ vẫn không có xuất quan, bất quá mọi người cũng biết nàng hết thấy mạnh khỏe, bởi vì Họa Mi có lúc sẽ đưa một ít thức ăn cùng y phục thay đổi đi vào, biết nàng rất tốt.

Mọi người liền yên lòng.

Bất quá lần này Vân Thiên Vũ tu luyện cũng không thuận lợi, không giống lần đầu tiên tu luyện phát triển nhanh chóng khác thường, ngược lại rất bị trói buộc, đây cũng không phải vấn đề của bản thân nàng, mà là do chỗ nàng ở, linh lực ít, bất lợi cho người hậu kỳ tu luyện.

Hiện tại nàng rất cuộc hiểu rõ, tại sao trên đại lục này người có linh lực tương đối ít, nguyên nhân căn bản nhất là trong không khí có quá ít linh lực, linh lực thật là ít ỏi.

Cho nên người Hậu Thiên linh mạch tu luyện vô cùng khó khăn, mà người Tiên Thiên linh mạch càng thêm ít.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 333: Linh Thú Kỳ Lạ

Vân Thiên Vũ lần này bế quan tu luyện kết quả là nhất cổ tác khí đột phá đến Hoàng Linh trung cấp, đây là nàng phục dụng Tụ Linh Đan mới nhất cổ tác khí đột phá, nếu như đơn thuần chỉ dựa vào linh khí bên ngoài, chỉ sợ nàng không tới Hoàng Linh trung cấp.

Nhưng nàng nghĩ từ nay về sau muốn đột phá là rất khó, coi như nàng tiếp tiếp tu luyện, trong thời gian ngắn là không thể đột phá đến Hoàng Linh cao cấp.

Lúc này, Vân Thiên Vũ không khỏi hâm mộ Tụ Linh Đại Trận của Tiêu Cửu Uyên, nếu như nàng ở trong linh trận tu luyện, tin tưởng tiến triển thật nhanh.

Bất quá hâm mộ cũng vô ích, nàng cũng sẽ không hưởng Tiêu Cửu Uyên nói lên yêu cầu vô lễ như vậy.

Tiêu Cửu Uyên đã đã giúp nàng rất nhiều chuyện, nàng không thể vô liêm sỉ nói ra yêu cầu như vậy.

Về phần chuyện tu luyện sau này, nàng tự nghĩ biện pháp đi.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, đột nhiên nghĩ tới ban đầu Tiêu Cửu Uyên đưa cho nàng một quyển linh công bí quyết, nếu không có biện pháp tu luyện linh lực, không bằng tìm hiểu linh công bí quyết, đây cũng là một loại kỹ năng, đến lúc đó cùng người xấu giao tranh, cũng là có tác dụng.

Vân Thiên Vũ từ trong Phương Linh Giới lấy ra linh công bí quyết Xích Huyết Y Dương Chưởng, từ từ tìm hiểu, rất nhanh nàng liền có sở ngộ, từ từ ngưng tụ linh lực, trên lòng bàn tay hơi dâng lên màu đỏ, cuối cùng biến thành một nửa đen một nửa trắng, nhưng nàng không cảm giác được có chút nhiệt độ nào, nàng giơ tay lên, một bàn tay nho nhỏ trực tiếp đánh tó mấy cái bàn ở một bên trong phòng.

Oanh một tiếng, cái bàn bị nàng một chưởng đánh nát, trên tấm gỗ vụn, còn để lại một dấu bàn tay đen trắng rõ ràng.

Vân Thiên Vũ nhìn cái này, không khỏi khẽ nở nụ cười: "Luyện thành, thật tốt quá, hơn nữa uy lực nhìn qua cũng không nhỏ."

Lúc trước nàng cũng không có thi triển bao nhiêu linh lực, mà chẳng qua là dùng chút ít linh lực quán chú đi vào, liền có uy lực như thế, nếu như nàng đem hết toàn lực thi triển, nói vậy uy lực cực lớn.

Vân Thiên Vũ càng nghĩ càng cao hứng, ngoài phòng Họa Mi cùng với Diêu Gia cùng Tiểu Anh tất cả đều vọt vào.

Ba vừa tiến đến liền khẩn trương hỏi tới: "Thế nào? Thế nào?"

Vân Thiên Vũ lắc đầu nhẹ cười nói: "Không có sao, ta thử một chút uy lực linh công, không nghĩ tới cũng không tệ lắm."

Vân Thiên Vũ dứt lời, trong phòng cả ba cùng nhau hoan hô.

Bên ngoài phòng, Diệp Gia đi vào, vừa vặn nghe được lời của Vân Thiên Vũ, cũng thật cao hứng, thật nhanh hỏi: "Vũ Mao, linh lực của người tu vi hiện tại đạt tới trình độ nào."

"Trước mắt đã tiến vào Hoàng Linh trung cấp."

Vân Thiên Vũ dứt lời, có người trong nhà lần nữa phát ra tiếng hoan hô, nhất là Họa Mi, không nói ra được kiêu ngạo tự hào, tiểu thư thật là lợi hại, như vậy sau này sẽ không có người có thể tùy tiện khi dễ các nàng.

Nhị tiểu thư coi là cái gì a, hừ, tu luyện bao nhiêu năm vẫn là Cam Linh đỉnh phong, tiểu thư mình chẳng qua chỉ có mấy ngày ngắn ngủn, liền đã đạt Hoàng Linh trung cấp.

Họa Mi càng nghĩ càng cao hứng, cười đến tí mắt.

Diệp Gia cùng Tiểu Anh cao hứng bỗng nhiên nịnh bợ Vân Thiên Vũ.

"Chủ tử quả nhiên lợi hại, thiên phú linh lực thật là trên trời ít có, trên đất chỉ có a."

"Đúng a, đúng vậy a, Tiểu Anh nếu như có chủ tử tu luyện thiên phú là tốt, như vậy Tiểu Anh sau này nhất định sẽ rất lợi hại rất lợi hại."

Tiểu Anh sau khi nói xong, Vân Thiên Vũ cùng Diệp Gia cùng nhau tò mò nhìn nó.

Vân Thiên Vũ mở miệng hỏi: "Người là nói Linh Thú nói các người cũng có thể tu luyện."

Ánh mắt Tiểu Anh có chút mờ mịt, mới vừa rồi nó chính là bật thốt lên, nó nghe Vân Thiên Vũ hỏi, suy nghĩ một chút, trong đầu tựa hồ có hiểu biết về phương diện này, cho nên gật đầu nói.

"Đúng a, chúng ta Linh Thú cũng có thể tu luyện, có vài Linh Thú đẳng cấp cao, tu luyện đến một giai đoạn đỉnh phong còn có thể luyện được thân người đây."

Tiểu Anh dứt lời, Vân Thiên Vũ và Diệp Gia hai người không nói ra được ngạc nhiên, biến hóa thành hình người, thật lợi hại.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 334: Có Người Trúng Độc

Vân Thiên Vũ biết Tiểu Anh là Phượng Hoàng, mặc dù bây giờ nó chưa thức tỉnh, nhưng lời nó nói, phải là ẩn tượng của tàn hồn trong đầu, nhất định là thật.

Nói cách khác Tiểu Anh và Điều Gia cũng có thể tu luyện thành hình người, nàng thật là tò mò chúng nó cuối cùng sẽ tu luyện thành hình dạng người như thế nào.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ nhìn về Điều Gia cùng Tiểu Anh nói: "Người đã có thể tu luyện, lúc trước không có chuyện gì cũng không chịu tu luyện, cả ngày thượng thoán hạ khiêu làm cái gì a."

Tiểu Anh cùng Điều Gia oan khuất, Tiểu Anh bất đắc dĩ mở miệng: "Chủ tử, không gian nơi này linh khí thật là ít ỏi, căn bản không thích hợp cho chúng ta tu luyện a, địa phương chúng ta tu luyện, nhất định phải linh khí đầy đủ, trừ chỗ có linh khí đầy đủ. Còn có thể ở phụ cận Tiên Linh Thụ tu luyện."

Về vấn đề không gian thiếu thốn linh khí, Vân Thiên Vũ cũng đã sớm cảm giác được, bất quá đối với Tiên Linh Thụ nàng lại hoàn toàn không biết, cho nên nhìn về Tiểu Anh.

"Tiên Linh Thụ là vật gì."

"Nó là Thụ Tinh Linh, nó ở địa phương chẳng những linh khí dày đặc, hơn nữa linh khí so linh khí ở bất kỳ địa phương nào cũng đều tinh khiết, thích hợp cho Linh Thú chúng ta tu luyện hơn."

Vân Thiên Vũ nghe được lấy làm hiếu kỳ, Tiên Linh Thụ này ngược lại là đồ tốt, đáng tiếc nàng cũng chưa nghe nói qua, trên đời thật có loại vật này sao? Cho dù có, đoán chừng cũng là cực kỳ khó có thể nhìn thấy đi.

Vân Thiên Vũ yên lặng nhìn Tiểu Anh, Tiểu Anh lại tiếp tục nói: "Tiên Linh Thụ kia, chẳng những bản thân linh khí nồng đậm, hơn nữa trên người nó tất cả mọi thứ đều là bảo bối, hoa lá quả còn có nước của nó, đều là bảo bối a."

Nói xong lời cuối cùng Tiểu Anh thềm ăn cũng nhanh chóng chảy nước miếng, chẳng những là Tiểu Anh, ngay cả Điều Gia luôn luôn cuồng ngạo vô cùng, cũng mắt nổ đom đóm, hiếm được ngay.

Xem ra Tiên Linh Thụ đúng là hảo bảo bối a.

Vân Thiên Vũ rất muốn hào khí cùng hai Linh Thú nói, đừng lo lắng, chủ tử các người sớm muộn cũng lấy được cho các người.

Đáng tiếc nàng nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy hi vọng mong manh, cho nên vẫn là không nên nói.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ nói sang chuyện khác, ngoài phòng, có tiếng bước chân vội vàng vang lên, một tiểu bóng dáng từ bên ngoài lòng như lửa đốt vọt vào.

Vừa tiến đến không kịp để ý tới hướng trong phòng, chỉ nóng lòng mở miệng nói: "Vân tỷ tỷ, người giúp ta một chuyện, có được hay không, van cầu người giúp ta một lần đi."

Người trong lòng nóng như lửa đốt, đúng là Tiểu Linh Đang.

Bất quá lúc này Tiểu Linh Đang thập phần gấp gáp, khuôn mặt nhỏ bé khả ái xinh đẹp gấp đến độ cũng đỏ mồ hôi lạnh.

Vân Thiên Vũ nhìn nàng như vậy, vội vàng trấn an nàng: "Người đừng có gấp, từ từ nói, đã xảy ra chuyện gì?"

Tiểu Linh Đang thuận mấy hơi thở nói: "Vân tỷ tỷ, lúc trước khi ta chưa biết người, có quen biết mấy người bạn tốt, khi đó chúng ta cùng nhau muốn đồ ăn..."

Tiểu Linh Đang nói đến đây mà, bên trong nhà đồng thời vang lên mấy đạo thanh âm: "Tên khất cái."

Vân Thiên Vũ im lặng, đường đường Đại tiểu thư Ma Ảnh Cung, lẫn vào với tên khất cái, không biết Phượng Vô Nhai biết được sẽ có cảm tưởng gì.

Không đúng, hẳn phải là biết, mọi chuyện của Tiểu Linh Đang ở đây Phượng Vô Nhai đều nắm giữ.

Người này lòng dạ ác độc, vậy mà trơ mắt nhìn muội muội mình cùng tên khất ở chung một chỗ mà còn giả vờ không biết.

Trong phòng, Tiểu Linh Đang nghe Họa Mi và Diệp Gia nói, bất mãn phản bác.

"Bọn họ không phải là tên khất cái, chính là bụng quá đói, cho nên đi ra ngoài tìm ít đồ ăn, vậy làm sao? Chúng ta không có trộm không có cướp đoạt, chẳng qua là bởi vì đói bụng rồi, mới có thể đi tìm đồ ăn, điều này so với những kẻ trộm cướp kia tốt hơn nhiều đi."

Tiểu Linh Đang còn muốn nói nữa, Vân Thiên Vũ hảo tâm nhắc nhở nàng.

"Người lúc trước không phải rất vội sao, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THỦ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 335: Thay Người Giải Độc

Vân Thiên Vũ nhắc tới, Tiểu Linh Đang nhớ lại chính sự, quay đầu nhìn về Vân Thiên Vũ mở miệng ra liền òa lên khóc.

"Vân tỷ tỷ, Tiểu Báo Tử bọn họ hôm nay từ một hộ đại gia đình muốn xin thức ăn, kết quả toàn bộ đều trúng độc, thật may mọi người cũng tương đối thân thiết, cho nên mỗi người chia nhau một chút, cho nên độc mới không phát tác nhanh chóng, bằng không bọn họ bây giờ đều chết hết, Tiểu Báo Tử lớn nhất, ăn được ít nhất, cho nên hắn chịu đựng tới tìm ta, Vân tỷ tỷ, người nhanh đi cứu bọn họ đi, nếu như người không đi cứu bọn họ, bọn họ hẳn phải chết không thể nghi ngờ."

Tiểu Linh Đang nói xong khóc đến thương tâm, sau đó nâng lên đôi mắt đầm lệ nhìn Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ nghe được sự việc hệ trọng liên quan đến mạng người, tự nhiên không thể thấy chết mà không cứu.

Huống chi nàng cũng muốn mở ra tầng thứ hai của Phượng Linh Giới, lấy được đan đỉnh cùng đan phương, liền muốn cứu người tích góp từng chút một điểm giá trị mới được.

Đây là chuyện nhất cử lưỡng tiện, có sao lại không làm.

"Hảo, chúng ta lập tức đi."

Vân Thiên Vũ thật nhanh quét mắt nhìn người trong phòng một cái, phân phó Họa Mi cùng Diệp Gia lưu lại, quá nhiều người dễ dàng khiến cho người khác chú ý, trước mắt kinh thành không yên ổn, các nàng vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Cho nên giữ lại Diệp Gia, là sợ Họa Mi trúng chiêu người khác.

Mặc dù hiện tại Liễu thị cùng Vân Hách bị giết, nhưng không có nghĩa là không có sao, cho nên vẫn là cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Vân Thiên Vũ đem Diệp Gia cùng Tiểu Anh thu vào Phượng Linh Giới, sau đó lại dịch dung cho Tiểu Linh Đang và bản thân một phen.

Mục đích làm như vậy không phải làm cho người khác không chú ý, mà là không để cho người trong kinh thành phát hiện tung tích của nàng.

Trừ mẹ con Liễu thị và Vân Thiên Tuyết, không có nghĩa là người khác không tức giận Vân Thiên Vũ nàng, nếu để cho người phát hiện nàng và những tên khất cái kia ở chung một chỗ, không những không cứu được những người đó, mà ngược lại là hại bọn họ.

Vân Thiên Vũ dịch dung cho nàng và Tiểu Linh Đang thành bộ dáng thanh niên công tử, một đường thi triển linh lực, lặng lẽ cẩn thận tránh được thủ hạ chỗ tối của Tiêu Cửu Uyên nhìn chăm chú, rời đi Vĩnh Ninh Hậu phủ.

Vân Thiên Vũ biết Tiêu Cửu Uyên phái thủ hạ ở trong bóng tối nhìn nàng, đây cũng vì phòng ngừa người sau lưng giết vị hôn thê của hắn tấy máu tay chân, thủ hạ của hắn sẽ trước tiên bắt được người này.

Chỉ là gần đây, Vân Thiên Vũ bế quan tu luyện, những người đó cũng không có xuất hiện.

Cứ như vậy, thủ hạ của Tiêu Cửu Uyên liền có chút thư giãn, khiến cho Vân Thiên Vũ cơ hội, nàng mang theo Tiểu Linh Đang dễ dàng rời đi Vĩnh Ninh Hậu phủ.

Hôm nay Vân Thiên Vũ sở dĩ dịch dung thành thanh niên công tử, bởi vì lần trước bị Tiêu Cửu Uyên thấy được diện mạo thật của nàng, nếu như nàng vẫn như cũ lấy diện mạo thật xuất hiện, chỉ sợ sẽ bị Tiêu Cửu Uyên bắt được, như vậy tương đối phiền toái, chỉ bằng dịch dung thành thanh niên công tử sẽ dễ dàng hơn.

Bên ngoài cửa nhỏ hướng Bắc Vĩnh Ninh Hậu phủ, một dáng người nhỏ gầy, dáng dấp thiếu niên nhot bé hơi đen đang thống khổ chịu đựng chờ đợi ở cửa, thiếu niên chẳng những đen gầy, hơn nữa vóc người không cao, vừa nhìn chính là dinh dưỡng không đầy đủ dinh dưỡng không đầy đủ lâu dài tạo thành.

Thời điểm Vân Thiên Vũ cùng Tiểu Linh Đang xuất hiện, thiếu niên đang mệt mỏi co rúc thân thể ngồi chồm hổm trên mặt đất, trên mặt mồ hôi lạnh chảy ròng, nhưng hãn liễu mạng căn răng chịu đựng, không phát ra tiếng đônhy, bởi vì Tiểu Linh Đang tỷ tỷ nói qua, hãn không được kinh động người khác, cho nên mặc dù hãn đau đến sắp ngất, hãn cũng không để phát ra tiếng động.

Cho đến Vân Thiên Vũ cùng Tiểu Linh Đang xuất hiện, Vân Thiên Vũ vừa nhìn sắc mặt thiếu niên, liền biết hãn giờ phút này đang độc phát, lập tức đi tới thay hãn bắt mạch, sau đó lấy ngân châm châm huyết cho hãn, chỉ trong chốc lát, thiếu niên liền không đau, hãn ngược mắt nhìn về người trước mặt, khuôn mặt tràn đầy rạng rỡ kỳ lạ, một cây ngân châm liền có thể để cho hãn không đau, người này thật lợi hại.

Vân Thiên Vũ không có để ý tới ánh mắt sùng bái của thiếu niên, vội vàng cho hãn ăn vào một viên đan dược giải độc nàng điều chế, thay hãn giải độc.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THỦ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 337: Có Người Theo Dõi

Vân Thiên Vũ đơn giản giản lược liếc mắt nhìn, trong nhà có chừng mười đứa bé, cộng thêm Tiểu Báo Tử ước chừng có mười một người. Lớn nhất chính là Tiểu Báo Tử, người còn lại cũng nhỏ một chút so với Tiểu Báo Tử, khoảng chừng mười tuổi có, chín tuổi có, nhỏ nhất là một cô bé, nhìn qua giống như chỉ có năm sáu tuổi.

Vân Thiên Vũ sau khi xem không hề phân tâm nữa, chuyên tâm thay hài tử trúng độc dùng ngân châm sơ tán độc dược, đợi đến khi nàng thay một nửa hài tử sơ tán rồi độc, phía ngoài phòng, Tiểu Linh Đang và Tiểu Báo Tử đã mang một thùng dược lớn đã nấu tới đây, sau đó dùng tô uy cho những hài tử đã được Vân Thiên Vũ sơ tán độc.

Một hồi bận rộn như vậy, bận đến tận nửa đêm mới xong.

Đợi đến khi mọi người được giải độc, đêm đã khuya.

Vân Thiên Vũ nhìn về Tiểu Linh Đang và Tiểu Báo Tử nói: "Bọn họ không sao, ngủ một giấc, ngày mai chắc chắn không có việc gì."

Tiểu Báo Tử lập tức cao hứng nhìn Vân Thiên Vũ: "Cảm ơn Lâm ca ca."

Lúc trước hẳn thật là bị hù chết, cho là Tiểu Sư Tử bọn họ sẽ chết đây.

Bọn họ cũng đều là tiểu bằng hữu của hã, nếu như bọn họ chết, sau này hã nhất định sẽ cô độc, hơn nữa hôm nay bọn họ ăn thức ăn, vẫn là hã mang về chia cho bọn họ, nếu như bọn họ chết, chẳng phải là hã hại bọn họ.

Hiện tại không sao, Tiểu Báo Tử cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Vân Thiên Vũ cười nhạt nhìn về Tiểu Báo Tử, người này không tệ, chiếu cố một nhóm người lớn như vậy, nói rõ tâm địa hã tốt vô cùng.

"Không có sao, người chiếu cố thật tốt cho bọn họ, đừng lo lắng, bọn họ không có việc gì."

"Ừ."

Tiểu Báo Tử dùng sức gật đầu, trong lòng âm áp.

Lâm ca ca thật rất tốt, người khác biết bọn họ là tiểu khất cái, đều ghét bỏ bọn họ, nhưng Lâm ca ca lại không chán ghét.

Khó trách Tiểu Linh Đang chịu ở lại bên cạnh Lâm ca ca, ca ca như vậy tốt, ai không muốn ở lại a.

Tiểu Báo Tử đột nhiên hâm mộ Tiểu Linh Đang.

Vân Thiên Vũ mắt thấy đêm đã khuya, quay đầu nói với Tiểu Linh Đang: "Tối nay người lưu lại chiếu cố bọn họ đi, đợi đến bọn họ khỏe hã, người hãy trở về, khỏi phải không yên lòng."

Tiểu Linh Đang lập tức dùng sức gật đầu, Vân tỷ tỷ thật là nhạy bén, một cái nhìn ra nàng không yên lòng.

Nàng là có chút không yên tâm, chỉ sợ nàng đi, phía sau nữa xảy ra chuyện gì.

Vân Thiên Vũ tức giận liếc nàng một cái, trong lòng suy nghĩ gì cũng đều hiện hết trên mặt, người nào sẽ không biết a.

Bất quá Tiểu Linh Đang có chút bận tâm Vân Thiên Vũ: "Nếu không, ta đưa Vân, Lâm ca ca trở về đi thôi."

"Không cần."

"Nhưng là ta lo lắng cho người."

Tiểu Linh Đang lo lắng, nàng thật lo lắng Vân Thiên Vũ, sợ nàng gặp phải chuyện gì.

Vân Thiên Vũ cười lắc đầu: "Không có sao, ta sẽ cẩn thận, không phải ta còn có Điều Gia cùng Tiểu Anh sao, bọn họ sẽ bảo vệ ta."

Trong Phượng Linh Giới Điều Gia cùng Tiểu Anh lập tức ưỡn ngực, không sai, có chúng ta bảo vệ chủ tử đây.

Vân Thiên Vũ không có để ý tới hai Linh Thú trong Phượng Linh Giới, lại dặn dò Tiểu Linh Đang đôi câu, liền đi ra khỏi phòng.

Sau lưng Tiểu Báo Tử đi theo nàng ra ngoài, vẫn đưa mắt nhìn nàng rời đi.

Vân Thiên Vũ một đường ra khỏi pháp trường, đi thẳng một hướng tới Vĩnh Ninh Hậu phủ.

Chẳng qua là nàng đi được một đoạn đường, đột nhiên cảm giác sau lưng dường như có một bóng dáng vô thanh vô tức đi theo nàng, tâm không khỏi trầm xuống, cước bộ không tự chủ được nhanh thêm.

Nàng cũng không phải sợ quỷ thần, mà là lo lắng cho mình bị người nào theo dõi.

Quả nhiên bên trong thân thể nàng Tiểu Anh mở miệng nói chuyện:
"Chủ tử, có người đi theo chúng ta."

Vân Thiên Vũ vừa nghe, sắc mặt lạnh, xoay mình tăng nhanh cước bộ, đến cuối cùng chạy như điên.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 338: Không Thể Buông Tha

Bởi vì có linh lực, cho nên nàng chạy rất nhanh, rất nhanh liền bỏ rơi người phía sau, dù vậy, Vân Thiên Vũ vẫn như cũ không có dừng, ước chừng chạy như điên hai con đường nói mới dừng lại.

Nàng vừa đi về phía trước vừa quay đầu lại nhìn, quả nhiên không thấy sau lưng có người đi theo.

Chẳng qua là nàng đi, đột nhiên nghe được trong cơ thể Tiểu Anh kêu lên: "Chủ tử, trước mặt..."

Tiểu Anh không có gọi ra, Vân Thiên Vũ bịch một tiếng, đụng phải một người, cả kinh vội vàng lui về phía sau, sau đó thật nhanh ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy trong bóng tối, một người thân mặc cẩm bào màu đen thêu măng xà, áo khoác màu đen kim tuyến thêu vân, màu đen kia làm nổi bật da thịt trơn bóng của hắn thật đẹp tựa như giọt nước, một đôi mắt đen nhánh thâm trầm, còn mơ hồ toát ra lửa nhỏ, đang lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng.

Vân Thiên Vũ sợ hết hồn, má ơi, Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên làm sao sẽ đứng dịp xuất hiện ở chỗ này.

Hắn không phải là cũng đi tìm dược liệu sao? Làm sao sẽ vừa vặn xuất hiện ở chỗ này đây.

Vân Thiên Vũ trong lòng có chút bất an, bất quá loại thời điểm này, chỉ có thể làm bộ trấn định, dù sao tối nay nàng dịch dung, nàng bây giờ chỉ là một thanh niên công tử, căn bản không phải dung mạo của chính nàng, cho nên coi như đụng phải Tiêu Cửu Uyên, có thể như thế nào.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ bình tĩnh vô cùng nhìn Tiêu Cửu Uyên đối diện: "Các hạ vì sao chặn đường đi của ta?"

"Người cứ nói đi?"

Tiêu Cửu Uyên đưa lưng về phía ánh sáng, trên mặt sắc mặt nhìn không rõ lắm, nhưng đôi mắt lóe ra lửa kia lại không nói ra được bén nhọn, âm trầm nhìn Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ tâm trầm xuống, suy nghĩ, chẳng lẽ người này phát hiện chính là nang lần trước đá hấn xuống xe ngựa người, không thể nào.

Nàng suy nghĩ lại trấn định vô cùng nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: "Các hạ đến tột cùng là có ý gì? Có chuyện thì nói, nếu như không có chuyện, ta phải đi."

Nàng nói xong bước nhanh đi về phía trước, tốc độ nhanh chóng vòng qua Tiêu Cửu Uyên đi về phía trước.

Đáng tiếc Tiêu Cửu Uyên cánh tay dài đuổi một cái liền ngăn cản đường đi của nàng, chẳng những ngăn cản đường đi của nàng, còn xoay mình thi triển linh lực màu lam, Lam Linh vừa hiện, uy áp cường đại áp bách phải Vân Thiên Vũ động cũng không động được.

Nàng giãy dụa quay đầu nhìn về Tiêu Cửu Uyên, sắc mặt bất thiện quát lạnh: "Các hạ muốn làm gì."

"Không muốn làm gì, muốn tìm một người."

Tiêu Cửu Uyên nói xong, tay duỗi tay sờ mặt Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ tối nay trên mặt đeo*****, bị Tiêu Cửu Uyên vừa sờ liền sờ được, hần cười lạnh hai tiếng trực tiếp lột mặt nạ trên mặt Vân Thiên Vũ, lộ ra khuôn mặt thanh lệ xinh đẹp, không phải là người lần trước đánh hần, lại đá hần xuống xe ngựa , thì là ai?

"Bình phù của bốn vương đâu?"

Thanh âm Tiêu Cửu Uyên lãnh nhược băng sương không mang theo nửa điểm tình cảm, ánh mắt cũng âm ngao vô cùng, chăm chú nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, tựa hồ Vân Thiên Vũ nếu như có can đảm nói một chữ không, hần liền một chương đánh chết Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Cửu Uyên, thật nhanh suy tư, làm sao bây giờ? Ngay lập tức cùng hần nói thẳng thẳng, mình là Vân Thiên Vũ, còn là ngoan ngoãn giao ra bình phù tới.

Bất quá rất nhanh Vân Thiên Vũ loại bỏ suy nghĩ này, bởi vì nàng hiểu rất rõ Tiêu Cửu Uyên, nếu như nàng nói mình là Vân Thiên Vũ, theo tính tình của Tiêu Cửu Uyên, tất nhiên sẽ thẹn quá thành giận, đại phát giận, đến lúc đó chỉ sợ còn có thể hoài nghi nàng có dụng ý khác, hoặc là nàng có âm mưu quỷ kế gì.

Hiện tại quan hệ của bọn họ khó có được không tệ, nếu như nàng vừa nói, chỉ sợ quan hệ giữa hai người bọn họ lần nữa cứng nhắc.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 339: Hai Người Đối Mặt

Vân Thiên Vũ không muốn mạo hiểm như vậy, vẫn là chờ mình thay hãn giải độc rồi hãy nói.

Nếu như mình thay hãn giải độc, hãn đối với nàng lòng có nghi ngờ cũng sẽ giảm đi nhiều, bởi vì nếu như thật lòng muốn hại hãn, cũng sẽ không thay hãn giải độc, huống chi lúc ấy hãn còn đáp ứng nàng một điều kiện đây, bất kể nàng nói cái gì, hãn cũng đáp ứng nàng.

Nàng đến lúc đó dùng điều kiện này nói chuyện, hãn cũng không đến nỗi phát giận.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ quyết định đem binh phù giao cho hãn, chẳng qua là binh phù giao cho hãn, hãn sẽ thả nàng đi sao? Hay là thừa cơ hội hạ sát thủ với nàng.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: "Vị gia này, người nói cái gì đó, ta thế nào nghe không hiểu đây?"

Trên người Tiêu Cửu Uyên uy áp màu lam đột nhiên tăng, Vân Thiên Vũ chỉ cảm thấy trong lồng ngực huyết khí cuồn cuộn trào lên, mà Tiêu Cửu Uyên quanh thân là huyết lệ khí, hãn lạnh lẽo nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, từng chữ rõ ràng: "Đem binh phù giao ra đây, không nên để cho bốn vương nhiều lời thêm một chữ, nếu không bốn vương một chưởng đánh chết người."

Vân Thiên Vũ chỉ cảm thấy trong lồng ngực huyết khí lẫn lộn, trong lòng đặc biệt khó chịu, nàng đầu tranh cười lạnh nói với Tiêu Cửu Uyên.

"Các hạ nói chẳng lẽ khối Hắc Kim Thạch, thì ra là đó là binh phù a, ta cũng không biết đó là binh phù, lúc ấy ta cứu các hạ, cho nên cầm thù lao chẳng lẽ không cũng sao, ai biết nó lại là binh phù a."

"Có thể coi là binh phù, ta cầm cũng cầm, người đối đãi với ân nhân cứu mạng như vậy, thật đúng là thiên hạ hiếm thấy a."

Tiêu Cửu Uyên nghe Vân Thiên Vũ nói, cười lạnh liên tục, bất quá xoay người thu lại uy áp trên người, Vân Thiên Vũ thân thể nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy quanh thân không nói ra được thoải mái.

Lam Linh uy áp quả nhiên cường đại, lúc nào thì nàng mới có thể tu luyện đến Lam Linh đây.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, đối diện Tiêu Cửu Uyên lần nữa lãnh khốc mở miệng: "Đem binh phù giao ra đây, bốn vương tha chết cho người."

"Yêu, thì ra là còn là một vương gia a."

Vân Thiên Vũ tức giận mở miệng, sau đó cùng Tiêu Cửu Uyên cò kè mặc cả nói: "Ta có thể đem binh phù trả lại cho người, vậy người nhất định thả ta đi."

"Người không có tư cách cùng bốn vương trả giá, bốn vương xử trí người như thế nào, là chuyện của bốn vương."

Vân Thiên Vũ đen mặt, hẳn thật đúng là không lúc nào không cuồng vọng bá đạo a.

Lời này rõ ràng là coi như dù nàng đem binh phù giao ra, hắn vẫn sẽ xử trí nàng.

Nàng còn giao binh phù ra làm cái gì.

Vân Thiên Vũ mặt đen thui nhìn chăm chăm Tiêu Cửu Uyên, âm trầm nói: "Người đã không thả ta, ta cần gì phải đem binh phù trả lại cho người."

Nàng sau khi nói xong, mặt mũi tuần mỹ của Tiêu Cửu Uyên tỏa ra huyết khí, vẽ ra máu tanh sát khí .

"Người cho rằng binh phù là có thể uy hiếp được bốn vương."

Hắn dứt lời, thật nhanh giơ tay lên, Lam Linh cuộn cuộn trên lòng bàn tay của hắn, hắn một chưởng nâng lên liền muốn hướng Vân Thiên Vũ đánh tới, hoàn toàn không có nửa điểm thương hương tiếc ngọc.

Vân Thiên Vũ sắc mặt thay đổi, thân hình lui về phía sau, thật nhanh mở miệng nói: "Người vong ân phụ nghĩa. Một lời không hợp liền động thủ muốn giết người, còn là một vương gia sao, làm chuyện như vậy thật là khiến cho người ta xem thường, người đừng quên ban đầu nếu không phải ta, người đã bị những người đó giết chết."

Vân Thiên Vũ nói, Tiêu Cửu Uyên dấu tay thu hồi, quanh thân sương lạnh, phượng mâu âm trầm, rét lạnh mở miệng.

"Người đem binh phù giao ra đây, bốn vương nhìn người từng cứu bốn vương một lần, đối với người xử trí nhẹ nhàng."

Về phần xử trí nhẹ nhàng như thế nào, đó chính là chuyện của hắn.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 340: Cho Người Làm Trắc Phi

Tiêu Cửu Uyên chỉ cần nghĩ đến nữ nhân này chẳng những đánh hấn, còn hung hăng đá hấn xuống xe ngựa, trong lòng liền nổi giận, không thu thập nữ nhân này, hấn không nuốt trôi khẩu khí này.

Nếu không phải nữ nhân này đã cứu hấn, hấn sớm một chương đánh nàng nát như tương, còn có nàng nói chuyện đường sống.

Tiêu Cửu Uyên ngược mắt, mâu quang âm trầm nhìn Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Cửu Uyên, trong lòng âm thầm may mắn, thật may trong Phượng Linh Giới dụng cụ dịch dung đều là đầy đủ, ngay cả giọng nói cũng thay đổi, cho nên giọng nói hiện tại của nàng cùng bình thường không giống nhau.

Nhưng vì để tránh cho Tiêu Cửu Uyên phát hiện nàng, Vân Thiên Vũ ánh mắt trở nên mê ly, không giống trước kia trong trẻo lạnh lùng.

Chẳng qua trước làm sao có thể từ trong tay hấn thoát thân.

Nếu không có mưu kế, chỉ sợ nàng nếu muốn thuận lợi rời đi rất khó.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, kiều mỹ mở miệng nói: "Vương gia thật là quá lạnh khốc vô tình, tuyệt không hiểu được thương hương tiếc ngọc."

Nàng nói xong mong rằng Tiêu Cửu Uyên nhẹ nhàng nháy mắt, đáng vẻ không nói ra được quyền rũ.

"Xuất chúng Vương gia đáng dấp như thế, lại lãnh khốc bá đạo, không phải là Đông Ly quốc Ly thân vương gia đi."

Đối diện, Tiêu Cửu Uyên mâu quang càng phát u ám, lạnh lẽo vô cùng nhìn Vân Thiên Vũ, không nói một lời, hắn cũng muốn nhìn một chút nữ nhân này giờ trò bịp bợm gì.

Vân Thiên Vũ lại nói tiếp: "Nghe nói người có một vị hôn thê xấu xí vô cùng, là nữ nhân xấu xí nhất ở Đông Ly quốc, người nói người đường đường là một vương gia, lại phải cưới một xấu nữ như vậy, thật là quá đáng thương."

Vân Thiên Vũ vẻ mặt thương hại nói, Tiêu Cửu Uyên sắc mặt trầm xuống, hơn nữa nghe được người ta nói Vân Thiên Vũ là xấu nữ Đông Ly quốc, khiến cho hắn cực kỳ tức giận.

Hắn mặc dù lúc trước chán ghét Vân Thiên Vũ, nhưng bây giờ nghĩ lại, nàng cũng không có kém như vậy.

Tiêu Cửu Uyên suy nghĩ, sắc mặt Y ngao vô cùng nhìn Vân Thiên Vũ: "Người nếu nói nàng một câu không tốt, có tin hay không bốn vương một chưởng đánh chết người."

Vân Thiên Vũ kinh ngạc nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: "Vương gia không phải là rất chán ghét nàng sao? Thế nào còn che chở cho nàng, ác, ta biết, vương gia đây là vì đại cục suy nghĩ."

Vân Thiên Vũ nói xong mâu quang hiện đầy ánh sáng, nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: "Vương gia thật là một hảo nam nhân, hết lần này tới lần khác bị hạ chỉ tứ hôn một người như vậy, ta thật là thay vương gia khổ sở, không bằng ta gả cho vương gia làm trắc phi đi."

Vân Thiên Vũ nói xong, ánh mắt Tiêu Cửu Uyên lăm liết nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, xoay mình gầm lên: "Nữ nhân vô sỉ, muốn chết."

Hắn dứt lời, người động, một chương liền hướng Vân Thiên Vũ đánh tới, nhưng lần này Tiêu Cửu Uyên cũng không có tính toán giết Vân Thiên Vũ, cho nên cũng không có dùng Lam Linh linh lực, hắn chỉ là muốn giáo huấn Vân Thiên Vũ một chút, nữ nhân không biết điều này

Cho là nữ nhân của hắn dễ như vậy sao?

Vân Thiên Vũ mắt thấy Tiêu Cửu Uyên một chương vỗ tới, thân hình xoay một cái nhanh chóng rời đi: "Vương gia, người đừng thẹn quá thành giận, người nhìn hai chúng ta có phải hay không trai tài gái sắc, trời đất tạo nên một đôi a, ta xinh đẹp như vậy gả cho vương gia làm trắc phi, vương gia không phải là kiếm được sao?"

Lời của Vân Thiên Vũ khiến cho ánh mắt Tiêu Cửu Uyên càng lạnh hơn, nữ nhân không biết liêm sỉ, cho nên vọng tưởng muốn gả cho hắn.

Muốn chết.

Hắn một chương thất bại, lần nữa một chương hướng Vân Thiên Vũ tập kích đi, lần này tốc độ phải nhanh hơn nhiều.

Vân Thiên Vũ mắt nhìn mình nếu bị Tiêu Cửu Uyên một chương đánh cho thành trọng thương, đột nhiên quay đầu, nhìn Tiêu Cửu Uyên cười một cái, đồng thời giơ tay lên, một chút bột thuốc bay ra.

Tiêu Cửu Uyên thân thể xoay người run lên, tốc độ chậm lại, nhất thời không nhúc nhích được.

Trên khuôn mặt tuấn của hắn phát ra sát khí, mâu nổi lên sát khí nồng đậm, hung hăng tức giận trừng Vân Thiên Vũ.

"Người dám can đảm hạ độc bốn vương."

Một lời, xoay người vận dụng linh lực đánh thẳng vào.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 341: Cứu Người

Vân Thiên Vũ giải độc cho Tiểu Báo Tử xong, nhìn Tiểu Báo Tử nói:
"Không phải là còn có người trúng độc sao? Lập tức dẫn đường đi."

"Hảo, hảo."

Tiểu Báo Tử tỉnh thần, không kịp sùng bái Vân Thiên Vũ, xoay người liền ở trước mặt dẫn đường, dẫn Vân Thiên Vũ và Tiểu Linh Đang thật nhanh đi tới một góc vắng vẻ nhất ở kinh thành Đông Ly quốc.

Kinh đô Đông Ly quốc mặc dù phần hoa thịnh vượng, nhưng trong kinh thành, vẫn có một vài địa phương vắng vẻ hoang vu.

Tiểu Báo Tử cùng mười mấy tên ăn mày nhỏ cùng nhau ở địa phương hoang vu không có bóng người.

Nơi này cách xa kinh thành phần hoa, ở một góc kinh thành không có bóng người, thường ngày có rất ít người đến chỗ này, nguyên nhân vì đây là địa phương giám trăm tử hình phạm nhân, sau đó bởi vì vị trí quá vắng vẻ, tử hình phạm nhân cũng không còn ở chỗ này chém đầu, mà chuyển dời đến chỗ khác để chém đầu.

Sau pháp trường này bỏ hoang, bên trong có mấy gian phòng to lớn nhưng rách nát loang lổ, phía trước cỏ dại mọc um tùm, lộ ra hơi thở âm u, cho dù ban ngày người bình thường cũng không dám tới đây.

Nhưng nơi này là được Tiểu Báo Tử cùng những người bạn ở tại chỗ này, bởi vì chỗ này không ai dám tới, bọn họ cũng đã ở lại rất nhiều năm.

Lúc trước Tiểu Linh Đang và Tiểu Báo Tử bởi vì ăn mà kết duyên, Tiểu Linh Đang cũng ở chỗ này ở một đoạn thời gian, sau nàng gặp được Vân Thiên Vũ liền không có ở đây nữa, nhưng có nói cho Tiểu Báo Tử, nếu Tiểu Báo Tử có chuyện đi Vĩnh Ninh Hạo phủ tìm nàng.

Chỉ có điều Tiểu Báo Tử một mực không tìm nàng, sợ phiền toái tới nàng, nhưng tối nay thật sự là không có biện pháp.

Không nghĩ tới Tiểu Linh Đang vậy mà đi theo một người lợi hại như vậy.

Tiểu Báo Tử suy nghĩ, lại len lén đưa mắt liếc nhìn Vân Thiên Vũ, trong lòng hâm mộ cực kỳ.

Tiểu Linh Đang tự nhiên thấy được, trong lòng rất là tự hào, không nhìn được mở miệng liền vì Tiểu Báo Tử giới thiệu: "Tiểu Báo Tử, đây là Vân..."

Tiểu Linh Đang còn chưa nói hết, Vân Thiên Vũ mở miệng nói trước nàng: "Lâm ca ca."

Tiểu Báo Tử lập tức vui mừng hơn hờ kêu một tiếng: "Lâm ca ca hảo."

Tiểu Linh Đang kinh ngạc nhìn Vân Thiên Vũ một cái, Vân Thiên Vũ hướng nàng lắc đầu, không để cho nàng ấy nói ra thân phận của nàng.

Nàng cũng không có ý tứ gì khác, chỉ sợ bởi vì mình mà mang đến những phiền toái không cần thiết đến cho người khác.

Nhìn Họa Mi đã biết.

Tiểu Linh Đang thấy thần sắc Vân Thiên Vũ, không có kiên trì nữa, mà là nhìn Tiểu Báo Tử nói: "Lâm ca ca y thuật rất cao, cho nên các người sẽ không có việc gì."

Ba người vừa nói chuyện, đi vào bên trong một căn phòng cũ rách tận cùng của pháp trường.

Bọn họ vừa đi vào, liền nghe được có khóc tiếng vang lên tới: "Tiểu Báo Tử ca ca, người mau cứu Tiểu Sư Tử, hắc đầu đến hôn mê, người mau nghĩ biện pháp cứu hắc."

Tiểu Báo Tử lập tức nhìn về Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ lúc trước đã thay Tiểu Báo Tử kiểm tra, biết bọn họ trúng phải độc gì, cho nên lặng lẽ từ Phương Linh Giới lấy ra một chút dược liệu, phân phó Tiểu Linh Đang cùng Tiểu Báo Tử: "Các người đi nấu canh thuốc, ta trước dùng ngân châm sơ tán độc cho bọn họ, sau đó các người dùng thuốc đã nấu uy bọn họ, liền không có việc gì."

Nàng nói xong vội vàng đi tới thiếu niên đã hôn mê.

Tuy nói trong người bọn họ độc tính không mạnh, nhưng là thời gian quá lâu, liền nguy hiểm tới tính mạng.

Tiểu Linh Đang cùng Tiểu Báo Tử không dám trì hoãn, cầm dược liệu đi nấu thuốc.

Vân Thiên Vũ dùng ngân châm sơ tán độc cho Tiểu Sư Tử, trừ Tiểu Sư Tử đã hôn mê, trong phòng còn có mấy hài tử cũng hôn mê đi, nếu như không cứu trị, chỉ sợ dữ nhiều lành ít.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 342: Như Muối Bỏ Biển

Editor: LaOngDao142

Người này rõ ràng có mờ ám, cho nên hẩn lặng yên không tiếng động đi theo tới đây.

Đồng thời, liền phát hiện một chút manh mối, người trước mặt căn bản không phải nam nhân, mà là một nữ nhân, nam nhân đi bộ trầm ổn khỏe khoắn, nhưng cước bộ của người này, bước chân uyển chuyển, theo bước chân của nàng, vòng eo mảnh khảnh như thân liễu nhỏ bé đung đưa, như vậy vẫn còn chưa rõ ràng hay sao.

Người này căn bản là một nữ tử, mà không phải nam nhân.

Tiêu Cửu Uyên cơ hồ ngay lập tức hoài nghi người này chính là người mà hẩn muốn tìm, bất quá bởi vì đảm bảo chắc chắn, hẩn vẫn nên kiểm tra mặt của nữ tử này, xem một chút nàng đến tột cùng là người nào, quả nhiên hẩn lấy được mặt nạ trên mặt nàng, lộ ra dung mạo thật sự của nàng.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ đến cuối cùng, ha hả cười lạnh.

Hảo, nữ nhân này lá gan khá lớn, nàng tốt nhất cầu nguyện lần sau không rơi vào trong tay của hẩn, nếu như lại rơi vào trong tay của hẩn, hẩn nhất định phải cho nàng biết chộc hẩn sẽ nhận được dạng kết quả gì.

Tiêu Cửu Uyên suy nghĩ hơi nhíu mi, nghiêm túc suy tư nữ nhân này buổi tối xuất hiện ở cái chỗ này làm cái gì, nàng xuất hiện ở nơi này, nhất định là có chuyện gì, Tiêu Cửu Uyên suy nghĩ xoay người ra lệnh: "Kiểm tra, lục soát xung quanh trăm dặm, hết thấy tra một lần, bốn vương cũng không tin bắt không được nàng."

"Vâng, vương gia."

Bạch Diệu và Hắc Diệu lập tức vung tay lên, mọi người nhanh chóng tản ra, đi thăm dò tìm đầu mối.

Nơi này Tiêu Cửu Uyên dẫn người tìm đầu mối.

Một mặt khác, Vân Thiên Vũ đã một đường lặng lẽ vào Tử Trúc Hiên Vĩnh Ninh Hậu phủ, vừa vào Tử Trúc Hiên, nàng liền cởi bỏ y phục trên người mình, đổi thành y phục của bản thân, bất quá sắc mặt của nàng có chút khó coi.

Diệp Gia phát hiện không đúng.

"Vũ Mao, đã xảy ra chuyện gì "

"Ta tối nay thấy Tiêu Cửu Uyên."

Vân Thiên Vũ nói đến đây, da đầu liền tê dại, bởi vì hiện tại nàng cùng Tiêu Cửu Uyên thù oán lớn hơn, trừ đánh hấn, đá hấn xuống xe ngựa, trộm binh phù của hấn, bây giờ còn cộng thêm một chuyện, hạ độc hấn.

Nhưng quan trọng là nàng không phải cố ý hạ độc, chẳng quan chỉ muốn khống chế hành động của hấn a.

Nàng là vì thoát thân, lúc ấy nàng nếu không chế trụ hấn, nàng liền không đi được, tên kia thất thường như vậy, rất có thể sẽ giết nàng.

Vân Thiên Vũ càng nghĩ càng vô lực, nằm ở trên tháp mềm thật lâu không nhúc nhích.

Phải, trái nhiều người không lo, nàng vẫn nên tắm một rồi đi ngủ, đêm đã khuya, lúc trước cứu đám người Tiểu Báo Tử, nàng bận rộn nửa ngày.

"Thôi, không nghĩ, tắm một cái rồi ngủ."

Vân Thiên Vũ lật người đứng lên, tự đi tắm, Diệp Gia suy nghĩ một chút không cũng không hỏi nữa, mặc dù nàng là biểu tỷ, nhưng mỗi người đều có chuyện riêng tư, sao có thể hỏi mọi chuyện đây, huống chi chuyện giữa Tiêu Cửu Uyên và Vũ Mao, đó là chuyện của chính bọn họ.

Diệp Gia nghĩ xong, lập tức lấy y phục đi chăm sóc Vân Thiên Vũ tắm rửa.

sau khi tắm xong, Vân Thiên Vũ liền ngủ, nhưng chưa kịp ngủ, trong Phượng Linh Giới Tiểu Anh vui vẻ kêu lên: "Chủ tử, chủ tử, điểm giá trị lại tăng, lại tăng."

Vân Thiên Vũ cao hứng nhìn sang, sau khi nhìn, lập tức không có tinh thần.

Tổng cộng mới hơn hai trăm điểm, tối nay nàng cứu bao nhiêu người như vậy, chỉ tích góp được hơn hai trăm điểm, phải biết muốn mở ra tầng thứ hai của Phượng Linh Giới cần tới ba nghìn điểm.

Căn bản là muối bỏ biển mà.

Vân Thiên Vũ thở dài, nằm ngửa ở trên giường, lôi kéo chăn chuẩn bị đập nắp mặt, ngủ.

Ngày thứ hai, Tiểu Linh Đang chưa có trở về, bên trong Vĩnh Ninh Hậu phủ cũng không có chuyện gì xảy ra.

Vân Thiên Vũ tiếp tục ở trong Tử Trúc Hiên tu luyện linh công Xích Huyết Âm Dương Chương.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 343: Tiểu Báo Tử Bị Bắt

Editor: LaOngDao142

Hiện tại tu luyện linh lực dường như rất khó, trong lúc nhất thời nàng không thể đột phá, nàng chỉ có thể dành thời gian tu luyện linh công.

Cả ngày tu luyện, nàng đã luyện tập Xích Huyết Âm Dương Chưởng rất lợi hại, nàng có thể dễ dàng xuất thủ, không phải giống như lúc trước từ từ vận dụng linh lực như vậy, sau đó mới xuất thủ, hiện tại nàng chỉ cần khoát tay liền có thể.

Vân Thiên Vũ thật cao hứng.

Bên trong hậu viện Tử Trúc Hiên, Diệp Gia và Họa Mi hai người cũng thật cao hứng.

"Vũ Mao, thiên phú linh lực của người quá nghịch thiên, rõ ràng ở không gian này linh khí cũng không đủ tu luyện, nhưng người có thể trong thời gian ngắn như vậy tu luyện đến Hoàng Linh trung cấp, nếu như ở một nơi đầy đủ linh khí, không biết người tu luyện sẽ nghịch thiên đến mức độ nào a."

Diệp Gia cảm khái, đáng thương nàng hậu thiên linh lực tu vi vẫn không tiến bộ, ngay cả Vũ Mao cũng so ra rất kém.

Bất quá nàng có thể dành thời gian để nghiên cứu độc dược, Diệp Gia đối với tu luyện linh lực không cảm thấy quá hứng thú, ngược lại nàng đối với nghiên cứu chế tạo độc dược tương đối cảm thấy hứng thú, nhất là Vũ Mao lúc trước viết không ít độc phương cho nàng, để cho nàng luyện tập.

Diệp Gia nghĩ đến đây cái, vô cùng hưng phấn, nếu như nàng có thể luyện tốt độc dược mà Vũ Mao viết cho nàng, như vậy coi như đối phương cao thủ cường giả linh lực, nàng chưa chắc sẽ bị giết.

Trong hậu viện, ba người đang nói chuyện, trên hành lang xa xa, Điều Gia chạy như bay đến, vừa tới vừa ô ô kêu.

Điều Gia lúc trước được Vân Thiên Vũ phái đi trông cửa viện. Lúc này đáng vẻ nó lòng như lửa đốt, rõ ràng là có chuyện.

"Thế nào?"

Điều Gia thật nhanh nói: "Tiểu Linh Đang trở lại, nàng khóc trở lại."

Vân Thiên Vũ mặt liền biến sắc, chẳng lẽ là đám người Tiểu Báo Tử đã xảy ra chuyện, nhưng nàng rõ ràng thay bọn họ giải độc a, bọn họ thế nào đã xảy ra chuyện?

Vân Thiên Vũ dẫn Diệp Gia cùng Họa Mi đi phía trước viện, nhưng cũng chưa đi tới trước viện, liền thấy Tiểu Linh Đang chạy như bay tới, lao thẳng tới Vân Thiên Vũ, vừa khóc vừa nói.

"Vân tỷ tỷ, đã xảy ra chuyện, Tiểu Báo Tử bọn họ đã xảy ra chuyện, bọn họ đã xảy ra chuyện."

"Đừng nóng vội, xảy ra chuyện gì, độc của bọn họ không phải đã được giải rồi sao?"

Theo lý là không có việc gì a.

Vân Thiên Vũ nhìn về Tiểu Linh Đang, Tiểu Linh Đang thật nhanh lẹ đầu nói: "Không phải, không phải là độc, bọn hắc bị người bắt đi."

Sắc mặt Vân Thiên Vũ khế biến, đồng mâu lạnh, là ai mà ngay cả những đứa nhỏ ăn xin cũng không buông tha.

"Là ai bắt bọn họ."

"Tiêu Cửu Uyên, là chính thủ hạ Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên bắt bọn họ đi, ta vừa nhìn thấy không đúng liền chạy trở về."

"Người của Tiêu Cửu Uyên?"

Vân Thiên Vũ bộ mặt khó tin, Tiêu Cửu Uyên và mấy đứa nhỏ ăn xin này có thù gì a, tại sao cho người bắt bọn chúng.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, trước mình ở chỗ cách nơi bọn Tiểu Báo Tử ở không xa bị Tiêu Cửu Uyên ngăn cản, Tiêu Cửu Uyên nhất định suy đoán ra nàng đi bên đó có chuyện, hẳn nhất định sẽ tra, tra tới tra lui tra được trên đầu bọn Tiểu Báo Tử, tuyệt không kỳ quái.

Vân Thiên Vũ không khỏi ảo não vạn phần, nàng thế nào quên, Tiêu Cửu Uyên tuyệt đối không phải là dạng người bình thường, hẳn rất khôn khéo, ngược lại nàng khinh thường.

Hiện tại làm sao bây giờ?

Tiêu Cửu Uyên bắt Tiểu Báo Tử, rõ ràng là muốn bắt nàng.

Nàng nếu không xuất hiện, hẳn nhất định sẽ ra tay với bọn Tiểu Báo Tử, hẳn từ trước tới giờ đều là tùy tâm sở dục.

Vân Thiên Vũ sắc mặt thay đổi, một bên Tiểu Linh Đang lo lắng hỏi: "Vân tỷ tỷ làm sao bây giờ? Người nói Ly thân vương gia đang yên đang

lành tại sao muốn bắt Tiểu Báo Tử a, bọn họ không phải là làm chuyện gì có lỗi với Ly thân vương gia chứ."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 344: Quyết Định Lấy Người Đối Người

Editor: LaOngDao142

Tiểu Linh Đang đến bây giờ vẫn không biết tại sao Tiêu Cửu Uyên bắt Tiểu Báo Tử, là nhằm về Vân Thiên Vũ mà tới, hẳn muốn ép Vân Thiên Vũ hiện thân.

Vân Thiên Vũ dám nói, nếu như nàng không hiện thân, hẳn nhất định sẽ làm ra chuyện quá khích, tỷ như đem Tiểu Báo Tử treo ngược ở cửa thành gì đó, tóm lại nàng nếu không xuất hiện, người này nhất định sẽ có cách để đối phó với nhóm người Tiểu Báo Tử.

Mà nàng chẳng lẽ trơ mắt nhìn Tiểu Báo Tử bị mình liên lụy sao? Mặc dù Vân Thiên Vũ nàng bình thường có thù tất báo, nhưng là chuyện của mình, nàng tuyệt đối không muốn liên lụy đến người khác.

Nếu Tiêu Cửu Uyên ép nàng hiện thân, nàng liền xuất hiện.

Nàng dùng mình đổi lấy bọn Tiểu Báo Tử đi.

Vân Thiên Vũ chủ ý đã định, nói với Tiểu Linh Đang: "Tiểu Linh Đang, Tiêu Cửu Uyên là vì bắt được ta, cho nên mới phải bắt Tiểu Báo Tử và Tiểu Sư Tử, ta lập tức đi đến Ly thân vương phủ đối bọn hắn trở về."

Vân Thiên Vũ vừa nói, Tiểu Linh Đang nhớ tới lần trước Vân Thiên Vũ đánh Tiêu Cửu Uyên, lại đá Tiêu Cửu Uyên xuống xe ngựa, chẳng lẽ Ly

thân vương gia là vì vậy mới bắt Vân tỷ tỷ sao?

Vậy Vân tỷ tỷ rơi vào trong tay Ly thân vương gia không phải rất nguy hiểm sao?

Tiểu Linh Đang bất tri bất giác nghĩ tới đây, lập tức gấp đến độ nước mắt cũng rớt xuống.

"Vân tỷ tỷ, vậy người rơi vào trong tay Ly thân vương gia không phải sẽ gặp nguy hiểm sao?"

"Không có sao, ta sẽ nghĩ biện pháp trốn ra được, người đừng lo lắng chuyện của ta, nhưng ta đổi ra Tiểu Báo Tử xong, người lập tức dẫn bọn hắc tìm một chỗ trốn đi, ngàn vạn lần không được rơi vào trong tay Tiêu Cửu Uyên nữa."

Vân Thiên Vũ dặn dò nói, Tiểu Linh Đang vội vàng gật đầu.

Vân Thiên Vũ lại nhìn biểu tỷ Diệp Gia nói: "Biểu tỷ, người cùng Họa Mi đợi ở trong Tử Trúc Hiên chờ ta, nhớ, không nên để cho người biết ta đi ra ngoài."

Diệp Gia và Họa Mi hai người không nói ra được lo lắng.

"Vũ Mao, chẳng lẽ không có biện pháp khác để giải quyết sao?"

"Đúng a, tiểu thư, Ly thân vương gia rất hung dữ, người nếu như rơi vào trong tay của hắc, ta sợ người sẽ thua thiệt."

Diệp Gia suy nghĩ một chút nói: "Vũ Mao, nếu không người liền nói cho Ly thân vương gia, mặt của người đã tốt lắm, về phần lúc trước đá hắc đánh hắc đều là không cố ý, người cùng hắc nói xin lỗi, ta nghĩ nói không chừng hắc sẽ tha thứ cho người."

Vân Thiên Vũ lắc đầu: "Biểu tỷ, đó là người không biết hấn, hấn cuồng vọng kiêu ngạo, hơn nữa bệnh đa nghi rất nặng, nếu như hấn biết ta chính là người đánh hấn đá hấn, cũng đánh cặp binh phù của hấn, hấn nhất định sẽ hoài nghi ta có phải hay không có dụng ý khác, cố ý mượn cơ hội đến gần hấn, tóm lại nếu như hấn biết là ta đánh hấn, đá hấn, cũng đánh cặp binh phù, ta nhất định sẽ cũng xui xẻo. Đúng rồi, hiện tại thêm một chuyện nữa, ta hạ độc hấn."

Vân Thiên Vũ nói xong lời cuối cùng tương đối im lặng, xem ra nàng cùng Tiêu Cửu Uyên kết thù rất lớn.

"Bất quá các người đừng lo lắng, rất nhanh, rất nhanh ta có thể cùng hấn hóa giải mối thù này, đến lúc đó ta sẽ cùng hấn nói."

Chỉ cần Tiêu Cửu Uyên tìm được dược liệu, nàng lập tức thay Tiêu Cửu Uyên nghiên cứu chế tạo thuốc giải độc, chỉ cần hấn độc giải hết, hấn cũng sẽ không hoài nghi nàng là có dụng ý khác, đến lúc đó nàng nữa thừa cơ nói ra chuyện này, tin tưởng hết thảy có thể giải quyết dễ dàng.

Vân Thiên Vũ tràn đầy lòng tin, điều này làm cho Diệp Gia và Họa Mi tâm hơi an tâm một chút, cuối cùng cùng nhau nhìn nàng.

"Vậy người cẩn thận chút."

"Ừ, các người yên tâm đi, ta mang theo Điều Gia và Tiểu Anh, nếu có xảy ra chuyện, sẽ để cho bọn họ chạy tới thông báo các người. Các người đừng lo lắng."

"Được."

Diệp Gia cùng Họa Mi dùng sức gật đầu.

Đoàn người đi tới trước của tiểu viện, Tiểu Anh vừa đúng lúc bay vào, vừa bay vừa kêu to: "Hậu gia đã tới, Hậu gia đã tới."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 345: Sắc Mặt Từ Phụ

Editor: LaOngDao142

Vân Thiên Vũ vừa nghe liền biết là Vĩnh Ninh hậu Vân Lô đã tới. Hai mắt nàng không tự chủ u ám.

Vĩnh Ninh hậu Vân Lô tới đây làm cái gì? Hiện tại nàng nói không ra được chán ghét người này.

Đợi đến khi thay Tiêu Cửu Uyên giải độc, nàng quyết định rời đi Vân gia.

Vân Thiên Vũ thầm hạ quyết tâm, nhắc chân đi thẳng tới tiền viện.

Đi qua hành lang, lên hành lang dài, rất nhanh đi tới chính viện Từ Trúc Hiên, ngoài cửa viện, quả nhiên đi tới mấy người.

Dẫn đầu chính là Vĩnh Ninh hậu Vân Lô, Vân Lô cả người già đi không ít, sắc mặt không nói ra được tiều tụy, cả người ngày thường tao nhã thanh cao, hết sức âm trầm, ngay cả một đôi nhìn người ánh mắt cũng lộ ra lạnh lẽo.

Vân Thiên Vũ đứng ở hành lang dài nhìn hẩn, nhàn nhạt mở miệng: "Ngọn gió nào đã thổi Hậu gia tới đây."

Hiện tại nàng căn bản không gọi Vĩnh Ninh hậu là phụ thân, vì nam nhân này căn bản không xứng.

Vĩnh Ninh hậu Vân Lôi nghe được Vân Thiên Vũ nói, mi tâm nhảy nháy, một cổ phiến muện quần quyết không đầu.

Bất quá hăn vẫn kiểm chế tất cả hỏa khí trong lòng xuống, nhấc chân bước vào phòng khách Tử Trúc Hiên, vừa đi vừa nói: "Ta ghé thăm người một chút, gần đây như thế nào, có khỏe không?"

Vân Thiên Vũ cười lạnh, xoay người cùng Vĩnh Ninh hậu Vân Lôi đi vào Tử Trúc Hiên.

Diệp Gia để cho những người khác ở bên ngoài, không cho vào, ứng phó với chuyện của Vĩnh Ninh hậu Vân Lôi liền giao cho Vũ Mao.

Trong phòng khách, cha con hai người phân lễ mà ngồi, sau đó người nào cũng không nói gì, trừng mắt nhìn nhau.

Từ từ Vân Lôi khẽ nở nụ cười, cười một tiếng mặt mũi hiện từ rất nhiều, sắc mặt từ thể hiện rõ.

Trong mắt hăn mang theo tia sáng ôn hòa, nhìn Vân Thiên Vũ, từ từ nói: "Vũ nhi, phụ thân hôm nay tới đây là cùng người nói xin lỗi, qua nhiều năm như vậy ta có lỗi với người, có lỗi với mẫu thân người."

Vân Lôi nói xong lời cuối cùng, hốc mắt hơi ươn ướt lên, tựa hồ rất thương tâm.

Vân Thiên Vũ thờ ơ lạnh nhạt, không có chút nào cảm động.

Giả bộ, giả bộ, xem người có thể giả bộ tới khi nào.

Vân Thiên Vũ đã đem người đàn ông này nhìn thấu thấu, người đàn ông này chính là người tâm lạnh bạc tình bạc nghĩa, hơn nữa vô cùng ích kỷ, hăn yêu nhất không là người khác, mà là chính hăn, hăn làm tất cả cũng

là vì làm cho Vĩnh Ninh Hậu phủ vững chắc, cũng chính là củng cố địa vị của mình.

Vân Thiên Vũ không lên tiếng, an tĩnh xem cuộc vui, đối diện Vĩnh Ninh hậu Vân Lôi vẫn thương tâm nói.

"Qua nhiều năm như vậy, là phụ thân lạnh nhạt con, mặc cho người khác khinh rẻ người, nhưng thật ra là bởi vì Liễu thị con tiện nhân kia, nàng nói với phụ thân, mẫu thân con cùng người khác tư thông sinh con, cho nên phụ thân mới đối xử lạnh nhạt với con."

Vân Lôi nói xong vừa thương tâm vừa đau lòng, còn kém giậm chân dậm ngực.

"Là lỗi của phụ thân đã tin lời của tiện nhân kia, hại mẫu thân con, còn tổn thương con a."

Nói xong lời cuối cùng, Vân Lôi hai mắt đầy nước mắt, thương tâm không dứt.

Vân Thiên Vũ bình tĩnh nhìn hẳn, tựa như đang nhìn một người ngoài cuộc diễn trò, còn thấy hứng thú, đồng thời trong lòng nàng suy đoán, nàng có thể nghĩ mẫu thân Lục thị, sẽ không phải cũng là bị nam nhân này đánh chết đi.

Nhìn kết quả Liễu thị liền biết kết cục của Lục thị.

Vân Thiên Vũ ha hả cười lạnh hai tiếng, nhìn Vân Lôi, khinh bỉ không dứt.

Về mặt Vân Thiên Vũ tự nhiên không có tránh được ánh mắt Vân Lôi, trong lòng Vân Lôi không nói ra được phát điên, tiểu tiện nhân này thế nào dầu muối không vào a, thật là quá khó thu phục.

Vân Lôi hôm nay sở dĩ tới đây, là bởi vì hần nhận được tin phụ thân phái người đưa tới, trong thư nói, Vân Thiên Vũ liên kết cùng ngoại nhân, giết chết Vân Hách cùng mấy vị cường giả linh lực Vân gia, hần lập tức dẫn người tới thu thập nàng, tuyệt sẽ không bỏ qua cho nàng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUY

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 346: Dầu Muối Không Vào

Editor: LaOngDao142

Vân Lôị nhận được tin mới biết Vân Hách đã bị giết chết, trong đầu của hã một trận thương tâm, nhưng vẫn có một chút vui vẻ ủa tới.

Chết thật là tốt, sớm chết mới tốt.

Đứa nhỏ này căn bản không phải con hã, hã là con trai của Dung Hành Nam Dương Vương.

Hã thấy hã ta liền nhớ lại chuyện Liễu thị cho hã cầm sừng, hiện tại nghiệt chủng chết thật tốt a.

Nhưng hiện tại người hã có thể trông cậy vào thật là càng ngày càng ít.

Vân Thiên Tuyết hã không hi vọng vào, danh tiếng nữ nhi này cũng bị nhơ nhuốc.

Cho nên Vân Lôị liền đem chủ ý đánh tới trên người Vân Thiên Vũ, chỉ cần hã lôi kéo được tâm của nữ nhi này, ngày sau Vĩnh Ninh Hậu phủ chưa chắc xuống dốc.

Vân Lôị nghĩ tới những thứ này, kèm chế tức giận trong lòng, mâu quang ngậm đau nhìn Vân Thiên Vũ đối diện.

"Vũ nhi, con có thể tha thứ cho phụ thân sao? Từ nay về sau cha con chúng ta hòa thuận, ân oán lúc trước xóa bỏ tiêu tan như thế nào, phụ thân sau này sẽ bảo vệ con, sẽ chiếu cố con."

Vân Lôì dáng vẻ vừa buồn vừa đau lòng, mười phần như rất giống một từ phụ hiền lành.

Đáng tiếc Vân Thiên Vũ không chịu được dáng vẻ này của hắn, gọn gàng dứt khoát nói: "Hậu gia, người có lời nói thẳng, không cần quanh co lòng vòng, người không mệt, ta nhìn cũng mệt mỏi."

Vân Thiên Vũ nghĩ đến mình còn phải đi cứu Tiểu Báo Tử, cho nên lười phải cùng vị gia này ở chỗ đây dây dưa, gọn gàng dứt khoát nói.

Vân Lôì ngây ngẩn cả người, quên đi khóc, ngược mắt nhìn về Vân Thiên Vũ, thấy trên mặt nàng một chút cảm động cũng không có, có chăng qua là không nhận được, còn có khinh thị.

Trong lòng Vân Lôì hỏa khí ầm một tiếng xông lên, đứng lên nhìn chằm chằm Vân Thiên Vũ: "Vân Thiên Vũ, làm phụ thân, ta đã ăn nói khép nép hướng người chịu nhận lỗi, người còn muốn thế nào?"

"Hậu gia không cần giả bộ."

Vân Thiên Vũ tức giận hừ lạnh.

Vân Lôì ngẩn ra, giận dữ nhìn chằm chằm Vân Thiên Vũ nói: "Vân Thiên Vũ, ta hỏi người, người có phải hay không cấu kết ngoại nhân giết Vân Hách."

Vân Thiên Vũ mở miệng cười lạnh: "Hậu gia, nói chuyện phải có bằng chứng, không nên một mực vu oan, nếu như Hậu gia có chứng cứ, đại có thể đi quan phủ cáo trạng ta."

Vĩnh Ninh hậu Vân Lôi nhếch miệng cười, nụ cười kia không nói ra được đủ tợn.

"Ha hả, Nhị muội muội người chính là tận mắt thấy người cấu kết với người ngoài giết Vân Hách, tổ phụ người đã nhận được tin tức, mang theo một nhóm cao thủ tới kinh thành thu thập người, hẳn xưa nay hiểu rõ nhất Vân Hách, hiện tại người cùng ngoại nhân liên thủ giết tôn tử hẳn thương yêu nhất, người nói hẳn sẽ bỏ qua cho người sao? Người nếu muốn còn sống, liền ngoan ngoãn nghe lời của ta, chỉ cần người nghe lời của ta, ta sẽ bảo vệ người vô sự, bất quá sau này người nhất định phải nghe theo sắp xếp của ta."

Vân Lôi sau khi nói xong ha ha cười đắc ý đứng lên, tựa hồ đã nắm chắc phần thắng.

Vân Thiên Vũ nhú mày, cuối cùng hiểu Vân Lôi tại sao không có sợ hãi, nguyên lai là vì Vân lão gia tử muốn tới đây.

Đối với chuyện Vân lão gia tử muốn tới kinh thành, Vân Thiên Vũ không phải là không lo lắng, nhưng hiện tại nàng lo lắng cho an nguy của Tiểu Báo Tử hơn.

Đối với an nguy của mình, nàng tự có phương pháp giải quyết.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ nhìn về Vĩnh Ninh hậu Vân Lôi, trầm giọng nói: "An nguy của ta cũng không nhọc đến Hậu gia quan tâm, Hậu gia còn là nhiều chuyện cần quan tâm đi."

Nàng nói xong cũng không thèm nhìn tới Vân Lôi, mà là lạnh giọng hướng ngoài cửa kêu lên: "Diệp Gia, tiễn khách."

Diệp Gia mặt không biểu tình đi vào, trầm giọng mở miệng: "Hậu gia xin mời."

Diệp Gia cũng không phải là Họa Mi, tuyệt không e ngại Vĩnh Ninh hậu Vân Lô, sắc mặt lạnh lùng.

Vĩnh Ninh hậu Vân Lô sắc mặt không nói ra được khó coi, vốn dĩ hẳn còn tưởng rằng Vân Thiên Vũ sẽ bị dọa, sẽ nghe theo hăn an bài, không nghĩ tới nữ nhân này vậy mà dầu muối không vào.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 347: Lấy Thân Báo Đáp

Editor: LaOngDao142

Vân Lô sắc mặt âm trầm nhìn Vân Thiên Vũ: "Được, người đã muốn chết, chớ có trách ta làm phụ thân tuyệt tình, cơ hội ta đã cho người."

Vốn là hắn còn muốn nhìn một chút vì mẫu thân đã chết của Vân Thiên Vũ, giúp nàng một lần, không nghĩ tới nữ nhân này thế nhưng không biết nắm chắc cơ hội, vậy thì không liên quan chuyện của hắn.

Hắn đã hết lòng.

Vân Lô hung hăng đi ra ngoài, một đường dẫn người ra khỏi Tử Trúc Hiên.

Đợi đến hắn chân trước vừa đi, chân sau Vân Thiên Vũ liền thu dọn một chút lạng lẽ rời khỏi Vĩnh Ninh Hậu phủ.

Lần này nàng cũng không có dịch dung, để nguyên dung mạo thật của nàng, trên đầu khoác màu tím áo choàng, quần người đến gió thổi không lọt, Tiểu Linh Đang bị nàng dịch dung thành bộ dáng thiếu niên, hai người từ một chỗ yên lặng, chạy ra khỏi Vĩnh Ninh Hậu phủ.

Ra khỏi Vĩnh Ninh Hậu phủ sau, Vân Thiên Vũ dặn dò Tiểu Linh Đang: "Nhớ, Tiểu Báo Tử vừa ra, người liền lập tức dẫn bọn hắn đi, dẫn

bọn hăn tìm cái địa phương bí ẩn trốn, ngàn vạn lần không được để cho Tiêu Cửu Uyên bắt được."

Tiểu Linh Đang dùng sức gật đầu, sau đó nước mắt liền chảy xuống, nắm chặt Vân Thiên Vũ tay: "Vân tỷ tỷ, nếu không chúng ta không đi cứu Tiểu Báo Tử, không đi cứu bọn họ, ta nghĩ Ly thân vương gia không thể nào giết Tiểu Báo Tử."

Tiêu Cửu Uyên chắc là sẽ không lạm sát kẻ vô tội, nhưng mẫu chốt hăn hiện tại rất nổi giận, hăn đem Tiểu Báo Tử đẩy ra, dẫn dụ nàng, nàng nếu không đi, hăn liền có thể sẽ giết chết Tiểu Báo Tử, sau đó còn có thể là Tiểu Sư Tử.

Đến cuối cùng hăn sẽ đem tất cả mọi chuyện đổ lên trên đầu của nàng, là nàng hại chết Tiểu Báo Tử.

"Đừng lo lắng cho ta, ta không có việc gì."

Vân Thiên Vũ vỗ vỗ Tiểu Linh Đang trấn an nàng, không muốn để cho nàng quá lo lắng.

Nàng đã chuẩn bị kỹ càng, nếu như lần này rơi vào trong tay Tiêu Cửu Uyên, nàng liền chiêu, nói ra thân phận của mình, đến lúc đó Tiêu Cửu Uyên nhất định sẽ nổi trận lôi đình tức giận, nhất định sẽ lửa giận đại phát, nhất định sẽ nghĩ biện pháp tính sổ với nàng, nhưng hăn nhất định sẽ lưu nàng một cái mạng.

Cho nên Vân Thiên Vũ cũng không lo lắng.

Chẳng qua là Vân Thiên Vũ không lo lắng, Tiểu Linh Đang lại lo lắng gần chết, nàng hiện tại lòng như lửa đốt, gấp gáp suy nghĩ, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nàng không thể để cho Vân tỷ tỷ đi chịu chết, Tiêu Cửu Uyên bại hoại đó, nếu như biết Vân tỷ tỷ đánh hăn, đá hăn, hăn nhất định sẽ đánh Vân tỷ tỷ, đá Vân tỷ tỷ, đánh Vân tỷ tỷ.

Nàng phải cứu Vân tỷ tỷ.

Tiểu Linh Đang suy nghĩ suy nghĩ, đột nhiên nghĩ đến một người, ca ca của nàng Phượng Vô Nhai.

Đúng rồi, ca ca hiện tại đang ở trong kinh thành, chỉ cần nàng phái người đưa tin cho hắn, hắn nhất định sẽ rất nhanh chạy tới.

Hắn nếu xuất hiện, không phải là vừa đúng có thể cứu Vân tỷ tỷ sao? Hơn nữa từ xưa anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân cũng sẽ lấy thân báo đáp.

Tiểu Linh Đang ở trong đầu tưởng tượng ra vô số hình ảnh xinh đẹp, rốt cục không thương tâm.

Vân Thiên Vũ nhìn nàng mặt kẻ trộm hề hề cười, không khỏi trên đầu đổ mồ hôi, cô nương này thế nào, một lát khóc một lát cười, sẽ không bởi vì lo lắng nàng, lo lắng đến ngu.

"Tiểu Linh Đang, người không sao chứ."

"Ta không sao, Vân tỷ tỷ, chúng ta mau đi đi, không biết Tiểu Báo Tử có chuyện gì không."

"Được, đi."

Vân Thiên Vũ một bước thi triển linh lực, hướng Ly thân vương phủ chạy đi, sau lưng Tiểu Linh Đang theo sát phía sau đuổi theo, hai người đều là Hoàng Linh trung cấp, thân thủ hết sức lợi hại, cơ hồ là trong nháy mắt, liền đi ra ngoài rất xa.

Lúc này sắc trời đã tối, bầu trời giăng đầy sao, ánh sao yếu ớt, bao phủ cả kinh thành Đông Ly quốc.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 348: Đánh Tới Cửa Rồi

Editor: LaOngDao142

Vân Thiên Vũ cùng Tiểu Linh Đang hai người cũng không có đi phố xá náo nhiệt, mà chọn lựa đường phố yên lặng mà đi, hơn nửa canh giờ sau, các nàng chạy tới ngoài cửa lớn Ly thân vương phủ.

Vân Thiên Vũ vung tay lên, một chưởng liên hướng đại môn Ly thân vương phủ mà đánh, vốn dĩ nàng chỉ nhẹ nhàng vỗ một cái, lại thành đập cửa, ai biết nàng đối với linh lực đến tột cùng có bao nhiêu uy lực, hiểu rõ cũng không nhiều, nàng nhẹ nhàng vỗ một cái, đại môn lay động, thiếu chút nữa ngã xuống tới.

Vân Thiên Vũ nhìn đại môn lay động kia, gương mặt hắc tuyến, được rồi, nàng giống như đã gây họa, nàng cùng Tiêu Cửu Uyên chẳng lẽ trời sanh tử địch sao, tại sao mỗi lần gặp phải chuyện của hã, đều biến thành kết quả như thế a.

Nàng chẳng qua là thuận tay đẩy nhẹ cửa, cũng biến thành đập cửa lung lay, thiếu chút nữa đổ xuống, người xem trên cửa cũng không có để lại dấu Xích Huyết Âm Dương Chưởng, cửa này thế nào liên lắc lư đây.

Vân Thiên Vũ đang ưu oán suy nghĩ, trong cửa, vô số người kích động xông ra bên ngoài, tốt, thế nhưng có người dám phách lối khiêu khích đến Ly thân vương phủ.

Bọn họ thật lâu không có cùng người đánh nhau, thật sự là quá tốt.

Thị vệ của Ly thân vương phủ kích động vọt ra, vèo vèo mấy chục đạo bóng dáng đồng loạt chạy ra, sau đó đứng trước cửa, trong tay trường thương màu bạc run lên, tức giận nhìn chằm chằm Vân Thiên Vũ ngoài cửa.

"Người nào, thật là to gan, thế nhưng dám đến Ly thân vương phủ gây chuyện, rõ ràng là muốn chết, không sợ chết liền hãy xưng tên ra?"

Vân Thiên Vũ thiêu mi, vẻ mặt tự nhược nói: "Các hạ nói sai rồi, không phải là ta muốn tới gây chuyện, là vương gia các người tìm ta, cho nên ta mới tới, vương gia nhà các người bắt mấy hài tử vô tội tới đây, không phải là vì ép ta hiện thân sao? Hiện tại ta tới, để hãn giao mấy đứa nhỏ ra ngoài, ta nguyện ý lấy mình trao đổi mấy hài tử kia."

Vân Thiên Vũ dứt lời, trước cửa mấy thị vệ hai mặt nhìn nhau, sau đó cùng nhau nhìn quân gia Ly thân vương phủ Hạ Hỉ.

Hạ Hỉ ngược lại biết vương gia bắt mấy đứa bé tới đây, hãn vẫn không nghĩ ra vương gia tại sao muốn bắt mấy tiểu khất cái đây, nguyên lai là vì bắt cô nương áo choàng này a.

Hạ Hỉ vội vàng quay đầu hướng Vương Phủ chạy đi, vừa chạy vừa kêu to: "Vương gia, người đến, người ta đánh tới cửa rồi."

Tiêu Cửu Uyên ở trong sân, Tiêu Cửu Uyên nghe Hạ Hỉ nói, trên khuôn mặt tinh tế như chạm khắc, nồng đậm sát khí, ngón tay nắm chặt, gân xanh trải rộng, đáng chết đồ hỗn trướng, thật là quá cuồng vọng, đánh hãn, đá hãn, trộm binh phù của hãn, hơn nữa còn hạ độc hãn, hảo, hiện tại đánh tới cửa.

"Đi, bốn vương cũng muốn nhìn một chút nàng đến tột cùng có bao nhiêu cuồng vọng, lại dám đánh tới cửa."

Tiêu Cửu Uyên trong con người hàn quang vắng khắp nơi, áo choàng màu đen bay trong gió đêm, hắc giờ phút này giống như Huyết Cuồng Sư, sẽ đi cắn người đây.

Bạch Diệu và Hắc Diệu còn có Hạ tổng quản đồng thời mặc niệm một câu, nữ nhân ngoài cửa xui xẻo.

Trước cửa lớn Ly thân vương phủ, Tiêu Cửu Uyên vừa xuất hiện, thị vệ của vương phủ, mọi người đều lạnh lẽo không nói chuyện, ai cũng không dám nói chuyện, ngay cả thở mạnh một cái cũng không dám.

Gần đây tâm tình vương gia không tốt lắm, người nào đụng vào hắc, người đó chính là muốn chết.

Dưới ánh đèn lò mờ, nam tử dáng người tuấn mỹ ngạo nghễ đứng thẳng như ngọn núi, mặt mũi tinh xảo hoa mỹ, lúc này lại trải rộng lệ khí, đồng mâu tối đen mà âm trầm, hiện ả nhàn nhạt huyết sắc, vừa nhìn cũng biết hắc lúc này, tâm tình cực kỳ không tốt, cuồng nộ dị thường.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 349: Thần Tiên Tỷ Tỷ

Editor: LaOngDao142

Vân Thiên Vũ biết việc đã đến nước này, nàng coi như ảo não cũng vô ích, chẳng bằng bình tĩnh đối mặt.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn về Tiêu Cửu Uyên, từ từ nhẹ xốc áo choàng màu tím lụa mỏng, lộ ra gương mặt sau lớp lụa mỏng, mày như dao, lại cong tinh rể, đôi mắt trong sáng, thật giống nước suối trong khe, ở dưới ánh đèn dâng lên hơi ba quang, thật giống như có vô số lưu quang ở mắt dao động.

Ánh mắt thật xinh đẹp, người nhìn thấy không nhịn được sợ hãi than.

Chẳng những là ánh mắt, nữ nhân này khuôn mặt chỗ nào cũng đẹp, lông mày, ánh mắt, lỗ mũi, miệng, còn có làn da vô cùng mịn màng, hơn nữa sắc mặt nàng linh động, thật là mỹ nhân hiếm thấy.

Mỹ nhân bọn họ thấy cũng nhiều, kinh thành có không ít mỹ nhân, đáng tiếc không có một nữ nhân đẹp như vậy, nữ nhân trước mặt xinh đẹp động lòng người như vậy.

Ly thân vương phủ Hạ tổng quản, Bạch Diệu cùng Hắc Diệu nhìn, không nhịn được ở trong lòng than thở, nữ tử này cùng chủ tử của bọn hắn thật đúng là trời đất tạo nên một đôi a.

Không biết nàng đến tột cùng là ai? Còn có chủ tử đối với người ta theo sát không nghỉ, đến tột cùng là bởi vì binh phù, hay là bởi vì nhìn trúng người ta đây.

Suy nghĩ của Bạch Diệu cùng Hắc Diệu, Tiêu Cửu Uyên không biết, nếu không hẳn khẳng định tại chỗ đập chết hai người.

Bên ngoài Ly thân vương phủ, Vân Thiên Vũ ngược mắt nhìn về Tiêu Cửu Uyên trước đại môn, từ từ câu nhục, kiều mỵ nói chuyện, nàng sở dĩ biểu hiện như vậy, chính là vì để cho Tiêu Cửu Uyên không phát hiện được thân phận của nàng.

"Ly thân vương gia, người bắt những tiểu hài tử kia, không phải là vì bắt ta sao? Hiện tại ta tới, người thả mấy đứa nhỏ kia đi."

"Dẫn người."

Tiêu Cửu Uyên lãnh quyết mở miệng, con người màu đen thiêu đốt ngọn lửa, chăm chú nhìn chăm chăm cô gái trước cửa, hôm nay hẳn nếu không tính số nữ nhân này, hẳn cũng không gọi Tiêu Cửu Uyên.

Bạch Diệu nghe được Tiêu Cửu Uyên ra lệnh, nhanh chóng đi dẫn người, Tiểu Báo Tử, Tiểu Sư Tử rất nhanh bị mang ra ngoài.

Vốn là Vân Thiên Vũ cho rằng những đứa nhỏ này nhất định bị dọa sợ, nhưng không nghĩ tới Tiểu Báo Tử, Tiểu Sư Tử cũng rất trấn định, ngay cả hài tử nhỏ nhất bốn năm tuổi cũng không có khóc, điều này làm cho Vân Thiên Vũ tán thưởng.

Nàng ngược mắt nhìn về Tiêu Cửu Uyên: "Tốt lắm, người người muốn bắt là ta, thả bọn họ đi."

Tiêu Cửu Uyên phượng mâu híp lại, ánh sáng nguy hiểm long ở đáy mắt, hẳn cười lạnh vung tay lên.

Bạch Diệu vội vàng ra lệnh người thả người.

Vân Thiên Vũ nhìn tới Tiểu Báo Tử Tiểu Sư Tử, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, sau đó nàng quay đầu nhìn về Tiểu Linh Đang: "Người lập tức dẫn bọn hắn đi."

"Hảo."

Lần này Tiểu Linh Đang quả quyết gật đầu.

Tiểu Linh Đang vừa nhìn thấy Tiểu Báo Tử Tiểu Sư Tử đám người đi tới, vội vàng xông tới, đưa tay lôi kéo bọn họ, thật nhanh nói: "Chúng ta đi thôi."

Tiểu Báo Tử cùng Tiểu Sư Tử quay đầu lại nhìn Vân Thiên Vũ một cái, trong mắt mọi người là sợ hãi than, tỷ tỷ thật là xinh đẹp, giống như tiên nữ, còn có nàng chính là nữ tử vương gia hỏi bọn hắn sao? Nhưng là bọn hắn chưa từng thấy qua nàng a.

Tiểu Báo Tử cùng Tiểu Sư Tử hoàn toàn không có nghĩ Vân Thiên Vũ là người lúc trước cứu bọn nó.

Vân Thiên Vũ mắt thấy Tiểu Báo Tử Tiểu Sư Tử rời đi, trong lòng hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, sau đó nàng từ từ buông khăn che mặt màu tím xuống, khăn che mặt chậm rãi rơi xuống, che khuất khuôn mặt thanh lệ tuyệt mỹ của nàng, nàng thật nhanh suy nghĩ, như thế nào thoát khỏi lòng bàn tay Tiêu Cửu Uyên.

Trước cửa Ly thân vương phủ, Tiêu Cửu Uyên từng bước từng bước hướng nàng đi tới, bước chân ưu nhã, phảng phất như một hùng sư trong rừng tản bộ, chẳng qua trên khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn, từ từ hiện ra nụ cười tinh huyết, âm trầm đến đáng sợ.

Người còn chưa đến gần Vân Thiên Vũ, một tia sát khí đã bao quanh cả người Vân Thiên Vũ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 350: Giam Vào Địa Lao

Editor: LaOngDao142

Vân Thiên Vũ theo bản năng lui về phía sau từng bước, suy tư hiện tại mình chạy có bao nhiêu phần thắng.

Mà trước mặt người kia từ từ đi tới, khoe môi khiêu gợi nở nụ cười thích giết chóc, thanh âm hơi trầm xuống nhưng nếu như một loại rượu ngon say lòng người, nhưng trong giọng nói say lòng người cũng là nguy hiểm hơi thở.

"Muốn chạy, có phải hay không?"

"Chạy một lần nữa cho bốn vương xem một chút, nhìn bốn vương có thể hay không còn để cho người chạy."

"Lá gan của người thật là lớn a, cho nên dám can đảm ở trước mặt bốn vương lặp đi lặp lại nhiều lần thủ đoạn đùa giỡn."

Tiêu Cửu Uyên một đường đi tới trước mặt Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ suy nghĩ một chút. Cảm giác mình hiện tại chạy phần thắng không lớn, lần trước nàng có thể đắc thủ, là bởi vì nhiều loạn được lực chú ý của Tiêu Cửu Uyên, mới có thể để cho nàng thành công, nhưng hiện tại Tiêu Cửu Uyên cảnh giác, nàng nếu muốn trốn là không thể nào, cho nên nàng vẫn nên an phận chút đi, sau đó nghĩ biện pháp.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ bình tĩnh xuống, nàng ngược mắt cách tử sa nhìn Tiêu Cửu Uyên nói.

"Vương gia nói sai rồi, ta căn bản không muốn chạy, ở trong tay vương gia chạy, không phải là muốn chết sao?"

"Ha ha, muốn chết."

Nói đến đây cái, mặt Tiêu Cửu Uyên hoàn toàn tối, chuyện nàng muốn chết làm còn thiếu sao?

Đánh hấn, đá hấn, trộm binh phù, hạ độc hấn, bây giờ còn đánh tới cửa Ly thân vương phủ.

Nghĩ đến cuối cùng, Tiêu Cửu Uyên phượng mâu nhuộm một mảnh hồng khác thường, trầm trầm nhìn Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ cảm giác phát hiện nàng đang đối mặt không phải là người, mà là một dã thú điên cuồng, chuẩn bị tùy thời cắn nuốt nàng, hôm nay nàng nếu muốn từ trong tay của hấn chạy trốn, là không có thể.

Chẳng lẽ nàng phải nói ra thân phận của mình, nàng nói ra thân phận, mặc dù cũng phải nhận lấy trừng phạt, nhưng ít ra Tiêu Cửu Uyên sẽ không lấy mạng của nàng.

Nếu như nàng không nói ra thân phận, Tiêu Cửu Uyên chỉ sợ có thể giết nàng.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ há miệng muốn nói chuyện, nhưng nàng còn chưa kịp nói chuyện, Tiêu Cửu Uyên đã giận không kiềm được hạ lệnh: "Người đâu, đem nữ nhân này bắt lại, nhốt vào địa lao đi."

Bạch Diệu cùng Hắc Diệu vội vàng xông lại, một trái một phải tóm lấy thân thể Vân Thiên Vũ, lắc người mang nàng đi vào bên trong phủ.

Vân Thiên Vũ nhìn về Tiêu Cửu Uyên muốn nói chuyện, Tiêu Cửu Uyên đã xoay người bước nhanh đi vào Ly thân vương phủ, không thèm quan tâm đến lý lẽ Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ vội vàng há mồm kêu lên: "Tiêu Cửu Uyên, ta..."

Đáng tiếc Tiêu Cửu Uyên tốc độ rất nhanh, sớm đi mất dạng, căn bản không để ý tới nàng.

Bạch Diệu cùng Hắc Diệu mặt không biểu tình lôi kéo Vân Thiên Vũ đi vào địa lao Ly thân vương phủ, Vân Thiên Vũ vốn là muốn cùng Bạch Diệu cùng Hắc Diệu nói mình là Vân Thiên Vũ, bất quá suy nghĩ một chút Tiêu Cửu Uyên mới vừa rời Lôi Đình tức giận, mình bây giờ nói, hẳn giống nhau sẽ đại phát cuồng nộ, chẳng bằng đợi lát nữa nàng còn muốn nghĩ biện pháp.

Vân Thiên Vũ nhìn về Bạch Diệu cùng Hắc Diệu, suy nghĩ có nên hay không khiến hai người này hôn mê, sau đó chạy đi.

Bất quá nàng hơi ngưng thần, liền có thể cảm nhận được bên trong phủ Ly thân vương phủ, có không ít cao thủ nhìn chăm chăm, coi như nàng hôn mê Bạch Diệu cùng Hắc Diệu, nàng cũng không trốn thoát được, đến lúc đó xui xẻo hơn, cho nên trước an phận chút, chờ vào địa lao hãy nói.

Nhưng đến khi Bạch Diệu cùng Hắc Diệu đem Vân Thiên Vũ đưa vào địa lao, nàng hoàn toàn trợn tròn mắt, bởi vì Bạch Diệu cùng Hắc Diệu hai người thể nhưng trói nàng vào cột sắt.

Không phải nói nhốt vào địa lao sao?

Nàng còn nghĩ thừa lúc hai người rời đi, hôn mê thị vệ giữ cửa bên ngoài rồi chạy đi đây.

Vân Thiên Vũ thấy Bạch Diệu cùng Hắc Diệu mặt lạnh lùng nàng trối nàng lên cột sắt, không khỏi nóng lòng mở miệng: "Ta nhớ được vương gia được các người để cho các người nhốt ta vào trong địa lao, các người tại sao lại trối ta lên cột sắt."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 351: Hoài Nghi

Bạch Diệu lạnh giọng nói: "Mới vừa rồi vương gia phái người truyền tin cho ta, nữ nhân này rất xảo quyệt, vương gia không an tâm để bắt giam ở trong địa lao, hẳn nói địa lao không thể giam giữ được người, trời người vào trụ sắt mới chắc chắn."

Bạch Diệu nói xong, Vân Thiên Vũ mặt đen đến không thể đen được nữa, *****, Tiêu Cửu Uyên là nàng con giun trong bụng sao?

Vân Thiên Vũ vừa mắng vừa nhìn khóa sắt một chút đang khóa mình, hiện tại dù có muốn chạy trốn, dường như khả năng không cao a, nàng không thể làm gì khác hơn là nói ra thân phận của nàng.

"Bạch Diệu, người đi nói với vương gia..."

Nàng vẫn chưa có nói ra, Bạch Diệu không thèm quan tâm đến nàng, dẫn Hắc Diệu xoay người đi ra ngoài, ầm một tiếng đóng cửa phòng giam lại, sau đó hướng về phía thị vệ bên ngoài nói: "Bên trong là nhân vật cực đoan nguy hiểm, nhất định phải nhìn thật kỹ."

Vân Thiên Vũ im lặng, cái gì gọi là nhân vật cực đoan nguy hiểm a, có khoa trương như vậy sao?

Quên đi, nàng vẫn nên tự nghĩ biện pháp cứu lấy mình.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ lặng lẽ gọi Điều Gia và Tiểu Anh trong cơ thể ra ngoài.

"Các người xem một chút có biện pháp mở khóa sắt này được không?"

Chỉ cần mở được khóa sắt nàng liền có biện pháp rời khỏi chỗ này.

Đáng tiếc Điều Gia và Tiểu Anh nhìn tới nhìn lui, cuối cùng cho ra kết quả.

"Chủ tử, khóa sắt này hình như không phải là khóa sắt tầm thường, hơn nữa khóa sắt còn có thêm cơ quan, không có chìa khóa mở không ra."

Vân Thiên Vũ nhìn một chút, một câu nói cũng không nói ra được, sau đó nàng lại nghĩ ra được mưu kế thứ hai.

"Như vậy ta giả bộ đau bụng, dụ thị vệ giữ cửa bên ngoài đi tới, các người thừa cơ giết chết bọn họ, sau đó ta đổi y phục với thị vệ kia, lặng lẽ đi ra ngoài."

Trong Phượng Linh Giới, có đầy đủ dụng cụ dịch dung, không cần lo lắng vấn đề chiều cao, cho nên không sợ bị nhận ra.

Chỉ cần có thể dụ thị vệ kia vào đây.

Điều Gia và Tiểu Anh dùng sức gật đầu: "Được, được."

Hai Linh Thú lập tức tìm vị trí ẩn núp.

Vân Thiên Vũ ở trong phòng giam kêu lên: "A, thật là đau a, bụng của ta thật là đau, ta... ta đau bụng, đại ca..."

Ai ngờ nàng vẫn chưa có diễn xong, bên ngoài thị vệ giọng nói lạnh như băng truyền vào tới.

"Người đừng giả bộ, vương gia nói, người nhất định sẽ giả bộ mình thân thể không thoải mái, ý đồ chạy trốn, cho nên người chết tâm đi."

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn xà nhà, thật chẳng lẽ ông trời muốn nàng chết sao?

Điền Gia và Tiểu Anh vọt tới đây, tiến tới bên cạnh nàng, nhỏ giọng nói: "Nếu không, chúng ta đi làm thịt những tên kia."

Trong Phượng Linh Giới của Vân Thiên Vũ có rất nhiều đan dược, Điền Gia cùng Tiểu Anh hoàn toàn có thể dùng Linh Lô Đan giết chết mấy người linh lực.

Nhưng quan trọng là thị vệ của Ly thân vương phủ rất nhiều, giết mấy người này, sẽ dẫn tới rất nhiều thị vệ, đến lúc đó không phải vẫn như vậy sao.

Vân Thiên Vũ lắc đầu: "Không, hãy để cho ta nghĩ."

Chẳng qua là nàng vừa nghĩ, liền nghĩ ra lửa giận trong bụng, không nghĩ tới một biện pháp tốt.

Trời vào lúc này, Tiêu Cửu Uyên dẫn hai thủ hạ từ ngoài cửa đi vào.

Vừa nhìn thấy hắc, Vân Thiên Vũ không nhịn được tổn hơi thừa lời, ngay cả chuyện nói ra thân phận của mình cũng không muốn nói, nàng muốn nhìn một chút hắc tính toán như thế nào tính sổ với nàng, giết nàng rồi nghiền xương thành tro, còn là hung hăng hành hạ nàng.

Vân Thiên Vũ quang minh chính đại hung hăng suy nghĩ, Tiêu Cửu Uyên đi tới đã ưu nhã ngồi xuống.

Sau khi hắc ngồi xuống, hờ hững vô tình mở miệng nói: "Không nghĩ biện pháp trốn."

Vân Thiên Vũ cảm tức không nói lời nào, âm trầm theo dõi hẳn.

Thấy ánh mắt của nàng, Tiêu Cửu Uyên chợt phát hiện ánh mắt tức giận âm trầm của nàng có chút quen thuộc, đã từng thấy ở đâu rồi.

Đáng tiếc lúc này Vân Thiên Vũ đã cảnh giác, lập tức thay đổi thần sắc, dáng vẻ mang theo chút ít si mê nhìn Tiêu Cửu Uyên, tựa hồ có chút tham mộ Tiêu Cửu Uyên.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 352: Chết Kiểu Nào Đây

Tiêu Cửu Uyên thấy bộ dáng của nàng, lập tức chán ghét thu hồi ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, âm trầm mở miệng.

"Nói đi, muốn thế nào chết? Là muốn lột da mà chết, hay chặt eo, hay chôn sống, hay ngũ mã phanh thây, tới đây, người chọn một chết kiểu đi."

Tiêu Cửu Uyên vân đạm phong khinh nói những lời tàn khốc kia, trên mặt mũi hoàn mỹ như ngọc, lại dâng lên tia vui vẻ, chẳng qua là chút vui vẻ này lại tràn đầy sát khí.

Vân Thiên Vũ mặc dù biết hắc đang hù dọa nàng, nhưng vẫn nghe đến da đầu tê dại, không vui nói.

"Thì ra vương gia là đối xử với ân nhân cứu mạng của mình như thế? Ta coi như là lãnh giáo."

Tiêu Cửu Uyên cười lạnh, dưới ánh đèn lờ mờ, đồng mâu của hắc bắn ra hàn quang bốn phía, sát khí dày đặc mở miệng.

"Ha ha, vốn là người tội không đáng chết, bất quá ở người làm ra những chuyện kia sau, còn trông cậy vào bốn vương coi người là ân nhân cứu mạng nhìn, bốn vương không thể không nói người nghĩ phải quá ngây thơ rồi."

Tiêu Cửu Uyên dứt lời, một bên Bạch Diệu cùng Hắc Diệu lập tức thật nhanh nhìn nhau, người này làm gì với vương gia? Chẳng lẽ là giả trò đối với vương gia, hay mạnh hơn cả vương gia, cho nên vương gia mới có thể tức giận như thế này?

Bạch Diệu cùng Hắc Diệu chỉ biết là nữ nhân trước mặt đánh cắp binh phù, cũng không rõ ràng lắm tình tiết trong đó, cho nên mới phải nghĩ như vậy.

Tiêu Cửu Uyên không cần ngẩng đầu, cũng có thể biết hai thuộc hạ nghĩ gì, hẩn ngẩng đầu sâu kín nhìn Bạch Diệu cùng Hắc Diệu một cái, hai gia hỏa lập tức quy củ đứng ngay ngắn, một tiếng không dám nói, ngay cả ánh mắt cũng không dám có điều bày tỏ.

Vân Thiên Vũ bị trói trên cột sắt khóa miệng co rút, gương mặt im lặng, nói thật ra ban đầu nàng đánh Tiêu Cửu Uyên, đá hẩn xuống xe ngựa, hoàn toàn là bởi vì hẩn quá cuồng vọng tự đại, cho nên không nhịn được nghĩ ra ác ý, nhưng mọi chuyện phát sinh phía sau nàng hoàn toàn không cố ý, tỷ như trộm binh phù, hạ độc hẩn, thiếu chút nữa đánh sập cửa vương phủ của bọn họ.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa hỏi Tiêu Cửu Uyên: "Vương gia đây là muốn giết ta?"

Lần này Tiêu Cửu Uyên không có nửa điểm chần chờ: "Đúng, người đừng nghĩ sống sót, bất quá nếu như người giao ra binh phù, bốn vương sẽ để cho người chết dễ dàng một chút, tỷ như ban thưởng cho người một ly rượu độc."

Tiêu Cửu Uyên dáng vẻ ban ơn, Vân Thiên Vũ tổn hơi thừa lời, không nhịn được hung hăng hỏi: "Vương gia, ta muốn hỏi chút, ban thưởng rượu độc cùng với các kiểu chết khác có gì khác nhau không?"

"Sự khác biệt rất lớn, rượu độc uống vào, liền chết, chỉ cần trút mấy hơi thở, còn mấy cái kia là lột da đến chết, rất thống khổ, đem da của người toàn bộ lột ra, người còn chưa chết, vẫn còn thoi thóp, nhìn tận mắt da mình bị lột ra tới hết, lại chết không được, người suy nghĩ một chút rất thống khổ a."

"Còn có chặt eo, cắt từ giữa, nhưng nửa người trên của người vẫn còn, thần trí thanh tỉnh, nhất thời căn bản không chết được."

Tiêu Cửu Uyên vừa nói ha hả nhìn về Vân Thiên Vũ.

Lúc này áo choàng trên đầu Vân Thiên Vũ đã bị Bạch Diệu cùng Hắc Diệu kéo rớt ra, cho nên Tiêu Cửu Uyên rất dễ dàng thấy vẻ mặt của nàng rõ ràng, vốn là hấn cho rằng nữ nhân này sẽ bị dọa sợ đến hoa dung thất sắc, cho dù nữ nhân rất lợi hại, chân chính gặp phải những chuyện này, lại có mấy ai không sợ.

Chẳng qua là Tiêu Cửu Uyên cũng không có từ trên mặt Vân Thiên Vũ thấy được vẻ mặt hoảng sợ, thần sắc không nói ra được trấn định, thông dong, tựa hồ lời của hấn nói căn bản hù dọa không được nàng.

Cơ hồ là trong nháy mắt, Tiêu Cửu Uyên trên mặt nổi lên hồ nghi, đúng lúc này Vân Thiên Vũ đã cảnh giác chính mình, nàng quá mức bình tĩnh đã dẫn tới sự hoài nghi của Tiêu Cửu Uyên, nếu như hấn trong lòng hấn sinh nghi ngờ, chưa chắc không nghĩ tới trên người của nàng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 353: Quý Vương Địa Phủ

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, trên gương mặt thanh lệ tuyệt mỹ, đồng mâu trong nháy mắt thoáng qua hốt hoảng, nhưng lại mím chặt đôi môi trơn bóng đỏ mọng, sau đó hít sâu, nàng làm tất cả giống như cố gắng trấn định.

Vẻ mặt nàng như vậy, không có tránh được ánh mắt của Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên cười lạnh nhìn nàng, thì ra là làm bộ trấn định a, hẳn đã nói đi, những chuyện này bất kể là nữ nhân nào nghe, cũng sẽ không thể mặt không đổi sắc.

"Cho nên người ngoan ngoãn giao binh phù ra, chọn một cái chết nhẹ nhõm, còn không giao binh phù, thống khổ chờ chết đi."

Tiêu Cửu Uyên ngừng một chút sau lại tàn nhẫn nói: "Đúng rồi, nếu như người không giao ra binh phù, coi như người chết, bốn vương cũng không có ý định bỏ qua cho người, bốn vương định đem thi thể của người treo ngược ở cửa thành, phơi nắng ba ngày, để cho tất cả mọi người xem một chút kết quả đắc tội bốn vương."

Vân Thiên Vũ mặt đen như đáy nồi, thật muốn mắng to con người vong ân phụ nghĩa này.

Bất quá vẫn là nhịn được, mặt lạnh hỏi Tiêu Cửu Uyên: "Ly thân vương gia đây không phải là muốn cho ta chết."

"Đúng, hẳn phải chết không thể nghi ngờ."

Tiêu Cửu Uyên lãnh khốc vô tình nói, tựa hồ hẳn thật là một lòng muốn giết Vân Thiên Vũ.

Trên thực tế Tiêu Cửu Uyên cũng không có tính toán thật giết Vân Thiên Vũ, bởi vì ngày đó nàng quả thật đã cứu hắn, nhưng tử tội có thể miễn nhưng tội sống khó thoát.

Hắn sao có thể dễ dàng bỏ qua cho nàng như vậy, dĩ nhiên Tiêu Cửu Uyên chắc chắn sẽ không nói cho nữ nhân này biết.

Vân Thiên Vũ nhìn nam tử ngồi ngay ngắn dưới ánh hoàng hôn, mặt mũi như ngọc châu hoàn mỹ, tràn đầy lãnh lệ, mắt phượng thâm thúy dày đặc sát khí, nàng nhìn tới nhìn lui, không có nhìn ra dáng vẻ hắn đang nói giỡn.

Cho nên nói, hẳn là thật tính toán giết nàng.

Cái người không có lương tâm này, sớm biết ngày đó nàng cũng không trông nom gì tới hắn, trực tiếp một cước đem hắn đá xuống xe ngựa để cho những người đó giết hắn là tốt rồi.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, mặt đen kịt, hạ quyết tâm, thôi , nàng vẫn nên nói ra thân phận của mình đi, tránh phải bị chết quá khó coi.

Vân Thiên Vũ há mồm: "Tiêu..."

Nàng nói còn không có nói ra, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng bước chân rối loạn, còn có loáng thoáng truyền tới tiếng ồn ào.

Ly thân vương phủ tựa hồ xảy ra chuyện gì.

Trong phòng giam vẫn ngồi ngay thẳng Tiêu Cửu Uyên đột nhiên đứng lên, dẫn Bạch Diệu cùng Hắc Diệu sải bước đi ra ngoài cửa, vừa đi ra khỏi âm trầm quát hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Bẩm vương gia, có không ít cao thủ linh lực xông vào Ly thân vương phủ, thuộc hạ đang bắt những người này."

Tiêu Cửu Uyên vừa nghe, không khỏi mặt đen, xoay người nhìn Bạch Diệu nói: "Đem nữ nhân này trước tạm giam, quay lại thăm vấn nàng, chúng ta trước đi xem một chút người nào xông vào Ly thân vương phủ."

Tiêu Cửu Uyên nhớ tới chuyện người Bắc Địch quốc ám sát Long Lân quân, sau khi hắn đã điều tra xong, những người đó là người của Tam hoàng tử Bắc Địch quốc phái tới ám sát hắn.

Tam hoàng tử Bắc Địch quốc có ý định tranh vị trí thái tử, muốn kiến công lập nghiệp, cho nên liền phái nhóm lớn cao thủ tới ám sát hắn và Long Lân quân, hắn ta cho rằng hắn ta chỉ cần giết hắn và Long Lân quân, liền có thể đoạt được vị trí thái tử Bắc Địch.

Đáng tiếc lại bị Tiêu Cửu Uyên tra xét rõ ràng, không chỉ như thế, còn vì vậy mất một mạng.

Tiêu Cửu Uyên phái ra thủ hạ tinh nhuệ nhất đi trước Bắc Địch quốc ám sát Tam hoàng tử, chẳng những giết chết Tam hoàng tử, còn đem thi thể Tam hoàng tử treo ở trên cửa thành Bắc Địch quốc.

Một đồn này làm kinh ngạc trên dưới Bắc Địch quốc, trước mắt dân chúng Bắc Địch quốc gọi Tiêu Cửu Uyên là Quý Vương Địa phủ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 354: Lầm Lẫn

Ly thân vương phủ, Tiêu Cửu Uyên dẫn người đi bắt người, về phần Vân Thiên Vũ trong phòng giam tạm thời bị tạm giam lại.

Vân Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm, nói thật ra nàng vẫn không biết như thế nào đối mặt con tức giận lôi đình của Tiêu Cửu Uyên.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa thật nhanh quay đầu nhìn khóa sắt khóa tay chân nàng, chẳng lẽ không có biện pháp mở ra khóa sắt này sao?

Vân Thiên Vũ dùng sức lôi kéo khóa sắt, khóa sắt là khóa ở trên cột sắt, cùng với cột sắt là một thể, hơn nữa cột sắt này được chế tạo hết sức đặc biệt, đặc biệt vì phạm nhân thiết kế, rất khó có thể mở được.

Vân Thiên Vũ giãy dụa giật giật tay, khóa sắt kia phát ra âm âm tiếng vang.

Đúng lúc này, một giọng nói mỉa mai hoặc trêu ghẹo người vang lên.

"Vị tiểu thư này, cần cần giúp một tay không?"

Vân Thiên Vũ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy ánh trăng hạ xuống, một nam tử mặc hồng y hoa bào, đang lười biếng tựa vào cửa sổ hỏi nàng.

Người này mặt như hoa đào, đôi mắt tươi đẹp, bộ mặt tà mị nở nụ cười nhìn nàng, vẻ mặt tựa như xem kịch vui, vừa nhìn qua, tóm lại ý tứ như một

người qua đường.

Vân Thiên Vũ hận đến nghiến răng, cả hai đều không phải thứ tốt đẹp gì.

"Phượng Vô Nhai, người tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?"

Người tới chính là Ma Quân Ma Ảnh Cung Phượng Vô Nhai, ca ca của Tiểu Linh Đang .

Phượng Vô Nhai nghe câu hỏi của Vân Thiên Vũ, vẻ mặt hiếu kỳ mở miệng nói: "Người nói lời thật kỳ quái, bản quân muốn ở chỗ nào liền ở chỗ đó, thiên hạ này cũng chưa có địa phương mà bản quân không đi được."

Vân Thiên Vũ gương mặt im lặng, nơi này là nhà người ta, hần ngược lại, muốn tới thì tới, còn nói đúng lý hợp tình như thế, bất quá nghĩ đến nơi này là Ly thân vương phủ, Vân Thiên Vũ tâm tình lại thoải mái một chút, có thể cho Tiêu Cửu Uyên thêm chút rắc rối nàng đã cảm thấy thoải mái.

Bởi vì nàng nhưng chưa quên hẳn lúc trước nói cái gì lộ da chặt ngang ngũ mã phanh thây, suy nghĩ một chút rất ghê tởm, nàng không sợ, chủ yếu là cảm thấy ghê tởm.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ nhìn về Phượng Vô Nhai không vui nói: "Muốn giúp đỡ thì giúp một tay, lấy ở đâu nhiều lời nói nhảm như vậy."

"Có thể giúp một tay, chẳng qua là không biết Vân tiểu thư tính toán như thế nào báo đáp tại hạ về chuyện giúp một tay này."

Phượng Vô Nhai hai cánh tay khoanh trước ngực, lười biếng vô cùng hỏi.

Vân Thiên Vũ gương mặt hắc tuyến, hăn tự chạy lại muốn giúp nàng, phút cuối cùng còn hỏi nàng báo đáp cái gì, thật là hết ý kiến.

"Vị huynh đệ này, người muốn được báo đáp tựa hồ đi sai chỗ rồi, người nên hỏi Tiểu Linh Đang một chút sẽ báo đáp người cái gì. Dĩ nhiên nếu như người không giúp cũng được, nhanh đi, trở về ta gặp Tiểu Linh Đang sẽ cùng nàng nói, người là như thế nào thấy chết mà không cứu, bỏ đá xuống giếng, họa vô đơn chí.

Vân Thiên Vũ nói xong, Phượng Vô Nhai không nhin được rút rút khóe miệng, nữ nhân này còn dám nói a.

Bất quá hăn thật sự không dám buông tay không cứu, bởi vì muội muội hăn nhất định sẽ không tha cho hăn, nói không chừng còn vì vậy đoạn tuyệt với hăn đây.

Phượng Vô Nhai vừa nghĩ vừa từ ngoài cửa sổ phiêu nhiên mà vào, sải bước đi đến trước mặt Vân Thiên Vũ, đợi đến gần Vân Thiên Vũ, càng thấy rõ ràng sắc mặt nữ nhân này.

Nữ nhân này đáng vẻ thật đúng là tuyệt đẹp, da thịt vô cùng mịn màng, đôi mắt sáng rực rỡ như trăng sao, lông mi vừa dài vừa cong như một cây quạt nhỏ vậy, theo nàng chớp chớp đôi mắt, lông mi kia khẽ run run, lộ ra vẻ mê hoặc lòng người, hơn nữa trên người nàng hơi thở trong trẻo lạnh lùng trong trẻo lạnh lùng, thật là làm cho người không thể xem thường.

Một nữ nhân vừa xinh đẹp vừa có cá tính độc đáo như vậy, Tiêu Cửu Uyên thế nào liền không nghĩ tới nàng thật ra chính là Vân Thiên Vũ đây.

Xem ra người thông minh cũng có khi lầm lẫn.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 355: Phong Tỏa Thanh Lâu

Phượng Vô Nhai nghĩ đến điều này, không nhận được mà khẽ cười rộ lên: "Được, ta mang người đi."

Y nói xong đột nhiên vận lực, trên tay y xuất hiện luồng lực màu tím, y đi qua đập hai cái vào khóa sắt khóa Vân Thiên Vũ, khóa sắt kêu lên rồi đứt ra, Vân Thiên Vũ được tự do.

Nàng vừa tự do đã đi ra ngoài, Phượng Vô Nhai vội mở miệng: "Người đừng đi cửa trước, đi từ cửa sau đi."

Y nói xong đi trước dẫn đường, Vân Thiên Vũ theo sát phía sau y để ra ngoài.

Bóng đêm ngoài cửa dày đặc, từ xa nghe thấy trong Ly thân vương phủ có tiếng chém giết truyền tới, nhưng mà phía sau lại hết sức yên tĩnh. Phượng Vô Nhai dẫn đường phía trước, dẫn Vân Thiên Vũ né tránh thị vệ của Ly thân vương phủ, cho tới khi ra được bên ngoài Ly thân vương phủ.

Chờ ra khỏi Ly thân vương phủ, Vân Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm, nàng quay đầu nhìn Phượng Vô Nhai, lạnh nhạt nói: "Tạ ơn Ma Quân đại nhân ra tay giúp đỡ, sau này có cơ hội sẽ báo đáp."

Nàng nói xong xoay người muốn đi, tiếng Phượng Vô Nhai từ phía sau truyền tới: "Người cho là người thật sự tự do."

Hắn nói xong người bỗng chuyển động, lao qua như là tia chớp, đuổi tay kéo Vân Thiên Vũ chạy, bóng dáng hai người biến mất như một ngọn gió như một tia chớp. Mà sau lưng họ, đột nhiên có mấy tia sáng lao tới, đuổi nhanh theo họ.

Phía trước Phượng Vô Nhai mang Vân Thiên Vũ đập gió rời đi, chớp mắt đã bay đi rất xa. Y vừa kéo Vân Thiên Vũ chạy vừa khẽ hỏi thăm: "Tự do chưa?"

Vân Thiên Vũ đã biết có người đi theo phía sau bọn họ, hóa ra lúc trước Tiêu Cửu Uyên cho người bắt kẻ xông vào Ly thân vương phủ, chẳng qua là giả bộ, mục đích thật sự của hắn là muốn tra rõ rốt cuộc thì nàng là ai, nghe lệnh của ai làm việc.

Tên âm hiểm xảo trá này! Vân Thiên Vũ mắng thầm một câu, lạnh lùng nhìn Phượng Vô Nhai nói: "Người đang khoe khoang bản lĩnh lớn của người ư? Có thể thoát khỏi truy đuổi của đám người này rồi hãy nói."

Phượng Vô Nhai cười phóng đăng, mắt hoa đào toát lên vẻ kiêu diễm, cơ thể chuyển động, tốc độ nhanh hơn.

Trong đêm tối hai bóng người lướt qua bầu trời như là sao băng, nhanh vô cùng. Có người chợt nhìn thấy, vội vàng dụi mắt, ngạc nhiên gọi người bên cạnh: "Mau nhìn, có sao băng, một cái đỏ một cái tím."

Sau đó người này bị đập cho một cái: "Người lừa ai vậy, sao băng còn có màu sắc."

Hai người Vân Thiên Vũ và Phượng Vô Nhai bay tới khu buôn bán náo nhiệt phần hoa nhất Đông Ly quốc, sau đó Phượng Vô Nhai kéo Vân Thiên Vũ tiến vào một thanh lâu náo nhiệt ở bên đường. Lúc này là thời gian thanh lâu có người đến người đi, Phượng Vô Nhai vừa mang Vân Thiên Vũ vào trong thanh lâu, nhanh chóng hòa vào đám người.

Trước cửa thanh lâu, Tiêu Cửu Uyên mặc đồ đen, dẫn vài thủ hạ đứng ở trước cửa thanh lâu nhìn vào, sắc mặt u ám khó coi không nói ra lời, quanh người xuất hiện lệ khí dày đặc, nhìn chăm chăm thanh lâu trước mặt.

Bạch Diệu bên cạnh Tiêu Cửu Uyên tiến lên xin chỉ thị: "Vương gia, làm sao bây giờ?"

Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng ra lệnh: "Phong tỏa thanh lâu này, tra cẩn thận cho ta, dù có đào sâu ba tấc cũng phải bắt hai người đó cho ta, bốn vương muốn xem là ai cứu nàng đi."

Lúc đầu Tiêu Cửu Uyên cho rằng chuyện của đêm nay không sai vào đâu được, bởi vì hắn không tin có người có thể cứu người thoát khỏi ánh mắt của mình. Nhưng bây giờ mọi chuyện đã như thế, rõ ràng thân thủ của người đó vô cùng lợi hại, không thấp hơn hắn chút nào.

Ánh mắt Tiêu Cửu Uyên từ từ sầm xuống, nghĩ tới bóng người mờ ảo phía trước, giống như một ngọn lửa đỏ, rõ ràng kẻ cứu người là một người nam nhân mặc áo đỏ.

Người mặc đồ đỏ, năng lực lại không kém hắn, trừ Ma Quân Phượng Vô Nhai của Ma Ảnh cung ra thì hắn không nghĩ ra người nào khác.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 356: Hủy Diệt Thanh Lâu

Vẻ mặt Tiêu Cửu Uyên vô cùng khó coi, chẳng lẽ nữ nhân đó là người của Phượng Vô Nhai.

Phượng Vô Nhai phái nữ nhân này tới bên cạnh mình để làm gì?

Xưa nay hắn và Phượng Vô Nhai không có qua lại, không xung đột vì lợi ích, cũng không có ân oán thù hận, y cho người tới cạnh hắn, mục đích là gì?

Chẳng lẽ Phượng Vô Nhai làm theo lệnh người nào đó?

Nhưng mà Ma Quân Phượng Vô Nhai luôn luôn tùy tâm sở dục, làm theo ý mình, hắn sẽ nghe lệnh của ai để làm?

Tiêu Cửu Uyên suy đi nghĩ lại mãi mà không ra, Bạch Diệu thì đã chỉ huy thủ hạ tiến vào phong tỏa thanh lâu, trong thanh lâu vang lên tiếng hét hoảng sợ, bên trong loạn tung cả lên.

Tiêu Cửu Uyên đứng trước cửa đã tỉnh táo lại, cau mày lạnh lùng nghĩ, nếu như trước đó là Phượng Vô Nhai cứu nữ nhân kia đi, sao y có thể làm ra chuyện không nắm chắc như vậy? Cho nên sợ là lúc này bọn họ đã trốn.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ tới để nữ nhân đó trốn khỏi tầm mắt của mình, đã sớm tức giận đến phát điên, luồng khí màu lam đã bao quanh tay hắn, hắn

đánh một chưởng về phía bảng hiệu cạnh cửa thanh lâu, bảng hiệu chữ vàng đẹp dễ bị đánh nát vụn.

Thực ra Tiêu Cửu Uyên đập vỡ bảng hiệu thanh lâu là bởi vì hắn nghĩ thanh lâu này rất có thể là sản nghiệp của Ma Ảnh cung, nếu không Ma Quân Phượng Vô Nhai sẽ không đưa người tới đây, có thể thanh lâu này sẽ có cơ quan bí mật nào đó, cho nên Phượng Vô Nhai muốn dẫn người rời đi là chuyện rất dễ dàng.

Tiêu Cửu Uyên đằng đằng sát khí ra lệnh cho người bên cạnh: "Nếu không bắt được người, cũng không cần giữ lại thanh lâu này."

"Vâng, vương gia."

Tiêu Cửu Uyên ngược mắt lên nhìn thanh lâu một cái, sau đó không muốn quan tâm tới chuyện tiếp theo, bởi vì theo hắn suy đoán, người đã đi rồi, cho nên hắn lại để cho người ta trốn khỏi mắt hắn lần nữa. Suýt chút nữa là Tiêu Cửu Uyên tức giận đến hộc máu, xoay người rời đi.

Đúng như Tiêu Cửu Uyên đoán, Phượng Vô Nhai mang Vân Thiên Vũ tới chỗ mật đạo của thanh lâu để trốn, nhanh chóng đi tới một góc ở ngã tư đường, sau khi Vân Thiên Vũ ra khỏi mật đạo, nhìn xung quanh một chút, phát hiện chỗ này cách phủ Vĩnh Ninh hầu không xa. Bây giờ nàng không sao rồi.

Cuối cùng Vân Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn Phượng Vô Nhai nói: "Xem ra người cũng có chút bản lĩnh."

"Vậy người định báo đáp ơn cứu giúp của ta thế nào?"

"Không phải hay nói ân lớn thì không cần cảm ơn ư, nào có ai vội vàng đòi người ta trả ơn như vậy."

Vân Thiên Vũ nhướn lông mày, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng nhưng rất có linh khí, chỉ một động tác đơn giản đã tạo ra một cảnh đẹp ý vui.

Phượng Vô Nhai không nhịn được thở dài, quả nhiên người đẹp, cái gì cũng đẹp, chỉ nhìn đã có tâm trạng tốt. Y vừa nghĩ vừa nói nói: "Vậy thì chắc chắn không phải bốn quân, từ trước tới nay bốn quân không cứu người, đã cứu người thì cần thù lao, hơn nữa vì bốn quân cứu người, phải trả giá rất lớn, cái thanh lâu đó cũng là sản nghiệp của Ma Ảnh cung, kiếm rất nhiều tiền nhưng bây giờ bốn quân giúp người, thanh lâu này bị hủy."

Ánh mắt Vân Thiên Vũ tối đi, nàng hiểu Phượng Vô Nhai nói không sai, bởi vì Tiêu Cửu Uyên rất khôn khéo, nếu không bắt được người, nhất định biết họ đã đi thông qua mật đạo. Hơn nữa mật đạo gì đó người ngoài không biết, vậy thì còn giữ cái thanh lâu này lại ư?

Vân Thiên Vũ nghĩ, nhướn mày rồi nói với Phượng Vô Nhai: "Được rồi, cứ coi như là ta thiếu người một món nợ, sau này ta sẽ giúp người một lần, đừng nói không cần, là người thì đều sẽ có lúc gặp khó khăn, chẳng lẽ cả đời Ma Quân Phượng Vô Nhai người không gặp khó khăn, nếu bỏ đi rồi, sau này có đi tìm ta cũng vô dụng, đây cơ hội cho người."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 357: Tức Giận Phát Diên

Vân Thiên Vũ làm ra vẻ “tốt nhất thì người nên hiểu, trên đời này không có từ hối hận”, khiến cho Phượng Vô Nhai không thể nhịn được cười to, cười tươi như hoa, hết sức thoải mái, hắc xua tay nói: "Được rồi, người đừng có nguyên rửa bốn quân, đi nhanh đi."

Vân Thiên Vũ lườm y một cái, lời này buồn cười vậy ư, chẳng lẽ y không có lúc gặp khó khăn? Nghĩ vậy nhưng vẫn quay người rời đi, đi thẳng về phủ Vĩnh Ninh hầu.

Trên đường đi, Vân Thiên Vũ thả Điêu Gia và Tiểu Anh ra, Điêu Gia nhanh chóng nói: "Chủ tử, đại ma đầu này không tin người nói."

"Hừ, đến lúc đó có gặp nạn thật, chủ tử đừng có cứu y, để cho y chết đi."

Tiểu Anh tức giận nói, chủ tử của chúng rất lợi hại, Ma Quân này lại không tin, đợi cho tới khi y gặp khó khăn, bọn họ sẽ nhìn y chết.

Hừ, Tiểu Anh ghét y, ai kêu nhìn bộ dạng y đẹp như vậy chứ. Nói cho cùng là tên này thấy bộ dạng của người ta đẹp hơn mình, cho nên ghen ghét.

Một người, một chồn, một chim nhanh chóng tới cửa phủ Vĩnh Ninh hầu, Vân Thiên Vũ cẩn thận tiến vào phủ Vĩnh Ninh hầu, lạng lẽ tránh né

hộ vệ và thủ hạ ẩn nấp của Tiêu Cửu Uyên phái tới hầu phủ, chạy thẳng về Tử Trúc hiên.

Bọn họ còn chưa có bước vào Tử Trúc hiên, phát hiện Tử Trúc hiên đột đèn sáng choang, tình hình này có chút kỳ lạ. Diệp Gia và Họa Mi sẽ không tự nhiên thắp hết đèn trong Tử Trúc hiên lên, điều này nói rõ là Tử Trúc hiên có biến.

Biểu tỳ Diệp Gia dùng cách này báo cho nàng ư?

Tình hình Tử Trúc hiên thế nào?

Sau khi nghĩ kỹ, Vân Thiên Vũ khẳng định một chuyện, có thể là Tiêu Cửu Uyên ở Tử Trúc hiên, cho nên Diệp Gia không thể phái người đi thông báo ngay cho nàng, tránh việc Tiêu Cửu Uyên nghi ngờ, bởi vì Tiêu Cửu Uyên là người rất khôn khéo.

Vân Thiên Vũ nghĩ thông suốt, vội vàng trốn tới một góc kín trong Tử Trúc hiên, vội vàng đổi quần áo trên người đi, mặc y phục lúc trước của mình, sau đó cẩn thận dán vết sẹo lên trên mặt, đội khăn che mặt, sau đó nàng xác nhận mình không có lộ ra sơ hở gì mới mang Diệp Gia và Tiểu Anh vào Tử Trúc hiên.

Đến khi nàng đi vào phòng khách của Tử Trúc hiên, quả nhiên thấy hai người biểu tỳ Diệp Gia và Họa Mi đang chờ ở bên ngoài.

Diệp Gia vừa nhìn thấy cách ăn mặc của nàng liền thở phào, không kìm được mà nở nụ cười, quả nhiên biểu muội vô cùng thông minh, chỉ liếc một cái là đã biết là nàng thông báo.

Diệp Gia vội qua đón, kéo tay Vân Thiên Vũ nói: "Vũ Mao, sao muội đi dạo gì mà giờ mới trở về. Vương gia đã tới được lúc, muội mau vào đi."

Vân Thiên Vũ hòa theo Diệp Gia nói: "Hả, sao tỳ không kêu người báo cho muội, đỡ phải để vương gia chờ."

Vân Thiên Vũ nói xong nhắc chân đi vào phòng khách, Diệp Gia và Tiểu Anh cũng muốn đi vào, bị Diệp Gia ngăn lại: "Không muốn chết thì đừng vào."

Hôm nay Ly thân vương gia nổi giận rất lớn, hai người mà vào ầm ỉ, nếu chọc vương gia, sợ là ngài sẽ dùng một chưởng để đánh chết hai người. Diệp Gia và Tiểu Anh trợn mắt nhìn vào phòng khách, cuối cùng cũng không có dám vào phòng.

Trong phòng khách, Vân Thiên Vũ đi vào đã nhìn thấy quanh người Tiêu Cửu Uyên toàn là lệ khí, vẻ mặt không vui, có chút tàn bạo, đôi mắt thì đỏ rực lên, lúc này trông hằn như một con thú dữ đang phát điên.

Vân Thiên Vũ nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên như vậy, cũng biết tại sao hằn lại nổi giận điên lên như thế.

Vốn tưởng là việc không có sai sót, cuối cùng thất bại, việc này đối với Tiêu Cửu Uyên luôn luôn cuồng vọng duy ngã độc tôn mà nói, là một kích thích không nhỏ, đương nhiên sẽ hằn tức giận phát điên.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 358: Đoạn Tuyệt Với Vân Gia

Vân Thiên Vũ kỳ thực chẳng thêm để ý kẻ đang giận điên lên này, đặc biệt là nghĩ đến tên này lúc trước ở địa lao của Ly thân vương phủ còn uy hiếp nàng, lột da, chém eo gù đó. Tưởng tượng đến điều này, nàng liền cảm thấy ghê tởm, liền cảm thấy gã này đáng bị vậy.

Nhưng nếu nàng không lên tiếng hỏi thăm, chỉ sợ Tiêu Cửu Uyên sẽ nghi ngờ, cho nên Vân Thiên Vũ làm bộ quan tâm nói: “Tiêu Cửu Uyên, người làm sao vậy, tâm tình không tốt à? Ai trêu chọc người.”

Vân Thiên Vũ nói tuy nói những lời quan tâm, nhưng những lời này tựa như dao nhỏ đâm vào trong tim Tiêu Cửu Uyên, tâm tình của hắn càng thêm không tốt, hắn nâng đôi mắt thâm thúy khát máu, âm trầm nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Bốn vương tâm tình không tốt, dường như người đặc biệt cao hứng.”

Vân Thiên Vũ lập tức lắc đầu, nói rõ thái độ: “Sao lại vậy chứ, vương gia tâm tình không tốt, ta rất khổ sở.”

Vân Thiên Vũ nói xong bày ra bộ dáng ta rất khổ sở, Tiêu Cửu Uyên trừng mắt liếc nàng một cái: “Giả.”

Nhưng hắn nhìn khăn che trên mặt Vân Thiên Vũ, đột nhiên cảm thấy khăn che mặt kia thật sự quá chướng mắt, khăn che mặt của Vân Thiên Vũ giống như ngăn cách tất cả hỉ nộ ái luyến trên mặt nàng, làm người ta cảm thấy bộ dáng của nàng có chút mơ hồ.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ thế, tức giận nói: “Người tháo khăn che trên mặt ra đi.”

Vân Thiên Vũ cả kinh, hăn muốn nàng tháo khăn che mặt làm gì, chẳng lẽ nam nhân này hoài nghi nàng.

Nàng đang nghĩ ngợi, Tiêu Cửu Uyên lại nói thêm một câu: “Quá chướng mắt.”

Vân Thiên Vũ nghe xong thở dài nhẹ nhõm một hơi, hóa ra gã này chê khăn che mặt của nàng chướng mắt, chứ không hoài nghi nàng.

“Vương gia, ta sợ sẽ làm người sợ.”

“Bốn vương đã hoàn toàn miễn dịch, cho nên người không cần dùng khăn che mặt nữa, hãy tháo nó đi.”

Tiêu Cửu Uyên lãnh trầm nói, Vân Thiên Vũ chỉ cảm thấy trái tim nhỏ bé của mình đang run run. Phải biết rằng lúc trước nàng ở bên ngoài Tử Trúc hiên, tùy tiện dán một vết sẹo lên trên mặt, nàng không thể bảo đảm vết sẹo trên mặt không có sơ hở, nếu tháo khăn che mặt ra, liệu gã này có phát hiện sơ hở không đây.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng suy nghĩ cách làm như thế nào để từ chối lời của Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên đứng đối diện nheo mắt nhìn nàng. Hai người nhất thời không nói gì.

Đột nhiên trong bóng đêm mơ hồ truyền đến thanh âm bộp bộp, tiếng động rất mạnh mẽ, thanh âm này rõ ràng là có người đang đập mạnh vào cửa chính của Vĩnh Ninh hầu phủ. Tiêu Cửu Uyên cùng Vân Thiên Vũ hai người quay đầu nhìn ra bên ngoài, sắc mặt hai người đều có chút khó coi.

Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng nói: “Đang có lửa đốt cháy nhà sao? Hay là tới báo tang.”

Hiện tại hẳn tâm tình không tốt, thấy ai cũng chướng mắt, nhìn cái gì cũng nổi điên.

Vân Thiên Vũ ánh mắt âm trầm, nàng nghĩ đến chuyện lúc trước Vân Lôi lại đây tìm nàng. Vân Lôi nói Vân gia lão gia tử đang dẫn theo một nhóm người tới xử lý nàng, người tới không phải là Vân lão gia tử sao?

Vân Thiên Vũ nghĩ, đôi mắt lạnh lẽo khó diễn tả bằng lời, ngón tay nắm chặt lại. Nếu như thật sự là Vân gia lão gia tử tới đây, hôm nay nàng cùng Vân gia hoàn toàn đoạn tuyệt, từ đây về sau không còn chút liên quan gì đến Vân gia.

Thần sắc Vân Thiên Vũ không tránh được ánh mắt của Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên ánh mắt thâm trầm nhìn nàng nói: “Người biết người đến là ai?”

Lúc này đây Vân Thiên Vũ thật sự không dấu diếm Tiêu Cửu Uyên, chậm rãi gật đầu nói: “Nghe nói nữ nhân Vân Thiên Tuyết kia nhìn thấy hình ảnh hôm đó Vân Hách bị giết, cho nên nàng ta chạy tới nhà cũ Vân gia để báo tin cho Vân gia lão gia tử, Vân gia lão gia tử xưa nay thương Vân Hách nhất, tất nhiên sẽ không bỏ qua cho ta, nếu không có gì bất ngờ, người gõ cửa hẳn là Vân lão gia tử đuổi tới đây.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 359: Máu Nhuộm Hiện Trường

Vân Thiên Vũ nói xong, nhìn Tiêu Cửu Uyên rồi lại nói tiếp: “Tiêu Cửu Uyên, nếu hôm nay ta đoạn tuyệt với Vân gia, sẽ không ảnh hưởng người đi bắt hung phạm đứng phía sau.”

Tiêu Cửu Uyên chớp mắt, mắt phượng ngược lên, trong đáy mắt là đôi người như vực sâu nhìn không thấy đáy, nhưng ánh mắt hắt lại không có nửa điểm dao động: “Người muốn đoạn tuyệt với Vân gia.”

“Đúng vậy, từ đây về sau thề không đội trời chung cùng bọn họ.”

Vân gia không có cái gì tốt, nàng cần thiết phải lưu lại sao? Vân Thiên Vũ bình tĩnh gật gật đầu.

Tiêu Cửu Uyên lại hỏi nàng một vấn đề rất quan trọng: “Người đoạn tuyệt với Vân gia, vậy sẽ trú chân nơi nào.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong, trước mắt như suy tư điều gì, một chủ ý đã nhanh chóng thành hình trong lòng hắc, hắc chợt đứng dậy nhìn Vân Thiên Vũ rồi lên tiếng: “Bốn vương có việc đi ra ngoài một chuyến, người tự giải quyết cho tốt đi.”

Tiêu Cửu Uyên sau khi nói xong thì sải bước đi mất. Vân Thiên Vũ ở phía sau trợn mắt há hốc mồm nhìn thân ảnh cao lớn kia trong chớp mắt biến mất khỏi phòng khách, vẻ mặt ngơ ngác khó hiểu.

Người này đi như vậy có phải nhanh quá hay không, đây là sợ dây họa vào thân sao?

Nhưng ngẫm nghĩ lại cảm thấy Tiêu Cửu Uyên không phải người như vậy, hẳn tuyệt không phải người sợ dây họa vào thân. Gã này chạy trốn nhanh như vậy làm cái gì chứ?

Vân Thiên Vũ đang nghĩ ngợi, ngoài cửa, Diệp Gia cùng đám người Họa Mi chạy vội vào.

Diệp Gia vừa vào tới đã nóng vội kêu lên: “Vũ Mao, không xong rồi, bên kia có không ít người đang đi về bên này, thế tới hùng hồ, tựa hồ như đã xảy ra chuyện gì.”

Diệp Gia mới vừa nói xong, bên ngoài Tử Trúc hiên đột nhiên vang lên một tiếng quát lôi đình chói tai: “Vân Thiên Vũ, tiểu tiện nhân kia. Ra đây chịu chết đi.”

Kèm theo tiếng nói vang dội đó là một tiếng oanh, đại môn tiểu viện bị người ta đánh bung ra.

Vân Thiên Vũ sắc mặt lạnh lùng nói không nên lời, ánh mắt hơi tối sầm, xoay người đi ra ngoài, Diệp Gia theo sát phía sau nòng đi ra ngoài, vẻ mặt không chút sợ hãi. Ngược lại là Họa Mi ở sườn bên kia, khuôn mặt nhỏ trắng bệch, hoảng loạn khẩn trương mở miệng: “Tiểu thư, làm sao bây giờ? Sao muội lại nghe thấy tiếng nói chuyện giống như là giọng của lão thái gia, nhưng mà lão thái gia không phải ở bên lão trạch Vân gia sao?”

Vân Thiên Vũ cũng không nói thêm điều gì, đưa tay vỗ vỗ vai Họa Mi. Diệp Gia cùng Tiểu Anh hai kẻ một tả một hữu theo sát Vân Thiên Vũ đi ra ngoài.

Hừ, bọn họ tuyệt không sẽ để người khác khi dễ chủ tử bọn họ.

Đám người đi thẳng đến ngoài cửa Tử Trúc hiên, ngoài cửa Tử Trúc hiên người vây quanh đen nghìn nghịt.

Kẻ cầm đầu là một lão giả thân hình cao lớn, tuy rằng tuổi tác cao, chòm râu mái tóc bạc trắng, nhưng tinh thần lại vô cùng hăng hái, một đôi mắt sắc bén nói không nên lời, đôi mắt hung mãnh giống như điều hâu, sau khi nhìn thấy Vân Thiên Vũ ra tới, đôi mắt hung hăng này nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, tựa hồ hận không thể ăn tươi nuốt sống Vân Thiên Vũ mới cam tâm.

“Tiểu tiện nhân, có phải ngươi cùng người ngoài liên thủ giết chết cháu ngoan của lão phu hay không.” Vân lão hầu gia hét lớn một tiếng, chỉ vào Vân Thiên Vũ.

Sau đó không đợi Vân Thiên Vũ nói, lão ta lại không nén được cơn giận mà mở miệng nói: “Hôm nay ngươi phải giao kẻ đã cả gan giết cháu ngoan của lão phu ra đây, lão phu sẽ cho ngươi được toàn thân. Nếu không ngươi sẽ máu tươi đương trường, chết không được toàn thân.”

Vân Thiên Vũ chỉ không khách khí mà cười lạnh, vừa cười vừa châm chọc nói: “Cháu ngoan, hay cho một tiếng cháu ngoan, đây chắc chắn là trò hề cười cho khắp người trong thiên hạ.”

Vân Hách rõ ràng là hài tử của Nam Dương vương Dung Hoành, bằng không Liễu thị cũng sẽ không bị Vân Lôi trực tiếp bóp chết. Không ngờ được Vân lão đầu vẫn luôn miệng gọi cháu ngoan, đây không phải trò cười thì là cái gì.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 360: Người Chết Sống Lại

Vân Thiên Vũ dứt lời, cũng không đợi Vân lão đầu nói chuyện, lạnh lùng nói: “Vân lão nhân, ông trước tiên nên làm rõ Vân Hách kia có phải là cháu ngoan của ông hay không rồi hãy nói những lời như vậy, bằng không ông sẽ rất mất mặt đó.”

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời nói, Vân Thiên Tuyết ở phía sau Vân lão nhân lách người đi tới, hướng về phía Vân Thiên Vũ kêu to: “Vân Thiên Vũ, ngươi là kẻ đại nghịch bất đạo, lại dám kêu tố phụ là Vân lão nhân, ngươi đại nghịch bất đạo, ngươi thực là tội đáng chết vạn lần.”

Vân Thiên Vũ chỉ cười trào phúng rồi nói: “Ông ta mà được coi là tố phụ của ta sao, kẻ vừa dối mặt đã muốn giết ta, còn muốn làm tố phụ ta, đi gặp quý đi, ta kêu ông ta là Vân lão nhân đã là khách khí, dựa theo những chuyện hôm nay ông ta đã làm, ta nên kêu ông ta là lão bất tử.”

Vân Thiên Vũ tiếng nói vừa dứt, Vân Thiên Tuyết quay đầu nhìn về phía Vân lão đầu, nhanh chóng hét lớn: “Tố phụ, ả ta dám kêu người là lão bất tử.”

Vân lão đầu thân là Vân gia lão hầu gia, luôn luôn được người tôn trọng, chưa khi nào phải chịu công kích như vậy. Tôn nữ của mình chẳng những không gọi lão ta là tố phụ, gọi lão ta là Vân lão nhân, thậm chí còn gọi lão ta là lão bất tử.

“A, nghiệt nữ đại nghịch bất đạo bức này làm sao có thể là hài tử của Vân gia ta.” Vân lão đầu kêu lên rồi thình lình quay đầu nhìn về phía Vân Lôi: “Nghiệt nữ đại nghịch bất đạo như vậy, sao ngươi còn không gọi người đánh chết nó.”

Vân Lôi ngược mắt nhìn Vân Thiên Vũ, nghĩ đến chuyện Vân Thiên Vũ lúc trước cự tuyệt ông ta, cười lạnh mở miệng: “Phụ thân, không phải con không đánh chết nó, mà nó hiện nay là Ly thân vương phi, nếu con đánh chết nó, chỉ sợ Ly thân vương gia sẽ gây phiền toái cho Vĩnh Ninh hầu phủ chúng ta.”

Sau khi Vân Lôi nói xong, Vân lão đầu bèn ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng: “Nghiệt nữ sát huynh, ngỗ nghịch trường bối bức này có gì đáng sợ, cho dù nó là Ly thân vương phi do hoàng thượng hạ chỉ chỉ hôn, nhưng nó phạm phải hành vi phạm tội như vậy, Vĩnh Ninh hầu phủ ta có quyền xử phạt nó. Hôm nay lão phu sẽ xử phạt nó, chinh đốn gia phong, đợi xử lý nó xong, lão phu sẽ tự tiến cung thỉnh tội với hoàng thượng.”

Vân lão đầu nói xong, thình lình quay đầu hung ác nhìn về phía Vân Thiên Vũ, hung hăng nói: “Tiểu tiện nhân, hôm nay để ta dạy ngươi thế nào gọi là nữ nhi nhà người ta, ngày sau lúc ngươi đầu thai nhất định phải nhớ không được đại nghịch bất đạo như vậy, vô duyên vô cớ đánh mất mạng của chính mình.”

Vân lão đầu vừa dứt tiếng nói, bàn tay vừa nhấc, một đạo linh khí cường đại màu lam nồng đậm tràn ngập trong lòng bàn tay lão ta. Lão ta ngược mắt hung tàn nhìn Vân Thiên Vũ, chậm rãi giơ tay, linh lực cường đại dao động khiến cho không khí xung quanh lập tức ngưng đọng lại.

Vân Thiên Vũ vừa thấy tình hình trước mắt, lập tức lấy ra một quả độc đan từ bên trong Phượng Linh giới. Ngoài ra nàng còn lấy ra độc dược lần trước kêu Diệp Gia nghiên cứu chế tạo, hai loại độc hỗn hợp, dùng linh lực

thúc giục nổ mạnh ra, cho dù là linh lực cường giả cũng sẽ bị thương trúng độc. Đây là thứ Vân Thiên Vũ đặc biệt chế ra để tự bảo vệ mình.

Chỉ là độc đan cùng độc dược của Vân Thiên Vũ còn chưa kịp phát nổ, trong đêm tối vang lên thanh âm: “Tổ phụ, người đang làm gì vậy?”

Vân lão đầu nghe thấy những lời này, toàn thân chấn động, lập tức thu về linh lực trong tay, nhanh chóng quay đầu nhìn lại, nhìn thấy ở giữa con đường phía sau có một nam tử khuôn mặt tuần tú, mặc thanh y gấm bào tú mỉ, nam tử vẻ mặt kỳ quái nhìn người trước cửa Tử Trúc hiên.

Mà Vân lão đầu cùng Vân Lô và đám người Vân Thiên Tuyết hoàn toàn hóa đá, bởi vì người phát ra tiếng nói này chính là đại công tử Vân Hách của Vĩnh Ninh hầu phủ, hẳn ta lại xuất hiện rất đường hoàng.

Vân Thiên Tuyết là người đầu tiên phản ứng, kêu to lên: “Có quý, mau bắt quý.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 361: Trục Xuất Khỏi Vân Gia

Vân lão đầu không hề để ý tới Vân Thiên Tuyết, nhanh chóng xông tới bên người Vân Hách, lập tức kéo tay Vân Hách kích động hỏi: "Vân Hách, con không sao chứ? Con không sao..."

Vân lão đầu chưa nói hết câu liền cảm thấy có gì đó không ổn, người này không phải Vân Hách, hẳn ta là ai.

Lão ta nhanh chóng rút tay về, muốn lùi lại, nhưng người đó hung hăng kéo tay ông ta. Vân Hách nhanh chóng hạ một viên đan dược mê hoặc lòng người, gần như là trong nháy mắt, trong lòng Vân lão đầu đã nhận định nam tử trước mặt chính là cháu ngoan Vân Hách của lão ta.

"Hách Nhi, con không chết, con không sao thật sự tốt quá rồi." Vân lão đầu kích động kêu lên.

Vân Thiên Tuyết ở phía sau lão ta liền đi qua, nàng ta cẩn thận nhìn người giống ca ca như đúc.

Không đúng, người này không phải là ca ca của nàng ta, nàng ta tận mắt nhìn thấy ca ca chết trong tay một nam tử mặc áo đỏ.

Người này rốt cuộc là ai?

"Tổ phụ, hẳn ta không phải, hẳn ta không phải ca ca của con." Vân Thiên Tuyết đau đớn kêu lên, người này là giả, hẳn ta là giả. Hẳn ta không

phải là ca ca của nàng ta, ca ca của nàng ta rõ ràng bị giết rồi.

Đáng tiếc, vẻ mặt Vân lão đầu không hài lòng, lão ta quay đầu lườm Vân Thiên Tuyết: "Tuyết Nhi, con nói lung tung gì vậy, đây là ca ca Vân Hách của con." "

Lão ta nói xong còn đưa tay ra kéo Vân Hách giả đang đứng ở bên cạnh, vẻ mặt thân thiết nói: "Cháu ngoan, con không sao là tổ phụ an tâm rồi."

"Vâng, tổ phụ." Vân Hách bộ dạng nghe lời cười khẽ, nhưng đôi mắt y đầy tà mị nhìn về phía Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ nhìn thấy ánh mắt tà mị như vậy, rốt cuộc cũng biết tên này là ai, đó chính là Ma Quân Phượng Vô Nhai của Ma Ảnh cung.

Có phải lá gan của tên này lớn quá rồi hay không, giết cháu trai nhà người ta còn có gan lớn giả mạo, đường đường chính chính bước vào nhà người ta.

Vân Thiên Vũ vừa suy nghĩ vừa nhìn Vân lão đầu. Từ trước đến nay Vân lão đầu và Vân Hách ở cùng một chỗ, theo đạo lý lão ta sẽ phát hiện ra Vân Hách có chỗ không ổn, nhưng bây giờ lão ta chẳng những không phát hiện, mà vẻ mặt còn tràn đầy yêu thương nhìn Vân Hách giả đang đứng đó. Như vậy chỉ có thể nói Vân lão đầu bị Phượng Vô Nhai bỏ thuốc rồi, trong lòng của lão ta đã cho rằng Phượng Vô Nhai chính là cháu ngoan của lão ta.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, Vân lão đầu ở đối diện đột nhiên hét lớn: "Vân Thiên Vũ, mặc dù Vân Hách đã trở lại ta cũng không thể tha cho ngươi, bởi ngươi chẳng những ức hiếp Tuyết Nhi, lại còn đối đầu với bốn hầu, trừ bốn hầu chết sớm, những chuyện này đã đủ để trị ngươi tội lớn, hôm nay bốn hầu chẳng những muốn giáo huấn ngươi, còn muốn trục xuất ngươi khỏi Vân gia."

Vân lão đầu vừa mới nói xong, Vân Thiên Vũ còn chưa kịp nói gì, Họa Mi ở phía sau nhanh chóng lao tới, quỳ xuống nói: "Lão hầu gia, đừng mà, người đừng đuổi tiểu thư ra khỏi Vân gia, tiểu thư là người của Vân gia."

Họa Mi nói xong liền khóc lớn. Ở trong lòng Họa Mi, nếu Vân Thiên Vũ bị trục xuất khỏi Vân gia, sau này thanh danh có thể bị bôi nhọ, cho nên nàng ta mới đến khóc lóc cầu xin.

Vân Thiên Vũ đang muốn bảo Họa Mi đứng lên thì nhìn thấy Phượng Vô Nhai đang đứng bên cạnh Vân lão đầu, vẻ mặt tà mị nhìn nàng, y nháy mắt đầy phong tình, vẻ mặt đó rõ ràng chính là “muốn ta giúp đỡ không? Ta có thể giúp người cầu xin, để người ở lại Vân gia.”

Vân Thiên Vũ liếc mắt nhìn Phượng Vô Nhai, sau đó quay đầu nhìn về phía Họa Mi đang khóc trên mặt đất, trầm giọng nói: "Không cần cầu xin lão ta, ta căn bản không cần Vân gia, từ trên xuống dưới không có thứ nào tốt hết."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 362: Nhận Nữ Nhi

Vân Thiên Vũ nói xong, Diệp Gia lập tức tiến lên đỡ Họa Mi dậy, kéo nàng ta lui về phía sau.

Vân lão đầu ở đối diện không ngờ đến lúc này rồi Vân Thiên Vũ còn dám mắng chửi người khác loạn xạ như vậy, Vân lão đầu nhin không được cười lạnh: "Ha ha, khá hay cho một nha đầu nông cuồng không coi ai ra gì, hôm nay bốn hần nhất định phải giáo huấn người thật tốt, để người nhớ kỹ cái giá phải trả cho việc mắng người lung tung."

Vân lão đầu vừa nói xong, lạnh lùng xoay mình hạ mệnh lệnh: "Người đâu, lập tức đến giáo huấn nghiệt nữ không biết tốt xấu này cho ta, đánh bị thương hoặc đánh chết đều được."

Nói đến câu cuối cùng, giọng lão ta càng hung hăng hơn. Lời nói của Vân lão đầu rõ ràng là muốn trực tiếp lấy mạng của Vân Thiên Vũ.

Một vài tên thuộc hạ phía sau lão ta nghe lời bước lên, lập tức trả lời: "Vâng."

Mấy tên vừa bước lên liền muốn giết chết Vân Thiên Vũ. Phượng Vô Nhai ở bên cạnh Vân lão đầu nhìn thấy những người này muốn ra tay, muốn mở miệng ngăn cản. Không ngờ lại có một giọng nói nhanh hơn Phượng Vô Nhai một bước: "Dừng tay."

Một tiếng quát lạnh lùng truyền tới, kèm theo tiếng quát có vài bóng người từ trong bóng tối bay ra, trong nháy mắt đã đáp xuống trước cửa Tử Trúc hiên.

Mọi người nhất thời không biết những này là ai, nhanh chóng ngừng đầu nhìn. Chỉ thấy đám hắc y nhân đi đến, người cầm đầu lại là một lão già đáng người gầy, lão đang mặc bộ y phục ở nhà màu trắng, có vẻ rất tự nhiên nhưng khí chất tôn quý bẩm sinh đó khiến người khác không dám khinh thường.

Người này là lão vương gia Tiêu Lăng Phong của An thân vương phủ, trên mặt Tiêu Lăng Phong tràn đầy giận dữ, đôi mắt u ám hiện lên rõ sự tức giận. Lão lạnh lùng nói: "Bốn vương cũng muốn nhìn xem người nào dám động đến nữ nhi mà bốn vương nhìn trúng."

Tiêu Lăng Phong nói xong, người của Vĩnh Ninh Hầu phủ bao gồm cả Vân Thiên Vũ ai cũng trợn mắt há mồm nhìn Tiêu Lăng Phong, không hiểu lời lão nói có ý gì đây?

Trên mặt Vân lão đầu của Vĩnh Ninh Hầu phủ hiện lên đầy sự nghi ngờ, thời gian trôi qua lão ta nắm chặt tay nhìn phía Tiêu Lăng Phong: "Không biết lời này của lão vương gia là có ý gì?"

Tiêu Lăng Phong cười lạnh: "Có ý gì sao, ý là bốn vương đã nhìn trúng Vân nha đầu, bốn vương định nhận nó làm nữ nhi của bốn vương, cho nên các người ai dám động đến nó chính là đối đầu với An thân vương phủ."

Người của Vĩnh Ninh Hầu phủ lập tức ngơ ngác, ai dám đối đầu với An thân vương phủ chứ. Phải biết rằng ngoài Ly thân vương phủ ra, An thân vương phủ là vương phủ duy nhất có được thân binh. Tuy rằng binh tướng của An thân vương phủ không bằng binh tướng của Ly thân vương phủ, nhưng những người đó cũng được lão vương gia dạy dỗ vô

cùng lợi hại. An thân vương phủ cũng không phải là chỗ mà những gia tộc như bọn họ có thể tùy ý khiêu khích. Chỉ là làm thế nào mà lão vương gia lại nhìn trúng Vân Thiên Vũ rồi.

Vẻ mặt mọi người đều khó hiểu, Vân Thiên Vũ nghĩ đến chuyện gì đó, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Cửu Uyên đứng bên cạnh An thân vương gia.

Sở dĩ An thân vương gia xuất hiện ở đây, còn công khai muốn nhận nàng làm nữ nhi, tất cả điều này hẳn là do Tiêu Cửu Uyên làm.

Vân Thiên Vũ nhất thời không nói rõ mùi vị trong lòng, không biết tại sao lại nghĩ đến Tiêu Cửu Uyên, bây giờ chuyện duy nhất nàng có thể làm đó là nhanh chóng giải độc cho Tiêu Cửu Uyên.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, vẻ mặt lão vương gia của An thân vương phủ tràn ngập ý cười nhìn về phía nàng, nhã nhặn nói: "Người tên Vân Thiên Vũ phải không, người có bằng lòng nhận bốn vương làm nghĩa phụ không?"

Vân Thiên Vũ nhanh chóng nhìn lão vương gia của An thân vương phủ, nhất thời không nói gì.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 363: Đoạn Tuyệt Với Vân Gia

Người đi theo lão vương gia của An thân vương phủ ngoại trừ Tiêu Cửu Uyên ra còn có Tiêu Dạ Thần.

Tiêu Dạ Thần nhanh chóng đi ra, ngược mắt lên nhìn Vân Thiên Vũ,. Lúc này Tiêu Dạ Thần nói không nên lời trong lòng mình chính là mùi vị gì. Tiêu Cửu Uyên bảo ông nội nhận Vũ Mao làm nghĩa nữ, còn không phải vì ngăn chặn tâm tư của gã đối với Vũ Mao hay sao.

Người kia càng ngày càng biến thái rồi, Tiêu Dạ Thần trong lòng tức giận nghĩ, nhưng tuy rằng trong lòng gã chua xót cũng không định ngăn cản chuyện này.

Vũ Mao đã từng tỏ rõ là không có tình yêu nam nữ gì với gã, cho nên gã không muốn khiến nàng khó xử nữa. Nếu không thể trở thành phu thê, vậy thì để bọn họ trở thành thân nhân của nhau đi. Từ nay về sau, nàng chính là người thân của gã, chỉ cần gã có năng lực, nhất định gã sẽ bảo vệ nàng bình an cả đời.

Tiêu Dạ Thần suy nghĩ, ngược mắt lên kiên định nhìn Vân Thiên Vũ: "Vũ Mao, mau trả lời cho gia gia của ta biết đi."

Vân Thiên Vũ hơi ngần người, nhanh chóng ngược mắt lên nhìn người đối diện. Trên mặt hai người Tiêu Lăng Phong và Tiêu Dạ Thần của An thân vương phủ tràn ngập ý cười. Tuy rằng nàng chưa từng gặp qua vị lão vương gia này của An Thân Vương phủ, nhưng nàng thấy ánh mắt lão đang

nhìn mình có chút vui mừng, tựa hồ vô cùng vui vẻ đối với việc nhận nàng làm nữ nhi.

Về phần Tiêu Dạ Thần, gã là bằng hữu của nàng, là người đầu tiên giúp đỡ nàng, nàng vẫn muốn báo đáp gã thật tốt nhưng chưa từng có cơ hội, bây giờ rốt cục nàng đã tìm thấy cơ hội để báo đáp rồi. Nếu họ thành người thân của nhau, cả đời này nàng sẽ dốc sức đến cùng để bảo vệ bọn họ.

Vân Thiên Vũ nhin không được mỉm cười đi đến. Nàng nhận Tiêu lão vương gia làm nghĩa phụ không phải vì vinh hoa phú quý, chỉ là vì đến lúc bọn họ cần, nàng có thể ra tay giúp đỡ bọn họ ngay lập tức.

Vân Thiên Vũ muốn mở miệng đồng ý với Tiêu Dạ Thần chuyện này. Nhưng Phượng Vô Nhai ở đối diện đột nhiên chậm rãi đi thẳng đến trước mặt Vân Thiên Vũ, chân thành nói: "Muội muội, muội thật sự đoạn tuyệt quan hệ với Vân gia sao? Ca ca không nỡ để muội đi."

Nói xong câu cuối cùng, trong giọng nói của Phượng Vô Nhai tràn đầy tiếc nuối, bộ dạng giống như là một ca ca vô cùng tốt.

Người của Vân gia lại ngơ ngác, mối quan hệ giữa đại công tử và đại tiểu thư đã tốt như vậy khi nào thế?

Phượng Vô Nhai còn lâu mới để ý tới người khác, đôi mắt vẫn chân thành nhìn Vân Thiên Vũ như trước, còn có chút ý cười. Vân Thiên Vũ, người có muốn từng người của Vân gia đã ức hiếp người tiêu đời hay không? Vậy thì ở lại, bốn quân sẽ giúp người tiêu diệt bọn họ.

Sở dĩ Phượng Vô Nhai giả trang thành Vân Hách, một là vì Vân Hách là do y giết chết, y không muốn để người khác gánh tội thay. Hai là vì y rất có hứng thú với Vân Thiên Vũ, cho nên mới phải giả mạo Vân Hách đi vào Vĩnh Ninh Hầu phủ, nhưng bây giờ người khiến y cảm thấy hứng thú lại

phải đi rồi, không vui gì cả. Phượng Vô Nhai biểu hiện bản thân rất không vui, tất nhiên y hi vọng Vân Thiên Vũ ở lại.

Đáng tiếc Vân Thiên Vũ vô cùng chán ghét người của Vĩnh Ninh Hầu phủ, nàng không muốn ở lại dù chỉ một khắc, cho dù biết người trước mặt là Phượng Vô Nhai giả mạo, Vân Thiên Vũ cũng ghét nhìn khuôn mặt này.

Nàng suy nghĩ, ánh mắt thản nhiên nói: "Ca ca? Quan hệ của chúng ta tốt như vậy sao? Sau này đừng có tùy tiện nhận muội muội."

Nàng nói xong ngẩng đầu nhìn Vân lão đầu ở phía sau Phượng Vô Nhai, cười lạnh nói: "Vân lão đầu, không phải ông muốn trục xuất ta khỏi Vân gia sao? Như ông mong muốn, kể từ hôm nay, ta và Vân gia ân đoạn nghĩa tuyệt, không liên quan gì đến nhau nữa."

Vân Thiên Vũ nói xong, mặt của mọi người ở Vân gia đen lại. Bởi vì lão vương gia của An thân vương phủ muốn nhận Vân Thiên Vũ làm nữ nhi, sau khi Vân Thiên Vũ đoạn tuyệt với Vân gia thì chính là người của An thân vương phủ. Vậy bọn họ không phải là đối đầu với An thân vương phủ sao?

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 364: Quá Kịch Thích

Gần như trong nháy mắt, trên mặt Vân Lôi tràn ngập ý cười, ông ta nhìn phía Vân Thiên Vũ nói: "Nữ nhi, lúc trước gia gia của con chỉ là tức giận chút thôi, cho nên mới nhất thời nổi nóng nói ra những lời không hay, con cũng không nên để trong lòng."

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn Vân Lôi, ghê tởm đến mức muốn ói, nam nhân đối trá. Nàng cười lạnh nhìn Vân Lôi nói: "Lúc trước khi Vân lão đầu muốn giết ta, tại sao không thấy ông đi ra nói gì, tại sao không thấy ông đi ra ngăn cản, nếu không phải người của An thân vương phủ chạy tới, bây giờ chỉ sợ ta đã bị giết rồi."

Lời nói của Vân Thiên Vũ khiến mặt Vân Lôi đen lại.

Phượng Vô Nhai đứng cách đó không xa oán trách trừng mắt nhìn Vân Thiên Vũ, nàng ta có lương tâm không vậy, không phải y cũng đã lên tiếng cứu nàng ta sao? Tại sao nàng ta chỉ thấy người của An thân vương phủ mà không nhìn thấy y chứ?

Vân Thiên Vũ hoàn toàn không để ý tới Phượng Vô Nhai, tiếp tục nhìn người của Vân gia nói: "Bất kể là Vân gia đuổi ta, hay là ta đoạn tuyệt với Vân gia, lúc này Vân Thiên Vũ ta trịnh trọng tuyên bố, từ nay về sau, ta và Vân gia ân đoạn nghĩa tuyệt, không liên quan gì đến nhau nữa."

Nàng nói xong xoay người nhìn Diệp Gia và Họa Mi ở phía sau: "Chúng ta đi."

Mấy người nhấc chân đi, lão vương gia của An thân vương phủ và đám người Tiêu Dạ Thần đi theo phía sau.

Tiêu Cửu Uyên từ đầu tới đuôi không nói gì, ánh mắt thâm thúy, khỏe môi như cười như không liếc nhìn người của Vân gia, sau đó chậm rãi đi theo Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ đi được vài bước liền dừng lại, quay đầu nhìn phía sau. Người ở phía sau nàng tự động nép sang một bên, nàng cười lạnh nhìn Vân lão đầu và Vân Lô: "Ngày sau nếu như tình cờ gặp mặt, cũng đừng trách ta không khách sáo."

Nàng đưa tay ra, một tia Hoàng linh khí dày đặc xuất hiện trên tay nàng.

Vẻ mặt của mọi người ở Vân gia hốt hoảng, trên mặt Vân lão đầu và Vân Lô không còn một giọt máu.

Hoàng linh trung cấp? Vân Thiên Vũ vậy mà là Hoàng linh trung cấp, mười sáu tuổi đã là hoàng linh trung cấp, quan trọng là nàng chưa bao giờ dùng linh đan diệu dược gì, toàn bộ là nhờ nàng tự mình tu luyện, khả năng tu luyện như vậy chỉ có thể là cơ thể có linh mạch trời sinh, còn là cơ thể có linh mạch trời sinh thượng đẳng.

A... Trong lòng Vân lão đầu sụp đổ, lão ta vô cùng tức giận, lão ta mất đi thứ gì, rốt cuộc lão ta đã mất đi thứ gì?

Vân Thiên Vũ phất tay, một chưởng hướng tới cánh cửa Tử Trúc hiên của Vân gia. Một tiếng ầm vang lên, dấu tay rất lớn mạnh mẽ đập vào cửa sân Tử Trúc hiên, hai bên tường đều bị nàng đánh vỡ, gạch vỡ rơi xuống đất hiện rõ một dấu tay trên đó. Vân Thiên Vũ cười lạnh xoay người đi ra ngoài.

Vân lão đầu ở phía sau điên cuồng hét lên: "A... Vân Lô, tên nghiệt tử này, người nói cho ta biết, tại sao lại như vậy, tại sao lại như vậy, ta phải đánh chết người, ta phải đánh chết người tên bất hiếu này, rõ ràng nó là thiên tài của Vân gia ta, tại sao, tại sao nhiều năm như vậy mà ta không nghe người nhắc đến."

Lúc này Vân lão đầu còn tưởng rằng sở dĩ Vân Thiên Vũ có linh lực hoàng linh trung cấp là vì đã tu luyện từ nhỏ đến lớn. Nếu như lão ta biết thật ra Vân Thiên Vũ chỉ dùng thời gian một tháng tu luyện lên hoàng linh trung cấp, nhất định lão ta sẽ tức chết.

Vân Thiên Vũ không để ý tới chuyện của Vân gia nữa, đi một mạch ra khỏi Vĩnh Ninh Hầu phủ.

Trước cửa Vĩnh Ninh Hầu phủ, lão vương gia của An thân vương phủ cười tủm tỉm đi đến trước mặt Vân Thiên Vũ, vui vẻ nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Nữ nhi ngoan, mau gọi nghĩa phụ."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 365: Tiêu Cô Cô

Vân Thiên Vũ ngây người, lúc trước Tiêu lão vương gia này có khí chất tôn quý, tại sao chỉ một lát sau liền trở thành bộ dạng trẻ con thế này rồi.

Tiêu Dạ Thần tất nhiên nhìn ra vẻ hoang mang của Vân Thiên Vũ, gã mỉm cười giải thích: "Tính tình của gia gia rất tốt, nói thẳng ra thì chỉ là một ông lão bình thường thôi."

Tiêu Dạ Thần vừa nói xong, Tiêu lão vương gia đưa tay ra đánh vào sau gáy của gã một cái: "Tại sao lại nói ta là một ông lão bình thường, ta là một ông lão khác người có biết chưa?"

Tiêu Dạ Thần khinh thường, quay đầu nhìn Vân Thiên Vũ, gã nhún vai: "Muội thấy đó, không khó để ở chung đâu, cho nên muội đừng lo lắng sau khi vào An thân vương phủ sẽ cảm thấy không thoải mái."

Sau khi Tiêu Dạ Thần nói xong, gã rất nghiêm túc nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Vũ Mao, hoan nghênh muội trở thành một phần của An Thân Vương phủ ta, sau này chúng ta chính là người thân của nhau."

Tiêu Dạ Thần dứt lời, lão vương gia Tiêu Lăng Phong nhìn Vân Thiên Vũ cười tủm tỉm nói: "Đến đây, nữ nhi ngoan, ta rất cô đơn buồn chán, con đến rồi có thể cùng ta nói chuyện, ta sẽ không còn cô đơn như vậy nữa."

Tiêu lão vương gia bày ra bộ dạng ta rất cô đơn, ta rất buồn chán. Vân Thiên Vũ không nhịn cười được, không biết tại sao nhìn thấy Tiêu lão vương gia, nàng liền nghĩ tới nghĩa phụ, cảm thấy lão rất gần gũi. Tính tình của hai người bọn họ thật ra hơi giống, đều có chút trẻ con.

"Vâng, nghĩa phụ." Vân Thiên Vũ kính trọng gọi một tiếng.

Tiêu lão vương gia thật sự rất vui, vốn lão đến nhận Vân Thiên Vũ là vì Tiêu Cửu Uyên nhờ vả, nhưng bây giờ lão thật sự rất thích tiểu nha đầu Vũ Mao này, bởi vì việc nàng làm thật sự hợp ý lão, nhất là lúc trước một chưởng đánh bay cửa sân của Vĩnh Ninh Hầu phủ. Hay lắm, nên làm như vậy!

Tiêu lão vương gia càng nghĩ càng vui vẻ, Tiêu Dạ Thần tất nhiên cũng rất vui, gã đi đến trước mặt Vân Thiên Vũ cười nói: "Vũ Mao, chúng ta về An thân vương phủ đi."

Vân Thiên Vũ còn chưa kịp nói, Tiêu Cửu Uyên ở phía sau đã đi tới, ánh mắt Tiêu Cửu Uyên tối lại nhìn Tiêu Dạ Thần nói: "Tiêu Dạ Thần, nàng là cô cô của ngươi, nhớ phải gọi cô cô."

Một câu nói như con dao nhỏ đâm vào tim Tiêu Dạ Thần, tim Tiêu Dạ Thần đau nhói, nhưng rất nhanh khôi phục lại như thường, cười nhìn Vân Thiên Vũ: "Cô cô."

Vân Thiên Vũ gật đầu, sau đó quay đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: "Chuyện đêm nay phải cảm ơn ngươi, Tiêu Cửu Uyên."

Chân mày Tiêu Cửu Uyên nhướn lên, tâm tình sáng khoái: "Ngươi biết là tốt rồi."

Hắn nói xong nhìn Vân Thiên Vũ: "Được rồi, đi thôi, bốn vương đưa ngươi đến An thân vương phủ, sau này ngươi an tâm ở lại An thân vương phủ, không ai có thể tùy ý ức hiếp ngươi nữa."

Nếu cuối cùng hắn không cưới nàng, nàng cũng có người khác chiều cổ rồi. Quận chúa An Thân Vương phủ, không phải ai muốn ước hiếp thì có thể ước hiếp.

“Được.”

Cả đám người lên ngựa hoặc lên xe ngựa, chậm rãi rời Vĩnh Ninh Hầu phủ đi về An thân vương phủ.

Phía sau cửa của Vĩnh Ninh Hầu phủ có một người ung dung dựa vào cửa, trên mặt người đó hiện rõ vẻ vô vị, bất mãn nói: "Thật sự quá vô vị, cứ như vậy đi rồi, uống phí tấm chân tình của bốn quân."

Người này chính là Phượng Vô Nhai lúc trước đã giả mạo Vân Hách. Phượng Vô Nhai nói xong, thuộc hạ trong bóng tối nhanh chóng lách mình đi ra: "Quân thượng đại nhân, chúng ta phải về Ma Ảnh cung sao?"

Phượng Vô Nhai lạnh lùng trừng mắt: "Về gì mà về, bốn quân có thể không quản muội muội sao?"

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 366: Người Thân

Nói xong, Phượng Vô Nhai lắc mình vào phủ Vĩnh Ninh hầu.

Khuôn mặt mấy tên thủ hạ đằng sau đây vẻ bất lực, chúng muốn hỏi thử quân thượng đại nhân nhà mình rằng muội muội mà người nói là người nào thế? Song đám thủ hạ cũng chỉ dám nghĩ thầm chứ chẳng dám tự tìm đường chết.

Trong đêm tối, một đoàn người hùng hực khí thế tiến thẳng đến phủ An thân vương.

Trước cửa phủ, Tiêu Cửu Uyên nhìn Tiêu Dạ Thần, nở nụ cười như có như không bên môi, sau đó quay đầu nhìn Vân Thiên Vũ: "Sau này người cứ yên tâm ở lại phủ An thân vương đi, sẽ không còn ai tùy tiện ức hiếp người được nữa đâu."

Nói rồi hần xoay người rời khỏi, Vân Thiên Vũ đứng đằng sau cũng không lên tiếng cảm ơn, bởi lẽ những lời ơn nghĩa rõ ràng quá sáo rỗng. Những gì Tiêu Cửu Uyên làm cho nàng, sau này nàng nhất định sẽ hoàn trả cho hắn.

Lão vương gia Tiêu Lăng Phong phủ An thân vương đi tới trước mặt Vân Thiên Vũ, cười tíu mắt mà rằng: "Nữ nhi ngoan, chúng ta về nhà thôi."

Tiêu Dạ Thần cũng hoàn hồn lại, gương mặt sáng láng gọn nét cười ôn hòa: "Đúng vậy, chúng ta về nhà thôi."

Vân Thiên Vũ nhìn lão vương gia phủ An thân vương rồi lại nhìn Tiêu Dạ Thần, bỗng thấy lòng ấm áp, nàng khẽ cười gật đầu: "Ừ."

Đoàn người kéo nhau vào phủ An thân vương.

Phủ An thân vương không giống những nhà khác, số người được tinh giản hết mức, vương phủ rộng lớn như thế mà chỉ có hai người lão vương gia Tiêu Lăng Phong và thế tử Tiêu Dạ Thần.

Trước khi đến phủ Vĩnh Ninh hầu, Tiêu Lăng Phong đã sai người dọn dẹp một viện tốt nhất trong vương phủ nên bây giờ Vân Thiên Vũ vừa đến đã được đưa vào viện này để thu xếp. Lão vương gia Tiêu Lăng Phong và Tiêu Dạ Thần dẫn Vân Thiên Vũ đến thẳng cửa viện, sau đó lệnh cho tỳ nữ phủ An thân vương hầu hạ Vân Thiên Vũ thật tốt.

Đợi Vân Thiên Vũ dẫn người vào viện hết, Tiêu Lăng Phong xoay người dẫn Tiêu Dạ Thần đi vào thư phòng.

Trong thư phòng, Tiêu Lăng Phong đắm chiêu nhìn tôn tử của mình. Mới đây mà tôn tử của mình bất giác đã trưởng thành rồi, lão vừa vui mừng vừa thấy lo: "Thần Nhi, cháu thích Vân nha đầu phải không?"

Ban đầu Tiêu lão vương gia chẳng hề biết cháu mình thích Vân Thiên Vũ, nhưng tối nay khi cùng đến phủ Vĩnh Ninh hầu với Tiêu Dạ Thần, lão đã thấy rõ đứa cháu này thích Vân nha đầu.

"Tổ phụ." Tiêu Dạ Thần khẽ gọi một tiếng, không ngờ lại bị tổ phụ nhìn thấu tâm tư của mình.

Tiêu Lăng Phong nhìn gã, từ tốn nói: "Thần Nhi, cháu muốn ta nhận Vân nha đầu làm nữ nhi thật sao? Cháu phải biết rằng nếu ta nhận con bé làm nghĩa nữ, sau này trên danh nghĩa nó sẽ là cô cô của cháu, cả đời này cháu sẽ không được nảy sinh bất kỳ ý nghĩ không chính đáng nào, nếu cháu thích nó, ta có thể nhận con bé làm tôn nữ, chứ không phải là nữ nhi."

Tuy rằng Tiêu Cửu Uyên bảo lão nhận Vân Thiên Vũ làm nghĩa nữ, nhưng tôn tử của mình vẫn quan trọng hơn, nếu nó không muốn lão nhận Vân Thiên Vũ làm nghĩa nữ thì lão có thể nhận Vân Thiên Vũ làm tôn nữ.

An thân vương gia nhìn Tiêu Dạ Thần, vừa trông đã thấy được nỗi lòng đau đớn của Tiêu Dạ Thần. Nhưng rất nhanh sau đó Tiêu Dạ Thần đã nhoẻn miệng cười tươi tắn, nhìn Tiêu lão vương gia nói: "Tổ phụ, người đừng lo lắng cho cháu, từ nay về sau Vũ Mao chính là người thân của cháu, chẳng còn gì khác nữa."

Gã biết Vân Thiên Vũ nói một là một, nàng đã nói xem gã là bạn thì sẽ chỉ xem gã như một người bạn thôi, không có bất kỳ tình cảm nam nữ nào.

Đời này họ đã không thể trở thành phu thê, vậy thì trở thành người thân cũng tốt chứ sao?

Tiêu Dạ Thần khẽ cười, dấu tim đau nhức nhối nhưng nụ cười trên mặt lại rất thật lòng. Gã nhìn Tiêu Lăng Phong, nói với giọng nghiêm túc: "Gia gia, người yên tâm đi, sau này cháu sẽ xem nàng ấy là người thân của mình chứ không phải người nữ nhi cháu thích."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngư Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 367: Kinh Hải

Tiêu Lăng Phong nhìn Tiêu Dạ Thần, sau cùng chỉ buông tiếng thở dài, gật đầu: "Thôi được, cháu đã quyết định rồi thì ngày mai tổ phụ sẽ tiến cung xin hoàng thượng hạ chỉ, một là để Vân nha đầu có danh phận chính thức, hai là để xin cho nó một phong hiệu quận chúa. Dù thế nào đi nữa, bốn vương đã nhận con bé làm nghĩa nữ thì không thể bạc đãi nó được."

"Vâng, gia gia cứ làm vậy đi." Tiêu Dạ Thần vui vẻ đáp, Tiêu Lăng Phong lại thở dài thườn thượt, xoay người đi ra.

Thoắt cái tôn tử như đã chín chắn chừng chạc hơn, không còn là tên tiểu tử bột chộp như trước kia nhưng thú thật cái giá phải trả khiến lão vẫn khó tránh đau lòng.

Trong thư phòng, Tiêu Dạ Thần khẽ nở nụ cười, lòng thầm nghĩ, Vũ Mao, trước đây muội từng chiếm giữ một vị trí sâu thẳm trong trái tim ta, bây giờ muội là người nhà của ta, kể từ giờ chúng ta sẽ bảo vệ muội, không để cho ai hiếp đáp muội nữa.

Tây Phượng viện, phủ An thân vương là nơi Vân Thiên Vũ ở.

Nơi này thoáng đãng rộng rãi hơn cái viện Vân Thiên Vũ ở trước đây nhiều, nó chiếm diện tích cực lớn, trong viện cây cối hoa cỏ, hòn non bộ, đá sỏi đầy đủ không thiếu thứ gì, trông vào thấy đẹp để hoàn mỹ khôn tả.

Lúc này trong Tây Phượng viện, ánh đèn rọi sáng nơi nơi khiến cảnh vật trở nên mờ ảo, càng làm tăng thêm vẻ hoa lệ. Họa Mi nhìn đến đờ đẫn, buột miệng khen: "Nơi này đẹp quá!"

Nàng ta vừa nói dứt câu thì có bốn tỳ nữ đi tới, cung kính cúi người với Vân Thiên Vũ nói: "Chào tiểu thư, chúng nô tỳ là người vương gia phái tới hầu hạ tiểu thư ạ."

Mặt mũi cả bốn trông đều thanh tú, cử chỉ đoan chính, nữ tử đứng đầu tuổi tác lớn hơn đôi chút, bước ra cung kính thưa: "Nô tỳ tên là Tiểu Mai."

"Nô tỳ Tiểu Lan."

"Nô tỳ Tiểu Tùng."

"Nô tỳ Tiểu Trúc."

"Chúng nô tỳ tham kiến tiểu thư."

Tuy rằng vương phủ người ít nhưng a hoàn được dạy dỗ hiếu lễ nghĩa phép tắc hơn những nơi khác. Chỉ một điểm nhỏ nhỏ này thôi nhưng Vân Thiên Vũ đã đánh giá rất cao.

"Ừm, các người đứng lên đi."

Cả bốn người đứng dậy, Tiểu Mai nhanh nhẹn bước lên trước nói: "Sau này trong Tây Phượng viện có chuyện gì, tiểu thư cứ việc sai chúng nô tỳ đi làm là được, còn phần chăm sóc tiểu thư thì giao cho hai vị tỷ tỷ này."

Vân Thiên Vũ mỉm cười gật đầu, sau đó theo Tiểu Mai đi thẳng về phòng. Trên đường đi, Tiểu Mai kể vắn tắt về tình hình trong vương phủ một lượt, sau đó đưa Vân Thiên Vũ vào phòng.

"Hôm nay trời đã tối, chúng nô tỳ đã chuẩn bị sẵn nước tắm có hoa trong phòng tắm bên cạnh, tiểu thư ngâm xong là có thể đi ngủ."

Vân Thiên Vũ dẫn Họa Mi và Diệp Gia đi vào, Diêu Gia và Tiểu Anh chẳng biết đã chạy đến đâu chơi rồi.

Lúc ngâm mình trong phòng tắm, Vân Thiên Vũ không khỏi nghĩ đến Tiêu Cửu Uyên. Nàng cứ tưởng tối nay sẽ xảy ra một trận chiến ác liệt, nào ngờ cuối cùng lại được giải quyết dễ dàng, tất cả đều là nhờ Tiêu Cửu Uyên đã thuyết phục lão vương gia phủ An thân vương, thế nên nàng lại nợ Tiêu Cửu Uyên thêm một lần.

Ánh mắt Vân Thiên Vũ tối sầm lại, nghĩ đến chuyện mình lừa Tiêu Cửu Uyên bỗng thấy bản thân có phần không phải, chốc nữa nàng sẽ lựa thời gian nói hết mọi chuyện cho Tiêu Cửu Uyên nghe, dù Tiêu Cửu Uyên sẽ nổi cơn lôi đình nhưng nàng cứ chịu đựng lửa giận của hắn là xong.

Đã có chủ ý, tâm trạng Vân Thiên Vũ cũng bình ổn lại, yên tâm ngâm mình. Ngâm mình xong, nàng thoải mái đi ngủ, đây là giấc ngủ ngon nhất kể từ khi nàng xuyên không tới nơi này.

Sáng sớm hôm sau, lão vương gia phủ An thân vương lên triều. Sự việc khiến cả triều kinh động, đến hoàng thượng cũng phải lấy làm lạ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 368: Oanh Tạc Vân Lô

Trên điện, An lão vương gia nói về việc mình nhận nghĩa nữ, xin hoàng thượng hạ chỉ phong nghĩa nữ của lão làm quận chúa.

Nghe đến việc nghĩa nữ lão vương gia muốn nhận là Vân Thiên Vũ phủ Vĩnh Ninh hầu, sắc mặt lão hoàng đế thay đổi như chong chóng, sau cùng lão ta quay đầu gườm gườm nhìn Vĩnh Ninh hầu Vân Lô: "Vân ái khanh, chuyện này rốt cuộc là sao?"

Sắc mặt Vân Lô xấu vô cùng, không ngờ ả nghiệt nữ Vân Thiên Vũ này lại cắt đứt quan hệ với Vân gia thật, tối qua, ông ta đã bị phụ thân mình hành một trận như tử. Phụ thân còn hạ lệnh bảo ông ta nghĩ cách đón đưa nữ nhi này về. Ông ta nhận kiểu gì đây khi mà ả nghiệt nữ kia giờ nhìn thấy ông ta là cứ như nhìn thấy kẻ thù.

Thật không biết tại sao ông ta lại sinh ra một ả nghiệt nữ như vậy, lòng bùng cơn giận ngút trời.

Thấy hoàng thượng nhìn sang, ông ta vội bước ra khỏi hàng bẩm báo: "Bẩm hoàng thượng, do tối qua thần có trách mắng nữ nhi vài câu, nó tức giận bèn nói lời đoạn tuyệt với Vân gia, chẳng ngờ nó lại chạy đến phủ An thân vương, còn muốn nhận lão vương gia làm nghĩa phụ, thần không hề hay biết chuyện này, lại càng không đồng ý."

Vân Lô nói xong, Tiêu Lăng Phong thẳng thừng bật cười lạ lùng: "Vân Lô, người còn có thể vô liêm sỉ hơn được nữa không hả? Hôm qua

phụ thân người dẫn người đến định giết Vân nha đầu, chính lão phu đã đưa người đi cứu nó, nếu không nó đã bị các người giết chết từ lâu rồi, giờ người còn có mặt mũi mà nói là không đồng ý sao?"

"Người không đồng ý thì có ích gì? Bây giờ Vân nha đầu đã nhận ta làm nghĩa phụ, con bé chính là nghĩa nữ của ta, sau này không còn bất kỳ dính líu gì với Vân gia, nếu người không phục thì có thể đánh với ta một trận." Tiêu Lăng Phong trưng ra điệu bộ ta sợ người chắc.

Vân Lôi sầm mặt xuống, ông ta có thể đánh nhau với Tiêu Lăng Phong sao? Nếu như ông ta dám cả gan đánh nhau với Tiêu Lăng Phong, đừng bảo là Tiêu Lăng Phong không tha cho ông ta, mà ngay cả hoàng thượng cũng sẽ không tha cho ông ta. Bởi vì Tiêu Lăng Phong là đệ đệ của tiên hoàng, là thúc thúc của đương kim hoàng thượng, đã thế thái hậu lại còn rất quan tâm đến lão. Ông ta dám đụng đến một người như vậy sao?

Nhưng ông ta lại nghĩ đến phụ thân mình, lão ta nói bất luận thế nào ông ta cũng phải đưa Vân Thiên Vũ về. Đây chính là thiên tài của Vân gia, mai sau Vân gia phải trông cậy vào nó rồi. Nếu ông ta không thể đưa nó về thì phải tự đánh gãy chân mình.

Sắc mặt Vân Lôi sầm sì khó coi, nhìn Tiêu Lăng Phong nói: "Lão vương gia, người không thể làm kiểu chuyện ép mua ép bán này được, Vân Thiên Vũ là nữ nhi Vân gia chúng ta."

"Ha ha, giờ người đã biết nó là nữ nhi mình rồi à, sao sớm không nói đi. Trước đây người chỉ hận một nỗi không thể giết nó, làm khó nó đủ điều, còn muốn đưa nữ nhi thứ hai thay nữ nhi đầu lấy Tuyên vương điện hạ, giờ người còn mặt mũi nào mà dám nói nó là nữ nhi Vân gia, ta thật ngượng thay cho người đó."

Tiêu Lăng Phong oanh tạc không chừa chút thể diện nào cho Vân Lôi. Tuyên vương cũng bị vạ lây tai ương theo, đứng bên đại điện sắc mặt

Tuyên vương trở nên khó dăm dăm, sắc mặt Vân Lô lại càng khó coi hơn.

Là lão vương gia phủ An thân vương, Tiêu Lăng Phong đâu thèm để ý tới người khác, lão quay đầu nhìn Hoàng thượng nói: "Hoàng thượng, bao nhiêu năm nay thần chưa bao giờ tiến cung làm phiền hoàng thượng bất kỳ chuyện gì, giờ hiếm khi mới ngấm trúng một nữ nhi, nhận nó làm nghĩa nữ, xin hoàng thượng hạ chỉ ban cho nó một phong hiệu, việc này khó đến vậy sao?"

Mặt hoàng thượng tối sầm, mắt ngập lửa giận, u ám trùng Vân Lô.

Vân Lô biết hoàng thượng đang trút giận lên đầu ông ta, bởi lẽ hoàng thượng không muốn phủ An thân vương và phủ Ly thân vương liên kết chặt chẽ với nhau.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 369: E Ngại Tiêu Cửu Uyên

Hai phủ thân vương trong tay đều có hai vạn thân binh, nếu như liên thủ với nhau sẽ rất khó khống chế.

Tuy rằng Tiêu Dạ Thần của phủ An thân vương và Tiêu Cửu Uyên có quan hệ qua lại rất tốt, nhưng nếu như thật sự có chuyện thì hai nhà chưa chắc sẽ liên thủ, có điều bây giờ sẽ không như vậy.

Vân Thiên Vũ là vị hôn thê của Tiêu Cửu Uyên, hoàng đế đương nhiên là không muốn tứ phong Vân Thiên Vũ làm quận chúa, nhưng An thân vương không để ý tới những điều này, lão nhìn hoàng đế nói: “Cho dù hoàng thượng không hạ chỉ tứ phong Vân nha đầu làm quận chúa, nó vẫn là nghĩa nữ của ta, vẫn là quận chúa, nếu hoàng thượng không muốn thì ta cũng không miễn cưỡng.”

An thân vương nói xong tức giận xoay người muốn rời đi.

Trên đại điện, sắc mặt hoàng đế thay đổi vài lần, cuối cùng vẫn gọi An thân vương lại.

Nếu như lão ta không hạ chỉ tứ phong Vân Thiên Vũ làm quận chúa, việc này truyền ra ngoài nhất định sẽ khiến cho thiên hạ chê cười, nói lão ta lòng dạ hẹp hòi, sợ phủ An thân vương và phủ Ly thân vương liên thủ, cho nên mới không phong Vân Thiên Vũ làm quận chúa. Mà lão ta cũng không muốn chịu tiếng xấu như vậy.

Hoàng đế gọi Tiêu Lăng Phong lại: “Vương thúc muốn như thế nào, trăm chỉ đang ở trong thế khó xử mà thôi, cũng không phải không muốn tứ phong Vân Thiên Vũ làm quận chúa, chỉ sợ Vân gia không đồng ý, chuyện này truyền ra ngoài, nhất định sẽ gây phiền toái cho vương thúc.”

Hoàng đế vừa nói ra những lời này, Vân Lôi như nhận được ám thị, vội quỳ xuống: “Hoàng thượng, An thân vương làm như vậy rõ ràng là khinh người quá đáng, Vũ Nhi là người của Vân gia, lão vương gia đang ép nữ nhi thân.”

Tiêu Lăng Phong trực tiếp bị Vân Lôi chọc giận, thiếu chút nữa thì đêm qua bọn họ đã giết chết Vân nha đầu, vậy mà hôm nay vẫn còn mặt mũi đi khóc lóc kể lể, thật buồn cười.

Tiêu Lăng Phong cười lạnh nhìn Vân Lôi, nói: “Vân Lôi, trước đây ta không nhận ra người là người xảo trá âm hiểm như vậy, xem như hôm nay được lĩnh giáo. Người cho là người vừa khóc vừa nháo loạn như vậy thì bốn vương sẽ sợ người sao? Còn nữa, người cho rằng mọi người đều là kẻ ngốc sao, trước đây người đối xử với Vân nha đầu như thế nào, bây giờ lại như vậy, là muốn gây âm ỉ, hay là người biết Vân nha đầu có thứ gì đó, người có toan tính gì? Người nói với bọn họ đi.”

Tiêu Lăng Phong muốn xem xem rốt cuộc Vân Lôi vô liêm sỉ đến như thế nào. Lão muốn xem ông ta có mặt mũi ở trong đại điện nói bởi vì Vân nha đầu rất có thiên phú, cho nên ông ta muốn đưa nàng về, muốn xem tất cả mọi người trong đại điện phỉ nhổ, mắng ông ta không biết xấu hổ.

Vân Lôi đương nhiên cũng biết điều này, cho nên thực sự không dám nói Vân Thiên Vũ có thiên phú kinh người, nên hẳn mới muốn đưa nàng về, bằng không ông ta sẽ không quản sống chết của nàng.

Trong đại điện, Vân Lôi không nhìn Tiêu Lăng Phong mà nhìn về phía hoàng đế, khóc nói: “Hoàng thượng, thần đối xử với nữ nhi tốt hay không

tốt đó là chuyện nhà thần, không thể chỉ vì thần đối xử với nữ nhi bất công mà nói thần không đúng, nếu nữ nhi thần nhận Lão vương gia làm nghĩa phụ, vậy mặt mũi của thần để đi đâu đây.”

Vân Lô nói xong một câu, lại nói tiếp: “Ta muốn hỏi các vị đại nhân ở đây, chẳng lẽ các ngài đối xử bình đẳng với nữ nhi của mình sao? Chẳng lẽ chỉ vì các ngài đối xử hơi bất công thì cho phép người ngoài đến cướp nữ nhi mình sao?”

Lời này của Vân Lô lập tức khiến đại diện nổi lên một cuộc nghị luận, cuối cùng có không ít người chỉ trích lão vương gia ý thế hiếp người, muốn cướp nữ nhi nhà người ta làm nghĩa nữ, người ta đối xử với nữ nhi ra sao là chuyện nhà người ta.

Trong đại diện, Vân Lô không khỏi đặc ý. Vân Thiên Vũ người muốn trèo cao đừng có nằm mơ, người là nữ nhi nhà Vân gia, sinh ra là người Vân gia, chết vẫn là ma Vân gia.

Vân Lô đang nghĩ thầm, đột nhiên trên đại diện có giọng nói cất lên: “Hoàng thượng, thần cho rằng vẫn nên tuyên Vân Thiên Vũ vào diện hỏi một chút, xem vì sao nàng lại muốn đoạn tuyệt với Vân gia, muốn nhận lão vương gia làm nghĩa phụ.”

Người đó vừa cất lời, trong nháy mắt đại diện trở nên yên tĩnh trở lại, bởi vì người nói lời này là Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên lên tiếng, không một ai dám dễ dàng phủ quyết, bởi vì Tiêu Cửu Uyên không khoan dung như An thân vương, người này từ trước đến nay rất ngang ngược, thủ đoạn tàn nhẫn, nếu như bọn họ chọc hấn mất hứng đương nhiên sẽ bị hấn trả thù.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 370: Tiêu Cửu Uyên Phát Hiện Sự Thật

Trong đại điện yên tĩnh không một tiếng động, mọi người đều cùng nhìn về phía hoàng đế.

Sau khi trầm tư một lúc hoàng đế trầm giọng hạ lệnh: “Tuyên Vân tiêu thư tiến cung.”

Thái giám lĩnh mệnh đi ra ngoài. Trong điện, hoàng đế không nhắc lại chuyện này nữa mà hỏi chuyện triều chính, các thần tử tiếp tục công việc, dường như đã quên mất những chuyện vừa xảy ra, tất cả mọi người đều ngó lơ lão vương gia của phủ An thân vương.

Nhưng lão vương gia không quan tâm, nhìn trên nhìn dưới, nhìn trái nhìn phải xem náo nhiệt. Dù sao lão cũng không quan tâm chuyện triều chính, lão chỉ quan tâm ngày hôm nay hoàng thượng có hạ chỉ tứ phong Vân nha đầu làm quận chúa hay không, nếu hoàng thượng không hạ chỉ thì lão sẽ không để yên.

Trong điện, sau khi hoàng thượng và triều thần xử lý xong chính sự đã không còn sớm, Vân Thiên Vũ được thái giám đón vào cung tuyên vào đại điện.

Trên đại điện mọi ánh mắt đồng loạt nhìn về phía nữ tử đang đi vào. Nàng mặc áo màu lam nhạt thêu hoa đào màu hồng, thắt đai lưng màu hồng nhẹ nhàng đong đưa theo nhịp chân nàng. Mặc dù trên mặt che một mảnh

lạ trắng, nhưng cả người nàng toát lên sự thông minh khiến cho mọi người không thể rời tầm mắt cho đến khi nàng đến giữa đại điện.

Không ít người không nhìn được nghĩ nữ tử này thật sự là đại tiểu thư Vân Thiên Vũ của Vĩnh Ninh hầu phủ sao? Nàng gần như đã biến thành một người hoàn toàn khác, cả người toát ra hơi thở lạnh lùng, thông minh tài trí, một loại khí chất không thể diễn tả bằng lời.

Lúc này mọi người trong đại điện đều có một ý niệm trong đầu, mặc dù nữ nhân này bị hủy dung nhan nhưng vẫn rất mê người.

Trong điện, Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch nhìn thấy Vân Thiên Vũ như vậy lại nhớ tới lời Thiên Vũ từng nói đáng vẻ của y không anh tuấn bằng Tiêu Cửu Uyên, năng lực không mạnh bằng Tiêu Cửu Uyên, tài lực không nhiều như Tiêu Cửu Uyên, cái gì y cũng không bằng Tiêu Cửu Uyên, cho nên nàng thà ẩn mình chứ không muốn gả cho y.

Tiêu Thiên Dịch nghĩ đến điều này, trong lòng vô cùng đau đớn, nhếch môi tự giễu. Nhưng rất nhanh ánh mắt y trở nên âm trầm, Vân Thiên Vũ, sớm muộn gì nàng cũng sẽ biết y mới là người đang ẩn mình chờ thời cơ.

Tiêu Thiên Dịch ở bên này tràn đầy hận ý, Tiêu Cửu Uyên ở bên đó lại mang ánh mắt âm trầm đáng sợ, bởi vì hắn nhìn Vân Thiên Vũ đi vào từ cửa đại điện thấy dáng người nhẹ nhàng linh hoạt, cử chỉ giơ chân nhấc tay của nàng khiến hắn đột nhiên nghĩ đến một người.

Nữ tử đó dám cả gan đánh hắn, đá hắn, dám hạ độc hắn, Tiêu Cửu Uyên càng nghĩ càng thấy hai người giống nhau. Vẻ mặt hắn dần dần biến sắc, lửa giận trong lòng bốc lên, hắn nắm chặt bàn tay, hắn cảm thấy hắn bị người ta đùa giỡn.

Đường đường là Ly thân vương, lại bị người khác đùa giỡn, điều này khiến hắn vô cùng phẫn nộ.

Hắn thật sự muốn tiến lên chất vấn Vân Thiên Vũ nữ nhân đó có phải là nàng không. Hắn đối xử với nàng như vậy, nàng đùa giỡn hắn như vậy có vui không? Nhưng Tiêu Cửu Thiên biết, nếu hắn hỏi chần chẫn nàng sẽ không trả lời.

Đúng vậy, nếu hắn không vạch trần bộ mặt thật của nàng, nàng sẽ không thừa nhận.

Nữ nhân dối trá này!

Trong nháy mắt lửa giận trong lòng Tiêu Cửu Uyên bùng lên, nghĩ đến việc bản thân đã làm cho nàng hắn càng phẫn nộ, nhưng vẫn còn một chút lý trí khiến hắn bình tĩnh lại. Hắn không thể để cho nữ nhân này phát hiện điều gì, hắn muốn tự mình lật tẩy bộ mặt thật của nàng. Hắn muốn xem thử nàng sẽ nói như thế nào.

Giờ khắc này trong mắt Tiêu Cửu Uyên đầy vẻ lạnh lẽo khát máu, không có một chút độ ấm nào.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 371: Quá Khứ Bi Thảm

Trong điện, Vân Thiên Vũ không chú ý đến Tiêu Cửu Uyên mà cung kính hướng về phía hoàng đế thi lễ: “Dân nữ tham kiến hoàng thượng.”

Trước kia nàng là nữ nhi của phủ Vĩnh Ninh hầu, tự xưng là thần nữ, nhưng bây giờ tự xưng là dân nữ có thể dễ dàng nhận thấy nàng không thêm về phủ Vĩnh Ninh hầu.

Sắc mặt Vĩnh Ninh Hầu Vân Lô biến đổi liên tục, đau lòng nói: “Vũ nhi, cha biết trước kia cha đối xử với con không tốt, con đừng hận cha, cùng cha về nhà đi.”

Vân Thiên Vũ quay đầu giẫm cột nhìn Vân Lô, không diễn kịch sẽ chết sao?

Đúng là nam nhân không biết xấu hổ, lúc trước còn hận không đánh chết nàng, bây giờ lại chạy đến trước mặt nàng khóc lóc kể lể, không phải vì biết nàng rất có thiên phú về y thuật sao? Vân gia bọn họ đã hối hận nhưng nàng không hối hận, nàng sẽ không trở về.

Vân Thiên Vũ hơi nhếch môi, đùa cột nhìn Vân Lô, dùng khẩu hình nói.

“Vân Lô, có muốn ta nói với hoàng thượng là phu nhân Liễu thị của ông là tình nhân của Nam Dương Vương, thật ra ông và Liễu thị đều nghe lệnh của Nam Dương Vương hành sự.”

Trong nháy mắt sắc mặt của Vân Lôi rất khó coi, chuyện Liễu thị ngoại tình là chuyện ông ta vô cùng đau lòng, chỉ cần nghĩ đến là hận không giết được người, huống chi nói ra ở đại điện, hơn nữa nếu tiểu tiện nhân này nói ra Liễu thị là người tình của Nam Dương Vương hoàng thượng có thể sẽ hoài nghi ông ta cũng là người của Nam Dương Vương, vị hoàng đế này thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, vậy thì Vân gia của ông ta sẽ gặp xui xẻo rồi. Vân Lôi nghĩ.

Ông ta hung ác nhìn Vân Thiên Vũ, cũng dùng khẩu hình nói nếu hoàng thượng tức giận, người gặp xui xẻo là Vân gia thì người cũng không thoát được.

Vân Thiên Vũ nhún vai, chỉ sợ Vĩnh Ninh Hầu đã quên, ta và Vân gia đã không còn chút quan hệ gì, huống chi ta có nghĩa phụ bảo vệ, người nói ta có chết được không?

Lời vừa nói ra, sắc mặt Vân Lôi càng trở nên khó coi.

Mà Vân Thiên Vũ đang từ từ mở miệng nói chuyện.

Vân Lôi tưởng là nàng nói chuyện Liễu thị, không nhịn được kêu lên: “Đừng.”

Nhưng Vân Thiên Vũ không nói chuyện Nam Dương Vương và Liễu thị, mà tố cáo Vân Lôi là người cha lòng dạ độc ác, máu lạnh vô tình.

Vân Lôi không dám phản bác điều gì, bởi vì Vân Thiên Vũ nhắc tới chuyện Nam Dương Vương và Liễu thị trước, rõ ràng là để uy hiếp ông ta, nếu như ông ta dám phản bác nàng, nàng sẽ nói ra chuyện Liễu thị là tình nhân của Nam Dương Vương.

Tuy rằng việc này không có chứng cứ rõ ràng, nhưng tiểu tiện nhân này xưa nay xảo quyệt, ai biết nàng còn chuẩn bị điều gì nữa.

Bây giờ Vân Lô hơi sợ đứa con Vân Thiên Vũ này.

Trong đại điện, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Vân Thiên Vũ vang lên.

“Vân Thiên Vũ ta mặc dù là đại tiểu thư của phủ Vĩnh Ninh Hầu, nhưng lại trải qua cuộc sống ngay cả hạ nhân cũng không bằng, bị tỷ muội trong phủ đánh mắng, ngay cả đồ ăn cũng không bằng một nha hoàn, bữa đói bữa no, có đôi khi bọn tỷ muội không vừa ý, hoặc là phu nhân không vừa ý lại chạy đến đánh ta, sau đó hạ lệnh cho phòng bếp ba ngày không cho ta ăn cơm, lúc đói bụng quá ta còn phải chạy ra sân ăn cỏ dại.”

“Có một lần ăn phải cỏ dại có độc, nửa đêm bị đau bụng suýt chút nữa thì chết, nha hoàn của ta đi cầu cứu Vĩnh Ninh Hầu nhưng Vĩnh Ninh Hầu nói gì nào, chết thì chết, cùng lắm là tốn một manh chiếu, người cha như vậy có đáng làm cha không? Heo chó còn không bằng.”

“Khi đó động lực duy nhất chống đỡ ta đó là sẽ có một ngày ta sẽ rời khỏi nơi đó, rời phủ Vĩnh Ninh Hầu, ta phải gả cho Tuyên vương làm Tuyên vương phi, trong sách thánh hiền không phải đã nói rồi sao, người khổ trước sướng sau là người may mắn nhất, vì nghĩ như vậy ta mới tiếp tục chịu đựng.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 372: Linh Nghi Quận Chúa

“Thế nhưng vào ngày đại hôn, các người vì muốn để cho nhị muội thay thế ta thuận lợi gả vào Tuyên vương phủ, đã tự biên tự diễn trò hay, khiến ta rơi xuống vực, hủy mất khuôn mặt.”

Lời nói của Vân Thiên Vũ như một khúc hát bi thương vang lên trong đại điện. Trong lòng rất nhiều người đã bắt đầu đồng tình với Vân Thiên Vũ, ai cũng nhìn Vân Lôi.

Sắc mặt Vân Lôi vô cùng khó coi, nhưng hết lần này đến lần khác ông ta không thể phản bác, nếu ông ta phản bác, không biết được Vân Thiên Vũ sẽ làm ra chuyện gì.

Vân Lôi không phản bác, mọi người trong triều đều nghĩ hãn thầm thừa nhận, cuối cùng ai cũng cho là người cha này không bằng cầm thú.

Tuy là nữ nhi trong nhà bọn họ có sự thiên vị không giống nhau, nhưng lòng dạ như vậy thì bọn họ chưa từng có, tốt xấu gì cũng phải cho nữ nhi nhà họ ăn no mặc ấm đã.

Vân Thiên Vũ cũng chưa dừng lại, quay đầu lại nhìn về phía Vân Lôi, tiếp tục cười lạnh nói.

“Bởi vì ngày đại hôn đó thần không nghe theo ý Hầu gia để cho nhị muội thay mặt thần gả đi, cho nên Hầu gia và phu nhân rất tức giận, trăm phương ngàn kế âm thầm tính kế thần, hại thần, có một chút chuyện gió

thối có lay cũng đổ hết lên đầu thần. Lúc trước đại công tử Vân Hách Vĩnh Ninh hầu phủ đi khỏi nhà hai ngày, Vân lão thái gia theo Vân gia tổ trạch tới, không nói câu nào đã ra lệnh cho người giết thần, sau này Vân Hách tự nhiên xuất hiện, nhưng Vân lão thái gia cũng không buông tha thần, chẳng những vậy còn cố gắng làm thần bị thương, còn muốn trục xuất thần ra khỏi gia môn. Nếu không phải Ly thân vương và nghĩa phụ cứu mạng thần, thần đã không còn sống nữa.”

Vân Thiên Vũ nói, xoay người trầm giọng quát lên: “Thử hỏi người như vậy, dựa vào cái gì phải trở về, gọi trở về chẳng qua là muốn giết thần, lẽ nào thần thật sự vào hang hổ chịu chết, thần không ngốc, cho nên thần sẽ không về Vân gia, từ nay về sau thần và Vân gia ân đoạn nghĩa tuyệt.”

Vân Thiên Vũ mạnh mẽ nói xong, trong điện không ai nói nên lời, ai cũng đồng tình nhìn nàng.

Vân Lôi há miệng muốn nói, bây giờ nàng trở về Vân gia, sẽ không ai dám đắc tội nàng, nhất định tôn sùng nàng như khách quý.

Đáng tiếc Vân Lôi chưa kịp nói, một tiếng khóc vang lên trong đại điện, sau đó một thân hình lao thẳng về phía Vân Thiên Vũ, kéo tay Vân Thiên Vũ nói:

“Nữ nhi ngoan, con chịu khổ rồi, sau này nghĩa phụ sẽ không để cho ai bắt nạt con.”

Lão vương gia An thân vương phủ đỏ mắt nói.

Vân Thiên Vũ nhìn lão vương gia gật nhẹ đầu: “Tạ ơn nghĩa phụ.”

Lão vương vỗ vỗ tay nàng, sau đó quay đầu nhìn về phía hoàng đế: “Xin hoàng thượng hạ chỉ tứ phong Vân nha đầu của thần làm quận chúa.”

Trong đại điện, ai cũng nhìn về phía hoàng đế, nhiều người trong số họ biết mối quan tâm của hoàng đế.

Không muốn để cho An thân vương phủ và Ly thân vương phủ liên kết chặt chẽ với nhau.

Nhưng nhìn cục diện trước mắt dường như?

Sắc mặt hoàng đế thay đổi thất thường, đôi mắt u ám nhìn Vân Lôi một cái, sau đó cũng không làm khó Vân Thiên Vũ.

“Được, bắt đầu từ ngày hôm nay, Vân Thiên Vũ làm nghĩa nữ An thân vương, tứ phong Linh Nghi quận chúa.”

Vừa nói xong, lão vương gia vui mừng nở nụ cười, ôm quyền cười nói với triều thần hai bên đại điện: “Ha ha, rốt cuộc lão phu cũng có nghĩa nữ rồi, hôm nay vương phủ lão phu thiết đãi yến tiệc, mọi người nếu không tới chính là không nể mặt ta.”

Trong điện, mọi người ôm quyền khách sáo, cũng cam đoan nhất định sẽ đến.

Trong lúc nhất thời bầu không khí trong đại điện như nóng lên.

An thân vương gia và mọi người nói chuyện xã giao, nhìn về phía Vân Thiên Vũ nói: “Vân nha đầu, chúng ta đi thôi.”

Vân Thiên Vũ cúi đầu nói cảm ơn hoàng đế rồi lui ra, trước khi rời đi, nàng không nhịn được liếc mắt nhìn về phía Tiêu Cửu Uyên, lại phát hiện sắc mặt Tiêu Cửu Uyên có hơi khó coi, đôi mắt lạnh băng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 373: Người Thân Nhất

Vân Thiên Vũ không khỏi nghĩ, dường như Tiêu Cửu Uyên không vui, hẳn làm sao vậy? Chẳng lẽ độc của hắn nặng thêm.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ hơi biến đổi, nàng phải nhanh chóng giải độc cho Tiêu Cửu Uyên mới được.

Trong những ngày sau đó, nàng không hề làm gì, dốc hết sức lực giải độc cho Tiêu Cửu Uyên.

Vân Thiên Vũ nghĩ, quay người theo An thân vương lão gia rời khỏi.

Trong đại điện phía sau, mắt phượng Tiêu Cửu Uyên sắc bén nhìn Vân Thiên Vũ rời đi, lúc trước đó suýt trước nữa hắn muốn ngăn cản hoàng đế hạ chỉ tứ phong Vân Thiên Vũ làm Linh Nghi quận chúa.

Nhưng khi nghe nữ nhân này kể lại chuyện trước kia, trong lòng hắn dấy lên sự thương hại, cuối cùng lại chần chừ.

Bây giờ Tiêu Cửu Uyên tức giận không nói nên lời, không biết là tức giận với Vân Thiên Vũ hay là tức giận với chính mình.

Nói chung bây giờ hắn giống như một con sư tử nổi giận, trong điện không ai dám bước tới gần hắn một bước.

Ngoại trừ Tiêu Cửu Uyên tức giận đi ra ngoài, còn có lão hoàng đế cũng rất tức giận, tuy lúc này hắn hạ chỉ tứ phong Vân Thiên Vũ làm Linh

Nghi quận chúa, nhưng trong lòng hết sức tức giận.

Cho nên đợi sau khi lão vương gia và Vân Thiên Vũ rời đi, hoàng đế trực tiếp hạ lệnh: “Bãi triều.”

Một đám triều thần nhanh chóng rời đi, không ai dám ở lại.

Phòng khách Tây Phương viện An thân vương phủ.

Vài tiểu nha hoàn chúc mừng Vân Thiên Vũ: “Chúc mừng quận chúa, chúc mừng quận chúa.”

Vân Thiên Vũ không thêm để ý chút hư danh này, nhưng đây là tấm lòng của nghĩa phụ, nàng ghi nhận trong lòng.

Vân Thiên Vũ thầm nghĩ cười gật đầu, nhìn về phía Diệp Gia, Diệp Gia lập tức vừa cười vừa nói: “Hôm nay là ngày vui của quận chúa, tất cả mọi người trong nội viện đều có thưởng.”

“Tạ ơn quận chúa.”

Tiếng hoan hô vang lên, Diệp Gia vung tay lên, tất cả nha hoàn đều lui xuống.

Nhưng ngoài cửa phòng khách có người đi đến, ánh mặt trời chiếu rõ, chính là Tiêu Dạ Thần.

Tiêu Dạ Thần vừa đi vào vừa cười nói: “Chúc mừng, chúc mừng.”

Đôi mắt Diệp Gia tối sầm, bây giờ biểu muội là cô cô của Tiêu Dạ Thần, Tiêu Dạ Thần không thể lại có bất cứ tâm tư không tốt nào, nếu như bị người nào phát hiện sẽ bất lợi cho biểu muội.

Diệp Gia suy nghĩ rồi dẫn Họa Mi, Điêu Gia và cả Tiểu Anh lui ra ngoài.

Trong phòng khách chỉ còn lại Tiêu Dạ Thần và Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Dạ Thần, đôi mắt hơi trầm xuống, chậm rãi nói: “Tiêu Dạ Thần, sau này ta là người thân của ngươi rồi.”

Tất nhiên Tiêu Dạ Thần hiểu ý trong lời nói của Vân Thiên Vũ, gã không thể có bất kỳ ý muốn quá phận nào, thân phận của nàng là cô cô của gã.

“Vũ Mao, đây là lần cuối ta gọi muội là Vũ Mao, sau này muội là người thân của ta, là tiểu cô cô của ta.”

Trong lòng Tiêu Dạ Thần đau đớn, nhưng nhanh chóng đè nén xuống, đã có một cảm giác khác ập vào trái tim gã.

Một loại cảm giác ấm áp của người thân ập tới.

Gã cười nhìn về phía Vân Thiên Vũ: “Tiểu cô cô, cảm giác này thật sự rất kỳ diệu, rõ ràng người nên là bằng hữu của ta, cuối cùng người lại thành tiểu cô cô của ta, nhưng cảm giác này không tệ, thật sự rất tốt.”

Tiêu Dạ Thần rất hài lòng với cách xưng hô này.

Ngược lại Vân Thiên Vũ có hơi không quen, tiểu cô cô, thật lạ lẫm.

Nhưng dựa theo bối phận thì Tiêu Dạ Thần không gọi sai.

“Sau này ngươi và nghĩa phụ chính là người thân của ta, vĩnh viễn sẽ không thay đổi.”

Vân Thiên Vũ kiên định nói, lập tức trong lòng Tiêu Dạ Thần ấm áp, ra sức gật đầu: “Đúng vậy, mặc dù chúng ta không có huyết thống, nhưng nhất chúng ta sẽ là người thân nhất.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 374: Đại Tiệc Đãi Khách

Tiêu Dạ Thần nói xong ngừng một chút, lại cười nói:

“Tiểu cô cô, gia gia bảo ta đi gọi người đi dùng điểm tâm, cả nhà chúng ta cùng dùng điểm tâm. Gia gia còn hạ lệnh sai người bày tiệc, hôm nay tổ chức một yến tiệc xem như làm nghi thức quận chúa cho người, để cho mọi người ở kinh thành đều biết, từ nay về sau An thân vương phủ chúng ta có quận chúa.”

Vân Thiên Vũ nghe xong toát mồ hôi, chậm rãi mở miệng nói: “Không cần phiền phức như vậy đâu.”

“Không được, gia gia nói bữa tiệc này nhất định phải làm, để cho người Đông Ly thấy người là tiểu công chúa được sủng ái nhất An thân vương phủ chúng ta, nếu người nào trêu chọc người, ta và gia gia sẽ không bỏ qua cho hắn.”

Trong lòng Vân Thiên Vũ càng ấm áp hơn, âm thầm quyết định sau này có chuyện gì cũng sẽ không chia ly.

Nàng đứng dậy đi ra ngoài với Tiêu Dạ Thần, hai người vừa nói vừa cười, vô cùng thân thiết.

Diệp Gia đứng sau lưng thở phào một hơi, xem ra Tiêu Dạ Thần đã bỏ cuộc, nàng rất vui, đồng thời cũng rất kính trọng con người Tiêu Dạ Thần, đây là lòng dạ rộng rãi của đàn ông, cho dù năng lực gã chưa đủ lớn mạnh,

nhưng gã chắc chắn là quân tử quang minh lỗi lạc, tốt hơn nhiều lần so với những người quyền cao chức trọng âm hiểm toan tính.

Diệp Gia đang suy nghĩ thì đã đi thẳng đến trước sảnh chính An thân vương phủ.

Lão hoàng đế trong cung hạ chỉ rất nhanh.

Người trong kinh thành nhanh chóng biết được tin tức, Vân Thiên Vũ đoạn tuyệt với Vân gia, chính thức nhận lão vương gia An thân vương phủ làm nghĩa phụ, bây giờ còn được hoàng đế phong làm Linh Nghi quận chúa.

Lão vương gia An thân vương phủ hạ lệnh đãi tiệc mời khách, mở tiệc chiêu đãi các quan viên lớn trong kinh thành.

Từ điều này có thể thấy rằng, lão vương gia An thân Vương phủ cực kỳ thích Linh Nghi quận chúa.

Rất nhiều người cho rằng Vân Thiên Vũ tốt số, ước ao đổ kị, nhưng lại không có nhiều người dám tùy tiện trêu chọc nàng.

Bởi vì người ta tốt số như vậy, cho dù gương mặt bị hủy vẫn còn được hoàng đế chỉ hôn cho Ly thân vương làm Ly thân vương phi, cho dù gương mặt bị hủy vẫn có thể trở thành Linh Nghi quận chúa.

Bọn họ cũng không dám trêu chọc nàng.

Vân Thiên Vũ cũng không quan tâm những thứ này, lúc này nàng quan tâm nhất là hai chuyện, nàng định nói rõ tất cả với Tiêu Cửu Uyên, biết là hắn sẽ nổi trận lôi đình nhưng nàng vẫn quyết định nói hết tất cả.

Chuyện thứ hai là độc trên người Tiêu Cửu Uyên, rốt cuộc là có tìm được những dược liệu kia hay không?

Lúc đầu nàng muốn đợi Tiêu Cửu Uyên đến, nói hết mọi chuyện với hắn, đáng tiếc Tiêu Cửu Uyên vẫn không xuất hiện, Vân Thiên Vũ không nhìn được phái thị vệ An thân vương phủ đi truyền tin cho Tiêu Cửu Uyên, muốn hỏi hắn có thể tới một chút hay không, nàng có chuyện muốn nói với hắn.

Có điều thị vệ trở về nói, Tiêu Cửu Uyên không có ở vương phủ, gã để thư lại cho quản gia Ly thân vương phủ.

Ngày hôm nay Tiêu Cửu Uyên vẫn không xuất hiện, cho đến tận buổi tối.

Buổi tối, An thân vương phủ mở tiệc đãi khách kinh thành, chúc mừng An thân vương gia có nghĩa nữ là Linh Nghi quận chúa.

Hành động này có thể nói là lên tiếng công bố với mọi người ở Đông Ly một việc, lão vương gia An thân vương rất thích Vân Thiên Vũ.

Mặc dù An thân vương Tiêu Lăng Phong là người hiền hòa, nhưng có đôi khi rất khó gần gũi, không ngờ rằng lão thật sự thích Vân Thiên Vũ.

Tất nhiên mọi người không dám trêu chọc Vân Thiên Vũ, phải biết rằng An thân vương là thúc thúc của hoàng đế, bây giờ Vân Thiên Vũ cũng ngang hàng với hoàng đế.

Bọn họ không dám tùy tiện trêu chọc nàng, đêm nay triều thần đến dự tiệc, mỗi người đều dặn dò phu nhân và nữ nhi trong nhà nhất định không nên trêu chọc Vân Thiên Vũ, nhất định phải giữ gìn mối quan hệ với nàng.

Kể từ đó, nữ khách không ai dám nói không tốt về Vân Thiên Vũ.

Nhưng Vân Thiên Vũ không xuất hiện sớm, cho tới khi mọi người tới đông đủ, Tiêu Dạ Thần mới sai người đi gọi nàng tới.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUY

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 375: Huỳnh Muội Tình Tâm

Vân Thiên Vũ đưa theo Diệp Gia và Hoạ Mi, theo sau là bốn nha hoàn xinh đẹp, tất cả cùng nhau chậm rãi đi tới.

Chỉ là nàng vẫn chưa tiến vào sân chiêu đãi nữ khách mời, đã bị người khác cản đường.

Đại công tử Hầu phủ một thân hồng y, mặt mày xinh đẹp tuyệt trần cản đường đi của nàng.

Không đúng, thực ra người đó là Ma Quân của Ma Ảnh cung, Phượng Vô Nhai.

Y phục Phượng Vô Nhai đỏ như lửa, tuy dịch dung thành đại công tử Hầu phủ Vân Hách nhưng lại không xinh đẹp như Vân Hách trước đây, ngược lại còn tràn đầy tà khí mặt mày ma mị, phong tình nhìn Vân Thiên Vũ, mê hoặc nói.

“Muội muội thân yêu, người thật sự khiến ta thương tâm, ta ở Hầu phủ chờ người rất lâu, sao người lại nhẫn tâm bỏ ta.”

Đôi mắt đào hoa của Phượng Vô Nhai như sóng nước mênh mông, giọng nói say lòng người.

Rượu không say người, người tự say, đại khái là quang cảnh như vậy.

Chỉ là Vân Thiên Vũ tuyệt đối không chịu bị y hấp dẫn, trừng mắt lạnh lùng liếc y một cái: “Ta quen người sao?”

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời, Phượng Vô Nhai đã không muốn nghe nữa.

“Vũ Mao, lời này của người làm tổn thương ta quá rồi, qua cầu rút ván nhanh như vậy, là ai cứu người từ trong tay bạo quân Tiêu Cửu Uyên kia, không nói người phải lấy thân báo đáp, ít nhất cũng nên huynh muội tình thâm chứ, người lại còn nói không quen biết ta.”

Phượng Vô Nhai nói xong câu cuối cùng, tay ôm ngực, bộ dạng đau lòng đến cực điểm.

Tuy rằng y giả vờ, nhưng mấy người phía sau Vân Thiên Vũ cũng thấy tim đập nhanh hơn, cuối cùng không dám nhìn nữa, mau chóng cúi đầu.

Vân Thiên Vũ tức giận nhìn Phượng Vô Nhai nói: “Ta muốn cảm ơn cũng nên cảm ơn Tiểu Linh Đương, không nên cảm ơn người, nếu không phải Tiểu Linh Đương bảo người giúp ta, người sẽ tốt như vậy sao?”

Vân Thiên Vũ nói đến Tiểu Linh Đương, đột nhiên nghĩ đến đứa bé đó đến bây giờ vẫn chưa về, không khỏi buồn bực lườm Phượng Vô Nhai.

“Người có sức ở đây nói thừa thì nên nhanh qua bên kia xem Tiểu Linh Đương có sao không.”

Phượng Vô Nhai lười biếng nói: “Người đừng lo lắng, ta đã phái người âm thầm bảo vệ Tiểu Linh Đương rồi, muội ấy không sao.”

Vân Thiên Vũ nghe xong Phượng Vô Nhai nói, cuối cùng trong lòng cũng ổn định một chút, xoay người tiến vào sân, đáng tiếc Phượng Vô Nhai trước mặt đưa tay ra cản đường nàng.

Vân Thiên Vũ ngược mắt lên nhìn Phượng Vô Nhai, tức giận mở miệng nói: “Làm gì vậy?”

Phượng Vô Nhai vội vàng nhìn nàng nói: “Muội muội, người vô tình như vậy, ca ca rất đau lòng.”

Vân Thiên Vũ nhìn ra Phượng Vô Nhai đang đùa giỡn nàng, không nhìn được lờm y một cái: “Đau lòng chết mất.”

Nàng nói xong lại muốn đi, Phượng Vô Nhai cũng không cho nàng đi, cứ chặn đường nàng như vậy, kiên định nói: “Muội muội, nếu người có việc, ca ca nhất định sẽ giúp đỡ.”

Câu nói cuối cùng lại vô cùng chân thành.

Không biết tại sao, lúc nói những lời này, Phượng Vô Nhai có cảm giác mình thật tâm thực lòng muốn giúp nàng, chỉ cần nàng nói, y sẽ giúp nàng.

Không biết tại sao y lại có cảm giác như vậy? trong lòng Phượng Vô Nhai hoang mang, nhưng trên mặt không biểu hiện ra.

Chỉ là hai người đang nói chuyện, một giọng nói lạnh lùng vang lên phía sau: “Vỡ kịch huynh muội tình thâm này, bốn vương vừa nhìn một cái là đủ rồi.”

Vân Thiên Vũ và Phượng Vô Nhai cùng nhau quay đầu lại, nhìn thấy vài người đi tới, đi đầu là Tiêu Cửu Uyên toàn thân hoa bào đỏ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 376: Tiêu Cửu Uyên Bố Trí Cục Diện

Quanh người Tiêu Cửu Uyên tỏa ra hàn khí, người chưa tới gần đã thấy lạnh lẽo, trên khuôn mặt anh tú kia cũng tràn đầy khí lạnh. Đôi mắt sâu tối đi, không chút ấm áp, lạnh lùng nhìn hai người Vân Thiên Vũ và Phượng Vô Nhai.

Nhìn thấy hai người ở bên nhau, hắn liền nghĩ đến nữ nhân áo tím cứu người trước kia ở Ly thân vương phủ, người đó thân thủ phi phạm, người bình thường không thể so được, hiện tại xem ra nữ nhân tối đó cứu người rõ ràng không phải Phượng Vô Nhai.

Cho nên nói quan hệ của nữ nhân áo tím kia và Phượng Vô Nhai không phải tầm thường, hoặc là quan hệ của nữ tử trước mặt và Phượng Vô Nhai cũng không tầm thường.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ đến điều này, liền nghĩ đến chuyện bản thân bị đùa giỡn, trong lòng hắn bỗng nhiên nổi giận, hận không thể cho Vân Thiên Vũ một chưởng, hắn đối xử với nàng tốt như vậy, lúc nào cũng suy nghĩ cho nàng, thậm chí đến cả cuối cùng từ hôn, cũng suy nghĩ cho tình cảnh của nàng.

Trước đây biết lão hầu gia của Vĩnh Ninh hầu muốn giết nàng, hắn lập tức chạy đến phủ đệ vương gia, mời vương gia nhận Vân Thiên Vũ là nghĩa nữ. Như vậy mặc dù sau này bọn họ xóa bỏ hôn ước, nàng vẫn có thể sống tốt.

Nhưng hắn làm nhiều như vậy, nàng thì sao, vậy mà lại cùng Phượng Vô Nhai trêu đùa hắn.

Nếu như nghĩ sâu xa hơn, người kia trước hết là giết vị hôn thê của hắn, thậm chí người hạ độc hắn biết đâu lại là nàng, là Phượng Vô Nhai sai khiến nàng hạ độc. Còn về phần vì sao Phượng Vô Nhai lại làm như vậy, rất có thể là đang giúp ai đó.

Tiêu Cửu Uyên càng nghĩ càng tức giận, phát ra sát khí liên tục không ngừng, khuôn mặt anh tú lạnh lẽo đến cực điểm, khiến cả người hắn cũng âm u theo.

Đương nhiên Vân Thiên Vũ cũng phát hiện ra, trong lòng nghĩ người này làm sao vậy?

Phượng Vô Nhai thấy Tiêu Cửu Uyên tức giận, sung sướng trong lòng, nhìn Tiêu Cửu Uyên lười biếng nói: “Đây là Ly thân vương gia ghen tị sao? Ghen tị chúng ta huynh muội tình thâm sao? Sau này vương gia cũng không nên ức hiếp muội muội ta, nếu vương gia ức hiếp muội muội ta, ta sẽ không khoanh tay đứng nhìn đâu.”

Phượng Vô Nhai nửa thật nửa đùa nói, nhưng ánh mắt cũng không hề có ý trêu tức, dường như Tiêu Cửu Uyên dám ức hiếp Vân Thiên Vũ, y sẽ không đứng nhìn thờ ơ đâu.

Tiêu Cửu Uyên cười lạnh, ánh mắt thâm thúy nói: “Bốn vương đã gặp qua rất nhiều người vô liêm sỉ, nhưng vô liêm sỉ như vậy thật sự là thấy lần đầu tiên, muội muội, ha ha.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong cũng không thèm nhìn Phượng Vô Nhai, xoay người đi vào trong, từ đầu tới cuối cũng không nhìn Vân Thiên Vũ.

Về mặt Vân Thiên Vũ khó hiểu, thầm suy nghĩ, chẳng lẽ mình lại làm cho vị vương gia này mất hứng, nhưng nàng làm gì khiến hắn mất hứng.

Nàng nghĩ, bước nhanh theo Tiêu Cửu Uyên nói: “Tiêu Cửu Uyên, ta có việc tìm người.”

“Có chuyện tìm ta? Chuyện gì?”

Tiêu Cửu Uyên dừng bước, trên cao nhìn xuống Vân Thiên Vũ, đôi mắt lạnh lẽo.

Vân Thiên Vũ kinh ngạc, lần này nàng thấy rõ ràng, Tiêu Cửu Uyên thật sự đang giận nàng, hơn nữa rất tức giận.

Nhưng nàng làm gì khiến hắn tức giận như vậy.

Vân Thiên Vũ cố gắng suy nghĩ, Tiêu Cửu Uyên trước mặt thấy nàng không nói lời nào, âm trầm nói: “Không phải nói có chuyện muốn nói sao? Đầu lưỡi bị răng cắn rồi sao?”

Trong nháy mắt này, hai người lại nhớ tới lúc bắt đầu.

Vân Thiên Vũ không biết vấn đề ở đâu, nhưng trước mặt nàng đã quyết nhất định phải nói với Tiêu Cửu Uyên mặt nàng khỏi rồi, cho nên nàng mở miệng: “Liên quan đến ta...”

Vân Thiên Vũ còn chưa dứt lời, phía sau vang lên tiếng bước chân vội vàng, Bạch Diệu lòng như lửa đốt chạy lại đây, nhanh chóng bẩm báo nói: “Vương gia, chúng ta bắt được mấy đứa trẻ trước đây bỏ trốn.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 377: Liều Mạng Phóng Điện

Vân Thiên Vũ ngẩn ra, quay đầu nhìn lại, Bạch Diệu nói bắt được mấy đứa trẻ bỏ trốn, không phải là Tiểu Báo Tử bọn họ chứ.

Không phải nàng đã cho Tiểu Linh Đang đưa bọn họ trốn sao? Sao còn có thể bị bắt.

Vân Thiên Vũ đang nghĩ, bên tai lại nghe thấy tiếng cười lạnh lẽo của Tiêu Cửu Uyên: “Nữ nhân đó chỉ sợ nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến bốn vương rắc thuốc bột trên người mấy đứa trẻ, không quá ba ngày, dù cho bọn họ trốn trong hang chuột, bốn vương cũng có thể tìm ra bọn họ.”

Ánh mắt Vân Thiên Vũ tối sầm, thật không ngờ Tiêu Cửu Uyên âm hiểm như vậy.

Nàng vốn tưởng là hẳn không thềm động đến mấy đứa trẻ, thật không ngờ hẳn lại làm vậy, nàng quá sơ suất rồi.

Hiện giờ Tiểu Báo Tử bọn họ lại bị bắt.

Vân Thiên Vũ còn đang nghĩ, Tiêu Cửu Uyên phía sau đã xoay người đi ra ngoài, vừa đi vừa nói với Bạch Diệu bên cạnh.

“Đi, đem một đứa lớn nhất trong số đó ra cống thành, mai phục bốn phía cổng thành, bốn vương muốn xem xem nữ nhân đó có tới cứu đứa bé đó không.”

“Vương gia, nếu nữ nhân đó không đến thì sao? Nàng ta thông minh như vậy, nhất định sẽ đoán được chúng ta mai phục ở cổng thành.”

Tiêu Cửu Uyên dẫn Bạch Diệu Hắc Diệu ra ngoài, đồng thời ngông cuồng nói: “Nếu nữ nhân này không dám đến, cứ giết cho ta, một ngày không đến, giết một đứa, hai ngày không đến giết hai đứa.”

Vân Thiên Vũ phía sau tối sầm mặt, không nhịn được tổn hơi thừa lời, ngón tay nơi lỏng lại nắm, nắm lại nơi lỏng.

Nàng đã định hôm nay tự mình nói ra chuyện trước đây giấu giếm Tiêu Cửu Uyên, tự tay trả lại binh phù cho hắn, nhưng bây giờ hắn dám bắt Tiểu Báo Tử bọn họ, uy hiếp nàng.

Người này thật sự quá ghê tởm.

Vân Thiên Vũ tức giận nghĩ, Phượng Vô Nhai ở một bên từ từ tiến đến, lười nhác nhắc nhở Vân Thiên Vũ: “Tốt nhất người đừng ra cổng thành, tên kia rõ ràng là muốn bắt người.”

Đương nhiên Vân Thiên Vũ biết điều này, nhưng nàng có thể trơ mắt nhìn Tiểu Báo Tử bọn họ chết sao?

“Không được, ta không thể thấy chết mà không cứu được, không thể cứ như vậy trơ mắt nhìn mấy tiểu tử kia chết, việc này là ta gây phiền phức cho bọn họ.”

Vân Thiên Vũ nhớ tới bản thân lúc trước nói chuyện với Tiêu Cửu Uyên, hiện tại nàng đi nói với Tiêu Cửu Uyên, nữ nhân áo tím kia chính là nàng, mặt cô khỏi rồi, trước đây là nàng đánh hắn, đá hắn, còn đánh cắp binh phù của hắn.

Nếu nàng nói, hắn có thả Tiểu Báo Tử bọn họ không?

Trong lòng Vân Thiên Vũ không hề chắc chắn, người kia có thể giận dữ giết Tiểu Báo Tử bọn họ hay không, tính tình của người đó hoàn toàn có thể làm vậy.

Vân Thiên Vũ đang nghĩ, Phượng Vô Nhai bên cạnh nhanh chóng mở miệng nói: “Ta giúp người, ta giúp người cứu mấy đứa trẻ ra.”

Vân Thiên Vũ nhanh chóng quay đầu nhìn Phượng Vô Nhai, hơi hơi nheo mắt lại.

“Người tốt bụng như vậy, sẽ không có tâm kế lừa giỡn gì chứ.”

Vẻ mặt Phượng Vô Nhai bị thương, vô cùng ưu oán nhìn Vân Thiên Vũ: “Muội muội, người làm tổn thương trái tim ta rồi, trái tim ca ca tan vỡ thành từng mảnh rồi, không tin người nhìn một cái xem.”

Bộ dạng ưu oán của Phượng Vô Nhai khiến Vân Thiên Vũ thả lỏng rất nhiều, không nhìn được liếc y mắt một cái.

“Người muốn giúp là chuyện của người, người không thể đòi hỏi ta báo đáp, ta cũng sẽ không báo đáp người.”

“Chúng ta là huynh muội ruột thịt, còn phải so đo chuyện đó sao.”

Đôi mắt đào hoa của Phượng Vô Nhai khiêu khích, sáng lên mỉa mai hoặc, liều mạng phóng điện với Vân Thiên Vũ.

Nói thật ra nếu không phải y bày ra khuôn mặt đáng ghét này với Vân Thiên Vũ, không chừng Vân Thiên Vũ thật sự bị y mê hoặc rồi, nhưng đối diện với khuôn mặt này, Vân Thiên Vũ vừa nhìn đã tức giận.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 378: Nghĩ Cách Cứu Người

Bởi vì diện mạo này của đại công tử Vĩnh Ninh hầu quá giống Liễu thị, Vân Thiên Vũ lại vô cùng ghét Liễu thị, cho nên ghét lây sang Vân Hách đến.

Phượng Vô Nhai này cũng bị ghét lây rồi.

Một thân quyến rũ mà không chỗ dùng, đành tích tụ trong lòng nhìn Vân Thiên Vũ quay người đi vào trong.

Vân Thiên Vũ vừa đi phất tay với Phượng Vô Nhai phía sau: “Khoan đã, chúng ta thương lượng làm sao cứu người.”

“Được.”

Phượng Vô Nhai phía sau cười khẽ, nụ cười khiến cho bao nhiêu nữ tử trước cửa đỏ mặt loạn tim.

Đại công tử của Vĩnh Ninh hầu phủ này có sức hút ma mị như vậy từ khi nào?

Đáng tiếc, Phượng Vô Nhai xoay người, cũng không thèm liếc những nữ nhân này một cái, thong dong dẫn người nghênh ngang rời đi.

Nữ khách mời và nam khách mời của yến hội đều tách ra mà đi như vậy.

Vân Thiên Vũ dẫn đám người Diệp Gia chiêu đãi nữ khách mời, nam khách mời bên kia có lão vương gia cùng Tiêu Dạ Thần chiêu đãi.

Vân Thiên Vũ giờ này ngày này ở Vĩnh Ninh hầu đã không còn giống với trước kia, các phu nhân và tiểu thư, đều vô cùng khách khí với nàng, chính là Yến Thanh Phong của Yến Bắc Vương phủ đứng đầu trong tứ đại gia tộc, Tô Phi Yên của Tô quốc công phủ đều vô cùng khách khí Vân Thiên Vũ, về phần Tưởng Ngọc Khê của Tưởng quốc công phủ, tuy rằng không nói thêm gì, nhưng cũng không làm phiền Vân Thiên Vũ.

Những người trong các gia tộc khác nhìn thấy người của tứ đại gia tộc không hề gây khó dễ cho Vân Thiên Vũ, đương nhiên cũng không dám gây phiền hà cho cô.

Suốt yến hội, có thể nói cả chủ và khách đều vô cùng vui vẻ.

Phía nam khách mời bên kia, vương gia và Tiêu Dạ Thần tiếp đãi vô cùng chu đáo. Đêm nay hai ông cháu vô cùng vui vẻ.

An thân vương phủ đã lâu không náo nhiệt như vậy.

Lão vương giả vui đến mức uống mấy ly rượu, cuối cùng nếu không phải Tiêu Dạ Thần ngăn cản, lão còn muốn uống nữa.

Bên phía nam khách mời, cả chủ lẫn khách đều vô cùng vui vẻ.

Đợi đến lúc khách ra về hết, đêm cũng đã khuya.

Lão vương gia uống rượu được người dìu về phòng.

Tiêu Dạ Thần dẫn thủ hạ đến đưa Vân Thiên Vũ trở về, cũng quan tâm hỏi: “Tiểu cô cô, đêm nay không ai gây phiền phức cho muội chứ?”

Vân Thiên Vũ lắc đầu: “Không có, họ đối với ta rất tốt.”

Tiêu Dạ Thần thả lỏng, sắc mặt dễ chịu hơn, nếu có người dám gây phiền phức cho Vũ Mao, gã không ngại ra tay xử lý họ.

Tiêu Dạ Thần nghĩ nghĩ lại nhìn Vân Thiên Vũ: “Đúng rồi, nghe nói lúc trước Cửu hoàng thúc đến tìm muội, sau đó sao lại đi rồi?”

Vân Thiên Vũ suy nghĩ một chút lắc đầu nói: “Hắn có việc bận, cho nên đi rồi.”

Vân Thiên Vũ cũng không muốn Tiêu Dạ Thần liên quan đến mối quan hệ giữa Tiêu Cửu Uyên và nàng, để tránh Tiêu Cửu Uyên giận chó đánh mèo trút giận lên người Tiêu Dạ Thần.

Từ giờ trở đi, nghĩa phụ và Tiêu Dạ Thần đều là người thân của nàng, nàng không thể không suy nghĩ cho bọn họ.

Tiêu Dạ Thần nghe Vân Thiên Vũ nói xong, liền yên tâm, hơn nữa đêm nay gã cũng uống không ít, có chút men say, cho nên Tiêu Dạ Thần đưa Vân Thiên Vũ đến Tây Phượng viện rồi nói.

“Tiểu cô cô, muội nghỉ ngơi sớm đi, ta về đi ngủ đây. Đúng rồi, sáng sớm ngày mai ta muốn đi Tây Sơn đại doanh, nếu muội có chuyện gì có thể sai thị vệ đưa tin cho ta.”

“Được.” Vân Thiên Vũ gật đầu, đứng ở trước cửa đưa mắt nhìn Tiêu Dạ Thần rời đi, trong lòng có một chút ấm áp, sau đó nàng được dẫn vào Tây Phượng viện.

Khi nàng vào Tây Phượng viện, vào phòng của mình, nhìn thấy Phượng Vô Nhai một thân hồng y, dáng vẻ thong dong vô cùng tựa vào giường cô, lưỡi nhác uống trà, vẻ mặt mị hoặc mà tao nhã.

Vân Thiên Vũ mau chóng phát tay cho hai người Diệp Gia và Hoạ Mi rời đi.

Diệp Gia nhìn Vân Thiên Vũ, liếc mắt một cái, có cảm giác con người Phượng Vô Nhai này quá nguy hiểm, nếu để cho Tiêu Cửu Uyên nhìn thấy nàng và Phượng Vô Nhai ở bên nhau, chỉ sợ sẽ chọc tức hắn, đây không phải chuyện gì tốt.

Nhưng nghĩ đến đám nhóc Tiểu Báo Tử kia bị Tiêu Cửu Uyên treo trên cổng thành, Diệp Gia lại không biết nói gì, xoay người đi ra ngoài.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 379: Phượng Vô Nhai Lo Lắng

Trong phòng, Vân Thiên Vũ nhìn Phượng Vô Nhai, hừ lạnh nói: “Trái lại người lại biết hưởng thụ, nói xem người định giúp ta cứu Tiểu Báo Tử ra như thế nào.”

Phượng Vô Nhai thả chén trà trong tay xuống, tự nhiên nói: “Việc này người đừng nhúng tay vào, vẫn nên giao cho ta đi, tất nhiên ta sẽ giúp người thỏa đáng, cam đoan sẽ không để cho đám người Tiểu Báo Tử bị làm hại.”

Sau khi Phượng Vô Nhai nói xong, Vân Thiên Vũ hơi hơi nheo mắt lại nhìn y: “Người sẽ tốt bụng như vậy sao? Nói cho cùng người muốn có được gì từ ta?”

Phượng Vô Nhai nhìn Vân Thiên Vũ khuyên giải, ánh không khỏi tối sầm, nếu nói bản thân không muốn nhìn thấy nàng khó xử, thấy nàng khó xử, y liền nghĩ cách giúp nàng.

Nếu y nói như vậy, chỉ sợ nữ nhân này sẽ không tin tưởng. Cho nên Phượng Vô Nhai mỉm cười nói.

“Người quên ta phó thác muội muội cho người sao? Nếu ta giao muội muội cho người chăm sóc, ta nào dám không tốt với người, còn nữa cảm ơn người không nói với Tiểu Linh Đang lời nói xằng bậy của ta, bằng không muội ấy nhất định sẽ hận chết ta.”

Phượng Vô Nhai nghĩ đến muội muội ruột, không biết nói gì.

Thiên hạ này chưa từng gặp qua muội muội như vậy, người ngoài cũng không có, còn động một tí là uy hiếp y, nếu như dám ức hiếp Vân Thiên Vũ, nàng và y đều không để yên, y muốn hỏi nàng một chút, hẳn là ca ca của nàng, hay Vân Thiên Vũ là tỷ tỷ của nàng.

Vân Thiên Vũ nghĩ thầm rồi nói: “Thật ra cứu Tiểu Báo Tử không chỉ là tâm nguyện của ta, còn là tấm lòng của Tiểu Linh Đang, cho nên chúng ta liên thủ hợp tác.”

Vân Thiên Vũ thể hiện sự tin tưởng Phượng Vô Nhai, y cười khẽ.

“Đêm nay, Tiêu Cửu Uyên biểu hiện rõ ràng muốn bắt người, cho nên người vẫn nên đừng xuất hiện.”

Vân Thiên Vũ lắc đầu, rất nghiêm túc nhìn Phượng Vô Nhai nói.

“Không, ta sẽ không đứng nhìn thờ ơ, ta và người cùng đi cứu Tiểu Báo Tử, sau đó ta đi tìm Tiêu Cửu Uyên, nói rõ ràng với hắn nữ nhân áo tím kia chính là ta, tất cả đều là ta làm được, hắn muốn trừng phạt ta như thế nào đều được, nhưng đừng liên lụy tới người vô tội khác, ngoài ra người mang người âm thầm vào Ly thân vương phủ bảo vệ Tiểu Sư Tử bọn họ, để tránh Tiêu Cửu Uyên bởi vì giận cá chém thớt mà động thủ làm hại bọn họ.”

Đây cũng không phải là Vân Thiên Vũ quá lương thiện, nhưng nàng tuyệt sẽ không để những người không liên quan, bởi vì nàng mà bị liên lụy, từ trước đến nay nàng làm việc quang minh lỗi lạc, thẳng thắn chính trực, lỗi sai của nàng, nàng sẽ thừa nhận, là chuyện của mình, sẽ không liên lụy đến những người khác.

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời, sắc mắt Phượng Vô Nhai rõ ràng không đồng ý, ánh mắt u ám nói.

“Trước mắt Tiêu Cửu Uyên đang tức giận, nếu người đi nói chuyện này, nhất định hẳn sẽ không bỏ qua cho người, cho nên ta cho rằng người vẫn nên đừng nói bây giờ thì tốt hơn.”

Lúc Phượng Vô Nhai nói lời này, hoàn toàn không có chút tâm tư riêng nào, y thật sự cho rằng hiện tại không phải thời cơ tốt để Vân Thiên Vũ nói với Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên đang vô cùng giận dữ, nếu bây giờ nói, hẳn nhất định sẽ xử lý Vân Thiên Vũ, chi bằng chờ hẳn bình tĩnh lại một chút rồi nói.

Vân Thiên Vũ lại kiên định lắc đầu.

“Thật ra ta đã sớm muốn nói chuyện này với hẳn nhưng bởi vì người này rất dễ dàng nổi giận, cho nên cứ đợi hết lần này đến lần khác, ngược lại hiện tại càng ngày càng làm cho hẳn giận, việc này không thể kéo dài được nữa, quyết định như vậy đi, chúng ta chạy tới cổng thành cứu người trước, đợi cứu người xong, ta đi Ly thân vương phủ gặp Tiêu Cửu Uyên, nói cho hẳn biết chuyện, như vậy sẽ không liên lụy đến người khác.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 380: Vô Cùng Chua Xót

Phượng Vô Nhai không ngăn cản nữa, khước môi y cong lên như cười mà lại như không, uể oải nói.

“Người yên tâm đi, ta sẽ bảo vệ người, tuyệt đối không để Tiêu Cửu Uyên thật sự làm hại đến người.”

Vân Thiên Vũ ngơ ngác một chút, quay đầu lại nhìn Phượng Vô Nhai, sao y lại tốt với nàng như thế.

Phượng Vô Nhai vừa liếc mắt liền thấy được sự hoài nghi trong mắt nàng, y cười nói: “Người quên là muội muội ta sau này vẫn còn phải trông cậy vào người à, bây giờ ta phải bảo vệ người thật tốt.”

Vân Thiên Vũ suy nghĩ một lát, cũng không nói nhiều, nàng có thể hoài nghi những thứ khác nhưng tuyệt đối không nghi ngờ sự quan tâm của Phượng Vô Nhai đối với Tiểu Linh Đang.

“Chúng ta đi thôi.”

“Được, vừa đi vừa nói, người muốn làm rõ tình hình của phủ Ly thân vương và Tiêu Cửu Uyên, ta sẽ không ngăn cản người nhưng hành động cứu người tối nay người phải nghe lời ta.”

Vân Thiên Vũ không phản bác, sau khi hai người đi ra khỏi phòng, Diệp Gia và Họa Mi cùng đi về phía họ.

Vân Thiên Vũ ra hiệu cho Diệp Gia đi theo nàng, Họa Mi ở lại trong vương phủ.

Phủ An thân vương không thể so với phủ Vĩnh Ninh Hầu, trong vương phủ có rất nhiều thị vệ nên không cần phải lo lắng.

Vân Thiên Vũ dẫn Diệp Gia, Điều Gia, Tiểu Anh cùng Phượng Vô Nhai ra Tây Phượng viện, nhìn thấy trong bóng tối có vài tia sáng xuất hiện, trong nháy mắt đã ở trước mặt bọn họ.

Vân Thiên Vũ nhíu mày nhìn, thấy người đi tới là Tiểu Linh Đang và mấy thủ hạ mặc áo đen.

Tiểu Linh Đang vừa xuất hiện là thương tâm nói: “Vân tỷ tỷ, muội thật vô dụng, mấy người Tiểu Báo Tử bị Tiêu Cửu Uyên bắt vào vương phủ rồi, Tiểu Báo Tử còn bị treo ở phía trên cổng thành, vốn dĩ muội muốn đi cứu bọn họ nhưng bọn họ không cho muội cứu, còn nói chuyện này ca ca có sắp xếp.”

Tiểu Linh Đang càng nghĩ càng cảm thấy mình thật vô dụng.

Chuyện Vân tỷ tỷ giao cho mà nàng cũng làm không xong, nàng ỉu rĩ nói.

Vân Thiên Vũ đưa tay ra vỗ vỗ vào vai của nàng, trấn an nàng nói.

“Không phải lỗi của muội, vốn dĩ Tiêu Cửu Uyên là người nham hiểm xảo quyệt, làm cho người ta khó lòng phòng bị, đừng nói là muội, cho dù là ta cũng không phải đối thủ của hắn nên muội đừng nên đau lòng.”

Tiểu Linh Đang nhanh chóng mở miệng nói: “Vân tỷ tỷ, tỷ sẽ không trách ta chứ.”

Hai mắt nàng mở to, long lanh nước nhìn về phía Vân Thiên Vũ, giống như một chú nai con vậy.

Từ trước tới nay, nàng luôn muốn có một tỷ tỷ, khó khăn lắm mới quen được Vân tỷ tỷ, nếu vì mình làm việc không tốt khiến cho Vân tỷ tỷ ghét bỏ, nàng nhất định sẽ vô cùng đau lòng.

Vân Thiên Vũ lắc đầu, liếc nhìn nàng: “Chẳng lẽ ta lại là người hẹp hòi như vậy sao?”

Tiểu Linh Đang vừa nghe đã biết Vân Thiên Vũ không trách nàng nên lập tức nhào tới bên cạnh Vân Thiên Vũ, tay ôm lấy cánh tay nàng lắc lắc: “Muội biết Vân tỷ tỷ là tốt nhất.”

Từ đầu tới đuôi, trong mắt Tiểu Linh Đang chỉ có Vân Thiên Vũ, hoàn toàn không để mắt đến người ca ca bên cạnh khiến cho người làm ca ca như Phượng Vô Nhai vô cùng chua xót, chỉ hận không thể nhắc nhở nàng vẫn còn một người đang đứng sờ sờ ở đây.

“Xem ra ta lại khiến cho người khác ghét bỏ rồi.”

Cuối cùng Tiểu Linh Đang cũng nhìn thấy người bên cạnh, sau đó nhìn Phượng Vô Nhai với vẻ mặt ghét bỏ: “Ca ca, huynh thật là xấu, sao lại làm ra cái mặt xấu thế không biết.”

Phượng Vô Nhai đưa tay gõ vào trán Tiểu Linh Đang: “Ta vì ai mới như vậy, ta đang phải chùi dít cho ai đây.”

Tiểu Linh Đang thè lưỡi.

Trong đó tràn đầy tình huynh muội.

Vân Thiên Vũ không nói gì nhiều mà nói chỉ như đinh đóng cột: “Chúng ta đi thôi, mau chóng đi cứu người.”

Nói xong liền đi ra ngoài trước tiên, Phượng Vô Nhai và Tiểu Linh Đang, còn có đám người Diệp Gia vội vàng đi theo sau.

Đám người Vân Thiên Vũ không đi ra từ cửa chính mà ra ngoài một cách cẩn thận từ cửa sau của phủ An thân vương rồi đi thẳng đến cổng thành.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 381: Nhìn Thấu Cạm Bẫy

Lúc này trời đã khuya, đêm tối vắng lặng.

Bốn phía cổng thành đều lặng im như tờ, phía trên cổng thành treo một người nhỏ bé gầy gò, Vân Thiên Vũ nhìn người đang bị treo từ phía xa, chắc đúng là Tiểu Báo Tử, nghĩ đến mấy đứa trẻ vô tội đã bị nàng làm liên lụy, trong lòng Vân Thiên Vũ vô cùng áy náy.

Cho nên lần này nàng quyết định nói rõ ràng với Tiêu Cửu Uyên đừng làm khó lũ trẻ, nếu hấn có gì tức giận cứ trút lên nàng là được.

Vân Thiên Vũ nghĩ một lát rồi quay đầu nhìn về phía Phượng Vô Nhai nói: “Bây giờ bắt đầu tiến hành cứu người.”

Phượng Vô Nhai gật đầu: “Được, nhưng chuyện này người không cần nhúng tay vào, tất cả ta đã có sắp xếp, thực tế ta nghi ngờ người đang bị treo trên cổng thành chưa chắc là Tiểu Báo Tử, mà là người do Tiêu Cửu Uyên sắp xếp, nếu người ra mặt sẽ không tốt, hay là để ta giả làm người đi cứu người, thăm dò thật giả.”

Vân Thiên Vũ không phản đối, nàng không biết tại sao chuyện này lại đi đến tình trạng không thể cứu vãn như vậy.

Thật ra lúc ban đầu nàng đá Tiêu Cửu Uyên một cước chỉ vì quá tức giận, tức giận hấn luôn làm khó dễ nàng nên mới đánh hấn vài cái rồi đá hấn xuống xe ngựa.

Về chuyện binh phù, nàng căn bản không biết đó là binh phù, nếu như biết thì nàng đã không lấy binh phù của hãn.

Vân Thiên Vũ thở dài thườn thượt.

Thật ra đêm nay ban đầu nàng muốn trực tiếp đi tìm Tiêu Cửu Uyên nói cho hãn biết người hãn muốn tìm chính là nàng, nhưng nàng sợ nếu nói ra hãn ta sẽ giận cá chém thớt, làm cả mấy đứa trẻ bị thương nên nàng đành đi cứu người trước, đợi khi cứu được người rồi mới đi gặp Tiêu Cửu Uyên nói rõ ràng mọi chuyện, nếu hãn có tức giận thì trút giận lên nàng là được.

Vân Thiên Vũ gật đầu thật mạnh: “Được, cứu người đi.”

Trong đêm tối có mấy bóng người chạy thẳng về phía cổng thành.

Bọn họ vừa hành động, quả nhiên trong bóng tối cũng có người hành động, lao thẳng về mấy người đang chạy tới.

Gần như trong chớp mắt hai bên đã bắt đầu đánh nhau.

Có một nữ nhân khoác chiếc áo choàng tím, giả làm Vân Thiên Vũ chạy thẳng về phía cổng thành.

Nhưng khi nàng đến gần người đang bị treo trên cổng thành thì người đó đột nhiên bay lên trời, ánh đao trong tay lóe lên, lao thẳng vào nữ nhân mặc áo tím, trong chớp mắt hai người đã đánh nhau.

Từ trong bóng tối, hai người Phượng Vô Nhai và Vân Thiên Vũ vừa nhìn còn không hiểu gì sao, người bị treo trên thành căn bản không phải là Tiểu Báo Tử mà là giả.

Trong giây phút này hai người đột nhiên hiểu ra một chuyện.

Chỉ sợ Tiêu Cửu Uyên đã biết Vân Thiên Vũ chính là nữ nhân áo tím, cho nên hãn cố ý nói ra câu nói đó trước mặt bọn họ là để bọn họ đi cứu

người trước, sau đó mượn việc này để tra rõ ràng xem Vân Thiên Vũ có phải là nữ nhân áo tím kia không.

Phượng Vô Nhai quay đầu nhìn về phía Vân Thiên Vũ, chậm rãi nói: “Xem ra hắc đã biết mặt tốt của ngươi rồi, cũng biết tất cả mọi chuyện của ngươi, như thế hơi phiền phức.”

Nếu như Vân Thiên Vũ nói cho Tiêu Cửu Uyên trước, nói không chừng cơn thịnh nộ của hắc có thể giảm đi, bây giờ là do chính hắc phát hiện những việc này.

Chỉ nghĩ cũng có thể biết cơn thịnh nộ của hắc lớn đến mức nào.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ hơi bối rối, con người tối đi nhưng trong lòng lại thật sự thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy được giải phóng hoàn toàn.

Hắc biết cũng tốt, cùng lắm thì nổi giận, trừng phạt nàng, sau này nàng cũng không cần phải giấu che nữa, nàng quá mệt mỏi rồi.

“Đi, ta đến phủ Ly thân vương tìm hắc, người âm thầm dẫn người đột nhập vào phủ Ly thân vương, tra thử xem bọn Tiểu Báo Tử đang ở đâu, không nên tùy tiện động thủ cứu người, nếu Tiêu Cửu Uyên thả bọn Tiểu Báo Tử, người không cần xuất hiện, nếu bởi vì ta mà hắc thật sự giận cá chém thớt, trút giận lên bọn Tiểu Báo Tử thì người nhất định phải cứu bọn chúng.”

Phượng Vô Nhai gật đầu, không thêm quan tâm đến thủ hạ ở phía sau, dẫn vài người rồi cùng đám Vân Thiên Vũ quay người đi thẳng đến phủ Ly thân vương.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 382: Cơn Thịnh Nộ Của Tiêu Cửu Uyên

Nhưng khi mấy người Vân Thiên Vũ và Phượng Vô Nhai chạy đến phủ Ly thân vương thì quản gia Hạ Hỉ của phủ Ly thân vương lại nói cho bọn họ biết Vương gia không ở trong vương phủ.

Đã muộn như thế này Tiêu Cửu Uyên còn đi đâu? Sao lại không ở trong vương phủ cơ chứ?

Hai người Phượng Vô Nhai và Vân Thiên Vũ nhìn nhau, cuối cùng Vân Thiên Vũ nói với lão quản gia, bảo ông ta lập tức đi tìm Tiêu Cửu Uyên, nàng có việc muốn nói với Tiêu Cửu Uyên.

Việc này nói càng sớm càng tốt.

Nhưng quản gia Hạ Hỉ ngay lập tức nói rằng vương gia đã nói đêm nay sẽ không trở về phủ, bất cứ người nào cũng đừng tìm hấn.

Sau khi nói xong, Hạ tổng quản liền đóng sập cửa lại trước mặt Vân Thiên Vũ và Phượng Vô Nhai.

Vân Thiên Vũ và Phượng Vô Nhai khó hiểu, Tiêu Cửu Uyên đây là có ý gì, rõ ràng biết Vân Thiên Vũ chính là hấn muốn tìm, hấn bắt Tiểu Báo Tử, trù tính cả một kế hoạch không phải là để ép nàng xuất hiện hay sao? Bây giờ nàng đến rồi, sao hấn lại không ra đây gặp nàng.

Vân Thiên Vũ và Phượng Vô Nhai hoàn toàn không hiểu.

Tính tình Tiêu Cửu Uyên quả nhiên khó đoán, người bình thường đều không thể nghĩ ra rốt cuộc hắn đang suy nghĩ gì.

Phượng Vô Nhai nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Người trở về đi, ta mang người nộp trong phủ Ly thân vương, âm thầm điều tra tung tích của bọn Tiểu Báo Tử, ta sẽ phái người quan sát, không để Tiêu Cửu Uyên thật sự làm bọn chúng bị thương, người không cần lo lắng về điều này.”

Vân Thiên Vũ gật đầu, dặn dò Phượng Vô Nhai: “Nếu Tiêu Cửu Uyên không động đến bọn Tiểu Báo Tử thì người tuyệt đối đừng ra tay cứu người, trước mắt hắn đang vô cùng tức giận, nếu người cứu người chỉ sợ lửa giận càng tăng thêm, cuối cùng người chịu tổn thất chính là chúng ta.”

Ánh mắt Phượng Vô Nhai tối đi một chút, cuối cùng cũng đồng ý: “Được, các người về đi.”

Nói xong, thân ảnh y khẽ động, bay người về phía phủ Ly thân vương.

Vân Thiên Vũ mang theo Diệp Gia, Tiểu Linh Đang quay người trở về phủ An thân vương.

Khi đi vào Tây Phượng viện của phủ An thân vương, phát hiện trong viện không có một bóng người, không khí trong đêm tối lại mang theo hơi thở lạnh lẽo, hơi thở này khiến nàng cảm nhận được ngay là từ trên người ai phát ra, ngoài Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên ra thì không còn có người nào khác.

Nàng không thể ngờ được rằng Tiêu Cửu Uyên lại ở trong viện chờ nàng.

Mặt Vân Thiên Vũ dần dần biến sắc, sau đó quay đầu nhìn về phía Diệp Gia cùng Tiểu Linh Đang, thuận tiện thả hai linh thú là Điều Gia và Tiểu Anh ra.

Vân Thiên Vũ nghiêm túc nói với bọn họ: “Tiêu Cửu Uyên đang ở trong phòng của ta, lát nữa cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, các người cũng không được vào phòng, đã nhớ kỹ chưa?”

Sắc mặt mấy người Diệp Gia và Tiểu Linh Đang thay đổi.

Diệp Gia và Tiểu Anh lại lộ vẻ bất an, họ không nhìn được đồng thời mở miệng.

“Vũ Mao.”

“Vân tử tỷ.”

“Chủ tử.”

Vân Thiên Vũ nhìn họ, bình tĩnh nói: “Ta sẽ không sao đâu, yên tâm đi.”

Nói xong, nàng dứt khoát quay người đi về phía phòng mình, nàng có thể dám chắc trước mắt bản thân sẽ không có vấn đề gì, cho dù cơn thịnh nộ của Tiêu Cửu Uyên có lớn đến mức nào, cùng lắm chỉ trừng phạt nàng một trận, không đến mức lấy mạng của nàng.

Nhưng nếu biểu tỷ Diệp Gia và đám người Tiểu Linh Đang chọc giận hẳn thì hẳn nhất định sẽ nổi giận giết chết bọn họ.

Vân Thiên Vũ vừa bước vào phòng, còn chưa đi qua tấm bình phong đã nghe thấy từ phía sau tấm bình phong có người nói giọng vô cùng lạnh lẽo: “Đêm hôm khuya khoắt thế này lại còn đi dạo.”

Sự lạnh lùng châm chọc nàng đương nhiên là từ Tiêu Cửu Uyên.

Vân Thiên Vũ bước vào, nàng thấy Tiêu Cửu Uyên đang ngồi trên chiếc ghế gỗ có chạm trổ hoa văn ở giữa phòng, toàn thân toát ra hơi thở

lạnh lẽo khiến cả căn phòng như bị bao phủ bởi sự lạnh giá trong những ngày mùa đông giá rét.

Đôi lông mày phượng của hắc lạnh băng, trong đôi mắt tối đen ánh lên ngọn lửa tức giận, lạnh lùng kiêu ngạo nhìn về Vân Thiên Vũ vừa từ bên ngoài bước vào

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 383: Xử Lý Vân Thiên Vũ

Nhìn thấy Vân Thiên Vũ từ bên ngoài đi tới, Tiêu Cửu Uyên nhếch môi mỏng, cũng xoay người đi tới: “Vân Thiên Vũ, người đi dạo cũng khá lâu đó, bốn vương đợi người ở đây cũng gần hai canh giờ người mới đi dạo xong.”

Vân Thiên Vũ biết người này đã biết là lúc trước chính nàng đánh hấn, đá hấn, cho nên cũng không vòng vo với hấn, nhanh chóng dứt khoát nói: “Thật ra ta...”

Nàng đã muốn nói chuyện này với hấn từ lâu rồi, nhưng quan trọng là mỗi lần nghĩ đến việc hấn sẽ tức giận, nàng lại nhịn xuống.

Nhưng Vân Thiên Vũ vẫn không giải thích nổi, Tiêu Cửu Uyên đã cuồng bạo giơ tay, lam linh dày đặc bao vây lấy người hấn, hấn tức giận đến cực điểm trút giận ra, tiếng ầm ầm vang lên không ngừng.

Vô số lam linh nổ tung quanh người Vân Thiên Vũ, nhiều thứ đồ đạc trong phòng bị thổi bay và không ngừng va đập.

Những thứ kia bị thổi bay vỡ vụn, không ngừng văng vào Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ vẫn không nhúc nhích, mặc cho Tiêu Cửu Uyên trút giận, nàng sớm biết người này sẽ nổi giận, cho nên tất cả điều này cũng là bình thường.

Tuy rằng Vân Thiên Vũ hiểu điều này, nhưng Diệp Gia và Tiểu Linh Đang ở bên ngoài nghe thấy mà sợ khiếp vía, không khống chế nổi chạy vội vào, chỉ là các nàng còn chưa đi vào, Vân Thiên Vũ đã quát ra bên ngoài: “Đi ra, đừng vào đây.”

Lúc này Tiêu Cửu Uyên cuồng bạo như một con sư tử phát điên, bọn họ đi vào chắc chắn sẽ bị hấn đánh chết.

Cho nên Vân Thiên Vũ mới quát bảo họ dừng lại.

Tiếng bước chân của Diệp Gia và Tiểu Linh Đang ngừng lại, cuối cùng cũng cắn răng lui xuống.

Diệp Gia và Tiểu Anh cũng cắn răng lui xuống.

Trong phòng, Tiêu Cửu Uyên nghe thấy Vân Thiên Vũ nói chuyện, lại cuồng bạo giơ tay, một luồng Lam linh âm bay ra ngoài.

Ầm một tiếng vang lên, phía sau chỗ Vân Thiên Vũ đứng trực tiếp bị đánh bay.

Lúc này, phóng tầm mắt nhìn qua, cả căn phòng đã thành một đồng hoang tàn, Vân Thiên Vũ đứng giữa đồng hoang tàn, sắc mặt bình tĩnh nói không nên lời.

Tiêu Cửu Uyên đối diện nàng, nhìn chăm chăm, cơn tức trong lòng lại cháy lên, hấn giơ tay hận không thể một chương đánh chết nữ nhân này, nhưng cuối cùng ầm một cái, vẫn là đồng phế tích đằng sau nàng chứ không phải là nàng.

“Người đùa bốn bốn vương có phải rất vui hay không, có phải cảm thấy bốn vương giống như một kẻ ngốc không, Vân Thiên Vũ người đáng chết.”

Đột nhiên Tiêu Cửu Uyên đi thẳng đến Vân Thiên Vũ, đợi tới trước mặt Vân Thiên Vũ hắn nhanh chóng giơ tay nhấc Vân Thiên Vũ lên, tay còn lại không lưu tình chút nào bóp cổ Vân Thiên Vũ.

“Người muốn chết, bốn vương cho người toại nguyện.”

Vân Thiên Vũ ngược mắt lên nhìn thấy khuôn mặt Tiêu Cửu Uyên tràn đầy sát khí, đôi mắt hằn đầy tơ máu đỏ, trông hết sức cuồng bạo.

Tuy rằng hắn như dã thú phát điên, nhưng sức lực dưới tay hắn cũng không nặng, hắn thở hỗn hển rất mạnh, tay muốn dùng lực nhưng nhìn khuôn mặt của hắn, sao lại không thể nào ra tay được.

Lúc này Tiêu Cửu Uyên chẳng những căm ghét Vân Thiên Vũ mà còn căm ghét cả bản thân.

Nữ nhân này đối xử với hắn như thế, hắn lại không ra tay được, hắn bị làm sao vậy?

Vân Thiên Vũ nhìn hắn, cũng không trách hắn ra tay, bởi vì đối với Tiêu Cửu Uyên quyền cao chức trọng mà nói, bản thân nàng đối với hắn quả thật sự quá đáng.

Cho nên nàng thản nhiên đón nhận lửa giận của hắn.

“Tiêu Cửu Uyên, thật ra ta đã sớm muốn nói cho người biết rồi, nhưng mỗi lần vừa nói đến miệng lại không dám nói ra, bởi vì ta biết người sẽ phát điên, sẽ phát hỏa, sẽ tức giận.”

Vân Thiên Vũ giải thích, Tiêu Cửu Uyên cũng nghe không nghe lọt tai, bây giờ hắn tuyệt đối không tin lời Vân Thiên Vũ nói, nữ nhân này chính là kẻ lừa gạt.

Nhưng hắn vẫn cứ không nhẫn tâm giết kẻ lừa gạt này được, đây mới là điều khiến cho hắn tức giận đến phát điên.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 384: Hồn Phách Dị Giới

Tiêu Cửu Uyên nghĩ đến việc bản thân không nhẫn tâm, cơn tức lại xông lên, tay dùng lực, ngón tay động vài cái, cuối cùng hắn cũng không ra tay được.

Cuối cùng hắn không chịu nổi, xoay người đi ra ngoài, tức giận chỉ vào Vân Thiên Vũ lạnh lùng quát.

“Được, bốn vương có thể không so đo với người chuyện đá bốn vương xuống xe ngựa, vậy thì bốn vương hỏi người, rốt cuộc người là ai, mượn cơ hội đến gần bốn vương là vì cái gì? Hay là người là người của Phượng Vô Nhai sai khiến mưu tính ý đồ với bốn vương.”

Tiêu Cửu Uyên càng nói, sát khí trên người càng nặng thêm, nghĩ đến nữ nhân này là người của Phượng Vô Nhai phái đến, hắn liền tức giận muốn giết người.

Nhưng thật sự giết nàng thì hắn lại không ra tay được, cho nên bây giờ hắn tức giận không nói nên lời, tức giận Vân Thiên Vũ lừa gạt, càng tức giận bản thân không nhẫn tâm.

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Tiêu Cửu Uyên, con ngươi đỏ như máu, cho thấy rằng hắn đã tức giận đến đỉnh điểm.

Lúc này, nện như có người nhìn thấy chỉ sợ sẽ bị hắn dọa chết.

Vân Thiên Vũ không sợ cho lắm, có thì cũng chỉ là bất an, bởi vì bộ dạng Tiêu Cửu Uyên tức giận phát điên nàng gặp qua không phải một lần, cho nên nàng có khả năng chấp nhận rất lớn.

Nhưng nghĩ đến lời nói của Tiêu Cửu Uyên, Vân Thiên Vũ khó hiểu, không phải nàng mới quen biết Phượng Vô Nhai sao? Sao lại thành người của Phượng Vô Nhai rồi, còn mượn cơ hội đến gần hắn, mưu đồ với hắn, nàng không có chút quan hệ nào với Phượng Vô Nhai.

“Tiêu Cửu Uyên, ta và Phượng Vô Nhai không có một chút quan hệ nào cả, lúc trước Tiểu Linh Đang bị bắt không phải người cũng thấy rồi sao? Đêm đó chính là lần gặp mặt đầu tiên của ta và Phượng Vô Nhai.”

Vân Thiên Vũ nói xong, Tiêu Cửu Uyên ở trong phòng dường như không dao động một chút nào, vẫn tức giận nhìn Vân Thiên Vũ.

“Rốt cuộc người là ai? Ngày đại hôn đó bốn vương đã hoài nghi người không phải Vân Thiên Vũ thật sự, một người thay đổi cũng sẽ không thay đổi hoàn toàn như thế, đại tiểu thư Vân gia chính là một người yếu đuối bất tài, sao bỗng nhiên lại có gan hừ phu vào ngày đại hôn, thậm chí sau đó còn liên tiếp gây chuyện, căn bản người là một người khác, nói mau, người là ai?”

Đôi mắt Vân Thiên Vũ tối đi một chút, nhìn Tiêu Cửu Uyên thản nhiên nói:

“Tiêu Cửu Uyên, nếu như ta nói ta là hồn phách từ dị giới tới, người có tin hay không?”

Vân Thiên Vũ thản nhiên đối diện với Tiêu Cửu Uyên.

Sự tức giận trên khuôn mặt tuấn mỹ của Tiêu Cửu Uyên dần dần giảm xuống, cuối cùng xuất hiện đầy vẻ lo lắng.

Nghe Vân Thiên Vũ nói xong, đôi mắt hẩn hơi nheo lại, từng tia lạnh lẽo bắn ra từ đôi mắt đáng sợ của hẩn, đâm thẳng vào người Vân Thiên Vũ, giọng nói tàn khốc khát máu vang lên.

“Hồn phách dị giới? Chính là hồn phách trong truyền thuyết phải không?”

Sau khi nói xong, Tiêu Cửu Uyên xoay người cười như điên, nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Người đùa bốn bốn vương một lần, còn muốn đùa bốn bốn vương lần thứ hai sao? Hồn phách dị giới, linh hồn, người cũng bịa ra được, có phải người tưởng là như vậy thì bốn vương không thể điều tra ra thân phận thật của người hay không?”

Sau khi Tiêu Cửu Uyên nói xong lại không nhận được sự tức giận trong lòng, giơ tay lên, một luồng Lam linh âm một tiếng phóng ra ngoài nổ tung, khung cảnh gian phòng bên ngoài trong nháy mắt đã bị phá hủy.

Mặc dù động tĩnh ở đây lớn nhưng không kinh động đến Tiêu lão vương gia và Tiêu Dạ Thần, bởi vì buổi tối hai người này quá vui, đều hơi say rồi, lúc này đã ngủ say như chết.

Điều này làm cho Vân Thiên Vũ có chút yên lòng, Vân Thiên Vũ ngược mắt lên lẳng lặng nhìn Tiêu Cửu Uyên, cuối cùng hơi nhếch môi, thản nhiên nói: “Người xem, không phải ta đã nói người sẽ tức giận, ta nói người lại không tin.”

Đây cũng là nguyên nhân lúc trước nàng không muốn nói với Tiêu Cửu Uyên, bởi vì vừa nói hẩn sẽ tức giận, sẽ nghi ngờ, do đó sẽ nghi ngờ đến cùng nàng là ai.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 385: Ta Chính Là Kẻ Ngụ

Bởi vì ngay từ lúc mới bắt đầu, Tiêu Cửu Uyên đã cảm thấy nàng không phải Vân Thiên Vũ thật sự, nàng nên nói thân phận của mình với hãn ntn, cho dù nàng nói thật với hãn, hãn có tin hay không?

Bây giờ xem ra nàng đoán không sai chút nào, căn bản Tiêu Cửu Uyên không tin lời nàng nói.

“Tiêu Cửu Uyên, lúc trước ta đánh người đá người, trộm binh phù của người là ta không đúng, thật ra ta đã muốn nói với người từ lâu, nhưng nghĩ đến người sẽ tức giận, cho nên cứ kéo dài lần này đến lần khác, về thân phận của ta, ta cũng nói với người, nhưng người không tin, chuyện này không liên qua tới ta.”

Vân Thiên Vũ nói xong nhìn về phía Tiêu Cửu Uyên, đôi mắt Tiêu Cửu Uyên lạnh băng trầm giọng mở miệng:

“Có phải người tưởng là người không nói ra thì bốn vương không điều tra ra thân phận của người hay không? Vân Thiên Vũ, bây giờ bốn vương cho người một cơ hội cuối cùng, nếu như người tự nói, bốn vương sẽ không làm khó dễ người, nhưng nếu bốn vương điều tra ra thân phận của người, người biết hậu quả không?”

Hãn nói xong câu cuối cùng, lại hung hăng ném một đạo linh lực ra ngoài viện nổ ầm một tiếng, lại có không ít thứ bị linh lực của hãn phá hủy.

Lúc này phía Tây Phương Viện khắp nơi bừa bãi.

Trong viện, tìm Diệp Gia và Tiểu Linh Đang thất lại, Tiểu Linh Đang không chịu nổi nhanh chóng kéo tay áo Diệp Gia: “Diệp tỷ tỷ, chúng ta đi xem một chút đi, có phải Vân tỷ tỷ bị Ly thân vương gia đánh hay không?”

Tuy rằng Diệp Gia lo lắng lại kiên định lắc đầu ngăn cản Tiểu Linh Đang liều lĩnh, bây giờ bọn họ qua chắc chắn sẽ thêm phiền phức, ngược lại còn kéo Vũ Mao xuống.

Cho nên tốt nhất vẫn là không nên đi vào.

Diệp Gia tức giận giậm chân, đồng thời oán hận sự bất lực của mình, nếu nó có linh lực hùng mạnh, nhất định nó sẽ xé nát nam nhân này trong vài phút, dám cả gan đối với chủ nhân của bọn chúng như vậy, thật đáng hận.

Tiểu Anh cũng vỗ cánh, bày tỏ sự tức giận.

Trong phòng, Vân Thiên Vũ vô cùng bình tĩnh nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: “Vương gia có thể đi điều tra, nếu thật sự có thể điều tra ta là người giả mạo như thế nào thì vương gia có thể giết ta.”

Tiêu Cửu Uyên cười lạnh mở miệng: “Nếu như bốn vương điều tra ra ai là người sai người đến, người cho rằng bốn vương sẽ để cho người chết dễ dàng vậy sao? Bốn vương sẽ khiến cho người sống không bằng chết.”

Vân Thiên Vũ chậm rãi lên tiếng trả lời: “Được. Nếu như vương gia thật điều tra ra ta là người giả mạo, vương gia có thể khiến ta sống không bằng chết.”

Dù sao nàng là Vân Thiên Vũ, hẳn có thể đi đâu điều tra ra.

Tiêu Cửu Uyên không ngờ rằng nữ nhân này lại cứng đầu như vậy, cho dù hắn nói như thế nào nàng cũng không nói ra thân phận thật sự.

Tiêu Cửu Uyên giận quá hóa cười, nhưng nụ cười không có chút ấm áp nào, tia lạnh bắn ra bốn phía đến rùng mình.

“Được, xem ra người đã hạ quyết tâm không khai ra, bốn vương sẽ điều tra rõ ràng, đến lúc đó người cứ chờ chết cho bốn vương.”

Hắn nói xong xoay người mở miệng: “Bình phù của bốn vương đâu.”

Vân Thiên Vũ lập tức lấy bình phù trong ta áo ra giao cho Tiêu Cửu Uyên.

Sau khi Tiêu Cửu Uyên nhận lấy bình phù, cẩn thận xem xét một lượt, vốn tưởng rằng nữ nhân này giao ra bình phù giả, nhưng khi xem kỹ đây đúng là bình phù thật.

Nhưng nghĩ đến nữ nhân này chẳng những đánh hắn, đá hắn xuống xe ngựa, trộm bình phù của hắn, quan trọng là hắn cho nàng cơ hội để cô nói ra thân phận của mình, nàng vẫn lừa dối hắn.

Nghĩ tới những điều này, Tiêu Cửu Uyên thực sự cảm thấy trong lòng ngược tức giận đến đỉnh điểm, Tiêu Cửu Uyên hắn từ lúc nào bị người khác đùa giỡn như vậy, càng nghĩ càng có cảm giác mình là người ngu, bản thân thật lòng suy nghĩ cho nàng, ngay cả đường lui cho nàng cũng nghĩ đến, nhưng cuối cùng thì sao, nàng lại đối với hắn như vậy...

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngũ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 386: Giáo Huấn Vân Thiên Vũ

Tiêu Cửu Uyên càng nghĩ trong lòng càng tức giận, vẻ mặt sắc lạnh vô tình.

“Vân Thiên Vũ, mặt ngươi rõ ràng sớm đã khỏi rồi, lại còn cứ lừa bốn vương. Ngươi nhờ mang danh Ly thân vương phi mà có thể bảo vệ chính mình, vậy mà lại bõn cọt sau lưng ta. Bây giờ bốn vương bảo ngươi nói ra thân phận thì ngươi lại bịa ra chuyện hồn phách dị giới gì đấy để lừa ta.”

Tiêu Cửu Uyên vừa dứt lời liền giơ tay ra hướng về phía sau Vân Thiên Vũ, một đường hầm lớn bị nổ ra.

Đất bắn tung tóe vào đầy người Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ thấy Tiêu Cửu Uyên nổi giận, không muốn kích động hẳn, chậm rãi nói: “Nếu vương gia thấy tức giận có thể tiến cung xin hoàng thượng hạ chỉ từ hôn, phứt bỏ vị hôn thê là ta đây.”

Nàng vốn có ý để Tiêu Cửu Uyên hả giận.

Ai biết được khi nghe nàng nói xong, lửa giận trong lòng Tiêu Cửu Uyên càng lớn, đồng tử rực đỏ, u ám nhếch miệng nói: “Bây giờ ngươi cứng cáp rồi, có đường lui rồi, tìm được người tiếp theo bảo vệ cho ngươi rồi nên cho rằng có thể bỏ bốn vương rồi.”

Vân Thiên Vũ cạn lời, sao cuối cùng lại thành nàng vứt bỏ hẳn rồi.

“Vậy vương gia muốn thế nào?”

Thế này không được, thế kia cũng không xong, vậy hãn muốn thế nào đây.

Tiêu Cửu Uyên ngược mắt, đột nhiên cười lạnh: “Thế nào? Người cho rằng bốn vương sẽ dễ dàng tha cho người lừa bốn vương sao.”

Hãn vừa dứt lời thì đột nhiên quay người, trực tiếp chạy tới bên cạnh Vân Thiên Vũ, đưa tay ra xách Vân Thiên Vũ đi.

Vân Thiên Vũ lại không giãy giụa, không biết gã này xử lý nàng thế nào mới hết giận.

Dù sao thì chuyện lần này nàng thực sự cũng có chỗ sai, bởi vì Tiêu Cửu Uyên luôn đối đãi tốt với nàng, nàng sớm nên nói chuyện này với hãn rồi.

Bây giờ hãn tức giận, nàng bằng lòng chịu đựng.

Đợi cơn giận lắng xuống rồi tính tiếp.

Vân Thiên Vũ đang nghĩ, thân thể rơi xuống vèo một tiếng, nàng vội nhìn xuống dưới thì nhìn thấy phía dưới người mình là một cái hồ.

Bây giờ là cuối tháng tám, nếu nàng rơi xuống hồ nói không chừng sẽ sinh bệnh, cho nên Vân Thiên Vũ muốn mượn linh lực rời đi.

Ai biết được phía trên đỉnh đầu lại truyền đến một giọng nói trầm lạnh: “Người rời đi thử xem, nếu người dám rời đi, ta sẽ giết những đứa trẻ đó.”

Giọng nói xơ xác tiêu điều của Tiêu Cửu Uyên vừa cất lên, Vân Thiên Vũ đã hiểu được chuyện này, thì ra Tiêu Cửu Uyên muốn ném nàng vào trong hồ là để trừng phạt nàng.

Được thôi.

Nàng chấp nhận.

Vân Thiên Vũ không giãy giụa nữa, một tiếng trống vang lên trong hồ nước.

Thân thể vừa rơi vào hồ, hơi lạnh ngay tức khắc tản ra xung quanh, khiến cô không chịu được mà rùng mình.

Mà Tiêu Cửu Uyên phía trên đỉnh đầu lại động người, đáp xuống một hòn đá lớn bên bờ. Hắn ngạo nghễ lạnh lùng ngồi trên phiến đá, nhìn xuống Vân Thiên Vũ đang nghiêng rặng trong hồ, ánh mắt u ám nói không nên lời.

Trong hồ, sau khi Vân Thiên Vũ trải qua sự rét lạnh ban đầu, thân thể đã thích ứng được nước ấm trong hồ, cả người nàng bình tĩnh trở lại, từ từ ngược mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên đang ngồi bên bờ, chậm rãi nói: “Ta xuống hồ không phải vì sợ người giết những đứa trẻ đó.”

“Thật ra chúng không hề có chút liên quan gì tới ta, nếu người không còn lương tâm thì người cứ giết chúng.”

“Ta cam tâm tình nguyện xuống hồ chỉ là vì trả lại ân tình trước đây người đã giúp đỡ ta, Tiêu Cửu Uyên, đợi ta giải được độc cho người, bắt hung thủ cầm đầu phía sau, chúng ta sẽ không còn nợ nhau nữa.”

Một câu nợ nhau khiến cho trong lòng Tiêu Cửu Uyên đột nhiên thấy không thoải mái, chỉ là hắn chưa kịp hiểu được sự khó chịu trong lòng. Trong hồ, khăn che mặt của Vân Thiên Vũ vì bị nhúng trong nước rơi xuống, đồng thời vết sẹo trên mặt nàng cũng dần chảy xuống, lộ ra dung mạo thanh tú.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 387: Chịu Phạt

Tiêu Cửu Uyên nhìn thấy khuôn mặt nàng liền nghĩ đến chuyện mình bị người khác trêu đùa, bỗng chốc trong lòng tức giận đến đỉnh điểm, ánh mắt hằn đầy sự lạnh lẽo, u ám nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Đây là người cảm thấy bốn vương không còn giá trị lợi dụng nữa hay là cho rằng mình tìm được một chỗ dựa khác, không cần bốn vương nữa rồi.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong thì hừ lạnh một tiếng: “Tưởng rằng lợi dụng bốn vương có thể tùy tiện bỏ đi sao? Vân Thiên Vũ, người đừng có nằm mơ, người nghe rõ cho ta, trò chơi bắt đầu rồi, bốn vương mới có cơ hội cho ngừng lại, người... không có tư cách dừng lại.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong ánh mắt u ám nhìn Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ sắc mặt thản nhiên nhìn hắn, không hề tranh luận với hắn.

Nàng chỉ làm chuyện mình nên làm.

Nàng không phủ định Tiêu Cửu Uyên đã giúp đỡ nàng rất nhiều, che chở cho nàng rất nhiều.

Cho nên nàng mới gắng hết sức mình giải độc cho hắn.

Nàng dùng thân phận Ly thân vương phi bảo vệ chính mình, điều kiện giao dịch lúc đó là tìm ra hung thủ đứng đằng sau giết vị hôn thê của hắn,

những điều này nàng đều sẽ nói được làm được.

Nhưng đến khi làm xong những điều này, nàng và hãn không còn gặp nhau nữa.

Vân Thiên Vũ khẽ cười, ánh mắt vô cùng lạnh nhạt.

Vẻ mặt nàng như vậy càng làm cho Tiêu Cửu Uyên thêm tức giận. Tiêu Cửu Uyên gằn giọng nói: “Người làm chuyện sai trái như thế, còn làm ra vẻ bốn vương sai. Vân Thiên Vũ, nếu không phải người còn tác dụng với bốn vương, bốn vương sớm đã cho người một chương, tuyệt đối sẽ không dễ dàng để cho người láo xược thế này đâu.”

Hãn nói xong, không đợi Vân Thiên Vũ nói câu nào đã lạnh lùng nói: “Không phải người thích mang một bộ mặt có vết sẹo để lừa người sao? Được, kể từ bây giờ, người phải mang bộ mặt có vết sẹo đó đi gặp người khác cho ta, nhớ kỹ, không có mệnh lệnh của bốn vương, không được để ai nhìn thấy dung mạo của người, người thích mang bộ mặt có sẹo, bốn vương sẽ để người toại nguyện, còn nữa, không được đeo khăn che mặt, nếu dám chống lại mệnh lệnh của bốn vương.”

Tiêu Cửu Uyên dừng lại một chút nghĩ cách nên trừng phạt nữ nhân này thế nào, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng nghĩ không ra, cuối cùng lạnh lùng nói: “Bốn vương sẽ giết hết tất cả người bên cạnh người. Diệp Gia gì gì đó, cô ta là người hạ độc Tưởng quốc công, nếu bốn vương nói chuyện này với Tưởng gia, cô ta sẽ chết không có chỗ chôn. Còn có Tiểu Linh Đang, còn có Họa Mi, đúng rồi, còn có con chồn và con kết nữa, nếu người dám làm trái lời ta, bốn vương sẽ giết hết từng người.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong, sắc mặt Vân Thiên Vũ khó coi nhìn hãn, cuối cùng cắn răng: “Được.”

Nàng đã hại Tiểu Báo Tử bọn họ chịu phạt rồi, không muốn làm hại thêm biểu tỷ và Họa Mi nữa, huống hồ nàng căn bản không để ý người

khác nói gì về khuôn mặt mình.

Lời nói chắc như đinh đóng cột của Vân Thiên Vũ không khiến cho Tiêu Cửu Uyên vui vẻ mà trái lại càng khiến cho hắn tâm phiền ý loạn, đặc biệt là nhìn thấy khuôn mặt nàng ngày càng tái nhợt trong nước, điều này khiến cho trong lòng Tiêu Cửu Uyên cảm thấy buồn bực khó chịu.

Cuối cùng đứng dậy kiêu ngạo nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Người tốt nhất đừng để bốn vương điều tra ra ngươi là người có dã tâm, mượn thời cơ mưu hại bốn vương, nếu để bốn vương điều tra ra, bốn vương sẽ không dễ dàng tha cho ngươi.”

Hắn nói xong thì quay người đi, Vân Thiên Vũ ở phía sau thở phào nhẹ nhõm, thân thể không khống chế nổi mà run lên, nước hồ cuối tháng tám rất lạnh, rất lạnh, nàng đã ngâm trong hồ rất lâu, bây giờ chỉ cảm thấy khắp người lạnh đến thấu tim.

Nhưng mặc dù Tiêu Cửu Uyên đi rồi nhưng nghĩ đến lời hắn nói, Vân Thiên Vũ sợ tên đó giận dữ lên sẽ xử lý biểu tể Diệp Gia và những người khác, cho nên vẫn chịu đựng không động đậy.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 388: Hai Oan Gia

Thật ra không chỉ là sợ Tiêu Cửu Uyên giết đám người Diệp Gia mà còn bởi vì Tiêu Cửu Uyên đã giúp đỡ nàng rất nhiều, thậm chí việc nàng có thể nhận nghĩa phụ là An thân vương gia như vậy đều là do Tiêu Cửu Uyên ra tay.

Lúc bản thân chưa giúp được Tiêu Cửu Uyên giải độc, chưa giúp hắn điều tra ra hung thủ đứng sau, nàng không muốn đối nghịch với Tiêu Cửu Uyên.

Vân Thiên Vũ nghĩ, trấn tĩnh đứng trong hồ nước.

Nhưng Tiêu Cửu Uyên đi vào chỗ tối nhìn thấy mình đi rồi mà nữ nhân đó vẫn đứng trong hồ nước, điều này khiến cho lửa trong lòng hắn càng bùng hực.

Nữ nhân đáng chết này tưởng rằng như vậy hắn sẽ mềm lòng sao?

Không, hắn sẽ không mềm lòng, nàng rõ ràng là nữ nhân có dã tâm.

Trước đây hắn đã cho nàng cơ hội rồi, để nàng nói ra thân phận của mình, nói ra có lẽ hắn sẽ bỏ qua cho nàng, nhưng nàng thì sao, lại bịa ra chuyện mình là hồn ma đến từ thế giới khác.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ đến đây, ánh mắt u ám không nói nên lời, tưởng rằng bịa ra chuyện ma quỷ như vậy hắn sẽ không có cách nào tra ra lai lịch

của nàng sao?

Nàng nằm mơ đi.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ xong vững tâm hơn rất nhiều, nhưng lại nhanh chóng nghĩ đến khuôn mặt trắng bệch của Vân Thiên Vũ, cuối cùng cũng không chịu được mà ra lệnh cho Bạch Diệu: “Đi, để Linh Nghi quận chúa trở về, hôm nay tạm thời bỏ qua cho nàng ta.”

Bạch Diệu vẻ mặt cạn lời, chủ tử, người trừng phạt Linh Nghi quận chúa, bản thân cũng không dễ chịu, vậy hà tất phải trừng phạt nàng ta chứ.

Nhưng Bạch Diệu không dám nói, tâm trạng bây giờ của chủ tử chắc chắn là vô cùng khó chịu, gã hà cớ gì phải chọc tức hắn nữa.

Bạch Diệu quay người bay tới chỗ Vân Thiên Vũ.

Tiêu Cửu Uyên ở phía sau buồn bực giơ tay ra không trung, tiếng vang giống như tiếng sấm, kinh động đến người đang ngủ say.

Tiêu Cửu Uyên giận dữ bỏ đi.

Bạch Diệu đã bay tới bên hồ chỗ Vân Thiên Vũ, gã nhìn Vân Thiên Vũ trong hồ nước nói: “Linh Nghi quận chúa, vương gia nhà chúng tôi nói tạm thời tha cho người, nói người có thể về rồi.”

Vân Thiên Vũ mấp máy môi, yếu ớt nói: “Ta cần cảm ơn vương gia của các người sao?”

Bạch Diệu nghe Vân Thiên Vũ nói, mở miệng muốn nói, Linh Nghi quận chúa, thật ra vương gia nhà chúng tôi đối với người không giống với những người khác.

Nếu là người khác lừa ngài ấy thì sớm đã bị phanh thây rồi, nào có đối với quận chúa người như vậy, chỉ ném vào trong hồ nước ngâm mình, như

vậy tâm trạng vương gia cũng không tốt.

Nhưng Bạch Diệu nói rồi chưa chắc Vân Thiên Vũ đã tin, bây giờ hai người này thật sự là oan gia đối đầu rồi.

Bạch Diệu không nói ra được phiền não.

Vân Thiên Vũ chẳng muốn tranh luận với Bạch Diệu, nàng bay về phía bờ hồ.

Nàng vừa lên bờ, Bạch Diệu tự động rời đi.

Vân Thiên Vũ vừa lên bờ đã bị không khí lạnh của đêm tối làm run lên bần bật, nàng nhanh chóng vận linh lực, hong khô y phục bị ướt trên người.

Nhưng mặc dù hong khô rồi nàng vẫn cảm thấy lạnh, xem ra nàng đã nhiễm bệnh rồi.

Vân Thiên Vũ vội lấy đan dược từ trong Phượng Linh giới ra uống, cuối cùng cũng dễ chịu hơn một chút.

Đợi cho thân thể đỡ hơn một chút, nàng quay người đi về phía Tây Phượng viện nơi mình sống, chỉ là vừa đi được vài bước thì nhìn thấy đối diện có vài bóng người chạy vội đến.

Chính là đám người Diệp Gia và Tiểu Linh Đang, trước đây họ luôn đợi ở trong hoa viên nơi Vân Thiên Vũ, rất lâu không nghe thấy phía cạnh nhà có động tĩnh gì.

Diệp Gia không yên tâm chạy tới gọi người nhưng lại phát hiện không thấy người nữa, mấy người họ liền kinh ngạc, lo sợ rằng Vân Thiên Vũ có phải bị Tiêu Cửu Uyên giết rồi không.

Mấy người đó gấp rút chia nhau ra tìm tứ phía, cùng chạy đến là bởi vì nghe thấy ở bên này có tiếng động.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 389: Sự Quan Tâm Của Phượng Vô Nhai

Thấy mặt mày Vân Thiên Vũ kém sắc, Diệp Gia bèn bước lên dìu nàng, vừa chạm vào đã thấy tay Vân Thiên Vũ lạnh ngắt, cả cơ thể cũng lạnh toát, Diệp Gia biến sắc, cất giọng lo lắng.

"Vũ Mao, người muội sao lạnh quá vậy, chuyện gì thế này?"

Vân Thiên Vũ lắc đầu: "Không sao, lúc này muội bị cảm, nhưng sau đó đã dùng đan dược nên giờ không còn trở ngại gì nữa."

Dù nàng nói thế nhưng Diệp Gia vẫn rất lo lắng: "Khi không lại chạy đến đây để bị trúng gió, còn nữa sao người muội lại nhếch nhác thế này?"

Tuy Vân Thiên Vũ đã dùng linh lực hong khô chỗ ướt trên người, nhưng ban này nàng rơi xuống hồ, trầm mình dưới nước cho nên xiêm y nhàu nhĩ, tóc tai rối bời, người ngòm nom có phần thảm hại.

Dáng vẻ này của nàng khiến mấy người họ kinh hãi.

Tiểu Linh Đang nhanh nhẩu nói: "Vân tỷ tỷ, có phải tên khốn kia đã ức hiếp tỷ không?"

Nàng vừa dứt lời, cả đám người Diệp Gia và Họa Mi đều cùng nghĩ tới Tiêu Cửu Uyển, nhìn quanh bốn phía lại chẳng thấy người đâu, xem ra Ly thân vương gia đã rời đi rồi.

Lẽ nào Vũ Mao thành ra như vậy là do Ly thân vương gia, hẳn đã làm gì Vũ Mao?

"Vũ Mao?"

Diệp Gia muốn hỏi, song Vân Thiên Vũ không muốn tiếp tục nói về chuyện giữa nàng và Tiêu Cửu Uyên, trả lời qua loa: "Không sao rồi, chẳng có chuyện gì cả, mệt quá, mọi người phải về nghỉ đây."

Nàng đã nói thế, cả bọn Diệp Gia và Họa Mi đương nhiên cũng không tiện hỏi tiếp.

Hai người trái một bên phải một bên dìu nàng về, đằng sau Diêu Gia và Tiểu Anh nhìn nhau rồi đồng thời hậm hực lườm nguýt với không khí, chẳng lẽ chủ tử của họ đã bị tên nam nhân mặt người dạ thú nọ làm gì đó rồi sao?

Vân Thiên Vũ lập tức cảm nhận ngay được suy nghĩ của hai kẻ này, thật chỉ muốn tát bọn chúng chết quách cho xong, nhưng giờ nàng chẳng còn hơi sức đâu mà làm, chỉ muốn tắm rửa rồi ngủ một giấc thật ngon.

Viện Tê Phượng đã bị phá hủy, Vân Thiên Vũ lại tìm chỗ khác nghỉ ngơi.

Cả đêm trôi qua trong bình yên.

Sáng hôm sau, nàng vừa mở mắt đã thấy trong phòng có thêm người, một gã nam tử mặt mày phong tình, vận xiêm y đỏ đang uể oải nghiêng người dựa vào nhụyễn tháp (*) nhìn nàng dăm dăm.

Đầu tiên Vân Thiên Vũ hồ hững liếc gã nam tử áo đỏ một cái, kể đó kinh ngạc tròn mắt nhìn sang, nhận ra kẻ thoải mái nằm nghiêng ngả trong phòng nàng đích thị là Phượng Vô Nhai mình vận áo đỏ.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ thoáng chốc trở nên khó chịu, lạnh lùng trừng Phượng Vô Nhai: "Phượng Vô Nhai, không ngờ người lại ngang nhiên phách lối vào phòng ta như vậy!"

"Muội muội nói vậy làm người ta đau lòng quá, ca ca nghe nói muội đổ bệnh, lo lắng nên mới chạy sang đây thăm muội mà."

Vân Thiên Vũ tặng cho y một tràng cười lạnh lẽo, vẻ mặt vẫn u ám không đổi: "Thăm xong rồi thì rút được rồi đó."

Nhìn thấy Phượng Vô Nhai là Vân Thiên Vũ lại nhớ đến Tiêu Cửu Uyên, giờ đây trong mắt nàng, nam nhân đều là bọn đại diện cho sự ác nghiệt tuyệt tình.

Phượng Vô Nhai là ma quân Ma Ảnh cung, có phần giống với Tiêu Cửu Uyên, họ đều là những nam nhân ngồi trên cao vờn vợi. Bọn nam nhân này trở tay làm mưa làm gió, trong mắt họ, nữ nhân đại để chỉ là món đồ có cũng được mà không có cũng chẳng sao, hễ vui thì chọc ghẹo, giúp đỡ bọn họ, còn bức bối thì lại trở mặt tức thì, y hết Tiêu Cửu Uyên.

Nghĩ vậy, vẻ mặt Vân Thiên Vũ càng lạnh lẽo hơn, gườm gườm nhìn Phượng Vô Nhai.

Phượng Vô Nhai bày ra bộ mặt bị tổn thương, tay ôm ngực ra vẻ tan nát cõi lòng như Tây Thi ôm ngực nhúu mày.

"Muội muội, trái tim ca ca bị muội giày xéo vỡ tan tành rồi đây này, ta đau lòng quá."

Vân Thiên Vũ lừ mắt nhìn y, nhìn điệu bộ giả vờ giả vịt của tên đó, không kìm được tiếng hừ lạnh.

"Ma Quân đại nhân, thôi ngay cái điệu vờ vĩnh của người đi, muội muội của người đang ở ngoài kia kìa, muốn thể hiện tình cảm huynh muội

thì đi mà ra ngoài thể hiện với mọi người ấy, chứ có thể hiện với ta, không khéo ta sẽ ỏi mất."

(*) Nhuyễn tháp: chiếc giường nhỏ, dài làm bằng gỗ, trúc, mây.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 390: Thu Nhận Tiêu Báo Tử

Nghe hết câu nói của Vân Thiên Vũ, Phượng Vô Nhai bày ra vẻ mặt khó chiều.

"Bốn quân tướng mạo đẹp dễ tựa hoa như vậy, người nhìn thấy chẳng phải nên vui như mở cờ trong bụng sao? Tại sao lại muốn ỏi, muối muối lại thành công đâm cho ca ca ta một nhát dao rồi."

Sau khi bị Phượng Vô Nhai pha trò, tâm trạng vốn uất nghẹn của Vân Thiên Vũ đã dễ chịu hơn nhiều, không còn nghĩ về chuyện của Tiêu Cửu Uyên nữa, mà nghiêm mặt nhìn Phượng Vô Nhai nói.

"Phượng Vô Nhai, ta cảnh cáo ngươi, lần sau không được tùy tiện vào phòng ta nữa, nếu ngươi còn làm vậy thì đừng trách ta ra tay với ngươi."

Coi như là nàng lễ trước binh sau, đừng có đến lúc đó lại trách nàng hạ độc gì đó với y.

Phượng Vô Nhai lười nhác ngả ngón tự nghịch tóc mình: "Nếu có thể làm muối muối vui, ca ca bằng lòng xả thân hi sinh."

"Ha ha, ngươi vĩ đại thật đó."

Vân Thiên Vũ bĩu môi đuổi y: "Thôi, vĩ đại cũng vĩ đại rồi, ngươi mau đi đi, ta không muốn có người vào đây rồi thấy một tên nam nhân trong phòng mình, việc này không tốt cho danh tiếng của ta."

Lần này Phượng Vô Nhai lại không cố chấp muốn ở lại, bởi y cũng đã nghe thấy tiếng bước chân vội vã đi tới của người bên ngoài.

Vừa nhắc tay áo, bóng dáng Phượng Vô Nhai lay động bay lướt đi, nhưng lúc sắp rời khỏi, y vẫn nói về chuyện tới đây hôm nay: "Mấy đứa nhóc bên phủ Ly thân vương đã được thả cả rồi, mọi người đừng lo nữa."

Thật ra Phượng Vô Nhai muốn giúp Vân Thiên Vũ cướp mấy đứa nhóc từ tay Tiêu Cửu Uyên hơn, nhưng không ngờ Tiêu Cửu Uyên lại thả bọn chúng ra, chẳng phải tên đó thủ đoạn độc ác, lạnh lùng vô tình sao? Có gì mà lại tốt bụng thả mấy đứa nhóc đó?

Không lẽ Tiểu Vũ Mao đã đồng ý với hắn chuyện gì.

Mắt Phượng Vô Nhai tối lại một thoáng, sau đó lười nhác nghĩ, nghe nói tối qua Tiêu Cửu Uyên bắt nạt Tiểu Vũ Mao, thân là ca ca người ta, sao y có thể không xuất đầu giúp mọi người mình chứ?

Tiêu Cửu Uyên, hãy để ta tới gây rối thêm cho người vậy.

Phượng Vô Nhai phiêu diêu rời đi, Vân Thiên Vũ ở phía sau hoàn toàn không biết đến những suy nghĩ trong lòng y.

Ngồi trên giường, nghe thấy câu nói của Phượng Vô Nhai, Vân Thiên Vũ hơi ngẩn ra nhưng rất nhanh sau đó đã hiểu ra, xưa nay Tiêu Cửu Uyên nào phải hạng người ưa giết chóc, hắn bắt bọn Tiểu Báo Tử chỉ vì để bắt được nàng, nay đã tra được tung tích của nàng, dĩ nhiên hắn sẽ không làm khó bọn Tiểu Báo Tử nữa.

Bọn nhóc Tiểu Báo Tử không sao là Vân Thiên Vũ đã thổi phào một hơi rồi.

Tiểu Linh Đang từ ngoài lao vào, gương mặt tràn ngập niềm vui nói: "Vân tỷ tỷ, cả bọn Tiểu Báo Tử, Tiểu Sư Tử không sao hết, bọn chúng được

Ly thân vương gia thả ra rồi."

Dẫu ghét Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên nhưng hẳn có thể thả bọn nhóc Tiểu Báo Tử ra thì Tiểu Linh Đang cũng vẫn rất vui.

Vân Thiên Vũ gật đầu một cái tỏ vẻ đã rõ, nhìn Tiểu Linh Đang mà rằng: "Giờ bọn nhóc Tiểu Báo Tử ổn cả rồi, mọi người đừng lo lắng nữa."

Tiêu Cửu Uyên đã biết tung tích của nàng, sau này sẽ chẳng làm phiền mấy đứa bé đó nữa.

Tiểu Linh Đang gật đầu thật mạnh: "Vâng vâng, mọi người biết mà, bọn chúng sẽ không gặp chuyện gì nữa đâu."

Vân Thiên Vũ nghĩ ngợi rồi nhìn biểu tỳ Diệp Gia từ ngoài cửa bước vào: "Biểu tỳ, hôm nay tỳ giúp mọi người làm một việc, mua hộ mọi người một căn nhà lớn một chút, tốt nhất nên chọn khu vực sinh sống bình thường, mở rộng một chút, sau đó tìm thêm hai ba người đầy tớ già, bảo bọn nhóc Tiểu Báo Tử vào ở đó trước đi."

Sau khi Vân Thiên Vũ sắp xếp xong xuôi, Tiểu Linh Đang reo vang một tiếng song rất nhanh đã cất giọng.

"Vân tỳ tỳ định thu nhận bọn nhóc Tiểu Báo Tử ư, tỳ muốn cho bọn chúng làm gì, nếu tỳ không cho bọn chúng làm việc thì bọn chúng sẽ không chịu nhận sự cứu tế của tỳ đâu, trước kia mọi người còn định mua một căn nhà to cho bọn chúng ở kìa, nhưng bọn chúng không muốn, nói rằng không có công không hưởng lộc, trừ phi mọi người có điều muốn chúng làm thì chúng mới nhận."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 391: Lão Vương Gia Nghiện Nấu Nướng

Vân Thiên Vũ chẳng ngờ bọn nhóc Tiểu Báo Tử lại kiêu ngạo như vậy, không nhìn được cất tiếng cười khẽ, sau đó đưa mắt nhìn Tiểu Linh Đang nói.

"Muội nói với chúng là sau này bọn chúng làm việc cho chúng ta, à đúng rồi, cho bọn chúng hoạt động yên ổn ở kinh thành nhiều hơn nhưng không phải đi ăn xin nữa, mà là nghe ngóng tin tức giúp ta, sau đó thu thập tổng hợp lại những chuyện xảy ra ở kinh thành, náo nhiệt, bí mật hoặc bất kỳ chuyện gì cũng được, chỉnh sửa xong thì gửi tới cho ta."

Trước kia những cậu nhóc này thường la cà khắp các ngõ ngách tối tăm nhất kinh thành, tất nhiên có thể nghe ngóng được những tin tức hay ho nhất kinh thành.

Bọn chúng dò la tin tức giúp nàng cũng tốt, như vậy nàng cũng hiểu thêm đôi chỗ về chốn kinh thành.

Tiểu Linh Đang lập tức gật đầu rõ mạnh: "Được, muội đi nói với bọn chúng ngay đây."

Tại sao khi đó nàng lại không nghĩ ra một lý do như vậy chứ, xem ra vẫn là Vân tỷ tỷ thông minh.

Nghĩ vậy, Tiểu Linh Đang nở nụ cười yêu kiều, Vân Thiên Vũ nhìn Diệp Gia nói: "Tỷ nhớ đừng để ai phát hiện căn nhà đó là chúng ta mua, để

phòng có kẻ lại chú ý đến bọn Tiểu Báo Tử, nhắc thêm với bọn chúng là hãy cẩn thận một chút."

Diệp Gia gật đầu: "Vâng."

Hai người quay người đi ra, Họa Mi từ ngoài bước vào, tối qua, người của cả viện Tê Phượng đều bị thủ hạ của Tiêu Cửu Uyên đánh nát, sáng ra Họa Mi mới biết nhưng thấy tiểu thư không sao nên nàng ta cũng yên tâm.

Họa Mi giúp Vân Thiên Vũ ăn mặc chỉnh tề, xong xuôi hai người cất bước ra ngoài.

Vừa bước chân ra, cả hai bỗng nghe một tiếng nổ vang lên từ nơi nào đó trong phủ An thân vương, Vân Thiên Vũ kinh ngạc quay lại nhìn đám người Tiểu Mai phía sau, nàng định bảo Tiểu Mai đi xem thử đã xảy ra chuyện gì nhưng lại thấy vẻ mặt Tiểu Mai thản nhiên như thể không lạ gì trước chuyện kỳ quái này.

Vân Thiên Vũ lấy làm tò mò, hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Bẩm quận chúa, là lão vương gia nấu cơm trong nhà bếp ạ, nghe nói lão vương gia đang chuẩn bị cơm sáng cho quận chúa, sau đó có lẽ làm không vừa ý nên người tức giận cho nổ tung nhà bếp, chuyện kiểu vậy tháng nào cũng xảy ra mấy lần, bởi vậy chúng nô tỳ đã quen rồi."

Vân Thiên Vũ kinh hãi, tháng nào cũng xảy ra mấy lần là có ý gì?

"Nghĩa phụ không biết nấu cơm sao?"

Nếu biết nấu cơm thì lão cũng chẳng đến nỗi cứ nấu không vừa lòng là cho nổ tung nhà bếp.

Tiểu Mai cười bất lực: "Vâng ạ, lão vương gia say mê việc nấu nướng nhất, nhưng vấn đề là ông ấy không biết nấu cơm, cơm ông ấy nấu ra cả

vương phủ chẳng một ai dám ăn."

"Khoa trương đến vậy à?"

Vân Thiên Vũ gạch đen đầy đầu, có phải quá khoa trương rồi đó không, thầm nghĩ bảo Tiểu Mai đi trước dẫn đường, đưa nàng tới nhà bếp phủ An thân vương xem sao.

Phủ An thân vương thứ khác thì không có song nhà bếp lại có những mấy cái, tất cả đều do quản gia sai đám tôi tớ chuẩn bị, phòng khi lão vương gia không hài lòng lại cho nổ tung một nhà bếp.

Lúc nhóm người Vân Thiên Vũ tới nơi thì đã thấy nhà bếp biến thành một đồng đồ nát, khói bốc lên dày đặc từ đồng hoang tàn, giữa làn khói bụi có vài ba người bước ra, đi giữa không ai khác chính là lão vương gia Tiêu Lăng Phong mặt mày lem luốc.

Đầu cổ, mặt mũi, mình mẩy Tiêu Lăng Phong đen nhem như chui ra từ trong đồng tro.

Lão vừa đi vừa mắng chửi: "Ông đây không tin là không bày dọn nổi mấy thứ này, sớm muộn gì cũng có ngày, ông đây sẽ dọn ra cả một bàn món ngon hảo hạng, người ăn người khen, người ăn người yêu."

Quản gia và cả mấy người phía sau lão vương gia đen cả mặt, lão vương gia, người tha cho nhà bếp đi có được không? Người muốn ăn gì cứ việc nói, tổ yến, vây cá, chân gấu, móng phượng, chỉ cần người nói một câu là đảm bảo làm cho người ngay, chỉ xin người đừng nấu cơm tiếp nữa.

Tiếc rằng lão quản gia cùng bày tôi tớ chẳng dám thừa lại những lời này với lão vương gia, nếu bọn họ cả gan nói ra, lão vương gia sẽ cho người đó một chưởng chết tươi ngay tức thì.

Tâm nguyện lớn nhất đời lão là làm được một bàn món ngon hảo hạng.

Ai dám ngăn cản việc này của lão thì kẻ đó sẽ dính phải vận rủi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 392: Mỹ Thực

Vân Thiên Vũ thấy lão vương gia đi tới, bước lên vài bước nghênh đón, thản nhiên mở miệng: “Nghĩa phụ.”

Tiêu Lăng Phong vừa nghe thấy giọng Vân Thiên Vũ, nghiêng đầu nhìn sang, sau đó vẻ mặt ấm ức, chớp chớp đôi mắt đen láy nói: “Vân nha đầu, vốn dĩ ta định làm bữa sáng cho con, nhưng mấy kẻ đó quá tức giận, lỡ mồm không nghe ta nói, cho nên ta mới nổi giận với bọn họ, hừ.”

Nói xong lời cuối cùng, Tiêu Lăng Phong lại càng khó hiểu trợn mắt liếc phòng bếp hoang tàn phía sau một cái.

Vân Thiên Vũ nghe lời lão nói xong, mặc dù chưa từng ăn đồ Tiêu Lăng Phong làm nhưng trong lòng cũng rất ấm áp, nàng cười cười nhìn Tiêu Lăng Phong nói.

“Vậy lần sau nghĩa phụ làm cho con là được rồi.”

Vân Thiên Vũ vừa nói xong, Tiêu Lăng Phong lập tức mở to hai mắt, vui vẻ cười rộ lên: “Ha ha, được, lần sau nhất định nghĩa phụ sẽ làm cho con một bữa sáng thịnh soạn.”

Lão nói xong, tâm trạng cũng tốt trở lại, quay đầu trừng mắt nhìn quản gia bên cạnh một cái, mấy người này luôn ngăn cản lão, thật đáng hận.

Vân Thiên Vũ nhìn về phía Tiêu Lăng Phong nói: “Nghĩa phụ, người đi tắm rửa trước, con đi làm chút gì cho người ăn.”

Vân Thiên Vũ vừa nói xong, Họa Mi kiêu ngạo mở miệng: “Lão vương gia, đồ ăn chủ tử nhà ta làm rất ngon. So với đầu bếp bên ngoài không hề kém hơn mà ngược lại còn ngon hơn.”

Tiêu Lăng Phong kinh ngạc, vẻ mặt như nhặt được bảo bối, nhìn Vân Thiên Vũ vui vẻ nói: “Được, ta đi tắm rửa, chờ thưởng thức tay nghề của Vân nha đầu.”

Tiêu Lăng Phong vui vẻ dẫn người đi tắm rửa rồi, quản gia phía sau vẫn mồ hôi đầy đầu.

Không ngờ quận chúa chỉ cần nói ba câu đã có thể chế cứ chủ tử, thật sự lợi hại.

“Đã từng gặp qua quận chúa.”

Lão quản gia dẫn người đến chào hỏi, thần thái cung kính không nói nên lời.

Vân Thiên Vũ gật đầu ra hiệu với bọn họ, sau đó ý bảo lão quản gia đi chăm sóc nghĩa phụ, còn bản thân đưa Tiểu Mai đến phòng bếp chuẩn bị đồ ăn cho nghĩa phụ.

Vẻ mặt của lão quản gia ngạc nhiên, quận chúa thật sự sẽ chuẩn bị đồ ăn sao?

Ông ta có chút không dám tin, bởi vì trong số các tiểu thư khuê các trong kinh thành, rất ít người biết nấu ăn, chứ đừng nói đến nấu ngon.

Vân Thiên Vũ không để ý tới người khác, dẫn Họa Mi đi theo sau Tiểu Mai đến một phòng bếp khác, chính là phòng để nguyên liệu chuẩn bị nấu

ăn.

Cháo gà hầm mộc nhĩ trắng, tôm vàng xiên rán, hành bung, đậu hũ nấu cay, còn có cả gạch cua xộp giòn và bánh hoa quế long nhãn.

Lúc đang làm mấy món này, mùi thơm từ trong bếp bay ra, ai ai cũng thèm đến nuốt nước bọt, chỉ hận không thể nhào qua đoạt lấy đồ ăn của lão vương gia.

Quả nhiên quận chúa biết làm cơm. Hơn nữa lại đứng đầu trong cung, thật sự rất lợi hại.

Vân Thiên Vũ dẫn Họa Mi và đám người Tiểu Mai đặt những món ăn này lên trước mặt Tiêu Lăng Phong. Lão nhìn đến ngây người, không đành lòng hạ đũa nếm thử.

“Vân nha đầu, những thứ này đều là con làm sao?”

“Đúng vậy, nghĩa phụ, người nếm thử hương vị, xem có hợp khẩu vị không.”

Tiêu Lăng Phong lấy đũa, thật sự không biết gắp món nào. Vân Thiên Vũ buồn cười, đưa tay gắp một xiên tôm vàng cho lão.

Sau khi lão ăn một miếng, chỉ cảm thấy mùi tôm tươi tràn miệng, sau đó không khống chế nổi bản thân nữa.

“Ngon, ngon. Thật sự rất ngon, Vân nha đầu, con thực sự là bảo bối của ta. Nghĩa phụ buôn bán lời to rồi.”

“Ha ha ha ha. Không ngờ rằng con gái của lão đây lại có tay nghề như vậy, thật sự rất vui.”

Trong phòng ăn, tâm trạng lão vương gia nói vô cùng tốt, ăn liên tiếp hai chén cháo.

Ánh mắt lão quản gia của vương phủ không nhìn được mà đỏ lên, từ khi hai vợ chồng tiểu vương gia qua đời, đã lâu vương gia không được vui vẻ như vậy.

Bây giờ thật sự rất tốt.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 393: Dạy Người Làm CƠM

Vân Thiên Vũ chỉ ăn có một chút đã không ăn nữa, cuối cùng thức ăn trên bàn đều bị một mình Tiêu Lăng Phong ăn sạch.

Lão ăn sạch sẽ rồi còn chặc miệng nói: “Vân nha đầu, đồ ăn con làm ngon thật, thật sự rất ngon.”

Nói đến cuối cùng, lão vương gia nghĩ đến đồ ăn bản thân tự làm mà không khỏi chán nản.

Vân Thiên Vũ vội hỏi lão: “Nghĩa phụ, tại sao người nhất định phải học nấu ăn.”

Tiêu Lăng Phong nghe thấy Vân Thiên Vũ hỏi, hốc mắt đỏ lên: “Đạt Nhi, nó...”

Lão nói đến đây nhớ ra Vân Thiên Vũ không biết Đạt Nhi là ai, bèn giải thích một chút nói: “Đạt Nhi là ba của Thần Nhi, là của con trai ta, lúc nó còn rất nhỏ, mẹ nó đã mất rồi, lúc sắp chết, nó nói với ta, luôn muốn nếm thử tay nghề mẹ nó, sau đó nó chết rồi, từ khi đó, ta liền thề, cuộc đời này nhất định phải học nấu ăn, làm một bàn đồ ăn đủ các hương vị để cho Đạt Nhi của ta nếm thử.”

Vân Thiên Vũ nghe Tiêu Lăng Phong nói, trong lòng cũng không dễ chịu, nàng có thể cảm nhận được tình cảm của Tiêu Lăng Phong đối với

đứa con đã chết, cũng hiểu được nghĩa phụ vì sao nghĩa phụ rất dở việc bếp núc lại cố tình muốn học nấu ăn.

Vân Thiên Vũ ngược mắt lên nhìn Tiêu Lăng Phong nói: “Nghĩa phụ, thật ra nấu ăn không khó như vậy, chỉ là người không có bí quyết mà thôi, vậy con đến dạy người nấu ăn, bảo đảm có thể làm cho người trở thành đầu bếp giỏi nhất trong cung.”

Vân Thiên Vũ vừa nói xong, mắt Tiêu Lăng Phong sáng rực lên, nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ: “Vân nha đầu, thật sự có thể sao?”

“Đúng, con cảm đoán, chúng ta cùng thử xem.”

“Tốt lắm, tốt lắm.”

Tiêu Lăng Phong vui vẻ nói không nên lời, đi theo sau Vân Thiên Vũ vội vàng đi ra ngoài.

Lão quản gia và mấy hạ nhân phía sau đỏ mắt dọn dẹp bát đĩa. Sau này bọn họ sẽ không bao giờ ngăn cản lão vương gia học nấu ăn nữa, hóa ra nguyên nhân lão vương gia học nấu ăn là vì tiểu vương gia.

Một ngày này Vân Thiên Vũ cứ luôn cùng Tiêu Lăng Phong giam mình ở trong phòng bếp, dạy lão thái nguyên liệu như thế nào, kết hợp các nguyên liệu như thế nào, nấu như thế nào, bày đồ ăn như thế nào, ước chừng dạy một ngày, đến lúc chạng vạng, rốt cục Tiêu Lăng Phong cũng làm được một mâm đồ ăn đủ sắc hương mùi vị.

Tiêu Lăng Phong vui đến phát điên, liên cứ bưng mâm đồ ăn như vậy đi một mạch đến Tây Sơn đại doanh. Lão muốn đích thân cháu trai nếm thử tay nghề của lão.

Vân Thiên Vũ lại dẫn Họa Mi đến chỗ ở tạm thời của nàng. Trên đường thấy Diệp Gia đã trở lại, Diệp Gia bẩm báo tình hình một ngày.

Nàng ta mua phòng cho những người kia, lại mua chuộc mấy người ngoan ngoãn trung thành hầu hạ, trước mắt Tiểu Linh Đang đang ở bên cạnh bọn họ, nàng đã trở về.

Vân Thiên Vũ vừa lòng gật gật đầu, không hề để ý tới những chuyện khác, mà chỉ nghĩ tới chuyển giải độc cho Tiêu Cửu Uyên.

Lần trước nàng kê đơn phương thuốc giải độc cho Tiêu Cửu Uyên, bảo Tiêu Cửu Uyên đi chuẩn bị được liệu, nàng sẽ chế ra thuốc giải cho hắn.

Nhưng Tiêu Cửu Uyên cứ không chịu nói hắn đã tìm được được liệu hay chưa, rốt cục hắn có tìm được không?

Vân Thiên Vũ nghĩ, nhú mày nhìn Diệp Gia nói: “Muội viết phong thư cho tỷ, tỷ cho thị vệ của An thân vương phủ đưa đến Ly thân vương phủ.”

Thư của Vân Thiên Vũ chủ yếu là hỏi một chút Tiêu Cửu Uyên có tìm được những được liệu kia không. Nếu tìm được, cô có thể bắt đầu điều chế thuốc giải độc rồi.

Độc trong cơ thể hắn không thể trì hoãn nữa rồi.

Thư gửi ra ngoài vẫn chưa có hồi âm. Nhưng sau khi trời tối, Tiêu Cửu Uyên lại đích thân tới.

Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên xem ra không tốt lắm, khuôn mặt anh tuấn đầy vẻ lo lắng, con ngươi đen láy lóe lên tia lạnh lùng, u sầu nhìn chằm chằm Vân Thiên Vũ, khóe môi gợi cảm khẽ cười, chỉ là nụ cười không có sự ấm áp, lạnh lẽo như hàn băng nơi cực bắc.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 394: Thiên Mộc Sơn Trang

Vân Thiên Vũ không nói một câu nào, chỉ thản nhiên nhìn hắn.

Tiêu Cửu Uyên thấy vẻ mặt nàng như vậy, ngọn lửa trong lòng lại càng dâng lên, hẩn lạnh lùng quát.

“Vân Thiên Vũ, không phải người nói không có bất kỳ mối quan hệ nào với Phượng Vô Nhai sao? Hôm nay Phượng Vô Nhai lại vì người, thiếu chút nữa đã xới tung phủ đệ của ta lên, người nói đây là không có quan hệ gì sao?”

Vân Thiên Vũ hơi sửng sốt, không ngờ Phượng Vô Nhai lại chạy tới xử lý Tiêu Cửu Uyên.

Nhưng như vậy thì đã làm sao? Phượng Vô Nhai chính là Ma Quân của cung Ma Ảnh, làm việc luôn tùy hứng, chuyện y muốn làm, nàng có thể ngăn cản được sao?

Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Cửu Uyên lạnh nhạt nói.

“Vương gia, mặc kệ người có tin hay không, những gì nên nói ta cũng nói rồi, người không tin, ta cũng không có cách nào, hôm nay ta tìm người, là muốn hỏi người một chút, dược liệu trong đơn thuốc lúc trước ta đưa cho người, người đã tìm đủ chưa, nếu như đã đủ rồi..., ta có thể lập tức bắt tay vào chế thuốc giải cho người, như vậy độc trong cơ thể người có thể giải hết rồi.”

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời, đôi mắt phượng của Tiêu Cửu Uyên hơi híp lại, sự lạnh lẽo đáng sợ tỏa ra từ ánh mắt, hắt bình tĩnh nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, chậm rãi nói: “Người cho rằng bốn vương còn có thể tin tưởng người sao? Còn có thể tin tưởng người sao?”

Vân Thiên Vũ ngẩn ra, nhanh chóng nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Nàng nhìn ra sự nghi ngờ, không tín nhiệm trong mắt Tiêu Cửu Uyên.

Vân Thiên Vũ đột nhiên hiểu ra một chuyện, bởi vì bản thân giấu giếm chuyện tốt của Tiêu Cửu Uyên, cho nên Tiêu Cửu Uyên đã không tin tưởng nàng nữa, hẳn đang hoài nghi nàng, hoài nghi nàng sẽ thừa cơ hạ độc thủ với hắn, hoặc là hiện tại hắn đang hoài nghi độc trong cơ thể hắn chính là do cô hạ.

Vân Thiên Vũ không nhịn được cười khẽ, trong lòng dâng lên một sự đau đớn.

Mặc dù nàng và Tiêu Cửu Uyên vẫn là mối quan hệ giao dịch, nhưng ở chung nhiều như vậy, cũng không phải không hề hay biết, hiện tại hắn hoài nghi nàng như vậy, nàng vẫn cảm thấy buồn bã.

Nhưng Vân Thiên Vũ rất nhanh đè nén cảm xúc xuống, nàng cười nhìn Tiêu Cửu Uyên nói.

“Nếu Vương gia đã không hề tin tưởng ta, như vậy ta sẽ không nhúng tay vào chuyện giải độc cho vương gia tình nữa, phương thuốc ta cho vương gia, vương gia có thể đưa cho người có thể hiểu rõ chất độc này xem, nếu như điều tra rõ phương thuốc này của ta có vấn đề, vương gia cứ việc tới tìm ta tính sổ.”

Vân Thiên Vũ nói xong, ung dung cười khẽ, nhưng nụ cười của nàng, khiến người ta cảm thấy xa cách nhiều hơn. Dường như bắt đầu từ giờ khắc

này, nàng và Tiêu Cửu Uyên càng lúc càng xa, khoảng cách giữa hai người đã bị kéo rất xa rất xa rồi.

Có cảm giác như vậy, Tiêu Cửu Uyên vô cùng không thích, hăn nhú mày nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, từ từ mở miệng nói.

“Đây là người nói thay bốn vương giải độc, vừa gặp phải chút buồn bực, liền phải tay không quản.”

Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Cửu Uyên, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng mở miệng hỏi: “Vậy Vương gia muốn ta làm gì, cứ việc nói.”

“Phương thuốc giải độc người phối cho bốn vương tổng cộng có mười loại dược liệu, trước mắt bốn vương đã tìm được chín loại, nhưng còn có một loại ta cũng không có sẵn trong tay, danh bất biện linh quỳ, trước mắt bốn vương đã tra được loại dược liệu này ở đâu có, chỉ là tương đối khó kiếm.”

Tiêu Cửu Uyên nói đến đây, ánh mắt thâm trầm nhìn Vân Thiên Vũ.

Lúc trước hăn không muốn cho Vân Thiên Vũ biết loại dược liệu quý hiếm này, nhưng hiện tại hăn muốn thử xem nàng có nói thật không.

“Bất biện linh quỳ đó ở Thiên Mộc Sơn Trang, nghe đồn bên dưới Thiên Mộc Sơn Trang có địa tâm linh viêm ngọc, cho nên đi theo núi có thể tìm ra đủ loại dược liệu cổ quái, quý hiếm.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 395: Tâm Tư Ngay Thẳng

Tiêu Cửu Uyên nói đến đây ngừng lại một chút, thấy Vân Thiên Vũ cũng không nói gì, hắt lại tiếp tục nói.

“Hàng năm Thiên Mộc Sơn Trang đều sẽ tổ chức cuộc thi y thuật một lần, giải nhất sẽ có được rất nhiều dược liệu quý hiếm làm phần thưởng, nhưng phàm là người đoạt được giải nhất, nhất định phải làm một chuyện, chính là chữa bệnh cho trang chủ phu nhân Thiên Mộc Sơn Trang, phu nhân ngủ say ba mươi năm chưa tỉnh, nếu ai có thể cứu tỉnh phu nhân, chẳng những có thể có được phong hào thiên hạ đệ nhất thần y, lại có thể có được một nửa Thiên Mộc Sơn Trang.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong, ánh mắt thâm trầm nhìn Vân Thiên Vũ.

Đương nhiên Vân Thiên Vũ biết ánh mắt của hắn biểu thị cái gì, chậm rãi mở miệng nói: “Giải thưởng cuộc thi của Thiên Mộc Sơn Trang lần này là bát biện linh quỳ phải không?”

Tiêu Cửu Uyên lắc đầu.

“Không có. Nhưng giành được giải nhất, có thể đạt được một nửa Thiên Mộc Sơn Trang, đến lúc đó còn sợ lấy không được một bát biện linh quỳ nho nhỏ sao?”

Vân Thiên Vũ lập tức trầm giọng tiếp lời nói: “Ta đi dự thi.”

Chỉ cần có thể có được thiên mộc linh quỳ, có thể giải độc cho Tiêu Cửu Uyên là tốt rồi.

Nếu nàng giải độc cho Tiêu Cửu Uyên, từ nay về sau cũng không nợ hần nữa.

Tuy rằng hần đã giúp nàng rất nhiều, nhưng nàng cứu hần một mạng, đã đủ để trả cho tất cả.

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời, Tiêu Cửu Uyên nhú lông mày nhìn nàng, nhắc nhở.

“Bốn vương còn chưa nói quy củ của Thiên Mộc Sơn Trang, người đoạt được danh hiệu đệ nhất, nếu không có biện pháp cứu tỉnh phu nhân Sơn Trang, như vậy sẽ cả đời bị giam trong Sơn Trang, theo tin tức bốn vương tra được, trong quá khứ có mười chín người đoạt danh hiệu đệ nhất, không có lấy một người đi ra khỏi Thiên Mộc Sơn Trang.”

Ánh mắt Vân Thiên Vũ hơi tối lại, tùy tiện thản nhiên gật đầu một cái: “Ta biết.”

“Người vẫn muốn đi sao? Bốn vương cũng có thể nghĩ biện pháp khác?”

Thật ra không phải Tiêu Cửu Uyên không nghĩ ra cách, chỉ là hần muốn thăm dò xem rốt cục Vân Thiên Vũ có thành ý vì hần giải độc hay không thôi.

Đương nhiên Vân Thiên Vũ cũng biết điều này, ánh mắt tối sầm, trực tiếp lắc đầu cự tuyệt.

“Nếu ta đã nói giải độc cho vương gia, sẽ nghĩ cách có được bát biện linh quỳ, vương gia không cần phải lo lắng nữa.”

Nàng hoàn toàn đang nói chuyện chung, không có chút tha thiết nào đối với Tiêu Cửu Uyên, giờ khắc này Tiêu Cửu Uyên cảm thấy trong lòng vô cùng hỗn độn, còn có một sự tích tụ, làm cho hắn buồn bực không nói nên lời.

Hắn nghĩ mãi mà không rõ chỗ nào có vấn đề, rõ ràng nữ nhân này lừa hắn, cái hắn bảo nàng làm không phải là nên làm sao?

Vừa nghĩ như thế, cường ép bản thân đừng nghĩ nhiều nữa.

Vân Thiên Vũ lại không nhìn Tiêu Cửu Uyên, chỉ chậm rãi xoay người nhìn hắn nói: “Vương gia, cuộc thi y thuật của Thiên Mộc Sơn Trang chừng nào thì bắt đầu?”

“Nửa tháng sau, sáng sớm ngày mai chúng ta lên đường, mới có thể kịp đến nơi.”

“Được, vậy thì sáng sớm ngày mai khởi hành, đi Thiên Mộc Sơn Trang.”

Sau khi Vân Thiên Vũ nói xong, ngẩng đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên, không kiêu ngạo không xu nịnh, bình thản nói: “Vương gia, đêm đã khuya, Vương gia cần phải trở về rồi.”

Tiêu Cửu Uyên có cảm giác vị trí trái tim lại bị đảo lộn, hắn ngược mắt lên u ám nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Người dường như đang trách bốn vương.”

Vân Thiên Vũ khẽ cười một cái: “Vương gia suy nghĩ nhiều rồi, ta không trách vương gia, chỉ là bản thân ta tự cho là đúng mà thôi, cho rằng chúng ta gần đây ở chung cũng không tệ, chung quy có chút không giống với người bên ngoài, là ta quên giữa chúng ta chỉ là giao dịch, chưa bao giờ có ý khác, sau này ta sẽ giữ tâm tư bản thân ngay thẳng.”

Vân Thiên Vũ khiến cho lòng Tiêu Cửu Uyên có một loại ngông cuồng khó có thể biểu đạt, rõ ràng là nàng làm sai rồi, nàng có lý do gì trách hắn.

Thiên hạ này làm gì có ai có thể đấu đá với hắn mà không có chuyện, huống hồ nàng cứ luôn không chịu nói ra thân phận thật của mình, đối xử với nàng như thế đã là ngoại lệ của hắn rồi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 396: Chúng Ta Tốt Như Vậy Sao

Tiêu Cửu Uyên vừa tức vừa giận, cuối cùng nghĩ đến bản thân sở dĩ bị nàng ảnh hưởng đến cảm xúc, cũng là bởi vì nguyên nhân gần đây hai người qua lại nhiều, hiện tại hẳn nhận rõ diện mạo nữ nhân này rồi, sau này tuyệt không thể bị nữ nhân đối trá này ảnh hưởng đến cảm xúc cá nhân.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ, xoay mình đứng dậy, khuôn mặt lạnh lùng, vì giải quyết việc chung nói: “Được, vậy sáng sớm ngày mai chúng ta xuất phát.”

Hắn nói xong liền đi ra ngoài.

Vân Thiên Vũ phía sau lưng nhìn hắn, không nhìn quá nhiều, tất cả giữ nguyên ở quan hệ giao dịch mà thôi.

Nàng xoay người đi đến trước giường ngồi xuống, đang định bảo Hoạ Mi chuẩn bị chút nước cho cô tắm rửa, không ngờ có một người bay vào từ cửa sổ như hồn ma.

Hồng y diêm dúa, mặt mày bất thường, đang cười mỉa hoặc nhìn nàng.

Người này đúng là Phượng Vô Nhai mà Tiêu Cửu Uyên nói, suýt chút nữa xới tung phủ đệ của hắn lên.

Phượng Vô Nhai thông dong đưa tay chào hỏi Vân Thiên Vũ.

“Muội muội, ca ca tới thăm người rồi.”

Vân Thiên Vũ lạnh lùng trừng mắt nhìn y, thật muốn tát y một cái, nhưng hiện tại lười động tay.

“Phượng Vô Nhai, ta nói lại một lần nữa, muội muội của người ở bên ngoài, nếu người muốn huynh muội tình thâm, ra ngoài tìm Tiểu Linh Đang đi, đừng biểu diễn huynh muội tình thâm ở đây.”

“Chắc chắn, muội muội, trái tim người quá độc ác, tốt xấu gì hôm nay người ta cũng giúp người đi dạy dỗ Tiêu Cửu Uyên một trận, người đừng lãnh đạm như vậy.”

Vân Thiên Vũ hừ lạnh: “Người đi dạy dỗ Tiêu Cửu Uyên là chuyện của người, có liên quan gì đến ta, ta bảo người đi dạy dỗ hần sao?”

Hiện tại nàng không muốn tiếp xúc nhiều với nam nhân, ai biết trong lòng bọn người kia cả ngày nghĩ cái gì.

Giống như Tiêu Cửu Uyên, rõ ràng nàng nói tất cả với hần, nhưng hần không tin, phút cuối cùng lại hoài nghi nàng dụng tâm kín đáo, ý đồ mưu tính người của hần.

Nàng chính là có miệng cũng không nói rõ nổi nữa, hơn nữa Phượng Vô Nhai, cung chủ Ma Ảnh cung, theo lý hần là rất bận chứ, nhưng bây giờ thì sao, y mà lại ăn không ngồi rồi trêu đùa nàng, còn liên tiếp ra tay giúp nàng.

Nhưng nàng thật sự không nghĩ ra tại sao Phượng Vô Nhai đối tốt với nàng như vậy.

Không chừng lại có một gì âm mưu gì đó đang chờ nàng.

Vân Thiên Vũ nghĩ, sắc mặt đã lạnh lại càng thêm lạnh, trừng mắt nhìn Phượng Vô Nhai hạ lệnh tiễn khách.

“Đêm đã khuya, ta muốn đi ngủ rồi, người cút cho ta nhanh lên, nếu không đừng trách ta gọi Tiểu Linh Đang.”

Vừa nói đến gọi Tiểu Linh Đang, Phượng Vô Nhai lập tức tử tế hơn rất nhiều, vội giơ hai tay cam đoan: “Đừng gọi, ta đi ngay.”

Y nói xong liền đi ra ngoài, nhưng đi vài bước lại nói một câu: “Muội muội, mặt của người rõ ràng khỏi rồi, sao còn bày ra khuôn mặt sẹo đó, không phải Tiêu Cửu Uyên kia đã gặp mặt người sao? Người lại bày ra vết thương cũng không có ý gì nữa rồi.”

Phượng Vô Nhai nói xong, lập tức cảm thấy lãnh ý từ người Vân Thiên Vũ càng dày đặc, ánh mắt càng lạnh hơn.

Phượng Vô Nhai lập tức đoán, không phải là tên nam nhân Tiêu Cửu Uyên chết tiết kia làm cho Vũ Mao bày ra khuôn mặt này chứ?

“Tên khốn kiếp này, ta không tha cho hắn.”

Phượng Vô Nhai đi ra ngoài, rất muốn xử lý Tiêu Cửu Uyên, ánh mắt Vân Thiên Vũ phía sau tối sầm lại, nàng cũng không muốn to chuyện. Ngày mai nàng cùng Tiêu Cửu Uyên đi Thiên Mộc Sơn Trang, nếu có chuyện làm chậm trễ, bất kể như thế nào rất có thể sẽ không lấy được bát biện linh quỳ.

Vân Thiên Vũ nàng đã nói sẽ giữ lời.

Vân Thiên Vũ nghĩ nhìn Phượng Vô Nhai bên ngoài, không nhanh không chậm mà hỏi: “Phượng Vô Nhai, chúng ta tốt như vậy sao?”

Phượng Vô Nhai dừng lại, quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu nhìn y của Vân Thiên Vũ.

“Phượng Vô Nhai, người nói, rốt cục người muốn đoạt được gì từ ta, dù sao cũng không đến mức không hiểu sao rất tốt với ta, giúp đỡ ta chứ?”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 397: Thi Đấu Y Thuật

Đôi mắt của Vân Thiên Vũ ngập tràn suy tư, thực sự nàng không thể nghĩ ra nổi mình có thứ gì mà Phương Vô Nhai đang cần.

Phương Vô Nhai là Ma Quân của Ma Ảnh cung, nổi tiếng tháo vát từ xưa tới nay, vừa nhìn thần sắc của Vân Thiên Vũ, đã phát hiện nàng nghi ngờ y có ý đồ xấu.

Phương Vô Nhai cảm thấy vô cùng oan ức, thật ra y không hề muốn gì từ nàng cả.

Tất cả những chuyện y làm, có những lúc y cũng không thể lý giải được, thấy nàng bị ức hiếp y rất bất bình, chỉ muốn trừng trị tên tiểu tử ức hiếp nàng.

Nhưng nếu y nói với nàng như vậy, nàng sẽ không thể tin được.

Trầm ngâm một lát, Phương Vô Nhai cười một cách phóng khoáng: “Người quên mất là muội muội của bốn quân đang cần người chăm sóc sao, đương nhiên ta phải đối xử tốt với người, như vậy người mới có thể toàn tâm toàn ý chăm sóc cho muội muội của bốn quân được chứ?”

Phương Vô Nhai vừa dứt lời, Vân Thiên Vũ lại nghĩ ngợi, có thể chấp nhận được cách nói này.

Bởi vì Ma Quân Phương Vô Nhai yêu thương muội muội vô cùng, đương nhiên y hi vọng nàng có thể chăm sóc muội muội của y một cách toàn tâm toàn ý.

Vân Thiên Vũ nghĩ rồi nói với Phương Vô Nhai: “Người không cần phải làm gì cho ta cả, ta vẫn sẽ đối xử tốt với Tiểu Linh Đương.”

Thật sự nàng vẫn luôn coi Tiểu Linh Đương như muội muội của mình.

“Không được, bốn quân muốn làm việc mình nên làm.”

Phương Vô Nhai nói xong liền nhảy ra ngoài cửa sổ, đi thẳng ra khỏi phủ Ly thân vương, phủ Ly thân vương về đêm không hề yên ả.

Đương nhiên Tiêu Cửu Uyên biết là do Phương Vô Nhai giở trò, điều này khiến hắn không thể không tức giận được.

Nữ nhân dối trá Vân Thiên Vũ vẫn còn dám nói nàng và Phương Vô Nhai không hề có gì cả, không có gì thì Phương Vô Nhai có cần bán mạng vì nàng như vậy không.

Tờ mờ sáng hôm sau, Tiêu Cửu Uyên với mặt mày sa sầm đứng trước mặt Vân Thiên Vũ, hình như Vân Thiên Vũ Không hề nhìn ra, hai người không hề nói gì, tự dẫn theo thuộc hạ của mình, lẳng lặng rời phủ An thân vương, thi triển linh lực đến ngoại thành.

Vốn có thể ngồi xe ngựa, nhưng Tiêu Cửu Uyên không muốn cho mọi người biết chuyện họ rời kinh, để tránh kinh động tới người đã ngấm ngấm hạ thuốc hắn.

Trước mắt vẫn phải tìm hiểu loại độc của hắn, sau đó mới tìm thời cơ bắt người hạ độc hắn.

Vân Thiên Vũ không hề phản đối, đêm qua nàng đã sắp xếp xong xuôi mọi việc, để Họa Mi lại phủ An thân vương, cũng dặn dò nghĩa phụ chăm sóc nàng ta, trước mắt Tiểu Linh Đang có thể chăm sóc bọn Tiểu Báo Tử ở phòng ở mới.

Nàng chỉ dẫn theo biểu tỳ là Diệp Gia, mỗi người một ngựa đi tới Thiên Mộc sơn trang.

Nghe nói Thiên Mộc sơn trang nằm ở trên đỉnh núi cao giao giữa Đông Ly và Nam Chiêu, được xây dựng dựa vào địa thế của núi, vô cùng hiểm trở, nếu không có chủ nhân sơn trang Quân Hạo Thiên dẫn đường, sẽ không thể lên núi.

Giải thi đấu y thuật hằng năm cũng không hề tổ chức ở trong sơn trang, mà tổ chức ở một vũ đài lưng chừng núi ở ngoài Thiên Mộc sơn trang.

Tuy biết điều kiện của Quân Hạo Thiên rất hà khắc, nếu danh y đứng đầu giải thi đấu không thể cứu được phu nhân đang bất tỉnh của ông ta, sẽ bị nhốt tại Thiên Mộc sơn trang vĩnh viễn.

Nhưng bởi chủ nhân của Thiên Mộc sơn trang Quân Hạo Thiên là người không màng sự đời, nên nếu nhận được sự chấp nhận của ông ta thì sau này các nước như Đông Ly Nam Chiêu đều có thể tự do tung hoành, cho dù hoàng đế cũng phải kính nể Quân Hạo Thiên vài phần.

Huống hồ Quân Hạo Thiên lại ra hai điều kiện vô cùng hấp dẫn, một là chữa khỏi bệnh cho phu nhân của ông ta sẽ đạt được danh hiệu thiên hạ đệ nhất thần y, với danh hiệu này không ai dám dị nghị, bởi vì từ trước tới nay đã có rất nhiều tuyển thủ y thuật cao siêu đã tham gia dự thi, có người đã đạt được danh hiệu cao nhất của cuộc thi nhưng lại không chữa được cho phu nhân của Thiên Mộc sơn trang.

Nghe nói phu nhân của Thiên Mộc sơn trang đã bất tỉnh ba mươi năm, nhưng bà ta vẫn đang sống, vẫn nằm đó như đang ngủ vậy.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 398: Làm Sao Hai Người Chia Nhau Được

Không những thế, nghe nói dung nhan của bà ta vẫn vô cùng xinh đẹp, không hề già đi.

Đây có lẽ là căn bệnh kỳ lạ hiếm gặp nhất trên đời, cho nên chỉ cần chữa khỏi cho phu nhân của Thiên Mộc sơn trang thì vô cùng xứng đáng với danh hiệu đệ nhất thần y.

Mặt khác, Quân Hạo Thiên còn đưa ra điều kiện thứ hai, hễ ai chữa được cho phu nhân của ông ta thì sẽ có được một nửa Thiên Mộc sơn trang.

Mặc dù nói là một nửa Thiên Mộc sơn trang, nhưng thực tế Quân Hạo thiên không hề có con cái, cũng không hề có đệ tử, chắc chắn Thiên Mộc sơn trang sẽ thuộc về tay người mà có thể chữa được cho phu nhân của ông ta, sẽ có khả năng có được cả Thiên Mộc sơn trang.

Thiên Mộc sơn trang là nơi cho rất nhiều dược liệu quý hiếm trong thiên hạ, những dược liệu bên ngoài có, thì Thiên Mộc sơn trang đều có cả.

Có được Thiên Mộc sơn trang cũng giống như có một kho báu vậy.

Đây chính là nguyên nhân mà mọi người đến dự thi liên tục.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ cùng thuộc hạ đi đến từ hướng nam, dọc đường đi hai người không hề nói chuyện gì với nhau, không hề có một chút giao tiếp nào.

Hai người ngồi lặng yên trong xe ngựa, gần như cố chấp, không thèm để ý tới người còn lại.

Nhưng càng về sau, lửa giận của Tiêu Cửu Uyên càng lớn, cả người sa sầm, giống như ai đang thiếu nợ hắn vậy, khiến thuộc hạ của hắn không dám thở mạnh.

Tiêu Cửu Uyên tức giận như vậy, bởi hắn nghĩ mãi không ra, rõ ràng Vân Thiên Vũ là một nữ nhân xấu xa, một nữ nhân lòng lang dạ sói, nhưng nàng lại xuất hiện ở đây, chưa biết chừng lại muốn gài bẫy hắn, hại hắn.

Tâm trạng của bản thân sao lại bị ảnh hưởng của nữ nhân kia chứ, nhìn thấy dáng vẻ lạnh lùng của nàng, ngược lại như nàng rất có lý còn hắn đang giận hờn vô cớ vậy.

Hắn như vậy đã sắp không còn là chính mình nữa.

Tiêu Cửu Uyên dẫn theo hai ba thuộc hạ, nửa đêm nửa hôm đi trút giận, cuối cùng đã bình tĩnh một lát, lại quay về xe ngựa, lạnh lùng đối diện với Vân Thiên Vũ.

Trên đường đi, Tiêu Cửu Uyên ra lệnh, mọi người gấp rút lên đường, không nghỉ, ăn uống đều ở trên xe ngựa.

Hắn tưởng Vân Thiên Vũ sẽ không chịu nổi, sẽ kêu gào với hắn, nhưng cuối cùng Vân Thiên Vũ không hề xuất đầu lộ diện.

Cứ như vậy, xe ngựa đi rất nhanh.

Nhà nhem tối của nửa tháng sau, họ đã chạy tới thị trấn cách Thiên Mộc sơn trang không xa, rốt cuộc Tiêu Cửu Uyên quyết định tìm một khách điểm để nghỉ ngơi.

Hắn cảm thấy mình đã hao tổn quá nhiều sự chú ý với nữ nhân kia, sau này chắc chắn hắn sẽ thu hồi lại hết tất cả các tâm trạng không đáng có.

Hắn là ai kia chứ, hắn là Ly thân vương của Đông Ly quốc Tiêu Cửu Uyên.

Cần gì phải vì người khác mà ảnh hưởng tương bản thân?

Việc hắn cần quan tâm trước mắt chính là lấy được hoa linh quý tám cánh, chỉ có thứ này mới có thể giải hết được độc của hắn.

Hắn cũng không muốn bị chết vì bị hạ độc một cách không rõ ràng.

Khách điểm Song Nguyên trấn Phong Lâm, người đến người đi vô cùng náo nhiệt, thường ở trong trấn nhỏ này đến cả quý ảnh cũng không có, vậy mà mấy ngày hôm nay khách đông nườm nượp.

Tiêu Cửu Uyên đã yêu cầu một thuộc hạ nhanh chóng đặt trước phòng trong khách điểm, nếu không đặt phòng trước chắc chắn cũng không còn.

Nhưng dù hắn đã bảo người đặt phòng trước ở khách điểm, thì vẫn chỉ đặt được một gian phòng.

“Chủ tử, thuộc hạ chỉ lấy được một gian phòng, các gian khác đều đã được đặt hết rồi.”

Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng, họ đã đi liền mấy ngày, định tìm một nơi nghỉ ngơi thoải mái, nhưng thế này thì hay rồi, phòng đã bị đặt hết, chỉ còn lại một phòng làm sao bây giờ, như thế hai người hắn và Vân Thiên Vũ phải chia thế nào đây.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 399: Không Ai Để Ý Tới Ai

Gương mặt khô ngô tuần tú của Tiêu Cửu Uyên sa sầm lại, lạnh lùng trừng mắt nhìn thuộc hạ nói: “Không biết đi khách điểm khác đặt phòng sao.”

“Hồi vương gia, các khách điểm khác cũng hết phòng, khách điểm trong trấn này đã ít, nay đều được đặt hết, có rất nhiều người phải đến thuê phòng nhà người dân, chỉ còn gian phòng này là do thuộc hạ tranh giành mãi mới được.”

Thuộc hạ nói đầy ảm ức.

Ánh mắt Tiêu Cửu Uyên sắc bén nhìn gã.

Vân Thiên Vũ ngồi trong xe ngựa chậm rãi mở miệng: “Nếu không vương gia vào nghỉ đi, ta sẽ nghỉ ở trên xe ngựa là được.”

Sắc mặt của Tiêu Cửu Uyên trầm xuống, sẵng giọng: “Ý của ngươi là bốn vương chỉ biết lo cho bản thân mình, không quan tâm tới người khác sao?”

Vân Thiên Vũ nhú mày, thản nhiên nói: “Vậy ý của vương gia là vương gia sẽ ngủ trên xe ngựa, còn ta ngủ trong khách điểm.”

Sao có thể như vậy? Tiêu Cửu Uyên có phải là người để bản thân mình phải chịu ảm ức sao.

Quả nhiên, Vân Thiên Vũ vừa dứt lời, Tiêu Cửu Uyên cười lạnh: “Người đừng nghĩ quá nhiều rồi, dựa vào đâu mà bốn vương đế người nghỉ trong khách điểm, còn bốn vương ngủ trong xe ngựa chứ.”

Ngủ nửa tháng trong xe ngựa, đã vô cùng khổ sở, nhất là dọc đường luôn phải phân cao thấp với Vân Thiên Vũ, đương nhiên hẳn không muốn tiếp tục ngủ trong xe ngựa một chút nào nữa.

Vân Thiên Vũ thấy Tiêu Cửu Uyên lưỡng lự, như thế này cũng không được, như thế kia cũng không xong, bèn lạnh giọng hỏi: “Vậy vương gia định sắp xếp ra sao?”

Tiêu Cửu Uyên suy nghĩ một lát, nghĩ ra một ý khá hay, thật ra hẳn định bảo thuộc hạ đuổi một người nào đó đi, vậy là sẽ có thêm một phòng nữa, nhưng nghĩ lại, lần rời kinh này là hành động bí mật, làm như vậy sẽ gây sự chú ý, cho nên không thể làm được.

Nghĩ tới nghĩ lui không nghĩ ra ý nào, cuối cùng Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng nói: “Xuống xe ăn uống, ăn xong rồi tính.”

Vân Thiên Vũ không phản đối, vén rèm ra xuống xe, dưới ánh đèn hơi mờ, Tiêu Cửu Uyên nhìn thật nàng che kín vết sẹo trên mặt, khiến gương mặt vô cùng bắt mắt, chắc chắn sẽ khiến người khác nghĩ ngợi nhiều, cho nên hẳn nói với Vân Thiên Vũ: “Người choàng áo vào đi, đừng để lộ thân phận của người.”

Về chuyện này, Vân Thiên Vũ không hề có ý kiến gì khác, nàng lui vào trong xe ngựa, lấy áo choàng vào, còn về phần biểu tỳ của nàng Diệp Gia, đơn giản chỉ cần trang dịch dung một chút là đã vô cùng khác biệt.

Hai người kẻ trước người sau xuống ngựa.

Ở ngoài xe ngựa, Tiêu Cửu Uyên đeo mặt nạ màu bạc, trong chớp mắt như biến thành một người khác.

Hơi thiếu một chút lạnh lùng thường ngày, ngược lại lại tăng thêm sự tuấn mỹ, từng cử chỉ đều đẹp đẽ, quý phái.

Hắn thấy Vân Thiên Vũ xuống ngựa rồi phất áo choàng, xoay người đi vào trong một cách phóng khoáng.

Một vài thuộc hạ đi theo phía sau, dù hắn đeo mặt nạ, nhưng không thể che dấu được khí phách vương giả không giống người thường, khiến cho mọi người chỉ cần nhìn cũng biết hắn không phải người tầm thường.

Vân Thiên Vũ không nói gì, đưa Diệp Gia đi cùng.

Quả nhiên sau khi họ vào trong, rất nhiều người chú ý tới, mọi người đều chăm chú nhìn Tiêu Cửu Uyên, suy đoán thân phận của Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên vốn định ăn ở dưới đại sảnh, nhưng khi nhìn thấy quá nhiều người chú ý tới họ, đương nhiên mất tự nhiên, cho nên dẫn Vân Thiên Vũ lên phòng mà mình đã đặt trước, bảo tiểu nhị mang đồ ăn lên.

Như vậy sẽ yên tĩnh hơn.

Sau khi tiểu nhị đưa thức ăn lên, hai người đều ăn cơm vô cùng yên tĩnh, không ai thèm để ý tới ai.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 400: Ở Chung Một Phòng

Tiếng bàn luận không ngớt ở dưới lầu vọng tới, rất nhiều người suy đoán thân phận của Tiêu Cửu Uyên, nhưng đoán mãi vẫn chưa đoán ra.

Vân Thiên Vũ lặng yên không nói tiếng nào, sau khi ăn cơm xong định đứng lên xuống lầu vào nghỉ trong xe ngựa.

Đột nhiên Tiêu Cửu Uyên ở sau lưng lên tiếng: “Có khi xe ngựa được đưa tới chuồng ngựa để rửa sạch rồi, người muốn qua đêm ở chuồng ngựa sao.”

Vẻ mặt Vân Thiên Vũ tối sầm lại, quay đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên ở phía sau lưng.

Tiêu Cửu Uyên tháo mặt nạ màu bạc ra, mặt nạ đã che mất đi ngũ quan tuần tú của hắn, nhưng lại tạo ra cảm giác vô cùng thần bí, đôi mắt đen nháy phía sau mặt nạ, tỏa ra sự lạnh lùng sâu sắc. Dưới ánh đèn lò mờ, hắn thông dong lãnh đạm, giống như một bậc đế vương hắc ám. Môi của hắn cong lên, lạnh lùng nhìn Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ nhướn mày, tức giận nói: “Vậy vương gia biết họ sẽ đưa xe ra chuồng ngựa để rửa sạch, sao không nhắc họ một tiếng, hay là vương gia có lòng tốt muốn nhường phòng cho cho ta, tự đến chuồng nghỉ ngơi.”

Tiêu Cửu Uyên cười khẩy, giọng điệu trở nên lạnh lùng: “Người có gì đáng giá để khiến bốn vương phải hi sinh, người nói thử xem.”

Về mặt Vân Thiên Vũ tối sầm lại, nàng nói hăn cũng không tin, nàng nói nữa làm gì. Dọc đường nàng không nói nhiều với Tiêu Cửu Thiên bởi vì nàng biết Tiêu Cửu Uyên không tin nàng, nghi ngờ nàng, cho nên nói nhiều sai nhiều, nàng chỉ cần nói đốn giản, hăn cũng nghĩ ngợi rất nhiều.

Vậy thì nàng nói nhiều làm gì, cần gì phải chuốc thêm phiền phức.

Vân Thiên Vũ định xoay người ra ngoài, Tiêu Cửu Uyên lại lạnh lùng cười lớn: “Người định nhân cơ hội này ra ngoài sắp xếp sao?”

Vân Thiên Vũ dừng bước, quay lại nhìn nhìn Tiêu Cửu Uyên, gương mặt lạnh lùng: “Vương gia, rốt cuộc thì muốn thế nào, nào, người nói cho ta nghe xem.”

Tiêu Cửu Uyên nhìn Vân Thiên Vũ nói một cách chậm rãi: “Thật ra người có thể nói cho bốn vương biết thân phận thật sự của người, và sự xuất hiện bất ngờ của người là vì chuyện gì? Chỉ cần người nói rõ ràng, bốn vương đảm bảo sẽ không gây khó dễ cho người.”

Vân Thiên Vũ đen mặt lại, không thể nói được gì nữa. Bởi vì chuyện nàng giấu giếm Tiêu Cửu Uyên mặt nàng đã tốt hơn, cho nên hăn mới nghi ngờ nàng, bây giờ hăn không còn tin nàng nữa, một lòng cho rằng nàng là một người đầy mưu mô. Bây giờ nàng nói thêm cũng vô dụng.

Vân Thiên Vũ im lặng, không nói gì nữa, nhưng nàng cũng không thể ra ngoài.

Cuối cùng tức giận đứng giữa phòng, hỏi Tiêu Cửu Uyên: “Vậy vương gia nói đi, đêm nay ta ngủ ở đâu đây.”

Tiêu Cửu Uyên tiện tay chỉ xuống đất, sau đó hần đứng dậy đi vào giường bên trong.

Vân Thiên Vũ nhìn xuống sàn nhà trước mặt, ý của Tiêu Cửu Uyên là đêm nay cô ngủ trên sàn nhà sao? Hần còn là nam nhân sao?

Vân Thiên Vũ buồn rầu ngẩng đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên: “Tiêu Cửu Uyên, người không phải là nam nhân sao? Sao lại để nữ nhân ngủ trên mặt đất, còn mình ngủ trên giường.”

Nàng vẫn biết Tiêu Cửu Uyên không biết thương hoa tiếc ngọc, nhưng mấu chốt là để nữ nhân ngủ trên sàn nhà nhà có phải là quá máu lạnh không.

Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng nói: “Đối với một người không rõ lai lịch, bốn vương làm như vật đã rất tử tế rồi.”

Nếu dựa theo tính cách trước kia của hắn, sẽ thực sự sai người kéo nàng xuống, hành hạ bằng đại hình, xem nàng có thể kiên trì được không.

Nhưng với Vân Thiên Vũ vẫn luôn xảy ra bất ngờ, hắn không thể hạ lệnh bảo người làm kéo nàng xuống dùng đại hình.

Nghĩ tới đây, tâm trạng của Tiêu Cửu Uyên tức giận không thể nói thành lời, đối với những người không rõ lai lịch lại còn vừa đánh vừa mắng hắn, hắn lại có thể dễ dàng bỏ qua đến tận bây giờ.

Nghĩ vậy Tiêu Cửu Uyên không thể kiềm chế được tức giận, nằm trên giường, toàn thân toát ra sự lạnh lùng

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 401: Người Ngủ Dưới Đất Ta Ngủ Trên Giường

Lần này hắn không tức giận với người khác mà tức giận với chính bản thân mình.

Thật ra hắn có thể bỏ qua chuyện nàng đá hắn xuống xe ngựa, xét cho cùng lúc đó bọn họ cũng đã cứu hắn.

Nhưng sao nàng phải đánh cắp binh phù của hắn, có phải có mục đích gì không thể nói cho người khác biết, còn nữa rõ ràng đã tốt rồi sao lại phải giấu hắn.

Điểm quan trọng nhất là hắn đã điều tra rõ, đại tiểu thư Vân Thiên Tuyết của phủ Vĩnh Ninh hầu quả thực là một người hèn yếu vô năng.

Vân Thiên Vũ trước mắt chính xác là một nữ nhân khác, chẳng trách hắn thật sự tin lời nàng nói, nàng là quý hồn gì đó.

Nghĩ đến điều này Tiêu Cửu Thiên không nhịn được mà cất tiếng cười lạnh.

Ha ha.

Sở dĩ lần này hắn bảo Vân Thiên Vũ đến trước tham gia cuộc thi của Thiên Mộc Sơn Trang, giúp hắn lấy được hoa linh quý tám cánh chính là muốn xem thử nàng có thật lòng muốn cứu hắn không.

Nếu như cuối cùng nàng giải độc cho hắn, hắn mới có thể tin tưởng nàng không phải người ngầm ngầm tính toán sau lưng hắn.

Trong phòng hàn khí tràn ngập, Vân Thiên Vũ thật sự muốn quay đầu rời đi, nhưng nhớ đến những lời Tiêu Cửu Uyên nói lúc trước, cô lại nhịn xuống.

Để cho đỡ bị ai đó nói là ra ngoài để sắp xếp chuyện này chuyện kia.

Chỉ là phải ngủ thế nào đây.

Vân Thiên Vũ nhìn lên giường thấy Tiêu Cửu Thiên đang lười nhác dựa vào giường, tuy hắn nhắm mắt không nhìn nàng nhưng rõ ràng là hắn đang tức giận.

Vân Thiên Vũ nghĩ một chút rồi quyết định ngồi trong phòng cả đêm.

Nàng quay người định đi về phía bàn ở giữa phòng.

Không ngờ nàng vừa đi, Tiêu Cửu Uyên nằm trên giường liền xoay mình lạnh giọng quát: “Đi đâu?”

Vân Thiên Vũ tức giận nói: “Người nói ta đi đâu, nếu ta ra khỏi căn phòng này, người lại cứ cho rằng chắn chắn ta đi sắp xếp, cho nên ta phải an phận ngồi cả đêm vậy.”

Sau khi nàng nói xong, trên giường bỗng ném xuống một tấm thảm lông.

Vân Thiên Vũ nhìn nhìn, đương nhiên hiểu ý của Tiêu Cửu Uyên là bảo nàng trải thảm nằm dưới đất.

Nói thật, ngủ như thế này thì thà Vân Thiên Vũ ngủ trong xe ngựa còn hơn, thật sự quá kỳ quặc rồi, ngủ dưới đất, lại còn ở cùng một gian phòng với hắn nữa, nàng không muốn ở cùng với hắn.

Nhưng nhìn Tiêu Cửu Uyên, nàng lại phải nhịn xuống, đưa tay ra cầm lấy tấm thảm trải ra, sau đó cởi áo choàng rồi cứ thế nằm trên thảm, nhắm mắt ngủ.

Dù sao một đêm sẽ nhanh chóng trôi qua, chấp nhận một đêm thôi.

Suy nghĩ vừa xuất hiện trong đầu thì nàng liền nghe thấy từ trên giường ở trong phòng vang lên giọng nói lạnh lạnh của Tiêu Cửu Uyên.

“Vân Thiên Vũ, ngươi là người của Phượng Vô Nhai.”

Vân Thiên Vũ mở miệng muốn giải thích nhưng giải thích thì có tác dụng gì cơ chứ, bây giờ vị gia gia này đang nghi ngờ nàng, nàng có nói gì hăn cũng sẽ không tin.

Đúng là Thiên Vũ không nói lời nào, Tiêu Cửu Uyên lại tiếp tục chăm chọc.

“Lẽ nào thật sự bị bốn vương đoán trúng rồi, người đúng là người do Phượng Vô Nhai phái đến, nói đi, Phượng Vô Nhai phái người đến tiếp cận bốn vương để làm gì?”

Vân Thiên Vũ tức giận: “Tiêu Cửu Uyên, những gì cần nói ta đều đã nói rồi, người không tin ta cũng hết cách, nhưng bây giờ ta cần phải đi ngủ.”

Nói xong, nàng xoay người đưa lưng về phía Tiêu Cửu Uyên, không thèm để ý tới Tiêu Cửu Uyên.

Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên u ám nhìn chăm chăm vào nàng từ phía sau, ánh mắt hằn sắc bén phải giống như mũi tên, dường như chỉ hận không thể đâm xuyên qua người Vân Thiên Vũ.

Đáng tiếc Vân Thiên Vũ không để ý tới hắc, Tiêu Cửu Uyên chỉ còn cách nằm trên giường với lửa giận trong lòng, tiếp đó hắc căn bản không nhắm mắt ngủ mà luôn nhìn chăm chăm vào Vân Thiên Vũ.

Mặc dù Vân Thiên Vũ nhắm mắt nhưng bị một đôi mắt u ám nhìn chăm chăm như thế nàng làm sao ngủ được, có điều nàng không hề động đậy, vẫn nằm quay lưng về phía Tiêu Cửu Uyên.

Bên ngoài gian phòng, Bạch Diệu và Diệp Gia không ngừng lo lắng, Diệp Gia cẩn thận ghé sát vào cạnh phòng để nghe trộm, nàng muốn nghe xem biểu muội của nhà mình có bị Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên đánh chết không.

Nhưng nghe đi nghe lại vẫn không có động tĩnh gì.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 402: Cửa Dự Thi Thứ Nhất

Bạch Diệu gật đầu ra hiệu với Diệp Gia, mấy người lặng lẽ lui xuống.

Hai người ở trong phòng cũng không ngủ, chỉ không nói chuyện với nhau, giăng co như vậy, thời gian trôi qua cơn buồn ngủ của Vân Thiên Vũ ập đến, mơ màng đi vào giấc ngủ.

Nàng mới vừa nhắm mắt lại, liền nghe thấy ngoài hiên vang lên tiếng ầm ầm không ngừng, kèm theo tiếng vang còn có giọng nói: "Tất cả người ở trong ba gian phòng này đều rút ra ngoài, lập tức rút." Cùng với giọng nói đó chính là âm thanh gào khóc thê thảm, còn có âm thanh đá người.

Tất cả mọi người của khách điểm đều bị âm thanh đột nhiên phát ra này đánh thức, mọi người hoảng sợ nhìn tình hình ở bên ngoài.

Hai người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ ở trong phòng cũng bị âm thanh quấy rầy, xoay người ngồi dậy.

Bên ngoài có người nhẹ nhàng gõ cửa: "Chủ tử, Ma Quân Phượng Vô Nhai cùng Ma Ảnh đến, y đuổi mấy người ở gian phòng sát vách với chúng ta đi hết rồi."

Tiêu Cửu Uyên vừa nghe đến ba chữ Phượng Vô Nhai, ánh mắt đột nhiên lạnh đi, ánh nhìn lạnh thấu xương quét thẳng về phía Vân Thiên Vũ.

Tại sao bọn họ đi đến Thiên Mộc Sơn Trang, Phượng Vô Nhai cũng đến Thiên Mộc Sơn Trang rồi.

Vân Thiên Vũ vẻ mặt cạn lời, đây là chuyện gì vậy hả, nàng thật sự không biết chuyện Phượng Vô Nhai đi đến Thiên Mộc Sơn Trang.

Vân Thiên Vũ theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Cửu Uyên, liền nhìn thấy ngọn lửa bùng bùng như muốn thiêu đốt trong đôi mắt đen của Tiêu Cửu Uyên, hần trợn mắt nhìn nàng vô cùng tức giận: "Vân Thiên Vũ, đây là cái mà người nói không có quan hệ gì sao?"

Vân Thiên Vũ nhún vai: "Ta thật sự không biết tại sao y lại xuất hiện ở đây, hơn nữa tại sao vương gia không nghĩ xem, nếu như ta và y liên thủ, y hẳn phải hành động rất cẩn thận, chứ không phải lộ diện khoa trương như thế."

Lời nói của Vân Thiên Vũ, Tiêu Cửu Uyên trái lại nghe lọt vào tai, lửa giận trong lòng giảm đi một ít, nhưng sắc mặt vẫn khó coi như trước, hần lạnh nói: "Tốt nhất đừng để bốn vương điều tra ra người và Phượng Vô Nhai có liên quan gì với nhau, nếu như để bốn vương điều tra ra, bốn vương không ngại chặt người thành tám khúc."

Tiêu Cửu Uyên nói xong, cũng không nhìn đến Vân Thiên Vũ đen mặt lại, ra lệnh cho Bạch Diệu ở bên ngoài: "Không cần để ý tới bọn họ, nhưng mấy người các người dịch dung một chút đi, đừng để Phượng Vô Nhai nhận ra các người."

"Vâng, thuộc hạ đã hiểu rõ."

Bạch Diệu lách mình, ngay lập tức rời khỏi.

Trong phòng lại trở nên yên tĩnh, Vân Thiên Vũ lười nói nữa, nhắm mắt lại ngủ.

Tiêu Cửu Uyên vẫn luôn nhìn nàng, thời gian trôi qua cũng nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau, người của cung Ma Ảnh đều đã đi rồi, sau khi Vân Thiên Vũ nghe được tin tức liền thở phào nhẹ nhõm.

Nàng ngược mắt lên liếc thấy ánh mắt bí hiểm của Tiêu Cửu Uyên ở bên cạnh, ánh mắt kia dường như đang dò xét tâm tư của nàng.

Vân Thiên Vũ càn lời, không bao giờ muốn ở cùng một chỗ với tên này nữa, nàng đứng dậy đi ra ngoài.

Tiêu Cửu Uyên cũng đứng lên, nhóm người bọn họ xuống lầu ăn chút điểm tâm, sau đó đi về phía Thiên Mộc Sơn Trang.

Chân núi Thiên Mộc Sơn Trang có rất nhiều cao thủ lợi hại canh gác, người nào không thông qua bài kiểm tra của cửa thứ nhất, căn bản không lên được đến đầu trường ở lưng chừng núi.

Bài kiểm tra của cửa thứ nhất có mười tên bệnh nhân, mười tên bệnh nhân này mắc phải một vài chứng bệnh khó trị, tuyển thủ dự thi không thể dùng tay bắt mạch, chỉ có thể quan sát từ xa, sau đó phải viết ra mười tên bệnh nhân này mắc phải bệnh gì, có thể dùng phương pháp gì để chữa trị.

Viết xong những thứ này giao cho người chủ trì của Thiên Mộc Sơn Trang, nếu như tất cả đều chính xác, cửa thứ nhất xem như vượt qua.

Nói thật thì cửa thứ nhất quả thực rất khó, rất nhiều người sẽ bị loại.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 403: Cao Thủ Thần Y

Khi đám người Vân Thiên Vũ và Tiêu Cửu Uyên đến, rất nhiều người đều đang vây quanh bốn phía quan sát mười người kia.

Có người vẻ mặt lúng túng, có người thì thầm với người bên cạnh.

Có người vui vẻ, có người thất vọng.

Mặt Vân Thiên Vũ không có bất kỳ biểu cảm nào, mặc dù có thì người khác cũng không thể nhìn thấy.

Bởi vì trên đầu nàng mang áo choàng đen, phía trước áo choàng có một miếng ren màu đen, người khác căn bản không thấy rõ khuôn mặt của nàng.

Nhưng một nhóm người bọn họ xuất hiện vẫn thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Tiêu Cửu Uyên mang một chiếc mặt nạ hồ ly tinh xảo, vốn là người tôn quý bất phàm, nhưng vì chiếc mặt nạ này lại càng thêm thần bí khó lường, phảng phất khí chất cao cao tại thượng.

Vân Thiên Vũ chăm chú nhìn người này, bĩu môi, sau đó chuyên chú nhìn mười bệnh nhân phía trước.

Bốn phía thỉnh thoảng vang lên tiếng thảo luận, thầm thì.

Vân Thiên Vũ nhìn qua một loạt, quan sát, nghiên cứu, lúc này cả thể xác và tinh thần của nàng đều đặt ở đó rồi.

Bất cứ cái gì cũng không quấy nhiễu được nàng.

Nàng quan sát bệnh nhân, Tiêu Cửu Uyên quan sát nàng, muốn từ trên động tác của nàng nhìn ra một ít dấu vết, nếu như nàng không muốn trị liệu cho hắn, cố ý làm hỏng chuyện, nhưng khi nhìn qua nhìn lại, hắn phát hiện Vân Thiên Vũ thật sự rất nghiêm túc kiểm tra bệnh tình của bệnh nhân.

Sau khi Vân Thiên Vũ kiểm tra xong, nhanh chóng đi đến trước bàn dài bày biện giấy bút, bắt đầu viết một loạt chứng bệnh của mười tên bệnh nhân ra.

Lúc nàng viết liền thu hút sự chú ý của người khác.

Người nào người nấy đều chỉ trỏ, bởi vì những người khác còn đang quan sát, vậy mà nàng đã bắt đầu viết chứng bệnh rồi, chuyện này có thể sao? Thần tốc quá.

Không thể nào, nữ nhân này nhất định là đang làm bộ làm tịch, lừa gạt người khác.

Tưởng như vậy có thể đoán đúng sao? Thật sự là suy nghĩ hão huyền.

Có người không che giấu được sự khinh thường.

“Làm bộ làm tịch.”

“Suy nghĩ hão huyền, lát nữa xem nàng ta mất mặt ra sao.”

“Nhất định sẽ bị người của Thiên Mộc Sơn Trang đuổi đi.”

“Ha ha, người không biết tự lượng sức mình đương nhiên phải bị mất mặt.”

Người nào người nấy chanh chua nói.

Tiêu Cửu Uyên ở bên cạnh Vân Thiên Vũ nghe thấy lời nói của mấy tên này, khí lạnh khắp người tỏa ra, đôi mắt khát máu u ám, xoay người lườm những người đang nói chuyện kia, uy lực mạnh mẽ khiến những người này lập tức không dám nói nữa, tất cả đều cẩn thận cúi thấp đầu.

Vân Thiên Vũ mặc kệ, nhanh chóng viết ra, rất nhanh, chứng bệnh của mười tên bệnh nhân cùng với phương pháp trị liệu cần thiết, tất cả đều được viết ra trên giấy.

Nàng viết xong cầm giấy đi đến trước mặt đưa cho người chủ trì ở chính giữa.

Ba vị thầy thuốc phụ trách bài kiểm tra rất kinh ngạc, mới một lúc đã viết xong rồi, tốc độ thật nhanh.

Nữ nhân này y thuật cao như vậy, không thể nào.

Ba người không thể nào tin được, ba người bọn họ là tuyển thủ y thuật đệ nhất lâu năm của Thiên Mộc Sơn Trang, y thuật có thể nói vô cùng tinh xảo, nhưng trong thời gian ngắn như vậy bọn họ cũng không thể chỉ thông qua quan sát liền có thể viết ra chứng bệnh của mười người cùng với phương pháp trị liệu được.

Nữ nhân này lợi hại như vậy sao? Không thể nào.

Ba người suy nghĩ chần chẫn là không thể nào, sau đó cùng nhau nhìn một loạt chứng bệnh trong tay, nhưng bọn họ nhanh chóng đã bị thu hút, từng người lần lượt nhìn xem.

Đợi xem xong rồi, vẻ mặt của tất cả mọi người đều thán phục, nữ nhân này quả thật lợi hại, y thuật thật lợi hại.

Chẳng lẽ bọn họ rốt cuộc đã gặp được cao thủ thần y lợi hại rồi sao, bọn họ có thể lại thấy ánh mặt trời rồi.

Ba người thiếu chút nữa rơi nước mắt, tất cả đều kích động đứng lên, chạy tới bên cạnh Vân Thiên Vũ.

"Cô nương, mời cô nương, mời cô nương lập tức lên núi dự thi."

"Mời bên này, bên này."

"Người đâu, mau đưa vị cô nương này lên núi."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 404: Cả Đám Bị Mất Mặt

Về mặt Vân Thiên Vũ kì lạ, ba người này so với trước có phải khác biệt quá lớn rồi hay không, hơn nữa còn làm ra bộ dạng xem nàng là ân nhân ư?

Vân Thiên Vũ không biết, những người này lúc trước lên Thiên Mộc Sơn Trang dự thi, kết quả rốt cuộc không thể ra khỏi Thiên Mộc Sơn Trang nữa.

Trang chủ của Thiên Mộc Sơn Trang từng nói, trừ phi có người có thể khiến phu nhân của ông ta tỉnh lại, những người tài giỏi bọn họ mới có thể xuống núi, nếu không bọn họ sẽ bị nhốt trên chân núi mãi mãi.

Bọn họ người nào cũng còn có người thân bạn bè, hiện tại bị nhốt ở Thiên Mộc Sơn Trang, bọn họ rất muốn về nhà.

Nhưng năm này qua năm khác, bọn họ đã mất hết hi vọng, tâm ý nguội lạnh.

Không nghĩ tới hôm nay lại ngênh đón một vị thần y y thuật cao siêu như vậy, bọn họ lại thấy được hi vọng rồi.

Vân Thiên Vũ mặc kệ những tên quái lạ này, nàng và đám người Tiêu Cửu Uyên đi theo người của Thiên Mộc Sơn Trang ngênh ngang đi lên lưng chừng núi.

Tất cả người ở phía sau đều tròn tròn mắt.

Sau đó trong lòng những người này sụp đổ kêu lên vài tiếng, cả đám bị mất mặt.

Hóa ra y thuật của người này thật sự lợi hại như thế.

Quá giỏi, thời gian ngắn như vậy chỉ dùng mắt nhìn liền có thể nhìn ra chứng bệnh của những bệnh nhân này, còn có thể viết ra phương pháp chữa bệnh.

Vậy hôm nay bọn họ còn có cơ hội thắng sao?

Nhưng mặc kệ có thể thắng hay không, bọn họ muốn nhìn xem y thuật của nữ nhân này rốt cuộc lợi hại thế nào, có thể trị liệu cho phu nhân của Thiên Mộc Sơn Trang trang chủ hay không.

Rất nhiều người đều muốn lên núi xem y thuật Vân Thiên Vũ rốt cuộc lợi hại thế nào, trái lại thời gian trôi qua cuối cùng có không ít người nhìn ra bệnh chứng của mười người này, sau đó viết ra phương pháp chữa trị tương ứng, lấy được tư cách lên núi dự thi.

Nhưng đợi đến lúc bọn họ lên núi, Vân Thiên Vũ đã đợi rất lâu rồi.

Lúc này đấu trường ở lưng chừng núi tụ tập không ít người.

Dáng người tròn béo ngồi ngay vị trí chính giữa trong cùng, khuôn mặt người trung niên hiền lành, người trung niên bởi vì quá mập, cho nên mặt mũi hiền lành giống như Phật Di Đà, mặc dù ông ta không cười, cũng khiến người khác có cảm giác dễ gần, chỉ là nếu nhìn kỹ có thể nhìn thấy sự âm trầm và ưu sầu trong mắt người trung niên.

Người này hẳn là trang chủ Quân Hạo Thiên của Thiên Mộc Sơn Trang, ngồi bên cạnh Quân Hạo Thiên có không ít người, những người này

vừa nhìn thì biết chính là người trong các đại môn phái trên giang hồ, trong đó còn có Ma Quân Phượng Vô Nhai cùng Ma Ảnh.

Hai người Vân Thiên Vũ và Tiêu Cửu Uyên xuất hiện, thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Tiêu Cửu Uyên một thân áo trắng, mặt mang mặt nạ làm bằng bạc, mọi cử động đẹp đẽ tao nhã nói không nên lời, lúc này hẳn thiếu sự sắc bén khí phách trước kia, càng thêm có chút thản nhiên và xa cách, khiến người khác cảm giác không được đến gần.

Nhưng không ai dám phớt lờ năng lực của hắn.

Lại nhìn Vân Thiên Vũ bên cạnh hắn, một thân áo đen, trên đầu còn mang áo choàng màu đen, tuy rằng không nhìn thấy mặt, nhưng trong cách di chuyển phảng phất khí chất mây bay nước chảy, mọi cử động ung dung mà thản nhiên, khí chất này tuyệt không thua Tiêu Cửu Uyên đang mặc áo trắng đứng bên cạnh.

Huống chi hôm nay bọn họ một trắng một đen vô cùng phù hợp.

Không ít người dùng mắt đánh giá hai vị này.

Nhất là hôm nay Vân Thiên Vũ còn là tuyển thủ đầu tiên lên núi dự thi.

Hơn nữa thời gian nàng dùng vô cùng ngắn, điều này khiến trong lòng trang chủ Quân Hạo Thiên của Thiên Mộc Sơn Trang dâng lên hi vọng, một đôi mắt dài nhỏ lóe sáng, chăm chú nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ.

Ngoại trừ Quân Hạo Thiên ra, một người khác cũng đang theo dõi Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ.

Ma Quân Phượng Vô Nhai cùng Ma Ảnh.

Phượng Vô Nhai ung dung tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn hai người cách đó không xa, cảm giác hai người kia dường như có chút quen, nhưng nghiêm túc suy nghĩ, cũng không nghĩ ra được.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 405: Hai Nam Nhân Đối Đầu

Lúc này, các tuyển thủ đã lần lượt đi đến quảng trường Bán Sơn Đạo.

Người quản sự đếm sơ qua, tổng cộng có hơn hai mươi người sẽ tham gia cuộc thi đấu hôm nay.

Ngoài các tuyển thủ đã được chọn trong vòng loại dưới chân núi, còn có nhiều quán quân của những năm trước cũng tham gia, vì vậy tổng số tuyển thủ mới lên đến hơn hai mươi người.

Quân Hạo Thiên hạ lệnh, cuộc thi lập tức bắt đầu.

Thử thách đầu tiên của cuộc thi hôm nay là chọn ra mười loại thảo mộc quý hiếm từ hàng trăm loại thảo mộc được bày trước quảng trường, tuyển thủ phải hoàn thành thử thách này trong thời gian một nén nhang, nếu quá giờ sẽ thất bại.

Hai mươi người lập tức chạy vào đấu trường, không ai dám chậm trễ dù chỉ nửa bước.

Ai cũng lấy mâm bạc, vội vã chạy đi tìm thảo dược.

Vân Thiên Vũ lại không vội vàng, nàng thong dong theo sau những người kia đi đến đồng thảo dược.

Những người khác sốt sắng tìm kiếm, còn nàng lại không chút lo lắng mà chỉ đứng một bên nhìn quanh vài lần, đánh giá xem trong đồng thảo

dược này có thứ mình muốn lấy hay không, khi tìm thấy rồi thì mới từ từ tiến đến chọn lựa.

Vân Thiên Vũ cẩn thận lựa thảo dược, xa xa có hai nam nhân đang chăm chú nhìn nàng.

Người mặc áo trắng là Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên muốn xem Vân Thiên Vũ có phải là đang chuyên tâm tham gia thi đấu không hay nàng chỉ đang tìm cách ứng phó hăn.

Người mặt áo đỏ còn lại là Phượng Vô Nhai tuấn mỹ vô song, y nhìn chăm chăm về phía Vân Thiên Vũ rồi chậm chậm nhú mày, vô thức nhớ đến một người, nhưng người này lại ở rất xa kinh thành, cơ bản là không thể có mặt ở đây được.

Y nghĩ gì đó rồi đột nhiên quay đầu lại nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Mặc dù người kia mặc y phục màu trắng và đeo mặt nạ bạc, nhưng Phượng Vô Nhai vẫn nhìn ra hăn chính là Tiêu Cửu Uyên.

Do đó, nữ nhân mặc y phục đen đang tham gia thi đấu kia là Vân Thiên Vũ.

Sau khi Phượng Vô Nhai biết được chuyện này thì liền cảm thấy tức giận vô cùng, đôi mắt hoa đào của y tràn ngập sự giận dữ, y nắm chặt bàn tay, đột nhiên đứng bật dậy, hệt như một đóa hoa hướng về phía Tiêu Cửu Uyên mà nở rộ.

Tiêu Cửu Uyên liếc nhìn Phượng Vô Nhai một cái, hăn đương nhiên biết y đã nhận ra thân phận của hăn, đồng thời cũng biết Vân Thiên Vũ đang ở đây.

Y biết nàng tham gia thi đấu nên mới tức giận như vậy.

Vân Thiên Vũ nói rằng nàng không liên quan gì đến Phượng Vô Nhai, điều này có thể không?

Tiêu Cửu Uyên nhếch môi cười mỉa mai, hắc đột ngột giơ tay lên, một luồng linh khí cực mạnh phóng qua, hai người quyết liệt đấu cùng nhau một trận, âm thanh ầm ầm vang lên không dứt.

Linh lực bạo phát đánh thẳng về phía quảng trường, rất nhiều tảng đá bị đánh văng và thối bay, đấu trường bỗng chốc trở nên vô cùng hỗn loạn.

Các tuyến thủ sợ hãi hét toáng lên, có nhiều người tản ra bốn phía để né tránh.

Vân Thiên Vũ ngược đầu lên nhìn thì thấy Phượng Vô Nhai và Tiêu Cửu Thiên đang đánh nhau, nàng không khỏi thở dài bất mãn.

Phượng Vô Nhai không biết có bị điên không, đang yên đang lành đột nhiên lại đi đánh nhau với Tiêu Cửu Thiên, thậm chí nếu y có nhận ra danh tính hắn và nàng thì cũng không nên đánh nhau như thế.

Bên đó, một chưởng của Phượng Vô Nhai đánh vào không trung, sau đó y lại tiếp tục tung ra linh lực cho nổ tung Tiêu Cửu Diệp.

Y vừa tung chưởng, vừa tức giận quát to: “Tiêu Cửu Diệp, người biết rõ cuộc thi đấu Thiên Mộc sơn trang này có ý nghĩa gì nhưng vẫn để Vân Thiên Vũ tham gia, trái tim của người làm bằng gì vậy?”

Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng trả lời: “Nàng là thê tử sắp cưới của bốn vương, việc này dường như không liên quan gì đến người, bốn vương không hiểu người tức giận như thế để làm gì.”

Tiêu Cửu Diệp nói xong, Phượng Vô Nhai hơi sững sốt, đúng rồi, y tức giận như thế để làm gì chứ.

Nhưng y vẫn cứ tức giận đấy.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 406: Vân Thiên Vũ Tức Giận

Phượng Vô Nhai ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp lời Tiêu Cửu Uyên: “Muội muội của ta do nàng chăm sóc, người lại để nàng đến Thiên Mộc sơn trang thi đấu, rất có thể khiến nàng bị bắt nhốt, rồi ai sẽ chăm sóc muội muội của ta đây, vì thế ta không thể khoanh tay ngồi nhìn nàng gặp nạn được.”

Tiêu Cửu Uyên trào phúng nhếch môi cười: “Nói nghe hay nhỉ, nhưng tiếc là đến Thiên Mộc sơn trang thi đấu không phải là do bốn vương bắt buộc nàng mà là do nàng tự nguyện tham gia thi đấu.”

Linh khí va vào nhau ùng đoàng, một lần nữa nổ tung.

Đất đá vỡ vụn văng mù mịt khắp quảng trường, thậm chí đến những thứ trên sân thi đấu cũng bị sức mạnh của linh lực nghiền nát.

Cuối cùng, trang chủ của Thiên Mộc sơn trang Quân Hạo Thiên không thể nhịn được nữa, phải ra tay dùng khí lực cực lớn mà trấn áp cục diện.

Người này hóa ra lại là tử linh trung cấp, vì vậy mới có thể trấn áp được Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai.

Quân Hạo Thiên trầm giọng hô to: “Hai vị, nếu muốn đánh nhau thì xuống chân núi mà đánh, đừng gây ảnh hưởng đến Thiên Mộc sơn trang chúng tôi như thế được không?”

“Nếu hai vị không ngừng tay, đừng trách tại hạ không khách khí.”

Ông ta lạnh lùng mở lời yêu cầu, lần thi đấu này liên quan trực tiếp đến việc cứu thê tử ông ta tỉnh lại, ai cũng không thể phá rối, kể cả Phương Vô Nhai cho dù là bằng hữu, ông ta cũng sẽ không cho phép.

Quân Hạo Thiên vừa dứt lời thì Tiêu Cửu Uyên và Phương Vô Nhai cũng dừng tay, hai người trừng nhau một lúc lâu, sau đó quay đi không thèm liếc đối phương thêm lần nào nữa.

Phương Vô Nhai quay người và sải bước về phía Vân Thiên Vũ, sau đó từ cao nhìn xuống Vân Thiên Vũ mà hô to:

“Người bị ngốc à, đang yên đang lành sao lại muốn đến Thiên Mộc sơn trang thi đấu thần y để làm gì, người phải biết dù người có giành được hạng nhất nhưng vẫn không cứu được Quân phu nhân tỉnh lại thì người vẫn sẽ bị bắt nhốt trong Thiên Mộc sơn trang mà thôi.”

“Người nói đi, có phải là tên khốn nạn kia ép người đến tham gia thi đấu không?”

Tên khốn nạn trong lời nói của Phương Vô Nhai chính là chỉ Tiêu Cửu Uyên.

Vân Thiên Vũ vừa nghe đã hiểu, nàng liền cúi đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên đang đứng cách đó không xa.

Tiêu Cửu Uyên khoanh tay trước ngực, đứng giữa đồng đồ nát, mặc dù thân mình dính rất nhiều bụi đất nhưng lại không làm ảnh hưởng đến khí chất thanh cao quý phái như thần tiên hạ phàm của hắn.

Nhưng lúc này hắn chỉ lạnh lùng nhìn nàng, khóe miệng nhếch lên, cười như không cười, dường như đang chế giễu nàng.

Không phải nàng từng nói Phượng Vô Nhai cùng nàng không có quan hệ sao? Bây giờ xem nàng chối cãi như thế nào?

Vân Thiên Vũ cũng lười giải thích thêm, nàng đã nói nàng cùng Phượng Vô Nhai không có nửa điểm can hệ rồi, hắn muốn nghi ngờ quan hệ giữa hai người bọn họ thì nàng cũng hết cách.

Bây giờ nàng chỉ muốn giành hạng nhất trong cuộc thi, sau đó chữa bệnh cho thê tử của Quân Hạo Thiên, lấy được hoa linh quỳ tám cánh, giải được độc cho Tiêu Cửu Uyên.

Nàng muốn hoàn thành tất cả những việc trước kia nàng đã hứa.

Nàng chỉ làm những việc nàng nên làm.

Vân Thiên Vũ ngược mắt nhìn Phượng Vô Nhai, không kiên nhẫn mà nói: “Phượng Vô Nhai, người gây âm ỉ như thế để làm gì, cuộc thi này là ta muốn tham gia, ta nhất định sẽ đoạt được danh hiệu thần y, người biết rõ từ trước đến nay ta luôn bị người khác xem thường mà, vì vậy ta muốn đoạt được hạng nhất trong kì thi này, chữa hết bệnh cho phu nhân, chinh phục danh hiệu thần y số một thiên hạ, như vậy sau này sẽ không còn ai có thể khi dễ ta nữa.”

Thực ra, Vân Thiên Vũ không phải là một người coi trọng danh tiếng.

Nhưng nàng chỉ có thể nói như vậy, nàng không thể để Phượng Vô Nhai biết chuyện Tiêu Cửu Uyên trúng độc, nếu để y biết, rất có khả năng tất cả mọi người cũng sẽ biết.

Chuyện này không thể để lộ ra.

Vì vậy, Vân Thiên Vũ mới viện cớ như vậy.

Lời nói của Vân Thiên Vũ làm Phượng Vô Nhai vô cùng kinh ngạc: “Người không phải là người hay quan tâm đến danh tiếng.”

Câu nói đó làm Vân Thiên Vũ bật cười, nàng ngược nhìn Phượng Vô Nhai, đáp: “Phượng Vô Nhai, chúng ta quen biết nhau chưa lâu, người làm sao biết ta là người không quan tâm đến danh tiếng chứ, người lầm rồi, ta rất coi trọng danh tiếng, ta là một nữ nhân háms danh.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 407: Vòng Thi Đấu Nguy Hiểm Thứ Hai

Vân Thiên Vũ nói rồi liền cầm khay đi đến trước mặt Phượng Vô Nhai, xua xua tay: “Tránh đường, ta muốn giao nộp dược liệu.”

Phượng Vô Nhai chậm chậm tránh ra, gương mặt tà mị đen kịt như vừa bị tát, nhưng đồng thời y cũng suy nghĩ lại thật kỹ, đúng, y và Vân Thiên Vũ không thể gọi là thân quen, sao có thể khẳng định chắc chắn nàng là người như thế nào chứ.

Phượng Vô Nhai xoay người nhìn theo Vân Thiên Vũ, lại chậm chậm nhìn sang Tiêu Cửu Uyên đứng cách đó không xa.

Tiêu Cửu Uyên nhìn y đầy khiêu khích, môi hằn nhếch lên thành một nụ cười đắc ý.

Sao nào, bốn vương không hề ép buộc nàng.

Khuôn mặt Phượng Vô Nhai trở nên xám xịt, y trừng mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên rồi lạnh nhạt hừ mạnh một tiếng, Tiêu Cửu Uyên, người tốt nhất đừng để ta tóm được, nếu để ta đây nắm được nhược điểm của ngươi, ta nhất định sẽ khiến ngươi mất mặt không thôi.

Tiêu Cửu Uyên nhếch môi, bốn vương sợ ngươi sao?

Một nén nhang đã tàn, Quân Hạo Thiên sai thuộc hạ giỏi y thuật nhất đến kiểm tra các tuyến thủ.

Bởi vì bị Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai làm gián đoạn nên thời gian được kéo dài, vì thế vòng này có hơn mười mấy người đậu.

Vân Thiên Vũ đương nhiên là một trong số đó.

Vòng thi thứ hai chính là hái thuốc.

Vòng thi này rất nguy hiểm, địa hình ở Thiên Mộc sơn trang là địa hình dốc, trên núi cũng có rất nhiều thú hoang hung dữ, mặc dù vậy, tuyển thủ sẽ có cơ hội tìm thấy các loại thảo dược quý hiếm, nhưng có một số động vật lại rất thông minh, chúng biết tìm và ăn các loại thảo dược quý hiếm, dần dần dựa vào tác dụng của những dược liệu này mà biến thành linh thú, có thể tự do giao tiếp với con người.

Do đó đừng nghĩ bọn họ chỉ đơn giản là đi hái thuốc, thực ra đây là một công việc cực kì nguy hiểm.

Người quản sự của Thiên Mộc sơn trang phổ biến về những mối nguy hiểm mà mọi người có thể gặp phải trên đường thực hiện nhiệm vụ: “Ngọn núi Thiên Mộc sơn trang này có tên gọi là đỉnh núi quý, địa hình núi rất dốc, trên núi cũng có rất nhiều loại thảo dược quý hiếm, nhưng mọi người phải nhớ kĩ, những loại thảo dược này luôn được canh chừng bởi những con thú hoang hung dữ. Bọn chúng mỗi năm đều ăn dược liệu quý hiếm mà biến thành linh thú, nếu để chúng biết được các vị đánh cắp thức ăn của chúng, chúng nhất định sẽ không tha cho các vị.”

Quản sự ngưng một chút rồi lại tiếp tục lên tiếng: “Vì vậy, ở vòng thi này, các vị cũng có thể tự động bỏ cuộc.”

Sau khi nghe người quản sự nói xong, không ít người trong quảng trường lo lắng liếc nhìn xung quanh, còn có hai người bị dọa sợ, vội vàng đưa tay xin rút lui.

Những người còn lại không di chuyển.

Vân Thiên Vũ vẫn ung bình thản đứng trong đám đông, nàng không hề dao động. Diệp Gia đứng cách đó không xa thì ngược lại vô cùng lo lắng, đồng thời nàng cũng thật thất vọng về thân vương Tiêu Cửu Uyên, ban đầu nàng nghĩ nam nhân này sẽ có thể bảo vệ biểu muội thật tốt, không ngờ hắn không những không đứng ra bảo vệ biểu muội mà còn bày ra một bộ dạng lãnh đạm lạnh lùng.

Sau khi nghe lời nhắc nhở của quản sự Thiên Mộc sơn trang về thử thách trong vòng thi thứ hai này thì Ma Ảnh Cung Phượng Vô Nhai liền nhin không được mà lo lắng cho Vân thiên Vũ, thực ra y có ý định muốn đứng lên ngăn cản Vân thiên Vũ tham gia vòng đấu, nhưng y chợt nhớ ra lời nữ nhân này vừa nói khi nãy nên đành nhin xuống, nhưng y vẫn bất giác nắm chặt hai bàn tay, thủ hạ đứng sau lưng y nhìn thấy biểu hiện của chủ nhân thì không thể không nhíu mày, quân thượng đại nhân làm sao vậy?

Phượng Vô Nhai bất động.

Nhưng người mặc y phục trắng, đeo mặt nạ bạc là Tiêu Cửu Uyên lại sải bước đến trước mặt Vân Thiên Vũ, từ trên cao nhìn xuống nàng.

Con người của hắn đen láy, thăm thẳm như bóng đêm không có nửa tia ánh sáng.

Giọng nói âm trầm từ từ vang lên.

“Vân Thiên Vũ, bốn vương có thể không tính toán với người chuyện tối hôm đó, người đánh cắp binh phù và đập bốn vương xuống xe thay vì phải cứu bốn vương. Bốn vương có thể để cho người lấy công chuộc tội, chỉ cần người nói ra thân phận của mình, vòng thi này người có thể bỏ cuộc, bốn vương không trách tội người.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 408: Không Bằng Loài Cầm Thú

Vân Thiên Vũ ngược mắt lên nhìn Tiêu Cửu Uyên, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Ta đã sớm nói với vương gia rồi nhưng vương gia không tin, ta không có cách gì cũng không thể vô duyên vô cớ tạo ra một thân phận khác, cho dù ta tạo ra được một thân phận khác thì vương gia vẫn sẽ điều tra ra được, đến lúc đó chỉ sợ vương gia sẽ càng tức giận.”

Nàng nói xong liền dừng lại một chút, nhìn sang bên cạnh thấy đã có người bắt đầu đi theo quân sự về phía đỉnh núi.

Vân Thiên Vũ thu lại ánh mắt rồi nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: “Còn về chuyện hái được liệu ta sẽ không rút lui, con người ta cái gì cũng không có chỉ có chữ tín mà thôi, nếu đã nói giải độc thay cho vương gia, nói nhất định lấy được hoa linh quỳ tám cánh thì ta nhất định sẽ làm được.”

Nàng nói xong liền quay người đi theo người ở phía trước, bước đi rất ung dung bình tĩnh, không hề có một chút lo lắng, bất an.

Nàng như vậy thu hút sự chú ý của không ít người, mọi người lại chỉ trở, bàn luận về thân phận của Vân Thiên Vũ và Tiêu Cửu Uyên.

Trang chủ Quân Hạo Thiên của Thiên Mộc sơn trang nhớ lại việc Phượng Vô Nhai và Tiêu Cửu Uyên đánh nhau lúc trước liền vội vàng hỏi: “Vô Nhai, nam nhân trẻ tuổi đánh nhau với người vừa này là ai?”

Lúc này Phượng Vô Nhai đang lờm Tiêu Cửu Thiên, nghe thấy câu hỏi của Quân Hạo Thiên liền tức giận nói: “Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên của Đông Ly quốc, ngoài hăn ra thì làm gì còn có ai cuồng vọng, không coi ai ra gì như vậy.”

Quân Hạo Thiên khẽ nhướn lông mày, ánh mắt hơi tối lại, Tiêu Cửu Uyên của Đông Ly, hăn đến đây làm gì.

Thiên Mộc sơn trang bọn họ thường kết giao với người trong chốn giang hồ, không hề có quan hệ gì với triều đình và hoàng thất.

Quân Hạo Thiên nghĩ một lát rồi sai bảo một tên quân sự đi mời Tiêu Cửu Uyên sang ngồi.

Nhưng Quân Hạo Thiên thông minh không nói ra thân phận của Tiêu Cửu Uyên.

Vị vương gia này mặt đeo mặt nạ, xem ra là không muốn tiết lộ thân phận, nếu đã như vậy ông ta cần gì phải nhiều chuyện.

Quân sự của Thiên Mộc Thiên Mộc sơn trang đến bên cạnh Tiêu Cửu Uyên nói trang chủ có lời mời.

Tiêu Cửu Uyên thu lại ánh mắt lạnh lùng đang nhìn Vân Thiên Vũ ngồi ở phía xa.

Nghĩ đến dáng vẻ cương quyết của nữ nhân kia khiến Tiêu Cửu Uyên vô cùng buồn bực, tại sao Vân Thiên Vũ không đồng ý nói ra thân phận của mình, hăn đã nói sẽ tha cho nàng tội bất kính rồi, sao nàng vẫn không đồng ý nói ra thân phận.

Thật đáng hận.

Xung quanh người Tiêu Cửu Uyên toát ra sự lạnh lùng, quay người nhìn về phía trang chủ Quân Hạo Thiên của Thiên Mộc sơn trang.

Tiêu Cửu Uyên vừa nhìn, trang chủ Quân Hạo Thiên của Thiên Mộc sơn trang liền gật đầu với hắn, Tiêu Cửu Uyên thấy như vậy lập tức hiểu ngay.

Nhất định Phượng Vô Nhai đã nói với trang chủ Quân Hạo Thiên của Thiên Mộc sơn trang về thân phận của hắn nên Quân Hạo Thiên mới sai người mời hắn qua đó ngồi.

Tiêu Cửu Uyên cũng không từ chối, hắn quay người đi đến bên cạnh trang chủ của Thiên Mộc sơn trang.

Nhưng khi hắn đi qua Phượng Vô Nhai thì Phượng Vô Nhai không nhìn được mà châm chọc hắn: “Mọi người trong thiên hạ đều nói Ma Quân Phượng Vô Nhai ta lòng dạ độc ác, lãnh khốc vô tình, thật ra đâu ai biết rằng có người còn hơn hắn ta, Phượng Vô Nhai ta tốt xấu gì cũng tha người bên cạnh, có người ngay cả người bên cạnh cũng không bỏ qua, thật đúng là không bằng loài cầm thú.”

Ánh mắt Tiêu Cửu Uyên trở nên hung ác, u ám nhìn Phượng Vô Nhai, khóe miệng chột cong lên rồi nở một nụ cười lạnh đầy châm biếm: “Hóa ra Ma Quân đại nhân lại rảnh rỗi như thế, chuyên nhìn chăm chăm vào chuyện gia đình người khác, người trong thiên hạ cũng bớt học hỏi theo bản lĩnh của Ma Quân đi, đúng là bắt chó đi cày, thích xen vào chuyện của người khác.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong liền ung dung đi tiếp.

Đôi mắt Phượng Vô Nhai híp lại, ánh mắt tràn đầy nguy hiểm, lạnh lùng nói: “Người thế này là muốn bốn quân dạy dỗ người đúng không?”

“Cho rằng ta sợ người sao?”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 409: Giao Đấu Với Mãnh Thú

Tiêu Cửu Uyên quay người lại lạnh giọng quát, bây giờ hắn vô cùng khó chịu khi nhìn Phượng Vô Nhai.

Luôn làm ra vẻ tốt đẹp trước Vân Thiên Vũ, y thì tính là gì chứ, cho dù trước đây có thể Vân Thiên Vũ có quan hệ với Phượng Vô Nhai nhưng hiện tại nàng là vương phi tương lai của hắn, vậy nên tốt nhất y phải rút xa ra một chút.

Hai người giường cung bật kiếm, có thể thấy là sắp đánh nhau.

Trang chủ Quân Hạo Thiên của Thiên Mộc sơn trang thấy hơi đau đầu, một giải đấu đang yên đang lành đã bị hủy bởi vì bọn họ đánh nhau, chẳng lẽ còn muốn phá hủy cả ngọn núi này hay sao, chuyện này ông ta hoàn toàn không đồng ý.

“Được rồi, nếu hai vị muốn đánh nhau thì xuống núi đánh đi, đừng đánh nhau trong địa phận của Thiên Mộc sơn trang.”

Mặc dù Quân Hạo Thiên chỉ là trang chủ của một Thiên Mộc sơn trang nhỏ bé nhưng người trong thiên hạ cũng không dám bất kính với ông ta.

Ông ta là tử linh trung cấp, linh lực rất mạnh, lại còn thêm người này xưa nay thần bí khó lường, rốt cuộc trên người ông ta có năng lực mạnh

đến thế nào thì người bình thường cũng không biết nên mọi người rất ít khi dám chọc giận ông ta.

Cho dù linh lực của hai người Phượng Vô Nhai và Tiêu Cửu Uyên rất mạnh nhưng đều không dám chọc giận Quân Hạo Thiên, chính vì vậy Quân Hạo Thiên vừa mở lời hai người liền bình tĩnh lại.

Nhưng vẫn hung hăng trừng mắt nhìn nhau, sau đó yên tĩnh ngồi ở trên vị trí của mình.

Quân Hạo Thiên không hề để ý đến hai người kia, ông ta phẩy tay, một linh khí hiện ra, linh khí là một linh kính. Linh kính bay tới giữa không trung, tạo thành một tấm chắn như một chiếc gương lớn, mọi người đều có thể dễ dàng nhìn thấy tình hình hái dược liệu ở trên núi lúc này từ mặt linh kính.

Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai cũng bị thu hút sự chú ý, hai người cùng nhìn chăm chăm vào mặt linh kính.

Trên mặt linh kính, Vân Thiên Vũ đang cúi đầu xem tờ giấy cầm trong tay, trên đó ghi các dược liệu cần hái ở vòng thứ hai, nàng chỉ nhìn qua rồi gấp tờ giấy vào luôn, hình như đã nhớ hết các dược liệu ghi trên tờ giấy, nhanh chóng đi về phía con đường núi gập ghềnh.

Dáng người nàng nhỏ nhắn, dưới chiếc áo choàng màu đen lại càng thêm yêu kiều, không ít người lau mồ hôi cho nàng.

Ở bên ngoài, hai người Phượng Vô Nhai và Diệp Gia lo lắng không nói nên lời.

Ánh mắt Tiêu Cửu Uyên thâm trầm nhìn vào hình ảnh của nàng, không biểu hiện gì.

Hình ảnh thay đổi, một tuyển thủ hái dược liệu trên núi đang đánh nhau với một con sư tử đầu bạc, vốn dĩ người này đang định hái một cây tử yên thảo đã trưởng thành, sư tử đầu bạc liền lao ra nhảy vồ về phía người hái dược liệu, người hái dược liệu vội vàng quay người đánh nhau với sư tử đầu bạc.

Người hái thuốc không phải là người có linh lực nhưng trên người có linh khí cho nên nhanh chóng đưa linh khí của mình ra, đó là một độc giác thú, độc giác thú và sư tử đầu bạc xông vào đánh giết lẫn nhau.

Người hái dược liệu nhân lúc độc giác thú và sư tử đầu bạc đang đánh nhau tiến lên hái cây tử yên thảo.

Sư tử đầu bạc thấy cây tử yên thảo mình canh giữ bao lâu nay bị người khác cướp đi sao có thể không phẫn nộ, ngửa đầu gào lên.

Diên cuồng xông vào tấn công độc giác thú, nhảy bổ về phía tuyển thủ tham gia cuộc thi hái dược liệu.

Tuyển thủ kia không ngờ sư tử đầu trắng lại có thể phát diên như vậy nên vô cùng hoảng sợ, lùi về sau theo bản năng nhưng đằng sau lại là vách núi nên y rơi thẳng xuống vực, hét lên một tiếng kêu thảm thiết.

Những người đang quan sát cuộc thi qua linh kính không ngừng lắc đầu, một tuyển thủ đã bị loại.

Ngay sau đó hình ảnh lại thay đổi đến một tuyển thủ khác đang đánh nhau với vượn tay dài, lần này tuyển thủ là một người có linh lực, là hoàng linh trung cấp, y đánh nhau với vượn tay dài bất phân thắng bại.

Vượn tay dài thấy không thể giành chiến thắng, nó đột nhiên hướng lên trời kêu vài tiếng, trong rừng liền có hai con vượn tay dài chạy ra, sau đó ba con hợp sức cùng nhau bao vây tấn công tuyển thủ hoàng linh trung cấp kia.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 410: Cuộc Chiến Dữ Dội Với Rắn Ba Đầu

Tuyển thủ dự thi thấy không thể địch lại, lập tức rút ra một linh khí là linh hạch kiếm, kiếm như hạch mà hạch như kiếm, xông thẳng vào vượn tay dài.

Nhất thời bất phân thắng bại.

Hình ảnh không ngừng thay đổi, không ít người đang đánh nhau với dã thú trong rừng, đương nhiên cũng có người hái được không ít dược liệu mà không gặp phải dã thú, nhưng chuyện này hoàn toàn dựa vào vận may.

Vân Thiên Vũ cũng được tính là một người có vận may khá tốt, nàng liên tiếp hái được năm loại dược liệu mà không gặp phải sự tấn công của bất cứ dã thú nào.

Điều này làm cho hai người Phượng Vô Nhai và Diệp Gia đang ở bên ngoài thở phào nhẹ nhõm.

Vân Thiên Vũ lại đi vào trong rừng tìm các dược liệu khác, nàng nhanh chóng tìm được một loại dược liệu nữa là băng linh hoa.

Băng linh hoa là một loại dược liệu rất hiếm gặp, nó có chứa linh khí, trong nháy mắt có thể chữa lành vết thương người đang thối rữa, là một loại dược liệu vô cùng hữu dụng.

Vân Thiên Vũ vui mừng chạy đến định hái băng linh hoa xuống.

Gốc băng linh hoa này là băng linh hoa vừa trưởng thành, vừa đúng lúc hái.

Nhưng Vân Thiên Vũ vẫn chưa đi đến băng linh hoa liền cảm thấy có một cơn gió đập vào mặt, cùng với cơn gió đó là một mùi hôi tanh cực kỳ khó ngửi.

Vân Thiên Vũ thầm kêu một tiếng không tốt rồi nhanh chóng lùi về phía sau, trong chớp mắt đã cách xa mấy mét.

Đợi khi nàng đứng lại nhìn qua đó liền thấy đối diện có một con rắn ba đầu chấm đen đang bay lên trên không trung, thân rắn dài mấy trượng, ba cái đầu mỗi cái đầu đều to như cái khay bạc, mắt như chuông đồng, lúc này đang trừng mắt nhìn về phía nàng, ba cái mồm há to, cái lưỡi đỏ tươi không ngừng thò ra thụt vào.

Vân Thiên Vũ thấy hết sức kinh hãi, lần này vận may không tốt rồi, lại gặp phải một con dã thú lợi hại như vậy.

Điêu Gia và Tiểu Anh ở trong người Vân Thiên Vũ đều kêu lên: “Chủ tử, nhanh thả chúng ta ra để chúng ta đối phó với nó.”

Điêu Gia tuy còn nhỏ nhưng trời sinh hiếu chiến, vừa nhìn thấy con rắn ba đầu chấm đen thì huyết dịch sôi trào, kêu gào khóc lóc xin Vân Thiên Vũ thả nó ra.

Tiểu Anh tỏ vẻ ghét bỏ: “Xấu quá đi mất, con rắn này vừa xấu vừa hôi tanh, ta muốn dùng thần nhãn giết chết nó.”

Điêu Gia mặt tối sầm lại, rất muốn tát một phát chết con chim chết tiệt kia.

Xì.

Điêu Gia không thèm để ý đến Tiểu Anh, quay sang nói với Vân Thiên Vũ: “Chủ tử thả ta ra đi.”

Vân Thiên Vũ lắc đầu, từ sau khi nàng tu luyện linh lực vẫn chưa thực sự giao đấu với ai. Như vậy rất dễ làm cho tu vi linh lực của nàng trở thành hư không, nàng nhất định phải tăng cường khả năng ngưng tụ linh lực để khiến linh lực thật sự trở nên thâm hậu.

Nếu đã như vậy nàng sẽ lấy con rắn ba đầu chấm đen này để tăng cường khả năng ngưng tụ linh lực.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ xong liền nói với Điêu Gia ở trong cơ thể: “Lần này để ta, nếu cần ta sẽ thả ngươi ra.”

Nàng vừa dứt lời đã đưa tay lên, phóng linh lực màu vàng về phía con rắn ba đầu chấm đen.

Rắn ba đầu chấm đen bừng tỉnh giấc mộng, nó tưởng rằng nữ nhân nhỏ bé kia sẽ khiếp sợ mà bỏ chạy, ai ngờ được nàng lại không chút do dự mà ngênh đón.

Rắn ba đầu tỏ vẻ vô cùng giận dữ, vốn dĩ muốn dọa đuổi người này đi, không ngờ lại không đi, thế thì nó sẽ cắn chết nàng, nuốt nàng vào bụng.

Rắn ba đầu quay người bay lên không trung, đuôi rắn quét ngang qua Vân Thiên Vũ đồng thời nó lao nhanh để tránh linh lực của Vân Thiên Vũ.

Linh lực màu vàng và lực quét ngang qua của đuôi rắn va chạm vào nhau kịch liệt.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 411: Nguy Hiểm Liên Tiếp

Tiếng uỳnh uỳnh không ngừng vang, hai luồng sức mạnh trái ngược đan vào với nhau, tạo ra dấu vết ở trong rừng núi, tiếng vang uỳnh uỳnh, không ít tảng đá bị vỡ toạc ra.

Hai luồng sức mạnh va chạm, rắn ba đầu biết năng lực của nữ tử trước mặt không nhỏ, nó không thể khinh thường.

Cho nên nó không dám dừng lại chút nào, đuôi rắn to lớn như là cây quạt quạt qua lần nữa, vang lên tiếng vụt, đánh mạnh về phía Vân Thiên Vũ.

Người Vân Thiên Vũ tránh đi nhanh chóng, sau đó vung tay, giáng một chưởng đen trắng từ trên trời xuống, vỗ thẳng về phía rắn ba đầu.

Rắn ba đầu vội tránh đầu đi, khiến chưởng lớn kia đập vào người nó.

Một chưởng này khiến nó đau đến nổi co rúm lại, đồng thời tăng cơn giận của nó lên, miệng rắn to lớn đớp thẳng về phía Vân Thiên Vũ.

Ý định nuốt luôn cả Vân Thiên Vũ.

Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, Vân Thiên Vũ vội vàng thả Diêu Gia ra, Diêu Gia trực tiếp nhảy vào trong miệng của rắn ba đầu, sau đó đi sâu vào trong miệng rắn ba đầu.

Nó vừa vào trong bụng rắn ba đầu, vừa nhảy vừa dẫm, cộng thêm việc dùng móng vuốt cào cấu bụng rắn ba đầu, rắn ba đầu bị đau tới nổi lăn lộn biết mình bị người hại rồi.

Rắn ba đầu gào thét điên cuồng, toàn bộ núi rừng chấn động một lúc.

Nó gào xong, kéo cái đuôi rắn vô cùng đau đớn, đánh mạnh về phía Vân Thiên Vũ lần nữa.

Vân Thiên Vũ cũng không sợ nó, vung tay thi triển một chiêu Xích Huyết Âm Dương, chiêu này đập mạnh về phía đầu rắn.

Đúng lúc này xảy ra biến cố.

Đột nhiên phía sau nàng có từng đợt gió tanh, có tiếng xoạt xoạt lao vội vàng về phía nàng, Vân Thiên Vũ thay đổi sắc mặt, nhanh chóng nhìn lại, nhìn thấy đối diện có hai con rắn ba đầu đốm đen mở to miệng lao tới.

Vân Thiên Vũ biến sắc, ba đầu, lại là ba con rắn đốm đen ba đầu.

Vận khí của nàng thực sự rất kém.

Vân Thiên Vũ khẽ chuyển động người, vội vàng tránh đi, sau đó chạy nhanh đi.

Nhưng do nàng là Hoàng Linh trung cấp, rõ ràng không có cách để thắng được ba con rắn đốm đen ba đầu kia.

Cho nên nàng kéo dài thời gian trước, chờ cho Điêu Gia giết chết con rắn đốm đen ba đầu kia xong, nàng và nó mỗi người một con, không chừng có thể giết chết được ba con rắn đốm đen này.

Vân Thiên Vũ nghĩ một hồi, lập tức chạy vào trong núi rừng.

Sau lưng có hai con rắn ba đầu tức giận đuổi theo nàng.

Mà con rắn đốm đen xuất hiện đầu tiên đã bị Diêu Gia giày vò đến nỗi quẫy đuôi vù vù, đau đớn lan rộng khắp người nó, khiến nó bộc phát thú tính.

Đuôi rắn quật mạnh, trong chớp mắt núi rừng yên tĩnh bị phá đi cả vùng lớn.

Vân Thiên Vũ đang trì hoãn thời gian ở đây, còn bên ngoài, hai người Phượng Vô Nhai và Diệp Gia đã nóng vội đến nỗi cuống hòng sắp bốc khói.

Thật ra Tiêu Cửu Uyên cũng rất khẩn trương, bàn tay dưới ống tay áo đã nắm chặt, trên mặt không thể hiện ra tí nào.

Lúc này Phượng Vô Nhai không chú ý tới công kích của Tiêu Cửu Uyên, mà vội vàng nhìn về phía trang chủ Quân Hạo Thiên của Thiên Mộc sơn trang: "Quân trang chủ, người mau cho người đi cứu Vũ Mao, sợ là nàng không thể chống đỡ nổi."

Quân Hạo Thiên cau mày nhìn Phượng Vô Nhai một chút, sau đó lại quay đầu nhìn về phía Tiêu Cửu Uyên.

Nếu ông ta nhớ không nhầm, người thực sự nên quan tâm tới nữ tử kia phải là vị Ly thân vương gia này.

Người ta không có lên tiếng, Phượng Vô Nhai hăn nói làm gì.

Nếu do vị Ly thân vương gia này nói, ông ta sẽ cho người đi cứu nữ tử kia.

Nhưng mà như vậy, nữ tử này sẽ không được chọn nữa.

Nói thật ra, Quân Hạo Thiên rất muốn nữ tử này trở thành hạng nhất của trận đấu lớn, bởi vì trước đó nữ tử này đã dùng thời gian rất ngắn để

phát hiện ra bệnh và cách chữa trị của mười người bệnh ở chân núi này.

Y thuật của nữ tử này không hề kém so với đám tuyến thủ đứng nhất giải đấu lớn những năm qua.

Điều này khiến cho suy nghĩ thất vọng của ông ta, hiện thêm chút hi vọng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngư Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 412: Nguy Hiểm Tăng Cao

Quân Hạo Thiên nghĩ vậy lại quan sát Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên, phát hiện Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng nhìn Phượng Vô Nhai một chút, cũng không nói thêm gì, đôi mắt phượng thâm thúy u ám kia vẫn nhìn chăm chăm vào mặt linh kính, điều này khiến Quân Hạo Thiên thở dài, sau đó cũng nhìn về phía mặt linh kính.

Phượng Vô Nhai ở bên thấy Quân Hạo Thiên không để ý tới y, không khỏi tức giận, định tự mình vào cứu người.

Quân Hạo Thiên liếc mắt nhìn ra được ý của y, lạnh lùng cảnh cáo: "Phượng Vô Nhai, tốt nhất ngươi đừng phá hỏng giải đấu lớn của Thiên Mộc sơn trang ta, nếu không đừng trách ta đưa ngươi xuống núi."

Phượng Vô Nhai khẽ giật mình, lúc này trên mặt linh kính, hình ảnh sinh ra thay đổi.

Lúc này Điều Gia chui vào trọng bụng của một con rắn đốm đen ba đầu, lúc này nó đã dùng móng vuốt cắt mở bụng của con rắn đốm đen ba đầu, máu tươi chảy ròng, ruột rơi cả ra.

Mà con rắn ba đầu giống đực kia cuối cùng không còn sức lực, sau đó nằm im trên đất không nhúc nhích.

Ba con rắn ba đầu chết một con.

Chỉ còn lại có hai con, có thể là do hai con kia thấy con rắn đốm đen ba đầu kia chết, như là phát điên.

Nhất là một con cái ba đầu ở trong đó, đôi mắt đỏ hồng, khè khè, lao nhanh về phía Vân Thiên Vũ như bị điên.

Điêu Gia lách mình, lao nhanh giống như tia chớp vào một con rắn đốm đen ba đầu khác.

Hai người chủ tớ, mỗi người một con rắn.

Vân Thiên Vũ không hề trốn tránh, mà lách mình đón nhận con rắn cái ba đầu này, ụp một tiếng, một luồng linh lực trào lên, bay thẳng về phía con rắn ba đầu cái, con rắn ba đầu cái này gầy bé hơn con đực kia, thân thể cũng nhanh nhẹn hơn.

Nó kêu lên một tiếng rồi vội tránh khỏi công kích của Vân Thiên Vũ, sau đó quật mạnh đuôi rắn qua.

Vân Thiên Vũ vội vàng tránh đi, đưa tay ra tụ một luồng linh lực mới.

Con rắn ba đầu này lại tránh đi lần nữa, nhưng chưởng này của Vân Thiên Vũ lại giáng từ trên trời xuống, ụp một tiếng, đập vào đầu của con rắn ba đầu, đập nó hoa mắt chóng mặt, không ngừng kêu tiếng khè khè.

Vân Thiên Vũ thấy một chiêu thuận lợi, thi triển linh lực đánh ra lần nữa.

Không ngừng vang lên ầm ầm, rắn ba đầu giống cái hoàn toàn rơi vào thế yếu, chỉ có tránh né.

Nhìn thấy Vân Thiên Vũ lại muốn giết rắn ba đầu giống cái này, đột nhiên vang lên một tiếng xoạt xoạt, có mùi hôi tanh tới gần.

Vân Thiên Vũ khẽ kêu không hay trong lòng, nhanh chóng quay đầu nhìn lại, nhìn thấy trong không trung có hai đuôi rắn khổng lồ đang quật thẳng về phía nàng.

Vân Thiên Vũ biến sắc, không lo đối phó với rắn ba đầu giống cái này nữa, đột nhiên bay người lên trên không trung, khó khăn để tránh được hai cái đuôi rắn này.

Ùynh, đuôi rắn va vào đá lớn, trong nháy mắt đá lớn nổ thành mảnh vụn.

Hai con rắn ba đầu đánh lén Vân Thiên Vũ nhanh chóng bò tới, đứng cùng hàng với con rắn đốm đen cái kia.

Ba con rắn to lớn bay lên không trung, giống như ba con quái vật đang nhìn Vân Thiên Vũ từ trên xuống.

Vân Thiên Vũ biến sắc.

Nếu như là một con rắn ba đầu, nàng còn có thể nghĩ cách giết nó, nhưng bây giờ nàng phải đối mặt với ba con rắn.

Sao nàng lại xui xẻo như vậy.

Mà ở bên kia, Điều Gia cũng không hề được thuận lợi.

Cơ thể Điều Gia quá nhỏ, tuy hành động nhanh chóng, nổi danh về tốc độ nhanh, nhưng người nó lại quá nhỏ, nhất thời không có cách nào bắt được con rắn ba đầu này.

Muốn đánh lén lại không tìm được cơ hội, cho nên Điều Gia không thể giúp Vân Thiên Vũ.

Nhưng nhìn thấy Vân Thiên Vũ bị ba con rắn ba đầu vây lại ở giữa, Điều Gia cảm thấy lo lắng, không thể lập tức đối phó được với ba con, nó

lao người lên công kích, móng vuốt vồ thẳng vào mắt của rắn ba đầu, cũng vì tốc độ của nó quá nhanh, cho nên móng vuốt của nó vồ trúng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 413: Điều Gia Biến Đổi

Con rắn ba đầu nhỏ bị đau tới nỗi gào thét lên, vung vẩy đầu rắn như là bị điên, đầu rắn va đập mạnh vào Điều Gia, Điều Gia bị va đụng vào, cơ thể nhỏ bay ra ngoài, văng vào vách đá dựng đứng, đau tới nỗi nó không ngừng lăn lộn, trong miệng phun ra ngụm máu.

Nó đã thực sự bùng nổ, trên người bùng nổ ra sự khát máu, thân thể nhỏ bé lúc đầu đột nhiên lớn lên, hóa thành ảo ảnh to lớn.

Người cao hai trượng, trên lưng mọc ra một đôi cánh, quan trọng nhất là ở trên cái đuôi mọc ra chín cái đuôi chồn, đuôi chồn mở rộng đẹp đẽ, như là bông hoa nở rộ.

Nó lắc lắc cái đầu hung ác, giãn thân thể ra, mở miệng nói: "Không ngờ một đám thú nhỏ lại dám có gan làm lão tử đây bị thương."

"Rõ ràng là muốn chết mà."

Bóng người Cửu Vĩ Điều khẽ động, như là sao băng, bay thẳng về phía rắn ba đầu, một chưởng đánh ra vừa nhanh vừa độc, cuốn theo sát khí lạnh lùng, bổ thẳng về phía rắn ba đầu.

Rắn ba đầu thấy không được ổn, vội vang tách ra lùi lại.

Tiếp là Cửu Vĩ Điều đuổi theo nhanh chóng, sau đó phóng người lên, ngồi ở trên cổ rắn ba đầu, nó đưa tay đánh mạnh vào đầu của rắn ba đầu,

đánh đến khi rắn ba đầu nổi đom đóm mắt, khước mắt chảy ra máu tươi.

Dù như thế, Cửu Vĩ Điều cũng không có tha cho nó, mà trực tiếp cúi người, cắn mạnh một cái lên cổ, lần này Cửu Vĩ Điều đã không phải là Điều Gia nhỏ bé, miệng chồm như cái bát lớn, cắn mạnh xuống, bỗng nhiên người rắn ba đầu run rẩy, cố gắng giãy dụa, muốn tách Cửu Vĩ Điều đang hút máu trên người nó ra.

Tiếc rằng nó có giãy dụa cũng không làm nên chuyện gì, trong chớp mắt đã nhũn cả người, rơi từ trong không trung xuống.

Mà bên kia, rắn ba đầu đang vây Vân Thiên Vũ lại, thấy lại chết một con nữa, càng tăng sự tức giận lên, chúng chuyển tất cả tức giận lên trên người Vân Thiên Vũ.

Ba con rắn ba đầu cùng công kích Vân Thiên Vũ.

Xoạt xoạt, phun hơi thở tanh tươi ra, lao thẳng về phía Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ không lo nghĩ được gì cả, sao bỗng nhiên Điều Gia lại biến thành một con Cửu Vĩ Điều, vội vàng lấy Linh Lô đan, dùng linh lực thúc mở rồi ném về phía một con rắn ba đầu.

Con rắn ba đầu này nhìn thấy Linh Lô đan, vội vàng tránh đi nhưng Linh Lô đan vẫn nổ vào nó, nổ làm cho tất cả da rắn của nó đều bị cháy, đau tới nỗi nó thè lưỡi kêu khè khè, dùng đuôi quật Vân Thiên Vũ như điên.

Còn hai con rắn ba đầu khác, mỗi con canh giữ một hướng, thấy Vân Thiên Vũ tránh được đuôi rắn, đột nhiên một con rắn khác lao lên, mở miệng rộng ra, dùng sức đớp, bóng người của Vân Thiên Vũ không bị khống chế, vội tránh ra khỏi miệng của con rắn ba đầu.

Cảnh tượng nguy hiểm này vừa xảy ra, bên ngoài núi rừng, ai nấy đều biến sắc.

Cho dù bình tĩnh như Tiêu Cửu Uyên cũng phải biến sắc, trong mắt bắn ra tia lạnh, thân thể khẽ động giống như là muốn tiến vào núi rừng để cứu Vân Thiên Vũ.

Nhưng mà hắn chưa kịp động, lại phát hiện cảnh bên trong có chút thay đổi.

Mắt thấy Vân Thiên Vũ sắp bị rơi vào miệng rắn, bỗng nhiên trong rừng truyền ra tiếng gào gầm gừ, vang vọng quanh cả khu rừng. Tiếng gào này vừa phát ra, thấy vô số dã thú ở bốn phía chạy tán loạn, mà đám rắn ba đầu cũng run lên.

Vân Thiên Vũ bắt lấy cơ hội nghìn cân treo sợi tóc này, vội lấy một cái linh lô đan ra, ném linh lô đan vào trong miệng rắn, sau đó nàng vội vàng lùi lại.

Vang lên tiếng ụp, rắn ba đầu này bị nổ vỡ toác bụng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 414: Báo Vương Ngạo Minh

Hai con rắn ba đầu khác lao đến như điên, vừa dùng miệng muốn nuốt Vân Thiên Vũ, vừa dùng thân người khóa chặt Vân Thiên Vũ.

Vừa đúng lúc này có hai tia sáng xẹt qua.

Một tia sáng màu trắng cực kì nhanh và một tia sáng màu đen.

Sau khi hai tia sáng phóng qua đối đầu với hai đầu của con rắn ba đầu.

Đùng đùng đùng.

Trong thời gian rất ngắn, hai đầu của con rắn ba đầu đã bị giết chết.

Lúc này, mọi người mới thấy rõ hai tia sáng cực kì nhanh kia là vật gì.

Một vật là một con báo cả người trắng như tuyết cao hai thước.

Con báo này vô cùng tôn quý tao nhã, có chút khí chất chúa tể trong rừng.

Khí thế kia dường như không hề thua kém với vua của các loại hổ và sư tử trong rừng.

Tia sáng màu đen còn lại là điêu cừ vĩ.

Nhưng tinh thần của điều cửu vĩ có chút không ổn định, một lúc sau thì gục xuống, cuối cùng nằm tê liệt trên mặt đất, sau đó biến thành một Điều Gia nhỏ kiêu ngạo, chỉ là hiện tại nó đang mê man, một chút phản ứng cũng không có.

Lúc trước giết hai đầu của con rắn ba đầu đã tiêu hao rất nhiều sức lực của nó.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng tiến lên thay nó kiểm tra, phát hiện nó không có gì đáng lo ngại. Nàng nuốt một viên đan dược cho nó, nhưng Điều Gia dùng quá nhiều tinh lực, cho nên nhất thời ngủ say bất tỉnh.

Vân Thiên Vũ bắt nó thu vào bên trong Phượng Linh giới.

Khi làm xong những chuyện này, nàng nhanh chóng ngẩng đầu nhìn về phía con báo màu trắng cách đó không xa, cả người trắng như tuyết, tôn quý tao nhã, tựa như chúa tể trong rừng.

Vân Thiên Vũ nhìn về phía con báo màu trắng nói lời cảm ơn: "Cảm ơn lúc trước người đã ra tay cứu ta."

Con báo kiêu ngạo nhìn nàng một cái, sau đó xoay người đi về phía trước.

Vân Thiên Vũ nhún vai, không nói thêm gì, tóm lại nàng cũng không phải là sợ con báo này, không biết tại sao nàng chẳng những không sợ, trái lại có thể cảm nhận được chút ý tốt từ trên người con báo này.

Vân Thiên Vũ không để ý tới con báo đó nữa, nàng nhanh chóng đi hái Băng Linh Hoa.

Nhưng đến lúc hái Băng Linh Hoa, nàng ngẩng đầu, phát hiện con báo vẫn đang đứng phía trước không hề đi, nhưng gương mặt dường như có chút không kiên nhẫn.

Vẻ mặt Vân Thiên Vũ khó hiểu, con báo này tại sao vẫn chưa đi.

Nó nhìn nàng làm gì?

Con báo thấy Vân Thiên Vũ không hiểu được ý của nó, cho nên buồn bực hừ lạnh, nữ nhân ngốc, không phải nói muốn hái thuốc sao?

Lần này Vân Thiên Vũ hiểu được một chút ý tứ từ trong ánh mắt của con báo.

Hóa ra ý tứ của tên này là muốn bảo vệ nàng đi hái thuốc.

Vân Thiên Vũ không nhịn được khẽ nở nụ cười, lại nhìn về phía con báo nói lời cảm ơn: "Cảm ơn người."

Nàng nói xong liền đi theo con báo vào rừng hái thuốc.

Nàng không cần lo lắng con đường hái thuốc phía dưới nữa, bởi vì nàng thấy con báo này chính là vua trong rừng của núi này, lúc trước nó kêu lên một tiếng, dã thú trong rừng đa số đều bị dọa sợ.

Trong rừng, Vân Thiên Vũ tiếp tục hái thuốc, trên quảng trường không ít người thở phào nhẹ nhõm. Nhất là Diệp Gia, lúc trước nhìn thấy biểu muội bị con rắn ba đầu tấn công nhiều như vậy, nàng thiếu chút nữa bị hù chết.

Cho tới bây giờ chân vẫn còn mềm nhũn.

Trận đấu thần y của Thiên Mộc sơn trang này tại sao lại đáng sợ như vậy chứ.

Sớm biết như vậy, nàng nên ngăn cản biểu muội đến dự thi.

Diệp Gia suy nghĩ, nhìn về phía đám người Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai ở bên trong.

Lần này nàng nghiêm túc suy nghĩ đến một vấn đề, Tiêu Cửu Uyên thật sự thích hợp với biểu muội sao? Hay nói Phượng Vô Nhai mới thích hợp biểu muội đây.

Diệp Gia đang miên man suy nghĩ.

Phượng Vô Nhai mỉm cười nhìn sang Quân Hạo Thiên nói: "Không ngờ trong rừng của núi này lại có một con báo trượng nghĩa như thế, không tồi, không tồi."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 415: Cứu Người

Quân Hạo Thiên hơn nửa ngày mới thu hồi tầm mắt, lẩm bẩm nói: "Con báo là vật cưỡi của ta, Báo Vương Ngạo Minh, tên kia xưa nay không hề để ý tới con người, mà ngay cả ta nó cũng khinh thường không để ý tới, không ngờ lần này nó lại bằng lòng ra tay cứu nữ nhi kia, xem ra nữ nhi kia không đơn giản."

Quân Hạo Thiên cảm thán, càng thêm hứng thú đối với Vân Thiên Vũ.

Phượng Vô Nhai lập tức nhướn mày, khẽ cười đầy tà mị, y nói: "Đó là do nàng tất nhiên là tốt nhất."

Phượng Vô Nhai nói xong, Tiêu Cửu Uyên ở bên cạnh lạnh lùng hừ lạnh nói: "Nàng tốt hay không tốt, mắc mớ gì tới người."

Phượng Vô Nhai mở miệng muốn đáp trả Tiêu Cửu Uyên vài câu.

Nhưng quảng trường phía trước có tuyển thủ dự thi liên tục xuất hiện.

Người đi ra, mỗi người đều vô cùng chật vật, nhưng tuy vậy cũng chỉ có vài người đi ra.

Những người khác hoặc bị dã thú đả thương, hoặc bị người của Thiên Mộc sơn trang đưa đến phía đông của núi, hoặc bị dã thú đánh chết.

Vân Thiên Vũ là người cuối cùng đi ra.

Tuy rằng lúc trước nàng đã chiến đấu kịch liệt với con rắn ba đầu, vài lần thiếu chút nữa đã bị rắn nuốt chửng, nhưng bây giờ nàng vẫn bình tĩnh ung dung như trước, một mạch đi đến hái dược liệu, giao cho người chủ trì của Thiên Mộc sơn trang.

Cuối cùng có sáu người qua được cửa thứ hai.

Kế tiếp là cuộc tỷ thí ở cửa thứ ba, cuộc tỷ thí này so với cửa thứ hai càng khó hơn.

Trong vòng một canh giờ, tuyển thủ dự thi phải chữa trị cho mười tên bệnh nhân lúc trước đã nhìn thấy ở chân núi. Ai cứu nhiều hơn thì người đó sẽ thắng.

Chỗ khó nhất của cửa này chính là chỉ có thể dùng thuốc mà bọn họ đã hái ở cửa thứ hai để tiến hành chữa trị, sơn trang sẽ không chuẩn bị dược liệu nào khác, lại càng không cho phép tuyển thủ dùng các loại đan dược cứu người.

Đương nhiên, nếu tuyển thủ dự thi cần thuốc thì có thể vào núi hái thuốc, chẳng qua thời gian chỉ có một canh giờ.

Nếu lên núi hái thuốc, chỉ sợ thời gian không kịp.

Người chủ trì của Thiên Mộc sơn trang vừa nói xong quy định của cửa thứ ba, Vân Thiên Vũ quay đầu bước đi, nàng hoàn toàn đi ngược hướng với người khác.

Những người dự thi khác lập tức đi chữa trị cho mười bệnh nhân. Còn nàng lựa chọn lên núi hái thuốc, nhưng lần này nàng không cần người chủ trì của Thiên Mộc sơn trang dẫn đường, bản thân trực tiếp đi hái thuốc.

Bốn phía của quảng trường đều là núi rừng, trên vách núi có rất nhiều dược liệu.

Lúc trước ở chân núi, Vân Thiên Vũ đã nhớ rõ chứng bệnh của bệnh nhân, bây giờ cần dược liệu gì trong lòng nàng đã có tính toán, trước mắt chỉ cần hái thuốc mà thôi.

Vân Thiên Vũ mới vừa lên núi, Tiểu Anh liền kêu lên: "Chủ tử, thả ta ra, ta và người cùng nhau tìm thuốc."

Vì Tiểu Anh và Vân Thiên Vũ tâm linh tương thông với nhau, hơn nữa nó vốn là linh thú bên trong Phượng Linh giới, cho nên lúc đầu Viêm Hoàng Truyền Thừa mở ra, Thần Y Bảo Điển và Vạn Độc Cổ Phương xông vào trong đầu của Vân Thiên Vũ, nàng cũng hiểu biết hơn.

Lần này Vân Thiên Vũ trái lại không chần chờ, trực tiếp thả Tiểu Anh ra.

Một người một chim đi thẳng đến núi rừng bên cạnh quảng trường.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng nói ra tên của một vài dược liệu để Tiểu Anh đi tìm, nàng cũng đi tìm một số dược liệu, một người một chim chia nhau hành động.

Trên quảng trường, tuyển thủ dự thi qua được cửa thứ hai đã bắt đầu tìm bệnh nhân để chữa trị, mọi người đều trong trạng thái căng thẳng vùi đầu vào trị liệu cho bệnh nhân, không một ai để ý tới Vân Thiên Vũ nữa.

Trang chủ Quân Hạo Thiên của Thiên Mộc sơn trang chăm chú nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ bay nhanh lên vách núi, trong mắt tràn đầy hi vọng, lần này nha đầu cổ quái này khiến ông ta nhìn thấy hi vọng không giống với trước đây.

Tuy rằng nàng từ bỏ cơ hội cứu bệnh nhân trước, lựa chọn đi hái thuốc, nhưng ông ta cảm thấy phần thắng của nàng ngược lại lớn hơn so với người khác.

Ngoại trừ Quân Hạo Thiên nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ ra, hai người Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai cũng nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 416: Ra Tay Giúp Đỡ

Trong đôi mắt đen tuyệt đẹp của Tiêu Cửu Uyên, sóng ngầm không ngừng dâng trào, vẻ mặt như có điều suy nghĩ, giờ khắc này sự hoài nghi trong lòng của hắn đã dần buông lỏng rồi, có lẽ Vân Thiên Vũ và người bỏ độc hắn, động thủ với hắn, không có chút quan hệ nào.

Tuy rằng hắn vẫn không tin lời nói lúc trước của Vân Thiên Vũ, nói cái gì linh hồn linh tách ra. Nhưng ít ra cũng xác định được một chuyện, nữ nhân này xuất hiện không phải để tính kế hắn.

Những ý nghĩ này kết hợp lại ở trong đầu, Tiêu Cửu Uyên cảm thấy sự tức giận tích tụ trong lòng đã tiêu tan rất nhiều.

Hắn ngẩng đầu nhìn thân ảnh màu đen ở lưng chừng núi, chuẩn bị kĩ càng, nếu Vân Thiên Vũ gặp nguy hiểm, hắn nhất định phải cứu nàng trước tiên, không thể để cho nàng xảy ra chuyện gì.

Phượng Vô Nhai ở bên cạnh Tiêu Cửu Uyên, vừa nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, trong lòng vừa tính toán muốn đưa Vân Thiên Vũ đi, không để Tiêu Cửu Uyên gây hại đến nàng nữa, tên kia quá máu lạnh vô tình.

Biết rõ tham gia trận đấu của Thiên Mộc rất nguy hiểm, tên này vẫn để Vũ Mao tham gia, đây không phải máu lạnh vô tình thì là gì, hay là nam nhân này ước Vũ Mao bị nhốt ở Thiên Mộc sơn trang, cứ như vậy hắn cũng không cần lấy Vũ Mao nữa.

Phượng Vô Nhai nghĩ đến điều này, sắc mặt lại càng khó coi, không nhìn được quay đầu hung hăng lườm Tiêu Cửu Uyên.

Y trừng mắt, phát hiện Tiêu Cửu Uyên xoay người bay lên trời, bay thẳng đến vách núi.

Phượng Vô Nhai nhanh chóng nhìn kỹ, thấy Vân Thiên Vũ vốn đang hái thuốc rất thuận lợi, nhưng vì tảng đá dưới chân không chắc chắn, nàng đạp xuống một cước, tảng đá trượt xuống vách núi, mà nàng bởi vì quá sợ xuất, căn bản không chú ý tảng đá kia, khiến cả người rơi thẳng xuống vách núi phía sau.

Trên quảng trường về mặt mọi người đều biến sắc, Tiêu Cửu Uyên như một mũi tên rời cung phóng ra, bay thẳng đến bên người Vân Thiên Vũ.

Lúc này Vân Thiên Vũ đã tỉnh hồn lại, lúc đang rơi xuống vách núi, nàng xoay mình nhảy lên, định thi triển linh lực, dùng sức mạnh của linh lực leo lên vách núi bên cạnh, sau đó lại dùng linh lực nhảy lên vách núi.

Chỉ là cơ thể nàng mới vừa trở mình liền được ôm lấy, một cánh tay mạnh mẽ ôm eo nàng, cơ thể nàng đang rơi xuống lập tức vững vàng tựa vào ngực của một người, thân hình người kia nhanh chóng nhảy lên trên, trong nháy mắt đã nhảy lên vách núi.

Vân Thiên Vũ nhìn không được thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn về phía người cứu mình, muốn nói tiếng cảm ơn với người đó.

Chỉ là nàng ngẩng đầu, nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên một thân áo trắng, mặt mang mặt nạ màu bạc đang đứng trước mặt nàng, từ trên cao nhìn nàng.

Vân Thiên Vũ giật mình, cả người cứng đờ, lúc trước là Tiêu Cửu Uyên ra tay giúp nàng sao?

Hắn có ý gì? Không phải không tin nàng sao? Không phải hoài nghi nàng là người phía sau mưu tính hắn sao? Vậy hắn còn cứu nàng làm gì.

Vân Thiên Vũ lười nghĩ nhiều, trước mắt cứu người quan trọng hơn, nàng mỉm cười, thản nhiên nói: "Hóa ra là vương gia ra tay giúp đỡ, đa tạ."

Tiếng cảm ơn này của nàng vô cùng lạnh nhạt lại mang theo xa cách, giống như Tiêu Cửu Uyên thật sự chỉ là một người xa lạ.

Tiêu Cửu Uyên thấy vẻ mặt nàng như vậy, cảm giác không thoải mái trong lòng lại xuất hiện.

Đáng tiếc Vân Thiên Vũ không nhìn hắn nữa, nàng tiếp tục tự mình đi hái thuốc.

Thời gian rất gấp, nàng không có dư thời gian tiếp đón vị này.

Tiêu Cửu Uyên thấy Vân Thiên Vũ đối với hắn lạnh lùng, trong lòng vô cùng tức giận, muốn nói gì đó, lại thấy Vân Thiên Vũ không để ý tới hắn, tự mình đi hái thuốc.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 417: Cướp Nữ Nhân Của Người Khác

Tiêu Cửu Uyên cũng biết trước mắt thời gian rất cấp bách, hắn không thể quấy nhiễu Vân Thiên Vũ quá nhiều, cho nên cuối cùng tức giận thi triển linh lực nhảy về quảng trường.

Tiêu Cửu Uyên vừa định như vậy, Phượng Vô Nhai bên cạnh tức giận châm chọc nói: “Tiêu Cửu Uyên, nếu người thật sự yêu thương nàng ấy nên ngăn cản nàng ấy tham gia tỷ thí tiếp, hoặc là ngăn cản nàng ấy tiến vào Thiên Mộc sơn trang.”

Bởi vì tiến vào Thiên Mộc sơn trang, nhất định phải trị khỏi cho phụ nhân Thiên Mộc sơn trang mới có thể ra khỏi trang, nếu không nàng vĩnh viễn sẽ không ra khỏi Thiên Mộc sơn trang.

Như vậy có khác nào giam cầm, Phượng Vô Nhai vừa nghĩ đến đây lại càng cảm thấy lo lắng.

Tiêu Cửu Uyên nghe xong Phượng Vô Nhai nói, tức giận nói không nên lời, cả người tỏa ra hàn khí, trong mắt cũng đầy sát khí lờm Phượng Vô Nhai.

“Ma Quân của Ma Ảnh cũng thật sự rảnh rồi không có gì làm sao? Chẳng lẽ muốn giải tán rồi, cho nên mới rảnh việc đến mức cứ đi quản chuyện nhà người khác.”

“Ha ha, chuyện nhà của người khác?”

Phượng Vô Nhai đột nhiên cười cổ quái, sau đó mặt mày vô cùng ma mị nói: “Tiêu Cửu Uyên, đây rất nhanh sẽ là chuyện nhà bốn quân thôi.”

Lời này của y trắng trợn khiêu khích Tiêu Cửu Uyên, đồng thời ý tứ trong lời nói cũng rõ ràng, hẳn muốn kết hôn với Vân Thiên Vũ.

Nếu y cưới Vân Thiên Vũ, đây chính là chuyện nhà y rồi.

Đôi mắt phượng của Tiêu Cửu Uyên mở to, tràn ngập sát khí, nhìn chăm chăm Phượng Vô Nhai.

Đáng tiếc Phượng Vô Nhai lại không nhìn hắn, mà ngược mắt lên nhìn Vân Thiên Vũ bên vách núi cách đó không xa đang vội xuống núi.

Lần đầu tiên Phượng Vô Nhai nghiêm túc suy nghĩ, bản thân muốn lấy Vân Thiên Vũ hay không? Những suy nghĩ này xuất hiện trong đầu y, chẳng những y không hề phiền chán, ngược lại còn có một chút sung sướng.

Xem ra y không ghét Vân Thiên Vũ, ngược lại còn tán thưởng nàng, thậm chí còn có chút thích nàng.

Tuy rằng y cảm thấy có chút khó tin, nhưng Phượng Vô Nhai không ghét cảm giác này.

Nếu y thích tiểu nha đầu, Tiêu Cửu Uyên lại không quý trọng nàng, vậy bản thân đoạt nàng làm thê tử thì có sao?

Giờ khắc này Phượng Vô Nhai hạ quyết tâm, muốn đoạt lấy Vân Thiên Vũ từ trong tay Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên bên cạnh thấy bộ dạng đặc chí vừa lòng kia của Phượng Vô Nhai, hận không thể đâm một cú vào mặt y.

Trong số nam nhân trong thiên hạ, người có khuôn mặt khó ưa nhất chính là Phượng Vô Nhai này.

Nữ nhân trong thiên hạ nhiều như vậy, mà lại thích đi cướp nữ nhân của người khác. Vị hôn thê của Tiêu Cửu Uyên này còn chưa đến lượt Phượng Vô Nhai y chiếm đoạt.

Thiên hạ này chỉ có thứ hăn không cần, chứ không thể bị người khác cướp.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ.

Vân Thiên Vũ không hề biết sự so đo giữa hai nam nhân này, hiện tại nàng chỉ muốn cứu người.

Chỉ muốn hôm nay đoạt được danh hiệu đệ nhất Thiên Mộc sơn trang.

Khi Vân Thiên Vũ chạy tới quảng trường, mười bệnh nhân trên sân đã bị mấy người tham gia vòng thi thứ hai chọn hết, chỉ còn lại mấy bệnh nhân đang rên rỉ một bên.

Vân Thiên Vũ nhắm một người, mau chóng tiến lên chữa trị, Diệp Gia nhanh chóng chạy tới, làm trợ thủ cho nàng, xử lý những công việc của một trợ thủ, hai người hợp tác vô cùng ăn ý.

Một khi Vân Thiên Vũ bắt đầu chữa trị, cả thể xác và tinh thần đều chìm đắm vào công việc, hoàn toàn không để ý tới chuyện khác.

Y thuật của nàng vốn đã cao siêu, hơn nữa lại có được Thần Y Bảo Điển, hiện tại trong tay lại có dược liệu, cho nên chữa trị vô cùng nhanh chóng.

Trái lại mấy tên tranh chọn bệnh nhân lúc trước, đến lúc thật sự chữa trị, mới phát hiện dược liệu mình hái ở vòng thứ hai không đủ. Vốn dĩ là

không đủ, bọn họ lại mau chóng lên núi hái thuốc, có một ít mà tay chân luống cuống không xong. Vân Thiên Vũ trái lại lại cứu được người thứ nhất trong thời gian ngắn nhất.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 418: Bệnh Cổ Quái

Bệnh nhân đầu tiên lên núi hái thuốc đã đụng phải dã thú, đánh nhau tay đôi, cuối cùng hai bên đều bị thương. Lúc đang lẫn trốn xuống núi, hẳn ta bị nhiễm cây cỏ độc cho nên vết thương bị thối rửa, thậm chí còn có người có hiệu tượng bị sốt.

Người này đau khổ nói không nên lời, sau khi được Vân Thiên Vũ khám và chữa bệnh, cuối cùng cũng bớt đau, cơn sốt cũng dứt, vết thương thối rửa cũng được bôi thuốc băng bó.

Sau khi người này trải qua một ngày một đêm đau khổ, rốt cục cũng có thể ngủ yên một giấc.

Người thứ hai tự bị nổi mẩn, là bệnh phát ban. Đây là loại bệnh lây lan rất mạnh, diện rộng sinh ra mụn nước, trong mụn nước còn có mủ, vừa thối lại vừa ghê. May mắn người của Thiên Mộc sơn trang phát hiện ra hẳn ta, sớm cách ly hẳn ta, không để lây bệnh cho người khác.

Bệnh này còn có thể phá hủy hệ miễn dịch của cơ thể, may mắn đây chỉ là giai đoạn đầu, nếu là giai đoạn cuối thì không cách nào xoay chuyển tình thế nữa rồi.

Vân Thiên Vũ muốn nhanh chóng châm cứu sau đó khám và chữa bệnh.

May mắn được liệu thời đại này rất thần kỳ, có rất nhiều được liệu quý hiếm có thể trị được phát ban sói, nếu là thế giới trước kia, bệnh này vẫn còn tương đối phiền.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa bảo Diệp Gia bắt đầu chuẩn bị được liệu, sau đó cho người bị nhiễm phát ban sói tiến hành pha thuốc tắm, tiến hành trừ độc toàn thân, lại phối thuốc và y phục, cuối cùng lấy châm bạc châm huyết, từng bước khôi phục hệ miễn dịch trong cơ thể.

Lúc pha thuốc tắm cho người thứ ba, Vân Thiên Vũ lại ra tay cứu chữa cho bệnh nhân thứ ba. Bệnh nhân thứ ba bị trúng độc, trúng Quỷ Diện Ngô Công độc, khuôn mặt biến dị đáng sợ, phảng phất như mặt quỷ. Mà khuôn mặt ấy cứ mỗi canh giờ lại méo mó một lần. Người trúng độc đau khổ không thể tả.

Trước mắt cũng chưa phát thời điểm độc phát, cho nên bệnh nhân vẫn hơi chịu được một chút. Chỉ là vẫn đau khổ như vậy.

Thấy Vân Thiên Vũ ra tay vừa nhanh lại ổn, trong thời gian rất ngắn chữa trị được hai bệnh nhân.

Người này hình như thấy được hi vọng kêu lên: “Cứu ta, cứu ta.”

Vân Thiên Vũ nhìn hẳn ta nói: “Đừng lo lắng, ta sẽ cứu người.”

Vân Thiên Vũ đã vén lụa đen trước mặt lên, lộ ra vết sẹo bên dưới.

Nhưng vết sẹo mặt này của nàng so với người trúng Quỷ Diện Ngô Công độc còn tốt hơn nhiều.

Cho nên người nhìn thấy khuôn mặt nàng, tuyệt đối không sợ, trái lại lại nhìn thấy ánh mắt kiên định và hi vọng của nàng, dùng sức gật đầu, toàn lực phối hợp với Vân Thiên Vũ khám và chữa bệnh.

Mặc dù Vân Thiên Vũ dùng châm bạc châm trên mặt hắc ta, hắc ta cũng cố gắng nhịn đau đớn.

Thời gian rất nhanh đã gần kết thúc, một canh giờ đã tới rồi.

Vân Thiên Vũ ra tay chữa trị cho người thứ ba trúng Quỷ Điện Ngô Công độc, vừa phối thuốc giải độc cho hắc ta, mặt ta một ít thuốc, làm bảo hắc mỗi ngày dùng một lần, ba ngày sau sẽ trừ được Quỷ Điện Ngô Công độc.

Người nọ lại dập đầu tạ ơn, hết sức cảm động.

Vân Thiên Vũ bất chấp nâng người này dậy, quay đầu chạy đến bên bệnh nhân thứ hai mới được tắm thuốc xong Diệp Gia đang đỡ đi ra, nàng thành thực rút châm bạc cho bệnh nhân thứ hai, sau đó cũng kê thuốc cho hắc ta, bảo hắc ta uống thuốc mỗi ngày, chỉ cần nửa tháng, phát ban sởi trên người sẽ hết hoàn toàn, hắc ta sẽ không sao nữa.

Người này lại kích động muốn quỳ xuống dập đầu, lại bị Vân Thiên Vũ đưa tay ra ngăn cản.

Lúc này, trên quảng trường, quản sự Thiên Mộc sơn trang lên tiếng: “Canh giờ đã đến, tất cả tuyển thủ dự thi, đều dừng lại.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 419: Danh Hiệu Đệ Nhất

Mọi người ngừng lại, Vân Thiên Vũ đưa tay ra lấy khăn che mặt lại, lúc này chữa trị cho bệnh nhân bị phát ban sởi, nàng sợ nhìn không rõ, cho nên mới phải tháo khăn che mặt, hiện tại đã hoàn thành rồi, cho nên không cần phải để lộ khuôn mặt ra.

Lúc này mười bệnh nhân trên sân đã cứu được tám, còn có một người đang được cứu chữa, nhưng cứu đến nửa chừng phải dừng lại.

Cửa ải này không có gì bất ngờ xảy ra là Vân Thiên Vũ thắng rồi, hơn nữa chiến thắng của nàng là chiến thắng ai cũng công nhận.

Trên quảng trường, quân sự Thiên Mộc sơn trang tuyên bố.

“Vị cô nương này đã chiến thắng, hôm nay danh hiệu đệ nhất Thiên Mộc sơn trang chính là là vị cô nương này rồi.”

Gió núi thổi qua, áo đen váy đen của Vân Thiên Vũ theo gió nhẹ bay, nàng tao nhã gật đầu với mọi người xung quanh, nàng giơ tay ung dung khí độ, làm cho mọi người ở đây thờ dài, cô nương này cũng không phải động vật trong ao, một khi gặp nước tất hóa rồng.

Rất nhanh, có tiên phong người vỗ tay, sau đó tiếng vỗ tay như sấm vang lên.

Rất nhiều người đứng lên, người ở đây đại đa số đều là các thế lực lớn, mỗi người đều hoàn mỹ, hôm nay thấy biểu hiện của Vân Thiên Vũ, bọn họ đương nhiên đã nhìn ra, nữ tử trước mặt này, y thuật có thể nói xuất thần nhập quỷ, cao siêu đến cực điểm.

Sau này nếu bọn họ thật sự mắc bệnh gì, tìm được nàng, tự nhiên sẽ được một mạng, cho nên hôm nay vẫn nên cực lực tăng bốc một chút thì tốt hơn.

Như vậy, tiếng vỗ tay lại càng to, kéo dài không thôi.

Quân Hạo Thiên của Thiên Mộc sơn trang nhanh chóng đứng lên đi tới trước mặt Vân Thiên Vũ.

Trong đôi mắt đen trên khuôn mặt mập mạp của ông ta tràn đầy tia hi vọng.

Hơn hai mươi năm, ông ta bắt đầu hi vọng, sau đó là thất vọng, cuối cùng là tuyệt vọng.

Mấy năm nay ông ta chỉ cảm thấy không còn chút hi vọng nào nữa. Chính vì như thế nên tinh thần ông ta mới sa sút, thậm chí lúc không có chuyện gì liền liền mạng uống rượu làm bản thân quên đi quá khứ.

Chính bởi vì như vậy, cho nên ông ta mới càng ngày càng béo, nhưng hiện tại ông ta lại nhìn thấy hi vọng, lập tức nóng lòng.

Quân Hạo Thiên bước mấy bước tới trước mặt Vân Thiên Vũ, vội vàng đưa tay nắm lấy tay Vân Thiên Vũ, nói.

“Cô nương, chúc mừng người đạt được danh hiệu đệ nhất lần này. Ta thành tâm mời người đến Thiên Mộc sơn trang giúp ta chữa trị cho phu nhân. Chỉ cần người có thể trị khỏi cho phu nhân của ta, người chẳng những có thể trở thành đệ nhất thần y, còn có thể có được một nửa Thiên

Mộc sơn trang. Không, cho dù là cả Thiên Mộc sơn trang, ta cũng tặng cho người, chỉ cần người có thể cứu được phu nhân của ta.”

Khấp mặt Quân Hạo Thiên tràn đầy sự khẩn thiết, nhìn Vân Thiên Vũ. Trong đôi mắt nhỏ dài có một tia lo lắng, dường như sợ Vân Thiên Vũ không đồng ý vào Thiên Mộc sơn trang.

Lần này Vân Thiên Vũ đến Thiên Mộc sơn trang là vì lấy bát biện linh quỳ, nếu không lấy được, căn bản sẽ không có biện pháp giải độc cho Tiêu Cửu Uyên.

Vậy thì tất cả tâm tư nàng đến dự thi đều uổng phí cả rồi.

Cho nên đương nhiên nàng sẽ đến Thiên Mộc sơn trang.

Vân Thiên Vũ nghĩ, nhếch mày nhìn Quân Hạo Thiên, đang muốn gạt đầu đồng ý.

Tiêu Cửu Uyên cách đó không xa đột nhiên sải bước tiêu sái đi đến, đưa tay ra ngang ngực kéo Vân Thiên Vũ đi.

Đến khi hai người cách khá xa, Tiêu Cửu Uyên trên cao nhìn xuống Vân Thiên Vũ, trầm giọng nói: “Vân Thiên Vũ, người có thể không vào Thiên Mộc sơn trang, ta sẽ nghĩ cách khác lấy được bát biện linh quỳ.”

Vân Thiên Vũ ngược mắt lên nhìn Tiêu Cửu Uyên, trái lại có hơi bất ngờ, Tiêu Cửu Uyên lại nói như vậy sao.

Không phải hăn cứ luôn kiên định muốn nàng đến dự thi sao? Không phải hăn cứ luôn hoài nghi nàng có dụng tâm sao, bây giờ nói lời này có ý gì? Hay hăn đang thăm dò nàng, nếu là như vậy, thật sự rất vô ý

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 420: Đau Lòng

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Cửu Uyên, lạnh lùng nói: “Tiêu Cửu Uyên, người không cần thăm dò ta, ta nói sẽ thay người lấy được hoa linh quỳ tám cánh thì sẽ thay người lấy được, lời ta nói từ trước đến nay đều là lời nói đáng tin, điểm này người hoàn toàn có thể yên tâm.”

Nàng nói xong nhanh chóng xoay người lướt qua Tiêu Cửu Uyên, trực tiếp đi tới trước mặt Quân Hạo Thiên, trầm giọng nói: “Quân trang chủ, chúng ta đi thôi.”

Quân Hạo Thiên vừa nghe thấy lời của Vân Thiên Vũ, lập tức vui vẻ cực kỳ, nhưng dựa theo đạo nghĩa làm người, ông ta vẫn phải nhắc nhở Vân Thiên Vũ.

“Vị cô nương này, người cần phải biết, vào Thiên Mộc sơn trang nếu không trị khỏi cho phu nhân của ta thì cả đời không thể ra khỏi sơn trang.”

Vân Thiên Vũ nhanh chóng gật đầu: “Ta biết, ta tin tưởng ta có thể trị khỏi cho phu nhân, sẽ có thể nhanh chóng ra khỏi Thiên Mộc sơn trang.”

Quân Hạo Thiên nghe thấy nàng nói những lời tự tin như vậy, trong lòng trào dâng hy vọng, vội vàng mở miệng: “Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta đi thôi.”

Vài đạo thân ảnh nói xong định rời đi.

Phượng Vô Nhai phía sau liền động thân, phiêu nhiên xuất hiện, chắn ngay trước mặt Vân Thiên Vũ.

“Người điên rồi, tại sao cứ nhất định phải vào Thiên Mộc sơn trang, người nói đi, có phải người này bức người hay không.”

Phượng Vô Nhai ánh mắt lấp lánh như hoa đào, lúc này bị cơn giận thiêu đốt nóng cháy, làm cho người ta chỉ liếc mắt một cái cũng nhìn ra y đang nổi cơn đại nộ.

Vân Thiên Vũ nhìn Phượng Vô Nhai, tất nhiên nhận ra nỗi lo lắng của Phượng Vô Nhai, nàng thực sự không nghĩ ra, tại sao Phượng Vô Nhai lại quan tâm nàng như vậy, nàng và y không có quan hệ gì cả.

Tuy rằng giữa họ có dây dưa đến Tiểu Linh Đang, nhưng y nên biết, nàng sẽ không đối xử không tốt với Tiểu Linh Đang, cho nên y quan tâm nàng như vậy rốt cuộc là vì cái gì.

Nói thật ra, vào thời điểm ban đầu Vân Thiên Vũ không chào đón Phượng Vô Nhai.

Nhưng thấy Phượng Vô Nhai cứ luôn quan tâm nàng, nàng rốt cuộc đã thay đổi cái nhìn đối với hắn.

Chỉ có điều đây là chuyện riêng của nàng, không liên quan tới người bên ngoài.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, ngược mắt lên nhìn về phía Phượng Vô Nhai nói: "Phượng Vô Nhai, đây là việc tự ta quyết định cần phải làm, nếu ta muốn làm, không ai ngăn cản được ta, nếu ta không muốn làm, không ai bắt buộc được ta, ta tự có giới hạn của mình."

Nàng nói xong đưa tay đẩy cánh tay Phượng Vô Nhai đang ngăn cản nàng ra, đi theo Quân Hạo Thiên, nhanh chóng bỏ đi.

Phượng Vô Nhai ở phía sau, sắc mặt khó coi không sao diễn tả được, nhìn thân ảnh màu đen bướng bỉnh kia, không biết tại sao y đột nhiên cảm thấy có chút đau lòng, bởi vì đau lòng, cho nên lửa giận trong lòng đặc biệt lớn, hắn cúi đầu hung hăng nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Nhất định là nam nhân này, nhất định là hắn đã làm cái gì, cho nên Vũ Mao mới kiên trì muốn vào Thiên Mộc sơn trang.

Tiểu tử đáng ghét này, y phải xử lý hắn.

Phượng Vô Nhai nghĩ tới đây liền xoay người xông tới, đưa tay đánh một chưởng về phía Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên vội vàng tránh né, sắc mặt khó coi vô cùng, giờ khắc này hắn cũng phiền muộn vô cùng, phiền muộn vì bản thân không nên thăm dò Vân Thiên Vũ mà khiến nàng phải tiến vào tham gia cuộc tranh tài của Thiên Mộc sơn trang, nếu nàng vào Thiên Mộc Sơn trang rồi không ra được thì phải làm sao?

Chỉ nghĩ đến điều này thôi, Tiêu Cửu Uyên giận dữ đến cực điểm.

Ngay vào lúc này, Phượng Vô Nhai còn khiêu khích hắn, Tiêu Cửu Uyên giận dữ vô cùng, đưa tay chém ra linh lực màu lam, hai đạo linh lực cường đại dao động, giống như hai dòng khí lưu cường đại đụng độ nhau giữa không trung.

Giữa sườn núi, không ngừng vang lên tiếng ầm ầm, những tiếng nổ đùng đùng vang lên không ngừng, vô số cự thạch bị nổ tung bay ra.

Người trên quảng trường kia không nhìn được mà kêu lên, có vài người bị cự thạch nổ văng tới, có vài người bị linh lực dao động đánh cho bị thương.

Tóm lại hiện trường một mảnh hỗn loạn.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 421: Tiến Vào Thiên Mộc Sơn Trang

Quân Hạo Thiên của Thiên Mộc sơn trang lại không để ý tới tất cả điều này, chỉ căn dặn một gã quản sự đến xử lý chuyện này.

Quân Hạo Thiên dẫn theo Vân Thiên Vũ rẽ năm queo bảy tiến vào một tòa mê trận, đoàn người nhanh chóng đi tới một vách núi, Quân Hạo Thiên đưa tay ra ấn một cơ quan cự thạch, một thanh âm vang lên.

Giữa hai ngọn núi lại có một cây cầu treo bằng đá được kéo dài ra.

Quân Hạo Thiên khách khí nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Xin mời cô nương.”

Vân Thiên Vũ gật đầu, nhắc chân muốn bước lên cầu treo đá phiến, không nghĩ Diệp Gia đi phía sau đột nhiên kêu lên: “Vũ Mao, ta với muội cùng vào sơn trang nha.”

Nàng ấy sẽ không trơ mắt nhìn biểu muội một mình tiến vào Thiên Mộc sơn trang, nếu như biểu muội cuối cùng không ra được, có nàng ấy ở cùng nàng, cũng sẽ không đến nỗi quá tịch mịch quá cô độc.

Diệp Gia mở miệng, Vân Thiên Vũ dừng lại, quay đầu nhìn về phía Diệp Gia, giờ khắc này trong lòng nàng có chút ấm áp, vào thời điểm nàng bị Tiêu Cửu Uyên nghi ngờ, hoài nghi, may mắn có biểu tỷ ở bên cạnh nàng.

Nhưng nếu như nàng không trị không được bệnh cho sơn trang phu nhân, cả đời sẽ không thể ra khỏi sơn trang, nếu biểu tỳ cùng nàng vào trang, chẳng phải sẽ làm lỡ dở nàng ấy.

Vân Thiên Vũ đang muốn nói gì đó, Diệp Gia đã nhìn về phía Quân Hạo Thiên nói: “Quân trang chủ, ta bằng lòng cùng biểu muội ta vào sơn trang, xin Quân trang chủ thành toàn.”

Nếu dựa theo quy cũ xưa nay, Diệp Gia sẽ không được vào núi.

Nhưng Quân Hạo Thiên thấy được hy vọng nơi Vân Thiên Vũ, cho nên hôm nay tâm trạng không tệ, hiếm có lắm mới gật đầu.

Diệp Gia lập tức vui vẻ đi đến bên Vân Thiên Vũ: “Vũ Mao, đi, ta với muội cùng nhau vào núi.”

“Biểu tỳ, cảm ơn tỳ.”

Vân Thiên Vũ trong lòng ấm áp mở miệng, Diệp Gia không nhịn được lườm nàng một cái: “Chúng ta là quan hệ gì, còn cần phải nói cảm ơn sao? Muội yên tâm, mặc kệ muội có thành công trong việc chữa khỏi cho Quân phu nhân hay không, ta đều ở bên muội.”

Lời Diệp Gia vừa nói ra, Quân Hạo Thiên ở phía sau lập tức tiếp lời: “Ta tin tưởng vị cô nương này tất nhiên có thể chữa khỏi bệnh cho phu nhân của ta, cho nên các người yên tâm đi, các người sẽ nhanh chóng được ra khỏi Thiên Mộc sơn trang.”

Ông ta chỉ ước gì họ có thể xuống núi, bởi vì điều này cho thấy phu nhân của ông ta đã khỏe rồi.

Vân Thiên Vũ đồng tình với lời của Quân Hạo Thiên, mặc kệ phu nhân của Thiên Mộc sơn trang bị bệnh gì, nàng đều sẽ trị khỏi, sau đó lấy được hoa linh quỳ tám cánh thay Tiêu Cửu Uyên giải độc trong cơ thể.

“Đi thôi.”

“Hảo.” Một hàng vài người theo cầu treo đá phiến giữa hai ngọn núi tiến vào Thiên Mộc sơn trang.

Phía sau, trên quảng trường giữa sườn núi, sau khi Tiêu Cửu Uyên cùng Phượng Vô Nhai đối kích một chương, liền lắc người muốn đi theo người phía trước, nếu như hắn không thể ngăn cản Vân Thiên Vũ tiến vào Thiên Mộc sơn trang, vậy hắn sẽ cùng nàng đi vào, chỉ cần hắn đi theo Vân Thiên Vũ vào Thiên Mộc sơn trang, tất nhiên có thể nghĩ cách cùng nàng đi ra.

Chỉ là Tiêu Cửu Uyên đi theo hai bước, liền phát hiện không thấy Vân Thiên Vũ đâu.

Hắn nhanh chóng hiểu ra, Vân Thiên Vũ bọn họ đi vào một tòa mê trận, Tiêu Cửu Uyên đối với đại trận các loại có chút tinh thông, cho nên chỉ một lát sau, hắn thông qua trận nhãn thấy được bên trong, lúc này Vân Thiên Vũ cùng Diệp Gia hai người đã theo Quân Hạo Thiên đi lên cầu treo đá phiến.

Tiêu Cửu Uyên muốn ngăn cản, hoặc là đi theo cũng không được rồi.

Sắc mặt của hắn khó coi không thể tả, đôi mắt thâm thúy đầy u ám, hàn khí ngút ngàn, hắn xoay người đi tìm Phượng Vô Nhai tính sổ.

Nếu không phải Phượng Vô Nhai thành linh đánh ra một chương, tất nhiên hắn có thể đi theo Vân Thiên Vũ tiến vào Thiên Mộc sơn trang.

Nhưng mà bây giờ vì một chương của y, hắn không có cách nào cùng nàng tiến vào Thiên Mộc sơn trang.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ đến điều này, trong lòng buồn bực nói không nên lời, kết quả của buồn bực chính là hắn đi khiêu chiến với Phượng Vô Nhai.

Hai người ở trong ngọn núi bên ngoài Thiên Mộc sơn trang, ước chừng đánh nhau ba ngày mới ngưng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 422: Người Sống Đời Sống Thực Vật

Vân Thiên Vũ dường như không biết tình hình ở bên ngoài Thiên Mộc sơn trang, giờ phút này nàng đã theo Quân Hạo Thiên đi vào Thiên Mộc sơn trang.

Bên trong Thiên Mộc sơn trang là một chốn bồng lai tiên cảnh, khắp núi đều là hoa cỏ nhẹ nhàng đung đưa theo gió, trong không khí tràn đầy mùi thơm của hoa cỏ.

Cách đó không xa, một căn phòng giống như một tòa cung điện xinh đẹp ẩn trong đám hoa cỏ này.

Nhìn từ xa, Thiên Mộc sơn trang đẹp tựa như thiên cung Dao Trì.

Quân Hạo Thiên vừa đi vào sơn trang, không quan tâm đến chuyện trong sơn trang, ông ta nhìn phía Vân Thiên Vũ nóng vội nói: "Ta đưa cô nương đi đến chỗ Linh Ngọc tiên trì, nơi phu nhân ta đang ở."

"Được."

Vân Thiên Vũ gật đầu, nàng cũng muốn nhanh chóng chữa khỏi bệnh cho Quân phu nhân, như vậy nàng có thể lấy được hoa linh quý tám cánh, nếu độc trong cơ thể Tiêu Cửu Uyên tái phát thì sẽ bất lợi cho hẳn.

Nhóm người đi theo sau Quân Hạo Thiên vào Linh Ngọc tiên trì.

Hai người Vân Thiên Vũ và Diệp Gia đi vào Linh Ngọc tiên trì, liền bị linh lực dày đặc làm cho kinh ngạc, linh khí thật dày đặc.

Vân Thiên Vũ nhìn không được thán phục: "Linh khí thật dày đặc."

Quân Hạo Thiên trái lại không giấu giếm bọn họ, nhanh chóng nói: "Nơi này sở dĩ gọi là Linh Ngọc tiên trì, bởi vì ở giữa tiên trì này có ngọc Linh Viêm, lúc trước ta đã phát hiện ra cho nên mới định xây Thiên Mộc sơn trang trên đỉnh núi này."

Quân Hạo Thiên dẫn Vân Thiên Vũ và Diệp Gia rẽ qua rất nhiều chỗ ngoặt mới đến được ở giữa Linh Ngọc tiên trì.

Chỉ thấy ở giữa Linh Ngọc tiên trì là một cái hồ ngọc bích trong suốt, giữa hồ có một khối linh thạch tản ra linh khí dày đặc, linh thạch đó phát ra ánh sáng lung linh.

Đây chính là tâm của ngọc Linh Viêm, có một nữ tử trẻ tuổi đang nằm trên ngọc Linh Viêm, nữ tử dung mạo như hoa, dường như đang yên tĩnh nằm ngủ ở trên ngọc Linh Viêm.

Bên cạnh bà ta chất đầy hoa tươi, giống như bà ta đang bị hoa tươi bao quanh vậy.

Chẳng những bà ta bị hoa tươi bao quanh mà bốn phía hồ ở tâm ngọc Linh Viêm cũng nở đầy hoa sủng, từ xa nhìn lại giống như một bức tranh tĩnh.

Hai người Vân Thiên Vũ và Diệp Gia nhìn không được thán phục, nữ tử này quả thật quá bất hạnh, ngủ say bao nhiêu năm rồi.

Nhưng nữ tử này cũng rất may mắn, gặp được một nam tử thâm tình như vậy.

Mong muốn cả đời của nữ nhân, đơn giản chính là gặp được một người si tình như thế.

Trang chủ Quân Hạo Thiên của Thiên Mộc sơn trang đường như chính là người si tình này.

Hai người Vân Thiên Vũ và Diệp Gia đang cảm thán, Quân Hạo Thiên đã nhảy tới ngọc Linh Viêm, ông ta nhẹ nhàng đáp xuống, tựa hồ sợ kinh động đến công chúa đang ngủ say, ánh mắt u buồn lúc trước liền trở nên dịu dàng, ông ta đưa tay ra nắm tay của nữ tử nói: "Tâm Mộc, lần này nàng nhất định sẽ tỉnh lại, tin ta, nàng nhất định sẽ khá hơn."

Ông ta nói xong ngẩng đầu nhìn về phía Vân Thiên Vũ: "Cô nương, phiền người khám thử cho phu nhân ta, nàng thế nào rồi?"

Vân Thiên Vũ gật đầu, đưa tay tháo áo choàng màu đen trên đầu xuống, bởi vì đội áo choàng này vô cùng bất tiện. Nàng đưa áo choàng cho Diệp Gia, lách mình nhảy đến bên cạnh Quân Hạo Thiên, đưa tay ra bắt mạch cho Quân phu nhân.

Bốn phía vô cùng yên tĩnh, Quân Hạo Thiên nhìn Vân Thiên Vũ, trong mắt tràn đầy hi vọng.

Cho đến khi Vân Thiên Vũ bắt mạch cho Quân phu nhân xong, sau đó nhìn về phía Quân Hạo Thiên nói: "Nhiều năm trước đây có phải đầu của phu nhân đã bị thương hay không?"

Thật ra chứng bệnh mà Quân phu nhân mắc phải hoàn toàn giống với chứng bệnh người sống đời sống thực vật ở hiện đại.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 423: Linh Ngọc Tiên Trì

Căn bệnh như vậy nếu ở thời hiện đại rất khó tỉnh lại.

Nhưng thời đại này rất thần kỳ, cho dù là người chết cũng có thể cứu sống lại, huống chi giống như Quân phu nhân.

Vân Thiên Vũ hơi trầm ngâm, suy nghĩ phương thuốc trong Thần Y Bảo Điển, rất nhanh đã tìm được phương pháp chữa bệnh.

Quân Hạo Thiên đối diện ra sức gật đầu, trong ánh mắt không che dấu được thương tâm: “Đúng vậy, hai mươi năm trước, bọn ta gặp cao thủ lợi hại, những người đó đuổi giết bọn ta, lúc đó phu nhân ta bị thương nặng, thương tổn tới não bộ, sau đó nàng ấy nói choáng váng đầu, rồi nàng liền ngủ không tỉnh lại.”

Sau khi Quân Hạo Thiên nói xong, kích động nhìn Vân Thiên Vũ: “Cô nương, người có chắc chắn chữa khỏi cho phu nhân ta không?”

Vân Thiên Vũ nhìn ông ta chậm rãi nói: “Ta sẽ dốc toàn lực thử một lần, trang chủ yên tâm đi.”

“Đa tạ.”

Quân Hạo Thiên thấy Vân Thiên Vũ chuẩn mạch vẫn nói như vậy, điều này cho thấy nàng có sự chắc chắn.

Quân Hạo Thiên kích động, bàn tay nắm chặt tay nữ nhân trên giường Linh Ngọc, nàng sẽ tỉnh lại, tin ta, ta sẽ không để cho nàng xảy ra chuyện.

Giọng Vân Thiên Vũ vang lên: “Quân trang chủ, tuy là ta nắm chắc sẽ chữa khỏi, nhưng bệnh của phu nhân cần không ít dược liệu quý hiếm, những thứ này cần trang chủ phải chuẩn bị.”

“Được, được, Thiên Mộc sơn trang của ta không có cái gì, nhưng chắc chắn có dược liệu, vì chữa bệnh cho phu nhân ta, mấy năm nay ta đã thu thập rất nhiều dược liệu trân quý, Thiên Mộc sơn trang có nhiều nhất là dược liệu. Cô nương muốn cái gì cứ sớm căn dặn là được.”

“Được, chúng ta không trì hoãn nữa, lập tức bắt tay vào chuẩn bị đi! Ta kê đơn thuốc trước, người dựa vào đơn thuốc của ta mà bốc thuốc.”

Bọn họ lập tức bắt đầu, Vân Thiên Vũ kê dược liệu cần thiết để cho Quân Hạo Thiên chuẩn bị dược liệu.

Mà nàng dành chút thời gian phân công một số việc cho Diệp Gia, để tiếp đó Diệp Gia phối hợp với mình.

Mặt khác Vân Thiên Vũ thả hai linh thú Điều Gia và Tiểu Anh ra.

Nàng nhớ rõ trước kia Tiểu Anh từng nói, linh thú cũng có thể tu luyện, chỉ là trong không khí không có linh khí cho nên bọn chúng không có cách nào tu luyện linh lực.

Linh lực bên trong Linh Ngọc Tiên Trì hết sức dồi dào, hai đứa chúng nó sẽ dễ dàng tu luyện linh lực.

Quả nhiên Vân Thiên Vũ vừa thả hai linh thú ra, Điều Gia và Tiểu Anh cũng không nhịn được hoan hô.

“Tốt quá, linh khí thật dày đặc, chỗ này thật tốt.”

“Gần đây các người không cần quan tâm cái gì, chỉ cần tập trung tu luyện linh lực là được.”

Vân Thiên Vũ căn dặn.

Bây giờ nàng có thể khẳng định, hai linh thú này không phải thú cưng bình thường, một con có thể là Cửu Vĩ Phệ Huyết Điều, một con là phượng hoàng trong truyền thuyết.

Về phần tại sao lại biến thành hình dạng như trước mắt này khẳng định có nguyên nhân trong đó, nhưng tạm thời trước mắt nàng không biết.

Điều Gia và Tiểu Anh nghe Vân Vũ Thiên nói, không để ý tới chuyện khác, liền tìm một chỗ chuyên tâm tu luyện.

Bởi vì chuyện lúc trước giao chiến với rắn ba đầu, khiến bọn chúng hiểu rõ nhất định phải hùng mạnh nếu không sẽ không bảo vệ được chủ tử.

Vân Thiên Vũ và Diệp Gia bắt đầu vội vàng chữa trị cho Quân phu nhân.

Thiên Mộc sơn trang không hổ là một sơn trang vang danh, Vân Thiên Vũ kê được liệu ra, Quân Thiên dùng công phu không tới nửa ngày, đều chuẩn bị xong, sau đó đưa đến bên trong Linh Ngọc Tiên Trì.

Vân Thiên Vũ lập tức để cho Diệp Gia phối thuốc nấu nước tắm như lời nàng nói trước đó, sau đó nàng nói Quân Hạo Thiên bế Quân phu nhân từ giường Linh Ngọc xuống, bỏ vào thùng tắm có các thảo dược quý hiếm.

Vân Thiên Vũ thì dùng ngón châm kích thích những huyệt đạo quan trọng trên người Quân phu nhân, trong đó chủ yếu là não bộ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 424: Tu Luyện Thăng Cấp

Bởi vì lúc đầu não bộ của Quân phu nhân bị thương nghiêm trọng, khiến bà ấy hôn mê bất tỉnh, cho nên trước mắt quan trọng nhất là chữa khỏi cho não bộ, nếu như có thể chữa khỏi kinh mạch não bộ thì người cũng sẽ tỉnh lại.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nháy mắt một cái hơn nửa ngày đã trôi qua.

Quân phu nhân cũng chưa tỉnh lại, Quân Hạo Thiên nhìn thấy vậy không khỏi thất vọng.

Vân Thiên Vũ cũng không nóng vội, cũng không thất vọng, người ngủ mê man hai mươi năm, làm sao có thể nói tỉnh là tỉnh ngay.

Nàng lấy đan dược trân quý nhất từ Phượng Linh Giới ra, sau đó mới ngẩng đầu nói với Quân Hạo Thiên:

“Quân trang chủ không cần lo lắng, ngày hôm nay ta chữa trị cảm thấy Quân phu nhân có khả năng rất lớn sẽ tỉnh lại, cho nên trang chủ không cần phải lo lắng chút nào, còn lúc nào tỉnh lại thì không phải chuyện chúng ta có thể khống chế.”

Quân Hạo Thiên nghe thấy lời Vân Thiên Vũ nói, vui vẻ không nói nên lời, liên tục gật đầu.

“Được, ta không nóng vội, chỉ cần nàng ấy có thể tỉnh lại, ta sẽ không nóng vội, ta đã đợi gần hai mươi năm rồi, cho nên cũng không vội mấy ngày.”

Vân Thiên Vũ gật đầu, sau đó ý bảo Quân Hạo Thiên bế Quân phu nhân đến giường Linh Ngọc.

Hôm nay trị liệu đến đây là kết thúc, ngày mai lại bắt đầu, mỗi lần trị liệu giống như vậy cho đến khi Quân phu nhân tỉnh mới thôi.

Quân Hạo Thiên nhìn thấy Vân Thiên Vũ bận rộn cả ngày, nhất định vô cùng mệt mỏi, cho nên mời Vân Thiên Vũ và Diệp Gia đi nghỉ ngơi.

Nhưng Vân Thiên Vũ lại từ chối, nàng nhìn nhanh về phía sau Quân Hạo Thiên nói: “Quân trang chủ, ta có một yêu cầu quá đáng, hy vọng Quân trang chủ có thể đồng ý với ta.”

“Xin cô nương cứ nói.”

“Quân trang chủ có thể gọi Thiên Vũ, tên đầy đủ của ta là Vân Thiên Vũ, ta và biểu tỷ muốn tu luyện linh lực ở Linh Ngọc Tiên Trì, không biết Quân trang chủ có thể đồng ý không?”

Nếu như chủ nhà không đồng ý chắc chắn nàng sẽ không tu luyện ở đây, dù sao đây cũng là nơi ở của thê tử chủ nhà.

Quân Hạo Thiên liếc mắt nhìn Vân Thiên Vũ, nói thật, tuy rằng trên mặt tiểu nha đầu này có sẹo, như Quân Hạo Thiên rất thích tiểu nha đầu này.

Cuối cùng lại đồng ý.

“Ban đầu ta định không đồng ý, bởi vì đây là nơi của Tâm Mộc, ta không cho phép người nào, thế như nha đầu nhà người đã cầu xin, người đã

muốn tu luyện ở đây vậy thì người hãy ở đây tu luyện đi! Nhưng mà ăn cái gì trước đã.”

“Vâng.”

Hai người Vân Thiên Vũ và Diệp gia rất vui mừng, hai người ăn chút gì đó liền tiến vào trạng thái tu luyện.

Bởi vì linh lực nơi này còn dày đặc hơn so với Tụ Linh trận trong viện của Tiêu Cửu Uyên, đối với người tu luyện mà nói thật sự là quá tốt.

Đây chính là cơ hội khó có được.

Kết quả, Vân Thiên Vũ và Diệp Gia, còn có Điều gia và Tiểu Anh toàn bộ đều tiến vào trạng thái tu luyện linh lực.

Chớp mắt đã một đêm trôi qua, Vân Thiên Vũ tu luyện ở nơi dồi dào linh lực này tui vì linh lực lập tức đột phá từ hoàng linh trung cấp đến hoàng linh đỉnh phong...

Diệp Gia chính là Hậu thiên linh lực tu vi, vốn tu luyện vô cùng chậm chạp cho nên cũng không đột phá Cam linh trung cấp, nhưng lúc sắp đột phá thì trời đã sáng.

Sau khi trời sáng các nàng lại bắt đầu vội vàng chữa trị cho Quân phu nhân.

Còn Điều Gia và Tiểu Anh vẫn trong trạng thái tu luyện như trước.

Hai người Vân Thiên Vũ và Diệp Gia vẫn giống như ngày hôm trước, dùng nước thuốc ngâm người, sau đó dùng ngân châm kích thích huyết, cuối cùng còn đút cho Quân phu nhân một viên đan dược tẩm bổ cơ thể.

Hai người bận rộn hơn nửa ngày, đợi làm xong việc là đã đến trưa, Vân Thiên Vũ và Diệp Gia ăn chút gì đó, lại bắt đầu tiến vào trạng thái tu

luyện.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 425: Lục Linh Đỉnh Phong

Ngày qua ngày, thời gian chớp mắt đã trôi qua mười ngày, tiến triển Vân Thiên Vũ tu luyện hết sức thần tốc, ban đầu từ Hoàng linh trung cấp tăng thẳng đến Lục linh đỉnh phong, lúc đầu nàng còn muốn đột phá thẳng tới Thanh linh.

Nhưng lúc nàng đang muốn đột phá thì chợt cảm thấy kinh mạch trong cơ thể kích động dữ dội, sau đó nàng cảm thấy khí huyết chảy ngược tới đỉnh đầu, nàng cảm thấy đầu mình sắp nổ, cả người khó chịu dị thường, cuối cùng không khống chế được phun ra một ngụm máu tươi.

Diệp Gia, Điều Gia và Tiểu Anh tu luyện liền bị kinh động, một người, một chồn và một chim tất cả đều giật mình, lao tới bên người Vân Thiên Vũ kêu to:

“Vũ Mao, muội làm sao vậy?”

“Chủ tử, người làm sao vậy, người làm sao vậy?”

Tiếng kêu kinh hãi nơi này làm kinh động đến Quân Hạo Thiên ở phòng giữa Linh Ngọc Tiên Trì, Quân Hạo Thiên luôn luôn ở trên giường Ngọc Linh với Lâm Tâm Mộc, chỉ hy vọng sau khi Tâm Mộc tỉnh lại sẽ nhìn thấy hắc đầu tiên.

Còn chỗ đám người Vân Thiên Vũ và Diệp Gia tu luyện ở phòng tận trong cùng của Linh Ngọc Tiên Trì.

Vốn dĩ Quân Hạo Thiên đang yên giấc ngủ, bỗng nghe thấy tiếng kêu sợ hãi, cơ thể khẽ động chạy đến căn phòng đám người Vân Thiên Vũ tu luyện.

Quân Hạo Thiên vừa nhìn thấy tình trạng Vân Thiên Vũ thì biết ngay đây là tu luyện linh lực rất mạnh khiến linh mạch tăng vọt, tình trạng như vậy nếu như xử lý không đúng cách rất có thể sẽ khiến nàng phát nổ mà chết, còn có khả năng khác là khiến kinh mạch của nàng đình trệ, sau đó sẽ khiến nàng thành phế nhân.

Quân Hạo Thiên tự tay chiu chiu vài cái, Tử linh nhanh chóng xông vào trong linh mạch Vân Thiên Vũ.

Tra ra thì ông ta kinh ngạc không thôi, không ngờ thẳng tiểu nha đầu này là thượng đẳng nhất linh mạch thân thể, thảo nào trở thành cục diện như vậy.

Ông ta nhanh chóng dùng Tử linh trấn áp Lục linh cuồng loạn trong cơ thể Vân Thiên Vũ.

Đợi sau khi cho Lục linh yên ổn một chút, Quân Hạo Thiên mới nói với Vân Thiên Vũ rằng: “Đi, ta và người ra ngoài đánh một trận, nếu không tôi luyện linh mạch trong cơ thể người, sau này khả năng tu vi linh mạch của người sẽ trì trệ, người thật sự không muốn sống nữa sao.”

Trong lòng Vân Thiên Vũ kinh hãi không thôi. Không ngờ rằng tu luyện linh lực còn có những thứ cấm kỵ như vậy.

Trước khi chỉ hận trong không khí có ít linh lực, lại không biết rằng linh lực dày đặc cũng có hại.

Đây là nàng tham nhiều hại thân, xem ra nàng phải cẩn thận hơn.

Nhưng nghĩ đến linh mạch sẽ trì trệ, Vân Thiên Vũ rất đau lòng, nhanh chóng đứng dậy theo Quân Hạo Thiên đi ra ngoài, Diệp Gia, Điều Gia và Tiểu Anh cũng nhanh đi theo phía sau.

Sau khi ra khỏi Linh Ngọc Tiên Trì, thân hình Quân Hạo Thiên khẽ động, nhảy lên giữa không trung, sau đó ông ta ở giữa không trung nói về phía Vân Thiên Vũ:

“Tới đi, bây giờ người thi triển tất cả pháp lực đánh nhau với ta, nhớ kỹ, người phải rèn luyện linh lực trong cơ thể người, người tôi luyện càng thuần thực thì linh mạch của người càng không có việc gì, nếu người không tôi luyện nó, về sau tu vi linh lực của người sẽ đình trệ một chỗ, không có bất kỳ tiến triển nào.”

Vân Thiên Vũ vừa nghe xong, sắc mặt có hơi tái đi, bàn tay khẽ động, một luồng Lục Linh cuồng nộ dâng lên, trực tiếp đánh thẳng về phía Quân Hạo Thiên, Quân Hạo Thiên nhẹ nhàng vung tay, mộ đạo Tử linh dâng lên, nhắm vào Lục linh lao đến, vang lên tiếng va đập.

Oành, ồn ào, trong Thiên Mộc sơn trang có rất nhiều thứ bị phá hủy.

Đồng thời Vân Thiên Vũ cũng bị Tử linh của Quân Hạo Thiên đánh bay ra ngoài, khí huyết trong ngực cuộn cuộn lên, nhưng nàng có thể cảm nhận được Lục linh của nàng vững vàng hơn, xem ra đánh nhau với Tử linh rất tốt cho việc tu luyện Lục Linh của nàng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 426: Quân Phu Nhân Tinh Rồi

Vân Thiên Vũ bay người, một lần nữa thi triển lực linh đánh với Quân Hạo Thiên.

Tu vi linh lực của nàng mà đi đánh với Quân Hạo Thiên vốn dĩ là lấy trứng chọi với đá, vậy nên chỉ có nước chịu thiệt mà thôi.

Cũng may Quân Hạo Thiên chỉ là giúp nàng tôi luyện linh lực, cho nên cũng không ra tay quá mạnh, chỉ là không ngừng đánh nàng bay ra ngoài, hai người tiến hành va chạm linh lực.

Sau một hồi, toàn thân Quân Thiên Vũ nhếch nhác, thảm hại, trên người có rất nhiều vết thương.

Diệp Gia và Điều Gia, còn cả Tiểu Anh nhìn thấy cảnh này cũng đều rất đau lòng, không nịn được gọi nàng.

"Vũ Mao, đừng đánh nữa."

"Chủ tử, được rồi, như vậy cũng được rồi."

Đáng tiếc Vân Thiên Vũ vốn dĩ không thèm để ý đến mấy người bọn họ, vẫn cắn răng dùng cảm tiến lên, chống lại lực va chạm mạnh mẽ của tử linh.

Cuối cùng vẫn là Quân Hạo Thiên không thể tiếp tục chứng kiến cảnh này được nữa, thu tay lại bay đến bên cạnh nàng, nhẹ nhàng nói: "Được rồi,

để ta xem lục linh của con người luyện thể nào rồi."

Quân Hạo Thiên nhanh chóng vươn tay xem mạch cho Vân Thiên Vũ, sau đó sắc mặt dần ra, nói: "Tạm thời không việc gì, có điều trong khoảng thời gian ngắn sắp tới người đừng tiếp tục luyện linh lực nữa, nếu không có việc gì thì hãy tăng cường luyện linh công, sau đó tìm người tỉ thí, tôi luyện linh lực dần dần như vậy, đợi đến khi tu vi lục linh của người ổn định rồi người hãy đi tu luyện linh lực."

Quân Hạo Thiên nói đến đây, ngừng lại một lát rồi lại trách móc: "Người ấy à, cho dù có muốn trở nên mạnh hơn thì cũng không cần phải liều mạng đến như vậy, linh mạch trong cơ thể người là linh mạch thượng đẳng nhất, nhưng linh mạch thượng đẳng này cũng có cái tai hại của linh mạch thượng đẳng, không thể nóng vội mà làm bừa được, nếu như người cứ liều lĩnh thì linh mạch sẽ tăng lên quá nhanh, rất có thể sẽ khiến cơ thể người nổ tung mà chết."

"Ngoài ra việc tu luyện linh lực cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, nếu như người hấp tấp vội vàng, đến cuối cùng có thể sẽ còn dẫn đến tu vi linh lực của người bị ngưng trệ, người có biết không vậy?"

Vân Thiên Vũ lập tức gật đầu: "Ta biết rồi Quân trang chủ."

Thật nguy hiểm, sau này nàng không thể quá hấp tấp muốn nhanh chóng trở nên mạnh hơn mà không màng tới hậu quả được, hôm nay nếu như không nhờ có Quân Hạo Thiên hiểu những điều này, e là nàng đã nổ tung rồi."

"Đa tạ người, Quân trang chủ."

Quân Hạo Thiên đang định nói gì đó, đột nhiên một loạt tiếng bước chân vội vã vọng tới, có người kích động kêu lên: "Trang chủ, phu nhân, phu nhân bà ấy tỉnh lại rồi."

Lời này vừa nói ra, Quân Hạo Thiên giống như nghe thấy tiên âm trên trời vậy, làm gì còn tâm trí để ý đến những chuyện khác, sớm đã xoay mình chạy về phía Linh Ngọc tiên trì.

Vân Thiên Vũ nghe thấy tin này cũng vui mừng mỉm cười, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Thật quá tốt rồi, cuối cùng nàng cũng đã chữa khỏi cho Quân phu nhân, như vậy nàng có thể lấy được Linh Quỷ tám cánh giải độc cho Tiêu Cửu Uyên rồi.

Vân Thiên Vũ ngộ ngộ đứng dậy, Diệp Gia ở đằng sau nhanh chóng chạy tới đỡ nàng dậy, vẻ mặt lo sợ nói: "Vũ Mao, sau này muội bắt buộc phải có tính toán kỹ lưỡng, ban nãy dọa chết bọn ta rồi."

Điền Gia và Tiểu Anh cũng vội vàng gạt đầu, hai con linh thú cũng sắp bị dọa cho sắp khóc tới nơi rồi,

"Hu hu, dọa chết Điền Gia rồi, chủ tử sau này người đừng luyện nữa, Điền Gia sẽ nỗ lực luyện, sau đó bảo vệ cho chủ tử."

"Tiểu Anh cũng sẽ cố gắng tu luyện, bọn ta chắc chắn có thể bảo vệ được cho chủ tử. Vậy nên chủ tử người đừng có dọa bọn ta nữa."

Vân Thiên Vũ đưa tay xoa đầu Điền Gia và Tiểu Anh, có mấy đứa này ở bên cạnh khiến trái tim nàng cảm thấy ấm áp.

"Được rồi, sau này ta sẽ chú ý, sẽ không để chuyện hôm nay xảy ra nữa đâu."

Mấy người bọn họ đi thẳng tới Linh Ngọc tiên trì.

Trên chiếc giường Linh Ngọc trong Linh Ngọc tiên trì, Quân Hạo Thiên đưa tay nắm chặt lấy tay nữ tử đang ngồi trên giường Linh Ngọc,

một hồi lâu cũng không nói câu nào.

Mãi cho đến khi thanh âm lưỡng lự của Quân phu nhân Lâm Tâm Mộc vang lên: "Hạo Thiên, chàng là Hạo Thiên sao?"

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 427: Thích

Lâm Tâm Mộc vừa mở miệng, Quân Hạo Thiên liền nhớ ra một chuyện, ông ta của hiện tại đã không còn là Quân Hạo Thiên ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng của hai mươi năm về trước nữa rồi, ông ta của hiện tại vừa già vừa béo, mà Lâm Tâm Mộc lại trẻ đẹp như vậy, ông ta không còn xứng với bà ta nữa rồi.

Sắc mặt Quân Hạo Thiên lập tức trở nên khổ sở, sau đó ý thức được nên ông ta càng muốn lấy tay che mắt Lâm Tâm Mộc lại.

"Tâm Mộc, nàg đừng nhìn, ta đã già rồi."

Lâm Tâm Mộc lại đưa tay gỡ tay Quân Hạo Thiên ra, nghiêm túc quan sát tỉ mỉ ông ta, sau đó thở dài nói: "Hóa ra thời gian đã trôi qua nhanh như vậy rồi, Hạo Thiên, vất vả cho chàng rồi, ta đã làm chàng phải vất vả như vậy, ta xin lỗi."

Lâm Tâm Mộc tuy rằng ngủ say không tỉnh lại, nhưng trong tiềm thức vẫn có một chút cảm quan, bà ta vẫn có thể cảm nhận được luôn có người gọi ở bên tai bà ta, gọi bà ta, người này hóa ra là Hạo Thiên, một người có thể có được một người đàn ông si tình như vậy trong đời, đời này bà ta cũng thấy mãn nguyện.

Lâm Tâm Mộc chậm rãi mỉm cười với Quân Hạo Thiên: "Hạo Thiên, đa tạ chàng đã luôn ở bên cạnh ta, đa tạ chàng vì chàng vẫn luôn trước sau như một yêu thương ta, kiếp này ta theo chàng, ta không hối hận."

Quân Hạo Thiên nghe xong câu nói này, cuối cùng cũng đã quăng đi được tảng đá trong lòng, vươn tay ôm lấy Lâm Tâm Mộc.

"Tâm Mộc, cuối cùng thì nàng cũng tỉnh rồi, thật quá tốt rồi, xem ra ông trời cũng không nhẫn tâm chia cắt hai ta."

"Phải."

Lâm Tâm Mộc mỉm cười, ý cười bên môi vừa hạnh phúc vừa ngọt ngào.

Vân Thiên Vũ vẫn luôn đứng đằng sau xem động tĩnh cũng mỉm cười.

Tuy rằng nàng không phải là người lương thiện gì nhưng nàng thích chứng kiến những chuyện vui xảy ra trong thiên hạ.

Như vậy càng khiến cho con người ta cảm thấy thật hạnh phúc.

Diệp Gia và Điều Gia đứng đằng sau Vân Thiên Vũ cũng không nhận được mỉm cười.

Tiểu Anh càng không nhận được thốt lên: "Hạnh phúc quá, sau này Tiểu Anh cũng sẽ tìm một người yêu thương Tiểu Anh."

Nhìn vẻ mặt si mê của con chim này, Điều Gia không chịu nổi giờ tay vỗ vào đầu con chim mê trai một cái.

"Năm mơ giữa ban ngày."

Tiểu Anh lập tức muốn phản kháng, Vân Thiên Vũ lờm một cái, hai con linh thú cuối cùng cũng chịu trật tự.

Nhưng động tĩnh của bọn chúng vẫn làm kinh động tới hai người ngồi trên giường Linh Ngọc.

Lâm Tâm Mộc vẻ mặt ngạc nhiên nhìn về phái đám người và linh thú đứng ở bên bờ.

Quân Hạo Thiên lại có chút ngại ngùng, trước mặt tiểu bối mà lại thân mật như vậy, không được lịch sự cho lắm.

Ông ta buông Lâm Tâm Mộc ra, cẩn thận đỡ bà ta đứng dậy, sau đó đưa tay kéo lấy bà ta, thi triển linh lực bay tới bên bờ.

Quân Hạo Thiên chỉ Vân Thiên Vũ rồi nói với Lâm Tâm Mộc: "Tâm Mộc, đây là tiểu nha đầu đã chữa khỏi bệnh cho nàng, nó chính là người duy nhất có thể chữa khỏi cho nàng trong suốt mười chín năm nay, đừng thấy nó còn nhỏ tuổi, nhưng y thuật của nó vô cùng lợi hại đó, đủ để đảm đương danh hiệu thiên hạ đệ nhất thần y."

Vân Thiên Vũ được Quân Hạo Thiên nói vậy lại cảm thấy rất ngại ngùng, lắc lắc đầu nói: "Chỉ là bệnh vừa hay ta có thể chữa được thôi mà."

Lâm Tâm Mộc mỉm cười nhìn Vân Thiên Vũ, vô cùng thích sự trong trẻo linh động của tiểu nha đầu này, đặc biệt là đôi mắt, trong veo, vừa nhìn đã biết là loại người không biết mưu tính với người khác."

Lâm Tâm Mộc đưa tay kéo Vân Thiên Vũ, nhẹ nhàng nói đa tạ: "Đa tạ con."

"Ta tên là Vân Thiên Vũ, phu nhân có thể gọi ta là Thiên Vũ."

"Không, vẫn là gọi người Vũ nhi đi."

Lâm Tâm Mộc kéo tay Vân Thiên Vũ, càng nhìn càng thấy thích, nếu như hai mươi năm trước bà ta không bị hôn mê, nói không chừng đã có một đứa con gái như thế này rồi. Như vậy thì tốt biết bao. Đáng tiếc bà ta đã ngủ hai mươi năm, không có lấy một đứa con ở bên cạnh.

Nhìn thấy Vân Thiên Vũ, bà ta liền nhin không được mà xem nàng như con gái của mình.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 428: Kim Thương Đồng Nhân

Quân Hạo Thiên đương nhiên nhìn ra được tâm tư của Lâm Tâm Mộc, mà ông ta cũng rất thích tiểu nha đầu Vân Thiên Vũ này, chỉ bằng bọn họ nhận Vân Thiên Vũ làm nghĩa nữ, dù gì ban đầu ông ta cũng đã từng nói, nếu như ai cứu được phu nhân của ông ta, ông ta sẽ đem một nửa Thiên Mộc sơn trang cho người đó, hiện tại Vũ nhi đã cứu được phu nhân của ông ta. Ông ta bèn nhận nàng làm nghĩa nữ, đem Thiên Mộc sơn trang tặng cho nàng là được rồi.

Quân Hạo Thiên nghĩ vậy rồi lại nhìn về phía Vân Thiên Vũ cười nói: "Vũ nhi, phu nhân của ta thích con, ta cũng thích con, con lại là ân nhân cứu mạng của phu nhân ta, chỉ bằng ta nhận con làm nghĩa nữ của bọn ta, con thấy thế nào?"

Quân Hạo Thiên vừa dứt lời, Lâm Tâm Mộc liền dùng sức gật đầu: "Phải phải, ý kiến này hay đó."

Bà ta tha thiết ngẩng đầu nhìn về phía Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ lập tức lưỡng lự, bởi vì trước đó không lâu nàng mới nhận an thân vương Tiêu Lăng Phong làm cha nuôi. Tiêu Lăng Phong đối với nàng rất tốt, nàng không muốn phụ lại tâm ý của lão.

Vân Thiên Vũ nghĩ vậy liền nói với Quân Hạo Thiên: "Con vừa mới nhận một người cha nuôi, ông ấy đối với con vô cùng tốt, con không muốn nhận thêm cha nuôi làm tổn thương ông ấy."

Vân Thiên Vũ nói vậy trong lòng Quân Hạo Thiên có chút thất vọng nhưng cũng không miễn cưỡng Vân Thiên Vũ.

Chỉ là ông ta ngoảnh đầu lại, thấy ánh mắt Lâm Tâm Mộc tràn đầy thất vọng, có chút luyến tiếc Vân Thiên Vũ.

Quân Hạo Thiên đau lòng vì Lâm Tâm Mộc, lại ngoảnh đầu lại nhìn Vân Thiên Vũ, nói: "Nếu như con đã không muốn nhận ta làm cha nuôi, vậy con nhận ta làm sư phụ đi, tiểu nha đầu mới ban nãy con còn suýt nữa nổ tung mà chết đó, nếu như không phải ta giúp con, chỉ e là con sớm đã nổ tung xác rồi."

Quân Hạo Thiên nói xong, Vân Thiên Vũ nghĩ ngợi một lúc nhưng cũng không hề phản đối, cuối cùng quỳ phịch xuống gọi một tiếng: "Sư phụ tại thượng, đồ nhi bái kiến sư phụ."

"Ha ha ha. Tốt tốt."

Quân Hạo Thiên vui vẻ cười, sau đó chỉ Lâm Tâm Mộc đứng bên cạnh nói: "Đây là sư mẫu con, mau gọi sư mẫu đi."

Vân Thiên Vũ lập tức nhìn về phía Lâm Tâm Mộc, nàng nhận thấy được Lâm Tâm Mộc rất thích nàng, cho nên hai tiếng sư mẫu gọi rất kêu: "Sư mẫu."

Lâm Tâm Mộc lập tức vui vẻ, đưa tay kéo Vân Thiên Vũ đứng dậy, cười nói: "Tốt. Tốt."

Bà ta nghĩ ngợi một lúc rồi nhanh chóng tháo chiếc vòng trên tay ra đeo lên tay Vân Thiên Vũ, sau đó nói với Vân Thiên Vũ: "Đây là linh khí mà trước đây sư mẫu dùng, tên là Song Sư linh hoàn, sau này nếu như con có gặp nguy hiểm thì hãy dùng linh lực thôi thúc nó, nó có thể bảo vệ cho con."

Món quà này vừa nghe đã thấy rất quý rồi.

Vân Thiên Vũ vẫn luôn ngưỡng mộ người ta có linh khí, còn mình lại không có, không ngờ bây giờ nàng lại có được Song Sư linh hoàn, tuy rằng nàng không am hiểu lắm về linh khí nhưng đồ mà sư mẫu vẫn luôn sử dụng chắc chắn không phải thứ đồ rẻ tiền.

"Đa tạ sư mẫu."

Vân Thiên Vũ vội vàng đa tạ, không hề khước từ.

Đây là đồ tốt, sau này có thể giúp nàng một tay.

Lâm Tâm Mộc đã tặng quà, người làm sư phụ Quân Hạo Thiên sao có thể không tặng gì chứ, ông ta lập tức lấy ra một tiểu đồng nhân đen bóng, đưa đến tay Vân Thiên Vũ, nói: "Vân nha đầu, đây là vật tùy thân của sư phụ, kim thương đồng nhân, nhớ kĩ chưa đến nước vạn bất đắc dĩ thì đừng sử dụng đồng nhân này, bởi vì đồng nhân này cần có một lượng linh lực rất lớn rót vào, nếu như con sử dụng thì sẽ hao phí rất nhiều linh lực, dựa vào tu vi linh lực hiện tại của con, sử dụng một lần cũng đủ khiến cho con hư thoát rồi."

Vân Thiên Vũ nghe đến đây, vô cùng tò mò, đồng thời cũng kinh ngạc nhìn tiểu đồng nhân trong tay, người nhỏ nhắn, tay cầm một cây kim thương, nằm im trong tay nàng, không hề nhìn ra được điểm lợi hại của nó.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngư Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 429: Tặng Bí Quyết Luyện Khí Công

Lâm Tâm Mộc cười nói: “Vân nha đầu, con đừng có coi thường súng đồng của sư phụ con, khẩu súng đó rất của ông ấy là vũ khí đệ nhất thiên hạ, rất lợi hại, cái này phải đợi tới khi tu vi linh lực của con đủ mạnh thì mới có thể sử dụng được như ý muốn, sau này có thể là vũ khí phòng thân rất lợi hại.”

Vân Thiên Vũ không kiềm chế được kinh ngạc, nhất là khi nghe sư mẫu nói về binh khí đệ nhất, là ý gì?

“Sư mẫu, cái gì gọi là binh khí đệ nhất.”

Vân Thiên Vũ hỏi xong, Lâm Tâm Mộc giải thích: “Binh khí chia làm binh khí phàm giới, binh khí địa giới, binh khí thiên giới còn có binh khí thánh giới, con không biết sao?”

Lâm Tâm Mộc đã ngủ say hơn hai mươi năm, có rất nhiều chuyện hiện nay không còn hiểu rõ.

Quân Hạo Thiên tiếp lời của bà ta, nói với Vân Thiên Vũ: “Binh khí con nhìn thấy đều là binh khí của phàm giới.”

“À...”

Vân Thiên Vũ kinh ngạc, không ngờ bản thân mình lại có thể nhìn thấy được binh khí, vậy binh khí lợi hại nhất thì lợi hại biết bao.

Vân Thiên Vũ sợ hãi thán phục, Quân Hạo Thiên lấy ở trong túi ra một quyển bí quyết luyện khí công đặt vào tay Vân Thiên Vũ và nói: “Vân nha đầu, đây là hai quyển bí quyết luyện khí công, thời gian tới đây, con đừng luyện linh lực nữa, hãy luyện thêm khí công đi.”

Vân Thiên Vũ ngại ngần nhận lấy, nàng vừa nhận được hai binh khí vô cùng lợi hại, nếu lại muốn thêm khí công, có phải là quá đáng hay không: “Sư phụ, con đã có hai binh khí, không thể lại lấy thêm nữa.”

Quân Hạo Thiên mỉm cười: “Nha đầu con đúng là không hề có lòng tham, được rồi, rất tốt, nhưng ta là sư phụ của con, tặng con cái gì con nhận là được. Đừng nói là binh khí nho nhỏ này, kể cả Thiên Mộc sơn trang sau này cũng là của con.”

Vừa nghe lời Quân Hạo Thiên nói, Vân Thiên Vũ khẳng khẳng lắc đầu: “Sư phụ, người yên tâm, con không bao giờ lấy Thiên Mộc sơn trang của người đâu.”

Quân Hạo Thiên liếc nhìn nàng: “Ta và sư mẫu của con không có con cái, chỉ có một mình con là đệ tử, con không cần Thiên Mộc sơn trang vậy ta giao cho ai đây.”

Quân Hạo Thiên nói xong, Vân Thiên Vũ ngẩng đầu lên nhìn ông ta, trong lòng len lỏi cảm giác vô cùng ấm áp.

Lâm Tâm Mộc đứng bên cạnh đưa tay ra nắm lấy tay của Vân Thiên Vũ nói: “Ta đã ngủ nhiều năm như vậy, không hề có con, sau này con chính là nữ nhi của chúng ta, cho nên của chúng ta cũng chính là của con.”

Một câu nói của chúng ta cũng là của con, thực sự rất ấm áp chạm tới đáy lòng của Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ không chịu được, đưa tay nắm lấy tay của Lâm Tâm Mộc: “Sư mẫu, sau này con sẽ hiếu kính với người và sư phụ.”

Quân Hạo Thiên hài lòng nở nụ cười, giơ tay đưa cho Vân Thiên Vũ hai quyển bí quyết: “Được rồi, nhận đi, chăm chỉ luyện tập, chờ một thời gian nữa, cơ thể của sư mẫu con khỏe lại, ta sẽ kiểm tra.”

“Vâng, sư phụ.”

Rốt cuộc Vân Thiên Vũ cũng nhận bí quyết luyện khí công.

Hình như Quân Hạo Thiên nhớ ra gì đó, lấy bí quyết luyện khí công đưa cho Diệp Gia: “Tu vi linh lực của người không cao, đưa binh khí cho người, người cũng không thể dùng được, cho nên đưa cho người một quyển bí quyết luyện khí công, người phải cố gắng tu luyện thêm linh lực, chỉ cần tu vi linh lực tốt hơn thì có thể luyện khí công, còn về phần binh khí, nếu tu vi linh lực không đủ, thì không thể sử dụng được binh khí.”

Diệp Gia nghe Quân Hạo Thiên nói xong, lập tức cung kính gập đầu: “Tạ ơn sự chỉ dạy của Quân trang chủ, sau này ta sẽ nỗ lực tu luyện linh lực.”

“Ừm, đúng là một đứa trẻ ngoan.”

Quân Hạo Thiên khen Diệp Gia, đưa cho nàng một quyển bí quyết luyện khí công.

Diệp Gia vui vẻ nhận lấy

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 430: Ảnh Tử Và Báo Vương

Quân Hạo Thiên nói với Vân Thiên Vũ: “Ngoài binh khí và bí quyết khí công ra, sư phụ còn muốn đưa cho con hai vật nữa.”

Vân Thiên Vũ vừa nghe xong đã không muốn tiếp nhận. Sư phụ đã đối xử rất tốt với nàng, nàng sao có thể đòi thêm đồ của sư phụ chứ: “Sư phụ, con không cần không, thật sự không cần.”

“Con là tiểu đệ tử của ta, sao ta có thể bạc đãi con được.”

Quân Hạo Thiên mở miệng khó xử, sau đó bước tới chỗ bóng tối mở miệng: “Ảnh Tử.”

Ông vừa nói dứt lời, ở bóng tối có một bóng dáng nhẹ nhàng xuất hiện, mặc quần áo màu đen, mặt cũng đeo bịt mặt màu đen, chỉ để lộ đôi mắt, trong mắt không hề dao động, chỉ một lòng trung thành.

Quân Hạo Thiên nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Ảnh Tử là thân thủ lam linh trung cấp, ta tặng y cho con để y bảo vệ con.”

Quân Hạo Thiên nói xong, không đợi Vân Thiên Vũ nói nhanh chóng giơ tay ấn vào trán của Ảnh Tử, sau đó trầm giọng hạ lệnh: “Sau này nha đầu này sẽ là chủ tử của ngươi, ngươi phải nghe theo lời con bé.”

Ảnh Tử nhanh chóng cúi đầu nhận lệnh: “Vâng.”

Một lệnh khắc sâu vào não của y, chính thức nhận Vân Thiên Vũ là chủ nhân.

Quân Hạo Thiên quay đầu lại nói với Vân Thiên Vũ: “Bây giờ ta không thể bảo được y nữa rồi, sau này y sẽ nghe lời của một mình con.”

Vân Thiên Vũ thấy vô cùng ngạc nhiên, nhanh chóng mở miệng hạ lệnh: “Ảnh Tử, lui đi.”

“Vâng, chủ tử.”

Ảnh Tử lắc mình nhảy xuống, trong lòng Vân Thiên Vũ có một cảm giác vui sướng không nói lên lời, dù nàng là người lạnh lùng, nhưng hôm nay cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Vốn chỉ định lấy được hoa linh quỳ tám cánh nên mới đến Thiên Mộc sơn trang, không ngờ lại nhận được sư phụ và còn được sư phụ tặng được nhiều đồ như vậy.

Hai binh khí, hai bí quyết luyện khí công, thậm chí còn có được một thuộc hạ vô cùng lợi hại.

Tốt quá, thực sự là tốt quá mà.

Chẳng những Vân Thiên Vũ mà Diệp Gia và Điều Gia, Tiểu Anh cũng vô cùng hưng phấn.

Mọi khi họ thường bị khinh thường, nhưng hôm nay lần nữa xuống núi, họ không cần phải sợ ai nữa cả.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa nhìn Quân Hạo Thiên, cảm động nói: “Tạ ơn sư phụ, cảm ơn.”

Lâm Tâm Mộc bên cạnh ôm lấy nàng, cười nói: “Con cảm ơn ông ấy làm gì, ai bảo ông ấy là sư phụ của con chứ.”

Quân Hạo Thiên cười gật đầu: “Đúng vậy, con là đệ tử của ta, của ta chính là của con, không cần phải cảm ơn, đúng rồi, ngoài những thứ này ra, vì sư vẫn còn có quà tặng con.”

Lần này Vân Thiên Vũ từ chối, khẳng khẳng không nhận đồ của Quân Hạo Thiên, những thứ đồ Quân Hạo Thiên tặng nàng đều rất quý giá, nếu nàng muốn tất cả, chẳng lẽ sư phụ sẽ đưa hết cho nàng sao, làm người không thể quá tham lam: “Sư phụ, không cần đâu, lần này, dù người đưa cho con cái gì con cũng không nhận nữa.”

Quân Hạo Thiên cười nói: “Lần này không phải là ta muốn tặng con mà ý của nó.”

Ông nói xong, hướng về phía hành lang gọi lớn: “Ngạo Minh.”

Một con báo trắng muốt bước tới, bước những bước vững vàng, trong mắt nó tràn ngập sự lạnh lùng vào cao quý, ánh mắt lạnh lùng của nó khiến người ta cả thấy vô cùng áp lực.

Điêu Gia và Tiểu anh nhìn thấy ánh mắt của nó cảm thấy vô cùng rụt rè.

Hai con vật ngẩng đầu đối diện, nhưng nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của nó, lại cúi xuống.

Con báo trắng bước tới trước mặt Vân Thiên Vũ, sau đó cúi đầu nhìn nàng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 431: Để Sét Đánh Chết Ta Đi

Vân Thiên Vũ rất có thiện cảm với con báo này, bởi vì trước đây nàng đã từng giúp nó.

“Sư phụ, người nói nó tên là Ngạo Minh ư?”

“Đúng vậy, nó là ghế ngồi của ta.”

Quân Hạo Thiên nói xong, Ngạo Thiên lạnh lùng liếc nhìn ông, Quân Hạo Thiên lập tức chột dạ: “Không phải, nó là bạn đồng hành của ta, ta đã từng cứu nó một lần, cho nên nó muốn báo ân mới làm ghế cho ta ngồi vài năm, nhưng nó đã tìm thấy người muốn phục tùng rồi, nên có thể rời đi, bây giờ nó muốn đi theo con.”

“Đi theo con? Tại sao?”

Vẻ mặt Vân Thiên Vũ vô cùng khó tin, ngẩng đầu nhìn Ngạo Minh vô cùng lạnh lùng, con báo này có huyết thống vô cùng cao quý, là chúa sơn lâm, vậy tại sao nó lại cam tâm tình nguyện nhận nàng là chủ nhân.

Vân Thiên Vũ nghĩ mãi không ra. Quân Hạo Thiên cũng nghĩ mãi không ra, nhưng vô cùng vui vẻ giao Ngạo Minh cho Vân Thiên Vũ. Ngạo Minh vô cùng lợi hại.

“Nếu nó muốn đi cùng con, con hãy để nó đi cùng với con.”

Ngạo Minh nhìn Vân Thiên Vũ từ trên cao, trong mắt đầy ắp hi vọng. Vân Thiên Vũ nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lên, một con báo trắng như tuyết, cao khoảng hai mét, dài hai mét, còn cao hơn cả nàng, to lớn như vậy nếu theo nàng về kinh chỉ sợ sẽ rước thêm phiền phức. Cho nên Vân Thiên Vũ lắc đầu: “Không được, không được, nó lớn như vậy, sao con có thể đưa đi được.”

Ngạo Minh vừa nghe thấy lời của nàng, ngẩng đầu lên rống một tiếng, thân hình cao lớn nhanh chóng biến nhỏ lại, cuối cùng chỉ bé như con mèo, hơn nữa không phải là con báo, mà chỉ là một con mèo nhỏ lông trắng như tuyết.

Nhưng trong đôi mắt của con mèo vẫn lạnh lùng cao quý như cũ, giống như chúa sơn lâm vậy.

Vân Vũ Thiên hoàn toàn sửng sờ, một báo vương cừ khôi như vậy lại có thể biến hình, thật sự lợi hại.

Nhưng một con báo dù đã biến nhỏ lại thì vẫn phải là một con báo con, tại sao lại có thể biến thành một con mèo con chứ.

“Sư phụ, sao nó lại biến thành một con mèo con vậy.”

“Đây là huyền thể của nó, còn tại sao lại là mèo con chứ không phải báo con thì ta cũng không biết.”

Sau khi Quân Hạo Thiên nói xong, Ngạo Minh lắc mình nhảy vào lòng Vân Thiên Vũ, sau đó lè lưỡi liếm tay Vân Thiên Vũ kêu meo meo, đáng vẻ như thể muốn Vân Thiên Vũ chấp nhận nó.

Lúc này không chỉ Vân Thiên Vũ sửng sờ mà ngay cả Quân Hạo Thiên cũng ngây người ra, Ngạo Minh là một báo vương vô cùng lạnh lùng cao quý, lại có thể làm nũng như vậy.

Ông trời ơi, hãy để sét đánh chết ta đi.

Vân Thiên Vũ bật cười vì hành động của Ngạo Minh, không nhận được sờ đầu nó: “Được rồi, nếu Ngạo Minh muốn đi theo ta, vậy thì đi theo ta nào.”

“Nhưng không có lệnh của ta, người không được biến hình lại như cũ.”

Một con báo lớn như vậy, nếu để người khác nhìn thấy sẽ bị hù chết mất.

Ngạo Minh lập tức gật đầu đồng ý. Nó giơ móng vuốt ra, dùng sức ấn vào ngón tay của Vân Thiên Vũ, đầu ngón tay đâm vào lòng bàn tay của Vân Thiên Vũ, máu người và báo hợp lại làm một.

Giọng nói của Ngạo Minh vang lên: “Ngạo Minh xin chào chủ nhân.”

“Ừm.” Vân Thiên Vũ đưa tay sờ đầu Ngạo Minh, bày tỏ sự đồng ý.

Điêu Gia và Tiểu Anh ở sau lưng Vân Thiên Vũ thấy Ngạo Minh biến thành chú mèo nhỏ, thì không còn sợ hãi nữa, nhanh chóng lao tới, định ôm lấy Ngạo Minh một cách nhiệt tình.

Nhưng báo vương lạnh lùng không hề chào đón, nhìn Điêu Gia và Tiểu Anh, cười một cách lạnh lùng cao quý, và toát lên sự lạnh lùng.

Điêu Gia và Tiểu Anh lập tức bị đá kích, xoay người chạy vào góc tường, vô cùng đau lòng.

Điêu Gia sẽ không bao giờ yêu nữa.

Tiểu Anh thất tình rồi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngư Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 432: Trái Tim Suy Kiệt

Vân Thiên Vũ cạn lời nhìn hai tên kia, sau đó nhanh chóng quay đầu nhìn về phía Quân Hạo Thiên: "Sư phụ, cảm ơn người đã cho con nhiều thứ tốt như vậy, cảm ơn người."

Quân Minh Thiên và Lâm Tâm Mộc đồng thời bật cười, một trái một phải kéo Vân Thiên Vũ đi về phía bên ngoài hồ tiên Linh Ngọc.

"Đứa nhóc nhà con sao lại khách khí với chúng ta như thế, sau này không cho con nói những lời xa lạ như thế, biết chưa?"

Vân Thiên Vũ ôm Ngạo Minh, cùng vợ chồng Quân Hạo Thiên đi ra ngoài. Đám người Diệp Gia nhin không được mỉm cười, cũng vui vẻ bước đi.

Hành trình đến Thiên Mộc sơn trang lần này đúng là có được thu hoạch không nhỏ mà.

Nhưng đám người vừa ra khỏi tiên trì Linh Ngọc, đi lên con đường lót đầy đá xanh, phía cuối thông đạo có hai thủ hạ gấp gấp đi tới, vừa tới liền bẩm báo nói: "Trang chủ, có mấy người phá giải được cơ quan, đã xông vào Thiên Mộc sơn trang rồi."

Sắc mặt của Quân Hạo Thiên biến đổi, nhanh chóng nhìn về phía Lâm Tâm Mộc, sau đó quay về phía thủ hạ của ông nói: "Có biết là ai không?"

“Bẩm Trang chủ, là một người đeo mặt nạ màu bạc.”

Tên thủ hạ này vừa dứt lời, sắc mặt của Quân Hạo Thiên liền khôi phục bình thường, nhưng sắc mặt của Vân Thiên Vũ lại thay đổi.

Nàng nghĩ đến Tiêu Cửu Uyên.

Nàng chỉ biết vui vẻ mà lại quên mất Tiêu Cửu Uyên đang bên ngoài Thiên Mộc sơn trang, độc của Tiêu Cửu Uyên còn chưa được giải đâu.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ rồi lập tức nhìn về phía Quân Hạo Thiên nói: “Sư phụ, trong Thiên Mộc sơn trang có phải có hoa linh quỳ tám cánh không?”

Quân Hạo Thiên gật đầu: “Phải, trong kho được đúng là có hoa linh quỳ tám cánh.”

“Dạ, phiền sư phụ cho người đi lấy hoa linh quỳ tám cánh.”

“Được.”

Quân Hạo Thiên không hỏi nhiều, nhanh chóng gọi một thủ hạ đến, đi kho được lấy hoa linh quỳ tám cánh.

Lúc này Vân Thiên Vũ liền cùng với Quân Hạo Thiên chạy ra ngoài Thiên Mộc sơn trang, muốn xem người đến có phải Tiêu Cửu Uyên hay không.

Bọn họ vừa đến Thiên Mộc sơn trang liền nhìn thấy trên gò đất cách đó không xa có một đám người vây lấy vài người.

Người đứng đầu kia mặc một thân y phục màu trắng, trên mặt đeo mặt nạ bằng bạc, tuy không thấy rõ mặt, nhưng từ cái giơ tay nhắc chân cũng có thể cảm nhận được sự hào hoa phong nhã của hắn.

Vân Thiên Vũ vừa nhìn đã biết đó là Tiêu Cửu Uyên, bèn nhanh chóng mở miệng nói: “Dừng tay, đừng đánh nữa.”

Tiêu Cửu Uyên trúng độc Ma Tinh Huyết Anh, không thể sử dụng linh lực quá mạnh, nếu sử dụng linh lực quá mạnh thì độc trong cơ thể của hắn sẽ phát tác. Mỗi lần độc phát thì sẽ càng tăng nhanh tốc độ suy kiệt nội tạng. Cứ như vậy thì rất nhanh sẽ mất mạng.

Cho nên Vân Thiên Vũ mới ngăn cản.

Nàng mở miệng, thủ hạ của Thiên Mộc sơn trang cũng chẳng thèm quan tâm, Quân Hạo Thiên lạnh lùng nói: “Dừng tay.”

Lúc này thủ hạ của Thiên Mộc sơn trang mới dừng lại, không tiếp tục có hành động gì nữa.

Mà Tiêu Cửu Uyên trước đó còn ngông cuồng vô cùng, lúc này nhìn về phía Vân Thiên Vũ, nhìn thấy nàng không hề bị thương đứng cạnh Quân Hạo Thiên thì liền thở ra một hơi. Hắn vừa thả lỏng, cơ thể liền mềm nhũn ngã sang một bên.

Bạch Diệu dễ dàng trở thành người bình thường nhanh chóng giơ tay đỡ lấy hắn.

Vân Thiên Vũ cảm thấy chỗ không bình thường, sắc mặt Tiêu Cửu Uyên trắng bệch, môi còn có chút tím đen.

Đây là độc phát tác rồi, hơn nữa trái tim của hắn còn có hiện tượng suy kiệt.

Đây không phải là chuyện tốt.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng đi qua, sắc mặt Bạch Diệu bên cạnh Tiêu Cửu Uyên trở nên gấp gáp, mở miệng nói: “Vân tiểu thư, người mau đến

nhìn xem đi. Chủ tử trước đó đánh với Phượng Vô Nhai ở bên ngoài Thiên Mộc sơn trang ba ngày liền. Độc của người phát tác qua rồi, lần này hình như còn nghiêm trọng hơn lần trước.”

Vân Thiên Vũ đi nhanh qua đó bắt mạch cho Tiêu Cửu Uyên.

Vẻ mặt của nàng trở nên rất xấu, cơ quan trong người Tiêu Cửu Uyên đã suy kiệt vô cùng nghiêm trọng, tốt nhất là phải nhanh chóng giải độc.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 433: Nguy Hiểm

Vân Thiên Vũ nghĩ đến sắp lấy được hoa linh quỳ tám cánh, cộng thêm chín loại dược liệu Tiêu Cửu Uyên tìm được trước đó, vậy là có thể lập tức điều chế được thuốc giải để giải độc cho Tiêu Cửu Uyên rồi.

“Chín loại dược liệu các người tìm được trước đó đâu?”

Vân Thiên Vũ nhanh chóng mở miệng hỏi Bạch Diệu, sắc mặt Bạch Diệu thay đổi: “Chín loại dược liệu đó không mang theo.”

Ai mà biết sẽ xảy ra chuyện này mà mang theo chín loại đó chứ. Phải biết chín loại đó vô cùng quý giá, nếu như có tổn thất thì làm sao? Cho nên chín loại dược liệu đó đều để ở trong kho của Ly Thân vương phủ.

Bây giờ phải làm sao đây?

Sắc mặt của Vân Thiên Vũ thay đổi, nhìn về phía Quân Hạo Thiên nói: “Sư phụ, người nhớ được hết dược liệu trong kho dược của người chứ?”

Quân Hạo Thiên gật đầu, Vân Thiên Vũ nhanh chóng nói ra tên của chín loại dược liệu kia.

Chín loại dược liệu này đều là những dược liệu hiếm có khó tìm. Cho nên sau khi Vân Thiên Vũ nói xong, Quân Hạo Thiên quyết đoán lắc đầu.

“Kho dược của Thiên Mộc sơn trang ta chỉ có thể tìm được bảy loại trong đó, nếu thêm hoa linh quỳ tám cánh thì là tám loại.”

Thiên Mộc sơn trang liền một lúc mà có thể lấy ra được tám loại dược liệu quý hiếm thì đã thuộc về loại khó có được rồi.

Nhưng nếu không có mười loại, vậy căn bản không thể giải được độc của Tiêu Cửu Uyên.

Vân Thiên Vũ bắt đầu lo lắng, nhưng cuối cùng nghĩ một lúc liền từ trong nhẫn Phương Linh lấy ra được đan dược bảo vệ trái tim, cho Tiêu Cửu Uyên uống trước. Sau đó lại lấy ra ngân châm đâm vào tám huyệt vị lớn trước ngực của Tiêu Cửu Uyên.

Cuối cùng nàng trầm giọng hạ mệnh lệnh: “Nhanh chóng khởi hành về kinh, ngựa không ngừng vó trở về Kinh Thành.”

Bạch Diệu nhìn vẻ mặt của Vân Thiên Vũ liền biết tình huống chủ tử nhà mình rất nghiêm trọng, sắc mặt thay đổi mấy lượt liền dìu Tiêu Cửu Uyên quay người rời đi.

Người của Thiên Mộc sơn trang đằng sau đã lấy được hoa linh quỳ tám cánh. Hoa linh quỳ tám cánh được đặt trong một cái hộp gỗ xanh, hộp gỗ xanh đó nhìn vào như vẫn còn tươi mới vậy.

Quân Hạo Thiên đi đến đặt vào trong tay của Vân Thiên Vũ, nói: “Đây là hoa linh quỳ tám cánh cần gỗ sống nuôi dưỡng, con cẩn thận cất kỹ, nhớ đừng có mở ra. Bởi vì khi mở ra thì bắt buộc phải dùng ngày, nếu không dùng ngay thì hoa linh quỳ tám cánh sẽ mất đi hiệu lực.”

“Con biết rồi, sư phụ.”

Vân Thiên Vũ cẩn thận nhận lấy cất kỹ, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Quân Hạo Thiên và Lâm Tâm Mộc, nhẹ nhàng nói: “Sư phụ, sư mẫu, đợi

con xử lý xong chuyện này, có thời gian thì sẽ đến Thiên Mộc sơn trang thăm hai người.”

Quân Hạo Thiên gật nhẹ, nhắc nhở nàng: “Nhớ trận tử lần này không được tu luyện linh lực, chỉ cần luyện linh công là được. Không có chuyện gì thì tìm người đánh một trận, rèn luyện linh lực bản thân.”

“Con biết rồi.”

Vân Thiên Vũ vô cùng tôn trọng Quân Hạo Thiên.

Lâm Tâm Mộc ở một bên kéo lấy tay của Vân Thiên Vũ không nỡ buông tay.

“Vân nha đầu, đợi sư mẫu khỏe rồi, thì ta với sư phụ con sẽ đi thăm con.”

“Dạ được, sư mẫu.”

Vân Thiên Vũ giơ tay ôm lấy Lâm Tâm Mộc, cái ôm này có thể dễ dàng cảm nhận được bà tuy còn trẻ, nhưng thân thể lại yếu vô cùng, không hề có chút thịt nào. Dù sao thì cũng là người đã ngủ rất nhiều năm, dinh dưỡng căn bản không hề có.

Vân Thiên Vũ nghĩ vậy, nhìn Lâm Tâm Mộc nói: “Sư mẫu, người nhớ ăn thật nhiều, để mập lên một chút. Nếu lần sau con ôm người mà người còn gầy như vậy thì con sẽ giận đấy.”

Lâm Tâm Mộc bật cười, trong mắt tràn đầy trù mến: “Được, ta nghe con.”

Lúc này, Vân Thiên Vũ và Quân Hạo Thiên cùng Lâm Tâm Mộc không nỡ chia xa, Bạch Diệu ở phía trước đó không nhìn được nữa bèn gọi

Vân Thiên Vũ: “Vân tiểu thư, chúng ta về kinh thôi. Nếu không Vương gia sẽ gặp nguy hiểm mất.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 434: Tìm Đau Đến Ngất Đi

Vân Thiên Vũ và Lâm Tâm Mộc lại ôm cái nữa, mới rời đi trong tiếc nuối.

Tuy thời gian nàng ở cùng Quân Hạo Thiên và Lâm Tâm Mộc rất ngắn, nhưng bọn họ đều thật tâm thích nàng, nàng có thể cảm nhận được.

Người đối xử tốt với nàng, từ trước đến giờ nàng đều thật lòng thích họ.

Vân Thiên Vũ dẫn theo Diệp Gia còn có đám người Ngạo Minh Điều Gia rời đi.

Lâm Tâm Mộc dựa vào trong lòng của Quân Hạo Thiên ở đằng sau âm thầm lau nước mắt. Không biết vì sao mà bà rất thích Vân nha đầu, có thể trên đời này có vài người có nhân duyên, vừa gặp liền yêu thích.

Quân Hạo Thiên đương nhiên không nỡ để Lâm Tâm Mộc đau lòng, ôm bà an ủi nói: “Không sao đâu, đợi thân thể của nàng khỏe hơn thì ta sẽ đưa nàng xuống núi tìm nó.”

“Được.”

Hai người không nói gì nữa, Quân Hạo Thiên nhớ đến gì đó mà buông Lâm Tâm Mộc ra, gọi Vân Thiên Vũ dừng lại, đưa cho nàng trang bài của Thiên Mộc sơn trang.

“Sau này nếu như con đến Thiên Mộc sơn trang, chỉ cần giao tấm bài này cho người dưới chân núi, thì sẽ có người mang con lên núi.”

“Vâng, sư phụ bảo trọng, nhớ chăm sóc tốt cho sư mẫu.”

“Ta sẽ như vậy, chúng ta có thời gian sẽ đi thăm con.”

“Vâng.”

Vân Thiên Vũ cất trang bài đi, lại quay đầu vẫy tay với Lâm Tâm Mộc rồi mới mang theo người rời khỏi Thiên Mộc sơn trang.

Giống như khi đến đây, đi qua chiếc cầu treo bằng đá, đi thẳng xuống núi.

Trên đường đi, Bạch Diệu lo lắng hỏi: “Vân tiểu thư, chủ tử nhà ta sẽ không sao chứ?”

Vân Thiên Vũ lắc đầu: “Không sao, ta đã dùng ngân châm phong ấn mấy mạch chủ lớn trên người hắc, trong thời gian ngắn sẽ không sao. Chỉ cần chúng ta đi nhanh về kinh là được rồi.”

Bạch Diệu thở phào nhẹ nhõm, còn Vân Thiên Vũ lại không dám buông lỏng, luôn ngồi cùng một xe ngựa với Tiêu Cửu Uyên, tùy thời đều chú ý đến tình trạng của hắc.

Tiêu Cửu Uyên được cô chữa rất nhanh đã tỉnh lại, tuy hắc đeo mặt nạ, có điều sắc mặt lại trắng bệch kinh người.

Nhưng ánh mắt của hắc lại rất thanh tỉnh, con mắt âm trầm nói không nên lời, nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ nói: “Bây giờ ta tin người không hề có ý đồ mưu hại ta. Không cần biết người là ai thì người và ta không hề có một chút quan hệ lợi ích nào, cũng không tồn tại chuyện mưu hại.”

Nghe hần nói như vậy, Vân Thiên Vũ thở nhẹ một hơi. Tiêu Cửu Uyên nghĩ như vậy thì nàng coi như đã bớt được không ít phiền phức.

Người như hần, nếu như làm địch thì không phải chuyện tốt lành gì.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa nhìn Tiêu Cửu Uyên, nói: “Tiêu Cửu Uyên, người không cần lo lắng, ta sẽ toàn tâm toàn lực trị bệnh cho người. Người sẽ không sao đâu, bởi vì ta đã đồng ý với người, lời ta nói thì chắc chắn ta sẽ làm được.”

Nàng đã nói sẽ làm thay hần hai việc, thay hần giải độc, giúp hần tra ra kẻ sau màn xấu xa đã giết chết vị hôn phu của hần.

Hai chuyện này làm xong thì nàng và hần, từ nay về sau sẽ hết nợ.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Vân Thiên Vũ hơi lạnh xuống, càng thêm vẻ hờ hững vô tình. Tiêu Cửu Uyên thấy sự lạnh nhạt trong đáy mắt nàng, bỗng nhiên cảm thấy trái tim rất đau, đau đến mức làm hần ngất đi.

Vân Thiên Vũ kiểm tra giúp hần, thấy hần không đáng ngại, chỉ là hôn mê thôi.

Xe ngựa một đường không ngừng vó chạy đi.

Mọi người một đường đi đều ăn xuống trên xe, xe ngựa tựa hồ chưa bao giờ dừng lại. Dùng thời gian tám ngày đã về đến Kinh Thành.

Vừa vào Kinh Thành thì Tiêu Cửu Uyên đã tỉnh lại, hơn nữa tinh thần còn rất tốt.

Hần nhìn Vân Thiên Vũ, bá đạo nói: “Vân Thiên Vũ, ta đã nói qua rồi, chỉ cần người trị hết bệnh cho ta thì ta sẽ bảo vệ người một đời bình yên.”

Vân Thiên Vũ cười nhẹ, vẻ mặt khi cười có chút dữ tợn.

Tiêu Cửu Uyên đương nhiên cũng nhìn thấy vết sẹo trên mặt nàng, nghĩ đến chính mình đã ra lệnh cho nàng không được xóa đi vết sẹo đó.

Lại một lần nữa hắn cảm thấy trái tim mình không thoải mái, tự nhiên không có việc gì mà bản thân bảo nàng giữ lấy vết sẹo trên mặt làm gì không biết nữa.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 435: Tát Một Cái Thật Đau Vào Mặt

Tiêu Cửu Uyên nhìn Vân Thiên Vũ, muốn mở miệng ra lệnh cho nàng gỡ những vết sẹo xuống.

Nhưng ai ngờ hăn chưa kịp nói gì cả thì xe ngựa đã dừng lại, tiếng nói của Hạ Hỉ vang lên bên ngoài xe.

"Nô tài nhận lệnh đến nghênh đón vương gia."

Trước đó Bạch Diệu đã phái người đi thông báo cho Hạ quân gia về việc chất độc trong cơ thể của vương gia lại tái phát, phân phó ông ta phải chuẩn bị đầy đủ những dược liệu bên trong phủ.

Hạ Hỉ nhận được tin tức thì rất sợ lo lắng, vì vậy ông ta lập tức cho thủ hạ đi lo liệu mọi chuyện.

Nhưng Hạ Hỉ vừa dứt lời thì đã nghe thấy một âm thanh êm tai tựa như tiếng chuông bạc vang lên.

"Tử Yên xin bái kiến Ly thân vương gia."

Vân Thiên Vũ ngạc nhiên vén rèm nhìn ra ngoài, đúng lúc bắt gặp một cỗ xe ngựa đẹp lộng lẫy đang dừng ở phía đối diện. Cỗ xe ngựa này không có buồng mà chỉ có duy nhất một bức màn treo màu tím được làm từ vải sa mỏng, bên trong cũng có một nữ tử cũng đang nhìn về phía bọn họ.

Một cách hoa đào được chấm nhẹ ở khóe mi càng làm tôn lên nét thần tiên của nữ nhân này, trên đầu nàng ta không đội nhiều trang sức mà chỉ dùng một tấm khăn che mặt màu tím khói phủ lên, màu tím này phản chiếu nước da mịn màng trắng sáng cùng chân mày tinh tế xinh đẹp, nàng ta mặc một chiếc váy dài màu tím, toàn thân lộ ra khí chất tiên tử bất phàm.

Vân Thiên Vũ liếc mắt đánh giá nữ nhân ngồi trong xe ngựa trước mặt, nàng ta cũng hết như vậy mà đánh giá nàng.

Khi Tử Yên nhìn thấy những vết sẹo trên gương mặt Vân Thiên Vũ thì ánh mắt nàng ta lóe lên sự đắc ý, nụ cười trên môi càng thêm phần tự mãn, nét mặt cũng dễ chịu hơn rất nhiều.

Nàng ta rõ ràng đã nghe qua danh tính của Vân Thiên Vũ.

Khuôn mặt đầy sẹo đã trở thành biểu tượng đặc trưng của Vân Vũ Phi, bất kỳ ai nhìn thấy nó cũng đều sẽ nghĩ ngay đến nàng.

Tử Yên vừa liếc mắt đã đoán ra được, nhưng nàng ta rất ngạc nhiên với việc Vân Thiên Vũ có thể ngồi trên xe ngựa của Tiêu Cửu Uyên.

Nhưng đó chẳng qua chỉ là một sự ngạc nhiên.

Nàng ta nhanh chóng bỏ qua Vân Thiên Vũ, chờ mong nhìn người ngồi đằng sau nàng mà ngọt ngào cất tiếng: "Tử Yên bá kiến Ly thân vương gia."

Tử Yên rõ ràng có chút kích động khi nói đến điều này, trong ánh mắt lóe lên một tia nhìn khác lạ.

Vân Vũ Thiên sau khi nhìn nàng ta thì nhẹ cau mày nhìn sang Tiêu Cửu Uyên đang ngồi sau mình.

Tiêu Cửu Uyên được nàng chăm sóc cẩn thận suốt đường đi nên vẫn giữ được sự minh mẫn tỉnh táo, đôi mày ngài của hắn khẽ nhướn lên, gương mặt ngập tràn sự thiếu kiên nhẫn, lạnh lùng lên tiếng: "Kẻ nào?"

Lời này cho thấy hắn không quen biết nữ nhân kia.

Vân Vũ Thiên cũng cảm thấy kỳ lạ, nàng ta là ai mà có vẻ rất ái mộ hắn vậy.

Bên ngoài xe ngựa, tổng quản gia của Ly thân vương phủ Hạ Hi cung kính đáp lời: "Bẩm vương gia, đây là đại tiểu thư của Lăng Vân tông Diệp Tử Yên, gọi là Lăng Vân tiên tử, trước đây vương gia có căn dặn hạ nhân sang Lăng Vân tông mời đại phu, tông chủ đã phái đại tiểu thư đến đây ạ. "

Hạ Hi vừa dứt lời, nữ nhân trên xe ngựa đối diện liền buông một tia nhìn thách thức, đôi mắt lạnh lùng của nàng ta lướt qua gương mặt Vân Thiên Vũ, tỏ rõ hàm ý khinh bỉ.

Khuôn mặt của Vân Thiên Vũ trở nên trắng bệch, thâm tâm bất giác lạnh đi vài phần, tay nàng nắm chặt rèm xe.

Đây là Tiêu Cửu Uyên cố tình tát một cái thật đau vào mặt nàng.

Hắn thực sự không tin nàng, thậm chí còn cố tình cho mời người của Lăng Vân tông đến kiểm tra tình hình cho hắn.

Vân Thiên Vũ âm thầm nhếch môi, trong phút chốc nàng đã cảm thấy đau lòng, mặc dù mối quan hệ giữa nàng và Tiêu Cửu Uyên chỉ là giao kèo, nàng vẫn nên sớm chấn chỉnh lại tâm trạng của mình.

Nhưng nàng vẫn buồn, như thể đã nỗ lực hết sức để giúp đỡ người khác, nhưng cuối cùng lại bị đối phương tát một cái thật đau.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 436: Lăng Vân Tiên Tử

Tiêu Cửu Uyên đương nhiên thấy được sắc mặt không tốt của Vân Thiên Vũ, ngay lập tức nói: "Trước đây ta quả thật không tin người, nhưng bây giờ ta đã tin."

Vân Thiên Vũ quay đầu lại và nhìn nam nhân ngồi trong xe ngựa, nàng chỉ nhẹ nhếch môi hờ hững cười.

Nàng chỉ muốn giải độc cho hãn càng sớm càng tốt, sau đó giúp hãn tra ra ai là chủ mưu thật sự đứng sau những vụ mưu sát, sau đó nàng và Tiêu Cửu Uyên sẽ không còn liên quan gì đến nhau nữa.

Nàng sẽ không để cho hãn có cơ hội làm tổn thương nàng.

Vân Thiên Vũ ngẫm nghĩ rồi nói với Tiêu Cửu Uyên: "Vương gia nên mau chóng quay về phủ giải độc đi, vị khách mà vương gia mời đến, nếu nàng ta có thể trị độc cho người, vậy để nàng ta trị, còn nếu nàng ta không thể trị thì để ta làm, ta nghĩ không nên chậm trễ thêm nữa với loại độc trong người vương gia."

Thậm chí dù nàng không muốn dính líu đến Tiêu Cửu Uyên, nhưng hãn đã giúp nàng rất nhiều việc, nàng cũng nói rằng chuyện trị độc cho hãn cũng là việc nên làm, nàng nhất định sẽ làm được.

Tiêu Cửu Uyên nhìn thái độ thờ ơ xa cách của nàng, trong lòng vô cùng mất hứng, hãn muốn nói gì đó, nhưng một cơn choáng váng đột nhiên

ập đến khiến hần gần như ngất đi, lúc này hần đã quá mệt mỏi để nghĩ thêm hay nói thêm bất kỳ điều gì nữa

Chỉ có thể cắn răng ra lệnh: "Quay về phủ."

Chiếc xe ngựa chạy như bay về Ly thân vương phủ.

Xe ngựa của Tiêu Cửu Uyên vượt qua xe của Lăng Vân tông Diệp Tử Yên, quay về Ly thân vương phủ.

Khuôn mặt của Diệp Tử Yên lập tức vặn vẹo, ánh mắt nàng ta lạnh lẽo nhìn theo cỗ xe ngựa vừa rời đi.

Nữ đầy tớ bên cạnh Diệp Tử Yên thấy chủ tử sắc mặt không tốt liền lạnh lùng chất vấn Hạ Hi.

"Ly thân vương các người là có ý gì đây, không phải hần phải người đến mời Lăng Vân tông chúng tôi sang để giúp hần kiểm tra bệnh tình sao, tông chủ của chúng ta chính là xem trọng Ly thân vương nên mới đặc biệt phái tiên tử ch "

Hạ Hi đưa tay quệt mồ hôi trên trán.

Lăng Vân tông là môn phái mạnh nhất trong ba giáo phái lớn trên giang hồ.

Thực ra môn phái của bọn họ cũng không tính là quá lợi hại, nhưng Lăng Vân tông lại có rất nhiều thần y, hơn nữa cũng tập trung nhiều nhà giả kim nổi tiếng, do đó môn phái này tự nhiên sẽ nổi danh khắp nơi với nhiều cao thủ trong giới giang hồ.

Nghe nói Lăng Vân tông cứu người luôn có một điều kiện.

Nếu người bị thương là một cao thủ, muốn được điều trị thì phải tuyệt đối trung thành và phục tùng mệnh lệnh của Lăng Vân tông trong vòng ba

năm.

Bằng cách này, Lăng Vân tông sẽ không bao giờ thiếu hụt những thủ hạ cao cấp.

Đây cũng là lý do tại sao họ có thể trụ vững ở vị trí hạng nhất trong ba môn phái lớn..

Diệp Tử Yên mang danh là đại tiểu thư của môn phái, đương nhiên rất được coi trọng, lần này đích thân nàng ta xuống núi cũng có thể khẳng định được sự nể trọng của Lăng Vân tông đối với Tiêu Cửu Uyên.

Nhưng Diệp Tử Yên không ngờ vương gia sẽ phớt lờ nàng ta.

Hạ Hỉ vô cùng bối rối, đắc tội với Lăng Vân tông không phải là chuyện tốt.

Hạ Hỉ nhanh chóng bước đến trước mà cười nói: "Lăng Vân tiên tử, xin mời, chắc có lẽ do vương gia nhà chúng ta đang bệnh nên tâm tình không được tốt, mong Lăng Vân tiên tử thứ lỗi."

Gương mặt Diệp Tử Yên giãn ra một chút, nàng ta thích nhất được gọi là tiên tử, nếu ai gọi nàng ta như thế, nàng ta sẽ rất vui.

Tâm trạng tốt thì lời nói đương nhiên cũng hòa nhã hơn, dù gì thì nàng ta vẫn rất thích Tiêu Cửu Uyên

Lần này xuống núi, không phải là nương nương chủ động phái nàng ta đi mà là do nàng ta cầu xin để có được cơ hội này.

Diệp Tử Yên nghĩ ngợi một chút, sắc mặt cũng tốt hơn nhiều, nàng ta bèn nói với nữ đầy tớ: "Đi, quay về Ly thân vương phủ."

Hạ Hỉ thở phào nhẹ nhõm, vội vàng dẫn đường cho Diệp Tử Yên quay về Ly thân vương phủ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 437: Ái Mộ Tiêu Cửu Uyên

Ly thân vương phủ, phòng của Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên mệt mỏi nằm xuống giường, gương mặt hắc đã trắng bệch, mồ hôi lạnh ướt đầm mái tóc theo trán trượt xuống khuôn mặt tinh tế vô song, làm mất đi sự kiêu ngạo thường ngày nhưng lại tăng thêm phần động lòng người, hắc nheo mắt nhìn người đang đứng trong phòng.

Vân Thiên Vũ và Diệp Tử Yên đứng trước giường của hắc.

Vân Thiên Vũ không đợi Tiêu Cửu Uyên lên tiếng mà đã nói trước: "Bởi vì vương gia đã đặc biệt mời vị đại tiểu thư của Lăng Vân tông đến đây chữa trị thì nên để nàng ra tay kiểm tra."

Ma Tinh Huyết Anh độc, không phải người bình thường có thể tra ra, nàng khẳng định y thuật của mình rất cao cường nhưng vẫn không thể thừa kế Thần Y Bảo Điển, thậm chí nàng còn không biết trên thế gian có tồn tại loại độc như vậy.

Cho nên Diệp Tử Yên sẽ tra ra được sao?

Vân Thiên Vũ nhìn Diệp Tử Yên.

Nhìn gần mới phát hiện nữ nhân này không những chỉ vẽ hoa đào ở phần mắt, khắp khuôn mặt nơi nào cũng được trang điểm rất tao nhã cho nên nhìn nàng ta đặc biệt xinh đẹp.

Lúc này vị đại tiểu thư lạnh lùng liếc nhìn Vân Thiên Vũ, sau đó như một nàng tiên thông dong đi đến bên giường Tiêu Cửu Uyên, dịu dàng lên tiếng: "Ly thân vương gia, dù gì thì ngài cũng đã cho người đến Lăng Vân tông mời chúng ta đến đây trị liệu cho ngài, tốt xấu gì thì ta cũng muốn thử chữa trị cho ngài, nếu ta có thể tra được vương gia bị nhiễm bệnh gì thì ta sẽ là người phụ trách trị bệnh, nếu ta tra không ra thì đành để người khác làm, vương gia thấy thế nào? "

Tiêu Cửu Uyên nhìn Diệp Tử Yên bằng ánh nhìn âm trầm, đáy mắt nhấp nháy sự thiếu kiên nhẫn.

Nhưng quả thật hắn đã cho người đến Lăng Vân tông mời nàng ta đến.

Nếu đã mời người ta đến nhưng lại không để người ta khám bệnh thì có vẻ không đúng lắm, hơn nữa Tiêu Cửu Uyên không nghĩ rằng nữ nhân này có thể tra ra loại độc hãn nhiễm phải, đã có rất nhiều đại phu đã xem bệnh cho hắn nhưng đều lắc đầu không biết, ngay cả các đại phu trong quân doanh của hắn cũng không tra được độc này là độc gì.

Nói chi đến Diệp Tử Yên, mặc dù Lăng Vân tông là nơi tập trung nhiều thần y nổi tiếng khắp thiên hạ nhất, nhưng điều đó không có nghĩa là Diệp Tử Yên cũng là thần y.

Trong phòng, Diệp Tử Yên thấy Tiêu Cửu Uyên không phản đối nên mạnh dạn sải bước đến trước bắt mạch cho hắn.

Bàn tay Tiêu Cửu Uyên hơi nhúc nhích, nhưng hắn là lấy một chiếc khăn từ trên giường để che lên cổ tay

Hành động này một lần nữa lại làm Diệp Tử Yên ngỡ ngàng, bầu không khí liền trở nên nặng nề.

Mặc dù nàng ta thích Tiêu Cửu Uyên, nhưng nàng ta lại là đại tiểu thư của Lăng Vân tông, đừng nói là Tiêu Cửu Uyên, hoàng đế và hoàng thất

cũng rất coi trọng nàng ta, cố sao Tiêu Cửu Uyên lại không khách khí mà liên tục làm ra những hành động khinh khi nàng ta vậy.

Ý hấn là sao?

Diệp Tử Yên tức giận nhìn Tiêu Cửu Uyên, nhưng khi nàng ta đối diện với gương mặt tuyệt đẹp vô song của hấn, mọi sự giận dữ đều bay biến mất.

Lần đầu tiên Diệp Tử Yên thích Tiêu Cửu Uyên là lần nàng ta theo vị đại phu nổi tiếng nhất Lăng Vân tông vào kinh chữa bệnh cho các vị quan thần, trùng hợp nhìn thấy một Tiêu Cửu Uyên đang ngồi trên lưng ngựa, dáng vẻ kiêu ngạo độc đoán, tao nhã oai phong hệt như một vị chúa tể sơn lâm, thật sự cao quý bất phàm.

Chỉ trong nháy mắt, Diệp Tử Yên đã bị dáng vẻ này của hấn thu hút triệt để, mãi về sau vẫn luôn khắc ghi trong lòng hình bóng năm xưa và nuôi quyết tâm xuống núi đến gặp hấn.

Nhưng nàng không tìm được một cơ hội nào cả, mãi đến bây giờ mới có cơ hội được gặp lại Ly thân vương gia, nàng ta đương nhiên sẽ nắm bắt thật nhanh.

Diệp Tử Yên nghĩ đến tâm ý nhiều năm qua của mình, cuối cùng cũng không còn tức giận nữa mà bình tĩnh ngồi xuống, duỗi tay ra bắt mạch cho Tiêu Cửu Uyên.

Người trong phòng không ai lên tiếng mà chỉ nhìn chăm chăm về phía Diệp Tử Yên.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 438: Đồ Nữ Nhân Xấu Xí, Mơ Đi

Diệp Tử Yên khép hờ mắt, đặt tay lên chiếc khăn bắt mạch. Vẻ mặt nàng ta vô cùng nghiêm túc, tựa như cả thể xác lẫn tinh thần đã bước vào trạng thái của bản thân.

Vân Thiên Vũ lặng lẽ quan sát nữ nhân này, thật lòng mà nói bộ dạng đó của nàng ta làm nàng rất tán thưởng.

Bản thân là đại phu nên nàng rất tôn trọng những vị đại phu nghiêm túc chữa trị cho người bệnh.

Tuy trước đó Diệp Tử Yên có phần kiêu ngạo, thậm chí còn hơi xem thường nàng nhưng nàng vẫn tán thưởng thái độ nghiêm túc chữa trị cho người bệnh của nàng ta.

Vân Thiên Vũ đang nghĩ vẫn vợ, chợt mặt Diệp Tử Yên hơi tái đi, nàng ta nhìn Tiêu Cửu Uyên, cất giọng trầm trầm: "Ly thân vương gia, người vốn chẳng mắc bệnh gì, mà là bị trúng độc, đó còn là một loại độc hiếm thấy trên đời."

Nàng ta nói xong, người trong phòng ai ai cũng ngạc nhiên nhìn nàng ta, đến Tiêu Cửu Uyên cũng không thể không nhìn thẳng vào nàng ta.

Y thuật của nữ nhân này lợi hại đến thế sao? Không ngờ nàng ta lại có thể tìm ra chất độc trong cơ thể hần.

Lẽ nào là vì bây giờ độc của hắn đã phát tác nên nàng ta mới dễ dàng tìm ra như thế sao?

Tiêu Cửu Uyên còn đang mải nghĩ, sắc mặt Diệp Tử Yên đã càng lúc càng khó coi, nói: "Độc vương gia trúng còn là một loại âm độc, loại độc này có tên là Ma Tinh Thân Anh, được luyện chế thành từ mười loại kỳ độc dùng để nuôi Huyết Anh, vô cùng khó giải."

Câu nói vừa dứt, tất cả mọi người trong phòng đều bị Diệp Tử Yên làm cho kinh hãi.

Không nói gì đến Tiêu Cửu Uyên, ngay Vân Thiên Vũ cũng lấy làm kinh sợ, nữ nhân này thật lợi hại.

Sở dĩ trước đây nàng có thể nhận biết loại độc này là nhờ Thần Y Bảo Điển, từ đó mới tìm hiểu tường tận được loại độc này, nhưng Diệp Tử Yên chỉ bắt mạch một lần mà đã biết Tiêu Cửu Uyên trúng độc gì.

Xem ra y thuật của nữ nhân này quả thực rất lợi hại, lợi hại hơn nàng.

Diệp Tử Yên chẳng để ý đến bất kỳ người nào, sắc mặt vẫn không tốt lắm: "Muốn giải độc Ma Tinh Huyết Anh cần phải có mười loại dược liệu thượng đẳng để chế thuốc giải độc. Song giờ muốn tìm đủ mười loại dược liệu này, e rằng rất khó, nhưng độc của vương gia đã phát tác, nếu trong thời gian ngắn không tìm được mười loại dược liệu này thì đến Đại La kim tiên cũng chẳng cứu được vương gia."

Nói đoạn, Diệp Tử Yên thở dài nãy nê, nhìn Tiêu Cửu Uyên với gương mặt thương cảm.

Mắt Tiêu Cửu Uyên sâu thẳm, hắn không ngờ Diệp Tử Yên lại tìm ra được chất độc trong cơ thể hắn thật.

Y thuật của nữ nhân này cao siêu đến thế sao? Lăng Vân tông bồi dưỡng được một người lợi hại vậy sao?

"Vậy Diệp tiểu thư có thể viết ra mười loại dược liệu đó được không?"

Vân Thiên Vũ lên tiếng, nàng muốn thử xem Diệp Tử Yên này thật sự lợi hại như thế sao?

Diệp Tử Yên gật đầu đồng ý ngay, sau đó bảo Hạ tổng quản: "Hạ tổng quản hãy chuẩn bị giấy bút đưa tới cho ta."

Hạ Hỉ nhanh nhẹn chuẩn bị giấy bút đưa tới.

Viết nhanh tên mười loại dược liệu quý hiếm lên giấy, vừa viết nàng ta vừa nói: "Trong đây hiếm nhất là hoa linh quỳ tám cánh, nó là một loại dược liệu có năng lực thần kỳ, một chút không cẩn thận là thuốc sẽ mất hết hiệu lực, dù có hái lại cũng không còn chút tác dụng nào."

Lần này mọi người ai nấy đều khâm phục Diệp Tử Yên. Hóa ra người ta kiêu ngạo là do có vốn liếng để kiêu ngạo.

Nếu người ta đã hiểu thứ này thì Vân Thiên Vũ quyết định buông tay không quan tâm nữa, cứ giao cho Diệp Tử Yên giải độc cho Tiêu Cửu Uyên là được. Mình việc gì phải làm chuyện thừa thãi.

Nghĩ vậy, Vân Thiên Vũ bèn nhìn Diệp Tử Yên nói: "Nếu Diệp tiểu thư đã tìm ra độc vương gia trúng phải, còn biết cả cách giải độc, vậy hãy bắt đầu giải độc cho vương gia đi."

Diệp Tử Yên liếc nhìn Vân Thiên Vũ, mắt thoáng qua vẻ mỉa mai.

Đồ nữ nhân xấu xí mà cũng muốn lấy Ly thân vương gia, mơ đi!

Chỉ có nữ nhân vừa tài năng vừa xuất chúng như nàng ta mới có thể lấy Ly thân vương gia.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 439: Chữa Trị Kỳ Độc

Bụng nghĩ thế song ngoài mặt Diệp Tử Yên vẫn giữ nguyên vẻ thần tiên thoát tục không vướng bụi trần, lãnh đạm nói: "Giải thì ta giải được nhưng mấu chốt là ở mười loại dược liệu này, dù bây giờ ta có ráo riết chạy về Lăng Vân tông cắt đặt người chuẩn bị e là cũng không kịp, vương gia thì lại không thể chờ được nữa."

Nói đến đây, mặt Diệp Tử Yên bất giác hiện lên vẻ lo lắng.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng tiếp lời: "Diệp tiểu thư khỏi cần bận tâm đến chuyện dược liệu, chúng tôi đã tìm được mười loại dược liệu đó rồi."

Nói xong, nàng đưa mắt nhìn Bạch Diệu, gã lập tức bảo Hạ Hỉ đi lấy chín loại dược liệu kia ra.

Vân Thiên Vũ định lặng lẽ lấy hoa linh quỳ tám cánh ra, nhưng đến phút cuối nàng chợt thấy lo lo.

Dược liệu khác còn bỏ đi được chứ nếu mở hoa linh quỳ tám cánh này ra mà nó lại mất hiệu lực, nếu lỡ xảy ra sự cố gì thì Tiêu Cửu Uyên chết là cái chắc.

Tuy rằng chuyện này kể ra thì không liên quan gì đến nàng. Ai bảo Tiêu Cửu Uyên tự nhiên lại tìm người của Lăng Vân tông gì đó tới, lỡ hấn xảy ra chuyện gì thật thì cũng chẳng can hệ đến nàng. Nhưng Vân Thiên

Vũ là đại phu, nàng đã quyết định cứu Tiêu Cửu Uyên thì cũng muốn chữa khỏi cho hắn, còn không thì ngay từ đầu không nhúng tay vào luôn.

Vả lại Tiêu Cửu Uyên đã từng nhiều lần giúp đỡ nàng, chính nàng cũng từng nói sẽ giải độc cho hắn, bởi vậy nàng không thể để cho hắn gặp chút bất trắc nào.

Nghĩ thế, Vân Thiên Vũ bèn tìm một chiếc hộp giống hệt hộp Thanh Mộc trong Phượng Linh giới, lấy một loại dược liệu y như hoa linh quỳ tám cánh bỏ vào trong, nàng muốn thử xem liệu nàng ta thật sự có năng lực chữa trị cho Tiêu Cửu Uyên hay không.

Nếu nàng ta có bản lĩnh thật thì khi mở hoa linh quỳ tám cánh ra sẽ phát hiện ngay hoa linh quỳ tám cánh trong hộp là giả.

Có vậy nàng mới tin nàng ta thực sự có chút bản lĩnh, đến lúc đó giao hoa linh quỳ tám cánh cho nàng ta, nàng cũng yên tâm phần nào.

Vân Thiên Vũ vừa suy tính vừa lấy hộp Thanh Mộc ra, Hạ Hỉ cũng đã mang chín loại dược liệu còn lại tới.

Người trong phòng dồn mắt nhìn Diệp Tử Yên, trên khuôn mặt trang điểm tinh tế của nàng ta dậy ý cười: "Tốt quá, không ngờ vương gia đã chuẩn bị đầy đủ mười loại dược liệu, lần này vương gia được cứu rồi."

Diệp Tử Yên cất giọng đầy phấn khích, sau đó sai tỳ nữ đứng sau đi lại nhận mười loại dược liệu.

Đến khi lấy dược liệu xong, nàng ta nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: "Ly thân vương gia, một mình ta làm việc này e là không nổi, nên cho Linh Nghi quận chúa tham gia cùng, ngoài ra xin vương gia phái thêm người làm trợ thủ cho ta."

Diệp Tử Yên làm thế chỉ cốt tỏ vẻ mình là người thẳng thắn vô tư với Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên, hơn nữa có người xem cũng để hiểu rằng Diệp Tử Yên nàng ta chẳng làm điều gì cả.

Từ lúc Diệp Tử Yên lên tiếng, cả buổi trời Tiêu Cửu Uyên không hề phản ứng lại, chất độc phát tác cộng thêm cả quãng đường dần xóc khiến cơ thể hắn lúc này rất yếu ớt, hơi thở mong manh hơn thường ngày, đã thế đầu óc còn bắt đầu quay mòng mòng, phản ứng trì trệ, nhất thời không đáp lại những lời của Diệp Tử Yên.

Đám người Bạch Diệu và Hắc Diệu dĩ nhiên cũng đã nhìn ra vẻ lạ thường của chủ tử nhà mình, vội vàng mở miệng: "Chủ tử người thấy để Diệp tiểu thư chữa hay là để..."

Tiêu Cửu Uyên xua tay, thều thào cất tiếng nói: "Đi đi, đi chế thuốc giải độc ngay."

Đám người Bạch Diệu và Hắc Diệu vội đứng dậy, nhìn Diệp Tử Yên: "Phiền Diệp tiểu thư mau chóng chế thuốc giải độc, vương gia nhà ta đã không cầm cự nổi rồi."

"Được."

Bạch Diệu lại ngoảnh đầu nhìn Vân Thiên Vũ đầy áy náy, vất vả lắm Linh Nghi quận chúa mới lấy được hoa linh quỳ tám cánh, thuốc giải này lẽ ra phải do nàng chế mới đúng, nhưng cuối cùng lại bị Diệp Tử Yên thay thế, Linh Nghi quận chúa trong lòng nhất định tức tối lắm.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 440: Thị Uy

Vân Thiên Vũ không hề để ý, chỉ cần có thể giải độc cho Tiêu Cẩm Uyên thì ai có thể giải độc cho Tiêu Cẩm Uyên nàng không quan tâm, có điều vị đại tiểu thư của Lăng Vân tông này thật sự hữu dụng sao?

Nàng có thể nhìn ra Tiêu Cửu Uyên độc phát đã rất nghiêm trọng, vốn dĩ nàng nên đem hoa linh quỳ tám cánh ra, nhưng...

Vân Thiên Vũ nghĩ một lát rồi nhìn phía Bạch Diệp: “Để cho Diệp tiểu thư bắt đầu đi.”

Cuối cùng Bạch Diệp không nói gì nữa, nghiêng đầu nhìn về phía Diệp Tử Yên: “Làm phiền Diệp tiểu thư rồi, ngoài ra mời Linh Nghi quận chúa cùng trợ giúp.”

Sau khi Bạch Diệp nói xong, Diệp Tử Yên bất mãn trừng mắt liếc hằm hằm một cái, bởi vì Bạch Diệp vậy mà lại sợ dấn vẻ tức giận Vân Thiên Vũ.

Chuyện này có liên quan gì đến nữ nhân này? Người thay vương gia nhà bọn họ giải độc là nàng ta, không phải Vân Thiên Vũ.

Diệp Tử Yên không khỏi tức giận, Vân Thiên Vũ lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng ta, đến giờ phút này rồi mà chỉ lo tức giận.

Vân Thiên Vũ lạnh lùng mở miệng nói: “Xin mời Diệp tiểu thư, vương gia vẫn đang chờ được dùng thuốc.”

Diệp Tử Yên cuối cùng nhớ ra chính sự, quay người giận dữ đưa tỳ nữ đi ra ngoài, đến một phòng khác để điều chế thuốc giải độc.

Mà Vân Thiên Vũ đi sau một bước, lấy ra ngân châm châm vào huyệt đạo trên người Tiêu Cửu Uyên khiến cho tinh thần của hắn khá hơn một chút.

Nàng nhìn Tiêu Cửu Uyên, nói từng chữ từng chữ một: “Tiêu Cửu Uyên, ta đã dốc toàn lực rồi.”

Nàng đã dốc toàn lực của bản thân để cứu hắn.

Khuôn mặt đẹp với ngũ quan tinh xảo của Tiêu Cửu Uyên không nói nên lời, bởi vì độc phát khiến cho hắn thiếu sắc bén hơn so với trước đây, cả người có một vẻ yếu đuối, thể lương làm rung động lòng người.

Nếu không phải quan hệ của hắn và Vân Thiên Vũ không tốt, nói không chừng Vân Thiên Vũ ít nhiều sẽ cảm thấy không đành lòng.

Đáng tiếc cảm giác không đành lòng của nàng lại bị hắn giày vò hết lần này đến lần khác trong sự không tín nhiệm.

Cho nên bây giờ nàng chỉ là một đại phu, chỉ có một mục đích là chữa khỏi bệnh cho hắn, không có bất cứ cảm xúc gì khác.

Tiêu Cửu Uyên đương nhiên cảm nhận được sự lạnh lùng và trái tim băng giá trong lời nói của Vân Thiên Vũ, vậy mà trái tim hắn dần dần nảy sinh một cảm giác đau đớn, hắn không phân biệt được là do trúng độc hay do điều gì khác, hắn ngẩng đầu nhìn Vân Thiên Vũ, muốn nói gì đó nhưng đáng tiếc Vân Thiên Vũ lại thản nhiên đứng dậy, đi ra ngoài.

Tiêu Cửu Uyên nhìn nàng từ phía sau, hắn biết việc hắn mời Lăng Vân tông sang chữa trị cho hắn đã làm tổn thương Vân Thiên Vũ.

Nhưng khi hân mời bọn họ đến là lúc đang hoài nghi nàng.

Sau khi trải qua sự việc ở Thiên Mộc sơn trang, hân đã tin tưởng nàng.

Nhưng người của Lăng Vân tông lại đến.

Tiêu Cửu Uyên còn muốn nghĩ thêm nữa nhưng tinh lực đã không còn nhiều nên vội vàng nhắm mắt dưỡng thần.

Diệp Tử Yên chế thuốc giải độc rất nhanh, Vân Thiên Vũ cùng bọn Bạch Diệu, Hắc Diệu đều có mặt.

Sau khi chế xong thuốc giải độc, Diệp Tử Yên đích thân bê thuốc bát thuốc giải độc đến phòng Tiêu Cửu Uyên.

Những người còn lại đi theo phía sau nàng ta, cùng nhau vào phòng.

Lúc này Diệp Tử Yên vui vẻ nói không nên lời, ánh mắt hớn hờ, khoe miệng như có ý cười, lúc nhìn về phía Vân Thiên Vũ ra vẻ thị uy, đặc ý.

Chỉ cần nàng ta chữa khỏi bệnh cho Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên chắc chắn sẽ thích nàng ta, đến lúc đó nữ nhân này cũng phải cút đi rồi.

Nữ nhân này căn bản không xứng với Tiêu Cửu Uyên, chỉ có nàng ta mới xứng đôi với nam nhân cuồng vọng khí phách như Tiêu Cửu Uyên.

Diệp Tử Yên vừa nghĩ vừa đi đến trước giường của Tiêu Cửu Uyên, định bón thuốc giải cho Tiêu Cửu Uyên.

Nhưng Bạch Diệu ngăn nàng ta lại, đích thân mang thuốc qua hầu hạ vương gia nhà mình dùng thuốc giải.

Ở một góc phòng, Vân Thiên Vũ thờ ơ nhìn Diệp Tử Yên, ánh mắt miệt thị, khoe miệng cười lạnh, lặng lẽ quan sát mọi việc trong phòng.

Sau khi dùng thuốc giải xong Tiêu Cửu Uyên nằm trên giường, thời gian chậm chậm trôi qua nhưng mọi người nhanh chóng phát hiện thuốc giải không hề có hiệu quả.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 441: Hộc Máu

Sắc mặt của Diệp Tử Yên và những người trong phòng đều thay đổi.

Sao lại thế này, tại sao thuốc giải không có tác dụng.

Vân Thiên Vũ muốn đi tới giải thích hoa linh quỳ tám cánh dùng lúc trước là giả.

Nhưng cô còn chưa kịp đứng lên nói gì thì đúng lúc này có biến cố nảy sinh.

Tiêu Cửu Uyên nằm trên giường đột nhiên đau đớn quằn quại, không ngừng giãy giụa, sau đó kêu lên một tiếng rồi hộc ra từng ngụm từng ngụm máu tươi.

Trong phòng, sắc mặt của mọi người đều thay đổi, Vân Thiên Vũ là người đầu tiên chạy đến bên cạnh Tiêu Cửu Uyên, nhanh chóng đưa tay bắt mạch cho Tiêu Cửu Uyên.

Cuối cùng kêu lên với vẻ mặt khó coi: “Vương gia trúng độc rồi, trong thuốc giải vừa nãy có độc.”

Một lời khiến cho vẻ mặt của Bạch Diệu và Hắc Diệu vô cùng khó coi, hai người đồng thời căm phẫn nhìn về phía Diệp Tử Yên: “Diệp tiểu thư, người có ý gì, vì sao hạ độc vương gia nhà chúng ta?”

Vân Thiên Vũ không để ý tới việc khác, nhanh chóng lấy ngân châm châm vào huyết đạo của Tiêu Cửu Uyên, sau khi châm ngân châm xong lại lấy đan dược trong Phượng Linh giới cho Tiêu Cửu Uyên ăn.

Cứ như thế Tiêu Cửu Uyên cũng tốt hơn một chút, nhưng càng lúc càng yếu, nằm trên giường không hề động đậy.

Nhưng trong đôi mắt hằn tràn đầy phần nộ, hằn nắm chặt bàn tay, trong lòng không cam tâm, là ai, ai dám hạ độc hãn khiến cho hãn đau đớn như vậy, nếu hãn may mắn giải được độc thì nhất định sẽ khiến kẻ đó sống không bằng chết, đau khổ cùng cực.

Tiêu Cửu Uyên ngược mắt lên nhìn về phía Diệp Tử Yên.

Ánh mắt dường như có độc.

Diệp Tử Yên mặt cắt không còn giọt máu, nói không nên lời, trong mắt ẩn chứa nỗi sợ hãi.

Tiêu Cửu Uyên người này tuy rằng vô cùng tuấn mỹ, phảng phất như thiên thần nhưng nghe nói thủ đoạn của hãn lãnh khốc vô tình, giết người như ngóe.

Hãn sẽ không giết nàng chứ.

Diệp Tử Yên nghĩ rồi đột nhiên nhìn thấy Vân Thiên Vũ ngồi trước giường liền quay người chỉ vào Vân Thiên Vũ và kêu lên: “Ly thân vương gia, ta không hạ độc người, là nàng ta, chắc chắn là nàng ta, bởi vì chuyện chế thuốc giải độc vương gia đã giao cho ta nên nàng ta tức giận, lợi dụng cơ hội hạ độc vào trong thuốc của vương gia. Độc kia nhất định là ở trên hoa linh quỳ tám cánh.”

Trong phòng, mọi người đều ngẩn ra, đồng loạt quay đầu nhìn về phía Vân Thiên Vũ.

Hắc Diệp là người nổi giận đầu tiên: “Linh Nghi quận chúa, có phải là người không, có phải là người đã giở trò trên hoa linh quỳ tám cánh không?”

Hắc Diệp vừa dứt lời, Bạch Diệp muốn ngăn cản gã nhưng đáng tiếc lúc này gã như lên cơn điên, nhanh chóng lao vào lấy hộp Thanh Mộc đựng hoa linh quỳ tám cánh ra.

Gã đưa hộp Thanh Mộc cho một đại phu trong phủ Ly thân vương, trầm giọng ra lệnh: “Nghiệm.”

Sự việc lần này có liên quan đến tính mạng của vương gia nên đại phu lập tức dùng ngân châm nghiệm hộp Thanh Mộc, ngân châm quả nhiên đen lại.

Sau đó Hắc Diệp như tìm được điểm yếu, mắt nhìn thẳng vào Vân Thiên Vũ.

“Linh Nghi quận chúa, người thật to gan, quả nhiên dám cả gan hạ độc vương gia, hộp Thanh Mộc này từ khi người lấy ra đưa cho Diệp tiểu thư, tất cả chúng ta đều nhìn thấy, căn bản không có ai động vào chiếc hộp này, tại sao trong hộp lại có độc, không phải người hạ độc thì là kẻ nào hạ độc.”

“Nhất định do người tức giận việc vương gia đồng ý cho Diệp tiểu thư giải độc mà không có cho người giải độc nên tức giận hạ độc.”

“Nói không chừng độc vương gia trúng phải cũng có liên quan tới người, trước kia khi chưa gặp người vương gia căn bản không bị trúng độc nhưng từ khi người xuất hiện liền có loại độc này?”

Sau đó Diệp Tử Yên như bắt được cơ hội, lạnh lùng mở miệng nói: “Thật là một vở diễn hay, nếu ta nhớ không nhầm thì độc của ma tinh huyết anh không phát tác nhanh đến như vậy, vương gia phát tác nhanh như thế nói không chừng là sau đó có kẻ hạ độc nên độc phát nhanh mới như vậy.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 442: Người Có Còn Là Người Không

Trước đó Diệp Tử Yên đã tra ra độc ma tinh huyết anh, còn biết bào chế thuốc giải nên nàng ta có quyền được nói không ít.

Rất nhiều người sâu trong lòng vẫn nguyện ý tin tưởng nàng ta.

Cho nên lúc này nàng ta vừa nói ra.

Tất cả mọi người trong phòng đều cảm nhận nhìn Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ từ từ đứng lên khỏi giường của Tiêu Cửu Uyên, từ đầu đến cuối mặt không biến sắc, khóe môi khẽ cong lên cười lạnh, nàng không nhìn bất cứ ai mà chỉ nhìn Tiêu Cửu Uyên đang nằm trên giường.

Trong mắt Tiêu Cửu Uyên tràn đầy sóng ngầm sâu thẳm, chăm chú nhìn nàng, không hề chớp mắt.

Vân Thiên Vũ trầm giọng nói: “Tiêu Cửu Uyên, ta không hạ độc người.”

Nếu như là nàng hạ độc, việc gì phải mất nhiều tinh lực như vậy để đi đến Thiên Mộc sơn trang lấy hoa linh quỳ tám cánh cho hắc.

Nhưng Tiêu Cửu Uyên không nói ra, cũng không biểu hiện rõ ràng là tin lời của nàng.

Trái tim Vân Thiên Vũ dần dần nguội lạnh, nói thật ra trước đây nàng thất vọng nhưng bây giờ cả tâm cũng lạnh rồi.

Nàng có cảm giác chưa bao giờ bị người ta đánh vào mặt, đây là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất bị người ta hung hăng đánh vào mặt, còn là sau khi nàng đã làm bao nhiêu việc.

Trong phòng, hai người lạnh lùng nhìn nhau.

Diệp Tử Yên chớp lấy cơ hội kêu lên: “Nghệệm, chỉ cần nghệệm tay nàng ta là sẽ biết.”

Diệp Tử Yên một lòng cho rằng Vân Thiên Vũ hạ độc Tiêu Cửu Uyên nên nhất định có thể nghệệm ra độc từ trên tay Vân Thiên Vũ.

Diệp Tử Yên vừa nói xong, Hắc Diệu nhìn về phía đại phu ở trong phòng nói to: “Còn không đi lên nghệệm.”

Đại phu vội vã đi đến.

Vân Thiên Vũ lại nhìn chăm chăm Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên không rên một tiếng, rõ ràng là đồng ý cho đại phu nghệệm.

Vân Thiên Vũ tuyệt tình nói: “Tiêu Cửu Uyên, ta sẽ nhớ kỹ sự việc ngày hôm nay.”

Nói xong nàng quay người nhìn về phía đại phu đang đi đến, lạnh giọng quát: “Tay của ta còn chưa tới phiên ai tới nghệệm.”

Vân Thiên Vũ dứt lời, Diệp Gia từ phía sau tiến lên, tức giận nói: “Ly thân vương gia, có phải người không có tim hay không, quận chúa vì lên người mà lên Thiên Mộc sơn trang, suýt nữa không ra được, người vẫn hoài nghi nàng sao?”

Diệp Gia vừa nói xong thì đột nhiên có tiếng người nói từ bên ngoài vào: “Ta cũng muốn xem thử ai dám động đến muối muôi của ta.”

Một bóng áo đỏ từ bên ngoài đi vào, ngoài người mặc áo đỏ còn có một người mặc áo xanh cùng tiến vào.

Hai người kia dĩ nhiên là Phượng Vô Nhai và Tiêu Dạ Thần.

Trước khi đến đây hai người đã nghe thấy việc xảy ra trong phòng nên sắc mặt cả hai đều không tốt.

Khuôn mặt tinh xảo của Phượng Vô Nhai tràn đầy phẫn nộ, nhìn Tiêu Cửu Uyên chế nhạo: “Tiêu Cửu Uyên, ngươi có còn là người không? Lúc trước Vũ Mao vì ngươi mà tham gia cuộc thi của Thiên Mộc sơn trang, suýt chút nữa không thoát ra được, ngươi vẫn hoài nghi nàng, ngươi căn bản không phải là người.”

Phượng Vô Nhai mắng xong, Tiêu Dạ Thần cũng tức giận nói: “Cửu hoàng thúc, cô cô là người như thế nào thúc còn không biết sao? Làm sao có thể hoài nghi nàng.”

Tiêu Cửu Uyên nằm trên giường không những đầu óc mê man rối loạn mà trong lòng còn vô cùng khó chịu khi nghe thấy bên cạnh mình vang lên những lời chấp vấn.

Hắn rốt cuộc không chịu nổi đã kích như vậy liền phun ra một ngụm máu tươi.

Bạch Diệu và Hắc Diệu sợ hãi vội vàng nhảy tới, kêu lên hoảng hốt: “Vương gia, vương gia.”

Giọng Tiêu Cửu Uyên yếu ớt vang lên: “Đừng làm khó nàng, để nàng đi.”

Hắn nói xong mắt tối sầm, hoàn toàn ngất đi, lâm vào hôn mê, hắn chỉ có một ý niệm.

Có lẽ trong cuộc đời hắn phải có kiếp nạn này, không ai có thể một đời thuận buồm xuôi gió

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 443: Đánh Người

Hắc Diệu nhìn thấy vương gia nhà mình ngất đi, gã vội quay đầu nhìn sang, hét lên giận dữ với người trong phòng.

"Các người chỉ nói Vương Gia nhà chúng ta không tốt, nhưng có nghĩ tới việc vương gia đang bị trúng độc, ngài đã như vậy, các người còn trách cứ ngài, các người tốt hơn ngài được bao nhiêu?"

Hắc Diệu nói vậy khiến người trong phòng trầm mặc.

Phượng Vô Nhai và Tiêu Dạ Thần nhìn Tiêu Cửu Uyên trên giường.

Phượng Vô Nhai thấy không sao cả, sống chết của Tiêu Cửu Uyên không có liên quan gì tới y.

Nhưng Tiêu Dạ Thần luôn nhìn thấy một Tiêu Cửu Uyên cao cao tại thượng, không ngờ thâm trầm như vậy, cảm thấy đau lòng không nói nên lời.

Từ nhỏ bọn họ lớn lên cùng nhau.

Gã không hy vọng thúc ấy sẽ có chuyện gì.

Đột nhiên Tiêu Dạ Thần hối hận không nói cho Tiêu Cửu Uyên biết một chuyện.

Thực ra gã rất thích Vũ Mao, nếu như gã nói cho thúc ấy biết sớm thì quan hệ của hai người họ sẽ có thể khá hơn chút.

Tiêu Dạ Thần nghĩ, quay đầu nhìn về phía Vân Thiên Vũ nói: "Cô cô, người có cách gì cứu thúc ấy không, nếu như có, xin người hãy cứu mạng cửu hoàng thúc."

Tiêu Dạ Thần vừa dứt lời, Phượng Vô Nhai trách móc: "Tiêu Dạ Thần, đầu óc người bị bệnh à, người ta còn đang nghi ngờ Vũ Mao, dựa vào cái gì mà Vũ Mao phải cứu mạng hân."

Phượng Vô Nhai trừng mắt giận dữ nhìn Tiêu Dạ Thần, bộ dạng hận không thể đánh chết Tiêu Dạ Thần.

Bạch Diệu và Hắc Diệu tức giận trừng mắt với Phượng Vô Nhai, rất muốn kéo y ra đánh, tên này ở đây chỉ thêm phiền.

Hắc Diệu vội mở miệng nói: "Rõ ràng vương gia nhà ta bị nữ nhân này hại chết, cho nên nàng ta có thể cứu vương gia nhà chúng ta ư? Tiêu thế tử nghĩ dễ quá rồi."

Hắc Diệu dứt lời, giọng nói lạnh lùng của Vân Thiên Vũ vang lên: "Ảnh Tử, thưởng hân mười cái tát cho ta."

Vân Thiên Vũ nói xong, trừ Phượng Vô Nhai, người khác không kịp phản ứng, chỉ thấy có một bóng người lao tới đánh nhanh như chớp, bốp bốp bốp...

Mười cái tát, không thiếu cái nào, sau khi đánh xong, hân lắc mình rời đi, chớp mắt không thấy người đâu.

Lúc này mọi người đều quay ra nhìn người vừa bị đánh, chỉ thấy mặt của Hắc Diệu sưng rất đáng sợ.

Xem ra thân thủ của người vừa đánh rất lợi hại, chẳng những làm cho cao thủ như Hắc Diệu không thể đánh trả, còn đánh liên tục mười cái tát.

Lúc này, mọi người đều nhìn về phía Vân Thiên Vũ, không nghĩ tới bên cạnh Vân Thiên Vũ lại có cao thủ lợi hại như vậy.

Xem ra sau này bọn họ phải cẩn thận một chút.

Không ít người đang nghĩ trong lòng.

Trong phòng, Hắc Diệu đã hoàn toàn phát điên, thét chói tai, xông về phía Vân Thiên Vũ.

Đột nhiên con mèo trắng cứ luôn đi bên cạnh Vân Thiên Vũ ngao lên một tiếng, sắc mặt thay đổi, muốn biến trở về bản thể, cắn chết nam nhân đối diện.

Vân Thiên Vũ lập tức quát con mèo nhỏ: "Ngạo Minh."

Nàng vừa khẽ quát, Ngạo Minh vội yên tĩnh lại.

Vân Thiên Vũ không muốn để lộ bản thể của Ngạo Minh trước mặt người khác, đây là minh chứng về nàng.

Sau khi nàng quát Ngạo Minh, ngẩng đầu nhìn về phía Hắc Diệu, Hắc Diệu bị Bạch Diệu giữ chặt, hắn nhìn Hắc Diệu nói: "Bây giờ vương gia đã vậy, người còn cố ý gây chuyện."

Một câu khiến cho Hắc Diệu quên việc nhắm vào Vân Thiên Vũ, đau lòng quay đầu nhìn chủ tử vẫn ngủ mê không tỉnh trên giường, sắc mặt chủ tử càng lúc càng không tốt.

Trong phòng, Vân Thiên Vũ cũng nhìn về phía Tiêu Cửu Uyên, theo lý nàng nên lập tức giải độc cho Tiêu Cửu Uyên, nhưng nếu nàng không nói ra gì đó, Bạch Diệu và Hắc Diệu sẽ không để nàng giải độc cho Tiêu Cửu Uyên.

Không ngờ cứu người cứu tới nước này, đây là chuyện đầu tiên nàng gặp phải khi còn sống.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 444: Bắt Lấy Hung Thủ

Vân Thiên Vũ nghĩ, sau đó quay đầu nhìn Diệp Tử Yên trong phòng, mở miệng cười lạnh nói.

"Đại tiểu thư Lăng Vân Tông cũng không hơn được gì, không phân biệt được hoa linh quỳ tám cánh thật hay giả, mà lại có thể tra ra độc Ma Huyết Tinh Anh, ta không biết người tra ra như thế nào?"

Vân Thiên Vũ dứt lời, mọi người trong phòng đều nhìn Diệp Tử Yên với vẻ mặt nghi ngờ.

Vẻ mặt Diệp Tử Yên vô cùng xấu hổ, giận giữ trừng mắt nhìn Vân Thiên Vũ quát nói: "Người có ý gì?"

"Ý ta hoa linh quỳ tám cánh này là giả, đã bị ta đổi, bởi vì hoa linh quỳ tám cánh rất khó có được, ta sợ xảy ra bất chắc, cho nên dùng linh quỳ giả thăm dò thật giả từ người nhưng người lại không có phát hiện hoa linh quỳ tám cánh là giả, có thể thấy được người không giải được độc Ma Huyết Tinh Anh."

Vân Thiên Vũ dứt lời, vẻ mặt Diệp Tử Yên có chút xấu xí, gào lên sắc bén: "Nói vậy, người nói vậy, sao ta lại không biết hoa linh quỳ tám cánh, không biết độc ma tinh huyết anh."

Diệp Tử Yên dứt lời, giống như nghĩ tới cái gì, chỉ vào Vân Thiên Vũ hét lớn: "Hóa ra là người, là người hạ độc vào hoa linh quỳ tám cánh."

Diệp Tử Yên nói xong, vẻ mặt Hắc Diệu thay đổi, hắn quay đầu nhìn Vân Thiên Vũ như bị điên: "Thật sự là người hạ độc vương gia nhà ta, người..."

Lần này Vân Thiên Vũ không nói gì, Bạch Diệu đã gào ra tiếng: "Hắc Diệu im miệng."

Bạch Diệu đã nghe ra được một chút, đó là quận chúa Linh Nghi đang giữ hoa linh quỳ tám cánh, không chừng còn cứu được vương gia.

Nghĩ như thế ánh mắt Bạch Diệu nhìn về phía Vân Thiên Vũ có chút nóng bỏng.

Vân Thiên Vũ không muốn đợi nữa. Nếu đợi nữa sợ rằng không cứu được Tiêu Cửu Uyên.

Nàng nói với Diệp Tử Yên: "Diệp tiểu thư, người sai rồi, ta chỉ nói ta dùng hoa linh quỳ tám cánh giả, cũng không có nói ta hạ độc vào hoa linh quỳ tám cánh, hơn nữa lúc trước ta đã bôi cỏ Hoàng Linh Thảo lên hoa linh quỳ tám cánh, loài cỏ này sẽ sáng lên khi gặp bóng tối, cho nên ai chạm vào hoa linh quỳ tám cánh giả, chính là người hạ độc."

Vân Thiên Vũ nói xong, quay người ra lệnh: "Người đâu, bỏ hết rèm cửa sổ xuống."

Bạch Diệu vội vung tay lên, Hạ Hỉ mau chóng dẫn người đi kéo hết rèm xuống, sau đó căn phòng tối đen.

Trong bóng tối, có hai nơi phát ra ánh sáng nhẹ.

Lần này không cần người báo, Hắc Diệu và Hạ Hỉ đã tức giận, lắc mình đi về phía nơi phát ra ánh sáng, đưa tay bắt lấy người.

Bọn họ mới vừa bắt được người thì nghe có người kêu lên: "A, đừng tóm tôi, đừng tóm tôi."

Mọi người trong phòng đều ngẩn cả ra, sau đó có người kéo rèm cửa lên.

Đợi khi rèm được kéo lên." Mọi người thấy rõ hai người bị bắt trong phòng, một là nha hoàn của Diệp Tử Yên, một là đại nha hoàn Tô Doanh Nguyệt của phủ Ly thân vương.

Lúc này sắc mặt Tô Doanh Nguyệt trở nên tái nhợt, nàng ta vội vàng lắc đầu liên tục: "Ta không có, ta không có hạ độc."

Người của Ly thân vương phủ cũng ngây ra, bởi vì ai cũng không ngờ, trên tay Tô Doanh Nguyệt lại có cỏ Hoàng Linh Thảo, đây là chuyện gì?

Nha hoàn bên cạnh Diệp Tử Yên cũng cố gắng lắc đầu nói: "Tiểu thư, ta không có hạ độc, ta không có."

Vân Thiên Vũ nhìn về phía Bạch Diệu và Hắc Diệu lạnh lùng nói: "Lần này có thể chứng minh ta trong sạch chứ, ta chỉ sợ có người động vào hoa linh quỳ tám cánh, bởi vì chỉ cần mở hộp Thanh Mộc ra, hoa linh quỳ tám cánh sẽ dễ dàng mất đi hiệu lực, như vậy chủ tử của người sẽ mất mạng."

Tiêu Dạ Thần cũng vội mở miệng: "Tiểu cô cô, người mau cứu mạng cứu hoàng thúc đi."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 445: Quỷ Xuống Nhận Sai

Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Dạ Thần, Tiêu Dạ Thần vẫn không thay đổi, hẳn vẫn là người lòng dạ lương thiện, giúp đỡ nàng như lúc trước.

Đám người Hạ Hi, Bạch Diệu và Hắc Diệu nhìn Vân Thiên Vũ, tất cả đều chậm rãi quỷ xuống, đặc biệt là Hắc Diệu, nghĩ tới việc Vân Thiên Vũ lại bảo vệ linh quỷ tám cánh, còn mình thì lúc nào cũng nhắm vào nàng, Hắc Diệu dập đầu bình bịch.

“Quận chúa Linh Nghi, ta thật sự xin lỗi người, chờ người cứu vương gia nhà ta xong, muốn đánh muốn giết đều tùy người, chỉ cầu xin người cứu mạng vương gia nhà ta.”

Vân Thiên Vũ không để ý tới bất kỳ kẻ nào, đi thẳng tới trước giường Tiêu Cửu Uyên, Phượng Vô Nhai đóng giả Vân Hách đứng phía sau không vui mở miệng nói:

“Vũ Mao, Tiêu Cửu Uyên không tin người, nghi ngờ người, người còn cứu hắn, sao phải cứu hắn làm gì.”

Vân Thiên Vũ bình thản nói: “Ta đã từng nói, đương nhiên phải làm, không liên quan đến những chuyện khác.”

Trước đó nàng đã nói cứu Tiêu Cửu Uyên, đương nhiên sẽ cứu hắn một mạng, nhưng mà sau này, nàng không bao giờ nợ hắn gì nữa.

Vân Thiên Vũ luôn nhớ rõ Tiêu Cửu Uyên không tin tưởng nàng, làm nàng tổn thương hết lần này tới lần khác.

Lúc đầu nàng cho là mình đã phí hết sức chín trâu hai hổ để lấy linh quỳ tám cánh về, người này sẽ tin tưởng nàng, thế nhưng cuối cùng hắn vẫn không tin nàng.

Cho nên sau này nàng sẽ không bao giờ cho hắn cơ hội tổn thương nàng thêm lần nữa.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ, tay vừa nhanh chóng lấy từ trong tay áo ra một hộp gỗ, đây là linh quỳ tám cánh nàng phải cố sức trăm cay ngàn đắng mới lấy được, vì sợ có người động vào, nàng phải dùng một linh quỳ tám cánh giả để kiểm tra thật hay giả, chỉ là cuối cùng hắn cũng không tin nàng.

Đây đúng là một chuyện đáng chê cười, mặc dù nàng biết trước nay bản thân và Tiêu Cửu Uyên đều là quan hệ giao dịch.

Nhưng cuối cùng lòng vẫn bị tổn thương.

Vân Thiên Vũ cười khẽ, ý cười không nói nên lời.

Thần Dung, Hạ Hỉ và Bạch Diêu nhìn rõ, đó là nụ cười kiên quyết.

Hạ Hỉ và Bạch Diêu khẽ đau lòng, không rõ là đau lòng cho vương gia nhà mình hay là đau lòng cho Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ không để ý tới người khác, lạnh nhạt đứng dậy đi đến phòng bên cạnh, Diệp Gia theo sát phía sau nàng.

Phượng Vô Nhai và Tiêu Dạ Thần xoay người đuổi theo nàng nhưng lại bị nàng cản lại.

"Không cần theo ta, ta định chế thuốc giải độc."

Nàng nói xong lại ném ra một câu: "Giam Tô Doanh với Tô Diệp, Diệp Tử Yên và người hầu của nàng ta lại, các người kiểm tra tay của họ, xem trên tay ai có độc, trên tay ai không có độc, kiểm tra ra là biết, đợi điều tra rõ xong, khi Vương giả của các người tốt hơn thì để hãn xử lý."

Nghe Vân Thiên Vũ nói khiến cho đám người Bạch Diệu và Hạ Hỉ vui mừng lên, vài người phía sau đập đầu bình bịch.

Sau đó Hắc Diệu như người điên tiến thẳng về phía Diệp Tử Yên.

Sắc mặt Diệp Tử Yên thay đổi, liên tục lui về sau, sắc mặt sầm xuống, lạnh giọng nói: "Các người dám động đến ta, ta là đại tiểu thư Lăng Vân Tông."

Hắc Diệu tức giận kêu lên: "Dù ngươi là đại tiểu thư Lăng Vân Tông, chúng ta cũng phải động."

Mắt thấy Hắc Diệu sắp bắt được Diệp Tử Yên, Diệp Tử Yên nhìn vào chỗ tối kêu lên: "Người đâu."

Bỗng nhiên có vài bóng người từ ngoài cửa sổ bay vào, những người này là cao thủ trong Lăng Vân Tông, chịu trách nhiệm bảo vệ Diệp Tử Yên.

Những người này vừa xuất hiện, vội chắp tay nói: "Người Ly thân vương phủ tha lỗi, xin đừng động vào đại tiểu thư nhà chúng ta, nếu không chính là kẻ thù cùng Lăng Vân Tông."

Hắc Diệu há mồm muốn hét lên, Bạch Diệu phía sau ngăn cản hãn, nói nhanh.

"Chúng ta chỉ tạm thời giữ Diệp tiểu thư mà thôi, nha hoàn của nàng chạm vào linh quỳ tám cảnh giả, xử lý việc này thế nào phải đợi vương gia nhà ta tỉnh lại, nên xin vài vị đừng trách, nếu các người động thủ ở Ly thân vương phủ ta thì không được gì cả."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 446: Thuốc Giải Độc Thực Sự

Lời này của Bạch Diệu quả là hợp tình hợp lý.

Các cao thủ của Lăng Vân tông đều quay sang nhìn Diệp Tử Yên, lúc này Diệp Tử Yên bồn chồn không thôi, ban đầu nàng ta còn nghĩ có thể lợi dụng cơ hội này để giành thiện cảm của Tiêu Cửu Uyên, mượn cơ hội hạ nhục Vân Thiên Vũ, nhưng nào ngờ cuối cùng lại để xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng khi Diệp Tử Yên suy nghĩ cặn kẽ, hiện tại nếu người của nàng ta đánh nhau với người của Ly thân vương phủ, không những không thể thắng mà còn tự bôi tro trát trấu lên mặt mình trước mặt Tiêu Cửu Uyên.

Mà Diệp Tử Yên lại mê đắm Tiêu Cửu Uyên đến thế, đương nhiên nàng ta sẽ không muốn bị mất mặt trước hắn.

Diệp Tử Yên nghĩ ngợi một lúc rồi nói với thuộc hạ bên cạnh mình: “Nếu đã như thế thì ta tạm thời lưu lại đây, dù sao ta cũng không hạ độc Ly thân vương gia, cũng không sai nha hoàn hạ độc Tiêu Cửu Uyên.”

Bạch Diệu cho người nhốt Diệp Tử Yên và nha hoàn Tô Doanh Nguyệt lại.

Sau đó ra lệnh kiểm tra chất độc trên người Tô Doanh Nguyệt và nha hoàn của Diệp Tử Yên, kết quả nghiệm ra trên tay cả hai người đều có độc.

Cuối cùng tra rõ xem ai mới là người đầu tiên chạm vào hoa linh quỳ tám cánh.

Bạch Diệu thầm hy vọng rằng người đó không phải là Tô Doanh Nguyệt, nàng ta là người của Ly thân vương phủ.

Tô Doanh Nguyệt là người đầu tiên chạm vào hoa linh quỳ tám cánh, nếu nha hoàn của Tử Yên là người đầu tiên chạm vào thì trên tay Tô Doanh Nguyệt không có độc.

Tuy nhiên, kết quả là tay của cả hai đều có độc

Vậy không cần nghi ngờ nữa, chính là Tô Doanh Nguyệt, bởi vì Tô Doanh Nguyệt là người đầu tiên chạm vào hoa linh tám cánh.

Lần này Bạch Diệu và Hạ Hỉ cùng những người khác hoàn toàn choáng váng, Tô Doanh Nguyệt cũng sợ ngây người, nàng ta điên cuồng đập đầu phủ nhận.

"Ta không có, ta không đầu độc vương gia."

Sắc mặt Bạch Diệu khó coi vô cùng, âm trầm lên tiếng: "Không phải người thì là ai, ta nhớ rõ lúc ấy chính người là người đưa hoa linh quỳ tám cánh cho nha hoàn của Diệp Tử Yên, ngoại trừ người ra thì không ai khác cầm nó cả."

Diệp Tử Yên là người trung gian không chạm vào hoa linh quỳ tám cánh, bởi vì từ đầu đến cuối nàng ta luôn sai nha hoàn làm thay mình.

Vì vậy trên tay nàng ta không dính phải chất nhờn của hoàng linh thảo, Vân Thiên Vũ cũng vậy.

Bạch Diệu khi ấy nghĩ rằng Vân Thiên Vũ phân phó bọn họ thu dọn dược liệu còn thừa.

Hóa ra là nàng nghĩ đường lui, nếu phía trung gian xảy ra vấn đề thì nàng vẫn có thể cứu được vương gia.

Vậy mà gã lại nghi ngờ nàng.

Bạch Diệu cảm thấy rất áy náy, nếu có cơ hội, gã nhất định sẽ giữ vững lập trường, đứng về phe của Linh Nghi quận chúa, nàng rất lo lắng cho vương gia, hao tâm tổn sức để giành được hoa linh quỳ tám cánh, nàng tuyệt đối sẽ không hạ độ vương gia.

Nhưng lúc đó, bọn họ lại không tin nàng.

Cho nên chỉ sợ trong lòng Vân Thiên Vũ đã sớm cảm thấy vô cùng thất vọng về vương gia nhà bọn họ.

Bạch Diệu sai người bắt nhốt Tô Doanh Nguyệt, đợi vương gia tỉnh lại sẽ xử trí.

Thời gian chậm chậm trôi qua, mọi người vẫn kiên nhẫn chờ Vân Thiên Vũ chế thuốc giải độc.

Đợi hơn một giờ hơn, cuối cùng thuốc giải độc cũng đã được bào chế xong, Vân Thiên Vũ đem thứ thuốc ấy đi thẳng đến phòng của Tiêu Cửu Uyên, sau đó trực tiếp cho Tiêu Cửu Uyên uống.

Sau khi Tiêu Cửu Uyên uống thuốc giải độc, nàng tiếp tục dùng kim bạc châm cứu giúp đẩy nhanh quá trình thuốc ngấm.

Trong phòng, mọi người gần như có thể rõ ràng nhận ra hơi thở của Tiêu Cửu Uyên đã dần hồi phục.

Điều này có nghĩa là thuốc giải độc mà Vân Thiên Vũ chế ra có hiệu quả.

Tiêu Cửu Uyên đã được cứu, hẳn sẽ không chết.

Người trong Ly thân vương gia phủ một lần nữa reo mừng.

Vân Thiên Vũ không để ý đến những người này, đứng dậy đi đến căn phòng kế bên đem về một thang thuốc, đưa cho Bạch Diệu, chậm rãi nói: “Đây là thuốc thanh lọc cơ thể, lát nữa đem sắc cho vương gia nhà người uống trong vòng ba ngày, độc tố còn sót lại trong người hẳn sẽ được thanh tẩy.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 447: Ân Đoạn Nghĩa Tuyệt

Bạch Diệu cẩn thận nhận lấy thang thuốc, sau đó nhìn Vân Thiên Vũ, chân thành nói lời cảm tạ: "Cảm ơn Linh Nghi quận chúa."

Vân Thiên Vũ lắc đầu, khẽ cười: "Phiền người nói lại một tiếng với vương gia."

"Ta chỉ giúp hãn thêm một chuyện nữa thôi, sau này ta và hãn ân đoạn nghĩa tuyệt, ta không còn nợ hãn bất cứ thứ gì nữa."

Nói rồi nàng quay bước đi, bóng lưng mảnh khảnh nhưng ngạo nghễ ngút trời, hết như một cây tùng sừng sững trên vách núi.

Đám người Bạch Diệu Hắc Diệu cùng Hạ Hỉ ở phía sau đột nhiên cảm thấy vô cùng đau lòng, vương phi cá tính mạnh như vậy thật sự sẽ không thành đôi thành lứa với vương gia sao?

Hiện tại bọn họ không còn chê vương phi xấu nữa.

Tính cách của nàng thực sự quá kiên cường, ngay cả khi mặt nàng toàn những vết sẹo thì bọn họ vẫn cho rằng nàng rất xứng đáng làm Ly thân vương phi.

Nhưng bọn họ lại làm nàng tổn thương.

Giờ phút này, mọi người đều bất giác cảm thấy nặng lòng.

Trong phòng, Phượng Vô Nhai lạnh lùng nhìn Ly thân vương gia, sau đó quay người bỏ ra ngoài.

Tiêu Dạ Thần muốn đi theo Vân Thiên Vũ, nhưng khi gã nghĩ về tình hình của Tiêu Cửu Uyên thì lại không an lòng.

Hơn nữa gã muốn đợi Tiêu Cửu Uyên tỉnh lại, chất vấn thúc thúc tại sao hãm thích Vũ Mao như vậy như vậy nhưng vẫn hết lần này đến lần khác khiến nàng đau lòng?

Trước đây gã đã đồng ý buông tay Vũ Mao là vì gã không muốn trở thành kẻ thù với Tiêu Cửu Uyên, bọn họ là bạn từ nhỏ đến lớn.

Nếu Tiêu Cửu Uyên không cưới Vũ Mao, gã nhất định sẽ tức đến hộc máu.

Gã vì Tiêu Cửu Uyên mà buông tay, nếu Tiêu Cửu Uyên không cưới Vũ Mao thì lúc trước gã cần gì phải làm như vậy chứ.

Gã nhất định sẽ dốc hết sức lực.

Tiêu Dạ Thần nghĩ ngợi một lúc rồi đến ngồi xuống cạnh bên Tiêu Cửu Uyên, đợi hãn tỉnh lại.

Bên này Tiêu Dạ Thần đợi Tiêu Cửu Uyên tỉnh lại, bên kia Vân Thiên Vũ và Phượng Vô Nhai cùng nhau rời khỏi Ly thân vương phủ.

Sau khi bước qua khỏi cổng Ly thân vương phủ, Vân Thiên Vũ cuối cùng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, phía trên cao thưa thớt những ngôi sao và ánh trăng âm đạm.

Nhưng nàng cảm thấy hoàn toàn nhẹ nhõm, cảm giác đau lòng ban nãy cũng từ từ biến mất.

Nàng dẫn Diệp Gia qua những thềm đá, dự tính sẽ quay lại An thân vương phủ.

Phượng Vô Nhai đi theo sau nàng, ánh mắt y lóe lên một ánh nhìn sáng quắc, không hề chớp mắt mà hỏi Vân Vũ Phi.

"Vũ Mao, tại sao muội phải nhịn nhục như vậy chứ, lại còn muốn cứu Tiêu Cửu Uyên, muội có thể không cứu hần mà."

Vân Thiên Vũ dừng bước quay sang nhìn Phượng Vô Nhai, chậm chậm lên tiếng.

"Bởi vì ta đã từng hứa sẽ trị độc cho hần, ta đương nhiên sẽ không nuốt lời."

Ánh mắt nàng sáng lấp lánh trong đêm tối, giống như một ngôi sao rực rỡ trên bầu trời cao, phong hoa mỹ lệ.

Ngay cả khi nàng có sẹo trên mặt thì chúng cũng không thể làm vơi đi vẻ đẹp ấy.

Phượng Vô Nhai nhìn nàng đến ngây ngốc cả người, trong lòng y có chút áy náy, ẩn hiện sâu trong đôi mắt hoa đào kia là một tia nhìn ôn nhu, y bất giác nắm chặt hai tay.

Một nữ nhân xinh đẹp và có mị lực như vậy, Phượng Vô Nhai y nào có thể dễ dàng buông tay.

Cho nên bước kế tiếp, y sẽ phải nỗ lực mở cửa trái tim của Vân Thiên Vũ, sau đó từ từ chiếm giữ toàn bộ trái tim nàng.

Y muốn cưới nàng, lần này không phải vì Tiểu Linh Đang, mà là y thật sự muốn cưới nàng làm thê tử.

Phượng Vô Nhai suy tính trong lòng, trên mặt hiện lên một nụ cười tà mị, y muốn từng bước từng bước tiếp cận nàng, như vậy sẽ không khiến nàng kinh sợ.

Mặc dù lần này Tiêu Cửu Uyên bị trúng độc không liên quan gì đến nàng, nhưng chuyện này đã tạo ra bóng ma trong lòng nàng, bây giờ cho dù y có nói gì đi chăng nữa thì Vân Thiên Vũ cũng sẽ không tin, cho nên y muốn thâm lặng xâm chiếm trái tim nàng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 448: Anh Túc Có Độc

Phượng Vô Nhai chìm trong dòng suy nghĩ, mặt mày diễm lệ âm thầm cười, giọng nói hết như rượu hoa đào làm say lòng người.

"Muội là một nữ nhân biết giữ lời hứa, thật đúng là hiếm gặp, rõ ràng bản thân mình phải chịu không ít khổ cực và ủy khuất nhưng vẫn kiên định hoàn thành những việc mình đã nói, điều này làm bốn quân vô cùng khâm phục."

Phượng Vô Nhai nói xong thì không đợi Vân Thiên Vũ đáp lời mà tiếp tục nói: "Ta đã quyết định chọn muội làm bằng hữu của ta, sau này gặp chuyện cần giúp đỡ thì cứ nói với ta một tiếng là được."

Vân Thiên Vũ quay đầu lại nhìn Phượng Vô Nhai, nhếch môi cười như không cười: "Phượng Vô Nhai, ta không dám nợ ân tình ai nữa."

Nàng nợ ân tình của Tiêu Dạ Thần, kết quả lại trở thành cô cô của gã, nàng sẽ phải bảo hộ chu toàn cho gã cả đời.

Nàng nợ Tiêu Cửu Uyên, phí sức chín trâu hai hổ mới trả đủ cho hắn.

Bây giờ nếu nàng lại mắc nợ Phượng Vô Nhai, có phải sau này nàng cũng phải trả ân tình cho y?

Như vậy chẳng phải là quá mệt mỏi sao.

Vân Thiên Vũ nghĩ rồi ngạo nghễ nhướn mày: "Ta không muốn nợ ân tình của bất kỳ ai nữa, ta sẽ tự mình xử lý chu toàn mọi việc."

Từ nay về sau, nàng sẽ không còn là Vân Thiên Vũ của trước đây nữa.

Vân Thiên Vũ nói xong liền quay người bỏ đi, đằng sau nàng, ánh mắt Phượng Vô Nhai bắt chợt tối sầm lại, trong lòng y ảo não không thôi.

Có vẻ như y đã mất cơ hội.

Nhưng Phượng Vô Nhai không dễ dàng từ bỏ, y bám sát theo sau Vân Thiên Vũ, vừa đi vừa nói: "Ta giúp muội chỉ vì muốn muội đối xử tốt với Tiểu Linh Đang, không cần lo đến việc trả ân tình gì đâu, hơn nữa cũng không cần xem đó là món nợ."

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn Phượng Vô Nhai, chậm rãi mở lời: "Ma quân của Ma Ảnh cung mà tốt như vậy sao?"

Phượng Vô Nhai mắt hoa đào cong cong, ánh nhìn ôn nhu mỉm cười đáp: "Thật ra hôm nay muội làm ta rất kinh ngạc nên ta đã hạ quyết tâm kết giao bằng hữu với muội, nếu đã là bạn bè thì không nên ngại khó khăn mà giúp đỡ đối phương chứ, đúng không?"

"Người sao? Không tiếc mạng sống mà giúp đỡ ta à?"

Vân Thiên Vũ nhin không được lên tiếng mĩa mai Phượng Vô Nhai.

Phượng Vô Nhai là ma quân của Ma Ảnh cung, y luôn độc đoán và làm bất cứ điều gì y muốn, người như vậy sao lại có thể nổi hứng muốn kết tình bằng hữu, không ngại hy sinh tính mạng để liều mình giúp nàng chứ, thật là hài hước mà.

Phượng Vô Nhai thấy Vân Thiên Vũ không thèm để ý đến y nữa thì xoay người bỏ đi, trong lòng không khỏi ảo não, sao y không gặp được

nàng ngay từ ban đầu?

Vân Thiên Vũ vừa tản bộ vừa tính kế.

Nàng vẫn muốn giúp Tiêu Cửu Uyên hoàn thành việc thứ hai.

Điều tra xem ai là người thực sự đứng sau những vụ mưu sát hôn thê của Tiêu Cửu Uyên, đây là giao kèo giữa nàng và hắn.

Hiện tại không có nhiều người biết được Tiêu Cửu Uyên đã được giải độc. Bây giờ chính là thời điểm tốt nhất để tung tin tức giả dụ kẻ chủ mưu lòi đuôi.

Vân Thiên Vũ suy tính, nàng cùng Diệp Gia nhanh chóng quay về An thân vương phủ.

Nào ngờ Phượng Vô Nhai vẫn luôn theo sau bọn họ.

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn Phượng Vô Nhai, tức giận nói: “Phượng Vô Nhai, người đi theo bọn ta làm gì?”

"Ta là ca ca của muội, hộ tống muội muội mình về An thân vương phủ không phải là chuyện nên làm sao? Nếu ta không hộ tống muội về, trên đường không may xảy ra chuyện gì thì ta sẽ không yên tâm."

Vẻ mặt Phượng Vô Nhai tà mị kỳ quái, y lại còn bày ra dáng vẻ ta sẽ bất an, ta sẽ áy náy.

Vân Thiên Vũ trừng mắt nhìn y.

“Phượng Vô Nhai, ta nói rồi, muội muội của người đang ở An thân vương phủ, còn ta không phải là muội muội của người.”

“Không phải muội muội thì cũng là bạn bè, cho nên ta càng muốn hộ tống muội về An thân vương phủ.”

Phượng Vô Nhai không hề nao núng mà còn được nước lấn tới.

Vân Thiên Vũ hừ lạnh một tiếng: “Người thích thì cứ tiễn, nhưng ta nói rồi, đây là việc của riêng người, không liên quan đến ta, ta cũng không mắc nợ người gì cả.”

"Đừng lo lắng về việc nợ ân tình, chúng ta là bằng hữu, không có nợ nần gì ở đây cả."

Phượng Vô Nhai khẽ mỉm cười, nụ cười vừa tinh ranh vừa diễm lệ rung động lòng người, phảng phất trong bóng đêm như một đóa hoa anh túc có độc.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 449: Dụ Dỗ Vân Thiên Vũ

Vân Thiên Vũ liếc nhìn y một cái, trong lòng thầm tán thưởng một câu.

Da dẻ bề ngoài của Phượng Vô Nhai thật sự rất đẹp, phải gọi là vô cùng diễm lệ.

Nhưng y chỉ là một đóa hoa anh túc có độc, nàng tốt hơn hết vẫn nên cách xa y một chút.

Nàng nghĩ rồi liền xoay người, cùng Diệp Gia đi thẳng về An thân vương phủ.

Phía sau Phượng Vô Nhai vẫn một mực đi theo các nàng, bảo vệ các nàng an toàn quay về An thân vương phủ.

Trên đường đi, Phượng Vô Nhai không quên thăm dò Vân Thiên Vũ: “Muội muội, muội xem muội ở lại An Thân Vương phủ là có ý gì, chỉ bằng quay về Vĩnh Ninh hầu phủ đi, tin ta, nếu bây giờ muội quay về đó thì bảo đảm không ai dám xem thường muội nữa.”

Vân Thiên Vũ giả vờ như không nghe thấy gì cả.

Vân gia nàng tuyệt nhiên sẽ không quay lại đó nữa, Vĩnh Ninh hầu phủ, nơi đó làm nàng cảm thấy ghê tởm.

Phượng Vô Nhai mắt thấy Vân Thiên Vũ không bị lay động nên lại tiếp tục khích lệ: “Muội muội, người không muốn trừng trị Vân Thiên Tuyết sao, nàng ta từ trước đến nay đều khi dễ người như vậy, chỉ bằng muội trở về đó trước, sau đó hai người chúng ta liên thủ xử nữ nhân kia, muội thấy thế nào?”

Phượng Vô Nhai ra sức khuyên bảo Vân Thiên Vũ, muốn Vân Thiên Vũ quay về Vân gia.

Bởi vì nếu Vân Thiên Vũ quay về Vân gia thì y sẽ có thể thuận lợi tiếp cận nàng.

Đáng tiếc Vân Thiên Vũ đã vô cùng chán ghét Vân gia nên đương nhiên sẽ không bị y thuyết phục.

Nhưng khi Vân Thiên Vũ nghe được Phượng Vô Nhai nói như vậy thì liền ha ha cười lạnh hai tiếng, đáp: “Phượng Vô Nhai, người cho rằng ta không biết Vân Thiên Tuyết kia đang ở Tuyên Vương phủ sao?”

Phượng Vô Nhai nói không nên lời.

Bởi vì hiện tại Vân Thiên Tuyết kia quả thật không ở Vĩnh Ninh hầu phủ, nếu nàng ta ở Vĩnh Ninh hầu phủ thì y đã sớm đốc thúc Vũ Mao trừng trị nàng ta rồi.

Nữ nhân kia quả thật rất khôn khéo, từ sau khi y về sống ở Vân gia, nàng ta không còn bén mảng về đó nữa, vẫn luôn ở trong Tuyên Vương phủ.

Cho nên y muốn ra tay với Vân Thiên Tuyết cũng không có cơ hội.

Nhưng không sao, chỉ cần Vũ Mao trở về, y có thể đi đem nữ nhân đáng chết bắt quay về cho nàng chơi đùa.

Nghĩ thế, Phượng Vô Nhai mặt mày bừng sáng, y nở nụ cười, nói: “Nếu muội trở về, ta sẽ bắt nữ nhân kia phải quay về cho muội trừng trị, thấy thế nào? Không chỉ có Vân Thiên Tuyết, còn có Vân Lô, Vân lão nhân, chỉ cần muội muốn, ta đều có thể, chúng ta sẽ cùng đùa bỡn bọn họ.”

Phượng Vô Nhai nói xong thì mê hoặc nhìn Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ bất mãn nhìn y, y là đang dụ dỗ nàng quay về Vân gia sao, đúng là nhàm chán mà.

“Phượng Vô Nhai, nếu ta muốn ra tay với ai thì ta sẽ tự làm điều đó, không cần phải người can thiệp.”

Nàng nói xong không thèm để ý đến Phượng Vô Nhai nữa mà quay sang nói với biểu tỷ Diệp Gia: “Chờ lát nữa quay về An thân vương phủ, tỷ lập tức cho người đi rao tin suốt đêm, nói Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên trúng độc ma huyết tinh anh, được muội kịp thời phát hiện, vì thế muội đang ở bên cạnh bên Tiêu Cửu Uyên bào chế thuốc giải độc, muội tin kẻ chủ mưu kia nhất định sẽ động tay động chân.”

Chỉ cần có động tĩnh thì nàng sẽ có thể bắt được bọn chúng, mà chỉ cần bắt được chúng mới có thể giao nộp cho Tiêu Cửu Uyên.

Như vậy nàng sẽ trả dứt nợ ân tình cho Tiêu Cửu Uyên, sau đó sẽ không còn liên quan đến hắn nữa.

Vân Thiên Vũ nghĩ đến điều này thì lại nhớ đến Tiêu Cửu Uyên đã từng tổn thương nàng như thế nào.

Xem ra về sau nàng vẫn nên duy trì khoảng cách với hắn, bởi vì người với người ở chung lâu rồi, chỉ sợ phát sinh tình cảm, dù là nàng hay Tiêu Cửu Uyên cũng vậy. Kỳ thật nàng vẫn luôn biết quan hệ giữa nàng và hắn chẳng qua chỉ là quan hệ giao kèo, nhưng khi Tiêu Cửu Uyên nghi ngờ nàng, nàng vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Vô cùng khó chịu.

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn trời, hít sâu một hơi, cố gắng tự trấn an cảm xúc của mình.

Phượng Vô Nhai ở phía sau thấy được cảnh này thì cũng rất đau lòng.

Phượng Vô Nhai rất không đồng ý với việc Vân Thiên Vũ cho Diệp Gia tung tin đồn, Tiêu Cửu Uyên đối xử tệ bạc với Vũ Mao như vậy, Vũ Mao còn giúp hắn để làm gì chứ.

"Vũ Mao, muội điên rồi, nếu muội tung tin như vậy, kẻ chủ mưu hạ độc Tiêu Cửu Uyên hạ độc nhất định sẽ đến giết muội, muội như vậy là đặt chính mình trong tình thế nguy hiểm đó, nam nhân kia đáng cho muội làm như vậy sao?"

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 450: Tản Bộ Trò Chuyện

Phượng Vô Nhai cay đắng nói, bây giờ cuối cùng y cũng đã biết lý do tại sao trước kia khi y và Tiêu Cửu Uyên đánh nhau, sắc mặt của Tiêu Cửu Uyên trông rất tệ, chính là vì khi đó hắn đã trúng độc. Hơn nữa chuyện hắn cùng Vũ Mao đến Thiên Mộc sơn trang để tham gia thi đấu y thuật.

Ắt hẳn là vì muốn Vũ Mao thắng được hoa linh quỳ tám cánh, tên xấu xa chết tiệt này, bắt một nữ nhân liều mạng vì mình, hắn còn là nam nhân nữa không chứ?

Phượng Vô Nhai càng nghĩ càng khinh thường hành động của Tiêu Cửu Uyên, y cũng không đồng tình với việc Vân Thiên Vũ giúp Tiêu Cửu Uyên.

Vân Thiên Vũ nghe xong Phượng Vô Nhai nói, ánh mắt xuất hiện một tia lạnh lùng, nàng nhìn Phượng Vô Nhai đáp lời.

“Phượng Vô Nhai, đây là chuyện riêng giữa ta và Tiêu Cửu Uyên, người không cần xen vào, được chứ? Nếu không đừng trách ta trở mặt.”

Nàng nói xong cũng không thèm nhìn Phượng Vô Nhai thêm lần nào nữa mà sải bước rời đi.

Phía sau Phượng Vô Nhai sững sốt mất một lúc rồi vội đuổi theo, vừa đi vừa nói.

“Vậy người cần gì phải sai người của An thân vương phủ đi làm chuyện này chứ, nếu chủ mưu đứng sau mọi chuyện là An thân vương phủ thì sau này sẽ rất khó đối phó, chi bằng để ta giúp người làm.”

“Người của Ma Ảnh cung làm việc nhanh gọn, so với người của An thân vương phủ hiệu quả hơn rất nhiều, hơn nữa sẽ không có người tra được là do ta ra tay.”

Phượng Vô Nhai nói vậy, Vân Thiên Vũ nghe cũng có lý, nàng quay đầu lại nhìn Phượng Vô Nhai, ánh mắt nàng tĩnh lặng nhưng trong sáng hết như một hồ nước trong xanh sinh động, chỉ riêng đôi mắt ấy cũng đủ để so sánh với bất kỳ nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần nào khác trong thiên hạ.

Phượng Vô Nhai cảm thấy tim mình chột rung động, hít thở có phần khó khăn.

Nhưng Vân Thiên Vũ căn bản lại không thêm chú ý đến điểm khác thường này của Phượng Vô Nhai, nàng chỉ thanh lãnh nhướn mày nói: “Phượng Vô Nhai, đây là do người tự nguyện muốn giúp ta, nhớ kỹ, ta không nợ người bất cứ thứ gì.”

Phượng Vô Nhai khẽ mỉm cười, chỉ cần nàng tiếp nhận y là được, sau này nàng cũng sẽ từ từ tin tưởng y thôi.

Hiện tại nàng không tin bất cứ kẻ nào cả.

Phượng Vô Nhai tâm tình sung sướng, trong đôi mắt hoa đào ánh lên một tia nhìn sáng quắc.

"Ta nói rồi, muội không nợ ta gì cả, trái lại, ta rất muốn cảm ơn muội."

Phượng Vô Nhai nói một câu cảm ơn người khiến cho Vân Thiên Vũ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn y.

Chỉ thấy y chân thành nói: “Cảm ơn muội cho ta một cơ hội để làm gì đó cho muội, như vậy muội sẽ cảm nhận được thành ý của ta, ta thật lòng muốn làm bạn với một người như muội.”

Phượng Vô Nhai nói vậy khiến Vân Thiên Vũ có cảm tình tốt hơn với y, nàng nở nụ cười.

“Được, người đừng phí lời nữa, hãy mau cho người lan truyền tin tức đi, ta chỉ muốn mau chóng giúp Tiêu Cửu Uyên bắt được kẻ âm mưu hại hắn mà thôi, sau đó giao kèo giữa ta và hắn sẽ hoàn toàn chấm dứt.”

Lời này của Vân Thiên Vũ càng làm cho Phượng Vô Nhai thêm sung sướng.

Thì ra Vũ Mao muốn giúp Tiêu Cửu Uyên là bởi vì muốn mau chóng kết thúc giao kèo giữa bọn họ.

Vậy y nhất định sẽ trợ giúp nàng, càng nhanh chóng chấm dứt với Tiêu Cửu Uyên càng tốt, như vậy phần thắng của y sẽ lớn hơn.

Phượng Vô Nhai nghĩ rồi liền quắc tay gọi thủ hạ tới, ra lệnh: “Lập tức đi lan truyền tin đồn rằng Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên trúng độc Ma Huyết Tinh Anh, được Linh Nghi quận chúa phát hiện kịp thời nên bây giờ Linh Nghi quận chúa đang ở bên cạnh hắn để bào chế thuốc giải giúp Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên giải độc.”

“Vâng, tuân lệnh quân thượng đại nhân.”

Thủ hạ lập tức nhận lệnh đi làm.

Phượng Vô Nhai vẫn hộ tống Vân Thiên Vũ cùng Diệp Gia trở về An thân vương phủ.

Trong An thân vương phủ, An lão vương gia vừa nghe tin Vân Thiên Vũ trở về thì kích động chạy ra nghênh đón nàng.

“Nữ nhi ngoan, thế là con đã trở về, ta đây nhớ con muốn chết.”

An lão vương gia vừa nói vừa ôm chầm lấy Vân Thiên Vũ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 451: Nhớ Đến Chỉ Ăn Năm Cái Chân Gà

Vân Thiên Vũ quay lại ôm An lão vương gia một lúc, trong lòng ấm dần lên.

Nàng có thể cảm nhận được An lão vương gia thật sự rất thích nàng, điều đó khiến cho trái tim đã bị Tiêu Cửu Uyên làm tổn thương của nàng dần ấm trở lại.

“Nghĩa phụ, người vẫn khỏe chứ?”

Vân Thiên Vũ buông An lão vương gia ra, quan tâm hỏi han.

An lão vương gia Tiêu Lăng Phong gật đầu thật mạnh: “Ta rất khỏe, nhưng sao ta lại thấy con gầy đi vậy, tên tiểu tử Cửu Uyên đó chăm sóc con thế nào vậy, sao lại để con gầy thế này.”

Tiêu Lăng Phong rất tức giận.

Mặc dù Tiêu Cửu Uyên để lão có được người con gái thân thiết lại biết nấu ăn thế này, nhưng bây giờ lão thật sự thích đứa con gái này, cho nên hẳn bắt nạt con gái lão sẽ tức giận.

“Nếu nó còn như vậy, ta sẽ không đồng ý để con gả cho nó nữa.”

Tiêu Lăng Phong tức giận bày tỏ.

Vân Thiên Vũ đưa tay đặt lên vai Tiêu Lăng Phong, nói sang chuyện khác: “Nghĩa phụ, hai món ăn lần trước con dạy người, người luyện tập thế nào rồi?”

Vừa nói đến vấn đề Tiêu Lăng Phong hứng thú, lão liền vui vẻ mà quên mất chuyện xử lý Tiêu Cửu Uyên.

“Ta làm rất ngon rồi, hay là ta lập tức vào bếp chuẩn bị cho con, con xem thử ta làm có đúng tiêu chuẩn chưa.”

Tiêu Lăng Phong nói xong thì quay người chạy ra ngoài, Vân Thiên Vũ ở phía sau tính mở miệng nói để mai rồi xem.

Tiếc là Tiêu Lăng Vũ đã chạy xa rồi.

Vân Thiên Vũ không khỏi lắc đầu, nghĩa phụ thật sự như trẻ con vậy, nói là làm ngay.

Nhưng như vậy cũng tốt, hy vọng người mãi vui vẻ như vậy.

Vân Thiên Vũ nghĩ ngợi rồi quay người đi về phía nơi mình ở, nàng vừa đến trước cửa thì nghe thấy có người kích động kêu gào lên.

“Vân tỷ tỷ về rồi, Vân tỷ tỷ về rồi.”

Tiểu Linh Đang nhào tới như người điên, ôm chầm lấy Vân Thiên Vũ, giống như con cún âu yếm ôm cánh cánh tay Vân Thiên Vũ.

“Vân tỷ tỷ, cuối cùng tỷ cũng về rồi, người ta nhớ tỷ muốn chết luôn đó.”

“Nhớ bao nhiêu?” Vân Thiên Vũ cố ý trêu nàng.

Tiểu Linh Đang ngẩng đầu rất nghiêm túc nói: “Người ta nhớ đến mức không nuốt nổi cơm nữa.”

Tiểu Linh Đang vừa dứt lời, phía sau truyền tới tiếng cười, sau đó vạch trần Tiểu Linh Đang: “VẬY xin hỏi bữa tối ai ăn năm cái chân gà lớn vậy ta.”

Họa Mi vừa nói vừa đi tới, vừa nhìn thấy Vân Thiên Vũ, mắt ngấn lệ.

Thời gia tiểu thư rời kinh thành mặc dù không lâu nhưng nàng ta lại cảm thấy rất lâu rất lâu.

“Tiểu thư, người về rồi.”

Vân Thiên Vũ nhìn họa mi, mỉm cười gật đầu: “Ừ, về rồi, các muội đều khỏe chứ?”

“Rất khỏe, chúng muội đều rất khỏe.”

Họa Mi cười nói, sau đó xông tới ôm lấy Vân Thiên Vũ: “Tiểu thư, muội lo lắng chết mất, sợ người sẽ xảy ra chuyện, bây giờ nhìn thấy tiểu thư bình an vô sự thật sự là quá tốt rồi.”

Vân Thiên Vũ vỗ vỗ lưng Họa Mi: “Ta không sao nên muội không cần lo lắng.”

“Dạ, bây giờ muội yên tâm rồi.”

Họa Mi thở phào nhẹ nhõm, trước đó nàng ta thực sự vô cùng lo lắng, lo lên lo xuống, sợ tiểu thư xảy ra chuyện, cứ trần trọc suy nghĩ mãi.

Vân Thiên Vũ và Họa Mi nói chuyện, Tiểu Linh Đang đứng một bên bất mãn kháng nghị: “Vân tỷ tỷ, người ta thật sự nhớ tỷ nhớ đến không ăn cơm nổi, trước đây lúc có tỷ, người ta đều ăn mười cái chân gà nhưng từ khi tỷ đi rồi, muội chỉ ăn năm cái rồi còn không cảm nhận được mùi thơm của chân gà nữa.”

Tiểu Linh Đang vừa dứt lời, Vân Thiên Vũ và Diệp Gia không nhận được mà phá lên cười.

Mọi người vui vẻ đi vào nhà Vân Thiên Vũ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 452: Tiêu Cửu Uyên Biết Sự Thật

Không khí vắng lặng ảm đạm bao trùm Ly thân vương phủ.

Bởi vì Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên vẫn chưa tỉnh lại, người trong toàn vương phủ đều nơm nớp lo sợ, không ai có tâm trạng nói chuyện.

Trong phòng nơi Tiêu Cửu Uyên sống lúc này rất đông người là tâm phúc của hắn như Tiêu Dạ Thần, Bạch Diệu, Hắc Diệu, còn có Hạ Hỉ,... ai cũng căng thẳng nhìn Tiêu Cửu Uyên đang nằm trên giường.

Tuy rằng sắc mặt Tiêu Cửu Uyên đã tốt lên rất nhiều, nhưng hắn vẫn hôn mê bất tỉnh khiến cho mọi người ai cũng lo lắng.

Tiêu Dạ Thần cũng không an tâm.

Mọi người đều lặng lẽ chờ đợi, đến nửa đêm Tiêu Cửu Uyên chợt nói mớ một tiếng.

Người trong phòng đều kinh động, Hắc Diệu lao tới, liên tục gọi: “Vương gia, người không sao chứ, người thế nào rồi, có cảm thấy khó chịu ở đâu không?”

Tiêu Cửu Uyên dần mở mắt ra, nhìn người trong phòng, tâm trí nhất thời hỗn loạn, không nghĩ ra được phải nói gì.

Hắn dần tỉnh lại, giống như nghĩ ra cái gì đó mà đưa tay lên.

Ban đầu hần cảm thấy rằng mình sắp chết rồi, nhưng bây giờ lại không sao nữa.

Không những không sao nữa mà còn cảm thấy cả người đột nhiên thoải mái hơn rất nhiều. Tiêu Cửu Uyên kinh ngạc đến không nói nên lời, giãy giụa ngồi dậy, khàn giọng hỏi: “Chuyện gì thế này? Sao bốn vương lại không sao thế này.”

Hần nắm tay thử thăm dò một chút, lại phát hiện cảm giác mà sự bất lực trong người hoàn toàn biến mất rồi, không chỉ như thế mà ngực cũng không đau nữa, toàn thân dễ chịu, hơn nữa hần còn cảm nhận được sự trôi chảy của linh mạch trong cơ thể.

Đây là chuyện gì? Tiêu Cửu Uyên kinh ngạc, thử lại một lần nữa, cuối cùng xác nhận linh mạch của hần thật sự không bị khắc chế gì nữa, có thể tự do điều động linh lực.

Hần được giải độc rồi?

Tiêu Cửu Uyên nghĩ đến đây thì mừng rỡ đến không thốt nên lời, trầm giọng nói: “Độc của bốn vương đã được giải rồi.”

Mọi người trong phòng gật đầu lia lịa: “Chúc mừng vương gia, độc đã được giải rồi.”

Trong nháy mắt, khắp người Tiêu Cửu Uyên phát ra hào quang, mặt mũi chói lóa, chỉ là một lát sau thì hần nhớ đến trước đây hoa linh quỳ tám cánh rõ ràng đã bị người hạ độc, không có hoa linh quỳ tám cánh, độc của hần sao có thể giải được.

Tiêu Cửu Uyên khó hiểu ngẩng đầu nhìn Bạch Diệu.

Bạch Diệu nhanh chóng nói chi tiết trong đó, nhất là nói đến chuyện Vân Thiên Vũ vì bảo vệ hoa linh quỳ tám cánh mà lấy ra một cây hoa linh

quỳ tám cánh giả.

Tiêu Cửu Uyên chỉ cảm thấy lồng ngực tràn ngập cảm giác mãnh liệt khó nói, rất lâu cũng không nói một câu nào.

Cho đến khi Bạch Diệu cẩn thận nói ra câu nói cuối cùng của Vân Thiên Vũ: “Linh Nghi quận chúa nói người giúp vương gia làm một việc, từ nay về sau ân đoạn nghĩa tuyệt, không còn nợ nhau với vương gia.”

Lòng Tiêu Cửu Uyên trầm xuống, bỗng cảm thấy buồn bực vô cớ.

Hắn biết Vân Thiên Vũ nói như thế là bởi vì hắn hết lần này đến lần khác không tin tưởng, trước đây hắn luôn hoài nghi nàng là người của Phượng Vô Nhai, tiếp cận hắn là có mục đích, sau đó hắn sai nàng đi đến Thiên Mộc sơn trang lấy hoa linh quỳ tám cánh, nàng cũng không phản đối, không quản khó khăn đi lấy.

Nhưng cuối cùng lúc hắn trúng độc hắn vẫn có lòng nghi ngờ nàng.

Lúc đó thật sự đã làm tổn thương trái tim nàng cho nên nàng mới nói ra những lời này.

Trong phòng yên tĩnh, Tiêu Dạ Thần thấy Tiêu Cửu Uyên không sao nữa, trong lòng lại thấy tức giận.

Ban đầu gã thấy Tiêu Cửu Uyên xảy ra chuyện thì trong lòng lo lắng vô cùng. Từ nhỏ đến lớn, Tiêu Cửu Uyên mặc dù rất nhiều lần đáng ghét nhưng đối với gã thực sự rất tốt.

Gã không muốn hắn có chuyện.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 453: Tiêu Cửu Uyên Hồi Hận

Nhưng thấy hắn không sao rồi, Tiêu Dạ Thần lại tức giận lên.

“Tiêu Cửu Uyên, thúc thật sự quá quá đáng, tại sao không tin tưởng Vũ Mao, tại sao hoài nghi nàng có dã tâm? Thúc biết không, lần này thúc có thể sống toàn là nhờ vào công lao của người đẩy ạ, nếu không phải người có lòng tốt, bây giờ thúc đã chết rồi, thúc căn bản chỉ còn là một cái xác.”

Một Tiêu Cửu Uyên luôn ngạo mạn bá đạo, nay lại hổ thẹn không dám hé răng, ánh mắt sâu thẳm nhìn Tiêu Dạ Thần.

Tiêu Dạ Thần càng nói càng tức giận, lại tiếp tục chỉ vào Tiêu Cửu Uyên mắng: “Thúc xem thúc coi, ngay từ đầu đã đối xử không tốt với người, làm khó dễ người đủ thứ, phải biết rằng người chỉ là một nữ tử, một nữ tử có cuộc sống không dễ dàng, người cố gắng sống, cố gắng mạnh mẽ thì có gì sai sao?”

“Thúc đó, thúc đã làm gì, đối xử không tốt với người thì đã đành, còn cố ý làm khó người, sai người thay thúc đến Thiên Mộc sơn trang lấy hoa linh quỳ tám cánh, thật ra thúc hoàn toàn có thể dùng cách khác lấy được hoa linh quỳ tám cánh nhưng vì thúc muốn thử xem người là thật hay giả, lại để người lấy thân mình mạo hiểm.”

“Còn người thì sao, chấp nhận, dốc sức giúp thúc đi lấy hoa linh quỳ tám cánh về nhưng thúc vừa xảy ra chuyện thì lại nghi ngờ người, sao thúc

có thể nghi ngờ người chứ. Người đã làm nhiều chuyện như thế, cho dù là gỗ đá cũng phải động lòng, thúc thì hay rồi, lại còn hoài nghi người.”

“Giờ thì tốt rồi, người không muốn có chút dính líu gì tới thúc nữa, không muốn có chút liên lụy gì đến thúc nữa, thúc vừa lòng chứ, bây giờ có phải là vui mừng lắm không.”

Tiêu Dạ Thần vừa mắng vừa thở hồng hộc.

Trong phòng, Tiêu Cửu Uyên cứ nghe gã mắng, toàn thân toát hơi lạnh, trên khuôn mặt anh tuấn đã không còn sự lạnh lùng giận dữ.

Hắn lại không tức giận chuyện Tiêu Dạ Thần mắng hắn mà tức giận ý nghĩa trong lời nói Tiêu Dạ Thần.

Vân Thiên Vũ không muốn dính líu hay liên lụy gì tới hắn nữa.

Nghe những lời như vậy khiến hắn khó chịu, khiến tim hắn đau nhói.

Tiêu Cửu Uyên đầy lãnh ý, trầm giọng nói: “Nàng ta là vị hôn thê của bốn vương, há lại không có chút dính líu, liên quan gì được sao?”

“Được rồi, bây giờ thúc vẫn không hiểu người sao? Lời người đã nói ra thì nhất định sẽ thực hiện. Điều này giống như chuyện người đồng ý giúp thúc giải độc, mặc dù thúc nghi oan cho người, không tin người nhưng người đã nói sẽ giúp thúc giải độc thì người sẽ làm, bây giờ người đã nói sẽ không liên quan gì tới thúc nữa thì người sẽ thực hiện được.”

“Cửu hoàng thúc, không phải thúc đến bây giờ vẫn không hiểu tính cách này của người chứ.”

Tiêu Dạ Thần cười lạnh, lòng Tiêu Cửu Uyên dần chìm xuống.

Vì hắn nghĩ đến từ nay về sau trong cuộc đời không có nữ nhân này nữa, nàng không có bất cứ can hệ gì với hắn nữa.

Lồng ngực hẫng như bị đè nén không thể thở nổi.

Tiêu Dạ Thần vẫn chưa bỏ qua cho hẫng, vẫn còn tức giận nói: “Cửu hoàng thúc, rõ ràng là thúc thích người, sao lại cứ phải làm ra những chuyện đẩy người ra xa thúc hơn chứ, lẽ nào phải đợi đến khi mất đi rồi mới hối hận sao? Nếu thật sự như vậy, tại sao trước đây thúc lại để gia gia cháu nhận người làm nghĩa nữ chứ, không phải là có ý muốn ngăn chặn cháu thích người đấy chứ?”

“Nếu thúc thật sự không để tâm đến lời nói của người, vậy tại sao phải làm thế này. Nên biết rằng cháu thích người, nếu không phải là vì thúc thì cháu sẽ không nhường bước đâu. Thúc là người cùng cháu lớn lên, cháu không muốn tranh đấu với thúc, hơn nữa cháu tự biết thân phận mình, thúc thích hợp với người hơn, càng có thể bảo vệ người hơn, cháu tưởng rằng thúc sẽ bảo vệ người.”

“Không ngờ rằng đến cuối cùng người làm tổn thương người lại là thúc.”

“Sớm biết như vậy, cháu sẽ không đồng ý cho gia gia nhận người làm nghĩa nữ, muốn nhận cũng phải là nghĩa muội của cháu, như thế cháu còn có cơ hội không phải sao?”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 454: Quá Kinh Ngạc, Hẩn Thích Nàng

Tiêu Dạ Thần nói xong, gương mặt tức giận đến biến dạng, hét lên chỉ vào Tiêu Cửu Uyên: “Chính là vì thúc, vì thúc nên cháu mới nhường nhịn, nếu như là người khác, cháu sẽ liều chết tranh đấu tới cùng, nhưng thúc thì sao, thúc đã làm gì?”

Tiêu Dạ Thần nói xong cười ha ha, chỉ vào Tiêu Cửu Uyên nói to: “Nếu nàng ấy được gả cho người khác không phải là thúc, cháu sẽ không tha cho thúc, không bao giờ.”

Gã vì hẩn nên mới nhường nhịn, nhưng nếu nàng được gả cho người khác, gã sẽ không tha thứ cho hẩn.

Lời nói của Tiêu Dạ Thần, trực giác đầu tiên của Tiêu Cửu Uyên đã bác bỏ: “Sao bốn vương có thể thích nữ nhân như vậy được chứ? Nữ nhân đều là những người không biết giữ lời...”

Tiêu Cửu Uyên nói tới đây thì dừng lại, bởi vì bây giờ lại có một bất ngờ, Vân Thiên Vũ lại là người giữ lời.

Nhưng hẩn thích Vân Thiên Vũ sao? Thích nàng sao? Vậy những lời nói không thích nàng trước kia, chẳng phải tự vả vào mặt mình ư.

Cả người Tiêu Cửu Uyên kinh ngạc, hẩn lắc đầu khẳng khẳng bác bỏ lời nói của Tiêu Dạ Thần.

“Không, bốn vương không thể thích ai cả, không thích nàng ấy.”

Tiêu Dạ Thần nghe xong những lời Tiêu Cửu Uyên tự dối lòng mình cười ha ha:

“Cửu hoàng thúc ới là cửu hoàng thúc, uống cho thúc cả đời khôn ngoan, hóa ra cũng có lúc hồ đồ như vậy. Nếu như thúc không thích nàng ấy, vậy tại sao lại bị ảnh hưởng bởi tâm trạng của nàng ấy, tại sao lại tức giận vì nàng ấy, bây giờ thúc cũng không cần phải đau khổ hối hận vì đã không tin tưởng nàng ấy, có phải vì nàng ấy muốn đoạn tuyệt quan hệ mà thúc tức giận, có phải không hề muốn rời xa nàng ấy không.”

Lời nói của Tiêu Dạ Thần khiến cho gương mặt của Tiêu Cửu Uyên thay đổi, bởi những chuyện mà Tiêu Dạ Thần nói, đều đánh trúng điểm yếu của hắn.

Tiêu Dạ Thần không vì thấy mặt Tiêu Cửu Uyên biến sắc mà dừng lại, gã vẫn khẳng khẳng nói: “Thúc nói đi thúc không thích nàng, cháu muốn hỏi thúc nếu cô ấy và thúc trở thành người đứng nước lũ thì sẽ thế nào? Nếu nàng ấy thích người khác, nếu nàng ấy được gả cho người khác, thúc sẽ thấy thế nào...”

Lần này Tiêu Dạ Thần không nói đến cùng nữa, Tiêu Cửu Uyên đã luống cuống lên tiếng: “Không, nàng là vị hôn thê của bốn vương, dựa vào đâu mà trở thành người đứng nước lũ với bốn vương, dựa vào đâu mà lấy người khác.”

Tiêu Cửu Uyên nói liên tiếp, sau đó không chờ Tiêu Dạ Thần nói, đột nhiên hắn đã hiểu ra điều gì đó, đầu óc đột nhiên lóe sáng, những đợt sóng tâm trạng dồn dập đập trong lồng ngực hắn.

Hóa ra, hắn thích Vân Thiên Vũ.

Lúc đầu hắn không thèm đếm xỉa tới nàng, nhưng qua một thời gian hai người tiếp xúc, hắn đã bị nàng thu hút từng chút từng chút một, sau đó còn giúp nàng rất nhiều lần.

Nếu không phải để ý, hắn cần gì phải quan tâm đến sống chết của nàng.

Cho tới tận bây giờ hắn vẫn luôn là người máu lạnh vô tình.

Mỗi lần hắn vô tình xúc phạm nàng, trong lòng đều cảm thấy khó chịu, hóa ra nhìn thấy nàng khó chịu trong lòng hắn cũng không được yên.

Nhưng hắn không hề nghĩ tới mà thôi. Chủ yếu là bởi hắn quá ngạo mạn, hắn tưởng cả đời hắn sẽ không thích ai cả, cho nên không hề suy nghĩ tới điều đó. Nhưng mà quan hệ của hắn và nàng giờ đã trở nên như vậy. Khi hắn biết được lòng mình, nàng lại quyết định cắt đứt quan hệ với hắn.

Gương mặt tuần tú của Tiêu Cửu Uyên dần dần không trắng bệch, sắc mặt vô cùng khó coi.

Tiêu Dạ Thần nhìn thấy hắn như vậy, đương nhiên biết Tiêu Cửu Uyên đã hiểu được bản thân muốn gì.

Cho tới giờ, hắn đối với Thiên Vũ, thực sự vẫn vô cùng quan tâm, từng chút một, dần dần thấm sâu vào trong lòng hắn. Khi hắn chưa phát hiện ra, những cảm xúc âm lạnh đó đã tồn tại trong lòng hắn mà hắn không hề hay biết.

Tiêu Dạ Thần không nhịn được cười ha ha: “Đáng đời.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 455: Nơi Đầu Sóng Ngọn Gió

Tiêu Dạ Thần nói xong, quay người bước đi, cũng không thèm ngoái lại nhìn Tiêu Cửu Uyên ở phía sau.

Ở phía sau, dưới ánh đèn lò mờ, Tiêu Cửu Uyên một mình lẻ bóng, gương mặt tuyệt mỹ, đã trở nên nhợt nhạt, hơn nữa khí phách sắc sảo từ trước tới nay đã biến mất, chỉ còn sự buồn phiền hồi hận, những cảm xúc này cứ vây quay cơ thể hắn, khiến hắn càng trở nên yếu ớt.

Mái tóc đen rối tung trên vai, xòa xuống mặt, da mặt hơi trắng, đôi lông mày nhướn lên, nhíu chặt lại, mắt giống như đá quý, giống như vì sao, giống như ngọc đẹp, giống như đá hắc diệu, hòa cùng với màn đêm tĩnh lặng, thời gian trôi qua, trên đôi môi của hắn có ý cười.

Nụ cười tao nhã xuất hiện khiến người ta kinh sợ, những thuộc hạ đều ngậy người ra, vô cùng sợ hãi.

Vương gia bị sao vậy? Không phải kích động vì Tiêu thế tử chứ. Lúc thì buồn phiền lúc thì lại cười.

Tiêu Cửu Uyên trên giường đã khôi phục lại thần sắc, tuy rằng sắc mặt vẫn hơi tái, nhưng thần thái đã khôi phục trạng thái bình thường, vẫn là Tiêu Cửu Uyên hiên ngang như cũ.

Hắn nắm chặt bàn tay to lớn nói một cách ngông cuồng: “Nữ nhân của Tiêu Cửu Uyên không thể để cho bất cứ ai nhúng chàm, trong thiên hạ này

chỉ có thứ ta không cần, không có thứ ta không có được, chỉ cần ta muốn là được.”

Hắn nói với thần thái tự tin không thành lời.

Trong phòng, Bạch Diệu và Hắc Diệu nghe thấy lời Tiêu Cửu Uyên cũng đã thở phào nhẹ nhõm. Vương gia định làm lại từ đầu bù đắp cho Vương phi sao? Họ tin rằng, chỉ cần vương gia muốn làm, sẽ không có chuyện gì hắn không làm được.

Bởi vì đám người Bạch Diệu và Hắc Diệu biết, vương gia nhà họ nếu đã thích ai đó, hoặc đã nhận định đồ vật nào đó là của mình thì hắn sẽ bảo vệ người đó, chiều chuộng người đó hết mực. Họ tin tưởng rằng, sớm muộn gì trái tim của vương phi sẽ lại trở nên ấm áp lần nữa. Trong phòng có vài người nở nụ cười.

Tiêu Cửu Uyên dựa vào giường, đáng muốn hỏi chuyện bản thân bị trúng độc lúc trước. Không ngờ bên ngoài có một tên thuộc hạ nhanh chóng vào bẩm báo: “Bẩm vương gia, vừa nhận được tin tức thám tử, nói trong kinh thành đồn đại một chuyện, nói rằng vương gia trúng độc huyết anh ma tinh vô cùng hiếm có, đã được quận chúa Linh Nghi điều tra tra ra, trước mắt quận chúa đang nghiên cứu thuốc giải, nói thuốc giải sắp hoàn thành.”

Thuộc hạ bẩm báo xong, đám người Bạch Diệu và Hắc Diệu vô cùng kinh ngạc, không kiềm chế được nói: “Quận chúa Linh Nghi có ý gì? Rõ ràng vương gia đang rất tốt mà.” Hắc Diệu nói với Tiêu Cửu Uyên.

Bạch Diệu thoáng dăm chiêu, sau đó nghĩ tới chuyện đã nói với quận chúa Linh Nghi, sẽ giúp vương gia nhà mình một việc, từ nay về sau sẽ ân đoạn nghĩa tuyệt. Vậy có lẽ chính là chuyện mà quận chúa Linh Nghi muốn giúp vương gia.

Vì gã đã điều tra ra người đứng đầu sau sự việc này, thì ra người hạ độc vương gia là người giết vị hôn thê của vương gia. Nhưng nàng làm như

vậy, rõ ràng tự đưa mình ra nơi đầu sóng ngọn gió. Bạch Diệu không hỏi lo lắng, đồng thời cũng hiểu rõ một điều. Quận chúa Linh Nghi thực sự đã quyết định không muốn dính dáng đến chủ tử nữa, nên mới nhanh chóng để lộ tin tức như vậy. Không phải vì muốn nhanh chóng muốn bắt được người đó sao?

Bạch Diệu nhìn về phía Tiêu Cửu Uyên, nhìn thấy chủ tử nhà mình, quả nhiên sắc mặt thay đổi, đồng thời, trong mắt hiện lên đầy sự giận giữ, hung hăng nói: “Đừng hòng.”

Đừng hòng không dính dáng đến hãn, từ khi nàng bắt đầu cầu xin hãn nhận làm vương phi của Ly thân vương, việc này không phải nàng nói không muốn phiền hà thì sẽ không phiền hà nữa.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ, nhanh chóng nghĩ tới một chuyện khác, thế lực đen tối đứng đằng sau nếu nhận được tin tức sẽ nhanh chóng phái người đến phủ An thân vương giết Vân Thiên Vũ.

Tuy rằng nữ nhân này rất lợi hại, nhưng Tiêu Cửu Uyên vẫn lo lắng, cho nên dù bản thân vừa mới được giải độc đã nhanh chóng đứng dậy.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 456: Vênh Vênh Tự Đặc

Bạch Diệu Hắc Diệu và mọi người căng thẳng không dám mở miệng: “Vương gia, người làm gì vậy.”

“Nữ nhân đó không muốn sống nữa, bốn vương làm sao có thể trơ mắt nhìn nàng ta làm chuyện dại dột.”

Hắn nói xong vùng vằng muốn xuống giường, Bạch Diệu nhanh chóng nói: “Vương gia, thuộc hạ sẽ đưa người tới đó, vương gia mới vừa giải độc xong, cơ thể vẫn chưa hồi phục, không nên tới đó.”

Đáng tiếc Tiêu Cửu Uyên chỉ trừng mắt liếc nhìn Bạch Diệu lạnh lùng nói: “Nữ nhân của bốn vương cần người khác bảo vệ sao?”

Hắn nói xong, tự lo liệu sửa sang y phục, sau đó quay người đi ra ngoài, rốt cuộc mới vừa giải độc xong, đi còn không nổi, yếu ớt vô cùng, nhưng hắn không hề chần chừ, vừa ra tới của phòng đã thi triển linh lực đến phủ An thân vương.

Đám người Bạch Diện và Hắc Diện nhanh chóng đi theo, mọi người lo lắng muốn chết. Thật sự vương gia quá liều lĩnh. Lúc này, trong phủ An thân vương đã thành vây thành vòng tròn.

Trong viện của Vân Thiên Vũ đang ở có rất nhiều cao thủ bị giết. Vân Thiên Vũ không ngờ những người này tới nhanh như vậy, là Phượng Vô Nhai làm việc quá nhiệt tình, hay là hung thủ đứng đằng sau thực sự sợ hãi

nàng sẽ chữa khỏi cho Tiêu Cửu Uyên. Đương nhiên nhờ vào việc nàng nhờ Phương Vô Nhai truyền tin ra ngoài, đặc biệt còn nhắc tới độc huyết anh ma tinh.

Bởi vì loại độc này, không phải người bình thường nào cũng biết được, nếu nàng có thể nói ra loại độc này, chứng tỏ nàng đã tra ra được độc tố trong người Tiêu Cửu Uyên, người đứng sau tất cả sẽ không thể ngồi yên được.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa ngẩng đầu lên nhìn ngoài viện đã tranh giành thành cả đoàn người.

Người của Ma Ảnh cung đang giết những người đến ám sát nàng. Vân Thiên Vũ và Diệp Gia và Tiểu Linh Đang đang đứng nhìn cảnh tượng náo nhiệt.

Diêu Gia và Tiểu Anh bên cạnh cũng đang sôi sục khí thế, rất muốn thử vài chiêu.

Trước kia họ ở Thiên Mộc sơn trang đã tu luyện linh lực, dù không có nhiều tiến triển nhưng đã mạnh hơn trước rất nhiều, cho nên hai linh thú không kiềm chế được muốn thử sức.

Đương nhiên Vân Thiên Vũ nhìn thấy hành động của hai con người này, nhất là Diêu Gia, ánh mắt màu lục, tựa như một con sói đang háu đói vậy.

Vân Thiên Vũ phát hiện con người này vô cùng hiếu chiến, hơn nữa lại là dòng máu huyết phệ. Thảo nào gọi là cáo chín đuôi huyết phệ, đợi nó lớn hơn, chắc chắn là cực kỳ đáng sợ.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa nói: “Các người muốn đánh nhau thì thử xem.”

“Vâng, chủ tử.”

Hai bóng dáng trốn ra ngoài, thân thể Điều Gia lao lên, như tên bắn vậy. Khi nó nhảy tới trước mặt gã người mặc áo đen, cơ thể vốn nhỏ bé đột nhiên cao lớn, lớn hơn bình thường rất nhiều.

Nó giơ móng vuốt bắt lấy người mặc áo đen ở đối diện. Trong nháy mắt, da thịt của người mặc áo đen bị toác một mảng lớn, người đó đau lớn la hét.

Tiểu Anh bên này cũng không cam tâm, há to miệng, hét một tiếng, một luồng lửa phun ra ngoài. Tuy rằng ngọn lửa rất nhỏ nhưng lửa của nó là lửa phượng hoàng nên cực kỳ lợi hại, có thể đốt cháy người đối diện. Người đó đau đớn quằn quại trên đất, nhưng không thể nào dập được lửa trên người.

Lần đầu tiên Tiểu Anh biết trên người mình có lửa phượng hoàng, không khỏi hưng phấn hét lên: “Ha ha, Tiểu Anh thật là lợi hại quá.”

Nó nói xong rồi hình như nghĩ tới điều gì đó, quay đầu lại nói với Vân Thiên Vũ: “Chủ tử, ta là phượng hoàng, ta không phải là anh vũ, ta là phượng hoàng đại nhân đẹp đẽ, ta không phải là anh vũ bé nhỏ.”

Người này quá phấn khởi mà quên mất còn đang đánh nhau.

Kẻ thù sau lưng thấy nó vênh vênh tự đắc quên mất đề phòng, xoay người giơ tay đánh lén.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 457: Giải, Quá Giải

Dưới hành lang, Vân Thiên Vũ cùng đám người Diệp Gia không nhận được kêu lên: “Tiểu Anh cẩn thận.”

Vân Thiên Vũ vừa động thân hình muốn ra tay, không nghĩ Ngạo Minh vẫn luôn an tĩnh đợi bên cạnh nàng đột nhiên cử động.

Bóng dáng nhỏ màu trắng phảng phất lưu quang xông ra ngoài, chớp mắt lên đến bên cạnh Tiểu Anh, giơ tay hung hăng tung một chưởng ra, bốp một tiếng, gã đánh lên Tiểu Anh bị đánh bay ra ngoài.

Lúc gã bị đánh bay ra ngoài, vẻ mặt kinh hãi nhìn bóng dáng nhỏ màu trắng vừa xông tới kia, một con miêu, một con miêu thế nhưng lại có sức mạnh khủng bố như vậy, thật là đáng sợ, thế giới này quá huyền huyền.

Sau một tiếng va chạm, người này bị nện mạnh xuống đất, một tiếng ộc, miệng phun máu tươi mà chết.

Còn ở phía sau, Tiểu Anh được Ngạo Minh cứu, vẻ mặt tôn sùng si mê nhìn Ngạo Minh, nũng nịu mở miệng: “Minh ca ca, người thật là lợi hại, quá dũng mãnh phi thường, người ta rất thích người.”

Ngạo Minh khẽ run rẩy, thu lại thân mình, chạy nhanh lui về.

Đáng tiếc Tiểu Anh không buông tay, chạy nhanh đuổi theo.

“Minh ca ca, người vừa rồi cứu người ta, người muốn người ta báo đáp như thế nào đây, người ta không ngại lấy thân báo đáp.”

Tiểu Anh nói xong, điều nhân then thùng vô cùng liếc nhìn tiểu miêu màu trắng.

Ngạo Minh khẽ liếc mắt nhìn nó một cái, sau đó ngạo ngễ mở miệng: “Con chim chết tiệt, cút ngay.”

Thôi rồi, Tiểu Anh bị tổn thương rồi, yên lặng bay tới một bên mà đau lòng.

Vân Thiên Vũ bó tay liếc nhìn Tiểu Anh một cái, nó cũng thật biết lựa giờ để thổ lộ.

Trong viện, những thích khách kia thấy không giết được Vân Thiên Vũ, ngược lại người của bọn họ bị thương nhiều, kẻ cầm đầu vung tay lên mở miệng: “Lui.”

Phía trên hành lang, Vân Thiên Vũ lạnh lùng mở miệng: “Diệp Gia, Tiểu Linh Đang, đuổi theo.”

Diệp Gia cùng Tiểu Linh Đang cùng với Điều gia mấy con khác liền động thân hình đuổi theo.

Người của Ma Ảnh cung cũng đuổi theo.

Đại viện rộng lớn trong chớp mắt liền trống vắng đi nhiều.

Ngoài viện mau chóng vang lên tiếng chém giết.

Vân Thiên Vũ ánh mắt lạnh lẽo ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, chậm rãi chăm chú nghe động tĩnh bên tai.

Đối phương rất có thể đang sử dụng kế diệu hồ ly sơn, dùng những hắc y thích khách đã bị đánh bại để điều đi tất cả người bên cạnh nàng, sau đó sẽ thuận lợi giết nàng.

Vậy có sao nàng không tương kế tựu kế.

Vân Thiên Vũ đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe được bên tai có một tiếng động nhỏ vang lên, tiếp theo đó là tiếng xé gió.

Trong chớp mắt, linh lực màu lam nhạt bao phủ toàn bộ hành lang dài, khiến cho bốn phía không gian dường như cô đọng lại.

Mà theo cùng linh lực màu lam bao phủ, một bóng người từ trên trời giáng xuống, giơ tay tung một chưởng hướng tới đầu Vân Thiên Vũ.

Phượng Vô Nhai trong bóng tối vừa động thân hình định ra tay.

Nhưng lại bị Vân Thiên Vũ ngăn trở: “Để ta.”

Phượng Vô Nhai đành phải dừng tay.

Vân Thiên Vũ lúc trước ở Thiên Mộc sơn trang tu luyện linh lực quá thần tốc, thiếu chút nữa khiến nàng vì linh mạch bạo trưởng mà chết, cho nên hiện tại nàng muốn tôi luyện linh lực của bản thân, lam linh này cũng có thể xem là một đối thủ tốt, nàng liền lấy ý để tôi luyện linh lực của bản thân.

Nàng là lục linh đỉnh phong, người này là lam linh cấp thấp, chênh lệch cũng không lớn, vừa hợp.

Vân Thiên Vũ nghĩ xong, thành linh vung tay, một đạo linh lực màu xanh biếc nồng đậm bao phủ cả người nàng, nàng giơ tay đón lấy.

Đùng, một tiếng vang lớn bạo khai.

Trong viện Tây Phượng giống bị vừa bị sấm sét oanh tạc, trong nháy mắt bị hủy diệt một tảng lớn.

Vân Thiên Vũ vừa ra tay, chẳng những khiến đối phương hoảng sợ, chính Phượng Vô Nhai cũng hoảng sợ.

Này tiểu nha đầu quá lợi hại, lúc trước còn là hoàng linh trung cấp, mới qua một thời gian thôi, đã là lục linh đỉnh phong.

Giỏi, quá giỏi.

Nghịch thiên thiên phú bực này, thật sự người thường không thể so được.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 458: Thật Là Đáng Sợ

Phượng Vô Nhai vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Vân Thiên Vũ, đồng thời trong lòng cũng không còn lo lắng nữa.

Tiểu nha đầu là lục linh đỉnh phong, còn đối thủ tới ám sát nàng chẳng qua là lam linh cấp thấp, chênh lệch không lớn.

Tiểu nha đầu sẽ không có việc gì.

Phượng Vô Nhai hơi nheo đôi mắt hoa đào, ung dung nhìn cảnh đánh nhau phía trước.

Vân Thiên Vũ thân hình vừa động, giành ra tay trước một bước, đón nhận cao thủ lam linh đối diện.

Hai người lại lần nữa giao thủ, địch thủ lam linh này năm mơ cũng không nghĩ tới, người mình đi ám sát lại lợi hại như thế.

Vì sao không có một chút tin tức gì.

Không phải nói nữ nhân này là phế vật sao? Như thế nào mà hiện tại lại lợi hại như vậy.

Chuyện Vân Thiên Vũ có được linh lực, trừ người bên cạnh, chỉ có người nhà Vĩnh Ninh hầu phủ Vân gia biết được.

Nhưng người nhà Vân gia sợ việc này truyền ra ngoài sẽ rước lấy phiền toái cho nhà mình, cho nên che giấu chuyện này, người bên ngoài tất nhiên không biết.

Vân Thiên Vũ thi triển toàn bộ linh lực cùng đối thủ lam linh cấp thấp chém giết, nhưng cũng có thể giết được chẳng phân biệt trên dưới.

Trải qua một trận chém giết, nàng có thể cảm nhận rõ ràng được linh lực ngưng kết thành thực thể, không khỏi đại hỉ, lại lần nữa hợp lực mạnh mẽ giao thủ cùng đối phương.

Đáng tiếc đối phương mắt thấy không giết được nàng, lại không muốn đánh tiếp nữa, cho nên vội lấy ra một món linh khí.

“Hắc ngọc nỏ, giết ả.”

Một chiếc cung nỏ màu đen được nhắc lên giữa không trung, mũi tên giống như ma long màu đen đang giương nanh múa vuốt bay thẳng về phía Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ vội ném linh hoàn trên cổ tay ra: “Song sư xuất kích.”

Linh lực được rót vào, hai hùng sư nhảy lên không, hướng thẳng tới cung nỏ màu đen kia, trong hai hùng sư, một con trực tiếp duỗi tay ra, chụp lấy cung nỏ màu đen kia, con còn lại đi thẳng đến lam linh cường giả kia.

Rống oanh một tiếng.

Một chưởng đánh từ trên trời giáng xuống.

Lam linh cường giả kia vội nâng lực đón lấy, một người một sư chống chọi nhau.

Một tiếng vang lớn nổ ra, lam linh cường giả rõ ràng khí yếu đi một chút, huyết khí trong ngực không ngừng cuộn cuộn, y nhanh chóng ngừng

đầu nhìn linh khí mà Vân Thiên Vũ sử dụng.

Rõ ràng không phải linh khí tầm thường, uy lực lớn như thế, xem ra hôm nay nếu y muốn giết nữ nhân này là không có khả năng, ngược lại còn có khả năng bị nàng giết chết, lam linh cường giả thân hình vừa động, muốn chạy trốn ra bên ngoài.

Vân Thiên Vũ sao có thể để hãn chạy thoát, trong tay vừa động, một quả độc đan được nàng bắn ra, kêu lên một tiếng, nàng mượn dùng linh lực ném độc đan ra.

Lam linh cường giả thân mình mềm nhũn, cảm giác bản thân không thể nhúc nhích được.

Y giãy giụa kinh hãi vô cùng, đáng tiếc vẫn y như cũ không động đậy được.

Lam linh cường giả ngửa mặt lên trời thở dài, xem ra hôm nay y chỉ có thể chịu thiệt hại tại đây, nhưng cho dù chết, y cũng không thể để rơi vào tay đối phương.

Lam linh cường giả muốn dùng sức để cắn lưỡi.

Đáng tiếc Vân Thiên Vũ đã phòng ngừa y cắn lưỡi tự sát, nhanh chóng hạ lệnh: “Ảnh Tử, kéo cầm y ra.”

Một bóng đen lắt mình đi thẳng tới bên cạnh lam linh cường giả, đuổi tay kéo cầm y ra.

Người này rốt cuộc không thể động đậy được nữa.

Chỉ có thể dùng đôi mắt kinh hãi tức giận nhìn Vân Thiên Vũ đang từ từ đi tới, nữ nhân này thật là đáng sợ.

Sao năng lực của nàng lại cường đại như vậy chứ.

Chẳng những bản thân linh lực khủng bố, ngay cả linh khí sử dụng cũng cao hơn bọn họ, bên người còn có thủ hạ xuất quỷ nhập thần như vậy.

Chỉ là vì sao có một người lợi hại như vậy mà bọn họ lại không hề hay biết chút nào.

Lam linh cường giả thực sự là tâm như tro tàn, thống khổ bất kham, muốn chết cũng không chết được.

Hắn không biết sau này sẽ còn gặp phải tra tấn gì.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 459: Thần Dung Lãnh Quyết

Vân Thiên Vũ đã đi tới, từ trên cao nhìn xuống lam linh cường giả, cười lạnh một tiếng, đang muốn hỏi người này là do ai phái ra.

Chỉ là nàng còn chưa hỏi, bên ngoài tiểu viện vang lên tiếng bước chân vội vàng, có người vội tiến vào.

Người tới là Tiêu Dạ Thần, Tiêu Dạ Thần dẫn theo người vừa tiến vào, đã nhìn thấy khắp viện bừa bãi, không khỏi lo lắng kêu lên.

“Vũ Mao, người không sao chứ, người không sao chứ.”

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn lại, thấy Tiêu Dạ Thần vẻ mặt nôn nóng đang tìm nàng.

Bởi vì ban đêm hơi tối, hơn nữa vì Tây Phương viện bị hủy quá ghê gớm, cho nên gần nhất thời không thấy được phế tích nàng đang đứng.

Sốt ruột vô cùng.

Vân Thiên Vũ dịu dàng nói: “Ta đang ở đây.”

Tiêu Dạ Thần quay đầu nhìn, thấy Vân Thiên Vũ không có việc gì mới cảm thấy nhẹ nhõm, dẫn người vội lại đây.

Vừa tới nơi đã nóng vội hỏi: “Mấy người này là ai, tại sao lại vô duyên vô cớ đây giết người, chẳng lẽ là người của Vân gia.”

Trong ấn tượng của Tiêu Dạ Thần, chỉ có người của Vân gia có thù oán với Vân Thiên Vũ, người khác cũng không có cừu hận lớn như vậy với Vân Thiên Vũ, cho nên trực giác của gã nhận định là người do Vân gia phái tới.

Vân Thiên Vũ tắc lắc đầu: “Không phải, là người sau lưng mưu tính hại Tiêu Cửu Uyên.”

Tiêu Dạ Thần lập tức cứng họng, lúc trước ở trong phòng Tiêu Cửu Uyên, hẳn đã nghe được những lời Bạch Diệu bẩm báo với Tiêu Cửu Uyên, Vũ Mao nói sẽ giúp Tiêu Cửu Uyên làm một chuyện, từ đây về sau không còn thiếu hẳn cái gì.

Chuyện nàng cần làm tất nhiên chính là chuyện này.

Trong lòng Tiêu Dạ Thần nói không nên lời chính mình trong giờ phút này có tư vị gì.

Gã vốn dĩ nên cao hứng, Vũ Mao cùng Tiêu Cửu Uyên đoạn tuyệt, có phải gã sẽ có cơ hội hay không, nhưng mà hiện tại nàng lại thành cô cô của gã.

“Người không có việc gì thì tốt, chỉ là...”

Chỉ là người này nàng đã bắt được như thế nào.

Tiêu Dạ Thần không biết chuyện gặp gỡ của Vân Thiên Vũ trong Thiên Mộc sơn trang, cho nên nhìn thấy Vân Thiên Vũ không có việc gì, ngược lại đối phương bị nàng bắt được, cho nên gã kinh ngạc nói không nên lời.

Chỉ là Tiêu Dạ Thần vẫn chưa nói xong, bên ngoài cửa Tây Phương viện, Diệp Gia cùng Tiểu Linh Đang cùng với đám người Điều gia đã vọt lại đây.

Phía sau bọn họ còn có người của Ma Ảnh cung đi theo.

Tiểu Linh Đang vừa vọt vào tới đã hưng phấn kêu lên: “Vân tỷ tỷ, chúng ta bắt được ba người sống, tỷ có thể điều tra rõ là người nào sai bọn họ lại đây giết tỷ.”

Tiểu Linh Đang nói xong, lập tức mệnh lệnh người của Ma Ảnh cung đem những kẻ bị bắt tới.

Ba người đó bị đánh đến mặt mũi bầm dập, không phải bị chặt đứt cánh tay thì là bị chặt đứt chân, bị dẫn tới, rồi ném xuống đất giống như chó chết, hơn nữa bọn họ còn bị chế trụ, căn bản không động đậy được.

Tiểu Linh Đang hưng phấn nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Vân tỷ tỷ, chúng ta có cần lập tức bắt đầu thẩm tra không, tra xem là ai phái bọn họ tới giết Vân tỷ tỷ.”

Vân Thiên Vũ nhìn về phía bốn người bị bắt trên mặt đất, suy nghĩ xử lý chuyện này như thế nào.

Lúc trước nàng lộ ra tin tức, chính là vì muốn bắt kẻ mưu tính sau lưng Tiêu Cửu Uyên, sau đó giao những người này cho Tiêu Cửu Uyên.

Cho dù kẻ sai khiến sau lưng những người này là ai, kỳ thật không quan hệ gì tới nàng.

Vân Thiên Vũ nghĩ, nhìn về phía Tiêu Dạ Thần đang đứng bên cạnh rồi nói: “Tiêu Dạ Thần, người phái vài người đem bọn họ đến Ly thân vương phủ đi.”

Vân Thiên Vũ vừa mới dứt lời, không khí quanh người đột nhiên ngưng đọng, khí lạnh tràn ngập toàn bộ không gian.

Nàng vừa cảm nhận được cỗ khí lưu này là đã biết là ai tới.

Cho nên nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, khóe môi chậm rãi nặn ra nụ cười lạnh: “Nếu Ly thân vương gia đã tới, vẫn thì đem bốn người này đi đi.”

Nàng sắc mặt lạnh lùng, giọng nói lãnh đạm.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 460: Con Người Vô Lại

Tiêu Cửu Uyên nghe thấy những lời của nàng, tự dừng thấy tim mình đau nhói, nỗi buồn bức tràn ngập quanh thân hắn.

Thân hình hắn vừa cử động như ánh sáng xuyên trong đêm tối, chiếu vào sân của Tây Phượng viện, hắn và Vân Thiên Vũ nhìn nhau.

Vân Thiên Vũ nhìn hắn, nói từng chữ một: “Ly thân vương gia, ta đã từng nói sẽ giúp người làm hai việc, bây giờ cả hai việc đều đã hoàn thành, từ giờ trở đi chúng ta không ai nợ ai.”

Nàng nói xong không đợi Tiêu Cửu Uyên mở miệng, lại tiếp tục: “Từ nay về sau chúng ta trở thành người xa lạ, không có quan hệ gì với nhau.”

Tiêu Cửu Uyên càng thêm buồn bức, quanh người nhuốm đầy vẻ tàn nhẫn ngang ngược, khuôn mặt hắn dần dần trở nên cứng nhắc, trầm giọng nói: “Bốn vương không đồng ý.”

Vân Thiên Vũ cười lạnh: “Tiêu Cửu Uyên, người đừng tự cho mình là đúng, không phải tất cả mọi chuyện người nói là được.”

Nàng nói xong cũng không thèm liếc mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên, dường như nhìn hắn thêm một cái nàng lại ghét hắn thêm một phần.

Lúc này hỏa khí đã bốc lên đầu Tiêu Cửu Uyên, trong đôi mắt phượng của hắn ánh lên một tia lạnh lẽo: “Ha ha, kể từ khi người mang trên người

danh phận Ly thân vương phi của bốn vương thì chuyện này đã không do người quyết định rồi, chỉ có bốn vương có thể bỏ, người không thể.”

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn về phía Tiêu Cửu Uyên, cười lạnh nói: “Chẳng lẽ tính mạng của người còn chưa đủ để xóa bỏ danh phận Ly thân vương phi.”

“Người cứu bốn vương, bốn vương đã từng nói sẽ bảo vệ người cả đời bình an, nhưng chuyện này là chuyện khác, đây hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.” Tiêu Cửu Uyên mạnh mẽ nói.

Vân Thiên Vũ định châm chọc Tiêu Cửu Uyên thêm vài câu, không ngờ có một giọng nói tà mị vang lên nhanh hơn:

“Hóa ra Ly thân vương gia lại là con người vô lại như thế, ta xem như đã được lĩnh giáo.” Một thân y phục màu đỏ như đám mây bông bồng bênh bay đến, đáp xuống bên cạnh Vân Thiên Vũ.

Phượng Vô Nhai cười mà như không cười nhìn Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên thấy đáng vẻ Phượng Vô Nhai đang ở tư thế bảo vệ cho Vân Thiên Vũ, đứng ngay bên cạnh nàng.

Điều này làm cho hấn hết sức giận dữ, quanh người tỏa ra sát khí muốn giết người, hấn cười lạnh nhìn Phượng Vô Nhai nói: “Phượng Vô Nhai, người thật là thích xen vào chuyện của người khác, chuyện bốn vương còn chưa tới phiên người nhúng tay vào.”

“Hôm nay bốn quân chính là nhúng tay vào đấy, người có thể làm thế nào?” Phượng Vô Nhai cuồng mị nói, mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên mặt đang tối đen như bầu trời đêm, y lại tiếp tục mở miệng: “Bốn quân là bằng hữu của Linh Nghi quận chúa, sao có thể trơ mắt nhìn người ức hiếp Linh Nghi quận chúa, người ức hiếp Linh Nghi quận chúa chính là ức hiếp bốn quân, từ nay về sau bốn quân tuyệt đối không cho phép người ức hiếp nàng.” Phượng Vô Nhai nói xong câu cuối cùng với vẻ mạnh mẽ.

Mắt Tiêu Cửu Uyên ánh lên ngọn lửa phần nộ, hận không thể cắn nuốt sạch Phượng Vô Nhai, ánh mắt hắc lóe lên lửa giận dần dần chuyển từ người Phượng Vô Nhai sang người Vân Thiên Vũ, hắc phát hiện mặt Vân Thiên Vũ thản nhiên, căn bản không thêm giải thích, dường như đồng tình với những lời của Phượng Vô Nhai.

Nói cách khác nàng công nhận Phượng Vô Nhai là bằng hữu.

Điều này làm cho trong lòng Tiêu Cửu Uyên dâng lên sự tức giận điên cuồng, hận không thể giết chết Phượng Vô Nhai để giải hận.

Tiêu Cửu Uyên hung hãn quát: “Phượng Vô Nhai, vậy hãy để bốn vương đến tiếp ngươi.”

Nói xong thân hình hắc vừa động thì một ánh sáng màu xanh lam bao phủ dày đặc cả Tây Phượng viện, một bóng người điên cuồng lao vào Phượng Vô Nhai.

Phượng Vô Nhai cười ha ha, ống tay áo vung lên, nhẹ nhàng bay người tới, y đưa tay, toàn thân được bao quanh bởi ánh sáng màu tím, xông thẳng vào Tiêu Cửu Uyên.

Hai người cứ như vậy mà va chạm vào nhau.

Uy lực cường đại của lam linh và tử linh bùng nổ dữ dội, kèm theo tiếng nổ ầm ầm không dứt.

Trong nháy mắt Tây Phượng viện đã bị phá hủy, một viện tử đang yên đang lành lại bị phá hủy trong chớp mắt.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 461: Bồi Thường Một Trăm Vạn Lượng

Sắc mặt Vân Thiên Vũ không khỏi khó chịu, ánh mắt u ám nhìn về phía Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai.

Hai người không có ý định dừng lại, có điều Tiêu Cửu Uyên vừa mới được giải độc nên có hơi yếu thế hơn, sau một đòn tấn công đã dừng lại thở hổn hển.

Bạch Diệu và Hắc Diệu ở phía sau hắc vệt vàng xông lên, định ngăn cản vương gia nhà mình: “Vương gia, cơ thể của người.”

Tiêu Cửu Uyên điên cuồng gầm lên: “Ta không chết được đâu, lui ra.”

Hắc vừa nói xong liền đưa tay muốn xông vào đánh tiếp.

Đương nhiên Phượng Vô Nhai không cam tâm ở lại phía sau, lập tức lấy linh khí của mình ra tiếp tục đánh với Tiêu Cửu Uyên.

Nhưng làm sao Vân Thiên Vũ có thể để hai người đánh tiếp, nếu lại để hai luồng linh va chạm nữa thì đừng nói Tây Phương viện nhỏ bé này, ngay cả phủ Ly thân vương cũng sẽ bị phá hủy.

“Dừng tay lại.” Giọng quát lạnh của Vân Thiên Vũ vừa vang lên, cả Phượng Vô Nhai và Tiêu Cửu Uyên đều quay sang nhìn nàng.

Vân Thiên Vũ lạnh lùng nhìn hai người bọn họ rồi chậm chậm nhìn về phía Phượng Vô Nhai: “Phượng Vô Nhai, có phải là người phá hủy Tây

Phượng viện của ta mà vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn phá hủy cả phủ Ly thân vương mới dừng tay.”

Phượng Vô Nhai lập tức thu tay lại, bay đến bên cạnh Vân Thiên Vũ, mỉm cười nói: “Vũ nhi đã lên tiếng thì bốn quân không đánh nữa.”

Vân Thiên Vũ nhìn Phượng Vô Nhai tức giận: “Tây Phượng viện của ta đã bị người phá hủy rồi, người phải nhớ đem tiền đến bồi thường.”

“Được, ngân phiếu một trăm vạn lượng có đủ không, nếu không đủ bốn vương sẽ đem đến thêm.” Trong đôi mắt tuyệt đẹp của Phượng Vô Nhai tràn đầy dịu dàng, dưới ánh đèn vàng, khuôn mặt tuấn mỹ của y như sắc hoa đào mê hoặc lòng người.

Nhất là khi y say đắm nhìn Vân Thiên Vũ với dáng vẻ khẽ cười dịu dàng, cương chiều, cứ như Vân Thiên Vũ là bảo bối trong lòng y vậy.

Y như vậy khiến bao nhiêu người ca tụng Ma quân đại nhân của Ma Ảnh cung thật biết cách theo đuổi nữ nhân.

Mọi người nhìn Phượng Vô Nhai rồi quay sang nhìn Tiêu Cửu Uyên đang lệ khí bao trùm.

Nhớ lại thái độ từ trước đến giờ của Tiêu Cửu Uyên đối với Vân Thiên Vũ, không ít người thở dài.

Linh Nghi quận chúa cho dù là đồ ngọc cũng biết phải chọn ai.

Tiêu Cửu Uyên nhìn Phượng Vô Nhai chần chờ mặt hấn tán tỉnh vị hôn thê của mình thì khuôn mặt tuấn mỹ sầm lại vô cùng đáng sợ, dường như sắp bùng nổ thành một cơn bão, hai mắt tràn đầy sát khí, nhìn chằm chằm vào Phượng Vô Nhai và Vân Thiên Vũ.

Thời khắc này hăn điên cuồng như thể bắt được vương phi của mình có tư tình với nam nhân khác, dường như giết người mới có thể hả giận.

Hăn như thế khiến cho rất nhiều người sợ hãi, nhưng đáng tiếc Vân Thiên Vũ lại giống như không nhìn thấy, nàng nhìn Phượng Vô Nhai tức giận nói: “Coi như ngươi biết điều, nhớ đem ngân phiếu một trăm vạn lượng đến đây.”

“Được, sáng mai nhất định đem tới.” Thái độ của Phượng Vô Nhai vô cùng vui tươi hơn hở, khuôn mặt càng say đắm lòng người, mỗi một cử chỉ đều rất tình cảm.

Phượng Vô Nhai và Vân Thiên Vũ tâm đầu ý hợp khiến Tiểu Linh Đang như mở cờ trong bụng, khuôn mặt tràn đầy ý cười không hề giấu diếm.

Ha ha, ca ca nhất định sẽ lấy được Vân tỷ tỷ, vậy sau này nàng có chị dâu rồi, sau này nàng có thể sống hạnh phúc cùng ca ca và chị dâu ở Ma Ảnh cung.

Tiểu Linh Đang tưởng tượng ra tương lai đẹp đẽ, càng lúc cười càng tươi.

Khung cảnh ba người cùng đứng một chỗ càng công kích Tiêu Cửu Uyên, hăn lạnh giọng: “Vân Thiên Vũ ngươi...”

Vân Thiên Vũ nghe thấy giọng nói của Tiêu Cửu Uyên, dường như lúc này vừa nghĩ đến con người hăn, nàng quay đầu nhìn về phía Tiêu Cửu Uyên, vẻ mặt thản nhiên, ung dung nói: “Tiêu Cửu Uyên, người mang bốn kẻ này về đi, bọn chúng chính là những kẻ mà người tính kế sau lưng người phái đến, kể từ giờ trở đi giao dịch của chúng ta kết thúc, hôn sự coi như chấm dứt, người có thể tiến cung xin hoàng thượng hủy bỏ hôn sự của chúng ta.”

Vân Thiên Vũ nói xong, Tiêu Cửu Uyên cười lạnh đáp: “Chuyện này bốn vương không đồng ý.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 462: Ta Muốn Từ Hôn

Mắt Vân Thiên Vũ tối sầm lại, khẽ nhú mày nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên không từ hôn, là ý gì, không phải hẳn vẫn luôn muốn từ hôn với nàng sao? Sao giờ lại không muốn từ hôn nữa.

Chẳng lẽ hẳn lại có mục đích gì khác, nhưng không quan trọng, dù hẳn không muốn từ hôn, cuộc hôn nhân này cũng đã chắc chắn bị từ chối.

Vân Thiên Vũ nghĩ, nhìn về phía Tiêu Cửu Uyên: “Nếu vương gia không muốn từ hôn, ta cũng sẽ nghĩ cách để từ hôn.”

Nàng nói xong không thèm liếc nhìn Tiêu Cửu Uyên, mà quay người nhìn Diệp Gia và Tiểu Linh Đang ở đằng sau: “Chúng ta đi thôi, tìm nơi khác để nghỉ ngơi.”

Diệp Gia cùng Tiểu Linh Đang và đám người Họa Mi nhanh chóng đi theo nàng, đi thẳng ra ngoài, Phượng Vô Nhai cũng dẫn thuộc hạ đi theo.

Tiêu Cửu Uyên nhìn thấy vậy trong lòng lại nổi giận, tức giận quát lớn: “Vân Thiên Vũ, chỉ cần bốn vương không đồng ý, ai cũng không thể xóa bỏ hôn sự này.”

Vân Thiên Vũ ở phía trước không hề ngoái đầu lại nhìn, chỉ bỏ lại một câu: “Chỉ cần những chuyện mà ta muốn làm, cho tới tận bây giờ vẫn chưa hề thất bại.”

Lời nói của nàng làm cho Tiêu Cửu Uyên nghĩ tới chuyện trước đây nàng vì để lấy được hoa linh quỳ tám cánh cho hắn mà tình nguyện ở trên Thiên Mộc sơn trang.

Nghĩ vậy, hắn liền cảm thấy những chuyện bản thân mình đã làm, trái tim bỗng cảm thấy cuống cuống, buồn rầu.

Nhưng ngẩng đầu, nhìn thấy Vân Thiên Vũ và Phương Vô Nhai đã đi xa, hình bóng của một đôi đã kích động Tiêu Cửu Uyên, ánh mắt tái đi, cơ thể hắn khẽ động đậy, muốn đuổi theo để giáo huấn Phương Vô Nhai.

Đáng tiếc Tiêu Cửu Uyên vừa đi được hai bước, thì bị cản lại. Tiêu Cửu Uyên ngược mắt lên nhìn người đang giữ chặt hắn, thì ra là Tiêu Dạ Thần.

Tiêu Dạ Thần nhìn Tiêu Cửu Uyên, gã biết trong lòng của Tiêu Cửu Uyên bây giờ vô cùng khó chịu, hơn nữa hắn mới giải độc, lúc này sắc mặt hơi trắng, thật sự Tiêu Dạ Thần cảm thấy rất đau lòng vì Tiêu Cửu Uyên, vừa giận việc mà Tiêu Cửu Uyên đã làm từ trước tới nay: “Nếu sớm biết có có ngày hôm, thì lúc trước không nên làm vậy.”

“Nếu sớm biết có có ngày hôm, thì lúc trước không nên làm vậy.”

Tiêu Dạ Thần tức giận nói, mắt Tiêu Cửu Uyên nhìn bóng dáng khuất dần của Vân Thiên Vũ và Phương Vô Nhai.

Tiêu Cửu Uyên không khỏi tức giận quát to: “Tránh ra.”

Tiêu Dạ Thần không hề tránh ra chỉ trầm giọng nói: “Cửu hoàng thúc, bây giờ thúc đã thành ra như thế nào, vẫn còn là cửu hoàng thúc kiêu căng ngạo mạn trước kia sao? Bây giờ dù thúc có giữ được họ lại, cũng sẽ thế nào, bây giờ Vũ Mao đang vô cùng giận thúc, nàng ấy sẽ không thể hiểu được thúc đâu, hơn nữa năng lực của Phương Vô Nhai cũng không hề kém

thúc là bao, thúc đến đó người thiệt sẽ là thúc, đừng quên thúc vừa mới được giải độc, bản thân vẫn chưa hồi phục nguyên khí.”

Sau khi Tiêu Dạ Thần nói xong, Tiêu Cửu Uyên từ từ trầm tĩnh lại, nhưng vẫn vô cùng lạnh lùng, đôi mắt đen âm trầm lạnh lùng trừng mắt nhìn Tiêu Dạ Thần.

Tiêu Dạ Thần không để ý đến hắc, nói một mạch: “Nếu thực sự thúc không muốn Vũ Mao bị gả cho người khác, thì phải bình tĩnh lại, suy nghĩ kỹ càng cần làm gì, những việc thúc đã làm trước kia thực sự là rất quá đáng, dù lại ai chẳng nữa cũng không thể dễ dàng tha thứ được. Nếu trước kia thúc tốt với Vũ Mao, thì Phượng Vô Nhai làm sao có thể có cơ hội tiếp cận Vũ Mao chứ.”

Lời nói của Tiêu Dạ Thần khiến lệ khí của Tiêu Cửu Uyên đã giảm đi ít nhiều, trong lòng cảm thấy có chút hối hận.

Nhất là nghĩ tới chuyện Vân Thiên Vũ ở Thiên Mộc sơn trang đã toàn tâm toàn ý lấy hoa quý tám cánh cho hắc.

Nhưng cuối cùng hắc lại không hề tin tưởng nàng, đó là lỗi của hắc.

Tiêu Cửu Uyên thân là thân vương của Đông Ly quốc, giống như con trời, dù hắc đã sai cũng không dễ gì nhận lỗi, đừng nói đến hối hận, nhưng giờ đây trong lòng hắc vô cùng buồn phiền và hối hận.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 463: Thái Hậu Hồi Kinh

Nhưng sự hối hận ấy nhanh chóng qua đi, trong lòng hắc có rất nhiều cố chấp, hắc ngược mắt lên, mắt phượng nhướn lên ánh mắt giận dữ, trên gương mặt tuần mỹ hiện lên vẻ tự tin sán lạn: “Bốn vương tuyệt đối sẽ không cho phép bất cứ ai cướp người trong tay bốn vương.”

Hắc nói xong quay đầu nhìn về phía Vân Thiên Vũ và Phượng Ngung Vô Nhai đã rời đi lúc trước. Phượng Vô Nhai, người đứng hòng cướp người trong tay bốn vương, nằm mơ đi: “Đi thôi, về Ly thân vương phủ.”

Lúc này cơ thể Tiêu Cửu Uyên trở nên yếu ớt vô cùng. Nhưng vì không muốn để cho người khác nhìn thấy sự yếu ớt của mình, nên cố gắng chống đỡ. Đến khi họ rời khỏi phủ An thân vương, rốt cuộc hắc cũng không chịu nổi mà hôn mê.

Bạc Diệu và Hắc Diệu cả kinh, mau chóng chạy tới đỡ lấy vương gia nhà chúng. Nghĩ chắc vương gia nhà chúng vô cùng tức giận vì chuyện Phượng Vô Nhai và quận chúa Linh Nghi ở bên nhau.

Bạch Diệu và Hắc Diệu cảm thấy vô cùng bất lực, thực sự muốn hỏi vương gia, vương gia không phải là người tự tìm đường chết hay sao?

Nếu trong lòng đã luôn để ý tới người ta, thì tại sao còn phải dẫn vật tới bây giờ.

Nhưng may mắn là vương gia đã nghĩ ra, vậy thì tiếp sau đây sẽ dễ dàng hơn nhiều. Bạch Diệu và Hắc Diệu đỡ vương gia nhà chúng ta về phủ Ly thân vương.

Ngày hôm sau, Tiêu Cửu Uyên vừa tỉnh lại đã đi thăm vấn bốn tên thích khách ám sát Vân Thiên Vũ, nhưng bốn tên thích khách này quá kín miệng, kiên quyết không khai ra ai là người sai khiến chúng đến ám sát Vân Thiên Vũ.

Đáng nhẽ Tiêu Cửu Uyên còn muốn tiếp tục thăm vấn, không ngờ thái giám trong cung lại đến truyền gọi Tiêu Cửu Uyên.

Thái hậu nương nương hồi kinh rồi. Thái hậu nương nương là mẫu hậu của Tiêu Cửu Uyên, nửa năm trước, nhân ngày giỗ của tiên hoàng, bà ta đã dẫn theo nha hoàn đến miếu thờ ăn chay niệm phật. Hết nửa năm, bà ta lại hồi kinh.

Vừa vào kinh, đã nghe thấy tin đồn nói Tiêu Cửu Uyên bị trúng độc, thái hậu suýt nữa ngã bệnh, cho nên trời vừa sáng đã phái thái giám xuất cung để truyền gọi Tiêu Cửu Uyên vào cung.

Nửa năm rồi Tiêu Cửu Uyên không gặp mẫu hậu, cũng rất nhớ thái hậu nương nương, cho nên đã dẫn người tiêng cung, còn bốn tên thích khách ám sát Vân Thiên Vũ vẫn bị Tiêu Cửu Uyên giam trong phòng giam của vương phủ.

Chờ hăn về sẽ tiếp tục thăm vấn.

Trong cung, Vinh Hoa cung nơi thái hậu ở, vô cùng náo nhiệt.

Hoàng đế, hoàng hậu và các phi tần đều đã đến.

Mọi người đang trò chuyện với thái hậu.

Tình cảm của hai mẹ con hoàng đế và thái hậu vô cùng tốt, cho nên hoàng đế vô cùng kính trọng thái hậu, trong cung từ hoàng hậu đến các phi tần đều không dám làm mất lòng thái hậu nương nương.

Nhưng hôm nay rõ ràng thái hậu đang chán nản, gương mặt thiếu đi sự hứng thú, thi thoảng lại liếc nhìn hoàng đế, như có ý trách cứ.

Hoàng đế vội vàng hỏi: “Mẫu hậu sao vậy? Sắc mặt không được tốt, có phải là bị ốm phải không?”

Thái hậu nhướn mày tức giận: “Ai gia không ốm mà bị tức chết, ai gia hỏi con, sao tự dưng con lại ban hôn cho hoàng đệ con một nữ nhân xấu xí của phủ Vĩnh Ninh hầu làm gì, nó tài năng xuất chúng như vậy, nữ nhân như thế sao có thể xứng với nó, lại còn chọn nữ nhân xấu xí như Vân Thiên Vũ nữa. Con là cố ý muốn chọc tức ai gia phải không?”

Thái hậu nói xong, không khí trong điện ngưng đọng lại. Không có ai dám nói gì, hoàng hậu và các phi tần thận trọng nhìn hoàng đế.

Trái lại, vẻ mặt hoàng đế rất ung dung, nhìn thái hậu nói: “Mẫu hậu đã trách nhầm trẫm rồi, trẫm làm như vậy là vì suy nghĩ cho vương đệ, không phải lúc trước vương đệ đã khắc chết bốn vị hôn thê rồi sao? Trẫm nghi ngờ có người người nào đó muốn giết vị hôn thê của vương đệ, cho nên trẫm mới ban hôn Vân Thiên Vũ của phủ Vĩnh Ninh hầu cho vương đệ, trẫm làm vậy là muốn giúp vương đệ điều tra người đang tính kế sau lưng đệ ấy.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 464: Bốn Vương Xin Lỗi Người

Hoàng đế nói như vậy, sắc mặt thái hậu trở nên hòa hoãn, nhìn hoàng đế nói: “Hóa ra con thực sự có lòng.”

“Chỉ là trước khi ai gia hồi kinh, thì nghe được có người nói vương đệ của con bị trúng độc, chuyện này là sao?”

Lòng mày của thái hậu nhíu chặt, vô cùng lo lắng cho đứa con út.

Hoàng đế vội vàng nói: “Hồi mẫu hậu, trăm cũng vừa nhận được tin, chuyện này trăm sẽ tra rõ ràng, nếu tra được ra ai dám to gan làm chuyện đó, trăm sẽ không dễ dàng tha thứ.”

“Được, nếu điều tra ra ai làm chuyện này, thì phải phạt nặng cho ai gia.”

Thái hậu nói xong nhìn hoàng hậu và các phi tần phía dưới. Hoàng hậu và các phi tần nhanh chóng cúi đầu, làm như không nghe thấy gì.

Đúng lúc này, thái giám bên ngoài điện vội vàng tiến vào bẩm báo: “Bẩm hoàng thượng, thái hậu nương nương, thái tử điện hạ bà Hoài vương Tuyên vương cầu kiến.”

Thái hậu hồi kinh, đương nhiên thái tử và Hoài vương Tuyên vương một lòng hiếu thuận, muốn nhận được sự yêu thương của thái hậu, nói đỡ cho họ vài câu trước mặt hoàng thượng thì còn gì bằng.

Cho tới bây giờ, thái tử, Hoài vương, Tuyên vương vẫn vô cùng thân thiết trước mặt thái hậu. Thái hậu cũng đối xử rất bình đẳng với mấy đứa cháu trai này, không hề thiên vị. Tuy vẫn còn tức giận nhưng khi thấy các cháu tiến cung để thăm mình, sắc mặt thái hậu tốt hơn nhiều. Hoàng đế lập tức bảo thái giám truyền mấy đứa con trai vào điện, để mẫu hậu đỡ day dứt chuyện của Cửu Uyên.

Thái giám nhanh chóng truyền thái tử cùng Hoài vương và Tuyên vương vào điện.

Trong điện trở nên náo nhiệt, thái tử cùng mấy vị hoàng tử vào điện nói chuyện phiếm làm cho sự không thoải mái trong lòng thái hậu cũng vơi dần đi.

Sắc mặt hoàng đế tốt hơn, nhìn mấy người con trai vô cùng tán đồng. Thái tử và Hoài vương Tuyên vương nhìn thấy sắc mặt của phụ hoàng tốt hơn, lại càng muốn tiếp cận thái hậu, nói rất nhiều chuyện cười, để làm cho thái hậu vui vẻ. Đại điện trở nên vô cùng náo nhiệt.

Ngoài điện, hai chiếc xe ngựa từ từ chạy tới cửa cung của thái hậu. Xe ngựa dừng lại, có một vài người bước xuống xe ngựa, một bên do Tiêu Cửu Uyên dẫn theo ba người. Một bên là Vân Thiên Vũ dẫn theo hai người.

Tiêu Cửu Uyên nhìn thấy Vân Thiên Vũ xuất hiện ở đây, không khỏi tò mò, trên đường đi nhìn ngắm Vân Thiên Vũ, hắn vừa nhìn đã thấy vết sẹo trên mặt của Vân Thiên Vũ, nhưng nhìn kỹ vẫn có thể nhìn thấy vết sẹo đó là giả.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ ra trước đây bản thân chưa từng phát hiện ra trong lòng không khỏi buồn phiền, rốt cuộc là do nữ nhân này quá thông minh hay là hắn đã trở nên ngốc nghếch.

Tiêu Cửu Uyên vừa nghĩ vừa trầm giọng mở miệng: “Vết sẹo trên mặt người có thể bỏ ra được rồi đó.”

Hắn vừa mở miệng, Vân Thiên Vũ đã lạnh lùng mỉa mai:” Vương gia quá từ bi rồi, lại đồng ý để ta bỏ vết sẹo ra, trước đây không phải luôn muốn ta để vết sẹo này sao? Nhưng vương gia phải thất vọng rồi, bây giờ ta đã quen với gương mặt này.”

Vốn dĩ Vân Thiên Vũ không hề để ý tới việc mặt của nàng có sẹo hay không. Nhưng giờ Tiêu Cửu Uyên nói, nàng lại vô cùng để ý, dựa vào đâu mà người đàn ông này có thể quyết định việc của nàng, dựa vào đâu nàng phải nghe lời hắn. Từ giờ trở đi nàng không còn nợ gì Tiêu Cửu Uyên nữa. Vân Thiên Vũ nghĩ ngợi lạnh lùng nhìn Tiêu Cửu Uyên, quay người bước vào cửa cung của thái hậu.

Nhưng nàng vừa bước được vài bước, đã bị Tiêu Cửu Uyên ở phía sau đuổi kịp, cánh tay của Tiêu Cửu Uyên ngăn cản đường đi của Vân Thiên Vũ.

Dưới ánh mắt trời, gương mặt tuyệt mỹ sán lạn như lụa của hắn, đôi mắt đen hơn cả màn đêm, khí phách không còn sắc sảo như trước, thái độ tuyệt tình nghiêm nghị, người như hắn không khỏi khiến người khác bị mê hoặc, đáng tiếc Vân Thiên Vũ đã gây thù chuốc oán với hắn nên không hề thấy hắn hấp dẫn, chỉ lạnh lùng ngược lên tròng mắt nhìn hắn.

“Vương gia có chuyện gì sao?”

Giọng nói của Tiêu Cửu Uyên trầm ấm vang lên: “Người vẫn giận bốn vương sao, giận bốn vương đã không tin tưởng người, bốn vương có thể xin lỗi người.”

Vân Thiên Vũ cười chế diễu hắn, lạnh lùng nói:” Tiêu Cửu Uyên, bây giờ nói chuyện này còn có nghĩa lý gì nữa?”

Khi nàng cần, hắn không tin nàng, bây giờ tin cũng chẳng còn nghĩa lý gì nữa.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 465: Hẳn Không Buông Tay Được

Vân Thiên Vũ nhớ khi đó lòng nàng thầm mong hẳn sẽ tin nàng, dù chỉ một chút thôi cũng được, nhưng hẳn đã không. Khoảnh khắc đó nàng thấy mình bị tổn thương sâu sắc, trong khi nàng nỗ lực nhiều như vậy thì hẳn lại không tin nàng.

"Tiêu Cửu Uyên, nếu như người thật lòng muốn nhận lỗi, vậy thì hãy hủy hôn đi." Nét mặt Vân Thiên Vũ lạnh lùng, toàn thân càng không có lấy một chút hơi ấm.

Nàng sẽ không cho bất kỳ kẻ nào có cơ hội làm tổn thương mình nữa.

Kiếp trước, bởi cái chết của cha nuôi nên nàng đã tin Phó Cảnh Ngôn, nhưng cuối cùng lại bị gã làm tổn thương sâu sắc, gã không chỉ gạt nàng mà còn hại cha nuôi chết thảm thương.

Bởi vậy đến phút cuối nàng mới im lìm chọn cách đồng quy vu tận cùng gã, một là vì muốn báo thù cho cha nuôi, hai là do đã bị tổn thương sâu sắc, nàng thà làm ngọc vỡ còn hơn ngồi lành.

Kiếp này, vì ra tay giúp đỡ Tiêu Cửu Uyên, nàng liều mạng đoạt lấy hoa linh quỳ tám cánh cho hẳn. Nhưng sau cùng nàng lại lần nữa bị Tiêu Cửu Uyên làm tổn thương.

Kể từ giờ, nàng sẽ không tin vào bất kỳ kẻ nào nữa, người đáng tin trên thế gian này mãi mãi chỉ có chính mình.

Vân Thiên Vũ bật cười, nét cười lạnh lẽo hững hờ khôn tả.

Thấy nàng cười như vậy, Tiêu Cửu Uyên vô thức muốn đưa tay xoa dịu nụ cười của nàng, xoa dịu những đau thương trong lòng nàng.

Giờ phút này, lòng hắn lại càng trào dâng cảm giác hối hận. Nhưng muốn hắn hủy hôn là điều không thể. Hắn sẽ không rút lui.

Trước đây hắn chưa từng có ý muốn lấy nàng, thậm chí còn nghĩ cả đường lui cho nàng. Ngờ đâu, cuối cùng mình lại không buông tay được.

Những lời mắng chửi lúc trước của Tiêu Dạ Thần đã làm hắn thức tỉnh, nhất là câu nói, nếu Vũ Mao lấy người khác, cháu sẽ không tha thứ cho thúc. Chẳng phải hắn sợ Tiêu Dạ Thần không tha thứ cho hắn, mà là khi nghĩ về việc Vân Thiên Vũ lấy người khác, hắn thấy không tài nào chấp nhận được.

Hắn quyết không cho nàng được lấy người khác.

Mắt Tiêu Cửu Uyên đột nhiên ánh lên cái nhìn ngang ngược: "Vân Thiên Vũ, bốn vương sẽ không đồng ý hủy hôn đâu."

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên, cười khẩy: "Tiêu Cửu Uyên, người đã từng nói, nếu ta cứu người thì người sẽ chấp nhận một điều kiện của ta."

Khi đó nàng nghĩ rằng nếu cứu được Tiêu Cửu Uyên thì sẽ bảo hắn tha cho nàng việc đã giấu giếm hắn. Nhưng giờ thì không cần rồi, nàng dùng nó để yêu cầu Tiêu Cửu Uyên hủy hôn cũng như nhau cả thôi.

Tiêu Cửu Uyên gật đầu: "Phải, bốn vương đã đồng ý với người, chỉ cần người nói ra, bốn vương khắc sẽ giúp người thực hiện."

Vân Thiên Vũ mở miệng toan nói hai chữ hủy hôn nhưng Tiêu Cửu Uyên đã nhanh hơn một bước lên tiếng trước: "Chỉ riêng chuyện hủy hôn, bốn vương không đồng ý."

Nghe Tiêu Cửu Uyên nói vậy, Vân Thiên Vũ sa sầm mặt, làn sương giá lạnh phủ kín đôi mắt, nàng nhìn hắn với vẻ u ám cùng cực: "Tiêu Cửu Uyên, người nói vậy là có ý gì? Giao dịch giữa chúng ta đã hoàn thành rồi, ta không chỉ giúp người bắt được kẻ ngấm ngầm mưu toan với người, mà còn giúp người giải độc, người còn muốn sao nữa, nhất định phải giày vò nhau mới chịu thôi phải không?"

Mắt Tiêu Cửu Uyên tối lại một thoáng, cất giọng trầm trầm: "Sau này sẽ không đâu."

Nàng dốc toàn lực giúp hắn lấy hoa linh quý tám cánh, nghĩ đủ mọi bề giữ gìn nó giúp hắn, nếu không nhờ nàng thì giờ này hắn đã bỏ mạng vì chất độc phát tác rồi. Vậy nên sau này hắn sẽ tin tưởng nàng, không nghi ngờ nàng nữa, thậm chí giờ hắn còn cẩn thận ngấm lại, lời nói trước đây của nàng cũng là thật.

Nàng vốn dĩ không phải là người của thế giới này, mà là linh hồn đến từ dị giới, bởi lẽ trên cõi đời này không có một nữ tử nào khác người như nàng.

Tiếc rằng giờ nàng đã không cần những tin tưởng đó của hắn nữa rồi.

Nghĩ đến đây, Tiêu Cửu Uyên thấy lòng khó chịu ray rứt.

Cả đời hắn thuận buồm xuôi gió, lần đầu tiên phải nếm trải cảm giác buồn lòng đồng thời ảo não về chuyện mình đã từng làm.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 466: Hận Không Thể Giảm Vào Tay

Song lúc này Vân Thiên Vũ chỉ kiên quyết muốn hủy hôn với Tiêu Cửu Uyên, không có hứng thú với những chuyện khác. Nàng không muốn có bất kỳ dính líu gì với ai nữa.

"Tiêu Cửu Uyên, nếu như người không muốn hủy hôn, vậy thì hãy để ta hủy hôn đi, ta sẽ nghĩ cách rút khỏi cái đám này." Vân Thiên Vũ nói như chém đinh chặt sắt.

Đứng bên cạnh, lòng hẫng bỗng chùng xuống, thậm chí có phần bất an.

Vì tới hôm nay, hẳn biết Vân Thiên Vũ trước giờ luôn nói được làm được, chỉ cần là chuyện muốn làm thì nàng ắt sẽ làm được.

Còn hẳn chỉ cần nghĩ tới việc cuộc sống về sau của mình sẽ chẳng còn một nữ nhân như thế là đã thấy đời thật vô vị tẻ nhạt.

Vừa nghĩ hẳn vừa nhìn Vân Thiên Vũ, trầm giọng nói: "Người hấp tấp muốn hủy hôn với bốn vương như vậy là do muốn lấy Phượng Vô Nhai sao?"

Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Cửu Uyên bằng vẻ mặt lạ lùng, chẳng lẽ con đường đời của nàng chỉ có mỗi hướng đi xuất giá, không còn chuyện gì khác đáng làm nữa ư? Có điều nàng không muốn cho Tiêu Cửu Uyên biết suy nghĩ của mình, bèn cất giọng lạnh tanh: "Đó là chuyện của ta, Ly thân vương gia."

Nói rồi nàng gạt tay Tiêu Cửu Uyên ra, nhắm hướng cung điện của thái hậu mà đi, Tiêu Cửu Uyên vội theo sát bên, nói: "Phượng Vô Nhai cũng chẳng phải là người lương thiện, hắn trời sinh sẵn tính phong lưu, lại phóng đảng bất kham, bụng dạ còn nham hiểm, người mà lấy hắn thì tuyệt đối không phải là chuyện tốt lành, trước kia người đã cứu mạng ta, ta không muốn thấy người phải chịu tổn thương."

Vân Thiên Vũ chẳng buồn nhìn Tiêu Cửu Uyên, càng lười chẳng muốn nói chuyện với hắn.

Tiêu Cửu Uyên lại nói: "Bốn vương đã từng nói sẽ bảo vệ chu toàn cho người trọn đời, đương nhiên là sẽ không cho phép bất kỳ ai làm tổn thương người."

Vân Thiên Vũ ngừng bước, ngược lên nhìn Tiêu Cửu Uyên, xẵng giọng nói: "Người làm ta tổn thương là người đấy, Tiêu Cửu Uyên, trước kia người khiến ta thấy mình cứ như một kẻ ngốc, người có biết không hả? Ta làm nhiều việc như vậy mà người vẫn nghi ngờ ta, khi ấy ta hận không thể giẫm vào tay của mình luôn, cho nên đừng có mở miệng ra là kẻ nào không tốt, người nào tốt hơn người nhiều."

Chỉ một lời đã khiến người Tiêu Cửu Uyên cứng đờ, khuôn mặt khô ngô hiện vẻ sầu não, đáng tiếc Vân Thiên Vũ chẳng thèm nhìn hắn, quay đầu đi thẳng.

Đi được hai bước, bỗng thấy phía trước có vị thái giám bước ra từ trong cung của thái hậu, đi nhanh tới trước mặt bọn họ kêu lên: "Thái hậu có chỉ. Truyền Ly thân vương gia và Linh Nghi quận chúa vào điện."

Vân Thiên Vũ đi theo thái giám bước vào đại điện. Tiêu Cửu Uyên thu lại mọi suy nghĩ rồi cũng theo vào.

Trong đại điện, mọi người dồn mắt nhìn chăm chăm người bước vào từ cửa điện.

Vẫn cái dáng vẻ kiêu căng ngạo mạn và thái độ chẳng coi ai ra gì như thường ngày, giống hết mọi khi, nhưng người có mắt đều trông thấy sắc mặt Tiêu Cửu Uyên không tốt lắm, hơi nhợt nhạt và thấp thoáng vẻ yếu ớt.

Vừa thấy dáng vẻ con trai mình như vậy, thái hậu đau lòng lên tiếng: "Cửu Uyên, mau tới cạnh mẫu hậu nào."

Tiêu Cửu Uyên gật đầu, đi thẳng tới trước mặt thái hậu, bà ta đưa tay kéo hẳn, vẻ lo lắng hẳn trên nét mặt: "Cửu Uyên, con trúng độc thật hả? Sao rồi, có cách giải không? Không sao đâu phải không, mau bảo ngự y đến khám thử xem."

Thái hậu nói một tràng liên thanh, ánh mắt Tiêu Cửu Uyên ấm lên, hẳn ngăn thái hậu lại: "Mẫu hậu, người chớ căng thẳng, nhi thần tạm thời không sao cả."

Thái hậu không hề thả lỏng mà vẫn lo lắng nói: "Sao mẫu hậu có thể không nóng ruột được, con nhất định không được xảy ra chuyện gì."

Nói xong, như nghĩ đến điều gì đó, thái hậu xoay đầu nhìn về phía Vân Thiên Vũ bên phải đại điện.

"Người chính là nghĩa nữ An thân vương nhận nuôi, Linh Nghi quận chúa sao?"

Vân Thiên Vũ lên trước một bước hành lễ: "Thần nữ tham kiến thái hậu nương nương."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 467: Hứa Cho Người Vinh Hoa Phú Quý

Thái hậu gật đầu, cẩn thận dò xét Vân Thiên Vũ, khi sau nhìn thấy vết sẹo trên mặt nàng, trên mặt có chút thất vọng.

Vốn là con rồng cháu phượng, há lại xứng với nữ tử tầm thường, cho nên bà ta nhất định phải thay nhi tử thoát thác hôn sự này.

Nhưng mặc dù thật sự có suy nghĩ này, thái hậu lại không có biểu hiện ghét bỏ Vân Thiên Vũ, bà ta có ý bảo Vân Thiên Vũ đứng dậy, dò hỏi: “Linh Nghi quận chúa, độc của Ly thân vương, người có hiểu rõ không?”

“Thái hậu nương nương yên tâm đi, thần nữ sẽ dốc toàn lực thử một lần.”

Vân Thiên Vũ không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh trả lời. Nếu Tiêu Cửu Uyên không muốn cho người khác biết độc của hắc đã giải được, nàng sẽ không nói.

Dù sao đây là chuyện của hắc, không liên quan đến nàng.

Sự tao nhã, không kiêu ngạo không siểm nịnh của Vân Thiên Vũ khiến thái hậu xem trọng nàng hơn mấy phần, nha đầu Linh Nghi này của Vĩnh Ninh hầu phủ này cũng không tồi.

Khá hơn nhiều so với Vân Thiên Tuyết trước đây từng gặp qua.

Vân Thiên Tuyết kia phóng khoáng quá mức, ngược lại, nữ tử này lại rất biết khách khí.

Nhưng thái hậu nhìn mặt Vân Thiên Vũ lại càng cảm thấy thất vọng. Tuy rằng bà ta cũng đồng cảm với nữ nhân này, nhưng chuyện liên quan đến hạnh phúc cả đời nhi tử của bà ta, quả thực bà ta quyết không thể để Linh Nghi quận chúa gả cho Uyên Nhi.

Thái hậu vừa nghĩ vừa nói: “Linh Nghi quận chúa, nếu người hiểu rõ độc trên người Ly Vương, tất nhiên ai gia vô cùng vui mừng, nhưng...”

Thái hậu ngưng lời, nhìn Vân Thiên Vũ phía dưới, cẩn thận xem xét, nếu như lời bản thân nói ra làm cho Vân Thiên Vũ không vui..., có khi nào nàng sẽ không giải độc cho nhi tử của bà ta không.

Thái hậu đang nghĩ, Vân Thiên Vũ phía dưới đã nhìn ra tâm tư của bà ta.

Thái hậu không muốn gả nàng cho Tiêu Cửu Uyên làm chính phi.

Vừa hay, nàng cũng có ý này, Vân Thiên Vũ suy nghĩ, nhìn thái hậu nói: “Thái hậu nương nương có chuyện gì cứ nói, thần nữ tất nhiên sẽ vâng theo.”

Nàng nói như vậy, thái hậu lại càng cảm thấy nữ tử này thật sự thông minh thanh khiết, rõ ràng đã nhìn ra bà ta không đồng ý gả nàng cho nhi tử làm chính phi rồi.

Biết rõ bà ta không đồng ý gả nàng cho nhi tử, nàng còn bảo bà ta nói, chẳng lẽ nàng bằng lòng từ hôn.

Thái hậu đang suy tư, Tiêu Cửu Uyên bên cạnh có ý muốn ngăn cản mẫu hậu mở miệng.

Nhưng thái hậu đã mở miệng nói: “Ai gia có thể hứa cho người vinh hoa phú quý, tiền đồ cẩm tú, hôn nhân mỹ mãn, nhưng ai gia không đồng ý người gả cho Ly vương làm chính phi.”

Nhi tử này của bà ta không phải nữ tử tầm thường nào cũng xứng.

Phía dưới, Vân Thiên Vũ lập tức quỳ xuống, thành khẩn nói: “Thần nữ tuân chỉ thái hậu nương nương. Thái hậu nương nương cứ việc hạ chỉ hủy bỏ hôn ước là được, thần nữ tất sẽ tuân theo.”

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời, trên mặt không ít người trong điện hiện rõ vẻ hoài nghi.

Vân Thiên Vũ đang có ý gì, đồng ý với thái hậu hủy hôn, nàng thật ngốc, vậy mà lại đồng ý với thái hậu, phải biết rằng vị trí Ly thân chính vương phi cũng không phải dễ ngồi như vậy.

Nàng thì ngược lại, đồng ý hủy hôn.

Khách quan và mọi người kinh nghi, sắc mặt Tiêu Cửu Uyên âm trầm khó coi, đôi mắt lạnh lẽo, tuy rằng hẳn biết Vân Thiên Vũ sở dĩ làm như vậy, là vì hẳn đã làm tổn thương nàng.

Nhưng bị nàng kiên định lặp đi lặp lại yêu cầu từ hôn nhiều lần như vậy.

Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên vẫn sẽ bị tổn thương, trong lòng vô cùng tức giận.

Vân Thiên Vũ cứ như vậy vội vã muốn hủy hôn ước với hẳn sao? Bao nhiêu người muốn gả cho Tiêu Cửu Uyên hẳn làm chính phi, nàng thì ngược lại, lại vội vã muốn hủy bỏ hôn ước với hẳn.

Nhưng không có sự đồng ý của hẳn, ai dám hủy bỏ hôn ước của hẳn.

Tiêu Cửu Uyên ngông cuồng nghĩ, không đợi thái hậu nói, hấn giành mở miệng trước: “Bẩm mẫu hậu, hôn sự của nhi thần, đương nhiên nên là tự nhi thần làm chủ, nếu nhi thần muốn từ hôn, thì sẽ báo với mẫu hậu cùng hoàng huynh, nhưng hiện tại nhi thần vẫn chưa có ý này.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 468: Tự Minh Đa Tình

Trong đại điện, mọi người lại bị kinh ngạc một lần nữa, Tiêu Cửu Uyên đang công khai biểu hiện không muốn từ hôn sao?

Hắn bằng lòng lấy Vân Thiên Vũ làm chính phi rồi sao?

Thái hậu kinh ngạc nhìn Tiêu Cửu Uyên, liếc hắn một cái, lại nhìn Vân Thiên Vũ.

Lần này xem ra, lại cảm thấy nữ tử này chẳng những lễ giáo tốt, hơn nữa cũng vô cùng thông minh tài trí, ngoại trừ khuôn mặt không được ưa nhìn lắm, những mặt khác cũng không tệ.

Thái hậu nhìn tới nhìn lui, cuối cùng không muốn nhúng tay vào chuyện này, nhi tử của bà ta luôn là người độc lập, nếu bà ta nhúng tay quá nhiều vào chuyện của hắn, ngược lại sẽ không tốt.

Cho nên thái hậu mở miệng nói: “Nếu Uyên nhi đã có lời, chuyện này cứ giao cho con tự xử lý.”

Thái hậu nói xong, vẻ mặt cười cười nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Hôm nay ai gia đón người tiến cung, chính là vì muốn gặp qua người.”

Trong đại điện, mọi người đã quen với sự thay đổi của thái hậu, bởi vì thái hậu từ trước tới nay chính là như vậy, không hề có lý do sủng ái Tiêu

Cửu Uyên, thế cho nên cho Tiêu Cửu Uyên chuyên quyền độc đoán, làm theo ý mình.

Vân Thiên Vũ lại có chút không quen thái hậu như vậy, hơn nữa rất lâu sau cũng không kịp phản ứng.

Nàng còn tưởng rằng thái hậu sẽ kiên quyết phản đối gả nữ nhân như nàng cho Tiêu Cửu Uyên, nếu như thái hậu kiên quyết phản đối, vậy thì nàng có thể thuận nước đẩy thuyền hủy bỏ hôn sự này.

Ai mà biết thái hậu vừa nghe Tiêu Cửu Uyên nói lại phui tay không quản.

Không chỉ như thế, vẻ mặt còn đầy thiện cảm nhìn nàng.

Vân Thiên Vũ không nhịn được nhướn mày nghĩ, thái hậu sao lại nói chuyện dễ dàng như vậy, không phải nói thân là thái hậu đều rất mạnh mẽ, chuyên quyền độc đoán sao? Lời nói ra khỏi miệng nói thật sự đáng tin sao? Sao đến đây lại hoàn toàn thay đổi.

Vân Thiên Vũ nhìn thái hậu, ánh mắt từ từ hướng vào Tiêu Cửu Uyên.

Mắt phượng mày ngài của Tiêu Cửu Uyên mở to vui vẻ, ánh mắt tao nhã, quyến rũ. Khóe môi nhẹ nhàng từ từ cong lên duyên dáng. Hắc ung dung sung sướng thể hiện, chỉ cần bốn vương không đồng ý, không ai có hủy bỏ hôn sự của bốn vương.

Vân Thiên Vũ nhìn thấy bộ dạng ngông cuồng của hắc như vậy, trong lòng nói cảm tức không nói nên lời, u lãnh liếc nhìn hắc, sau đó quay đầu nhìn hoàng thượng phía đại điện từ từ mở miệng nói.

“Thần nữ có một chuyện xin hoàng thượng ân chuẩn.”

Hoàng đế từ trước vẫn luôn nhìn Tiêu Cửu Uyên. Lão ta nhớ trước đây Tiêu Cửu Uyên luôn phản đối hôn sự này, lão ta còn cho rằng cuối cùng hẳn nhất định sẽ yêu cầu lão ta hủy bỏ hôn sự này. Nhưng bây giờ xem ra lão ta đã lầm rồi.

Cửu Uyên hẳn đồng ý lấy Vân Thiên Vũ sao?

Trong điện, ngoài hoàng đế ra, ngay cả hoàng hậu cùng đám người thái tử cũng không nhận được suy đoán tâm tư của Tiêu Cửu Uyên.

Chẳng lẽ Tiêu Cửu Uyên thật sự định lấy Vân Thiên Vũ làm vợ.

Hắn đang có tâm kế đùa giỡn gì.

Ai cũng không nghĩ ra.

Hoàng đế nghe thấy Vân Thiên Vũ lên tiếng, quay đầu nhìn nàng, Vân Thiên Vũ trầm giọng nói: “Thần nữ xin hoàng thượng thu hồi thánh mệnh, phế bỏ hôn sự của thần nữ cùng Ly thân vương gia, thần nữ tự nhận không xứng với Ly thân vương điện hạ, cam tâm tình nguyện từ bỏ hôn sự này.”

Vân Thiên Vũ vừa nói, trong đại điện, mọi người lại lập tức bị sợ hãi, Vân Thiên Vũ lại muốn từ hôn.

Mọi người có chút khó có thể tin, nhanh chóng nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ đang quỳ gối dưới đại điện.

Hoài nghi lúc trước nghe lầm, nhưng cuối cùng nhìn thấy bộ dạng Vân Thiên Vũ rất nghiêm túc, mới tin nàng nói rất nghiêm túc, quả thật nàng yêu cầu từ hôn.

Nhưng tại sao lại vậy?

Người khác nghĩ mãi mà không rõ tại sao Vân Thiên Vũ lại từ hôn.

Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch nghĩ nhiều hơn người khác vài phần, tại sao Vân Thiên Vũ từ hôn, chẳng lẽ nàng phát hiện người nàng thích là y, cho nên nàng mới kiên định yêu cầu hủy bỏ hôn sự với Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Thiên Dịch vừa nghĩ như thế, tim loạn nhịp, tâm trạng kích động nói không nên lời.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 469: Dưa Hái Xanh Sẽ Không Ngọt

Nhất định là trước đây Vân Thiên Vũ thích y, sau này nàng lại từ hôn đúng ngày đại hôn. Cũng vì nàng quá quá đáng nên nàng mới dễ dàng từ hôn như thế.

Nàng làm như vậy chỉ là để trừng phạt y thôi.

Hiện tại nhất định là nàng đã biết, người nàng thích vẫn là y, cho nên mới kiên định từ hôn với cửu hoàng thúc.

Tiêu Thiên Dịch vừa kích động vừa vui vẻ, đồng thời nghĩ rất nghiêm túc, nếu như Vân Thiên Vũ vẫn thích y, muốn gả cho y, y sẽ làm như thế nào.

Sau khi Tiêu Thiên Dịch suy nghĩ một chút, quyết định lấy Vân Thiên Vũ làm chính phi.

Nàng vốn chính là chính phi của y, hiện tại chẳng qua tất cả trở về quỹ đạo ban đầu thôi.

Sau này y sẽ sủng ái nàng.

Tiêu Thiên Dịch nghĩ mà vui mừng, dáng vẻ sung sướng không nói nên lời.

Y bị thái tử đứng bên cạnh nhìn khó hiểu, không hiểu sao người này vui như vậy.

Người ta đang từ hôn, y vui vẻ cái gì.

Trong đại điện, hoàng đế nhìn Vân Thiên Vũ, lại nhìn Tiêu Cửu Uyên, sau đó mở miệng nói: “Cửu Uyên, đệ xem việc này?”

Tiêu Cửu Uyên mặt mày lãnh ngạo nói: “Đây là hôn sự của bốn vương, nếu hoàng huynh ngày đó chỉ hôn, như vậy hôn sự này chỉ có thể để bốn vương làm chủ, những người khác không có quyền can thiệp.”

Một câu ngăn lời hoàng đế, hoàng đế nhìn Tiêu Cửu Uyên, lại nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Linh Nghi quận chúa, nếu Ly thân vương không chê người, đây là phúc khí của người, người nên vui vẻ mới đúng.”

Vẻ mặt Vân Thiên Vũ tối sầm, đôi mắt lạnh lẽo, nàng muốn hỏi hoàng đế một câu, tại sao Tiêu Cửu Uyên bằng lòng, nàng nhất định phải vui vẻ, xin lỗi, nàng chẳng những không vui, hơn nữa vô cùng tức giận.

Huống chi nàng không cho rằng Tiêu Cửu Uyên muốn thành thân với nàng, lúc trước ngay cả tin tưởng hãn cũng không tin nàng, làm sao có thể muốn thành thân với nàng.

Về phần tại sao hãn không đồng ý từ hôn, có lẽ là có mục đích khác.

Nhưng nàng cũng không muốn xen vào chuyện của hãn.

Vân Thiên Vũ nghĩ ngẩn đầu nhìn hoàng đế, muốn cố gắng một chút nữa.

Nhưng nàng còn chưa kịp nói, một giọng nói khác nhanh hơn từ từ vang lên: “Phụ hoàng, lúc trước cửu hoàng thúc tiến cung đã từng thể hiện quá không muốn lấy Linh Nghi quận chúa, hiện tại Linh Nghi quận chúa lại không muốn, nhi thần cho rằng dưa hấu xanh không ngọt, nếu hai người đều không muốn gả, sao phụ hoàng không hạ một ý chỉ bỏ hôn ước, thành toàn cho bọn họ.”

Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch chậm rãi bước ra khỏi hàng mở miệng.

Tiêu Thiên Dịch nói xong, nhìn Vân Thiên Vũ, ánh mắt ngăm có ý nhu tình.

Đáng tiếc Vân Thiên Vũ chỉ nhìn y chằm chọc, cũng không liếc đến lần thứ hai.

Đương nhiên Tiêu Thiên Dịch không xem nhẹ sự ghét bỏ trong mắt Vân Thiên Vũ, tim không khỏi trầm xuống, chẳng lẽ Vân Thiên Vũ từ hôn, cũng không phải vì gả cho y.

Về mặt Tiêu Thiên Dịch không tránh được ánh mắt của thái tử và Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu, hai người nhìn nhau cười, rốt cục đã hiểu người này lúc trước vui vẻ cái gì.

Hóa ra người này tưởng Vân Thiên Vũ từ hôn là vì y, thật sự là tự mình đa tình.

Sắc mặt Tiêu Thiên Dịch hơi thay đổi, vô cùng khó coi.

Sự khăng khăng của y, khiến cho Tiêu Cửu Uyên trên đại điện bực tức, Tiêu Cửu Uyên lãnh khốc vô tình hung hăng nhìn Tiêu Thiên Dịch.

“Tuyên vương tích cực như vậy làm gì, không phải tưởng là Linh Nghi quận chúa từ hôn với bốn vương, sẽ gả cho cháu chứ, bốn vương nhắc nhở Tuyên vương diện hạ một chút, Linh Nghi quận chúa là thắm của cháu, cháu nên gọi một tiếng thắm đấy.”

Lời của Tiêu Cửu Uyên khiến sắc mặt Tiêu Thiên Dịch thoát đỏ thoát trắng, vô cùng khó coi.

Đáng tiếc Tiêu Cửu Uyên đã không nhìn y nữa, ánh mắt hẩn tối đi sai bước đến trước mặt Vân Thiên Vũ, khẽ vươn tay kéo tay Vân Thiên Vũ lại,

đưa nàng ra khỏi đại điện.

Thần thái là hoàn toàn không coi ai ra gì, vô cùng ngông cuồng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 470: Kéo Bàn Tay Nhỏ

Trên đại điện phía sau, sắc mặt hoàng đế có chút khó coi.

Lão ta đường đường là hoàng đế ngồi ở đây, tốt xấu gì cũng nên nói một tiếng rồi đi. Một lời cũng không nói, cứ như vậy đưa người đi, thật là khiến người ta hận đến nghiến răng.

Hoàng đế nhìn phía thái hậu ở một bên: “Mẫu hậu, người xem Cửu Uyên sao lại như vậy.”

Thái hậu khó khăn lắm mới đưa ánh mắt trở về, bà ta hoàn toàn bị kinh động rồi.

Đó là nhi tử của bà ta sao? Từ khi nào, nhi tử của bà ta lại có thể thần nhiên tự đắc đến gần nữ nhân, không chỉ như thế còn có thể mặt không đổi sắc kéo bàn tay nhỏ của người ta rồi.

Chẳng lẽ là do bà ta rời kinh đã quá lâu?

Thái hậu đang kinh hãi suy nghĩ, nghe thấy tiếng hoàng đế gọi, quay đầu nhìn sang.

“Người làm sao vậy?”

Thái hậu giật mình, hoàn toàn không nghe thấy lời hoàng đế nói.

Trên mặt hoàng đế tràn đầy vẻ không vui, cùng là nhi tử của thái hậu, nhưng sự đối xử khác biệt này có phải quá lớn hay không, hay lão ta là đứa con mẫu hậu bông bẽ, Tiêu Cửu Uyên mới là mẫu hậu sinh ra.

Hoàng đế nghĩ như thế, trong lòng nói không khỏi căm tức.

Sau khi thái hậu nhìn hoàng đế liếc mắt một cái, nghĩ tới chuyện Tiêu Cửu Uyên bị trúng độc, không khỏi lo lắng: “Độc của Cửu Uyên không biết thế nào? Linh nghi quận chúa có thể hiểu rõ không?”

Thái hậu lo lắng, nghĩ đến người hạ độc Tiêu Cửu Uyên, trên mặt hiện đầy lửa giận, nhìn hoàng đế, trầm giọng nói: “Hoàng thượng, tra rõ ràng cho ai gia chuyện này, nếu tra được là ai làm, nhất định không được xử nhẹ, nhất định phải ngũ mã phanh thây người này.”

Ánh mắt hoàng đế phức tạp nhìn thái hậu, cuối cùng chỉ đành nhận mệnh gật đầu đồng ý.

“Trẫm biết, trẫm sẽ cho người đi tra chuyện này, nếu có tình hình gì, sẽ bẩm báo mẫu hậu trước tiên.”

“Được.”

Thái hậu gật đầu, bà ta vừa ngẩng đầu nhìn thấy đại diện hạ Tiêu Thiên Dịch đang quỳ, đồng thời nghĩ đến lời Tiêu Cửu Uyên nói lúc trước, thái hậu không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ nói Tiêu Thiên Dịch thích Linh Nghi quận chúa, đây chính là..., không được, nhất định phải lập tức chọn Tuyên vương phi, ngoài ra cả thái tử, Hoài vương đều chưa có chính phi, cũng nên lập phi rồi.

Thái hậu nghĩ, nhìn hoàng đế và hoàng hậu nói: “Ai gia thấy thái tử, Hoài vương, Tuyên vương đều trưởng thành rồi, nên lập phi rồi, vẫn nên mau chóng lập phi cho bọn chúng đi.”

Thái hậu nhắc tới chuyện này, cũng chính là chuyện gần đây hoàng thượng nghĩ đến, cho nên hoàng đế vừa nghe thái hậu nhắc tới lập tức gật đầu đồng ý.

“Mẫu hậu nói phải.”

Hoàng đế quay đầu nhìn phía Tương hoàng hậu, chậm rãi hạ mệnh lệnh nói: “Hoàng hậu lập tức hạ chỉ, ba ngày sau làm cho thê nữ của các vị đại thần vào cung dự tiệc, trăm muốn thay các hoàng tử chọn phi.”

“Vâng, thần thiếp hiểu rồi.”

Tương hoàng hậu đứng dậy.

Điện hạ, thái tử và Hoài vương trái lại rất vui vẻ, nhưng sắc mặt Tuyên vương lại có chút trắng bệch.

Thái hậu và hoàng thượng sở dĩ muốn thay bọn họ chọn chính phi, còn không phải bởi vì lúc trước y thay Vân Thiên Vũ cầu xin thánh chỉ từ hôn sao.

Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch trong lòng khó chịu không nói nên lời, y muốn thành thân với Vân Thiên Vũ, nhưng trước mắt Vân Thiên Vũ vẫn là vị hôn thê của cửu hoàng thúc.

Phụ hoàng làm sao có thể chỉ hôn nàng cho y, chẳng lẽ cuối cùng y phải lấy nữ nhân khác làm chính phi.

Giờ khắc này Tiêu Thiên Dịch hoàn toàn đã quên Vân Thiên Tuyết trong phủ của mình.

Trong đại điện lại vang lên tiếng nghị luận, nhưng đều nói chuyện yến hội ba ngày sau chọn phi.

Ngoài điện, Tiêu Cửu Uyên kéo Vân Thiên Vũ đến chỗ yên tĩnh.

Vân Thiên Vũ giãy giụa muốn rút tay khỏi bàn tay Tiêu Cửu Uyên, đáng tiếc tay Tiêu Cửu Uyên tựa như một cái cái kìm, nàng cố gắng cũng không rút ra được.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ vô cùng khó coi, giận dữ trừng mắt Tiêu Cửu Uyên, lạnh lùng phẫn nộ quát: “Tiêu Cửu Uyên, buông tay.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 471: Mê Hoặc

Tiêu Cửu Uyên khó chịu buông tay, Vân Thiên Vũ vừa thấy hắt buông tay ra, vô thức lui người lại, Tiêu Cửu Uyên cũng bước theo nàng một bước, cuối cùng Vân Thiên Vũ cứ thế lui về sau từng bước, Tiêu Cửu Uyên thì bước về phía trước từng bước.

Cho đến khi hai người lui đến một chỗ cạnh góc tường, không thể lui được nữa.

Vân Thiên Vũ thật sự tức giận, ngược mắt lên giận dữ trừng mắt với Tiêu Cửu Uyên kêu lên: “Tiêu Cửu Uyên, cuối cùng ngươi muốn làm gì? Ta không nợ ngươi gì cả, ngươi không đồng ý từ hôn, cuối cùng là muốn làm gì?”

Cánh tay dài của Tiêu Cửu Uyên duỗi ra, cản đường Vân Thiên Vũ, trên cao nhìn xuống Vân Thiên Vũ.

Hắn ngạo mạn nói: “Ngươi không nợ ta gì cả, nhưng ta lại nợ ngươi, trước khi ta còn chưa trả hết nợ, ta không đồng ý từ hôn.”

Giọng nói Tiêu Cửu Uyên mờ ám mà trầm thấp, gợi cảm nhẹ nhàng, nhưng lại như một bàn rượu ngon trước mặt người say.

Ánh mắt thâm thúy của hắn tối đi, như nam châm thật lớn có thể hút lấy lòng người, ý muốn hút Vân Thiên Vũ vào.

Nếu không phải Vân Thiên Vũ bị thương thế của hấn khiến nàng nhìn thấu, có lẽ thật sự cũng bị hấn mê hoặc, đáng tiếc trong mắt nàng chỉ tràn ngập lãnh ý, hoàn toàn không thể bị mị lực của Tiêu Cửu Uyên ảnh hưởng.

Nàng ngược mắt lên lạnh lùng kiêu ngạo nhìn Tiêu Cửu Uyên, kiên định nói: “Tiêu Cửu Uyên, không cần, ta không cần người làm gì cả, cái ta muốn chỉ là chúng ta như người lạ, sau này nước giếng không phạm nước sông.”

Vân Thiên Vũ nói xong, đẩy cánh tay Tiêu Cửu Uyên ra, sau đó sải bước xoay người đi, đi vài bước thì dừng lại, nhìn lại, nói từng chữ một: “Nếu người thật sự cảm thấy nợ ta gì đó, hãy đi xin hoàng thượng hạ chỉ phế bỏ hôn sự của chúng ta, ta chỉ muốn sống cuộc sống yên bình của ta, không muốn chịu thêm đau thương nữa.”

Vân Thiên Vũ nói xong, xoay người rời đi.

Phía sau, Tiêu Cửu Uyên ánh mắt thâm trầm giống như biển cả, nghĩ đến lời Vân Thiên Vũ mới vừa nói. Nếu quả thật cảm thấy nợ nàng, hãy đi xin hoàng thượng hạ chỉ phế bỏ hôn sự của bọn họ, nàng không muốn lại bị tổn thương.

Xem ra vẫn là bởi vì trước đây hấn làm những chuyện xúc phạm nàng như vậy

Vậy thì hấn thật sự muốn hoàng huynh hạ chỉ phế bỏ hôn sự của hai người bọn họ sao?

Tiêu Cửu Uyên chỉ nghĩ đến điều này, không thể nhận lời.

Từ đầu hoàng huynh hạ chỉ, hấn đã bài xích nữ nhân này, chẳng những bài xích nàng, thậm chí bất kỳ nữ nhân nào cũng bài xích.

Bởi vì lúc nhỏ hắn từng cứu một nữ tử, lúc hắn cứu người đã bị thương. Hắn bảo nữ tử đó tìm người đến cứu.

Nhưng cuối cùng nàng ta không xuất hiện.

Chuyện này đối với hắn là đả kích rất lớn. Từ đó về sau, hắn không dễ dàng ra tay cứu người, lại càng không dễ dàng tin tưởng người khác.

Cho nên qua nhiều năm như vậy, hắn vẫn luôn chưa lập chính phi, tuy rằng trước đây hoàng huynh chỉ hôn ba bốn lần, nhưng đều bị hắn dùng để ngăn mẫu hậu lái nhái.

Chỉ là không nghĩ tới mấy người kia lại chết, sau đó Vân Thiên Vũ bị chỉ hôn cho hắn, hắn liền phản đối.

Không chỉ bởi vì bộ dạng nàng xấu xí, mà còn bởi vì nàng là nữ nhân.

Nhưng hắn dần dần từ ghét bỏ lúc ban đầu, càng về sau lại tiếp nhận, đến cuối cùng bị tính cách của nàng hấp dẫn.

Chẳng lẽ đây chính là thích mà Tiêu Dạ Thần nói?

Tiêu Cửu Uyên không xác định đây có phải là thích không, nhưng hắn vẫn không muốn từ hôn, không muốn cho nàng đến gần Phượng Vô Nhai, không muốn nàng gả cho người khác.

Cho nên hắn sẽ không đồng ý từ hôn.

Ánh mắt Tiêu Cửu Uyên hiện lên vẻ mờ ám, hắn biết hành động lúc trước của hắn làm nguội lạnh trái tim Vân Thiên Vũ.

Nàng mới kiên quyết yêu cầu từ hôn, hắn sẽ khiến nàng chấp nhận hắn một lần nữa.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 472: Vong Ân Phụ Nghĩa

Tiêu Cửu Uyên cười khẽ, mặt tràn đầy tự tin.

Bởi vì ở chung với Vân Thiên Vũ một thời gian, hẳn biết một ít chuyện người ngoài không nên biết. Tuy rằng bề ngoài Vân Thiên Vũ lạnh lùng, nhưng thực tế trái tim lại vô cùng lương thiện. Nếu người luôn đối xử tốt với nàng, tốt đến mức khiến tan chảy trái tim nàng, nàng cũng sẽ đối tốt với người, còn tốt hơn gấp bội.

Vân Thiên Vũ, ta sẽ khiến nàng tiếp nhận ta một lần nữa.

Mặt mày Tiêu Cửu Uyên nhẹ nhẹ tỏa ra chút thần thái, cả người tỏa sáng, hẳn xoay người đi thẳng đến cung mẫu hậu.

Mẫu hậu là người hiểu rõ hẳn nhất, hẳn không muốn làm bà ta lo lắng, cho nên hẳn định lặng lẽ nói cho bà ta biết một tiếng, độc của hẳn thật ra đã giải được rồi, sợ dĩ không nói, là vì muốn bắt hung thủ thật sự ở phía sau.

Tiêu Cửu Uyên đi đến cung thái hậu, Vân Thiên Vũ lại đến trước cửa cung, nói với thái giám một tiếng, bảo thái giám đưa nàng về An thân vương phủ.

Thái giám lên tiếng trả lời đồng ý, đưa Vân Thiên Vũ xuất cung.

Trước cửa cung, xe ngựa bị cản lại, Vân Thiên Vũ vén rèm ra nhìn xung quanh bên ngoài, thấy Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch chính là người

ngăn nàng lại.

Sắc mặt Tiêu Thiên Dịch hơi hơi tái, ánh mắt nhìn Vân Thiên Vũ tràn đầy đau khổ.

Thần sắc của y lúc này thật giống như nam nhân đau khổ vì mất đi người thân.

Đáng tiếc Vân Thiên Vũ lại không có chút thiện cảm nào với nam nhân này, nàng tức giận nói: “Tuyên vương điện hạ ngăn xe ngựa của ta làm gì?”

Tiêu Thiên Dịch nhìn mặt Vân Thiên Vũ, mặc dù khuôn mặt này có vết sẹo, y vẫn cảm thấy nàng thật hấp dẫn.

“Vân Thiên Vũ, phụ hoàng hạ chỉ, ba ngày sau tổ chức yến hội chọn phi ở trong cung, phụ hoàng sẽ chọn chính phi cho ta cùng thái tử, Hoài vương.”

Vân Thiên Vũ không có hứng thú hờ lạnh nói: “Vây chúc mừng vương gia, chúc vương gia sớm ngày có được mỹ nhân.”

Tiêu Thiên Dịch thấy bộ dạng không để ý của Vân Thiên Vũ, tim lại càng đau đớn, nhìn Vân Thiên Vũ thương tâm nói: “Vân Thiên Vũ, chẳng lẽ người không thương tâm, không buồn sao?”

Vẻ mặt Vân Thiên Vũ không hiểu: “Vương gia, đâu người không bị bệnh chứ, ta thương tâm cái gì, buồn cái gì, người có thành hôn hay không đâu liên quan gì đến chuyện của ta.”

“Vây lúc trước người từ hôn với cửu hoàng thúc ta?”

Vân Thiên Vũ nghe đến đó, không nhịn được cười rộ lên: “Tuyên vương điện hạ, không phải người cho rằng ta từ hôn là vì người chứ, người

cũng đề cao bản thân quá rồi, người cho rằng người là gì, còn bảo ta thương tâm? Ta thương tâm cái gì, nếu ta thương tâm, cũng là thương tâm thay vương phi của người, năm mốt tám đời mới bị gả cho một người như người.”

Vân Thiên Vũ nói xong, trực tiếp buông mình, lệnh cho thái giám bên ngoài đánh xe: “Xuất cung.”

Thái giám đánh ngựa lách qua Tiêu Thiên Dịch chạy ra bên ngoài, trong xe ngựa, Vân Thiên Vũ dường như nghĩ ra cái gì, vén rèm nói vọng ra bên ngoài.

“Tiêu Thiên Dịch, người chính là đồ vong ân phụ nghĩa không có nhân tính, lúc trước nếu ta không cứu người, bây giờ người đã sớm đầu thai rồi, còn có thể khỏe mạnh đứng ở đây sao?”

Vân Thiên Vũ nói xong vung mình lùi về xe ngựa.

Sở dĩ nàng nói ra lời này là vì một lần năm mơ, trong lúc vô tình mơ thấy chuyện trước đây, trong mơ, nàng cứu một bé trai.

Sau khi tỉnh lại, nàng nghĩ tới nghĩ lui, nhớ tới tiểu tử kia chính là Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch.

Không ngờ trước đây cứu Tiêu Thiên Dịch, cuối cùng lại nhận được đối đãi như vậy.

Loại nam nhân cặn bã này, từng giờ từng phút đều làm người ta muốn diệt trừ.

Xe ngựa Vân Thiên Vũ chạy một mạch ra khỏi cung, sắc mặt Tiêu Thiên Dịch phía sau hơi hơi trắng bệch, đồng thời có chút mờ mịt, câu nói kia của Vân Thiên Vũ có ý gì, cái gì gọi y là vong ân phụ nghĩa không có nhân tính, lúc trước nếu không phải nàng cứu y, y đã sớm đầu thai rồi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 473: Mệnh Định Quý Nhân

Tiêu Thiên Dịch nghiêm túc suy nghĩ, Vân Thiên Vũ đã cứu y khi nào.

Nàng chưa từng cứu y, nếu nói về người cứu y thì duy nhất chỉ có một người, đó chính là Tuyết nhi.

Bởi vì Tuyết nhi đã cứu y, cho nên mặc dù thanh danh nàng ta không còn tốt nữa, y cũng không ghét bỏ nàng ta, còn chứa chấp nàng ta.

Tuy rằng y không thể cưới Tuyết nhi làm chính phi, nhưng y đã nói với nàng ta sau này sẽ lấy nàng ta làm trắc phi.

Mặc dù không phải là chính phi, nhưng y hứa sẽ cho nàng ta một đời vinh hoa phú quý.

Nhưng vừa rồi Vân Thiên Vũ nói câu nói kia là có ý gì? Nàng đã cứu y, nàng cứu y khi nào.

Vẻ mặt Tiêu Thiên Dịch hoang mang, y chậm rãi đi ra ngoài.

Thị vệ cẩn thận đi theo phía sau, không dám nói lời nào.

Tiêu Thiên Dịch dẫn theo người vừa đi ra khỏi cửa cung liền có người chạy vội tới, người đó nhanh chóng nói: "Biểu ca, phụ vương ta gửi thư đến cho biểu ca, bảo là văn kiện khẩn cấp."

Người đến là Yến Kinh Hồng của Yến bắc vương phủ, Yến Kinh Hồng nhanh chóng đưa thư cho Tiêu Thiên Dịch.

Tiêu Thiên Dịch vừa nghe thấy là văn kiện khẩn cấp, y lập tức mở thư ra xem.

Y vừa mở ra xem, cả khuôn mặt như không còn một giọt máu.

Yến Kinh Hồng hơi lo lắng, tiến đến xem thư ở trong tay Tiêu Thiên Dịch.

Vừa nhìn thấy nội dung trong đó, sắc mặt Yến Kinh Hồng cũng thay đổi.

Hóa ra trong thư phụ vương bảo Tiêu Thiên Dịch bất kể thế nào cũng phải lấy Vân Thiên Vũ làm chính phi.

Hóa ra sở dĩ Vân Thiên Vũ có thể trở thành Tuyên vương chính phi là bởi vì nàng là thiên mệnh quý nhân, quý lại càng quý hơn. Tiêu Thiên Dịch vừa hay tương phản, Tiêu Thiên Dịch là thiên mệnh sát người, như vậy mệnh y rất dễ bị tổn hại.

Mẫu phi sợ mệnh y bị tổn hại, cho nên mời đắc đạo cao tăng về, dùng la bàn tính tướng số đã tính ra trong mệnh y có quý nhân, người này sẽ thay y ngăn chặn mệnh sát thân.

Lúc mẫu phi y sắp chết, bà lo lắng cho y, sợ y gặp chuyện không may, cho nên mới năn nỉ hoàng thượng hạ chỉ gả Vân Thiên Vũ cho Tiêu Thiên Dịch làm chính phi.

Không ngờ đến cuối cùng Tiêu Thiên Dịch lại không lấy Vân Thiên Vũ làm chính phi, mà trong ngày đại hôn còn dùng vị hôn thê của mình để trao đổi cứu tiện nhân Vân Thiên Tuyệt kia.

Yến bắc vương gia biết chuyện này thiếu chút nữa bị tức chết, ngay trong đêm liền viết văn kiện khẩn cấp đưa vào kinh bảo Tiêu Thiên Dịch bất kể thế nào cũng phải lấy Vân Thiên Vũ làm Tuyên vương chính phi một lần nữa. Nếu không mệnh y sẽ không giữ được lâu.

Trước cửa cung, sắc mặt của hai người Tiêu Thiên Dịch và Yến Kinh Hồng đều thay đổi.

Nhất là Tiêu Thiên Dịch, đột nhiên nghĩ đến lời nói của Vân Thiên Vũ lúc trước, nàng nói y chính là tên vong ơn bội nghĩa, nếu không phải lúc trước nàng cứu y thì y đã sớm đi đâu thai kiếp khác rồi.

Chẳng lẽ nói người lúc trước cứu y căn bản không phải là Vân Thiên Tuyết mà là Vân Thiên Vũ sao?

Không thể nào, tại sao lại có thể như vậy được.

Bất kể thế nào Tiêu Thiên Dịch cũng không tin được chuyện này, cả người loạng choạng bước lùi ba bước mới đứng vững.

Yến Kinh Hồng ở bên cạnh lo lắng nhìn y: "Biểu ca, huynh không sao chứ."

Tiêu Thiên Dịch lắc đầu, y cười khổ, sau đó quay đầu lên xe ngựa đi về phía Tuyên vương phủ, y muốn hỏi nữ nhân Vân Thiên Tuyết kia, lúc trước rốt cuộc nàng ta có cứu y hay không, tốt nhất nàng ta đừng lừa y, nếu không...

Vân Thiên Vũ cũng không biết sau khi nàng đi rồi đã xảy ra chuyện gì.

Nàng ngồi xe ngựa rời khỏi cung, đi về An thân vương phủ.

Chỉ là xe ngựa mới vừa chạy ra khỏi cung không xa liền bị người khác cản đường.

Người cản xe ngựa của Vân Thiên Vũ chính là đại công tử Vân Hách của Vĩnh Ninh Hầu phủ, cũng chính là là ma quân Phượng Vô Nhai của Ma Ảnh cung.

Phượng Vô Nhai vén rèm xe nhìn xung quanh, vừa nhìn thấy Vân Thiên Vũ, y quan tâm hỏi: "Vũ Mao, muội không sao chứ? Lão bà kia truyền muội tiến cung làm gì, bà ta không làm khó muội chứ?"

Vân Thiên Vũ nheo mắt nhìn Phượng Vô Nhai, đôi mắt lạnh nhạt từ từ híp lại.

Chuyện nàng tiến cung tại sao nhanh như vậy Phượng Vô Nhai đã nhận được tin tức rồi, rõ ràng y đã sắp xếp thuộc hạ ở bên cạnh nàng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 474: Muội Sẽ Thu Nhận Ta Sao

Vân Thiên Vũ vô cùng tức giận, vẻ mặt u ám trừng mắt nhìn Phượng Vô Nhai, lạnh lùng cảnh cáo y: "Phượng Vô Nhai, nhanh chóng rút người của ngươi về đi, nếu không đừng trách ta trở mặt với ngươi."

Chân mày Phượng Vô Nhai nhướn lên, y cười đầy phong tình, tà mị nói: "Vũ Mao, ta không có ý gì khác, chỉ là sợ muội gặp chuyện cho nên mới phải sắp xếp thuộc hạ ở cạnh để bảo vệ muội."

Vân Thiên Vũ thẳng thắn từ chối: "Không cần, bây giờ ta đã có năng lực tự bảo vệ mình, cho nên ngươi rút người về đi, ta không thích có người giám sát ta, nếu như ngươi không rút người về, ta sẽ nghĩ cách giết hết bọn họ."

Bây giờ Vân Thiên Vũ cũng không sợ bất cứ người nào, nàng của ngày hôm nay đã không còn là nàng của ngày trước khi mới vừa xuyên không đến đây nữa rồi. Sau này nàng hi vọng chuyện của mình thì tự mình có thể giải quyết.

Sau khi Phượng Vô Nhai nghe xong những lời nói của Vân Thiên Vũ, y không dám không đồng ý, nếu như không đồng ý, y có thể sẽ đắc tội với người này, cho nên tạm thời y vẫn nên rút người về.

"Muội không muốn thì thôi vậy, lát nữa bốn quân bảo bọn họ quay về là được, muội đừng tức giận."

Sắc mặt Vân Thiên Vũ tốt hơn nhiều, đang muốn buông màn xe cản dẫn thái giám đưa nàng hồi phủ thì Phượng Vô Nhai ở phía sau dịu dàng nói: "Ta đưa muội về An thân vương phủ, đừng nói không cần, những lời như vậy làm cho người ta cảm thấy rất xa cách, dù sao chúng ta cũng là bằng hữu."

Vân Thiên Vũ nhìn thấy vẻ mặt Phượng Vô Nhai hiện rõ. Nếu như muội không muốn ta đưa về thì chính là không xem ta là bằng hữu, chính là làm tổn thương trái tim ta.

Vân Thiên Vũ thoáng chốc bị Phượng Vô Nhai chọc cười, nàng nhin không được hỏi Phượng Vô Nhai: "Phượng Vô Nhai, người rảnh rồi như vậy, chẳng lẽ Ma Ảnh cung sắp sụp đổ rồi sao?"

Phượng Vô Nhai nhìn thấy cái nháy mắt câu dẫn phong tình của Vân Thiên Vũ, y nói: "Nếu Ma Ảnh cung sụp đổ, muội sẽ thu nhận ta sao?"

Thuộc hạ ở phía sau Phượng Vô Nhai đều ngơ ngác, thiếu chút nữa cầm đầu xuống đất.

Ma quân đại nhân nhà mình vì theo đuổi nữ nhân cũng liều quá rồi, còn nguyên rủa Ma Ảnh cung sụp đổ.

Vân Thiên Vũ thẳng thắn lắc đầu: "Sẽ không thu nhận người, người như người chính là một tên phiền hà, ta không muốn tự mình tìm phiền phức."

Phượng Vô Nhai lập tức che ngực bày ra bộ dạng tan nát cõi lòng, vẻ mặt đau khổ: "Vũ Mao, muội quá tàn nhẫn rồi, ta sống không bằng chết, ta không còn chút hi vọng nào cả, ta cảm thấy không còn hứng thú gì với cuộc đời nữa rồi."

Vân Thiên Vũ vốn tiến cung không được vui, sau đó chuyện Tiêu Cửu Uyên kiên quyết không hủy hôn đã khiến tâm trạng của nàng không được

thoải mái, nhưng hiện tại bị Phượng Vô Nhai chọc cười, tâm trạng của nàng đã tốt hơn nhiều.

Nếu tên này muốn đưa về thì cứ để y đưa về vậy, dù sao bây giờ trên danh nghĩa y vẫn là ca ca của nàng, không ai có thể nói bậy nói bạ gì được.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ thì phía trước đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa, vài tên kỵ binh mang theo một chiếc xe ngựa chạy vội tới.

Những người đó đi đến trước xe ngựa của Vân Thiên Vũ liền xoay người xuống ngựa.

Người dẫn đầu chính là Tiêu Dạ Thần, phía sau là thị vệ của An thân vương phủ.

Tiêu Dạ Thần vừa đi tới liền nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Tiểu cô cô, ta tới đón người hồi phủ."

Tiêu Dạ Thần nói xong nhìn về phía Phượng Vô Nhai, vẻ mặt gã khó chịu, tên ma đầu này lại đến đây làm gì? Gã tuyệt đối sẽ không đồng ý để Vũ Mao lấy y.

Vân Thiên Vũ thấy Tiêu Dạ Thần xuất hiện, quay đầu nhìn Phượng Vô Nhai, nhú mày nói: "Người xem, sau này không cần người đưa ta về nữa."

Phượng Vô Nhai thấy Tiêu Dạ Thần xuất hiện, trong lòng vô cùng tức giận, đôi mắt y phát ra những tia lạnh lẽo bắn thẳng về phía Tiêu Dạ Thần, trong lòng thầm tính toán có cần xử lý tên này hay không.

Nhưng vừa suy nghĩ đến y liền từ bỏ ý định này, bởi nếu chuyện y xử lý Tiêu Dạ Thần bị Vũ Mao biết, nhất định nàng sẽ nổi giận.

Cho nên tạm thời cứ giữ lại tên này.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 475: Nữ Nhân Đanh Đá Mảnh Người Ở Ngoài Chợ

Phượng Vô Nhai thầm nghĩ, trên mặt y tràn đầy ý cười: "Mặc dù có Tiêu thể tử tới đón muội, ta vẫn cảm thấy lo lắng, khả năng của Tiêu thể tử dường như không được tốt lắm."

Một câu không được tốt của Phượng Vô Nhai đã đập thẳng vào mặt Tiêu Dạ Thần, sắc mặt Tiêu Dạ Thần khó coi trừng mắt nhìn Phượng Vô Nhai, gã lạnh lùng nói: "Phượng Vô Nhai, sau này người tránh xa tiểu cô của ta một chút, chúng ta không hoan nghênh người."

Tiêu Dạ Thần thà để Vũ Mao gả cho Tiêu Cửu Uyên, bởi vì nếu như Tiêu Cửu Uyên thật sự đón nhận một người, thích một người, nhất định sẽ vô cùng thương yêu nàng, về phần Phượng Vô Nhai, ai biết y là dạng người gì chứ.

Tuy rằng lúc này y đối Vũ Mao rất ân cần, nhưng người đời ai cũng biết Ma Quân Phượng Vô Nhai Ma Ảnh cung tính tình thay đổi thất thường, vô cùng cổ quái, ai có thể cam đoan tính tình của y sẽ luôn tốt như vậy.

Phượng Vô Nhai nghe xong những lời nói của Tiêu Dạ Thần, cười lạnh một tiếng: "Tiêu Dạ Thần, cái mặt này của người lớn bao nhiêu chứ, người có thể ra mặt cho Vũ Mao sao? Chuyện của ta và muội ấy không tới phiên người xen vào."

"Người là của người thân của ta, sao lại không tới phiên ta xen vào, Phượng Vô Nhai, đừng cho là ta không biết người có tâm tư gì, người vẫn nên từ bỏ đi, nghĩ cũng đừng nghĩ." Tiêu Dạ Thần hung hăng nói.

Phượng Vô Nhai ha ha cười lạnh, vô cùng xem thường Tiêu Dạ Thần.

Tính tình Vân Thiên Vũ rất cố chấp, nếu như nàng đón nhận y thì tên Tiêu Dạ Thần này chả là cái thá gì cả.

Phượng Vô Nhai châm chọc Tiêu Dạ Thần: "Tiêu Dạ Thần, xem ra người xem trọng bản thân mình quá rồi."

Hai người cứ cãi nhau qua lại, Vân Thiên Vũ ở trong xe ngựa đen mặt lại nhìn hai người kia, đây là muốn cãi thành cái gì đây?

Mắt thấy hai người càng cãi càng ồn, Vân Thiên Vũ nhin không được nữa, nàng lạnh lùng quát: "Câm mồm."

Nàng vừa quát xong, có một giọng nói lạnh lùng khác truyền đến.

"Ở đây chính là ngoài cửa cung, các người xem nơi này là cái chợ sao? Hai tên nam nhân giống như nữ nhân đánh đá mắng người ở ngoài chợ còn ra thể thống gì nữa."

Sau khi nói xong, có vài người đi tới, dẫn đầu là một người mặc áo đen, Tiêu Cửu Uyên mặc áo choàng vàng ròng, sắc mặt hắc vô cùng khó coi, hắc tức giận đi tới trừng mắt nhìn Tiêu Dạ Thần và Phượng Vô Nhai.

Nhưng ánh mắt dừng ở trên người Phượng Vô Nhai lâu hơn, đôi mắt vô cùng u ám.

Phượng Vô Nhai sao lại sợ Tiêu Cửu Uyên, y ngược mắt lên, sắc mặt từ từ thu lại vẻ tà mị, bày ra vẻ lạnh lùng tiêu điều, ánh mắt đồng thời u ám khát máu nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Ánh mắt hai người nhìn nhau đầy sát khí, giọng nói lạnh lùng của Tiêu Cửu Uyên vang lên: "Phượng Vô Nhai, người đủ rồi, giả mạo đại công tử của Vĩnh Ninh Hầu phủ thì thôi đi, lại công khai đi ra khắp nơi làm loạn như vậy, người đây là không xem trọng Vĩnh Ninh Hầu phủ hay là không xem trọng vương pháp của Đông Ly quốc chúng ta, giết người nhà người ta còn có thể giả mạo người ta đi ra khắp nơi làm loạn."

"Ha ha, Ly thân vương gia nói chuyện phải có bằng chứng chứ, nếu như vương gia có bằng chứng chứng minh người là do ta giết, có thể đi đến hình bộ báo quan, để người ở hình bộ đến bắt ta."

Phượng Vô Nhai rõ ràng xem thường đám người ở hình bộ.

Tiêu Cửu Uyên cũng biết người ở hình bộ muốn bắt Phượng Vô Nhai là chuyện không thể nào, nếu như những người đó bắt y, không chừng còn bị y giết chết.

Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên lại càng sa sầm: "Phượng Vô Nhai, người quá ngông cuồng rồi, người tưởng rằng không ai xử lý được người sao?"

Phượng Vô Nhai khoát tay áo, hoàn toàn không quan tâm đến lời nói của Tiêu Cửu Uyên.

Bây giờ y hơi hối hận lúc ấy không thừa thắng xông lên giết tên này cho rồi, khi đó y không biết hẳn bị trúng độc.

Lúc này muốn giết tên này đã là chuyện không thể rồi, xem ra y đã bỏ qua thời cơ tốt.

Bây giờ lại có thêm một đối thủ cạnh tranh nữa.

Vẻ mặt Tiêu Cửu Uyên rõ ràng đã chứng tỏ một chuyện, hẳn rất để ý đến Vũ Mao, cho nên hẳn đã trở thành một đối thủ lợi hại...

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 476: Chuyện Cười Buồn Cười Nhất

Phượng Vô Nhai vô cùng hối hận, sắc mặt lại càng khó coi hơn, y tức giận ngược mắt lên nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: "Ta sẽ chờ vương gia tới xử lý ta."

Đôi mắt Tiêu Cửu Uyên chợt lóe lên sát khí, ngón tay cũng nắm lại, trong lòng thầm hạ quyết tâm, hẳn phải nhanh chóng tu luyện linh lực để đột phá đến tử linh.

Lúc trước hẳn đã tu luyện hơn một năm nhưng không có cách nào đột phá, chẳng những không thể đột phá hơn nữa còn có dấu hiệu thụt lùi, hẳn liều mạng tu luyện mới duy trì ở lam linh đỉnh phong.

Nhưng bây giờ độc trong người hẳn đã được giải rồi, tu luyện linh lực không còn là chuyện lớn nữa, hẳn hoàn toàn có thể đột phá đến tử linh.

Đến lúc đó nhất định hẳn sẽ không buông tha cho tên này.

Tiêu Cửu Uyên trong lòng thầm nghĩ, lạnh lùng cười: "Sẽ có ngày đó, chỉ mong người chịu đựng được."

Hắn nói xong quay đầu nhìn Vân Thiên Vũ ở trong xe ngựa, lông mày nhăn lại, đôi mắt đầy vẻ giận dữ: "Vân Thiên Vũ, bây giờ ngươi là Ly thân vương phi tương lai, công khai qua lại với nam nhân khác như vậy, ngươi xem bốn vương là người chết sao?"

Mặt Vân Thiên Vũ lập tức đen lại, đôi mắt lạnh lùng ngược lên nhìn Tiêu Cửu Uyên, nói rõ từng chữ: "Tiêu Cửu Uyên, ta nói người có thể hủy hôn, là người không đồng ý, bây giờ lại chạy tới nói câu này là có ý gì?"

Tiêu Cửu Uyên vừa nghe Vân Thiên Vũ nói xong, trong lòng liền cảm thấy tức giận, nữ nhân này cứ vội vã muốn từ hôn như vậy sao? Hầu như lúc nào nàng cũng nói đến việc này.

Nàng muốn từ hôn, hẳn nhất quyết không để nàng toại nguyện, nhất là nhìn thấy Phượng Vô Nhai cứ luôn đi theo nàng, hẳn càng không muốn buông tay.

Nàng đã từng cứu hắn, hắn kiên quyết không để Phượng Vô Nhai làm hại nàng.

Nhưng hiện tại quan hệ giữa nàng và hắn rất xấu, nếu như hắn nổi giận, chỉ sợ nàng càng bướng hơn.

Lúc này Tiêu Cửu Uyên hận không thể đâm bản thân mình vài cái, nhưng cho dù hắn có buồn bực cũng không thể quay ngược thời gian, chỉ có thể ngăn cơn sóng dữ, cố gắng sửa chữa mối quan hệ giữa nàng và hắn.

Tiêu Cửu Uyên suy nghĩ, sau đó nhìn Vân Thiên Vũ, hiếm thấy hắn không tức giận, mà hòa nhã nói: "Không phải bốn vương không đồng ý hủy hôn, mà là do người từng cứu bốn vương, bốn vương từng nói sẽ bảo vệ người một đời chu toàn, không để bất cứ người nào ức hiếp người..."

Tiêu Cửu Uyên còn chưa nói xong, phía sau có người đột nhiên cười lớn lên.

Phượng Vô Nhai không hề nể tình mà cười lớn, vừa cười vừa ôm ngực, sau đó khoa trương nói: "Chuyện này thật sự là chuyện cười buồn cười nhất của năm nay mà bốn quân nghe được, ha ha ha, thật sự là buồn cười chết mất."

Phượng Vô Nhai vừa cười vừa đập vào mép xe ngựa, rõ ràng là động tác thô lỗ, nhưng khi y làm ra lại hết sức thu hút, ở y phảng phất khí chất phóng túng, thể hiện rõ bộ dạng diêm dúa của y.

Tiêu Cửu Uyên quay đầu nhìn lại, cả người tỏa ra sát khí, u ám trường mắt nhìn Phượng Vô Nhai: "Phượng Vô Nhai, người cầm miệng cho ta, tin bốn vương dán miệng của người lại hay không."

Tiếng cười của Phượng Vô Nhai đột nhiên dừng lại, y nhìn Tiêu Cửu Uyên vẫy tay: "Đến đây, bốn quân chờ người đến dán miệng bốn quân."

Thần thái vô cùng vô lại, y còn bày ra bộ dạng lợn chết không sợ xối nước nóng.

Bộ dạng này của y thiếu chút nữa đã làm cho Tiêu Cửu Uyên tức đến hộc máu.

Bởi vì lúc này nếu như hãn muốn giết Phượng Vô Nhai, căn bản giết không được.

Một là do hãn mới vừa giải độc, cơ thể vẫn chưa hồi phục lại như cũ, thứ hai là do hãn chỉ là lam linh đỉnh phong còn Phượng Vô Nhai lại là tử linh cấp thấp.

Hai người thực lực cách biệt, nếu như hãn muốn giết Phượng Vô Nhai cũng giết không được.

Chính vì như thế cho nên tên này mới ngông cuồng như vậy.

Tiêu Cửu Uyên càng nghĩ càng tức giận, u ám trường mắt nhìn Phượng Vô Nhai, trong lòng thầm hạ quyết tâm, chỉ cần hãn đột phá đến tử linh, người thứ nhất hãn giết chính là Phượng Vô Nhai.

Phượng Vô Nhai không hề sợ Tiêu Cửu Uyên, lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn.

Hai người nhìn nhau một lúc, Tiêu Cửu Uyên xoay người nhìn xe ngựa ở phía sau, mở miệng nói: "Vân Thiên Vũ, ngươi là vị hôn thê của bốn vương, bốn vương đích thân hộ tống ngươi về An thân vương phủ."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 477: Xin Người Tác Thành Cho Chúng Ta

Tiêu Cửu Uyên nói xong cũng không nhìn Vân Thiên Vũ, ra lệnh cho thái giám trong cung: "Đưa quận chúa về An thân vương phủ."

"Vâng, vương gia."

Thái giám trong cung không dám đắc tội với Tiêu Cửu Uyên, lập tức thúc ngựa rời đi.

Đôi mắt Vân Thiên Vũ sắc lạnh, sắc mặt rất khó coi, nàng trực tiếp lách mình nhảy xuống từ trên xe ngựa.

Sau khi nhảy xuống xe ngựa, nàng lạnh lùng nhìn Tiêu Cửu Uyên: "Tiêu Cửu Uyên, người đừng tự cho mình là đúng, chuyện của ta không tới phiên người làm chủ, vị hôn thê cái gì, ta đã nói ta hủy hôn rồi, mặc kệ người có đồng ý hay không, ta quyết định hủy hôn."

Nàng nói xong xoay người, đúng lúc nhìn thấy Phượng Vô Nhai đứng ở cạnh xe ngựa.

Vân Thiên Vũ đưa tay ra kéo Phượng Vô Nhai lại, nàng nói: "Tiêu Cửu Uyên, không phải người nói ta là người của Phượng Vô Nhai sao? Là y phái ta tiếp cận người, mưu đồ giết người sao? Đúng vậy, người nói đúng rồi, ta chính là người do Phượng Vô Nhai phái đến, hơn nữa ta thích y, mời người tác thành cho chúng ta."

Vân Thiên Vũ nói xong, cả người Tiêu Cửu Uyên tỏa ra sát khí, khuôn mặt tuấn mỹ như muốn giết người, đôi đồng tử trong mắt chứa đầy gân máu, gân máu đó như hóa thành vô số lưỡi dao sắc bén phóng tới Vân Thiên Vũ, dường như hận không thể đâm Vân Thiên Vũ thành con nhím.

Đáng tiếc, Vân Thiên Vũ không hề để ý tới bộ dạng nổi giận của hắn, cũng không sợ hắn ra tay với nàng. Bởi vì bây giờ nàng không còn là Vân Thiên Vũ trước đây nữa, nếu như Tiêu Cửu Uyên ra tay, nàng cũng có thể liều mạng với hắn.

Chỉ là Tiêu Cửu Uyên cũng không động thủ, vẻ mặt âm u trừng mắt nhìn Vân Thiên Vũ.

Thật ra Tiêu Cửu Uyên biết Vân Thiên Vũ chỉ là do tức giận nhất thời nên mới nói ra những lời đấy, nhưng khi nghe nàng nói như vậy, trong lòng hắn vẫn cảm thấy rất tức giận, sự giận dữ gần như chiếm hết lý trí của hắn.

Giờ khắc này hắn mới biết bản thân chẳng những không hy vọng Vân Thiên Vũ gả cho người khác, hơn nữa khi nghe thấy nàng nói thích người khác, cho dù là giả hắn cũng không nhịn được.

"Vân Thiên Vũ, người nghĩ bốn vương là người ngu sao, người nghĩ bốn vương sẽ tin lời người nói sao?"

Vân Thiên Vũ tức giận lạnh lùng nhìn hắn: "Vương gia người thật đúng là kỳ lạ, lúc trước ta đã nghiêm túc nói với vương gia rằng ta không biết Phượng Vô Nhai, vương gia một lòng khẳng định ta là người do Phượng Vô Nhai phái đến, bây giờ ta thừa nhận là người của Phượng Vô Nhai, nhưng vương gia lại khẳng định ta nói dối, vương gia thật đúng là tính tình khó lường."

Sau khi Vân Thiên Vũ nói xong, nàng cười lạnh nhìn về phía Tiêu Cửu Uyên.

Nhìn thấy khuôn mặt tuần mỹ của Tiêu Cửu Uyên từ từ đen lại, nàng cảm thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều.

Cho tới bây giờ, nàng vẫn nhớ lúc nàng cứu hắc, lúc hắc không tin nàng, những chuyện lúc đó khiến tim nàng đau nhói, cho nên nàng không muốn có một chút quan hệ gì với người này nữa.

Vốn nàng muốn trực tiếp từ hôn, sau đó nước giếng không phạm nước sông, không ngờ người này lại không đồng ý, vậy thì còn muốn nàng khách khí với hắc làm gì.

Vân Thiên Vũ vừa suy nghĩ vừa nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: "Tiêu Cửu Uyên, mặc kệ người có đồng ý hay không, ta đã quyết định hủy hôn rồi, vốn ta muốn hủy hôn một cách êm đẹp nhưng người lại không phối hợp."

Nếu như hắc phối hợp, lúc trước ở trong cung thái hậu thật ra muốn phế bỏ hôn sự của nàng và Tiêu Cửu Uyên, hắc hoàn toàn có thể gạt đầu đồng ý. Nếu như hắc không phối hợp, nàng sẽ nghĩ cách để hủy hôn sự này.

Tóm lại nàng không muốn có một chút quan hệ gì với Tiêu Cửu Uyên nữa.

Về chuyện hắc nói bởi vì nàng đã cứu hắc cho nên hắc muốn bảo vệ nàng một đời chu toàn, nàng căn bản không thèm.

Có khi đến lúc đó, hắc lại chỉ ra những chuyện mà nàng đã nợ hắc, muốn nàng báo đáp ân tình, cứ dây dưa như vậy còn thú vị sao?

Sau khi Vân Thiên Vũ nói xong cũng không nhìn Tiêu Cửu Uyên, nàng xoay người nhìn về phía Phượng Vô Nhai.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 478: Ngốc Rồi

Lúc này Phượng Vô Nhai đang ngây người nhìn nàng.

Y bị kinh động bởi lời nói của Vân Thiên Vũ, mặc dù biết vì sao Vân Thiên Vũ nói thích y, chính là vì muốn làm khó Tiêu Cửu Uyên, nhưng nghe nàng nói lời này, y vẫn cảm thấy vui sướng trong lòng, hơn nữa trái tim còn đập thành thịch thịch thịch rất dữ dội.

Thậm chí còn có cảm giác tình nguyện chìm đắm không muốn tỉnh lại.

Vân Thiên Vũ hoàn toàn không biết suy nghĩ lúc này của Phượng Vô Nhai, nàng đưa tay kéo Phượng Vô Nhai một cái, nói:

“Chúng ta đi thôi.”

Phượng Vô Nhai định thần, tâm tình vui vẻ gật đầu: “Được, ta đưa muội trở về An thân vương phủ.”

Hai người họ, kẻ đi trước người đi sau đi đến xe ngựa của Phượng Vô Nhai.

Tiêu Cửu Uyên ở phía sau nhìn thấy cảnh này, cả người tức giận không nói được, thân hình khẽ động liền muốn ngăn cản Vân Thiên Vũ, xử lý Phượng Vô Nhai.

Nhưng hắn bị Tiêu Dạ Thần ngăn cản.

Tiêu Cửu Uyên hung hăng nhìn Tiêu Dạ Thần cản đường, âm trầm mở miệng: “Người cản bốn vương làm cái gì?”

Tâm tình Tiêu Dạ Thần cũng không tốt hơn Tiêu Cửu Uyên bao nhiêu, bởi vì nếu không phải Tiêu Cửu Uyên xuất hiện, Vũ Mao cũng sớm về An thân vương phủ với gã, cũng sẽ không bị Phượng Vô Nhai quấy nhiễu.

Đây là Tiêu Cửu Uyên tự tay đẩy Vũ Mao đến bên cạnh Phượng Vô Nhai.

Gã có thể không tức giận sao?

Nhưng mà Tiêu Cửu Uyên là người từ nhỏ cùng lớn lên với gã, Tiêu Dạ Thần không muốn nhìn hăn vờ ngớ ngẩn, hơn nữa so với Phượng Vô Nhai, Tiêu Dạ Thần hy vọng cuối cùng Vũ Mao sẽ gả cho Tiêu Cửu Uyên.

Bởi vì Tiêu Cửu Uyên là kiểu người nếu chấp nhận ai đó sẽ dùng cả cuộc đời che chở cho nàng, không để cho nàng chịu một chút thiệt thòi, ầm ức nào.

Còn Phượng Vô Nhai, ai mà biết hăn là loại người gì.

Tiêu Dạ Thần nghĩ nhìn phía Tiêu Cửu Uyên, trầm giọng mở miệng nói: “Bây giờ thúc đi lên làm gì, lúc này tiểu cô cô rất khó chịu với thúc, thúc không cho tiểu cô cô làm thì tiểu cô cô sẽ càng phải làm, thúc không thích Phượng, tiểu cô cô sẽ đến gần Phượng Vô Nhai, thúc như vậy không phải là đẩy tiểu cô cô đến bên cạnh Phượng Vô Nhai sao?”

“Vốn dĩ tiểu cô cô không có bao nhiêu giao tình với Phượng Vô Nhai, thúc làm thành như vậy, ngược lại khiến cho quan hệ giữa tiểu cô cô và Phượng Vô Nhai tốt hơn.”

Dường như lời nói của Tiêu Dạ Thần đánh vào đầu hăn, trong nháy mắt Tiêu Cửu Uyên bình tĩnh.

Hắn lập tức bình tĩnh lại, tất cả điên loạn và tức giận đều biến mất hết, lông mày phượng nhướn lên, đôi mắt đen như nước sơn có một chút ánh sáng lóe lên.

Tiêu Dạ Thần ở bên cạnh nhìn thấy hắn tỉnh táo lại, cuối cùng cũng yên tâm.

Nhưng ngẫm lại cảm thấy bi ai cho mình, đáng lẽ Tiêu Cửu Uyên là tình địch của mình, nhưng bây giờ gã lại giúp đỡ hắn lôi kéo Vũ Mao.

Giờ phút này trong lòng Tiêu Dạ Thần có trăm mối suy nghĩ, nếu như bây giờ Vũ Mao không phải tiểu cô cô của gã, nhất định gã sẽ không trợ giúp Tiêu Cửu Uyên, mà nỗ lực tranh giành tình cảm của nàng.

Bỗng Tiêu Dạ Thần vô cùng hối hận.

Gã ngẩng đầu liếc nhìn Tiêu Cửu Uyên, thâm trầm nói một câu: “Sớm biết có hôm nay sao lúc trước còn như thế.”

Sau khi nói xong phóng người lên ngựa trở về An thân vương Phủ.

Bên ngoài cửa cung, chỉ còn lại có Tiêu Cửu Uyên và mấy tên thủ hạ.

Đám người Bạch Diệu và Hắc Diệu đến thờ mệnh cũng không dám, cẩn thận liếc nhìn chủ tử nhà mình, chỉ sợ chủ tử nổi trận lôi đình, đám thủ hạ bọn họ sẽ thật xui xẻo.

Nhưng cuối cùng Tiêu Cửu Uyên cũng không tức giận, ngược lại khuôn mặt hắn tĩnh lặng như nước, ngũ quan tuấn mỹ ở dưới ánh mặt trời như phủ một tầng sáng mờ, khóe môi từ từ nở nụ cười.

Nụ cười của hắn, tỏa ra ánh sáng lung linh, đôi mắt cũng bớt sắc bén lạnh lùng hơn những ngày qua, bây giờ tràn đầy thần thái diễm lệ.

Hiếm khi thấy hản rạn rõ như vậy, Bạch Diệu và Hắc Diệu cùng ngần
ngơ.

Chủ tử sẽ không tức giận đến ngốc chứ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 479: Găm Dao Vào

Hắc Diệu xưa này luôn dễ bị kích động, nhanh chóng vươn tay đến trước mặt chủ tử nhà mình, quơ qua quơ lại: “Chủ tử, đây là mấy?”

Trong nháy mắt sắc mặt Tiêu Cửu Uyên không còn diễm lệ nữa, thay vào đó là sự hung tàn khát máu, xoay người trừng mắt với Hắc Diệu.

“Ta thấy người không muốn cái tay này nữa rồi.”

Hắc Diệu sợ lập tức rút tay về, cầu khẩn: “Thuộc hạ biết sai rồi, xin chủ tử đừng chặt tay ta, ta sai rồi, ta sai rồi.”

Tiêu Cửu Uyên xoay người thi triển linh lực hồi phủ, cũng không để ý tới Bạch Diệu và Hắc Diệu sau lưng.

Bạch Diệu trừng mắt liếc Hắc Diệu, sau đó nhỏ giọng nói: “Trước tiên đặt tay này của người lên tay kia của người, lát nữa để cho gia chém toàn bộ hai tay này đi.”

Hắc Diệu sợ đến sắc mặt khó coi, nhanh chóng rút hai tay lại sau lưng, Bạch Diệu phía trước lắc người rời đi.

Hắc Diệu vô cùng oán nói thầm: “Các người khi dễ ta.”

Hu hu, cả hai người lãnh huyết vô tình.

Tiêu Cửu Uyên dẫn thủ hạ thẳng một mạch về Ly thân vương phủ, cũng không vội suy nghĩ cách xoay chuyển trái tim Vân Thiên Vũ.

Lúc trước hắn rất muốn rõ ràng, quan hệ Vân Thiên Vũ với hắn rất căng, bây giờ hắn càng nói càng sai, càng làm càng sai, chẳng thà cứ để kéo dài, từ từ nghĩ cách hóa giải cơn tức giận trong lòng Vân Thiên Vũ.

Tiêu Cửu Uyên không phải không hối hận, không buồn bã, nhưng có hối hận và buồn bã thì mọi chuyện cũng xảy ra rồi, hắn chỉ cố hết sức vãn hồi quan hệ giữa hai người.

Nói chung bây giờ hắn đã nhận thức rõ một việc.

Đó chính là hắn không buông tay Vân Thiên Vũ được, hơn nữa càng không muốn nàng tiếp xúc với nam nhân khác, ngay cả nghe nàng nói chuyện với họ một chút, hắn cũng tức giận sôi lên.

Nhưng càng vào lúc này, hắn càng cần phải tỉnh táo, càng không thể tiếp cận nhiều Vân Thiên Vũ, bởi vì lời nói của nàng, việc nàng làm rất dễ khiến hắn tức giận.

Hắn tức giận đến phát hỏa, trái lại quan hệ giữa hai người càng căng thẳng, còn cho người khác có cơ hội.

Vì không để cho mình suy nghĩ nhiều nữa, Tiêu Cửu Uyên quyết định đem tâm trí của hắn dồn hết vào mưu tính trên cơ thể hắn.

Tiêu Cửu Uyên dẫn theo thủ hạ đi thẳng về Ly thân vương phủ.

Một nơi khác, Vân Thiên Vũ ngồi xe ngựa của Phượng Vô Nhai đi thẳng về An thân vương phủ, Vân Thiên Vũ phát hiện Phượng Vô Nhai nhìn nàng, nàng theo bản năng sờ sờ lên mặt.

“Làm sao vậy, trên mặt ta dính bẩn sao?”

Phượng Vô Nhai lắc đầu: “Không có, chỉ là đang nghĩ đến lời muội nói lúc trước, cảm thấy sao nghe hay như vậy.”

Vân Thiên Vũ vừa nghe liền nghĩ tới lời mình nói thích Phượng Vô Nhai với Tiêu Cửu Uyên lúc nãy... lập tức thay đổi sắc mặt, nhìn Phượng Vô Nhai nói: “Phượng Vô Nhai, người không nên tưởng thật, ta chỉ là tiện miệng nói ra gây khó dễ cho Tiêu Cửu Uyên.”

Phượng Vô Nhai nghe Vân Thiên Vũ nói xong, trên khuôn mặt hiện đầy vẻ đau lòng, giơ tay lên che lồng ngực mình, đau lòng nhìn Vân Thiên Vũ nói:

“Vũ Mao, muội không thể để ta vui sướng một chút sao? Nhanh chóng găm dao vào, sao muội nhẫn tâm như vậy.”

Vân Thiên Vũ nhìn Phượng Vô Nhai ra vẻ giả vờ, hoàn toàn không giống như vẻ mặt của y, trong lòng thầm thở phào một hơi.

Trên thực tế nàng không biết, Phượng Vô Nhai nghe nàng nói xong, trong nháy mắt trái tim như bị kim đâm nhói một cái.

Chỉ là con người hăn xưa nay luôn thích dùng vẻ mặt để che đậy suy nghĩ thật của mình, khiến người ta khó phân thật giả.

Cho nên căn bản là Vân Thiên Vũ không chú ý tới hăn không bình thường.

Nhưng Phượng Vô Nhai nhanh chóng trở lại bình thường, lúc này Vân Thiên Vũ và Tiêu Cửu Uyên xích mích, kế tiếp chính là cơ hội của hăn, hăn nhất định phải nắm chắc cơ hội, không muốn giống như Tiêu Cửu Uyên, tự chui đầu vào rọ.

Lúc này bên cạnh Vũ Mao không có người khác, hăn nhìn tới nhìn lui, cơ hội của hăn là lớn nhất.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 480: Bôi Nhọ Tiêu Cửu Uyên

Phượng Vô Nhai nghĩ xong, tâm tình lại khá hơn, sửa sang lại vẻ mặt mê người, nhìn Vân Thiên Vũ nói:

“Vũ Mao, muội dự định từ hôn với Tiêu Cửu Uyên sao?”

“Ừm, thật ra lúc trước ta và Tiêu Cửu Uyên có một giao dịch, ta mượn hãn danh tiếng của Ly thân vương một chút, sau đó trợ giúp hãn tra ra hung thủ đứng sau giết vị hôn thê của hãn, sau đó hãn giúp ta mấy lần, ta quyết định giải độc giúp hãn, bây giờ ta giúp hãn giải độc lại bắt gặp cảnh hãn cho người hạ độc, cho nên bây giờ ta và hãn không liên quan.”

“Ta cũng không cần mượn danh tiếng của Ly thân vương giúp bảo vệ bản thân nữa, cho nên hai người hòa bình rút hôn sự là tốt nhất, nhưng ai mà biết hãn không đồng ý, không biết hãn lại muốn làm gì?”

Vân Thiên Vũ cũng sẽ không tự mình đa tình cho rằng Tiêu Cửu Uyên thật sự muốn kết hôn với nàng.

Người trước đó không lâu còn hoài nghi nàng đầu rồi, nếu hãn nói muốn kết hôn với nàng, nàng tin mới là lạ.

Nhưng lời Vân Thiên Vũ nói lại làm đôi mắt Phượng Vô Nhai tối sầm lần nữa, trên thực tế nam nhân hiểu rất rõ tâm tư của nam nhân.

Sở dĩ Tiêu Cửu Uyên không muốn từ hôn rõ ràng là có tình ý với Vũ Mao, cho nên hẳn không chịu từ hôn.

Đáng tiếc người này đào hầm quá sâu, cho nên muốn bò lên quá khó khăn.

Phượng Vô Nhai lập tức hiểu rõ nguyên nhân Phượng Vô Nhai không thoát hôn, nhưng cũng không nói cho Vân Thiên Vũ biết.

Hắn nhìn Vân Thiên Vũ chậm rãi nói: “Ta nghĩ sở dĩ hẳn không thoát hôn rất có thể là thấy y thuật muội lợi hại cho nên dự định giữ muội bên cạnh.”

Phượng Vô Nhai thành công bôi nhọ Tiêu Cửu Uyên.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ đen đi, đôi mắt tối sầm lại, lạnh lùng mở miệng nói: “Cho dù hẳn có mục đích như thế nào, ta cũng không muốn tiếp xúc với hẳn nữa, ta sẽ nghĩ cách từ hôn sự này.”

“Muốn ta giúp một tay không? Ta có thể giúp muội từ chối hôn sự này.”

Phượng Vô Nhai hỏi.

Vân Thiên Vũ trực tiếp lắc đầu: “Đây là chuyện của ta, ta tự biết xử lý.”

Bây giờ nàng làm chuyện gì, tự mình tận lực ra tay, không muốn để cho người khác nhúng tay vào, đỡ phải nợ ai nhân tình.

Đôi mắt Phượng Vô Nhai tối sầm một cái, nhưng thông minh thì không nên nói nhiều về chuyện này, mà nhìn Vân Thiên Vũ nhẹ nhàng nói: “Nếu muội có chuyện gì khó xử chỉ cần nói ta biết, ta sẽ giúp muội, hơi nữa

muội đừng lo lắng nợ ta nhân tình, bây giờ chúng ta là bằng hữu rồi, ta sẽ không cần nhân tình gì của muội.”

Vân Thiên Vũ không nói gì, xe ngựa tới trước cửa An thân vương phủ rất nhanh. Mới vừa dừng lại, bên ngoài vang lên tiếng bước chân, giọng Tiêu Dạ Thần vang lên bên ngoài xe ngựa.

“Tiểu cô cô, người đã trở về.”

Vân Thiên Vũ vén rèm nhìn ra ngoài, nhìn thấy vẻ mặt quan tâm của Tiêu Dạ Thần, gật đầu, liền vịn tay Tiêu Dạ Thần xuống xe ngựa, sau đó chào một tiếng với Phượng Vô Nhai trong xe ngựa, đi thẳng vào An thân vương.

Trong xe ngựa, đôi mắt Phượng Vô Nhai âm trầm nhìn bóng người Tiêu Dạ Thần.

Y nhìn ra được Tiêu Dạ Thần cũng không tán thành Vân Thiên Vũ gả cho y.

Đây là vô cùng bất lợi với y.

Đôi mắt Phượng Vô Nhai âm trầm nhìn Tiêu Dạ Thần trước mặt, thủ hạ sau lưng lắc mình nhảy đến, nhanh chóng quỳ xuống đất đợi chỉ thị.

“Quân thượng đại nhân, có nên cho người đi giết thế tử An thân vương hay không?”

Phượng Vô Nhai tức giận đến mức đá vào thủ hạ quỳ bên ngoài xe ngựa: “Ngu ngốc, người không thấy Linh Nghi quận chúa rất coi trọng người thân của nàng ấy sao? Nếu người giết chết Tiêu Dạ Thần, chỉ sợ nàng sẽ hận bốn quân cả đời, làm sao bốn quân cưới nàng được.”

“Vâng, vâng, thuộc hạ biết sai rồi.”

Thủ hạ nhanh chóng nhận lỗi

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 481: Hung Thủ Hạ Độc Thực Sự

Phượng Vô Nhai phát tay: "Hồi phủ."

Có một số việc không cần gấp, cứ từ từ mà bày mưu tính kế, tóm lại y nhất định phải chiếm được trái tim mỹ nhân, sau đó đưa nàng về Ma Ảnh cung.

"Từ giờ trở đi, mọi chuyện lớn bé trong Ma Ảnh cung giao cho ba vị đại trưởng lão trong cung, bốn quân phải dốc toàn lực theo đuổi nữ nhân."

"Vâng, quân thượng đại nhân."

Tiếng nói đồng thanh vang lên, xe ngựa chậm rãi chuyển bánh, quay về Ninh Hầu phủ.

Vân Thiên Vũ sau khi trở về An thân vương phủ, nói chuyện với Tiêu Dạ Thần một lát rồi rời đi.

Vân Thiên Vũ trở về nơi ở của mình, bắt đầu tu luyện linh công.

Trước mắt nàng không thể tiếp tục hấp tấp nóng vội trong việc tu luyện linh lực được, như vậy sẽ rất dễ dẫn đến linh mạch của nàng bị ngưng trệ, hiện tại nàng cần phải chuyên tâm luyện tập hai cuốn linh công.

Trước đó sư phụ đã đưa cho nàng hai cuốn bí quyết linh công.

Một cuốn tên là thất thải ma hồn hoa, thất thải ma hồn hoa không những có thể mê hoặc trái tim con người mà còn có thể tự bạo, là một cuốn bí quyết linh công vô cùng lợi hại.

Một cuốn còn lại tên là băng linh thanh mộc đằng, là một loại thanh mộc đằng có đem theo khí băng hàn, có thể đóng băng người ngay lập tức, khiến cho con người ta không thể nhúc nhích. Đây cũng là một cuốn bí quyết linh công rất lợi hại.

Vân Thiên Vũ nhìn hai cuốn bí quyết linh công, trong lòng lập tức có dự tính, nàng dặn dò thuộc hạ, ngày hôm nay nếu như không có chuyện gì thì đừng để ai làm phiền nàng.

An thân vương phủ, khoảng sân nhỏ nơi Vân Thiên Vũ ở trong nháy mắt trở nên yên tĩnh.

Nơi này yên tĩnh đến khó tả, nhưng ở một nơi khác đã sớm hỗn loạn hết cả lên.

Ly thân vương phủ, Tiêu Cửu Uyên vừa về đến phủ, quản gia trong vương phủ Hạ Hi liền bẩm báo với Tiêu Cửu Uyên: "Bốn tên thích khách mà Linh Nghi quận chúa cho người đưa tới, toàn bộ đều bị giết chết trong nhà lao rồi."

Hạ Hi vừa nói hết câu, sắc mặt Tiêu Cửu Uyên liền trở nên âm trầm rất khó coi, hẩn nhìn chăm chăm Hạ Hi.

"Trước đây bốn vương đã dặn dò bất cứ ai cũng không được tới gần bốn tên thích khách đó rồi mà."

Hạ Hi đầu đầu đáp: "Dạ phải, nô tài đã truyền lời của vương gia xuống bên dưới, hơn nữa thị vệ gác cửa cũng đã nói rồi, căn bản không hề có người nào ám sát bốn tên thích khách cả, bốn tên đó là bị trúng độc mà chết, mà trước khi chết, người duy nhất bọn chúng tiếp xúc là Tô cô cô."

"Tô cô cô?"

Đồng tử Tiêu Cửu Uyên nheo lại, vị Tô cô cô này là cô cô quản việc của phủ Ly thân vương, chuyên phụ trách quản lí, dạy dỗ nha hoàn và thê thiếp, con cháu trong vương phủ, bà ta cũng là người lớn tuổi trong cung của mẫu hậu hân, trước đây được mẫu hậu hân phái ra ngoài cung giúp hân lo liệu việc trong phủ Ly thân vương.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ tới Tô cô cô bèn nhớ tới người đã hạ độc mình, người có thể hạ độc hân mà thần không quyết, quỷ cũng không hay, ngoại trừ những người thân cận ra thì những người khác đều không thể làm được, bây giờ nghĩ lại, người hạ độc hân chisng là Tô cô cô.

Mà Tô Doanh Nguyệt trước đó bị tìm thấy độc trên tay, lại chính là con gái của vị Tô cô cô này.

Trước sau xâu chuỗi lại với nhau.

Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên khó coi tới cực điểm, đồng tử quét qua sát khí khát máu.

"Bạch Diệu, giải Tô cô cô tới đây cho ta."

Là giải tới chứ không phải gọi tới.

Vẻ mặt Bạch Diệu có hơi run sợ, trong lòng cảm thấy lạnh giá, lẽ nào người hạ độc vương gia lại là Tô cô cô.

Nếu như thật sự là như vậy, thật sự khiến cho người ta cảm thấy rùng mình.

Nhưng Tô cô cô tại sao phải làm như vậy chứ.

Bạch Diệu nghĩ không thông, nhanh chóng đưa người đi áp giải, nhưng đợi đến khi gã đưa người tới nơi ở của Tô cô cô thì bà ta đã treo cổ

tự vẫn rồi.

Trước khi chết, bà ta để lại một bức thư, nói rằng người đã giết chết bốn tên thích khách trong nhà lao chính là bà ta.

Mặt khác người hạ độc Tiêu Cửu Uyên cũng là bà ta, bà ta chỉ là bất đắc dĩ, phụng mệnh hành sự.

Cuối thư còn mong Tiêu Cửu Uyên nể tình bà ta hầu hạ bao nhiêu năm nay mà tha cho con gái bà ta.

Bởi vì chuyện này từ đầu đến cuối, con gái bà ta đều không hề tham dự, không hề hay biết.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 482: Làm Nũng

Tiêu Cửu Uyên xem thư, liên tục cười lạnh, bàn tay lớn cuộn chặt lại, dấm một dấm xuống, chiếc bàn dưới tay hấn vỡ thành từng mảnh.

"Bà ta nghĩ hay lắm, bà ta cho rằng như vậy là bốn vương có thể tha cho con gái bà ta sao? Năm mơ đi."

Cả gan dám hạ độc hấn, hấn tuyệt đối không tha.

Tiêu Cửu Uyên nhìn Bạch Diệu, ra lệnh: "Người đi điều tra Tô Doanh Nguyệt xem nàng ta có biết chuyện mẫu thân nàng ta hạ độc bốn vương, ngoài ra điều tra Tô Doanh Nguyệt xem thường ngày nàng ta tiếp xúc với những ai. Tất cả đều ghi lại hết cho ta."

Trong lòng Bạch Diệu cũng bốc hỏa như vậy, không ngờ tra tới tra lui, cuối cùng lại tra đến người bên cạnh mình.

Chả trách vương gia lại nổi giận như vậy, vương gia là người rất tin tưởng người của mình, e là hấn năm mơ cũng không ngờ rằng Tô cô cô lại hạ độc hại hấn.

Bạch Diệu dẫn theo người đi ra ngoài, có điều chỉ đi được vài bước liền bị Tiêu Cửu Uyên gọi lại.

Tiêu Cửu Uyên toàn thân đều tỏa ra sát khí tàn độc, đôi đồng tử khát máu, hấn găng từng chữ: "Nếu như nữ nhân đó không hay biết gì hết thì

đem nàng ta tới doanh trại Tây Bắc làm kĩ nữ."

Không phải Tô cô cô muốn bảo vệ cho con gái bà ta sao? Vậy thì hãn sẽ giữ lại con gái bà ta, chỉ có điều từ giờ trở đi con gái bà ta sẽ sống không bằng chết.

Tiêu Cửu Uyên vừa ra lệnh, Bạch Diệu và đám người Hắc Diệu cảm thấy hơi nặng nề trong lòng, nhưng lại không dám có bất kì ý nghĩ không hay nào.

Những kẻ cả gan dám phản bội vương tử chính là tự tìm cái chết.

Bạch Diệu đi điều tra Tô Doanh Nguyệt, Tiêu Cửu Uyên lại lệnh cho người gọi đại tiểu thư Lăng Vân tông Diệp Tử Yên tới.

Tiêu Cửu Uyên muốn biết Diệp Tử Yên này làm sao biết được trong người hãn có độc Ma Huyết Tinh Anh, là có người nói cho nàng ta biết hay là có người sai khiến nàng ta.

Nghĩ tới điều này, Tiêu Cửu Uyên liền nhớ tới quan hệ của mình và Vân Thiên Vũ nguội lạnh, nếu như không phải là Diệp Tử Yên tìm ra độc ma huyết tinh anh ngay tại đó, khiến cho hãn không thể không để cho nàng ra tay trị độc cho hãn, hãn cũng sẽ không vì trúng độc mà không tin tưởng Vân Thiên Vũ.

Sau đó hãn tỉnh lại, nghe Bạch Diệu nói, nữ nhân này vốn dĩ không biết trị độc ma huyết tinh anh như thế nào, vậy nàng ta sao có thể tra ra được độc ma huyết tinh anh trong người hãn, là trùng hợp hay là có huyền cơ gì khác bên trong.

Trong chính đường, xung quanh người Tiêu Cửu Uyên đều tỏa ra ám khí, khuôn mặt tuần miễm đẳng đẳng sát khí, đôi đồng tử tràn đầy lửa giận, hung hăng trừng mắt nhìn ra ngoài cửa.

Bên ngoài cửa, Diệp Tử Yên của Lăng Vân tông nhanh chóng được Hạ Hỉ mời tới.

Diệp Tử Yên vẫn trang điểm rất tinh tế, mặc một bộ y phục phiêu diêu dục tiên, cả người giống như một tiên tử không màng tới chuyện nhân gian phàm tục.

Đáng tiếc sắc mặt nàng ta hiện tại không được đẹp cho lắm.

Từ trước tới giờ, nàng ta luôn là đại tiểu thư được cưng chiều của Lăng Vân tông, chưa bao giờ bị đối xử như vậy, lửa giận không thể nói ra trong lòng Diệp Tử Yên, sắc mặt đương nhiên cũng sẽ không tốt rồi.

Có điều khi nàng ta từ ngoài cửa đi vào, nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên tuấn mỹ bá khí, nổi tức giận cũng giảm đi không ít, khuôn mặt ửng hồng lạ thường, đôi mắt tràn ngập vẻ mến mộ, tham luyến nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Mấy lời nói lên mặt nạt người trước kia ở Lăng Vân tông cũng ít đi, mà thay vào đó là vẻ ngượng ngùng của tiểu nữ nhi.

"Ly thân vương gia, ta tốt xấu gì cũng là đại tiểu thư của Lăng Vân tông, Ly thân vương phủ các người ức hiếp người quá đáng rồi, còn cho người áp giải ta đến đây, lẽ nào vương gia muốn trở thành kẻ địch với Lăng Vân tông sao?"

Diệp Tử Yên nói đến cuối cùng, cơ hồ hoàn toàn là mấy lời làm nũng.

Đáng tiếc Tiêu Cửu Uyên ngồi giữa chính đường, sắc mặt lạnh lùng, không hề mảy may xao động, đồng tử sắc bén nghiêm nghị nhìn Diệp Tử Yên nói: "Tuy rằng Lăng Vân tông các người lợi hại, nhưng bốn vương cũng không đến nỗi sợ Lăng Vân tông các người, hiện tại bốn vương hỏi gì thì người hãy trả lời thành thật là được rồi, nếu như người không thành thật thì đừng trách bốn vương ra tay độc ác."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 483: Hủy Mặt Của Nàng Ta Đi

Tiêu Cửu Uyên nói xong giơ tay lên hung hăng đâm xuống chiếc bàn bên cạnh hắn.

Rầm một tiếng, chén trà trên bàn, nước trà đều bắn tung tóe ra ngoài.

Cộng thêm Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng kiêu ngạo, ánh mắt hung tàn hung hăng nhìn Diệp Tử Yên.

Diệp Tử Yên bị hắn làm cho giật mình, hơi sợ hãi lùi về sau một bước, sau đó hỏi Tiêu Cửu Uyên: "Vương gia muốn hỏi gì?"

"Làm sao người tra ra được độc ma tinh huyết anh trong người ta?"

Diệp Tử Yên ngăn người, sau đó nhanh chóng đáp: "Ta chính là người có y thuật lợi hại trong Lăng Vân tông, tìm ra độc trong người vương gia cũng là điều rất bình thường mà."

"Nếu như người có thể tìm ra được độc trong người bốn vương, vậy tại sao đến linh quỳ tám cánh người cũng không phân biệt nổi, như vậy là sao?"

Trên mặt Diệp Tử Yên bắt đầu đổ mồ hôi, chân tay lúng túng, nhanh chóng nghĩ ra đối sách, sau đó nói: "Linh quỳ tám cánh đó rất hiếm thấy, ta không nhận ra nó cũng là chuyện rất bình thường, ai ngờ nữ nhân nham

hiểm xảo quyết đó lại giở trò, lấy linh quỳ tám cánh giả ra để lừa ta, vương gia, ta cũng là bị oan đó."

Tiêu Cửu Uyên nghe thấy Diệp Tử Yên mắng Vân Thiên Vũ nham hiểm xảo quyết, đồng tử đột nhiên toát ra sát khí hung tàn.

"Nữ nhân nham hiểm xảo quyết mà người nói chính là vị hôn thê của bốn vương, nếu như người còn dám nói nàng ấy nửa chữ không hay, bốn vương nhất định sẽ không tha cho người đâu."

Diệp Tử Yên bị dọa sợ, đồng thời trong lòng nàng ta còn có một ngọn lửa đốt kị nổi lên.

Diệp Tử Yên nàng ta muốn có tài liền có tài, muốn dung mạo có dung mạo, nam nhân này lại hoàn toàn không xem nàng ta ra gì, ngược lại nữ nhân xấu xí kia, hẳn lại để ý.

Nam nhân này mắt có vấn đề sao?

Diệp Tử Yên rất muốn hỏi Tiêu Cửu Uyên mắt hẳn có phải có vấn đề rồi không, một đại mỹ nhân như vậy đứng trước mặt hẳn, hẳn không biết đường dỗ ngọt nàng ta thì thôi lại còn bảo vệ cho vị hôn thê mặt đầy sẹo kia của hẳn.

Đầu óc hẳn không có vấn đề gì chứ?

Có điều Diệp Tử Yên chỉ dám nghĩ trong lòng, không dám nói ra.

Diệp Tử Yên đang nghĩ ngợi, Tiêu Cửu Uyên ngồi trên chính đường lại một lần nữa âm trầm nói: "Bốn vương hỏi lại người một lần nữa, rốt cuộc người làm sao biết được bốn vương bị trúng độc Ma Tinh Huyết Anh, là có người nói cho người chuyện này hay là có người sai khiến người làm như vậy?"

Diệp Tử Yên sao có thể thừa nhận chuyện này, nếu như thừa nhận có khác gì nói rằng y thuật của nàng ta không ổn, không bằng nữ nhân xấu xí Vân Thiên Vũ kia sao?

Nghĩ tới đây, Diệp Tử Yên liền không chịu nổi, nàng ta đường đường đại tiểu thư Lăng Vân tông, sao có thể không bằng một nữ nhân xấu xí nhỏ nòi kia được.

"Không, vương gia, đó là do ta tự tra ra được, tuy rằng ta không phân biệt được linh quỳ tám cánh, xảy ra sai sót, nhưng cũng không có nghĩa là ta không thể tra ra được độc mà vương gia trúng."

Tiêu Cửu Uyên cười lạnh, không muốn tiếp tục phí lời với nữ nhân này nữa, trực tiếp hạ lệnh:

"Người đâu, đem nữ nhân này xuống đại hình phục dịch, bốn vương muốn xem xem răng của nàng ta cứng đến đâu, phải rồi, nếu như nàng ta không khai ra thì hãy hủy luôn mặt nàng ta đi."

Lời Tiêu Cửu Uyên vừa dứt, mặt Diệp Tử Yên trắng bệch đến đáng sợ, bình thường nàng ta sợ nhất hai chuyện, một là sợ đau, hai là sợ bị hủy dung.

Hiện tại Tiêu Cửu Uyên lại làm cả hai việc này, điều này khiến cho Diệp Tử Yên bị dọa.

Nàng ta không quan tâm đến hình tượng của mình nữa mà hét lên về phía Tiêu Cửu Uyên: "Ly thân vương gia, ta là người của Lăng Vân tông, người dám động đến ta, Lăng Vân tông bọn ta sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu..."

Diệp Tử Yên còn chưa nói hết, Tiêu Cửu Uyên phát tay, có người tới lôi Diệp Tử Yên ra ngoài.

Nha hoàn phía sau Diệp Tử Yên kêu lên, muốn bảo vệ chủ tử nhà mình. Đáng tiếc trong chính đường, có người xông tới bắt cả nha hoàn của nàng ta cùng lôi đi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 484: Uống Say Làm Hồng Việc

Diệp Tử Yên thực sự bị dọa, đáng lẽ muốn gọi thuộc hạ tới cứu mình, nhưng nàng ta nhanh chóng nghĩ ra một chuyện.

Đây là Ly thân vương phủ, bên người Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên có rất nhiều cao thủ lợi hại, nếu người của nàng ta ra tay, chỉ sợ sẽ gặp xui xẻo, Tiêu Cửu Uyên sẽ không để ý tới tiếng tăm của Lăng Vân tông.

Diệp Tử Yên khôn khéo không gọi mấy thuộc hạ lợi hại nữa, chỉ nhìn Tiêu Cửu Uyên và nói: “Ly thân vương gia chờ ta với.”

Tiêu Cửu Uyên giơ tay, thuộc hạ cũng tạm thời dừng hành động lại.

Tiêu Cửu Uyên âm trầm nhìn Diệp Tử Yên: “Đây là cơ hội cuối cùng của ngươi, nếu ngươi không nói đừng trách bốn vương đưa ngươi đi hành hình.”

“Bốn vương hỏi ngươi, sao ngươi lại có thể nhận ra độc huyết anh ma tinh, là ai đã lén lút nói cho ngươi, hay là có ai sai khiến ngươi làm như vậy?”

Sắc mặt Diệp Tử Yên trở lên yếu ớt, răng khể cắn lấy môi, không muốn nói, nhưng nhìn thấy ánh mắt hung ác của Tiêu Cửu Uyên đang nhìn nàng ta.

Nàng ta sợ tới mức nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Hắc Diệu bên cạnh Tiêu Cửu Uyên.

Hắc Diệu nhìn thấy nữ nhân này nhìn gã, mặt nhanh chóng biến sắc, trong lòng vô cùng bất an.

Gã nhớ tới một chuyện trước khi Diệp Tử Yên đến phủ Ly thân vương, tình cờ đúng lúc chủ tử đến Thiên Mộc sơn trang để tìm hoa linh quỳ tám cánh, bởi vì bản thân dễ xúc động, chủ tử sợ lộ thân phận nên đã để gã ở lại phủ Ly thân vương.

Sau đó Diệp Tử Yên đến Ly thân vương phủ, gã vô cùng khách sáo với nàng ta, thứ nhất là bởi vì nàng là người của Lăng Vân tông, thứ hai gã cho rằng Diệp Tử Yên là một nữ tử tài sắc vẹn toàn vô cùng xứng với chủ tử nhà mình, nữ nhân đầy mưu mô như Vân Thiên Vũ không hề xứng với chủ tử nhà mình.

Bởi vì nghĩ như vậy cho nên gã đối xử rất tốt với Diệp Tử Yên.

Có một lần Diệp Tử Yên chuẩn bị rượu và đồ nhắm mời gã cùng Tô Doanh Nguyệt và vài người trong vương phủ đến uống rượu, đêm đó sau khi uống rượu xong, sau đó gã không hề nhớ được những chuyện khi say.

Chẳng lẽ khi say gã đã nói gì đó. Hắc Diệu càng nghĩ càng lo lắng.

Diệp Tử Yên đã chỉ vào gã, nói: “Là y, chính y đã nói.”

Diệp Tử Yên dứt lời, gương mặt Tiêu Cửu Uyên đầy khó tin, nhìn vào Hắc Diệu đang ở trong bóng tối.

Nhưng hắn không hề nghi ngờ Hắc Diệu, bởi Hắc Diệu là người như thế nào, hắn biết rất rõ. Gã tuyệt đối không phải là người có dã tâm.

Nhưng hãn không ngờ là gã có thể tiết lộ chuyện của hãn với người ngoài, điều này khiến cho Tiêu Cửu Uyên vô cùng thất vọng.

Là do hãn dạy dỗ thất bại, hay là khả năng dạy dỗ thuộc hạ không đủ. Hắc Diệu biết đã biết chuyện Diệp Tử Yên biết độc của chủ tử mình là do gã tiết lộ.

Nghĩ tới việc lúc đó chủ tử suýt chết.

Hắc Diệu hận đến đứt ruột, hãn quỳ gối xuống, dập đầu: “Vương gia, thuộc hạ đáng chết, đúng là lần trước Diệp tiểu thư mời chúng thuộc hạ uống rượu, thuộc hạ sau khi say đã nói những lời không nên nói.”

Lông mày của Tiêu Cửu Uyên nhíu chặt lại, hằm hằm tức giận, hãn giận dữ nhìn Hắc Diệu, sau đó quay lại nhìn Diệp Tử Yên: “Là như vậy sao? Là sau khi y say nói ra sao?”

Lần này Diệp Tử Yên không còn giấu giếm nữa, mà gật đầu: “Đúng vậy, ta lo mình không thể tìm ra căn bệnh mà vương gia mắc phải, cho nên lặng lẽ tìm hiểu tình hình của vương gia ở trong phủ, lúc đây ta đã hỏi đại nha hoàn Tô Doanh Nguyệt, ai ngờ Tô Doanh Nguyệt cũng không biết tình hình thực tế của vương gia, nhưng nàng ta lại nói với ta về tình hình của Hắc Diệu, nói tính tình y rất dễ xúc động, lại là người bên cạnh vương gia, nên chắc chắn y biết được tình hình của vương gia.”

“Cho nên đêm đó ta mới chuẩn bị tiệc rượu, mời vài người trong vương phủ đến dùng bữa, chúng ta liều mạng chuốc cho Hắc Diệu, quả nhiên y uống rượu, chờ y say rồi ta mới hỏi y, y đã nói về chuyện vương gia bị trúng độc và còn cần dược liệu để giải độc.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 485: Lấy Cái Chết Để Tạ Tội

Diệp Tử Yên nói xong, cả người không còn sức lực ngã xuống đất.

Những gì nàng ta nên nói đều đã nói hết rồi, có lẽ Tiêu Cửu Uyên sẽ không gây khó dễ cho nàng ta nữa.

Tất cả đều là sai lầm của thuộc hạ của hân.

Đôi mắt của Tiêu Cửu Uyên trở nên âm trầm đáng sợ, ngoài âm trầm ra còn cảm thấy thất vọng.

Hắc Diệu nhìn thấy ánh mắt đau lòng như vậy của chủ tử, trong lòng có một nỗi buồn không tên.

Không ngờ quanh đi quẩn lại, mọi chuyện đều bị hủy hoại trong tay gã.

Nếu gã không tiết lộ bí mật, Diệp Tử Yên sẽ không tra ra được loại độc chủ tử mắc phải, chủ tử cũng sẽ không để nàng ta chữa bệnh.

Vậy thì người chữa bệnh cho chủ tử sẽ là quận chúa Linh Nghi, chắc chắn chủ tử sẽ không nghi ngờ nàng nữa.

Mối quan hệ của hai người họ sẽ tốt hơn rất nhiều. Nhưng bởi vì sai lầm của gã mà khiến mối quan hệ của chủ tử và quận chúa Linh Nghi rơi vào bế tắc. Tất cả đều là lỗi của gã.

Hắc Diệu càng nghĩ càng khó chịu, gã không còn mặt mũi nào để nhìn chủ tử, gã ngẩng đầu lên nói vô cùng đau lòng: “Thuộc hạ đáng chết, để chủ tử phải thất vọng, thuộc hạ nguyện lấy cái chết để tạ tội.”

Hắc Diệu giơ tay, đánh một chưởng vào trán mình, định lấy cái chết tạ tội.

Bạch Diệu đang ở ngoài cửa bước vào, mặt biến sắc nhanh chóng nói: “Xin chủ tử tha cho Hắc Diệu một lần.”

Tuy chuyện Hắc Diệu đã làm thực sự khiến người ta tức giận, nhưng quan trọng là lòng gã không hề có ý xấu, luôn trung thành với chủ tử, chỉ vô tình làm sai, tôi không đáng chết.

Tiêu Cửu Uyên ở trước mặt Hắc Diệu giơ tay lên, Hắc Diệu bị đánh bay ra ngoài, đập người vào bức tường trong phòng.

Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên âm trầm, vừa đau lòng vừa tức giận, có thể nói là trăm thứ bụi trần.

Nhưng Hắc Diệu là người bên cạnh hắn, đã đi theo hắn nhiều năm, đương nhiên hắn không đành lòng chỉ vì một lỗi lầm vô ý mà phải tự kết liễu bản thân.

Cho nên Tiêu Cửu Uyên ngăn cản Hắc Diệu: “Tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha, lui xuống nhận ba mươi trượng, kiếp này không được đụng vào một giọt rượu, nếu để bốn vương biết ngươi còn dám đụng vào rượu thì sẽ tính cả nợ mới nợ cũ một thể.”

Hắc Diệu ngẩng đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên, nhìn thấy sắc mặt chủ tử tái nhợt đau lòng không nói lên lời, gã hối hận vô cùng. Giờ phút này, Hắc Diệu vô cùng cảm kích Vân Thiên Vũ, nếu không có Linh Nghi quận chúa, chủ tử đã bị gã hại chết.

Sau này nhất định gã phải lấy công chuộc tội.

Hắc Diệu âm thầm hạ quyết tâm, sau đó cam tâm tình nguyện đứng lên: “Tạ ơn vương gia tha mạng, sau này Hắc Diệu sẽ không đụng đến một giọt rượu nào nữa.”

Nói xong gã quay người ra ngoài nhận hình phạt.

Bạch Diệu thở phào nhẽ nhõm, bước tới trước mặt Tiêu Cửu Uyên nói: “Vương gia, thuộc hạ đã điều tra ra, Tô Doanh Nguyệt cũng không hề biết về chuyện của mẫu thân của nàng ta.”

Lúc này sự tức giận của Tiêu Cửu Uyên đạt tới cực điểm, quay người quát lên: “Lập tức đưa ả tiện nhân đó đến doanh trại tây bắc làm kỹ nữ, ngoài ra dặn dò phải trông chừng ả ta, không để cho ả tự sát, bốn vương muốn nhìn thấy ả ta sống không bằng chết, để cho mẫu thân của ả ta nhìn thấy con gái của bà ta phải chịu tội như thế nào.”

Bạch Diệu gật đầu: “Được, thuộc hạ lập tức làm ngay.”

Tiêu Cửu Uyên còn dặn gã: “Ngoài ra người cho người đi thăm dò, tra xem Tô Ngọc Tú khi sống đã từng tiếp xúc với ai, bất kể là ai đã từng tiếp xúc với bà ta đều phải điều tra, không bỏ sót một ai, dù nữ nhân này đã chết, bốn vương cũng muốn tra cho rõ, ai đã sai khiến bà ta làm chuyện như vậy.”

Tiêu Cửu Uyên vừa nghĩ tới người thân cận bên cạnh mình lại hạ độc mình, tính kế với mạng sống của hắn, hắn lại cảm thấy vô cùng đau lòng và tức giận.

Lúc trước Vân Thiên Vũ đã tra được ra chuyện hắn bị trúng độc, hắn vẫn lo lắng bởi vì chỉ có người bên cạnh hắn mới có thể giở trò với hắn.

Hắn nghĩ mãi mà không biết là ai.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 486: Suy Nghĩ Kỹ Càng Rồi Mới Làm

Thật không thể ngờ chân tướng của sự việc lại là như vậy.

Nhưng dù Tô Ngọc Tú đã chết, Tiêu Cửu Uyên cũng có thể đoán được người đã sai khiến Tô Ngọc Tú tuyệt đối không phải là người tầm thường.

Bởi vì Tô Ngọc Tú là người thân cận của mẫu thân hắn, sau này là người bên cạnh hắn, người bình thường không thể sai khiến được bà ta.

Người sau lưng sai khiến bà ta chắc chắn là người có quyền cao chức trọng, có lẽ đã nắm được thóp của Tô Ngọc Tú, nên không thể không làm việc cho y.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ tới đây, khoắc mạnh tay đẩy một chưởng linh lực ra ngoài ầm một tiếng.

Một bước tường ở chính đường bị đổ sập.

Bên trong chính đường không ai dám ho he, Diệp Tử Yên sợ tới mức run rẩy, cố gắng lùi về sau. Không muốn để Tiêu Cửu Uyên chú ý tới sự tồn tại của nàng ta.

Nhưng nàng ta càng lui lại, Tiêu Cửu Uyên vẫn chú ý tới, hắn quay đầu lại, đôi mắt hung hãn như mãnh thú theo dõi Diệp Tử Yên.

Diệp Tử Yên kinh hoàng kêu lên: “Ly thân vương gia, người không thể giết ta, người giết ta là sẽ đối đầu với Lăng Vân Tông, mẫu thân ta sẽ

không bỏ qua cho người đâu.”

Tiêu Cửu Uyên cũng không hề e ngại Lăng Vân tông, nếu thực sự phải đến bước đường cùng hẳn vẫn có khả năng liều mạng với Lăng Vân tông.

Nhưng trước mặt chuyện hẳn bị trúng độc không liên quan đến Diệp Tử Yên, nàng ta chỉ vì moi được thông tin từ Hắc Diệu, đáng trách là bản thân hẳn, không biết dạy dỗ thuộc hạ của mình.

Cho nên hẳn không cần phải vì một việc nhỏ mà đối đầu với Lăng Vân tông.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ ngợi nhìn về phía Diệp Tử Yên từ từ mở miệng: “Lần này ngươi suýt nữa hại chết bốn vương, bốn vương sẽ tha cho ngươi một lần nhưng đừng nghĩ ta sợ Lăng Vân tông các người, nếu còn gặp, ta tuyệt đối không the cho ngươi, nhất định sẽ tính hết cả nợ mới lẫn nợ cũ, cho ngươi sống không bằng chết.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong nhìn về phía Hạ Hỉ nói: “Đuổi Diệp tiểu thư ra khỏi phủ Ly thân vương, để họ đi.”

Diệp Tử Yên nghĩ mình sẽ gặp xui xẻo, không ngờ Tiêu Cửu Uyên lại thả nàng ta đi.

Diệp Tử Yên thở phào nhẹ nhõm, giây giụa đứng lên, không hề chậm chạp.

Nha hoàn bên cạnh nàng ta cũng vùng vằng đi ra ngoài cùng Diệp Tử Yên.

Đợi Diệp Tử Yên và nha hoàn ra khỏi chính đường mới dám tin Tiêu Cửu Uyên thực sự tha cho nàng ta lần này.

Nhưng...

Lần này nàng ta xuống núi, thực ra là muốn có được tình yêu Tiêu Cửu Uyên, sau đó nàng ta sẽ gả cho Tiêu Cửu Uyên.

Bây giờ xem ra, nàng ta chẳng những không làm cho Tiêu Cửu Uyên thích mình mà còn khiến hắn ghét bỏ.

Diệp Tử Yên vô cùng thất vọng và khó chịu.

Nhưng lát sau, nàng ta lại nghĩ tới người đã hại bản thân mình lâm vào hoàn cảnh này chính là tiện nhân Vân Thiên Vũ.

Nàng ta dùng hoa linh quỳ tám cánh giả hại mình vào thế bất nghĩa, còn khiến Ly thân vương gia chán ghét. Nữ nhân chết tiết kia, Diệp Tử Yên tuyệt đối không tha cho nàng.

Diệp Tử Yên nhăn nhó đi ra khỏi phủ Ly thân vương.

Sau khi nàng ta ra khỏi cửa phủ Ly thân vương, triệu hồi những thuộc hạ trong bóng tối, bàn luận nên xử lý nữ nhân đáng chết Vân Thiên Vũ như thế nào.

Thuộc hạ mà Diệp Tử Yên mang theo vừa nghe thấy đại tiểu thư muốn xử lý Vân Thiên Vũ, lập tức lo lắng. Một lão già cầm đầu trầm giọng nói: “Đại tiểu thư, thuộc hạ thấy việc này cần phải suy nghĩ kỹ càng rồi mới làm, không nói về việc Vân Thiên Vũ hiện là quận chúa của phủ An thân vương, chỉ riêng việc nàng là vị hôn thê của Tiêu Cửu Uyên thì cần phải thận trọng.

Bây giờ Tiêu Cửu Uyên tha cho đại tiểu thư đã là vô cùng may mắn, nếu đại tiểu thư lại đối phó với Vân Thiên Vũ, chọc giận Tiêu Cửu Uyên, e là vương gia sẽ không tha cho đại tiểu thư.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 487: Mỹ Nhân Rắn Rết

Diệp Tử Yên vừa nghe những lời này thì cảm thấy không muốn nghe nữa, trừng mắt nhìn hăn nói: “Hoàng trưởng lão, người cho rằng Ly thân vương sẽ đổi đầu với Lăng Vân tông vì nữ nhân đó sao? Nữ nhân đó có bản lĩnh lớn đến vậy ư? Khắp mặt nàng ta toàn vết sẹo, xấu xí vô cùng, người vẫn cho rằng Tiêu Cửu Uyên sẽ đổi đầu với Lăng Vân tông ta vì nữ nhân đó hay sao? Chuyện này nếu đổi lại là người thì người có làm không?”

Đám người Hoàng trưởng lão nghiêm túc suy nghĩ, cảm thấy Tiêu Cửu Uyên thật sự không giống như người sẽ đổi đầu với Lăng Vân tông chỉ vì nữ nhân xấu xí đó.

Nhưng Hoàng trưởng lão nhanh chóng nghĩ đến một chuyện: “Đại tiểu thư, có điều nữ nhân kia vừa mới cứu Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên không thể vong ân bội nghĩa được.”

Diệp Tử Yên trừng mắt nhìn Hoàng trưởng lão tức giận nói: “Chẳng lẽ người định khua chiêng gõ trống đi nói với Tiêu Cửu Uyên? Đợi chúng ta giết chết Vân Thiên Vũ ngay trong đêm trở về Lăng Vân tông, cho dù Tiêu Cửu Uyên tra được ra là chúng ta làm, không lẽ hăn sẽ đuổi cùng giết tận Lăng Vân tông.”

Hoàng trưởng lão vẫn hơi nghi ngờ.

Khuôn mặt Diệp Tử Yên trầm xuống, nhìn Hoàng trưởng lão nói: “Nếu Hoàng trưởng lão đã không đồng ý thì được thôi, chúng ta trở về

Lăng Vân tông, ta sẽ nói với nương ta có người xúc phạm danh dự Lăng Vân tông chúng ta, nhưng Hoàng trưởng lão lại làm ngơ.”

Hoàng trưởng lão lập tức biến sắc, phải biết tông chủ của bọn họ là người vô cùng coi trọng danh dự, nếu Diệp Tử Yên nói như vậy với bà ta, chỉ sợ bọn họ sẽ gặp xui xẻo.

Thủ đoạn trừng phạt của tông chủ hết sức độc ác, khiến cho người ta sống không bằng chết.

Hoàng trưởng lão chỉ nghĩ thôi đã thấy sợ hãi, cuối cùng nhìn về phía Diệp Tử Yên nói: “Thuộc hạ chờ nghe sắp xếp của đại tiểu thư.”

“Được, đêm nay chúng ta sẽ giết nữ nhân kia.” Diệp Tử Yên cười lạnh, trong nụ cười còn có cả sự lạnh lùng, độc ác. Giống như không hề có chút tiên khí.

Những người bên cạnh nàng ta đều biết Diệp Tử Yên xưa nay rất hiếu thắng, tính cách này được truyền từ tông chủ, chỉ cần có người đắc tội với bọn họ đều sẽ phải hối hận.

Nhưng nữ nhân tâm tư độc ác như vậy lại thích ra vẻ không vương bụi trần, thật ra chính là một nữ nhân rắn rết.

Đám người Hoàng trưởng lão âm thầm nghĩ, bóng của mấy người lao thẳng ra ngoài.

Phủ An thân vương rất yên tĩnh, lúc này tất cả mọi người đều đang ngủ say.

Vân Thiên Vũ cũng không ngoại lệ, cả ngày nàng luyện Linh Công bí quyết nên buổi tối cũng ngủ say.

Nhưng mà nàng là tu vi lục linh đỉnh phong nên có cảm giác vô cùng lợi hại.

Vì thế khi trong bóng tối có dao động, Vân Thiên Vũ là người đầu tiên cảm nhận được.

Nàng xoay người mở to mắt, đôi mắt sáng lấp lánh như vì sao trên bầu trời phát một tia lạnh lùng.

Nàng nằm yên không động đậy, cẩn thận phán đoán dao động đến từ hướng nào, vừa phán đoán liền phát hiện ở bên ngoài có hai luồng dao động, chẳng lẽ có hai người đến.

Là người nào?

Vân Thiên Vũ thận trọng thăm dò, phát hiện hai người này không hề che dấu khí tức trên người, hơn nữa khí tức này không hề có sát khí.

Thì ra hai luồng linh lực đang dao động này không phải đến để giết hay làm hại nàng.

Vân Thiên Vũ lại ngưng thần cảm nhận một chút, phát hiện dao động của hai luồng linh lực này vô cùng mạnh mẽ.

Lúc này trong kinh thành rất nguy hiểm, lại có người đến tìm nàng.

Ngoài Phượng Vô Nhai ra còn có một người khác là Tiêu Cửu Uyên.

Chẳng nhẽ hai người đó lại đến đây.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Vân Thiên Vũ trầm xuống, ánh mắt u ám, nở nụ cười lạnh.

Xem ra nàng đã quá khách khí, cho nên những lời nàng nói hai người này đều không coi ra gì.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 488: Ra Tay

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, đột nhiên thấy hai luồng linh lực hoàn toàn biến mất, thì ra hai người này đã thu lại khí tức.

Ngược lại có một luồng linh lực khác dao động qua mà kẻ lần này mang theo sát khí.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ trở nên khó coi, xoay người ngồi dậy.

Nàng nhìn về phía góc phòng nơi ba con linh thú đang nằm.

Lúc này cả ba đều nghe thấy tiếng động nên lập tức đứng dậy.

Báo vương Ngạo Minh tao nhã ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài.

Điền Gia xòe móng vuốt rồi đuổi cái lưng lười biếng, sau đó nhếch miệng lên, mặt đầy vẻ khát máu.

Còn Tiểu Anh xòe đôi cánh, phấn khởi bay qua bay lại trong không trung.

Từ sau khi Tiểu Anh biết mình có thể phun lửa thì rất thích chém giết.

Ai nói nó chỉ là một con vẹt vô dụng, nó là một con phượng hoàng, nó là một con phượng hoàng biết phun lửa Phượng Hoàng.

Nhưng lửa Phượng Hoàng của nó mười lần thì không phun được tám lần, khó khăn lắm mới phun được hai lần.

Nguyên nhân bởi vì tu vi linh lực của nó quá thấp.

Vân Thiên Vũ nhìn ba con linh thú, nàng đang nghĩ có nên tìm thời gian đi đến Thiên Mộc sơn trang một chuyến, không phải vì nàng mà là để cho ba con linh thú tu luyện.

Vân Thiên Vũ đang nghĩ thì có người đi vào trong viện của nàng.

Ba con linh thú lập tức kêu lên: “Đến đây, đến đây.”

Ba con đều muốn xông ra ngoài chém giết.

Vân Thiên Vũ cũng bị kích động muốn chém giết, thứ nhất ngưng thực linh lực của nàng đã là lục linh, thứ hai hôm nay trong sân nàng đã luyện được Thất Thái Ma Hồn Hoa, nàng muốn thử uy lực của Thất Thái Ma Hồn Hoa.

Chỉ là...

Vân Thiên Vũ nhớ tới trước đó có xuất hiện hai luồng linh lực, một luồng rất có thể là Tiêu Cửu Uyên, một luồng khác là Phượng Vô Nhai.

Nếu hai người đó thật sự đang ở đây thì nàng không còn cơ hội ra tay.

Vân Thiên Vũ vẫn đang nghĩ ngợi thì có người ở bên ngoài uể oải nói: “Không ngờ có kẻ không sợ chết lại đến đây tìm chết, vậy bốn quân có cần phải khách khí nữa không? Đến đây, để bốn quân giết hết bọn người.”

Người này vừa nói xong, Vân Thiên Vũ liền nhận ra ngay giọng nói của Phượng Vô Nhai, mặt lập tức tối sầm lại.

Nàng nhớ lúc trước đã từng nói với Phượng Vô Nhai đừng phái người đến canh chừng nàng, y đã đồng ý và cho bọn chúng trở về, nhưng bây giờ y lại tự mình đến đây.

Thật sự đáng giận mà.

Vân Thiên Vũ hừ lạnh một tiếng rồi trừng mắt nhìn ra bên ngoài.

Nhưng một giọng nói khác vang lên sau Phượng Vô Nhai: “Phượng Vô Nhai, sao ở đây cũng có chuyện của người thế? Còn nữa, nửa đêm canh ba người vẫn xuất hiện ở phủ An thân vương là có ý định gì?”

Trong đêm tối, toàn thân Tiêu Cửu Uyên lệ khí nồng đậm, khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy u ám, đôi mắt lạnh lùng, giận dữ lóe lên sát khí đằng đằng, nhìn chăm chăm vào Phượng Vô Nhai.

Phượng Vô Nhai quay đầu nở nụ cười đầy mê hoặc với Tiêu Cửu Uyên: “Ly thân vương gia, muội muội thân yêu của bốn quân đang ở trong phủ An thân vương, bốn quân đến xem muội ấy thế nào.”

Tiêu Cửu Uyên lập tức sa sầm nét mặt, nhất là khi nghe thấy mấy chữ muội muội thân yêu từ mồm Phương Vũ Nhai.

Hắn muốn giết người đến phát điên, đôi mắt phượng như bị trúng độc trừng mắt nhìn Phượng Vô Nhai, sau đó tay ngưng tụ linh khí, một luồng linh lực màu lam nồng đậm bao quanh thân hắn.

Phượng Vô Nhai không hề nhường nhịn, vừa giơ tay lên đã có một luồng tử linh bao quanh cả người hắn.

Hai người như hai quả cầu phát sáng, tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Hai người lạnh lùng nhìn nhau.

Trong viện, Diệp Tử Yên cùng bọn thuộc hạ nàng ta mang đến lập tức mừng rỡ.

Nếu hai người đó đánh nhau thì quá tốt rồi, hai người đó đều rất lợi hại, nếu đánh nhau sẽ lưỡng bại câu thương, bọn họ sẽ không có vấn đề gì.

Bằng không đêm nay bọn họ muốn đi cũng khó.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 489: Người Của Lăng Vân Tông Trọng Thương

Hoàng trưởng lão ở bên cạnh Diệp Tử Yên nhanh chóng đưa mắt nhìn nàng ta, ý muốn nói nên khẩn trương chạy trốn trong lúc hai người đó đánh nhau.

Đêm nay đừng nghĩ đến chuyện giết Vân Thiên Vũ, có hai người này trấn thủ ở đây, bọn họ làm sao có thể giết được người.

Cho nên cần phải chạy trốn.

Diệp Tử Yên tức đến mức muốn học máu mồm, có năm mơ nàng ta cũng không thể ngờ rằng bên cạnh Vân Thiên Vũ không chỉ có một Tiêu Cửu Uyên mà còn có Phượng Vô Nhai của Ma Ảnh cung.

Lăng Vân tông và Ma Ảnh cung là một trong ba thế lực lớn, đương nhiên Diệp Tử Yên biết Phượng Vô Nhai, hơn nữa còn biết rõ linh lực của người này rất mạnh, có y ở đây, làm sao bọn họ được yên lành. Cho nên đêm nay chỉ còn cách là bỏ chạy.

Diệp Tử Yên đang nghĩ thì phía trước, hai quả cầu ánh sáng bắt đầu di chuyển.

Nhưng hai người đó căn bản không nhằm vào đối phương mà lại xông về phía Diệp Tử Yên và thuộc hạ phía sau nàng ta.

Tiếp đó Diệp Tử Yên và đám người Hoàng trưởng lão hét to lên: “Đại tiểu thư mau tránh ra.”

Chỉ chớp mắt đã có tiếng kêu thảm thiết vang lên trong viện.

Vân Thiên Vũ ở trong phòng, Điều Gia và Tiểu Anh không nhìn được nữa liền xông ra ngoài như điên: “Đi cướp thôi, nếu không ra tay thì sẽ không còn tên nào nữa đâu.”

“Ta phun, ta phun, ta phun.”

Đáng tiếc Tiểu Anh phun mấy lần cũng không phun ra được lửa Phượng Hoàng.

Tiểu Anh chửi mắng điên cuồng: “Chết tiệt, lão nương không tin lão nương không phun được một lần, ta thử phun lại.”

Tiếc là nó vẫn không phun ra lửa như cũ.

Tiểu Anh sụp đổ: “A a a.”

Phun lửa không được, ta chuyển sang cào.

Nó nhắm vào Diệp Tử Yên, đưa vuốt cào ngay vào mặt nàng ta.

Diệp Tử Yên thấy móng vuốt của con vẹt này đã cào lên mặt mình liền tức giận, Diệp Tử Yên bình sinh ghét nhất là có người làm mặt nàng ta bị thương, cho nên liền chỉ vào Tiểu Anh tức giận chửi mắng: “Con vẹt chết tiệt, lại dám cào mặt của ta, xem ta có giết ngươi không.”

Diệp Tử Yên vừa dứt lời, xoay người gầm lên: “Phong Thần chưởng.”

Một nắm tay to lớn có linh lực màu vàng mang theo gió cuốn mưa bay nhằm thẳng vào Tiểu Anh.

Diệp Tử Yên thấy năm đấm sấp nện vào Tiểu Anh, không nhịn được quát lạnh: “Con chim chết tiệt, chết đi.”

Phía sau, ở trong phòng Ngạo Thiên đang tao nhã đứng nhìn ra bên ngoài, thân hình khẽ động liền bay sang đó nhanh như tên rời khỏi cung tên.

Nhưng lúc này Tiêu Anh đã vô cùng tức giận, vỗ cánh mắng: “Người là đồ xấu xí, đồ tiện nhân, lại dám mắng ta là con chim chết tiệt, ta là phượng hoàng, ta là phượng hoàng.”

Tiểu Anh đạp chân, há miệng rồi dùng sức phun lửa.

Ta phun ta phun.

Không ngờ lần này nó lại phun được ra lửa.

Một ngọn lửa phun về phía mặt Diệp Tử Yên.

Diệp Tử Yên nào nghĩ được một con chim rách lại biết phun lửa, cho nên không hề đề phòng, cuối cùng bị lửa Phượng Hoàng của Tiểu Anh phun trúng.

Lửa Phượng Hoàng không giống với lửa bình thường, một khi đã phun ra trong nháy mắt sẽ thiêu đốt.

Diệp Tử Yên kêu lên thảm thiết: “A, mặt của ta, mặt của ta.”

Lúc này không chỉ có mặt của nàng ta bị thiêu cháy mà một chân của Báo vương Ngạo Minh vung qua chát một tiếng, trực tiếp đánh Diệp Tử Yên bay ra ngoài.

Diệp Tử Yên không những khuôn mặt bị thương mà còn bị Ngạo Thiên tấn công một đòn thật mạnh nên máu trong lồng ngực lập tức phun ra.

Miệng phun ra máu tươi cùng với sự đau đớn bởi khuôn mặt bị thiêu đốt khiến nàng ta kêu gào như điên: “A a a.”

Tiếng hét vô cùng thảm thiết.

Người của Lăng Vân tông thấy đại tiểu thư bị trọng thương mà bọn họ cũng bị giết không ít, gần như trong nháy mắt chỉ còn lại vài người.

Hoàng trưởng lão nhanh chóng lui về phía sau cạnh Diệp tử Yên, dìu nàng ta đứng dậy rồi nói vọng về phía đám người Tiêu Cửu Uyên: “Ly thân vương gia, chúng ta là người của Lăng Vân tông, đêm nay nếu người giết chúng ta thì tông chủ của chúng ta sẽ không bỏ qua cho các người.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 490: Người Chuyên Gây Rắc Rối

Hoàng trưởng lão vừa dứt lời, Tiêu Cửu Uyên cười to: “Đêm nay giết hết tất cả các người rồi, ta cũng muốn xem tông chủ Lăng Vân tông làm sao biết là bốn vương đã giết các người.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong, Hoàng trưởng lão biết Tiêu Cửu Uyên đã động sát tâm, muốn giết hết tất cả bọn họ.

Hoàng trưởng lão hiểu rằng đêm nay y bắt buộc phải chết.

Nhưng dù y có chết cũng phải đưa đại tiểu thư ra ngoài.

Hoàng trưởng lão nghĩ xong bỗng nhiên đưa tay lên, lấy ra một bình khí trù lên Diệp Tử Yên, trong chớp mắt linh khí thu cả người Diệp Tử Yên vào, biến thành một quả cầu tròn, Hoàng trưởng lão xoay người dùng linh lực đẩy quả cầu tròn ra ngoài.

Quả cầu tròn này là một linh cầu, trong thời khắc quan trọng có thể cứu người.

Tiêu Cửu Uyên thấy Diệp Tử Yên được đưa ra ngoài, sắc mặt đột nhiên thay đổi, lập tức bay người lao về phía quả cầu nhanh như sao băng, định cản nó lại.

Nếu để cho Diệp Tử Yên chạy thoát chắc chắn sẽ kinh động đến người của Lăng Vân tông, vậy thì bọn họ sẽ rất phiền toái.

Nhưng Tiêu Cửu Uyên vừa hành động, Hoàng trưởng lão cũng già rồi, Hoàng trưởng lão không những cử động mà còn xoay người đẩy linh lực ra để mình phát nổ.

Một tiếng âm vang lên, cả người y nổ tung.

Tiêu Cửu Uyên lui lại để tránh, nhưng lúc đi ra thì quả cầu tròn đã được đưa đi rất xa.

Tiêu Cửu Uyên thấy quả cầu tròn bay xa liền xoay người lấy ra một linh khí: “Thanh giao ấn.”

Một ấn phù lóe lên màu xanh vừa được thả ra ngoài nhanh chóng biến thành một cây thanh giao xông thẳng về phía quả cầu tròn.

Tiếng âm ầm ầm không ngừng vang lên.

Tiêu Cửu Uyên liếc mắt nhìn, sau đó thu hồi thanh giao ấn.

Nhưng hắn bất giác cau mày lại vì hắn cảm thấy quả cầu tròn đó không đơn giản.

Tuy hắn dùng thanh giao ấn hung hăng tấn công quả cầu tròn nhưng cuối cùng nó có bị phá hủy hay không thì hắn không biết.

Nếu quả cầu tròn không bị hủy thì Diệp Tử Yên kia có thể chạy thoát không.

Tiêu Cửu Uyên quay đầu nhìn về phía tiểu viện, đêm nay tất cả những kẻ có linh lực được phái đến giết người đều bị giết sạch, khoảng chừng hai, ba mươi tên.

Chỉ còn lại Diệp Tử Yên không biết sống chết ra sao.

Ở trong phòng, Vân Thiên Vũ mặc xong y phục rồi bước ra ngoài, đám người Tiểu Linh Đang ở viện bên cạnh đều bị kinh động mà chạy đến.

Khi nhìn thấy xác chết la liệt dưới đất và tiểu viện bị phá hủy gần hết.

Mọi người đều trợn tròn mắt nhìn khung cảnh trước mắt.

Vân Thiên Vũ hơi sa sầm nét mặt, sao nàng đi đến đâu thì nơi ấy cũng bị phá hủy.

Chẳng lẽ nàng là người chuyên gây rắc rối sao?

Vân Thiên Vũ còn đang nghĩ ngợi thì từ bên ngoài viện đã vang đến tiếng bước chân vội vã, nàng ngẩng đầu nhìn sang liền thấy có mấy người vội vàng đi tới, dẫn đầu là An thân vương Tiêu Lăng Phong và Tiêu Dạ Thần.

Hai người đến nhưng không thèm để ý đến tình hình trong viện mà đi thẳng đến trước mặt Vân Thiên Vũ, quan tâm hỏi han: “Vân nha đầu, con có sao không, có chỗ nào bị thương không.”

“Người không sao chứ?” Tiêu Dạ Thần quan sát một lượt từ trên xuống dưới, cuối cùng khẳng định nàng không có vấn đề gì.

Gã đứng chặn trước mặt nàng, sau đó chậm rãi nhìn về hai người đang đứng trong viện, vẻ mặt không vui: “Hai vị đây là muốn phá hủy An thân vương phủ của ta sao?”

Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai nhìn thấy Tiêu Dạ Thần đứng trước mặt Vân Thiên Vũ trong tư thế bảo vệ thì cảm thấy vô cùng khó chịu.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 491: Lòng Tốt Bị Đặt Nhầm Chỗ

Nhưng dù hai người họ khó chịu thì thế nào.

Tiêu Cửu Uyên nhìn Tiêu Dạ Thần từ từ mở miệng: “Bốn vương đến phủ An thân vương là có chuyện muốn nói với quận chúa Linh Nghi, đúng lúc thấy có người muốn ám sát quận chúa Linh Nghi, cho nên đành ra tay giết thôi.”

Tiêu Dạ Thần nghe xong, khẽ gật đầu, nhìn về Phương Vô Nhai, tức giận nói: “Phương Vô Nhai, nửa đêm canh ba người không ngủ đến phủ An thân vương làm loạn gì vậy.”

Sắc mặt Phương Vô Nhai tối sầm lại, đây không phải là đối xử quá thiên vị sao, Tiêu Cửu Uyên và y đều giết người, sao y lại trở thành người gây rối chứ.

Phương Vô Nhai lạnh lùng nhìn Tiêu Dạ Thần, đột nhiên cười phóng khoáng nói: “Người của phủ An thân vương không có khả năng bảo vệ người, bốn quân đành phải đích thân ra trận thôi, ai bảo bản lĩnh của người ta không bằng người.”

Phương Vô Nhai nói xong, sắc mặt Tiêu Dạ Thần khó coi, đây là đang trắng trợn không nể mặt họ sao.

Lúc này, cả sắc mặt của An thân vương Tiêu Lăng Phong cũng rất khó coi. Nhưng lại cảm thấy người ta nói cũng đúng, mỗi lần tên hư hỏng đó

tới, họ đều là người biết cuối cùng.

Hai ông cháu không thể nói được gì, đen mặt trừng mắt nhìn Phượng Vô Nhai. Lời Phượng Vô Nhai khiến Vân Thiên Vũ càng phần nộ hơn.

Nàng đi ra phía sau Tiêu Dạ Thần, lạnh lùng trừng mắt nhìn Phượng Vô Nhai nói: “Phượng Vô Nhai, sau này phủ An thân vương không chào đón người, nếu người không yên tâm để Tiểu Linh Đang đi theo ta thì có thể đưa muội ấy đi.”

Vốn dĩ tâm trạng của nàng đã sẽ không thoải mái, những người này, nàng chưa cần động tay thì đều đã bị họ giết sạch.

Bây giờ Phượng Vô Nhai vẫn cho rằng phủ An thân vương không hề có người có bản lĩnh.

Chính y tự lo chuyện bao đồng không trâu bắt chó đi cày, lại còn trắng trợn không nể mặt phủ An thân vương.

Điều này làm nàng càng tức giận, dù biết người mà Phượng Vô Nhai nói là Tiêu Dạ Thần, nhưng Tiêu Dạ Thần cũng là người thân của nàng, đương nhiên nàng không thể để người khác xúc phạm người thân của nàng.

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời, Tiểu Linh Đang ở bên cạnh khóc hu hu: “Vân tỷ tỷ, tỷ đừng đuổi muội đi mà, muội không muốn đi.”

Tiểu Linh Đang trong lòng như sắp thổ huyết, sao ca ca của mình lại ngốc nghếch như vậy, tự dừng lại đi công kích người của phủ An thân vương làm gì.

Vân tỷ tỷ là người hay bệnh vực kẻ yếu, ngay cả nàng tử ấy đều che chở, huống chi là Tiêu Dạ Thần.

Bây giờ Tiêu Dạ Thần là người thân của Vân tỷ tỷ mà.

Ca ca gốc ghếch ơ là ca ca gốc ghếch, sao nàng lại có một người ca ca gốc đến như vậy. Tiểu Linh Đang vô cùng tức giận.

Phượng Vô Nhai cảm thấy mình vô tội, rõ ràng y giúp Vân Thiên Vũ giết người, nhưng sao lại cuối cùng y lại trở thành người làm phiền người khác.

Phượng Vô Nhai đen mặt cuối cùng nói: “Thật sự lòng tốt bị đặt nhầm chỗ, bốn quân mặc kệ.”

Phượng Vô Nhai vừa khẽ động, giống như tia sáng chớp mắt đã biến mất.

Tiểu Linh Đang ở phía sau nhìn Vân Thiên Vũ đầy ảm ức, vô cùng đáng thương, đáng vẻ sợ sệt Vân Thiên Vũ sẽ đuổi nàng đi vậy.

Bây giờ Tiểu Linh Đang đã quen với cuộc sống hiên tại, quen với người và cuộc sống ở đây, điều này khiến nàng vô cùng vui vẻ và thích thú. Nàng không hề muốn đi.

Thực sự Vân Thiên Vũ cũng không muốn đuổi Tiểu Linh Đang đi, chỉ là đang giận Phượng Vô Nhai.

Nàng giơ tay vỗ vào tay Tiểu Linh Đang, sau đó ngẩng đầu lên nhìn xuống màn đêm, từ từ bước tới bên cạnh Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên.

Vừa nãy người này nói có chuyện muốn nói với nàng: “Không biết vương gia có chuyện gì không thể nói ban ngày, phải đến đây nói vào ban đêm vậy, người nói đi.”

Đôi mắt Tiêu Cửu Uyên thâm trầm, ngược mắt nhìn Vân Thiên Vũ, vừa nhìn đã thấy vết sẹo trên mặt Vân Thiên Vũ.

Trái tim không khỏi nhói đau. Gương mặt của nàng như nhắc nhở hẳn đã từng trải qua chuyện gì, không cho nàng lộ diện, khiến nàng phải mang vết sẹo này trên mình.

Sợ rằng hiện nay cả Đông Ly quốc cho rằng quận chúa Linh Nghi là một nữ tử vô cùng xấu xí, nhưng có ai biết được.

Thực ra dung nhan đằng sau vết sẹo này lại xinh đẹp đến nhường nào.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 492: Cảm Ơn Người

Trái tim Tiêu Cửu Uyên càng trùng xuống, nhưng cũng hiểu vì sao Vân Thiên Vũ khẳng khẳng muốn từ hôn với hắn.

Bởi vì khi hắn và nàng chung sống, nàng chưa từng cảm thấy vui vẻ, cho nên nàng mới khẳng khẳng muốn từ hôn.

Nhưng từ trước tới nay hắn đều không biết quan tâm đến nữ tử. Hắn cho rằng cả đời này, sẽ không thể yêu một nữ nhân nào, nhưng bây giờ lại có nữ tử khắc sâu trong tim hắn, không thể rời xa.

Tiêu Cửu Uyên vừa nghĩ vừa từ từ mở miệng: “Ta tới tìm người là vì chuyện của bốn thích khách, ta muốn nói cho người biết, bốn thích khách đó đã chết rồi.”

“Chết rồi sao?” Vân Thiên Vũ vô thức nhướn mày lên, sắc mặt vô cùng khó coi, nhìn Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng nói: “Người ở trong tay vương gia còn có thể chết được, bản lĩnh của vương gia thật sự là lớn mạnh.”

Nàng vừa nói xong, không đợi Tiêu Cửu Uyên nói đã nói tiếp: “Vương gia sẽ không vì chuyện bốn người đó đã chết mà bắt ta làm Ly thân vương phi để bắt người đứng đằng sau mưu hại vương gia chứ.”

Nói như vậy là nàng kiên quyết không đồng ý.

Vân Thiên Vũ nói xong, Tiêu Cửu Uyên liền bác bỏ: “Ta không muốn mượn thân phận của người để bắt người chủ mưu, ta chỉ muốn nói với người một tiếng là bốn người đó đã chết rồi.”

“Bọn họ bị một cô cô giết chết, bà ta chính là người đã hạ độc bốn vương, trước mắt bốn vương vẫn chưa điều tra ra kẻ chủ mưu đứng đằng sau, nhưng ít nhiều cũng biết được người đứng đằng sau chắc chắn là người có quyền cao chức trọng.”

“Ta đã phái người đi thăm dò người mà cô cô đó đã từng tiếp xúc, tin rằng nhanh chóng điều tra ra người mưu hại bốn vương.”

Tiêu Cửu Uyên giải thích thêm lý do đêm nay mình tới đây.

Vân Thiên Vũ nghe xong, trên mặt không hề thể hiện gì cả, lạnh lùng nói: “Vây chúc mừng vương gia, tin rằng vương gia sẽ nhanh chóng tra ra người chủ mưu của việc này.”

Ánh mắt Tiêu Cửu Uyên sâu thẳm như biển cả, từ từ nhìn lên, khóe môi cong cong tuyệt mỹ, hắc như vậy thiếu đi sự lạnh lùng nhưng lại vô cùng tao nhã, hắc giống như vầng trăng chiếu rọi thế gian, soi tỏ lòng người. Giọng điệu của hắc rất trầm: “Vân Thiên Vũ, bốn vương đến là muốn cảm ơn người, cảm ơn người đã bắt được bốn tên thích khách đó, bốn vương mới có thể nhanh chóng điều tra ra người đã hạ độc bốn vương.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong, trái tim Tiêu Dạ Thần trở nên căng thẳng, người này lại bắt đầu biết nhún nhường.

Tuy gã biết đây là một tín hiệu tốt, nhưng trong lòng thấy vô cùng chua xót, vô cùng khó chịu.

Trong lòng An thân vương Tiêu Lăng Phong cũng thầm mắng Tiêu Cửu Uyên là vô liêm sỉ, không biết xấu hổ, nghĩ tới trước đây hắc đối xử

không tốt với nữ nhi của mình, Tiêu Lăng Phong liền cảm thấy không thể để con người này cười nữ nhi bảo bối của mình một cách thuận lợi.

Tiêu Lăng Phong ngáp một cái nhìn Vân Thiên Vũ: “Vân nha đầu, đêm đã khuya, con đừng đứng ở bên ngoài mà cảm lạnh đó, mau mau về ngủ đi, việc ở ngoài này giao cho Ly thân vương gia xử lý đi.”

Tiêu Lăng Phong khuyên Vân Thiên Vũ và nhân tiện đào hố cho Tiêu Cửu Uyên.

Ánh mắt Tiêu Cửu Uyên âm trầm nhưng thông minh không vạch trần Tiêu Lăng Phong, tấm gương của Phượng Vô Nhai lúc trước hẳn đã thấy rất rõ.

Hắn chẳng thể tức giận với Tiêu Lăng Phong, còn muốn khách sao với Tiêu Lăng Phong, ai bảo trước mắt hắn vẫn là người bị ghét chứ: “Vương thúc nói đúng, ta sẽ bảo người xử lý sạch sẽ chỗ này.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 493: Không Liên Quan Đến Người

Vân Thiên Vũ nhìn những người đã chết trong viện, sau đó ngược lên nhìn Tiêu Cửu Uyên trước mắt nàng muốn từ hôn với Tiêu Cửu Uyên, mỗi người mỗi ngả: “Tiêu Cửu Uyên, chúc mừng người đã nhanh chóng tìm được kẻ thù, nhưng giao dịch của chúng ta đã kết thúc, hôn sự của chúng ta cũng nên hủy bỏ, hi vọng người có thể tiến cung xin hoàng thượng hạ chỉ bỏ ý chỉ ban hôn.”

Vân Thiên Vũ vừa nói, trái tim Tiêu Cửu Uyên khẽ run lên, ngón tay vô thức nắm chặt, đồng thời trong lòng vô cùng buồn phiền, hắn muốn hỏi Vân Thiên Vũ vì sao lại phải vội vàng rời xa hắn như vậy?

Nàng không thấy hắn đã tự hạ thấp mình rồi sao? Hắn sống đã nhiều năm, cho tới tận bây giờ chưa từng hạ thấp mình với ai, nhưng giờ hắn phải hạ mình trước nàng, vẫn còn chưa đủ sao?

Những lời này Tiêu Cửu Uyên không thể nói ra, nếu như hắn can đảm nói, hắn dám khẳng định, Vân Thiên Vũ sẽ mắng hắn một trận, cho nên hắn đành phải nhận.

Nhưng trong lòng vẫn rất chua xót và muộn phiền. Hắn là vương gia quyền cao chức trọng ở Đông Ly quốc, lúc nào cũng ăn to nói lớn, lại bị một nữ nhân ghét bỏ như vậy.

Tiêu Cửu Uyên khó chịu, hai người Tiêu Lăng Phong và Tiêu Dạ Thần ở bên cạnh vô cùng hả dạ, có thể nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên cao cao tại

thượng nếm trái đắng, thật sự vô cùng thích thú.

Tiêu Cửu Uyên nhanh chóng điều chỉnh tâm lý, ánh mắt thâm trầm nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Giao dịch ban đầu đã xong, nhưng trước đây người đã cứu bốn vương một mạng, bốn vương nói sẽ bảo vệ người cả đời, nhưng khi người của Lăng Vân tông đến giết người bốn vương không thể kháng định Diệp Tử Yên kia đã chết, nếu Diệp Tử Yên chưa chết thì không thể thoát được, tông chủ Lăng Vân tông cũng sẽ không được yên, bà ta chắc chắn sẽ phái người tới bắt người, bốn vương sao có thể trơ mắt nhìn người bị bắt đến Lăng Vân tông, cho nên hôn sự này không thể hủy bỏ.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong, sắc mặt của hai người Tiêu Lăng Phong và Tiêu Dạ Thần đều thay đổi. Tối nay có người đến ám sát Vũ Mao, dĩ nhiên là người Lăng Vân tông, giờ còn để họ chạy thoát. Diệp Tử Yên trở lại Lăng Vân tông nhất định sẽ quay trở lại. Lăng Vân tông là một trong ba thế lực lớn nhất trong thiên hạ, trong tay bà ta có nhiều cao thủ lợi hại nên nếu họ thực sự muốn bắt Vũ Mao thì Vũ Mao chắc chắn bị bắt đi.

Việc này khiến Tiêu Lăng Phong và Tiêu Dạ Thần lo lắng thực sự, cùng nhau nhìn về phía Vân Thiên Vũ: “Vũ Mao, tạm thời con đừng từ hôn, con phải giữ lấy danh phận Ly thân vương phi, để người Lăng Vân tông phải kiêng dè, nếu con không giữ danh phận đó, sợ rằng họ sẽ không còn điều gì kiêng dè mà bắt con đi.”

Lúc này Tiêu Lăng Phong và Tiêu Dạ Thần hận thế lực mình quá yếu không thể bảo vệ Vũ Mao, chỉ có thể nhờ Tiêu Cửu Uyên bảo vệ nàng.

Đáng tiếc Vân Thiên Vũ không cần, nàng không muốn dây dưa sống chung với Tiêu Cửu Uyên. Nàng không hiểu, bây giờ Tiêu Cửu Uyên đang giở trò gì, kiên quyết không chịu từ hôn. Chẳng lẽ bởi vì nàng đã cứu hắn một lần, nên hắn muốn báo ân ư?

Nhưng không phải cái nàng muốn, nàng chỉ muốn hai người về sau nước sông không phạm nước giếng.

Bởi vì nàng không muốn lại bị tổn thương.

Con người Tiêu Cửu Uyên tính khí thất thường, ai biết được sau này hắn sẽ làm hại nàng như thế nào.

Nàng tuyệt đối không để cho người khác có cơ hội làm tổn thương mình nữa. Vân Thiên Vũ nghĩ, toàn thân lạnh lùng, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, miệng khẽ cong nở nụ cười lạnh: “Tiêu Cửu Uyên, đó là chuyện của ta, không liên quan gì tới người, bây giờ người chỉ cần tiếng cung xin một ý chỉ hủy bỏ hôn sự là được.”

Tiêu Cửu Uyên nghe nàng nói xong, trái tim hắn trùng xuống, hắn đã nói nhiều như vậy mà nữ nhân này còn kiên quyết muốn từ hôn, chẳng lẽ nàng ghét hắn như vậy sao?

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 494: Sĩ Nhục Ta

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Tiêu Cửu Uyên hiện lên một tia lạnh lùng, ánh nhìn âm u hướng về phía Vân Thiên Vũ.

“Người muốn cắt đứt quan hệ với bốn vương thì cũng nên chờ đến khi giải quyết xong sự việc của Lăng Vân tông rồi hãy bàn tiếp.”

Hắn nói xong không thèm để ý tới Vân Thiên Vũ mà quay người biến mất trong bóng tối.

Sau lưng hắn, giọng nói lạnh lùng tuyệt tình của Vân Thiên Vũ vang lên: “Tiêu Cửu Uyên, nếu người đã không chịu từ hôn thì chính ta sẽ là người chủ động từ hôn vậy, nhưng như vậy người cũng đừng hối hận.”

Trong bóng đêm, Tiêu Cửu Uyên sau khi nghe được những lời nói lạnh nhạt vô tình này liền liên cảm thấy tâm tình khó chịu như sóng bão cuộn trào, hắn giơ tay lên, một đạo cường đại linh lực phóng ra phá hủy một góc nào đó của An thân vương phủ.

An thân vương Tiêu Lăng Phong ở phía sau tức giận đến mức âm thầm quát lên: “Tiêu Cửu Uyên, người cái tên chết tiệt này, dám cả gan phá nát An thân vương phủ sao, người phải đưa ngân phiếu bồi thường lại đây cho ta, bằng không lão tử sẽ không để yên cho người đâu.”

Đáng tiếc, Tiêu Cửu Uyên đã đi xa, trước khi rời đi hắn vẫn không quên dặn dò Bạch Diệu: “Cho người xử lý sạch sẽ những xác chết trong

viện.”

“Vâng thưa vương gia.”

Bạch Diệu liền cho người nhanh chóng đi xử lý những thuộc hạ của Lăng Vân tông bị giết trong sân viện của Vân Thiên Vũ.

Trong viện, Tiêu Lăng Phong và Tiêu Dạ Thần cùng nhìn chăm chăm về phía Vân Thiên Vũ, nghĩ đến những lời Tiêu Cửu Uyên nói trước khi rời đi mà không khỏi lo lắng.

“Nha đầu này, con không nên vội vàng từ hôn với Tiêu Cửu Uyên chứ, Lăng Vân tông đúng là không dễ đối phó đâu.”

“Đúng vậy, tiểu cô cô, vẫn nên chờ đến khi giải quyết xong chuyện của Lăng Vân tông rồi hãy từ hôn cũng được.”

Tiêu Dạ Thần nói đến đây thì có chút đau lòng nhìn Vân Thiên Vũ.

“Xin lỗi, tiểu cô cô, là ta quá vô dụng, ta không thể bảo vệ người.”

Nếu gã đủ mạnh thì đã không cần mượn tay Tiêu Cửu Uyên để bảo vệ người thân của mình.

Vân Thiên Vũ kiên định lắc đầu: “Nghĩa phụ, con không muốn tiếp tục nợ ân tình của Tiêu Cửu Uyên hay bất luận kẻ nào khác nữa, con chỉ muốn tự mình giải quyết chuyện này.”

Tiêu Lăng Phong không đồng ý với Vân Thiên Vũ, nói: “Sao có thể gọi là nợ ân tình của hã chứ, con cứu hã một mạng, hã giúp con đối phó với Lăng Vân tông là chuyện nên làm, nếu không có con thì hã đã sớm mất mạng từ lâu rồi.”

“Con cứu hã bởi vì trước đó hã giúp con rất nhiều việc, hơn nữa con đã hứa sẽ cứu hã, việc nào ra việc đó, con không phải cứu mạng hã để

đổi lấy sự bảo vệ cả đời từ hắn.”

Vân Thiên Vũ nói đến đây đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Thân phận hiện tại của nàng là quận chúa của An thân vương phủ, nếu Lăng Vân tông đã không đối phó được nàng thì rất có thể sẽ đối phó với nghĩa phụ và Tiêu Dạ Thần.

Nghĩ vậy, sắc mặt Vân Thiên Vũ trở nên khó coi vô cùng, nàng có thể bảo đảm chính mình sẽ không bị người của Lăng Vân tông bắt đi, bởi vì chỉ sợ người của Lăng Vân tông không biết nàng đang tu luyện lam linh cao cấp, hơn nữa bên người nàng cũng có bóng lam linh tu vi.

Quan trọng nhất chính là bên cạnh nàng còn có cao thủ độc dược là biểu tỷ và Tiểu Linh Đang.

Ngoài ra còn có Ngạo Minh, Điều Gia và Tiểu Anh, Lăng Vân tông rất khó để bắt được nàng.

Nhưng nếu như Lăng Vân tông không bắt được nàng thì sẽ có thể sẽ quay sang ra tay với Tiêu Lăng Phong và Tiêu Dạ Thần.

Đây mới là chuyện phiền toái.

Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Lăng Phong cùng Tiêu Dạ Thần một lúc rồi đột nhiên ra quyết định.

“Nghĩa phụ, con không sợ Lăng Vân tông đối phó mình mà chỉ sợ bọn họ ra tay với hai người, cho nên con quyết định, chúng ta tốt hơn vẫn nên tạm thời cắt đứt quan hệ, như vậy đám người của Lăng Vân tông sẽ không đến gây khó dễ cho hai người.”

Nghe Vân Thiên Vũ như vậy, Tiêu Lăng Phong liền không vui, sắc mặt âm trầm bất mãn trừng mắt với Vân Thiên Vũ.

“Vân nha đầu, con là đang sỉ nhục ta sao, con sỉ nhục nghĩa phụ ta, chẳng lẽ ta đây lại là hạng người tham sống sợ chết sao? Ta chỉ là lo lắng cho con xảy ra chuyện, ta đây mới không sợ chết, kỳ thật khi nhi tử ta qua đời, ta đã sớm không muốn sống nữa rồi, hiện tại có con bên cạnh làm ta vui vẻ hơn rất nhiều, cho dù có chết ta cũng không sợ.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 495: Con Át Chủ Bài

Tiêu Dạ Thần nhìn Vân Thiên Vũ kiên định nói.

“Tiểu cô cô, tuy rằng hai người chúng ta có hơi vô dụng, nhưng chúng ta tuyệt đối sẽ không tham sống sợ chết mà bỏ mặc người thân của mình, nếu người cảm thấy chúng ta vướng tay vướng chân người quá thì đành cắt đứt mối quan hệ vậy.”

Tiêu Dạ Thần kiên quyết không không tán thành ý kiến của nàng.

Lời gã nói khiến hốc mắt Vân Thiên Vũ hơi hồng lên.

Bây giờ nàng đã biết Tiêu Lăng Phong cùng Tiêu Dạ Thần là thật sự đối đãi với nàng như người thân trong gia đình.

Vân Thiên Vũ vươn tay ôm lấy Tiêu Lăng Phong, chân thành nói: “Nghĩa phụ, nếu hai người đã không sợ bị con liên lụy thì ba chúng ta hãy vui vẻ sống bên nhau đi, tin tưởng con, con sẽ bảo vệ hai người, không để Lăng Vân tông bắt được hai người, không cần Tiêu Cửu Uyên bảo hộ, con cũng có thể tự bảo vệ chính mình và bảo vệ cho hai người.”

Chuyện kể đến nàng muốn làm là giúp Tiêu Dạ Thần rèn luyện tinh lực, nỗ lực khai phá tầng thứ hai của Phượng Linh giới, nàng muốn lấy được phương pháp luyện đan thượng cổ và lò luyện đan, sau đó nàng luyện đan, bên trong tập phương pháp luyện đan thượng cổ nhất định có rất nhiều phương thức để luyện ra đan dược giúp tăng cường sức mạnh và linh lực.

Nàng muốn luyện ra đan dược tốt nhất để tăng năng lực cho binh tướng trong phủ An thân vương phủ.

Chỉ cần những binh lính này tăng cường sức mạnh thì sẽ không sợ đám người của Lăng Vân tông.

Không phải An thân vương phủ không có thuộc hạ, chẳng qua là người của bọn họ năng lực không bằng người của Tiêu Cửu Uyên mà thôi.

Tiêu Cửu Uyên chính là linh trận sư, hắn dùng linh trận để rèn luyện thân thể cho binh tướng, cho nên thủ hạ của hắn mới có thể có năng lực phi phàm như vậy.

Vân Thiên Vũ sẽ dùng đan dược nàng luyện để cải tạo thân thể cho thủ hạ, khiến cho bọn họ càng trở nên cường tráng.

Vân Thiên Vũ nói ra ý tưởng, Tiêu Lăng Phong và Tiêu Dạ Thần cũng không phản đối.

“Được, Vân nha đầu, chúng ta sẽ nghe theo lời con, con không muốn Tiêu Cửu Uyên can dự vào chuyện của chúng ta thì chúng ta sẽ không cho hắn nhúng tay, con muốn từ hôn, chúng ta cũng sẽ ủng hộ con, chúng ta chỉ cần dựa vào sức chính mình, không cần dựa dẫm vào người khác.”

“Đa tạ nghĩa phụ.”

Vân Thiên Vũ dịu dàng đáp lời.

Tiêu Dạ Thần duỗi tay ôm lấy Tiêu Lăng Phong cùng Vân Thiên Vũ, hùng hồn tuyên bố: “Ta nhất định sẽ nỗ lực thật nhiều, phải thật mạnh mẽ để bảo vệ hai người, sẽ không để hai người xảy ra chuyện.”

Tiêu Lăng Phong và Vân Thiên Vũ cùng nở nụ cười hạnh phúc.

Giờ khắc này bọn họ giống như người một nhà đoàn kết lại bên nhau.

Trong viện, mọi người cùng linh thú đều nhìn ba người, vui mừng khê cười.

Bóng đêm dần buông, Tiêu Lăng Phong và Tiêu Dạ Thần thúc giục Vân Thiên Vũ sớm đi nghỉ ngơi.

Đợi cho Vân Thiên Vũ đi rồi, Tiêu Lăng Phong mới cùng Tiêu Dạ Thần rời khỏi sân sau viện của Vân Thiên Vũ mà đi đến thư phòng.

Trong thư phòng, lão vương gia Tiêu Lăng Phong sắc mặt nghiêm túc nhìn phía Tiêu Dạ Thần, nói: “Dạ Thần, nếu chúng ta đã nhận Vân Thiên Vũ thì phải xem nàng là người thân trong gia đình, chúng ta phải bảo vệ nàng, không thể làm nàng gặp nguy hiểm hay rơi vào tay Lăng Vân tông.”

Tiêu Dạ Thần gật đầu đồng ý: “Tổ phụ, con sẽ dốc lòng rèn luyện chính mình, con nhất định sẽ bảo vệ người và Vũ Mao thật tốt.”

Tiêu Lăng Phong lắc đầu: “Bây giờ không kịp nữa rồi, đám người của Lăng Vân tông sẽ nhanh quay lại đây tìm chúng ta thôi.”

Tiêu Dạ Thần không khỏi sốt ruột: “Vậy bây giờ phải làm sao? Dem thực lực của An thân vương phủ ra so sánh thì cơ bản chúng ta không thể đấu lại đám người đó.”

“Con đừng lo lắng, dưới trướng ta còn có một nhóm người nữa, bọn họ là con át chủ bài của ta, từ xưa đến nay ta chưa từng nghĩ sẽ cần dùng đến bọn họ, bởi vì họ đều là thân cận cũ của phụ thân con, lúc trước phụ thân con đã bỏ ra rất nhiều tinh lực để huấn luyện bọn họ, nhưng với tình hình cấp bách như hiện nay thì ta đành bất chấp tất cả vậy, con mau đem lệnh bài này đi suốt đêm để triệu tập bọn họ về đây, về sau này An thân vương phủ đều sẽ giao cho những người này phòng thủ.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 496: Cải Thiện Linh Mạch

Tiêu Lăng Phong lấy ra một tấm lệnh bài ra rồi đưa cho Tiêu Dạ Thần, Tiêu Dạ Thần cúi đầu nhìn qua, chỉ thấy trên lệnh bài thiếp vàng ba chữ to tướng: “Tiên Phong bộ.”

“Đây là đoàn quân Phần Lôi Tiên Phong bộ, năm đó phụ thân con từ hai vạn người đã tinh lựa ra một ngàn người, sau đó bồi dưỡng bọn họ rồi thành lập nên một Tiên Phong bộ, ta vẫn luôn không cho những người này lộ diện, chính là lo sợ lộ tin An thân vương phủ có quân đội riêng, rất kiêng kỵ nếu tới Hoàng Thượng vì chắc chắn sẽ dẫn tới họa sát thân.”

“Trước mắt Lăng Vân tông chưa có động tĩnh nhưng chúng ta vẫn nên cẩn thận, vì bảo vệ Vân Thiên Vũ, con nên đem lệnh bài Tiên Phong bộ này vào kinh này triệu tập bọn họ.”

“Tổ phụ, con lập tức đi làm.”

Tiêu Dạ Thần nắm chặt lệnh bài bằng vàng trong tay, đây là đồ vật của phụ thân gã để lại.

Gã nhất định sẽ bảo vệ tốt, hơn nữa gã cũng sẽ triệu tập được Tiên Phong bộ mà phụ thân từng dày công rèn luyện.

“Mau đi đi.”

Tiêu Lăng Phong xua xua tay.

Tiêu Dạ Thần gật đầu, suốt đêm bí mật ra kinh thành đưa tin cho Tiên Phong bộ.

Vân Thiên Vũ không hay biết những việc này, nàng đã sớm đi nghỉ ngơi, nhưng trước khi ngủ vẫn nghiêm túc suy nghĩ một chút kế sách tiếp theo nên làm thế nào.

Thứ nhất, nỗ lực trợ giúp Tiêu Dạ Thần nâng cao linh lực, bởi vì Tiêu Dạ Thần là con trai của An thân vương phủ, nàng không thể để Tiêu Dạ Thần lọt bị đám người của Lăng Vân tông ám hại.

Thứ hai, nàng phải cứu người để tích góp điểm thưởng, khai phá tầng thứ hai của Phượng Linh giới, lấy được phương thức luyện đan và lò luyện đan, sau đó bắt đầu luyện đan, nàng muốn rèn luyện cho binh tướng của An thân vương phủ càng ngày càng mạnh lên.

Như vậy việc bảo vệ nghĩa phụ và Tiêu Dạ Thần sẽ không đáng ngại nữa.

Chuyện thứ ba là nàng muốn làm chính là từ hôn với Tiêu Cửu Uyên, nếu Tiêu Cửu Uyên không từ hôn, vậy thì để nàng làm.

Nhưng nếu đã là nàng ra tay thì nàng sẽ không khách khí đâu.

Tiêu Cửu Uyên, đều là do người bức ta, người không có quyền trách ta.

Vân Thiên Vũ lạnh lùng nghĩ nghĩ, sau đó nhắm mắt lại chìm vào giấc ngủ, ngày mai nàng còn rất nhiều việc phải làm.

Ngày hôm sau, khi Vân Thiên Vũ thức dậy đã cảm nhận được bầu không khí trong An thân vương phủ có chút bất thường.

Thị vệ trong vương phủ hình như đã trở nên hùng mạnh hơn bình thường, hơn nữa rất nhiều gương mặt xa lạ, Vân Thiên Vũ rất ngạc nhiên, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Sau khi nàng hỏi Tiêu Dạ Thần mới biết được thị vệ trong vương phủ đã được thay thế bởi Phần Lôi Tiên Phong bộ.

Nghe nói những người này vô cùng lợi hại, mỗi người đều có thể địch lại mười người.

Vân Thiên Vũ không ngờ trong An thân vương phủ còn ẩn giấu một thế lực tiềm tàng mạnh đến như vậy, nếu đã có nhóm người này canh gác thì nàng quả thật cũng yên tâm rất nhiều.

Nhưng tiềm lực của những người này đã mạnh như vậy, nếu nàng có thể luyện chế ra đan dược để bồi bổ cho bọn họ, vậy những người này sẽ càng lợi hại hơn, đến lúc đó bọn họ tuyệt đối sẽ có thể bảo vệ cho nghĩa phụ và Tiêu Dạ Thần.

Vân Thiên Vũ càng muốn nhanh chóng khai phá tầng thứ hai của Phượng Linh giới.

Nhưng trước mắt chuyện trợ giúp Tiêu Dạ Thần vẫn quan trọng hơn.

Vân Thiên Vũ nói với Tiêu Dạ Thần: “Tiêu Dạ Thần, người hiện tại đang tu luyện linh lực đến giai đoạn nào rồi?”

“Hoàng linh.”

Vân Thiên Vũ gật đầu, tiếp tục hỏi Tiêu Dạ Thần: “Người có muốn mau chóng thăng cấp không?”

Tiêu Dạ Thần lập tức gật đầu, bởi vì linh mạch của gã là hậu thiên, cho nên lúc tu luyện thường chậm hơn so với người khác rất nhiều, linh lực

của gã không mạnh nên không thể bảo vệ người xung quanh, giống lần này Vũ Mao bị đám người của Lăng Vân tông tập kích, gã cũng không thể ra tay trợ giúp.

Vân Thiên Vũ trong ánh mắt lóe lên tia nhìn tinh anh, nhìn Tiêu Dạ Thần nói: “Người có sợ đau không, nếu người không ngại đau đớn thì ta có thể giúp người cải thiện linh mạch hậu thiên của mình, làm cho linh mạch trở nên linh hoạt hơn, như vậy quá trình tu luyện linh lực của người sẽ tiến triển nhanh hơn rất nhiều.”

“Chờ khi ta cải thiện linh mạch cho người rồi, người có thể tu luyện trong tụ linh đại trận của Tiêu Cửu Uyên, như vậy linh lực của người sẽ được cải thiện rất nhiều.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 497: Đau Như Lửa Đốt

Tiêu Dạ Thần vừa nghe thì đã rất kích động cầm lấy tay Vân Thiên Vũ: “Ta không sợ đau, chỉ cần có thể khiến ta mạnh lên thì đau đớn nào ta cũng sẽ chấp nhận hết.”

“Được, vậy người đi theo ta.”

Vân Thiên Vũ nói rồi dẫn gã đi.

Hiện tại nàng đã nghĩ ra được một cách, có thể cho Tiêu Dạ Thần ăn Tẩy Tủy đan, sau đó tiếp tục dùng các loại dược liệu hỗn hợp quý hiếm thả vào nước cho gã tắm gội, kích thích cả trong lẫn ngoài như vậy sẽ có thể cải thiện linh mạch hậu thiên của gã.

Chỉ có điều, cách làm này sẽ khiến gã cảm thấy rất đau đớn, nếu không có ý chí cực lớn thì sẽ sớm bỏ cuộc nửa chừng, như vậy chẳng những không đả thông được linh mạch, ngược lại còn có thể dẫn đến tình trạng linh mạch bị trì trệ.

Cho nên việc này rất nguy hiểm.

Vân Thiên Vũ dẫn Tiêu Dạ Thần đi thẳng đến gian phòng nàng đã chuẩn bị.

Nàng lại dẫn Tiêu Dạ Thần đi ra sau phòng, nghiêm túc hỏi gã: “Tiêu Dạ Thần, người đã sẵn sàng chưa? Việc cải thiện linh mạch này vô cùng

đau đớn và không thể dừng lại giữa chừng được, nếu người bỏ cuộc mà nhảy ra khỏi thau tắm này, linh mạch của người sẽ bị co rút, như vậy người linh lực của người sẽ vĩnh viễn đình trệ ở cảnh giới hiện tại, người đã thực sự nghĩ kỹ chưa?”

“Một khi người đã chấp nhận sự đau đớn như lửa đốt toàn thân ấy thì linh mạch sẽ trở nên mạnh hơn trước rất nhiều, ta dám nói nếu là người tắm trong này, linh mạch của người sẽ đạt được mức cao nhất của linh mạch cấp thấp, nhưng nếu người chịu không nổi thì quá trình tu luyện của người chỉ có thể vĩnh viễn dừng lại ở giai đoạn hoàng linh.”

Tiêu Dạ Thần nghe được những lời này của Vân Thiên Vũ, ánh mắt gã lóe sáng, thâm trầm nhìn Vân Thiên Vũ.

“Tiểu cô cô, người yên tâm đi, cho dù là cầm dao chém ta một ngàn lần thì ta cũng sẽ không bỏ cuộc giữa chừng.”

“Được, vậy chúng ta bắt đầu đi.”

Vân Thiên Vũ từ Phượng Linh giới lấy ra một viên Tây Tủy đan đưa cho Tiêu Dạ Thần.

“Ăn đi.”

Sau đó nàng lại lấy một viên đan dược thúc đẩy linh lực thả vào thau tắm.

Trong chớp mắt, thau tắm kia nổi lên đám bọt khí màu xanh biếc, không ngừng quay cuồng, hệt như đang nấu nước sôi.

Hơn nữa trong thau tắm kia còn có rất nhiều dược liệu khác, trông chẳng khác gì đang nấu thức ăn.

Đừng nói là ngâm mình, chỉ cần nhìn thôi liền cảm thấy khiếp đảm.

Vân Thiên Vũ quay đầu lại nhìn phía Tiêu Dạ Thần.

Tiêu Dạ Thần vẫn giữ sắc mặt bình tĩnh, vững vàng đi đến trước thau tắm.

Vân Thiên Vũ yên tâm, xoay người đi ra ngoài.

Chờ đến nàng đi ra khỏi phòng, Tiêu Dạ Thần gấp gáp cởi áo ngoài rồi leo vào thau tắm màu xanh biếc đang ùng ục sủi bọt nước kia.

Khi gã vừa tiến vào canh thau tắm thì liền cảm thấy quanh thân mình giống như đang bị lửa thiêu đốt vậy, cực kỳ đau đớn, nhưng Tiêu Dạ Thần vẫn không nhúc nhích mà ngồi xuống thau tắm, mặc kệ đám bọt nước màu xanh biếc kia quay cuồng vờn quanh gã, gã yên lặng ngâm mình hết như một lão tăng đang tịnh tâm nhắm kinh.

Bên ngoài phòng, Vân Thiên Vũ và Diệp Gia hai im lặng nghe động tĩnh.

Diệp Gia không nhịn được lo lắng hỏi: “Vũ Mao, muội nói xem Tiêu Dạ Thần có thể chịu đựng được không?”

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn vào trong phòng, sau đó gật đầu khẳng định: “Có thể, bởi vì gã muốn bảo vệ tất cả chúng ta.”

Người có ý nghĩ muốn bảo vệ đồ vật hoặc người thân của mình thường sẽ sinh ra ý chí rất mạnh mẽ, cho nên nàng có thể khẳng định Tiêu Dạ Thần chắc chắn sẽ vượt qua được ải này.

Vân Thiên Vũ không hề lo lắng về việc của Tiêu Dạ Thần, nàng hỏi Diệp Gia: “Tiểu Linh Đang và Họa Mi đâu?”

“Tiểu Linh Đang đang dạy Họa Mi luyện công, mấy con linh thú kia thì đi góp vui, nhưng gần đây tỷ thấy Họa Mi rất cực khổ, muội ấy không

muốn làm vương chân muội nên đã rất cố gắng để luyện võ công.”

“Vất vả cho Họa Mi rồi.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 498: Ngực Biến Dạng

Vân Thiên Vũ thờ dài, thật ra nàng vẫn muốn tìm người thích hợp để gả Họa Mi cho, nhưng nha đầu này khăng khăng muốn theo nàng, quả thật Vân Thiên Vũ sợ nàng sẽ liên lụy đến Họa Mi.

Nhưng nếu Họa Mi không muốn xuất giá, nàng cũng không còn cách nào khác.

Chờ khi nàng luyện xong đan dược sẽ luyện cho nha đầu này một ít dược điều dưỡng kinh mạch, mặc dù không thể tu luyện linh lực nhưng vẫn có thể thúc đẩy quá trình luyện công của nàng ấy.

Tuy rằng bên trong Phượng Linh giới có đan dược, nhưng những đan dược đó đều giành cho những người luyện linh lực, hoặc là thuốc để chữa bệnh cứu người.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa đi đến phòng khách, nàng nói với Diệp Gia: “Gọi Tiểu Linh Đang và Họa Mi tới đây đi, hôm nay ta muốn mang các nàng ra ngoài xem náo nhiệt.”

Diệp Gia gật đầu, xoay người về phía hậu viện gọi Tiểu Linh Đang và Họa Mi đến.

Vân Thiên Vũ vừa ngồi xuống thì Tiểu Linh Đang và Họa Mi đã vui vẻ hi ha chạy vội đến.

“Vân tử tử, người dắt chúng ta đi xem náo nhiệt sao.”

“Đúng vậy, tiểu thư dắt chúng ta đi đâu đây?”

Tiểu Linh Đang và Họa Mi vừa dứt lời thì Điêu Gia cùng Tiểu Anh ở phía sau lập tức hưng phấn kêu lên.

“A a, rốt cuộc cũng có thể ra ngoài chơi, thật sự là vui quá, Điêu Gia ta lại được thấy ánh mặt trời rồi.”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta rốt cuộc cũng được tự do.”

Vân Thiên Vũ nghe hai con hai linh thú lú lo thì cảm thấy vô cùng bất mãn.

Bọn chúng nói như thể nàng đang ngược đãi chúng vậy, có cần khoa trương đến thế không?

Nàng lạnh lùng liếc nhìn Điêu Gia và Tiểu Anh: “Ta có nói sẽ mang bọn người đi sao?”

“A.”

Điêu Gia và Tiểu Anh cùng thạch đá.

Không mang theo bọn họ đi sao?

Đùa kiểu gì vậy.

Đùa kiểu gì vậy.

Hai con linh thú đồng loạt hét lên: “Chủ nhân, nếu người không mang theo chúng ta chính là vô nhân đạo.”

“Đúng vậy, này quả thật quá vô nhân đạo rồi, chủ tử anh minh vĩ đại, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở tuyệt đối sẽ không làm những

chuyện vô nhân đạo như vậy đâu.”

Tiểu Anh lại bắt đầu nịnh hót, con chim này mỗi lần muốn được cho cái gì cũng đều nịnh hót nàng cả.

Đáng tiếc, Vân Thiên Vũ không hề vì mấy lời hoa mỹ kia mà động lòng, sắc mặt vẫn lạnh nhạt lên tiếng: “Hôm nay ta ra ngoài chính là có việc phải làm, cho nên không thể mang bọn người cùng đi vì sẽ dễ lộ tung tích, cho nên ta quyết định cho các người ở lại An thân vương phủ.”

“Không muốn đâu.”

Không cam lòng, Điêu Gia nằm ngửa ra đất, bốn chân hướng lên trời hươ hươ trong vô vọng.

Tiểu Anh cũng bắt chước nằm vật ra đất hệt Điêu Gia, hai móng vuốt chim cũng đóng đưa qua lại.

Nhưng buồn thay, phản đối không thành công, Vân Thiên Vũ đã có diệu kế đối phó với bọn chúng.

“Ngạo Minh, đem hai đứa này ra ngoài đi.”

Ngoài cửa, Ngạo Minh thân chợt xuất hiện, dừng mãnh tiến vào, đuổi hai móng vuốt đem hai tiểu linh thú kia ra ngoài.

Vân Thiên Vũ dặn dò: “Ngạo Minh, người ở vương phủ trông coi bọn chúng, không cho chúng đi ra ngoài.”

“Vâng thưa chủ nhân.”

Ngạo Minh ưu nhã trả lời, dẫn theo hai linh thú kia đi ra.

Ngạo Minh túm Điêu Gia và Tiểu Anh đang tha thiết cầu khẩn: “Miêu ca, không đúng, báo ca, xin buông tha đệ đệ đi.”

“Minh ca ca, người túm ta như vậy làm ta đau quá a, hơn nữa túm ngực ta như vậy sẽ khiến ngực ta biến dạng.”

Tiểu Anh ra sức phóng điện Ngạo Minh.

Đáng tiếc, Ngạo Minh không bị suy suyển gì, giờ móng ném Tiểu Anh lên không trung, rồi dùng một chân khác chụp lại, hay thật, Tiểu Anh bị dọa sợ đến ngất đi, sau đó Ngạo Minh ung dung đem Tiểu Anh đi thẳng ra ngoài.

Một móng vuốt khác của Ngạo Minh đang túm lấy Diêu Gia, yên lặng là vàng, đúng, Diêu Gia cảm miệng là được rồi.

Con báo chết tiệt này, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày Diêu Gia ta xử đẹp người.

Ngạo Minh mang Diêu Gia và Tiểu Anh ra sân, Vân Thiên Vũ nhìn Diệp Gia mà phân phó: “Biểu tỷ, tỷ ở lại An thân vương phủ chăm sóc Tiêu Dạ Thần, nếu gã đột nhiên xảy ra chuyện gì, tỷ hãy lập tức nói Ngạo Minh báo cho mọi người biết, nếu mọi chuyện vẫn ổn thì tỷ hãy chờ gã, tỷ hãy giúp hắn tu luyện Tụ Linh trận của Ly thân vương phủ, những chuyện khác tỷ không cần lo.”

“Ta đã biết.”

Diệp Gia gật đầu, nghe theo lời phân phó của nàng mà làm.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 499: Hoàng Đế Là Một Kẻ Khốn Nạn

Vân Thiên Vũ nhìn Tiểu Linh Đang và Họa Mi nói: “Hôm nay ta muốn đi Đông thành treo biển hành y cứu người, Tiểu Linh Đang và Họa Mi cùng đi để phụ giúp ta.”

Sở dĩ Vân Thiên Vũ muốn trị bệnh cứu người chính là muốn mở ra tầng thứ hai của Phượng Linh giới, lấy phương pháp luyện đan và đan đỉnh.

Nhưng nếu muốn mở ra tầng thứ hai của Phượng Linh giới, thì phải tích góp ba nghìn điểm, mà bây giờ nàng mới chỉ tích góp được hơn một nghìn, cho nên cần phải cứu thêm người.

Nhưng phải đi đâu để tìm nhiều bệnh nhân như vậy.

Sáng nay nàng đột nhiên nghĩ ra một biện pháp hay, chính là treo biển hành nghề chữa bệnh không lấy tiền.

Đừng chỉ thấy kinh thành Đông Ly quốc phồn hoa náo nhiệt, nhưng thực ra vẫn có những nơi rất bần hàn, nghèo khó, chỉ sợ ngay cả bị bệnh cũng không được chữa trị.

Nàng làm như vậy có thể được một công đôi việc.

Vừa có thể cứu người, vừa có thể mở Phượng Linh giới, tại sao lại không làm.

Vân Thiên Vũ vừa nói xong, Tiểu Linh Đang và Họa Mi lập tức vui vẻ đáp ứng.

“Vân tỷ tỷ, tỷ có thể chữa bệnh giúp những người nghèo thật tốt quá.”

“Đúng vậy, đừng chỉ nhìn vào sự phồn hoa của kinh thành, thật sự có rất nhiều người nghèo không chữa nổi bệnh.”

Điều này khiến Họa Mi rất cảm động, giống như các nàng ngày trước, không có tiền chữa bệnh.

Cho nên việc lần này tiểu thư làm là việc tốt, có thể thấy trong lòng nàng rất thiện lương.

Họa Mi hoàn toàn không biết sở dĩ Vân Thiên Vũ ra tay cứu người là vì muốn mở tầng thứ hai của Phượng Linh giới, hoàn toàn là tiện thể cứu người.

Trong phòng khách, Tiểu Linh Đang và Họa Mi thúc giục: “Nếu hôm nay đi cứu người, vậy chúng ta còn đợi gì nữa, mau đi thôi.”

Vân Thiên Vũ cản họ lại: “Đừng gấp, dịch dung trước rồi hẵng đi.”

Nàng vừa nói dịch dung, Tiểu Linh Đang và Họa Mi kinh ngạc: “Vân tỷ tỷ, đây là làm việc tốt, tại sao tỷ vẫn muốn dịch dung, nên để cho đại tỷ nhìn thấy Vân tỷ tỷ có lòng tốt như thế nào, không cần tiền vẫn chữa bệnh cho bọn họ, để sau này bọn họ cảm kích Vân tỷ tỷ...”

“Đúng đó, tiểu thư, người đang làm việc tốt, tại sao lại sợ bị người khác phát hiện, để cho những người từng khinh thường chúng ta xem tiểu thư thiện lương như thế nào, như vậy không được sao?”

Vân Thiên Vũ nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn về phía Diệp Gia, Diệp Gia ngẫm hiểu thông thả đi ra nói.

“Các người suy nghĩ đơn giản quá rồi, đừng quên biểu muội là quận chúa của An thân vương phủ, nàng làm gì cũng sẽ dính dáng đến phủ An thân vương, phủ An thân vương là phủ thân vương, nhưng phải kiêng dè hoàng đế, sợ dĩ cho tới nay phủ An thân vương vẫn thái bình là do không đắc tội với ai, khiêm tốn hành sự.”

“Nếu như biểu muội công khai chữa bệnh cho người khác, việc này đến tai hoàng thượng, hoàng thượng nhất định sẽ sinh nghi, nói không chừng lão ta còn cho rằng phủ An thân vương có dã tâm, mượn lòng tin của dân chúng, cho nên biểu muội không thể công khai để lộ thân phận chữa bệnh cho người khác.”

Diệp Gia nói xong nhìn về phía Vân Thiên Vũ: “Biểu muội ta nói đúng không?”

Vân Thiên Vũ gật đầu: “Biểu tỷ quả nhiên lợi hại, đúng vậy ta không thích hợp ra mặt, nếu ta bại lộ thân phận thì sẽ khiến hoàng thượng chú ý vào phủ An thân vương, lúc đó chỉ sợ phủ An thân vương không được yên ổn nữa, cho nên dịch dung đi vẫn tốt hơn.”

Tiểu Linh Đang và Họa Mi cũng hiểu những gì Diệp Gia nói, nghe xong lời Diệp Gia nói bọn họ chỉ có một ý nghĩ trong đầu.

“Vậy hoàng đế thật xấu xa, rõ ràng Vân tỷ tỷ làm việc tốt, vẫn phải đề phòng lão ta, hoàng đế đúng là một tên khốn nạn.”

Họa Mi vừa nghe Tiểu Linh Đang nói những lời đó, vội vàng nhìn quanh một cái: “Người đừng nói lung tung, nếu như bị người khác nghe được, truyền đến tai hoàng đế, sẽ bị mất đầu.”

Tiểu Linh Đang ưỡn ngực ngẩng đầu: “Ta không sợ lão ta, cho dù lão ta là hoàng đế thì sao chứ, nếu lão ta dám giết ta, ca ca ta nhất định sẽ không bỏ qua cho lão ta.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 500: Có Phải Người Đó Bị Điên

Lời của Tiểu Linh Đang nói không sai, nếu hoàng đế dám giết nàng, Phượng Vô Nhai nhất định sẽ gây khó dễ, cho nên nàng sẽ không sao.

Chỉ là nàng không sợ, nhưng Vân Thiên Vũ không thể không kiêng nể.

Phủ An thân vương là người thân của nàng, đương nhiên nàng nên suy nghĩ mọi chuyện cho phủ An thân vương.

“Được rồi, đừng nói nữa, mau qua đây dịch dung đi.”

Hai người họ không nói nữa mà đồng ý.

Vân Thiên Vũ mau chóng lấy đồ bên trong Phượng Linh giới, dịch dung cho Tiểu Linh Đang và Họa Mi sau đó dịch dung cho mình.

Vốn là ba nữ tử lập tức biến thành ba nam nhân.

Vân Thiên Vũ là một thiếu niên công tử thanh thú.

Tiểu Linh Đang và Họa Mi là hai tiểu thư đồng.

Nếu không phải tận mắt thấy họ dịch dung, Diệp Gia cũng sẽ không phân biệt được.

“Vũ Mao, người thật lợi hại.”

Vân Thiên Vũ nhướn lông mày, thật ra là bởi vì nàng có đạo cụ là Phượng Linh giới thiêu, nếu chỉ dựa vào bản lĩnh của nàng, chắc chắn không thể dịch dung tài tình như vậy.

“Biểu tỳ, tỳ đi trông chừng Tiêu Dạ Thần, chúng ta sẽ trốn ra từ nơi có ít người qua lại.”

“Được.”

Ba người lên tiếng trả lời, Diệp Gia ra ngoài trông chừng động tĩnh của Tiêu Dạ Thần, Vân Thiên Vũ đưa theo Tiểu Linh Đang và Họa Mi lặng lẽ rời phủ An thân vương, đợi sau khi ra khỏi phủ An thân vương, Vân Thiên Vũ lấy hai đơn thuốc, hai ngàn ngân phiếu ra giao cho Tiểu Linh Đang.

“Tiểu Linh Đang người phụ trách mua thuốc, ta và Họa Mi sẽ đến khu chợ ở thành Đông sắp xếp quầy, người bảo tiểu nhị đưa thuốc qua đó.”

“Vâng, Vân tỷ tỷ.”

Ánh mắt Tiểu Linh Đang sáng rực lên, lúc Vân tỷ tỷ trị bệnh cứu người chính là cơ hội cho ca ca thể hiện, nàng phải mau chóng đi thông báo cho ca ca tới.

Đôi mắt Tiểu Linh Đang sáng rực xoay người đi làm việc, Vân Thiên Vũ dẫn Họa Mi đi vào khu chợ, rất nhanh đã tìm được một quầy hàng.

Nhân tiện treo thêm một mảnh vải trắng ở trên ghi trị bệnh cứu người không lấy tiền.

Bên đường lập tức có rất nhiều người đến xem náo nhiệt, nhưng không có ai tiến đến xem bệnh.

Tiếng nghị luận như thủy triều dâng lên.

“Người này là ai? Trị bệnh cứu người không cần tiền. Thật hay giả đây?”

“Đừng, đợi người đến đó khám bệnh, lát nữa sẽ đòi tiền.”

“Chẳng lẽ bọn họ là kẻ ngốc, có lòng tốt như vậy.”

“Nhìn không giống người đầu óc có vấn đề...”

Người nói gì cũng có, tóm lại trong khoảng thời gian ngắn không có ai xem bệnh, trái lại có rất nhiều người vây quanh xem náo nhiệt.

Vẻ mặt Vân Thiên Vũ thản nhiên, ngồi vững như bàn thạch, đợi Tiểu Linh Đang mang được liệu đến những người này sẽ tin.

Họa Mi ở sau lưng Vân Thiên Vũ vô cùng tức giận, tiểu thư nhà mình có lòng tốt trị bệnh cứu người những người này còn hể giễu, thật sự đáng giận.

Nhưng đợi Tiểu Linh Đang đưa theo một tiểu nhị ở hiệu thuốc đến mọi người vây quanh thấy đáng tin hơn một chút.

“Người này không phải muốn làm thật chứ.”

“Rốt cuộc là có chuyện gì vậy, nếu không sao lại mua nhiều thuốc đến đây như vậy.”

“Chỉ là chỗ thuốc này của hãn sẽ không thu tiền chứ?”

Có vài người nghị luận, đã có người chen chúc đi vào ngồi xuống trước mặt Vân Thiên Vũ chữa bệnh.

Chữa bệnh không cần tiền có người đồng ý chữa.

Người ta là làm chuyện tốt, cũng đâu phải làm chuyện xấu.

Một người sau khi chữa trị mang gói thuốc rời đi, những người khác đã tin.

Rất nhanh mọi người ở khắp nơi trong kinh thành biết có một vị công tử chữa bệnh miễn phí, chẳng những chỉ khám bệnh mà còn tặng thêm thuốc.

Rất nhiều người nghèo không có tiền chữa bệnh đều chạy đến đây.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 501: Bảo Hẩn Đi Chết Đi

Không đến một cạnh giờ, trước mặt Vân Thiên Vũ đã có rất đông người đứng xếp hàng.

Vân Thiên Vũ thấy nhiều người đứng trước mặt như vậy, trong lòng rất vui vẻ.

Đồng thời Phượng Linh giới trên tay nàng thỉnh thoảng lại tăng thêm điểm, tuy rằng những người này chỉ bị bệnh nhẹ, mặc dù mỗi lần cứu một người nàng chỉ tăng được hai mươi phần, nhưng nhiều người như vậy.

Tiếp tục như vậy, nàng tin rằng rất nhanh có thể mở ra tầng thứ hai của Phượng Linh giới.

Chỉ là tâm trạng Vân Thiên Vũ vui vẻ chưa được bao lâu thì không thể tiếp tục vui vẻ nữa.

Bởi vì Phượng Vô Nhai lại phái hai gã thầy thuốc đến đây lấy danh nghĩa của nàng trị bệnh cứu người.

Vân Thiên Vũ tức giận đến đen mặt.

Những người đó xuất hiện chẳng những cướp bệnh nhân của nàng, mà còn trực tiếp mời nàng sang một bên nghỉ ngơi.

Vân Thiên Vũ thật muốn mắng người, nhưng nhìn thấy những bệnh nhân trước mặt, nàng thật sự không mắng nổi, cuối cùng đành phải tức giận

ngồi sang một bên nghỉ ngơi.

Nhưng mà khi nàng nhìn thấy ngày càng có nhiều bệnh nhân, trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm. Bỏ đi, cho dù có thêm hai thầy thuốc nhưng nhiều bệnh nhân như vậy, nàng vẫn có thể có thêm phần.

Nhưng Vân Thiên Vũ vừa nghĩ như vậy.

Thì cuối ngã tư đường xuất hiện một đội ngũ đang đi đến, những người này vừa đến đã xếp bàn ghế, hòm thuốc ngồi đối diện với hai thầy thuốc do Phương Vô Nhai phái đến.

Một người trong số đó đi tới bẩm báo Vân Thiên Vũ: “Bẩm công tử, vương gia nhà ta đặc biệt phái mấy thầy thuốc đến giúp đỡ công tử một tay.”

Người vừa đến nói rất nhẹ nhàng, nhưng vương gia trong lời hăn vừa nghe cũng biết là ai.

Ngoài Tiêu Cửu Uyên ra thì còn có ai sẽ làm những chuyện như vậy.

Vân Thiên Vũ tức giận đến đen mặt, bất lực trừng mắt với người đến bẩm báo: “Người có thể giúp ta chuyển lời đến vương gia nhà các người không?”

“Mời công tử nói.” Thuộc hạ vô cùng cung kính.

Lúc công tử Bạch Diệu phái bọn họ đến đây đã dặn dò cẩn thận, tuyệt đối không nên tắc đội với vị chủ tử này, nếu không bọn họ sẽ tự chuốc lấy khổ cực.

Cho nên hăn vẫn cẩn thận hầu hạ.

Vân Thiên Vũ lạnh lùng nói: “Nói với vương gia nhà các người là hăn đi chết đi.”

Vân Thiên Vũ nói xong không liếc thủ hạ phủ Ly thân vương lấy một cái, đen mặt nhìn những bệnh nhân từng bước từng bước bị tách ra.

Bệnh nhân của ta, điểm của ta.

Nàng xót như đứt ruột.

Thủ hạ phủ Ly thân vương đang đứng trước mặt nàng hoàn toàn ngây dại.

Vị công tử này thật là to gan, như vậy mà lại dám mắng vương gia, còn nói vương gia nhà họ đi chết đi.

Hắn có cần phải trở về bẩm báo vương gia không, bỏ đi, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, lát nữa nói với công tử Bạch Diệu là được rồi.

Cả ngày, Vân Thiên Vũ chỉ trị bệnh cho một số người, còn những bệnh nhân khác đều bị người của Phượng Vô Nhai và Tiêu Cửu Uyên phái đến cướp đi.

Bọn họ không chỉ cướp người bệnh, mà còn phải mất thời gian để xử lý những kẻ đến gây rối.

Những kẻ đó đều bị đánh cho mặt mũi bầm dập.

Đến gần tối, tất cả bệnh nhân đều được chữa trị, dược liệu cần dùng cũng đã dùng hết, mấy vị thầy thuốc đi đến trước mặt Vân Thiên Vũ đợi khen ngợi.

Lúc họ đến đây đã có người dặn dò bọn họ phải hầu hạ vị chủ tử này thật cẩn thận.

“Vị công tử này, bệnh nhân đã chữa trị xong, công tử có thể về nghỉ ngơi rồi.”

“Nếu sau này công tử còn muốn chữa bệnh gì đó, cứ việc báo chúng ta đến, không cần công tử tự mình chữa trị.”

Thầy thuốc phủ Ly thân vương không dám yếu thế, cướp lời nói: “Công tử, công tử, nếu ngày nào đó ngài muốn làm việc tốt, cứ báo cho chúng ta một tiếng, chúng ta không chỉ mang dược liệu đến mà còn mang cả đồ ăn đến.”

“Đúng vậy, chúng ta không chỉ tặng dược liệu mà còn cho cả đồ ăn.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 502: Võ Mông Ngựa Lại Võ Trúng Đùi Ngựa

Người Phượng Vô Nhai dẫn theo vừa nghe thấy lời này, không cam lòng yếu thế xông tới nói: “Công tử, chúng ta không mang theo được liệu có sẵn hay đồ vật tặng cho người bệnh ăn, nhưng chúng ta có thể tặng người bệnh ngân phiếu.”

Hay rồi, hai nhóm người bắt đầu cãi nhau tại trận.

Hoàn toàn quên mất tâm trạng Vân Thiên Vũ đang cực kỳ không tốt, nàng đứng phắt dậy, hàn khí tụ lại quanh thân, đôi mắt âm trầm trừng mắt nhìn hai nhóm người trước mặt nói: “Phiền các vị tiện thể nhắc cho chủ tử nhà các vị, nói bọn họ có thể đi chết đi.”

Vân Thiên Vũ ném ra một câu rồi xoay người bỏ đi.

Tiểu Linh Đang ở phía sau hung hăng trừng mắt liếc nhìn người của Ma Ảnh cung, bọn này được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều, làm việc không dùng tới đầu óc.

Các người cướp hết người bệnh của Vân tử tử để trị liệu, nàng có thể vui vẻ sao?

Tốt xấu gì cũng để lại cho nàng một ít chứ.

Họa Mi lại nghĩ, đám khốn kiếp này, toàn cướp hết chuyện tốt của tiểu thư muốn làm, đúng là đáng giận.

Hay rồi, tư duy của hai gã này và Vân Thiên Vũ hoàn toàn không có chút điểm chung nào.

Vân Thiên Vũ dẫn theo hai người Tiểu Linh Đang và Họa Mi tức giận đi thẳng về An thân vương phủ.

Chỉ là nàng đang đi, chợt nghĩ đến một chuyện, làm sao Phượng Vô Nhai biết chuyện nàng chữa bệnh ở phố Bạch Tước.

Không phải là...

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn về phía Tiểu Linh Đang, ánh mắt xanh rờn rất đáng sợ.

Tiểu Linh Đang lập tức mềm nhũn chân, chớp hai mắt dăm lệ nhìn Vân Thiên Vũ: “Hic, Vân tỷ tỷ, muội biết sai rồi, là muội nói với ca ca muội.”

“Lần sau muội không dám nữa, tỷ đừng đuổi muội đi.”

Vân Thiên Vũ tức giận nghiêng răng, vốn dĩ hôm nay nàng hoàn toàn có thể tích góp đủ điểm còn thiếu, mở ra tầng thứ hai Phượng Linh giới, tốt rồi, bởi vì bọn người đó gây náo loạn, số điểm của nàng chỉ nhảy lên được mấy chục điểm.

Ngẫm lại khiến người ta cảm thấy buồn bực.

“Tiểu Linh Đang, muội nhớ kỹ cho ta, đây là lần cuối cùng, nếu như lần sau muội còn dám làm chuyện như vậy, ta tuyệt đối sẽ không giữ muội lại, muội phải nhớ kỹ, ca ca muội là ca ca muội, muội là muội, ta xem muội là muội muội, muội làm như vậy, rõ ràng là phản bội ta, người phản bội ta, ta sẽ không giữ lại.”

Vân Thiên Vũ không ôn hòa như mọi khi, chẳng những sắc mặt nghiêm túc mà đôi mắt còn rất lạnh lùng

Nàng như vậy thực sự đã dọa Tiểu Linh Đang sợ, nàng ấy lập tức bảo đảm: “Vân tỷ tỷ, tỷ không cần tức giận, lần sau muội tuyệt đối không dám, không bao giờ làm như vậy nữa.”

Ca ca góc ghech, lần sau muội không bao giờ giúp huynh, theo đuổi nữ nhân huynh cũng không biết cách, sau này tự mình theo đuổi đi, không liên quan tới muội nữa.

Cuối cùng sắc mặt Vân Thiên Vũ cũng dịu bớt, không nên trách nàng lạnh lùng với Tiểu Linh Đang, thật sự nếu nàng không lạnh lùng, nha đầu này sẽ không nhớ lâu.

Nhưng nhìn thấy Tiểu Linh Đang không dám nữa, Vân Thiên Vũ cũng không so đo tiếp, mà tính toán, kế tiếp nên tích góp điểm như thế nào.

Nếu hôm nay người bệnh bị chiếm hết rồi, vậy ngày mai sẽ đến tây thành trị liệu cho người bệnh vậy.

Lần này, nếu Tiêu Cửu Uyên cùng Phượng Vô Nhai lại nhúng tay vào, nàng tuyệt đối sẽ đuổi giết đến Ly thân vương phủ và Vĩnh Ninh hầu phủ.

Chuyện của nàng liên quan gì đến hai người bọn họ.

Cũng trong thời gian đó, tại Ly thân vương phủ và Vĩnh Ninh hầu phủ.

Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai cả hai đều nhận được bẩm báo của thủ hạ.

Sắc mặt hai người đều đầy vẻ kinh ngạc, chẳng lẽ bọn họ muốn vỗ móng ngựa, lại vỗ trúng đuôi ngựa sao (*).

Cho nên đã chọc giận nữ nhân kia.

Trong phủ Ly thân vương, Tiêu Cửu Uyên phượng mi nhú lại, vẻ mặt buồn bực.

Nữ nhân thật là khó hiểu.

Tiêu Cửu Uyên ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Diệu ở bên cạnh, hỏi: “Bạch Diệu, chẳng lẽ nữ nhân người nào cũng khó hiểu như vậy sao?”

(*): Muốn nịnh bợ đối phương, không ngờ lại bị phản tác dụng

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 503: Chuyện Do Lưu Manh Gây Ra

Bạch Diệu ngăn người ra, sau đó tối sầm mặt mũi, gã còn chưa cười thê tử, làm sao biết nữ nhân có khó hiểu hay không.

Nhưng chủ tử đã hỏi, tốt xấu gì gã cũng phải nói vài lời.

Bạch Diệu vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nữ nhân thật sự khó hiểu, nhưng thuộc hạ cảm thấy Linh Nghi quận chúa không phải nữ nhân như vậy, sở dĩ nàng như vậy thật sự là vì nguyên nhân lúc trước vương gia không tín nhiệm nàng, cho nên nàng mới luôn đối chọi gay gắt với vương gia.”

Lời của Bạch Diệu công tử, trong nháy mắt đã thọc chủ tử nhà mình một dao.

Trên ngũ quan tuần mỹ của Tiêu Cửu Uyên, vẻ mặt đã hiện lên mấy đường nhăn, mang theo tâm tình buồn bực đến giường nằm xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Ở đầu bên kia, Phượng Vô Nhai lại nghiêm túc kiểm điểm bản thân.

Sao ta lại ngốc như vậy chứ, Vũ Mao muốn làm chuyện tốt, tất nhiên là muốn tự mình làm việc tốt, ta lại phái thủ hạ đi đoạt lấy chuyện tốt của nàng.

Nàng có thể vui vẻ sao?

Ta thật là ngốc, quá ngu ngốc.

Phượng Vô Nhai nghĩ xong định đứng dậy đi tới An thân vương phủ để nói lời xin lỗi Vân Thiên Vũ, nhưng suy nghĩ lại thì không đi nữa, trước mắt Vũ Mao đang tức giận, mình qua đó không phải tìm chết sao? Vẫn nên đợi nàng bình tĩnh đã.

Ngày hôm sau, Vân Thiên Vũ lại dịch dung thành bộ dáng công tử ngày hôm qua, lúc này mang theo Diệp Gia cùng Họa Mi làm trợ thủ rồi rời phủ, Tiểu Linh Đang bị ở lại An thân vương phủ để kiểm điểm.

Ngày này cuối cùng không có ai tới cướp người bệnh của Vân Thiên Vũ, vào buổi sáng, tổng cộng nàng trị liệu cho gần ba mươi người bệnh, được gần tám trăm điểm, trước mắt còn thiếu khoảng năm sáu trăm điểm là có thể mở được Phượng Linh giới, Vân Thiên Vũ rất vui vẻ.

Buổi chiều chỉ cần trị bệnh cho khoảng hai mươi người bệnh, nàng sẽ có thể mở ra tầng thứ hai Phượng Linh giới.

Chỉ là vào buổi chiều, nàng trị liệu ước chừng được mười mấy người bệnh, nhưng không hề được tăng thêm một điểm nào, Vân Thiên Vũ thấy khó hiểu vô cùng.

Đồng thời nàng phát hiện một hiện tượng, những người bệnh đến trị liệu, tất cả đều là bị thương ngoài da thịt, hơn nữa trông có vẻ như là bị người ta đả thương.

Chuyện này là sao đây?

Vân Thiên Vũ bèn hỏi, quả nhiên những người này là bị người ta đả thương, là bị một đám hắc y nhân không biết xuất hiện từ đâu đả thương.

Những hắc y nhân đó còn ra lệnh rõ ràng bọn họ cần phải tới nơi này trị liệu, nếu không tới nơi này trị liệu, quay lại nếu không phải bị đả thương, thì sẽ bị đánh chết.

Vân Thiên Vũ vừa nghe thấy lời này, tức giận đến gan đau phổi đau toàn thân đau, cả người vô lực.

Điểm của nàng.

Vốn dĩ Phượng Linh giới cứu người, cần thiết phải là người bệnh hoặc là người bị thương thật sự, nếu có ác ý đả thương người rồi tiến hành cứu trị, điểm sẽ không tăng.

Những người đó bị đả thương, rõ ràng là có người âm thầm nhúng tay vì muốn để nàng trị liệu.

Trực giác của Vân Thiên Vũ cho rằng chuyện này là do Phượng Vô Nhai gây ra.

Chuyện lưu manh như vậy, có lẽ chỉ có ma đầu như Phượng Vô Nhai mới làm được.

Khi Vân Thiên Vũ đang muốn đi tìm Phượng Vô Nhai tính sổ, Phượng Vô Nhai lại mặc bộ y phục màu đỏ quyến rũ xuất hiện.

Sau đó hắc cười rạng rỡ nói với Vân Thiên Vũ.

“Vũ Mao, chuyện này không phải do ta gây ra, nhưng mà ta biết là ai làm đó.”

Kỳ thật Phượng Vô Nhai vốn dĩ cũng muốn làm như vậy, nhưng cuối cùng bị Tiêu Cửu Uyên đoạt trước.

Chủ là ý của Tiêu Cửu Uyên là cho thủ hạ đi khắp nơi đưa người bệnh tới đây, có điều thủ hạ dù đi khắp nơi tìm người bệnh, nhưng người bệnh gần như hết sạch rồi.

Vì có rất nhiều người không tin tưởng loại đại phu tha phương trên đường, luôn cho rằng bọn họ y thuật không đủ cao minh, tình nguyện tiêu

tiền để trị bệnh.

Người thực sự tới trị bệnh, kỳ thực là người bệnh không có tiền.

Ngày hôm qua đã trị liệu một ngày, cộng thêm buổi sáng hôm nay, kỳ thực đã không còn người bệnh nào.

Nhưng thủ hạ của Tiêu Cửu Uyên thấy buổi chiều không có người bệnh nên nhất thời có suy nghĩ làm chuyện này.

Việc này vừa hay bị người của Phượng Vô Nhai thấy được, đã bẩm báo cho Phượng Vô Nhai, Phượng Vô Nhai nghe xong, lập tức tranh thủ cơ hội chạy nhanh tới đây

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THỦ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 504: Có Người Tới Gây Rối

Vân Thiên Vũ nghe Phượng Vô Nhai nói xong, mặt tối sầm, nghiến răng hung hăng hỏi: “Ai, ai đã gây ra chuyện như vậy.”

Phượng Vô Nhai bộc lộ rõ tình cảm tiến đến nói nhỏ bên tai Vân Thiên Vũ: “Ngoài tên khốn Tiêu Cửu Uyên kia, muội nói ai có thể gây ra chuyện này. Cách thể hiện tình cảm của hắn chỉ khiến muội thêm phiền.”

Lời nói của Phượng Vô Nhai khiến cho Vân Thiên Vũ đầy mặt nghi hoặc.

Tiêu Cửu Uyên sẽ gây ra chuyện như vậy sao? Kẻ đó hắn là không thèm làm chuyện này mới đúng.

“Tiêu Cửu Uyên, không thể nào.”

Vân Thiên Vũ vẻ mặt hoài nghi nhìn Phượng Vô Nhai.

Được rồi, Phượng đại ma quân bị đâm mạnh một đao.

Nữ nhân này bị sao vậy, lúc trước rõ ràng hoài nghi những việc này do gã gây ra, vì sao gã vừa nói là Tiêu Cửu Uyên làm, nàng lại không tin vậy.

Đây rõ ràng là phân biệt đối xử mà.

Phượng Vô Nhai tâm tình khó chịu nói: “Việc này chính mắt thủ hạ của ta nhìn thấy, sẽ sai được sao?”

Lần này sắc mặt Vân Thiên Vũ rất khó coi, Phượng Vô Nhai không thể vô cớ lấy chuyện này ra lừa gạt nàng, cho nên những người bệnh ban này bị người ta đả thương, kỳ thực chính là Tiêu Cửu Uyên ra lệnh cho thủ hạ làm vậy.

Không ngờ Tiêu Cửu Uyên lại sai người làm chuyện như vậy, thật sự là quá đáng giận.

Vân Thiên Vũ toàn thân lạnh lẽo, vẻ mặt lạnh lùng, đôi mắt u ám nhìn những người bệnh đến trị liệu đã gần hết, mà lúc này sắc trời đã tối.

Vân Thiên Vũ quyết định đi tới Ly thân vương phủ tìm Tiêu Cửu Uyên, hỏi thử hẳn rốt cuộc muốn làm gì? Tránh xa nàng ra một chút không được sao? Tốt xấu gì nàng cũng cứu hẳn một mạng mà.

Phượng Vô Nhai vừa thấy bộ dáng của Vân Thiên Vũ, lập tức tâm tình sáng khoái, tự nguyện dùng xe ngựa đưa Vân Thiên Vũ đi tới Ly thân vương phủ.

Vân Thiên Vũ lập tức dẫn hai người Diệp Gia và Họa Mi lên xe ngựa.

Nếu là trước kia, Vân Thiên Vũ là sẽ không dễ dàng để ý tới Phượng Vô Nhai, nhưng hôm nay nàng tức giận quá mức.

Nàng cứu người, bọn họ lại có thể liều mạng trà trộn vào bên trong, có ý gì đây?

Trong xe ngựa, Vân Thiên Vũ khuôn mặt u tối, đôi mắt sáng lạnh lùng nhìn Phượng Vô Nhai ngồi đối diện, món nợ ngày hôm qua nàng còn chưa tính sổ với gã.

“Phượng Vô Nhai, về sau chuyện của ta người bớt xen vào đi, nếu lại để ta biết người không được sự đồng ý của ta mà xen vào chuyện của ta, ta tuyệt đối không chịu để yên.”

Phượng Vô Nhai nheo đôi mắt đào hoa lại, trong ánh mắt thấy được sự hối hận.

“Được rồi, coi như ta đã làm sai, ta vốn có ý muốn giúp muội, xem ra muội lại không cần, yên tâm đi, sau này không có sự đồng ý của muội, ta sẽ không tùy tiện ra tay.”

Hắn cố tình dùng thần thái khiêm nhường, khiến cho Vân Thiên Vũ thật sự không tiện nói ra thêm lời không tốt nào, cuối cùng chỉ có thể lạnh lùng trừng mắt liếc Phượng Vô Nhai một cái.

Việc này coi như kết thúc.

Diệp Gia ngồi một bên xe ngựa nhìn Phượng Vô Nhai, luôn cảm thấy gã này đưa đẩy quá khéo, nam nhân như vậy, nữ nhân gả cho y chưa chắc là chuyện tốt.

Ngược lại là người cuồng vọng kiêu ngạo như Tiêu Cửu Uyên, nếu như thật tình đối tốt với người nào, đó là thật tâm đối tốt với người đó.

Tóm lại, Diệp Gia không thích loại người như Phượng Vô Nhai.

Điều này có lẽ có liên quan đến ngoại hình của Phượng Vô Nhai, phong lưu phóng túng, phóng đảng đường hoàng, luôn làm cho người ta có cảm giác không yên ổn.

Tiêu Cửu Uyên thì ngược lại, tuy rằng khí phách tuấn mỹ, nhưng khí phách tuấn mỹ của hắn, không gần nữ sắc, lại làm người cảm thấy yên tâm.

Nhưng mà trước mắt biểu muội đối Tiêu Cửu Uyên tràn đầy phản cảm, hai người bọn họ có thể đi đến với nhau sao?

Diệp Gia trong lòng suy nghĩ hỗn loạn, nhưng nàng không nói gì hết.

Bên ngoài đại môn Ly thân vương phủ, xe ngựa mới vừa dừng lại, Vân Thiên Vũ còn chưa kịp nói gì, Phượng Vô Nhai đã uể oải chui ra khỏi xe ngựa, vừa giơ tay, một đạo tử linh hợp lại trên thủ chương, gã giơ tay oanh một tiếng, đã đánh rớt đại môn Ly thân vương phủ.

Hạ nhân của Ly thân vương phủ lập tức bị kinh động.

Hạ Hỉ càn kinh hãi chạy thẳng vào trong: “Vương gia, không hay rồi, có người tới gây rối.”

Lần trước vương phi đã gây rối một phen, lần này không biết lại là ai chạy tới gây rối đây.

Nhưng mà cách làm này không giống vương phi lắm, bởi vì vừa ra tay đã phá hỏng đại môn của Ly thân vương phủ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 505: Muôn Hoa Qua Tay

Tiêu Cửu Uyên bị kinh động, hắn mang theo thuộc hạ ra khỏi vương phủ.

Vừa ra khỏi cửa đã thấy Phượng Vô Nhai một thân y phục màu đỏ, vô cùng kiều mị đang thong dong dựa vào xe ngựa đợi hắn.

Mặt Tiêu Cửu Uyên lạnh băng, trong đôi mắt phượng đen nhánh thâm thúy ánh lên một tia sát khí, u ám nhìn chăm chăm vào Phượng Vô Nhai: “Phượng Vô Nhai, xem ra bốn vương thật sự quá rộng lượng với người nên mới khiến cho người hỗn xược như thế, người cho rằng bốn vương sợ người sao.”

Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng nói.

Trước đây hắn luôn nhường Phượng Vô Nhai vì bản thân bị trúng độc, không thể dùng quá nhiều linh lực, nhưng bây giờ hắn đã giải độc rồi, cho nên hắn không hề e sợ Phượng Vô Nhai.

Chính vì vậy lần này hắn tuyệt đối không tha cho Phượng Vô Nhai.

Phượng Vô Nhai cười ha hả, mặt mày hết sức hào hoa phong nhã, mê hoặc nói không nên lời: “Ly thân vương gia, bốn quân cũng không muốn đến nhưng vấn đề là người làm việc quá kém cỏi, sao người có thể ức hiếp muội muội của bốn quân, bốn quân chỉ có thể ra mặt thay cho muội muội.”

Những lời của Phượng Vô Nhai khiến cho ánh mắt Tiêu Cửu Uyên lóe lên sự thù địch tàn nhẫn, nhìn thẳng vào Phượng Vô Nhai.

Ánh mắt kia giống như mũi tên nhọn hoắt nhắm thẳng vào người Phượng Vô Nhai, chỉ hận không thể đâm thủng người Phượng Vô Nhai để giải hận.

Muội muội trong lời nói của Phượng Vô Nhai đương nhiên là Vân Thiên Vũ.

Tiêu Cửu Uyên cười lạnh một tiếng, tức giận giấu cợt Phượng Vô Nhai: “Phượng Vô Nhai, người thật không biết xấu hổ, bên trái là một muội muội, bên phải cũng là một muội muội, chẳng trách người ta nói Ma quân của Ma Ảnh cung trời sinh phong lưu, muôn hoa qua tay nhưng phiến diệp không dính thân, bản lĩnh này của người cũng thật lợi hại.”

Ánh mắt Phượng Vô Nhai tối sầm lại, giận dữ trừng mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên, sau đó cười vang: “Tiêu Cửu Uyên, hôm nay ta đến đây để nói chuyện đúng sai với người, không phải là đánh nhau với người, lúc trước có phải người thường phái thuộc hạ đi sang thành tây làm mấy chuyện không tốt? Người không thể buông tha Vũ Mao sao?”

Bộ dạng đau lòng vì Vân Thiên Vũ của Phượng Vô Nhai, vẻ mặt y như vậy càng kích thích Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên toàn thân phần nộ điên cuồng, mắt phượng lườm về phía Phượng Vô Nhai, lạnh giọng quát: “Phượng Vô Nhai, đó là chuyện của bốn vương, liên quan gì đến người.”

Tiêu Cửu Uyên vừa nói xong, Phượng Vô Nhai cười ha ha, vô cùng đắc chí.

Những lời hằn vừa nói có chút mơ hồ không rõ, dụng ý chính là chỉ Tiêu Cửu Uyên làm khó Vũ Mao.

Đáng tiếc Tiêu Cửu Uyên đang trong cơn thịnh nộ nên không chú ý đến, cho nên mới mở miệng quát lớn.

Nhưng hăn quát lên chứng tỏ hăn thực sự cố ý làm khó Vân Thiên Vũ.

Trong xe ngựa, lúc này Vân Thiên Vũ đã thay đồ trang sức, đổi lại mặt của mình và y phục.

Khi nghe được lời nói của Tiêu Cửu Uyên, sắc mặt trở nên khó coi, đưa tay nhắc tấm vải che rồi nhảy xuống khỏi xe ngựa đứng cạnh Phượng Vô Nhai, nàng ngẩng đầu, ánh mắt lạnh băng nhìn về phía Tiêu Cửu Uyên đang đứng trước cửa phủ Ly thân vương: “Tiêu Cửu Uyên, vậy những việc người làm có liên quan đến ta không?”

Tiêu Cửu Uyên sững sốt, không ngờ được là Vân Thiên Vũ lại ở trong xe ngựa của Phượng Vô Nhai.

Trong nháy mắt, Tiêu Cửu Uyên biết mình đã bị mắc bẫy của Phượng Vô Nhai, Phượng Vô Nhai cố ý ra tay phá cửa phủ Ly thân vương để chọc giận hăn, sau đó dùng những lời nói mơ hồ đưa hăn vào bẫy.

Câu trả lời của hăn dường như đã thừa nhận chuyện hăn làm hôm qua và hôm nay là cố ý làm khó Vân Thiên Vũ.

Tiêu Cửu Uyên chỉ có một ý nghĩ rõ ràng, đó là muốn thẳng tay giết chết tên Phượng Vô Nhai giả dối âm hiểm này.

Nhưng khi Tiêu Cửu Uyên ngẩng đầu nhìn về phía Phượng Vô Nhai và Vân Thiên Vũ trong màn đêm.

Hai người, một người toàn thân y phục màu đỏ yêu mị, hào hoa phong nhã giống như một yêu hoa.

Một người khác toàn thân toát ra vẻ trong trẻo lạnh lùng, trên người mặc y phục màu tím, mặc dù trên mặt có những vết sẹo mờ như lúc trước nhưng đôi mắt nàng lại sáng như ngôi sao lấp lánh trong đêm.

Hai người đứng cùng nhau hết sức đẹp đôi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 506: Đôi Môi Thật Ngọt Thật Mềm

Thời khắc này Tiêu Cửu Uyên chỉ cảm thấy vô cùng chóng mắt, hắn đi thẳng đến chỗ Vân Thiên Vũ theo bản năng.

Khi hắn lao đến trước mặt Vân Thiên Vũ, đưa tay kéo Vân Thiên Vũ về phía sau của mình, ngăn cách nàng và Phượng Vô Nhai.

Vân Thiên Vũ ngẩn người, tên này đang làm gì vậy?

Đến lúc nàng kịp phản ứng liền hung hăng đá vào chân của Tiêu Cửu Uyên.

Khóe miệng Tiêu Cửu Uyên hơi nhếch lên vì đau, nhưng lại đứng yên không hề cử động, để mặc cho Vân Thiên Vũ đá hắn.

Vân Thiên Vũ đá Tiêu Cửu Uyên mấy phát liên tiếp cũng không đá được tên này ra.

Cuối cùng nàng ngược mắt lên lạnh lùng nhìn vào gáy của Tiêu Cửu Uyên.

Lúc này Phượng Vô Nhai tức điên lên, xông vào đẩy Tiêu Cửu Uyên ra, kéo Vân Thiên Vũ đứng về bên cạnh mình.

Hai người mỗi người một bên kéo Vân Thiên Vũ.

Tiêu Cửu Uyên hung hăng nói: “Phượng Vô Nhai, buông tay ra, nàng là vị hôn thê của bốn vương.”

“Hừ, Vũ Mao đã từ hôn rồi, nàng không thêm gả cho người, người nghĩ người là ai.”

Hai người không ai buông ra, Vân Thiên Vũ tức giận hét lên: “Buông tay ra.”

Nhưng hai nam nhân cùng nhìn đối phương, kết quả không ai buông ra.

Lúc này Tiêu Cửu Uyên giận đến mức tối sầm mặt mũi, đây là vị hôn thê của hắn, Phượng Vô Nhai dựa vào cái gì mà hung hăng càn quấy như vậy: “Phượng Vô Nhai, người buông tay ra trước.”

“Người buông tay ra trước.”

“Bốn vương bảo người buông ra, người không nghe thấy à.”

Tiêu Cửu Uyên đánh một chưởng về phía Phượng Vô Nhai nhưng không sử dụng linh lực, bởi vì hắn đang kéo Vân Thiên Vũ trong tay, hắn sợ làm Vân Thiên Vũ bị thương cho nên không dùng linh lực mà trực tiếp đánh một chưởng về phía Phượng Vô Nhai, tay kia vẫn muốn kéo Vân Thiên Vũ ra.

Phượng Vô Nhai cũng sợ làm Vân Thiên Vũ bị thương nên không dùng đến linh lực, hai người hung hăng đánh nhau bằng một tay.

Hai người đánh nhau, Tiêu Cửu Uyên dùng lực kéo Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ bị kéo đến sát mặt hắn.

Phượng Vô Nhai hết sức tức giận, đưa tay dùng sức đẩy Tiêu Cửu Uyên ra.

Nhưng lúc này, Tiêu Cửu Uyên vẫn kéo chặt Vân Thiên Vũ.

Phượng Vô Nhai dùng sức đẩy nhưng lại đẩy ngã cả Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ.

Hai người ngã ra phía sau, vì sự việc xảy ra quá đột ngột nên ai cũng không ngờ sẽ diễn ra tình huống như vậy.

Tiêu Cửu Uyên theo bản năng lo lắng sợ Vân Thiên Vũ bị ngã xuống đất nên đưa tay ôm chặt lấy nàng, hai người cùng nhau ngã xuống.

Quả thật Tiêu Cửu Uyên đã trở thành tấm đệm thịt.

Vân Thiên Vũ ngã rơi xuống nên mặt mày choáng váng, lập tức dẫm lên người Tiêu Cửu Uyên, vì vừa bị va chạm mạnh nên nàng ngã thẳng vào mặt Tiêu Cửu Uyên

Va chạm này khiến môi của hai người vô tình chạm vào nhau.

Lần này tất cả mọi người đều ngây người.

Tiêu Cửu Uyên ngây người.

Vân Thiên Vũ ngây người.

Phượng Vô Nhai cũng ngây người.

Tiêu Cửu Uyên thấy trái tim mình đập thật nhanh, thành thịch thành thịch.

Hắn theo bản năng đưa lưỡi ra liếm lên môi của Vân Thiên Vũ, thật mềm thật ngọt, hóa ra môi của nữ nhân lại mềm như vậy sao.

Hắn vừa chạm môi, Vân Thiên Vũ lập tức tỉnh táo lại, không nhận được mà hét lên: “A. Tiêu Cửu Uyên ngươi là tên khốn kiếp, ngươi lại dám

trò lưu manh.”

Vân Thiên Vũ tức giận đâm thùm thụp vào ngực của Tiêu Cửu Uyên.

Đấm xong nàng vội vàng bò dậy, chạy về phía xe ngựa ở trước cửa phủ Ly thân vương, nhưng vừa chạy được vài bước nàng điên cuồng quay đầu lại, đưa tay phóng thẳng một luồng linh lực vào tường của phủ Ly thân vương.

Lần này phủ Ly thân vương không những bị phá nát cửa mà còn bị phá nát cả tường.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 507: Coi Như Bị Chó Cắn Một Cái

Sau khi Vân Thiên Vũ làm nổ tung cửa lớn của Ly thân vương phủ, nàng liền leo lên xe ngựa của Phượng Vô Nhai, sau đó ra lệnh cho xe ngựa rời đi.

Phượng Vô Nhai không ngờ bản thân vô tình đẩy một cái lại tác thành cho Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ, hiện tại y muốn giẫm nát tay của mình.

Đôi mắt Phượng Vô Nhai đỏ lên, nhưng nhìn thấy Vân Thiên Vũ rời đi, y cũng nhanh chóng lách mình chui vào xe ngựa.

Cuối cùng ở bên ngoài cửa lớn của Ly thân vương phủ chỉ còn lại Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên, dường như hấn rất choáng váng nằm trên mặt đất, vẻ mặt như nhớ về điều gì, hình như vẫn đang nhớ về nộ hôn kia.

Một lát sau, Bạch Diệu tiến lên cẩn thận nói: "Vương gia, cửa lớn của nhà chúng ta bị nổ tung rồi, tường cũng bị vỡ nát rồi."

"Nát thì nát."

Tiêu Cửu Uyên đứng dậy, khuôn mặt tuần mỹ hiện lên vẻ không quan tâm, hấn đưa tay sờ môi của mình, tâm trạng vô cùng tốt đi về phía Ly thân vương phủ.

Chỉ còn lại đám người đang ngây ngốc ở phía sau nhìn hấn.

Hóa ra một nụ hôn đã có thể thỏa mãn sự tức giận của vương gia, vương gia ngay cả cửa cũng không cần, tường cũng không cần.

Trên xe ngựa của Vĩnh Ninh Hầu, sắc mặt Vân Thiên Vũ lạnh lùng nhìn Phượng Vô Nhai ở phía đối diện, sắc mặt của y cũng không khá hơn nàng bao nhiêu, nàng hung hăng nói: "Phượng Vô Nhai, đều là chuyện tốt do người làm ra."

Nếu không phải tên này lên cơn động kinh đánh qua đánh lại với Tiêu Cửu Uyên, nàng đã không ra nông nổi này.

"Ta thật sự rất muốn giẫm nát tay người." Vân Thiên Vũ hung hăng nói.

Trong lòng Phượng Vô Nhai đang rỉ máu, tại sao vận khí của y lại xấu như vậy chứ. Tại sao lần nào người may mắn luôn là Tiêu Cửu Uyên.

Phượng Vô Nhai nghe Vân Thiên Vũ nói xong, không kiềm chế được hung hăng nói: "Ta cũng đang muốn tự giẫm nát tay của mình đây."

Nếu biết xảy ra tình huống như vậy, có đánh chết y thì y cũng sẽ không đẩy Tiêu Cửu Uyên ra.

Vân Thiên Vũ nhìn Phượng Vô Nhai một hồi lâu mới trầm giọng nói: "Quên đi, chuyện xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi, coi như ta bị chó cắn một cái."

Phượng Vô Nhai nhìn Vân Thiên Vũ, rất muốn nói ta bằng lòng làm con chó kia, muội cũng cho ta cắn một cái đi.

Nhưng y dám khẳng định, nếu như y dám nói như vậy, Vân Thiên Vũ nhất định sẽ trở mặt với y, cho nên Phượng Vô Nhai chỉ có thể im lặng.

Vân Thiên Vũ nhìn Phượng Vô Nhai và đám người Diệp Gia, chậm rãi nói: "Chuyện hôm nay tất cả mọi người xem như chưa từng xảy ra biết chưa? Sau này ta không muốn có người nhắc tới chuyện này nữa."

Phượng Vô Nhai nghe Vân Thiên Vũ nói xong, trong lòng thoải mái một ít.

Thôi vậy, coi như bị chó cắn đi.

"Vậy muội còn hủy hôn không?"

"Hủy, tại sao lại không hủy." Vân Thiên Vũ hung hăng nói, theo bản năng đưa tay lên lau môi của mình, sau đó khuôn mặt đen lại, không nói câu nào nữa.

Phượng Vô Nhai cũng không muốn nói chuyện, y đang đau lòng lắm, đến cả sức lực để nói chuyện cũng không có.

Y chỉ muốn hỏi lão thiên gia một câu, tại sao vận may luôn cho Tiêu Cửu Uyên, tại sao không cho y một ít vận may chứ.

Xe ngựa rất nhanh đã tới trước cửa An thân vương phủ, Vân Thiên Vũ xuống xe ngựa, sau đó lập tức dẫn hai người Diệp Gia và Họa Mi đi vào An thân vương phủ.

Bên trong xe ngựa, Phượng Vô Nhai đau khổ trở về Vĩnh Ninh Hầu phủ.

Chỉ là khi y trở về Vĩnh Ninh Hầu phủ mới biết được, Vĩnh Ninh Hầu phủ còn có một trận chiến lớn hơn đang chờ y.

Lão hầu gia của Vĩnh Ninh Hầu phủ đã tỉnh lại, mang theo đệ nhất cao thủ Vĩnh Ninh Hầu đứng chờ y.

Nhưng chỉ dựa vào những người này ở Vĩnh Ninh Hầu phủ, nếu như muốn bắt được Phượng Vô Nhai không khác gì lấy trứng chọi đá, Phượng Vô Nhai còn lâu mới để bọn họ bắt được.

Cuối cùng chẳng những không bắt được Phượng Vô Nhai, ngược lại rất nhiều người còn bị Phượng Vô Nhai và thuộc hạ của y đả thương.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 508: Vào Cung Dự Tiệc

Phượng Vô Nhai đánh người xong, mang theo thuộc hạ nghênh ngang rời đi.

Chỉ là bây giờ Vĩnh Ninh Hầu phủ không thể ở lại nữa, Phượng Vô Nhai nhất thời ưu sầu, khoảng thời gian này y không thể rời khỏi Vũ Mao nửa bước, tuyệt đối không thể để tên khốn Tiêu Cửu Uyên thừa cơ hội làm càn được.

Phượng Vô Nhai đã nghĩ ra cách.

Bên trong An thân vương phủ, Vân Thiên Vũ không ngủ được, trong lòng bức bối nằm lẩn qua lẩn lại.

Vốn nàng có thể thuận lợi mở ra tầng thứ hai của Phượng Linh giới, kết quả bởi vì hai người Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai quấy rối, cho nên đã phá hỏng kế hoạch của nàng.

Nàng đi tìm Tiêu Cửu Uyên tính sổ, kết quả còn bị chó cắn một cái.

Trong lòng Vân Thiên Vũ buồn bức, cả đêm ngủ không thẳng giấc cho đến khi trời sáng.

Sau khi trời sáng, lão vương gia Tiêu Lăng Phong của An thân vương phủ đã tới, lão nói: "Vân nha đầu, hôm nay trong cung tổ chức yến tiệc

hoàng tử tuyển phi, con thân là quận chúa của An thân vương phủ ta, cho nên phải vào cung dự tiệc."

Ánh mắt Vân Thiên Vũ lóe lên một tia lạnh lẽo, khóe môi chậm rãi nhếch lên cười lạnh.

"Vâng, con sẽ vào cung dự tiệc."

Hôm nay nàng sẽ ở trước mặt mọi người hủy bỏ hôn sự của nàng và Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên tưởng rằng hắn không đồng ý thì hôn sự này sẽ không hủy bỏ được sao? Vậy thì hắn thật sự đã nghĩ quá nhiều rồi.

Nàng nói hủy hôn thì sẽ hủy hôn, việc này không phải do hắn quyết định là được.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, ánh mắt nàng dịu dàng nhìn Tiêu Lăng Phong, nhẹ giọng hỏi: "Nghĩa phụ, vậy người có vào cung không?"

"Lão nhân ta đi xem náo nhiệt làm gì, ta còn lâu mới đi, con đại diện cho An thân vương phủ chúng ta vào cung là được rồi, đúng rồi, ta nghe nói con đã giúp Thần nhi thanh tẩy cơ thể, nghe nói linh mạch của nó tốt hơn trước rất nhiều."

Tiêu Lăng Phong đưa tay ra giữ chặt tay Vân Thiên Vũ, lão vui mừng nói: "Vân nha đầu, nghĩa phụ phải cảm ơn con rồi."

Hiện tại trong lòng Tiêu Lăng Phong đã thật sự hối hận, hối hận đứt ruột.

Lúc ấy tại sao lão lại nhận Vân nha đầu làm nghĩa nữ chứ, lão nên nhận nàng làm tôn nữ, như vậy Thần nhi có thể lấy nàng làm cháu dâu, cháu dâu lợi hại lại được người khác yêu mến như vậy, lão rất thích.

Hu hu, tại sao mệnh lão lại khổ như vậy.

Sắc mặt Tiêu Lăng Phong thay đổi liên tục, Vân Thiên Vũ tưởng lão sinh bệnh rồi, nàng nhanh chóng quan tâm hỏi: "Nghĩa phụ, sắc mặt người sao khó coi vậy, người không sao chứ?"

Tiêu Lăng Phong lập tức cười ha ha: "Không sao không sao, nghĩa phụ đang suy nghĩ làm đồ ăn gì cho con nếm thử."

Sau khi nói xong, lão hưng phấn nói: "Tay nghề của nghĩa phụ gần đây lại tốt hơn rồi, Vân nha đầu, con ngồi im đừng nhúc nhích, ta đi chuẩn bị một ít thức ăn cho con, con biết không, vào cung dự tiệc thật sự ăn không no, chỉ bằng trước tiên ở nhà ăn no rồi hẵng đi vào cung."

Tiêu Lăng Phong nói xong chạy nhanh như bay, chỉ sợ Vân Thiên Vũ cản lão lại.

Gần đây lão làm thức ăn càng ngày càng ngon hơn, tóm được người nào thì sẽ muốn nấu cho người đó ăn, sau đó nghe người ta khen ngợi, lão cảm thấy rất vui.

Vân Thiên Vũ nhìn không được mỉm cười, tính tình của nghĩa phụ quả thật giống như một đứa trẻ con.

Nhưng lão có thể tìm được hứng thú cũng rất tốt, sống vui vẻ như thế này đã là tốt nhất rồi.

Bởi vì hôm nay phải vào cung dự tiệc, cho nên Vân Thiên Vũ ăn mặc tương đối trang trọng.

Trên người mặc một chiếc váy gấm thiên hồ lam thêu hoa văn, eo buộc đai lưng cùng màu, đeo ngọc bội màu trắng. Mái tóc đen nhánh cài một cây trâm bạch ngọc, lúc nàng di chuyển, tua rua trên cây trâm nhẹ nhàng đung đưa theo bước chân của nàng, cả người vô cùng tao nhã.

Nhưng bởi vì trên mặt có vết sẹo, cho nên ít nhiều cũng ảnh hưởng đến vẻ đẹp của nàng.

Diệp Gia nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Vũ Mao, vết sẹo trên mặt muội có phải có thể tháo ra rồi không, dù sao Ly thân vương gia đã biết mặt của muội lành rồi."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 509: Nơi Ăn Thịt Người

Vân Thiên Vũ thản nhiên nói: "Lúc trước Tiêu Cửu Uyên bảo muội tháo bỏ vết sẹo trên mặt, nhưng tại sao muội phải nghe lời hăn chứ, muội chính là muốn mang vết sẹo này để khiến hăn ghê tởm, để hăn biết hăn đã đối đãi với ân nhân cứu mạng của mình thế nào."

Vân Thiên Vũ không quan tâm mặt mình như thế nào. Tóm lại khuôn mặt này có thể khiến Tiêu Cửu Uyên cảm thấy ghê tởm, tâm trạng của nàng rất sáng khoái.

Diệp Gia không nói gì nữa, xem ra nụ hôn bắt ngờ đêm qua đã khiến Vũ Mao càng giận Tiêu Cửu Uyên hơn.

Trong phòng hai người đang nói chuyện, bên ngoài Họa Mi đã đi đến, nàng ta cười nói: "Tiểu thư, lão vương gia đã làm xong thức ăn, tiểu thư có thể đi ra ăn rồi."

Vân Thiên Vũ gật đầu đi ra ngoài, lúc nàng đi đến phòng khách liền nhìn thấy Tiểu Linh Đang giống như một đứa bé ngoan ngoãn ngồi sẵn bên cạnh bàn đợi.

Phía dưới chỗ Tiểu Linh Đang ngồi chính là báo vương Ngạo Minh, phía dưới Ngạo Minh là Điều Gia và Tiểu Anh.

Hiện tại Ngạo Minh đương nhiên là lão đại của ba linh thú, có nó ở đây, Điều Gia và Tiểu Anh không dám làm xằng làm bậy nữa.

Bởi vì hễ báo ca không vui, nó sẽ dùng móng vuốt vồ bợn nó, cho nên hai linh thú cũng không dám trêu chọc vị lão đại này nữa.

Hai con linh thú này vô cùng nghe lời.

Vân Thiên Vũ vừa đi vào đã nhìn thấy một bàn đầy thức ăn.

Điều này nói rõ nghĩa phụ đã sớm chuẩn bị xong rồi chứ không phải bây giờ mới chuẩn bị, Vân Thiên Vũ khẽ cười chào hỏi Tiêu Lăng Phong, sau đó cùng đám người Diệp Gia ngồi xuống.

Mọi người bắt đầu vui vẻ ăn sáng.

Sau khi ăn sáng xong, Vân Thiên Vũ đưa Diệp Gia và ba linh thú đi vào cung, Tiểu Linh Đang và Họa Mi ở lại vương phủ.

Ba linh thú nghe được có thể đi ra ngoài chơi cho nên vô cùng vui vẻ, nhưng tính tình Ngạo Minh luôn tao nhã cao ngạo, mặc dù có vui vẻ thì nó cũng bày ra bộ dạng cao quý thần thánh không thể tới gần như trước.

Điều Gia hung hăng nói: "Nghe nói trong cung rất nguy hiểm, Điều Gia ta rốt cục cũng có thể phát tiết rồi."

Điều Gia nói xong, nhanh chóng nhìn qua Ngạo Minh, sự oán hận đó rõ ràng là nói đến báo ca.

Đáng tiếc nó không dám đối phó với báo ca, chỉ có thể đi đối phó với người khác.

Tiểu Anh vỗ cánh, nó vô cùng oán hận nói: "Người thất tình là ta muốn bắt đầu lại lần nữa."

Nó đã liên tiếp làm một loạt chuyện như nháy mắt đưa tình, làm nũng, cộng thêm thổ lộ, rốt cục khẳng định một chuyện, báo ca đối với nó không có ý tứ gì, hừ, điều này chỉ có thể chứng minh rằng con báo này không

phân biệt được hàng tốt hàng xấu, đại mỹ nhân như nó cảm thấy khinh thường, trừ cho báo ca sau này lấy một người xấu xí.

Trong phòng khách, mặt Vân Thiên Vũ đen lại, trừng mắt liếc nhìn hai tên này rồi nói: "Hai người các người vào cung đừng gây ra chuyện gì, ta đưa các người vào cung là để các người chú ý tình huống trong cung, nếu như xảy ra chuyện gì gây hại đến ta, lập tức bẩm báo cho ta."

Lần này ba linh thú trái lại ngoan ngoãn đồng ý: "Vâng, chủ nhân."

Nhóm người rời khỏi phòng khách, lập tức đi vào cung.

Tiểu Linh Đang bĩu môi kháng nghị nói: "Người ta cũng muốn vào cung chơi."

Trong cung có đồ ăn lại vui như vậy, nàng cũng muốn vào cung.

Họa Mi đưa tay ra ôm vai Tiểu Linh Đang, cười híp mắt hỏi: "Vậy sau này người còn dám lừa gạt tiểu thư không? Đây là trừng phạt, ai kêu người phá hỏng chuyện của tiểu thư."

Tiểu Linh Đang âm ức nói: "Sau này người ta sẽ không dám nữa."

"Được rồi, dạy ta luyện công đi, thật ra tiểu thư sợ người vào cung sẽ gặp nguy hiểm, trong cung chính là nơi ăn thịt người." Họa Mi cười nói, nàng ta tuyệt đối không muốn vào cung, lần trước nàng ta và tiểu thư đi đến Tưởng quốc công phủ đã rất nguy hiểm huống chi là vào cung.

Trong cung.

Hoàng tử tuyển phi quả thật là chuyện long trọng.

Trong cung bây giờ ba vị hoàng tử thái tử, Hoài vương, Tuyên vương đều chưa lập chính phi.

Bởi vì hoàng thượng rất lo lắng, cho nên không lập tức chọn chính phi cho hoàng tử.

Nhìn thấy đám người thái tử càng lúc càng lớn tuổi, nếu vẫn không chọn chính phi cho bọn họ cũng không ra thể thống gì, huống chi lúc trước thái hậu đã nói nên chọn phi cho hoàng tử rồi.

Hoàng thượng liền ân chuẩn.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 510: Toàn Thân Không Được Tự Nhiên

Cung yến hôm nay được tổ chức ở Ngọc Phương đài, vô cùng long trọng. Ngọc Phương đài là nơi hoàng hậu tiếp đãi khách quý của các triều đại. Hôm nay cung yến được tổ chức tại Ngọc phương đài, chứng tỏ hoàng thượng và hoàng hậu nường nường hết sức coi trọng chuyện tuyển phi cho thái tử.

Tất cả đại thần trong triều nghe được tin tức lập tức hành động, ngôi vị thái tử phi, ngôi vị Hoài vương phi, Tuyên vương phi, đang có rất nhiều người muốn nhòm ngó. Thậm chí tất cả những gia đình có nữ nhi ở tuổi mười tám, còn là khuê nữ, trong khi chờ hoàng tử chọn phi, đều tranh giành ác liệt.

Nếu nữ nhi nhà mình có may mắn, được hoàng tử lựa chọn, chẳng phải là một phát bay lên làm phượng hoàng. Cho dù không thể làm chính phi, làm trắc phi cũng tốt hơn nhiều so với gả vào gia đình tầm thường. Vì vậy, cung yến vô cùng náo nhiệt.

Không chỉ trong cung náo nhiệt, mà cả kinh thành của Đông Ly quốc cũng vô cùng náo nhiệt, khắp phố lớn, ngõ nhỏ, rất nhiều người suy đoán ai sẽ là người có thể là chính phi của thái tử, ai có thể là Hoài vương phi, Tuyên vương phi. Thời gian này, kinh thành Đông Ly quốc náo nhiệt vô cùng.

Vân Thiên Vũ không hề có hứng thú với chuyện tuyển phi cho hoàng tử, ai làm thái tử phi, Hoài vương phi, Tuyên vương phi không hề liên quan đến nàng. Hôm nay nàng chỉ muốn làm một việc đó là từ hôn với Tiêu Cửu Uyên. Bây giờ nàng không muốn có chút dây dưa gì với Tiêu Cửu Uyên cả. Đáng nhẽ nàng định hai người sẽ từ hôn trong yên lặng. Nhưng chắc chắn không thể được, bởi vì Tiêu Cửu Uyên không đồng ý.

Vân Thiên Vũ chẳng thèm tìm hiểu nguyên nhân Tiêu Cửu Uyên không đồng ý từ hôn, dù hẳn vì muốn báo ân nên không muốn từ hôn hay vì nguyên nhân khác, nàng cũng mặc kệ.

Nàng không muốn còn chút dây dưa nào với người này nữa, nhất là sau nọ hôn đêm qua, cả người Vân Thiên Vũ không được tự nhiên.

Hôm nay nhất định nàng phải từ hôn, Tiêu Cửu Uyên không chịu từ hôn, vậy đừng trách nàng từ hôn trước mặt mọi người, không nể mặt hắn. Theo sự hiểu biết của nàng về Tiêu Cửu Uyên, nếu nàng ở trước mặt mọi người nói về việc từ hôn. Chắc chắn Tiêu Cửu Uyên sẽ nổi giận lôi đình, và đồng ý từ hôn.

Hơn nữa đối với Ly thân vương gia quyền cao chức trọng mà nói, không thể nhẫn nhịn, bị người khác từ hôn, chẳng lẽ hắn còn mặt dày bám lấy nàng không buông.

Khóe miệng của Vân Thiên Vũ cong lên khẽ cười, cuối cùng những ấm ức trong lòng đỡ đi ít nhiều.

Đoàn người theo thái giám dẫn đường đến Ngọc Phượng đài. Trên đường đi, Vân Thiên Vũ cho ba linh thú tự do dạo chơi, nhưng không được đi quá xa Ngọc Phượng đài, nếu phát hiện ra chuyện gì, lập tức bẩm báo nàng. Ba linh thú đồng ý, lắc mình lẫn mất. Ngao Minh chỉ là một con mèo nhỏ màu trắng, Điều Gia và Tiểu Anh cũng nhỏ nhắn nên không thể gây sự chú ý của mọi người.

Vân Thiên Vũ và Diệp Gia nhìn nhau xong, đi theo thái giám dẫn đường đến Ngọc Phượng đài. Các nàng chưa tới Ngọc Phượng đài đã nghe thấy tiếng ồn ào, mới nghe đã hiểu, trong Ngọc Phượng đài đã có rất nhiều người.

Vân Thiên Vũ không có ý kiến gì nhún vai, hôm nay nếu không phải nàng tới đây để từ hôn thì nàng cũng chẳng đến tham gia cung yến tuyển phi cho hoàng tử làm gì. Nhưng Vân Thiên Vũ và Diệp Gia chưa đến Ngọc Phượng đài thì bị người cản lại. Người cản Vân Thiên Vũ lại chính là Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch. Sắc mặt của Tiêu Thiên Dịch hơi tiều tụy, trong mắt tràn ngập đau đớn, nhìn chăm chăm vào Vân Thiên Vũ, giống như đang hồi hận chuyện gì đó.

Đáng tiếc Vân Thiên Vũ không thềm để ý tới người này: “Không biết Tuyên vương điện hạ cản đường chúng ta làm gì?”

“Ta có chuyện muốn hỏi người?”

“Nói.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 511: Chân Tướng Của Việc Cứu Người

Vân Thiên Vũ nói một cách ngắn gọn, Tuyên Vương Tiêu Thiên Dịch nhìn thấy thái độ lạnh lùng của nàng, trái tim càng đau đớn, ngón tay nắm chặt mới có thể kìm nén tức giận.

Từ lần trước ở cửa cung, Vân Thiên Vũ đã nói câu nói đó, y lại nhận được tin của cứu cứu của mình. Y nghi ngờ người cứu y lúc đầu không phải là Vân Thiên Tuyết mà là Vân Thiên Vũ. Sau này y về vương phủ gắng hỏi Vân Thiên Tuyết. Vân Thiên Tuyết vẫn một mực khẳng định là nàng ta đã cứu y. Nhưng y vẫn nhìn ra được sự bối rối trong mắt nàng ta.

Trước đó y hoàn toàn tin tưởng nàng ta, cho nên không hề để ý những tiểu tiết này, nhưng giờ y nghi ngờ nàng ta nên những chi tiết nhỏ này đều rất quan tâm.

Tiêu Thiên Dịch nghĩ đến chân tướng cuối cùng có khả năng rất lớn là Vân Thiên Vũ đã cứu y chứ không phải Vân Thiên Tuyết. Là nữ nhân kia đã lừa dối y. Từ đầu đến cuối y chỉ như một kẻ ngốc lại đổi vị hôn thê của mình lấy nữ nhân đó. Chuyện này đúng thật là chuyện đáng buồn cười.

Hơn nữa Vân Thiên Vũ đã nói như vậy, có lẽ ngay từ đầu Vân Thiên Tuyết bị bắt cóc, đám thổ phỉ bảo y đưa Vân Thiên Vũ để đổi lấy Vân Thiên Tuyết, tất cả chuyện này đều do một tay Vân Thiên Tuyết tự biên tự diễn, vì nàng ta muốn được gả làm Tuyên vương chính phi. Nói gì mà cam tâm tình nguyện làm trắc phi của y, không muốn làm y khó xử. Tất cả đều

là giả dối. Từ đầu tới cuối nữ nhân này hoàn toàn giả dối. Kẻ lừa đảo, kẻ lừa đảo.

Tiêu Thiên Dịch nghĩ ngợi đến việc này, chỉ thấy sống không bằng chết, hối hận đã làm những việc như vậy với Vân Thiên Vũ, tức giận vì sự giả dối của Vân Thiên Tuyết, còn cả tự chế điều mình như kẻ ngốc bị lừa mà không hề hay biết.

Tiêu Thiên Dịch nghĩ ngợi, mặt biến sắc, Vân Thiên Vũ chờ một lát không thấy nói gì nữa, định sẽ không thèm để ý đến người này nữa: “Nếu vương gia không còn việc gì nữa, ta xin phép đi đây.”

Vân Thiên Vũ định rời đi, rốt cuộc Tiêu Thiên Dịch đành mở miệng một cách đau lòng: “Đừng đi, ta muốn hỏi người một chuyện.”

Tiêu Thiên Dịch khàn khàn mở miệng, Vân Thiên Vũ ngẩng đầu lên nhìn y. Tiêu Thiên Dịch nhìn xung quanh nói: “Nơi này là đường đi trong cung, có rất nhiều người, ta có thể phiền người đi thêm vài bước để nói chuyện không?”

Vân Thiên Vũ nhìn lại, quả nhiên nơi này là đường đi trong cung, họ cứ đứng ở đây nói chuyện sẽ có rất nhiều người dòm ngó. Nhưng Tiêu Thiên Dịch có chuyện gì phải nói riêng với nàng, không phải lại giở trò gì đó chứ. Vân Thiên Vũ nghĩ ngợi, khóe môi cong lên lên nở nụ cười. Bây giờ nàng không hề sợ Tiêu Thiên Dịch đương nhiên cũng không sợ Tiêu Thiên Dịch sẽ giở thủ đoạn với nàng. Nàng muốn xem xem y định giở trò gì. Vân Thiên Vũ nghĩ ngợi gật đầu: “Được.”

Tiêu Thiên Dịch thở phào nhẹ nhõm, thực sự y rất sợ Vân Thiên Vũ sẽ không đồng ý, nào ngờ nàng lại đồng ý. Điều này khiến cho Tiêu Thiên Dịch cảm giác có chút hi vọng, có lẽ trong sâu thẳm tâm lòng của Vân Thiên Vũ vẫn còn có chút gì đó với y, nên mới đồng ý nói chuyện riêng với y.

Tiêu Thiên Dịch nghĩ vậy là lẽ đương nhiên, đưa hai người Vân Thiên Vũ và Diệp Gia đến sườn đông của Ngọc Phượng đài, ba người đi được một đoạn, Tiêu Thiên Dịch dừng lại.

Ở đây là nơi vắng vẻ, không có ai cả, thực sự thích hợp để nói chuyện. Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Thiên Dịch, không hề kiên nhẫn nói: “Tuyên vương có gì dặn dò xin cứ nói, ta không thể kiên nhẫn nữa rồi.”

Nàng cảm thấy hơi phiền phức.

“Lời nói lần trước người nói ở trước cửa cung là có ý gì?”

Tiêu Thiên Dịch mở miệng, Vân Thiên Vũ suy nghĩ lại, nghĩ tới lời mình đã nói lần trước với Tiêu Dịch Thiên, chau mày lại nói: “Là nghĩa đen đó thôi?”

“Nhưng tại sao ta không nhớ ra là người đã cứu ta?”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 512: Nữ Nhân Không Biết Xấu hổ

Vân Thiên Vũ lạnh lùng nói: “Không phải lúc đó vương gia hôn mê sao? Còn có thể nhớ được ai đã cứu người sao? Lúc đó ta kéo người ra khỏi bể, bản thân lại rơi vào bể, người được người cứu, còn ta lại bị bỏ lại.”

Vân Thiên Vũ cười lạnh, vừa cười lên vết sẹo trên mặt lại trở nên xấu xí.

Tất cả những việc này khiến sắc mặt của Tiêu Thiên Dịch trắng như tờ giấy, cơ thể y lùi về sau vài bước mới đứng vững. Bởi vì trước đây y đi săn thú, bị sập vào bể người ta đã chuẩn bị trước, chuyện này không có nhiều người biết. Không ngờ Vân Thiên Vũ lại biết. Nếu nói bây giờ y còn không thể xác nhận nàng là người đã cứu y, hẳn thực sự là một gã khờ. Không, không phải như vậy. Tiêu Dịch Thiên cảm thấy toàn thân vô lực, tại sao, tại sao lại là như vậy.

Vân Thiên Vũ ở phía đối diện lạnh lùng nhìn y: “Nhưng lúc đầu ta nào biết vương gia là một con sói không có mắt như vậy, nếu như biết thì có đánh chết ta ta cũng không cứu người, thì bây giờ cần gì phải chịu khổ như vậy.”

Vân Thiên Vũ đã nói xong, Tiêu Thiên Dịch vẫn không nói gì, đột nhiên ở trong lùm cây xanh phía sau xuất hiện một bóng dáng.

“Không, tỷ nói vậy, tỷ nói vậy.”

Một giọng nói sắc sảo vang lên.

Vân Thiên Vũ và Diệp Gia định thần quay lại, nhìn thấy một nữ tử đang đến, chính là nhị tiểu thư của phủ Vĩnh Ninh hầu Vân Thiên Tuyết. Sắc mặt Vân Thiên Tuyết vô cùng khó coi, còn trắng hơn cả mặt của Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch.

Nàng ta hét lên, rồi vội vàng quay đầu lại nhìn Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch: “Thiên Dịch ca ca, huynh phải tin muội, lúc trước là muội đã cứu huynh, là muội đã cứu huynh, thực sự là muội đã cứu huynh.”

Vân Thiên Tuyết vội vàng giải thích, sau đó sợ Tiêu Thiên Dịch không tin, lại nhanh chóng lấy miếng ngọc bội trên cổ xuống: “Huynh xem có ngọc bội làm chứng, đây là đồ của muội, là lúc trước huynh vẫn nắm chặt trong tay.”

Tiêu Thiên Dịch nhìn ngọc bội trong tay, đúng vậy, đây là vật mà hắn nắm chặt trong tay khi hôn mê, cuối cùng đợi cứu cứu của mình đến cứu và đưa vào cung, y dựa vào miếng ngọc bội này mới tìm được Vân Thiên Tuyết.

Bởi miếng ngọc bội này mà y vẫn cho rằng Vân Thiên Tuyết là ân nhân cứu mạng của y. Ánh mắt Tiêu Dịch Thiên dần dần chuyển tầm nhìn từ miếng ngọc bội sang Vân Thiên Vũ. Ánh mắt ấy như muốn hỏi, chuyện này là như thế nào?

Vân Thiên Vũ vô cùng kinh ngạc nhìn Vân Thiên Tuyết, hóa ra nữ nhân này có ơn cứu mạng với Tuyên vương chính là vì lần đó nàng cứu Tuyên vương. Nàng còn tưởng nàng ta đã cứu Tuyên vương vào thời điểm khác cơ chứ, vậy mà giờ đây, hóa ra lại cướp lấy công lao của nàng, chạy tới nói với Tuyên vương là nàng ta đã cứu Tuyên vương.

Nữ nhân này thật không biết xấu hổ. Hoặc là nên nói mẫu thân của nàng ta không biết xấu hổ, Vân Thiên Tuyết khi đó còn quá nhỏ không hiểu

chuyện nên người đưa ra cách này là mẫu thân nàng ta Liễu thị.

Khóe miệng của Vân Thiên Vũ dần dần mở ra, nhìn Vân Thiên Tuyết nói: “Vân Thiên Tuyết người và mẫu thân xấu xa của người thật không biết xấu hổ, ngọc bội đó rõ ràng là của ta.”

Lúc trước nàng nhìn thấy ngọc bội trên ngực Vân Thiên Tuyết đã vô cùng kinh ngạc, sau đó nàng mới vô tình nhớ ra đó là ngọc bội của nàng. Nàng chỉ nghĩ là Vân Thiên Tuyết thấy đồ của nàng đẹp nên lấy đi. Thời gian gần đây nàng vô cùng bận rộn, quên mất chuyện miếng ngọc bội, không ngờ nữ nhân này lại dám lấy ngọc bội đó để nhận là ân nhân cứu mạng Tuyên vương. Thực sự là không biết xấu hổ. Tuy Vân Thiên Vũ không thích Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch, nhưng đồ của nàng dựa vào đâu mà nữ nhân này lại giành lấy.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 513: Ngọc Bội Trắng Lưỡi Liềm Đính Ngôi Sao

Vân Thiên Vũ khiến Vân Thiên Tuyết phát điên lên, nàng ta quay lại nhìn Vân Thiên Vũ, hét một tiếng chói tai: “Đây là đồ của muội, dựa vào đâu mà tỷ nói là đồ của tỷ, tỷ có chứng cứ gì chứng minh đây là đồ của tỷ không.”

“Vậy người có chứng cứ gì chứng minh đây là đồ của người sao?”

Vân Thiên Vũ hỏi một cách khó tin. Rõ ràng là đồ của nàng, cuối cùng nữ nhân này chiếm đoạt một cách ngang nhiên lại còn hỏi nàng có chứng cứ gì để chứng minh đó là đồ của nàng. Vân Thiên Tuyết nghe xong lời nói của Vân Thiên Vũ, gần như giận điên lên. Gương mặt thanh tú trở nên nhăn nhó đến đáng sợ. Nàng ta nghiêng răng nghiêng lợi hét lên với Vân Thiên Vũ: “Đây là đồ của muội, đồ của muội.”

Bây giờ nàng ta phải trông cậy hết vào Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch nếu như không có Tuyên vương, nàng ta còn có thể trông cậy vào ai đây. Nàng không còn mẫu thân, không có ca ca, không có phủ Vĩnh Ninh hầu, bây giờ nàng ta chỉ có thể trông cậy vào Tuyên vương điện hạ. Nhưng lại bị nữ nhân này phá hoại chuyện của nàng ta, nàng ta không thể để Vân Thiên Vũ hủy hoại chuyện của nàng ta được. Mắt Vân Thiên Tuyết lóe lên tia hung ác, nhìn chằm chằm vào Vân Thiên Vũ, hận không thể nuốt chửng Vân Thiên Vũ mới hả dạ. Nàng mất hết tất cả đều do nữ nhân này tạo ra. Mẫu thân, ca ca. Họ đều chết vì nữ nhân này, bây giờ nữ nhân này lại đang muốn hủy hoại luôn cả nàng ta. Nàng ta không cam tâm, nàng ta sẽ không

để Vân Thiên Vũ được toại nguyện. Vân Thiên Tuyết nắm chặt ngọc bội trong tay, giống như dựa dẫm vào đó.

Vân Thiên Vũ không giống Vân Thiên Tuyết, nàng từ từ nhìn Vân Thiên Tuyết nói: “Ngọc bội đó là của ai, không phải người nói là được, thật ra nó có thể chứng minh được.”

Vân Thiên Vũ ngừng lại rồi nói tiếp: “Thế này đi, người nói xem người có để lại ký hiệu gì trên ngọc bội hay là dấu hiệu nhận biết nào không.”

Lời nói của Vân Thiên Vũ vừa dứt, thần sắc của Vân Thiên Tuyết đã ngơ ngác, cố gắng nghĩ xem trên ngọc bội có gì có thể chứng minh, sau đó nhanh chóng nói: “Trên ngọc bội có hai chữ đó là tên thuở nhỏ của mẫu thân muội, tên là Tương Tương.”

Vân Thiên Tuyết nói xong, Vân Thiên Vũ cười lạnh: “Người đeo ngọc bội nhiều năm như vậy, biết hai chữ Tương Tương có gì đặc biệt không, ta hỏi người ngoại trừ hai từ Tương Tương đó ra, trên ngọc bội còn có điểm gì đặc biệt không?”

Vân Thiên Vũ nói xong, trong lòng Vân Thiên Tuyết vô cùng hoảng hốt, gương mặt xinh đẹp trở nên tái nhợt, ánh mắt đầy kinh hoàng, nàng ta cố gắng nghĩ lại, ngọc bội đó còn có gì khác. Nhưng nàng ta đeo nhiều năm như vậy cũng chưa thấy gì, điều này chứng tỏ Vân Thiên Vũ đang lừa nàng ta. Đúng vậy, Vân Thiên Vũ đang lừa gạt nàng ta.

Vân Thiên Tuyết cười lạnh: “Vân Thiên Vũ, đây là ngọc bội của muội, có đặc điểm gì sao muội lại không biết? Đây là miếng ngọc bội bình thường mà mẫu thân muội tặng cho muội, không có gì đặc sắc, tỷ nghĩ là tỷ lừa muội muội sẽ mắc mưu sao?”

Vân Thiên Vũ bước tới trước mặt Tiêu Thiên Dịch, lấy miếng ngọc bội trong tay Tiêu Thiên Dịch, nhìn Tiêu Thiên Tuyết cười khó hiểu, sau đó

ở trước mặt Vân Thiên Tuyết và Tiêu Thiên Dịch khẽ bóp, rồi xoay hai cái, miếng ngọc bội tách ra làm đôi.

Hóa ra đây là ngọc bội ghép đôi, khi ghép lại thì thành ngọc bội hình hoa tử kinh.

Nhưng khi tách ra, lại là ngọc bội hình trăng lưỡi liềm có đính một ngôi sao. Vân Thiên Vũ cầm hai nửa ngọc bội cười nói: “Thấy sao? Bây giờ người có xác định đây là đồ của người nữa không? Nếu nó là đồ của người, tại sao người không hề biết nó là ngọc bội được ghép đôi.”

Đầu Vân Thiên Tuyết vang lên một tiếng ầm, chân tay lạnh lẽo, toàn thân vô lực, vô thức lùi lại vài bước. Sau đó nàng ta phản ứng lại liều mạng lắc đầu: “Không, là muội quên mất, muội chỉ quên mất mà thôi.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 514: Dầm Nát Ngọc Bội

Vân Thiên Tuyết quay đầu nhìn phía Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch, lúc này Tiêu Thiên Dịch nhìn Tiêu Thiên Tuyết với ánh mắt sắc bén như một lưỡi dao, hung hăng đâm vào trái tim của nàng ta.

Vân Thiên Tuyết hoảng loạn, sợ hãi nói không nên lời, trong lòng hoàn toàn sụp đổ.

Nàng ta lập tức cảm thấy đất trời hoàn toàn đảo lộn.

Vân Thiên Tuyết nhìn Tiêu Thiên Dịch, ra sức lắc đầu: “Dịch ca ca, huynh phải tin muội, thật sự đúng là muội, là muội đã cứu huynh. Nữ nhân này lừa huynh. Nàng ta đang lừa gạt huynh.”

Vân Thiên Tuyết nói đến đây liền nghĩ đến một chuyện, cho dù Vân Thiên Vũ biết điểm đặc biệt của ngọc bội kia thì thế nào, nàng ta vẫn có thể nhận đó là đồ của mình.

Vân Thiên Tuyết suy nghĩ rồi liền xoay người dùng hết sức lực xông vào cướp miếng ngọc bội ở trong tay Vân Thiên Vũ.

Thật ra Vân Thiên Vũ không để ý đến miếng ngọc bội này, miếng ngọc bội tuy rất có giá trị nhưng chẳng qua cũng chỉ là một đồ vật, nàng không có tình cảm gì với nó.

Nhưng đồ của mình sao có thể để cho người khác cướp đi, cho nên Vân Thiên Vũ nắm chặt miếng ngọc bội không buông.

Vân Thiên Tuyết liều mạng cướp, cuối cùng miếng ngọc bội bị hai người giằng co đến rơi xuống đất, trong nháy mắt vỡ vụn thành từng mảnh.

Vân Thiên Tuyết nhào xuống nhặt những mảnh vỡ ở dưới đất.

Vân Thiên Vũ lại dậm thẳng chân lên khiến cho ngọc bội càng thêm vỡ nát.

Vân Thiên Vũ cười lạnh liếc mắt nhìn Vân Thiên Tuyết: “Vỡ rồi cũng tốt, để người đỡ phải cầm thứ này giả danh đi lừa bịp người khác.

Nghĩ đến việc Tiêu Thiên Dịch bị nữ nhân này lừa gạt hơn mười năm khiến tâm trạng Vân Thiên Vũ vô cùng thoải mái, cho đáng đời.

Tự gây nghiệt không thể sống.

Tiêu Thiên Dịch gặp phải kết cục như ngày hôm nay cũng là báo ứng của gã.

Tiêu Thiên Dịch ở phía sau nhìn thấy Tiêu Thiên Vũ đi liền vội vã đuổi theo, nhưng khi gã đi qua Vân Thiên Tuyết thì bị Vân Thiên Tuyết đưa tay ra ôm lấy chân.

Nàng ta đau lòng cầu xin: “Dịch ca ca, huynh phải tin muội, là muội, là muội lúc trước đã cứu huynh, thật sự đúng là muội, miếng ngọc bội này là của muội, không phải của nữ nhân đó, không phải của nàng ta, nàng ta đang lừa huynh.”

Đáng tiếc bây giờ Tiêu Thiên Dịch không còn tin tưởng nữ nhân này nữa, gã từ trên cao nhìn xuống nữ nhân đang ôm chân mình, vẻ mặt lạnh lẽo vô cùng trào phúng: “Vân Thiên Tuyết, người đã lừa ta hơn mười năm

mà vẫn còn muốn lừa ta nữa sao? Người thật sự nghĩ ta là đồ ngốc à? Người cho rằng ta còn có thể tiếp tục tin tưởng người ư? Từ nay về sau người tránh xa ta ra một chút, chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt, không còn liên quan đến nhau.”

Tiêu Thiên Dịch nói xong, dùng sức rút chân mình ra, sau đó không hề ngoảnh đầu lại chạy theo Vân Thiên Vũ đang ở phía trước: “Linh Nghi quận chúa, Linh Nghi quận chúa.”

Vân Thiên Tuyết ở phía sau nhìn nam nhân tuyệt tình kia, không nhin được mà cười vang: “Ha ha ha, nam nhân này một phút trước còn dịu dàng, nhẹ nhàng với ta, ngay lập tức đã có thể trở mặt vô tình.”

Mặc dù nàng ta lừa gạt hẳn hơn mười năm thì đã thế nào. Chẳng lẽ tình cảm hơn mười năm bọn họ là giả sao?

Tiêu Thiên Dịch lại có thể tuyệt tình như vậy.

Vân Thiên Tuyết ngược mắt lên, trong mắt ánh lên một tia thất vọng, hung hăng trừng mắt nam nhân đang rời đi.

Vân Thiên Vũ, Tiêu Dịch Thiên, trừ phi Vân Thiên Tuyết ta chết, nếu không ta nhất định sẽ báo thù, nhất định sẽ báo thù.

Vân Thiên Tuyết quay đầu nhìn lại mảnh ngọc bội bị Vân Thiên Vũ dẫm nát, ngọc bội kia thật là chướng mắt.

Vân Thiên Tuyết đưa tay cầm lấy một mảnh ngọc vỡ, định hung hăng ném đi.

Nhưng khi nàng ta vừa cầm mảnh ngọc lên thì nghe thấy tiếng bước chân vang lên từ phía sau.

Một giọng nói tao nhã, dịu dàng ấm áp như châu ngọc vang lên từ phía sau: “Nhị tiểu thư, đây không phải ngọc bội của nàng sao? Sao lại vỡ rồi.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 515: Hữu Tướng Đại Nhân

Vân Thiên Tuyết vô thức quay đầu lại, chỉ nhìn thấy một nam nhân mặc một bộ y phục màu trắng, khuôn mặt nam nhân này hơi gầy nhưng rất rõ nét, có điều sắc mặt không được tốt cho lắm, trên người còn có mùi thuốc, vừa nhìn đã biết là người ốm yếu thường xuyên phải dùng thuốc.

Vân Thiên Tuyết cũng nhận ra người này, y là Tần Mộ Thương, con trai Tần thị ở Lạc Châu, là hữu tướng trẻ nhất trong lịch sử Đông Ly quốc.

Tần Mộ Thương là hữu tướng của Đông Ly quốc, không những tuổi còn trẻ mà còn vô cùng thông minh, chỉ có điều người này trời sinh yếu ớt, quanh năm suốt tháng phải dùng thuốc, cho nên dáng người vô cùng gầy yếu.

Nhưng người này là cánh tay phải của hoàng thượng, được hoàng thượng cực kỳ tín nhiệm.

Y không nghiêng về phe nào mà chỉ trung thành với hoàng thượng, chỉ nghe hoàng thượng, không nghe bất cứ ai khác.

Sau lưng hắn là Tần thị ở Lạc Châu, từ trước đến nay không can dự chuyện triều chính, là dòng họ thuộc phái Thanh Lưu.

Vốn dĩ Tần Mộ Thương cũng không muốn tham gia chuyện triều chính vì từ bé sức khỏe của y đã yếu ớt nên không thể lao tâm khổ tứ, nhưng hoàng thượng ba lần đến Lạc Châu mời y làm hữu tướng.

Cuối cùng y cũng bị hoàng thượng thuyết phục, vào triều giúp việc cho hoàng thượng.

Nói thật vị hữu tướng đại nhân này mặc dù không phải là hoàng tử nhưng còn được đối xử hơn cả hoàng tử.

Hoàng Thượng hết sức tín nhiệm y.

Vân Thiên Tuyết ngơ ngác nhìn hữu tướng Tần Mộ Thương, nhất thời quên trả lời.

Vị hữu tướng đại nhân này tuy nhìn qua rất dễ nói chuyện nhưng thật ra từ trước đến giờ luôn hết sức lãnh đạm, không hay để ý đến chuyện của người khác, rất ít khi nói chuyện cùng mọi người.

Bây giờ y đột nhiên nói chuyện với Vân Thiên Tuyết khiến Vân Thiên Tuyết thấy vừa vui mừng vừa lo sợ.

Thậm chí còn quên trả lời.

Hữu tướng Tần Mộ Thương không để ý, xoay người cẩn thận nhặt mảnh ngọc ở dưới đất lên, đặt vào trong tay Vân Thiên Tuyết: “Vân tiểu thư, ngọc bội đã vỡ rồi, đây là ngọc bội của ngươi à?”

Vân Thiên Tuyết gật đầu nhìn mảnh ngọc trong tay, vốn dĩ định nói không phải là của mình, sau lại thấy nếu nói không phải của mình thì chẳng phải là đã tự vả vào mặt mình sao, cho nên nàng ta gật đầu, khóc lóc nói: “Đây là ngọc bội của ta, là đồ mẫu thân để lại cho ta nhưng lại bị Linh Nghi quận chúa dẫm nát.”

Sau khi Vân Thiên Tuyết nói xong, Tần Mộ Thương đưa tay ra: “Nào, đừng khóc nữa, khóc nữa sẽ xấu xí, trên đời này không có chuyện gì là không giải quyết được.”

Vân Thiên Tuyết lại gần người, đây là hữu tướng đại nhân ư? Sao không giống như trong lời đồn đại.

Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì vậy? Vân Thiên Tuyết ngơ ngác đưa tay nắm lấy tay của hữu tướng Tần Mộ Thương.

Tần Mộ Thương kéo Vân Thiên Tuyết đứng lên, y không những kéo nàng đứng dậy mà còn lấy khăn lau nước mắt cho nàng.

Vân Thiên Tuyết kinh ngạc nên quên cả nói chuyện.

Cô thật sợ đến ngây người.

Trái lại Tần Mộ Thương lại rất thản nhiên, sau khi lau nước mắt cho Vân Thiên Tuyết xong lại đưa tay kéo nàng ta về phía Ngọc Phượng đài: “Đi thôi, cung yến sắp bắt đầu rồi.”

Ở đây hữu tướng đại nhân đã đỡ dành được Vân Thiên Tuyết.

Ở một nơi khác, Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch khó khăn lắm mới đuổi kịp Vân Thiên Vũ, y cản đường Vân Thiên Vũ, mặt đau khổ nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Vũ nhi, hóa ra là ta đã sai bao nhiêu năm nay, nếu ta sớm biết người đó là nàng...”

Tiêu Thiên Dịch tự trách mình, đáng tiếc y chưa kịp nói hết thì Vân Thiên Vũ liền mở miệng, không hề nể mặt Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch: “Tuyên vương, quan hệ giữa ta và người tốt như vậy sao? Hãy gọi ta là Linh Nghi quận chúa hoặc gọi là cô cô cũng được?”

Vân Thiên Vũ nửa cười nửa như không cười nhìn Tiêu Thiên Dịch, khuôn mặt tràn đầy lạnh lẽo.

Nàng như vậy khiến người ta chỉ cần liếc mắt nhìn cũng biết là nàng không hề có chút cảm tình nào với Tiêu Thiên Dịch.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 516: Cho Một Cái Tát Trước Mặt Mọi Người

Tiêu Thiên Dịch không nói ra được sự đau khổ trong lòng, vốn dĩ nữ nhân này là vương phi của y, bọn họ đáng ra tình đầu ý hợp, có cuộc sống khiến cho người khác phải ngưỡng mộ, nhưng chỉ vì nữ nhân đối trá Vân Thiên Tuyết khiến gã và nàng lỡ mất nhau.

Tiêu Dịch Thiên còn đang suy nghĩ thì chợt nhớ ra trước đây y nhận được một phong thư của Cửu Cửu, trong đó Cửu Cửu bảo y phải nghĩ cách nhất định lấy được Vân Thiên Vũ.

Bởi vì nàng là quý nhân trời định trong cuộc đời y, nếu không có nàng, có khả năng y sẽ tổn thất lớn.

Tiêu Thiên Dịch nghĩ xong, đột nhiên nhìn Vân Thiên Vũ thâm trầm nói: “Vũ nhi, nàng cho ta một cơ hội nữa được không, trước kia ta đã sai rồi, bây giờ ta đã hối hận, nàng hãy cho ta một cơ hội, ta đảm bảo sau này sẽ sủng ái nàng hết mực.”

Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch vừa nói xong, Vân Thiên Vũ còn chưa kịp mở miệng thì phía sau đã vang lên một giọng nói lạnh lùng: “Tuyên vương thật là can đảm, lại dám tán tỉnh vị hôn thê của vương thúc mình, chẳng lẽ coi như vương thúc đã chết rồi sao?”

Tiêu Cửu Uyên một thân y phục đỏ tươi tràn đầy lãnh khí, từng bước đi đến trước mặt Vân Thiên Vũ và Tiêu Dịch Thiên.

Tiêu Cửu Uyên không nhìn Vân Thiên Vũ, vì nộ hôn đêm qua khiến hắn không dám nhìn vào mắt nàng.

Cho nên ánh mắt Tiêu Cửu Uyên nhắm thẳng vào Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch: “Tuyên vương đổi khẩu vị rồi à, lại tán tỉnh vị hôn thê của hoàng thúc, khẩu vị cũng tốt đấy.”

Tiêu Cửu Uyên dứt lời, Tiêu Dịch Thiên đưa tay nắm lấy tay của Vân Thiên Vũ.

Y nhanh chóng đứng cùng với Vân Thiên Vũ, sau đó ngẩng đầu, kiên định nhìn Tiêu Cửu Uyên nói từng chữ: “Cửu hoàng thúc, xin người hãy buông tay, tác thành cho cháu và Vũ nhi, ngày đại hôn là lỗi của cháu, cháu hối hận rồi, sau này cháu sẽ yêu thương, chăm sóc nàng cả đời.”

Lời của Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch như sét đánh bên tai Vân Thiên Vũ, nói thật nàng không nghĩ rằng Tiêu Thiên Dịch lại có niềm tin là nàng sẽ chấp nhận y.

Bây giờ nàng chỉ muốn làm một chuyện, đó là tát thật mạnh vào mặt Tiêu Thiên Dịch.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ như vậy thì bốp, một âm thanh vang lên, Tiêu Thiên Dịch bị người ta hung hăng cho một cái tát.

Đương nhiên không phải Vân Thiên Vũ tát mà là một người khác.

Lúc Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên nghe xong lời của Tiêu Thiên Dịch liền cho y một cái tát thật mạnh, sau đó hắn đưa tay kéo Vân Thiên Vũ về phía sau mình, thâm trầm quát: “Đồ có mắt như mù, ngươi không nhìn xem nàng là ai sao, lại dám vọng tưởng đối với nàng, nếu hoàng huynh không dạy dỗ được ngươi thì bốn vương cũng không ngại thay huynh ấy dạy dỗ ngươi.”

Tiêu Dịch Thiên ngăn người, Tiêu Cửu Uyên thật quá cuồng vọng, lại dám tát y.

Y tốt xấu gì cũng là một hoàng tử, là Tuyên Vương.

Đáng tiếc Tiêu Cửu Uyên không để ý tới y, vẫn tức giận trừng mắt: “Bốn vương cảnh cáo người, nếu còn dám có suy nghĩ không đúng đắn với Linh Nghi quận chúa, bốn vương sẽ đánh chết người, hãy nhớ kỹ, nàng là cô cô của người, sau này nếu gặp phải gọi là cô cô.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong liền kéo tay Vân Thiên Vũ đi khỏi Ngọc Phượng đài.

Tiêu Thiên Dịch ở phía sau tức đến mức muốn hộc máu mồm, khuôn mặt tuần mỹ bị Tiêu Cửu Uyên tát cho sưng đỏ, lúc này nhìn rất đáng sợ.

Ở phía trước, Vân Thiên Vũ bị Tiêu Cửu Uyên kéo đi ra đến cửa Phượng Vũ đài mới nhớ ra mình đang bị Tiêu Cửu Uyên kéo tay đi.

Trong nháy mắt, vẻ mặt Vân Thiên Vũ khó chịu, lúc này nàng đã bị hấn làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Mặc dù đó cũng là chuyện nàng muốn làm nhưng chưa kịp làm đã bị người khác dành mất, chính là cho Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch một cái tát trước mặt mọi người.

Tuy chuyện đó khiến cho nàng rất sáng khoái nhưng nàng cũng không chào đón nam nhân trước mắt, nhất là sau khi xảy ra chuyện đêm qua, nàng càng không muốn gặp hấn.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 517: Ta Cho Người Hôn Trả

Vân Thiên Vũ dùng sức rút tay ra, sau đó lùi lại một bước, lạnh lùng trừng mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên, trầm giọng nói: “Tiêu Cửu Uyên, đó là chuyện của ta. Về sau tốt nhất người đừng nhúng tay vào chuyện của ta, nếu không đừng có trách ta trở mặt.”

Vân Thiên Vũ nói xong cũng không thèm liếc mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên, quay người dẫn Diệp Gia đi vào Ngọc Phượng đài.

Tiêu Cửu Uyên đang đứng trước cửa Ngọc Phượng đài liền đi theo nàng, cùng nàng đi vào trong Ngọc Phượng đài.

Tiêu Cửu Uyên vừa đi vừa nói: “Vân Thiên Vũ, người đang tức giận, chẳng nhẽ vì chuyện xảy ra tối qua...”

Tiêu Cửu Uyên vẫn chưa nói hết câu, Vân Thiên Vũ nhanh chóng nhìn xung quanh rồi trừng mắt tức giận nói: “Câm miệng, đêm qua chỉ là chuyện ngoài ý muốn, người coi như chưa có chuyện gì xảy ra.”

“Làm sao có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra được, chúng ta rõ ràng đã hôn nhau, bốn vương sẽ có trách nhiệm với người.”

“Trách nhiệm gì chứ.” Vân Thiên Vũ tức giận hét lên, sau đó nghĩ đến đây là trước cổng Ngọc Phượng đài, nếu để người khác nghe thấy sẽ rất phiền phức, cho nên Vân Thiên Vũ kéo Tiêu Cửu Uyên đến một góc yên tĩnh của Ngọc Phượng đài.

Nàng chỉ vào Tiêu Cửu Uyên mạnh mẽ nói: “Tốt nhất người nên quên chuyện đêm qua đi, coi như chưa xảy ra chuyện gì, về sau không được nhắc lại chuyện này nữa, biết chưa?”

Lông mày của Tiêu Cửu Uyên khẽ nhướn lên, đôi mắt phượng ánh lên vẻ kiêu mị, khuôn mặt tuấn mỹ không thể tả xiết: “Sao có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra được, rõ ràng đã xảy ra rồi, mà xem ra người còn rất tức giận.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong đột nhiên nghĩ ra tại sao Vân Thiên Vũ tức giận như vậy.

Đối với những chuyện thế này thì nữ nhân hơi thiệt thòi.

Hắn nghĩ một lát rồi đi nhanh về phía trước: “Nếu người tức giận thì ta cho người hôn trả, như vậy là mỗi người hôn một cái, rất công bằng.”

Sau khi Tiêu Cửu Uyên nói xong, Vân Thiên Vũ ngây người.

Đêm qua là sự cố bất ngờ, bây giờ nam nhân này còn công khai giở trò lưu manh đối với nàng.

Đây rõ ràng là muốn tìm chết.

Vân Thiên Vũ nhắc chân lên hung hăng đá vào Tiêu Cửu Uyên: “Tiêu Cửu Uyên, người đừng tự cho mình là đẹp, cute, sau này ta không muốn nhìn thấy người.”

Vân Thiên Vũ nói xong liền quay người rời đi, nàng thật sự không muốn để ý tới nam nhân này, nếu không nàng sẽ không nhịn được mà hạ độc chết hắn.

Tiêu Cửu Uyên ở phía sau nhìn Vân Thiên Vũ rời đi, ánh mắt sâu thẳm nói không nên lời, lông mày dài khẽ động, thật ra hắn cũng không để

ý việc bị nàng hôn.

Đáng tiếc Vân Thiên Vũ rất tức giận đối với chuyện này, thôi bỏ đi, sau này nhắc lại.

Tiêu Cửu Uyên đứng dậy đi vào Ngọc Phượng đài.

Ngọc Phượng đài vô cùng náo nhiệt.

Tiêu Cửu Uyên vừa đi vào liền bị mọi người vây quanh.

Vân Thiên Vũ đứng cách đó không xa thấy hăn bị mọi người vây quanh, liền lạnh lùng liếc mắt nhìn hăn.

Đột nhiên, Yến Thanh Phong tới bên cạnh nàng, thấp giọng nói: “Linh Nghi quận chúa, ta có thể hỏi người một chuyện được không?”

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn Yến Thanh Phong.

Nói thật nàng với vị quận chúa của phủ Yến Bắc hầu giao tình không tốt lắm nhưng cũng không có ác ý.

Cho nên Vân Thiên Vũ không đánh người có ý tốt, nàng nhìn Yến Thanh Phong rồi khẽ gật đầu: “Người nói đi.”

“Ly thân vương gia thật sự bị trúng độc sao? Người không có việc gì chứ?” Về mặt Yến Thanh Phong lo lắng.

Vân Thiên Vũ ngẩn ra, không nghĩ Yến Thanh Phong sẽ hỏi nàng chuyện này, lúc này nàng mới nhớ ra chuyện Yến Thanh Phong thích Tiêu Cửu Uyên.

Trong lòng không khỏi thở dài, thích ai không thích lại thích tên máu lạnh vô tình Tiêu Cửu Uyên, tên đó không hề biết thương hoa tiếc ngọc, Yến quận chúa đúng là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 518: Chính Phi, Trắc Phi

Vân Thiên Vũ không muốn Yến Thanh Phong bị Tiêu Cửu Uyên làm hại, bèn chậm rãi cất lời: "Quận chúa, ta cho rằng người nên dồn sự chú ý vào cung yến hôm nay."

Phủ Yến Bắc hầu là một trong hai vương phủ khác họ lớn mạnh, hoàng thượng xưa nay luôn xem trọng hai nhà này.

Yến tiệc tuyển phi cho hoàng tử đêm nay, rất có thể Yến Thanh Phong sẽ được ban cho một vị hoàng tử nào đó, bởi vậy việc nàng ta để ý đến nam nhân khác dường như không thích hợp lắm.

Yến Thanh Phong ngăn người, chỉ cho rằng Vân Thiên Vũ không vui vì nữ nhân khác để ý đến nam nhân của mình, trong lòng chua xót không thôi, nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Xin lỗi, lẽ ra ta không nên hỏi."

Thấy vẻ mặt ghen tuông với mình của Yến Thanh Phong, Vân Thiên Vũ mở miệng muốn giải thích rằng nàng và Tiêu Cửu Uyên không có chút liên quan nào với nhau. Song nàng chưa kịp nói thì tiếng hô của thái giám đã vang lên ngay trước cửa Ngọc Phượng đài: "Hoàng thượng giá lâm, thái hậu nương nương giá lâm, hoàng hậu nương nương giá lâm, thực phi nương nương giá lâm, chiêu nghi nương nương giá lâm."

Một đoàn người quần là áo lụa lũ lượt từ ngoài Ngọc Phượng đài đi vào.

Người trong đài đang chuyện trò sôi nổi nhất loạt dừng hết lại.

Đám người thái tử vội vàng đi ra nghênh đón.

Những người khác cũng không dám chậm trễ, đứng dậy tới tấp hành lễ với đoàn người hoàng đế và hoàng hậu, Vân Thiên Vũ cũng hành lễ theo.

Đoàn người hoàng đế, thái hậu và hoàng hậu đi thẳng vào trong đình bát bảo Phượng Hoàng ở giữa Ngọc Phượng đài ngồi xuống, những người khác cũng lục tục yên vị dưới thềm đá ngoài Phượng Hoàng đình. Nam một hàng, nữ một hàng, lần lượt từ trên xuống dưới.

Thái tử, Hoài vương và Tuyên vương đều ngồi ngang nhau ở hàng đầu.

Tiêu Cửu Uyên là Đông Ly Ly thân vương gia dĩ nhiên cũng ngồi ở hàng đầu.

Nhưng Tiêu Cửu Uyên chẳng có hứng với yến tiệc tuyển phi, chỉ lười nhác dựa vào ghế, khẽ nheo đôi mắt phượng nhìn Vân Thiên Vũ ngồi đối diện không xa, nghĩ cách làm sao để Vân Thiên Vũ nguôi giận.

Có điều cung yến hôm nay hẳn là nàng sẽ không nhắc tới việc huỷ hôn nhỉ? Tiêu Cửu Uyên nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy với tính cách của nữ nhân này thì có thể sẽ làm thật.

Nhưng hẳn sẽ cương quyết không đồng ý, bởi vì bây giờ họ đã có những đụn chạm da thịt nên hẳn càng không thể đồng ý huỷ hôn.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ thầm thế, đôi mắt phượng dăm dăm nhìn Vân Thiên Vũ không chớp. Gương mặt đó, trong lạnh lùng nghiêm nghị lộ vẻ biếng nhác, trong ngang ngược ngạo nghễ lại gợn nét quyến rũ, hẳn cứ nhìn mãi làm đám nữ tử đối diện cũng phải đỏ mặt thẹn thùng. Không ít người

tưởng rằng Tiêu Cửu Uyên đang nhìn họ, thế là trống ngực cứ đánh thành thịch.

Trái lại, Vân Thiên Vũ ngược mắt lạnh lùng trừng Tiêu Cửu Uyên, thẳng thừng phớt lờ như thể hoàn toàn không trông thấy dáng vẻ đó của hắn.

Trong Ngọc Phượng đài, đợi mọi người ngồi ngay ngắn hết rồi, hoàng đế mới cầm một ly rượu lên trước, kính các vị triều thần tại đó một ly. Hoàng đế mời rượu, nào ai dám không uống, ai nấy cũng đều đứng lên uống cùng hoàng đế một ly.

Chỉ trong chốc lát, cả Ngọc Phượng đài đã đông nghịt người.

Uống xong ly rượu, mọi người ngồi xuống, phía trên hoàng đế đã lên tiếng: "Hôm nay trẫm và hoàng hậu mở tiệc thiết yến ở Ngọc Phượng đài là bởi các hoàng tử đã đến tuổi lúc phải tuyển chính phi, nên trẫm quyết định thay thái tử, Hoài vương và Tuyên vương chọn một người chính phi, một người trắc phi."

Bên dưới được phen xôn xao rộn ràng.

Vậy là có đến những sáu người, ban đầu còn tưởng rằng chỉ tuyển chính phi, bây giờ còn thêm cả vị trí trắc phi. Tuy địa vị của trắc phi kém xa chính phi, nhưng cũng tốt hơn không có gì.

Ngọc Phượng đài nhất thời từng bừng rộn rã chưa từng có.

Vân Thiên Vũ ngồi lặng nhìn người xung quanh cất tiếng nói cười rôm rả, bỗng rất muốn hỏi họ rằng lấy các hoàng tử để rồi phải ngày ngày sống trong đấu đá bộ tốt lắm sao?

Đáng tiếc suy nghĩ của nàng và người ta hoàn toàn khác nhau, người nào người nấy đều mong chờ được gả vào phủ hoàng tử.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 519: Hôm Nay Sẽ Là Ngày Chết Của Người

Vân Thiên Vũ cũng lười chẳng thèm để ý đến ai, đang lúc buồn chán nhìn ngó quanh quất, vừa khéo thấy Tiêu Cửu Uyên phía đối diện đang biếng nhác tùy ý ngả người vào ghế.

Trong đôi mắt đen hơn cả trời đêm đầy sao đó đã bớt đi vẻ sắc bén rét lạnh trước kia, thêm vào chút vẻ mơ màng như được phủ một lớp sương mù.

Ánh mắt đó khiến diện mạo vốn đã xuất chúng của hắn như minh châu rực rỡ lóa mắt, đôi đồng tử đen láy sâu thẳm mang theo một sức hấp dẫn cuốn kẻ khác chìm trong mê muội. Giờ khắc này hắn lại đang nhìn Vân Thiên Vũ chăm chú. Không, nói chính xác hơn thì là nhìn môi của Vân Thiên Vũ.

Vừa cảm nhận được ánh mắt của hắn, Vân Thiên Vũ bèn lạnh mặt, hung hãn lừ mắt nhìn lại.

Khóe miệng Tiêu Cửu Uyên nhếch lên thành một vòng cung đẹp đẽ, khuôn mặt thoát chốc trở nên tuấn tú vô song.

Ngay lúc này, giọng hoàng hậu thông thả vang lên trong Phượng Hoàng đình: "Hôm nay thái tử, Hoài vương và Tuyên vương tuyển phi, quý nữ các nhà có thể lên trên biểu diễn tài nghệ, nếu thái tử, Hoài vương, Tuyên vương vừa mắt tiểu thư nhà nào thì hoàng thượng sẽ hạ chỉ phong người này làm chính phi của hoàng tử."

Hoàng hậu vừa dứt lời, thái tử và Hoài vương đều có phần phẫn khích.

Tuyên vương thì lại không chút hào hứng, chẳng những không hào hứng mà lòng còn thấy rầu rĩ. Bởi Vân Thiên Vũ lẽ ra phải là chính phi của y, nhưng sau cùng lại vì sự ngu xuẩn của y mà lỡ tay đánh mất, quan trọng là giờ đây nàng còn mang danh Ly thân vương phi trên người. Bản thân có muốn ra tay cũng chẳng được.

Tuyên vương càng nghĩ càng chán chường, ngẩng đầu đảo mắt nhìn những nữ nhân ngoài Ngọc Phượng đài, nhìn tới nhìn lui cũng thấy chẳng ai vượt qua nổi Vân Thiên Vũ. Nhất là thần thái lạnh lùng linh lợi của nàng, không phải ai cũng bì được.

Một điểm quan trọng hơn nữa là Vân Thiên Vũ thích chơi cờ, mà Tuyên vương đã đam mê chơi cờ từ nhỏ, trong thâm tâm y luôn muốn tìm một nữ tử có cùng sở thích làm phi.

Còn giờ thì sao, rõ ràng y đã có thể lấy một nữ tử như vậy làm phi, ấy vậy mà sau cùng lại lỡ tay bỏ mất. Tuyên vương thầm thấy hối hận vì những chuyện sai trái ban đầu của mình.

Y bỗng dời mắt nhìn Vân Thiên Tuyết ngoài Ngọc Phượng đài.

Khoảng thời gian gần đây Vân Thiên Tuyết luôn ở bên Tiêu Thiên Dịch, bây giờ y không quan tâm tới nàng ta nữa, nàng ta lại trở về chỗ ngồi của phủ Vĩnh Ninh hầu. Lúc này nàng ta đang im lặng ngồi cạnh Vĩnh Ninh hầu Vân Lôi.

Vân Thiên Tuyết nhìn ánh mắt u ám căm phẫn đó của Tiêu Thiên Dịch mà lòng đau đớn.

Thật lòng thì không phải nàng ta không có tình cảm với Tiêu Thiên Dịch, nàng ta thích y. Từ nhỏ đã thích y, dù sau đó nàng ta có để mắt đến Tiêu Cửu Uyên nhưng tình cảm dành cho y vẫn không đổi.

Song Tiêu Thiên Dịch thì sao chứ, không ngờ y lại chẳng may may quyến luyến nàng ta.

Tiêu Thiên Dịch, sở dĩ chàng không chút quyến luyến ta chẳng phải là vì đã ưng ý Vân Thiên Vũ đó sao?

Khuôn mặt thanh tú của Vân Thiên Tuyết méo mó vặn vẹo, ánh mắt thâm độc nhìn sang Vân Thiên Vũ cách đó không xa.

Khóe miệng Vân Thiên Tuyết chậm rãi vẽ thành nét cười.

Vân Thiên Vũ, hôm nay sẽ là của ngày chết của người, ta muốn xem xem lần này người còn làm sao để chạy thoát được.

Trong Ngọc Phượng đài, chẳng ai chú ý tới khúc nhạc đệm cón con đó, mọi người đều vui mừng hớn hở bắt đầu chuẩn bị tài nghệ sở trường của mình.

Người của tứ đại gia tộc sẽ khai màn biểu diễn, quận chúa Yến Bắc Vương phủ Yến Thanh Phong bước lên đầu tiên, tài nghệ nàng ta biểu diễn là thư pháp.

Trong ngoài Ngọc Phượng đài thoát cái im phăng phắc, ai ai cũng ngẩng đầu nhìn Yến Thanh Phong đang biểu diễn thư pháp ở giữa, thầm đoán xem nàng ta sẽ được hoàng đế ban hôn làm phi cho vị hoàng tử nào.

Là đích nữ phủ Yến Bắc Vương, Yến Thanh Phong không chỉ có xuất thân tốt lại còn tài mạo song toàn, điều này đã định trước rằng nàng ta phải gả vào hoàng thất, trở thành con dâu hoàng gia.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 520: Giả Thần Giả Quỷ

Bên dưới đã bắt đầu có người nhỏ giọng thì thầm đoán xem Yến Thanh Phong sẽ được chỉ hôn cho hoàng tử nào.

Lúc Yến Thanh Phong gần viết xong bức thư pháp, thành linh tiếng sấm vang lên trên đầu.

Sau đó là loạt tiếng đùng đùng nổi nhau vang lên liên tiếp.

Sấm lòe chớp giật, mây đen bỗng từ đâu kéo đến che phủ bầu trời vốn rất quang đãng, đất trời một khoảng đen ngòm như thể màn đêm đã buông xuống, nhưng khắc trước vẫn còn là ban ngày, khắc sau đã là đêm tối, chuyện này sao có thể? Và lại đương cuối tháng mười một, sao trời bỗng dừng lại nổi sấm?

Đây rõ ràng là hiện tượng dị thường mà!

Người trong Ngọc Phượng đài thoát chốc cuống quýt cả lên. Kẻ thì hét gọi hộ giá hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, thái hậu nương nương, người thì vội vã đốt đèn... Phu nhân tiểu thư các nhà sợ hãi nhao nhao la hét loạn xạ. Tình cảnh cực kỳ hỗn loạn.

Giữa đám người đó, Vân Thiên Vũ lại hết sức bình thản, chẳng hề cảm thấy có gì đáng sợ.

Nhưng nàng cảm thấy hiện tượng dị thường này có phần kỳ lạ, đang mải miết nghĩ đây rốt cuộc là chuyện gì, chợt nghe tiếng gió thoảng bên tai, có người bay đến cạnh nàng. Không đợi nàng nghĩ kỹ, người đó đã kéo tay nàng, cất tiếng nói ngang ngược mà điềm tĩnh: "Đừng sợ, bốn vương ở đây."

Một giọng nói trầm thấp cuốn hút vang lên bên tai nàng.

Vừa nghe Vân Thiên Vũ đã biết người đến là Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên.

Dẫu Tiêu Cửu Uyên vội vã chạy tới bên nàng trước tiên, nhưng Vân Thiên Vũ lại không lấy đó làm cảm động mà chỉ muốn đá bay gã này đi cho rồi.

Khi nàng cần sự tin tưởng của hắn thì hắn không tin. Vào lúc nàng vốn chẳng sợ hãi, hắn lại lăm lăm chuyện chạy tới góp vui, thật là lạ.

Điều quan trọng nhất là hắn vừa chạy lại đã ngang nhiên lôi kéo tay nàng, chuyện gì thế này?

Nghĩ vậy, Vân Thiên Vũ đành giọng quát: "Buông ta ra." Nói đoạn, nàng rút mạnh tay mình ra.

Tiêu Cửu Uyên thoáng ngẩn ra, nhớ lúc vừa cầm tay Vân Thiên Vũ và cả lần trước khi hôn lên môi nàng, tim hắn đập thành thịch, nhanh đến loạn nhịp.

Lớn ngần này song hắn chưa một lần kéo tay nữ tử nào, càng chưa từng hôn nữ tử nào, bởi vậy không biết rằng bàn tay nữ nhân lại mềm mại mịn màng, đôi môi lại ngọt ngào mềm mại như vậy...

Nhưng hắn cho rằng tay Vân Thiên Vũ sờ vào thấy thích hơn của người khác, môi hôn cũng thấy thích hơn, nói chung cái gì cũng hơn người

khác.

Vừa nổi lên ý nghĩ này, lòng Tiêu Cửu Uyên trào dâng niềm xúc động muốn sờ lại thử xem, nhưng nghĩ đến mối quan hệ tệ hại của hai người lúc này, hăn bèn cố nhịn.

Lờ đi tiếng quát của Vân Thiên Vũ, Tiêu Cửu Uyên chậm rãi nói: "Bốn vương chỉ sợ có người hại người nên mới vô ý mạo phạm, mong người thứ lỗi."

Vân Thiên Vũ chẳng ừ hử gì song cũng không buông lời sâu cay nữa.

Không tiếp tục nghĩ ngợi về Vân Thiên Vũ nữa, Tiêu Cửu Uyên ngẩng đầu trông lên bầu trời đen như mực, mày cau lại, mắt lạnh đi.

Tiêu Cửu Uyên tinh thông đại trận pháp, nên vừa nhìn kỹ hăn đã nhận ra cái gì mà hiện tượng dị thường, rõ ràng là có kẻ bày vẽ trận pháp gì đó mới gây ra tiếng động long trời lở đất nhường này.

Xem ra việc này có điều mờ ám, chỉ không biết kẻ điều khiển đại trận phía sau muốn giăng bẫy ai. Nhưng có hăn ở đây, há lại cho phép có kẻ giả thần giả quỷ.

Tiêu Cửu Uyên đang muốn nói việc này là có kẻ điều khiển đại trận cố làm ra vẻ thần bí.

Trên cao, hoàng đế lúc này đã bình tĩnh lại, vội kêu to: "Khâm Thiên Giám đâu, Khâm Thiên Giám đâu rồi?"

Đứng bên ngoài Phượng Hoàng đình Ngọc Phượng đài, Khâm Thiên Giám tức tốc lách mình ra, quỳ dưới đất thưa: "Hoàng thượng, có lão thần."

"Lập tức tra xem đây là chuyện gì."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 521: Vận Hạn Chi Thể, Thiên Giáng Tai Tinh

Sau khi Khâm Thiên Giám nói, nhanh chóng đứng dậy bắt đầu đo lường tính toán thiên vận, hăn nhanh chóng trả lời.

“Hoàng thượng, hiện tại trời có dị tượng, ban ngày mây đen che đầy trời, sấm sét không ngừng, đây rõ ràng là có vận hạn chi thể, thiên giáng tai tinh (*), hoàng thượng, đây là một đáng ngại lớn, rõ ràng là một dấu hiệu của thảm họa quốc gia.”

Khâm Thiên Giám nói một câu thiên giáng tai tinh, dấu hiệu thảm họa quốc gia, trong nháy mắt trên Ngọc Phượng đài nổi gió lớn...

Sắc mặt hoàng thượng biến đổi, kinh hoàng kêu lên:

“Điều tra, lập tức điều tra người nào là vận rủi chi thể, là thiên giáng tai tinh.”

“Vâng, hoàng thượng.”

Hoàng thượng vừa ra lệnh, bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy mây đen đang dần rút lui.

Sấm sét và tia chớp cũng càng lúc càng xa.

Cuối cùng bầu trời trên cao cũng sáng trong, ánh mặt trời chiếu xuống, giống như cảnh tượng vừa rồi chưa hề xảy ra.

Nhưng tất cả mọi người vẫn nhớ rõ cảnh tượng đó.

Nhớ đến lời Khâm Thiên Giám nói về vận rủi chi thể, thiên giáng tai tinh.

Không ít người hoang mang tột cùng, rốt cuộc ai là vận rủi chi thể, thiên giáng tai tinh...

Nếu người nào bị Khâm Thiên Giám điều tra ra là vận rủi chi thể, thiên giáng tai tinh, có thể tưởng tượng được kết quả sẽ như thế nào.

Trong lòng mọi người đều hoang mang hoảng sợ, sắc mặt hoảng để khó coi nhìn Khâm Thiên Giám ra lệnh.

“Điều tra, lập tức điều tra ngay cho ta, người vận rủi chi thể rõ ràng là ở Ngọc Phượng đài này, nếu không ông trời sẽ không đưa ra cảnh báo như vậy. nếu như tra ra ai là vận rủi chi thể, lập tức trói lại thiêu sống, tể trời nguôi giận.”

Một câu nói chói lại thiêu sống, tể trời nguôi giận, làm cho những người ở trong ngoài Ngọc Phượng đài, sắc mặt ai nấy đều khó coi.

Giữa Ngọc Phượng đài, hoàng thượng vừa mới nói xong, Khâm Thiên Giám còn chưa kịp nói.

Chỉ thấy vài tiểu thái giám thở gấp gấp chạy trên lối đi đến trước Ngọc Phượng đài, một tên trong đó nhanh chóng bẩm báo.

“Hoàng thượng, không xong rồi, Long Càn cung bị sấm sét khi nãy phá hủy rồi.”

“Hoàng thượng, Trường Thu điện bị nổ hư rồi.”

“Hoàng thượng, Trường Đình điện bị nổ hư rồi.”

Thái giám còn chưa bấm báo xong, trên lối đi lại có một người thờ hớn hển chạy đến, quỳ phịch một cái xuống, kêu lên:

“Hoàng thượng, không xong rồi, Nghênh Xuân điện bị nổ hư rồi, thất công chúa trong điện bị nổ ngất đi, cho tới giờ vẫn hôn mê bất tỉnh, ngay cả mẫu phi của thất công chúa Hạ quý nhân cũng bị nổ ngất đi.”

Mọi người ở Ngọc Phượng đài sợ hãi lần nữa, sắc mặt hoàng đế càng khó coi, sau đó ra lệnh:

“Đưa Hạ quý nhân và tiểu công chúa tới.”

Thất công chúa là công chúa nhỏ nhất trong hoàng thất, lúc này mới chỉ có sáu tuổi.

Thất công chúa là do Hạ quý nhân sinh ra, lúc này Hạ quý nhân là quý nhân được hoàng thượng sủng ái nhất trong cung, thất công chúa nhỏ bé cũng được sủng ái theo, không ngờ rằng lúc này thiên giáng tai tinh lại lan đến gần Hạ quý nhân và thất công chúa.

Có thể tưởng tượng được hoàng thượng sẽ tức giận như thế nào.

Mọi người nhanh chóng ngẩng đầu nhìn hoàng thượng, quả nhiên mặt hoàng thượng đã đen đi, cực kỳ tức giận.

Phía dưới có thái giám vội vã chạy đi, đưa Hạ quý nhân và thất công chúa ở bên ngoài đến thẳng Ngọc Phượng đài.

Trong Ngọc Phượng đài, hoàng thượng tức giận ra lệnh cho Khâm Thiên Giám.

“Lập tức điều tra, tìm ra người vận rủi chi thể, trăm phải lập tức thiêu cháy hẳn...”

Khâm Thiên Giám không dám không nghe, nhanh chóng lên tiếng trả lời: “Thần tuân chỉ.”

Sau khi Khâm Thiên Giám đứng dậy, lập tức sai người bày biện hương án ngọc đài, sau đó thỉnh bướm vận rủi bảy màu.

Nghe đồn loại bướm vận rủi này thích nhất người nào có vận rủi, nhưng bình thường nó ngủ say nghìn năm trong hộp gỗ, cho dù có triệu hồi thế nào nó cũng không tỉnh lại.

Chỉ trừ khi có người mang vận rủi, nó ở trong hộp mới tỉnh lại, sau đó bay về phía người có vận rủi.

(*) Thiên giáng tai tinh: tai họa trời giáng

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 522: Sấm Sét Không Dứt

Bình thường Khâm Thiên Giám luôn cung phụng bướm vận rủi này, bọn họ đã thử đánh thức nó, nhưng cho dù thế nào còn bướm vận rủi này vẫn không tỉnh dậy.

Nếu bây giờ có vận rủi chi thể, có thể con bướm vận rủi này có thể tỉnh lại.

Trong Ngọc Phượng đài hoàn toàn tĩnh mịch, ai cũng không dám nói, ai cũng lo lắng sợ muốn chết.

Vân Thiên Vũ đứng trong đám người, lông mi hơi nhú lại, sao nàng lại cảm thấy cảnh tượng này sẽ gây bất lợi cho mình.

Vì sao đang yên lành lại có cảm giác như vậy?

Căn bản là nàng không tin vào cái gì là vận rủi chi thể, thiên giáng tai tinh.

Đây đều là thủ đoạn lừa gạt người nham hiểm mà thôi.

Nhưng nàng biết người xưa vô cùng tin tưởng, cái này có thể nhìn ra từ sự tức giận của hoàng thượng.

Đơn giản là Khâm Thiên Giám chỉ cần nói có người mang vận rủi chi thể, hoàng thượng liền tức giận hạ lệnh điều tra người mang vận rủi chi thể, còn nói muốn thiêu chết người này.

Có thể thấy được người xưa rất mê tín với loại chuyện như vậy.

Vân Thiên Vũ không có ý kiến gì về việc này, xem tình hình tiến triển như thế nào.

Nhưng nàng luôn có cảm giác có người nhìn nàng.

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu thật nhanh nhìn sang, liền nhìn thấy vị trí Vĩnh Ninh hầu phía dưới, một đôi mắt thâm độc thỉnh thoảng nhìn nàng, trên mặt người này đầy vẻ đắc ý, khuôn mặt vui vẻ mà tàn độc.

Giống như nàng ta đang nhìn người sắp chết.

Vân Thiên Vũ nhướn lông mày, trong lòng hơi trùng xuống, Vân Thiên Tuyết nhìn nàng như vậy là có ý gì?

Nàng ta cười đắc ý như vậy rõ ràng là ý cười khi trả thù kẻ thù.

Người bây giờ nữ nhân nhân này hận nhất chính là nàng, bây giờ nàng ta lại nhìn nàng chăm chăm cười đắc ý.

Rõ ràng nụ cười này đâu phải tốt đẹp.

Bỗng nhiên Vân Thiên Vũ nghĩ đến cái gì đó quay đầu nhìn về phía Khâm Thiên Giám.

Khâm Thiên Giám đã bắt đầu đọc lầm rầm triệu hồi bướm vận rủi.

Vân Thiên Vũ nhìn chăm chăm Khâm Thiên Giám, nhìn chăm chăm vào hương mộc hộp, sau đó lại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, từ từ nghĩ đến cái gì đó rồi quay đầu nhìn về Vân Thiên Tuyết.

Dường như Vân Thiên Tuyết vẫn đang nhìn nàng, đó là ánh mắt muốn nhanh chóng trừ khử, còn có có nụ cười đắc ý như đại thù sắp được báo.

Vân Thiên Vũ nhìn về mặt Vân Thiên Tuyết, cuối cùng cũng hiểu lúc trước trong lòng mình bất an từ đâu.

Thì ra vở tuồng hôm này đều là nhằm vào nàng.

Ha ha, thật sự là một vở tuồng hay.

Nhưng chỉ bằng tiện nhân Vân Thiên Tuyết kia làm sao có thể viết ra vở tuồng lớn như vậy.

Chẳng lẽ là có người trợ giúp nàng ta tính kế, vậy thì người này là ai.

Vân Thiên Vũ nghĩ tới điều này, nhanh chóng nhìn về phía Tuyên vương cách đó không xa.

Lúc này Tuyên vương đang nhìn chăm chăm Khâm Thiên Giám đang triệu hồi bướm vận rủi trước mặt, nói thật Tuyên vương cũng có hơi khẩn trương, mặc dù y thân là hoàng tử, nếu bị bướm vận rủi để mắt tới chỉ sợ hoàng thượng cũng sẽ không bỏ qua cho y.

Tuyên vương rất sợ đây là những huynh đệ khác ra tay, cho nên không khỏi lo lắng.

Căn bản là lúc này không rảnh chú ý chuyện khác.

Vân Thiên Vũ nhìn một cái, khẳng định việc ngày hôm nay Tuyên vương không phải là tác giả.

Bởi vì Tuyên vương cực e sợ phụ hoàng y, chắc chắn không dám ra tay trước mặt hoàng thượng như vậy.

Người giúp Vân Thiên Tuyết bày trận lớn như vậy là người khác.

Nhưng Vân Thiên Vũ nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra, ai sẽ giúp nữ nhân viết ra vở tuồng lớn như vậy.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ thay đổi không lọt khỏi tầm mắt Tiêu Cửu Uyên ở bên cạnh, đôi mắt Tiêu Cửu Uyên thâm trầm nhìn nàng, quan tâm hỏi:

“Làm sao vậy? Sắc mặt người rất khó coi.”

Vân Thiên Vũ nghe thấy cũng không quan tâm hẳn, quay đầu nhìn về phía Khâm Thiên Giám cách đó không xa.

Tiêu Cửu Uyên bất đắc dĩ nhìn nàng, bỗng ghé gần bên người Vân Thiên Vũ nói:

“Vân Thiên Vũ, người không được tức giận, có được không?”

Câu nói này thế mà còn hơi hơi mang theo thái độ kiêu ngạo, Vân Thiên Vũ chỉ cảm thấy sấm chớp không dứt, nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn trời, không dừng lại nổi sấm chớp rền vang, hoặc là Tiêu Cửu Uyên thổi thêm gió vào.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 523: Bướm Nghiện Xác Chết

Giữa Ngọc Phượng đài yên tĩnh không tiếng nói.

Ai ai cũng nhìn chăm chăm Khâm Thiên Giám, nhìn chăm chăm con vật nghìn năm trong hộp gỗ trên hương án ngọc đài.

Nghe nói bướm vận rủi này không đơn giản mà tỉnh lại, giờ khắc này tất cả mọi người đều hy vọng bướm vận rủi không tỉnh dậy.

Bởi vì nếu con bướm vận rủi này bị hư não, bay đến trên người bọn họ, vậy không phải bọn họ sẽ bị thiêu chết sao?

Rất nhiều người tim đập thành thịch, nhìn chăm vào con bướm vận rủi kia.

Vân Thiên Vũ cũng nhìn chăm chăm vào con bướm vận rủi kia, chỉ là nàng không khẩn trương giống những người khác, nàng tỉnh táo nghĩ biện pháp.

Hôm nay, cái gì mà vận rủi chi thể thiên giáng tai tinh, rõ ràng là nhắm vào nàng.

Nếu không nhắm thì con bướm vận rủi kia sẽ nhắm vào nàng mà bay tới.

Nếu thật sự có thể khiến con bướm vận rủi kia đậu trên người nàng, nàng sẽ gặp rắc rối lớn.

Mặc dù lúc này nàng là lục linh đỉnh phong, căn bản là không e ngại hoàng thượng.

Nhưng lúc này ở trong ngoài Ngọc Phượng đài có rất nhiều cao thủ, chỉ sợ là bên cạnh hoàng thượng có rất nhiều cao thủ ẩn núp.

Tự mình khó có thể thoát ra.

Cho nên nàng phải lập tức nghĩ đến biện pháp xoay chuyển cục diện này.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, bỗng nhiên Ngạo Minh chạy đến bên chân.

Ngạo Minh vừa chạy tới liền ngẩng đầu nhìn nàng.

Chủ tử, thân cơ thể người có mùi lạ.

Vân Thiên Vũ vừa nghe Ngạo Minh nói, sắc mặt thoáng chốc trầm xuống, nhanh chóng tập trung nghe rõ, nhưng sao nàng không ngửi thấy mùi lạ trên người mình.

Nếu như nàng đoán được đã sớm nghĩ biện pháp đối phó rồi, sao có thể đứng im chỗ này.

Vân Thiên Vũ ở trong lòng hỏi Ngạo Minh: “Người chắc chắn chứ?”

“Đúng vậy, ta sẽ ngửi nó một lần nữa.”

Một lát sau, Ngạo Minh khẳng định nói: “Đúng vậy, chủ tử, trên cơ thể người có mùi dầu xác chết.”

“Cái gì, dầu xác chết.”

Mặt Vân Thiên Vũ tái đi, đó là mùi dầu xác chết.

Sao lại là mùi dầu xác chết, mùi dầu xác chết rất nặng, sao lại không ngửi thấy chút gì.

Nhưng Vân Thiên Vũ vừa nghĩ là nàng biết rằng ai đó đã thêm một vài loại thuốc vào dầu xác chết, vì vậy người bình thường không thể ngửi thấy mùi đó.

Thế nhưng Ngạo Minh là linh thú, khứu giác rất lợi hại, tất nhiên sẽ phát hiện.

Vân Thiên Vũ đang tức giận, Ngạo Minh lại mở miệng nói: “Chủ tử, cái này là dầu xác chết của linh thú huyết nguyệt ma lang. Vốn dĩ dầu xác chết của huyết nguyệt ma lang không có mùi vị, sau đó người đó sẽ bỏ thêm dược liệu vào dầu, cho nên căn bản là người sẽ không phát hiện chuyện này.”

Chỉ có linh thú bọn họ mới phát hiện ra chuyện như vậy.

Ngạo Minh vừa mới nói xong, Điều Gia chạy tới phía sau lưng Vân Thiên Vũ.

Trên lưng Điều Gia còn có Tiểu Anh ngồi trên, hai con thú hiếm khi hòa hợp.

Điều Gia với tới đã nhanh chóng bám vào Vân Thiên Vũ.

“Chủ tử, ta phát hiện một việc, ta và Tiểu Anh đi một vòng xung quanh, phát hiện có hai người đang nói chuyện, nói cái gì mà bướm vượn rủ căn bản không phải là bướm vượn rủ, thật ra nó chính là bướm nghiện xác chết, di chuyển vì ngửi thấy mùi xác chết.”

Tiểu Anh nhanh chóng bổ sung: “Dường như bọn họ còn nói đem vật gì đặt lên người chủ tử.”

Điêu Gia vừa dứt lời, sắc mặt Vân Thiên Vũ khó coi không nói nổi.

Xem ra chính là lúc bầu trời đầy mây đen lúc trước, có người thừa lúc hỗn loạn bỏ đầu xác chết lên người nàng.

Người này hẳn là vẫn luôn ở bên cạnh nàng, chứ không đột nhiên mà tới, nếu đột nhiên tới nhất định nàng sẽ cảnh giác.

Vân Thiên Vũ nghĩ thật nhanh xem lúc trước người bên cạnh mình là ai.

Chỉ là nàng vẫn chưa nhớ ra, đã nghe thấy đám người phát ra tiếng kinh hô, bởi vì con bướm bảy màu đã bay ra khỏi hộp gỗ ngàn năm.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 524: Xem Ai Xui Xẻo

Trong ngoài Ngọc Phượng đài, ai ai cũng đều bối rối, tiếng nói chuyện thất kinh vang lên.

“Bướm vận rủi thực sự vẫn còn sống?”

“Là ai? Ai có thể có bướm vận rủi trên người?”

Có người nói chuyện đã run lên, Vân Thiên Vũ nhanh chóng nhìn lại, nàng thấy con bướm thích thi thể kia nhắm thẳng hướng nàng bay đến.

Nàng quay đầu nhìn Vân Thiên Tuyết cách đó không xa, trong mắt Vân Thiên Tuyết tràn đầy vẻ cười đắc ý, suýt nữa đã cười như phát điên.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ sắc lạnh, trong mắt tràn đầy hàn khí.

Nàng hiểu rất rõ loại bướm này, đây là một loại bướm thích thi thể, ăn thi thể mà sống, không hề thích bất kỳ thứ gì khác.

Cả đời đều là đang ngủ, nhưng nếu ngửi được mùi thi thể sẽ tỉnh lại, tìm đến ăn.

Hiện tại có người lạng lẽ đổ dầu thi thể linh thú trên người nàng, có lẽ người khác không ngửi thấy, nhưng loại bướm này lại có thể ngửi thấy.

Cho nên con bướm này coi nàng là thi thể, nên nhắm thẳng hướng nàng mà bay tới.

Đến lúc đó chỉ sợ cả hoàng đế và triều thần đều sẽ tưởng rằng nàng là người rủi xẻo, hoàng đế và triều thần chắc chắn sẽ không tha cho nàng.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ lạnh lùng. Ngạo Minh, Diệp Gia và Tiểu Anh bên cạnh nàng không nhận được bối rối nói: “Chủ tử, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

Ánh mắt Vân Thiên Vũ thâm trầm, khóe miệng khẽ cười lạnh, mặc dù bản thân nàng không sợ hoàng đế và triều thần Đông Ly, nhưng trước mắt nàng là quận chúa phủ An thân vương.

Nếu nàng là người mang vận rủi, chỉ sợ sẽ liên lụy đến An thân vương phủ.

Tuy rằng cho tới nay hoàng đế không hề động tới An thân vương phủ, nhưng đó là bởi vì An thân vương phủ rất biết giữ bốn phận.

Nhưng điều này không có nghĩa là hoàng đế không muốn diệt trừ người của An thân vương phủ.

Nếu bản thân nàng bị coi là người mang vận rủi xẻo, bị hỏa thiêu, nàng có thể khẳng định, hoàng đế nhất định sẽ giết người của An thân vương phủ.

Mà nàng há lại cho người ta động đến người của An thân vương phủ.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng nghĩ chủ ý, Tiêu Cửu Uyên bên cạnh nàng đã phát hiện điều không bình thường, bướm vận rủi này rõ ràng bay tới bên này. Hơn nữa dường như nhận thức đúng mục tiêu, nhắm thẳng tới người Vân Thiên Vũ.

Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên thay đổi, sao hắn lại để người khác khiến Vân Thiên Vũ bị thương.

Tiêu Cửu Uyên vừa nhấc tay lên, đã thấy ám khí bay ra, giết con bướm vận rủi này.

Nhưng Vân Thiên Vũ thấy hành động của Tiêu Cửu Uyên, trừng mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên, liếc mắt hắt một cái cảnh cáo nói: “Đây là chuyện của ta, không cần ngươi nhúng tay vào, ta biết phải làm sao.”

Nếu Vân Thiên Tuyết muốn hại nàng, vậy nàng cũng muốn xem cuối cùng ai mới là kẻ rủi xẻo.

Vân Thiên Vũ nghĩ, cổ tay khê đao, hai cây ngân châm trong tay nhanh chóng đâm vào hai đại huyệt vị trên người nàng, máu tràn ra rất nhanh.

Đồng thời Vân Thiên Vũ lấy ra một viên đan dược trong nhẫn Phượng Linh bóp nát, bôi máu lên, đan dược và máu dung hợp, sinh ra một loại mùi đặc biệt rất nhanh, mùi này là mùi máu tươi, vừa hay che dấu mùi thi thể trên người.

Tuy rằng nhẫn Phượng Linh của nàng có thứ che dấu mùi thi thể, nhưng thứ đó chỉ để đối phó với những mùi hương tầm thường.

Biện pháp che dấu đơn giản này sợ là sẽ vô dụng với loại bướm này.

Nhưng nàng dùng tử huyết đan trên quý dung hợp mùi máu của cơ thể, sẽ sinh ra một mùi máu vô cùng kinh dị. Sau khi mùi này tỏa ra, cho dù khứu giác của bướm thích thi thể có nhạy đến mấy, chỉ sợ cũng không người thấy được.

Mà mục đích nàng làm như vậy, còn là để nhiễu loạn khứu giác của loại bướm này, khiến cho nó mất cảm thất thường, do đó phán đoán sai lầm.

Sau khi Vân Thiên Vũ làm xong, đột nhiên lấy ra hai viên đan dược, nhanh chóng tiến hành dung hợp, sau đó nàng lại lấy đạo cụ bên trong, tiến hành dung hợp hai loại đan dược, tạo ra một mùi thi thể giả.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 525: Không Muốn Bị Chết Cháy

Sau khi lặng lẽ làm xong những chuyện này, nàng nhanh chóng lệnh cho Ngạo Minh: “Bôi cái này lên người tiện nhân Vân Thiên Tuyết kia.”

“Nhớ kỹ, người phải dừng lại cạnh nàng ta, cẩn thận một chút, đừng để nàng ta phát hiện, đợi bướm thích mùi thi thể tới trước mặt nàng ta rồi thì người mau chóng trốn đi, chạy đi thật xa, đừng để con bướm phát hiện người mà đuổi theo tìm người.”

Nói như vậy Vân Thiên Tuyết sẽ là kẻ rủi xẻo.

Ngạo Minh lập tức lên tiếng trả lời, nhanh chóng vươn móng vuốt bắt lấy mùi thi thể giả Vân Thiên Vũ chuẩn bị, đi thẳng đến chỗ Vân Thiên Tuyết.

Lúc này mọi người đều chú ý tới con bướm kia, căn bản không ai chú ý tới Ngạo Minh bé nhỏ.

Mà ngay cả đám người Vân Thiên Tuyết cũng không chú ý tới Ngạo Minh.

Lúc này nàng ta đang rất kích động, trong lòng vui vẻ đến mức tim đập loạn nhịp, tay chân không ngừng run rẩy.

Nàng ta muốn quát to lên.

Mẫu thân, ca ca, con đã báo thù cho hai người rồi.

Lập tức, lập tức có thể báo thù cho hai người rồi.

Hai người chờ xem, tiện nhân Vân Thiên Vũ này rất nhanh sẽ đến gặp hai người.

Vân Thiên Tuyết bởi vì kích động, cả khuôn mặt đều méo mó, giờ phút này nàng ta dường như hoàn toàn không biết rằng rất nhanh thôi nàng ta sẽ biến thành kẻ mang vận rủi.

Mà lúc này, con bướm vận rủi kia đã bay đến trước mặt Vân Thiên Vũ và Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên đưa tay muốn chụp chết con bướm vận rủi này, việc này rõ ràng là có người tính kế Vân Thiên Vũ.

Mây đen sấm sét trước đó, đến bướm vận rủi gì đó bây giờ, đều là âm mưu quỷ kế của kẻ khác thôi.

Đợi hẩn diệt trừ con bướm vận rủi này, hẩn sẽ cho người khác xem mây đen sấm sét cuộn cuộn hôm nay là chuyện gì? Loại này trợn pháp, hẩn cũng bố trí được.

Chỉ là Tiêu Cửu Uyên chưa kịp động thủ, Vân Thiên Vũ bên cạnh đột nhiên ghé sát vào người hẩn, hung hăng cảnh cáo: “Tiêu Cửu Uyên, người dám phá hư chuyện của ta?”

Tiêu Cửu Uyên nhanh chóng quay đầu nhìn sang thì thấy Vân Thiên Vũ mặt mày hung dữ trừng mắt nhìn hẩn.

Cuối cùng Tiêu Cửu Uyên cũng hiểu, xem ra nha đầu kia muốn phản kích.

Nếu nàng muốn phản kích, hẩn coi như xem náo nhiệt.

Nếu như nàng cần, hẩn mới ra tay.

Quả nhiên Tiêu Cửu Uyên an phận dừng tay.

Vân Thiên Vũ không hề để ý tới Tiêu Cửu Uyên, ngẩng đầu nhìn bướm vận rủi bay đến trước mặt.

Sau khi con bướm này bay đến trước mặt Vân Thiên Vũ, lập tức mất phương hướng, không ngừng bay loạn, dường như đang tìm mục tiêu.

Nhưng tìm tới tìm lui cũng không tìm được.

Bốn phía không ít người nhìn sang, đương nhiên chỗ Vân Thiên Vũ đứng, cũng không phải chỉ có mình Vân Thiên Vũ, mà có rất nhiều người đứng chung một chỗ.

Ai nấy đều suy đoán, người nào bên này mới là kẻ mang vận rủi.

Nhưng con bướm vận rủi kia bay tới bay lui, đột nhiên quay ngược lại, bay thẳng đi.

Chỗ đó cách chỗ Vân Thiên Vũ không xa cho nên con bướm bay tới rất nhanh.

Chớp mắt đã bay đến trước mặt Vân Thiên Tuyết, sau đó này con bướm nhào tới người Vân Thiên Tuyết, vui mừng chui thẳng vào người Vân Thiên Tuyết.

Lần này, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Không phải mình, thật sự là quá tốt.

Ai cũng cố để ý tới Vân Thiên Tuyết lúc này.

Vân Thiên Tuyết lúc này đã hoàn toàn hóa đá, ngây người.

Không phải nói Vân Thiên Vũ mới là kẻ mang vận rủi sao? Tại sao biến thành nàng ta.

Tại sao lại là nàng ta.

Nàng ta không muốn trở thành kẻ mang vận rủi.

Nàng ta không muốn.

Mà lúc này, Khâm Thiên Giám đã nhanh chóng bước ra khỏi hàng nói:
“Bẩm Hoàng Thượng, kẻ mang vận rủi đã xuất hiện.”

Sắc mặt Hoàng Thượng khó coi trừng mắt nhìn Vân Thiên Tuyết dưới điện, cả người Vân Thiên Tuyết mơ màng muốn ngã, tại sao, tại sao, không phải người kia nói giúp nàng ta diệt trừ Vân Thiên Vũ sao? Tại sao cuối cùng lại biến thành nàng ta.

Không muốn, nàng ta không muốn bị chết cháy.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 526: Vương Gia Thực Sự Thương Nữ Nhân Đây

Vân Thiên Tuyết như phát điên chạy vội ra, khóc to: “Hoàng thượng, thần nữ không phải kẻ mang vận rủi gì đó, thần nữ không phải.”

Hoàng đế đầu quan tâm những này, lão ta thà giết lầm một ngàn, cũng không buông tha một người...

Hiện giờ bướm vận rủi nhằm đúng Vân Thiên Tuyết, nàng ta chính là kẻ mang vận rủi.

Ông trời đã cảnh cáo, nếu lão ta không thiêu chết nữ nhân này tế trời, chỉ sợ ông trời sẽ trừng phạt lão ta thật nặng.

Hoàng đế nghĩ vậy, sắc mặt vô cùng khó coi, xoay người hạ lệnh: “Người đầu, trói nữ nhân này lại, lập tức dựng giàn hỏa thiêu, bày cảnh tế trời.”

Hoàng đế ra lệnh một tiếng, mấy tên thị vệ từ bên ngoài Ngọc Phượng đài lao vào, tiến lên vài bước đè Vân Thiên Tuyết xuống.

Vân Thiên Tuyết không ngừng giãy giụa, giờ phút này nàng ta gần như điên rồi, nàng ta liều mạng lắc đầu hét lên: “Không phải ta, không phải ta.”

Nàng ta ngẩng đầu nhìn Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch trong đám người, tiếng buồn bã của nàng ta liên tục vang lên.

“Tuyên vương điện hạ, người cứu ta, cứu ta, thật sự không phải ta.”

Đáng tiếc Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch cũng hận chết nàng ta, nghĩ đến chính bởi nàng ta lừa gạt, y mới mất đi Vân Thiên Vũ.

Tuyên vương làm sao có thể ra tay cứu nàng ta.

Huống chi nếu y lên tiếng, phụ hoàng nhất định sẽ trách cứ cả y.

Tuyên vương nghĩ thôi cũng không thềm quan tâm đến Vân Thiên Tuyết.

Vân Thiên Tuyết nhìn thấy bộ dạng tuyệt tình kia của Tuyên vương, nàng ta chỉ cảm thấy tuyệt vọng.

Nàng ta lại quay đầu nhìn tứ phía, muốn tìm người cứu nàng ta.

Nàng ta không muốn chết, không muốn bị chết cháy.

Vân Thiên Tuyết nhìn phụ thân trên vị trí Vĩnh Ninh hầu.

Vân Thiên Tuyết nhìn Vân Lôì thét chói tai: “Phụ thân cứu con, cứu con.”

Đáng tiếc Vân Lôì hiện tại chỉ lo lắng hoàng đế có trách tội cả Vĩnh Ninh hầu phủ bọn họ hay không.

Gần đây bởi vì chuyện Vân Thiên Vũ nhận An thân vương gia làm nghĩa phụ, hoàng đế hết sức căm tức Vĩnh Ninh hầu phủ, lại nhiều lần khiến ông ta mất thể diện.

Hiện tại Vân Lôì cũng lo lắng đề phòng, đâu có quan tâm sống chết của Vân Thiên Tuyết, huống chi tiểu tiện nhân này căn bản không phải nữ nhi của ông ta, nàng ta chết hay sống, Vân Lôì tuyệt đối không quan tâm.

Đương nhiên Vân Thiên Tuyết cũng nhìn thấy sự lạnh lùng của Vân Lô, nàng ta chỉ cảm thấy trái tim băng giá đến cực điểm.

Người lãnh huyết vô tình này thật sự là phụ thân của nàng ta sao? Nàng ta đã gọi ông ta là phụ thân mười sáu năm.

Đúng rồi, ông ta có thể tự tay đánh chết mẹ ruột của nàng ta, làm sao lại còn quan tâm nhi nữ này.

Ha ha ha, Vân Thiên Tuyết cười như phát điên rồi.

Nàng ta làm người cũng thật thất bại, nhiều người như vậy, mà lại không có một người lên tiếng vì nàng ta.

Vân Thiên Tuyết bị thị vệ kéo ra ngoài Ngọc Phượng đài, nhưng nàng ta không muốn chết, nàng ta thật sự không muốn chết.

Vân Thiên Tuyết khóc rống lên, sau đó đẩy mấy tên thị vệ ra kéo nàng ta ra, lại chạy trở lại, đập đầu liên hồi, nàng ta vừa đập đầu vừa nói.

“Hoàng thượng, ta không phải, nhưng ta biết người nào là kẻ mang vận rủi, là cô ta, cô ta mới là kẻ mang vận rủi.”

Bàn tay trắng nõn của Vân Thiên Tuyết chỉ, xoay mình chỉ hướng Vân Thiên Vũ.

Tất cả mọi người theo ngón tay nàng ta nhìn phía Vân Thiên Vũ.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ thản nhiên, nàng ung dung, không hề bối rối chút nào.

Nàng không nói gì, sắc mặt Tiêu Cửu Uyên bên cạnh lại vô cùng khó coi lạnh lùng quát: “Người đâu, cho nữ nhân này mười cái tát cho ta, xem cô ta còn dám ăn nói hồ đồ nữa không.”

Một thân người áo đen vừa động, bang bang bang, tiếng vang không ngừng.

Mười cái tát giáng xuống rất nhanh.

Mặt Vân Thiên Tuyết sưng phù như bánh màn thầu, vô cùng thê thảm.

Người trong Ngọc Phượng đài nhìn thấy cảnh này, mỗi người đều không khỏi ngưỡng mộ Vân Thiên Vũ thật là tốt mạng.

Ly thân vương gia cũng thật đau lòng cho nữ nhân này, người ta nói một câu, mặt vương gia đã biến sắc rồi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 527: Ngụy Tạo Tiếng Sấm

Vân Thiên Vũ lại không hề cảm kích, sau khi trừng mắt liếc Tiêu Cửu Uyên một cái, cũng không thèm để mắt tới hấn nữa.

Lúc này Tiêu Anh trên vai Vân Thiên Vũ nổi giận, Tiêu Anh kiễng mũi chân kêu lên.

“Vân Thiên Tuyết, nữ nhân xấu xa, quái dị, người chính là người quái dị mang vận rủi, người hại mẫu thân người, hại ca ca người, hại Vĩnh Ninh hầu phủ, dựa vào cái gì nói chủ tử nhà ta là người mang vận rủi.”

“Chủ tử nhà ta, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, ai nhìn cũng yêu.”

Tốt rồi, mấy người trong Ngọc Phượng đài đều tối sầm mặt.

Nhưng lúc mọi người nhìn Vân Thiên Tuyết, tất cả ánh mắt đều thay đổi.

Bởi vì con vệt kia có một câu nói đúng. Vĩnh Ninh hầu phủ gần đây liên tục gặp chuyện không may, đầu tiên là mẫu thân Vân Thiên Tuyết này chết, sau đó ca ca, sau lại ép Linh Nghi quận chúa rời đi, hiện tại rõ ràng bướm vận rủi tìm được nàng ta rồi, nàng ta lại vẫn đổ tội cho người khác, đúng là chết chưa hết tội.

Đáng đời.

Trong lòng mỗi người đều nghĩ như vậy.

Hoàng đế trên điện sắc mặt âm trầm quát to: “Còn không đưa nữ nhân này xuống thiêu chết cho ta.”

Thị vệ thấy hoàng đế tức giận, sợ hoàng đế trách tội, nhanh chóng tiến lên kéo Vân Thiên Tuyết đi.

Vân Thiên Tuyết vừa thấy bản thân chắc chắn phải chết không còn nghi ngờ gì nữa, nàng ta theo bản năng há mồm kêu to, đây không phải là chuyện xui rủi gì, là có người tạo ra.

Đáng tiếc nàng còn chưa nói ra đã hôn mê rồi, sau đó bị người ta kéo ra ngoài.

Trong Ngọc Phượng đài, cuối cùng mọi người cũng yên tâm, tìm được người mang vận rủi rồi, người khác sẽ không bị liên quan gì nữa.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ lại không cùng suy nghĩ với mọi người, hai người đều rất tức giận.

Việc này rõ ràng là có ẩn tình bên trong, có người bày ra việc này, người đó mượn tay Vân Thiên Tuyết tính kế Vân Thiên Vũ, còn giúp Vân Thiên Tuyết.

Tiêu Cửu Uyên lập tức âm thầm lệnh cho người ra ngoài theo dõi Vân Thiên Tuyết, nếu có người cứu Vân Thiên Tuyết, nhất định phải bắt những người đó trở lại.

Vân Thiên Vũ cũng ra lệnh cho Ảnh Tử ra ngoài theo dõi.

Hai người gần như không hẹn mà cùng làm một chuyện.

Chỉ là Vân Thiên Vũ làm xong chuyện này, không thêm quan tâm đến Tiêu Cửu Uyên, tự mình đi sang một bên.

Bên ngoài Ngọc Phượng đài, vô số những bóng dáng lao vội tới.

Có người dẫn theo Hạ quý nhân và thất công chúa đã hôn mê tới.

Theo sau Hạ quý nhân và thất công chúa còn có vài ngự y, ngự y vừa đến, liền quỳ xuống.

“Hoàng thượng, chúng thần bất tài, không tra ra rốt cục Hạ quý nhân và thất công chúa bị làm sao.”

Mọi người nhanh chóng nhìn lại, thấy Hạ quý nhân và thất công chúa mặt đen lại, tóc tai có chút tiêu điều.

Mọi người không tự chủ được mà nghĩ đến, Hạ quý nhân và thất công chúa bị sét đánh trúng, cho nên mới như vậy.

Hoàng đế tức giận đến sắc mặt sa sầm, đôi mắt lạnh lẽo tỏa hàn khí khắp nơi, vô cùng giận dữ.

“Đám lang băm các người, bình thường cả đám đều có vẻ có năng lực đặc biệt, hiện giờ sao lại không tra được.”

Vân Thiên Vũ nhìn Hạ quý nhân và thất công chúa liếc mắt một cái, sau đó cẩn thận nhìn một chút, rất nhanh phát hiện ra Hạ quý nhân và thất công chúa bị trúng độc.

Sét đánh cái gì, chẳng qua là có người hạ độc hai người, giả thành bộ dạng bị sét đánh thôi.

Vân Thiên Vũ nhìn thấy Hạ quý nhân cùng thất công chúa, đột nhiên nảy ra chủ ý.

Nàng nhanh chóng bước ra khỏi hàng đi ra giữa Ngọc Phượng đài, quỳ xuống nói.

“Bẩm Hoàng thượng, thần nữ đã biết Hạ quý nhân và thất công chúa bị làm sao?”

“Nói.”

“Hồi hoàng thượng, Hạ quý nhân và thất công chúa bị người khác hạ độc, cho nên mới hôn mê bất tỉnh.”

“Hạ độc?”

“VẬY MÀ LÀ TRÚNG ĐỘC, KHÔNG PHẢI CHỨ, SAO LẠI THẤY GIỐNG HÌNH NHƯ LÀ BỊ SÉT ĐÁNH.”

“Đúng đó, không giống như là bộ dạng trúng độc.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 528: Mất Mặt

Lão hoàng đế ngồi trên ngai vàng cũng kinh ngạc, có điều cũng không có thời gian quan tâm đến người khác, nhìn về phái Vân Thiên Vũ nói: "Người có cách giải độc giúp bọn họ sao?"

"Thần nữ có thể dốc hết sức thử một lần, có điều thần nữ có một yêu cầu hơi quá đáng."

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời, đám người Tiêu Cửu Uyên đột nhiên bắt đầu lo lắng, chợt cảm thấy không ổn.

Vân Thiên Vũ sẽ không mượn chuyện này để từ hôn đó chứ.

Ý nghĩ này vừa nảy ra trong đầu Tiêu Cửu Uyên, thì hắn liền thấy Vân Thiên Vũ đang hướng về phía ghế trên rất mực lễ phép nói.

"Thần nữ nếu như có thể chữa khỏi cho Hạ quý nhân và thất công chúa, kính mong hoàng thượng hạ chỉ phế bỏ hôn ước, thần nữ không muốn gả làm phi của Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên."

Lời này vừa nói ra giống như hòn đá nặng ném xuống mặt hồ phẳng lặng, gây ra sóng to gió lớn.

Cái gì, cái gì?

Linh Nghi quận chúa không muốn gả cho Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên làm chính phi.

Có phải bọn họ nghe nhầm rồi không.

Sao có thể chứ, không thể nào, phải là Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên không muốn lấy mới phải.

Tại sao bây giờ tới nơi này lại trở thành Linh Nghi quận chúa không muốn gả, đây là ý gì vậy chứ.

Người nào người nấy đều nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ đang quỳ ở giữa điện.

Vân Thiên Vũ vẫn cố chấp nhìn về phía hoàng đế đang ngồi trên ngai.

"Nếu như thần nữ chữa khỏi được cho Hạ quý nhân và tiểu công chúa, kính mong hoàng thượng hạ chỉ phế bỏ hôn ước."

Hoàng đế và hoàng hậu cùng thái hậu đều nhanh chóng nhìn về phía Tiêu Cửu Uyên.

Chỉ thấy vẻ mặt Tiêu Cửu Uyên lạnh như băng, nhưng lại không hề có chút phẫn nộ nào, điều này khiến cho hoàng đế và thái hậu rất ngạc nhiên, nên biết nếu là người bình thường dám cả gan từ hôn ngay tại điện, khiến cho Tiêu Cửu Uyên mất mặt, hẳn sớm đã nổi giận đập chết người đó rồi.

Nhưng hiện tại Linh Nghi quận chúa lại đề xuất phế bỏ hôn ước ngay tại điện, thái độ kiên quyết nói không muốn gả cho hắn làm phi. Tiêu Cửu Uyên lại không hề tức giận, vẻ mặt lại lãnh đạm như nước.

Vậy có phải là hắn tức đến phát điên rồi không, hoặc là sự yên bình trước phong ba bão tố.

Nhưng hoàng đế và thái hậu đợi tới đợi lui cũng không thấy Tiêu Cửu Uyên nổi giận, ngược lại còn nghe thấy giọng nói ưu nhã của hắn, không nhanh cũng không chậm vang lên.

"Bốn vương không đồng ý, về phần người có cứu Hạ quý nhân và tiểu công chúa hay không tùy ý nàng, nếu như người không muốn cứu thì đừng cứu, nếu người muốn thì hãy cứu bọn họ."

Lời này có thể nói là vô cùng ngạo mạn.

Hoàng đế ngồi trên ngai vàng sắc mặt sớm đã đen lại.

Đây quả thực là quá ngạo mạn, đó là nữ nhân và nữ nhi của lão ta. Cái gì mà tùy ý Vân Thiên Vũ, muốn cứu thì cứu, không cứu thì thôi.

Đáng tiếc những lời nói ngông cuồng của Tiêu Cửu Uyên lọt vào tai Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ lại không hề cảm kích chút nào, nàng chỉ cố chấp ngẩng đầu nhìn về phía hoàng đế trên ngai vàng.

"Thần nữ kính mong hoàng thượng hạ chỉ phế bỏ hôn ước."

Hoàng đế nhìn Vân Thiên Vũ, lại nhìn Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên rõ ràng là vẫn không muốn từ hôn.

Nếu như ông ta cưỡng chế hạ lệnh hủy hôn, chỉ e là sẽ khiến cho hân thấy phản cảm, ai biết hân nổi giận sẽ có thể làm ra những chuyện gì chứ.

Nhưng nếu như lão ta không hạ chỉ, nữ nhân và nữ nhi của lão ta biết phải làm sao?

Hoàng đế rơi vào thế khó xử, cuối cùng nhìn về phía Vân Thiên Vũ, nói: "Chuyện này để sau hẵng nói, người hãy cứu Hạ quý nhân và nữ nhi của ta đã rồi hẵng nói."

Đáng tiếc Vân Thiên Vũ căn bản không hề nhúc nhích, trực tiếp quỳ xuống nói: "Hoàng thượng, nếu như người không hạ chỉ hủy hôn, thần nữ chưa chắc đã có thể chữa khỏi cho Hạ quý nhân và tiểu công chúa."

Lời này rõ ràng là uy hiếp mà.

Mặt hoàng thượng nhăn nhó.

Một mình Tiêu Cửu Uyên đã đủ khiến lão ta đau đầu, phiền não rồi, giờ lại xuất hiện thêm một người nữa.

Những lời này của Vân Thiên Vũ rõ ràng là nếu như lão ta không hạ chỉ hủy hôn, nàng sẽ không dốc hết sức chữa trị, vậy thì Hạ quý nhân và tiểu công chúa có thể chữa khỏi được hay không là chuyện còn chưa chắc chắn được.

Chuyện này rõ ràng là đang uy hiếp lão ta mà.

A a a, trong lòng hoàng đế phát điên, vẻ mặt nhăn nhó đến đáng sợ. Đôi đồng tử lóe lên ánh sáng đỏ ngầu, nhìn chăm chăm hai người bên dưới.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 529: Con Cọp Giấy

Đáng tiếc Vân Thiên Vũ và Tiêu Cửu Uyên cả hai người này lại không hề nhìn hoàng đế. Mà lại nhìn nhau, ánh mắt Vân Thiên Vũ phần hận, trong lòng vô cùng tức giận.

Vốn dĩ hôn sự giữa nàng và Tiêu Cửu Uyên, nàng chỉ muốn hủy hôn trong hòa bình, không ngờ đến cuối cùng lại thành ra như vậy.

Hiện tại nàng ngày càng tức giận, vô cùng căm tức Tiêu Cửu Uyên, không những không hủy hôn mà trước đó còn hôn nàng, còn bắt nàng hôn lại, tên lưu manh!

Ánh mắt Tiêu Cửu Uyên lại thâm thúy nhìn Vân Thiên Vũ, mày phượng nhướn lên, gương mặt tuấn mỹ dưới ánh mặt trời, hoa lệ đến khó tả.

Hắn lười biếng nhìn Vân Thiên Vũ, dáng vẻ vô cùng ưu nhã, không hề lo lắng cho Hạ quý nhân và tiểu công chúa chút nào.

Giống như là hai người kia sống hay chết cũng không liên quan đến hắn vậy.

Có điều Tiêu Cửu Uyên quả thực là không hề quan tâm, hắn vô cùng trân trọng và yêu mến người bên cạnh hắn, nhưng đối với những người không liên quan đến hắn, trước nay hắn đều không thèm chú ý đến.

Thực ra điểm này có hơi giống với Vân Thiên Vũ.

Nhưng Vân Thiên Vũ là thầy thuốc, thầy thuốc chữa bệnh cứu người.

Hạ quý nhân và tiểu công chúa và nàng không thù không oán, nàng hoàn toàn không thể ngồi yên làm ngơ được.

Vì thế dựa vào điểm này, nàng không bằng Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên, người được lắm, đủ máu lạnh vô tình.

Vân Thiên Vũ hung hăng lườm hằm.

Tiêu Cửu Uyên đứng thẳng lưng, bọn họ sống chết không liên quan đến bốn vương, nếu như ai bốn vương cũng lo sự sống chết của bọn họ, chẳng phải là sẽ mệt chết sao.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ đen lại, bên tai nàng vang lên tiếng của ngự y.

"Không hay rồi, Hạ quý nhân hô hấp càng ngày càng yếu đi."

"Tiểu công chúa dường như cũng không ổn rồi, hô hấp rất yếu..."

Những lời này lần lượt truyền đến tai Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ hung hăng trợn mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên một cái, sau đó không vui nói: "Tiêu Cửu Uyên, xem như người lợi hại, điểm lợi hại này, ta không bằng người."

Nàng nói xong liền nổi giận đứng dậy, đi thẳng tới bên cạnh Hạ quý nhân và tiểu công chúa.

Sau lưng nàng Tiêu Cửu Uyên mỉm cười, thực ra hằm biết lạnh lùng vô tình nha đầu này không làm được.

Chỉ có điều là bề ngoài lạnh lùng mà thôi, rõ ràng cũng chỉ là một con cọp giấy.

Chính giữa đại điện, Vân Thiên Vũ nhanh chóng rút ngân châm ra, châm lên huyệt vị của Hạ quý nhân và tiểu công chúa.

Hành động của Vân Thiên Vũ khiến cho sắc mặt của hoàng đế tốt lên rất nhiều. Nhưng nghĩ tới những lời nói ban nãy của nữ nhân này, lão ta vẫn thấy có chút phiền não, có điều vẫn là đợi nàng giải hết độc rồi hẵng nói.

Nếu như nàng cứu được Hạ quý nhân và tiểu công chúa, lão ta sẽ không so đo sự ngạo mạn của nàng, nếu như không chữa được, vậy thì đừng trách lão ta không trị tội nàng cùng một lúc.

Hoàng đế lạnh lùng nghĩ.

Bên dưới, Vân Thiên Vũ không hề để ý hoàng đế nghĩ như thế nào, mà nàng thân là thầy thuốc, không muốn nhìn thấy có người chết trước mặt mình như vậy.

Điểm này nàng không bì nổi với Tiêu Cửu Uyên.

Sự lạnh lùng vô tình của Tiêu Cửu Uyên, nàng xem như đã được lĩnh giáo rồi.

Xem ra trước đây hẳn đối với nàng cũng xem như là đã rất khách khí rồi.

Vân Thiên Vũ nghĩ, rồi nhanh chóng bắt tay vào dùng ngân châm giải độc tố cho Hạ quý nhân và tiểu công chúa, đợi đến khi sắc mặt của bọn họ tốt hơn một chút, Vân Thiên Vũ lập tức gọi ngự y tới, dặn dò bọn họ đi chuẩn bị canh thuốc theo ý của nàng.

Thực ra Vân Thiên Vũ hoàn toàn có thể dùng đan dược giải độc cho Hạ quý nhân và tiểu công chúa. Nhưng tài không thể để lộ ra ngoài, nếu như bản thân cứ tùy tiện để lộ trên người mình có đan dược trước mặt hoàng đế, rất có thể sẽ rước tai họa đến cho phủ An than vương.

Vậy nên Vân Thiên Vũ quyết định dùng canh thuốc để giải độc, quá trình này tuy chậm nhưng cũng có thể giải độc.

Nàng có thể ra tay cứu Hạ quý nhân và tiểu công chúa đã là tận lực rồi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngự Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 530: Phần Nộ

Ngự y làm theo lời dặn dò của Vân Thiên Vũ, lập tức đi sắc thuốc, dặn dò thái giám đi bốc thuốc, thuốc nhanh chóng được đem đến, sau đó là sắc thuốc.

Trong quá trình đợi, Vân Thiên Vũ không hề buông lỏng việc cứu chữa cho Hạ quý nhân và tiểu công chúa, ngân châm không ngừng châm vào guyết vị, tiến hành ép độc ra.

Cuối cùng Hạ quý nhân và tiểu công chúa đều oa lên một tiếng, nôn ra máu đen.

Đợi sau khi bọn họ nôn hết máu đen ra, sắc mặt lập tức trở nên tốt hơn rất nhiều.

Trong Ngọc Phượng đài, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt hoàng đế cũng tốt lên rất nhiều.

Vân Thiên Vũ thu ngân châm lại, ngự y nhanh chóng đem thuốc đã sắc xong tới cho Hạ quý nhân và tiểu công chúa uống.

Tất cả mọi người đều im lặng chờ đợi, không lâu sau, Hạ quý nhân và tiểu công chúa cuối cùng cũng đã tỉnh lại.

Hạ quý nhân vừa tỉnh liền khóc thất thanh: "Hu hu, hoàng thượng, thiếp tưởng rằng sẽ không còn được gặp hoàng thượng nữa."

Hoàng thượng bước xuống từ ngai phượng hoàng, tận tay đỡ Hạ quý nhân và tiểu công chúa dậy.

"Không sao rồi, không sao hết rồi."

Lời hoàng đế vừa dứt, thị vệ bên ngoài chạy vào hét lớn: "Hoàng thượng, không hay rồi, nhị tiểu thư của phủ Vĩnh Ninh hầu đã bị người ta cướp đi rồi."

Sắc mặt hoàng thượng đột nhiên u ám đến đáng sợ, âm trầm hét lớn: "Các người đều là lũ ăn hại hết sao, lại để cho sao chổi ấy đi mất."

"Đi điều tra cho trẫm, điều thêm người qua đó bắt người, nhất định phải tóm được nữ nhân đó, sau đó dùng lửa thiêu chết ả."

Hoàng đế chỉ cần nghĩ đến nữ tử xui xẻo đó chạy mất, nữ nhân đó không chết, nhất định sẽ đem tới tai họa cho Đông Ly, nghĩ đến đây, hoàng đế liền cảm thấy bản thân mình muốn phát điên lên.

Những người khác cũng bắt đầu lo lắng.

Vân Thiên Vũ và Tiêu Cửu Uyên đều biết rất rõ, tất cả mọi chuyện của ngày hôm nay chẳng qua chỉ là một vở kịch mà thôi.

Có điều hai người đều lựa chọn im lặng, không nói gì cả.

Bây giờ bọn họ có nói gì đi chăng nữa, chỉ e là hoàng đế và triều thần sẽ không tin.

Bên dưới Ngọc Phượng đài, đám thị vệ thấy hoàng thượng nổi giận đến phát điên, liền nhanh chóng phụng mệnh dẫn người đi bắt người.

Sau khi đám thị vệ đi, hoàng đế cầm mũi dùi nhắm thẳng về phía Vĩnh Ninh hầu Vân Lô.

Vân Lôì nhìn thấy ánh mắt của hoàng đế, toàn thân không khống chế được khẽ rung lên, đừng mà, hoàng thượng tuyệt đối đừng trách tội lên đầu ông ta chứ.

Vĩnh Ninh hầu Vân Lôì nhanh chóng chạy tới, quỳ phịch xuống.

"Hoàng thượng tha mạng, thần sớm đã đoạn tuyệt với nghiệt nữ đó rồi, gần đây nó không hề sống trong phủ Vĩnh Ninh hầu, mà là sống trong Tuyên vương phủ."

Vân Lôì khẽ run, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi hột lã xuống, ông ta sợ hoàng đế nổi giận, đem cơn thịnh nộ giáng hết lên đầu ông ta.

Vân Lôì đang lo sợ bất an thì trong đình phượng hoàng có người đi ra.

Đó chính là mẫu phi của Tiêu Thiên Nghiêu, Thục phi nương nương.

Thục phi xuất thân từ phủ Vĩnh Ninh hầu, tuy không thích những chuyện mà Vân Lôì đã làm nhưng suy cho cùng bà ta cũng là người của phủ Vĩnh Ninh hầu, nếu như lúc này bà ta không đi ra nói vài câu, e là sau này sẽ bị người khác chỉ trích.

Cho nên thục phi từ trong đình Phượng Hoàng đi ra, đi thẳng tới bên cạnh hoàng đế, dịu dàng nói:

"Hoàng thượng, chuyện này quả đúng là sự thật, trước đó hầu gia Vĩnh ninh đã từng phái người tới nói chuyện này với thần thiếp, nói rằng đã đoạn tuyệt quan hệ với nghiệt nữ Vân Thiên Tuyết đó, mong hoàng thượng tha cho Vĩnh Ninh hầu gia."

Hoàng đế ngoảnh đầu nhìn thục phi, ánh mắt vô cùng không tốt. Nhưng cũng không hề nổi giận.

Trong đài Phượng Hoàng, Tướng hoàng hậu cũng đứng dậy đi ra, dịu dàng nói: "Hoàng thượng Vân Thiên Tuyết là sao chổi tai ương, đó chính là ý trời đã định, Vĩnh Ninh hầu không hiểu được ý trời, vậy nên hoàng thượng hãy tha cho Vĩnh Ninh hầu một lần."

Hoàng hậu vừa mở lời, không ít người có mặt ở đó lấy làm kì lạ. Hoàng

hậu sao lại giúp đỡ cho Vĩnh Ninh hầu.

Ai nấy đều ngơ ngác nhìn nhau, không biết nói gì cho phải.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 531: Đánh Tráo

Hiện tại chẳng những thực phi nói chuyện, ngay cả hoàng hậu cũng nói chuyện.

Cuối cùng hoàng đế cũng không nhắm vào Vĩnh Ninh hầu nữa, sắc mặt không tốt vậy vậy tay, tâm trạng xấu đi nên trầm giọng ra lệnh.

“Cung yển hôm nay đến đây kết thúc, tất cả mọi người xuất cung đi, việc hoàng tử tuyển phi, sau này hẵng tuyển...”

“Vâng, Hoàng Thượng.”

Một buổi tuyển phi tốt đẹp lại thất bại, mọi người không cảm thấy tiếc nuối, chỉ may mắn hôm nay tránh được một kiếp.

Nhưng nữ nhân Vân Thiên Tuyết kia sợ là không được may mắn như vậy, chắc chắn hoàng thượng sẽ không bỏ qua cho nàng ta.

Cho dù nàng ta chạy trốn, hoàng thượng cũng sẽ hạ lệnh cho người các châu các huyện bắt giữ.

Trong Ngọc Phượng điện, hoàng đế, thái hậu và hoàng hậu đều đã rời đi.

Chúng thần thấy người có quyền đã đi, cũng theo sau ra khỏi Ngọc Phượng điện.

Hai người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ theo sau mọi người rời Ngọc Phượng điện.

Hai người chạm mặt nhau trước cửa điện.

Ánh mắt Vân Thiên Vũ trừng Tiêu Cửu Uyên, nhếch khóe miệng, lạnh lùng nói: “Ly thân vương gia máu lạnh vô tình, hôm nay xem như ta đã được thấy.”

“Người không đáng kể mà thôi.”

Tiêu Cửu Uyên nói nhẹ nhàng băng quơ, căn bản cho rằng việc mình máu lạnh vô tình không có gì là không đúng.

Hắn cuồng vọng kiêu ngạo như vậy, Vân Thiên Vũ nhìn thấy ngứa răng.

Nhất là khi nàng nghĩ tới bản thân không mở được tầng thứ hai của nhẫn Phượng Linh, đều bởi vì tên này phá rồi, cho nên mới không mở được nhẫn Phượng Linh.

Bây giờ từ hôn cũng không xong.

Vân Thiên Vũ càng nghĩ càng tức, lửa giận trong lòng đã cao đến độ trước giờ chưa từng có.

Tiêu Cửu Uyên, ta không tin không thể hủy hôn với ngươi.

Vân Thiên Vũ lạnh lùng liếc mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên một cái, nhấc chân rời đi.

Vẻ mặt Tiêu Cửu Uyên không biết làm sao cứ nhìn bóng người đã đi xa kia, hắn chỉ là không muốn hai người không còn liên quan, cũng không hề muốn chọc nàng tức giận.

Vân Thiên Vũ mang theo Diệp Gia rời khỏi hoàng cung, trở về phủ An thân vương.

Trên đường, Ảnh Tử trở lại, bẩm báo nhanh. “Thưa chủ tử, có người đi cứu nữ nhân Vân Thiên Tuyết kia, hơn nữa còn không ít người, thân thủ rất lợi hại, thuộc hạ theo dõi bọn họ tới năm mươi dặm ngoài thành, phát hiện có người chặn bọn họ lại, nhưng đến lúc đối phương bắt được Vân Thiên Tuyết, phát hiện nữ nhân kia đã bị tráo đổi.”

Vân Thiên Vũ nghe Ảnh Tử báo, ánh mắt u ám, chắc chắn người chặn Vân Thiên Tuyết lại chính là người của Tiêu Cửu Uyên.

Lúc trước hăn cho người theo dõi Vân Thiên Tuyết, nàng đã biết.

Nhưng nàng không nghĩ tới Vân Thiên Tuyết sẽ bị tráo đổi.

Vân Thiên Vũ từ việc tráo người, lại nghĩ tới người lúc trước ở trong hoàng cung, có lẽ người này ẩn thân bên cạnh hoàng thượng, hơn nữa thân thủ vô cùng lợi hại.

Nhưng vì sao hăn lại muốn giúp Vân Thiên Tuyết.

Người nào lại trợ giúp Vân Thiên Tuyết như vậy.

Chẳng lẽ? Đột nhiên Vân Thiên Vũ nghĩ tới thân phận thật sự của Vân Thiên Tuyết, quận chúa Nam dương vương phủ.

Không phải là Nam dương vương âm thầm sai người đi cứu nữ nhi này chứ?

Vân Thiên Vũ càng nghĩ càng thấy có khả năng này, vẻ mặt lạnh lẽo nói không nên lời, không nghĩ tới mạng nữ nhân này tốt thế, lại chạy trốn được.

Chuyện lần này, Vân Thiên Vũ nghĩ tới gần đây bản thân có gặp vài chuyện không được hài lòng chút nào.

Nàng muốn mở tầng hai của nhẫn Phượng Linh ra, kết quả đến giờ vẫn chưa mở được.

Nàng muốn từ hôn, kết quả tới giờ vẫn không từ được.

Bây giờ Vân Thiên Tuyết phải chết kia cũng chạy mất.

Tâm trạng Vân Thiên Vũ xấu không thể nói nên lời, giơ tay đấm xuống xe ngựa.

Diệp Gia biết vì sao tâm trạng nàng không tốt, vội vàng an ủi nàng: “Muội đừng gấp, mọi việc cứ từ từ, sốt ruột cũng không ích gì, dù là chuyện gì cuối cùng cũng sẽ có cách xử lý.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 532: Hai Người Đấu Chữ

Vân Thiên Vũ nghe Diệp Gia nói xong, cuối cùng cũng bình tĩnh, lại ngẩng đầu lên, trong mắt lóe lên ý lạnh, khóe môi nở nụ cười u ám.

Tiêu Cửu Uyên, ta không tin không bắt người hủy hôn được.

Không phải người không chịu sao? Ta sẽ đánh mạnh vào mặt người, muốn xem người chịu hay là không chịu.

Vân Thiên Vũ hiện lên suy nghĩ, vứt đi không được.

Về tới An thân vương phủ, nàng kêu Diệp Gia lập tức lấy một xấp giấy đỏ tới, sau đó trực tiếp viết lên trên giấy hai chữ, từ hôn.

Vân Thiên Vũ viết xong, vẻ mặt Diệp Gia hơi thay đổi.

“Vũ Mao, muội viết cái này làm gì?”

“Ta sai người dán lên trên cửa lớn Ly thân vương phủ, ta không tin Tiêu Cửu Uyên nhịn được, hấn bức bội chắc chắn sẽ đồng ý từ hôn, thân là Ly thân vương gia Đông Ly quốc, sao hấn chịu được người khác vả mặt nhiều lần.”

Trước đó nàng ở bữa tiệc tuyển phi, công khai nói ra chuyện từ hôn, đã là đánh mặt hấn trước mọi người rồi.

Nàng không tin, bây giờ mình còn làm tới như vậy, hắn sẽ không tức giận.

Diệp Gia hơi lo lắng.

“Nhưng nếu Ly thân vương gia tức giận tìm muội tính sổ thì sao bây giờ, nên biết là muội không đánh lại hắn.”

“Đánh không lại hắn, cũng có thể đánh một trận liều chết, nếu hắn chém giết với ta, thì hôn sự này sẽ càng nên bỏ.”

Vân Thiên Vũ lạnh lùng nói, đưa tờ giấy trong tay cho Ảnh Tử, ra lệnh: “Người lập tức đến trước Ly thân vương phủ, dán tờ giấy này lên cửa lớn, ta muốn xem Tiêu Cửu Uyên còn nhẫn nhịn được không?”

Vốn dĩ nàng không muốn vạch mặt với Tiêu Cửu Uyên, nhưng hắn lại không tôn trọng nàng, khiến nàng vô cùng giận.

Nếu như thế, nàng sẽ tới đánh mạnh vào mặt hắn.

Dứt lời Ảnh Tử bay ra ngoài, chạy nhanh đến trước cửa Ly thân vương phủ, với năng lực của hắn thì dán một giấy lên cửa Ly thân vương phủ không có gì khó.

Cửa lớn Ly thân vương phủ, nhanh chóng tụ tập không ít người.

Quản gia vương phủ nghe hạ nhân báo cáo, có người dán một tờ giấy lên cửa lớn Ly thân vương phủ, ghi chữ từ hôn.

Quản gia vừa nghe thuộc hạ nói xong, trong lòng vang lên tiếng lật bộp.

Chuyện này thì không cần nghĩ cũng đoán được người nào làm.

Ngoại trừ vương phi nhà mình ra, không có người khác.

Hạ Hỉ không dám tự ý quyết định, chạy nhanh đến nơi vương gia ở, báo cáo khẩn cấp việc này với vương gia.

Vốn dĩ Hạ Hỉ cho là nhất định vương gia sẽ tức giận.

Vương phi làm như vậy có hơi quá đáng rồi, lúc trước ở Ngọc Phượng điện xin ý chỉ hủy hôn, bây giờ còn trực tiếp dán giấy trước cửa Ly thân vương phủ.

Vương gia là con cưng của trời, chưa gặp chuyện như vậy bao giờ, nhất định nghe thấy sẽ giận.

Nhưng lúc Hạ Hỉ báo cáo xong, cả nửa ngày cũng không thấy vương gia nhà mình phản ứng gì.

Hắn chỉ im lặng dựa vào thành giường đọc sách.

Hạ Hỉ nhìn chủ nhân yên tĩnh lười biếng, không phản ứng kịp.

Chủ nhân không nghe thấy ư? Nhưng hắn đã nói rất lớn mà!

Hạ Hỉ không nhịn được lại mở miệng báo: “Vương gia, trên cửa vương phủ dán một tờ...”

Hạ Hỉ còn chưa nói hết câu, đột nhiên Tiêu Cửu Uyên vẫn luôn cúi đầu ngược mắt, khẽ mở miệng nói: “Đi xé giấy dán trước cửa đi, thay một tờ khác, ghi không từ.”

Hạ Hỉ há to miệng hồi lâu không khép lại được, vương gia lại không tức giận, chẳng những không giận, còn bảo hắn dán thêm một tờ giấy nữa.

Trên viết không từ, đây là trực tiếp nói với vương phi, hắn không đồng ý từ hôn ư?

Hạ Hi không dám hỏi nhiều, chạy nhanh ra ngoài làm việc, bây giờ hẳn chạy không kịp tư duy của vương gia.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 533: Binh Tới Tướng Chặn, Nước Tới Đất Ngăn

Cửa lớn Ly thân vương phủ, giấy hồng bị gỡ xuống.

Thình thoảng dân chúng ở xa ghé đầu nói chuyện.

Đoán Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên sẽ tức giận thế nào.

Việc này rõ ràng là Linh Nghi quận chúa của An thân vương phủ làm, nghe nói vị quận chúa này, lúc trước trong Ngọc Phượng cung, đã xin chỉ hủy bỏ hôn ước.

Đáng tiếc Ly thân vương gia không đồng ý, hiện tại càng nghiêm trọng hơn, trực tiếp dán giấy từ hôn lên cửa lớn Ly thân vương phủ.

Mọi người cho rằng vương gia Tiêu Cửu Uyên sẽ giận, sẽ tìm Linh Nghi tính sổ.

Ai ngờ bọn họ không có thấy Ly thân vương gia xuất hiện, chỉ thấy quản gia lặng lẽ xé rách giấy trên cửa xuống, sau đó dán một tờ giấy khác lên.

Phía trên viết không từ.

Ý này rõ ràng, dù Linh Nghi quận chúa đánh tới cửa, Ly thân vương gia cũng không từ hôn.

Thế giới này thật ảo diệu.

Ly thân vương, Ly thân vương gia cao cao tại thượng kia, bị người vả mặt tới như vậy, nhưng không tức giận chút nào.

Chắc chuyện này không phải thật, bị lỗi ở đâu rồi.

Mọi người không ngừng bàn tán.

Rất nhanh người người kinh thành đều biết chuyện này, phố lớn ngõ nhỏ đều đang bàn luận chuyện này.

Việc này cũng truyền nhanh vào trong cung, chẳng những hoàng đế biết, thái hậu nương nương cũng biết.

Thái hậu nghe thấy việc này vô cùng ngạc nhiên, nhi tử mình là dạng người gì, thái hậu không biết ư? Sao lại tới nông nổi chịu đựng một nữ nhân như thế, chuyện này nghĩa là hấn vô cùng vừa ý Vân Thiên Vũ.

Cho nên mới chịu đựng nàng như thế.

Đối với chuyện lúc trước của hai người họ, thái hậu cũng đã nghe nhưng mà hai người làm loạn như vậy để làm gì.

Không phải kêu gọi mọi người chế giễu ư?

Thái hậu nghĩ tới nghĩ lui, quyết định giúp nhi tử một lần, cho nên ra lệnh thái giám tới phủ An thân vương gọi Vân Thiên Vũ vào cung.

Lúc này trong An thân vương phủ, tâm trạng Vân Thiên Vũ rất buồn bực.

Nàng nhận được tin, biết Tiêu Cửu Uyên không những không giận, còn sai quản gia dán một tờ giấy khác lên cửa.

Không từ.

Rõ ràng là thái độ này nói cho nàng biết, dù đánh mặt hăn, quậy tới cửa, hăn cũng không từ hôn.

Vân Thiên Vũ không hiểu, tên bá đạo kiêu ngạo như Tiêu Cửu Uyên, sao lại chịu đựng một người như thế.

Sao hăn lại không tức giận chứ?

Vân Thiên Vũ không nghĩ ra, dứt khoát không nghĩ nữa mà ra sân sau luyện công.

Đến khi nàng luyện xong, nha hoàn Tiểu Mai vội tới bẩm báo: "Quận chúa, thái hậu nương nương phái người tới đón người vào cung."

Vân Thiên Vũ biến sắc, thái hậu sai người đưa nàng vào cung, có phải tìm nàng tính sổ gì không.

Cuối cùng việc nàng làm với Tiêu Cửu Uyên, không chỉ đánh mặt hăn, còn đánh vào mặt hoàng thất.

Tiêu Cửu Uyên nhin, chưa chắc thái hậu đã nhin được.

Nhưng mà Vân Thiên Vũ cũng không sợ, bình tới tướng chặn, nước tới đất ngăn.

Nếu thái hậu chỉ trích, nàng sẽ nhân cơ hội này hủy bỏ hôn sự.

Vân Thiên Vũ vào cung, mới phát hiện mình nghĩ sai hướng rồi, thái hậu mang theo ý cười hiền hòa, không giống như đang làm khó nàng, vẫy tay gọi nàng tới gần, kéo nàng ngồi xuống, sau đó chậm rãi hỏi nàng.

"Người tên là Vân Thiên Vũ phải không? Ai gia gọi người Vũ nhi nhé."

Vân Thiên Vũ đơ mặt, thái hậu bị sao vậy.

Không phải tức giận nên trách phạt nàng ư? Nhưng bây giờ là sao.

Vân Thiên Vũ đối mặt với người đối tốt với mình, cũng không có thù hận gì với mình thì đều khách sáo.

Thái hậu như vậy, nàng không thể làm mặt lạnh được.

“Không biết Thái hậu nương nương gọi thần nữ tiến cung là vì chuyện gì?”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 534: Gia Khánh Quận Chúa

“Nghe nói người và Uyên nhi gây lộn, nên ai gia đành mặt dày hòa giải cho các người.”

Thái hậu kéo tay Vân Thiên Vũ không buông, vẻ mặt tươi cười, chờ mong nhìn Vân Thiên Vũ.

Thái hậu nường nường như vậy, Vân Thiên Vũ toát cả mồ hôi.

Không phải thái hậu rất uy nghiêm sao? Nghe nói cả hậu cung không ai dám đắc tội với bà ta.

Nhưng mà bây giờ trước mặt nàng, bà ta chỉ là một bà lão hiền từ.

Lại đang có chuyện gì vậy.

Vân Thiên Vũ nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng kết luận là rất có thể thái hậu biết nàng giải độc cho Tiêu Cửu Uyên, cho nên mới thân thiện với nàng.

Chỉ là Tiêu Cửu Uyên không muốn từ hôn, cũng không muốn kết hôn, ai biết trong đầu hẳn nghĩ gì mà không chịu từ hôn.

Hơn nữa cho dù hẳn muốn cưới nàng, nàng cũng không cưới.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa nhìn thái hậu nói: “Thật ra từ hôn không phải ý của một mình thần nữ, đó cũng là ý của Ly thân vương, thật ra ngài ấy cũng không muốn cưới thần nữ.”

“Không muốn cưới?”

Không muốn lấy tại sao lại không từ hôn, nhi tử của mình kiên quyết không từ hôn.

Thái hậu nhìn Vân Thiên Vũ khó hiểu, Vân Thiên Vũ nói tiếp: “Thái hậu cũng biết, mới đầu bị hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn Ly thân vương đã rất tức giận, sở dĩ ngài ấy không từ hôn là bởi vì thần nữ giúp ngài ấy giải độc, ngài ấy chỉ muốn báo ân mà thôi, nhưng thần nữ cũng không muốn ngài ấy báo đáp như vậy, nên mới nhất quyết từ hôn.”

Thái hậu híp mắt nhìn Vân Thiên Vũ, đúng như vậy không?

Sao bà ta lại cảm thấy không giống đây.

Thái hậu đang muốn hỏi thêm, thì ngoài điện có một thái giám vội chạy vào: “Bẩm thái hậu nương nương, Gia Khánh quận chúa tiến cung rồi.”

“Gia Khánh đến à, tuyên nó vào đi.”

Vẻ mặt thái hậu vui mừng, bà ta nhìn Vân Thiên Vũ đứng bên cạnh, kéo tay Vân Thiên Vũ nói.

“Gia Khánh là nữ nhi của tiểu muội muội của tiên đế, là trưởng nữ phủ Nam Dương Vương, là biểu muội của Cửu Uyên, là đứa trẻ ta yêu thương nhất, chẳng những xinh đẹp mà còn rất tài năng, là môn hạ của Linh Sơn Môn nổi tiếng khắp thiên hạ, nó còn là luyện đan sư, hơn nữa nó rất có tâm, mỗi lần về kinh, nó đều sai người đưa đan dược kéo dài tuổi thọ cho ai gia.”

Thái hậu nhắc đến người gọi là Gia Khánh quận chúa rất vui vẻ.

Vân Thiên Vũ nghe bà ta nói, hơi nhú nhú mày, trưởng nữ phủ Nam Dương Vương, đây không phải là tỷ tỷ của Vân Thiên Tuyết sao?

Không biết vị Gia Khánh quận chúa này là người như thế nào.

Nhưng theo như lời thái hậu nói, sao lại cảm thấy có vẻ là người thích xum xoe nịnh bợ.

Vân Thiên Vũ đang nghĩ ngợi thì từ ngoài điện có một bóng dáng cao gầy đang đi vào.

Nàng ta mặc một bộ y phục cưỡi ngựa màu trắng, cổ áo và tay áo được thêu chỉ vàng, bộ quần áo cưỡi ngựa nàng ta mặc trên người rất sa xỉ.

Ngũ quan của nàng ta rất tinh tế, vẻ mặt ngạo nghễ, có cảm giác nổi bật hơn người.

Nhưng lúc nàng ta nhìn thái hậu, ngạo khí trên mặt không sót lại một chút nào, khuôn mặt tươi cười, nụ cười này khiến nàng ta trở nên vô cùng xinh đẹp.

Nàng ta vội vàng đi về phía thái hậu hành lễ.

“Dung Kỳ tham kiến thái hậu nương nương.”

“Đứa nhỏ này, về kinh sao lại không phái người vào cung báo ai gia một tiếng, để ai gia phái người ra ngoài thành đón người.”

Tuy rằng thái hậu đang trách móc nhưng trong ánh mắt lại tràn ngập yêu thương.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 535: Ai Thích Thì Lấy Đi

Dung kỳ cười nhẹ nói: “Dung Kỳ biết thái hậu thương ta, ta chỉ không muốn khiến thái hậu vất vả, cho nên mới không phái người vào cung bẩm báo thái hậu nương nương.”

“Người đấy, người đấy, mau đến đây để ai gia ngắm người một lúc, đã nhiều năm không gặp, có phải là càng ngày càng xinh đẹp không.”

Quận chúa Kỳ Dung phủ Nam Dương Vương thi lễ xong mới đi đến trước mặt thái hậu, thái hậu kéo tay nàng ta, cẩn thận nhìn thêm mấy lần: “Linh Sơn các người quả là biết nuôi dưỡng người, người xem người càng lớn càng xinh đẹp.”

Thái hậu nói xong, nhìn Vân Thiên Vũ đang đứng bên cạnh: “Vũ nhi, ai gia nói có đúng không.”

Thái hậu vừa mở miệng, Gia Khánh quận chúa Dung Kỳ mau chóng nhìn Vân Thiên Vũ đứng bên cạnh thái hậu.

Ánh mắt nàng ta hiện lên sự u ám và rất lạnh lẽo.

Nhưng có điều chỉ trong chốc lát đã nghe được tiếng cười của nàng ta: “Vị này chính là?”

“Đây là tẩu tẩu tương lai của người.”

Thái hậu vừa nói xong, ánh mắt Dung Kỳ hiện lên sự ghen ghét, nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh.

Nhưng Vân Thiên Vũ đã nhìn thấy ánh mắt ghen ghét của nàng ta, trong lòng cũng hiểu vì sao vị Gia Khánh quận chúa này lại đối xử với thái hậu vô cùng đặc biệt rồi, hóa ra người ta thích con trai thái hậu.

Rất kiêu ngạo.

Vân Thiên Vũ nhìn đi nhìn lại, cảm thấy hai người này rất xứng đôi.

Đều rất kiêu ngạo.

Vân Thiên Vũ đang nghĩ ngợi, Dung Kỳ mở miệng: “Tẩu tẩu? Chính là người dám đến cửa vương phủ của biểu ca dán giấy từ hôn sao?”

Nàng ta cười nhẹ nói: “Tẩu tẩu thật sự là nữ trung hào kiệt, Gia Khánh bội phục.”

Vân Thiên Vũ nghe nữ nhân này nói chuyện, trong lòng thở dài một hơi, nữ nhân này chẳng ngạo nghễ như vẻ bề ngoài, thật ra cũng rất có tâm cơ, nàng ta nói lời này là muốn khơi mào khiến thái hậu tức giận.

Đáng tiếc đối với chuyện này thái hậu lại không tức giận chút nào, cho nên cũng chỉ có một mình nàng ta tự bối móc.

Vân Thiên Vũ nhếch miệng cười: “Chút bản lĩnh đó còn kém xa quận chúa, quận chúa tu luyện trên núi Linh Sơn xa xôi ngàn dặm, thái hậu nương nương ở kinh thành rất nhớ quận chúa, bản lĩnh này của quận chúa không phải ai cũng làm được.”

Trong lời nói của Vân Thiên Vũ có ẩn ý, Gia Khánh quận chúa Dung Kỳ vừa nghe đã hiểu được ẩn ý, mắt híp lại, ánh mắt lạnh lẽo, trong lòng biết rõ một chuyện, nữ nhân này rất thông minh.

Vừa chạm mặt đã nhìn rõ tâm tư và ý đồ xấu xa của nàng ta.

Xem ra sau này đối mặt với nữ nhân này nàng ta không thể sơ suất.

Nhưng Dung Kỳ nhìn Vân Thiên Vũ, lại nở nụ cười trở lại.

Biểu ca của nàng ta, còn chưa tới lượt người khác gả.

Gia Khánh quận chúa nhếch môi cười đắc ý, thần sắc tựa như một bông hoa hải đường.

Vân Thiên Vũ cười lạnh, ai thích thì lấy đi, nàng không cần.

Đối với trận sóng ngầm giữa hai người thái hậu cũng biết ít nhiều, sợ hai người nhện không được, thái hậu vội vàng kéo Gia Khánh ngồi xuống bên cạnh mình.

“Gia Khánh, lần này về kinh người ở lại lâu một chút, đừng đi vội.”

“Được, lần này ta vào kinh với thái hậu nương nương lâu một chút.”

Dung Kỳ vừa nói xong, đột nhiên quan tâm hỏi: “Biểu ca huynh ấy có khỏe không?”

Thái hậu gật đầu: “Ừ, nó rất tốt, lát nữa ai gia phái người bảo nó vào cung, huynh muội các người đã nhiều năm không gặp rồi, khó khăn lắm người mới vào kinh, đương nhiên là muốn gặp.”

Thái hậu nói đến đây, đột nhiên nghĩ đến điều gì nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Thật ra Gia Khánh cũng là ân nhân cứu mạng của Cửu Uyên, nếu không có Gia Khánh, năm đó Cửu Uyên đã mất mạng rồi.”

Thái hậu nói đến chuyện năm đó, vẻ mặt lại đau khổ, nước mắt lại chực trào ra.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 536: Tính Khí Ngang Bướng

Gia Khánh quận chúa vội vàng kéo tay thái hậu: “Thái hậu nương nương, biểu ca cát nhân tất có thiên tướng, sẽ không sao đâu, người đừng buồn nữa.”

Gia Khánh nói đến đây, ánh mắt đột nhiên u ám, từ từ ngẩng đầu liếc Vân Thiên Vũ, sau đó khẽ cười.

Vân Thiên Vũ thấy nàng ta cười, chỉ cảm thấy lạ.

Thái hậu ở bên cạnh vẫn buồn bã nói.

“Vũ nhi, người không biết đó thôi, trước đây Cửu Uyên không lạnh lùng với người khác như bây giờ, trước kia nó là một hoàng tử tâm địa rất tốt, nhưng bởi vì tâm địa nó tốt nên nó luôn bị người khác hãm hại, nhiều lần bị người khác làm hại, có một lần bị thương nặng nhất, mấy người ám sát một đứa bé gái, khi đó võ công của Cửu Uyên không cao, nhưng cố dốc hết toàn lực để cứu đứa bé đó, cuối cùng cả hai bị đánh rơi xuống một vách đá và mắc kẹt tại đó.”

Thái hậu nói đến tình hình lúc nói, nhẹ giọng khóc nước mắt, nghĩ đến hình ảnh lúc đó, cho đến giờ vẫn chưa hết sợ.

“Thái hậu nương nương đừng đau lòng, đáng hận nhất là đứa bé gái vong ân phụ nghĩa kia, biểu ca dốc toàn lực đưa nàng ta ra khỏi khe núi, bảo nàng ta đi tìm người đến cứu biểu ca, mà nàng ta một đi không trở lại.”

Thái hậu hơi gật đầu, sau đó thở dài nói.

“May mắn lúc đó có người, nhưng chờ người đưa Cửu Uyên về, nó đã suýt mất mạng, ngự y dốc toàn lực chữa trị ba ngày, sau ba ngày nó tỉnh lại, thay đổi tính tình, không bao giờ giống Cửu Uyên nhân từ của trước kia nữa.

Thật ra chuyện đó không chỉ làm thay đổi tính cách của Cửu Uyên, mà còn khiến hắc mã một loại bệnh kỳ lạ, hắc mã không dám ở một mình trong không gian hẹp, sẽ khiến hắc mã hấp khó khăn, không thở nổi, thậm chí còn hôn mê.

Chính bởi vì loại bệnh quái lạ này, cho nên tính tình của hắc mã mới ngày càng lạnh lùng vô tình.

Thái hậu nhìn Vân Thiên Vũ, từ từ nói: “Cho nên Vũ nhi, người đừng chỉ trách nó, chỉ là nó bị làm hại nhiều rồi, cho nên không dám dễ dàng tin tưởng người khác.”

Vân Thiên Vũ nhất thời không biết nói gì cho phải.

Cô không nghĩ tới lúc nhỏ Tiêu Cửu Uyên hoàn toàn không giống bây giờ, mà còn chịu tổn thương lớn như vậy.

Hơn nữa thái hậu nói đến chuyện trước kia, trong lòng nàng lại tràn đầy cảm xúc, hơn nữa trong đầu như có một thứ gì đó muốn thay đổi.

Vân Thiên Vũ đang tò mò, quận chúa Gia Khán lại nở nụ cười cổ quái: “Linh Nghi quận chúa, người nhớ chuyện lúc nhỏ không?”

Vân Thiên Vũ nghĩ một lúc, lắc đầu: “Không nhớ rõ nữa.”

Bởi vì nàng cũng không phải là chủ của cơ thể này, nên đối với trí nhớ của cơ thể này nàng không thể dung nạp hết được, càng huống chi là

chuyện đã xảy ra từ rất lâu.

Nhưng cũng không nhất định, như lần trước lúc nàng đang nằm mơ, trong mơ nàng đã vô tình cứu Tuyên Vương.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ Gia Khánh quận chúa ở một bên khẽ cười: “Không nhớ ra cũng rất bình thường, thật ra chuyện lúc còn quá nhỏ ta cũng không nhớ được.”

Vân Thiên Vũ cảm thấy nụ cười của nữ nhân này ẩn chứa gì đó, chỉ là nàng còn chưa kịp hỏi nhiều, đã nhìn thấy có thái giám vội vàng tiến vào nói: “Thái hậu nương nương, hoàng thượng phái người đến bẩm báo thái hậu nương nương, nghe nói sứ thần Bắc Địch quốc lập tức sẽ vào kinh.”

“Sứ thần Bắc Địch quốc, bọn chúng đến Đông Ly chúng ta làm gì?”

Có thể nói từ xưa đến nay Bắc Địch quốc và Đông Ly quốc là kẻ địch, bởi vì Bắc Địch quốc không có nhiều đất đai, cho nên rất thèm thuồng Đông Ly quốc đất đai màu mỡ, cho nên đã nhiều lần xuất binh tấn công biên cương Đông Ly quốc, ý đồ chiếm Đông Ly quốc

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 537: Ác Mộng

Người Đông Ly quốc vô cùng ghét người của Bắc Địch quốc. Nhưng từ khi Tiêu Cửu Uyên ba lần xuất binh chinh phạt Bắc Địch, đã làm tổn thương nghiêm trọng đến sức mạnh của Bắc Địch quốc, Bắc Địch quốc đành an phận không tấn công Đông Ly quốc, trước đây còn phái người đưa công văn khẩn cấp, đề nghị hai nước nghị hòa.

Hoàng đế Đông Ly đã đồng ý việc này, cho nên mới có chuyện một sứ thần của Bắc Địch quốc vào kinh. Nhưng thái hậu cũng không ngờ những người này tới nhanh đến vậy. Có thể nói là thần tốc. Nhưng người đã tới rồi, cũng không thể nói trở mặt được, cần phải xem như là khách.

Thái hậu nhìn hai người Vân Thiên Vũ và Dung Kỳ nói: “Xem ra ai gia không thể nói chuyện với các người nữa, lát nữa hoàng hậu có thể sẽ tới bàn chuyện với ai gia.”

Lần này Bắc Địch quốc muốn nghị hòa, nhưng nói là hai nước liên hôn, chỉ là không biết công chúa của Đông Ly quốc gả cho hoàng tử của Bắc Địch quốc hay là công chúa của Bắc Địch quốc gả cho hoàng tử của Đông Ly quốc. Cho nên lát nữa, chắc chắn hoàng hậu sẽ tới đề bàn bạc với bà ta chuyện này.

Vân Thiên Vũ lập tức đứng lên: “Thần nữ cáo lui.”

Nhưng khi nàng đang trên đường về phủ, lại nghĩ tới những chuyện mà thái hậu đã nói. Những chuyện quá khứ của Tiêu Cửu Uyên, trong lòng

nàng bỗng không biết nên nói thế nào, hơn nữa tại sao nàng cảm thấy những chuyện thái hậu nói vô cùng quen thuộc.

Vân Thiên Vũ nhíu mày suy nghĩ, nhưng vẫn chưa nghĩ được gì thì Diệp Gia bên cạnh đã quan tâm hỏi nàng: “Vũ Mao, muội sao vậy, sắc mặt của muội rất khó coi, có phải là chuyện muội đã làm lúc trước khiến thái hậu không vui phải không.”

Nói đến đây, Vân Thiên Vũ bất đắc dĩ thở dài: “Lại ngược lại với lời tử nói, thái hậu không hề trách muội, bà ấy gọi muội vào cung và muốn giảng hòa muội và Tiêu Cửu Uyên.”

Lần này Diệp Gia kinh ngạc: “Thái hậu nường nường không hề giống như lời đồn đại, không phải là bà ấy vô cùng mạnh mẽ sao? Hoàng hậu và các phi tần trong cung đều không dám trêu chọc thái hậu nường nường mà, nhưng xem ra bây giờ bà ta cũng đâu có cứng rắn như vậy.”

Vân Thiên Vũ nhướn mày: “Đây là do thái hậu vô cùng yêu thương tiểu nhi tử, sở dĩ Tiêu Cửu Uyên chuyên quyền độc đoán, kiêu ngạo cũng là bởi vì thái hậu yêu thương vương gia, nên mới hình thành tính cách của vương gia như vậy.”

Vân Thiên Vũ nói tới đây đột nhiên dừng lại, nàng nghĩ tới lời thái hậu nói, có lẽ bởi vì lần đó Tiêu Cửu Uyên suýt chết, cho nên thái hậu mới chiều hãn như vậy, không có mẫu thân nào lại không đau lòng vì nhi tử suýt chết cả.

Bởi vì thái hậu quá đau lòng cho nên mới chiều hãn quá độ, thuận theo ý hãn. Xe ngựa đi thẳng về phủ An thân vương, trời đã tối, Vân Thiên Vũ dùng bữa tối xong thì đi ngủ sớm.

Đêm nay, lại không có ai đến quấy rầy nàng, dù là Phượng Vô Nhai hay Tiêu Cửu Uyên đều không hề xuất hiện. Vân Thiên Vũ khó có được một đêm thanh tĩnh như vậy. Nhưng đến nửa đêm nàng lại mơ thấy ác

mộng. Trong trường săn bắn của hoàng thất, bốn phía đều là rừng rậm, nơi ẩn nấp của của đầy thú dữ.

Một nữ hài tử hoảng hốt đứng ở trong rừng rậm nhìn bốn phía xung quanh, thỉnh thoảng lại hét lên: “Muội muội, muội ở đâu, muội đừng trốn nữa, ta sợ lắm, chúng ta không chơi nữa được không, chúng ta về nhà thôi.”

Nữ hài tử nói xong rồi khóc rống lên, sợ hãi tốt độ. Cuối cùng khóc đến khản cả họng cũng không có ai để ý tới nàng ta. Nữ hài tử nhỏ nhắn rất cuộc không chịu nổi sự sợ hãi trong lòng, nhanh chóng chạy loạn trong rừng rậm. Vừa chạy vừa gọi to: “Muội muội đừng bỏ ta lại, đừng bỏ ta lại.”

Nàng ta chạy được một lát, đột nhiên nhìn thấy mấy người mặc quần áo màu đen, những người này không chỉ mặc áo màu đen mà còn che mặt bằng khăn màu đen.

Chỉ lộ ra đôi mắt hết sức ngoan độc.

Tiểu nữ hài tử vừa nhìn thấy người bèn chạy lại cầu cứu, nào biết rằng những người này đến để giết nàng ta: “Cứu ta, cứu ta.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 538: Cứu Người

Mấy hắc y nhân nhìn tiểu nữ tử chạy tới, cười lạnh không thôi.

Bởi không hề có lo ngại gì cả, nên cũng không cần vội vàng giết chóc, mà không hề kiêng nể: “Người giết nó đi.”

Hắc y nhân bị chỉ điểm giết người không đành lòng, nhìn hắc y nhân vừa lên tiếng nói: “Hay là chúng ta cứ quăng nó ở đây, để nó tự sinh tự diệt, nhỏ như vậy ta không nỡ ra tay.”

“Phế vật, hôm nay là ngày săn bắn, quăng nó trong rừng sâu, nếu bị người săn bắn phát hiện, nó có thể chết được sao?”

Người cầm đầu tức giận dạy dỗ tên thuộc hạ xong, nhanh chóng bước tới, giơ tay định đánh một chưởng giết chết tiểu nữ tử.

Nhưng tiểu nữ tử đã nghe thấy lời họ nói. Giết nàng ta, những người này muốn giết nàng ta.

Họ là người xấu.

Họ muốn giết nàng ta.

Tiểu nữ tử đột nhiên quay đầu bỏ chạy, vừa chạy vừa kêu to: “Cứu mạng, cứu mạng, cứu ta với.”

Trong lòng tiểu nữ tử vô cùng sợ hãi, hoang mang cực độ, chân tay mềm nhũn, nàng ta chạy không nổi nữa nhưng nàng ta vẫn cố gắng chạy tiếp, trên mặt lấm tấm những giọt mồ hôi, nước mắt hoàn vào với giọt mồ hôi rơi xuống.

Gương mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của nàng ta không còn một chút ấm áp nào, nàng ta cố gắng chạy, trong đầu không còn nghĩ về việc gì khác.

Chỉ là ánh mắt của người phía sau vô cùng dữ tợn: “Muốn chết sao.”

Gã khê động đậy, gần như lao lên, một chưởng đập vào tiểu nữ tử.

Vừa đúng lúc, biến cố nảy sinh.

Trong rừng rậm có một trường thương màu đen, đen như du long thương, một thương lao thẳng vào tên hắc y đang định giết tiểu nữ tử.

Hắc y nhân không ngờ lại có người ngăn chặn gã, hơn nữa sức mạnh thể hiện là người có bản lĩnh không hề nhỏ.

Hắc y nhân nhanh chóng lùi về sau.

Lúc này trong rừng rậm, có một thiếu niên mặc y phục cấm y cười gió tới, y từ từ rơi từ giữa không trung xuống, bộ y phục cũng đẹp để rũ xuống.

Lông mày của thiếu niên đen bóng như sơn, ánh mắt trong trẻo, khóe môi cong lên, cả người vô cùng đẹp đẽ, giống như vị thần từ trên trời rơi xuống để cứu rỗi người cùng cực vậy.

Tiểu nữ tử quên cả sợ hãi, nàng ta ngửa đầu lên nhìn thiếu niên hoa mỹ, nói đầy tội nghiệp: “Thần tiên ca ca, cứu ta với.”

Thiếu niên giơ cánh tay dài như ngọc, chạm vào đầu nàng ta, nói đầy ấm áp: “Đừng sợ, ca ca sẽ cứu người.”

Y nói xong quay đầu lại, nhắc trường thương trên tay.

Y cầm trường thương chĩa vào tên áo đen trước mặt trầm giọng quát lớn: “Ban ngày ban mặt, các người dám công khai giết người, thực sự coi bãi săn của hoàng thất là nơi giết người của các người sao?”

Thiếu niên này tuy nhỏ nhưng khí thế vô cùng hùng mạnh.

Hơn nữa y mặc y phục cầm y, dáng dấp vô cùng tôn quý.

Hắc y nhân ở đối diện nhận ra sự tôn quý của người này, chắc chắn là hoàng tử trong hoàng thất.

Cho nên một trong số những Hắc y nhân khẽ mở miệng: “Chúng ta đi thôi, ở đây lỡ bị phát hiện ra thân phận thì vô cùng phiền phức.”

Tên áo đen vừa mở miệng, tên cầm đầu lập tức nổi giận, khoát tay hung hăng tát gã một phát, sau đó nói đầy sự độc ác: “Người này không phải là người rảnh rỗi, nhất định sẽ nhìn ra, nếu chúng ta bị điều tra ra thì thực sự phiền phức, cho nên bây giờ chúng ta sẽ liên thủ để giết bọn chúng.”

Tên cầm đầu nói xong, tay phất lên, khóa một chương lục linh khí trên ngón tay giữa.

Ngoại trừ người đó là lục linh lực, những người khác cũng thể hiện tu vi linh lực của mình.

Ngoài tên cầm đầu là lục linh ra, những người khác đều là thanh linh và hoàng linh.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 539: Chạy Thoát Thân

Gương mặt của thiếu niên đỏ hơi biến sắc, không ngờ những người này lại là người có linh lực, lại còn là người có linh lực mạnh.

Chỉ với một mình năng lực của y, không tài nào đánh lại đám người này. Y nhanh chóng nghĩ ra một cách.

Tiểu nữ tử bên cạnh y nhìn thấy dáng vẻ của y, sợ là thần tiên ca ca này sẽ bỏ mặc nàng ta, nên ôm chặt lấy chân y không buông: “Thần tiên ca ca, người đừng bỏ lại ta, người tuyệt đối đừng bỏ lại ta.”

Tiểu thiếu niên cuối đầu nhìn tiểu nữ tử, khước miệng cong lên: “Muội muội, đừng sợ, ta sẽ không bỏ người lại đâu.”

Nói xong, y giơ tay ôm đẩy tiểu nữ tử ra sau lưng mình, rồi rút đai lưng ra buộc vào eo của tiểu nữ tử. Sau đó nhanh chóng nói: “Ôm lấy cổ ca ca, đừng buông tay ra.”

“Được.”

Tiểu nữ tử giơ tay ra ôm chặt lấy cổ tiểu thiếu niên.

Lúc này, lục linh cường giả và lục linh lực cường đại phía sau đã ập tới.

Sắc mặt tiểu thiếu niên hơi thay đổi, nhanh chóng ngẩng đầu lên ngưng tụ ngón tay, một linh lực xanh biếc nhạt nhòa trên tay y.

Y giơ tay ra đón nhận lực linh đang tấn công, hai đạo linh lực va chạm vào nhau nổ một tiếng ầm.

Tiểu thiếu niên bị hắc y nhân có linh lực cường đại làm chấn động lùi sau vài bước, sắc mặt của y khó coi vô cùng, đột nhiên vung tay ra, một làn khói đen chắn trước mặt đám hắc y nhân.

Mặt hắc y nhân biến sắc, người cầm đầu quát: “Coi chừng.”

Mấy người đồng thời đưa tay ra xua tan làn khói đen. Rõ ràng làn khói đen đã yếu đi, bị mấy tên hắc y làm cho nổ tung.

Trong lúc này, tiểu thiếu niên trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, công tiểu nữ tử chạy mất.

Tên hắc y phía sau nhanh chóng đuổi theo.

Hai người chạy trốn trong bãi săn bắn của hoàng thất.

Tiểu thiếu niên chạy thẳng ra tới bãi săn bắn của hoàng thất, chỉ cần có người, những tên kia sẽ không dám làm gì họ nữa.

Chỉ là tên hắc y phía sau biết ý đồ của y, sao có thể bỏ qua cho y.

Tên hắc y nhân lúc đầu có linh lực mạnh hơn của tiểu thiếu niên, là lực cấp cao, cho nên thi triển linh lực nhanh chóng đuổi theo tiểu thiếu niên, sau đó hung hăng đánh y một chưởng.

Mà lúc này, người có linh lực phía sau cũng đuổi tới, vây xung quanh.

Tiểu thiếu niên thấy tình trạng của họ vô cùng bất lợi, nếu không thể phá được vòng vây thoát ra ngoài, họ sẽ phải chết là điều chắc chắn.

Y nhìn xung quanh bốn bề, xoay người bay lên, thi triển linh lực đi trên sườn núi. Những tên hắc y sao có thể tha cho họ, tiếp tục truy đuổi.

Mấy bóng dáng truy đuổi trên vách núi, người đằng sau cũng nhanh chóng thi triển linh khí, linh khí kia giống như áo choàng rơi từ trên trời xuống.

Tiểu thiếu niên giơ tay ngấm vào trường thương màu đen trong tay, hóa ra trường thương màu đen trong tay y cũng là linh khí.

Trường thương kia như mũi tên bắn thẳng vào chiếc áo, khiến áo choàng rách một lỗ.

Mà tiểu thiếu niên cũng lách qua không gian nhỏ hẹp đó, phi thân hướng tới vách núi đối diện.

Nhưng đám hắc y nhân đằng sau sao có thể bỏ qua cho họ, mấy tên đó quay người chạy tới, đánh ra một chương lực màu lục.

Tiểu thiếu niên lo lắng làm bị thương tiểu nữ tử phía sau, liền xoay tròn người, trực tiếp đối mặt với tên hắc y, đánh ra một chương linh lực.

Hai chương linh lực va chạm mạnh vào nhau, linh lực của tiểu thiếu niên không mạnh bằng tên hắc y nên bị linh lực cường đại đó làm chấn động, rơi vào khe núi phía đối diện.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 540: Bùng Tỉnh

Dù thế nào, đám hắc y phía sau cũng không có ý định tha cho họ, đuổi theo không ngừng, tiểu thiếu niên đã bị chấn động bởi chưởng linh khí trước đó, khí huyết trong lồng ngực quay cuồng, miệng có chút máu, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Ngay lúc này, linh lực tên hắc y lại đánh tới.

Tiểu thiếu niên nhanh chóng ép linh lực trong tay mình, phản kích lại linh lực cường đại của tên hắc y.

Chỉ là linh lực của y quá yếu ớt, cho nên uy lực không đủ nên bị linh lực của tên áo đen đẩy ngược lại, đập vào ngực của người thiếu niên, khí huyết trong ngực y bị kích thích, lại học máu ra.

Đồng thời thân thể nhanh chóng rơi xuống.

Tiểu thiếu niên cảm thấy không còn sức lực, yếu ớt vô cùng.

Tiểu nữ tử trên lưng y thấy vậy vội vàng hoảng hốt hét lên: “Ca ca, người sao vậy, ca ca, người không sao chứ.”

Tiểu thiếu niên nghe thấy tiếng nói, trong lòng rung động, dùng hết sức lực đi tới khe núi bên cạnh.

Nhưng linh lực không đủ, hai người không rơi lên trên khe núi bên cạnh mà rơi xuống vách núi.

Bóng dáng một lớn một nhỏ nhanh chóng rơi xuống vách núi.

Tiểu thiếu niên dùng hết sức lực vươn tay ra, xoay người chống đỡ thân thể mình. Rốt cuộc hai người cũng dừng lại được.

Mấy tên hắc y đứng ở trên vách núi, tận mắt chứng kiến hai người rơi xuống vách núi, không hề biết họ bị kẹt trong khe núi nên nhanh chóng liếc nhìn xuống rồi bỏ đi.

Tiểu thiếu niên không còn sức nữa, y bị thương cực kỳ nghiêm trọng, không ngừng học máu, sắc mặt tái nhợt, càng ngày càng trắng.

Y cố gắng tập trung lắng nghe, biết những tên sát thủ ngoài kia đã đi khỏi.

Lúc này tiểu nữ tử trên lưng mới òa khóc: “Ca ca, người học máu rồi, người đừng xảy ra chuyện gì nhé, tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì.”

Tiểu thiếu niên cố gắng thở hỗn hển, ngẩng đầu nhìn tiểu nữ tử trên lưng: “Muội muội đừng khóc nữa, nghe ca ca nói này, ca ca không còn sức nữa, ta đưa ngươi lên, ngươi lập tức tìm người đến giúp ca ca, nhanh đi đi.”

“Ca ca, ta không đi, ta muốn ở cùng người, ta không muốn đi.”

Tiểu nữ tử lắc đầu òa khóc, ca ca vì nàng ta mới bị thương.

Nàng ta không đi, nàng ta muốn ở cạnh ca ca.

Tiểu thiếu niên lại lắc đầu: “Nếu người không tìm người tới, ca ca sẽ chết, người cũng sẽ chết, nếu người tìm được người tới đây, ca ca sẽ không chết, người cũng không phải chết.”

Tiểu nữ tử nghe lời người thiếu niên, rốt cuộc gật đầu: “Được, ca ca, ta đi tìm người tới giúp.”

Người thiếu niên buông lỏng bàn tay đang chống đỡ, nhanh chóng cởi đai lưng đang buộc tiểu nữ tử, sau đó y xoay người thi triển linh lực, đưa tiểu nữ tử lên khỏi vách núi.

Sau đó y ngẩng đầu nhìn lên vách núi, cho đến khi bóng dáng của tiểu nữ tử biến mất.

Đôi mắt tiểu thiếu niên thâm thúy lóe lên tia hi vọng.

Mà tiểu nữ tử được đưa lên khỏi vách núi lập tức chạy đi, nàng ta liều mạng chạy, thậm chí phải tìm người cứu ca ca.

Nhưng nàng ta chạy mãi, chỉ cảm thấy hai chân không thể chạy nổi nữa.

Lúc này Vân Thiên Vũ đang ngủ trên giường cũng sốt ruột giãy giụa và đạp chân mình dùng sức chạy.

Nhưng tại sao không thể chạy được.

Nàng lo lắng vô cùng, trên đầu mồ hôi lấm tấm rơi xuống.

Cuối cùng vì quá gắng sức mà tỉnh giấc. Vân Thiên Vũ tỉnh lại, nằm trên giường không hề động đậy, ánh mắt mơ hồ.

Nàng vô cùng tò mò tại sao lại mơ một giấc mơ kỳ lạ như vậy.

Vân Thiên Vũ cố gắng nghĩ lại, nhưng sau khi nàng tỉnh lại, mọi chuyện trong mộng trở lên mờ lung không hề chân thực

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 541: Sứ Thần Vào Kinh

Vân Thiên Vũ đột nhiên nghĩ đến một chuyện, lúc trước vào cung, thái hậu đã từng nói chuyện đó với nàng.

Chẳng lẽ bởi vì là chuyện thái hậu từng nói với nàng, cho nên nàng mới có thể mơ như vậy.

Nàng nghiêm túc suy nghĩ, cảm thấy hẳn là nguyên nhân này.

Bởi vì nghe thái hậu nói xong, nàng mới mơ một giấc mơ kì lạ như vậy, khi tỉnh dậy thì cảnh tượng trong mơ không còn chân thực nữa.

Nàng nhớ lúc trước mình cũng đã mơ một giấc mơ, nàng mơ thấy bản thân đã cứu Tuyên vương điện hạ.

Sau khi nàng tỉnh lại, cẩn thận nghĩ tới chuyện lúc trước đã từng cứu Tuyên vương.

Nếu như giấc mơ là thật, nếu tiểu nữ tử năm đó Tiêu Cửu Uyên cứu chính là nàng thì tại sao nàng lại không nhớ gì.

Một chuyện khiến người khác ấn tượng sâu sắc như vậy, nàng hẳn phải nhớ mới đúng.

Hiện tại nàng đang nghiêm túc suy nghĩ cũng không nhớ ra được có chuyện như vậy xảy ra, thậm chí giấc mơ lúc trước có chút không chân thực.

Nhưng mơ hồ vẫn có thể nhớ ánh mắt sáng ngời của thiếu niên trong mơ, đó là một đôi mắt tràn đầy hi vọng, hoàn toàn không giống ánh mắt lạnh lùng vô tình bây giờ của Tiêu Cửu Uyên.

Vân Thiên Vũ lắc đầu, nàng thật sự suy nghĩ quá nhiều rồi, tại sao có thể nghĩ tiểu nữ tử mà Tiêu Cửu Uyên cứu lại chính là nàng chứ.

Vân Thiên Vũ vừa suy nghĩ vừa nằm xuống, tự nhủ bản thân không được nghĩ nhiều nữa.

Bởi vì nếu như tiểu nữ tử Tiêu Cửu Uyên cứu chính là nàng, trong đầu của nàng không thể không có kí ức này được.

Chắc là do ban ngày nàng suy nghĩ nhiều quá cho nên đêm đến mới nằm mơ.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, sau đó từ từ chìm vào giấc ngủ, nhưng lần này không mơ thấy gì nữa, ngủ một giấc đến sáng.

Đến khi trời sáng thì nhận được một tin tức.

Đoàn sứ thần của Bắc Địch quốc vào kinh rồi, nghe nói có không ít người đến, trong đó ngoại trừ hoàng tử dẫn đầu ra còn có một công chúa và nhiều đại thần khác.

Trong đại sảnh, Tiểu Linh Đang nhanh chóng bẩm báo tin tức.

Mấy tin tức này đều do đám người Tiểu Báo Tử nghe ngóng được.

Lúc này đám người Tiểu Báo Tử giống như mạng lưới tình báo của Vân Thiên Vũ, mỗi ngày bọn họ ngoại trừ học những thứ mà Vân Thiên Vũ quy định ra, còn đi khắp nơi ở kinh thành dò la tin tức, sau đó đưa mấy tin tức này đến chỗ Tiểu Linh Đang, Tiểu Linh Đang sẽ bẩm báo lại cho Vân Thiên Vũ.

"Nghe nói người dẫn đầu Bắc Địch quốc lần này chính là Lục hoàng tử của hoàng thất, tên Thác Bạt Dĩ, người đời gọi là Dũng vương, công chúa tên Thác Bạt Trinh, tứ phong hiệu Trinh Đức công chúa, nghe người ta tung tin rằng, Dũng vương gia của Bắc Địch quốc này trời sinh thích đấu tranh với cái ác, rất dễ nổi giận, ngược lại Trinh Đức công chúa chẳng những dung mạo xinh đẹp còn vô cùng thông minh, hơn nữa thiên phú cực cao, nghe nói là người có linh lực."

"Chuyện chiêu đãi sứ thần của Bắc Địch quốc lần này, hoàng thượng giao cho thái tử phụ trách, bây giờ những sứ thần này đang ở trong hành cung bên ngoài thành."

Vân Thiên Vũ đang lắng nghe thì ngoài cửa chợt vang lên tiếng bước chân, Tiêu Dạ Thần nho nhã từ ngoài cửa đi vào.

Trên mặt Tiêu Dạ Thần hiện đầy vẻ sung sướng, vừa đi đến đã cắt ngang lời nói của Tiểu Linh Đang, gã hưng phấn nói: "Vũ Mao, ta đột phá thành công rồi, bây giờ ta đã là lục linh cấp thấp."

Trong thời gian ngắn như vậy lại có thể đột phá lên lục linh cấp thấp, chuyện này đối với hậu thiên linh mạch mà nói, quả thực là kì tích nghịch thiên.

Cho nên Tiêu Dạ Thần vô cùng vui vẻ, điều này chứng minh rằng sau này gã sẽ còn có tu vi lớn hơn nữa.

Vân Thiên Vũ nghe xong tất nhiên cũng thấy vui vẻ thay gã: "Không tệ, tiếp tục cố gắng, chúc linh lực tu vi của ngươi càng ngày càng cao."

"Ừm, ta nhất định sẽ cố gắng mạnh lên."

Đợi đến lúc linh lực tu vi của gã mạnh lên, gã sẽ có thể bảo vệ Vũ Mao.

Trong mắt Tiêu Dạ Thần lóe lên ánh sáng kiên định.

Nhưng rất nhanh gã nghĩ đến một chuyện khác: "Tối qua sứ thần của Bắc Địch quốc đã vào kinh, hôm nay lúc lâm triều, hoàng thượng hạ chỉ trong cung thiết yến chiêu đãi sứ thần của Bắc Địch quốc, ta quay về để đi cùng người vào cung dự tiệc."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 542: Thụ Sủng Nhược Kinh

Vân Thiên Vũ gật đầu, sứ thần của Bắc Địch quốc vào kinh, hoàng đế bệ hạ tất nhiên muốn thiết yến chiêu đãi sứ thần của Bắc Địch quốc ở trong cung, đây chính là nghi thức liên quan đến hòa bình giữa hai nước, chắc chắn sẽ không qua loa.

Nhưng cho dù có thất lễ với Bắc Địch quốc, bọn họ chắc chắn cũng không nên vạch lá tìm sâu, cuối cùng bọn họ chỉ là những tên bại trận, nếu như không phải bọn họ đánh không lại binh tướng của Tiêu Cửu Uyên, chỉ sợ bây giờ bọn họ vẫn muốn gây chiến, cho đến khi đánh bại Đông Ly quốc mới thôi.

Cho nên nếu đã là nước bại trận thì có tư cách gì để ngông cuồng kêu ngạo chứ.

Nhưng Vân Thiên Vũ nghĩ đến chuyện lúc trước nghe Tiểu Linh Đang bẩm báo. Lần này hoàng tử Dũng vương gì đó là người dẫn đầu Bắc Địch quốc, nghe nói người này tính tình thô lỗ lại còn kích động, tại sao Bắc Địch quốc lại phái người như vậy đến Đông Ly.

Chỉ sợ có ý tứ xem nhẹ Đông Ly quốc, hoặc là còn có ý muốn mượn cơ hội để gây sự.

Vân Thiên Vũ vừa suy nghĩ vừa nói: "Được, ta đi chuẩn bị một chút, sau đó cùng người vào cung dự tiệc."

“Được.”

Kinh thành Đông Ly quốc, trên đường có rất nhiều xe ngựa chậm rãi đi về phía cung để dự tiệc.

Nhưng không khí hơi tiêu điều, hôm qua trong cung đã xảy ra chuyện như vậy, trong lòng mỗi người vẫn còn sợ hãi, đối với chuyện vào cung dự tiệc có hơi kiêng kị, sợ hôm nay vào cung dự tiệc lại xảy ra chuyện gì, cho nên cả đám đều im lặng không nói gì, chỉ ngăm nhìn xe ngựa từng chiếc chạy về phía hoàng cung.

Hôm nay yến tiệc được cử hành ở Thanh Hoa cung, đây là nơi hoàng đế chuyên dùng để tiếp đãi khách quý.

Lúc Vân Thiên Vũ và Tiêu Dạ Thần đến, có rất nhiều người đã đến nơi, trong điện thỉnh thoảng truyền tới tiếng huyên náo.

Tuy rằng rất nhiều người đã chịu ảnh hưởng của ngày hôm qua nhưng vì không ngăn nổi miệng của nhiều người, cho nên trong điện vẫn vô cùng náo nhiệt.

Vân Thiên Vũ mới vừa đi tới trước cửa đại điện liền nghe được phía sau vang lên tiếng bước chân, bên cạnh có tiếng hô vang lên: "Ly thân vương gia đến."

Vân Thiên Vũ nghĩ tới giấc mơ đêm qua, theo bản năng quay đầu lại nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên đã dẫn mấy người đệ tử thế gia đi tới.

Mặc dù rất nhiều người mặc y phục rực rỡ đi cùng một chỗ, nhưng sự tồn tại của hắn vẫn chói mắt nhất, nhưng lúc này hắn hoàn toàn không giống với thiếu niên ánh mắt sáng như trăng rằm ở trong mơ kia.

Chẳng lẽ thật sự chuyện kia đã khiến trái tim hần có một sự thay đổi lớn, cho nên hần mới có thể biến thành như vậy sao?

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, Tiêu Cửu Uyên đã bước những bước lớn đến trước mặt nàng.

Một vài thanh niên tài tuấn ở phía sau hần lập tức biết điều đi đến kéo Tiêu Dạ Thần vào đại điện, để lại không gian cho Vân Thiên Vũ và Tiêu Cửu Uyên.

Vân Thiên Vũ bởi vì cảnh trong mơ đêm qua, cho nên đối với Tiêu Cửu Uyên cũng không lạnh nhạt như vậy nữa.

Điều này khiến Tiêu Cửu Uyên cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh. Nha đầu này hôm nay tại sao lại tốt như vậy.

"Vân Thiên Vũ, hôm nay ngươi có gì đó hơi khác."

Vân Thiên Vũ nhếch miệng, thản nhiên nói: "Tâm trạng tốt."

Nàng nói xong liền đi vào điện, không có ý định để ý tới Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên lại đi theo phía sau nàng.

Hần vừa đi vừa nói: "Vân Thiên Vũ, hôm nay ngươi sẽ không muốn hủy hôn nữa chứ, hôm nay là ngày chiêu đãi sứ thần của Đông Ly quốc, nếu như ngươi nhắc lại chuyện hủy hôn, như vậy sẽ khiến người của Đông Ly quốc chế giễu."

"Ta không sợ, ngươi sợ sao?" Vân Thiên Vũ tức giận dích ngẩng đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên ở bên cạnh.

Tiêu Cửu Uyên nhướn lông mày, ánh mắt lóe sáng, nghiêm nghị nói: "Bốn vương sợ cái gì, bốn vương chỉ có lòng tốt nói cho người biết, mặc dù người có hủy hôn mười lần, bốn vương cũng sẽ không đồng ý."

Vân Thiên Vũ nghe thấy như vậy, mặt lập tức đen lại, ngẩng đầu lên u ám nhìn Tiêu Cửu Uyên, chậm rãi nói thẳng với Tiêu Cửu Uyên: "Tiêu Cửu Uyên, người hiểu tôn trọng ý nguyện của người khác là gì không? Nếu người không học được cách tôn trọng người khác, đại khái cả đời này cũng chỉ là một vương gia cao cao tại thượng, không có bằng hữu, không có người thân, không có thê tử, không có gì cả."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 543: Học Cách Tôn Trọng Người Khác

Vân Thiên Vũ nói xong, xoay người đi vào đại điện.

Nàng có thể nói thẳng như vậy đã là tốt lắm rồi, thật sự cảnh tượng trong mơ đêm qua đã khiến nàng kinh ngạc, cho nên nàng mới muốn thức tỉnh Tiêu Cửu Uyên.

Nếu muốn có bằng hữu, người thân, thê tử, vậy thì trước tiên hẳn phải học được cách tôn trọng người khác.

Từ lúc nàng và hắn bắt đầu giao dịch, hắn không hề tôn trọng nàng, từ đầu đến cuối cũng chưa từng tôn trọng nàng.

Hơn nữa nàng cũng không thấy hắn tôn trọng người khác, cho nên nhiều khi hắn cũng chỉ là một tên vương gia cao cao tại thượng.

Tiêu Cửu Uyên đứng ở trước cửa đại điện, ánh mắt u ám nhìn Vân Thiên Vũ, cả người chìm đắm vào lời nói của Vân Thiên Vũ.

Những lời nói của Vân Thiên Vũ dường như lập tức thức tỉnh Tiêu Cửu Uyên.

Hóa ra thứ Vân Thiên Vũ muốn chính là tôn trọng.

Hắn nghiêm túc ngẫm lại, nghĩ đến từ khi bắt đầu, hắn ghét bỏ, những biểu hiện của hắn, cho dù là đến bây giờ nàng muốn hủy hôn, hắn cũng không muốn hủy hôn.

Nhưng không phải như vậy, hẳn rất tôn trọng nàng. Hóa ra chính vì nghĩ như vậy cho nên nàng mới tức giận như thế.

Tiêu Cửu Uyên lập tức đã hiểu ra, vẻ lo lắng của mấy ngày qua cũng biến mất, cả người toát lên vẻ tao nhã, mắt phượng sáng ngời, khóe môi cong lên đi vào Thanh Hoa cung.

Trong điện không ít người ngẩng đầu nhìn sang, không khỏi nhìn đến ngây người.

Hôm nay Ly thân vương gia thật tuần tú, không còn khí phách sắc bén trước kia mà thêm một tí tao nhã chói sáng, hẳn như thế khiến cho nhiều thiếu nữ động lòng.

Trong đám người có một nữ tử mặc váy dài màu trắng quay đầu nhìn sang, lúc nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên trong lòng thầm hạ quyết tâm.

Biểu ca xuất sắc phải là của nàng ta, nàng ta tuyệt đối không cho phép bất cứ người nào đụng đến hẳn.

Gia Khánh quận chúa Dung Kỳ vừa nghĩ vừa dẫn vài người đi về phía Tiêu Cửu Uyên.

Trong đại điện tuy rằng rất nhiều người chú ý đến Tiêu Cửu Uyên, nhưng Vân Thiên Vũ không hề chú ý đến Tiêu Cửu Uyên, bởi vì nàng đang nói chuyện với một quý công tử, quý công tử này chính là nhi tử Tô Hạc Niên của tả tướng Tô đại nhân.

Tả tướng Tô đại nhân là người của Tô quốc công phủ, hơn nữa còn là tả tướng đại nhân ở trong triều, quyền cao chức trọng.

Thân phận nhi tử Tô Hạc Niên của Tô đại nhân tất nhiên là cao quý, chỉ là bởi vì sức khỏe của vị Tô công tử này không tốt, cho đến nay rất ít khi lộ diện.

Cho nên lúc đầu Vân Thiên Vũ cũng không nhận ra y, thấy y cản đường mình nàng còn cảm thấy rất kinh ngạc.

Nhưng cho đến khi nàng ngẩng đầu nhìn sang, người cản đường nàng lại chớp mắt nhìn nàng.

Vân Thiên Vũ nhìn thấy ánh mắt tà mị kia lập tức liền đoán ra người này căn bản không phải đại công tử của phủ tả tướng, mà là ma quân Phượng Vô Nhai của Ma Ảnh cung.

Vân Thiên Vũ vừa nhìn thấy Phượng Vô Nhai liền nghĩ đến tin tức lúc trước Tiểu Linh Đang đã lấy được.

Nghe nói người của Vĩnh Ninh Hầu phủ đã phát hiện ra Phượng Vô Nhai là giả, lão hầu gia dẫn một đám người đến muốn bắt Phượng Vô Nhai, kết quả bị Phượng Vô Nhai đả thương, mà tên này còn dẫn theo thuộc hạ nghênh ngang rời khỏi Vĩnh Ninh Hầu phủ.

Không ngờ bây giờ y lại thay đổi thân phận khác, giả thành công tử Tô Hạc Niên của phủ tả tướng.

Vân Thiên Vũ vừa nhìn thấy tên này, theo bản năng liền cảm thấy lo lắng cho y. Nếu như người của phủ tả tướng phát hiện, chỉ sợ lại gặp rắc rối.

Vân Thiên Vũ đưa tay ra kéo Phượng Vô Nhai đi về phía đại điện, sau đó nhỏ giọng nói: "Người điên rồi, tại sao lại giả mạo công tử của Tô quốc công phủ, chuyện này nếu để người của Tô quốc công phủ biết, chỉ sợ lại gặp rắc rối."

Tô gia còn lợi hại hơn Vĩnh Ninh Hầu phủ nhiều.

Phượng Vô Nhai nghe thấy những lời nói quan tâm của Vân Thiên Vũ, ánh mắt đột nhiên nóng bỏng nhìn Chằm Chằm Vân Thiên Vũ Nói:

"Vũ Mao, Mọi Đang Quan Tâm Ta Sao?"

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 544: Dã Nhân

Vân Thiên Vũ hơi sửng sốt, bản thân cũng có chút kinh ngạc, trực giác đầu tiên lại là lo lắng cho Phượng Vô Nhai.

Được rồi, gần đây Phượng Vô Nhai luôn giúp nàng, càng ngày càng thân với nàng hơn, cho nên nàng đã xem y là bằng hữu.

"Người là bằng hữu của ta, ta quan tâm người không phải là rất bình thường hay sao?"

Phượng Vô Nhai nghe Vân Thiên Vũ nói xong, trong lòng có chút mất mát, nhưng rất nhanh lại vui vẻ trở lại.

Nếu như Vũ Mao dễ dàng đón nhận y như vậy, vậy thì người này không phải là Vũ Mao nữa, mà là nữ tử tầm thường, hiện tại nàng theo bản năng quan tâm y đã là phản ứng không tồi rồi. Sau này y nhất định phải cố gắng hơn nữa.

Phượng Vô Nhai trầm hạ quyết tâm, đứng ở trong góc nói chuyện với Vân Thiên Vũ.

Ở một góc đại điện, Tiêu Cửu Uyên vẫn luôn chú ý đến động tĩnh của Vân Thiên Vũ, thấy nàng và công tử Tô Hạc Niên của Tô quốc công phủ nói chuyện với nhau thì không khỏi tò mò, tại sao Vân Thiên Vũ lại biết Tô Hạc Niên.

Hơn nữa hai người nói chuyện rất thân thiết.

Chân mày Tiêu Cửu Uyên hơi nhăn lại, Gia Khánh quận chúa Dung Kỳ đang nói chuyện với hắn, nàng ta nhìn thấy biểu cảm của hắn, trong lòng cảm thấy vô cùng tức giận, tại sao biểu ca cứ luôn chú ý đến nữ nhân xấu xí đó, ngay cả đang nói chuyện với nàng ta cũng không yên lòng, điều này chứng minh biểu ca rất để ý đến nữ nhân xấu xí Vân Thiên Vũ.

Không được, nàng ta không thể để chuyện này cứ tiếp tục như vậy được.

Nhưng bây giờ phải làm sao đây?

Dung Kỳ nhăn mày suy nghĩ, sau đó dường như nghĩ đến cái gì đó, nàng ta khẽ nở nụ cười quỷ dị.

Người biểu ca hận nhất chính là tiểu nữ tử hắn cứu năm đó, bởi vì tiểu nữ tử kia thiếu chút nữa đã hại chết hắn, nếu để hắn biết tiểu nữ tử kia thật ra chính là...

Gia Khánh quận chúa Dung Kỳ đang mãi mê suy nghĩ, ngoài điện đột nhiên vang lên giọng nói của thái giám: "Thái tử điện hạ đến, sứ thần của Bắc Địch quốc đến."

Tiếng hô này đã khiến âm thanh náo nhiệt trong đại điện ngừng lại, mọi người lập tức im lặng, sau đó nhanh chóng nhìn về phía ngoài điện.

Có không ít người trong mắt ẩn chứa cảnh giác, vì từ trước đến nay Bắc Địch quốc và Đông Ly quốc luôn bất hòa, cho đến nay chiến tranh không ngừng, nghe đồn người của Bắc Địch quốc hoàn toàn không tuấn tú nhỏ nhả giống người của Đông Ly quốc.

Nghe nói bọn họ chẳng những thân hình cao lớn, hơn nữa cá tính còn hiếu chiến, vô cùng khát máu.

Đối với nhân vật trong truyền thuyết, mọi người đương nhiên rất tò mò, cho nên mọi người đều quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa đại điện.

Ngoài cửa đại điện nhanh chóng có một đoàn người đi vào.

Dẫn đầu chính là thái tử Tiêu Thiên Ngự, Tiêu Thiên Ngự vẫn mặc bộ áo bào mình hoàng như cũ, mọi cử động dịu dàng nho nhã, thần thái nhanh nhẹn.

Vốn thân hình của thái tử Tiêu Thiên Ngự cũng tương đối cao, nhưng vẫn không thể so sánh với đám người đi bên cạnh y.

Người đi bên cạnh Tiêu Thiên Ngự thân hình ước chừng cao hơn Tiêu Thiên Ngự một cái đầu, chẳng những cao mà còn rất cường tráng, mặt lớn như cái mâm, trên mặt còn có bộ râu dài, nhìn thoáng qua giống như một tên dã nhân, thật sự rất đáng sợ.

Người ở trong điện nhìn thấy đều theo bản năng bước lùi về phía sau, người này thật đáng sợ.

Chẳng qua là ngay cả nữ tử đi bên cạnh người này cũng rất cao, mặc dù không cao bằng nam nhân này nhưng cũng cao gần bằng thái tử Tiêu Thiên Ngự.

Tuy rằng nữ tử này cao, nhưng bởi vì dáng người mảnh mai cho nên cũng không khó nhìn, nàng ta mặc bộ váy dài màu tím nhạt lả lướt trên mặt đất, trên mặt mang một cái khăn che mặt cùng màu với y phục, cả người vô cùng thướt tha phong nhã, toát ra khí chất cao quý thần bí.

Trong đại điện rất nhiều người đoán ra thân phận của nữ nhân này, nàng ta chính là Trinh Đức công chúa của Bắc Địch quốc, tên Thác Bạt Trinh..

Đi bên cạnh vị công chúa này là một nam tử cao lớn giống như dã nhân, đó chính là Dũng vương Thác Bạt Dã của Bắc Địch quốc.

Ha ha, thật đúng là hoang dã, giống như dã nhân.

Trong điện có không ít người nghĩ như vậy.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 545: Bại Tướng Dưới Tay Thuộc Hạ

Mọi người đều âm thầm cười lạnh trong lòng, ở cửa lớn đại điện đột nhiên vang lên tiếng nói của Thác Bạc Dã.

“Thái tử điện hạ, đồ của Đông Ly quốc các người tuy rằng rất tốt, nhưng bất cứ góc ngách nào trong cung điện này cũng đều huy hoàng tráng lệ, so với Bắc Địch hoàng cung của chúng ta còn đẹp hơn gấp vạn lần.”

Thác Bạc Dã đầy tiếc hận mà nói, đồng thời làm người vừa nghe nghe ra ý tham lam trong lời nói.

Chẳng lẽ chỉ bởi vì đồ vật ở Đông Ly quốc rất đẹp rất tốt, cho nên Bắc Địch Quốc mới liên tục tấn công Đông Ly trong nhiều năm sao?

Thật là không biết xấu hổ mà.

Mọi người đều vô cùng khinh bỉ Bắc Địch quốc mọi rợ mà thầm sỉ vả trong lòng.

Thác Bạc Dã còn muốn nói gì nữa, nhưng muội muội Thác Bạc Trinh đứng cạnh gã đã liếc gã một cái khiến gã phải ngậm miệng lại.

Lúc này, một thân tuần lĩnh cao ngạo từ trong đám người bước ra, trực tiếp đi thẳng đến chỗ Thác Bạc Dã, vừa đi vừa nói.

“Ha ha, thì ra là Bắc Địch quốc Thác Bạc Dã, bốn vương còn tưởng tên quý nghèo chưa từng gặp qua nào.”

Tiêu Cửu Uyên không một chút khách khí, vừa trào phúng vừa lạnh lùng lên tiếng.

Trong điện, mọi người nghe được lời này của hắn, lần đầu tiên cảm thấy Ly thân gia thật đáng kính trọng.

Đúng, cần phải hung hăng và mặt đám người không biết xấu hổ này.

Tất cả mọi người trong đại điện đều hứng thú muốn xem kịch vui.

Thác Bạc Dã nghe Tiêu Cửu Uyên nói xong thì đỏ bừng mặt, trừng mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên nói.

“Thì ra là Ly thân vương gia, đây là cách Đông Ly quốc các người đối đãi khách sao?”

“Nếu khách không giữ ý tứ thì đương nhiên có thể hung hăng và mặt.”

Từ trước đến nay Tiêu Cửu Uyên đều thích gì làm nấy, hắn nào thèm để tâm những lời Thác Bạc Dã nói, hơn nữa hắn cũng không quan tâm lắm đến sự trao đổi hòa bình giữa hai nước.

Hiện tại Bắc Địch quốc chẳng qua vì sợ bị đánh cho tan tác nên liên tục nguyện giao hảo, nếu chờ đến ngày bọn họ khôi phục lại sự cường thịnh, chỉ sợ sẽ lại giương nanh múa vuốt tấn công Đông Ly quốc, cho nên muốn đàm phán hòa bình hay không cũng không thực sự có ý nghĩa.

Nhưng hoàng huynh hắn hiển nhiên không cho là như vậy, hắn chỉ là vương gia thôi, cho nên chuyện quốc sự này hoàn toàn không liên quan đến hắn.

Chẳng qua hắn xem thường tên Thác Bạc Dã nông cuồng này thôi.

Tiêu Cửu Uyên nói như vậy khiến cho Thác Bạc Dã vô cùng tức giận, trực tiếp trừng mắt với Tiêu Cửu Uyên, gào lên.

“Xem ra Đông Ly quốc các người không hoan nghênh chúng ta, không muốn giao hảo hòa bình, nếu đã như thế chúng ta cũng không cần bàn chuyện hoà bình giữa hai nước nữa.”

Thác Bạc Dã uy hiếp liếc nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Đáng tiếc, Tiêu Cửu Uyên vẫn rất bình thản, trực tiếp vung tay lên cửa lớn đại điện nói.

“Dũng vương điện hạ, nếu người biết đường thì bên kia là cửa lớn, không ai cản người đâu, người có thể đi rồi.”

Thác Bạc Dã bị chọc cho điên lên, gã ta là đang uy hiếp Tiêu Cửu Uyên mà, nếu gã thật thất bại trở về, chỉ sợ phụ hoàng không tha cho gã.

Thác Bạc Dã tức giận đến độ ngực đập phập phồng, nhất thời không nói thành lời, giận dùng dùng chỉ tay vào Tiêu Cửu Uyên quát lớn: “Người...”

Tiêu Cửu Uyên hoàn toàn bất đồng với Thác Bạc Dã đang vì thế quá hóa giận, thần thái của hắn ung dung đỉnh đạc, khuôn mặt tuấn mỹ điềm đạm đẹp đến rung động lòng người, ưu nhã nhếch mày hỏi Thác Bạc Dã.

“Dũng vương điện hạ đây là đánh một trận cùng bốn vương sao? Bốn vương không ngại đâu, dù gì thì người cũng là khách, bốn vương đương nhiên sẽ chiều ý người, nhưng bốn vương muốn hỏi Dũng vương gia một chút, bản lĩnh của người đã khá hơn được chút nào chưa, bốn vương nhớ rõ người chính là bại tướng dưới tay thuộc hạ của ta.”

Tiêu Cửu Uyên lại hung hăng chọc Thác Bạc Dã thêm một đao.

Thác Bạc Dã xưa nay tính tình nóng nảy, rất dễ bị xúc động, lại thêm Tiêu Cửu Uyên liên tục vả mặt gã như vậy, gã đã sớm mất bình tĩnh mà tức giận gào lên.

“A a a.”

Gã vốn dĩ rất hung dữ, hiện tại lại bị chọc điên, đáng vẻ càng thêm đáng sợ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 546: Kẻ Thù

Trong đại điện, rất nhiều người bị dọa sợ mà lùi ra sau, vừa lùi vừa nói: “A, dã nhân phát điên.”

“Gã ta sẽ không giết người chứ.”

“Không cần sợ không cần sợ, Ly thân vương gia đã nói tên này chính là bại tướng trong tay thuộc hạ của hãn.”

Thác Bạc Dã vừa nghe được những lời này, lại càng thêm phần nộ.

Gã vung tay muốn đánh Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên cười lạnh một tiếng, phất ngón tay, một đạo linh khí liên lập tức phóng ra, nếu tên này muốn tìm cái chết thì hãn sẽ thành toàn thôi.

Nhưng khi hai người còn chưa bắt đầu đánh nhau thì ngoài điện đã vang lên tiếng hô to của thái giám.

“Hoàng thượng giá lâm, thái hậu nương nương giá lâm, hoàng hậu nương nương giá lâm.”

Hoàng đế bộ hạ đang đi vào.

Tất cả mọi người trong điện đều phân phát một tiếng rồi chạy ngay đến trước cửa điện, quỳ xuống.

Tiêu Cửu Uyên cũng không muốn làm khó Thác Bạc Dã, hăn ung dung thông thả sửa sang lại y phục, từ từ quỳ xuống đón tiếp hoàng thượng.

Thác Bạc Dã ánh mắt như thiêu đốt trừng trừng nhìn Tiêu Cửu Uyên, hận không thể ăn tươi nuốt sống hăn.

Nhưng gã ta lại bị Thác Bạc Trinh đứng bên cạnh lôi kéo, Thác Bạc Trinh trừng mắt với Thác Bạc Dã một cái, cảnh cáo nói.

“Người an phận một chút đi, người không hoàn thành được việc mà phụ hoàng giao thì lúc trở về sẽ bị phạt nặng.”

Thác Bạc Trinh biết ý đồ lần này của phụ hoàng khi phái vị hoàng huynh hữu dũng vô mưu này đi là vì gã ta làm loạn ở Đông Ly quốc, mượn cơ hội xả giận.

Ai ngờ Đông Ly quốc cũng không phải hiền lành gì, nhiệm vụ không những không hoàn thành, ngược lại còn tự làm mình bẽ mặt.

Lúc ấy Thác Bạc Trinh không đồng ý với chủ ý của phụ hoàng, nhưng nàng ta thật đặc dĩ vì không cách nào làm trái mệnh lệnh.

Chỉ có thể cùng hoàng huynh ngu xuẩn này tới Đông Ly quốc.

Nhưng vẫn may mắn, trước khi đi phụ hoàng đã hạ ý chỉ, Thác Bạc Dã phải nghe theo lời nàng ta.

Thác Bạc Dã nghe hoàng muội nói xong, rốt cuộc cũng an phận cam miện, nhưng trong lòng gã vẫn âm thầm hạ quyết tâm, hôm nay nhất định phải sỉ nhục thẳng mặt Tiêu Cửu Uyên.

Cả Thác Bạc Dã và công chúa Thác Bạc Trinh đều có ý muốn này, Tiêu Cửu Uyên trước mặt mọi người và mặt hoàng huynh của nàng ta như vậy, thật ra không chỉ muốn uy hiếp một mình gã mà là muốn khi dễ toàn

bộ Bắc Địch quốc bọn họ, chiêu thức ấy của hắn rõ ràng là muốn thị uy sứ thần Bắc Địch Quốc.

Bọn họ Đông Ly quốc cũng không xem trọng Bắc Địch Quốc đâu.

Thác Bạc Trinh hừ lạnh, Tiêu Cửu Uyên, người dám làm Bắc Địch quốc bề mặt, ta đây cũng có gan tát mặt người.

Ngoài cửa đại điện, Hoàng thượng, thái hậu, hoàng hậu cùng tiến vào trong.

Sứ thần Bắc Địch Quốc sôi nổi khom lưng hành lễ với hoàng đế: “Bái kiến Đông Ly Hoàng đế bệ hạ.”

Hoàng đế cười gật đầu, vô cùng thân thiện nói với đám người Thác Bạc Dã.

“Dừng vương điện hạ ở xa tới, không cần đa lễ.”

Thác Bạc Dã lập tức muốn tâu lên những chuyện Tiêu Cửu Uyên vừa làm, nhưng lại nhận được ánh mắt cảnh cáo từ muội muội Thác Bạc Trinh nên không dám nói bậy nữa.

“Tạ Hoàng đế bệ hạ.”

“Ha ha, tốt, tốt.”

Hoàng đế đang rất hưng phát, trực tiếp đi thẳng vào điện.

Đợi cho Hoàng đế, thái hậu, hoàng hậu đã an tọa, chúng thần trong đại điện cùng gia quyến mới nhanh chóng tìm chỗ ngồi.

Hôm nay Thác Bạc Dã được xem là khách quý nên vị trí ngồi cũng được ưu tiên, ở ngay phía dưới bậc thang dẫn lên ngai vàng của Hoàng đế.

Ngồi trên kia là kẻ thù của Thác Bạc Dã, Tiêu Cửu Uyên, Thác Bạc Dã trừng trừng hai mắt đỏ ngầu về phía Tiêu Cửu Uyên, hận không thể trực tiếp xé xác Tiêu Cửu Uyên.

Đáng tiếc Tiêu Cửu Uyên vẫn vờ như không thấy, ánh mắt hẩn như hồ sâu u tĩnh không một gợn sóng.

Vân Thiên Vũ thân là An Thân Vương phủ quận chúa nên vị trí ngồi là ở phía dưới Tiêu Cửu Uyên, hai người cách nhau rất gần.

Nhưng Vân Thiên Vũ cũng không nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Nhưng nàng nhìn thì người khác lại nhìn, Bắc Địch quốc Trình Đức công chúa ngồi đối diện đang nhìn chăm chăm Tiêu Cửu Uyên, sau đó đột nhiên nhìn phía Vân Thiên Vũ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 547: Lựa Chọn Đối Tượng Liên Hôn

Trinh Đức công chúa nhớ đến lúc trước chính mình có tra được một tin tức, vị hôn thê vô cùng xấu xí này của Tiêu Cửu Uyên thế nhưng lại rất nhiều lần công khai yêu cầu từ hôn với Tiêu Cửu Uyên.

Nàng ta có thể mượn chuyện này mà vỗ mặt Tiêu Cửu Uyên, Trinh Đức công chúa Thác Bạc Trinh âm thầm nở nụ cười giảo huyệt.

Trong điện, yến hội sắp bắt đầu.

Hoàng đế bưng chén rượu lên kính Bắc Địch Quốc sứ thần một ly, cũng nói ít lời khách sáo.

Người của Bắc Địch Quốc cũng khoa trương đáp lời.

Khắp điện tràn ngập không khí vui vẻ.

Lúc này, Bắc Địch Quốc Hoàng tử Thác Bạc Đã đứng lên, cung kính nhìn Hoàng đế bệ hạ nói.

“Chúng ta nghe theo ý chỉ của phụ hoàng, đến Đông Ly quốc thỉnh Hoàng đế bệ hạ có thể đồng ý cho hai nước hoà bình liên minh.”

Hoàng đế đối với việc này cũng có ý, cho nên vừa nghe Thác Bạc Đã nói đã liền vui vẻ tiếp lời: “Trẫm cũng có ý này, như thế rất tốt, vừa tránh được loạn lạc hai nước, vừa tránh cho bá tánh chinh chiến khổ cực.”

Giữa hai nước hằng năm vẫn thường xảy ra chiến sự, cho nên Đông Ly quốc thường xuyên dụng binh chiến đấu, bá tánh thê ly tử tán, khổ không nói thành lời, nếu như sau này hai nước hoà bình, người vui mừng nhất chính là bá tánh.

Ai cũng không muốn trượng phu và nhi tử trong nhà đều ra chiến trường giết địch.

Hoàng đế nghĩ như vậy là nhân tâm từ bi, hơn nữa bá tánh khó có thể hiểu thấu, Bắc Địch Quốc kia lòng lang dạ sói, khó để diệt tận gốc.

Trong đại điện, Thác Bạc Dã tiếp tục nói.

“Phụ hoàng ta rất là coi trọng lần liên minh này, cho nên đặc biệt phái ta cùng hoàng muội mang vài vị đại thần tới Đông Ly quốc, phụ hoàng ta vì muốn thể hiện thành ý nên đã hạ chỉ riêng, chỉ định hoàng muội ta đến Đông Ly quốc liên hôn vì kết cục viên mãn của hai nước.”

Trong điện, rất nhiều người nhìn phía công chúa Thác Bạc Trinh, nghe đồn Trinh Đức công chúa của Bắc Địch quốc này vô cùng thông minh, không biết là thật hay là giả.

Nếu vị này công chúa này thực sự thông minh, gả tới Đông Ly quốc liên hôn chưa chắc là chuyện tốt.

Mọi người vẫn đang nghĩ ngợi thì Thác Bạc Dã lại đột nhiên nói tiếp.

“Nhưng ta hy vọng đối tượng liên hôn của hoàng muội ta sẽ là do nàng tự lựa chọn.”

Lời này của gã vừa nói ra, toàn bộ mọi người ở Đông Ly liền lập tức sa sầm mặt, sắc mặt Hoàng đế cũng kém đi vài phần.

Nếu như để Thác Bạc Trinh tự chọn lựa, nàng ta sẽ chọn trúng Thái tử thì làm sao đây?

Chẳng lẽ Đông Ly quốc bọn họ sẽ dễ dàng cho người của Bắc Địch Quốc làm Thái tử phi sao? Chuyện này không có khả năng...

Hoàng đế không nói gì nhưng dùng ánh mắt ý nhị nhìn sang Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên rất nhanh đã hiểu được ý tứ của hoàng huynh, hần lập tức đứng lên, trực tiếp nhìn thẳng về phía Thác Bạc Dã, lạnh lùng nói.

“Thác Bạc Dã, người quá cuồng vọng rồi, là Bắc Địch Quốc các người đến Đông Ly nghị hòa, không phải Đông Ly chúng ta gấp gáp đến Bắc Địch Quốc nghị hòa, cho nên liên hôn lựa chọn đối tượng liên hôn nên do Đông Ly quốc chúng ta chọn, không tới phiên Bắc Địch quốc các người nói.”

Mơ tưởng viễn vông, muốn để Thác Bạc Trinh lựa chọn đối tượng liên hôn, không cần nghĩ cũng biết Thác Bạc Trinh sẽ chọn ai, nhất định sẽ chọn Thái tử.

Mặc kệ Thái tử sau này có thể lên ngôi hay không, vị trí Thái tử phi sẽ không bao giờ để người của Bắc Địch quốc ngồi lên.

Tiêu Cửu Uyên vừa dứt lời, sắc mặt của Thác Bạc Dã đứng đối diện liền trở nên xấu xí, nếu không phải lúc trước gã bị hoàng muội cảnh cáo thì gã thật muốn xông lên đánh chết tên Tiêu Cửu Uyên này.

“Ly thân vương gia có phải quá nôn nóng rồi hay không, bốn vương còn chưa nói hết mà.”

Thác Bạc Dã ngừng một chút, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, âm ngoan lên tiếng: “Ày, bốn vương đã biết, Ly thân vương gia tâm tình không tốt,

hành động nóng nảy, nhất định là bởi vì gần đây phiền muộn chuyện mình liên tiếp bị vị hôn thê xấu xí kia từ hôn đúng không.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 548: Khiêu Chiến

Nhắc đến chuyện này, Thác Bạc Dã cảm thấy vui sướng nói không nên lời, vừa nói vừa chỉ vào Tiêu Cửu Uyên cười lớn.

“Không ngờ đường đường là Ly thân vương gia nhưng cũng có ngày bị người khác từ hôn, lại còn là một nữ nhân xấu xí quái dị, nghe nói người không chịu từ hôn, thì ra là vì ham mê những thứ không giống người thường, nếu người sớm nói, ta nhất định sẽ chuẩn bị cho người một đồng nữ tử xấu xí dị thường.”

Thác Bạc Dã nói xong lại ngửa đầu cười ha ha, bộ dạng vô cùng cuồng vọng càn quấy.

Trong đại điện, tất cả mọi người đều âm trầm, lời này của Thác Bạc Dã, chẳng những vô mặt Tiêu Cửu Uyên mà còn sỉ nhục Đông Ly quốc.

Trong đại điện, Thác Bạc Dã vẫn cười như điên, Tiêu Cửu Uyên đột nhiên cử động, nhanh đến mức khó ai thấy được, chát chát hai tiếng vang lên.

Đợi khi mọi người đã ý thức được chuyện gì đang xảy ra thì Tiêu Cửu Uyên đã quay về lại vị trí ban đầu của hắn.

Thác Bạc Dã đang ngây ngốc cả người cũng bắt đầu có phản ứng trở lại, chính mình bị kẻ kia hung hăng tát cho hai cái vào mặt.

Kẻ kia chính xác là vừa tát gã.

A a a...

Thác Bạc Dã phát điên, vùng lên muốn liều mạng với Tiêu Cửu Uyên.

Nhưng gã bị Trình Đức công chúa Thác Bạc Trinh đang đứng bên cạnh ra sức kéo lại, Thác Bạc Trinh sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi, nàng không ngờ Tiêu Cửu Uyên sẽ hành xử quyết liệt như thế, thẳng tay tát hoàng huynh hai của nàng ta hai cái ngay giữa chính điện...

Nhưng nếu hoàng huynh liều mạng với Tiêu Cửu Uyên, e rằng liên minh nghị hòa hôm nay sẽ trở nên vô nghĩa.

Nếu bọn họ trở về Bắc Địch quốc nhưng không hoàn thành nhiệm vụ thì phụ hoàng nhất định sẽ thẹn quá giận...

Cho nên Thác Bạc Trinh giữ chặt lấy Thác Bạc Dã, tự mình đứng lên, ngẩng đầu nhìn Hoàng đế Đông Ly quốc mà nói.

“Hoàng đế bệ hạ, đây là cách các người đối đãi với khách sao?”

Hoàng đế cũng rất tức giận, nhìn Thác Bạc Trinh nói: “Vậ công chúa điện hạ có cho rằng Bắc Địch Quốc các người là đang thành tâm đến tạ tội liên minh? Đây chẳng phải đang mượn cơ hội sinh sự sao?”

Thác Bạc Trinh chậm rãi đáp: “Hoàng huynh của ta trời sinh tính tình có chút lỗ mãng, thỉnh Hoàng đế bệ hạ thứ lỗi.”

Thác Bạc Trinh nói xong, hoàng đế không lên tiếng, Tiêu Cửu Uyên lại lạnh lùng trào phúng nói.

“Nếu các người đã biết hoàng huynh của mình trời sinh tính tình lỗ mãng ngu si, vậy sao Hoàng đế của các người còn phái người như vậy đi làm sứ thần, chân thành muốn liên minh sao? Hay là cố ý tới đập phá sinh

sự, kẻ ngu si không có não nói ra được những lời như vậy thì nên nhốt ở nhà, cả đời không được thả ra.”

Tiêu Cửu Uyên lại một lần nữa khiến Thác Bạc Dã phát điên, mắt long sòng sọc, nghiêng răng côm cốp.

Nếu không phải bị muội muội giữ lại, gã nhất định sẽ xông lên liều mạng với Tiêu Cửu Uyên.

Nhưng gã vẫn chưa mất hết lý trí, liên minh là việc lớn, nếu gã làm hỏng đại sự sẽ khó lòng quay về.

Thác Bạc Trinh đứng cạnh Thác Bạc Dã quay đầu nhìn về phía Tiêu Cửu Uyên, diêm đạm lên tiếng.

“Ly thân vương gia tức giận như vậy, chẳng qua là bởi vì hoàng huynh của ta xúc phạm đến vị hôn thê của người, vậy xem ra vị hôn thê này của Ly thân vương gia có tài hơn người, bằng không sao có thể khiến Ly thân vương gia nhất quyết muốn lấy nàng làm thê tử đến vậy.”

“Như vậy đi, hôm nay ta cùng vị hôn thê của Ly thân vương gia tỷ thí một phen trong đại điện này, nếu ta thua, việc liên hôn giữa hai nước liền do Đông Ly quốc an bài, Hoàng đế bệ hạ tùy ý sắp đặt đối tượng liên hôn, Bắc Địch quốc chúng ta sẽ không phản đối bất cứ điều gì.”

“Nhưng ngược lại nếu ta thắng, như vậy việc chọn lựa đối tượng liên hôn là do ta tự mình định đoạt, Ly thân vương gia thấy thế nào?”

Tiêu Cửu Uyên sắc mặt âm trầm, bất giác muốn từ chối.

Nhưng lúc này Vân Thiên Vũ chẳng những không tức giận, nàng ngược lại vô cùng cao hứng.

Bởi vì đây rõ ràng là Thác Bạc Trinh muốn vả mặt Tiêu Cửu Uyên.

Nàng ta muốn bêu xấu Tiêu Cửu Uyên, nàng không phản đối.

Nhưng muốn tùy tiện sỉ nhục nàng sao, việc này nàng không cho phép.

Hơn nữa nàng đã nhìn rõ, ban nãy Thác Bạc Dĩ ngôn cuồng như vậy, chẳng qua chỉ vì muốn đem nàng ra làm đề tài tranh luận.

Đem nàng ra, một là để sỉ nhục Tiêu Cửu Uyên chuyện nàng nhiều lần đòi từ hôn với hắn.

Hai là để nàng thua dưới tay Thác Bạc Trình, Thác Bạc Trình liền có thể thuận lợi tự mình chọn lựa người mình muốn gả, tỷ như Thái tử chẳng hạn.

Ha ha, mơ mộng hảo huyền rồi.

Trong đại điện, Tiêu Cửu Uyên đang muốn phát hỏa thì đột nhiên Vân Thiên Vũ lạnh lùng đáp lời: “Được, ta chấp nhận tỷ thí.”

Có gan nhục mạ nàng thì phải có gan tiếp nhận lửa giận của nàng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 549: Độ Sức

Vân Thiên Vũ vừa nói xong, tất cả người trong đại điện nhướng mày ngạc nhiên, đều nhìn về phía Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ lạnh lùng, chậm rãi đứng lên, tuy nàng không cao như Thác Bạt Trinh, nhưng giơ tay nhắc chân mang theo cốt khí kiêu ngạo, không thua Thác Bạt Trinh chút nào, khí thế hai người vô cùng mạnh mẽ, kiên cường.

Trong điện, không ít người nhìn vào họ, có cảm giác giống như nhìn thấy vương tử đối mặt.

Thác Bạt Trinh có khí chất như vậy, mọi người đều hiểu vì thân phận của nàng ta cao, hơn nữa thân là công chúa hoàng thất, từ nhỏ dưỡng thành khí chất tôn quý.

Nhưng Linh Nghi quận chúa này, từ khi nào lại có khí chất mạnh mẽ như vậy.

Mọi người ngạc nhiên không thôi.

Thác Bạt Trinh nhìn Vân Thiên Vũ đối diện, trong lòng cũng hiện kinh ngạc như là mọi người, nữ tử này thật sự rất có can đảm.

Nhưng mà muốn tỷ thí với nàng ta, Thác Bạt Trinh khẽ cười, vẻ mặt vô cùng bình thản.

Nàng ta giờ tay vổ nhẹ nói.

"Được, không hồ là nữ tử dám hủy hôn sự với Ly thân vương, có dũng khí, bốn cung bội phục, vậy chúng ta tỷ thí đi, trận tỷ thí này, không chỉ vì hai người chúng ta mà còn thay mặt hai nước, nếu ta thắng, việc hai nước liên hôn sẽ do ta quyết định, nếu ta thua."

Thác Bạt Trinh còn chưa nói xong, Vân Thiên Vũ tiếp lời: "Nếu người thua, ta quyết định chuyện người gả đi."

"Được."

Thác Bạt Trinh bật cười, ánh mắt lộ ra tự tin, muốn thắng nàng cũng không phải chuyện dễ.

"Nhưng mà tỷ thí cái gì do ta quyết định."

Trong mắt Thác Bạt Trinh hiện lên tia sáng kỳ lạ, nhìn Vân Thiên Vũ chăm chăm.

Ánh mắt Vân Thiên Vũ lóe lên lạnh lùng, nhìn Thác Bạt Trinh lạnh giọng trả lời: "Được."

Thác Bạt Trinh ngẩng đầu, nhìn về phía lão hoàng đế ngồi trên đại điện.

"Hoàng đế bệ hạ Đông Ly, như người thấy, Linh Nghi quận chúa tự nguyện tỷ thí với bốn cung, nếu bốn cung thắng, đối tượng liên hôn do bốn cung tự mình quyết định, nếu thua, bốn cung sẽ gả cho người Linh Nghi quận chúa quyết định, hoàng đế bệ hạ thấy có được không?"

Mặt lão hoàng đế đen lại, chuyện lớn như vậy, sao có thể mặc kệ nữ nhân Vân Thiên Vũ này quậy phá.

Thác Bạt Trinh này khó đối phó, nàng quyết định tỷ thí gì thì nhất định Vân Thiên Vũ sẽ thua.

Vậy không phải Thác Bạt Trinh kia muốn gả cho ai thì gả sao?

Sắc mặt hoàng đế đen sì muốn từ chối chuyện này, Vân Thiên Vũ có thể đại diện một quốc gia ư? Mặt mũi nàng lớn như vậy ư?

Tuy gần đây có chút tài năng, còn muốn hủy hôn với Tiêu Cửu Uyên, nhưng cũng không có nghĩa nàng có thể thắng được Thác Bạt Trinh.

Không ít người trong điện lo lắng, đều không tán thành Vân Thiên Vũ tỷ thí với Thác Bạt Trinh.

Bởi vì chuyện này không phải chuyện đùa, đây là liên quan tới hai nước.

Nếu Thác Bạt Trinh thắng, giống như đánh vào mặt Đông Ly, hơn nữa có thể sẽ gả cho thái tử làm thái tử phi.

Nữ nhân này mà làm thái tử phi, ai biết lòng dạ độc ác như nàng sẽ gây nên chuyện gì.

Cho nên dù thế nào cũng không thể để nữ nhân này tự chọn đối tượng liên hôn.

Không ít người trong đại điện bắt đầu bàn tán chuyện này, mọi người đều phủ nhận.

Đương nhiên Vân Thiên Vũ cũng nghe được những người này bàn tán, cùng với vẻ mặt khó coi của lão hoàng đế, sắc mặt lạnh xuống, không nói một lời.

Đám người kia như kẻ bị diếc, Thác Bạt Dĩ mạng nàng kỳ lạ liên tục, không ai dám ra mặt nói chuyện, bây giờ gặp chuyện này, lại xông ra làm

ầm lên phản đối nàng.

Tiêu Cửu Uyên bên cạnh thân Vân Thiên Vũ liếc nhìn người trên trên đại điện, sau đó lại nhìn về phía Vân Thiên Vũ

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 550: Ai Kêu Người Nhanh Mồm Nhanh Miệng

Mắt phượng của Tiêu Cửu Uyên nheo lại, trong mắt nổi sóng ngầm, người khác không hiểu Vân Thiên Vũ nhưng bây giờ hẳn hiểu Vân Thiên Vũ rất rõ.

Nàng không phải loại nữ nhân chỉ biết nói suông không biết làm, nếu nàng đã mở miệng, việc này có thể hoàng thành được tám chín phần.

Nàng sẽ không làm việc nàng không nắm chắc.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ tới đây, quay đầu nhìn hoàng đế nói.

"Hoàng thượng, bốn vương cho rằng có thể, nếu sứ thần Bắc Dịch quốc đưa ra điều kiện như vậy, vậy chúng ta cứ tỷ thí với bọn họ, ta tin Linh Nghi quận chúa sẽ cho bọn họ biết cái gì gọi là bản lĩnh của đại quốc."

"Một quốc gia nhỏ ngang tàng lại chạy tới Đông Ly ta điều võ giương oai, cũng không nhìn xem đây là đâu..."

Lời nói ngông cuồng đầy khí phách của Tiêu Cửu Uyên khiến sắc mặt Thác Bạt Dã đỏ lên lần nữa, trong mắt hiện lên tia sáng lạnh.

Hận không thể liều mạng với Tiêu Cửu Uyên.

Nhưng hẳn cũng biết trước mắt không phải lúc để làm chuyện này.

Thác Bạt Dã cắn răng nhịn xuống.

Thác Bạt Trinh lên tiếng: "Được, quả nhiên Ly thân vương gia dứt khoát."

Thác Bạt Trinh không để ý tới hoàng đế trên cao, mở miệng quyết liệt nói.

"Như vậy ta lập tức so ba trận với Linh Nghi quận chúa, ba trận quyết định thắng thua."

Vân Thiên Vũ nhìn Thác Bạt Trinh, không sợ hãi chút nào, ngược lại quay đầu nhìn hoàng thượng trên điện nói.

"Hoàng thượng, nếu ta thắng, xin hoàng thượng đưa ra thánh chỉ hủy hôn."

Trong đại điện, tất cả mọi người đều nhìn Vân Thiên Vũ, nữ nhân này điên rồi, còn mơ tưởng thắng, chẳng những mơ thắng, còn mơ từ hôn.

Hoàng đế đen mặt nhìn Vân Thiên Vũ không nói gì.

Đứng trên điện, ánh mắt Tiêu Cửu Uyên bình tĩnh như nước.

Hắn nhớ lúc này ở bên ngoài điện nàng đã nói, Tiêu Cửu Uyên, nếu người không hiểu việc tôn trọng người khác, như vậy cả đời này người sẽ vĩnh viễn chỉ là vương gia cao cao tại thượng, không người thân không bằng hữu, không có người thương.

Hắn không quan tâm mình có bằng hữu người thân hay không, nhưng lại để ý nàng.

Cho nên Tiêu Cửu Uyên khẽ mở miệng nói: "Được, ta đồng ý."

Vân Thiên Vũ ngạc nhiên nhìn qua, nhìn thấy ánh mắt trầm tĩnh của Tiêu Cửu Uyên, không lạnh lùng tàn khốc như thường, chỉ có bình tĩnh nhẹ nhàng, hắn thấy nàng nhìn hắn, khẽ gật đầu một cái rồi nói:

"Vân Thiên Vũ, ta tôn trọng lựa chọn của người, người muốn từ hôn, được, chờ người đánh bại công chúa Bắc Địch quốc, ta đồng ý từ hôn với người."

Vân Thiên Vũ không ngờ Tiêu Cửu Uyên sẽ đồng ý, lúc này trong lòng không còn bức bối với hắn như trước.

"Được."

Vân Thiên Vũ nói xong quay đầu nhìn Thác Bạt Trinh: "Mời công chúa nói xem tỷ thí cái gì."

"Được. Đầu tiên, tỷ thí dung mạo."

Thác Bạt Trinh vừa nói ra, mọi người nhìn Thác Bạt Trinh ồ lên.

Rõ ràng nữ nhân này xảo trá, biết rõ trên mặt Linh Nghi quận chúa có sẹo, là nữ tử xấu xí, lại đòi so dung mạo, không phải làm khó người ta sao?

Ván thứ nhất chưa so đã thua.

Mọi người trong điện vội ngẩng đầu nhìn hoàng đế.

Quả nhiên sắc mặt hoàng đế đen đến đáng sợ, ánh mắt cũng vô cùng âm trầm, thở dốc phì phì, mắt trừng Tiêu Cửu Uyên.

Lúc này lão hoàng đế hận không thể sai người kéo Tiêu Cửu Uyên xuống đánh ba mươi roi.

Ai mượn người nhanh mồm nhanh miệng, này thì nhanh mồm nhanh miệng.

Giờ thì hay rồi, ván đầu tiên đã thua.

Thác Bạt Trinh không để ý người khác mà nhìn Vân Thiên Vũ nói.

"Nghe nói Linh Nghi quận chúa giỏi chơi cờ, như vậy ván thứ hai chúng ta so cầm kỳ thi họa, hơn nữa ván này cùng lúc so bốn thứ."

Thác Bạt Trinh vừa nói xong, bỗng nhiên trong điện ồn ào cả lên.

Một lần so bốn thứ, sao có thể hoàn thành

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 551: Đấu Ba Thắng Hai

Một người chỉ có hai tay, nhưng lại so bốn thứ cùng lúc.

Chẳng lẽ phải dùng cả chân?

Tiếng nói chuyện trong điện còn ồn ào hơn so với trước đó.

"Tiêu rồi tiêu rồi, Trinh Đức công chúa này dám nói ra, nhất định nàng ta làm được mới nói."

"Vậy không phải là Linh Nghi quận chúa tiêu rồi ư?"

"Xem ra là vậy."

"Như vậy chỉ sợ Trinh Đức công chúa thật sự muốn gả cho thái tử điện hạ."

"Linh Nghi quận chúa thật là, tự dừng lại muốn so với người ta."

"Đây là không biết tự lượng sức mình, bình thường có chút bản lĩnh trong Đông Ly quốc là lại không biết trời cao đất rộng."

"Ly thân vương gia cũng vậy, sao phải đồng ý chứ."

Trong điện kiểu nói gì cũng có.

Cuối cùng sắc mặt Dũng vương Thác Bạt Dã của Bắc Địch quốc cũng tốt hơn, nhếch miệng cười lạnh, bộ dạng nắm chắc thắng lợi.

Thác Bạt Dã không khách sáo lớn tiếng nói: "Để ta xem, muội muội ta có thể gả cho ai."

"Hoàng đế bệ hạ Đông Ly, người cũng đừng đổi ý, đây là do chính miệng Ly thân vương gia của Đông Ly quốc các người đồng ý, nếu muốn trách các người hãy trách Ly thân vương gia của Đông Ly, đừng có nuốt lời, nếu truyền ra việc các người nuốt lời sẽ bị người cười rộng rằng."

Thác Bạt Dã càng nói càng hưng phấn lên, cười ha ha, dùng đũa gõ bàn, tâm trạng vô cùng tốt.

Trong điện, tâm trạng của không ít người không tốt, giận dữ trừng mắt nhìn Thác Bạt Dã.

Đồ ngang ngược.

Sau đó lại chuyển ánh mắt trách cứ sang người Vân Thiên Vũ.

Đương nhiên mọi người cũng chỉ có thể trách Vân Thiên Vũ, không ai dám trách Tiêu Cửu Uyên.

Nhưng từ đầu tới cuối hai người Vân Thiên Vũ và Tiêu Cửu Uyên lại không tỏ vẻ gì.

Đối diện, Thác Bạt Trình mở miệng lần nữa: "Thứ ba, chúng ta tỷ thí đấu linh, đấu thú."

Mọi người trong điện kinh sợ: "Đấu linh ư?"

"Đấu thú ư?"

"Ô, thì ra Trình Đức công chúa là linh lực giả, hơn nữa trong tay còn có linh thú."

"Đây là nghiên ép cả ba trận rồi."

"Đông Ly chúng ta mất mặt rồi."

"Ta không dám xem nữa."

"Ta không thể bình tĩnh nữa."

Trong đại điện, mồm năm miệng mười, mỗi người một câu nói ầm ả lên.

Bộ dạng bọn họ như sắp sụp đổ.

Lão hoàng đế trên cao cũng lộ vẻ như muốn đánh người, đôi mắt âm hiểm nhìn Tiêu Cửu Uyên, như là hận Tiêu Cửu Uyên đến cực điểm."

Trong điện, Vân Thiên Vũ cũng không nhìn bất kì ai, mà nhìn Thác Bạt Trình.

"Công chúa, ba thắng hai, có thể bắt đầu chưa?"

Thác Bạt Trình nhướng mày ngạc nhiên, nữ nhân này vội vã muốn thua vậy ư?

Ván đầu tiên nhất định nàng thua.

Nhưng nếu nàng nóng lòng muốn thua như thế, vậy nàng ta sẽ hoàn thành tâm nguyện cho nàng.

Thác Bạt Trình mỉm cười gật đầu: "Được, vậy bắt đầu đi, ván thứ nhất so nhan sắc, nữ tử cái chính là dung nhan xuất sắc, nên chúng ta cho các vị đại nhân nhìn một chút, ta và Linh Nghi quận chúa ai xuất sắc hơn."

Thác Bạt Trinh cười càng tự tin, sau đó bước ra chính giữa đại điện, cung kính hành lễ với hoàng đế: "Hoàng đế bệ hạ đánh giá chúng ta xem nào."

Hoàng đế đã hoàn toàn không muốn nói chuyện, quá tức giận khiến ông ta mềm cả người, không nói câu nào mà chỉ xua tay.

Thác Bạt Trinh cáo lui đi ra, Vân Thiên Vũ cũng đứng dậy cáo lui với hoàng đế.

Hoàng đế vì quá tức giận, trực tiếp ném cho nàng ánh mắt giận dữ, trong lòng tính toán chờ tỷ thí xong, hẳn nên tìm lý do gì để xử lý nữ nhân này.

Nàng lại không biết tự lượng sức mình, đi tỷ thí với Thác Bạt Trinh, đây chính là chuyện liên quan đến thể diện hai nước.

Đương nhiên Vân Thiên Vũ thấy ánh mắt và tâm trạng của hoàng đế, nhưng lười để ý tới ông, nàng xoay người tao nhã bước ra.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 552: Mỹ Nhân Kinh Diễm

Trong điện, không khí vô cùng áp lực, không ai nói gì nữa.

Ai nấy đều nghĩ nếu Thác Bạt Trinh thắng, nàng sẽ gả cho ai.

Là thái tử sao? Người của Tô gia nóng lòng vô cùng.

Vị trí thái tử phi vốn của Tô gia, bây giờ xuất hiện một Thác Bạt Trinh, nếu nàng chỉ định thái tử, chẳng phải sẽ đoạt lấy phi vị của Tô gia ư?

Đáng giận.

Tô gia hận tới hận đi, cuối cùng hận lên trên đầu Vân Thiên Vũ.

Linh Nghi quận chúa này thật là, không tài cán gì đi so với người ta làm chi.

Ván đầu tiên đã thua rồi, Thác Bạt Trinh kia dám so dung mạo, đương nhiên dung mạo của nàng ta cực kỳ xinh đẹp.

Mọi người đang nghĩ, đột nhiên trước cửa đại điện truyền tới một tiếng chuông bạc, mọi người quay đầu nhìn lại, thấy một mỹ nhân áo tím cao gầy từ ngoài điện đi vào.

Màu da mỹ nhân không phải trắng như nữ tử Đông Ly, ngược lại là màu da khỏe mạnh do tiếp xúc ánh nắng mặt trời, mắt ngọc mày ngài, đẹp không nói nên lời, sợi tóc đen nhánh dùng trâm chuông cài lên, chẳng

những trâm chuông trên đầu vang lên, chuông bạc trên chân cũng vang lên tiếng dễ nghe theo từng bước đi của nàng.

Nữ tử này đúng là Trinh Đức công chúa Thác Bạt Trinh của Bắc Địch quốc.

Mọi người trong điện đều không nhìn được tán thưởng.

Thác Bạt Trinh đúng là mỹ nhân, kiểu mỹ nhân tạo nên dưới ánh mặt trời, chẳng những làn da khỏe đẹp, ánh mắt nàng ta giống như mang theo nam châm, chỉ cần nhìn vào sẽ có cảm giác bị nàng ta hấp dẫn.

Chỉ cần là nam nhân nhìn thấy Thác Bạt Trinh đều phải tán thưởng một tiếng, nữ nhân này thật sự đẹp, phong tình tỏa ra hoàn toàn không giống nữ tử Đông Ly.

Dáng người nữ tử Đông Ly quốc rất tinh tế, nhiều người như liễu thối bay trong gió, nhưng rõ ràng Thác Bạt Trinh không phải nữ tử như thế.

Nàng là kiểu nữ tử tràn đầy ngang bướng, nhìn nàng, khiến người nghĩ ngay đến từ báu vật trời sinh.

Thậm chí rất nhiều nam nhân còn nghĩ, nếu dè nữ nhân này trên giường, e rằng sẽ có tư vị khác.

Lúc này rất nhiều người cho rằng ván này Thác Bạt Trinh thắng. Dù Vân Thiên Vũ không có sẹo trên mặt, e là nàng cũng không so được với Thác Bạt Trinh, huống chi mặt nàng có vài vết sẹo nhìn qua vô cùng dữ tợn.

Trong điện, Thác Bạt Trinh đã đến trước mặt hoàng đế, nàng ta đoan chính thi lễ với hoàng đế.

"Thác Bạt Trinh tham kiến hoàng đế bệ hạ."

Hoàng đế liếc Thác Bạt Trinh một cái, tuy rằng tức giận đến đau lòng, nhưng vẫn bị vẻ đẹp và dã tính của Thác Bạt Trinh hấp dẫn, không khỏi nhìn thêm vài lần.

Nhưng hoàng đế chưa quên Thác Bạt Trinh và Vân Thiên Vũ đang đánh cuộc, nghĩ tới nữ nhân này thắng là có thể lập tức chọn người liên hôn.

Lão hoàng đế tức giận đến mức mặt đen hơn, trong lòng càng hận Vân Thiên Vũ.

Lúc này, tiếng bước chân vang lên ngoài cửa điện.

Không ít người nhìn ra ngoài theo bản năng, đồng thời hừ lạnh một tiếng trong lòng.

Bọn họ muốn xem Vân Thiên Vũ kia lấy gì so với Trinh Đức công chúa.

Chẳng lẽ chỉ bằng vết sẹo xấu xí kia ư?

Nhưng lúc mọi người quay đầu lại, đều ngây dại ra, một hồi lâu cũng không phản ứng lại được.

Chỉ thấy nữ tử ngoài điện đi vào, đẹp đến như là phát sáng, muôn vàn phong hoa tụ vào một thân, giơ tay nhắc chân đều có khí chất tao nhã, khiến người nhìn cảm thấy trước mắt sáng ngời, trong điện bởi vì nữ tử này xuất hiện mà sáng thêm một chút.

Gương mặt nữ tử hoa lệ tuyệt đẹp, da bóng loáng như mỡ đông, vô cùng mịn màng.

Đôi mắt được nàng dùng bút đen vẽ thêm như đuôi phượng hoàng từ từ khép mở, lông mi thật dài như cánh bướm, khê chớp như cánh bướm đập

dìu.

Phía dưới cánh bướm là một đôi mắt, phân biệt trắng đen, như hồ nước trong veo, theo cánh bướm chớp động, hồ nước trong veo kia khẽ tạo nên gợn sóng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUY

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 553: Đẹp Như Tiên Trên Trời

Lại nhìn bộ váy hải đường đỏ thêu mây bướm, phía trên khuỷu tay khoác áo choàng màu trắng thêu trúc xanh, màu sắc đỏ trắng đan xen nhau, làm nổi bật cả người nàng không những cao quý xinh đẹp, còn vô cùng sống động.

Nữ tử này quá xinh đẹp, trong trẻo, sinh động, cao quý hòa làm một, thực sự như đề tất cả nữ tử trong điện xuống, cho dù Trinh Đức công chúa của Bắc Địch quốc xuất hiện trước đó, cũng không so bằng nàng.

Bởi vì tất cả nữ tử đều biểu hiện ra một khí chất đặc biệt bên ngoài, nhưng nữ tử này lại tập hợp nhiều khí chất vào người, tạo thành thần thái hấp dẫn độc đáo, khiến người ta không tự chủ được bị nàng hấp dẫn không dứt ra được.

Trong đại điện có người bàn tán, vội mở miệng nói: "Người đó là ai, thật sự quá đẹp..."

"Đúng vậy, đặc biệt là thần thái lạnh lùng linh động kia, làm cho người ta không khống chế được mà bị hấp dẫn."

"Ta cảm thấy nàng ta xinh đẹp mà linh động, còn đẹp hơn cả hoa hải đường."

Âm thanh bàn tán trong điện càng lúc càng nhiều thêm.

Mọi người đều không phát hiện nữ tử này là Vân Thiên Vũ.

Nhưng không phải tất cả mọi người đều không nhận ra nàng.

Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai đã thấy qua Vân Thiên Vũ, nhưng Vân Thiên Vũ hôm nay không giống trước đó bọn họ từng thấy.

Lúc trước nàng chỉ trong trẻo linh động, hôm nay nàng trang điểm nhẹ nhàng, làm cho phong thái của nàng không chỉ lạnh lùng, mà còn thêm phần xinh đẹp, đuôi mắt nàng vẽ giống như đuôi phượng xòe ra.

Hai người Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai chỉ cảm thấy tim mình đập lên thành thịch, đập nhanh liên tục.

Ngoài Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai nhận ra, Tiêu Dạ Thần cũng nhận ra Vân Thiên Vũ.

Nhìn nữ tử xinh đẹp linh động lại cao quý như thần.

Tiêu Dạ Thần chỉ cảm thấy chua xót trong lòng, thì ra nàng xinh đẹp như vậy.

Ha ha.

Nàng như vậy làm hấn hổ thẹn, chỉ cảm thấy không xứng với nàng.

Lúc này Vân Thiên Vũ đã lướt qua đại điện, đi thẳng tới trước mặt hoàng đế, đoan trang hành lễ nói: "Thần nữ ra mắt hoàng đế bệ hạ."

Vân Thiên Vũ mở miệng, mọi người trong điện bừng tỉnh, sau đó càng bàn luận kịch động.

"Đây là Linh Nghi quận chúa..."

"Không ngờ lại là Linh Nghi quận chúa, thì ra Linh Nghi quận chúa chính là mỹ nhân đẹp như tiên trên trời."

"Ta chỉ cần nhìn nàng thôi là đã lập tức cảm thấy không thể thờ."

"Cuối cùng ta đã biết lý do Ly thân vương gia tình nguyện mất mặt cũng không chịu hủy hôn."

"Dạng nữ tử có một không hai như vậy, đổi lại ta bị mất mặt cũng không muốn hủy hôn."

Trong điện, mỗi người một câu, ồn ào náo nhiệt.

Lúc này mọi người hoàn toàn quên đi Trình Đức công chúa của Bắc Địch quốc.

Trình Đức công chúa Thác Bạt Trinh nhìn nữ tử bên cạnh, hơn nửa ngày chưa phản ứng lại, đến khi phản ứng lại, nghe những tiếng tán thưởng bên tai, Thác Bạt Trinh nổi lên ghen ghét trong lòng, đồng thời lo lắng cho mình.

Ván đầu nàng đã thua.

Thác Bạt Trinh bực bội không nói nên lời.

Không phải nói nữ nhân này là kẻ xấu xí ư? Vì sao bây giờ xuất sắc như thế?

Chẳng những người Đông Ly quốc ca ngợi sôi nổi, ngay cả người Bắc Địch quốc cũng nhìn chăm chăm vào Vân Thiên Vũ không rời.

Đặc biệt là Dũng vương Thác Bạt Dã, mắt nhìn Vân Thiên Vũ tỏa ra tia sáng như sói.

Nữ tử này rất đẹp, làn da kia, eo thon nhỏ kia, tay nhỏ kia, không chỗ nào không đẹp. Nếu cưới mỹ nhân như vậy về Bắc Địch, không biết sẽ làm bao nhiêu người tức chết.

Thác Bạt Dã hiện lên ý muốn cưới Vân Thiên Vũ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 554: Cầm Kỳ Thư Họa

Trong đại diện, Vân Thiên Vũ không thèm để ý tới người khác mà chỉ nhìn Trình Đức công chúa Thác Bạt Trinh của Bắc Địch quốc: “Trình Đức công chúa cho rằng vòng thứ nhất, chúng ta ai thắng ai thua.”

Thác Bạt Trinh sa sầm nét mặt, nàng ta vốn cho rằng mình chắc thắng không thể nghi ngờ, vì nàng ta là mỹ nhân ngang bướng nổi tiếng của Bắc Địch quốc.

Nam nhân lại thích nhất điểm này của nàng ta.

Nhưng mà giờ xem ra nam nhân vẫn thích nữ tử mặt đẹp da trắng, thắt lưng nhỏ, thân hình mềm mại.

Thác Bạt Trinh cắn răng: “Được, vòng này coi như người thắng, nhưng kế tiếp còn có vòng thứ hai và vòng thứ ba nữa.”

“Nếu đã như vậy thì bắt đầu vòng thứ hai đi.”

“Được.” Thác Bạt Trinh cắn răng, thầm hạ quyết tâm, vòng thứ hai nàng ta không thể thua nữa.

Nếu thua, hôm nay nàng ta sẽ phải liên hôn với người mà Vân Thiên Vũ chọn cho nàng ta.

Vì lần trước bản thân đã ra tay với nữ nhân này, chỉ sợ nữ nhân này sẽ không thật tâm đối đãi với nàng ta.

Cho nên Thác Bạt Trinh âm thầm quyết định, vòng thứ hai nhất định phải thắng.

Ở giữa đại điện, trên có hoàng thượng, dưới có quần thần đều vui mừng với cuộc so tài diễn ra trong điện, mặc dù Vân Thiên Vũ mới chỉ thắng vòng thứ nhất.

Nhưng mọi người đều biết kỳ nghệ của Vân Thiên Vũ hết sức cao siêu, nói không chừng cầm nghệ và thư họa của nàng cũng cao siêu như vậy.

Chỉ cần thắng hai vòng thì vòng thứ ba không cần thi nữa.

Vân Thiên Vũ có linh lực hay không cũng không quan trọng.

Bầu không khí trong điện bắt đầu nóng lên.

Mọi người trong đại điện nhìn chăm chăm vào hai mỹ nữ.

Có người thích mỹ nữ ngang bướng hoang dã, có người lại thích mỹ nữ nhan sắc xinh đẹp rung động lòng người.

Có điều rất nhiều người kinh diễm với dung mạo của Vân Thiên Vũ, tán thưởng không ngớt: “Không thể ngờ được Linh Nghi quận chúa lại là mỹ nhân quốc sắc thiên hương như vậy.”

“Quốc sắc thiên hương gì chứ người có biết dùng từ không, quốc sắc thiên hương không đủ để miêu tả vẻ đẹp của nàng, nàng giống như tiên nữ trên trời, chẳng lẽ người không thấy linh lực trên người nàng, thật giống như tiên nữ hạ phàm sao?”

“Ừ, đúng thế.”

Vân Thiên Vũ không để ý tới những lời bàn tán trong điện, mà tập trung chú ý vào chiếc đàn thái giám mang lên.

Thác Bạc Trinh đề nghị so tài cầm kỳ thư họa, hơn nữa tất cả phải thi cùng lúc.

Đối với đề nghị này Vân Thiên Vũ cũng không có ý kiến, nhưng kỹ nghệ của nàng cũng không quá cao siêu, mà từ trước đến giờ cũng chưa bao giờ thử làm cả bốn kỹ nghệ cùng một lúc.

Nên cần nghĩ xem muốn thắng vòng này thì phải làm thế nào.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ rồi quyết định đàn một khúc nhạc làm nhiễu loạn nhân tâm, sau đó áp đảo Thác Bạc Trinh ở bàn cờ, như vậy tâm trí Thác Bạc Trinh sẽ loạn, cho dù vòng này hòa thì ván cuối cùng nàng chắc thắng.

Mắt Vân Thiên Vũ lấp lánh.

Thác Bạc Trinh nhìn vào thái giám ở một góc đại điện: “Mang đồng hồ cát lên, lấy thời gian một canh giờ làm chuẩn.”

Thái giám nghe lệnh, vội vàng chuẩn bị đồng hồ cát mang tới.

Trong điện, mọi người đều tập trung chú ý quan sát cuộc so tài.

Thác Bạc Trinh và Vân Thiên Vũ đi tới bên bàn của mình, sau đó hai người nhìn nhau gật đầu, vòng thứ hai chính thức bắt đầu.

Vòng đầu tiên Thác Bạc Trinh thua nên giành đàn trước, một tiếng trống vang lên rồi bắt đầu đàn.

Tiếng đàn của Thác Bạc Trinh vừa vang lên thì người trong đại điện đã biết cầm kỳ của nữ nhân này vô cùng cao siêu.

Nhưng thi cả bốn kỹ nghệ cùng một lúc thật sự có được không?

Vân Thiên Vũ cũng bắt đầu đàn, nói thật cầm kỹ của nàng trình độ không cao, kiếp trước chỉ học qua loa, căn bản không thể so với người luyện học đàn cùng danh cầm như Thác Bạc Trinh.

Nhưng khúc nhạc Vân Thiên Vũ đàn là một khúc nhạc do tự mình sáng tác có tên Loạn Tâm.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 555: Không Biết Xấu Hổ

Khúc nhạc này dễ dàng gây nhiễu loạn nhân tâm, nếu có ý chí kiên cường thì khúc nhạc này có tác dụng bình tâm dưỡng thần hiệu quả, nhưng nếu tâm loạn thì lại rất dễ bị rối loạn tâm trí.

Bởi vì thua ở vòng đầu tiên nên hiện giờ chắc chắn Thác Bạc Trinh đang tức giận, cho nên Vân Thiên Vũ mới cố tình chọn khúc nhạc này.

Lúc này, hai tay Thác Bạc Trinh đã rời khỏi dây đàn, nhanh chóng cầm lấy hai cây bút, một tay viết thư pháp, một tay vẽ tranh.

Hai tay dùng hai bút cùng lúc.

Đây là cảnh giới rất cao.

Những người vốn bị thu hút bởi dung mạo của Vân Thiên Vũ lần này lại bị hấp dẫn bởi khả năng của Thác Bạc Trinh.

Lúc này Vân Thiên Vũ cũng đã bắt đầu, dùng hai tay vẽ cùng lúc, nàng cũng đã từng vẽ qua.

Hơn nữa còn vẽ không biết mệt, nàng không hề lo lắng về việc này.

Vân Thiên Vũ sử dụng đồng thời cả hai tay.

Sau đó, sự chú ý của mọi người lại tập trung vào nàng.

Ngấn ngơ nhìn nàng, chỉ cảm thấy cây bút trong tay nữ tử này như đang dạo chơi, điệu bút sinh hoa, tư thế kia thật mỹ lệ không sao tả xiết.

Đại diện im phăng phắc, tất cả mọi người đang bị hai bóng dáng kia thu hút.

Hai người dùng hai tay vẽ xong, chỉ một lát sau liền nhanh chóng đánh cờ, là hai người đánh với nhau.

Kỳ nghệ Vân Thiên Vũ vô cùng cao siêu, căn bản không sợ Thác Bạt Trinh.

Hai người một tay chơi cờ, một tay chơi đàn.

Có lúc còn nhìn nhau.

Cuộc so tài càng lúc càng kịch liệt.

Trên mặt Thác Bạt Trinh bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

Nàng ta bắt đầu sốt ruột.

Bởi vì nàng ta không ngờ rằng nữ nhân Vân Thiên Vũ này không những xinh đẹp mà còn có bản lĩnh đến như vậy.

Nữ nhân chết tiết này sao lại lợi hại như vậy, tại sao cả Đông Ly quốc không có bất cứ tin tức nào về nàng ta.

Lúc trước nàng ta chỉ điều tra được kỳ nghệ của nữ nhân này rất lợi hại, không tra được những thứ khác.

Không ngờ nữ nhân này lại lợi hại như vậy, đồng thời thi cả cầm kỳ thư họa mà nàng ta không hề yếu thế hơn nàng.

Phải làm sao đây?

Nàng không thể thua, nếu thua, nàng chỉ có thể nghe theo sự sắp đặt của nữ nhân này, lấy người mà nàng ta chọn.

Xem ra nữ nhân này cũng không phải loại lương thiện, lúc trước nàng chọn nàng ta để hoàn thành kế hoạch của mình quả là một sai lầm.

Thác Bạt Trinh cực kỳ hối hận, nhưng bây giờ đã không còn đường lui.

Bây giờ nàng ta không cầu thắng nữ nhân này mà chỉ cầu bất phân thắng bại, nữ nhân như vậy không có quyền thay nàng quyết định người liên hôn.

Thác Bạt Trinh càng nghĩ càng buồn bực, cuối cùng cố ý đánh đổ bàn cờ khi quay người.

Cuộc so tài đã bị gián đoạn.

Tất cả mọi người đều nhìn vào giữa đại điện.

Có người nhìn ra được là Thác Bạt Trinh cố tình.

Lúc này, người của Bắc Địch quốc đứng dậy, người đó là thừa tướng của Bắc Địch quốc.

Vị thừa tướng đại nhân này đứng ra nhanh chóng nói: “Vòng này xem như bất phân thắng bại, ta xem như hòa, trực tiếp so tài cùng nhau ở vòng thứ ba.”

Thừa tướng đại nhân nói với mọi người.

Trong đại điện bàn tán không ngừng, mọi người đều thầm nói vị thừa tướng này đúng là không biết xấu hổ.

Ông ta không biết xấu hổ nên mới nói ra được những lời đó.

Rõ ràng là Trinh Đức công chúa cố ý giở trò, còn nói hòa nhau.

Da mặt ông ta còn dày hơn cả tường thành.

Trong điện, người của Bắc Địch quốc sắc mặt không được tự nhiên.

Dũng vương Thác Bạt Dã nhanh chóng đứng lên, ồm ồm nói: “Muội của ta cầm kỳ thư họa là số một, chẳng lẽ lại không thắng, nếu đấu hết ván muội ấy nhất định sẽ đánh bại Linh Nghi quận chúa, hiện tại chúng ta tính hòa đã là lợi cho các người rồi.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 556: Thiên Phú Nghịch Thiên

Lời của Thác Bạt Dã vừa dứt, trong đại điện đã có người kêu lên: “Dũng vương điện hạ, vậy hãy để cho Trình Đức công chúa và Linh Nghi quận chúa so tài lại.”

“Đúng vậy, cho bọn họ so tài lại.”

“So tài lại xem rốt cuộc ai thắng ai thua.”

Lần này sắc mặt người Bắc Địch quốc thật sự khó coi, lạnh lùng nhìn đám quần thần Đông Ly quốc trong đại điện.

Quần thần Đông Ly quốc không chịu yếu thế, cũng trừng mắt nhìn lại quần thần Bắc Địch quốc.

Bầu không khí trong đại điện lập tức ngưng đọng.

Lúc này Vân Thiên Vũ mới mở miệng, giọng nói của nàng trong trẻo lạnh lẽo như nước trên núi, khiến mọi người trong đại điện cảm thấy vô cùng dễ chịu: “Nếu Dũng vương điện hạ và thừa tướng đại nhân đều cho rằng vòng thi này nên hoà nhau thì cứ tính là hoà nhau đi, đây cũng là phong thái của đại quốc chúng ta.”

Chỉ một câu nói đã áp đảo được Bắc Địch quốc.

Vẻ mặt của người Bắc Địch quốc vô cùng khó coi.

Vị Linh Nghi quận chúa này tuy dung mạo như thiên tiên nhưng lại cực kỳ khó chơi.

Có điều Dũng vương Thác Bạt Dã và thừa tướng lại thở phào nhẹ nhõm.

Nữ nhân này đồng ý hòa là tốt rồi, như vậy Thác Bạt Trinh thì sẽ không thua.

Bởi vì vòng thứ ba là so tài về linh lực và linh thú.

Tu vi linh lực của Thác Bạt Trinh rất cao.

Nghĩ như vậy nên Thác Bạt Dã và thừa tướng không hề tính toán so đo với Vân Thiên Vũ.

Sắc mặt người Bắc Địch quốc đã dễ chịu hơn nhưng sắc mặt người Đông Ly quốc lại không dễ chịu.

Tuy Linh Nghi quận chúa một lời áp đảo người Bắc Địch quốc nhưng vòng thứ ba là so tài về linh lực và linh thú.

Thác Bạt Trinh dám liều lĩnh đề nghị so tài như thế, chắc chắn nàng ta là người có linh lực và có cả linh thú.

Nhưng ở Đông Ly quốc thì bọn họ chưa bao giờ nghe nói Vân Thiên Vũ là một người có linh lực.

Vòng thứ ba này chắc chắn là thua, điều đó không còn gì phải nghi ngờ.

Tại sao Linh Nghi quận chúa không nắm lấy cơ hội ở vòng thứ hai thì có phải đã thắng rồi không.

Nếu nàng thắng ở vòng thứ hai thì cũng chẳng cần so tài ở vòng thứ ba vì nàng đã thắng Thác Bạc Trinh một cách áp đảo.

Trong đại diện không chỉ có sắc mặt của quần thần không tốt mà sắc mặt của hoàng đế cũng không tốt.

Đôi mắt nặng nề nhìn về phía Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ cũng không để ý tới người khác mà chỉ nhìn về phía Thác Bạc Trinh đứng cách đó không xa, trầm giọng nói: “Trinh Đức công chúa, có thể bắt đầu thi vòng thứ ba được chưa?”

“Được.”

Thác Bạc Trinh xoay người rồi đưa tay lên, một luồng linh lực màu xanh nhạt bao quanh tay của nàng ta.

Nàng ta xoay người giải phóng linh lực ra.

Mọi người trong đại diện tim như ngừng đập, sau đó cảm thấy không thể thở nổi, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Thác Bạc Trinh.

Thật ra Thác Bạc Trinh đã thu bớt linh lực, chỉ để linh lực nhắm vào Vân Thiên Vũ, nếu nàng ta phóng hết toàn bộ linh lực.

Chỉ sợ những người không có linh lực đều phải hộc máu.

Mặc dù như vậy nhưng những người không có linh lực trong đại diện vẫn thấy mùi máu tanh xộc lên cổ, vô cùng khó chịu.

Những người có linh lực lập tức dùng linh lực chống đỡ nên không thấy gì.

Nhưng khi mọi người nhìn thấy linh lam của Thác Bạc Trinh thì trong lòng đều ngầm hiểu thắng bại của vòng này.

Vòng này Linh Nghi quận chúa chắc chắn thua.

Thác Bạt Trinh là linh lực cấp lam linh.

Đây là thiên phú, là thiên phú nghịch thiên.

Linh Nghi quận chúa chưa đánh đã thua rồi.

Nhưng có người tinh mắt lại cảm thấy kỳ lạ, vì sao Thác Bạt Trinh đã thi triển linh lực cường đại như thế mà Linh Nghi quận chúa lại không hề hấn gì, vẫn điềm nhiên ung dung đối diện với Thác Bạt Trinh, không có dấu hiệu bị thương.

Đây là tình huống gì vậy.

Mọi người trong đại điện nhìn chăm chăm vào hai nữ tử.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 557: Tự Đâm Hai Mắt

Vân Thiên Vũ lạnh nhạt nhìn thẳng vào Thác Bạt Trinh, Thác Bạt Trinh cảm thấy không ổn, rõ ràng bản thân đã phóng gần hết linh lực ép lên người Linh Nghi quận chúa, theo lý mà nói nàng ta phải bị ép tới hộc máu rồi, nhưng hiện tại nàng ta lại không hề hấn gì.

Thác Bạt Trinh kinh hãi nhìn Vân Thiên Vũ, chẳng lẽ linh lực của nữ nhân này còn mạnh hơn cả nàng ta.

Điều này làm sao có thể?

Không, không, tuyệt đối không có khả năng.

Thác Bạt Trinh không thể tin được chuyện đó.

Từ nhỏ nàng ta đã có thiên phú rất cao, phụ hoàng bỏ ra rất nhiều tiền bạc cho nàng tu luyện thì nàng mới có thể luyện được tu vi linh lực như bây giờ.

Đây đã là thiên phú cực cao rồi.

Mà vị Linh Nghi quận chúa này chẳng qua là thứ nữ phủ Vĩnh Ninh hầu, đừng nói về tiền, ngay cả cơm còn ăn không đủ no, nàng ta làm sao có thể có linh lực thiên phú.

Nhưng cảnh tượng trước mắt thì phải giải thích thế nào đây.

Thác Bạc Trinh không nghĩ ra.

Vân Thiên Vũ cười lạnh một tiếng rồi xoay người lạnh lẽo nhìn Thác Bạc Trinh cười nói: “Trinh Đức công chúa, bây giờ đến lượt ta rồi.”

Nàng đưa tay lên, linh lực màu xanh biếc nồng đậm bao quanh người nàng.

Nàng đưa tay tập trung linh lực phóng về phía Thác Bạc Trinh.

Thác Bạc Trinh cảm thấy từng thớ thịt trên người đều bị ép chặt như muốn bị nghiền nát.

Lục linh cao cấp.

Trời, là lục lực cao cấp.

Trong đại điện tất cả mọi người đều ngậy ra như phỗng.

Đợi sau khi kịp phản ứng.

Tiếng hét vang lên không ngừng.

Thác Bạc Trinh vốn là lục linh sơ cấp mà bọn họ đã thấy khó chịu.

Mà Vân Thiên Vũ bây giờ còn là lục linh cao cấp.

Đây là linh lực cường giả.

Trời đất ơi.

Rốt cuộc bọn họ đã nhìn thấy cái gì? Chẳng lẽ trên đời này linh lực đã không còn đáng tiền nữa sao?

Người đi ngoài đường vung tay đều là lục linh rồi ư? Nếu không thì tại sao cả hai người này... đều là lục linh.

Lục linh cường giả.

“Mắt ta mù rồi, ta muốn tự đâm mù hai mắt.”

“Thế giới này đảo lộn rồi.”

“Ta uống say, nhất định là uống say rồi.”

Lần này đại điện trở nên xôn xao, mọi người đều kêu gào.

Lão hoàng thượng và thái hậu cùng những người ở phía trên cũng vô cùng kinh ngạc, lục lực cường giả.

Thác Bạc Trinh lại là lục lực cường giả.

Vậy mà Vân Thiên Vũ còn lợi hại hơn cả Thác Bạc Trinh, chẳng trách lúc trước nàng rất thân nhiên ra ứng chiến.

Trên đại điện, hoàng đế hí mắt lại, nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ.

Không ngờ Linh Nghi quận chúa chân nhân bất lộ tướng, không những có dung mạo đẹp như thiên tiên mà còn có năng lực bất phàm.

Hoàng đế nhìn về phía đại điện.

Chỉ thấy mấy hoàng tử của mình đang nhìn chăm chăm vào hai nữ tử như hùm như hổ.

Bọn họ nhìn chăm chú vào Vân Thiên Vũ, ánh mắt mỗi người đều sáng lấp lánh, rõ ràng là tơ tưởng đến Vân Thiên Vũ.

Hoàng đế lại quay sang nhìn Tiêu Cửu Uyên ở dưới đại điện.

Thảo nào lão cửu không chịu thoái hôn, một nữ tử tài mạo song toàn như vậy hẳn sao có thể từ bỏ.

Đáng tiếc tiểu nha đầu nhà người ta kiên quyết không lấy hãn.

Hoàng đế liền nở nụ cười.

Thái hậu ngồi bên cạnh hoàng đế và hoàng hậu nhưng lại dăm chiêu, thái hậu nghĩ chẳng trách Uyên nhi không chịu thoái hôn, hóa ra Vân Thiên Vũ thật sự lợi hại như vậy.

Nói vậy Uyên nhi đã sớm biết, cho nên mới kiên quyết không thoái hôn.

Hoàng hậu nhìn Vân Thiên Vũ rồi lại nhìn sang mấy đứa con trai mình, xem ra bà ta phải chọn lại nhân tuyển cho vị trí thái tử phi rồi.

Thời khắc này trong điện có không ít người đã động tâm tư.

Ở giữa đại điện, Vân Thiên Vũ trực tiếp dùng lục linh cao cấp ép Thác Bạt Trinh, lục linh sơ cấp của Thác Bạt Trinh bị xé nát, lục linh cao cấp trực tiếp ép xuống.

Thác Bạt Trinh không chịu nổi sức ép liên phun ra một ngụm máu, đồng thời lùi về sau mấy bước.

Linh lực của nàng ta tan đi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 558: Khó Chịu, Bực Bội Quá

Vân Thiên Vũ xoay người thu tay lại, linh lực uy áp tan biến hết.

Cuối cùng mọi người trong đại điện ai nấy cũng thở phào một hơi, trước đó bọn họ đều không thở nổi, quan trọng hơn chính là đến nhúc nhích cũng không được.

Giờ khắc này chẳng những nam nhân, ngay cả nữ nhân cũng tròn mắt ngạc nhiên nhìn Vân Thiên Vũ.

Linh Nghi quận chúa hóa ra là người có linh lực mạnh, còn có y thuật cao siêu, hơn nữa tài cầm kỳ thư họa cũng tinh thông, quan trọng hơn là còn rất xinh đẹp.

A a a, các nàng không sống nổi mất thôi.

Trực tiếp bị so sánh giống như cặn bã...

Trái tim của những nữ nhân trong điện tan vỡ tột cùng.

Vân Thiên Vũ không để ý tới những người khác, mà nhìn thẳng vào Thác Bạt Trinh đối diện: “Công chúa, còn muốn đấu thú không?”

Thác Bạt Trinh cảm thấy tuyệt vọng, nhưng đấu thú là tia hi vọng cuối cùng.

Nếu như nàng ta thua nữa, thì nàng ta sẽ mặc cho người khác chém giết.

Đối với sự kiêu ngạo của Thác Bạt Trinh mà nói thì không thể nhẫn nhịn được, nếu như nàng ta thắng đấu thú, có thể nói ván này nàng ta thắng khó khăn cho nên miễn cưỡng có thể nói rằng nàng ta và Vân Thiên Vũ hòa nhau.

Nếu như đấu thú thua nữa.

Thác Bạt Trinh không dám nghĩ tới.

Nàng ta hướng về phía ngoài đại điện vỗ tay một cái.

Ngoài điện, bỗng nhiên vang lên một tiếng rống giận dữ, một con hổ toàn thân lông vàng đi từ ngoài điện vào.

Con hổ này chẳng những đồ sộ uy mãnh, mở miệng to như chậu máu, hàm răng sắc nhọn, giống như từng lưỡi dao bén nhọn cắm trong miệng nó.

Con hổ này không phải là một con hổ bình thường, mà là một con Tiêm Xi hổ loại trung linh.

Tiêm Xi hổ có vũ khí lớn nhất là cái miệng đầy răng sắc nhọn, dường như tường đồng vách sắt đều có thể bị nó cắn đứt đoạn.

Sau khi nó đi từ ngoài điện vào, gầm thét mấy tiếng nữa ở trong đại điện.

Trong điện không ít người sợ đến nỗi biến đổi sắc mặt, nhất là các phu nhân và các tiểu thư khuê các trong triều.

Từng người vô thức đứng lên, tránh vào góc phòng trong đại điện.

Thật ra Đông Ly cũng có linh thú, chỉ là rất ít khi thấy linh thú cao lớn hung tàn như vậy, hơn nữa hôm nay ở đây có rất nhiều người không có có linh lực, chỉ là người bình thường.

Người bình thường nhìn thấy linh thú cao lớn như thế này tất nhiên sẽ sợ hãi.

Nhất là Tiêm Xi hổ thấy có người sợ thì càng hưng phấn, thỉnh thoảng đi tới đi lui trong đại điện.

Uy phong không nói được, càng dọa đến các phu nhân và tiểu thư tái mặt.

Tiêm Xi hổ uy phong, có thể lấy lại một chút niềm tin cho công chúa Thác Bạt Trinh Bắc Địch quốc.

Nàng ta quay đầu nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Đây là linh thú của ta, không biết linh thú của người thế nào?”

Vân Thiên Vũ vẫn không nói gì, trong đầu nàng vang lên một tiếng nói.

“Ta, chủ tử, ta muốn đánh chết tên ngu này, tưởng rằng thân hình to lớn thì có bản lĩnh sao, nhìn bộ dáng của nó ta rất khó chịu, rất bức bối.”

Điêu Gia gào thét trong đầu Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ nhìn Tiêm Xi hổ một chút, có hơi lo lắng về thân hình Điêu Gia.

“Người cảm thấy người làm được không? Nếu không ta có thể cho Ngạo Minh đi đổi phỏ với con Tiêm Xi hổ này.”

Vân Thiên Vũ hỏi Điêu Gia.

Điêu Gia tỏ ra rất tổn thương.

“Chủ tử, người đã kích trái tim ta dữ dội, Điêu Gia tổn thương, hu hu.”

Mặt Vân Thiên Vũ xạm lại, quát lạnh, người có chắc chắn đánh thắng được con Tiêm Xỉ hổ này không?

“Ta cam đoan.”

Điêu Gia khẳng định nói, không phải chỉ là một con hổ ngu xuẩn sao? Nó không đối phó được, sau này làm sao dám lăn lộn, mất mặt trước Báo Tử đã chết.

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu đối diện với Thác Bạt Trinh, chậm rãi nói: “Ta có một con Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu.”

Chuyện này có rất nhiều người biết, nhưng mà...?

Mọi người nhớ đến con Tử Nhân Huyền Ảnh Điêu kia rất nhỏ.

Làm sao đối phó được con Tiêm Xỉ hổ của người ta.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 559: Ngu Ngốc Đần Độn

Mọi người đang suy nghĩ, thì thấy bên đại điện xuất hiện một đạo quang ảnh, Điều Gia xuất hiện long trọng.

Nhưng mà sau đó không có tiếng vỗ tay như mong đợi của nó, chỉ là một hồi chỉ trở.

“Nhỏ như vậy, làm sao có thể đánh thắng được Tiêm Xỉ hổ của người ta.”

“Quá nhỏ, hơn nữa còn ngu ngốc đần độn.”

“Đúng vậy, bộ dạng có hơi ngốc.”

Mọi người nghị luận không coi ai ra gì.

Điều Gia tức giận, các người mới ngu ngốc đần độn, cả nhà các người đều ngu ngốc đần độn.

Ngốc cái gì, cả nhà các người đều ngốc.

Điều Gia bị chọc tức, liền quay đầu đi về hướng Tiêm Xỉ hổ.

Bóng người nhỏ bé của nó lắc mình một cái trên không trung trở nên to lớn, mặc dù không lớn như Tiêm Xỉ hổ, nhưng cũng không nhỏ yếu giống như lúc trước.

Trong điện, mọi người lại nghị luận lần nữa.

“Không ngờ rằng con chồn nhỏ lại có thể trở nên lớn như vậy.”

“Nhưng vẫn không lớn bằng Tiêm Xỉ hổ.”

“Đúng vậy đó, sẽ không bị người ta ăn thịt chứ.”

Được rồi, những người này đã chọc giận Điêu Gia thành công rồi, Điêu Gia sẽ trút hết tức giận lên người con Tiêm Xỉ hổ kia.

Thân hình nó nhanh chóng lao thẳng đến Tiêm Xỉ hổ.

Tiêm Xỉ hổ nhảy lên một cái, nhào tới, giương nanh múa vuốt ý đồ một ngoạm nuốt Điêu Gia.

Đáng tiếc tốc độ Điêu Gia trước giờ rất nhanh, mắt thấy Tiêm Xỉ hổ chạy nhanh tới.

Bóng dáng nhỏ bé xoay mình một cái giữa không trung, tránh được Tiêm Xỉ hổ, sau đó không đợi Tiêm Xỉ hổ kịp phản ứng, thân thể nhỏ liền xoay 180°, một lần nữa lao thẳng đến Tiêm Xỉ hổ, lần này vững vàng rơi xuống trên lưng Tiêm Xỉ hổ.

Nó dặng chân trên lưng Tiêm Xỉ hổ, chân Điêu Gia ép chặt lấy Tiêm Xỉ hổ, móng vuốt xòe ra, nhắm thẳng ngay hai mắt Tiêm Xỉ hổ, bèn nhón dâm xuống, cào cào cào.

Chỉ một chút công phu, mắt Tiêm Xỉ hổ đã bị cào mù.

Tiêm Xỉ hổ đau đến giận dữ, gầm thét một hồi trong đại điện, sau đó điên cuồng lắc đầu nhằm ném Điêu Gia ngã xuống.

Nhưng mà bỗng nhiên Điêu Gia giơ hai chân ôm cổ con hổ, cả cơ thể nhỏ bé treo trên cổ con hổ, sau đó há miệng hung hăng cắn một miếng lên

cổ con hổ, không chịu nhả ra.

Máu tươi bắn ra ngoài.

Mọi người trên đại điện đã hóa đá.

Trời ạ, cái này là quá dữ dội rồi.

Con chồn nghịch thiên này.

Con thú lớn như vậy mà còn bị nó đánh cho tàn phế.

Quá dã man.

Quá lợi hại.

Lúc này Tiêm Xi hổ đã hoàn toàn đau đến mất lý trí, chạy như điên trong đại điện, nó như vậy dọa các nữ quyến trong đại điện sợ tái mặt, không ngừng thét chói tai.

Khắp nơi đều tránh né.

Thoáng chốc trong đại điện loạn hết lên.

Nhưng Tiêm Xi hổ bị Điều Gia cản vào cổ.

Máu tươi chảy ròng ròng.

Chạy càng nhanh thì tốc độ máu chảy càng nhanh, cho nên nó nhanh chóng bị chảy hết máu mà chết.

Một tiếng uỳnh gắt gao vang lên trong đại điện.

Điều Gia nhảy từ trên người nó xuống, đặc ý đi lắc lư vòng quanh đại điện, chờ đợi tiếng vỗ tay như sấm của mọi người.

Kết quả mọi người ngây dại, ai mà nhớ vỗ tay cho nó chứ.

Được rồi, Điều Gia tức giận rồi, hung hăng quay trở về, vừa đi vừa mắng.

Một lũ ngu ngốc, sớm biết vậy để cho con hổ kia cắn chết vài người.

Hừ...

Tất nhiên Vân Thiên Vũ nghe được lời Điều Gia nói ở trong đầu, khoe môi cong lên.

Nhưng lúc này nàng không để ý đến linh thú của mình, mà ngẩng đầu nhìn về phía công chúa Thác Bạt Trinh Bắc Địch quốc đối diện.

Thác Bạt Trinh ngây người.

Người Bắc Địch quốc quốc cũng ngây người.

Đây là cái gì, con chồn này là gì...

Đợi đến khi bọn họ kịp phản ứng.

A a a, hoàn toàn xong rồi, Thác Bạt Trinh cũng xong rồi.

Vân Thiên Vũ trực tiếp mở miệng: “Trinh Đức công chúa, giao ước tỷ thí lúc trước của chúng ta nếu như người thua, đối tượng thành thân ngày hôm nay của người là do ta chọn.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 560: Thành Thân Với Thái Giám

Cả người Vân Thiên Vũ lạnh lẽo, đôi mắt toát ra sự lạnh lùng khiến người khác run sợ.

Lúc trước Thác Bạt Trinh chọn nàng là để hoàn thành kế hoạch của nàng ta.

Nàng ta muốn tự chọn đối tượng thành thân ở Đông Ly quốc.

Từ khi nàng ta chọn nàng, đã tự rước bực tức vào người.

Thác Bạt Trinh nhìn Vân Thiên Vũ, đôi mắt tràn đầy căm hận, nàng ta chậm rãi mở miệng nói: “Đúng, ta đã nói.”

Vân Thiên Vũ trực tiếp vung tay chỉ về phía một người trong đại điện, nói với Thác Bạt Trinh: “Ta chọn người thay công chúa, chính là hã, công chúa lấy hã, kết thân cùng với Đông Ly quốc chúng ta.”

Mọi người nhanh chóng quay đầu lại nhìn, nhìn thấy người Vân Thiên Vũ chỉ, thì ra là tổng quản thái giám Lâm Cảnh bên cạnh hoàng thượng.

Lâm Cảnh đã già lại còn xấu xí, mặt đầy nếp nhăn, ngay cả lưng cũng đã còng.

Không ngờ Vân Thiên Vũ lại gả Thác Bạt Trinh cho hã.

Lúc này đây, không chỉ người Bắc Địch quốc ngậy người, ngay cả người Đông Ly quốc cũng ngậy người giết mình.

Thác Bạt Trinh thì hóa đá.

Bắt nàng ta gả cho một thái giám vừa già vừa xấu xí, gả cho thái giám, thái giám.

A a a, Vân Thiên Vũ thật quá đáng, lại thản nhiên bắt nàng ta gả cho một tên thái giám để liên hôn hai nước.

Thác Bạt Trinh tiêu rồi.

Người Bắc Địch quốc không làm, việc này truyền ra, không phải sẽ khiến bị người trong thiên hạ cười chết luôn sao. Đường đường là một công chúa lại gả cho một tên tổng quản thái giám để liên hôn hai nước, từ cổ chí kim cũng không có chuyện thế này.

Dũng vương Thác Bạt Dã nhanh chóng đứng lên, nhìn Vân Thiên Vũ, hung hãn nói: “Linh nghi quận chúa, đây là người không nể mặt Bắc Địch quốc chúng ta.”

“Ha ha, lời này của Dũng vương quả đúng thật là buồn cười, các người được phép làm mất mặt ta, lại không cho ta làm mất mặt các người sao? Là ai lúc trước nói ta quá dị, các người muốn khiêu khích ta, thì phải chấp nhận lửa giận của ta, lúc giao ước các người không có nói không được chọn thái giám làm đối tượng liên hôn.”

“Nếu các người không dị nghị, ta chọn ai cũng không ảnh hưởng đến các người.”

“Cái gì mà làm mất mặt, khiến các người mất mặt thì thế nào?”

Vân Thiên Vũ không vui nói.

Bởi vì ngày thường nàng khéo léo và rõ ràng, mặc dù nàng chỉ nói, người khác cũng thấy cử chỉ của nàng thanh nhã mê người.

Tuyệt đối không phải nàng lên mặt bắt nạt người khác, ai cũng gật đầu đồng ý.

Đúng vậy, Bắc Dịch quốc các người không nói là không được chọn thái giám.

Người ta chọn thái giám cũng có ảnh hưởng gì tới các người.

Trong điện, mọi người chỉ trích người Bắc Dịch quốc, bây giờ trong lòng ai nấy cũng rất thoải mái.

Ai kêu người Bắc Dịch quốc lúc trước cứ ra vẻ gây khó dễ, còn nói đối tượng liên hôn phải do bọn họ chọn, có chuyện tốt như vậy sao?

Cuối cùng bọn họ chọn Linh Nghi quận chúa, không phải là vì chèn ép Linh Nghi quận chủ để đạt được mục đích sao?

Bây giờ bị người ta làm mất mặt rồi còn nói người ta không nể mặt bọn họ.

Đáng đời.

Trong đại điện có người nhìn Vân Thiên Vũ kêu: “Linh Nghi quận chúa, chúng ta ủng hộ người.”

Một người kêu lên rồi nhiều người kêu lên theo.

“Linh Nghi quận chúa, chúng ta ủng hộ người.”

“Ủng hộ người.”

“Ủng hộ người.”

Mặt người Bắc Địch quốc đều đỏ lên vì tức giận.

Trinh Đức công chúa Thác Bạt Trinh tức giận đến chảy nước mắt. Bắt nàng ta gả cho một tên thái giám, nhất định nàng ta sẽ không gả, nếu như thật sự gả nàng cho thái giám, chỉ bằng nàng đi tìm con đường chết.

Thác Bạt Trinh không nhịn được khóc lên, trong lòng vô cùng hận Vân Thiên Vũ.

Tất nhiên người Bắc Địch quốc không để cho công chúa của mình gả cho một lão thái giám để liên hôn.

Cho nên Dũng vương Thác Bạt đã nhanh chóng nhìn lên phía hoàng thượng.

“Hoàng đế bệ hạ, người cho rằng còn có thể đàm phán hòa bình không? Bắt công chúa nước ta gả cho một tên thái giám để liên hôn hai nước, đây là cực kỳ không nể mặt Bắc Địch quốc.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 561: Liên Hôn Hai Nước

Hoàng đế trên đại điện cứ nhìn Thác Bạt Dã một cái, rồi liếc nhìn Thác Bạt Trinh một cái.

Tuy rằng Thác Bạt Trinh kém Vân Thiên Vũ, nhưng nàng ta là lục linh thiên phú, hơn nữa năng lực lại phi phàm.

Nữ nhân như vậy, sao lão ta có thể yên tâm cho nàng ta gả vào nhà người khác.

Cho nên hoàng đế gật nhẹ đầu một cái nói: “Dùng vương nói cũng phải.”

Hoàng đế quay đầu nhìn Vân Thiên Vũ dưới đại điện nói: “Linh Nghi quận chúa, người xem việc này có thể để trầm xử lý không?”

Hoàng đế đã nói rồi, đương nhiên Vân Thiên Vũ không thể nói không, hơn nữa từ lúc nàng bắt đầu biết người Bắc Địch quốc tuyệt đối sẽ không đồng ý cho công chúa nước mình thành thân với một thái giám, tiến hành liên hôn hai nước.

Nàng ta làm như vậy chẳng qua là vì muốn làm mất mặt Bắc Địch quốc thôi.

Vân Thiên Vũ nghĩ, mỉm cười nhìn người Bắc Địch quốc phía đối diện, từ từ nói.

“Đây là khác biệt của nước không văn minh và nước lớn, người nước không văn minh tố chất kém, nói không giữ lời, người nước lớn chúng ta rộng lượng, nếu hoàng đế bệ hạ nước ta có tấm lòng nhân ái, vậy sao ta còn phải so đo, chỉ hi vọng người Bắc Địch quốc các người đừng nông cuồng ở Đông Ly quốc chúng ta.”

Lời của Vân Thiên Vũ lại một lần nữa đánh thẳng vào mặt người Bắc Địch quốc.

Trong lòng người Bắc Địch quốc hận đến nghiến răng.

Nhưng cũng không thể nói thêm một từ nào nữa.

Hoàng đế thấy Vân Thiên Vũ rất biết giữ thể diện, trong lòng vô cùng hài lòng.

“Được, nếu Linh Nghi quận chúa cũng đồng ý việc này để trảm xử lý, vậy lần này hai nước cùng hòa hảo đàm đạo, công chúa Bắc Địch quốc Thác Bạt Trinh tiến cung làm Trinh phi, hai nước tiến hành liên hôn.

Sắc mặt Thác Bạt Trinh trắng nhợt, tim lạnh như băng.

Tuy cuối cùng không gả cho tên thái giám đó, nhưng lại gả cho hoàng đế.

Mà vị hoàng đế này còn lớn tuổi hơn phụ thân nàng ta.

Vốn dĩ nàng ta muốn dựa vào năng lực của bản thân gả cho một hoàng tử trẻ tuổi làm phi, không ngờ cuối cùng lại thành ra như vậy.

Thác Bạt Trinh chỉ cảm thấy cả người mơ màng.

Trong đại điện, một đám triều thần Đông Ly quốc đã đứng cả dậy chúc mừng hoàng đế.

“Chúng thần chúc mừng hoàng thượng có được mỹ nhân.”

“Ha ha ha, được, được lắm.”

Tâm trạng hoàng đế rất tốt, Thác Bạt Trinh quả thực là một mỹ nhân, còn là một mỹ nhân bướng bỉnh.

Hậu cung của lão ta đã không còn mỹ nhân nữa rồi, bây giờ lại có thêm một người, quả thực rất tốt.

Hơn nữa từ nay hai nước cũng thái bình.

Dưới đại điện. Vân Thiên Vũ cứ nhìn hoàng thượng, chậm rãi mở miệng nói: “Hoàng thượng, thần nữ còn có chuyện cầu xin hoàng thượng hạ chỉ.”

Vân Thiên Vũ vừa mở miệng, mọi người nhớ tới lúc trước Linh Nghi quận chúa còn nói ra một chuyện, đó chính là xin hoàng thượng hạ chỉ phế bỏ hôn sự của nàng và Ly thân vương gia.

Mọi người nghĩ đến điều này, tất cả đều theo bản năng nhìn về phía Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên.

Vừa thấy, mọi người ai cũng sợ.

Sắc mặt Ly thân vương thật khó coi, nhưng sự khó coi này lại không giống như những cơn thịnh nộ căm tức kia mà là mặt trắng bệch khó coi, trong mắt tràn đầy kinh nghi, khiếp sợ, còn có chút khó tin.

Hắn bình tĩnh nhìn Vân Thiên Vũ như vậy, hơn nữa cứ nhìn rất lâu không rời ánh mắt đi.

Trên đại điện, mọi người không khỏi suy đoán. Vương gia làm sao vậy? Chẳng lẽ bị đả kích bởi chuyện Linh Nghi quận chúa từ hôn.

Vân Thiên Vũ cũng phát hiện Tiêu Cửu Uyên vô cùng khác thường, người này làm sao vậy?

Đương nhiên nàng tuyệt đối sẽ không tin Tiêu Cửu Uyên vì chuyện nàng từ hôn mà bị đả kích thành như vậy.

Vậy thì hẳn xảy ra chuyện gì?

Nhưng Vân Thiên Vũ không có ý định để ý tới điều này, nàng ngẩng đầu nhìn hoàng đế trên đại điện trầm giọng nói: “Thần nữ xin hoàng thượng hạ chỉ phế bỏ hôn sự của thần nữ và Ly thân vương gia.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 562: Như Người Mong Muốn, Ta Từ Hôn

Hoàng đế nhìn Vân Thiên Vũ, trong lòng đã sớm không tán thành nàng gả cho Tiêu Cửu Uyên rồi.

Nữ nhân có năng lực như vậy làm sao có thể gả cho Tiêu Cửu Uyên làm phi.

Nhưng hoàng đế vẫn nhìn Tiêu Cửu Uyên: “Lão Cửu, đệ xem việc này?”

Tiêu Cửu Uyên ở một bên đại điện, lông mày đầy nghiêm nghị, trong đôi mắt phượng tràn đầy ý chế nhạo, hắc khê cười, ý cười lúc ẩn lúc hiện, khiến người ta có cảm giác đau lòng, giống như hắc bị tổn thương đến cực điểm, chịu đả kích vô cùng lớn.

Hắc như vậy, thật khiến người khác không kìm nổi mà muốn trấn an hắc.

Thậm chí trong đại điện, rất nhiều người cảm thấy Ly thân vương gia bị Linh Nghi quận chúa từ hôn mới bị như vậy.

Hóa ra Vương gia đã yêu Linh Nghi quận chúa như vậy rồi, bởi vì nàng từ hôn, vương gia mới bị tổn thương như vậy.

Giọng nói của Tiêu Cửu Uyên bất chợt vang lên: “Được, ta đồng ý.”

Hắn ngược mắt lên nhìn Vân Thiên Vũ, từ từ nói: “Vân Thiên Vũ, như người mong muốn, ta từ hôn.”

Trong điện, mọi người lại ảo tưởng ra một câu chuyện cũ.

Ly thân vương gia bị Linh Nghi quận chúa làm tổn thương, cho nên mới phải đồng ý.

Vương gia thật si tình.

Khách quan triều thần trong đại điện, hoàng đế cùng với các hoàng tử trên điện đều rất vui vẻ.

Hoàng đế vung tay lên hạ lệnh: “Được, từ ngày hôm nay, Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên và Linh Nghi quận chúa hủy bỏ hôn sự, từ nay về sau sau nam lấy nữ gả, không can thiệp chuyện của nhau.”

“Người đâu, soạn chỉ chiếu cáo thiên hạ.”

Vân Thiên Vũ xoay người: “Thần nữ tạ ơn hoàng thượng ân điển.”

Nàng dung mạo tuyệt mỹ, hơi thở quanh thân lạnh lùng, lại mang theo một chút ánh sáng xinh đẹp, thật sự đẹp như tiên nữ, đến giọng nói cũng khiến người ta cảm thấy rất êm tai.

Thái tử Tiêu Thiên Ngự, Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu, Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch, mỗi người đều có tâm tư riêng.

Nữ tử tài mạo song toàn như vậy, nên là chánh phi của bọn họ mới phải.

Vân Thiên Vũ giống như không hề biết tâm tư của những hoàng tử này, nàng lặng lẽ lui xuống dưới một bên đại điện.

Chỉ là nàng mới vừa lui ra, đi đến chỗ ngồi của mình.

Tiêu Cửu Uyên xoay mình đứng dậy, đi đến trước mặt nàng, bàn tay to duỗi ra ngang ngược kéo tay nàng, đi thẳng ra ngoài đại điện.

Mọi người trên đại điện phía sau chứng kiến cảnh này.

Đang muốn trình diễn cái gì vậy, chẳng lẽ Ly thân vương gia không cam lòng, cho nên muốn cứu vãn tình cảm với Linh Nghi quận chúa.

Giờ khắc này cũng không ai cảm thấy Vân Thiên Vũ đạt được mục đích.

Nữ tử có năng lực lại có dung mạo tuyệt mỹ như vậy vốn có sự kiêu ngạo của bản thân.

Trong đại điện, có hai con mắt, hung hăng trừng mắt nhìn Vân Thiên Vũ kia bị Tiêu Cửu Uyên kéo ra ngoài.

Một là người lúc trước bị Vân Thiên Vũ làm mất mặt, Thác Bạt Trinh.

Một là biểu muội của Tiêu Cửu Uyên, Gia Khánh quận chúa Dung Kỳ.

Trong mắt Dung Kỳ, bóng lưng Vân Thiên Vũ như một liều thuốc độc.

Nàng ta thiếu chút nữa là cắn nát miệng mình ra.

Trước đó nàng ta thấy ánh mắt trong trẻo của biểu ca cứ luôn nhìn Vân Thiên Vũ, ánh mắt đó mang theo sự cưng chiều, ánh mắt thích nàng như vậy.

Cho nên nàng ta không khống chế nổi lửa giận trong lòng, đưa cho biểu ca một tờ giấy.

Trên đó viết người năm đó biểu ca cứu.

Người đó chính là Vân Thiên Vũ.

Nàng ta cho rằng chỉ cần biểu ca biết người năm đó hãn cứu chính là Vân Thiên Vũ, cũng chính là Vân Thiên Vũ bỏ mặc hãn năm đó, khiến hãn năm đó suýt chết trong khe núi ở sơn cốc.

Nàng ta tưởng rằng chỉ cần biểu ca biết rồi, nhất định sẽ ghét bỏ Vân Thiên Vũ.

Nhưng bây giờ là tình huống gì đây?

Dung Kỳ chỉ cảm thấy trong lồng ngực có mấy trăm mấy ngàn con kiến đang bò, ngọn lửa ghen tức trong lòng nàng ta bùng lên.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 563: Đau Lòng Như Vậ

Nghĩ đến dung mạo của Vân Thiên Vũ, nghĩ đến khả năng của Vân Thiên Vũ, Dung Kỳ hận không thể giết chết nữ nhân đó.

Nhưng nữ nhân này lại là lục linh đỉnh phong, với năng lực của nàng ta hoàn toàn không thể giết được nàng.

Nhưng nàng ta là người của Linh Sơn môn, nàng ta có mấy sư huynh, sư đệ đều đối xử với nàng ta vô cùng tốt. Nếu biết có người ức hiếp nàng ta, nhất định sẽ không ngồi xem không quản.

Dung Kỳ giận dữ nghĩ.

Trong đại điện, ánh nhìn của chúng thần đã thu trở lại, người hai nước bắt đầu trao đổi chuyện hai nước liên minh.

Ngoài điện, Vân Thiên Vũ bị Tiêu Cửu Uyên kéo thẳng đến nơi vắng người.

Trên đường chợt có thái giám và cung nữ nhìn thấy, mau chóng cẩn thận tránh ra.

Vân Thiên Vũ tức giận trừng mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên, liều mạng giãy giụa, sau đó tức giận mở miệng: “Tiêu Cửu Uyên, buông ta ra.”

Tiêu Cửu Uyên theo lời buông Vân Thiên Vũ ra.

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu hung hăng lườm hăn, lại rơi vào một đôi mắt như vực sâu vạn trượng, hai đồng tử trong đôi mắt ấy đầy vẻ đau lòng, dày vò, buồn bã, còn có sự tuyệt vọng khôn tả, cứ như vậy bình tĩnh nhìn nàng.

Vân Thiên Vũ lập tức giật mình, đôi mắt như vậy, dường như từng nhận tổn thương lớn nhất thế gian, tĩnh mịch, không một chút sức sống, phảng phất như một người hoàn toàn đã không còn linh hồn.

Tiêu Cửu Uyên như vậy, dọa Vân Thiên Vũ nhảy dựng.

Nàng chỉ vào Tiêu Cửu Uyên, kinh nghi mở miệng: “Tiêu Cửu Uyên, người người không ra người quỷ không ra quỷ, muốn dọa người sao?”

Tiêu Cửu Uyên hít sâu, từ từ ngẩng đầu nhìn trời, giấu đi mọi đau đớn trong mắt, hăn cúi đầu nhìn Vân Thiên Vũ, khàn khàn mở miệng.

“Vân Thiên Vũ, tại sao, tại sao khi đó người không quay lại?”

Vân Thiên Vũ ngây ngẩn cả người, lời này của Tiêu Cửu Uyên có ý gì.

Vẻ mặt nàng ngỡ ngàng.

“Tiêu Cửu Uyên, ta không hiểu người đang nói cái gì...”

Dường như Tiêu Cửu Uyên rơi vào sự mơ mị của bản thân.

“Người luôn nói ta lãnh khốc vô tình, không tim không phổi, lòng dạ đen tối, người thì sao, lẽ nào lòng dạ người không đen tối sao?”

“Sở dĩ ta như vậy, là bởi vì người, biết không?”

“Khi đó ở trong khe núi ta có thể tự chạy đi, nhưng bởi vì hai người rất chặt chẽ, bị kẹt lại, mà ta đã không còn sức công người nhảy lên vách núi nữa...”

“Nếu ta âm hiểm hơn một chút, ném người xuống, thì ta sẽ không sao.”

“Nhưng ta lựa chọn đưa người lên, để người đi tìm người tới cứu ta.”

“Trong thâm tâm ta tràn đầy hi vọng, tin người sẽ đến.”

“Nhưng người biết không? Ta cứ hi vọng chờ đến thất vọng, lại từ thất vọng chờ đến tuyệt vọng, lại từ tuyệt vọng chờ đến tràn ngập hận ý, ta hận tự bản thân mình tại sao phải nhiều chuyện như thế.”

“Tại sao?”

“Sau đó ta được người khác cứu lên, tuy nhiên lại hôn mê suốt ba ngày, thiếu chút nữa chết đi, người đã dạy cho ta, người khiến ta như vậy, làm sao còn có thể tin tưởng người khác, làm sao có thể tôn trọng người khác, làm sao có thể bảo vệ người khác.”

Tiêu Cửu Uyên càng nói càng đau lòng, nói đến thương tâm, hắn xoay mình đưa tay, hung hăng đâm một cú lên cột trụ hành lang phía sau Vân Thiên Vũ.

Một cú đâm, huyết nhục mơ hồ.

Nhưng hắn hình như không biết đau, vẫn vô cùng đau đớn nói.

“Ta vẫn muốn tìm được người, hỏi người một câu, tại sao, tại sao không quay lại.”

Tiêu Cửu Uyên nói tới đây, thở dốc, thật giống như một con sói bị thương thở hổn hển, rất đau, rất khó chịu.

Ngọn lửa đau thương trong mắt hắn đang thiêu đốt, tỏa ra.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ hơi trắng nhợt, nếu như lúc Tiêu Cửu Uyên bắt đầu nói, nàng không hiểu, nhưng nghe lần thứ hai nàng đã hiểu.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 564: Hít Thở Không Khí Tươi Mát

Ý tứ trong lời nói của Tiêu Cửu Uyên là, tiểu nữ tử năm đó hẳn cứu chính là nàng.

Chẳng lẽ giấc mơ lúc trước của nàng là thật.

Vậy tại sao nàng tỉnh lại làm sao cũng không nghĩ ra được.

Vân Thiên Vũ nhú mày, nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Nàng chỉ nhớ rõ một đêm trên bãi săn, nàng cứu Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch, lại tuyệt nhiên không nhớ chuyện Tiêu Cửu Uyên đã cứu nàng.

Tiêu Cửu Uyên nhìn Vân Thiên Vũ, từ từ nở nụ cười.

Chỉ là nụ cười kia thoắt ẩn thoắt hiện mà hư vô, thật giống như không có linh hồn, đôi mắt phượng của hắn cũng mất đi sự hung phấn ngày xưa, thất thần nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ hỏi.

“Ta vẫn muốn tìm được người, hỏi người một câu.”

Vân Thiên Vũ mở miệng: “Người hỏi đi.”

“Năm đó tại sao người không quay lại, tại sao không quay lại?”

Vân Thiên Vũ nhú mày: “trong đầu ta không có một chút hình ảnh nào, ta không nhớ được.”

Vân Thiên Vũ lại cho Tiêu Cửu Uyên một đao.

Đau đến mức trong lòng hấn chảy máu.

Hóa ra khúc mắc của hấn cho tới nay, trong lòng người ta là chuyện vô can như vậy.

Không nhớ rõ, vậy mà nàng lại quên hết.

Mà hấn cứ luôn không giải được khúc mắc, mỗi khi nhớ tới chuyện năm đó, lại oán hận trong lòng, không tin người khác, trở nên lạnh lùng, trở nên vô tình, trở nên cường thế.

Nhưng nàng lại quên.

Ha ha ha, Tiêu Cửu Uyên cười ha hả, chỉ là nụ cười của hấn thiếu sự sắc bén ngày xưa, lại thêm sự thô lương khiến người khác đau lòng.

Đôi mắt như ánh sao đêm của hấn cũng mất đi sự lấp lánh, đỏ lên, không khí trở nên trầm lắng, hấn nhìn Vân Thiên Vũ, nói từng chữ một.

“Vân Thiên Vũ, giữa chúng ta có phải một bút có thể xóa bỏ không.”

“Bốn vương không tôn trọng, không tín nhiệm, người đều có thể một bút xóa bỏ, bởi vì những gì ta làm đối với người so với người đối xử với ta cũng không tính là quá ác, ta làm khó người, không tin người, nhưng lúc người cần nhất lại giúp đỡ người, còn người thì sao, lúc trước một chút hi vọng cũng không cho ta.”

Tiêu Cửu Uyên sâu kín lạnh lạnh cười khẽ, bởi vì nghĩ đến chuyện năm đó, lại nhớ đến một câu không nhớ rõ của Vân Thiên Vũ kia.

Trong lòng hấn vô cùng vô cùng khó chịu.

Thật ra lúc nhìn thấy tờ giấy Gia Khánh đưa tới, hắn không tin, nhưng trên tờ giấy Gia Khánh viết một câu, khiến hắn khẳng định một chuyện.

Đó chính là Gia Khánh đã gặp Vân Thiên Vũ.

Bởi vì nàng ta nói, năm đó trong lúc vô tình nàng ta nhìn thấy một tiểu cô nương dưới vách núi, nghe thấy nàng thì thầm một câu thần tiên ca ca.

Chính bởi vì một câu thần tiên ca ca kia của nàng, khiến nàng ta suy nghĩ, cho nên mới lên núi cứu hắn.

Mà hắn cũng bởi vì một câu thần tiên ca ca này, khẳng định Gia Khánh nhận ra Vân Thiên Vũ.

Nàng ta quả quyết không dám lừa hắn việc này, cho nên tiểu nữ tử năm đó quả thật là Vân Thiên Vũ.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ, ý cười trên khóe môi càng lúc càng đậm hơn, lại càng ngày lúc mong manh.

Qua nhiều năm như vậy, hắn cứ luôn thay nàng nghĩ lý do.

Nghĩ đến thời điểm gặp lại, nàng có thể sẽ nói cho hắn biết hay không, thật ra năm đó nàng muốn đi.

Nhưng đại nhân không tin nàng, hoặc là trên đường trở về nàng gặp dã thú, cho nên không cách nào quay lại, hoặc là nàng cũng bị thương nặng.

Nhưng mà bây giờ không có gì, chỉ là một câu quên rồi.

Nghĩ đến điều này, Tiêu Cửu Uyên lại muốn cười, hóa ra người thật sự ngốc là hắn.

Từ nhỏ mẫu hậu hắn đã nói cho hắn biết không thể không phòng bị người khác, nhưng không thể có tâm hại người khác, người phải biết bảo vệ

mình.

Nhưng hắn cứ luôn kiên trì, mọi người đều có thể diện, nhưng đến cuối cùng vẫn bị người khác hung hăng đánh thẳng vào mặt.

Trong lòng Tiêu Cửu Uyên, rốt cuộc không chịu nổi kích thích như vậy, huyết khí trong lồng ngực tuôn trào, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Vết máu kia làm nổi bật dung mạo tuyệt mỹ của hắn, lại tạo ra một vẻ đẹp khác thường, đẹp đến nín thở.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 565: Mất Trí Nhớ

Vân Thiên Vũ nhìn thấy vết máu bên môi hăn, tim lại không tự giác được hơi khó chịu.

“Tiêu Cửu Uyên, người chảy máu.”

Tiêu Cửu Uyên tuyệt không để ý: “Vân Thiên Vũ, chúng ta huề nhau, ta đồng ý buông tay, về sau....”

Tiêu Cửu Uyên ngừng một chút, nghĩ đến cuối cùng không liên quan gì đến người này, tim lại bị rất đau, dường như bị cắt một miếng thịt.

“Sau này ta sẽ không làm khó dễ người nữa, cũng không dây dưa với người, sẽ không cố chấp không buông tay.”

Hăn nói liên tiếp mấy câu, sau đó xoay người rời đi.

Dáng người từng ngạo nghễ cuồng ngạo như vậy tựa hồ như bị cái gì đánh khoá, mang theo vô vàn thê lương, từng bước rời đi.

Vân Thiên Vũ phía sau nhìn thấy hăn như vậy, trong lòng càng lúc càng hỗn loạn, nàng nhanh chóng mở miệng: “Tiêu Cửu Uyên”

Tiêu Cửu Uyên ngừng lại.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng nói: “Ta thật sự không nhớ.”

Nếu không phải bởi vì lúc trước nàng nằm mơ, nàng nhất định sẽ cho rằng Tiêu Cửu Uyên đang nói láo lừa nàng, nhưng bởi vì lúc trước mơ thấy như vậy, cho nên nàng tin Tiêu Cửu Uyên nói thật.

Thật sự nàng đã quên mất chuyện kia trong quá khứ.

Tiêu Cửu Uyên phía trước bởi vì lời Vân Thiên Vũ. tim lại bị kim đâm một mũi, sau đó cũng không quay đầu lại, nhắc chân đi tiếp.

Chỉ để lại Vân Thiên Vũ phía sau nhìn hẫng.

Vân Thiên Vũ rất nghiêm túc suy nghĩ về giấc mơ lúc trước, mơ hồ có thể cảm nhận được cảnh trong mơ.

Năm đó linh lực giả ám sát nàng, hẳn là do Liễu thị phái, động thủ trong bãi săn hoàng gia, là bảo đảm nhất.

Người khác chỉ nghĩ là nàng bị dã thú ăn thịt.

Sau đó gặp Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên ra tay cứu nàng.

Hai người bị linh lực giả đả thương rơi xuống rồi khe hẹp trong sơn cốc.

Tiêu Cửu Uyên dùng hết toàn bộ linh lực đưa nàng lên núi, cho nàng đi tìm người đến cứu hẫng.

Nhưng Vân Thiên Vũ không nhớ được chuyện sau đó, hoàn toàn không có ấn tượng.

Nàng chỉ nhớ ngay trong đêm đó nàng cứu Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch.

Bởi vì hôm đó ở bãi săn hoàng gia, Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch bị người gài bẫy, nàng vừa lúc đi qua, ra tay cứu Tuyên vương khỏi bẫy,

nhưng bởi vì bản thân quá nhỏ, cho nên bị Tuyên vương kéo theo vào bầy.

Lúc ấy Tuyên vương ngất đi, sau có người cứu Tuyên vương, căn bản không phát hiện nàng cũng rơi vào bầy.

Sau đó vẫn là người của Lục gia tìm được nàng, nếu không cuối cùng nàng đã chết trong bầy rồi.

Về phần chuyện Tiêu Cửu Uyên cứu nàng.

Từ đầu tới cuối nàng đều không có ấn tượng, theo lý mà nói, chuyện lớn như vậy, tuyệt đối nàng sẽ không quên.

Trừ phi có người làm gì với nàng, xóa đi trí nhớ Tiêu Cửu Uyên cứu nàng.

Vân Thiên Vũ đang nghĩ, phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói quan tâm.

“Vũ Mao, sắc mặt ngươi khó coi quá, làm sao vậy?”

Vân Thiên Vũ quay đầu lại, nhìn thấy người đến là một thân áo xanh dài Tô gia đại công tử Tô Hạc Niên, thật ra là Phượng Vô Nhai.

Phượng Vô Nhai thoáng một cái đã đến, nhìn thấy Vân Thiên Vũ sắc mặt khó coi, vô cùng lo lắng.

Đồng thời Phượng Vô Nhai nhìn xung quanh mọi nơi một chút, sắc mặt Vũ Mao khó coi như vậy, không phải bởi vì Tiêu Cửu Uyên ức hiếp nàng sao.

“Vũ Mao, có phải Tiêu Cửu Uyên ức hiếp muội hay không, muội nói cho ta biết, ta giúp muội xử lý hẩn.”

Vân Thiên Vũ lắc đầu: “Không phải chuyện của ngươi.”

Phượng Vô Nhai vừa nghe, tim không khỏi trầm xuống, bởi vì y nghe thấy dường như Vân Thiên Vũ không hề hận Tiêu Cửu Uyên như trước nữa.

Tại sao? Tim Phượng Vô Nhai lập tức nặng trĩu chẳng lẽ Vũ Mao đã hối hận, cho nên sắc mặt mới khó coi như thế sao?

Phượng Vô Nhai nghĩ như thế, cẩn thận tiến đến nhìn Vân Thiên Vũ, chậm rãi hỏi: “Vũ Mao, có phải muội hối hận vì từ hôn rồi hay không?”

Nếu không tại sao đang yên đang lành sắc mặt khó coi như vậy.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 566: Ai Động Tay Chân

Vân Thiên Vũ vừa nghe Phượng Vô Nhai nói, ném cho y một ánh mắt sắc lạnh.

“Phượng Vô Nhai, người nhảm chán quá phải không, tự ta từ hôn, hối hận cái gì...”

Nàng nói xong, Phượng Vô Nhai thở phào nhẹ nhõm.

Không phải thì tốt rồi, y thật sự sợ Vũ Mao vì Tiêu Cửu Uyên đồng ý từ hôn, tâm trạng không tốt.

Hiện tại xem ra không phải như suy nghĩ của y, như vậy thì tốt rồi.

Phượng Vô Nhai nghĩ đến thân phận Vân Thiên Vũ hiện tại không có hôn ước, mặt mày không khỏi vui mừng, khuôn mặt vốn tà mị, lại càng quyến rũ mị hoặc.

“Vũ Mao, cung yến bên kia cũng đã gần xong, ta đưa muội về An thân vương phủ. Đi thôi.”

“Không cần, người mang thân phận như vậy, ta cũng không muốn rước đùm tiếu không cần thiết, đỡ để người khác nói An thân vương phủ chúng ta cùng Tô quốc công phủ đi lại thân thiết, cứ như vậy ngược lại dễ dàng khiến An thân vương phủ rước lấy phiền toái không cần thiết...”

Vân Thiên Vũ nói xong trực tiếp bỏ đi.

“A.” Phượng Vô Nhai cau mặt, y dịch dung thành Tô gia đại công tử, tất cả đều là vì muốn ở bên cạnh nàng, nếu như ngay cả đến gần cũng không được, y còn theo đuổi nữ nhân gì nữa.

Không phải nói Phượng Vô Nhai sầu khổ như thế nào, y phát hiện ông trời sẽ không đứng về phía y.

Vân Thiên Vũ phía trước đi vài bước, nghĩ ra cái gì đó, đột nhiên dừng bước nhìn lại phía Phượng Vô Nhai.

“Phượng Vô Nhai, ta hỏi người một chuyện, người có chuyện lúc nhỏ người khó quên nhất không?”

Phượng Vô Nhai kinh ngạc, nhưng thành thật nói: “Không biết.”

“Vậy nếu đã quên rồi?”

“Người đã nói là khó quên rồi, khó quên làm sao có thể quên được, trừ khi bị xóa bỏ.”

Phượng Vô Nhai chưa nói xong, Vân Thiên Vũ phía trước đã đi rồi.

Phượng Vô Nhai phía sau vẻ mặt vô cùng đau khổ, rất nghiêm túc nghĩ, Vũ Mao hỏi chuyện này làm gì.

Ánh mắt Vân Thiên Vũ đã thể hiện rõ.

Không phải cô quên chuyện Tiêu Cửu Uyên, mà là có người ra tay với nàng, xóa bỏ chuyện Tiêu Cửu Uyên đã từng cứu nàng. Cho nên từ đầu tới cuối nàng không nhớ rõ chuyện này, thậm chí về phần sau lại còn cứu Tuyên vương, bởi vì cô không nhớ rõ Tiêu Cửu Uyên.

khóe môi Vân Thiên Vũ từ từ vẽ ra nụ cười lạnh.

Nàng phải nghĩ cách khôi phục đoạn trí nhớ kia, cũng muốn xem ai ra tay sau lưng nàng.

Không chỉ bởi vì nàng muốn giúp Tiêu Cửu Uyên, mà sẽ cho Tiêu Cửu Uyên một lời công bằng.

Nếu nàng không cho hắn một lời công bằng, sẽ không thể ăn nói được với hắn.

Bỏ mặc một mình hắn trong khe hẹp vách núi, khiến hắn suýt chết. Đối lại là ai đó, chỉ sợ sẽ tức đến phát điên.

Vốn dĩ Vân Thiên Vũ tưởng sau khi Tiêu Cửu Uyên biết chuyện này, nhất định sẽ phần nộ phát điên tìm cách đối phó nàng, nhưng nàng không ngờ tới, Tiêu Cửu Uyên lại lựa chọn buông tay, còn rất đau lòng.

Điều này khiến cho Vân Thiên Vũ rất khó chịu, dường như bản thân làm chuyện gì có lỗi với hắn.

Cho nên nàng muốn khôi phục đoạn trí nhớ kia, tra rõ ràng cho Tiêu Cửu Uyên một câu nói, không phải nàng không đến, mà là có người ra tay với nàng.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa đi lên phía trước, vừa hay nhìn thấy Tiêu Dạ Thần dẫn Diệp Gia đi tới.

Tiêu Dạ Thần và Diệp Gia hai người cũng nhìn thấy sắc mặt Vân Thiên Vũ khó coi, nghĩ đến chuyện lúc trước Tiêu Cửu Uyên kéo Vân Thiên Vũ ra ngoài.

Tiêu Dạ Thần lập tức phát cáu.

“Vũ Mao, có phải Tiêu Cửu Uyên hay không, tên khốn khiếp này lại ức hiếp người rồi, người nói cho ta biết, ta đi tìm hắn tính sổ, là hắn tự

nguyện từ hôn, hẳn lại tìm người gây chuyện, sao lại thế này?”

Tiêu Dạ Thần nói xong quay đầu liền muốn đi tìm Tiêu Cửu Uyên tính sổ, lại bị Vân Thiên Vũ kéo lại: “Không sao, không liên quan đến chuyện của hẳn, đúng rồi cung yến đã xong rồi sao?”

“Đã xong, chuyện hai nước liên minh đã định xong rồi.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 567: Nam Nhân Dụng Tâm Kín Đảo

Vân Thiên Vũ nghe thấy hai nước liên minh không nhịn được cười lạnh, nhìn bộ dạng Bắc Địch quốc cũng không phải thật lòng thành ý muốn liên minh, bọn họ nhất định là có mục đích âm hiểm gì mới tới.

Đợi đạt được mục đích, chỉ sợ bọn họ lại muốn tấn công Đông Ly.

Bởi vì sự phồn hoa của Đông Ly khiến bọn họ tham lam, lúc trước Dừng Vương Thác Bạt Dĩ có thể trắng trợn lộ rõ tham luyện Đông Ly rồi.

Người như vậy sẽ thật lòng để hai nước liên minh hòa bình sao?

Bọn họ rõ ràng là có mưu đồ gì đó.

Vân Thiên Vũ đột nhiên nghĩ đến Bắc Địch quốc sở dĩ không dám đánh Đông Ly quốc, chính là Tiêu Cửu Uyên ba lần mang binh đi biên quan đánh binh tướng Bắc Địch khiến hoa rơi nước chảy.

Lúc này mới khiến cho Bắc Địch quốc an phận.

Hiện tại người Bắc Địch quốc đột nhiên nói đến chuyện trao đổi hòa bình, chỉ sợ người bọn họ thật sự muốn đổi phỏ là Tiêu Cửu Uyên.

Diệt trừ Tiêu Cửu Uyên trước, sau đó lại tấn công Đông Ly quốc.

Hay cho một mưu kế lòng lang dạ sói.

Vân Thiên Vũ nghĩ, nhìn phía Tiêu Dạ Thần nói: “Lần này Bắc Địch quốc liên minh e chỉ là giả, mục đích thực sự của bọn họ là Tiêu Cửu Uyên.”

“Cái gì?” Tiêu Dạ Thần nổi giận, lông mày nhướn cao: “Đám chết tiệt khốn kiếp này lại có mục đích như vậy, hoàng thượng không có chuyện gì lại cùng bọn họ liên minh gì đó, nên đuổi bọn họ về Bắc Địch đi.”

Tiêu Dạ Thần tức giận nói, lúc trước, thời điểm người Bắc Địch quốc nói Vũ Mao quái dị, gã đã tức giận, muốn nổi điên.

Tiêu Dạ Thần nghĩ đến điều này, ngẩng đầu nhìn Vân Thiên Vũ.

Dưới ánh mặt trời, nữ tử hoa lệ tuyệt mỹ, khí thế nghiêm nghị, tựa như nữ vương lãnh ngạo cao quý, nhưng bên trong sự lãnh ngạo của nàng lại dung hợp linh tính chi khí, tạo thành phong cách độc đáo của nàng.

Tiêu Dạ Thần si ngốc nhìn nàng.

Diệp Gia ở một bên nhìn Tiêu Dạ Thần, trong lòng thậm chí có một sự xúc động đau lòng cho Tiêu Dạ Thần.

Thật ra Tiêu Dạ Thần này thật sự rất được, đáng tiếc tác phong, khả năng của gã đều không được.

Nếu không, trái lại gã lại thích hợp với Vũ Mao.

Nhưng nữ nhân mạnh mẽ cũng chỉ có nam nhân mạnh mẽ mới có thể chịu đựng được.

Ba người mỗi người một tâm tư.

Vân Thiên Vũ đã xoay người đi đến trước Thanh Hoa cung, Tiêu Dạ Thần tỉnh người, theo nàng đi ra ngoài.

Y muốn cái gì, trước mắt Vũ Mao là tiểu cô cô của gã, gã không thể lại dò xét trộm nàng, cố gắng ép mình trong lòng không nên có ý tưởng bài trừ.

Trước cửa Thanh Hoa cung, hết sức náo nhiệt.

Rất nhiều triều thần lục tục rời đi.

Trước mắt còn lại một nhóm người, về phần sứ thần Bắc Địch quốc, đã sớm cùng thái tử Tiêu Thiên Ngự rời đi.

Vân Thiên Vũ cùng đám người Tiêu Dạ Thần đi thẳng ra ngoài, bọn họ đi vài bước, liền nghe thấy tiếng bước chân vang lên phía sau.

Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu, Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch, tất cả đều chạy tới.

Hai người trên mặt phủ ý cười, ánh mắt nóng bỏng nhìn Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ hơi hơi nhú mi nhìn Tiêu Thiên Nghiêu cùng Tiêu Thiên Dịch.

Nàng và bọn họ tốt như vậy ư, cười đến mức không thấy mắt đâu.

Nhất là Tiêu Thiên Dịch, nàng nhìn y đến phiên chán.

“Hai vị vương gia có chuyện gì sao?”

Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu nhã nhặn nói: “Biểu muội, ta đúng lúc xuất cung, muốn cùng biểu muội cùng xuất cung.”

“Đúng đó, bốn vương cũng đúng lúc xuất cung.”

Vân Thiên Vũ nghe thấy Tiêu Thiên Nghiêu nói, càng nhú mày sâu hơn, trước đây nàng có lẽ chưa từng nghe vị Hoài vương gia này coi mình là biểu muội, bây giờ đến ngay cả biểu muội cũng gọi lên rồi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 568: Thái Tử Vô Dụng

Tiêu Dạ Thần vừa thấy vẻ mặt Tiêu Thiên Nghiêu cùng Tiêu Thiên Dịch, liền biết hai nam nhân này có chủ ý gì, còn không phải bởi vì tiểu cô cô xuất sắc, khả năng lại tốt, hai người này nổi lên chủ ý.

Nhưng bọn họ dường như đã quên một chuyện.

Tiểu cô cô là tiểu cô cô của gã, đương nhiên cũng là tiểu cô cô của bọn họ.

Tiêu Dạ Thần nhìn Tiêu Thiên Nghiêu nói.

“Hoài vương điện hạ, ở đây không có của biểu muội của người, tiểu cô cô đã sớm cắt đứt quan hệ cùng Vân gia, hiện tại cô cô tiểu quận chúa phủ An thân vương ta, theo lý người nên gọi cô cô một tiếng tiểu cô cô.”

Tiêu Dạ Thần vừa nói, sắc mặt Tiêu Thiên Nghiêu cùng Tiêu Thiên Dịch thay đổi.

Đúng vậy, theo lý bọn họ nên gọi Vân Thiên Vũ là tiểu cô cô.

Nhưng?

Vân Thiên Vũ đã mặc kệ hai người này rồi, không phải nàng không hiểu tâm tư hai người này.

Thấy trên mặt nàng không còn vết sẹo, lại lộ ra linh lực tu vi, lại là quận chúa phủ An thân vương, cho nên đã xuất hiện tâm tư không nên có.

Phì, nàng sẽ gả cho nam nhân có dã tâm xấu sao?

Vân Thiên Vũ cùng đám người Tiêu Dạ Thần đi thẳng đến trước cửa nội cung, sau đó lên xe ngựa, xuất cung.

Không thèm quan tâm đến Tiêu Thiên Nghiêu cùng Tiêu Thiên Dịch phía sau mặt mày tối sầm.

Sau đó Vân Thiên Vũ cũng không nói chuyện cùng Tiêu Dạ Thần, nàng đang nghĩ chuyện mở Phượng Linh nhãn, chỉ cần mở tầng thứ hai Phượng Linh nhãn ra, có thể bắt được phương thuốc dân gian và đan đỉnh rồi, bên trong phương thuốc dân gian kia khẳng định có đan dược gì có thể khôi phục trí nhớ đã mất.

Nhưng Phượng linh nhãn này còn kém mấy phần mới hoàn hảo...

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ nhập tâm, thúc xe ngựa chạy nhanh, đột nhiên xóc nảy một chút.

Tiêu Dạ Thần vừa thấy Vân Thiên Vũ bị sợ, lập tức nổi giận răn dạy mã xa phu bên ngoài.

“Phế vật, ngay cả điều khiển xe ngựa cũng không xong, làm kinh động quận chúa.”

Mã xa phu sợ sệt nói: "Không phải thuộc hạ lái không tốt, thật sự là phía trước có người đang đánh nhau, thuộc hạ xoay mình kéo ngựa."

Tiêu Dạ Thần vừa nghe vén màn xe xem bên ngoài.

Vân Thiên Vũ cũng theo động tác của gã nhìn bên ngoài.

Chỉ thấy đường phố phía trước rất nhiều người vây quanh, trong đó có tiếng hét phần nộ, có tiếng cầu khẩn, có tiếng quỷ khóc sói tru.

Có người còn gọi: “Không xong rồi, phía trước có mấy người bị đánh trọng thương rồi.”

“Người Bắc Địch quốc đã man khinh người quá đáng.”

“Chẳng lẽ chúng ta nói sai sao, bọn họ chính là kẻ nói không giữ lời, lúc trước rõ ràng cùng Linh Nghi quận chúa tỷ thí, thua còn quịt nợ, hiện tại chúng ta nghị luận bọn họ, bọn họ còn ra tay đả thương người.”

Trong xe ngựa, Vân Thiên Vũ vốn không muốn gây chuyện, nhưng nghe thấy lời bên ngoài, ánh mắt Vân Thiên Vũ lạnh đi.

Đồng thời nàng còn nghe được phía trước có người bị trọng thương.

Lúc trước nàng đang lo không có cách nào mở Phượng Linh nhãn, hiện tại đây chính là cơ hội.

Vân Thiên Vũ lập tức từ trên xe ngựa nhảy xuống.

Tiêu Dạ Thần cùng Diệp Gia phía sau mau chóng theo Vân Thiên Vũ xuống xe ngựa.

Vân Thiên Vũ vừa xuống xe ngựa, người bên đường phố phát hiện ra nàng.

Sau đó lên tiếng kinh hô.

“Mau nhìn, nữ tử giống tiên nữ này dường như chính là Linh nghi quận chúa.”

“Thật là đẹp như tiên nữ.”

“Trông cô ấy thật đẹp, hơn nữa còn có bản lĩnh rất lớn.”

Không ít tiếng kính nể vang lên.

Vân Thiên Vũ đi thẳng lên phía trước, đám người tự động tránh ra nhường đường, cuối cùng cho các nàng thuận lợi tiêu sái tới bên trong ngã tư đường.

Lập tức thấy rõ ràng tình huống phát sinh bên trong.

Lúc này bên đường phố có không ít người bị thương, mà trong đó lại vẫn có người đang ở đánh người, ngoài đánh người ra, còn có mấy kẻ liều mạng ý đồ chặn lại kẻ đánh người.

Kẻ đánh người là Dũng vương Bắc Địch quốc Thác Bạt Dã.

Ngăn Thác Bạt Dã, không cho hắn ta làm hại người khác, chính là thái tử Tiêu Thiên Ngự

Chỉ là thái tử này có phải quá bất tài hay không, đã ngăn Thác Bạt Dã rồi, còn có thể cho gã và thủ hạ của gã đả thương nhiều dân chúng như vậy trước mặt mọi người, thái tử này còn hữu dụng sao?

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 569: Giận Dữ Đánh Thác Bạt Dã

Sắc mặt Vân Thiên Vũ lạnh lùng gằn từng tiếng: “Dừng tay.”

Một tiếng quát lạnh lùng vang lên, Thác Bạt Dã đang đánh người một bên đường lập tức dừng tay nhìn sang.

Gã vừa quay đầu nhìn, nhìn thấy một nữ nhân tuyệt mỹ đang lạnh lùng trừng mắt với gã.

Trong mắt Thác Bạt Dã hiện lên một tia sáng mừng rỡ, nhưng đến lúc gã nhìn rõ mỹ nữ này là Vân Thiên Vũ.

Sắc mặt Thác Bạt Dã lại chẳng dễ nhìn như thế nữa.

Hôm nay gã đánh bọn người bên đường kia không phải là do nữ nhân trước mặt ban tặng sao?

Vốn bọn họ ngồi trên xe ngựa, đi thẳng đến trước hành cung Đông Ly, ai biết trên đường lại nghe được rất nhiều dân chúng đang nghị luận chuyện hôm nay ở cung yến.

Mắng to người Bắc Địch quốc là kẻ dã man nói lời không giữ lời, còn to tiếng muốn đuổi bọn họ ra ngoài gì đó.

Từ lúc nào Thác Bạt Dã đã nghe thấy những lời đồn đại lưu truyền này, cho nên sẵn đang giận, đánh những dân chúng đang nói chuyện này.

“Ồ, ta tưởng là ai cơ, hóa ra là Linh Nghi quận chúa, quận chúa thật sự uy phong...”

Thác Bạt Dã buông người dân ra, mạnh mẽ uy vũ bước tới, nhìn Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ hừ lạnh một tiếng, giận dữ chỉ vào Thác Bạt Dã: “Người lại dám ban ngày ban mặt đánh người, coi người Đông Ly quốc chúng ta là dễ bắt nạt phải không?”

Thác Bạt Dã cười lạnh một tiếng nói.

“Bốn vương đánh cũng đánh rồi, người có như thế nào đây? Thái tử các người còn chưa nói chuyện, đến lượt một nữ nhân như người lên tiếng sao, thật sự buồn cười, nữ nhân Đông Ly quốc các người thật sự không có giáo dưỡng, nếu ở Bắc Địch quốc chúng ta, nữ nhân không có giáo dưỡng như vậy đã sớm bị đánh rồi, còn để người tùy tiện hỗn xược sao.”

Thác Bạt Dã vừa mới nói xong, bàn tay to duỗi ra bắt lấy Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ vừa lui, xoay mình mệnh lệnh: “Ảnh Tử...”

Vân Thiên Vũ vừa ra lệnh, phía sau một giọng nổi xớ xác tiêu điều lạnh lùng sa sầm vang lên: “Hỗn xược.”

Lời vừa dứt, một linh lực màu xanh làm trực tiếp đi qua. Sắc mặt Thác Bạt Dã biến đổi, nhanh chóng thả người lui về.

Ầm một tiếng, chỗ lúc trước gã đứng bị lún thành một hố sâu.

Sắc mặt Thác Bạt Dã thay đổi, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn sang, liền nhìn thấy một người một thân y phục cẩm hoa đi đến từ phía sau.

Nam tử đi đầu lãnh khốc âm trầm, hàn khí quanh thân, bước từ đám người phía ngoài đến. Trên đường phố rất nhiều người tự động tránh ra.

Thác Bạt Dã nhìn thấy người này, trong lòng có chút dè chừng.

Gã đã rơi vào tay Tiêu Cửu Uyên vài lần, hơn nữa Tiêu Cửu Uyên này từ trước đến nay thủ đoạn tàn khốc. Lần trước hoàng huynh gã tính kế hãm, lại bị hãm bắt người giết chết, còn treo thi thể hoàng huynh trên cổng thành.

Thác Bạt Dã nghĩ đến thủ đoạn của Tiêu Cửu Uyên, sắc mặt liền thay đổi.

Nhưng thua người không thua phong thái, Thác Bạt Dã hừ lạnh một tiếng: “Tiêu Cửu Uyên, chính người không dạy nổi nữ nhân, bốn vương thay người dạy dỗ. Người hãm là nên cảm kích bốn vương mới phải, nữ nhân này nên đưa về nhốt trong nhà dạy dỗ, chỉ như vậy nàng ta mới sợ.”

“Ở Bắc Địch quốc chúng ta, không có nữ nhân không sợ nam nhân, đến ngựa hoang còn có lúc thuần phục.”

Thác Bạt Dã nói đến vậy nước miếng, bốn phía không ít người mặt biến sắc, ai cũng nhìn hãm, sau đó nhìn Vân Thiên Vũ.

Linh Nghi quận chúa sẽ không bị Ly thân vương thực sự dạy dỗ đấy chứ? Bởi vì nàng quả thực đã từ hôn với vương gia.

Mọi người đang lo lắng, Vân Thiên Vũ đã nổi giận, lực lực nổi lên trong bàn tay nàng, nàng xoay mình, nhấc bàn tay, tát thẳng vào Thác Bạt Dã.

Bốp bốp bốp.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 570: Trực Tiếp Đàn Áp

Tiếng vang không ngừng, đến khi tiếng dứt, khuôn mặt Thác Bạt Dã đã bị quạt sưng lên.

Gã phần nộ đến cực điểm ngẩng đầu nhìn Vân Thiên Vũ, hét lên: “Tiện nhân nhà ngươi, lại dám đánh bốn vương, bốn vương sẽ không để ngươi yên.”

Vân Thiên Vũ cười lạnh nói: “Bốn quận chúa đánh ngươi đó, sao? Miệng đầy những thứ gì bẩn thỉu.”

Trước đây nàng không đủ bản lĩnh, cho nên chịu đựng nhẫn nhịn. Nhưng từ nay về sau, nàng sẽ không như vậy nữa, nếu ai đó không sợ chết, cứ tìm tới cửa, Vân Thiên Vũ nàng thay phụ mẫu giáo huấn kẻ đó một chút.

Vân Thiên Vũ vừa mắng xong, Thác Bạt Dã đã phát điên.

Tuy rằng bản thân Thác Bạt Dã linh lực thiên phú không cao, nhưng lần này đến Đông Ly, gã dẫn theo cao thủ linh lực vào kinh.

Hiện tại gã đã bị Vân Thiên Vũ đánh, làm sao có thể buông tha nữ nhân này.

“Người đâu, bắt nữ nhân này về Bắc Địch quốc cho bốn vương, bốn vương nhất định phải khiến cô ta sống không bằng chết.”

Thác Bạt Dã vừa dứt lời, phía sau nhảy ra vài tên cao thủ linh lực.

Vân Thiên Vũ sắc mặt xoay mình trầm xuống, muốn mệnh lệnh Ảnh Tử dọn dẹp bọn người kia một chút.

Chẳng những là Ảnh Tử, còn có Ngạo Minh bên chân nàng, còn có Diêu Gia cùng tiểu Anh cũng nóng lòng muốn tử thí.

Chỉ là Vân Thiên Vũ chưa kịp hạ lệnh.

Phía sau vang lên một going nói sa sầm: “Bốn vương đối phó bọn họ, người dẫn người đi cứu người.”

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn lại, cũng không nhìn thấy mặt Tiêu Cửu Uyên, chỉ thấy một góc mặt hắc, ngội lạnh lẽ hàn, không có chút ánh sáng ấm áp nào, quanh thân cũng là huyết khí khát máu.

Vân Thiên Vũ nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên như vậy, lập tức nghĩ tới cảnh tượng bọn họ gặp lại lúc đầu.

Khi đó, hắc cũng lạnh như vậy.

Nhìn thấy hắc như vậy, Vân Thiên Vũ đột nhiên nghĩ đến, thật ra sự lạnh lùng của Tiêu Cửu Uyên từ lúc ban đầu đến giờ đã thay đổi rất nhiều.

Chỉ là bởi vì nàng quên chuyện trước đây, điều này đã dả kích hắc, hắc lại trở thành hắc của ngày trước.

Âm độc tàn khốc, không có chút ôn nhu nào.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa hạ quyết tâm, nhất định phải mở phương linh nhãn ra, nắm bắt phương thuốc dân gian cùng đan đỉnh trong tầng thứ hai.

Nàng vừa nghĩ, không nói thêm nửa lời, dẫn Diệp Gia lách qua đám người Thác Bạt Dã, đi thẳng đến chỗ dân chúng.

Giọng nói lãnh khốc khát máu của Tiêu Cửu Uyên phía sau vang lên: “Người đâu, đánh cho ta. Không biết là thứ gì, mà lại chạy đến Đông Ly quốc ta gây chuyện sinh sự...”

Tiêu Cửu Uyên vừa dứt lời, phía sau có mấy bóng người nhảy ra, lao thẳng đến mấy người Bắc Địch quốc kia.

Mà Tiêu Cửu Uyên cũng bắt đầu dịch chuyển, nhắm thẳng đến Dũng vương Thác Bạt Dã.

Thác Bạt Dã nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên hung ác lao thẳng đến gần, sợ tới mức sắc mặt cũng thay đổi, nhanh chóng nhìn thái tử Tiêu Thiên Ngự bên cạnh.

“Thái tử điện hạ, không phải kế lớn của Đông Ly quốc các người là muốn hai nước hòa bình sao?”

Tiêu Thiên Ngự hơi ngần người một chút, vốn hai nước đã trao đổi tương quan hòa bình rồi, hiện tại lại phức tạp.

Phụ hoàng nhất định sẽ nói gần không có bản lĩnh.

Cho nên gần không thể để cho Cửu hoàng thúc dả thương Thác Bạt Dã.

Tiêu Thiên Ngự nghĩ, mắt thấy Tiêu Cửu Uyên đâm một cú về phía Thác Bạt Dã, mau chóng nói: “Cửu hoàng thúc, đừng, đừng đánh hấn, hấn là sứ thần Bắc Địch quốc, nếu dả thương hấn, hai nước hòa bình...”

Trên khuôn mặt tuần mỹ tràn của Tiêu Cửu Uyên đầy lãnh khí, đồng mâu tối đen tràn đầy lệ hàn khí, hấn không để ý Tiêu Thiên Ngự, đưa tay đánh Thác Bạt Dã.

Thác Bạt Dã là hoàng linh giai cấp hậu thiên, vừa nhìn thấy nắm tay Tiêu Cửu Uyên đánh tới, mau chóng vận linh lực ngăn cản, lam linh phảng

phất mãnh hổ của Tiêu Cửu Uyên đánh vào hoàng linh của Thác Bạt Dã.

Một cú đâm hung hăng giáng vào người Thác Bạt Dã.

Một thanh âm vang lên, Thác Bạt Dã bị đâm đẩy ra ngoài.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 571: Ly Thân Vương Uy Vũ

Đằng sau toàn bộ là một phe tàn bạo, Thác Bạt Dã đã sớm mất đi sự kiêu ngạo cuồng vọng trước đó.

Gã vốn dựa vào chẳng qua là thân phận sứ thần Bắc Địch quốc, gã tưởng không ai dám làm khó gã.

Nhưng gã không nghĩ tới Tiêu Cửu Uyên không hề kiêng nể thân phận của gã.

Sứ thần Bắc Địch quốc cái gì? Chạy về Bắc Địch quốc đi.

Hòa bình, đi gặp quý đi.

Tiêu Cửu Uyên quanh thân huyết khí, nắm tay vù vù xé gió, từng đám từng đám đâm thẳng vào Thác Bạt Dã..

Thác Bạt Dã lúc này giống con chó bị đánh rơi xuống nước, vô cùng thê thảm.

Gã đau khổ rên rỉ, nhìn thái tử Tiêu Thiên Ngự kêu: “Thái tử cứu ta.”

Tiêu Thiên Ngự đã hoàn toàn sợ đến mức ngây người.

Nhìn thấy bộ dạng Tiêu Cửu Uyên khát máu, gã đột nhiên cảm thấy sợ.

Cửu hoàng thúc này nổi điên lên, thật sự rất khiếp sợ.

Hắn nổi giận cuồng bạo như vậy, nhất định là vì lúc này Vân Thiên Vũ từ hôn.

Cho nên hắn phát tiết vào Thác Bạt Dã của Bắc Địch quốc. Thác Bạt Dã cũng thật xui xẻo.

Tiêu Thiên Ngự nghĩ mà rung mình một cái, nhưng nếu gã còn không lên tiếng, chỉ sợ Cửu hoàng thúc sẽ đánh chết Thác Bạt Dã.

“Cửu hoàng thúc, Cửu hoàng thúc, đừng đánh nữa, đánh nữa sẽ xảy ra án mạng đó.”

Tiêu Thiên Ngự tiến lên ngăn cản Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên nhìn Thác Bạt Dã trên mặt đất phía trước, Thác Bạt Dã lúc này thật sự đã thành một dã nhân.

Râu rối tung khắp mặt, chòm râu phía trên dính đầy máu, mắt cũng lệch, mũi cũng gãy, khắp người không một chỗ nào nguyên vẹn.

Tiêu Cửu Uyên nhìn, cuối cùng không đánh nữa.

Nhưng tuy rằng không đánh nữa, cũng không quên hung dữ đập Thác Bạt Dã một cước.

“Lần sau nếu còn để bốn vương nhìn thấy người ở Đông Ly điều vô dương oai, xem bốn vương lột da của người ra như thế nào.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong nhìn sứ thần Bắc Địch quốc.

Những sứ thần này có mấy người là quan văn, lúc này đã hoàn toàn bị sợ đến mức choáng váng.

Tiêu Cửu Uyên nhìn những sứ thần này nói: “Quản thúc cho tốt vương gia nhà các người, nếu còn có lần tiếp theo, các người hãy đợi mang thi thể của hãn về Bắc Địch quốc đi.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong, mấy sứ thần sắc mặt trắng bệch gật đầu.

“Vâng. Vâng.”

Ở một bên khác, mấy linh lực giả Thác Bạt Dã đưa đến cũng bị Bạch Diệu và Hắc Diệu đánh đến thảm thương.

Lúc này trên đường phố, khắp nơi trên đất đều bừa bãi, từ lúc bọn họ đánh nhau, dân chúng Đông Ly đều núp vào.

Lúc này nhìn thấy Thác Bạt Dã cùng thủ hạ của gã bị Tiêu Cửu Uyên cùng thủ hạ đánh cho chật vật không chịu nổi.

Dân chúng ở đây vui vẻ không nói nên lời.

Lúc này mọi người hoàn toàn đã quên đi Tiêu Cửu Uyên lãnh khốc âm trầm, ai nấy đều vỗ tay.

“Ly thân vương gia thật là lợi hại.”

“Ly thân vương gia uy vũ.”

“Ly thân vương gia, người là đại anh hùng của chúng ta.”

Tiếng hoan hô nhiệt liệt.

Tiêu Cửu Uyên không cần dân chúng hoan hô, hãn chỉ làm việc bản thân cho rằng nên làm, không phải là vì những tiếng hoan hô này của dân chúng.

Cách đó không xa, Vân Thiên Vũ đang bận rộn cứu chữa bệnh nhân, nhiều bệnh nhân đều nhờ nàng trị bệnh mà đỡ hơn nhiều.

Nàng thỉnh thoảng căn dặn Diệp Gia phối hợp nàng, bồi thuốc, băng bó, bón thuốc, vv...

Chữa trị xong một người, nàng liền cho người đưa bệnh nhân đó về nhà.

Bên đường phố có không ít người tự giác tới hỗ trợ, chỉ cần Vân Thiên Vũ chữa trị xong một người, sẽ có vài người tới đỡ người đó về nhà.

Cứ như vậy, bệnh nhân càng lúc càng ít.

Nhấn Phượng Linh trên ngón giữa của Vân Thiên Vũ thỉnh thoảng lóe lên chờ lấp đầy điểm giá trị.

Sắp đủ ba ngàn điểm rồi.

Vân Thiên Vũ đột nhiên nghe được tiếng hoan hô bên đường phố, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn qua, đúng lúc thấy Tiêu Cửu Uyên vừa mới quay đầu nhìn sang.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 572: Đã Kiểm Được

Vân Thiên Vũ liếc mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên một cái, trong đôi mắt sâu thẳm của hắn đầy vẻ đau đớn, hắn quay đầu lại rất nhanh, dường như không dám nhìn nàng, sau đó dùng lực hít sâu, sải bước rời đi.

Nhưng hắn đi vài bước, rốt cuộc vẫn phải Bạch Diệu ở lại.

“Đi, phối hợp Linh Nghi quận chúa chữa trị cho bệnh nhân, đợi chữa trị hết bệnh nhân, đưa nàng về An thân vương phủ.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong sải bước rời đi, chỉ là bóng lưng của hắn lộ rõ vẻ vắng lặng, còn có đau xót, dường như có một vết sẹo, vĩnh viễn trong lòng hắn, dường như làm cho hắn rốt cuộc không thể mở lòng tiếp nhận người khác.

Vân Thiên Vũ nhìn thấy bóng lưng tràn ngập đau thương của hắn, đột nhiên trong lòng có chút khó chịu.

Tiêu Cửu Uyên nhất định tưởng là nàng cố ý, nhưng nàng thật sự không nhớ rõ chuyện xảy ra năm đó.

Cho nên hiện tại nàng phải nhanh chóng khôi phục đoạn trí nhớ kia, sau đó nói cho Tiêu Cửu Uyên chuyện ban đầu.

Vân Thiên Vũ nghĩ, lại quay đầu bắt đầu khám và chữa bệnh cho bệnh nhân rất nghiêm túc.

Số điểm của Phượng Linh hẳn không ngừng tăng.

Đợi sau khi nàng khám và chữa xong cho một bệnh nhân bệnh cuối cùng, Phượng Linh hẳn đã sớm vượt qua ba nghìn điểm.

Vân Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm, trong lòng vui vẻ nói không nên lời.

Tiểu Anh cũng hưng phấn nói thầm: “A, thật tốt quá. Chủ tử người có thể mở tầng thứ hai Phượng Linh hẳn ra rồi.”

Vân Thiên Vũ cũng rất vui vẻ, chậm rãi thở một hơi, sắp xếp người đưa bệnh nhân cuối cùng đi.

Đợi nàng đứng dậy, dân chúng xung quanh ai cũng vô cùng tán thưởng.

“Linh Nghi quận chúa vừa xinh đẹp lại có tiên khí, tâm địa lại rất thiện lương.”

“Đúng vậy, Linh Nghi quận chúa chính là tiên nữ trên trời.”

Vân Thiên Vũ cũng không để ý gì tới tiếng nói chuyện của dân chúng bên cạnh.

Thật ra nàng không để ý dân chúng nhìn nàng như thế nào, nàng chỉ làm chuyện bản thân muốn làm.

Nếu nàng muốn làm, người khác nói không tốt, nàng cũng sẽ làm, không quan tâm tốt hay không tốt.

Tiêu Dạ Thần cách đó không xa đã đi tới, đi thẳng đến trước mặt nàng, âm giọng nói: “Tiểu cô cô, chúng ta đi thôi, hồi phủ.”

“Được.”

Vân Thiên Vũ sốt ruột mở tầng thứ hai Phượng Linh nhẫn ra, cho nên lập tức gật đầu đồng ý.

Vân Thiên Vũ cùng đám người Tiêu Dạ Thần lên xe ngựa An thân vương phủ, bên đường phố phía sau vang lên những âm thanh nhiệt liệt.

Trên cơ bản đều là ca ngợi Vân Thiên Vũ, đương nhiên trong đó cũng không thiếu tiếng ca ngợi Tiêu Cửu Uyên.

Cuối cùng không ít người tiếc nuối, Ly thân vương gia cùng Linh Nghi quận chúa thật sự rất xứng đôi.

Chẳng những tướng mạo xứng đôi, làm việc cũng xứng đôi.

Hai người đều có tình yêu như vậy, người như vậy nên ở bên nhau.

Mỗi người đều vô cùng tiếc nuối.

Lúc này Vân Thiên Vũ đã về tới An thân vương phủ, vừa về tới An thân vương phủ, nàng liền về nơi ở của mình.

Lúc trước Tây Phượng viện bị nổ, bây giờ vẫn chưa sửa chữa xong, trước mắt nàng ở viện khác trong An thân vương phủ.

Vân Thiên Vũ chân trước vừa mới tiến vào sân, Tiêu lão vương gia sau lưng đã chạy tới.

Bởi vì lúc trước lão nhận được tin tức, nói nữ nhi bảo bối của lão, hiện tại đã hồi phục, là một tiểu mỹ nữ đẹp như tiên nữ.

Tiêu Lăng Phong kích động, trong lòng nôn nóng muốn nhìn Vân Thiên Vũ biến thành bộ dáng gì rồi.

Cho nên Vân Thiên Vũ vừa hồi phủ, Tiêu Lăng Phong liền chạy tới...

Chờ khi nhìn thấy Vân Thiên Vũ, Tiêu Lăng Phong kêu lên, hóa ra nữ nhi bảo bối của lão đẹp như vậy.

“Vân nha đầu, hóa ra con đẹp như vậy, lão nhân ta đã lừa rồi, đã lừa rồi.”

Tiêu Lăng Phong cười ha hả, nhưng nghĩ đến cháu trai của mình, trong lòng lại có chút buồn.

Sau này rốt cuộc Thần Nhi sẽ vừa mắt nữ nhân khác chứ...

Bởi vì trên đời này nếu muốn tìm một người đuổi kịp Vân nha đầu, dường như không có.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 573: Phương Thuốc Dân Gian

Tiêu Lăng Phong lại buồn, nhưng khi Vân Thiên Vũ ấm giọng gọi nghĩa phụ, lão lại vui vẻ.

“Vân nha đầu con thật sự rất đẹp, nếu nghĩa phụ là thanh niên ba bốn mươi tuổi, liều mạng cũng phải theo đuổi được con...”

Tiêu Lăng Phong nói xong, lại cảm thấy cháu trai mình quá kém rồi.

Trong khách sảnh, mọi người nghe Tiêu Lăng Phong nói xong, không nhìn được cười rộ lên.

Vân Thiên Vũ lại co khóe miệng, nghĩa phụ này nói cái gì đây...

Tiêu Lăng Phong đột nhiên nghĩ đến một chuyện chính sự, lúc trước, khi Vân Thiên Vũ chưa trở về, hoàng đế đã phái người đưa thánh chỉ xóa bỏ hôn ước tới đây.

Tiêu Lăng Phong lấy thánh chỉ ra đưa cho Vân Thiên Vũ.

“Vân nha đầu, lúc trước hoàng thượng phái người đưa thánh chỉ xóa bỏ hôn ước lại đây, ta thay con tiếp chỉ.”

Nghe thấy thánh chỉ xóa bỏ hôn ước, Vân Thiên Vũ đưa tay ra nhận lấy, đồng thời nàng nghĩ tới Tiêu Cửu Uyên.

Thất vọng, đau lòng, tuyệt vọng, đều không đủ để hình dung đau đớn trong lòng Tiêu Cửu Uyên.

Vân Thiên Vũ đột nhiên nghĩ đến giấc mơ của mình, đôi mắt của thiếu niên trong mộng, là hi vọng, nóng bỏng, tràn đầy hi vọng với cuộc sống.

Vào thời điểm nguy hiểm nhất, hắn không bỏ lại tiểu nữ oa kia, không chút do dự dùng sức mạnh cuối cùng của bản thân, đưa tiểu nữ oa kia lên vách núi.

Trong khách sảnh, khắp mặt Vân Thiên Vũ như có điều suy nghĩ, sắc mặt thay đổi lại thay đổi.

Tiêu Lăng Phong nhìn nàng, cẩn thận mở miệng: “Vân nha đầu, không phải là con đã hối hận rồi chứ, nếu hối hận, nghĩa phụ có thể thay con tiến cung xin một thánh chỉ.”

Vân Thiên Vũ lập tức tỉnh thần, không nhận được cười khẽ.

“Nghĩa phụ nghĩ gì vậy?”

Tuy rằng nàng không đành lòng khiến Tiêu Cửu Uyên tổn thương, nhưng điều này cũng không biểu thị, nàng đã muốn gả cho Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Lăng Phong thấy sắc mặt Vân Thiên Vũ khá hơn, lập tức nở nụ cười: “Vân nha đầu, sau khi từ hôn con tự do rồi, đây là chuyện nên vui vẻ, chỉ bằng nghĩa phụ đi làm chút thức ăn, chúng ta vui vẻ uống một chén, thế nào?”

“Được ạ.”

Tâm trạng Vân Thiên Vũ lập tức vô cùng tốt, gật đầu đồng ý.

Tiêu Lăng Phong vui mừng đi chuẩn bị nấu ăn.

Vân Thiên Vũ lại vào phòng, căn dặn xuống, không được cho người khác quấy rầy mình.

Ba linh thú, trái lại, lén đi vào, Tiểu Anh cứ luôn chờ đợi bên người Vân Thiên Vũ.

Sau khi Vân Thiên Vũ vào phòng, ngồi xếp bằng trên giường, sau đó dùng ý niệm mở Phượng Linh nhẫn tầng thứ hai ra.

Nàng ra lệnh một chút, vô số chữ trong Phượng Linh nhẫn chạy thẳng vào trong đầu nàng.

Số lượng rất nhiều, không như bình thường, giống như trình tự máy tính đưa vào, vô số chữ viết chui vào trong đầu nàng.

Số lượng nhiều, cho nên đầu Vân Thiên Vũ có chút choáng, đợi chữ đưa vào đầu xong, đầu óc nàng mới thanh tỉnh lại.

Lúc này Vân Thiên Vũ nhìn thấy trong đầu mình một vài bộ sách, ngoài phương thuốc dân gian thượng cổ, ba quyển thượng, trung, hạ ra, còn có bộ sách thuật luyện đan.

Không ngờ thậm chí có ba quyển phương thuốc dân gian thượng cổ.

Vân Thiên Vũ không nhịn được vui sướng nở nụ cười.

Như vậy thật sự quá tốt, ngoài phương thuốc dân gian thượng cổ ra, không gian Phượng Linh nhẫn của nàng lớn hơn không gian trước đây. Lúc đầu chỉ có một phòng lớn, bây giờ lại có thêm một căn phòng lớn như vậy, trong không gian ngoài các loại đạo cụ, còn có một lò luyện đan cổ màu tím.

Vừa thấy lò luyện đan màu tím này, Vân Thiên Vũ đã cảm thấy đây là đồ tốt.

Lò luyện đan sắc tím thẫm, mặt trên có đan văn từ xưa. Dù nó đứng lặng lẽ trong không gian nhưng trông giống như có linh hồn. Hơn nữa Vân Thiên Vũ nhìn thấy nó, lập tức đã thích.

Trực tiếp lấy ra từ Phượng Linh nhẫn, đưa tay ra nhẹ nhàng chạm vào, thật giống như chạm vào đồ vật mình yêu thích.

Đan Đình dường như cũng cảm thấy sự yêu thích và hiền lành của nàng mà tản mát ra từng đan văn. Đan văn vờn quanh Vân Thiên Vũ, dường như ôm lấy nàng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 574: Học Luyện Đan

Trong phòng Tiểu Anh hưng phấn giờ chân: “Người xem, Đan Đỉnh tiếp nhận chủ nhân rồi, sau này tốt rồi, chủ nhân có Đan Đỉnh rồi, về sau luyện đan cũng dễ dàng hơn nhiều, hơn nữa chúng ta có thể có đan được ăn.”

Trong phòng Vân Thiên Vũ đang vui vẻ vuốt Đan Đỉnh, nghe được lời Tiểu Anh nói, mặt tối sầm.

Hóa ra Tiểu Anh này hưng phấn như vậy là vì bản thân có đan được ăn.

Nàng từng nói luyện đan cho nó ăn sao?

“Ta từng nói luyện đan cho người ăn sao?”

Tiểu Anh tròn tròn mắt, chẳng lẽ nó mừng huyệt sao?

Tiểu Anh vẻ mặt cầu xin, nằm trên mặt đất, hai móng vuốt thẳng: “Người ta muốn ăn đan, người ta muốn ăn đan...”

Bởi vì bọn chúng có thể dùng uy lực của đan dược để tu luyện.

Vân Thiên Vũ không biết nói gì hừ lạnh: “Câm miệng, có tin ta may cái miệng chim của người lại không?”

Được rồi, Tiểu Anh ngoan ngoãn câm miệng, không dám nói thêm nữa.

Vân Thiên Vũ cất Đan Đỉnh, ngồi xếp bằng trên giường, nhanh chóng mở ý thức trong đầu, phương thức phối đan được bên trong phương thuốc dân gian thượng cổ nhanh chóng chuyển động trong đầu nàng, nàng lướt qua tất cả phương thuốc dân gian một lần rất nhanh.

Cuối cùng phát hiện trong phương thuốc dân gian có không ít phương thuốc điều trị cho người mất trí nhớ.

Nàng nhanh chóng lấy một phương thuốc đơn giản nhất thí luyện.

Sau khi chọn xong phương thuốc, liền cẩn thận xem qua một lần, xem cần những dược liệu nào.

Vân Thiên Vũ lập tức xuống giường viết dược liệu cần có, gọi Diệp Gia vào.

“Biểu tỳ, tỳ lập tức đi mua cho mua vài loại dược liệu này.”

Diệp Gia không hỏi nhiều, trực tiếp đi ra ngoài, giúp Vân Thiên Vũ mua dược liệu.

Nhưng mới vừa đi hai bước, Vân Thiên Vũ phía sau gọi nàng, dặn dò: “Giúp muội mua hai ba cái lò đan về đây.”

Tuy rằng trong không gian của nàng chỉ có một cái lò luyện đan tốt nhất, nhưng nàng chưa từng luyện đan được, nàng sợ bản thân dùng sức không đủ, làm nổ Đan Đỉnh, cho nên nàng mới bảo Diệp Gia mua lò luyện đan.

Nhưng nàng lại sợ một lò đan không đủ, mới bảo Diệp Gia mua hai ba cái về.

Diệp Gia kinh ngạc nhướn mày: “Vũ Mao, muội cần lò đan làm gì?”

“Luyện đan.”

Vân Thiên Vũ nhướn mày nói, Diệp Gia không nhịn được sợ hãi.

Vũ Mao vốn đã đủ ưu tú, nếu còn học luyện đan, trời ạ, như vậy rất nghịch thiên.

Diệp Gia không hỏi nữa, trực tiếp xoay người đi ra ngoài.

Sau khi Vân Thiên Vũ cùng lão vương gia An thân vương phủ ăn xong, sắc trời đã tối.

Vân Thiên Vũ lập tức vào phòng của mình, bắt đầu xem luyện đan như thế nào.

Luyện đan, trước tiên tiến hành dung hợp tinh thần lực cùng linh lực của bản thân, tạo ra môi lửa, châm lò đan, sau đó loại bỏ tạp chất của dược liệu, giống như tiến hành luyện nước, cuối cùng đợi cho tất cả dược liệu tan ra nước, tiến hành dung hợp.

Ở trong đó, loại bỏ tạp chất của dược liệu rất quan trọng, bởi vì chất lượng của đan dược đều có thượng đẳng, trung đẳng, hạ đẳng, thậm chí còn có cả phế phẩm.

Phế phẩm cơ bản không có gì dùng được, bởi vì bên trong có tạp chất, không đạt được hiệu quả của đan dược.

Môi lửa là quan trọng nhất. Phải khống chế được ngọn lửa từ đầu tới cuối, nếu dẫn đo một chút không xong, sẽ khiến cho lò bị nổ.

Vân Thiên Vũ vừa hiểu thông thuật luyện đan, Diệp Gia cũng mua dược liệu và lò đan trở về.

Nàng vừa về đến liền thở hổn hển nói: “Lò đan này cũng thật khó mua, tỷ chạy bao nhiêu chỗ mới mua được, muội biết không? Bởi vì người luyện đan rất ít, cho nên người ta không bán lò đan.”

Vân Thiên Vũ nghe xong gật đầu nói nói: “Biểu tỷ vất vả rồi.”

“Tỷ không sao, chỉ là muội muốn coi chừng chút, luyện đan cũng không phải trò chơi, một lần không tốt, sẽ vì nổ lò đan mà làm bản thân bị thương.”

“Không sao, muội sẽ cẩn thận.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 575: Nổ Lò Đan

Vân Thiên Vũ xem được liệu một chút, kiểm tra một lần, cảm thấy đã ổn.

Nàng dặn Diệp Gia lấy một lò đan, nàng cầm được liệu, hai người ra khỏi phòng, ra khỏi viện đi thẳng đến một phòng trống.

Sau khi Vân Thiên Vũ vào phòng, liền lệnh đám người Diệp Gia lui ra ngoài.

Thứ nhất rất có thể lò luyện không tốt, nàng cũng không muốn bởi vậy khiến biểu tỷ cùng những người khác bị thương.

Cuối cùng tất cả mọi người chờ bên ngoài phòng.

Tất cả mọi người hơi kích động, thì thầm nghị luận.

“Các người nói Vân tỷ tỷ có thể luyện một lò đã thành công ngay được không?”

“Tiểu thư ta lợi hại như vậy, nhất định sẽ thành công, người có biết nói chuyện hay không vậy?”

Diệp Gia không để ý đến này hai nha hoàn này, trái lại Điều Gia cùng Tiểu Anh lại cứ đấu khẩu.

“Chủ tử nhất định có thể luyện được đan dược.”

“Đúng đó, nếu tiểu thư luyện được đan dược, sau này ta còn có đan dược ăn.”

Hai mắt Tiểu Anh sáng rỡ, Báo vương Ngạo Minh một bên trực tiếp đưa móng vuốt quạt nó bất tỉnh.

“Ồn ào.”

Trước khi hôn mê, Tiểu Anh còn hung dữ trừng mắt Ngạo Minh, lại bắt nạt nó. Sau này sẽ không bao giờ yêu nó nữa.

Trong phòng, Vân Thiên Vũ tập trung tinh thần, sau đó tiến hành dung hợp tinh thần lực cùng linh lực, cuối cùng nàng thật sự đã tạo ra mối lửa, nàng không khỏi vui vẻ cười rộ lên, nhanh chóng đốt lò đan.

Sau đó ấn tỷ lệ phối dược liệu trong sách, loại bỏ tạp chất, tất cả đều được tiến hành liên mạch thuận lợi.

Cuối cùng vài loại dược liệu được hóa lỏng xong, nàng bắt đầu tiến hành dung hợp.

Trước mắt thấy đã thành công rồi, Vân Thiên Vũ bởi vì rất vui vẻ, kết quả giai đoạn dung hợp cuối cùng đã xảy ra bất ngờ, lửa nàng tạo ra quá mạnh, sau khi dung dịch dược liệu vào lò luyện đã bị nổ, một tiếng nổ ầm.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng lui về phía sau, nhưng vẫn lò đan nổ đến tối mặt tối mũi.

Mấy người trông coi bên ngoài đều hoảng sợ, mau chóng vào trong phòng.

Chỉ là họ mới vừa lao vào đến cửa, đã nhìn thấy một bóng người đen tuyền vọt ra từ trong phòng, chẳng những trên mặt đen sì, ngay cả người cũng đen sì, hơn nữa nhiều chỗ bị cháy xém.

Diệp Gia cùng đám người Tiểu Linh Đang không khỏi lo lắng.

“Biểu muội.”

“Vân tỷ tỷ.”

Vân Thiên Vũ trấn an bọn họ.

“Không sao, đừng lo lắng, ta không sao, chỉ là nổ lò đan thôi mà.”

Vân Thiên Vũ ảo não trong lòng nói không nên lời, vốn đã gần thành công, đều là cuối cùng nàng quá mừng rỡ, khiến hỏa lực quá mạnh, làm nổ lò đan.

Đương nhiên cũng bởi vì lần đầu tiên nàng tạo lửa, vẫn chưa thể khống chế, mới khiến hậu quả như vậy.

May mà nàng chạy thoát nhanh, không khiến bản thân bị thương.

Vân Thiên Vũ vừa cứng rắn trấn an mọi người, liền nghe thấy tiếng vèo vèo từ ngoài An thân vương phủ, mấy bóng người lao vào.

Nam tử cầm đầu chính là thủ lĩnh Tiên Phong doanh.

Những người này vừa tiến đến liền nóng vội hỏi: “Quận chúa, đã xảy ra chuyện gì?”

Vân Thiên Vũ lắc đầu: “Xảy ra một chút chuyện bất ngờ, không sao, các người lui xuống đi.”

“Vâng.” Người của Tiên Phong doanh không hỏi gì thêm, nhanh chóng lui ra ngoài.

Bọn họ mới lui ra, bên ngoài lão vương gia An thân vương phủ lòng như lửa đốt tiến vào.

“Vân nha đầu, Vân nha đầu con làm sao vậy? Sao mặt lại lấm lem như vậy?”

Vân Thiên Vũ nhún vai nói: “Con muốn luyện đan, kết quả nổ lò đan rồi.”

“Luyện đan, con nói con muốn luyện đan?”

Vẻ mặt Tiêu lão vương gia kinh ngạc, chẳng lẽ thần lực của nha đầu kia rất mạnh, người luyện đan phải có thần lực siêu cường, bởi vì mỗi lửa đó là dựa vào thần lực siêu cường, dung hợp với linh lực tạo ra, thiếu một thứ cũng không được.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 576: Đan Dược Thượng Phẩm

Hiện tại Vân nha đầu nói luyện đan, đó chính là nói thần lực của nàng vô cùng mạnh, hơn nữa nhìn dáng vẻ của nàng, rõ ràng là có thể tạo ra môi lửa.

Tiêu lão Vương gia kích động, hai mắt sáng lên.

“Vân nha đầu, con thật đúng là bảo bối, tướng mạo xinh đẹp như vậy, linh lực thiên phú nghịch thiên, bây giờ ngay cả thần lực cũng siêu cường, sau này nhất định sẽ rất lợi hại.”

Tiêu Lăng Phong đột nhiên cảm thấy nữ nhân như vậy, ngày sau nhất định sẽ hào quang vạn trượng.

Tuy rằng cuối cùng nàng không gả cho cháu trai lão, nhưng nàng là nữ nhi của lão, ngày sau con gái mạnh mẽ, kể ra lão cũng nở mày nở mặt.

Tiêu Lăng Phong càng nghĩ càng vui vẻ, nhưng trong lòng vẫn có chút bận tâm đấy.

“Nhìn dáng vẻ của con hình như nổ lò đan rồi, Vân nha đầu, con tuyệt đối đừng gấp, từ từ sẽ được, nghĩa phụ tin tưởng con sẽ thành công.”

“Vâng. Nghĩa phụ yên tâm đi, thật ra cũng gần thành công rồi, là cuối cùng con quá mừng rỡ, khiến hỏa lực quá mạnh, cho nên mới nổ lò đan, lần sau con sẽ chú ý, nhất định sẽ thành công.”

Tiêu Lăng Phong nghe nàng nói, trong lòng run rẩy, thiếu chút nữa thành công rồi.

Đây là lần đầu tiên nàng luyện đan, một lần đã thiếu chút nữa thành công rồi.

Như vậy... có phải rất khoa trương không.

Đầu óc Tiêu Lăng Phong hơi choáng.

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn trời đêm, sắc trời không còn sớm, nàng thúc giục Tiêu Lăng Phong đi nghỉ ngơi, quyết định luyện lò đan dược thứ hai.

Bởi vì nàng muốn nhanh chóng luyện được ký ức nguyên đan, khôi phục trí nhớ của mình, nàng xem năm đó rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Kết quả Tiêu lão vương gia nghe nói nàng muốn luyện lò đan dược thứ hai, trực tiếp không đi, cùng đám người Diệp Gia canh giữ bên ngoài phòng của Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ rửa mặt sạch sẽ, lại bắt đầu luyện lò đan dược thứ hai, lần này nàng cẩn thận tỉ mỉ nhìn chăm chăm lò đan, không kích động như lúc trước, trầm ổn, cuối cùng lần thứ hai cũng luyện thành công rồi.

Lúc nàng thốt ra tiếng hoan hô cuối cùng thành công rồi.

Tất cả những người bên ngoài phòng đều lao vào.

Trong phòng, mùi thuốc nồng nặc

Trong tay Vân Thiên Vũ nắm chặt bốn viên đan dược, vẻ mặt vui mừng.

“Thật sự đáng tiếc, luyện ra bốn viên đan dược, hủy mất năm viên, hơn nữa chỉ có một viên đan dược thượng phẩm.”

Những người khác trong phòng chỉ biết trợn mắt há hốc mồm.

Đại tỷ à, lần đầu tiên người luyện đan đã luyện ra bốn viên đan dược, trong đó còn có một viên là đan dược thượng phẩm.

Người nói những người cực khổ luyện đan bao nhiêu năm hồ đồ như thế nào?

Người ta biết nhất định sẽ muốn chết đi.

Tiêu Lăng Phong tiến lên nhìn chăm chăm tay Vân Thiên Vũ.

Quả nhiên thấy trong tay Vân Thiên Vũ có bốn viên đan dược, có một viên là thượng phẩm, bởi vì đan dược thượng phẩm có đan văn, mà trung phẩm cùng hạ phẩm không có.

“Vân nha đầu, con thật lợi hại.”

“Đúng đó đúng đó, Vân tỷ tỷ thật sự rất lợi hại, ta nghe thầy luyện đan của Ma Ảnh cung chúng ta từng nói, luyện đan rất khó, hã ta mất rất nhiều năm, mới trở thành một thầy luyện đan, không ngờ Vân tỷ tỷ ở đây, lập tức đã thành công rồi, thật lợi hại.”

Vân Thiên Vũ nghe xong mọi người nói, rốt cục thấy không hề đáng tiếc, thuận tay cất đan dược vào bình.

Tiêu Lăng Phong nhìn Vân Thiên Vũ ấm áp nói: “Vân nha đầu, đây là đan dược gì?”

Vừa nghĩ tới nhà mình sau này có thêm một thầy luyện đan, Tiêu Lăng Phong lại kích động, nhà mình có thầy luyện đan, sau này đan dược là vật

tâm thường rồi, ngấm lại nếu bản thân có các loại đan dược này, có thể đã trở thành đối tượng của những kẻ nịnh bợ rồi.

Tiêu Lăng Phong càng nghĩ càng vui vẻ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 577: Khôi Phục Trí Nhớ

Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Lăng Phong nói: “Nghĩa phụ, đây là ký ức nguyên đan, một loại đan dược rất bình thường, người yên tâm, lát nữa con sẽ luyện cho mỗi người một ít đan dược chuyên dùng.”

Nàng nói như vậy, mọi người trong phòng đều vui vẻ.

Tiểu Anh tức cánh hét lên: “Ta thì sao, chủ tử ta có không?”

“Có, chờ ta thuần thực hai ngày, mỗi người đều sẽ có.”

Nàng sẽ căn cứ tình hình mỗi người để luyện một ít đan dược thích hợp cho bọn họ.

Tất cả mọi người thật sự đều rất vui.

Trong phòng tất cả mọi người đều vui vẻ, Vân Thiên Vũ lại sốt ruột muốn ăn ký ức nguyên đan, xem có thể chữa trị chứng mất trí nhớ của mình hay không..

Cho nên nàng nhìn Tiêu Lăng Phong ngáp nói: “Nghĩa phụ, con muốn đi ngủ một lát, chờ con dậy, lại đến thử đan dược khác.”

“Được được. Con nhanh đi ngủ đi.”

Tiêu Lăng Phong vui vẻ gật đầu liên tục, vài người kích động nói đi ra ngoài.

Sau khi Vân Thiên Vũ vào phòng của mình, căn dặn ba linh thú canh giữ ở bên ngoài.

Nàng ngồi xếp bằng trên giường, sau đó lấy đan dược thượng phẩm lúc trước luyện ra, ăn ký ức nguyên đan.

Sau khi ăn xong ký ức nguyên đan, trong thời gian ngắn cũng không có phản ứng gì.

Vân Thiên Vũ nhắm mắt dưỡng thần, đợi một lát, đột nhiên một thanh âm vang lên trong đầu, dường như có thêm cái gì đó.

Nàng rất nghiêm túc suy nghĩ chuyện hơn mười năm trước.

Lần này trong đầu thật sự có trí nhớ.

Hóa ra năm đó sau khi nàng ra khỏi sơn cốc, theo con đường lạ xuống núi, thật ra cũng không xa, liền gặp vài người, cầm đầu mấy người đó là một cô bé khoảng chừng mười tuổi.

Nàng vừa nhìn thấy cô bé, vọt tới kéo cô kêu to: “Tỷ tỷ, cứu mạng, nhanh đi cứu thần tiên ca ca, nhanh đi cứu huynh ấy, trong khe đi rút xuống khe núi, cầu xin tỷ tỷ cứu huynh ấy đi.”

Cô bé nghe nàng nói, không kiên nhẫn hung hăng vung tay.

“Buông ra, đứa trẻ chết tiệt này từ đâu ra.”

Thật ra bản thân nàng ta cũng không lớn, nhưng lời nói ra khỏi miệng, nghiêm nhiên lại thành bộ dạng một người lớn.

Vân Thiên Vũ bé nhỏ như thế nào cũng không buông, gào khóc ôm lấy cánh tay cô bé: “Tỷ tỷ, van xin người, đi cứu thần tiên ca ca đi, huynh ấy sẽ chết mất, người cứu huynh ấy đi, không cứu, huynh ấy sẽ chết, cầu xin người.”

Cô bé bị tiểu Vân Thiên Vũ làm bức bối, vừa dùng lực đẩy Vân Thiên Vũ ra, sau đó còn đá nàng một cước.

Cuối cùng xoay người dẫn người đi, Vân Thiên Vũ bé nhỏ phía sau mau chóng đi lên phía trước, thương tâm khóc lớn, vừa khóc vừa kêu lên.

“Tỷ tỷ, cầu xin người cứu thần tiên ca ca, tấm lòng huynh ấy rất tốt, huynh ấy là vì cứu ta mới ngã xuống, cầu xin người cứu huynh ấy, huynh ấy đẹp như vậy, còn đẹp hơn thần tiên trên trời.”

Vân Thiên Vũ bé nhỏ gào khóc thương tâm, tiếng cầu khẩn không ngừng.

Cô bé phía trước vốn định xuống núi đột nhiên dừng bước, suy nghĩ một chút trở lại đi tới bên cạnh tiểu Vân Thiên Vũ nhìn nàng.

“Người mới vừa nói thần tiên ca ca kia rất đẹp.”

Tiểu Vân Thiên Vũ dùng sức gật đầu: “Đúng vậy, ta chưa từng gặp ai đẹp như thần tiên ca ca.”

Cô bé nhú mào, sau đó nhìn người thiếu niên bên cạnh nói: “Sư huynh, chúng ta qua xem một chút đi, nói không chừng người kia là biểu ca của muội.”

“Được, vậy chúng ta mau qua đó đi.”

Cô bé quay đầu chỉ vào tiểu Vân Thiên Vũ nói: “Đi mau, đi trước dẫn đường.”

“Được, được, tỷ tỷ người đi theo ta.”

Tiểu Vân Thiên Vũ lúc trước bị cô bé dùng sức đẩy, trên tay trên người đều bị đau, nhưng nghe cô bé gọi nàng dẫn đường, nàng lập tức

nhanh chóng đứng lên, đi lên phía trước dẫn đường, đi một mạch dẫn mấy người đến chỗ lúc trước nàng đi ra.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 578: Bị Người Khác Tính Kế

Nàng đưa theo vài người tới một khe hẹp trong sơn cốc, nóng vội chỉ vào khe hẹp nói: “Thần tiên ca ca ở ngay chỗ này, các người mau đi xuống cứu huynh ấy, một mình huynh ấy ở bên trong, nhất định rất sợ.”

“Câm miệng.”

Tiểu cô nương hung ác quát lạnh.

Tiểu Vân Thiên Vũ hoảng sợ.

Một thiếu niên bên cạnh tiểu cô nương nhanh chóng nhìn nhìn thoáng qua, sau đó nói: “Không bằng để ta đi xuống xem một chút đi.”

Nó vừa nói xong liền muốn xuống khe hẹp dưới núi.

Ai ngờ thiếu niên đó còn chưa kịp hành động đã bị tiểu cô nương bên cạnh kéo lại, tiểu cô nương chỉ chỉ Vân Thiên Vũ nói: “Người ném cô ta xuống vách núi đi.”

“Cái gì?”

Vẻ mặt thiếu niên kinh ngạc, khó tin.

“Mau ném cô ta xuống vách núi.”

“Ta bảo người làm thì người làm, nếu không ta nói cho sư phó chuyện người trộm hai quyển linh công bí kíp.”

Thiếu niên lập tức bị khống chế, nhìn tiểu nữ oa trên mặt đất, thật sự không đành lòng.

“Tại sao người phải ném cô ta xuống vách núi?”

“Ta không muốn cô ta nhớ chuyện biểu ca ta cứu cô ta, cũng không muốn cô ta nhớ chuyện tới tìm biểu ca ta, cho nên phải ném cô ta xuống núi.”

Thiếu niên vừa nghe xong, nhanh chóng nói: “Ta có cách khiến cô ta quên hết tất cả chuyện này.”

Cậu ta nói xong nhanh chóng lấy ra một viên đan dược, tóm tiểu Vân Thiên Vũ đứng dậy, sau đó cưỡng ép nhét viên đan dược vào miệng nàng.

Tiểu Vân Thiên Vũ kinh ngạc, không ngừng giãy giụa.

Nhưng một lát sau nàng liền yên tĩnh trở lại, hơn nữa vẻ mặt mơ hồ nhìn người trước mặt.

Thiếu niên lúc trước bón thuốc cho Vân Thiên Vũ thừa cơ hỏi nàng.

“Tiểu muội muội, người ở đây làm gì vậy?”

Tiểu Vân Thiên Vũ suy nghĩ, sau đó nước mắt chảy ra.

“Ta cùng muội muội vào rừng chơi, nhưng không thấy muội muội nữa rồi.”

Thiếu niên lập tức chỉ đường xuống núi nói: “Người mau trở về đi, theo đường này xuống núi sẽ tìm được muội muội.”

“Được.”

Tiểu Vân Thiên Vũ quay đầu liền chạy xuống phía chân núi, dường như hoàn toàn đã quên thần tiên ca ca cứu nàng trong khe núi.

Mà tiểu cô nương phía sau nàng kia, vẫn còn bất mãn kêu lớn: “Tại sao người lại thả cô ta, nếu cô ta nhớ ra thì làm sao, nếu cô ta nhớ ta nhất định sẽ nói cho sư phó người trộm đồ.”

“Sư muội, người mau cứu biểu ca người đi.”

“Gấp cái gì.”

Giọng nói càng ngày càng xa.

Tiểu Vân Thiên Vũ đang xuống núi, trên đường lại đường đụng phải Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch bị tính kế rơi vào bẫy, đã xảy ra liên tiếp chuyện sau đó.

Trong phòng, Vân Thiên Vũ xoay mình mở mắt, trong mắt nổi một mảnh sóng ngầm.

Hóa ra năm đó trong trường săn hoàng gia đã xảy ra chuyện như vậy.

Liễu thị có ý muốn giết nàng trong trường săn hoàng gia.

Không ngờ nàng lại được Tiêu Cửu Uyên cứu.

Hai người lọt vào khe núi, Tiêu Cửu Uyên dùng hết toàn lực đưa nàng lên, đi tìm người đến cứu hãn...

Mà lúc nàng xuống núi đụng phải một người, nàng biết người đó, chính là Gia Khánh quận chúa lúc trước nàng nhìn thấy trong cung.

Vân Thiên Vũ nghĩ đến điều này, liền cắn răng, tức giận đến mức hung hăng khoát tay.

Thật ra dựa theo trí nhớ của nàng, người phụ nữ kia rõ ràng đã đến rất sớm, nhưng nhưng nàng ta lại để mặc Tiêu Cửu Uyên ở trong khe hẹp ngáy người thật lâu, cho đến khi hắt hôn mê, sau đó nàng ta còn cứ luôn tự cho mình là ân nhân cứu mạng.

Thật sự không biết xấu hổ.

Vân Thiên Vũ lại mắng vài câu.

Cuối cùng nghĩ, nếu chuyện năm đó là như vậy, nàng phải nói chuyện này cho Tiêu Cửu Uyên.

Vân Thiên Vũ nghĩ, nhanh chóng xuống giường, nhưng nàng đi hai bước lại dừng lại.

Gia Khánh quận chúa Dung Kỳ cứ luôn tự cho mình là ân nhân cứu mạng Tiêu Cửu Uyên đã rất nhiều năm.

Hiện tại nàng chạy tới nói sự thật năm đó cho Tiêu Cửu Uyên, hẳn sẽ tin tưởng nàng sao?

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 579: Say Rượu

Đối với chuyện Tiêu Cửu Uyên có tin nàng hay không, Vân Thiên Vũ thật sự không nắm chắc. Không biết trước, trong lòng rốt cuộc có chút khiếp đảm, nàng sợ Tiêu Cửu Uyên giống như lúc trước một lần không tín nhiệm nàng, làm hại nàng.

Vậy thì nàng nhất định sẽ rất buồn.

Nhưng Vân Thiên Vũ nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định đi gặp Tiêu Cửu Uyên.

Nàng biết trước mắt trong lòng Tiêu Cửu Uyên có khúc mắc, hẳn tưởng lúc trước nàng kiếp trước cố ý không tới, cố ý quên hẳn, nhưng lại không biết, thật ra hoàn toàn không phải nàng cố ý, mà là bị người khác hạ độc.

Vân Thiên Vũ nghĩ, kiên định kéo cửa ra, đi ra ngoài, nàng muốn thay bản thân mình của kiếp trước hoàn thành công việc, nếu nàng còn sống, nàng nhất định sẽ làm như vậy.

Ngoài cửa, Diệp Gia đang đang chờ, những người khác đều đi ngủ rồi.

Bởi vì Tiểu Linh Đang cùng đám người Hoạ Mi trông cả một đêm, đều có chút mệt, Diệp Gia liền cho bọn họ đi ngủ.

“Vũ Mao, sao sắc mặt muội khó coi như vậy?”

“Muội muốn đi Ly thân vương phủ một chuyến, tỷ giúp muội sắp xếp một chiếc xe ngựa...”

“Đi Ly thân vương phủ...”

Vũ Mao mới vừa từ hôn với Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên, hiện tại Ly thân vương gia hẳn là rất phần nộ mới đúng, nàng lại đi Ly thân vương phủ, không phải khiến người ta ngờ vực sao?

Diệp Gia có chút lo lắng: “Vũ Mao, hiện tại qua đó, có thể bị Ly thân vương gia xử lý không.”

“Muội nợ hẳn một chân tướng năm đó.”

Mặc kệ hẳn có tin nàng hay không, nàng cũng muốn nói cho hẳn biết chuyện năm đó.

Tin hay không là chuyện của hẳn, nói hay không là chuyện của nàng.

Diệp Gia nghe xong, lông mày hơi nhíu, nhưng không hề hỏi nhiều, mau chóng đi căn dặn Tiểu Mai cho quản gia sắp xếp một chiếc xe ngựa.

Sau đó hai người ngồi xe ngựa An thân vương phủ đi thẳng đến Ly thân vương phủ.

Lúc này sắc trời không rõ, cả Ly thân vương phủ đều yên tĩnh.

Vân Thiên Vũ cho Diệp Gia đi gõ cửa, cũng chứng tỏ ý đồ, nàng có chuyện quan trọng muốn gặp Tiêu Cửu Uyên.

Người trong Ly thân vương phủ đích lập tức bị kinh động.

Ai cũng ngạc nhiên...

Tiền vương phi tới?

Nàng tới đây làm gì?

Hạ Hỉ mau chóng dẫn người bẩm báo vương gia.

Hắc Diệp lại dẫn người ra cửa lớn nghênh đón, vừa nhìn thấy Vân Thiên Vũ, gã có chút áy náy, thậm chí còn tự trách mình. Nếu không phải bản thân trúng độc của Diệp Tử Yên, có lẽ vương phi và vương gia sẽ không chia tay.

Vương gia cũng sẽ không buồn như vậy.

Đêm qua gã nhìn thấy vương gia uống rượu cả một đêm.

Chưa bao giờ tổn thương, đau buồn như vậy.

Cũng bởi vì vương phi từ hôn.

Hắc Diệp không biết chuyện năm đó của Tiêu Cửu Uyên, cho nên gã nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên khó chịu, liền cho rằng là vì bị Vân Thiên Vũ từ hôn.

Cho nên Hắc Diệp vừa nhìn thấy Vân Thiên Vũ, hốc mắt liền đỏ, lập tức quỳ xuống.

“Linh Nghi quận chúa, cầu xin người đừng tra tấn nhà vương gia chúng ta nữa, sau khi người lui hôn, vương gia rất buồn, đêm qua uống rượu cả một đêm, cho đến khi rạng sáng mới say đến bất tỉnh nhân sự, ngủ mê quá.”

“Lúc trước đều là lỗi của ta, nếu như không phải ta tiết lộ ra ngoài độc của vương gia, thì sẽ không có nhiều chuyện như vậy, nếu người tức giận, cứ trút giận vào ta đi, tuyệt đối đừng làm khó vương gia nhà chúng ta.”

Vân Thiên Vũ không biết nói gì nhìn Hắc Diệp, nàng đến đây chỉ là nói cho vương gia nhà gã biết một chuyện.

Không đáng để khoa trương như vậy.

Hơn nữa Tiêu Cửu Uyên uống say cũng không phải bởi vì nàng từ hôn, mà bởi vì nàng đã quên chuyện năm đó, điều này kích động hẳn.

Vân Thiên Vũ nghĩ, nhìn Hắc Diệu nói: “Ta có việc tìm vương gia nhà các người nói chuyện, người khoa trương như vậy làm gì.”

“Quận chúa, người...”

Hắc Diệu vốn định năn nỉ Vân Thiên Vũ cho vương gia nhà mình một cơ hội, vương gia thật sự là một người rất tốt.

Nhưng gã chưa kịp nói, phía sau vang lên một tiếng quát lạnh lùng: “Hỗn xược, gây lộn cái gì...”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 580: Tâm Kế Thâm Sâu

Tiêu Cửu Uyên nổi cơn thịnh nộ: “Người đó là ai?”

Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Cửu Uyên, nếu nàng nói người đó là Gia Khánh quận chúa, hẳn sẽ tin sao?

Dù sao cũng nhiều năm như vậy rồi, hẳn vẫn luôn cho rằng Gia Khánh quận chúa chính là ân nhân cứu mạng của nàng.

Vân Thiên Vũ đang nghĩ ngợi, ngoài phòng vang lên tiếng nói chuyện thanh thúy dễ nghe.

“Hắc Diệu, biểu ca ta đâu.”

Vân Thiên Vũ nhướn mi, không dây dưa mà lên tiếng khẳng định: “Người đó chính là Gia Khánh quận chúa, lúc ấy ta xuống núi tìm người chính là tìm nàng ấy, ngoài nàng ấy, còn có vài người khác nữa.”

Vân Thiên Vũ nói xong không đợi Tiêu Cửu Uyên nói chuyện, lấy dũng khí nói một hơi: “Ta đưa các nàng ấy tới chỗ của người, chỉ xuống phía dưới nói với các nàng ấy là người đang ở dưới, bảo bọn họ đi xuống cứu người, nhưng mà Gia Khánh quận chúa không vội đi xuống, nàng ta cho một thiếu niên khác tới giết ta.”

“Thiếu niên kia không đành lòng, kết quả chỉ hạ được ta, rồi sau đó đuổi ta xuống núi.”

“Bắt đầu từ dạo đó, ta không còn nhớ chuyện người đã cứu ta.”

Vân Thiên Vũ mới vừa nói xong, Tiêu Cửu Uyên đã tức giận đưa tay gạt phăng ấm trà tử sa bên cạnh: “Đồ khốn kiếp đáng chết.”

Tiêu Cửu Uyên tưởng tượng đến tình huống lúc đó, Vân Thiên Vũ nhỏ bé thiếu chút nữa bị giết, hăn lập tức nổi cơn thịnh nộ.

Hiện tại dường như chuyện của hăn không còn quan trọng nữa.

Khúc mắc trong lòng hăn giờ đây cũng đã được tháo gỡ.

Không phải Vân Thiên Vũ nhỏ bé không cứu hăn, mà là nàng bị người ta hạ được, đã quên đi sự tình lúc đó.

Kẻ đáng giận thực sự chính là nữ nhân Gia Khánh ác độc, nàng ta lúc ấy mới mười tuổi, vậy mà tâm kế đã thâm sâu như vậy.

Thật là quá đáng sợ.

Hiện tại trong lòng Tiêu Cửu Uyên đầy sự ghét bỏ.

Động tĩnh trong phòng đã kinh động người bên ngoài.

Gia Khánh quận chúa sắc mặt thay đổi, nhanh chóng nói: “Bên trong xảy ra chuyện gì?”

Nàng ta đẩy Hắc Diệu ra để xông vào, Hắc Diệu cũng vào theo nàng, bởi vì nghe thấy tiếng động, gã sợ bên trong xảy ra chuyện, cho dù là vương gia phát hỏa đánh quận chúa, hay là quận chúa đánh vương gia đều không tốt.

Sau đó Diệp Gia cũng theo vào.

Ngoài bọn họ ra, đám người Hạ Hỉ đang chuẩn bị đồ ăn sáng cũng chạy tới.

Vừa đi đến đại sảnh, đã thấy đại sảnh bừa bãi khắp nơi, Tiêu Cửu Uyên vẻ mặt cuồng nộ đứng ở giữa đại sảnh.

Mọi người không khỏi kinh hãi, chẳng lẽ là Linh Nghi quận chúa chọc giận vương gia.

Gia Khánh quận chúa nhanh chóng liếc Vân Thiên Vũ một cái, trong mắt tràn đầy ghét bỏ, nàng nhanh chóng đi tới bên cạnh Tiêu Cửu Uyên, tỏ vẻ quan tâm: “Biểu ca, huynh không sao chứ, huynh tuyệt đối không cần vì nữ nhân này mà tức giận hại thân.”

Nàng ta nói xong rồi kéo Tiêu Cửu Uyên ngồi xuống, Tiêu Cửu Uyên lập tức đẩy nàng ta ra, sắc mặt khó coi trừng mắt nhìn Gia Khánh quận chúa.

Hắn trầm giọng ra mệnh lệnh: “Trừ Gia Khánh và Vân Thiên Vũ, tất cả những người khác đều đi ra ngoài.”

Gia Khánh quận chúa vừa nghe lời này, trong lòng chùng xuống, nàng nhanh chóng quay đầu nhìn về phía Vân Thiên Vũ đang đứng ở một bên đại sảnh.

Thấy Vân Thiên Vũ khuôn mặt lạnh như băng nhìn nàng.

Gia Khánh quận chúa đột nhiên hiểu ra, chuyện mình làm năm đó đã bại lộ. Vân Thiên Vũ đã khôi phục ký ức.

Kỳ thật nàng ta vẫn luôn lo sợ chuyện này, cho nên năm đó nàng ta mới kêu sư huynh ném nữ nhân này xuống vách núi.

Nhưng sư huynh lại mềm lòng, kết quả là làm hỏng chuyện của nàng ta.

Gia Khánh quận chúa trong lòng rất hận, nhưng trên mặt không lộ ra chút nào, vô cùng bình tĩnh, nàng ta nhanh chóng động não, suy tính tìm cách.

Nàng ta mau chóng nghĩ ra đối sách, chuyện năm đó không ai nhìn thấy, nàng chỉ cần luôn miệng nói chính nàng ta đã cứu biểu ca, xem Vân Thiên Vũ có thể làm được gì

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 582: Tin Tưởng Nàng

Trong đại sảnh, ngoại trừ ba người liên quan, những người khác đều lui xuống.

Dung Kỳ lên tiếng trước: “Biểu ca, huynh làm sao vậy? Sắc mặt rất khó coi.”

Tiêu Cửu Uyên nhìn thấy bộ dáng của nàng ta, cảm thấy ghê tởm không chịu được, từ trước hắn đã không thích nữ nhân này, cho rằng nàng tâm kế quá mức.

Tuổi tác còn nhỏ mà đã mưu tính giống như người lớn.

Hắn vẫn luôn không thích nàng ta, chỉ là sau đó nàng ta cứu hắn, hắn miễn cưỡng chịu đựng nàng ta.

Nhưng hắn không ngờ, nữ nhân này lòng dạ lại hiểm ác như thế, khi đó nàng ta biết tin tức của hắn, không phải nên lập tức cứu người sao? Thế nhưng nàng ta lại suy nghĩ xem nên giết Vân Thiên Vũ như thế nào.

Nàng ta muốn giết Vân Thiên Vũ, không chỉ không lập tức cứu hắn, còn ném hắn vào trong cốc, mãi cho đến khi hắn tuyệt vọng, nàng ta mới ra tay sao?

Như vậy nàng ta chính là ân nhân cứu mạng của hắn.

Nhưng khi đó nàng ta mới mười tuổi.

Tiêu Cửu Uyên càng nghĩ càng chán ghét nữ nhân này, cũng không muốn giữ nàng ta lại một giây nào nữa.

Hắn trầm giọng nói: “Dung Kỳ, người đừng giả vờ nữa, sự tình năm đó ta đã biết, ta không muốn nói thêm nữa gì nữa, cũng không muốn làm khó dễ người, năm đó người cứu ta là sự thật, tuy rằng người kéo dài thời gian, mãi đến khi ta hôn mê mới thôi.”

“Nhưng người đã cứu ta là sự thật không thay đổi, cho nên người đi đi, về sau người không được bước vào đại môn Ly thân vương phủ ta nữa.”

Lời Tiêu Cửu Uyên vừa dứt, Gia Khánh quận chúa sắc mặt thay đổi, nàng ta nỗ lực lâu như vậy, sao có thể trắng tay được.

Gia Khánh quận chúa khóc lên: “Biểu ca, huynh nói cái gì vậy, muội không hiểu gì cả, muội không biết huynh đang nói gì.”

Tiêu Cửu Uyên ánh mắt thâm trầm nhìn Gia Khánh quận chúa, gằn từng chữ một: “Dung Kỳ, người hiểu chứ, từ lúc người còn rất nhỏ đã là người có tâm kế, nhưng ta không ngờ, ở thời điểm như vậy người còn có thể suy tính mưu kế.”

Hắn nói xong cũng không thèm nhìn tới Gia Khánh quận chúa, mà trực tiếp ra lệnh người bên ngoài.

“Người đâu, mời Gia Khánh quận chúa đi ra ngoài, về sau không có căn dặn của bốn vương, không cho phép nàng ta đặt chân tới Ly thân vương phủ.”

Lời của Tiêu Cửu Uyên thực sự đã đánh thẳng vào mặt của Gia Khánh quận chúa, Gia Khánh quận chúa sắc mặt trắng bệch, cắn răng nhìn Tiêu Cửu Uyên, trong lòng khó chịu nói không nên lời.

Nàng nỗ lực lâu như vậy, nào là cứu hãn, nào là lấy lòng thái hậu, chẳng lẽ cuối cùng lại có kết cục như vậy sao?

“Biểu ca, vì sao huynh lại tin tưởng lời của nữ nhân này, nàng ta là kẻ lừa đảo, nàng ta lừa gạt huynh.”

“Nàng ấy là loại người gì, bốn vương không cần người nói cho bốn viên biết, nhưng bốn vương lại biết người là loại người gì.”

Lời nói của Tiêu Cửu Uyên lạnh như băng sương, ngoài cửa, Bạch Diệu đi đến, cung kính nói với Gia Khánh quận chúa: “Mời quận chúa.”

Gia Khánh quận chúa xoay người đi thẳng ra ngoài, lúc đi ngang qua Vân Thiên Vũ, ánh mắt âm độc vô cùng.

Vân Thiên Vũ cũng lạnh lùng nhìn nàng ta, hôm nay Tiêu Cửu Uyên buông tha nàng ta, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ bỏ qua nàng ta, sớm muộn gì nàng cũng sẽ xử lý nữ nhân này.

Sau khi Bạch Diệu mời Gia Khánh quận chúa rời khỏi, đại sảnh khôi phục lại không khí yên tĩnh ngăn ngủi.

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên, chậm rãi nói: “Ta còn cho rằng vương gia không tin lời ta nói.”

“Trước kia có lẽ không tin, nhưng hiện tại ta đã biết người là người như thế nào, sao lại có thể không tin người được.”

Giọng nói của Tiêu Cửu Uyên giảm đi mấy phần lạnh lẽo, tăng thêm mấy phần ấm áp.

Vân Thiên Vũ ngược mắt nhìn hãn, chậm rãi khẽ cười.

Lúc này khi nàng lại đây, kỳ thật là lo lắng, dù sao Gia Khánh quận chúa và Tiêu Cửu Uyên có tình cảm nhiều năm như vậy, lời nàng nói, Tiêu

Cửu Uyên sẽ tin tưởng sao? Nhưng hiện tại hẳn không do dự mà tin tưởng lời nàng nói, chuyện này làm cho tâm tình của nàng dễ chịu không ít.

Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Cửu Uyên, chậm rãi nói: “Như vậy người sẽ không trách ta chứ, sẽ không nói ta nói không giữ lời chứ.”

Hoặc là nên nói sẽ không nói Vân Thiên Vũ của trước kia nói không giữ lời.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 583: Chứng Sợ Hải Không Gian Khép Kín

Tiêu Cửu Uyên nói như đinh đóng cột: “Không đâu, chỉ là nghĩ đến tình huống lúc đó, ta vẫn thấy rất đau lòng, nhưng là vì người mà đau lòng, hóa ra năm đó người đã xảy ra chuyện như vậy.”

Nếu năm đó không có chuyện trời xui đất khiến như vậy, hẳn nhất định sẽ chăm sóc nàng.

Nàng sẽ không phải chịu khổ nhiều năm như vậy, mà hẳn cũng sẽ không trở thành người máu lạnh vô tình.

Nhưng hết thảy đều không quan trọng, bởi vì khúc mắc của hẳn rất cuộc đã được tháo gỡ.

“Bây giờ ta an tâm rồi.”

Vân Thiên Vũ cười khẽ đứng dậy, xoay người định đi.

Tiêu Cửu Uyên ở phía sau gọi nàng lại: “Vân Thiên Vũ, hiện tại chúng ta có thể chung sống hòa bình không? Quá khứ hết thảy đều coi như tan thành mây khói đi.”

Trên gương mặt tuần mỹ của Tiêu Cửu Uyên tràn đầy tia sáng, vẻ mặt xuất thần này cộng với tia sáng đó hoa mỹ tựa noãn ngọc, giờ khắc này hẳn tựa hồ lại trở thành thiếu niên mắt đẹp như ngọc của nhiều năm trước.

Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Cửu Uyên, chậm rãi nói: “Nếu như người học được cách tôn trọng lời ta nói, như vậy chúng ta sau này sẽ chung sống hoà bình.”

“Bốn vương sẽ học tập.”

Sau khi Tiêu Cửu Uyên nói xong, Vân Thiên Vũ đi ra ngoài, sau đó Tiêu Cửu Uyên đột nhiên nghĩ đến một chuyện bèn gọi Vân Thiên Vũ lại.

“Vân Thiên Vũ, ta có thể nhờ người giúp ta một chuyện không?”

“Nói.”

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn về phía Tiêu Cửu Uyên, phát hiện Tiêu Cửu Uyên sắc mặt đầy sóng ngầm, đôi mắt u tối, hắn vội chạy đến trước mặt Vân Thiên Vũ, từ trên cao nhìn xuống Vân Thiên Vũ.

“Vân Thiên Vũ, ngày đó ta ở trong vách núi, cứ bị rơi xuống, rơi xuống mãi, sau đó cả người bị kẹp trong cốc, vì cứ ở mãi trong cốc, ta cảm thấy hô hấp khó khăn, không thở được, thậm chí sau đó cả người run cầm cập, rồi rơi vào hôn mê.”

“Tuy rằng sau đó ta được cứu lên, nhưng lại mắc phải một bệnh lạ, ta không thể ở trong chỗ hẹp khép kín, nếu ta ở trong không gian khép kín, sẽ cảm thấy hô hấp khó khăn, sẽ run rẩy, sẽ hôn mê bất tỉnh, người có thể giúp ta chữa khỏi bệnh này không?”

Tiêu Cửu Uyên ánh mắt thâm trầm nhìn Vân Thiên Vũ, trong đáy mắt có ba quang lưu động.

Hắn muốn nỗ lực một lần nữa để Vân Thiên Vũ đón nhận hắn.

Đây chính là cơ hội.

Vân Thiên Vũ nhú mày, vẻ mặt khó tin, chứng sợ hãi không gian khép kín sao?

Người như Tiêu Cửu Uyên sao có thể mắc bệnh này.

Vân Thiên Vũ có chút khó tin, thông thường thì người mắc chứng sợ hãi không gian khép kín đều có chút tự ti nhát gan yếu đuối, nhưng mà nàng không nhìn thấy chút nào trên người Tiêu Cửu Uyên, hơn nữa nàng cũng không thấy chút tin tức nào.

Tiêu Cửu Uyên tất nhiên thấy được sự nghi ngờ trên mặt Vân Thiên Vũ, giọng nói hằn có chút u ám.

“Chuyện này, ngoài ta và Bạch Diệu, còn có mẫu hậu ta biết, không còn ai khác biết, bây giờ còn có thêm người.”

Lời hằn nói khiến cho Vân Thiên Vũ ngơ ngẩn.

Lời này của Tiêu Cửu Uyên nghĩa là hoàn toàn tin tưởng nàng, cho nên mới nói chuyện quan trọng như vậy cho nàng biết?

Vân Thiên Vũ nheo mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên, từ trong mắt Tiêu Cửu Uyên nàng thấy được sự nghiêm túc, hằn không nói dối để lừa nàng.

Hơn nữa người như Tiêu Cửu Uyên không thèm đi gạt người khác, điểm này Vân Thiên Vũ hoàn toàn có thể khẳng định.

Không ngờ Tiêu Cửu Uyên lại mắc chứng sợ không gian khép kín, kỳ thực mà nói, chứng bệnh này chính là một loại bệnh về tinh thần.

Là vì lúc ấy hằn ở trong khe núi cảm thấy quá tuyệt vọng, nên mới sinh ra bệnh tâm lý này.

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên mắc chứng bệnh như vậy, nếu như để đối thủ của hắn biết được, với hắn mà nói đúng là chí mạng.

Cho nên cho tới nay hắn mới phải luôn giấu diếm chuyện này.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 584: Không Còn Tha Thiết Muốn Sống

Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Cửu Uyên, chậm rãi nói.

“Ta cũng không biết loại bệnh này của người đã đến mức độ nào rồi nên không chắc có thể trị được.”

Tiêu Cửu Uyên nghĩ về bệnh của mình, ánh mắt u ám trầm giọng đáp.

“Ta có thể cho nàng nhìn thấy bộ dạng lúc ta phát bệnh.”

“Chuyện này...”

Vân Thiên Vũ còn chưa nói dứt lời, Tiêu Cửu Uyên đã gọi Bạch Diệu từ bên ngoài vào.

“Lập tức đóng chặt tất cả cửa sổ của mật thất.”

Sắc mặt Bạch Diệu lập tức thay đổi, vội mở miệng ngăn cản: “Vương gia, tuyệt đối không thể, nếu vương gia vào trong mật thất sẽ?”

Bạch Diệu chưa nói hết đã bị Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng quát: “Lập tức đi chuẩn bị đi.”

Bạch Diệu không dám nói thêm nữa, vội vàng đi ra ngoài chuẩn bị phong bế mật thất.

Phía sau đại sảnh, Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: “Ta không phải không tin người, ta tin người có hội chứng bài xích không gian kín.”

“Ta muốn cho nàng xem bệnh của ta có cách chữa trị hay không?”

Tiêu Cửu Uyên thật sự muốn chữa khỏi bệnh này, bởi vì nếu như người khác phát hiện hắc mắc loại bệnh này, rất có thể sẽ biến nó thành nhược điểm chí mạng của hắc, sau đó chỉ cần nhốt hắc trong một không gian bị bịt kín, hắc nhất định sẽ phát bệnh, đến lúc đó kẻ thù không tốn công tốn sức mà vẫn có thể dễ dàng giết hắc.

Cho nên từ trước đến nay hắc luôn muốn chữa khỏi loại bệnh này.

Nhưng bởi vì vẫn luôn không thể tin tưởng được ai khác, cho nên không dám tìm đại phu xem bệnh.

Hiện tại hắc tin tưởng Vân Thiên Vũ, hơn nữa y thuật của nàng rất lợi hại, cho nên trong lòng Tiêu Cửu Uyên tràn ngập hy vọng.

Hơn nữa, hắc nghĩ đến lúc trước mình từng giết người của Lăng Vân Tông, đám người đó nhất định sẽ ngóc đầu trở lại, Vân Thiên Vũ nhất định sẽ gặp nguy hiểm, cho nên hắc muốn tìm cơ hội đi cùng nàng, như vậy sẽ có thể âm thầm bảo vệ nàng.

Hắc dám khẳng định rằng đám người của Lăng Vân Tông nhất định sẽ ngóc đầu trở lại.

Tiêu Cửu Uyên vừa nghĩ vừa nhìn Vân Thiên Vũ. Làm một động tác mời.

Tiêu Cửu Uyên của hiện tại, quả nhiên như hắc đã từng nói trước kia, đã bắt đầu học cách tôn trọng Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ đương nhiên nhìn ra được điều này, mọi oán hận trước đây của nàng đối với Tiêu Cửu Uyên rốt cuộc cũng tiêu biến.

Nàng nhẹ gật đầu, quyết định giúp Tiêu Cửu Uyên chữa khỏi chứng bệnh này, chứng bệnh này vốn dĩ sinh ra lúc Tiêu Cửu Uyên cứu kiếp trước của hắn, nàng có nghĩa vụ chữa khỏi chứng bệnh này cho hắn.

“Vậy đi thôi, nếu người ở trong không gian kín mà cảm thấy sợ hãi thì cứ kêu lên một tiếng, ta và Bạch Diệu sẽ đi vào.”

Tiêu Cửu Uyên gật đầu, lúc này, hắn tinh thần phấn chấn, hoàn toàn không còn sự lãnh lệ băng hàn của lúc trước nữa, bởi vì hắn nhìn ra Vân Thiên Vũ đã hoàn toàn không còn oán hận hắn nữa, điều này làm cho tâm tình của hắn vô cùng tốt.

Hơn nữa hắn đã gỡ được khúc mắc trong lòng Vân Thiên Vũ nhiều năm về trước rằng hắn chưa từng từ bỏ nàng, nàng lúc ấy đã nhanh chóng đến cứu hắn.

Trong đôi mắt đen láy của Tiêu Cửu Uyên thoáng lóe lên một chút rạng rỡ.

Ánh mắt ấy khiến khuôn mặt hắn sáng bừng lên một vẻ tuyệt mỹ như ngọc như ngà.

Vân Thiên Vũ theo sau Tiêu Cửu Uyên tiến vào một gian mật thất của Ly thân vương phủ, đám người Hắc Diệu và Hạ Hỉ ở đằng sau cũng nhìn thấy được nét mặt rạng ngời của Vương gia, lại nhìn sắc mặt của Linh Nghi quận chúa cũng hòa nhã hơn rất nhiều.

Hai người tựa như đã hàn gắn lại những vết nứt trước đây, tuy rằng không rõ bọn họ đã làm cách nào để hàn gắn nhưng mọi người trong Ly thân vương phủ đều rất hào hứng.

Hắc Diệu là người hưng phấn nhất, gã cười đến thực vui vẻ.

Ngược lại với đám người trong Ly thân vương phủ, ba tiểu linh thú của Vân Thiên Vũ lại vô cùng bất mãn, đặc biệt là Điều Gia, ngồi ở ngoài lan can được chạm trổ hoa văn, vẻ mặt của nó chính là biểu hiện không còn tha thiết muốn sống.

“Điều Gia cảm thấy đời này không còn chút hy vọng nào cả, không còn tha thiết muốn sống, buồn đến tiêu tụy.”

Ngạo Minh giờ vượt lên nhắc nó từ lan can được chạm trổ xuống.

Đừng giả vờ như mình sắp chết đến nơi nữa, Ly thân vương gia là ân nhân cứu mạng của chủ nhân, làm linh thú phải biết ơn.

“Nhưng hắc là một tên xấu xa, hắc muốn chửi Điều Gia ta để làm món ăn.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 585: Phát Bệnh

Điêu Gia nhân cơ hội nhìn về phía Ngạo Minh, đôi mắt tràn ngập hi vọng, nó đánh không lại Tiêu Cửu Uyên, nhưng Báo ca rất lợi hại, nói không chừng có thể đánh lại hắn, nếu như Ngạo Minh có thể giúp nó xả giận cũng là chuyện tốt mà.

Điêu Gia chớp chớp mắt nhìn Ngạo Minh, Ngạo Minh trực tiếp thưởng cho nó một sự coi khinh quý tộc, sau đó hừ hừ nói: "Thật ra ta cũng muốn chứng người lên ăn."

Điêu Gia khóc, tại sao hết người này đến người khác bắt nạt nó vậy.

Bên này ba con linh thú đang làm ầm ĩ, ở một nơi khác, hai người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ đi tới căn phòng nhỏ bị niêm phong trong sân viện nơi Tiêu Cửu Uyên ở, đây chính là căn phòng do Tiêu Cửu Uyên tự tay thiết kế, trước đây hắn đã thử qua vài lần, muốn tự mình chữa khỏi bệnh này, nhưng cho đến cuối cùng vẫn không chữa khỏi.

Trước cửa căn phòng, Bạch Diệu sắc mặt rất khó coi nhìn Tiêu Cửu Uyên, nói: "Vương gia, người vẫn là đừng vào trong thì hơn."

Bởi vì mỗi lần vào trong, vương gia đều rất đau đớn, sau đó hôn mê.

Nhưng Tiêu Cửu Uyên lại không hề để ý đến Bạch Diệu, bước nhanh về phía gian phòng bị niêm phong.

Vân Thiên Vũ đi sau không nhịn được, mở miệng nhắc nhở: "Tiêu Cửu Uyên, nếu như người cảm thấy không chịu nổi nữa thì hãy lên tiếng, bọn ta sẽ giúp người mở cửa ra."

Tiêu Cửu Uyên ngoảnh đầu lại mỉm cười, cả người hần đều toát ra sự hào hoa phong nhã, hần vẫn ngông cuồng, ngang ngược như cũ, nhưng trong sự ngông cuồng, ngang ngược ấy có một chút gì đó khiến cho cả người hần trở nên ấm áp.

Hần xoay người bước nhanh vào bên trong, sau đó đóng cửa lại.

Bên ngoài, Bạch Diệu và Vân Thiên Vũ đều không lên tiếng, im lặng chờ.

Có điều sắc mặt Bạch Diệu càng lúc càng khó coi, nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Linh Nghi quận chúa, người nói xem căn bệnh mà vương gia mắc phải rốt cuộc là thứ bệnh quái quỷ gì vậy, tại sao ở trong không gian khép kín ngài ấy lại thấy khó thở, cả người run rẩy, sau đó bị hôn mê."

"Trên đời này thật sự có loại bệnh đó sao?"

Vân Thiên Vũ gật đầu.

"Có, đây là một loại bệnh về tinh thần, trước đây Tiêu Cửu Uyên bị rơi xuống khe hẹp của vách núi, không gian đó quá chật hẹp, khiến cho hần khó thở, toàn thân run rẩy, thậm chí là bị hôn mê, cho nên hiện tại chỉ cần hần ở trong không gian khép kín, hần sẽ có những triệu chứng như vậy, thực ra nói cho cùng thì đây chính là một loại phản ứng chức năng, tính ra cũng không phải là triệu chứng thật sự."

Bạch Diệu cũng không hiểu rõ lời Vân Thiên Vũ cho lắm, đặc biệt là phản ứng chức năng gì gì đó.

Gã chỉ quan tâm một chuyện.

"Linh Nghi quận chúa, bệnh của vương gia nhà chúng tôi có cách chữa khỏi không? Hi vọng người có thể chữa khỏi cho ngài ấy, bởi vì chuyện này nếu như để những kẻ xấu biết được, vương gia chắc chắn sẽ gặp chuyện không may."

Vân Thiên Vũ không nói gì, mà chỉ tập trung nghe động tĩnh bên trong căn phòng, nhất thời không nghe thấy động tĩnh gì cả, nàng không khỏi thấy kì lạ.

"Sao lại chẳng có động tĩnh gì thế?"

Sắc mặt Bạch Diệu thay đổi, gã nhanh chóng lao tới mở cửa phòng xông vào trong.

Vân Thiên Vũ cũng chạy vào trong, căn phòng không những nhỏ mà cửa sổ cũng bị tấm màn đen che lại, tất cả tạo nên một không gian khép kín.

Bạch Diệu vừa vào liền thắp một ngọn đèn dầu bên trong căn phòng lên.

Vân Thiên Vũ lập tức nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên đang co rúm lại trong một góc phòng, Tiêu Cửu Uyên đã bị hôn mê hoàn toàn.

Trên mặt hắn toàn là mồ hôi lạnh, khuôn mặt trắng bệch, không có chút huyết sắc, nhìn rất không ổn.

Vân Thiên Vũ vội vàng tiến tới bắt mạch cho hắn, phát hiện tim hắn đập rất nhanh, mạch đập rất loạn, đồng thời toàn thân hắn vẫn đang run rẩy, Vân Thiên Vũ nhanh chóng rút ngân châm ra, cắm vào huyệt vị trên người Tiêu Cửu Uyên, tiến hành cấp cứu.

Rất nhanh sau đó Tiêu Cửu Uyên đã bình phục trở lại, từ từ mở mắt nhìn Vân Thiên Vũ.

"Bệnh này của ta là thứ bệnh quái gở gì vậy."

"Không tính là bệnh, đây là một chứng bệnh tâm lí, là một chứng bệnh do lúc người bị rơi xuống vách núi sinh ra."

"Vậy có cách gì chữa khỏi được không?"

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 586: Duyên Phận

Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Cửu Uyên, kì thực chứng bệnh này của hắn đã rất nghiêm trọng rồi, trước mắt đã phát triển đến mức bị hôn mê.

Tình trạng của hắn như vậy không dễ chữa.

Nhưng Vân Thiên Vũ nhớ đến nguyên nhân khiến cho Tiêu Cửu Uyên mắc căn bệnh này, chính là vì cứu kiếp trước nên mới bị, cho nên nàng chậm rãi mở miệng nói: "Ta sẽ cố gắng hết sức chữa bệnh cho ngươi, còn về phần có thể chữa khỏi được hay không, ta không dám bảo đảm."

Bởi vì đây không phải là chứng bệnh về thể xác, nếu như là bệnh về thể xác, nàng có thể đảm bảo nhất định có thể chữa khỏi.

Đây là chứng bệnh về tâm lí, cho nên khi chữa sẽ có chút phiền phức.

Nhưng nàng sẵn sàng dốc hết sức thử một lần.

"Có điều cho dù chữa khỏi hay không chữa khỏi, ngươi cũng đừng trách ta."

Tiêu Cửu Uyên lười biếng cười, hắn lúc này lại hơi phục trở lại Tiêu Cửu Uyên ngông cuồng, ngang ngược, chỉ là không lãnh khốc vô tình như trước đây, lúc hắn cúi đầu xuống, trong ánh mắt thoáng hiện lên một chút dịu dàng.

Giọng hần khàn khàn cất lên: "Ta sẽ không trách người đâu, người có thể giúp ta chữa trị là ta đã mừng lắm rồi."

Vân Thiên Vũ khẽ gật đầu, nói: "Có điều ta bắt buộc phải nói một chuyện."

Nàng nói xong ngừng lại một chút, ánh mắt hơi tối lại rồi ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Cửu Uyên: "Tiêu Cửu Uyên, ta chữa bệnh cho người cũng chẳng sao, nhưng người phải tôn trọng ta, nếu như người lại giống như trước kia, ta sẽ lập tức dừng lại, không chữa cho người nữa."

"Ta đồng ý với người, sau này ta sẽ tôn trọng mọi thứ của người."

"Được. Thống nhất như vậy đi."

Vân Thiên Vũ rất hài lòng với thái độ của Tiêu Cửu Uyên, vì thế nàng đồng ý chữa bệnh cho hần.

Tiêu Cửu Uyên thấy nàng đồng ý, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng hần cũng tiến lại gần nàng thêm một bước.

Trong căn phòng nhỏ, Bạch Diệu không nhịn được mỉm cười, đây là dấu hiệu tốt, chủ tử nhà gã đã nhận định Linh Nghi quận chúa, sau này ngài ấy chắc chắn sẽ đối xử rất tốt với nàng, như vậy đến cuối cùng Linh Nghi quận chúa vẫn sẽ trở thành vương phi của nhà gã.

Không tồi, không tồi.

Vân Thiên Vũ xoay người đi ra ngoài, nàng vừa đi vừa nói: "Ta về phủ An thân vương trước rồi sẽ cân nhắc bệnh trạng của người, xem xem phải chữa bệnh của người như thế nào."

"Chi bằng ở lại ăn cơm đi."

Tiêu Cửu Uyên đề nghị.

Bạch Diệu đứng đằng sau cũng vội nói: "Hạ tổng quản ban này đã cho người đi chuẩn bị đồ ăn rồi."

Nhưng cuối cùng Vân Thiên Vũ vẫn không ở lại, nàng dẫn theo Diệp Gia và ba con linh thú trở về.

Người trong phủ Ly thân vương ai nấy đều thất vọng, Hắc Diệu chau mày nhìn Bạch Diệu nói: "Có phải Linh Nghi quận chúa vẫn chưa tha thứ cho vương gia nhà chúng ta?"

Bạch Diệu lườm Hắc Diệu một cái, sớm biết có ngày hôm nay thì ban đầu đã không...

Trước đây hận không thể đuổi Linh Nghi quận chúa nhà người ta đi, bây giờ lại mong người ta gả cho vương gia.

"Người đó, người đó."

Bạch Diệu xoay người đi tìm vương gia để bẩm báo, hiện tại tâm trạng vương gia khá tốt, vừa hay có thể làm việc.

Vân Thiên Vũ ngồi trên xe ngựa của phủ An thân vương đi thẳng về vương phủ.

Dọc đường Diệp Gia vẫn luôn nhìn nàng, nhìn dáng vẻ của nàng, dường như nàng đã không còn căm ghét Ly thân vương như trước đây nữa.

Tại sao vậy?

Diệp Gia thấy khó hiểu, Vân Thiên Vũ đương nhiên nhìn ra ánh mắt của Diệp Gia, cuối cùng nàng đem chuyện nàng và Tiêu Cửu Uyên hồi nhỏ ra kể cho Diệp Gia nghe.

Diệp Gia vô cùng kinh ngạc: "Muội với vương gia thật là có duyên."

Vân Thiên Vũ lại im lặng, thực ra lần đó ở bãi săn bắn hoàng gia đã thay đổi vận mệnh của một số người.

Vận mệnh của Tiêu Cửu Uyên.

Vận mệnh kiếp trước, còn cả vận mệnh của Tuyên vương và Vân Thiên Vũ.

Nếu như lúc đó không phải là Gia Khánh quận chúa Dung Kỳ thì kiếp trước e là đã không chết, bởi vì Tiêu Cửu Uyên đã cứu nàng, sau này chắc chắn sẽ chăm sóc cho nàng.

Vậy thì nàng sẽ không cần phải sống cực khổ như vậy.

Cho nên người đáng ghét nhất ở đây chính là Gia Khánh quận chúa.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 587: Kẻ Ác Là Phải Để Kẻ Ác Giày Vò

Ánh mắt Vân Thiên Vũ lạnh lùng khó tả, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lùng.

Gia Khánh quận chúa đúng không? Món nợ này ta đã ghi lại rồi, sớm muộn gì ta cũng sẽ đòi lại nó từ người.

Xe ngựa của phu An thân vương đi một mạch về vương phủ.

Hai người Vân Thiên Vũ và Diệp Gia vừa bước vào phủ liền nhận được tin.

Thái tử điện hạ tới thăm nàng.

Vân Thiên Vũ cảm thấy kì lạ, quan hệ giữa nàng và thái tử tốt đến vậy sao?

Trong chính sảnh của phủ An thân vương, Vân Thiên Vũ nhìn thái tử điện hạ đang cường rất dịu dàng trước mặt nàng, vẻ mặt nàng lộ vẻ không kiên nhẫn.

Không biết vì sao mỗi lần nhìn thấy thái tử, nàng lại nhớ đến cái lão Vân Lô ấy, trong lòng liền cảm thấy không vui.

"Không biết thái tử điện hạ tới tìm ta có việc gì?"

Vân Thiên Vũ trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, vẻ mặt thái tử vẫn rất ôn hòa, nhưng ánh mắt lại thoáng biến đổi. nhìn Vân Thiên Vũ.

Nữ nhân này tướng mạo xuất sắc, lại có năng lực, y thuật vô cùng lợi hại.

Trước mắt vẫn là quận chúa của phủ An thân vương, đặc biệt là An thân vương Tiêu Lăng Phong và tiểu tử Tiêu Dạ Thần đều thích nàng.

Nếu như gã cưới nữ nhân này làm phi, không những có được sự giúp đỡ của nàng mà còn có được sự giúp đỡ của phủ An thân vương đằng sau nàng.

Còn về phần gã mà nói, gã sẽ có thêm một cánh tay đắc lực.

Ngôi vị thái tử của gã còn lo ngại không vững nữa sao?

Thái tử nghĩ vậy, lúc nhìn Vân Thiên Vũ, ánh mắt gã càng trở nên dịu dàng.

"Trước đó người đánh Thác Bạt Dã của Bắc Địch quốc, bốn cung tới đây chính là vì muốn nhắc nhở người cẩn thận một chút, cái tên Thác Bạt Dã đó vốn có thù tăt báo, người đánh gã, gã nhất định sẽ không để yên đâu."

Vân Thiên Vũ nghe những lời này, lập tức nhớ tới trước đây thái tử trở mặt đứng nhìn bách tính bị đánh đập trên đường, thân là thái tử mà lại không hề bảo vệ dân chúng, Vân Thiên Vũ đối với Tiêu Thiên Ngự vô cùng khinh bỉ.

"Thái tử điện hạ sợ Thác Bạt Dã nhưng ta thì không, nếu như gã lại đến bày mưu tính kế với ta, ta sẽ để cho gã đi gặp quỷ."

Ánh mắt Vân Thiên Vũ lạnh lùng, đôi môi nhếch lên nụ cười mỉa mai.

Giờ phút này nếu như có ai dám tới ước hiếp nàng, nàng sẽ không tha cho kẻ đó.

Thác Bạt Dã thì sao chứ, gã dám tới sao? Nếu như gã dám tới, nàng sẽ giết gã.

Trong mắt Vân Thiên Vũ thoáng hiện lên một luồng sát khí.

Thái tử đương nhiên nhìn thấy sát khí trong mắt nàng, gã chau mày, vẻ mặt không vui, hơn nữa, nghĩ tới Vân Thiên Vũ vừa nói gã sợ Thác Bạt Dã, điều này khiến trong lòng gã cảm thấy vô cùng khó chịu, vì thế sắc mặt gã vô cùng khó coi.

Nữ nhân này quá ngang ngược, cần phải dạy bảo mới được, bằng không người như vậy làm sao có thể làm thái tử phi được.

Trong lòng thái tử nghĩ vậy, sắc mặt gã liền dịu dàng như cũ.

Người như gã, trước nay không....

"Linh Nghi quận chúa, làm chuyện gì cũng vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn, hơn nữa người là một nữ nhân mà lúc nào cũng chém với giết thì cũng không phải chuyện tốt đẹp gì."

Vân Thiên Vũ nhìn thái tử, không khách khí nói: "thái tử như vậy là khinh thường nữ nhân hay là chưa từng giết người vậy?"

Lẽ nào nhất định phải ngoài một đẳng trong một nẻo, giả tạo như vậy sao?

Cục tức trong lòng thái tử thật sự đã bốc lên đến đỉnh đầu.

Nhưng lí trí của gã nhắc nhở gã không được làm căng với nữ nhân này, gã còn muốn cưới nàng làm thái tử phi nữa mà.

Nếu như gã trở mặt với nữ nhân này thì làm sao cưới nàng làm thái tử phi được nữa.

Thái tử nghĩ vậy liền cố bày ra bộ mặt tươi cười: "Vân Thiên Vũ, thực ra bốn cung chỉ là không muốn người chịu thiệt mà thôi, dù gì Thác Bạt Dã cũng không phải loại người tốt đẹp gì."

"Kẻ ác ắt phải để kẻ ác hành hạ. Đó là vì trước đây những người gã gặp phải quá lương thiện, nếu như gã sớm đã gặp phải kẻ ác, e là gã sẽ không ngang ngược đến như vậy."

Vân Thiên Vũ nói xong, cũng không định tiếp tục đôi co với thái tử nữa, cho nên nàng nhìn thái tử nói: "Thái tử tốt bụng tới nhắc nhở ta, đa tạ thái tử, nếu như không còn chuyện gì nữa thì..."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 588: Không Thèm Làm Thái Tử Phi

Thái tử nghe vậy, vội vàng nói: "Vân Thiên Vũ, người có năng lực, có nhân phẩm và nhan sắc, là một kỳ nữ hiếm có trong thiên hạ..."

Vân Thiên Vũ chau mày, nàng thật sự rất bái phục thái tử, thật biết nhẫn nại, trước đây nàng tát gã, rõ ràng nhìn thấy gã giận đến tím mặt, mới đó gã đã có thể nuốt cơn giận xuống, còn khen ngợi nàng.

Có điều gã toan tính điều gì vậy.

Vân Thiên Vũ mặt đầy suy tư nhìn thái tử: "Vậy nên?"

"Một kỳ nữ như người, có thể làm gương cho nữ tử trong thiên hạ, vị trí dưới một người trên vạn người trừ người ra không thể là ai khác được nữa."

Thái tử vừa dứt lời, Vân Thiên Vũ vẻ mặt khó tin nhìn thái tử: "Thái tử điện hạ, không phải là ngài muốn cưới ta làm thái tử phi đó chứ?"

Thật quá kinh khủng, nàng là cô cô của gã mà.

"Ta là cô cô của ngài đó, ngài như vậy có biến thái quá không vậy, lại muốn cưới cô cô của mình, ngài muốn làm trò cười cho thiên hạ sao? Xin lỗi, ngài muốn làm nhưng ta không có hứng thú làm cùng ngài đâu."

Lời của Vân Thiên Vũ trực tiếp khiến cho thái tử giận đến đen lại.

Con người thái tử trước nay rất nhẵn nài, còn rất ít khi bị người khác làm cho tức giận đến như vậy.

Nhưng Vân Thiên Vũ lại có thể khiến cho thái tử tức đến như vậy.

Thái tử tức giận đến mức mặt đều đen lại, âm trầm nhìn chằm chằm Vân Thiên Vũ.

"Vân Thiên Vũ, bốn cung có lòng muốn cưới người làm thái tử phi Đông cung, người lại dám nói xằng nói bậy, cô cô cái gì chứ. Nếu như người đồng ý gả cho bốn cung làm thái tử phi, bốn cung đương nhiên sẽ nghĩ cách giúp người bỏ đi cái danh nghĩa nữ của An thân vương."

Vân Thiên Vũ không nhịn được mỉm cười, người này lớn mặt đến như vậy sao, lại còn có lòng muốn cưới nàng làm thái tử phi Đông cung.

Gã nghĩ gã là cái thá gì vậy.

Kì thực gã chẳng phải là vì nhìn thấy tu vi lực linh của nàng, còn có hai vạn thân binh của phủ An thân vương, nên mới muốn cưới nàng làm thái tử phi sao?

Gã tưởng gã nói cưới nàng là nàng sẽ gả cho gã sao? Cũng lớn mặt thật đấy.

"Thái tử điện hạ, ngài hãy mau thu lại ý tốt của ngài đi, ta không thèm gả cho ngài làm thái tử phi Đông cung đâu."

Huống hồ ngôi vị thái tử gã có làm nổi hay không lại là chuyện khác, bây giờ gã muốn cưới nàng, muốn lôi kéo phủ An thân vương, không phải là vì để củng cố vị trí thái tử của gã hay sao?

Lời của Vân Thiên Vũ khiến thái tử tức đến sắp hộc máu.

Nữ nhân này lại không hề coi chức vị thái tử phi của gã ra gì, lại còn khinh thường gã.

Gã vốn tưởng gã nói ra những lời này, nữ nhân này sẽ vui mừng.

Nhưng ai ngờ nữ nhân này cuối cùng lại coi khinh không thềm để ý đến.

"Vân Thiên Vũ, người thật sự quá ngông cuồng rồi đó."

Vân Thiên Vũ cười lạnh nhìn thái tử Tiêu Thiên Ngự.

Mới vậy đã lộ nguyên hình rồi sao, không tiếp tục diễn nữa à? Đây mới là bộ mặt thật của gã.

Vân Thiên Vũ lại không hề sợ thái tử, lạnh lùng đáp: "Ta chính là ngông cuồng vậy đó, ta không thích gả cho người làm thái tử phi, vậy thì đã làm sao?"

Thái tử trực tiếp bị chọc giận đến tím mặt, liều mạng thở gấp, hận không thể đập chết nữ nhân này ngay lập tức.

Nhưng gã cũng biết, trước mắt Vân Thiên Vũ chính là lục linh cấp cao nhất, nếu như gã động thủ với nàng, căn bản là tự chuốc lấy khổ mà thôi.

Hơn nữa nữ nhân này không ngấm ngầm chịu đựng như trước đây nữa mà càng lộ vẻ kiêu ngạo hung hăng.

Trước đó nàng nổi giận đánh Thác Bạt Dã trên đường là một ví dụ, bây giờ nếu như gã động thủ với nàng, không những gã chịu thiệt mà chuyện này truyền ra ngoài cũng không hay ho gì.

Điều này không có lợi cho thanh danh thái tử của gã.

Thái tử nghĩ vậy, mặt mày u ám, lạnh lùng hét lên: "Vân Thiên Vũ, nếu như ngươi đã rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, vậy thì đừng trách bốn cung trở mặt vô tình."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 589: Tâm Trạng Không Tốt

Thái tử nói xong liền đi ra ngoài, sau lưng Vân Thiên Vũ cũng không khách khí nói: "Ai da, ta sợ quá đi."

Lời này rõ ràng là mỉa mai, thái tử tức tới sôi máu, suýt chút nữa hộc máu, cục tức không xả ra được cũng không nuốt trôi được, cuối cùng gã hung hăng đi ra khỏi đại sảnh.

Thái tử vừa đi, Diệp Gia đứng bên ngoài liền đi vào trong, Diệp Gia nói với Vân Thiên Vũ: "Về mặt thái tử điện hạ rất khó coi. Ngài ấy bị làm sao vậy?"

"Cái thứ không bằng cầm thú đó lại dám chạy tới đây nói với muội rằng gã muốn cưới muội làm thái tử phi của gã."

Vân Thiên Vũ lạnh lùng nói, nhưng lời như vậy mà gã cũng có thể nói ra được.

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời, bên ngoài truyền đến tiếng kêu ngạc nhiên: "Cái gì, tên súc sinh đó lại dám chạy tới nói muốn cưới con làm phi?"

Một bóng người từ ngoài cửa xông vào, sắc mặt u ám.

Người này chính là Tiêu lão vương gia của phủ An thân vương, Tiêu lão vương gia vô cùng tức giận.

Bởi vì lão nghe thấy lời Vân Thiên Vũ nói, nên mới tức giận đến như vậy.

Thái tử cái tên súc sinh đó lại nói ra được những lời như vậy, không được không được, lão phải vào cung bẩm báo hoàng thượng.

"Ta phải vào cung tìm hoàng thượng, để ngài ấy quản giáo cho tốt nhĩ tử súc sinh của ngài ấy, đến ngay cả cô cô củ mình mà nó cũng dám vô lễ thì còn có thể làm vua một nước được hay sao?"

Tiêu lão vương gia xoay người định đi ra ngoài, Vân Thiên Vũ vội vàng ngăn lại.

"Nghĩa phụ, không cần đâu, trước mắt đang là thời gian tranh vị thái tử, phủ An thân vương đừng nên làm lớn chuyện thì hơn, nếu như cha khiến cho hoàng thượng để ý tới phủ An thân vương thì sẽ gây bất lợi cho phủ chúng ta đó."

Lời Vân Thiên Vũ rất có lí, nhưng Tiêu Lăng Phong vẫn rất tức giận.

"Tên súc sinh này, lần sau nếu như nó còn dám nói ra những lời như vậy thì hãy đập nát cái miệng của nó."

"Vâng."

Vân Thiên Vũ không hề có chút thiện cảm nào đối với thái tử, đối với Tương gia lại càng không.

Tiêu Lăng Phong thấy Vân Thiên Vũ nói vậy, vẫn rất tức giận. Có điều cũng như xem như lão đã nhin được mà không vào cung tìm lão hoàng đế.

"Nghĩa phụ, con đói rồi."

Vân Thiên Vũ nhân cơ hội nói vậy để dời sự chú ý của Tiêu Lăng Phong, quả nhiên nàng vừa nói xong, Tiêu Lăng Phong liền đi chuẩn bị đồ

ăn cho nàng.

Vân Thiên Vũ dẫn Diệp Gia đi về phía nơi ở của mình.

Nàng đang tính toán xem nên chữa bệnh của Tiêu Cửu Uyên như thế nào, nhưng đó là bệnh tâm lí, muốn chữa khỏi trong một thời gian ngắn là một chuyện không dễ dàng gì.

Ngược lại có một chuyện trước mắt phải làm. Đó chính là nàng phải luyện một loại đan dược giúp nâng cao tinh thần chiến đấu cho đội quân tiên phong của phủ An thân vương.

Trước đó nàng và Tiêu Dạ Thần cũng đã thảo luận qua về chuyện của đội quân tiên phong. Biết được bọn họ là những người được cha Tiêu Dạ Thần huấn luyện đặc biệt.

Những người này luyện một loại linh công tăng cường ý chí chiến đấu, khi đối chiến với kẻ địch, một nghìn người sẽ đem toàn bộ ý chí chiến đấu của mình hòa nhập lại với nhau, có thể hình thành sức chiến đấu mạnh mẽ.

Sức mạnh này hề không kém gì so với các cao thủ linh lực. Mà nàng có thể luyện ra được một loại đan dược giúp nâng cao ý chí chiến đấu, như vậy lúc bọn họ đối chiến với kẻ địch, sức mạnh chiến đấu mạnh mẽ ấy tuyệt đối không thua kém gì các cao thủ linh lực.

Vân Thiên Vũ đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe thấy cách đó không xa có tiếng gió mạnh nổi lên, sắc mặt nàng trầm xuống, vội lùi lại một bước, sau đó ngẩng đầu lên nhìn, liền nhìn thấy Phượng Vô Nhai mặc hồng y đáp xuống trước mặt nàng.

Vân Thiên Vũ khó hiểu nhìn Phượng Vô Nhai: "Phượng Vô Nhai, người có thể nói trước một tiếng có được không, hoặc là phát ra chút âm thanh có được không vậy? Người cứ thần không biết quỷ không hay như vậy rất dọa người đó."

Phượng Vô Nhai yếu ớt nói: "Tiểu Vũ Mao, tâm trạng ta không tốt."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 590: Cho Muội Sai Khiến Miễn Phí

Vân Thiên Vũ cảm thấy kì lạ, cái tên này tâm trạng vẫn luôn tốt, hôm nay tự nhiên lại tâm trạng không tốt.

Có điều là bằng hữu, nàng vẫn là nên quan tâm y.

"Đang yên đang lành sao tự nhiên lại tâm trạng không tốt vậy, ai chọc đến đại gia ngài rồi?"

"Tiêu Cửu Uyên phái thủ hạ phá nát mấy phần Ma Ảnh cung của ta rồi."

Đương nhiên đây vẫn không phải là nguyên nhân khiến tâm trạng y không tốt, tâm trạng y buồn bực là vì trước đó Vân Thiên Vũ đã tới Ly thân vương phủ, nghe nói sau khi nàng từ trong ly thân vương phủ đi ra, thần sắc trên khuôn mặt nàng không còn lạnh lùng như lúc trước nữa.

Lẽ nào nàng đã làm lành với Tiêu Cửu Uyên rồi sao?

Vừa nghĩ đến đây, Phượng Vô Nhai liền cảm thấy trong lòng có nguy cơ rất sâu xa.

Cho nên y quyết định y phải tới ở trong phủ An thân vương.

Phượng Vô Nhai nghĩ vậy, ngẩng đầu nhìn Vân Thiên Vũ, bộ dạng rất nghiêm túc nói: "Vũ Mao, ta không còn nơi nào để ở nữa rồi, nơi ở trong

kinh thành gần như đã bị Tiêu Cửu Uyên phá hủy hết rồi, muội có thể thu nhận ta được không?"

Vân Thiên Vũ chau mày, năng lực của Tiêu Cửu Uyên nàng biết, hơn nữa hẳn trước nay không bao giờ chịu thiệt thòi.

Trước đó Phượng Vô Nhai đã tới vương phủ của Tiêu Cửu Uyên làm loạn, dựa vào tính cách của Tiêu Cửu Uyên chắc chắn sẽ không để yên cho y.

Có điều tại sao chỗ ở của y cũng bị phá hủy, y lại muốn ở chỗ nàng chứ.

"Không được. Ta nghĩ nếu như muốn tìm chỗ ở, chắc chắn có thể tìm được."

Nhưng những chỗ đó không có nàng, hiện tại y chỉ muốn ở bên cạnh nàng, coi chừng nàng, không để cho Tiêu Cửu Uyên tiếp cận.

Phượng Vô Nhai trầm nghĩ, đồng thời trong lòng y càng quyết tâm.

Y nhất định phải nhanh chóng đến gần hơn với trái tim Vũ Mao.

"Vũ Mao, không phải muội nói chúng ta là bằng hữu sao? Bằng hữu có phải nên giúp đỡ lẫn nhau hay không? Phru An thân vương này lớn như vậy, ta ở đây thì cũng có sao đâu?"

Vân Thiên Vũ nheo mắt nhìn Phượng Vô Nhai, có lòng tốt nhắc nhở y: "Nghĩa phụ ta và Tiêu Dạ Thần bọn họ không hoan nghênh người đâu, người có chắc là người muốn ở đây chứ?"

"Ta là bằng hữu của muội, bọn họ không hoan nghênh ta chính là không hoan nghênh muội, hử."

Phượng Vô Nhai hung hăng nói, nói xong y nhìn Vân Thiên Vũ nói tiếp: "Không phải ta ở miễn phí đâu, trong thời gian ta ở phủ An thân vương, ta có thể để cho muội sai khiến miễn phí, muội thấy thế nào?"

Vân Thiên Vũ nghe lời Phượng Vô Nhai nói nhưng lại không hề quan tâm.

Bởi vì nàng nhớ rằng Tiêu Dạ Thần rất phản cảm với Phượng Vô Nhai.

Nếu như nàng để cho Phượng Vô Nhai sống trong phủ An thân vương, hai người gặp nhau chắc chắn sẽ cãi lộn.

Phượng Vô Nhai thấy Vân Thiên Vũ không nhúc nhích, lại tiếp tục nói: "Phải rồi, Vũ Mao, muội quên đám người Lăng Vân tông rồi sao? Bọn họ nhất định sẽ kéo tới đây, dựa vào tu vi linh lực của muội, và cả đám linh thú bên cạnh nàng, đám người Lăng Vân tông muốn làm khó nàng là điều không thể."

"Nhưng Tiêu lão vương gia rất có thể sẽ trở thành mục tiêu của bọn họ. Cho nên ta sống trong phủ An thân vương, có thể giúp muội bảo vệ Tiêu lão vương gia."

Phượng Vô Nhai nói tới đây, Vân Thiên Vũ liền xao động, bởi vì trước mắt chuyện trong kinh thành rất nhiều, nàng không có cách nào để bảo vệ tốt được cho nghĩa phụ.

Tuy nhiên trước mắt phủ An thân vương có một nghìn quân tiên phong canh phòng, nhưng Lăng vân tông tuyệt đối không phải là đám đầu đường xó chợ, nếu như bọn họ muốn bắt nghĩa phụ thì chắc chắn có thể bắt được.

Nhưng có Phượng Vô Nhai trong phủ An thân vương bảo vệ nghĩa phụ thì sẽ khác.

Phượng Vô Nhai nhìn ra sự dao động của Vân Thiên Vũ, y lại tiếp tục nói: "Mặt khác, trước mắt muội là lục linh cấp cao nhất, linh lực này vọt lên rất nhanh, hiện tại tốt nhất là nên nhanh chóng ngừng tụ sức mạnh của linh lực này lại, ta có thể đánh với muội, như vậy lục linh của muội sẽ nhanh chóng được ngừng tụ, đến lúc đó có thể tiếp tục tu luyện."

"Như vậy đối với muội là chuyện tốt."

Lời của Phượng Vô Nhai rốt cục cũng khiến Vân Thiên Vũ dao động.

"Được, nhớ kỹ lời người nói đó, lúc người ở trong phủ An thân vương, nhất định phải bảo vệ cho nghĩa phụ ta không bị đám người Lăng Vân tông bắt đi."

"Ta đảm bảo."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 591: Gần Quan Được Ban Lộc

Phượng Vô Nhai cười mỉa hoặc, nụ cười ma mị xinh đẹp.

Nhìn thấy dáng vẻ yêu nghiệt của y, Vân Thiên Vũ không quên dặn dò y: "Lúc người ở trong phủ An thân vương, trừ những lúc cần thiết ra bằng không không được phép tùy tiện ra ngoài đi lung tung."

"Ta nhớ rồi."

Hiện tại tâm trạng Phượng Vô Nhai rất tốt, cho dù Vân Thiên Vũ có nói gì y cũng đồng ý.

Trong đầu y chỉ có một câu nói. Ở gần quan được hưởng lộc, gần quan được hưởng lộc.

Cuối cùng y cũng tiến được thêm một bước, quá tốt rồi.

Một đám người đi thẳng về phía sân viện nơi Vân Thiên Vũ ở, dọc đường Vân Thiên Vũ và Diệp Gia nói: "Lát nữa muội sẽ kê một số đơn thuốc, đi mua cho muội một ít thuốc tới đây, muội phải luyện đan."

Diệp Gia gật đầu, có điều không quên nhắc nhở Vân Thiên Vũ.

"Vũ Mao, trong tiệm thuốc e là không có đủ những dược liệu luyện đơn này, bình thường tiệm thuốc chỉ bán những dược liệu thông thường, dược liệu luyện đan rất ít."

Hai người đang nói chuyện thì Phượng Vô Nhai ở bên cạnh nói: "Vũ Mao, muội muốn mua dược liệu gì cứ nói ta sẽ đi mua giúp muội."

Vân Thiên Vũ ngoảnh đầu nhìn Phượng Vô Nhai, không hề phản đối.

"Được, vậy người đi theo ta, ta viết cho người một đơn thuốc, người đi mua giúp ta."

Phượng Vô Nhai lập tức đồng ý, Vân Thiên Vũ dặn dò Diệp Gia đi chuẩn bị cho Phượng Vô Nhai một gian phòng.

Diệp Gia gật đầu đi ra ngoài, nàng nhìn Phượng Vô Nhai, nhìn thấy Phượng Vô Nhai vẻ mặt vui cười đặc ý, tâm trạng nàng rất tốt.

Diệp Gia nhìn ra được Phượng Vô Nhai rất thích Vũ Mao, y đang chuyên tâm theo đuổi Vũ Mao.

Nhưng bên kia Tiêu Cửu Uyên dường như cũng rất để tâm đến Vũ Mao, vậy cuối cùng Vũ Mao sẽ gả cho ai đây.

Có điều đây là chuyện của Vũ Mao, hơn nữa nàng nhìn ra được, trước mắt Vũ Mao vốn không hề suy tính đến chuyện tình cảm.

Nàng chỉ muốn cố gắng hết sức bảo vệ cho An thân lão vương gia và Tiêu Dạ Thần, sau đó nỗ lực biến bản thân trở nên mạnh mẽ.

Như vậy cũng tốt.

Diệp Gia đi ra ngoài, Vân Thiên Vũ thì đưa Phượng Vô Nhai đi thẳng đến nơi mình ở, viết một đơn thuốc đưa cho Phượng Vô Nhai.

Phượng Vô Nhai cầm đơn thuốc vui vẻ đi mua thuốc.

Đợi đến khi Phượng Vô Nhai đi rồi, Tiêu Lăng Phong chuẩn bị xong đồ ăn mang tới, Vân Thiên Vũ nói với lão chuyện Phượng Vô Nhai sống

trong phủ An thân vương.

Tiêu Lăng Phong cũng không hề phản đối, Phượng Vô Nhai là bằng hữu của Vân nha đầu, nàng muốn giữ bằng hữu lại đương nhiên là được.

Phượng Vô Nhai còn chưa về, trong cung đã có người tới.

Thái giám tổng quản trong cung Tưởng hoàng hậu tới truyền ý chỉ của hoàng hậu nương nương.

"Hoàng hậu nương nương có chỉ, bởi vì hoàng thượng mới nạp thêm trác phi nương nương, hoàng hậu nương nương đặc biệt mở một yến hội, mời phu nhân và tiểu thư của bốn đại gia tộc tiến cung cũng với trác phi nương nương, mặt khác còn mở tiệc chiêu đãi Gia Khánh quận chúa và Linh Nghi quận chúa."

Lời thái giám vừa dứt, Diệp Gia liền lo lắng nhìn Vân Thiên Vũ, nhỏ giọng nói: "Vũ Mao, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn."

Vũ Mao vừa mới chân trước từ chối hôn sự của thái tử, chân sau hoàng hậu nương nương mời nàng vào cung dự yến tiệc, đây rõ ràng là không yên tâm được.

Ánh mắt Vân Thiên Vũ có hơi lạnh lẽo, hoàng hậu dưới một người trên vạn người, bà ta truyền nàng vào cung, nàng không có lí do gì không tiến cung. Đặc biệt là hoàng hậu không hề làm gì cả."

"Được, ta sẽ vào cung."

Diệp Gia chau mày đầy lo lắng.

Vân Thiên Vũ đưa tay vỗ vỗ tay Diệp Gia để nàng yên tâm.

Bọn họ tùy cơ ứng biến là được rồi.

Diệp Gia không nói gì nữa, Vân Thiên Vũ thu ba con linh thú vào trong nhẫn Linh Phong, dẫn theo hai người Ảnh Tử và Diệp Gia theo thái giám vào cung.

Có điều trước khi đi, Diệp Gia lặng lẽ đưa mắt ra hiệu với Họa Mi, để Họa Mi đi tìm lão vương gia, để Ly thân vương gia đi đón quận chúa.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 592: Vương Gia, Người Mau Lên Đi

Vân Thiên Vũ và Diệp Gia vừa mới rời đi, Họa Mi liền đi tìm An thân vương gia, An thân vương gia lập tức phái người đi đi gửi thư tới phủ Ly thân vương.

Nhưng Tiêu Cửu Uyên lại không có trong phủ.

Quản gia Hạ Hỉ vội phái người đi tìm vương gia nhà mình.

Anh hùng cứu mỹ nhân, cơ hội tới rồi, vương gia, người mau tiến tới đi.

Trong cung.

Bên trong cung điện hoàng hậu đã thắp đèn lên, ánh đèn sáng tỏ, rõ như ban ngày.

Tiếng nói chuyện náo nhiệt thỉnh thoảng lại vang lên.

Lúc Vân Thiên Vũ đi vào, tiếng nói chuyện náo nhiệt bên tổng bổng nhiên dừng lại, ai nấy đều nhìn.

Dưới ánh đèn mờ lung, Vân Thiên Vũ mặc một bộ y phục màu hồng đào thêu hoa mai, bên ngoài khoác một chiếc áo lông hồ ly trắng.

Chiếc áo khoác màu trắng làm nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn bóng mịn của nàng, mềm mịn như trứng gà bóc, đôi mắt vừa đen vừa sáng, sáng

như những vì sao trên trời vậy, phát ra luồng sáng lạnh lẽo, dưới chiếc mũi thẳng, đôi môi dù không đánh son nhưng vẫn đỏ thắm, càng nhìn càng đẹp.

Vốn dĩ sinh ra đã đẹp rồi, bản lĩnh lại rất lớn, tinh thông y thuật, linh lực cao thâm, còn đặc biệt thông minh.

Một nữ tử như vậy thật sự khiến cho người ta muốn hận cũng không hận nổi.

Những người trong bốn đại gia tộc đều nhìn thấy nàng xuất hiện, sớm cười chào đón nàng đi vào.

Trước mắt vị quận chúa và vương gia đã bãi bỏ hôn ước, vậy nàng là hoa rơi vào nhà nào, e là vẫn chưa biết được.

Bốn đại gia tộc thực ra đều động tâm, muốn cưới nữ nhân như vậy về phủ.

Cho nên ai nấy cũng đều rất niềm nở.

Trong điện, duy nhất chỉ có hai người sắc mặt lạnh lùng nhìn những người của bốn đại gia tộc chào hỏi qua lại với Vân Thiên Vũ.

Ánh mắt vừa đổ kị vừa căm hận.

Hai nữ nhân này, một người là Gia Khánh quận chúa Dung Kỳ.

Dung Kỳ chỉ cần nghĩ tới người mình thích bị nữ nhân này cướp đi, trong lòng nàng ta lại rỉ máu.

Nàng ta bỏ ra nhiều như vậy, chẳng lẽ cuối cùng lại dẫn tới kết cục như vậy sao?

Vì biểu ca, nàng ta cũng đã hơn hai mươi tuổi rồi.

Nhiều năm như vậy nàng ta tu luyện linh sơn, luyện đan chính là vì muốn xứng với người đàn ông như vậy.

Nhưng không ngờ hẳn lại hoàn toàn không để tâm, hơn nữa lại còn rất ruồng bỏ nàng ta.

Dung Kỳ nghĩ tới đây lửa hận lại dâng trào, ngón tay lặng lẽ cuộn chặt lại.

Có điều nàng ta là người thông minh, biết nữ nhân Vân Thiên Vũ không dễ đối phó, cho nên nàng sẽ không tùy tiện ra tay.

Ngoài Gia khánh quận chúa Dung Kỳ ra, trác phi Thác Bạt Trinh ngồi ở vị trí trên cao trên đại điện sắc mặt cũng đặc biệt khó coi.

Nghĩ tới bản thân cuối cùng lại gả cho lão hoàng đế, một người đàn ông còn lớn tuổi hơn cả cha mình, Thác Bạt Trinh chỉ cảm thấy bản thân buồn nôn kinh khủng.

Tất cả những điều này đều là do Vân Thiên Vũ ban tặng.

Đặc biệt là trước đó nàng ta còn nghe nói Vân Thiên Vũ đánh huynh trưởng nàng ta ngay giữa đường, Tiêu Cửu Uyên còn đánh hoàng huynh của nàng ta thừa sống thiếu chết.

Đáng ghét, đáng ghét, chuyện này nàng ta sẽ không để cho qua như vậy đâu.

Thác Bạt Trinh nắm chặt tay, đúng lúc này, giọng nói của hoàng hậu nương nương vang lên: “Linh Nghi quận chúa tới rồi sao, mau qua đây ngồi đi.”

Vân Thiên Vũ lễ phép hành lễ với hoàng hậu.

“Thần nữ bái kiến hoàng hậu nương nương.”

Tướng hoàng hậu mỉm cười nói: “Không cần quá đa lễ, hôm nay chúng ta không chú trọng nhiều lễ tiết như vậy.”

Lời của Tướng hoàng hậu vô cùng thân thiết.

Vân Thiên Vũ khẽ chau mày, đồng tử thoáng hiện nét lạnh lùng.

Nàng và Tướng hoàng hậu vẫn luôn bất hòa, trước đó chuyện xảy ra giữa nàng và Vân Thiên Tuyết tại phủ Tướng Quốc Công, hoàng hậu vô cùng tức giận, chỉ có điều e ngại danh phận chính phi Tiêu Cửu Uyên của nàng nên mới không dám đụng đến nàng.

Vân Thiên Vũ dám khẳng định, Tướng hoàng hậu vẫn luôn muốn trừng trị nàng, chỉ là vẫn chưa tìm thấy cơ hội mà thôi.

Hiện tại bà ta lại thân thiết đến như vậy, lại đang diễn trò gì nữa đây.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 593: Trong Cung Bị Cháy

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ ngợi vừa đứng dậy, đi tới ngồi xuống vị trí bên dưới ngai.

Ánh mắt Tưởng hoàng hậu u ám nhìn Vân Thiên Vũ, sử sắc bén thoáng qua trong ánh mắt.

"Vì Trinh phi lần đầu tiến cung, bốn cung sợ nàng ta nhớ nhà, nên đặc biệt tổ chức một yến hội nhỏ như này, truyền mọi người vào cung, chính là để mọi người và Trinh phi nường nường làm quen nhau. Sau này mọi người nếu như không có việc gì có thể vào cung trò chuyện bầu bạn với Trinh phi nường nường."

Trinh phi gật đầu đứng dậy: "Thần thiếp đa tạ hoàng hậu nường nường."

Người trong tứ đại gia tộc cũng đứng dậy, đồng thanh nói: "Hoàng hậu nường nường tâm địa nhân hậu."

"Được rồi, đã nói hôm nay không nói mấy phép tắc ấy nữa mà, mọi người còn cứ hành lễ mãi vậy, mau ngồi xuống đi."

Tuy Tưởng hoàng hậu nói vậy, nhưng nụ cười trên mặt bà ta lại cho thấy bà ta rất hưởng thụ sự cung kính của mọi người.

Mọi người lại vội vàng tạ ân rồi ngồi xuống.

Tướng hoàng hậu đợi mọi người ngồi xuống hết rồi nói: "Nếu như mọi người đã đến đông đủ rồi, vậy chúng ta qua đó đi, đêm nay số lượng người không nhiều nên bốn cung đặc biệt lệnh cho đám cung nữ bày biện bàn tiệc trong hậu hoa viên, vừa hay chúng ta vừa nói chuyện vừa thưởng hoa, cũng rất tự tại."

"Tạ ơn hoàng hậu nương nương."

Đám nữ nhân đứng dậy, lần này Tướng hoàng hậu cũng đứng dậy, dẫn đầu đám người đi ra ngoài, Trinh phi đằng sau cũng đứng dậy theo, những người khác cũng theo sau bước Tướng hoàng hậu đi ra bên ngoài.

Vân Thiên Vũ đi cuối cùng, lặng lẽ thề ba con linh thú ra, lệnh có bọn chúng: "Lập tức đi giám sát cung điện này, bất kể là tình huống gì, lập tức tới bẩm báo với ta."

"Vâng, chủ tử."

Ba con linh thú xoay người bay đi.

Vân Thiên Vũ dẫn Diệp Gia đi theo đám người phía trước tới hậu hoa viên của cung hoàng hậu.

Trên đường đi, Diệp Gia nhin không được lăm lăm nói: "Vũ Mao, cẩn thận một chút, tỉ cú cảm thấy yến tiệc tốt nay không bình yên."

Vân Thiên Vũ gật đầu, cũng cảm thấy không bình yên.

Phía trước Tướng hoàng hậu và đám phu nhân nói chuyện, Trinh phi cũng thỉnh thoảng chêm vào vài câu, bầu không khí cũng không tệ.

Nhưng đoàn người còn chưa đi tới hậu hoa viên thì nhìn thấy phía đông cung hoàng hậu bốc khói dày đặc, sau đó có ánh lửa bốc lên.

Sắc mặt hoàng hậu thay đổi, đám phu nhân và tiểu thư phía sau bà ta sắc mặt cũng thay đổi, ai nấy đều hoang mang sợ hãi nhìn anh lửa cách đó không xa.

"Người đâu, chuyện gì xảy ra vậy?"

Hoàng hậu gấp gáp tra hỏi.

"Bẩm hoàng hậu nương nương, nô tài không biết có chuyện gì xảy ra ạ."

"Đi, mau đi xem xem, đó là nơi ở của Văn Lăng."

Hoàng hậu gấp gáp, xoay người nhìn về phía đông cung điện.

Đám phu nhân và tiểu thư đằng sau ngơ ngác nhìn nhau, sau đó chỉ đành theo bước hoàng hậu nương nương.

Trong cung dạo gần đây tại sao lại xảy ra lắm chuyện như vậy, ai nấy tởm lòng đều lo sợ, sợ sẽ còn xảy ra chuyện gì không cần thiết gì nữa.

Nhưng hoàng hậu đã qua đó rồi, bọn họ lại không thể không đi, đám người chỉ đành đi theo.

Vân Thiên Vũ đi sau cùng, ánh mắt u ám khó tả, bình tĩnh đi theo sau đám người kia tới phía đông cung hoàng hậu.

Nghe nói phía đông cung hoàng hậu là nơi ở của công chúa Yêu Nguyệt do hoàng hậu sinh ra.

Yêu Nguyệt công chúa tên là Tiêu Văn Lăng, năm nay mười lăm tuổi, rất được hoàng thượng cưng chiều, vẫn luôn sống trong cung điện của hoàng hậu.

Không ngờ phía đông cung điện lại phát lửa hoàng hậu đương nhiên sốt ruột.

Bọn họ cũng hiểu điều này.

Chỉ là mỗi lần vào cung dự tiệc đều xảy ra chuyện, hiện tại trong lòng bọn họ đều đã bị ám ảnh rồi đó! Thật sự không muốn vào cung nữa.

Phía đông cung.

Lúc này cả đám người đều hoảng loạn, ai nấy đều kêu gào.

"Dập lửa đi, mau dập lửa."

"Công chúa đâu, công chúa đã được cứu ra chưa?"

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 594: Hoàng Hậu Xin Lỗi

Hoàng hậu vừa đến, sắc mặt vô cùng khó coi, lạnh giọng quát: “Công chúa đâu rồi, công chúa bây giờ đang ở đâu?”

Thái giám quản lý phụ trách ở điện công chúa vội vàng lao đến quỳ xuống đất khóc ròng nói: “Đã có người đi vào cứu công chúa rồi.”

Hoàng hậu vừa nghe công chúa còn ở bên trong liền tối sầm nét mặt, nhắc chân đá tên thái giám ở trước mặt: “Mau chóng đi vào cứu công chúa.”

“Vâng thưa hoàng hậu nương nương.” Tên thái giám lồm ngồm bò dậy chạy đi cứu công chúa.

Mặt Tường hoàng hậu đen xì lại, nghiêng răng nghiêng lợi tức giận trừng mắt nhìn biển lửa trước mặt.

Vân Thiên Vũ đứng đằng sau nhìn chăm chăm vào Tường hoàng hậu, đang nghĩ có phải Tường hoàng hậu muốn mượn chuyện này để tính kế nàng không.

Nhưng đến lúc này nàng vẫn chưa nhận ra được điều gì, lúc này nhìn Tường hoàng hậu chỉ là một mẫu thân đang lo lắng cho nữ nhi của mình.

Về mặt đó không thể là giả được.

Chẳng lẽ Tường hoàng hậu không định tính kế nàng ở chuyện này.

Vân Thiên Vũ đang nghĩ thì phía sau có thái giám hét lên: “Mau tránh ra, mau tránh ra.”

Không ít thái giám đang mang nước đến dập lửa, vì người quá đông nên không dễ đi lại, các vị phu nhân và tiểu thư lại chặn đường.

Vân Thiên Vũ đứng ở sau cùng, nghe thấy tiếng hét của thái giám, vội vàng tránh ra.

Nhưng tên thái giám đang vội vàng chạy tới kia vẫn làm nước bắn lên váy của Vân Thiên Vũ.

Ánh mắt Vân Thiên Vũ trầm xuống, nhanh chóng nhìn váy của mình.

Nhưng nhìn tới nhìn lui cũng không phát hiện ra có điều gì không ổn, mấy thái giám ở phía trước cũng đang bận rộn dập lửa.

Tựa như đều là do nàng suy nghĩ quá nhiều.

Vân Thiên Vũ còn đang nghĩ ngợi thì phía trước có thái giám kêu lên: “Hoàng hậu nương nương, công chúa được cứu ra rồi, cũng không có gì đáng ngại, chỉ là hít nhiều khói quá nên ngất đi.”

Tướng hoàng hậu lập tức chạy ra xem, thấy ái nữ không sao liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng nhanh chóng ra lệnh: “Mau đưa công chúa đến cung điện của bốn cung, gọi ngự y đến khám.”

“Vâng thưa hoàng hậu nương nương.”

Mọi người di giá đến cung điện hoàng hậu, công chúa được đặt trên một chiếc đệm mềm trong đại điện, ngự y nhanh chóng đi tới, kiểm tra một chút thấy công chúa cũng không có gì đáng ngại, chỉ là hít phải quá nhiều khói cộng thêm kinh sợ mà thôi.

Hoàng hậu cuối cùng cũng yên lòng, căn dặn người đưa công chúa tới tẩm cung của mình nghỉ ngơi.

Đợi mọi chuyện được sắp xếp ổn thỏa, thái giám ở bên ngoài chạy vào bẩm báo: “Bẩm hoàng hậu nương nương, đã dập tắt được đám cháy.”

“Đã điều tra rõ ràng chưa, rốt cuộc tại sao lại bị cháy?” Trong mắt Tưởng hoàng hậu dâng lên sự lạnh lùng sắc bén, hung hăng nhìn chăm chăm vào tên thái giám ở phía dưới.

“Bẩm hoàng hậu nương nương, là do tiểu cung nữ trong điện của công chúa lỡ tay làm đổ nến nên mới cháy cả cung điện.”

“Kéo tiện nhân này xuống đánh chết.” Hoàng hậu hung hăng nói, nghĩ đến nữ nhi của mình thiếu chút nữa xảy chuyện không may, bà ta càng tức giận, hơn nữa bà ta không tin rằng mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy, rõ ràng là chuyện do thái tử làm.

Đưa con ngỗ ngược này.

Sắc mặt hoàng hậu vô cùng khó coi, thâm tức giận chửi mắng trong lòng.

Có điều công chúa cũng không sao nên sắc mặt của bà ta cũng dễ chịu hơn một chút, nhưng nhìn thấy đám người ở dưới đại điện, hoàng hậu rất áy náy nói: “Thật là có lỗi, vốn dĩ là một yến hội vui vẻ tốt đẹp mà lại thành ra như vậy, bốn cung xin lỗi mọi người.”

“Không dám.”

Ai dám nhận lời xin lỗi của hoàng hậu chứ.

Hoàng hậu nhìn mọi người trong điện, đột nhiên phát hiện y phục của mấy người bị ướt, ngay cả giày cũng ướt.

Bà ta nhớ lại vừa nãy đi sang điện phía đông, trên mặt đất toàn là nước đọng, còn có không ít thái giám xách thùng nước vội vàng đi dập lửa, chắc trong lúc đó đã có người bị ướn.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 595: Thôi Tình Tán

Hoàng hậu nương nương nhìn các vị phu nhân và tiểu thư ở dưới điện nói: “Hồi này đi sang điện phía đông có người đã bị ướm y phục, hôm trước nội vụ phủ vừa đưa tới không ít y phục mới, vị phu nhân hoặc tiểu thư nào y phục bị ướm thì hãy đi thay bộ khác đi.”

“Người đâu, hãy đưa các vị phu nhân và tiểu thư bị ướm y phục và giày tất đi sang điện bên cạnh thay y phục.”

Trong điện có không ít cung nữ đi ra, đến trước mặt các vị phu nhân và tiểu thư dưới đại điện, đoan trang mà cung kính nói: “Xin mời các vị phu nhân, tiểu thư y phục bị ướm đi theo chúng nô tỳ.”

Dưới đại điện có mấy vị phu nhân và tiểu thư bị ướm váy và giày.

Từng người đi ra, trong đám người này, giày và váy của Vân Thiên Vũ cũng bị ướm.

Cho nên khi thấy người khác đứng lên, nàng cũng định đứng lên, Diệp Gia ở bên cạnh vội vàng kéo nàng lại.

Để đề phòng hoàng hậu nương nương lừa gạt.

Song Vân Thiên Vũ lắc đầu, như vậy quá rõ ràng.

Rõ ràng y phục bị ướm lại không bằng lòng đi đổi, đây là trực tiếp kháng chỉ hoàng hậu.

Không hề có chứng cứ gì lại kháng chỉ hoàng hậu là hành động không sáng suốt.

Vân Thiên Vũ theo cung nữ đi ra khỏi đại điện, đi đến điện phía tây thay y phục.

Điện phía tây có rất nhiều gian phòng, mọi vị phu nhân hoặc tiểu thư y phục bị ướt đều được cung nữ dẫn vào một gian phòng để thay y phục.

Vân Thiên Vũ và Diệp Gia cũng vào một gian phòng, đợi cung nữ đưa y phục tới.

Đợi đến khi trong phòng không còn ai, Diệp Gia vội vàng tìm kiếm, xem trong phòng có bị giở trò gì không.

Vân Thiên Vũ cũng kiểm tra mọi nơi, nhưng cũng không phát hiện trong phòng có điểm nào kỳ lạ.

Gian phòng này không lớn lắm, trừ hương án ở góc tường đang đốt trầm hương thì không có đồ vật gì khác.

Nhưng trầm hương trong lư hương không bị bỏ độc.

Trong không khí cũng không có hơi độc.

Vân Thiên Vũ cảm thấy yên tâm, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, trấn an Diệp Gia đang căng thẳng lo lắng: “Tỷ đừng lo lắng, muội nghĩ có lẽ hoàng hậu cũng không tính kế muội, lúc trước muội đã quan sát kỹ, hoàng hậu rất yêu thương Yêu Nguyệt công chúa, không thể giở trò với ngay cả nữ nhi của mình đâu.”

Lúc trước Vân Thiên Vũ thấy rất rõ ràng, hoàng hậu rất yêu thương nữ nhi của mình, tấm lòng đó không thể là giả được.

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời, đột nhiên nhìn thấy trên cửa sổ có bóng dáng lao vào.

Ngạo Minh, Điều Gia và Tiểu Anh tiến vào: “Chủ tử có biến rồi, chúng ta phát hiện trong cung hoàng hậu có nam nhân.”

“Ta nhìn thấy hình như là thái tử.”

“Thái tử sao?”

Sắc mặt Vân Thiên Vũ trở nên khó coi, đột nhiên nàng nhớ đến những lời của thái tử nói trước khi rời khỏi phủ An thân vương.

Người đừng hối hận.

Cho nên tất cả mọi chuyện xảy ra ở cung hoàng hậu tối nay chính là tác phẩm của thái tử.

Chắc chắn là thái tử tính kế nàng.

Vân Thiên Vũ nghĩ xong, sắc mặt liền trầm xuống.

Bởi vì nàng ngửi thấy trong không khí có một mùi vị nhàn nhạt, mùi vị này rất nhạt, nếu không chú ý sẽ không phát hiện ra.

Vân Thiên Vũ cố gắng ngửi liền biết mùi vị này là gì rồi, sắc mặt nàng nhanh chóng thay đổi: “Không xong rồi, trong phòng này có mùi vị rất kỳ lạ.”

Điều này khiến Điều Gia biến sắc, nhưng nàng căn bản không nghĩ ra: “Vũ Mao, là mùi gì vậy, chẳng lẽ là độc.”

Lúc này Vân Thiên Vũ đã biết xảy ra chuyện gì. Ánh mắt tràn đầy vẻ lạnh lùng, bàn tay nắm chặt: “Không phải là độc, là thôi tình tán.”

Hóa ra lúc này tên thái giám kia cố tình làm nước bắn lên người nàng, trong nước thật ra có chứa một loại dược.

Loại dược này không mùi không vị, cũng không phải là độc.

Nhưng sau khi các nàng đi vào phòng, loại dược trên người nàng gặp mùi trầm hương trong lư hương, hai loại này kết hợp vào có tác dụng như thôi tình tán.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 596: Gạo Nấu Thành CƠM

Sắc mặt Vân Thiên Vũ cực kỳ khó coi đồng thời nàng cảm thấy người hơi nóng lên.

Rõ ràng là nàng đã bị trúng thôi tình tán, chỉ là không nặng lắm: “Ngạo Minh, mau đi mở cửa sổ đằng sau ra một chút.”

Ngạo Minh lắc mình một cái liền biến mất.

Vân Thiên Vũ lại dặn dò Diệp Gia mở cửa trước ra một chút.

Đợi sắp xếp xong mọi chuyện, Vân Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn biểu tỵ Diệp Gia, phát hiện mặt của nàng cũng rất đỏ.

Vân Thiên Vũ lập tức lấy một viên đan dược từ trong Phượng Linh giới đưa cho Diệp Gia.

Đan dược này tuy không thể giải được thôi tình tán nhưng có thể làm giảm bớt tác dụng của thôi tình tán, khiến cho người ta không đến mức không khống chế nổi bản thân.

Nhưng đan dược chỉ có một viên, sau khi Diệp Gia ăn rồi thì Vân Thiên Vũ không có, nàng lập tức rút ngân châm ra, châm vào mấy huyệt đạo trên người.

Dùng ngân châm áp chế thôi tình tán.

Ở trong phòng, vẻ mặt của ba con linh thú Ngạo Minh và Điều Gia, Tiểu Anh rất khó coi.

Vẻ mặt của Diệp Gia cũng vô cùng khó coi.

Chỉ nghe thấy thôi tình tán liền biết thái tử đêm nay định làm gì.

Lúc trước ở An thân vương phủ gã đưa ra ý muốn lấy biểu muội làm đông cung thái tử phi, bị biểu muội đuổi đi.

Thái tử ghi hận biểu muội, cho nên giờ thủ đoạn định gạo nấu thành cơm.

Chỉ sợ gã chẳng những muốn gạo nấu thành cơm, còn muốn hung hăng nhục nhã biểu muội, nếu chuyện này thật sự thành công, thái tử nhất định sẽ không cho biểu muội vị trí thái tử phi mà chắc chắn chỉ cho biểu muội vị trí trắc phi thôi.

Thật đáng hận, thật đáng ghê tởm.

Trong phòng, mặt Vân Thiên Vũ tối sầm nàng hạ lệnh: “Ngạo Minh, Điều Gia, đợi một lát nữa sau khi tên nam nhân kia vào, các người canh giữ cửa trước và cửa sổ, không có lệnh của ta không cho bất cứ ai vào phòng.”

“Vâng, chủ tử.” Ngạo minh và Điều Gia nghe lệnh.

Vân Thiên Vũ lại lệnh cho Ảnh Tử: “Nếu thuộc hạ của thái tử muốn bước vào, hãy ngăn cản cho ta.”

“Vâng, chủ tử.” Ảnh Tử trầm giọng tuân lệnh.

Sau khi sắp xếp xong những việc này, Vân Thiên Vũ nhìn Diệp Gia ở trong phòng, hung hăng nói: “Tỷ đem khăn trải bàn lại đây, đợi lát nữa tên nam nhân kia vào hãy dùng khăn trải bàn trùm vào đầu của gã, đánh thật mạnh cho muội, đánh cho chết luôn.”

Tên thái tử cặn bã lại dám tính kế nàng, rõ ràng là muốn chết.

Hôm nay nàng không đánh chết hắn cũng phải đánh cho hắn trở thành tàn phế.

Diệp Gia lập tức đồng ý, đi qua lấy khăn trải bàn.

Mọi người đều vào vị trí của mình.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, giọng Vân Thiên Vũ trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên: “Ai da, đầu của ta choáng váng quá, xảy ra chuyện gì vậy? Diệp Gia, người muội hơi nóng, hơi khát nước, tỷ xem thử trong phòng có nước không? Sao cung nữ đi lấy y phục bây giờ vẫn chưa tới, hay là chúng ta ra ngoài xem thử xem. Diệp Gia, tỷ làm sao vậy?”

Tiếng nói trong phòng vang lên một lúc thì ở bên ngoài có một bóng người lén đến cửa sau, sau đó nhanh chóng lách vào phòng.

Đội gã vừa bước vào, Diệp Gia liền xông ra, trùm khăn trải bàn lên đầu kẻ vừa tới, cũng không cần biết kẻ đó là ai, lập tức thi triển linh lực ép lên người kẻ đó rồi đánh vào đầu.

Vân Thiên Vũ cũng không nhàn rồi mà tiến lên phía trước trợ giúp Diệp Gia đối phó thái tử.

Trong phòng, hai nữ nhân hung hăng đánh thật mạnh vào thái tử.

Thái tử Tiêu Ngạo Thiên không có linh lực, cho nên hoàn toàn không có khả năng đối phó với Vân Thiên Vũ và Diệp Gia, gã nhanh chóng bị đánh bầm dập mặt mũi, vô cùng thâm trọng.

Lúc này gã không còn kiêng dè thân phận của mình nữa, nếu gã không nói ra thân phận của mình chỉ sợ sẽ bị đánh chết: “Ta là thái...”

Đáng tiếc gã chưa nói xong đã bị Vân Thiên Vũ đánh thật mạnh vào mồm, gã phun ra một ngụm máu tươi, đồng thời gãy hai cái răng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 597: Tiêu Cửu Uyên Xông Vào Cung

Dù là như vậy, Vân Thiên Vũ cũng không tha cho thái tử, xuống tay vừa nặng lại vừa ngoan độc, nhắm ngay vào cả trên lẫn dưới người thái tử mà đánh thật mạnh.

Thực ra, nếu không phải thuộc hạ của thái tử đang ở bên ngoài, nhìn thấy thái tử đi vào gian phòng này thì nàng còn muốn đánh chết thái tử.

Nhưng thuộc hạ của thái tử đang ở bên ngoài, nhìn thấy thái tử đi vào gian phòng này nên nàng không thể đánh chết thái tử.

Bởi vì nếu nàng đánh chết thái tử sẽ mang đến phiền phức cho nàng và phủ An thân vương.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa hung hăng đánh thái tử.

Bên ngoài gian phòng, người của thái tử đã tới gần, nhanh chóng phát hiện ra có điều không ổn, vì có người ngăn cản bọn họ.

Bọn chúng lập tức đoán ra thái tử có khả năng đang gặp nguy hiểm.

Kết quả là vài tên thuộc hạ ở bên ngoài hung hăng đánh nhau với Ảnh Tử.

Tiếp đó, trong ngoài đánh nhau thành một đám.

Trong hậu hoa viên của cung điện hoàng hậu, các món ăn lần lượt được mang lên.

Hoàng hậu và đám người Trinh phi đã bắt đầu ăn uống.

Mọi người vừa ăn uống vừa trò chuyện, vô cùng tự tại.

Đúng lúc này, trên con đường tối ở hậu hoa viên có mấy bóng người chạy vụt qua.

Trừ đám người này, còn có giọng nói của thái giám vang lên: “Ly thân vương gia, người cho nổ tài thay người bẩm báo hoàng hậu nương nương một tiếng, Ly thân vương gia.”

Ở trong hậu hoa viên, tiếng nói cười lập tức dừng lại.

Hoàng hậu quay đầu nhìn sang, liền nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên một thân cẩm y màu đen, toàn thân toát ra vẻ lạnh lẽo và khuôn mặt lạnh lùng của Tiêu Dạ Thần đang dẫn theo mấy tên thuộc hạ tiến vào.

Hoàng hậu nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên và Tiêu Dạ Thần, vẻ mặt vô cùng khó coi, lông mày nhướn lên tức giận quát: “Tiêu Cửu Uyên, đêm hôm khuya khoắt ngươi không ở trong phủ Ly thân vương mà xông vào hậu hoa viên của bốn cung làm gì?”

Mày phượng của Tiêu Cửu Uyên nhíu lại, hàn quang tản ra tứ phía, không nhìn thấy Vân Thiên Vũ, lòng trầm xuống, lạnh giọng quát: “Bốn vương độc phát, cho nên đến tìm Linh Nghi quận chúa, mong hoàng hậu không lấy làm phiền lòng.”

“Độc phát sao?” Hoàng hậu nhìn chăm chăm vào Tiêu Cửu Uyên, chỉ thấy quanh thân hắt toàn sát khí, khuôn mặt tuần mỹ tràn đầy huyết khí, nhưng bà ta không nhìn ra hiện tượng độc phát trên người hắn.

“Tiêu Cửu Uyên, người...” Hoàng hậu tức giận chỉ vào Tiêu Cửu Uyên, chỉ có điều hoàng hậu còn chưa kịp nói ra điều gì thì đã có thái giám chạy tới vội vàng bẩm báo: “Hoàng hậu nương nương, không xong rồi, bên kia có đánh nhau.”

“Có đánh nhau sao? Đánh nhau ở đâu?” Vẻ mặt hoàng hậu giật mình, các vị phu nhân và tiểu thư trong hậu hoa viên cũng giật mình, mặt đều biến sắc.

Trong cung thế này là thế nào? Tại sao mỗi lần đều xảy chuyện không may.

Xem ra trong cung năm nay gặp hạn rồi, sau này bọn họ nên tìm lý do để ít tiến cung thì tốt hơn.

Trong lòng mỗi người đều nghĩ vậy.

Hoàng hậu tức giận quát lớn: “Đang yên đang lành sao lại đánh nhau?”

“Nô tài cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết là đánh nhau ở điện phía tây, nô tài vừa nghe được tin này lập tức đến bẩm báo hoàng hậu nương nương.”

Hoàng hậu còn chưa kịp nói gì thì Tiêu Cửu Uyên và Tiêu Dạ Thần đã quay người sải bước đi thẳng đến điện phía tây của cung điện hoàng hậu.

Hoàng hậu thấy vậy cũng vội vàng đứng dậy đi theo.

Hoàng hậu nghĩ đến chuyện hôm nay thái tử tiến cung nói với mình muốn gao nấu thành cơm với Vân Thiên Vũ.

Không biết thái tử định giờ trò gì.

Hoàng hậu vừa nghĩ đến chuyện này sắc mặt liền thay đổi, nhanh chóng đi lên phía trước.

Các vị phu nhân và tiểu thư ở phía sau không muốn đi theo nhưng hoàng hậu đã đi rồi, bọn họ không dám không đi, hơn nữa bọn họ cũng rất tò mò đã xảy ra chuyện gì.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 598: Khuôn Mặt Biến Dạng Vô Cùng Thê Thảm

Cuối cùng mọi người đi theo hoàng hậu đến điện phía tây.

Bọn họ còn chưa đến điện phía tây đã nhìn thấy trong điện phía tây bị phá hủy một khoảng lớn.

Hoàng hậu vừa nhìn thấy điện của mình bị phá hủy như vậy, mặt mũi tối sầm, đầu óc choáng váng, không nhìn được hết lên: “Dừng tay lại, đã xảy ra chuyện gì?”

Nhiều tên thuộc hạ của thái tử bị Ảnh Tử đánh trọng thương, lúc này những tên bị thương nhẹ hơn vội vàng bẩm báo hoàng hậu: “Hoàng hậu nương nương, mau đi cứu thái tử, thái tử đang gặp nguy hiểm.”

Hoàng hậu vừa nghe vậy thì tức điên lên, vung tay ra lệnh cho thái giám đứng đằng sau: “Mau vào trong xem có chuyện gì.”

“Vâng.”

Mấy tên thái giám vội tới, dùng sức đẩy cửa, mở cửa ra.

Tiêu Cửu Uyên và Tiêu Dạ Thần đang ở ngoài cũng đi vào trong.

Hoàng hậu theo sát phía sau, tiếp đó là Trinh phi và đám người Gia Khánh quận chúa.

Vốn dĩ gian phòng không lớn nên nhanh chóng đầy ắp người.

Trong phòng, Vân Thiên Vũ và Diệp Gia đã đánh đủ rồi, vừa mới dừng tay, đem thái tử đã bị đánh trọng thương, nằm như cá chết ném xuống đất.

Hai người nghe thấy động tĩnh ở bên ngoài, quay đầu nhìn sang liền thấy Tiêu Cửu Uyên và Tiêu Dạ Thần mang theo một đám người từ bên ngoài xông vào.

Tiêu Dạ Thần vừa vào liền đi đến trước mặt Vân Thiên Vũ, kéo Vân Thiên Vũ lại quan tâm hỏi han: “Tiểu cô cô, người không sao chứ?”

Tiêu Dạ Thần vừa kéo thì cả người Vân Thiên Vũ run lên.

Nàng kinh sợ đến mức vội vàng giãy ra khỏi tay của Tiêu Dạ Thần.

Trước mắt nàng đã trúng thoi tình tán, mặc dù ít nhưng vẫn bị trúng, cho nên vừa nhìn thấy nam nhân, không nhịn được mà hoảng loạn.

Mặc dù Tiêu Dạ Thần là người thân của nàng nhưng nàng cũng không thể không bằng cảm thú mà có suy nghĩ không tốt đối với người thân của mình.

Tiêu Dạ Thần hoàn toàn không phát hiện điểm bất thường của Vân Thiên Vũ, thấy nàng giãy ra khỏi tay mình liền cảm thấy căng thẳng: “Tiểu cô cô, người sao vậy, chẳng lẽ có chỗ nào không được thoải mái?”

Tiêu Cửu Uyên đã phát hiện Vân Thiên Vũ có điểm bất thường, liếc mắt nhìn Tiêu Dạ Thần lạnh lùng nói: “Người im lặng một chút.”

Ở góc khác trong phòng, thuộc hạ của thái tử nhào tới bên cửa sổ, nhanh chóng mở khăn trải bàn ở dưới đất.

Lộ ra một người gương mặt hoàn toàn bị biến dạng, khuôn mặt đầy máu tươi, răng cũng bị gãy, hoàn toàn không nhận ra hình dáng ban đầu.

Căn bản không biết người này là ai.

Mọi người nhìn thấy hình dáng của người này đều bị dọa đến phát sợ.

Người khác không nhận ra nhưng thuộc hạ của thái tử không thể không nhận ra, cho nên không nhịn được mà kêu lên: “Thái tử điện hạ, thái tử điện hạ.”

Hoàng hậu mặt tối sầm, thở hồng hộc.

Đánh nhi tử ta thành bộ dạng như vậy Vân Thiên Vũ, người thật to gan.

Hoàng hậu nhìn về phía Vân Thiên Vũ, phần nộ quát: “Vân Thiên Vũ, người lại dám to gan đánh thái tử trở thành bộ dạng người không ra người ma không ra ma thế này sao.”

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn sang, vẻ mặt kinh hãi: “A, là thái tử sao? Ta còn tưởng đó là thái giám, lúc trước ta đang cời y phục để chuẩn bị thay, đột nhiên có người leo vào từ cửa sổ, ta liền giận dữ đánh gã, ta cũng không biết đó là thái tử.”

Vân Thiên Vũ nói xong không đợi hoàng hậu mở miệng lại tiếp tục nói: “Trong cung của hoàng hậu nương không phải chỉ có thái giám và cung nữ sao? Cho dù thế nào thần nữ cũng không nghĩ thái tử lại ở trong cung của hoàng hậu nương nương, hơn nữa cũng không ngờ thái tử lại vào phòng của thần thiếp.”

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Thiên Vũ tràn đầy hoang mang, dường như nàng thật sự không biết người bị mình đánh là thái tử.

Dáng vẻ nàng vô cùng xinh đẹp nên những lời nàng vừa nói ra khiến cho mọi người đều tin tưởng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngự Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 599: Nhào Vào Gã

Phía sau hoàng hậu có rất nhiều người gật đầu, làm sao Linh Nghi quận chúa biết thái tử đang ở trong cung hoàng hậu cơ chứ.

Nàng chắc chắn nghĩ rằng đó là một tên thái giám chết tiệt nào đó.

Nhưng có những người thông minh lại nghĩ khác.

Thái tử ở trong cung của hoàng hậu, còn trèo vào phòng của Linh Nghi quận chúa định làm gì?

Không thể nào. Lẽ nào thái tử định giở trò với Linh Nghi quận chúa

Đúng là không bằng loài cầm thú.

Mỗi người một suy nghĩ.

Hoàng hậu tức chết đi, nhưng nhìn thấy nhi tử hít thở vô cùng khó khăn nên không so đo tính toán tội của Vân Thiên Vũ, nhanh chóng hạ lệnh: “Người đâu, truyền ngự y đến trị thương cho thái tử.”

“Vâng.” Thái vội vã đi mời ngự y.

Trong phòng, hoàng hậu hung hăng nhìn Vân Thiên Vũ, định tính toán món nợ này với Vân Thiên Vũ.

Nhưng lúc này người Vân Thiên Vũ hơi nóng, gương mặt cũng đỏ lên.

Mặc dù nàng đã dùng ngân châm châm vào huyết đạo để giảm bớt thôi tình tán trong người.

Nhưng loại thôi tình tán này rõ ràng rất lợi hại, không phải loại thôi tình tán bình thường

Mặc dù nàng chỉ bị trúng một chút nhưng vẫn thấy rất khó chịu.

Nhất là có hai người như Tiêu Cửu Uyên và Tiêu Dạ Thần đứng trước mặt làm cho nàng càng cảm thấy khó chịu.

Còn Diệp Gia lúc trước đã ăn đan dược, qua một thời gian lại đỡ hơn nhiều.

Trong phòng, không ai chú ý đến điểm bất thường của Vân Thiên Vũ, nhưng Tiêu Cửu Uyên lại chú ý.

Hắn phát hiện mặt Vân Thiên Vũ đỏ một cách khác thường, ánh mắt cũng mơ màng, lúc này trông nàng giống một đóa hoa e lệ xấu hổ, quyến rũ không nói nên lời.

Nhưng rõ ràng nàng có chút bất thường.

Chẳng lẽ là trúng độc.

Tiêu Cửu Uyên kinh hãi, vội vàng đi sang kéo Vân Thiên Vũ ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Bốn vương độc phát rồi, muốn Linh Nghi quận chúa xem có thể giải được hay không.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong liền mạnh mẽ kéo Vân Thiên Vũ ra ngoài.

Hoàng hậu ở phía sau mặt tối sầm, giận đến run người.

Thái tử bị nàng ta đánh thành như vậy mà Tiêu Cửu Uyên lại cứ thế đưa nàng ta đi, thật đáng giận.

“Ly thân vương gia, người không thấy thái tử bị...” Hoàng hậu còn chưa nói xong, Tiêu Cửu Uyên đã kéo Vân Thiên Vũ ra khỏi phòng, hoàn toàn không để ý đến những lời của Tưởng hoàng hậu.

Tưởng hoàng hậu giận đến mức suýt chút nữa ngã ra, nghiến răng ken két nhưng lại không có cách nào đối với người kéo Vân Thiên Vũ đi.

Đúng lúc này ngự y chạy tới trị thương cho thái tử, Tưởng hoàng hậu đành phải quan tâm đến nhi tử của mình trước, không thềm để ý đến Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ nữa.

Vân Thiên Vũ bị Tiêu Cửu Uyên kéo ra ngoài, Diệp Gia ở đằng sau vô cùng lo lắng.

Bởi vì người khác không biết nhưng nàng biết biểu muội đã bị trúng độc thối tình tán, nàng ấy và Ly thân vương gia ở cùng nhau sẽ không xảy ra chuyện gì chứ.

Diệp gia nghĩ như thế nên lo lắng muốn đi theo.

Tiêu Dạ Thần ở đằng sau lại đưa tay kéo Diệp gia lại: “Sẽ không có chuyện gì đâu, người đừng lo lắng.”

Tiêu Dạ Thần kéo Diệp Gia lại, trái tim Diệp Gia đập thành thịch, chỉ cảm thấy nhiệt khí đã cố gắng nhịn xuống lại trào dâng, nàng cảm thấy mùi hương trên người nam nhân đang kéo tay mình thật là thơm, nàng có cảm giác muốn dựa vào gần gã, muốn nhào tới hôn gã.

Chẳng lẽ thối tình tán trên người nàng lại bộc phát.

Diệp gia dùng sức hít thật sâu, sau đó giãy giụa muốn Tiêu Dạ Thần bỏ tay ra.

Nhưng Tiêu Dạ Thần căn bản không biết tình trạng của Diệp Gia hiện giờ nên vẫn nắm chặt tay nàng, sau đó ép sát người nàng, nói nhỏ: “Người đừng lo lắng, cửu hoàng thúc sẽ không làm gì tiểu cô cô đâu.”

Gã vừa ép sát vào khiến Diệp Gia chỉ thấy trong đầu vang lên tiếng ong ong, tiếp đó có rất nhiều âm thanh vang lên.

Nhào vào gã, nhào vào gã.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngự Tiêu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 600: Sói Đói

Diệp Gia muốn phát điên, dùng sức rút tay của mình ra nhưng Tiêu Dạ Thần căn bản không buông tay, kéo nàng đi thẳng ra ngoài.

Ở trong phòng, hoàng hậu hỏi ngự y về tình trạng của thái tử, cho nên căn bản không có người chú ý tới bọn họ, Tiêu Dạ Thần dẫn Diệp Gia đi ra ngoài.

Nhưng khi bọn họ vừa bước chân ra khỏi phòng, sau lưng liền nghe thấy hoàng hậu tức giận hét lên: “Vân Thiên Vũ, người thật đáng chết, lại dám đánh thái tử thành như vậy.”

Hóa ra sau khi ngự y kiểm tra xong đã xác nhận, trên người thái tử chỗ nào cũng bị thương, không những mặt bị đánh cho biến dạng mà nhiều chỗ trên người cũng bị đánh trọng thương, rụng mất mấy cái răng, hơn nữa gãy cả mấy cái xương sườn, chân cũng bị đạp gãy.

Tóm lại thái tử bị thương rất nặng.

Hoàng hậu nghe thấy vậy, nhanh chóng phát điên lên.

Đồng thời các vị phu nhân và tiểu thư ở trong phòng cũng kinh hãi, Linh Nghi quận chúa thật hung tàn.

Xem ra sau này bọn họ không thể đắc tội với nàng, nếu đắc tội với nàng, chỉ sợ bọn họ còn thê thảm hơn cả thái tử.

Thái tử tốt xấu gì cũng là thái tử mà còn bị đánh thành bộ dạng như vậy, nếu là bọn họ chỉ sợ sống không bằng chết.

Vừa tưởng tượng đã lạnh run người.

Trong đám phu nhân tiểu thư chỉ có hai người ánh mắt lạnh lùng, môi mỏng nhếch lên.

Trong lòng Trinh phi nương nương và Gia Khánh quận chúa Dung Kỳ tức giận không nói thành lời.

Đồng thời bọn họ cũng nổi lòng sợ hãi, kiêng kỵ đối với Vân Thiên Vũ.

Vì nàng ta đến thái tử còn dám đánh huống chi là người khác.

Trong lòng mỗi người có một suy nghĩ.

Còn ở bên ngoài, Tiêu Cửu Uyên kéo Vân Thiên Vũ ra khỏi cung điện của hoàng hậu, đi đến một nơi yên tĩnh.

Đợi đến khi xung quanh không còn ai, Tiêu Cửu Thiên mới vội vàng kéo tay Vân Thiên Vũ hỏi: “Vân Thiên Vũ, nàng làm sao thế, có chỗ nào không khỏe, ta thấy nàng có chút bất ổn, chẳng lẽ là bị trúng độc.”

Lúc này Tiêu Cửu Uyên đứng rất gần nàng, mùi thơm trên người hân hòa trộn với mùi của nam nhân xộc thẳng vào mũi của Vân Thiên Vũ.

Nói thật mặc dù Vân Thiên Vũ trúng thôi tình tán nhưng cũng không có gì đáng ngại, bởi vì nàng đã kịp thời phát hiện nên trúng độc không nhiều, bản thân nàng cũng đã ngâm qua nước lạnh.

Có điều bây giờ đối diện với một nam nhân như vậy, khiến cho thôi tình tán trong cơ thể kích thích thần kinh của nàng, làm đầu óc của nàng không ngừng kêu ầm ỉ, muốn nhào vào người nam nhân này.

Nàng lập tức bỏ tay của Tiêu Cửu Uyên ra, hung hăng cảnh cáo: “Tránh xa ta ra một chút.”

Đồng thời lùi lại đằng sau một bước theo bản năng, đứng cách xa Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu nhú mày lại, càng ngày càng phát hiện Vân Thiên Vũ có điểm bất ổn.

Bởi vì hô hấp của nàng càng ngày càng nặng, sắc mặt càng ngày càng đỏ, quan trọng hơn là ánh mắt càng ngày càng mơ màng, khi nhìn người khác vô cùng mê hoặc.

Như thế hoàn toàn không giống với ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của nàng lúc bình thường.

Tất cả điều này làm cho Tiêu Cửu Uyên hơi lo lắng, cho nên liền đi tới trước mặt Vân Thiên Vũ, mạnh mẽ đưa tay kéo tay của Vân Thiên Vũ rồi còn đưa tay sờ lên trán của Vân Thiên Vũ.

Vừa sờ liền phát hiện trán Vân Thiên Vũ rất nóng, rất nóng.

Tiêu Cửu Uyên kinh ngạc, sắc mặt hơi thay đổi, kêu lên hoảng sợ: “Có phải là nàng bị trúng độc rồi không, tại sao lại không bình thường thế này, người rất nóng mà mặt cũng rất đỏ.”

Tiêu Cửu Uyên đứng sát vào người Vân Thiên Vũ, lại động chân động tay khiến Vân Thiên Vũ cảm thấy càng nóng hơn, ngay cả miệng lưỡi cũng khô khốc, hận không thể nhào vào hân.

Mắt nàng giống như sói đói hung hăng nhìn chăm chăm vào nam nhân trước mặt

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 601: Bốn Vương Giúp Nàng Giải Độc

Khuôn mặt vô cùng tuần mỹ của hắc, dưới ánh đèn vàng mờ nhạt càng thêm hoàn mỹ, mùi thơm nhàn nhạt trên người hắc cứ xộc thẳng vào mũi nàng, dụ dỗ nàng tiến lên, mạnh mẽ làm những chuyện mình muốn.

Nhưng nàng không thể, Tiêu Cửu Uyên là vị hôn phu mà nàng đã thoát hôn, bây giờ nếu nàng ra chuyện gì với hắc thì sau này làm thế nào.

Lý trí của Vân Thiên Vũ đã bình tĩnh trở lại, nàng dùng sức rút tay ra, ngẩng đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên, nghiêm túc cảnh cáo hắc: “Tránh xa ta ra một chút, bằng không người tự gánh lấy hậu quả.”

Tiêu Cửu Uyên liền giật mình, nhìn cô, nhất thời không tiến lên phía trước, chỉ trầm giọng nói: “Có phải nàng đã trúng độc của thái tử.”

Vân Thiên Vũ biết nếu mình không nói cho Tiêu Cửu Uyên biết thì hắc nhất định sẽ tiến sát gần nàng, như thế chỉ sợ nàng sẽ mất hết lý trí.

Vân Thiên Vũ nghĩ một chút rồi khàn giọng nói nhanh: “Ta trúng thôi tình tán do thái tử hạ, nhưng người đừng lo lắng, chỉ là trúng một chút thôi tình tán, ta có thể khống chế được.”

May là phát hiện ra sớm không thì hỏng bét rồi, hơn nữa loại thôi tình tán mà nàng trúng phải là loại thôi tình tán được chế từ loại dược rất lợi hại.

Không phải loại dược chế thôi tình tán bình thường.

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời, Tiêu Cửu Thiên liền nổi giận đùng đùng, nhìn giống như một con sư tử điên cuồng, đôi mắt hằn sắc bén, độc ác nói: “Tên chết tiệt đó lại dám làm ra những chuyện này.”

Chỉ cần vừa nghĩ tới chuyện Vân Thiên Vũ suýt chút nữa bị thái tử làm nhục, Tiêu Cửu Uyên liền phần nộ muốn giết người.

Ánh mắt hằn lóe lên vẻ hung tàn, ản mùi máu tanh, bàn tay nắm chặt, hung hăng nói: “Bốn vương tuyệt đối không dễ dàng buông tha cho nó.”

Vân Thiên Vũ cũng không phản đối lời của Tiêu Cửu Uyên, nhưng trước mắt điều nàng muốn làm là giải độc thôi tình tán: “Tiêu Cửu Uyên, trong cung chỗ nào có hồ nước, đưa ta đi, ta chỉ ngâm nước lạnh một chút là sẽ ổn thôi.”

Tiêu Cửu Uyên vừa nghe thì không quan tâm chuyện xử lý thái tử nữa, hăn ngẩng đầu nhìn lên trời, bây giờ đang là tiết trời tháng mười hai, mặc dù Đông Ly quốc không nằm ở khu vực lạnh như Bắc Địch quốc nhưng vẫn vô cùng giá lạnh, huống chi là nước trong hồ.

Nếu nàng ngâm trong hồ nước lạnh chỉ sợ sẽ sinh bệnh, cơ thể nàng chắc chắn không chịu nổi.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ vậy nên liền đi nhanh đến trước mặt Vân Thiên Vũ, đưa tay ra mạnh mẽ kéo Vân Thiên Vũ, trầm giọng nói: “Bốn vương giúp nàng giải độc.”

Hăn nói xong liền đưa tay bế nàng lên rồi ôm nàng vào lòng.

Vân Thiên Vũ sợ ngây người, hơi thở trở nên vô cùng gấp gáp, nàng không nhìn được mà đưa tay sờ lên ngực Tiêu Cửu Uyên, cảm giác không tệ, cơ bắp của hăn rất rắn chắc, không phải là loại nam nhân cơ bắp cuộn cuộn cũng không phải là loại người xương xẩu gầy gò, tay nàng có cảm giác rất tuyệt.

Hơn nữa mùi hương trên người hắn là mùi hương nàng rất thích, không quá nồng đậm mà chỉ nhẹ nhàng thoang thoảng, nàng không hề bài xích mùi hương này.

Đôi mắt của Vân Thiên Vũ khép hờ, dường như đang hưởng thụ cảm giác này.

Tiêu Cửu Uyên nhìn nàng bây giờ trông giống như một con mèo lười, trong lòng tràn đầy vui sướng kích động.

Hắn không hề để ý việc giúp nàng giải độc, thậm chí hắn còn cảm tạ ông trời đã cho hắn có cơ hội có được nàng, sau này hắn sẽ hết sức trân trọng nàng.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ rồi khàn khàn mở miệng: “Vân Thiên Vũ, ta sẽ lấy nàng làm phi.”

Chỉ một câu nói lấy nàng làm phi đã đánh thức lý trí Vân Thiên Vũ đang rơi vào cơn mê.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 602: Đừng Ép Ta Phải Động Thủ

Nàng rung mình một cái, sau đó nhanh chóng mở mắt, ánh mắt có vẻ tỉnh táo.

Nàng thở dốc, trừng mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Thế này là thế nào, nàng đã tốn biết bao công sức mới có thể thoát hôn với Tiêu Cửu Uyên, bây giờ lại phải gả cho hắn.

Hơn nữa đây cũng không phải là suy nghĩ của nàng mà là tác dụng của thôi tình tán.

Nàng cũng không muốn phải gả cho một người chỉ vì chuyện này.

Vân Thiên Vũ nghĩ trong đầu, dùng sức cắn vào lưỡi, duy trì tỉnh táo của bản thân.

Cô hung hăng nói: “Tiêu Cửu Uyên, nếu ngươi không muốn ta hận ngươi thì hãy đưa ta đến hồ nước trong cung, nhanh lên.”

Tiêu Cửu Uyên thấy thần trí của Vân Thiên Vũ đột nhiên tỉnh táo lại, trong lòng ảo não, thật muốn tát vào mồm mình.

Nhưng hắn vẫn cố chấp như cũ: “Vân Thiên Vũ, hồ nước quá lạnh, nếu nàng ngâm xuống hồ, nhất định sẽ tổn hại đến sức khỏe.”

Hắn nói xong liền bế Vân Thiên Vũ đi thẳng đến một cung điện nào đó ở trong cung.

Nhưng Vân Thiên Vũ hung hăng trừng mắt cảnh cáo hắn: “Tiêu Cửu Uyên, người đừng ép ta phải động thủ, mặc dù ta đã trúng thôi tình tán nhưng vẫn còn lý trí, người thế này là định ép ta làm chuyện ta không muốn, không phải người nói là tôn trọng ta sao?”

Lời của Vân Thiên Vũ như sét đánh bên tai khiến Tiêu Cửu Uyên tỉnh táo lại.

Đúng vậy, bây giờ đầu óc của Vân Thiên Vũ đã tỉnh táo trở lại, nàng không đồng ý hắn dùng cách này giúp nàng giải độc, nếu hắn cố tình cưỡng ép nàng làm như vậy thì khác gì bọn thổ phỉ.

Ánh mắt Tiêu Cửu Uyên u ám nhìn xuống, quay người bế Vân Thiên Vũ đến một hồ nước trong cung.

Đợi đến khi đến bên hồ nước, Tiêu Cửu Uyên nhìn vào vào hơi lạnh bốc lên từ hồ thì thật sự không muốn buông Vân Thiên Vũ ra.

Lúc này Vân Thiên Vũ chỉ thấy trái tim mình vô cùng buồn bực khó chịu như có con kiến đang bò trên đó, nàng không biết mình đã phải dùng bao nhiêu sức lực mới có thể áp chế được nỗi buồn bực khó chịu kia.

Lúc này nhìn thấy hồ nước nàng liền đánh mạnh vào tay Tiêu Cửu Uyên, vì đau nên Tiêu Cửu Uyên hơi buông lỏng tay ra.

Vân Thiên Vũ không chút suy nghĩ, ngay lập tức nhảy xuống hồ.

Một tiếng ùm vang lên, cả người đã ở trong nước, cảm giác đầu tiên là lạnh đến rùng cả mình, ngay cả răng cũng va lập cập vào nhau.

Nhưng nước hồ lạnh như băng áp chế rất tốt thôi tình tán trong người nàng, nhiệt độ cơ thể nàng dần dần hạ thấp.

Vân Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm, thật may là mình không cùng với Tiêu Cửu Uyên.

Nếu thật sự cùng với hắn thì sau này sẽ rơi vào cảnh ngộ không thể cứu vãn.

Vân Thiên Vũ còn đang suy nghĩ, ở trên bờ vang lên giọng nói lo lắng: “Chủ tử, người không sao chứ.”

“Đúng vậy đó, nước này trông thật là lạnh.”

Ngạo Minh, Điều Gia và Tiểu Anh thấy chủ tử ngâm trong hồ nước lạnh run lên cầm cập thì không khỏi đau lòng.

Tất cả đứng trên bờ lo lắng nhìn Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ lắc lắc đầu, tỏ ý mình không sao, nàng quay đầu nhìn về phía Tiêu Cửu Uyên.

Đôi mắt đen nhánh của Tiêu Cửu Uyên tràn đầy vẻ lo lắng, thấy nàng nhìn sang, hắn liền chậm rãi mở miệng: “Nếu nàng không chịu được nữa thì lên bờ đi, chúng ta sẽ nghĩ cách khác.”

Vân Thiên Vũ cười lắc đầu: “Ta không sao, nhưng cảm ơn người.”

Vốn dĩ trong lòng Tiêu Cửu Uyên hơi thất vọng, lúc đó đang yên đang lành lại nói ra việc lấy nàng làm phi, đợi đến khi gạo nấu thành cơm rồi mới nói có phải là tốt rồi không?

Nhưng bây giờ nghe nàng nói một câu cảm ơn vô cùng chân thành, hắn lại cảm thấy những điều mình làm không hề sai: “Ừ, ta đợi nàng, đợi

đến khi thôi tình tán trên người nàng tan đi rồi sẽ đưa nàng về phủ An thân vương.”

“Được.”

Hai người hiếm có không khí hài hòa như hiện tại.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 603: Đại Nhân Đại Lượng

Trên bờ, Điều Gia nhìn thấy chủ tử lại có bộ dạng hòa hợp với tên nam nhân độc ác này liền cảm thấy sốt ruột lo lắng trong lòng, không muốn, nó không muốn tên nam nhân ác độc này và chủ tử hòa hợp.

Điều Gia nhìn Vân Thiên Vũ đang nhắm mắt ngâm mình trong hồ nước nói: “Chủ tử, chủ tử, chúng ta đã nói sẽ đoạn tuyệt với tên nam nhân này. Đã nói ân đoạn nghĩa tuyệt. Từ nay về sau không thèm để ý đến hắc nữa.”

Điều Gia dùng sức nói với Vân Thiên Vũ, kêu lên không ngừng.

Tiêu Cửu Uyên vốn đang nghĩ xem nên xử lý thái tử thế nào, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu không ngừng của Điều Gia, Tiêu Cửu Uyên liền bị thu hút sự chú ý quay đầu nhìn về phía Điều Gia.

Tuy hắc nghe không hiểu Điều Gia nói gì, nhưng đại khái có thể chắc chắn nó không nói điều gì hay ho.

Khuôn mặt Tiêu Cửu Uyên đầy lạnh lùng, môi hơi cong lên cười lạnh, chậm rãi nói: “Xem ra bốn vương vương thật sự có thể được ăn món óc chồn hấp rồi.”

Cùng với lúc hắc nói Điều Gia kêu lên một tiếng, vụt.

Chạy trốn rất nhanh.

Chạy ra thật xa, leo lên cây đại thụ gần đó rồi mới dám gào lên: “Đừng tưởng Diêu gia ta sợ người, Diêu Gia ta đại nhân đại lượng, còn nữa người cứ chờ đó, sớm muộn gì ta cũng sẽ xử lý người.”

Hắn nói xong lắc mình liền đi, không dám ở lại, dường như sợ nếu ở lại chỉ cần một giây phút thôi sẽ bị thành món óc hấp.

Ngạo Minh và Tiểu Anh ở phía sau ngơ ngác nhìn về phía tên ngốc chạy còn nhanh hơn thỏ kia, còn nói là xử lý người ta.

Đã nói là báo thù mà chạy còn nhanh hơn thỏ.

Vân Thiên Vũ nhìn thấy Diêu Gia chạy trốn còn nhanh hơn thỏ, không nhìn được mà nhếch khóe miệng lên nói: “Ngạo Minh, các người mau đi trông chừng nó, đừng để nó gây rắc rối.”

“Vâng.” Ngạo Minh và Tiểu Anh lắc mình đuổi theo Diêu Gia.

Ở phía sau Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn về phía Tiêu Cửu Uyên đang đứng trên bờ nói: “Người đấy, đến cả con chồn cũng không buông tha.”

“Nếu ta không buông tha cho nó, nàng tưởng nó còn sống chắc?”

Được rồi, Vân Thiên Vũ không nói, nàng biết Tiêu Cửu Uyên nói không sai, với tính tình của hắn, Diêu Gia có thể sống đến bây giờ, quả thật là vì hắn buông tha cho nó, bằng không Diêu Gia sớm đã bị giết chết.

Ở trên bờ, Tiêu Cửu Uyên nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết của Vân Thiên Vũ ở dưới hồ, không khỏi đau lòng nói: “Nàng không sao chứ, sắc mặt thật khó coi.”

Hắn vừa nói xong, Vân Thiên Vũ liền rung mình, cảm thấy cái lạnh từ lòng bàn chân hướng lên trên, lạnh quá đi mất.

Có điều thôi tình tán trên người nàng gần như đã được loại bỏ.

Vân Thiên Vũ phào nhẹ nhõm, nhưng món nợ hôm nay nàng sẽ nhớ kỹ.

Tiêu Thiên Ngự phải không? Cứ đợi đấy cho ta, ta tuyệt đối sẽ không để yên.

Vân Thiên Vũ muốn xoay người bay lên không, ào một tiếng, từ hồ nước nhảy lên bờ.

Khi nàng vừa rời khỏi mặt nước, thân hình Tiêu Cửu Uyên tựa như ánh sáng bay lên giữa không trung, sau đó ôm lấy nàng hướng về bờ hồ.

Đợi đến khi hai người hạ xuống đất, Tiêu Cửu Uyên đưa tay lên liền có một luồng lam linh cường đại ở trong lòng bàn tay hắn, sau đó hắn nhấc tay lên dùng lam linh bao quanh người Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ cảm thấy quanh người có một luồng khí nóng chuyển động, cái lạnh bị xua tan, cơ thể ấm lên từng chút một.

Không những làm ấm người mà ngay cả quần áo cũng được Tiêu Cửu Uyên dùng linh lực hong khô.

Đợi đến khi người của Vân Thiên Vũ ấm lên, y phục được hong khô rồi.

Tiêu Cửu Uyên thu tay lại, ánh mắt thâm trầm nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Đêm đã khuya rồi, ta đưa nàng về phủ An thân vương, còn chuyện xử lý thái tử cứ giao cho ta.”

“Không, đây là chuyện của ta, ta có thể tự xử lý.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 604: Vết Thương Lành Rồi Thì Vết Sẹo Sẽ Quên Đau

Lời của Vân Thiên Vũ khiến ánh mắt của Tiêu Cửu Uyên hơi tối sầm lại, nhưng hắn không nói gì, chỉ mạnh mẽ kéo Vân Thiên Vũ rồi thi triển linh lực, đưa Vân Thiên Vũ về phủ An thân vương.

Đợi khi hai người hạ xuống trước cửa phủ An thân vương, trong bóng tối đột nhiên có một bóng người xông ra.

Bóng người đi đến bên cạnh Vân Thiên Vũ, quay người đưa tay nắm lấy tay của Vân Thiên Vũ, sau đó kéo nàng đứng cách xa khỏi Tiêu Cửu Uyên.

Hai người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ quay đầu lại liền phát hiện người đến là Phượng Vô Nhai một thân y phục màu đỏ.

Khuôn mặt tà mị của Phượng Vô Nhai hơi lạnh lùng, ánh mắt âm u nhìn Tiêu Cửu Uyên, sau đó ngẩng đầu nhìn Vân Thiên Vũ tức giận nói: “Vũ Mao, sao muội lại về nhà cùng hắn, muội quên là trước đây hắn đã khiến muội tổn thương thế nào rồi sao? Trước đây không phải là muội kiên quyết thoái hôn với hắn sao? Bây giờ lại như thế này là thế nào?”

Phượng Vô Nhai tức giận hung hăng chất vấn.

Vân Thiên Vũ không hề thích giọng điệu hỏi của y, đây là chuyện của nàng có được không, liên quan gì đến y.

Nhưng nghĩ lại bây giờ Phượng Vô Nhai là bằng hữu của nàng, đây cũng là do y đang quan tâm nàng.

Cho nên Vân Thiên Vũ nhanh chóng nói: “Tối nay ở cung yến gặp chút chuyện nên hân đưa ta về nhà.”

Phượng Vô Nhai tức giận nói: “Vũ Mao, chẳng lẽ muội đã quên trước đây hân khiến muội tổn thương thế nào rồi sao? Trong khi muội đã làm biết bao nhiêu chuyện mà hân vẫn không tin muội, không phải muội đã hạ quyết tâm tránh xa nam nhân này và không còn liên quan đến hân nữa sao? Bây giờ muội lại đi cùng hân, lẽ nào muốn bị hân làm tổn thương lần nữa?”

Phượng Vô Nhai vừa dứt lời, Tiêu Cửu Uyên ở đối diện liền quay người lạnh lùng quát: “Đủ rồi, Phượng Vô Nhai, người dựa vào cái gì mà chất vấn nàng như vậy, chuyện giữa ta và nàng, không phải người ngoài có thể hiểu được, người nên ít can dự vào thì hơn.”

“Ha ha, ta là bằng hữu của nàng, đương nhiên phải quan tâm nàng, hơn nữa ta hi vọng sau này người đừng làm phiền cuộc sống của nàng nữa, Tiêu Cửu Uyên, người tránh xa nàng ra một chút.”

Tiêu Cửu Uyên cười lạnh: “Phượng Vô Nhai, xem ra bằng hữu như người có tác dụng lớn thật đấy, ngay cả nàng đi với ai người cũng quản.”

Lúc này trong lòng Vân Thiên Vũ rất tức giận, thật sự rất tức giận.

Tối nay trong cung xảy ra nhiều chuyện như vậy, nàng bị trúng thôi tình tán, lại còn ngâm mình trong nước hồ lạnh lẽo.

Bây giờ cũng không muốn nói nhiều nhưng Phượng Vô Nhai lại cứ trách móc nàng.

Nàng không hiểu, y có lý do chính đáng gì mà trách móc nàng.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ lạnh lùng, khẽ nhếch môi, rõ ràng là hết sức tức giận.

Đáng tiếc Phượng Vô Nhai không hề để ý, bởi vì tối hôm nay y thật sự rất tức giận.

Vốn dĩ lúc trước y nghe nói Vân Thiên Vũ đi cùng Tiêu Cửu Uyên, y rất tức giận nhưng đã nhịn rồi.

Không ngờ bây giờ nàng lại về cùng Tiêu Cửu Uyên.

Chẳng lẽ vết thương lành rồi thì vết sẹo sẽ quên đau.

Phượng Vô Nhai vừa nghĩ vừa trừng mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên: “Tiêu Cửu Uyên, người đã làm tổn thương nàng một lần còn chưa đủ, chẳng lẽ còn muốn làm tổn thương nàng lần thứ hai sao? Ta tuyệt đối không cho người có cơ hội làm như vậy.”

Lời nói của Phượng Vô Nhai khiến cho Tiêu Cửu Uyên rất hối hận, đồng thời tự trách mình, nhưng hắn không chấp nhận lời của Phượng Vô Nhai: “Làm sao người biết bốn vương sẽ làm tổn thương nàng lần thứ hai.”

Tiêu Cửu Uyên vừa dứt lời liền thấy sắc mặt của Vân Thiên Vũ không tốt lắm, hắn nhớ lại lúc trước nàng vừa phải ngâm mình rất lâu trong hồ nước lạnh.

Bây giờ điều nàng cần nhất là vào phòng tắm nước ấm rồi ngủ một giấc thật ngon.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ một lát rồi nhìn về phía Phượng Vô Nhai nói: “Người hãy để cho nàng đi vào tắm nước ấm, sau đó ngủ một giấc đi.”

“Tiêu Cửu Uyên, những chuyện này không liên quan đến người, hiện tại nàng không còn là vị hôn thê của người nữa, mời người rời đi.” Phượng

Vô Nhai bèn quay người kéo tay Vân Thiên Vũ, sai bước đi vào phủ An thân vương.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 605: Hòa Hảo Rồi

Ở phía sau mặt Tiêu Cửu Uyên lạnh băng, đôi mắt tràn đầy lệ khí.

Lúc trước hắn nghe được tin hiện giờ Phượng Vô Nhai đang ở trong phủ An thân vương.

Mặc dù rất tức giận nhưng hắn cũng biết bây giờ không phải là lúc để nổi cáu.

Hơn nữa là do những hành động của hắn trước đây tạo thành cục diện như ngày hôm nay, cho nên hắn không thể trách người khác, muốn trách thì phải tự trách bản thân mình.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ rồi xoay người rời đi, về thẳng phủ Ly thân vương để tính toán nên xử lý thái tử như thế nào.

Lúc trước hắn đã cho người đi thăm dò cô cô quản sự Tô cô cô sau lưng đã gặp gỡ, tiếp xúc với những ai.

Hắn điều tra được trước đây Tô cô cô đều có tiếp xúc gặp gỡ với cả ba vị hoàng tử.

Trong đó số lần tiếp xúc gặp gỡ với thái tử là nhiều nhất.

Cho nên kẻ đứng đằng sau tính kế hắn, ám sát vị hôn thê của hắn, ám sát hắn và liên thủ với tam hoàng tử của Bắc Địch quốc rất có khả năng là thái tử.

Sở dĩ thái tử làm như vậy, chỉ có một mục đích là chứng minh với hoàng thượng rằng gã có bản lĩnh rất lớn, ngay cả hãn, người được mọi kinh sợ mà gã cũng có thể xử lý.

Cho nên chuyện gã có linh lực hay không căn bản không quan trọng.

Chỉ cần có đầu óc mưu lược cũng đủ để làm hoàng đế một nước.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ đến đây khóe miệng hơi cong lên, nở nụ cười độc ác, hãn quay người quát: “Bạch Diệu, mang vài người lặng lẽ đột nhập vào phủ đông cung thái tử, bắt đại tổng quản tâm phúc Đỗ Giang của thái tử về đây để ta thẩm vấn, ta muốn xem rốt cuộc thái tử đã làm bao nhiêu chuyện ở sau lưng.”

Sắc mặt Bạch Diệu lạnh lùng, nếu thật sự là thái tử đã giở trò với vương gia nhà chúng ta thì hãn quả thật quá to gan.

Bạch Diệu lắc mình liền đi.

Tiêu Cửu Uyên dẫn thuộc hạ quay trở về Ly thân vương phủ.

Trong phủ An thân vương, Phượng Vô Nhai kéo Vân Thiên Vũ đi vào trong phủ.

Y vừa đi vừa tức giận nói: “Vũ Mao, có phải vết thương của muội lành rồi thì vết sẹo sẽ quên đau, muội đi cùng Tiêu Cửu Uyên làm gì, muội quên trước đây hãn gây tổn thương cho muội, chẳng lẽ muội muốn bị tổn thương lần nữa ư? Con người hãn máu lạnh lại vô tình, một chút lương tâm cũng không có.”

Phượng Vô Nhai hăng say nói, y hi vọng Vân Thiên Vũ có thể nghe hết những lời của y.

Đáng tiếc y lại không biết y là nhai như vậy khiến Vân Thiên Vũ phát bực.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ khó coi, quay người lạnh giọng quát: “Im miệng.”

Phượng Vô Nhai lập tức im miệng, ngẩng đầu nhìn Vân Thiên Vũ, lần này nhìn y mới phát hiện mặt Vân Thiên Vũ rất trắng, hơn nữa y phục không chỉnh tề, đầu tóc rối bời.

Nghĩ đến chuyện lúc này Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ trở về cùng nhau, chẳng lẽ là cái tên súc sinh Tiêu Cửu Uyên đã làm gì Vũ Mao.

Phượng Vô Nhai nghĩ đến điều này, sắc mặt thay đổi, trầm giọng mở miệng nói: “Vũ Mao, có phải là Tiêu Cửu Uyên, có phải là hắn đã làm gì muội không? Muội nói cho ta biết, ta tuyệt đối không tha cho hắn.”

Vân Thiên Vũ cắn răng, trừng mắt Phượng Vô Nhai, hung hăng nói: “Đủ rồi, Phượng Vô Nhai, người chỉ là bằng hữu của ta, bằng hữu chỉ cần giúp đỡ những lúc cần thiết mà không làm ảnh hưởng đến cuộc sống của người khác, hơn nữa người không nhìn thấy ta rất mệt sao? Người thế này là có ý gì?”

Vân Thiên Vũ nói xong quay người bước đi, đi được vài bước, nàng nghĩ đến điều gì đó liền dừng lại, quay đầu nhìn về phía Phượng Vô Nhai nói: “Ta quên không nói với người, ta và Tiêu Cửu Uyên đã huề nhau, hòa hảo rồi, bây giờ hắn cũng là bằng hữu của ta.”

Nói xong Vân Thiên Vũ xoay người đi về chỗ ở của mình.

Phượng Vô Nhai ở lại đằng sau mặt mũi tối sầm, ngờ ngác đứng nguyên tại chỗ.

Huề nhau, hòa hảo rồi.

Phượng Vô Nhai cảm thấy trái tim mình giống như bị đâm một nhát dao, thật ra thêm cả sợ hãi và lo lắng. Dường như Tiêu Cửu Uyên rất dễ dàng có thể cướp Vân Thiên Vũ đi.

Mà chỉ cần nghĩ đến chuyện Vân Thiên Vũ bị cướp đi y lại cảm thấy vô cùng đau khổ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 606: Chính Nhân Quân Tử

Phượng Vô Nhai nhớ lại những việc ngày trước với khuôn mặt tà mị mê hoặc, không nói ra được nỗi thất vọng chán nản, không một chút tinh thần mà đi về viện của mình.

Bóng dáng cô đơn buồn bã của y khiến người khác nhìn thấy phải đau lòng.

Vân Thiên Vũ không để ý tới những điều này, nàng đi thẳng vào viện phủ An thân vương.

Nàng nghĩ đến việc lúc trước bị Tiêu Cửu Uyên kéo đi, Diệp Gia vẫn còn ở lại trong cung hoàng hậu nên rất lo lắng.

Biểu tử có trở về không đây.

Nhưng đợi đến khi nàng cửa bước vào viện, hỏi Tiểu Linh Đang đang canh giữ ở cửa, biết Diệp Gia đã trở về, nàng liền thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng sau khi nhìn thấy Diệp Gia nàng liền phát hiện Diệp Gia có vẻ hơi mất tự nhiên, ánh mắt trốn tránh dường như không dám nhìn nàng.

Vân Thiên Vũ kỳ lạ hỏi: "Biểu tử, hình như tử có chỗ không ổn, tử làm sao vậy?"

Diệp Gia vừa nghe thấy nàng hỏi, trong lòng càng thêm luống cuống, đồng thời trong đầu vô thức nhớ lại chuyện xảy ra sau khi nàng và Tiêu Dạ

Thần trở về phủ.

Trước đó nàng và Tiêu Dạ Thần cùng ngồi xe ngựa trở về phủ, lúc đi trên đường do sắc mặt nàng không ổn nên Tiêu Dạ Thần không ngừng quan tâm hỏi nàng có bị làm sao không? Kết quả là nàng không thể áp chế được thôi tình tán trong người nữa liền nhào vào lòng Tiêu Dạ Thần, cưỡng hôn Tiêu Dạ Thần.

Tiêu Dạ Thần sợ ngây người, đợi đến khi gã phát hiện ra điều bất ổn thì y phục trên người đã bị Diệp Gia cởi ra.

Sắc mặt Tiêu Dạ Thần thay đổi, gã xoay người chế trụ Diệp Gia, sau đó hung hăng nói: “Diệp gia ngươi điên rồi. Đừng để ta phải coi thường ngươi.”

Tiêu Dạ Thần nói xong liền lách người chạy xuống khỏi xe ngựa, cũng không trở về phủ An thân vương mà đi thẳng đến phủ Ly thân vương.

Trong xe ngựa, Diệp Gia nhớ lại những lời của Tiêu Dạ Thần, nhớ lại ánh mắt khinh thường của gã, nàng không nhịn được mà khóc lóc vô cùng đau lòng.

Nhưng sau khi xe ngựa về đến phủ An thân vương, nàng liền thu lại tâm tư, vừa xuống xe lập tức trở về viện của mình.

Sau khi về đến viện, nàng vội vàng tắm nước lạnh, cuối cùng cũng trừ bỏ thôi tình tán còn sót lại trong người.

Nhưng Diệp Gia biết bây giờ trong mắt Tiêu Dạ Thần chỉ sợ nàng đã trở thành một dâm phụ.

Diệp gia nghĩ đến điều này, trong lòng rất khó chịu.

Nhưng khi Vân Thiên Vũ hỏi nàng lại không muốn muội ấy biết chuyện này, sau này sẽ chôn giấu chuyện này xuống tận đáy lòng.

Theo những gì nàng biết về Tiêu Dạ Thần, kể cả gã coi thường hành động của nàng nhưng cũng sẽ không nói ra chuyện này.

Cho nên nàng không cần lo lắng sẽ có người tiết lộ.

Diệp gia nghĩ một lát rồi nhìn về phía Vân Thiên Vũ nói: “Tỷ đang lo lắng muội gặp chuyện không may, vì vậy tâm thần không yên, chỉ sợ...”

Nàng thật sự lo lắng cho Vân Thiên Vũ, sợ Tiêu Cửu Uyên giải thối tình tán cho Vân Thiên Vũ, nếu lúc đó Tiêu Cửu Uyên giải thối tình tán cho Vũ Mao, chỉ sợ mối quan hệ của hai người càng thêm rắc rối, cho nên Diệp Gia không thích kết quả như vậy.

Vân Thiên Vũ nghe xong lời của Diệp Gia liền nhanh chóng nói: “Muội không sao, Tiêu Cửu Uyên là chính nhân quân tử, sẽ không giấu đồ bìm leo.”

“Vậy thì tốt.” Diệp Gia thở phào nhẹ nhõm, mau chóng bảo Vân Thiên Vũ đi tắm rồi đi ngủ.

Lúc này đêm đã khuya, Vân Thiên Vũ tắm xong, không để ý đến chuyện khác mà yên tâm ngủ trong phòng.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, Vân Thiên Vũ vẫn còn đang ngủ.

Tiểu Linh Đang vội vàng lao vào, nhanh chóng mở miệng kêu lên: “Vân tỷ tỷ, không xong rồi, xảy ra chuyện lớn, xảy ra chuyện lớn rồi.”

Diệp Gia khẩn trương mặc y phục ra ngoài gọi Tiểu Linh Đang: “Có chuyện gì vậy? Đừng lớn tiếng nữa, đêm qua Vân Thiên Vũ ngủ rất muện nên bây giờ vẫn còn đang ngủ.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 607: Dụ Đỗ Thái Tử

Tiểu Linh Đang gấp đến mức sắp khóc, lập tức kéo Diệp Gia nói: “Thật sự đã xảy ra chuyện rồi, Tiểu Báo Tử đưa thư đến cho mọi báo rằng trong kinh thành đang có lời đồn, khắp đường to ngõ nhỏ đều truyền tai nhau một chuyện, nói là tối qua Vân tỷ tỷ câu dẫn thái tử điện hạ ở trong cung, kết quả bởi vì bị thái tử điện hạ giận dữ mắng mỏ nên tỷ ấy đã sai người đả thương thái tử.

Tỷ không biết đâu, rất nhiều người đang nói xấu Vân tỷ tỷ, nói tỷ ấy là người tham vinh hoa phú quý, sở dĩ thoát hôn với Ly thân vương gia chính là vì đã nhìn trúng thái tử, muốn làm thái tử phi, làm mẫu nghi thiên hạ.

Tóm lại bên ngoài nói rất nhiều điều không hay.”

Diệp Gia nghe thấy lời của Tiểu Linh Đang thì khuôn mặt tối sầm lại, không nhìn được tức giận chửi mắng: “Thật đúng là nam nhân không biết xấu hổ, còn muốn trả đũa.”

Đêm qua Thái Tử bị hai nàng đánh thành bộ dạng như vậy, rất nhiều người đều thấy được.

Thái tử sợ bọn họ nói ra những lời bất lợi cho gã nên đi trước một bước tung ra những lời đồn, nói Vân Thiên Vũ cố ý câu dẫn hãm, còn đả thương hãm.

Như thế này thật sự là hết đường chối cãi.

Vẻ mặt Diệp Gia vô cùng khó coi.

Ở gian phòng phía sau, Vân Thiên Vũ đã bị kinh động đến, vẻ mặt của nàng cũng rất khó coi, nhìn Tiểu Linh Đang ở bên ngoài kêu lên: “Tiểu Linh Đang, muội vào đi.”

“Vân tỷ tỷ, tỷ xem việc này xử lý như thế nào?”

Vân Thiên Vũ vẫn không nói gì thù bên ngoài đã vang lên một giọng nói lạnh lùng: “Bốn quân đã hạ lệnh cho người đi ra ngoài khiến những người này câm miệng, nếu họ còn dám ăn nói lung tung, đồn thổi bậy bạ thì sẽ đánh cho một trận.”

Giọng nói của Phượng Vô Nhai từ bên ngoài vang lên.

Nhưng hắn rất quân tử, không hề bước vào phòng mà chỉ đứng ở bên ngoài.

Vân Thiên Vũ đưa tay ra cầm lấy y phục Diệp Gia mang tới, sau khi mặc xong y phục liền bảo Diệp Gia làm cho mình một kiểu tóc đơn giản.

Ăn mặc chỉnh tề xong, nàng dẫn mọi người ra ngoài.

Đúng lúc này nhìn thấy Phượng Vô Nhai một thân y phục màu đỏ đang dựa vào lan can có chạm trổ hoa văn.

Trên mặt hắn vẫn là vẻ tà mị như bình thường nhưng đôi mắt ánh lên sự hoang mang.

Chuyện bọn họ cãi nhau đêm qua hình như y đã quên rồi.

Vân Thiên Vũ cũng không phải là một nữ nhân không phóng khoáng nên làm như không có chuyện gì mà nhìn Phượng Vô Nhai nói: “Người làm như vậy căn bản là vô dụng, người làm vậy sẽ càng khiến cho mọi

người nghĩ chuyện đó là thật. Việc này người đừng nhúng tay vào nữa, cứ để ta xử lý.”

Phượng Vô Nhai không tin Vân Thiên Vũ câu dẫn thái tử, một mỹ nam tuần tú như y đứng trước mặt nàng mà nàng còn coi như không nhìn thấy.

Tên ngụy quân tử như thái tử mà được nàng nhìn trúng mới là lạ.

Cho nên đây căn bản là vở kịch do thái tử tự biên tự diễn.

Tên thái tử chết tiệt này, cứ đợi xem y xử lý gã như thế nào.

Phượng Vô Nhai vừa dứt lời, Vân Thiên Vũ còn chưa kịp nói gì liền nghe thấy trong bóng tối có tiếng gió, nàng ngẩng đầu nhìn sang, thấy Tiêu Cửu Uyên một thân cẩm y màu đen bước đến.

Đi theo sau hẳn còn có Tiêu Dạ Thần.

Tiêu Dạ Thần nhìn thấy Phượng Vô Nhai thì không hề vui vẻ.

Tuy lúc trước gã đã nghe nói Phượng Vô Nhai đang ở trong phủ An thân vương nhưng khi tận mắt nhìn thấy thì vẫn thấy vô cùng ghét bỏ.

Phượng Vô Nhai không thèm để ý đến Tiêu Dạ Thần mà nhìn Tiêu Cửu Uyên, nhưng lần này y không nổi giận, đêm qua Vũ Mao đã nói Tiêu Cửu Uyên cũng là bằng hữu của nàng.

Nếu y nổi giận sẽ đẩy Vân Thiên Vũ về phía Tiêu Cửu Uyên,

Tóm lại trước khi Vũ Mao đưa ra sự lựa chọn thì cơ hội của y và Tiêu Cửu Uyên là ngang nhau.

Trước mắt việc cần làm là lấy được tình cảm của Vũ Mao chứ không phải là khiến nàng ghét bỏ.

Vì thế nên trong thời điểm này y không hề nói một lời nào.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 608: Liên Thủ Hợp Tác

Tiêu Cửu Uyên không nhìn Phượng Vô Nhai, chỉ nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Không ngờ thái tử lại dám tung ra tin đồn đó, thật đáng ghê tởm, bốn vương sẽ không bỏ qua cho gã.”

Vân Thiên Vũ nhướn mày nhìn Tiêu Cửu Uyên, chậm rãi nói: “Tiêu Cửu Uyên, đây là chuyện giữa ta và thái tử, không liên quan đến ngươi.”

Hắn là hoàng thúc của thái tử, theo lý mà nói hắn căn bản không có lý do đối đầu với thái tử, nàng không muốn làm khó hắn.

Tiêu Cửu Uyên lắc đầu: “Không, bây giờ chúng ta có cùng chung một kẻ thù.”

Vân Thiên Vũ hơi ngần người, nhìn Tiêu Cửu Uyên nhất thời không biết Tiêu Cửu Uyên đang có ý gì.

Đôi mắt đen nhánh của Tiêu Cửu Uyên bắt đầu nổi lên sóng ngầm, hắc cong môi, nụ cười tràn đầy lệ khí.

Nhưng khi hắn nhìn về phía Vân Thiên Vũ thì đôi mắt lạnh lùng dường như đang tan chảy, ẩn chứa sự cứng chiêu.

Phượng Vô Nhai nhìn thấy dáng vẻ Tiêu Cửu Uyên như vậy dường như biết Tiêu Cửu Uyên thật sự thích Vũ Mao.

Nhưng y sẽ không bỏ cuộc.

Tiêu Cửu Uyên ở đối diện nhìn Vân Thiên Vũ, trầm giọng nói: “Vân Thiên Vũ, bốn vương tới tìm nàng là muốn đề nghị hai chúng ta liên thủ.”

“Liên thủ? Đối phó với thái tử sao?”

“Phải.” Tiêu Cửu Uyên bình tĩnh gật đầu, quanh thân hắn tự nhiên nổi lên sát khí, bàn tay vô thức nắm chặt lại.

Vân Thiên Vũ ngạc nhiên hỏi: “Vì sao ngươi phải ra tay đối phó với thái tử?”

Nàng nhớ là Tiêu Cửu Uyên và thái tử không hề có hiềm khích, nếu nói là vì chuyện của nàng mà hắn nhúng tay vào thì điều này khiến nàng không cảm thấy vui vẻ, nàng thà tự mình xử lý thái tử.

Tiêu Cửu Uyên nhìn thấy ánh mắt của Vân Thiên Vũ, đôi mắt u ám hơi sáng lên: “Đi, bốn vương dẫn nàng đi gặp một người, nàng sẽ biết ngay tại sao bốn vương làm như vậy?”

Tiêu Cửu Uyên nói xong liền đưa tay mạnh mẽ nắm lấy tay của Vân Thiên Vũ, dùng linh lực đưa nàng đi.

Phượng Vô Nhai ở phía sau đứng ngẩn ra, sau đó vội vàng đuổi theo Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ: “Tiêu Cửu Uyên, cái tên vô liêm sỉ nhà ngươi, có chuyện gì thì nói, không được động chân động tay.”

Y nói xong liền đưa tay ra kéo Vân Thiên Vũ.

Kết quả là tay còn lại của Vân Thiên Vũ bị Phượng Vô Nhai kéo lại.

Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên vô cùng khó coi, trừng mắt nhìn Phượng Vô Nhai, tức giận nói: “Buông nàng ra.”

“Ngươi mới phải buông nàng ra.”

Mặt Vân Thiên Vũ trầm xuống, bây giờ đang bàn chính sự có được không, bọn họ lại làm loạn cả lên.

“Im miệng, ta có thể tự thi triển linh lực.” Vân Thiên Vũ nói xong, vung tay ra, bỏ qua hai người bọn họ, đi thẳng đến phủ Ly thân vương.

Nhưng trên đường, cô không quên cảnh cáo Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai: “Sau này không có sự đồng ý của ta đừng có lời lôi kéo, có chuyện gì thì nói, không được động chân động tay.”

Phượng Vô Nhai lạnh lùng liếc mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên rồi nói: “Được.”

Tiêu Cửu Uyên không để ý chỉ đi trước dẫn đường, đưa hai người Vân Thiên Vũ và Phượng Vô Nhai rời khỏi phủ An Thân Vương, đi đến phủ Ly thân vương.

Sau khi mấy người đến phủ Ly thân vương thì trực tiếp đi vào địa lao của vương phủ.

Lúc này trong địa lao có một phạm nhân.

Tiêu Cửu Uyên dẫn Vân Thiên Vũ và Phượng Vô Nhai đi vào trong địa lao.

Trong địa lao vẫn còn mùi máu tươi. Vân Thiên Vũ khẽ nhú mày nhưng cũng không nói gì.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, thấy có người bị trói ở trên giá sắt.

Giá sắt này nàng cũng đã nhìn thấy, trước đây nàng cũng từng bị trói ở trên đó.

Nhưng không giống với lần trước, lần trước nàng bình yên vô sự, không xảy ra chuyện gì, lần này người bị trói ở trên giá rõ ràng là đã bị tra

tấn rất kinh khủng.

Trên người toàn là vết thương, máu chảy đầm đìa, nhìn rất đáng sợ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 609: Giết Hại Tiêu Hải Tử

Lúc này người bị trói trên giá sắt đang không ngừng rên rỉ, vừa nghe thấy tiếng bước chân, gã liền ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên, gã khổ sở van xin: “Vương gia, xin người bỏ qua cho ta đi.”

“Nói lại những lời lúc trước ngươi khai.” Tiêu Cửu Uyên vừa mở miệng, người đó lập tức giãy giụa nói: “Ta nói, ta nói, tất cả đều là thái tử điện hạ làm, những điều thái tử điện hạ đã làm như giết vị hôn thê của vương gia, còn âm thầm ám sát vương gia, hạ độc vương gia, thậm chí còn liên thủ với tam hoàng tử của Bắc Địch quốc giết người của Long Lân quân, tất cả đều là thái tử điện hạ làm.”

Sắc mặt của Tiêu Cửu Uyên càng lúc càng lạnh lùng, sát khí trên người càng lúc càng nặng.

Hắn lạnh lẽo nói: “Tại sao thái tử lại làm như vậy?”

“Bởi vì thái tử điện hạ không có linh lực, cho nên lo lắng hoàng thượng sẽ phế bỏ vị trí thái tử của mình, chính vì vậy để chứng minh với hoàng thượng rằng mình rất có năng lực nên mới muốn giết chết Ly thân vương, để chứng minh sự cường đại của mình.”

“Thật là ấu trĩ điên cuồng.”

Lần này chính là tiếng mắng Vân Thiên Vũ.

Nghĩ đến những chuyện thái tử đã làm.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ vô cùng khó coi.

Tiêu Cửu Uyên không để ý tới kia người bị trói ở trên trên sắt, mà là quay đầu nhìn về phía Vân Thiên Vũ: “Chúng ta liên thủ, thế nào?”

Liên thủ đối phó với thái tử.

Trong mắt Vân Thiên Vũ lóe lên một tia hắc ám, nàng khẽ nhếch môi cười nhẹ, vừa cười liền giống như tinh linh của hoa, khiến tâm tư của hai nam nhân bên cạnh xao động.

Vân Thiên Vũ chậm rãi mở miệng nói: “Được, vậy chúng ta liên thủ cùng nhau đối phó thái tử.”

“Còn có ta nữa.”

Phượng Vô Nhai đứng ở một bên không can tâm nói, chuyện như thế này làm sao có thể thiếu được y.

Tiêu Thiên Ngự dám tính kế Vũ Mao, y đương nhiên sẽ không bỏ qua cho gã.

Tiêu Cửu Uyên nhìn Phượng Vô Nhai, hắc hơi nhướn mày lên, trong mắt tràn đầy lãnh khí: “Được, chúng ta liên thủ cùng nhau xử lý thái tử, dám cả gan tính kế bốn vương bốn vương nhất định khiến gã thân bại danh liệt, chết không có chỗ chôn.”

Đôi mắt đen nhánh của Tiêu Cửu Uyên ánh lên sát khí, hung hăng nói.

Nhưng hắc thu lại lãnh ý rất nhanh rồi nhìn về phía Vân Thiên Vũ và Phượng Vô Nhai: “Vậy chúng ta ra ngoài bàn bạc những việc cần phải làm

tiếp theo.”

Mấy người cùng nhau đi ra ngoài.

Ở phía sau, đại tổng quản Đỗ Giang của phủ thái tử giầy giụa cầu xin tha thứ: “Vương gia, xin tha cho ta một mạng, cầu xin người tha cho ta một lần.”

Đáng tiếc không ai thèm để ý tới gã.

Trong viện của Tiêu Cửu Uyên ở.

Mấy người ngồi ở sảnh chính.

Tiêu Cửu Uyên liếc mắt nhìn Phượng Vô Nhai, sắc mặt bình tĩnh, nếu đã nói là liên thủ thì phải tạm thời đặt ân oán cá nhân xuống: “Trước mắt điều cần làm là bác bỏ lời đồn, không thể để mọi người tiếp tục nói Linh Nghi quận chúa câu dẫn thái tử, thanh danh này quá khó nghe rồi.”

Nói đến đây, vẻ mặt Tiêu Cửu Uyên hết sức lạnh lẽo, hàn khí bao quanh người hẳn.

Sắc mặt của Phượng Vô Nhai cũng vô cùng u ám.

Thời khắc này cả hai lại cùng có chung ý kiến.

“Đúng vậy, trước tiên phải xóa bỏ ô danh trên người Vũ Mao.”

Ngược lại Vân Thiên Vũ không thay đổi nhiều, mặc dù khi mới biết tin nàng rất tức giận, nhưng tức giận cũng không có tác dụng gì, cho nên tĩnh tâm tĩnh khí nghĩ cách xóa bỏ ô danh này mới là điều quan trọng.

Giọng nói âm trầm, kín đáo của Tiêu Cửu Uyên vang lên: “Lúc trước ta đã điều tra được không ít chuyện của thái tử từ Đỗ Giang, trong đó có

một chuyện vô cùng điên loạn độc ác, mất hết nhân tính, đó là bao nhiêu năm nay thái tử lại ngược đãi nam hài tử, giết hại nữ hài tử.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 610: Cầm Thú

Tiêu Cửu Uyên vừa dứt lời, trong sảnh chính, đôi mắt Phượng Vô Nhai và Vân Thiên Vũ liền toát ra vẻ lạnh lẽo.

“Tên súc sinh này.”

“Chuyên làm ra vẻ đạo mạo nghiêm túc.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Vân Thiên Vũ lạnh băng, đôi mắt sáng rực.

Nàng sớm đã biết thái tử Tiêu Thiên Ngạo là tên dối trá, đạo đức giả, ngoài mặt một kiểu, sau lưng lại một kiểu khác, gã cùng một loại người với Vân Lôi.

Nhưng khi nghe được những chuyện thái tử đã làm, Vân Thiên Vũ vẫn vô cùng căm phẫn: “Bây giờ nên làm thế nào?”

Tiêu Cửu Uyên nhìn về phía Vân Thiên Vũ và Phượng Vô Nhai nói: “Lúc trước từ miệng của Đỗ Giang ta đã tra ra được trong phủ của thái tử có một mật thất, trong mật thất nhất nhưng tiểu hài tử, gã nuôi những tiểu hài tử này như những con vật để ngược đãi đánh đập, ngoài ra trong phủ thái tử còn có một hang rắn, trong đó nuôi rất nhiều rắn. Sau khi giết hại những tiểu hài tử kia, gã liền đem thi thể của chúng vứt vào hang rắn.”

Tiêu Cửu Uyên mới nói đến đây, Vân Thiên Vũ đã tức giận không nhìn được mà đứng lên, vô cùng phẫn nộ: “Đúng là tên sát nhân, nhất định phải khiến gã sống không bằng chết.”

Tiêu Cửu Uyên gật đầu đồng ý, sau đó còn nói thêm: “Sau khi giết hại những hài tử kia gã còn lưu lại kỷ vật của chúng, chúng ta phải nghĩ cách lấy được những kỷ vật đó. Nhưng hiện tại chúng ta muốn vào phủ thái tử là không có khả năng, không phải người nào muốn cũng vào được phủ thái tử, muốn lục soát là lục soát được ngay.”

Tiêu Cửu Uyên vừa dứt lời, Phượng Vô Nhai liền hừ lạnh một tiếng nói: “Bốn quân phụ trách tìm mấy địa điểm và kỷ vật này. Ngay cả phủ Ly thân vương của người bốn quân còn có thể tùy tiện vào, huống chi là phủ thái tử.”

Lời nói của Phượng Vô Nhai khiến cho mặt Tiêu Cửu Uyên tối sầm lại, u ám nhìn chăm chăm Phượng Vô Nhai.

Y đây là đang khoe khoang bản lĩnh của mình hay sao?

Phượng Vô Nhai ngược mắt lên lạnh lùng nhìn Tiêu Cửu Uyên, tóm lại y muốn thấy Tiêu Cửu Uyên phải khó chịu.

Hai nam nhân chính trừng mắt nhìn nhau ở trong sảnh.

Vân Thiên Vũ không kiên nhẫn nói: “Các người đã xong chưa, còn phải nghĩ cách đối phó với thái tử.”

Cuối cùng Tiêu Cửu Uyên thu hồi tầm mắt, nhìn Vân Thiên Vũ: “Tuy chúng ta có thể vào phủ thái tử ép gã đưa ra những kỷ vật này nhưng thái tử có thể nói với mọi người bên ngoài là chúng ta cố tình hãm hại gã, đến lúc đó chuyện này sẽ không ảnh hưởng nhiều đến gã.”

Vân Thiên Cũ tán thành ý kiến của Tiêu Cửu Uyên: “Người nói đúng, chúng ta nhất định phải tìm được những địa điểm và lấy được những kỷ vật kia để cho tất cả mọi người biết những việc gã đã làm, để người dân Đông Ly quốc biết thái tử là người thế nào, sau này để xem hắn còn giả vờ được nữa hay không.”

Tiêu Cửu Uyên lại nói tiếp: “Chúng ta cần phải danh chính ngôn thuận lấy được những kỷ vật đó, mà không phải là do cưỡng ép mà lấy được. Không phải Đỗ Giang đang ở trong tay của chúng ta hay sao, chúng ta có thể thông qua Đỗ Giang trước tiên xóa bỏ ô danh trên người Vân Thiên Vũ, để Đỗ Giang nói ra chuyện Linh Nghi quận chúa câu dẫn thái tử đều là âm mưu do một tay thái tử bày ra, Vũ Mao có thể nổi giận, làm âm lên ở phủ thái tử, lúc này Phượng Vô Nhai có thể cho người đột nhập vào trong, nhân cơ hội tìm được những địa điểm hoặc những kỷ vật đó. Nhưng không được động vào, chỉ phái người canh giữ, không cho phép bất cứ ai được động vào những thứ đó, ta sẽ tìm hai người chủ sở hữu của tài sản bị mất cùng bốn vương đi cáo trạng ở bộ hình, sau đó bốn vương sẽ cùng hình bộ thượng thư đến phủ thái tử, trực tiếp lục soát tìm thấy những thứ kia trong phủ thái tử. Đến lúc đó cho dù thái tử có muốn cũng hết đường chối cãi.”

Tiêu Cửu Uyên nói đến đây liền dừng lại, Vân Thiên Vũ gật đầu đồng ý, Tiêu Cửu Uyên thật chu đáo, sắp xếp mọi chuyện hết sức hợp lý.

Phượng Vô Nhai ở bên cạnh nhìn thấy ánh mắt tán thưởng của Vân Thiên Vũ.

Vô cùng bất mãn, hừ lạnh một tiếng rồi châm chọc: “Ta muốn hỏi Ly thân vương gia một câu, người nói tên Đỗ Giang kia có dám can đảm vạch trần thái tử điện hạ, nói thái tử điện hạ sai người tung lời đồn bắt lợi đối với Vũ Mao không?”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 611: Đồ Không Biết Xấu Hổ

Tiêu Cửu Uyên không nói gì mà nhìn về phía Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ ngay lập tức hiểu ngay, Tiêu Cửu Uyên muốn nàng dùng được khổng chế Đồ Giang, làm cho Đồ Giang phải nói thật: “Điều này ta có thể làm được.”

Phượng Vũ Nhai nhướn mày, vô cùng bức tức đối với sự ăn ý của Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ, y lại tiếp tục nói: “Nếu thái tử bị bắt vào hình bộ, người nói hoàng thượng có mà hạ chỉ xử tử thái tử vì chuyện này không?”

Tiêu Cửu Uyên nhìn Phượng Vũ Nhai khẽ cười nói: “Huynh ấy xử tử hay không xử tử thái tử thì thanh danh của thái tử cũng đã không còn, nếu hoàng thượng không xử tử thái tử, bách tính không những thất vọng với thái tử mà còn thất vọng với hoàng thượng, người nói xem hoàng thượng có vì chuyện này mà tức giận trút lên đầu thái tử không, thái tử còn có thể ngồi ở vị trí thái tử được nữa hay không?”

Nói xong lời cuối cùng Tiêu Cửu Uyên nghiêm nghị: “Mục đích của bốn vương tử trước đến giờ không phải tính mạng của gã, cái mạng đó không đáng tiền, bốn vương tử chính là muốn gã sống không bằng chết, đau khổ tột cùng, khiến cho hãn tử cao cao tại thượng rơi xuống đáy bùn, khiến cho gã đau đớn, ngày đêm chịu dày vò.”

Dám to gan tính kế với cả hãn, hãn sao có thể dễ dàng tha cho gã.

Sau khi nói xong Tiêu Cửu Uyên nhìn về phía Vân Thiên Vũ và Phượng Vô Nhai: “Chúng ta chia nhau ra hành động.”

“Được.” Vân Thiên Vũ gật đầu.

Tiêu Cửu Uyên nhìn Phượng Vô Nhai: “Người phụ trách bảo vệ Vũ Mao, sau đó thừa lúc hỗn loạn chạy vào phủ thái tử, tìm những địa điểm kia.”

Phượng Vô Nhai hừ một tiếng, nhưng cũng không phản đối.

Tiếp đó ba người chia nhau ra hành động.

Vân Thiên Vũ và Phượng Vô Nhai mang được xuống hạ độc để khống chế Đỗ Giang rồi đi thẳng đến phủ thái tử.

Mấy người vừa đến trước cửa phủ thái tử liền bắt đầu tức giận chửi mắng ầm ĩ, Vân Thiên Vũ đưa tay phóng thẳng một luồng lam linh vào cửa lớn phủ thái tử.

Một tiếng rầm vang lên, cửa lớn của phủ thái tử bị rớt xuống.

Đồng thời Vân Thiên Vũ chỉ thẳng vào phủ thái tử mắng to: “Thái tử, ngươi là đồ không biết xấu hổ, lại dám sai người tung ra những lời đồn đại xấu xa để bôi nhọ thanh danh của bốn quận chúa, ngươi thì là thái tử gì chứ, chỉ là thứ rác rưởi. Ngươi cho rằng ngươi là kẻ hồ lô, người gặp người yêu sao, còn nói ta dụ dỗ ngươi, ngươi có đáng để cho ta dụ dỗ không?”

Ở bên ngoài phủ thái tử, hành động của Vân Thiên Vũ không những làm kinh động đến người của phủ mà còn kinh động đến không ít dân chúng.

Rất nhiều người nghe thấy tin tức liền vội vàng chạy đến xem náo nhiệt.

Trong phút chốc, trước cửa phủ thái tử có không ít dân chúng vây quanh.

Nhưng lần này, để tránh rước họa vào thân nên mọi người đều đứng tránh ra xa một chút.

Tuy đứng xa nhưng cũng nhìn thấy rất rõ mọi việc trước cửa phủ thái tử.

Không ít người chỉ trỏ bàn luận: “Đây không phải Linh Nghi quận chúa sao?”

“Đúng là Linh Nghi quận chúa, lời của Linh Nghi quận chúa là có ý gì?”

“Người không biết sao? Sáng nay cả kinh thành Đông Ly quốc đều đồn đại rằng đêm qua ở cung hoàng hậu Linh Nghi quận chúa đã dụ dỗ thái tử, sau đó thái tử quả quyết từ chối, liền bị Linh Nghi quận chúa đánh trọng thương.”

“Thật hay giả vậy?”

Tiếng kinh ngạc vang lên không ngừng.

Ở trước cửa phủ thái tử, Vân Thiên Vũ vẫn gằm lên như trước: “Thái tử, người ra đây cho ta, hôm nay nếu người không cho ta một lời giải thích rõ ràng, ta tuyệt đối sẽ không để cho người được yên. Người dựa vào cái gì mà dám bôi nhọ thanh danh của bốn quận chúa, người là loại cặn bã không biết xấu hổ, còn nói bốn quận chúa dụ dỗ người, người có điểm gì đáng để bốn quận chúa dụ dỗ. Là bộ dạng tuấn mỹ hơn người khác, có năng lực mạnh hơn người khác, hay là có nhân phẩm tốt hơn người khác. Người bộ

dạng quá tầm thường, tâm tư xấu xa, lại còn không biết xấu hổ mà làm ra những chuyện như vậy, ta là cô cô của người mà người lại cho người tung lời đồn là ta dụ dỗ người.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 612: Quá Bất Ngờ

“Người bề ngoài không có, bản lĩnh không có, ngay cả linh lực cũng không có, nhân phẩm còn vô cùng kém cỏi, thân là thái tử một nước nhưng đứng trước cảnh người dân Đông Ly quốc bị người Bắc Địch quốc ức hiếp ở trên đường mà không dám làm gì.”

“Người cho rằng một người như người có điểm nào đáng để Vân Thiên Vũ ta dụ dỗ, còn không biết xấu hổ đến mức độ nào nữa.”

Vân Thiên Vũ mỉm cười xong liền không mỉm nữa, người dân xung quanh bắt đầu bàn tán.

Nhưng lúc này có rất nhiều người nghiêng về phía Vân Thiên Vũ.

Cho rằng những lời Vân Thiên Vũ nói là đúng.

Thái tử bề ngoài không có, năng lực cũng không có, nhân phẩm thì cực kỳ kém cỏi.

Trước đây, khi bách tính Đông Ly quốc bị ức hiếp, gã không hề bảo vệ mà chỉ dương mắt nhìn họ bị đánh đập.

Người như vậy không xứng là thái tử.

Người như gã đáng để Linh Nghi quận chúa dụ dỗ sao?

Cho nên lời đồn Linh Nghi quận chúa dụ dỗ thái tử rất có thể là do chính thái tử sai người tung ra.

Bên ngoài phủ thái tử bàn tán rất nhiều.

Trong phủ thái tử, quản gia đã sớm bẩm báo tình hình cho thái tử.

Đêm qua thái tử bị Vân Thiên Vũ đánh trọng thương khắp người, ngự y bận rộn cả đêm mới tốt hơn một chút.

Sáng nay vốn dĩ đang nghỉ ngơi trong phủ, sau khi nghe quản gia bẩm báo lại mọi chuyện.

Thái tử suyết chút nữa tức chết.

Cuối cùng ra lệnh cho hai thuộc hạ đỡ gã ra ngoài.

Thái tử Tiêu Thiên Ngự vừa ra ngoài thì tiếng bàn tán lập tức dừng lại.

Nói thật ra, thái tử vẫn là thái tử một nước nên người dân vẫn không dè sợ hãi.

Trước cửa phủ, thái tử Tiêu Thiên Ngự nổi giận đùng đùng chỉ mặt Vân Thiên Vũ quát lớn: “Vân Thiên Vũ, người thật to gan, lại dám đến phủ thái tử của ta làm loạn, rõ ràng là muốn tìm chết.”

Tiêu Thiên Ngự vừa dứt lời, Vân Thiên Vũ lạnh giọng quát: “Tiêu Thiên Ngự, người cho rằng vì người là thái tử nên ta sợ người sao, người là thái tử nhưng ta còn là cô cô của người, người dám sai người tung lời đồn, nói rằng ta dụ dỗ người, người thật bỉ ổi vô liêm xỉ, đúng là đồ không biết xấu hổ, sao người lại có mặt mũi làm ra những chuyện như vậy.”

Vân Thiên Vũ tức giận mắng chửi, thái tử giận đến mức không thở nổi, cả người đứng không vững, lưng lay như sắp đổ.

Nếu không phải có người đỡ gã, chắc hẳn gã đã ngã quỵ xuống đất.

Nhưng bởi vì trước cửa phủ có rất nhiều người dân đang nhìn, nếu gã không nói gì thì mọi người sẽ tin lời của Vân Thiên Vũ.

Cho nên thái tử gầm lên: “Vân Thiên Vũ, người đừng ngậm máu phun người, người có bằng chứng gì chứng minh bốn cung đã làm chuyện như vậy.”

Thái tử vừa nói xong, mọi người đều đổ dồn về phía Vân Thiên Vũ.

Đúng vậy, Linh Nghi quận chúa có bằng chứng gì chứng minh thái tử đã làm những chuyện đó.

Mọi người còn đang suy nghĩ thì thái tử lại tiếp tục nói: “Còn chân tướng là gì, ta và người đều biết rõ.”

Một câu nói mơ hồ khiến mọi người hoang mang.

Lời này của thái tử là có ý gì?

Chẳng lẽ lúc trước thật sự đã xảy ra chuyện gì đó.

Chẳng lẽ Linh Nghi quận chúa thật sự dụ dỗ Thái Tử.

Không thể nào? Quá bất ngờ rồi.

Vân Thiên Vũ nghe xong lời thái tử nói liền cười lạnh.

Tên nam nhân cận kề này, cuối cùng vẫn không quên bồi nhọ nàng, nàng sẽ để cho hắn bồi nhọ sao?

Vân Thiên Vũ nghĩ rồi vung tay lên, thuộc hạ của Ma Ảnh cung ở phía sau lập tức kéo Đỗ Giang người đầy thương tích lên.

Vân Thiên Vũ chỉ vào Đỗ Giang, nhìn Thái Tử nói: “Đây là đại tổng quản của phủ thái tử người đúng không, là nhân vật số một bên cạnh thái tử, người nghe xem gã nói thế nào.”

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời liền hung hăng đá vào người Đỗ Giang.

Đỗ Giang đau đến phát khóc, rên rỉ: “Đừng đánh ta, đừng đánh ta.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 613: Nữ Ma Đầu

Vân Thiên Vũ nói: “Đỗ Giang, ta hỏi ngươi, có tin đồn là ta dụ dỗ thái tử là sao? Ngươi nói thật cho ta biết, nếu không đừng trách ta không khách sáo.”

Lúc này Đỗ Giang đã bị Vân Thiên Vũ dùng thuốc khống chế, cho nên nàng vừa hỏi, Đỗ Giang đành phải nói thật: “Là thái tử, thái tử đã bảo người làm chuyện đó.”

Thật ra Đỗ Giang cũng không nắm được hoàn toàn về những lời đồn của thái tử, bởi khi thái tử sai người truyền tin đồn, gã đã bị Tiêu Cửu Uyên bắt.

Nhưng bây giờ từ miệng Đỗ Giang, người khác sẽ tin. Ai kêu Đỗ Giang là đại tổng quản tâm phúc của thái tử. Gã vừa nói xong, dân chúng xung quanh bàn tán không ngừng. Những người này đều đang chỉ trích thái tử.

Thái tử thật quá mất nhân tính, lại dám bịa đặt những chuyện như vậy với cô cô của mình. Đây là thái tử gì vậy, thật sự là quá mất mặt.

Bên ngoài phủ thái tử, sắc mặt thái tử vô cùng khó coi, không thể ngờ rằng Đỗ Giang lại rơi vào tay Vân Thiên Vũ. Những tin đồn, gã không hề giao cho Đỗ Giang. Cho nên Đỗ Giang không thể biết được, đây rõ ràng là do Vân Thiên Tuyệt sai khiến Đỗ Giang. Nhưng dù giờ gã có nói thì người khác cũng không tin, bởi vì Đỗ Giang là đại tổng quản của gã. Sắc mặt của

thái tử vô cùng dữ tợn, giận dữ chỉ vào Vân Thiên Tuyết quát: “Vân Thiên Tuyết, người thật to gan, dám bắt người bên cạnh bốn cung.”

“Thái tử, người đang then quá hóa giận sao, bởi vì bị người tố giác, cho nên biến sắc? Người là người không có nhân tính, dám hủy hoại thanh danh của bốn quận chúa, bốn quận chúa tuyệt đối sẽ không để yên đâu.”

Vân Thiên Vũ nói xong, đánh một chưởng vào bức tường cao bên cạnh thái tử.

Bức tường bị đổ một mảng lớn.

Thái tử không chịu nổi kích thích như vậy, tức giận phản nộ quát: “Người đâu, bắt ả tiện nhân kia cho ta, dám hủy hoại phũ thái tử của ta, muốn chết sao.”

“Ta sợ người quá, người có gan hủy hoại thanh danh của ta, ta sẽ hủy phũ thái tử của người.”

Vân Thiên Tuyết quát, quay người vung tay ra lệnh: “Ngạo Minh, Diêu Gia, Tiểu Anh, xử lý hết đám người kia đi.”

Ba linh thú lắc mình, chạy thẳng đến thuộc hạ của phũ thái tử. Phượng Vô Nhai ở bên cạnh Vân Thiên Vũ, khẽ động đậy, giơ tay, một chưởng tử linh rất đậm trên tay.

Tử linh chưởng quét qua tất cả, tường bao bên ngoài phũ thái tử bị hủy một mảng lớn. Bên ngoài phũ thái tử, mọi người đều kinh ngạc.

“Tử linh, đúng là tử linh.”

“Người đó là ai, tại sao lại ở cùng với quận chúa Linh Nghi.”

Đúng lúc này, giọng nói của Phượng Vô Nhai lạnh lùng: “Thái tử, người dám hãm hại bằng hữu của Phượng Vô Nhai ta, rõ ràng là muốn tìm

cái chết, hôm nay phủ thái tử của người cũng không cần nữa.”

Cơ thể Phượng Vô Nhai khẽ động dậy, lắc mình vào phủ thái tử, đồng thời mấy người phía sau cũng đi thẳng vào phủ thái tử.

Phượng Vô Nhai quát: “Đánh cho ta, nếu ai dám ngăn lại thì đánh hết cho ta.”

Phủ thái tử, trong nháy mắt đã đầy tiếng kêu thảm thiết. Mà bên trong phủ tử linh của Phượng Vô Nhai không ngừng đổ bộ. Phủ thái tử gần như không còn gì nữa. Lúc này thái tử Tiêu Thiên Ngự vô cùng tức giận, chỉ vào Vân Thiên Vũ: “Vân Thiên Vũ, ngươi còn không bảo Phượng Vô Nhai dừng tay.”

“Dừng tay, bảo y dừng tay.”

Lúc này Tiêu Thiên Ngự hối hận không nói lên lời, ruột gan đều rối bời.

Gã không có việc gì lại động tới nữ nhân này làm gì. Nữ nhân này là gì đây, rõ ràng là nữ ma đầu, Tiêu Cử Uyên vẫn luôn che chở nàng.

Bây giờ ma quân của Ma Ảnh cùng Phượng Vô Nhai cũng che chở nàng, sau này còn ai dám trêu chọc nàng nữa.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 614: Phụng Chỉ Lục Soát Phủ

Bên ngoài phủ thái tử, lão bách tính đều vô cùng kinh ngạc thầm thì.

Phượng Vô Nhai là ai? Không biết được, nhưng Linh Nghi quận chúa thật lợi hại, thậm chí bằng hữu bên cạnh cũng rất lợi hại, sau này bọn họ nên cẩn thận một chút.

Đúng vậy, những tin đồn sáng nay họ không thể bàn tán nữa.

Trong tức khắc, không ai dám bàn tán về chuyện Vân Thiên Vũ quyền rũ thái tử nữa.

Sắc mặt thái tử Tiêu Thiên Ngữ vô cùng khó coi, hít thở không thông, nhìn Vân Thiên Vũ không ngừng hét lên: “Vân Thiên Vũ, ngươi còn không bảo họ dừng tay lại, nếu không bốn cung sẽ tiến cung bầm báo với phụ hoàng, phụ hoàng sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

“Ha ha, vậy ta đợi tới lúc hoàng thượng không tha cho ta.”

Vân Thiên Vũ không hề nói quá, nếu năng lực của nàng không đủ mạnh, có lẽ nàng sẽ kiêng dè, nhưng bây giờ nàng không sợ hoàng đế.

Hôm nay Phượng Vô Nhai đã nói nàng và y là bằng hữu, tin rằng hoàng đế cũng không dám ra tay tính kế với nàng.

Cho nên nàng không hề sợ thái tử. Huống hồ bây giờ nàng có lý do xử lý tên tiện nam này.

Vân Thiên Vũ nghĩ ngợi thì đột nhiên trên đường phố có tiếng vó ngựa dồn dập, một đối quân tinh nhuệ nhanh chóng đi tới.

Nam tử dẫn đầu, một thân cầm y, khí phách vô cùng phóng khoáng, chớp mắt đoàn người đã tập trung trước phủ thái tử.

Cả đoàn người lập tức xuống ngựa. Thái tử Tiêu Thiên Ngự vừa thấy có người tới, nhanh chóng hét to: “Cửu hoàng thúc, cứu ta.”

Gương mặt Tiêu Cửu Uyên tuấn mỹ, không hề dao động, chỉ đôi mắt sa sầm nhìn Tiêu Thiên Ngự, từ từ cong môi cười lạnh.

Tiêu Thiên Ngự nhìn thấy hắc cười như vậy, đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, sau đó gã nhanh chóng quay đầu nhìn Đỗ Giang.

Cuối cùng tay chân gã run rẩy, cảm giác lạnh lẽo từ tận đáy lòng.

Đỗ Giang, thực ra Đỗ Giang không phải bị Vân Thiên Vũ bắt mà là bị Tiêu Cửu Uyên bắt, cho nên Đỗ Giang đã nói hết những chuyện gã làm với Tiêu Cửu Uyên.

Hôm nay Vân Thiên Vũ mới có thể đến phủ làm loạn như vậy. Đây là tự cho họ cái cớ để xử lý gã mà.

Tiêu Thiên Ngự mềm nhũn ra, mắt tối sầm lại, gã hỗn hển lắc đầu, gã không muốn bị thê thảm như vậy.

Lúc này người phía sau Tiêu Cửu Uyên nhanh chóng bước tới, lại là hình bộ thượng thư đại nhân.

Hình bộ thượng thư đại nhân nhanh chóng mang ý chỉ nhìn thái tử nói: “Thái tử điện hạ, có người chặn kiệu của Ly thân vương gia, kiện thái tử ngược đãi hài tử, bốn quan phụng mệnh trên đến lục soát phủ thái tử.”

Sắc mặt thái tử trở nên trắng bệch, mặt cắt không còn giọt máu.

Gã không ngờ Tiêu Cửu Uyên lại đào cho gã một hố to như vậy.

Gã có thể chắc chắn, Tiêu Cửu Uyên đã biết được chuyện hãn ngược đãi hài tử từ miệng Đỗ Giang.

Không, gã không thể để cho họ lục soát phủ thái tử. Thái tử sắp ngất xỉu, nhưng lại lấy hết sức bình sinh, quát to: “Ai dám lục soát.”

Tiêu Cửu Uyên giơ thánh chỉ trong tay lên và nói: “Thái tử điện hạ, bốn vương tiến cung xin thánh chỉ, hoàng thượng cũng đã đồng ý.”

Đương nhiên trước đó hoàng thượng không hề tin lại có chuyện thái tử ý thế ngược đãi hài tử.

Tiêu Cửu Uyên nói với hoàng thượng, vì muốn chứng minh thái tử trong sạch, không làm ảnh hưởng tới thanh danh của thái tử, cho nên nhất định phải lục soát phủ thái tử, như vậy là có thể chứng minh được sự trong sạch của thái tử. Hoàng đế liền hạ ý chỉ.

Thái tử nhìn thấy thánh chỉ trong tay Tiêu Cửu Uyên, rốt cuộc không chịu nổi mà ngất xỉu.

Thuộc hạ phủ thái tử sợ tới mức hét to: “Điện hạ, điện hạ.”

Đáng tiếc không ai quan tâm đến sự sống chết của thái tử.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 615: Kinh Thiên Động Địa

Tiêu Cửu Uyên vung tay lên, dẫn theo đoàn người hình bộ thượng thư đi vào phủ thái tử để lục soát.

Ngoài phủ, dân chúng trở nên ngơ ngác, chuyện gì đang xảy ra? Không phải đang nói đến chuyện quận chúa Linh Nghi quyến rũ thái tử sao? Tại sao lại còn có chuyện thái tử ngược đãi hài tử nữa.

Dân chúng đều vô cùng mơ hồ, nhưng không hề giải tán, còn chờ xem tình hình.

Vân Thiên Vũ không vào trong phủ, vẫn đứng ở ngoài đường, bởi vì vai diễn của nàng đã trọn vẹn, Phượng Vô Nhai đã vào được phủ thái tử để lái được chứng cứ chính xác của thái tử cho nên nàng đã hoàn thành nhiệm vụ.

Ngoài cửa phủ thái tử, Vân Thiên Vũ đã khôi phục dáng vẻ lạnh lùng thoát tục thường ngày.

Một thân váy trắng như hoa ngọc lan bồng bềnh trong gió, gương mặt xinh đẹp hoạt bát, trong trẻo thoát tục, nhưng hơi thòe lạnh lùng xung quanh nàng, trong nàng giống như tiên tử trong hoa, tinh linh trong gió vậy.

Nàng đứng đó yên lặng như một bức họa, dân chúng xung quanh nhìn thấy nàng cũng ngơ ngác, không hề chớp mắt.

Mà lúc này trong phủ thái tử, Tiêu Cửu Uyên đã đưa hình bộ thượng thư đại nhân đi tìm được ba nơi.

Một là trong mật thất dưới đất, trong mật thất có ba hài tử xinh đẹp tuyệt trần, một nam hài tử và hai nữ hài tử.

Ngoài ra, ở phòng của thái tử Tiêu Thiên Ngự còn lục soát ra rất nhiều giày của nữ hài tử, trâm cài đầu và giày của nam hài tử cùng với ngọc bội, thậm chí còn có cả giày nhỏ thêu hoa.

Đây đều là chiến lợi phẩm thái tử thu được.

Mặt khác còn tìm được hang rắn, trong hang rắn nuôi rất nhiều con rắn béo tốt, đều được nuôi béo tốt, trong hang rắn có rất nhiều thi thể, đó đều là thi hài của tiểu hài tử.

Hình bộ thượng thư lục soát ra những thứ này, mặt biến sắc, cẩn thận hỏi Tiêu Cửu Uyên: “Bây giờ phải đưa những thứ này lên hết sao?”

Ý của hình bộ thượng thư đại nhân là nên bỏ qua những thứ này, sau đó bẩm báo lại hoàng thượng để định đoạt chuyện này.

Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng nhìn sang: “Thượng thư đại nhân đừng quên chức quan trên người, chức trách của người là điều tra vụ án, những chuyện khác người đừng quan tâm thì hơn.”

Thượng thư đại nhân không dám nhiều lời, đồng thời trong lòng dám chắc chắn một việc.

Thái tử đã chọc giận Ly thân vương gia. Nhưng nghĩ lại thủ đoạn của Ly thân vương gia, hình bộ thượng thư đại nhân lại rung mình sợ hãi, nhanh chóng đưa người ra ngoài.

Dân chúng bên ngoài phủ thái tử nhanh chóng biết được đồ đã được tìm ra ở phủ thái tử.

Đây thực sự là kinh thiên động địa. Dân chúng không ngừng mừng chứng thái tử mất nhân tính, mặt người dạ thú, người như vậy đáng chết, phanh thây tám mảnh.

Lúc này, cả Đông Ly quốc lời trách mắng đã rung động trời đất.

Mà thái tử Tiêu Thiên Ngự vừa tỉnh lại sau khi ngự y điều trị, hình bộ thượng thư đại nhân lại cung kính nói ngay: “Thái tử điện hạ, chúng ta đã tìm thấy trong phủ thái tử có ba hài tử, còn có rất nhiều đồ vật của hài tử, trong hang rắn có rất nhiều thi thể, giờ người nên đến hình bộ một chuyến.”

Thái tử kêu lên rồi lại ngất đi, nhưng dù bị ngất thì vẫn bị người của hình bộ đại nhân đưa tới hình bộ.

Vụ án liên quan đến thái tử, cũng giống như vụ án thảm sát lớn, hình bộ thượng thư không dám tự định đoạt, sau khi giam giữ thái tử, lập tức dẫn người tiến cung để bẩm báo hoàng thượng.

Tiêu Cửu Uyên cũng tiến cung cùng với hình bộ thượng thư.

Khi sắp rời đi, hắc nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Trước mắt không sao, người về phủ nghỉ ngơi đi, ta tiến cung gặp hoàng thượng đã.”

“Ừm, người đi đi.”

Vân Thiên Vũ phát tay đưa mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên lên ngựa rời đi.

Tiêu Cửu Uyên vừa đi khỏi, Phượng Vô Nhai lặc mình tới, nhìn thất Vân Thiên Vũ vẫn nhìn Tiêu Cửu Uyên đang rời đi, trong lòng hết sức hỗn loạn.

Nhưng Phượng Vô Nhai khôn khéo lựa chọn không nói gì, y nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Vũ Mao, người đói bụng chưa, chúng ta về phủ An thân vương thôi, ta sẽ làm đồ ăn ngon cho người ăn.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 616: Nỗi Giận Lôi Đình

Vẻ mặt Vân Thiên Vũ kinh hoàng nhìn Phượng Vô Nhai: “Người làm đồ ăn sao? Đường đường là ma quân của Ma Ảnh cung lại làm đồ ăn, Phượng Vô Nhai người đừng làm ta sợ nhé.”

“Ta dọa người làm gì, ta nói cho người biết, tay nghề của ta tốt lắm đó.”

“Không thể tin được.”

Vân Thiên Vũ lắc đầu, Phượng Vô Nhai cười một cách mê hoặc, cười sán lạn: “Đi, đi thôi, hôm nay ta sẽ khiến người tâm phục khẩu phục.”

Hai người lắc mình đi về phủ An thân vương, ba linh thú theo sau họ về phủ An thân vương.

Vẻ mặt của ba linh thú vô cùng thỏa mãn, giết người của phủ thái tử, họ thực sự giết đến sướng tay. Quá hay, quá hay.

Hai người Vân Thiên Vũ và Phượng Vô Nhai nói chuyện đến khi về tới phủ An thân vương, chuẩn bị đồ ăn.

Ở một diễn biến khác.

Gương mặt hoàng hậu đầy vẻ lo sợ nhìn thái giám đang bấm báo bà ta, mãi không có phản ứng gì. Thái giám tổng quản thận trọng hô lên: “Hoàng hậu nương nương, làm thế nào đây? Làm thế nào bây giờ?”

Hoàng hậu bưng tỉnh, mãi mới mở miệng: “Tại sao lại tìm được hài tử và hang răn trong phủ thái tử? Rốt cuộc là tại sao?”

Sắc mặt Tường hoàng hậu vô cùng khó coi, thực sự không thể nghĩ ra, nam nhi ôn thuận như ngọc sao có thể có sở thích kỳ lạ như vậy, hay là thực ra có người ngầm ngầm hãm hại nó.

Không được, bà ta phải đi tìm hoàng thượng, nói với hoàng thượng rằng có người ngầm ngầm hãm hại Ngự Nhi.

Hoàng hậu vội vàng đứng dậy, đi tới thư phòng của hoàng thượng.

Đến khi hoàng hậu tới thư phòng mới biết Tiêu Cửu Uyên và hình bộ thượng thư đang ở bên trong nói chuyện với hoàng thượng.

Hoàng thượng nổi giận lôi đình, hất đổ vài thứ đồ, sắc mặt khó coi tới mức đáng sợ.

Thái tử Tiêu Thiên Ngự lại làm ra những chuyện như vậy, chẳng những hủy hoại bản thân hắn mà còn hủy hoại cả hoàng thất.

Làm sao hoàng đế không tức giận cho được.

Hoàng đế đang tức giận, nghe thấy hoàng hậu tới, sắc mặt càng trở nên tối sầm, tức giận quát: “Để hoàng hậu vào, trẫm muốn nghe xem nàng ta muốn nói gì.”

Hoàng hậu được thái giám mời vào, vừa vào tới nơi đã khóc nức nở: “Hoàng thượng, chuyện của Ngự Nhi cần điều tra rõ ràng, bốn cung tin Ngự Nhi không làm những chuyện đó. Chắc chắn có người đang ngầm ngầm hãm hại nó.”

Hoàng hậu nói xong ngẩng đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên, như thế rõ ràng là đang nghi ngờ Tiêu Cửu Uyên ngầm ngầm hãm hại thái tử.

Tiêu Cửu Uyên nói một cách chậm rãi: “Hoàng tẩu, hang rắn đó không phải nói ngấm ngấm làm là có thể ngấm ngấm làm được, những con súc sinh đó đã được nuôi đến béo tròn rồi, vừa nhìn là biết không phải nuôi trong thời gian ngắn, nếu hoàng tẩu không tin có thể đến phủ thái tử điều tra, chuyện hang rắn không phải chỉ một hai người biết.”

Sắc mặt hoàng hậu tái nhợt, hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Nghĩ mãi không ra tại sao Tiêu Cửu Uyên lại nhắm thái tử, phải biết rằng Tiêu Cửu Uyên không hề quan tâm tới sự tranh giành giữa các hoàng tử.

Chẳng lẽ Ngự Nhi đã làm chuyện gì chọc giận Tiêu Cửu Uyên.

Hoàng hậu cố gắng nghĩ lại, đột nhiên nghĩ tới một số tin trước kia.

Sáng sớm hôm nay, kinh thành Đông Ly lan truyền tin đồn quận chúa Linh Nghi quyến rũ thái tử.

Việc đó vừa mới xảy ra, thì chuyện này đã ập tới.

Chẳng lẽ Tiêu Cửu Uyên làm vậy là vì quận chúa Linh Nghi nên mới ra tay như vậy với thái tử.

Hoàng hậu nghĩ trăm phương nghìn kế, sắc mặt đột nhiên thay đổi, nước mắt tuôn rơi.

Bà ta nhanh chóng nhìn về phía hoàng đế: “Hoàng thượng, chẳng lẽ người còn không biết tính cách của ngự nhi sao? Nó luôn tao nhã, có ít khi vi phạm quy tắc, bây giờ lại có những đồ bất như vậy, bốn cung thật sự không thể tin được.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngự Tiêu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 617: Nam Nhân Tốt Nhất Trần Gian

Hoàng hậu ghen ngào khóc lóc nước nỡ, đồng thời trong lòng nghĩ nên xử lý chuyện này ra sao.

Hoàng đế nghe xong lời hoàng hậu nói, gương mặt tràn đầy suy tư, trước mắt lão ta cần phải quyết định.

Lão ta thật sự không biết nên xử lý chuyện này như thế nào.

Cuối cùng hoàng đế nhìn Tiêu Cửu Uyên và hình bộ thượng thư nói: “Trước tiên nhất thái tử lại, hiện nay thái tử đang hôn mê, không thể điều tra thêm được gì.”

“Vâng, hoàng thượng.”

Tiêu Cửu Uyên và hình bộ thượng thư cùng lên tiếng trả lời.

Hai người không nói gì thêm, từ từ lui ra ngoài.

Hoàng thượng ở trong thư phòng nhìn theo bóng dáng của Tiêu Cửu Uyên và hình bộ thượng thư, lập tức khoát tay quơ lấy nghiên mực đánh hoàng hậu: “Đều do người, nam nhi tốt do người dạy dỗ lại làm ra những chuyện không bằng cầm thú.”

“Hoàng thượng, Ngự nhi nó...”

Hoàng hậu không dám tránh, bị nghiền mực đập vào người làm bị thương. Máu chảy đầy mặt, nhưng bà ta vẫn kiên định muốn nói Tiêu Thiên Ngự rất có thể bị người khác ngấm ngầm hãm hại. Đáng tiếng hoàng thượng không thèm nghe, trực tiếp phất tay đuổi người: “Cút, trẫm không muốn người nói thêm một câu nào nữa.”

Hoàng hậu đành ôm đầu, ra khỏi thư phòng. Bà ta sau khi ra khỏi thư phòng liền dẫn người đến phủ Tướng gia tìm Tướng quốc công, thương lượng đối sách.

Trước mắt thái tử không những bị trọng thương lại còn bị giam giữ trong phòng giam. Nhìn dáng vẻ của hoàng thượng, có lẽ lần này thái tử lành ít dữ nhiều. Chủ yếu là chuyện của thái tử phạm phải quá lớn.

Bên này Tướng hoàng hậu đang bận rộn nghĩ đối sách, bên kia Tiêu Cửu Uyên đã lệnh cho thuộc hạ đi tung tin đồn: “Dặn mọi người đồn đại hoàng thượng có ý tha cho thái tử.”

“Vâng, thuộc hạ lập tức làm ngay.”

Tin đồn này có thể khiến dân chúng Đông Ly quốc vô cùng thất vọng với hoàng đế.

Sợ rằng hoàng thượng không muốn nhìn thấy cảnh đó.

Dưới áp lực lớn, chắc chắn thái tử không thể thoát tội.

Tiêu Cửu Uyên cười lạnh, sau đó quay người đem theo thuộc hạ tới phủ An thân vương.

Phủ An thân vương vô cùng náo nhiệt.

Trong viện Vân Thiên Vũ ở, Phượng Vô Nhai nấu ăn như đang làm ảo thuật, một bàn đồ ăn đầy đủ hương sắc.

Thức ăn đầy ắp một bàn.

Trong đại sảnh, mọi người đều há hốc mồm nhìn tất cả chuyện này, cuối cùng Vân Thiên Vũ cong miêng cười: “Phượng Vô Nhai, nói, người mua từ từ lâu nào vậy.”

Phượng Vô Nhai khoanh tay trước ngực, vẻ mặt cười phóng khoáng: “Bốn quân đã nói là tất cả đều là do bốn quân tự xuống bếp nấu đó.”

Y nói xong vung tay lên gọi đầu bếp của phủ An thân vương, để họ ra mặt làm chứng.

Đầu bếp của phủ An thân vương nhanh chóng nói: “Hồi quận chúa, đúng là do vị công tử này nấu, chúng ta chỉ giúp công tử một tay thôi.”

Vậy thì Vân Thiên Vũ vô cùng bội phục.

Nói thật ra tuy nàng thích nấu ăn, nhưng lại lười, muối lòn chỉ làm vài món đã là quá tuyệt rồi, nhưng Phượng Vô Nhai chỉ làm một lát mà đã nấu cả bàn đồ ăn như vậy, rõ ràng lợi hại hơn nàng rất nhiều.

Trong đại sảnh, Tiểu Linh Đang kéo cánh tay của Vân Thiên Vũ, cố gắng chứng minh đồ ăn này thực sự là do ca ca của mình làm: “Vân tỷ tỷ, thực sự ca ca muội biết nấu ăn đó, ca ca có thể làm việc lớn, có thể nấu ăn, đánh bại sài lang, xử lý ác lang. Là một nam nhân tốt nhất trần gian.”

Tiểu Linh Đang cố gắng khen ngợi ca ca của mình.

Mặt Vân Thiên Vũ dở khóc dở cười, nhưng để xem ăn xong rồi tính: “Tuy rằng đẹp mắt, còn ngon hay không cần phải nghiên cứu thêm, chúng ta phải nếm thử trước đã.”

Kết quả mọi người đều ngồi vào bàn, ngay cả Tiêu lão vương gia của phủ An thân vương cũng ngồi vào bàn thưởng thức đồ ăn do Phượng Vô

Nhai nấu.

Mới nếm thử thôi, mọi người đã không thể không khen ngợi.

“Rất tuyệt, ngon quá.”

“Ừm, quả thật là rất ngon, không hề thua kém đồ ăn tiểu thư làm.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngư Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 618: Nanh Vuốt Ma Quỷ

Điêu Gia và Tiểu Anh cũng không khỏi gật đầu, rất tuyệt, rất tuyệt.

Hơn nữa người này hiểu chuyện hơn so với nam nhân độc ác kia, còn biết nấu cơm ngon cho họ ăn.

Chỉ cần điểm này thôi, y đã hơn đứt nam nhân độc ác kia rồi.

Điêu Gia liêu lĩnh nói thầm với Vân Thiên Vũ khen ngợi Phượng Vô Nhai.

Không phải vì nó thích Phượng Vô Nhai mà bởi vì nó ghét Tiêu Cửu Uyên cho nên tình nguyện thiên vị Phượng Vô Nhai: “Chủ tử, người nam nhất tốt nhất thế gian đó, phải ra tay giữ lấy nếu không sẽ bị người khác cướp mất.”

Điêu Gia vừa ăn vừa nói, Vân Thiên Vũ vỗ vào đầu nó. Ăn của người đi.

Phượng Vô Nhai nhìn mọi người trong sảnh, không nhìn được cười rộ lên.

Xem ra cố gắng của y không hề uổng phí.

Thật ra từ nhỏ y đã biết nấu ăn, hơn nữa rất thích nấu ăn, dường như đây là một sự hứng thú bẩm sinh.

Bây giờ nhìn thấy món ăn bản thân mình làm được người khác đón nhận, Phượng Vô Nhai cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Trong sảnh mọi người ăn rất vui vẻ.

Bên ngoài, có một bóng dáng bay tới, đáp xuống trong sảnh.

Nhìn thấy mọi người trong sảnh vô cùng vui vẻ, bỗng nhiên Tiêu Cửu Uyên cảm thấy rất gai mắt, đặc biệt là cảnh tượng vui vẻ kiểu này, khiến trái tim hẫng trầm xuống.

Đáng tiếc người trong sảnh không hề để ý tới tâm trạng của hẫng.

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu lên thấy Tiêu Cửu Uyên tới, gọi: “Tiêu Cửu Uyên, người đã ăn chưa? Nếu chưa ăn thì lại đây ăn chút gì đi, không ngờ Phượng Vô Nhai lại còn biết nấu ăn, hơn nữa nấu rất ngon đó.”

Trái tim Tiêu Cửu Uyên càng lắng xuống, hẫng cố gắng không để lộ ra ngoài, chỉ từ từ nói: “Không cần, bốn vương đã ăn rồi.”

Phượng Vô Nhai bên này cũng khẽ cười nói: “Ăn rồi thì tốt quá, bốn quân cũng không chuẩn bị cho người.”

Tiêu Cửu Uyên cười lạnh, sau đó quay đầu nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Vũ Mao, ta có việc muốn thương lượng với người, là chuyện về thái tử.”

Tiêu Cửu Uyên vừa nói xong, Vân Thiên Vũ liền buông đĩa xuống, nhận nước súc miệng từ Diệp Gia, súc miệng xong mới bước tới trước mặt Tiêu Cửu Uyên: “Bây giờ tình hình thế nào, hoàng thượng nói sao?”

Tiêu Cửu Uyên liếc nhìn Vân Thiên Vũ, sau đó nhìn mọi người trong đại sảnh nói: “Chúng ta tìm chỗ để nói chuyện.”

“Được.”

Vân Thiên Vũ liền cất bước đi ra ngoài, sắc mặt Phượng Vô Nhai ở đằng sau trầm xuống, nhanh chóng đi theo.

Tiêu Cửu Uyên đuổi tay ra, ngăn cản Phượng Vô Nhai, từ từ nói: “Người hãy thu dọn bàn đi, sắp xếp đồ ăn, tốt xấu gì cũng phải làm dọn sạch sẽ chứ.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong xoay người nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Đi thôi.”

Đôi mắt sắc sảo của Phượng Vô Nhai ánh lên, hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Trái lại Vân Thiên Vũ rất không nề mặt, quay đầu nhìn Phượng Vô Nhai nói: “Làm phiền người.”

Phượng Vô Nhai lập tức lắc đầu: “Không sao, người đi làm việc đi.”

Đợi hai người đi khỏi, Tiểu Linh Đang nhanh chóng bước tới: “Ca ca, muội giúp ca ca dọn dẹp, ca ca nhanh chóng đi tìm họ đi, tuyệt đối không thể để Vân tỷ tỷ rơi vào nanh vuốt ác quỷ của Ly thân vương gia.”

Mọi người trong sảnh đều nhăn mặt lại.

Mặt Phượng Vô Nhai đầy suy tư, nghĩ ngợi làm thế nào để đến đó một cách danh chính ngôn thuận.

Bên ngoài, Vân Thiên Vũ dẫn Tiêu Cửu Uyên đi tới phòng khách bên cạnh.

Hai người vào trong, Vân Thiên Vũ vội vàng hỏi Tiêu Cửu Uyên: “Có chuyện gì vậy? Hoàng thượng trong cung có ý định gì, có hạ lệnh cho hình bộ thẩm tra vụ án này không.”

Toàn thân Tiêu Cửu Uyên trở nên lạnh lẽo, nhúu chặt mày, bình tĩnh lắc đầu: “Không có, ta thấy ý hoàng huynh là muốn bảo vệ thái tử, thái tử bây giờ đang bị giam ở hình bộ.”

“Vừa nãy ta đã bảo người tung tin đồn, nói hoàng thượng muốn bảo vệ thái tử, ta nghĩ dân chúng nhất định sẽ náo loạn, hoàng huynh dưới áp lực của bách tính sẽ phải nghiêm trị thái tử.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 619: Diên Rồi

Tiêu Cửu Uyên nói tới đây, Vân Thiên Vũ lo lắng: “Nếu dân chúng làm loạn, hoàng thượng sẽ biết là do người làm, như vậy sẽ vô cùng bất lợi cho người.”

“Ta không sao cả, người cứ yên tâm.”

Tiêu Cửu Uyên không hề lo lắng cho bản thân, bây giờ hắn sẽ cẩn thận, tuyệt đối sẽ không để cho ai mưu hại hắn nữa.

Một lần chịu thiệt là đủ lắm rồi.

Nhưng hắn lo lắng cho Vũ Mao, cho nên cố tình chạy đến đây: “Chuyện ta lo lắng bây giờ là người, người đắc tội với người của Bắc Địch quốc, những người đó vẫn chưa đi, bây giờ thái tử và người Tướng gia cũng sẽ hận người, cho nên ta nghĩ họ sẽ liên thủ để đối phó với người, cho nên ra định phái một vài người ở bên cạnh để bảo vệ người.”

Vân Thiên Vũ mở miệng từ chối, ai biết nàng chưa kịp mở miệng bên ngoài đã có giọng nói lạnh lùng như sắt thép mở miệng ngăn cản: “Không cần đâu, người không cần quan tâm đến an nguy của nàng, bốn quân hiện ở trong phủ An thân vương, thì sẽ bảo vệ được cho nàng, không cho bất cứ ai làm hại đến nàng.”

Một hình dáng sôi nổi đi vào, trên tay bưng một khay đầy hoa quả.

Phượng Vô Nhai bước tới, cười nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Ta đã cắt một ít hoa quả mang tới cho người nếm thử.”

Tiêu Cửu Uyên thờ ơ nhìn Phượng Vô Nhai, lạnh lùng nhắc nhở: “Sau khi ăn cơm lại ăn hoa quả sẽ không tốt cho dạ dày.”

Phượng Vô Nhai không nhịn được tức giận quay đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên, âm trầm nói: “Bốn quân cũng không mời người ăn hoa quả.”

Tiêu Cửu Uyên nhướn mày, mắt lộ vẻ lạnh lùng: “Bốn vương chỉ quan tâm tới Vũ Mao, cũng không thèm ăn hoa quả của người.”

Vân Thiên Vũ nhìn thấy hai nam nhân đang cãi nhau, vô cùng đau đầu: “Các người đừng cãi nhau nữa, sao lần nào gặp cũng phải ồn ào vậy, giờ chúng ta đang bàn chuyện đó.”

Tiêu Cửu Uyên không thèm để ý đến Phượng Vô Nhai, mà quay đầu nhìn Vân Thiên Vũ: “Ta sẽ phái người bảo vệ người.”

“Không...”

Phượng Vô Nhai lại muốn nói, lần này Vân Thiên Vũ lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn y, Phượng Vô Nhai ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Cửu Uyên, từ từ nói: “Tiêu Cửu Uyên, ta có thể tự bảo vệ mình, bên cạnh cũng có người.”

Tiêu Cửu Uyên hiểu Vân Thiên Vũ có ý từ chối, trong lòng cảm thấy khó chịu, dù vậy hắn cũng quyết mở miệng: “Người là đối tác của ta, ta phải bảo vệ sự an toàn của người, nếu người xảy ra chuyện gì ta sẽ tự trách mình.”

Không chỉ là tự trách mà còn rất khó chịu, đến lúc đó sợ rằng cũng không thể tha thứ cho bản thân.

Cho nên lần này hẳn không sẽ không nghe theo nàng: “Ta sẽ sắp xếp vài thuộc hạ ở chỗ ngươi, âm thầm bảo vệ ngươi.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong, không để Vân Thiên Vũ và Phương Vô Nhai có cơ hội nói chuyện, đứng dậy đi định rồi.

Lúc này, Bạch Diện bước vào, vừa bước vào định bấm báo, nhưng nhìn thấy Phương Vô Nhai lại im lặng. Tiêu Cửu Uyên lại không hề có ý tránh né Phương Vô Nhai, hỏi: “Sao thế?”

“Vương gia, vừa hình bộ báo tim, nói thái tử không chịu được kích động, ở trong lao đã bị điên.”

“Điên rồi ư?”

Trong sảnh, ba giọng nói cùng vang lên.

Vẻ mặt mỗi người đều rất khó tin, đang yên đang lành sao lại điên.

Không thể nào, chỉ có thể là thái tử giả điên thôi. Vân Thiên Vũ tức giận nói: “Người này lại có thể tùy cơ ứng biến, dám giả điên, có lẽ y sẽ thoát được kiếp nạn này.”

Tiêu Cửu Uyên nhướn mày: “Tuy rằng có thể thoát được kiếp nạn, giữ được mạng, nhưng ngôi vị thái tử chắc chắn là khó giữ, bởi vì không có triều đại nào thái tử bị điên lại có thể giữ vững ngôi vị thái tử.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 620: Phế Thái Tử

Lời nói Tiêu Cửu Uyên, Vân Thiên Vũ và Phượng Vô Nhai tán đồng, ngôi vị thái tử của thái tử có lẽ không thể giữ được. Nhưng có điều đáng đời gã.

Đột nhiên Tiêu Cửu Uyên quay đầu nhìn Vân Thiên Vũ: “Vũ Mao, người có thể chế ra loại thuốc khiến cho người ta điên loạn, làm cho tinh thần không tỉnh táo bất an không?”

Vân Thiên Vũ nhú mày, nhìn Tiêu Cửu Uyên: “Người định nói?”

“Đúng vậy, nếu thái tử bị phế, hắn sẽ cam tâm tình nguyện sao? Chắc chắn hắn sẽ không cam lòng từ bỏ ngôi vị thái tử, cho nên hắn sẽ bí quá làm liều, nhưng thái tử đã luôn sống trong uy quyền của hoàng huynh, ta nghĩ hắn sẽ không có dũng khí giết phụ thân, nhưng chúng ta có thể giúp hắn không phải sao?”

Tiêu Cửu Uyên nói một cách tàn nhẫn, ánh mắt vô cùng lạnh lùng. Trong phòng, Phượng Vô Nhai không nhịn được nheo mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên. Người này thật sự độc ác, nếu ai đắc tội với hắn sẽ không có kết cục tốt đẹp, cho nên sau này y chống lại hắn, chắc chắn phải thận trọng.

Vân Thiên Vũ bên cạnh lại không hề thấy Tiêu Cửu Uyên độc ác, bởi nếu không phải thái tử âm mưu hãm hại hắn, hắn sẽ không ác độc như vậy: “Được, ta sẽ điều chế loại thuốc này, để đó cho ta.”

Vân Thiên Vũ nhanh chóng nói, sau đó nhìn Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai nói: “Ta lập tức nghĩ cách điều chế, các người bận thì cứ làm đi.”

Phượng Vô Nhai lập tức nói: “Ta phụ trách bảo vệ Vũ Mao, nghe nói Ly thân vương gia rất bận, Vũ Mao đã có ta rồi.”

Tiêu Cửu Uyên nhìn y, ánh mắt lộ vẻ lạnh lùng, nhưng nhanh chóng khôi phục bình tĩnh: “Được, ta sẽ phái ít thuộc hạ âm thầm phối hợp với người.”

Hắn nói xong quay người rời đi, Phượng Vô Nhai ở lại, vẻ mặt đầy khó tin nhìn người kia đang đi khuất.

Người đó tốt vậy sao?

Chắc chắn là đang có mưu đồ gì đó.

Thật ra Tiêu Cửu Uyên muốn vào cung bố trí người trong cung, nếu thái tử tiến cung hành thích hoàng đế, đương nhiên hắn không thể để thái tử xuống tay thực sự, cho nên hắn phải sắp xếp trước vài người.

Sau khi Tiêu Cửu Uyên rời khỏi, Vân Thiên Vũ cũng đi ra ngoài, nàng chuẩn bị luyện đan, nhất định hôm nay phải luyện được đan dược khiến người ta thần trí mê muội.

Thái tử dám âm mưu hãm hại nàng, chắc chắn nàng phải khiến gã sống không bằng chết.

Trong sảnh, Phượng Vô Nhai nhìn người đã đi, ngẩng đầu nhìn lên trời: “Hai người đều đi cả rồi, ta còn ở đây làm gì?”

“Đúng rồi, ta phải bảo vệ Vũ Mao, không để cho nàng bị người ta làm hại.”

Phượng Vô Nhai lắc mình đi ra ngoài.

Một ngày nay, tất cả mọi người trong Đông Ly quốc đều bàn tán chuyện thái tử phát điên.

Không ít người tức giận về chuyện thái tử bị điên.

Người độc ác như vậy đáng nhẽ phải bị nghiêm trị.

Không thể để lãng quên như vậy.

Kết quả dân cũng cũng xúm năm tụm bảy, khắp ngõ nhỏ phố to đều hô hào yêu cầu nghiêm trị thái tử, không thể vì nuông chiều mà buông tha cho thái tử.

Người như vậy không xứng đáng làm thái tử của Đông Ly quốc, mặc dù gã bị điên cũng phải nghiêm trị, phế bỏ ngôi vị thái tử của gã.

Cuối cùng chuyện này được truyền đến tai của hoàng đế trong cung.

Mặt hoàng đế sa sầm lại, tức giận đến mức phá hủy một đồng văn thư trong phòng.

Cuối cùng hung hăng hạ lệnh: “Người đâu, truyền chỉ, lập tức phế bỏ ngôi vị thái tử của thái tử.”

Thánh chỉ nhanh chóng được đưa tới phủ thái tử.

Lúc này thái tử mới vừa tỉnh lại, tiếp thánh chỉ xong lại ngất đi.

Đến khi gã tỉnh lại, gã hoàn toàn điên loạn, vốn tưởng rằng giả vờ điên cuồng, sau đó giả vờ trị bệnh, như thế tuy hấn tổn thất thanh danh nhưng vẫn giữ được ngôi vị thái tử.

Sau đó gã sẽ lấy lại thanh danh của thái tử.

Không thể ngờ rằng, cuối cùng phụ hoàng lại thẳng thừng hạ chỉ phế bỏ thái tử.

Hiện tại gã không còn là thái tử nữa.

Không phải là thái tử nữa. Ha ha.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngự Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 621: Chó Cùng Dứt Dậu

Thái tử Tiêu Thiên Ngự phát điên thật rồi, gã điên cuồng cười lớn.

Nhiều năm phấn đấu của gã, cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy. Gã biết tại sao mình lại bị đối xử như vậy, bởi vì đã hãm hại Tiêu Cửu Uyên nên hẳn mới hãm hại gã như vậy.

Cửu hoàng thúc này của gã vẫn luôn là người có thù phải báo.

Tiêu Thiên Ngự nghĩ tới Tiêu Cửu Uyên, rồi nhanh chóng nghĩ tới Vân Thiên Tuyết, cuối cùng vô cùng tức giận đổ hết tội lỗi lên đầu Vân Thiên Vũ: “Đều do con tiện nhân này, đều do ả, ta sẽ không bỏ qua cho ả, nhất định ta phải giết ả.”

Trước kia bản thân gã đã vô cùng khách sáo với nàng, vẫn toàn tâm toàn ý kết hôn với nàng để nàng làm thái tử phi.

Nàng không đồng ý thì coi như thôi đi, lại còn làm nhục gã.

Đáng nhẽ trong cung gã đã định gài bẫy nàng, làm nhục nàng, không ngờ gã lại bị đánh tới thừa sống thiếu chết.

Về sau, nàng lại còn liên minh với cửu hoàng thúc hãm hại gã. Đến bước này, Tiêu Thiên Ngự mới nhìn ra, cửu hoàng thúc thực sự để tâm tới Vân Thiên Vũ.

Ha ha, hắc giết quá nhiều vị hôn thê, cũng không hề thấy hắc đau lòng, nhưng giờ thì sao, chỉ bởi gã ra tay với Vân Thiên Vũ mà tức giận.

Nếu hắc đã thích nữ nhân này như vậy, gã sẽ giết nữ nhân này.

Gã sẽ khiến Tiêu Cửu Uyên phải đau khổ.

Tiêu Thiên Ngự nghĩ ngợi, quay người lệnh cho người bên cạnh mình: “Người phái người thông báo với Dũng vương của Bắc Địch quốc rằng bốn cung có chuyện muốn thương lượng với y.”

“Vâng.” Thuộc hạ lắc mình đi ra ngoài.

Trong phong thái tử hắc nhớ dõ tợn nhìn chăm chăm vào cột nhà: “Vân Thiên Vũ, bốn cung sẽ không tha cho ngươi, tuyệt đối không.”

Đêm dần khuya, phủ An thân vương vô cùng yên tĩnh, mọi người đều đã ngủ say.

Vân Thiên Vũ cũng đang ngủ.

Ban ngày nàng điều chế xong dược đan khiến cho người khác thần trí hoang mang, nàng đã sai người đưa đan dược cho Tiêu Cửu Uyên.

Nàng tin rằng Tiêu Cửu Uyên có cách để thái tử uống thuốc đó. Buổi tối nàng đi ngủ sớm, chuyện của thái tử, nàng giờ chỉ cần chờ xem kịch hay là được.

Nhưng đến nửa đêm, cửa của phủ An thân vương đột nhiên có người gõ, tiếng vang vọng.

Quản gia phủ An thân vương nhanh chóng mở cửa, phát hiện người đến là thái giám trong cung.

Thái giám trong cung truyền khẩu dụ của hoàng thực, Trinh phi nương nương trong cung bị bệnh cấp tính, ngự y cũng không làm gì được, hoàng thượng biết y thuật của Linh Nghi quận chúa nên lệnh cho thái giám đón Linh Nghi quận chúa tiến cung.

Vân Thiên Vũ nhận được tin của quản gia, sắc mặt lạnh lùng. Xem ra đúng như Tiêu Cửu Uyên suy đoán, thái tử đang chó cùng rứt dậu, muốn thừa cơ giết nàng.

Nàng cũng muốn xem đêm nay gã sẽ giết nàng bạo tay đến thế nào. Vân Thiên Vũ cười lạnh.

Phượng Vô Nhai ở trong chỗ tối lập tức truyền mật âm cho nàng nói: “Vũ Mao, người cứ yên tâm tiến cung, bốn quân sẽ bảo vệ người, bốn quân muốn xem kẻ nào dám làm hại người.”

Vân Thiên Vũ khẽ đồng ý.

Vốn dĩ nàng không hề sợ, nàng cũng là lục linh đỉnh phong, hơn nữa còn có ba linh thú và Ảnh Tử, cũng không cần phải sợ.

Bây giờ lại có Phượng Vô Nhai bảo vệ nàng, thì càng không cần phải sợ.

Nhưng nàng không thể không nói, thái tử thực sự đang chó cùng rứt dậu.

Gã biết bên cạnh nàng có cao thủ lợi hại như Phượng Vô Nhai mà vẫn liều lĩnh giết nàng. Không phải chó cùng rứt dậu là gì.

Vân Thiên Vũ sắp xếp một lát rồi theo thái giám tiến cung.

Lần này nàng không dẫn biểu tỳ Diệp Gia đi cùng.

Bởi vì nàng biết đêm nay tiến cung chữa bệnh cho Trinh phi là giả, rõ ràng là muốn thừa cơ đêm tối ám sát nàng.

Nếu đã như vậy nàng không cần phải dẫn Diệp Gia theo, tránh để tỷ ấy bị thương.

Diệp Gia vô cùng lo lắng, khẳng khẳng muốn đi theo Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ ngăn cản nàng, mang theo ba linh thú và Ảnh Tử đi theo thái giám tiến cung.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 622: Vây Giết

Phương Vô Nhai bí mật dẫn theo một vài người bảo vệ Vân Thiên Vũ tiến cung.

Xe đi tới nơi hẻo lánh, bỗng nhiên xung quanh trở nên nòng nặc sát khí. Vân Thiên Vũ cũng biết những thích khách kia đã tới.

Vân Thiên Vũ lập tức thả ba linh thú ra, lạnh giọng: “Được lắm, lát nữa các người có thể giết người một cách thoải mái.”

“Vâng.”

Ngạo Minh và Điều Gia vui vẻ nhảy ra khỏi xe ngựa, Tiểu Anh cũng theo sát phía sau.

Lúc này những tên hắc y đã tới, hai bên đường rất đông người bao vây. Đêm nay rõ ràng sẽ là một cuộc thảm sát lớn. Thật ra thái tử biết Vân Thiên Vũ khó đối phó, nhưng bởi gã tức giận quá nên phái rất nhiều người đến để ám sát Vân Thiên Vũ. Chỉ cần giết chết Vân Thiên Vũ, thì có thể đả kích được Tiêu Cửu Uyên. Nếu khiến cho Tiêu Cửu Uyên buồn bã đau đớn, có lẽ gã có cơ hội phản đòn.

Đến lúc đó, gã sẽ tiện tay trừ khử Tiêu Cửu Uyên, đổ hết những chuyện này lên đầu Tiêu Cửu Uyên, nói Tiêu Cửu Uyên âm mưu hành thích thái tử hoàng thất. Chưa biết chừng ngôi vị thái tử của gã có thể trở lại. Cuộc ám sát hôm nay có lẽ là vụ cá cược lớn nhất của thái tử.

Vì biết Vân Thiên Vũ lợi lại, hơn nữa bên cạnh nàng còn có người của Ma Ảnh cung, cho nên Tiêu Thiên Ngự đã phái những người lợi hại nhất. Những tên hắc y này vừa xuất hiện không nói lời nào mà xông tới. Đến thẳng chỗ Vân Thiên Vũ.

Trong xe ngựa, Vân Thiên Vũ khẽ động dậy định xông ra. Đúng lúc này, Phượng Vô Nhai trong bóng tối có dẫn theo vài tên thuộc hạ bay tới. Y vừa xuất hiện, ầm một tiếng, một chưởng tử linh đã đánh vào những tên thích khách hắc y đang đến gần Vân Thiên Vũ.

Một vài tên thích khách đột nhiên giơ tay, trong lòng bàn tay lại xuất hiện gợn sóng màu đỏ. Không phải là màu vàng, xanh lục, xanh lam, xanh dương, tím mà là màu đỏ. Hơn nữa gợn sóng màu đỏ của những tên thích khách này được hội tụ lại với nhau tạo thành một sức mạnh màu đỏ kì dị, những sức mạnh đó va chạm với tử linh của Phượng Vô Nhai. Tiếng vang ầm ầm liên tục, rất nhiều nơi trên đường bị phá hủy.

Thích khách hắc y nhanh chóng lắc mình bao vây Phượng Vô Nhai. Một vài tên đó giơ tay ra, một gợn sóng màu đỏ cực lớn giống như chiếc lưới lớn bao vây lấy Phượng Vô Nhai. Phượng Vô Nhai biến sắc, giơ tay vận tử linh khí ra đối kháng.

Nhưng y phát hiện tử linh của mình không thể phá vỡ lưới gợn sóng màu đỏ.

Trong xe ngựa, Vân Thiên Vũ cùng nhìn thấy, sắc mặt khẽ thay đổi, nhanh chóng nói với Phượng Vô Nhai: “Người cẩn thận, những người này biến hóa rất kỳ lạ.”

Phượng Vô Nhai nhanh chóng mở miệng: “Người cẩn thận một chút, ta không sao.”

Thuộc hạ của Ma Ảnh cung muốn cứu chủ tử nhưng lại bị Phượng Vô Nhai quát: “Mau bảo vệ Linh Nghi quận chúa.”

Lúc này, lại có một toán hắc y chạy dọc mái hiên hai bên phố bay xuống, lao thẳng đến chỗ Vân Thiên Vũ và thuộc hạ của nàng.

Lúc này, ba linh thú của Vân Thiên Vũ đã ngẩng đầu tiếp đón.

Hai bên nhanh chóng giơ tay phòng ngự.

Vân Thiên Vũ đã hiểu, những tên hắc y lúc này ngoài mặt là hướng đến chỗ nàng nhưng thực tế là muốn dụ dỗ Phượng Vô Nhai xuất chiêu.

Những người này biến hóa rất kỳ lạ.

Tử linh của Phượng Vô Nhai cũng không thể phá được lưới màu đỏ của bọn chúng, có thể thấy lưới màu đỏ không phải là một vật tầm thường.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa vận khí lục linh để nghênh tiếp.

Lần này những tên hắc y đến có linh lực rất mạnh.

Thậm chí trong đó có hai đến ba cao thủ lam linh, còn lại đều là lục linh và thanh linh.

Xem ra lần này thái tử và Thác Bạt Dã của Bắc Địch quốc đã phái tất cả những cao thủ linh lực tới đây.

Thật sự bọn họ đã dốc sức để diệt trừ nàng.

Hoặc là nên nói rằng bọn họ vô cùng hận nàng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 623: Mạo Hiểm

Ánh mắt Vân Thiên Vũ lạnh lùng, nhắc ngón tay lên, lục linh cường đại xanh biếc vây quanh cơ thể nàng.

Nàng khẽ kêu lên: “Hoa thất sắc ma hồn.”

Linh lực của nàng ngưng tụ thành hoa thất sắc ma hồn, nhắm thẳng tên có lam minh đang chạy về phía nàng.

Tên có lam linh vừa thấy yêu hoa quỷ dị như vậy không khỏi biến sắc, nhanh chóng lùi về phía sau, tên cầm đầu đầu vung tay lên, tên phía sau nhanh chóng tản ra bao vây đánh Vân Thiên Vũ cả bốn phía.

Rõ ràng là muốn vây kín để giết Vân Thiên Vũ.

Ảnh Tử trong bóng tối lắc mình bước ra, bước thẳng tới một tên có lam linh linh lực.

Ánh mắt hai bên giao đấu.

Ba linh thú cũng chọn những người có linh lực phù hợp.

Ngạo Minh thấy có nguy hiểm, trở mình găm lên gập dũ.

Người nó khôi phục nguyên hình, trở thành một con báo to lớn, chân trước giơ lên, nhanh chóng xông tới một gã có linh lực.

Thuộc hạ của Phượng Vô Nhai nhanh chóng lắc mình chạy tới.

Trong bóng tối Hắc Diệu mang theo thuộc hạ của Tiêu Cửu Uyên đi tới trước mặt Vân Thiên Vũ.

Gã vừa xuất hiện, liền trầm giọng nói: “Quận chúa Linh Nghi, để đó cho chúng ta, không cần người phải ra tay.”

Hắc Diệu nói xong lắc mình xông lên.

Trong đêm tối, cuộc thảm sát tàn khốc đã bắt đầu.

Những người có linh lực chiến đấu với nhau sức hủy diệt vô cùng lớn, hai bên đều dùng linh lực một cách liều mạng.

Tiếng nổ ầm ầm phát ra không ngừng.

Cả con đường đều bị phá hủy, nhà cửa bên đường đều bị tàn phá.

Những người trong nhà gào thét trong sợ hãi.

Nhưng không ai dám ra ngoài xem, sợ rước họa vào thân.

Tuy Thái tử Tiêu Thiên Ngự và Thác Bạt Dã của Bắc Địch quốc đã phái tới rất nhiều người có linh lực, nhưng người bên Vân Thiên Vũ cũng đều có linh lực.

Hai bên tranh đấu vô cùng ác liệt.

Vân Thiên Vũ cũng không rảnh rỗi, nàng đang đối phó với một tên thích khách áo đen có lam linh cấp thấp.

Mặc dù đối phương là cấp lam linh, nàng là lục linh đỉnh phong, nhưng bởi vì Vân Thiên Vũ thường hay giao đấu với Phượng Vô Nhai nên với cao thủ lam linh cấp thấp cũng không hề để ý sự cao thấp đánh lại.

Nhưng trời càng lúc càng khuya.

Vân Thiên Vũ cũng chán nản liều mạng với đối phương, tay vừa nhắc lên khẽ nói: “Hoa thất sắc ma hồn.”

Một đóa hoa thất sắc ma hồn mang theo linh lực đến thẳng tên có lam linh lực.

Tên có lam linh lực thấy không ổn nên nhanh chóng lùi về sau, sau đó xuất ra linh khí: “Điệp Vũ châm.”

Rất nhiều phi châm bay thẳng tới hoa thất sắc ma hồn.

Một tiếng nổ lớn, hoa ma hồn nở rộ.

Tên đó thở phào nhẹ nhõm, nhưng gã chưa được nghỉ ngơi thì sau làm khói, một đóa hoa thất sắc ma hồn lại bay tới.

Tên đó thay đổi sắc mặt, gã vẫn tưởng nữ nhân này chỉ có thể sử dụng một đóa hoa thất sắc ma hồn, không ngờ nàng lại có thể hóa thành hai đóa hoa, sau đó giấu đóa thứ hai ở sau đóa thứ nhất.

“A.”

“Ăm.”

Tên có lam linh lực bị hoa thất sắc ma hồn làm bị thương nặng.

Vân Thiên Vũ khẽ nở nụ cười, định giơ tay kết liễu tên này.

Vừa đúng lúc này, phía sau có một lam linh lực vọt tới, trong nháy mắt linh lực đã tới sau lưng nàng.

Tốc độ rất nhanh, hơn nữa lam linh lực áp chế nàng khiến nàng không thể cử động.

Mặt Vân Thiên Vũ biến sắc.

Không ngờ vẫn còn một tên lam linh đỉnh phong đang ẩn mình, chờ đợi cho nàng một đòn trí mạng.

Trên đường phố, mặt rất nhiều người biến sắc, Phương Vô Nhai không nhận được kêu lên: “Vũ Mao, cẩn thận.”

Phương Vô Nhai liều mạng đánh vỡ lưới màu đỏ để cứu Vân Thiên Vũ, nhưng đáng tiếc không thể thoát ra được.

Xem ra chiếc lưới màu đỏ này dùng để đối phó với y, khiến thuật phân thân của y không thể dùng được, cũng không có cách nào đi cứu Vân Thiên Vũ.

Sắc mặt Phương Vô Nhai sa sầm đến khó coi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 624: Trời Sinh Một Cặp

Sắc mặt của Ảnh Tử và mọi người đều rất khó coi, bởi những người có linh lực đều đang bị kiềm chế, họ không thể kịp thời gian cứu Vân Thiên Vũ.

Hơn nữa quan trọng hơn là đối phương lại là lam linh đỉnh phong.

Người này vẫn luôn ẩn nấp, chỉ chờ tình thế ngàn cân treo sợi tóc mới tập kích.

Nhìn thấy bàn tay của cao thủ lam linh đã tới trước mặt Vân Thiên Vũ, trong lòng mọi người đều hồi hộp, vài người vô thức quay đầu xông tới.

Như vậy lại khiến bản thân lộ ra điểm yếu, cho đối phương cơ hội.

Ầm, ầm. Mọi người đều bị người có linh lực làm bị thương.

Lúc này cao thủ lam linh đỉnh phong kia mới thêm một chưởng vào giữa lưng Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ gắng sức giãy giụa, muốn thoát khỏi sự áp chế của người này.

Đáng tiếc vô dụng, nếu không phải bản thân không đề phòng, cũng sẽ không bị người này ngăn cản bằng linh lực.

Bây giờ chắc chắn nàng phải chịu trọng thương.

Vân Thiên Vũ nghĩ ngợi, xem ra thái tử Tiêu Thiên Ngự cũng có chút năng lực đó.

Nàng đang nghĩ ngợi, bỗng một âm thanh vang lên ầm ầm, một linh trận xuyên thấu màn đêm, đến thẳng tên có lam linh đỉnh phong.

Lam linh cường giả giơ tay che lại theo bản năng, lúc này, cũng là cơ hội cho Vân Thiên Vũ.

Lam linh áp chế trên người nàng cũng phân tán, nàng cố gắng nhảy ra, xoay người bay trên không.

Vừa lúc đó, vài bóng dáng giống như u linh màu đen bay tới, hơn nữa người đứng đầu giống như tu la địa ngục đang khát máu, ngũ quan tăm mịt trong màn đêm, dường như ác liệt như quỷ satan vậy.

Nhưng khi hăn khẽ giơ tay nhảy xuống từ giữa không trung, đôi mày đột nhiên trở nên dịu dàng, lời nói cất lên cũng làm say đắm lòng người: “Vũ Mao, người không sao chứ.”

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu lên thấy người đến là Tiêu Thiên Vũ, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

May mắn quá, may mắn là Tiêu Cửu Uyên đến đúng lúc, lúc này nếu không phải hăn dùng linh trận tập kích lam linh cường giả kia có lẽ nàng đã trọng thương: “Đa tạ.”

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu cảm tạ Tiêu Cửu Uyên. Tiêu Cửu Uyên cong môi duyên dáng, ánh mắt giống như ngôi sao lạnh lẽo trong màn đêm: “Đa tạ gì chứ, không cần đa tạ.”

Hăn ôm Vân Thiên Vũ bay lên cao. Hai người giống như rất phù hợp, là một cặp trời sinh.

Nam nhân tuần mỹ ngạo mạn, nữ tử trong trẻo lạnh lùng.

Rất nhiều người ngẩng đầu nhìn lên theo bản năng, ánh mắt ngây dại, ngay cả những tên thích khách áo đen cũng nhìn tới ngây người.

Đang tiếc cảnh này lại khiến tim của một người đau nhói.

Phượng Vô Nhai cảm thấy trong lòng tràn ngập đau đớn, ngay cả mắt cũng đau, y thật sự muốn ngửa mặt lên gào thét, ông trời tại sao ta và người có hận thù gì, kiếp trước ta đã giết người sao, tại sao người lại cho Tiêu Cửu Uyên cơ hội còn ta thì không.

Bên này Phượng Vô Nhai đang âm thầm oán trách ông trời, bên kia Tiêu Cửu Uyên đang buông Vân Thiên Vũ ra, khẽ cười nói: “Sau này người không cần động thủ, để đó cho ta.”

Hắn nói xong, thân hình khẽ động, mặt cũng biến sắc.

Hắn đã biến thành sứ giả câu hồn trong nháy mắt, toàn thân là hơi thở lạnh lùng khát máu, đôi mắt tràn đầy tức giận, tay giơ lên, một cây trường thương màu đen đã ở trong tay.

Cây trường thương này, Vân Thiên Vũ có chút ấn tượng, năm đó Tiêu Cửu Uyên cứu nàng đã cầm trong tay cây trường thương này.

Cây trường thương này thực ra là một linh khí, hơn nữa là một linh khí có uy lực cường đại nhất.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng nhìn vòng Song Sư linh trên cổ tay mình, có lẽ linh khí trong tay Tiêu Cửu Uyên cũng không hề thua kém vòng Song Sư linh của nàng.

Dưới màn đêm, Tiêu Cửu Uyên khẽ di chuyển, giống như du long đánh thẳng vào lam linh cường giả.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 625: Toàn Quân Bị Tiêu Diệt

Trường thương tập trung linh lực, giống như một du long màu đen, như phong ba bão táp bay thẳng tới lam linh cường giả ở phía đối diện.

Lam linh cường giả biến sắc, nhanh chóng giơ tay lấy linh khí của mình.

Tiếng động vang lên âm âm, tình hình càng thêm quyết liệt.

Bởi vì có thêm Tiêu Cửu Uyên, đám người Hắc Diệu giống như hổ thả về rừng, vô cùng mãnh mẽ.

Hơn nữa Tiêu Cửu Uyên cũng mang thêm rất nhiều thuộc hạ tới.

Lần này, số người có linh lực bên Vân Thiên Vũ đông hơn bên đối phương.

Cuộc thảm sát lại bắt đầu, tiếng kêu thảm thiết lại thi thoảng vang lên.

Tiêu Cửu Uyên giao đấu với lam linh cường giả, qua mấy chiêu, đối phương đã không chịu nổi.

Cuối cùng lắc mình muốn trốn, Tiêu Cửu Uyên nhanh tay giơ tay, phóng một trận lôi vân tới chỗ tên lam linh cường giả đang định chạy trốn.

Hắn hung hăng nói: “Muốn chạy sao? Đừng có mơ.”

Sau một trận lôi vân ầm ầm trút xuống. Hắn lại tiếp tục chất thêm một trận lôi vân nữa.

Tiếng nổ ầm ầm không ngừng lại, chân trời đầy mây đen.

Khi bay tới chỗ tên lam linh cường giả, đột nhiên nổ tung ra.

Tên lam linh cường giả vận hết linh lực, nhưng vẫn bị đập vào cơ thể, lực phủ ngũ tạng đảo lộn, không chịu được phun ra một ngụm máu.

Gã biết bản thân không thể sống được, cố gắng lết đi bằng hơi thở cuối cùng, gã phải về bẩm báo thái tử.

Đêm nay toàn quan bị tiêu diệt.

Mà lúc này, thuộc hạ mà thái tử Tiêu Thiên Ngự phái tới cũng đều đã bị giết chết, chỉ còn mấy tên hắc y đang giao đấu với Phượng Vô Nhai.

Phượng Vô Nhai tức giận vô cùng, nghĩ tới cảnh của chính mình lúc trước, tức giận vận hết toàn bộ linh lực, công phá lưới màu đỏ kia.

Nhưng điều này vô cùng nguy hiểm, nếu y không phá được, linh lực sẽ phản phệ trở lại, chính y sẽ bị thương nặng.

Cách đó không xa, sắc mặt Vân Thiên Vũ khẽ thay đổi, nhanh chóng nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: “Tiêu Cửu Uyên, nhanh lên, người mau nhìn xem lưới màu đỏ là như thế nào?”

Tiêu Cửu Uyên nhanh chóng quay đầu nhìn lại, neho mắt lại nhìn qua rồi nói: “Đó là ma văn trận, những người này đều có ma tính, họ hợp lại phát ra những linh lực không giống với linh lực bình thường mà là ma văn, người có linh lực muốn phá được ma văn trận rất khó khăn, trừ phi tìm được mắt trận.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong, Vân Thiên Vũ sốt ruột mở miệng: “Vậy người có thể tìm được mắt trận không? Giúp Phượng Vô Nhai một tay.”

Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên khẽ trở nên u ám, đôi mắt khẽ lạnh lùng.

Nói thật thì hẳn cũng không muốn cứu Phượng Vô Nhai, y bị thương thì có liên quan gì tới hẳn chứ.

Người này mà bị thương nặng có lẽ hẳn sẽ bớt đi một tình địch, nên hẳn tình nguyện không làm gì cả.

Nhưng thấy dáng vẻ sốt ruột của Vân Thiên Vũ, tuy trong lòng Tiêu Cửu Uyên vô cùng hỗn độn nhưng lại không muốn nàng thất vọng.

Trước mắt nàng và Phượng Vô Nhai là bằng hữu, nếu Phượng Vô Nhai bị thương, trong lòng nàng sẽ rất khó chịu.

Nếu nàng khó chịu, trong lòng hẳn làm sao có thể dễ chịu được đây. Tiêu Cửu Uyên nghĩ ngợi, đột nhiên khoát tay, một chưởng linh lực nhanh chóng bắn ra đến một người trong số đó.

Ầm, một tên hắc y bị đánh trúng.

Phượng Vô Nhai vọt ra, y vừa xông ra, hoàn toàn điên cuồng, phóng tử linh âm âm vào các tên áo đen đang tập kích y, chớp mắt đã giết mấy người.

Những tên hắc y đó không hề có linh lực cao thâm gì cả, nhưng bởi vì kết thành trận pháp nên mới trở nên lợi hại, bây giờ trận pháp đã bị phá, bản lĩnh của chúng cũng không hề to tát gì, cho nên nhanh chóng bị Phượng Vô Nhai giết chết.

Dưới bóng đêm im ắng, không ai còn sống. Khắp nơi trên mặt đất đầy hỗn độn, liếc mắt nhìn lại, giống như một nơi hoang vu vậy.

Trông vô cùng thê lương. Trong không khí lại tràn ngập mùi máu tanh

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 626: Không Còn Gì nữa

Tiêu Cửu Uyên quay đầu nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Vừa nãy nghe không phải có người nói Trinh phi bị bệnh sao? Ta đưa người vào cung.”

Hắn nói xong, giơ tay kéo Vân Thiên Vũ tiến cung.

Sắc mặt của Phượng Vô Nhai u ám vô cùng, nhưng cuối cùng cũng không đuổi theo.

Trước đó khi Vũ Mao ở trạng thái nguy hiểm, y không thể giúp đỡ, cho nên bây giờ y không còn mặt mũi nào gặp nàng.

Phượng Vô Nhai tức giận hung hăng đưa người trở về phủ An thân vương.

Khi Tiêu Cửu Uyên đưa Vân Thiên Vũ tiến cung, lại bị người cản lại, thị vệ ngoài cửa cung nhanh chóng bấm báo nói: “Hồi vương gia, quận chúa Linh Nghi, lúc trước hoàng thượng đã sai người truyền chỉ, bệnh của Trinh phi nương nương đã đỡ hơn nhiều, giờ đã ngủ, nếu còn tái phát thì sẽ truyền quận chúa Linh Nghi tiến cung sau.”

Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ nhanh chóng trở nên lạnh lùng.

Trinh phi bị bệnh gì chứ, rõ ràng là đang giả vờ, để điều nàng ra khỏi phủ An thân vương mà thôi.

Nhưng cuối cùng toàn quân của họ lại bị tiêu diệt, đáng đời.

Tiêu Cửu Uyên nhìn Vân Thiên Vũ, ánh mắt sáng lên: “Ta đưa người về phủ An thân vương.”

“Được, về thôi.”

Vân Thiên Vũ gật đầu, sau đó hình như nhớ ra điều gì nhìn Tiêu Cửu Uyên: “Đan được lúc trước ta làm cho người, người nhận được chưa.”

Tiêu Cửu Uyên gật đầu, ánh mắt lạnh lùng mà khát máu, hẩn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, cười lạnh nói: “Nhận được rồi, ta đã cho người bỏ vào thức ăn của thái tử rồi, tin rằng thái tử sẽ nhanh chóng hành động thôi.”

“Chúng ta chỉ cần xem kịch hay là được.”

“Thật sự rất tuyệt.”

Hai bóng dáng như ngôi sao trên màn đêm đi về phủ An thân vương.

Tiêu Cửu Uyên đưa Vân Thiên Vũ đến phủ An thân vương, cũng không hề ở lại, dẫn thuộc hạ về phủ Ly thân vương.

Trong phủ An thân vương, Vân Thiên Vũ cũng rửa mặt rồi đi ngủ.

Lúc này trong phủ thái tử lại nổi lên một trận cuồng phong.

Thái tử nhìn thấy tên hắc y đang quỳ dưới đất gương mặt nhăn nhó: “Người, đồ phế vật, lại khiến tất cả mọi người đều chết hết.”

Những người có linh lực bên cạnh hẩn mất bao nhiêu tiền mới nuôi dưỡng được.

Những người này vẫn được Tưởng gia nuôi dưỡng sau đó đưa tới cho gã, gã vẫn không nỡ dùng họ, chính là để lúc cần thiết mới để họ ra tay.

Hôm nay gã thực sự tức giận, cho nên mới triệu tập tất cả mọi người, đi giết Vân Thiên Vũ.

Nhưng gã nằm mơ cũng không nghĩ rằng tất cả những người có linh lực đều đã bị chết.

Thái tử cảm thấy đầu óc như nổ tung, có cảm giác như lòng như nguội lạnh. Hết cả rồi, không còn gì nữa rồi, ngôi vị thái tử của gã. Cao thủ linh lực của gã. Gã không còn gì hết.

Thái tử cười ha ha, ánh mắt vẫn đỏ, giơ tay cầm lấy mấy ly trà ném vào người có linh lực kia.

Đáng tiếc ly trà của gã không hề nện vào mặt người có linh lực đang quỳ, bởi vì tên đó đã ngã xuống đất mà chết.

Ly trà của thái tử rơi xuống khoảng không, bên cạnh người có linh lực, vỡ tan.

Thái tử ngấn người, cuối cùng cười ngậy ngốc: “Chết tốt lắm, chết là hết, bây giờ ta cũng chẳng còn gì cả.”

“Không còn gì hết.”

Thái tử nói đến đây, đầu óc đột nhiên trào dâng một ý nghĩ cuồng bạo, tức giận gào to: “Nhưng ta không cam lòng, ta đã cố gắng nhiều năm như vậy, cuối cùng không còn gì cả, dựa vào đâu chứ, dựa vào đâu chứ.”

Thái tử đang nổi giận, thái giám ngoài cửa tới bẩm báo: “Thái tử điện hạ, hoàng hậu nương nương tới.”

Thái giám nói xong tránh sang một bên, ngoài cửa một bóng dáng một thân y phục màu đen vừa bước vào, cởi bỏ áo choàng, để lộ gương mặt. Đúng là hoàng hậu Tưởng thị

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngự Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 627: Mưu Mô Nham Hiểm

Tưởng hoàng hậu vừa thấy dáng vẻ của thái tử đã hoảng hốt: “Ngự nhi, con sao vậy?”

Tiêu Thiên Ngự nhìn thấy Tưởng hoàng hậu, giống như đứa trẻ nhìn thấy mẫu thân, bổ nhào vào lòng Tưởng hoàng hậu, khóc lóc kể lể: “Mẫu thân, người giúp con, giúp con đi.”

Tưởng hoàng hậu cúi đầu nhìn Tiêu Thiên Ngự, sau đó nhìn thấy tên lam linh cường giả đã chết nằm trên đất.

Tưởng hoàng hậu tối sầm mặt: “Sao lam linh cường giả lại chết vậy.”

“Mẫu hậu, là bị Tiêu Cửu Uyên giết chết, là y đã giết chết chúng, tất cả những người trong tay ta đều bị y giết chết.”

“Cái gì?”

Mặt tưởng hoàng hậu trở nên vô cùng khó coi, bị giết chết hết.

Người có linh lực bên cạnh Tiêu Thiên Ngự không hề ít, sao lại có thể bị giết chết hết.

Phải biết rằng một gia tộc nuôi dưỡng người có linh lực tiêu tốn rất nhiều tiền và nhân lực, hơn nữa cần phải là người có linh lực thiên phú mới có thể đạt tới cấp lam linh.

Bây giờ gã quá hay rồi, lại giết hết những người có linh lực.

Tướng hoàng hậu thật sự muốn tát vào mặt tên Tiêu Thiên Ngự đang khóc lóc thảm thiết: “Con, thực sự con khiến mẫu hậu quá thất vọng, Thiên Ngự.”

Tiêu Thiên Ngự nghe xong lời Tướng hoàng hậu nói, càng khóc lóc thảm thiết, gã cũng vô vùng hối hận.

Lúc trước gã đã cẩn thận sắp xếp, tưởng rằng sẽ không thể có bất ngờ gì, gã cho rằng gã dùng ma hồn trận có thể khống chế được Phượng Vô Nhai, và lam linh cường giả có thể giết chết Vân Thiên Vũ, nào ngờ lam linh cường giả lại bị Tiêu Cửu Uyên giết chết.

Gã rất hối hận: “Mẫu hậu, người phải giúp con, bây giờ con không còn gì cả.”

Tiêu Thiên Ngự nói xong, có chút điên cuồng, quay người đứng dậy, mắt đỏ ngầu: “Con không cam lòng, con đã cố gắng nhiều năm như vậy, vẫn luôn liều mạng cố gắng để cho ông ta nhìn thấy, con dễ chịu lắm sao? Tại sao con không phải là hoàng đế, con phải làm hoàng đế.”

“Mẫu hậu, người phải giúp con.”

Về mặt Tướng hoàng hậu vô cùng bất đắc dĩ nhìn thái tử Tiêu Thiên Ngự: “Ngự Nhi, con điên rồi, con đã như vậy làm sao có thể làm hoàng đế.”

Tiêu Thiên Ngự quay người quát: “Giết ông ta, giết ông ta sẽ có thể làm hoàng đế, con chính là hoàng đế, chỉ cần giết ông ta.”

Mặc dù Tiêu Thiên Ngự không nói là giết ai, nhưng Tướng hoàng hậu hiểu ý của gã, sắc mặt trắng bệch, giơ tay bịt miệng Tiêu Thiên Ngự, lạnh

lùng quát: “Im miệng, con điên rồi, lời nói như vậy mà con cũng nói được sao.”

“Mẫu hậu chẳng lẽ người không muốn nhi tử làm hoàng đế sao? Không muốn Tướng gia trở thành tứ đại gia tộc đứng đầu sao? Không muốn trở thành thái hậu nương nương của một nước sao? Bây giờ nhi tử bị phế, người và Tướng gia sẽ không còn tiếng tăm gì nữa, chẳng lẽ người không hận sao? Người cam tâm sao?”

Ánh mắt thái tử đục ngầu, hận ý trùng trùng.

Nhiều năm như vậy, gã đã cố gắng không ít, vẫn luôn thận trọng cụp đuôi làm người cũng bởi vì gã là thái tử, cho nên mãi mãi phải cố gắng hơn người.

Nhưng bởi vì gã không có linh lực thiên phú, cho nên gã không được phụ hoàng trọng dụng.

Sở dĩ gã ra tay với Tiêu Cửu Uyên để muốn cho phụ hoàng nhìn thấy, dù gã không có linh lực thiên phú nhưng gã có thể ám hại cửu hoàng thúc lợi hại kia.

Còn về ngược đãi hài tử cùng nữ hài tử đều là do gã có quá nhiều áp lực.

Những cố gắng của gã nhiều năm, biểu hiện tốt nhiều năm, cuối cùng chẳng qua cũng bị phế bỏ thanh danh thái tử, gã không cam lòng, tuyệt đối không cam lòng.

Thái tử quay người ôm lấy Tướng hoàng hậu, buồn bã lên tiếng: “Mẫu hậu, người phải giúp đỡ con, giúp con đi, nhi tử không muốn là một thái tử bị phế truất.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 628: Uy Hiếp

Ban đầu Tưởng hoàng hậu hoàn toàn bị kinh hoàng, cuối cùng cũng dăm chiêu, ôm lấy Tiêu Thiên Ngự đang khóc lóc.

Đôi mắt đen của bà ta đầy u ám, dần dần bà ta cắn răng: “Chuyện này mẫu hậu sẽ bàn bạc với các cữu cữu của con, con yên tâm ở trong phủ thái tử, đừng hành động thiếu suy nghĩ nữa, nhớ kỹ, đừng để xảy ra chuyện gì nữa.”

“Con xem, không có chuyện gì con lại đi đấu với Vân Thiên Vũ làm gì, bây giờ thì hay rồi, hao tổn số lượng lớn người có linh lực.”

Nghĩ tới tất cả số người có linh lực đã bị hao tổn, Tưởng hoàng hậu không khỏi đỏ hoe mắt, trong lòng buồn bực không nói nên lời.

Thái tử ôm lấy Tưởng hoàng hậu, vội vàng nói: “Mẫu hậu, đêm dài lắm mộng, nếu đã muốn làm thì phải nhanh chóng ra tay, nếu để phụ hoàng phát hiện sẽ không làm được nữa.”

“Mẫu hậu, cầu xin người đó.”

Tiêu Thiên Ngự quỳ xuống, ôm lấy đùi của Tưởng hoàng hậu, giống như nếu Tưởng hoàng hậu không đồng ý, gã sẽ không đứng lên vậy.

Ánh mắt Tưởng hoàng hậu u ám không nói lên lời, cuối cùng cắn răng: “Con buông ta ra, dù thế nào đi nữa, cũng để ta đi bàn bạc với cữu

cửu của con đã, ta đồng ý với con, nếu có khả năng, chúng ta sẽ nhanh chóng hành động.”

“Đêm mai, giờ tý sẽ hành động.”

Tiêu Thiên Ngự cắn răng nói, gã ôm lấy chân Tưởng hoàng hậu kiên quyết không buông ra.

Tưởng hoàng hậu nhìn nhi tử, đáng vẻ như sắp thành ma vậy, Tưởng hoàng hậu chậm rãi gật đầu, Tiêu Thiên Ngự rốt cuộc cũng thả ra, chậm rãi đứng dậy.

Tưởng hoàng hậu liếc nhìn gã nói: “Ta lập tức đi tới phủ Tưởng quốc công, bàn bạc với cửu cửu của con ngày trong đêm nay.”

“Vâng.”

Tiêu Thiên Ngự gật đầu, nhìn thấy Tưởng hoàng hậu muốn rời đi, mắt gã đỏ ngầu, nhìn chăm chăm vào Tưởng hoàng hậu nói: “Mẫu hậu, nếu người không giúp con, nhi tử cũng không sống nổi đâu, nếu nhi tử xảy ra chuyện gì, người và Tưởng gia cũng không còn chỗ dựa. Người nhất định phải giúp nhi tử.”

Lời nói của Tiêu Thiên Ngự rất rõ ràng, chính là lấy tính mạng của mình uy hiếp Tưởng hoàng hậu, nếu không giúp gã, gã sẽ tự sát, như vậy Tưởng hoàng hậu và Tưởng gia cũng không còn ai để dựa dẫm. Không có nhi tử, họ còn có thể dựa dẫm vào đâu.

Tưởng hoàng hậu đen mặt lại, hung hăng cảnh cáo Tiêu Thiên Ngự: “Con đừng làm bậy, chờ mẫu thân ở đây, nhớ kỹ, đừng có làm loạn.”

Tiêu Thiên ngự gật đầu: “Được, nhi tử chờ tin tức của mẫu hậu, nếu đêm mai thành công, con sẽ trở thành hoàng đế của Đông Ly quốc, Tưởng

gia sẽ là thế gia bậc nhất của Đông Ly quốc, mẫu hầu sẽ trở thành thái hậu nương nương của đương triều.”

Tiêu Thiên Ngự nói xong, điên cuồng giơ tay lên: “Sau khi nhi thần trở thành hoàng đế, việc đầu tiên là giết Tiêu Cửu Uyên, giết con tiện nữ Vân Thiên Vũ, nhi tử sẽ không để cho họ sống yên ổn.”

Những người ám hại gã, sẽ không ai được sống yên ổn. Ánh mắt Tưởng hoàng hậu lóe lên, sau đó quay người đi ra ngoài.

Ngày hôm sau Vân Thiên Vũ ở trong phủ An thân vương nghỉ ngơi một ngày.

Đáng nhẽ định luyện đan cho quân đội tiên phuơng của phủ An thân vương, nhưng nàng phát hiện dược liệu bị thiếu, luyện đan cần rất nhiều dược liệu, những hiệu thuốc tầm thường ít bán dược liệu luyện đan.

Nhất là dược liệu tăng thêm ý chí chiến đấu, cần phải dùng những dược liệu luyện đan tốt nhất, nhưng không thể mua được ở tiệm thuốc thông thường.

Vân Thiên Vũ định bảo Phươg Vô Nhai đi mua hộ.

Nhưng cuối cùng nàng bảo người làm tìm Phươg Vô Nhai, lại phát hiện Phươg Vô Nhai không có trong phủ An thân vương.

Vân Thiên Vũ đành phải từ bỏ. Thật ra nàng không biết, đêm qua Phươg Vô Nhai thấy bản thân mình quá vô dụng, không còn mặt mũi gặp nàng nên mới trốn đi. Cả ngày không lộ diện.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 629: Màn Kịch Hay

Chạng vạng, trong phủ An thân vương vô cùng vui vẻ, trong sảnh, Tiểu Linh Đang đang bẩm báo Vân Thiên Vũ, Tiểu Báo Tử những tin tức nghe ngóng được ở trên phố: “Nghe nói đêm qua, Đông Ly quốc đã xảy ra một trận chiến đấu linh lực cường giả ác liệt khiến mấy con đường và các tòa nhà cửa hàng bị đảo lộn, chết rất nhiều người.

“Hôm nay dân chúng bao vây phủ thái tử, không ít người ném đá bắn, trứng thối, giày rách, cái gì có thể đều có, nhưng nghe nói trong phủ thái tử không hề có động tĩnh gì. Mặc kệ mọi người làm loạn thế nào cũng không hề có động tĩnh gì cả.”

“Lúc lâm triều, có chiều thần bẩm tấu, xin hoàng thượng đuổi thái tử đến canh hoàng lăng, nhưng lại bị người của Tướng gia ngăn cản, Tướng gia nói lý do là thái tử tạm thời đang bị điên, cho dù có muốn để thái tử canh hoàng lăng thì cũng phải chữa khỏi bệnh trước đã.”

Tiểu Linh Đang đang nói lạnh lạnh ở trong sảnh.

Vân Thiên Vũ hơi nhướn mày, đối với chuyện của thái tử, nàng không thêm quan tâm.

Nàng nghĩ chính là lúc trước linh lực cường giả mà nàng và thái tử phải đi chiến đấu kịch liệt, dẫn đến tòa nhà và cửa hàng bị đảo lộn.

Việc này là nàng đã hại những người dân vô tội. Những người dân vô tội và thương nhân đều là người thường, họ tích cóp được chút ít của nả không phải dễ dàng gì.

Cho nên Vân Thiên Vũ nhìn Diệp Gia: “Diệp Gia, đêm nay, tỷ và Tiểu Linh Đang mang một ít tiền âm thầm bồi thường cho họ nhé.”

Diệp Gia và Tiểu Linh Đang lập tức gật đầu: “Được.”

Hai người vừa mới nói xong, đột nhiên nghe thấy bên ngoài viện có tiếng ồn ào, hình như là tiếng tróc nã thích khách gì đó.

Vân Thiên Vũ biến sắc, nhanh chóng đứng dậy đi ra ngoài: “Bên ngoài có chuyện gì vậy?”

“Không biết.”

Họ cùng nhau ra ngoài. Nhưng họ chỉ chạy trong phòng còn chưa kịp lao ra ngoài.

Một quả cầu lửa đã nhanh chóng bắn tới, sau đó đã giơ tay bắt lấy Vân Thiên Vũ rồi đi.

Vân Thiên Vũ vô cùng sửng sốt, đưa tay vung tới.

Nhưng người kéo nàng mở miệng: “Đừng đánh, là ta.”

Giọng nói vô cùng trầm âm và êm tai.

Vân Thiên Vũ vừa nghe đã biết người đến là Tiêu Cửu Uyên, hơn nữa mùi hương đặc trưng trên người hân quần quanh nơi chóp mũi nàng.

Vân Thiên Vũ chắc chắn người kéo mình là Tiêu Cửu Uyên.

Vân Thiên Vũ không khỏi cạ lời: “Người bị trúng gió sao, bỗng dừng lại xuất hiện kéo ta đi, ta còn tưởng là người xấu.”

Vân Thiên Vũ nói xong nhanh chóng quay đầu nhìn sân ở phía sau: “Ta không sao, các người đừng lo.”

Diệp Gia và Tiểu Linh Đang nghe thấy cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hai người cũng đoán người đó là Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên đưa Vân Thiên Vũ đi.

Nhưng Tiểu Linh Đang nhanh chóng nổi giận.

Tiêu Cửu Uyên cứ đưa Vân tỷ tỷ đi trong cảnh tối như bưng vậ, hẳn định làm gì?

Không được, không được, để tránh Vân tỷ tỷ lọt vào móng vuốt của lang sói, nàng vẫn nên đi tìm ca ca.

Tiểu Linh Đang nhanh chóng đi ra ngoài.

Bên này Tiểu Linh Đang vội vàng tìm ca ca của mình, bên kia Vân Thiên Vũ neho mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên bên cạnh, tức giận nói: “Thích khách vừa nãy trong phủ An thân vương không phải người làm đó chứ.”

Nàng nghi ngờ sâu sắc người này sẽ làm, bởi vì muốn điều Phượng Vô Nhai đi.

Tuy cả ngày hôm nay Phượng Vô Nhai không hề xuất nhiệm, nhưng Vân Thiên Vũ biết y vẫn đang ở trong phủ An thân vương, cho nên Tiêu Cửu Uyên mới phòng ngừa Phượng Vô Nhai ngăn cản hẳn tìm nàng mới tạo ra màn kịch có thích khách.

Chính là kế điệu hổ ly sơn.

Tiêu Cửu Uyên khẽ nở nụ cười, gương mặt hoa mỹ, mặt mũi phóng khoáng, đến cả giọng nói cũng vô cùng vui sướng: “Người hiểu ta Vũ Mao.”

Vân Thiên Vũ nghe hần nói từ chữ một không nhận được nói: “Có phải người quá nhàn rồi không, đêm hôm khuya khắt không có việc gì lại bày trò thích khách?”

Đột nhiên Tiêu Cửu Uyên quay đầu nhìn về phía Vân Thiên Vũ ở bên cạnh, ánh mắt đen tối, lóe ra một tia sáng, hần cười vui vẻ: “Bốn vương tới tìm ngươi là muốn cho người đi xem màn kịch hay.”

Vừa nghe thấy có kịch hay, Vân Thiên Vũ hứng thú hơn nhiều.”

“Kịch gì vậy?”

“Kịch giết cha đoạt vị.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 630: Người Bỏ Độc Thực Sự

Tiêu Cửu Uyên vừa nói xong, Vân Thiên Vũ đã cảm thấy vô cùng thích thú, không trách Tiêu Cửu Uyên nữa: “Người nói đêm nay thái tử sẽ ra tay giết hoàng thượng.”

Tiêu Cửu Uyên người mắt lên từ từ trở nên thâm trầm sắc bén: “Không có bất ngờ gì thì đêm nay chính là cơ hội để họ ra tay, tin tức ta nắm được, ngày hôm nay hoàng hậu đã lặng lẽ thay đổi nhóm thuộc hạ.”

“Thật tốt quá, ta cũng muốn xem xem thái tử tự hủy diệt chính mình như thế nào.”

Vân Thiên Vũ vui vẻ mở miệng, Tiêu Cửu Uyên bên cạnh nhìn nàng nói: “Vậy người không trách ta âm thầm đưa người đi chứ.”

“Nhanh đi thôi.”

Vân Thiên Vũ hừ một tiếng, Tiêu Cửu Uyên vui vẻ nở nụ cười, kéo tay Vân Thiên Vũ đi thẳng vào cung.

Hai người và thuộc hạ của Tiêu Cửu Uyên nhanh chóng đến cung điện của hoàng đế.

Lúc này bốn bề cung điện hoàng thượng đang vô cùng yên tĩnh, tạm thời chưa xảy ra bất cứ chuyện gì.

Tiêu Cửu Uyên kéo Vân Thiên Vũ bay lên không trung trong cung điện của hoàng đế, rồi tìm chỗ ẩn nấp, ngồi xuống. Hai người ngồi ở trong góc tối, nhìn tình hình bên dưới.

Một lát sau, phía dưới vẫn chưa có động tĩnh gì, hai người liền nói chuyện ở trên nóc nhà.

Vân Thiên Vũ nghĩ tới những chuyện thái tử đã làm với Tiêu Cửu Uyên, dần dần thấy có điều không ổn, nhú mày nói với Tiêu Cửu Uyên: “Tiêu Cửu Uyên, đột nhiên ta nghĩ tới một số điều không ổn.”

“Người nói xem.”

Đội mắt thâm thúy của Tiêu Cửu Uyên nhìn Vân Thiên Vũ, không hề chớp mắt, giống như sắp nuốt chửng người vào.

Vân Thiên Vũ không dám nhìn vào mắt hắc, quay đầu đi chỗ khác nói: “Ta nghĩ chuyện thái tử mưu sát người có một số điểm mâu thuẫn, người nói nếu thái tử đã hạ độc người từ lâu y còn cần phải ám sát vị hôn thê của người làm gì, còn phải phái thích khách ám sát người sao, phải biết độc Ma Huyết Tinh Anh người thường sẽ không thể nhận ra, theo lý mà nói, thái tử sẽ không cần phải ra tay, làm điều thừa thãi nữa.”

Vân Thiên Vũ nói xong, Tiêu Cửu Uyên cũng cảm thấy kì lạ, lúc trước hắc biết được thái tử dám cả gan tính kế hắc, vô cùng tức giận, cho nên toàn tâm toàn ý đối phó thái tử, căn bản không hề suy nghĩ sâu xa về tiểu tiết bên trong. Bây giờ Vân Thiên Vũ nhắc nhở hắc, hắc mới thấy là lạ.

Thái tử đã hạ độc hắc, vậy thì không cần làm những việc phía sau nữa.

Cho nên người tính kế sau lưng hắc không chỉ có một người mà là hai người.

Ý nghĩ này vừa nảy ra, không thể khác được.

Toàn thân Tiêu Cửu Uyên lại sắc bén hung ác, nắm chặt hai tay, trên tay nổi gân xanh, hấn tức giận phất tay: “Có hai người tính kế sau lưng bốn vương, đáng giận thật.”

Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: “Trước đây người bắt được đại tổng quản bên người thái tử Đỗ Giang, trong lời nói của Đỗ Giang có chuyện hạ độc không.”

“Có.”

Tiêu Cửu Uyên gật đầu, chính miệng Đỗ Giang nói, chuyện thái tử hạ độc nên hẳn mới không nghĩ ngợi nhiều.

Bây giờ nghĩ lại, Đỗ Giang căn bản không phải là người của thái tử, mà là người được người khác bố trí ở bên cạnh thái tử.

Có lẽ những việc thái tử làm đều là do Đỗ Giang xúi bẩy, có lẽ là có một người khác đang âm thầm tính kế hắn.

Vân Thiên Vũ cũng nghĩ tới chuyện này, nhanh chóng mở miệng: “Đỗ Giang, điều tra Đỗ Giang, chỉ cần điều tra rõ chủ nhân thực sự đằng sau Đỗ Giang, thì sẽ biết ai là người hạ độc người.”

Nhưng Tiêu Cửu Uyên lại bất động, trong mắt tràn đầy lo lắng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 631: Đối Diện

“Đỗ Giang đã bị giết trong đại lao của hình bộ, lúc đó ta còn tưởng người Tường gia giết gã, bây giờ xem ra rất có thể là giết người diệt khẩu.”

“Vậy giờ phải làm sao? Không phải không thể tra ra được người thực sự bỏ độc người sao, ta nghĩ người bỏ độc người chắc chắn không phải thái tử, thái tử chỉ giết vị hôn thê của người, phái người ám sát người, như vậy mới đúng nếu thái tử bỏ độc người thì những chuyện sau này thực sự quá thừa.”

“Đúng vậy.”

Tiêu Cửu Uyên vô cùng tức giận, trừng hai mắt, sau đó hít sâu, từ từ trầm giọng nói: “Như vậy khi thái tử tới giết hoàng đế, ta sẽ hỏi tới tẩm cung của hoàng đế nhân cơ hội hỏi nó xem có phải chuyện hạ độc là do nó làm.”

“Được.”

Vân Thiên Vũ vừa đồng ý, đột nhiên Tiêu Cửu Uyên thở dài: “Có người tới.”

Hai người nhanh chóng nhìn ra phía cửa cung điện của hoàng đế, quả nhiên có vài bóng đến đang nhanh chóng bay tới cung điện của hoàng đế.

Người đến đầu tiên là được người khác đưa tới, thể hiện rõ hành động bất tiện. Người này không hề ngoài dự đoán, chính là thái tử. Thái tử đưa người đi vào cung điện của hoàng đế, thẳng đến tẩm cung của hoàng đế.

Lúc này hoàng đế đang nghỉ ngơi, nghe được động tĩnh ở ngoài tẩm cung, đột nhiên mở mắt ra thấy thái tử mang theo thuốc hạ hùng hổ xông vào.

Trên thực tế thái tử vì bị Vân Thiên Vũ đánh, vẫn chưa thể tự đi lại, nên vẫn phải có thuốc hạ đưa vào.

Nhưng vì ánh mắt gã đục ngầu, hai mắt vẫn đỏ, cho nên nhìn vô cùng hùng hổ.

Gã vừa bước vào nhanh chóng rút một cây kiếm bên người thuộc hạ, cố gắng vọt tới trước mặt hoàng đế, sau đó chĩa kiếm vào người hoàng đế: “Phụ hoàng người đừng trách con.”

Sắc mặt hoàng đế đen lại, xanh thẫm, hung hăng trừng mắt nhìn thái tử: “Nghịch tử, ngươi muốn làm gì?”

Hoàng Đế tức giận, thái tử hơi run sợ, tay cầm kiếm cũng run lên.

Nói thật gã đã sống trong uy quyền của hoàng đế rất lâu, trái tim và cơ thể đều bị lão ta áp chế, nên hoàng đế giận, thái tử sẽ run sợ.

Nhưng thái tử nhanh chóng nghĩ tới người của mình không còn ngày nào tươi đẹp liền tức giận, trừng mắt nhìn hoàng đế kêu lên: “Phụ hoàng, nhi tử không muốn làm hại người, người hãy lập tức hạ một thánh chỉ thoái ngôi, chỉ cần người nhường ngôi hoàng đế, làm thái thượng hoàng, nhi tử sẽ không gây khó dễ cho người.”

Thái tử cũng thực sự nghĩ vậy, chỉ cần hoàng đế nhường ngôi cho gã, gã sẽ không giết phụ hoàng.

Đáng tiếc sắc mặt hoàng đế vô cùng khó coi, trong mắt không hề có chút tình cảm nào, chỉ còn sự lạnh lùng độc ác: “Nghịch tử, người cho là người có năng lực ngồi lên ngôi hoàng đế sao? Đồ phế vật nhà người, còn muốn làm hoàng đế.”

Hoàng đế không mắng còn đỡ, một khí đã mắng thái tử lại bị chọc giận, đỏ mặt tía tai chỉ vào hoàng đế: “A, người lại nói con như vậy, nhiều năm qua con cẩn thận nghe lời người, giúp người làm việc, người lại vẫn nói con như vậy.”

Thái tử nói xong kề kiếm vào cổ hoàng đế.

Đúng lúc này, hoàng đế lăn một vòng lớn trên giường, sau đó hướng vào chỗ tối quát to: “Người đâu, bắt thái tử lại.”

Trong tẩm cung, một vài thuộc hạ lắc mình xuất hiện, đến chỗ thái tử.

Thái tử lui về phía sau, trường kiếm vẫn chỉ vào hoàng đế: “Người đã máu lạnh vô tình như vậy thì đừng trách con trở mặt, người đâu giết hoàng đế đi, chờ bốn cung dâng cơ, ai cũng sẽ được thưởng hậu hĩnh.”

Bên ngoài tẩm cung đã có một vài bóng dáng tiến vào tẩm cung, những thuộc hạ kia là do Tướng gia sắp xếp vào làm thị vệ trực trong cung, trong đó không ít người là cao thủ linh lực.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 632: Hồ Dữ Không Ăn Thịt Con

Chính vì có những người này nên thái tử không hề sợ hãi, trừng mắt nhìn hoàng đế trong tấm cung: “Phụ hoàng, không phải nhi tử muốn giết người mà là người ép con phải làm vậy.”

Thái tử nói xong, ra lệnh những người có linh lực: “Giết ông ta đi.”

Hoàng đế ở phía đối diện quát lên: “Đồ ngu, người chỉ dựa vào điều này mà muốn làm hoàng đế sao.”

Hoàng đế nói xong, ra lệnh cho những người có linh lực bên cạnh thái tử: “Bắt đứa nghiệt tử này lại.”

Hoàng đế ra lệnh, những người có linh lực lúc trước còn do Tướng gia phái tới đang nghe lệnh thái tử lập tức quay lại nhắm vào thái tử.

Trong đó tên cầm đầu lắc mình lên đến bên cạnh thái tử, vừa nhắc tay lên đã vận một lam linh áp chế thái tử, sau đó gã tiến lên từng bước bẻ ngặt thái tử, ấn xuống đất, không cho phép động đậy.

Trường kiếm trong tay thái tử rơi xuống đất.

Gã hoàn toàn ngơ ngác, ngây người như phỗng.

Chuyện gì đang xảy ra vậy.

Đây là người mà Tướng gia phái tới, sao lại nghe lệnh của hoàng đế.

Rốt cuộc là có chuyện gì.

Đầu thái tử rồi ren hỗn loạn.

Cho đến khi hoàng đế xuống giường đứng từ trên cao nhìn xuống thái tử, sau đó hung hăng đá thái tử một cước: “Phế vật, trẫm nói ngươi là phế vật ngươi còn không chịu thừa nhận.” Gã bị đá trọng thương kêu to, sau đó gã mới tỉnh ngộ.

Mẫu hậu đã tiết lộ chuyện gã muốn ám sát phụ hoàng cho phụ hoàng nghe, xem ra màn ám sát phụ hoàng trong cung đêm nay đều là do phụ hoàng tự tay sắp đặt: “Ha ha, hồ đồ không ăn thịt con.”

“Mẫu hậu, không ngờ người lại máu lạnh vô tình như vậy.” Thái tử nói xong, ở ngoài cửa một bóng dáng lao tới, quỳ xuống đất, nhìn thái tử khóc lóc nói: “Ngự Nhi, mẫu hậu là đang giúp con đó, con không thể thoát được lòng bàn tay của phụ hoàng con, con đừng nghĩ tới chuyện đoạt vị nữa, mẫu hậu đã cầu xin ý chỉ của phụ hoàng con, phụ hoàng sẽ không giết con.”

Hoàng hậu nói xong quay đầu nhìn hoàng đế hét lên: “Hoàng thượng, người đã đồng ý với thần thiếp, tha cho Ngự nhi.”

Hoàng đế không nói gì, tròn mắt thái tử đỏ ngầu, vùng vẫy trên đất nói: “Mẫu hậu, người thực sự là mẫu hậu của con ư, có lẽ người không phải là mẫu hậu của con, từ xưa tới nay hồ đồ không ăn thịt con, người lại đem con ném vào chảo lửa.”

Tiêu Thiên Ngự chỉ cảm thấy bản thân mình sống không bằng chết.

Bây giờ lòng gã đã nguội lạnh, sống hay chết không còn quan trọng nữa.

Gã không còn gì trong tay, ngôi vị thái tử, linh lực cường giả trong tay, vốn hẵn còn tưởng mình còn có mẫu hậu, còn có Tưởng gia, xác định là có thể thay đổi thế cục, nhưng xem ra không hề có chuyện đó.

Mẫu hậu và Tưởng gia không hề muốn ra mặt giúp đỡ gã, cho nên nói gã thực sự là một kẻ thất bại, chết cũng đáng.

Thái tử nhìn hoàng hậu cười ha ha, đau lòng vô cùng.

Hoàng hậu còn đang khóc lóc năn nỉ hoàng thượng.

Nơi đây vô cùng hỗn loạn.

Cách đó không xa, Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ đang ở trên nóc nhà xem kịch hay.

Vân Thiên Vũ nhìn thấy tình cảnh bên dưới, thấy thực sự khó tin hoàng hậu lại có lựa chọn như vậy. Rốt cuộc bà ta quá thông minh hay quá ngu xuẩn đây, lại nói cho hoàng đế biết chuyện nhi tử muốn ám sát hoàng đế.

Tóm lại chuyện hoàng hậu làm không khiến người ta bội phục.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa nhìn Tiêu Cửu Uyên: “Hoàng hậu hành sự thật khiến người ta...”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 633: Con Mèo Ăn Vụng

Vân Thiên Vũ dừng lại.

Bởi vì nàng đột nhiên quay đầu lại, đập vào mặt Tiêu Cửu Uyên, chẳng những đụng vào mặt Tiêu Cửu Uyên mà còn đụng phải môi.

Vân Thiên Vũ ngậy người, mở to đôi mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên, trong mắt Tiêu Cửu Uyên tràn đầy vui sướng, nhìn nàng không chớp mắt, giống như nàng là bảo bối của hắn vậy.

Trái tim Vân Thiên Vũ đập loạn nhịp.

Trái tim Tiêu Cửu Uyên cũng đập thành thịch, sau đó hắn không do dự vươn tay ôm lấy người Vân Thiên Vũ, hôn lên môi nàng không hề do dự.

Đôi môi mềm mại khiến hắn muốn từ từ hưởng thụ.

Nhưng trước kia chỉ là lướt qua, đã khiến hắn mơ mộng rất nhiều lần, rất muốn được thưởng thức thêm lần nữa.

Bây giờ đã đạt được ước muốn, nếu hắn buông tha thì há chẳng phải kẻ ngốc sao.

Nụ hôn này của Tiêu Cửu Uyên không giống như nụ hôn lần đầu tiên, chỉ là lướt qua mà lần này hôn đến nỗi Vân Thiên Vũ mềm cả người, vô thức giơ tay ôm lấy cổ Tiêu Cửu Uyên.

Động tác vô thức của nàng, khiến Tiêu Cửu Uyên càng hưng phấn.

Nụ hôn của Tiêu Cửu Uyên càng sâu hơn, đồng thời từng thớ thịt cũng trở nên rung động, cả người vui vẻ không nói được thành lời.

Điều này chứng tỏ Vũ Mao không còn bài xích hẳn nữa.

Điều này khiến hẳn vô cùng vui vẻ.

Nhưng Vân Thiên Vũ bị hẳn hôn đến choáng váng đầu óc, ngay cả thở cũng không nổi nữa, gương mặt nhỏ bé ửng hồng.

Tiêu Cửu Uyên buông nàng ra dịu dàng nói nhỏ: “Thở đi nào.”

Hắn nói xong, Vân Thiên Vũ tỉnh táo lại, xoay người đẩy ra, sau đó tát một cái vào mặt Tiêu Cửu Uyên: “Người lưu manh.”

Tiêu Cửu Uyên né tránh, nhanh chóng nhảy xuống, đi thẳng tới cung điện của hoàng đế. Hắn biết hành động của mình khá đường đột, Vũ Mao tức giận là lẽ đương nhiên.

Tiêu Cửu Uyên không hề tức giận, giống như con mèo ăn vụng vậy.

Lúc trước Vũ Mao không hề phản kháng lại hẳn, chứng tỏ sâu thẳm trái tim nàng không hề bài xích hẳn.

Nếu nàng thực sự bài xích ai, người đó đừng mơ tưởng có thể lại gần nàng.

Tiêu Cửu Uyên vừa nghĩ vừa thong dong nói: “Người ở đây xem kịch hay đi, ta đi xem có thể điều tra thêm gì từ miệng của thái tử không.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong, lắc mình hòa vào màn đêm, nhanh chóng triệu tập thuộc hạ, đi tới tẩm cung của hoàng đế.

Vân Thiên Vũ ở sau lưng trừng mắt tức giận nam nhân như con mèo ăn vụng, trái tim vô cùng tức giận, đồng thời tự trách mình.

Tại sao bản thân mình lúc trước lại để người đó đạt được, hơn nữa hình như có chút quên mình.

Đáng chết, đáng chết.

Vân Thiên Vũ khẽ vỗ vào hai má đang đỏ bừng của mình, ra lệnh tỉnh táo lại, tỉnh táo lại.

Đây chỉ là điều bất ngờ mà thôi.

Đúng chỉ là bất ngờ.

Hoàn toàn là do nàng đang trong trạng thái thôi miên.

Tẩm cung của hoàng đế, hoàng hậu đang cầu xin: “Hoàng thượng, xin người hãy bỏ qua cho Ngự Nhi một lần, bỏ qua cho nó một lần.”

Thái tử gào thét như con sói bị thương: “Giết con đi, con không muốn sống nữa, con không muốn sống nữa.”

Nói xong gã quay đầu nhìn Trưởng hoàng hậu nói: “Bà không phải mẫu hậu của ta, cả đời này, chuyện ta hối hận nhất chính là sinh ra từ bụng bà, hoàng tử khác đều có linh lực bẩm sinh, tại sao ta lại không có.”

“Tất cả những tai ương mà ta phải gánh chịu đều là do bà ban tặng, đúng, đúng là như vậy.”

“Ha ha.”

Hình như thái tử phát điên rồi, hoàng đế càng tức giận, không thèm nhìn gã, trầm giọng hạ lệnh: “Người đâu, đuổi thái tử đi...”

Hoàng đế còn chưa nói hết câu, thái giám bên ngoài đã kêu lên: “Ly thân vương gia tới, Ly thân vương gia tới.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 634: Chết Thảm

Thân hình cao lớn của Tiêu Cửu Uyên mạnh mẽ hiện ngang đi tới tẩm cung.

Hoàng đế vừa nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên xuất hiện, sắc mặt vô cùng khó coi, lườm Tiêu Cửu Uyên: “Sao ngươi lại tiến cung?”

“Bởi vì lúc trước hoàng huynh phế thái tử, nên ta sợ thái tử sẽ có hành động gây rối, cho nên đã phái người giám sát phủ thái tử, lúc này có người bẩm báo phủ thái tử có hơi khác lạ, cho nên ta lo lắng trong cung có chuyện gì, nên đến xem sao.”

Tiêu Cửu Uyên nói không hề để lộ sơ hở nào, hoàng đế không thể tìm ra chút nghi ngờ nào, chỉ có thể liếc nhìn hắn.

Tiêu Cửu Uyên không nhìn hoàng đế mà nhìn thấy thái tử đang ở trong tẩm cung, vẻ mặt kinh hãi nói: “Thái tử, chuyện này là sao?”

Hắn nói xong liếc nhìn tẩm cung sau đó trầm giọng nói: “Ở đây vừa có chuyện gì?”

Hoàng đế nói một cách bất đắc dĩ: “Tên nghiệt tử này còn vọng tưởng bức vua thoái vị, thực sự tội đáng muôn chết.”

Tiêu Cửu Uyên nhìn thái tử, lạnh lùng nói: “Thái tử làm việc không từ một thủ đoạn nào, người đâu, bắt thái tử lại.”

Hắn định bắt thái tử để hỏi xem thái tử có hạ độc hắn hay không.

Bạch Diệu nhanh chóng bước tới bên thái tử.

Hoàng đế thấy hành động của Tiêu Cửu Uyên, mặt đầy tức giận, nhưng không nói gì.

Nhưng đúng lúc này, lại có tai nạn xảy ra.

Bên ngoài cửa sổ của tẩm cung, đột nhiên có một mũi tên lao thẳng đến chỗ thái tử.

Tiêu Cửu Uyên đã sớm có sự đề phòng lẫn mình cản mũi tên đó lại, đồng thời lạnh lùng lên tiếng: “Hộ giá, bắt thích khách.”

Trong tẩm cung, những thuộc hạ lúc trước được hoàng đế gọi tới đi thẳng đến chỗ hoàng đế để bảo vệ hoàng đế.

Tiêu Cửu Uyên bay vọt lên không trung, đuổi theo hướng mũi tên bay vào.

Nhưng mũi tên vừa bắt được đầu mũi tên lại mở ra trong tay hắn.

Tiêu Cửu Uyên vừa khê động, thả mũi tên xuống, mũi tên đã nổ tung trong tẩm cung, tạo ra một làn khói dày đặc.

Trong nháy mắt tẩm cung tràn ngập khói, không nhìn thấy rõ người.

Tiêu Cửu Uyên thay đổi sắc mặt, nhanh chóng mở miệng: “Không xong rồi, bảo vệ thái tử.”

Đáng tiếc khi hắn tới bên người thái tử, thái tử đã bị đâm bởi một lưỡi dao sắc bén, thanh đao găm thẳng vào ngực thái tử. Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên vô cùng khó coi, mũi tên lúc trước rõ ràng là tên tạo khói, dùng để là họ hôn mê.

Người thực sự muốn giết thái tử đang ở trong tấm cung này.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ vậy, nhanh chóng nhìn lại, thấy trong tấm cung có một gã thái giám đã ngã xuống đất mà chết.

Rất rõ ràng thái tử đã bị người đó giết.

Mũi tên trước đó chỉ là ngụy trang, cũng không phải ám sát thái tử, giết thái tử chính là tên thái giám này.

Đáng tiếc tên thái giám này lại bị người ta giết người diệt khẩu.

Lúc này làn khói dày đặc trong tấm cung đã bay đi ít nhiều.

Tướng thái hậu thấy nhi tử bị giết, khóc lóc thảm thiết, ôm lấy thái tử: “Ngự nhi, Ngự nhi.”

Thái tử còn một chút hơi thở, đôi mắt đục ngầu nhìn Tướng hoàng hậu, khẽ mấp máy môi: “Bà không phải, không phải là mẫu hậu của ta.”

Gã nói xong cũng không thêm để ý tới Tướng hoàng hậu, càng không để ý tới Tướng hoàng hậu đang khóc rất thương tâm.

Gã quay đầu nhìn về phía Tiêu Cửu Uyên, dùng hết sức nói với Tiêu Cửu Uyên một câu.

Độc không phải do ta hạ.

Tuy rằng lời nói của gã không hề phát ra tiếng nhưng Tiêu Cửu Uyên vẫn có thể đọc được thông qua khẩu hình miệng của gã.

Cho nên sắc mặt của hắn trở nên vô cùng khó coi.

Hóa ra người tính kế hắn ngoại trừ thái tử vẫn còn một người khác.

Người này là người đang ẩn nấp và cũng là người ám sát thái tử.

Tiêu Cửu Uyên ngược mắt lên nhìn mọi người trong tẩm cung.

Tướng hoàng hậu khóc lóc thảm thương, hoàng đế tuy tức giận với hành động của thái tử, nhưng vẫn vô cùng đau lòng.

Bởi vì đó là nhi tử của lão ta.

Thái giám và thuộc hạ của Tướng gia cũng đang quỳ trên đất.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 635: Đổ Kì

Trong tấm cung, một tiếng động buồn thương thảm thiết, hoàng đế trầm giọng hạ chỉ: “Thái tử ngỗ nghịch, bức vua thoái vị, chết chưa hết tội, chiếu cáo thiên hạ, sau khi chết không được chôn cất trong hoàng lăng.”

Ý chỉ của hoàng thượng đưa ra, hoàng hậu khóc lóc càng thảm thiết hơn: “Hoàng thượng, đừng như vậy.”

Đáng tiếc không có ai để ý tới bà ta.

Trong tấm cung nhanh chóng có người tới, kéo thái tử ra ngoài.

Thái tử là nghịch tặc, họ đó xử thế nào với gã cũng không hề quá đáng.

Tiêu Cửu Uyên vẫn an hoàng đế xong thì lui ra ngoài, không thềm để ý tới những việc phía sau.

Vốn hãn muốn lấy được chút tin tức từ miệng thái tử, nhưng đương nhiên người đứng sau lưng sợ thái tử tiết lộ điều gì đó cho nên đã giết người diệt khẩu.

Rốt cuộc người này là ai?

Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng, vô cùng tức tối.

Hãn sẽ điều tra ra, tra ra ai là người đã hạ độc hãn.

Bất kể là ai hăn cũng sẽ không tha cho người đó.

Tiêu Cửu Uyên tức giận, nhưng đợi đến khi hăn ra khỏi tẩm cung của hoàng đế, sắc mặt nhanh chóng tốt hơn, bởi vì hăn nhớ tới Vân Thiên Vũ.

Nhớ tới nụ hôn triền miên kia, Tiêu Cửu Uyên lại cảm thấy trong lòng tràn đầy thích thú, hắc lặc mình đi tới một nơi.

Nhưng khi hăn đến nơi mà hăn và Vân Thiên Vũ đợi thì phát hiện ra Vân Thiên Vũ không còn ở đó.

Nhưng ở nơi họ đợi, Vân Thiên Vũ có lưu lại một dòng chữ: “Lần sau còn dám động tay động chân với ta, xem ta sẽ xử lý người như thế nào.”

Tiêu Cửu Uyên không nhịn được khẽ cười, mặt mày hớn hở như hoa, vô cùng sán lạn.

Vân Thiên Vũ còn lưu lại những chữ này, chứng tỏ nàng cũng không thực sự tức giận hăn, chỉ là không thể lưu lại những dòng chữ nào khác.

Tâm trạng của Tiêu Cửu Uyên càng tốt hơn, khoe miệng cong lên đầy đẹp đẽ.

Hăn hớn hở tới nỗi thuộc hạ phía sau đều cảm nhận được, Bạch Diệu và Hắc Diệu không nhìn được nhìn nhau, như muốn truyền đạt suy nghĩ ở trong lòng.

Chủ tử có một chút ngọt ngào, đã vui vẻ như vậy, nếu sau này muốn gì được nấy có lẽ cuộc sống của họ sẽ rất tốt đẹp phải không.

Hai đôi mắt giao nhau, Tiêu Cửu Uyên ở phía trước khẽ động đậy, vui vẻ bay lên, đồng thời vút lại một câu: “Đi, đi tới An thân vương phủ xem xem.”

Trước đó hắn đưa Vũ Mao ra khỏi An thân vương phủ, bên cạnh nàng không có thuộc hạ nào, không có những người khác đi theo, ngay cả ba linh thú cũng không mang theo, hắn không yên tâm, những thuộc hạ hắn sắp xếp đi theo bảo vệ nàng, cũng đã đi theo họ, bây giờ vẫn đang ở bên cạnh hắn.

Mấy bóng dáng đuổi theo sau Tiêu Cửu Uyên, đi tới An thân vương phủ.

Lúc này Vân Thiên Vũ đã đến cửa An thân vương phủ.

Gương mặt nàng lạnh lùng, ánh mắt sắc bén, trầm giọng nói với người ở chỗ tối: “Ra đi, đừng đi theo nữa.”

Nàng vừa ra khỏi cung đã cảm giác có người đi theo nàng.

Lúc đầu nàng định thừa cơ ra tay nhưng cảm thấy người âm thầm đi theo nàng không hề có ác ý, nên nàng không ra tay... Chỉ là không ngờ người này lại đi theo từ hoàng cung về tới An thân vương phủ.

Y muốn làm gì?

Vân Thiên Vũ vừa quát, người trong bóng tối đi ra, lại là Phượng Vô Nhai một thân hồng y.

Chỉ là lúc này Phượng Vô Nhai không giống với lúc bình thường, gương mặt âm trầm, đôi mày lạnh lùng, nhìn chăm chăm vào Vân Thiên Vũ.

Y như vậy vô cùng hiếm thấy.

Vân Thiên Vũ có hơi kinh ngạc, chau mày mở miệng: “Phượng Vô Nhai, người sao vậy? Chỗ nào không khỏe sao? Sắc mặt thật là khó coi.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 636: Ta Thích Người

Phượng Vô Nhai nghe xong lời nói của nàng, làm như không nghe thấy gì.

Trên thực tế y lúc này cả người đều muốn nổ tung, tức giận không nói lên lời, mạch máu trên khắp cơ thể đang gào thét đầy tức giận.

Lúc trước Tiêu Cửu Uyên gây ra vụ thích khách ở phủ An thân vương đã điệu hổ ly sơn, dẫn Vân Thiên Vũ đi.

Muội muội tìm được y nói cho y biết, y lập tức biết Tiêu Cửu Uyên đưa Vân Thiên Vũ tiến cung xem kịch hay.

Y đuổi theo không ngừng nghỉ.

Nhưng hoàng cung lớn như vậy, y tìm được một vòng, y lại thấy gì.

Y lại nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên đang hôn Vân Thiên Vũ vô cùng bá đạo.

Lần này không hề giống với lần đầu tiên, trước đó lần đầu tiên là trong lúc vô tình y đẩy lên đã hại Vân Thiên Vũ hôn Tiêu Cửu Uyên.

Tuy y tức giận nhưng vẫn có thể chấp nhận được, nhưng lần này Tiêu Cửu Uyên bá đạo cưỡng hôn mà Vân Thiên Vũ lại không hề phản kháng, thậm chí còn chủ động ôm lấy eo Tiêu Cửu Uyên.

Sao nàng có thể như vậy? Sao lại có thể như vậy.

Rõ ràng nam nhân đó đã làm hại nàng, nàng vẫn chấp nhận hấn, chẳng lẽ nam nhân không xấu, nữ nhân không yêu sao?

Phượng Vô Nhai nghĩ, ánh mắt đầy tức giận, đi thẳng tới trước mặt Vân Thiên Vũ, giơ tay nắm lấy tay Vân Thiên Vũ, cắn răng nhìn nàng.

Vân Thiên Vũ cảm thấy có gì đó bất ổn, tránh né mà không thể giãy ra được.

Nàng nhú mày nhìn Phượng Vô Nhai, toàn thân Phượng Vô Nhai lửa giận nóng bỏng, đôi mắt cũng tức giận.

Giờ phút này, y tựa như một con dã thú mất kiểm soát. Người này làm sao vậy?

“Phượng Vô Nhai, rốt cuộc người làm sao vậy?”

Phượng Vô Nhai thở phì phò, cắn răng hét lên với Vân Thiên Vũ:

“Tại sao người lại không phản kháng, tại sao?”

Vân Thiên Vũ không thể hiểu, không biết Phượng Vô Nhai đang nói gì, ánh mắt u ám nhìn Phượng Vô Nhai: “Người có ý gì vậy?”

“Ta hỏi người, lúc hấn hôn người, sao người lại không phản kháng.”

“Trước kia hấn tổn thương người như vậy, người cũng đã từng nói sẽ ân đoạn nghĩa tuyệt với hấn, từ nay về sau sẽ không có bất cứ quan hệ gì, nhưng giờ thì sao, tại sao lại liên quan đến hấn, điều đó tính là gì, tính là gì, còn nữa ta là gì, bởi vì người và hấn ân đoạn nghĩa tuyệt ta nghĩ là ta có cơ hội cho nên ta mới cố gắng nghĩ cách để người tiếp nhận ta, thích ta, nhưng người thì sao, sao lại đối xử với ta như vậy?”

Giờ phút này Phương Vô Nhai không còn là Phương Vô Nhai ung dung phóng khoáng của ngày xưa, dường như y đã hoàn toàn mất hết lý trí.

Y tức giận như một con dã thú đang tức giận. Vân Thiên Vũ vô cùng kinh ngạc nhìn Phương Vô Nhai, sau đó từ từ mở miệng: “Người thích ta ư.”

“Đúng vậy, ta thích người, ta không muốn người gần gũi với Tiêu Cửu Uyên, khi hắn làm tổn thương đến người ta vô cùng đau lòng, cho nên bây giờ người như vậy khiến ta vô cùng thất vọng và khó chịu.”

Phương Vô Nhai nói xong đột nhiên nghiêng rằng: “Chẳng lẽ nam nhân không xấu, nữ nhân không yêu sao? Vân Thiên Vũ, ta cũng có thể vô cùng xấu xa.”

Y nói xong quay người giơ tay ôm lấy Vân Thiên Vũ sau đó cúi xuống hôn lên môi của Vân Thiên Vũ.

Trên gương mặt đó còn có hơi thở của Tiêu Cửu Uyên, y không muốn trên người Vũ Mao có hơi thở của Tiêu Cửu Uyên. Cho nên y dùng hơi thở của mình lấp đi hơi thở của Tiêu Cửu Uyên.

Hành động của Phương Vô Nhai khiến Vân Thiên Vũ sợ tới ngây người, nàng cố gắng đẩy Phương Vô Nhai ra.

Đáng tiếc sức lực Phương Vô Nhai quá lớn, gát gao ôm lấy nàng, nàng không thể tránh né được.

Nhưng bởi vì Vân Thiên Vũ giãy giụa nên Phương Vô Nhai không thực hiện được.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 637: Quay Lại Trả Thù

Nhưng sự giãy giụa của Vân Thiên Vũ dưới mắt nhìn của Phượng Vô Nhai càng trở nên kích thích.

Bởi vì y thấy khi Tiêu Cửu Uyên hôn Vân Thiên Vũ, nàng không hề giãy giụa, nhưng khi y hôn nàng, thái độ của nàng lại quyết liệt như vậy, điều này chứng tỏ cái gì, chính là trong lòng nàng chấp nhận sự tiếp xúc của Tiêu Cửu Uyên, nhưng không chấp nhận y.

Điều này khiến y hoàn toàn sụp đổ.

Không, y không cam lòng.

Y không cam làm bị thua như thế.

Phượng Vô Nhai cúi người xuống mạnh mẽ hôn nàng.

Vân Thiên Vũ đã nhấc chân lên đá vào đầu gối của Phượng Vô Nhai, cú đá này vừa đau vừa dữ, đau đến nỗi Phượng Vô Nhai buông lỏng tay ra.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ vô cùng khó coi, trong mắt đầu lửa giận: “Phượng Vô Nhai, ngươi đang làm gì vậy, ngươi có khác những tên thổ phi kia là bao, lúc trước ta và Tiêu Cửu Uyên là vô tình, nhưng ngươi thì sao, ngươi đang làm gì, ngươi đang ép ta làm việc ta không muốn làm, chẳng lẽ đây là tình cảm của người giành cho ta sao?”

“Xin lỗi, thứ cho ta không thể chấp nhận tình cảm của người, người hãy thu về đi, ta không cần tình cảm kiểu này.”

Lời nói của Vân Thiên Vũ như búa tạ đập vào lòng của Phượng Vô Nhai, khiến lòng y vừa đau đớn vừa khó chịu.

Y ý thức được tình hình lui về phía sau. Vân Thiên Vũ không nhìn y nữa, quay người đi vào An thân vương phủ.

Thực tế, chuyện Tiêu Cửu Uyên hôn nàng cũng khiến nàng bức mình.

Không ngờ Phượng Vô Nhai cũng lại như vậy, nàng thực sự muốn phát điên.

Nhưng Vân Thiên Vũ chưa bước vào An thân vương phủ.

Cửa lớn của An thân vương phủ được mở ra.

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện ra đó là Diệp Gia và đại tổng quản vương phủ, và người của đoàn quân tiên phong.

Những người này vừa nhìn thấy Vân Thiên Vũ, sốt ruột kêu lên: “Quận chúa, không hay rồi, lão vương gia đã xảy ra chuyện.” Vân Thiên Vũ vừa nghe xong, sắc mặt vô cùng khó coi, nhanh chóng bước vài bước lập tức nắm lấy tay Diệp Gia hỏi: “Nghĩa phụ bị làm sao? Ông ấy bị làm sao?”

Diệp Gia lấy một phong thư từ trong tay áo ra đưa cho Vân Thiên Vũ: “Muội mau đọc thư đi, Vừa nãy có người phóng tên đưa thư này vào viện của chúng ta ở, bởi vì muội không ở nhà, nên tỷ đã xem qua, không nhờ phong thư này lại là do người của Lăng Vân tông gửi tới, người của Lăng Vân tông nói lão vương gia đã bị họ bắt đưa đến Lăng Vân tông, nếu muội muốn cứu lão vương gia thì phải đến Lăng Vân tông một mình, nếu không họ sẽ giết lão vương gia.”

“Sau khi tỷ xem thư xong, lập tức bảo quản gia đi tìm tung tích của lão vương gia, mọi người đã tìm khắp vương phủ, cũng không thấy tung tích của lão vương gia, cho nên chúng ta lo lắng quyết định tới tìm muội.”

Diệp gia nói hết những gì đã diễn ra.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ vô cùng khó coi.

Lăng Vân tông, lại là người của Lăng Vân tông.

Trên thực tế, nàng vẫn luôn sợ rằng người của Lăng Vân tông sẽ ra tay với người thân bên cạnh nàng.

Đây cũng là lý do mà trước đây nàng để cho Phượng Vô Nhai ở lại trong An thân vương phủ.

Phượng Vô Nhai là người của Ma Ảnh cung, lại là thân thủ tử linh, nếu có người nào vào An thân vương phủ, nhất định y sẽ biết.

Nhưng đêm nay Phượng Vô Nhai lại không ở trong An thân vương phủ, nên bọn chúng đã lợi dụng cơ hội.

Vân Thiên Vũ đang nghĩ ngợi, Phượng Vô Nhai đã bước tới bên cạnh.

Bây giờ lửa hận của y đã giảm đi, thay vào đó là có chút ngại ngùng.

Lúc trước chính y nói sẽ bảo vệ cho Tiêu lão vương gia, không ngờ Tiêu lão vương gia vẫn bị người của Lăng Vân tông bắt đi.

Việc này y không thể nào chối bỏ trách nhiệm.

Lăng Vân tông đúng không? Vậy thì để cho bốn quân tìm người. Trong mắt Phượng Vô Nhai tràn ngập sát khí.

Nhưng khi y nhìn về phía Vân Thiên Vũ, thận trọng mở miệng: “Vũ Mao, đều là lỗi của ta, ta không nên ích kỷ rời khỏi An thân vương phủ.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 638: Lên Lãng Vân Tông

Vân Thiên Vũ lách người, ánh mắt lạnh lùng, nàng nhìn Phượng Vô Nhai, thản nhiên nói: “Việc này không liên quan gì tới người, người đi đi.”

Một câu vô cùng đơn giản người đi đi, cũng chính là rũ bỏ tất cả quan hệ của hai người.

Điều này khiến Phượng Vô Nhai ân hận muốn giết người.

Nhưng bây giờ không phải là lúc giết người, muốn giết thì phải giết người của Lãng Vân tông: “Vũ Mao, ta biết người đang trách ta, là ta không tốt, không bảo vệ được Tiêu lão vương gia, ta bằng lòng cùng người lên Lãng Vân tông cứu lão vương gia, tin ta đi, chẳng những có thể cứu Tiêu lão vương gia, ta còn muốn diệt cả Lãng Vân tông.”

Phượng Vô Nhai nói xong, Diệp gia cũng khẽ nói: “Còn có tỷ, tỷ sẽ cùng muội lên Lãng Vân tông.”

“Còn cả muội nữa, Vân tỷ tỷ.” Tiểu Linh Đang nhanh chóng mở miệng.

Đội quân tiên phong của phủ An thân vương cũng trầm giọng nói: “Còn có chúng ta nữa.”

Ba linh thú cũng không cam lòng rút lại phía sau kêu lên: “Chủ nhân, còn cả chúng ta nữa, còn có chúng ta nữa.”

Vân Thiên Vũ nhìn tất cả mọi người, biết là Lăng Vân tông không phải là người tầm thường, nếu nàng lên núi một mình không thể nào giết được người Lăng Vân tông.

Cho nên chắc chắn phải mang theo vài người cùng lên núi.

Nhưng nàng không có ý định để Phượng Vô Nhai nhúng tay vào.

Vốn dĩ nàng tưởng nàng với Phượng Vô Nhai là bằng hữu, là bằng hữu thì không cần phải phân chia rạch ròi.

Nhưng Phượng Vô Nhai lại thích nàng, nàng phải nghiêm túc suy nghĩ, cảm giác của mình và Phượng Vô Nhai căn bản không phải là tình yêu đôi lứa, cho nên nàng không thể cho y cơ hội nghĩ ngợi lung tung.

Trước kia nàng không biết nhưng giờ nàng đã biết thì không thể quấy rầy y nữa.

Vân Thiên Vũ nghĩ ngợi, nhìn Phượng Vô Nhai từ từ nói: “Phượng Vô Nhai, việc này không liên quan gì tới ngươi, người dẫn người của người đi đi, việc này phải làm thế nào, ta tự biết sắp xếp.” Gương mặt của Phượng Vô Nhai trở nên cứng ngắc, trong lòng y vô cùng khó chịu, y biết Vũ Mao đang trách cứ y về những chuyện vừa rồi.

Nhưng tâm trạng của y, hàng động của y, tự y không thể khống chế nổi.

Khi đó, nhìn thấy nàng và Tiêu Cửu Uyên như vậy, y đã điên lên, y càng nghĩ càng nổi điên, cho nên đã hành xử với nàng thiếu suy nghĩ như vậy: “Vũ Mao, người vẫn đang trách ta ư.”

Vân Thiên Vũ lắc đầu: “Ta không có.”

Diệp Gia bên cạnh nhanh chóng mở miệng: “Vũ Mao, mặc kệ muội và Phượng Vô Nhai đang có chuyện gì, nhưng trước mắt lên Lăng Vân tông không phải chuyện dễ dàng gì, cho nên đừng từ chối ý tốt của y, nếu chúng ta lên Lăng Vân tông rồi lại hại chết Tiêu lão vương gia, chắc chắn muội sẽ rất hối hận.”

“Cho nên vẫn nên liên minh với Phượng Vô Nhai.”

Sau khi Diệp Gia nói xong, Tiểu Linh Đang cũng gật đầu: “Đúng đó, Vân tỷ tỷ, trước tiên phải cứu được Tiêu lão vương gia đã, chờ sau khi cứu được Tiêu lão vương gia rồi hãy nói.”

Vân Thiên Vũ nhú mày suy nghĩ.

Phượng Vô Nhai bên cạnh vẫn kiên định, ung dung: “Dù người nói thế nào ta cũng sẽ không đi, trước đây ta đã nói vào phủ An thân vương để bảo vệ Tiêu lão vương gia, bây giờ Tiêu lão vương gia bị người của Lăng Vân tông bắt đi, ta không thể chối bỏ trách nhiệm, cho nên ta phải cứu ông ấy bằng được.”

“Nếu người đã kiên quyết không cho ta tham gia, vậy ta chỉ còn cách một mình hành động, như vậy sức mạnh sẽ bị phân tán.”

Vân Thiên Vũ nghĩ ngợi, biết Phượng Vô Nhai nói được làm được.

Nếu nàng và y tách ra hành động sẽ phân tán lực lượng, như vậy cũng không tốt chút nào: “Được, chúng ta lập tức chuẩn bị đến Lăng Vân tông.” Vân Thiên Vũ không cự tuyệt nữa.

Phượng Vô Nhai thở phào nhẹ nhõm, thầm hạ quyết tâm.

Lần này lên Lăng Vân tông, nhất định y phải làm dịu mối quan hệ của y và Vũ Mao.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 639: Lo Lắng

Vân Thiên Vũ không nghĩ ngợi nhiều mà lập tức bước vào phủ An thân vương, chọn ra ba trăm người trong đội quân tiên phong, rồi đoàn người nhanh chóng rời khỏi phủ An thân vương đi tới Lăng Vân tông.

Cả đoàn người vừa đi không xa, thì trong bóng tối có một vài bóng người lén vào phủ An thân vương.

Những người này là Tiêu Cửu Uyên và thuộc hạ của hắn. Bọn họ vào đến viện của Vân Thiên Vũ trong phủ An thân vương thì cảm thấy có gì đó bất thường.

Trong viện dường như không còn ai cả, người đâu hết rồi.

Trong lòng Tiêu Cửu Uyên kinh ngạc, còn tưởng Vân Thiên Vũ đã xảy ra bất trắc gì cho nên nhanh chóng vào phòng của Vân Thiên Vũ.

Cuối cùng cũng không thấy bóng dáng của Vân Thiên Vũ đâu.

Lòng Tiêu Cửu Uyên trầm xuống.

Vũ Mao nàng không sao chứ.

Toàn thân Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng, cả người tràn ngập sự lo lắng, nhưng hắn nhanh chóng phát hiện ra bất ổn bởi vì trong viện yên tĩnh hơn bình thường, phải biết rằng ba linh thú của Vân Thiên Vũ bình thường rất ồn ào.

Chỉ cần có ba linh thú ở đây, không thể nào yên lặng như vậy.

Nhưng bây giờ ba đứa đó lại không hề có ở đây.

Trước đó, hắn đưa Vũ Mao tiến cung, rõ ràng không đem theo ba linh thú đó mà.

Tiêu Cửu Uyên càng nghĩ trái tim càng trầm xuống, lập tức dặn Bạch Diệu đi tìm người.

Bạch Diệu nhanh chóng tìm thấy Họa Mi ở trong viện, đưa Họa Mi tới gặp Tiêu Cửu Uyên.

Nói thật ra, Họa Mi vẫn không hề thích Tiêu Cửu Uyên.

Nhưng dù không thích Tiêu Cửu Uyên, nàng ta vẫn khá tin vào khả năng của Tiêu Cửu Uyên, cho nên vừa nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên, Họa Mi liền khóc lóc quỳ xuống kêu lên: “Ly thân vương gia, người hãy mau cứu lấy tiểu như nhà chúng ta.”

“Vũ Mao nàng ấy làm sao vậy?”

Trái tim Tiêu Cửu Uyên như có hòn đá đè nặng, không thể thở nổi.

Trên gương mặt tuần mỹ tràn đầy lo lắng, đôi mắt nhìn chăm chăm Họa Mi không hề chớp mắt, sợ Họa Mi sẽ nói Vũ Mao đã xảy ra chuyện. “Là người của Lăng Vân tông bắt Tiêu lão vương gia, người của Lăng vân tông còn nói ra dùng tiểu thư nhà chúng ta để đổi lấy Tiêu lão vương gia, nếu không sẽ giết chết Tiêu lão vương gia.”

“Cho nên tiểu thư đã dẫn người đi đến Lăng Vân tông, nô tì sợ rằng...”

Họa Mi chưa nói hết câu, Tiêu Cửu Uyên đã động dậy, đứng hăn dậy, vội vàng đi ra ngoài.

Toàn thân hần đặng đặng sát khí, ánh mắt giận dữ rực lửa.

Quả nhiên Lăng Vân tông quay lại trả thù, xem ra Diệp Tử Yên chưa chết.

Tiểu viên cầu đó là công cụ sắc bén để thoát thân, mặc dù đã bị nổ tung nhưng vật đó không hề bị phá hủy, vẫn bảo vệ được cho Diệp Tử Yên.

Thật ra chuyện này rốt cuộc vẫn là do hần gây ra.

Nếu như lúc trước hần không tìm đến cửa Lăng Vân tông, thì nữ nhân Diệp Tử Yên sẽ không đối phó với Vũ Mao, nàng sẽ không có chuyện gì hết.

Bây giờ bản thân lại hại đến nàng, nên hần lập tức dẫn người đi tới Lăng Vân tông cứu người.

Tiêu Cửu Uyên đem theo thuộc hạ đuổi theo đến cửa thành, nhưng nhanh chóng nghĩ tới Tiêu Dạ Thần.

Trước mắt Lăng Vân tông bắt là Tiêu lão vương gia, nếu Tiêu Dạ Thần biết sẽ đến Lăng Vân tông cứu gia gia của mình, gã đơn thương độc mã lên Lăng Vân tông sẽ vô cùng nguy hiểm.

Nếu Tiêu Dạ Thần lại xảy ra chuyện gì, Vũ Mao nhất định sẽ rất lo lắng. Cho nên không thể Tiêu Dạ Thần xảy ra chuyện gì, huống hồ Tiêu Dạ Thần lại là bằng hữu của hần từ nhỏ.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ tới đây, toàn thân hơi chậm lại, quay trở về vương phủ, sau đó tìm Tiêu Dạ Thần biết chuyện Tiêu Lăng Phong bị bắt.

Gương mặt Tiêu Dạ Thần đen lại, cuối cùng dẫn theo vài thuộc hạ đi cùng với Tiêu Cửu Uyên ra khỏi thành.

Đáng lẽ họ đuổi theo Vân Thiên Vũ và Phượng Vô Nhai, nhưng đuổi mãi cả đoạn đường cũng không hề đuổi kịp.

Cuối cùng Tiêu Cửu Uyên và Tiêu Dạ Thần khẳng định đường mà họ đi không phải là đường mà Vũ Mao đang đi.

Trước mắt muốn tìm thấy họ dường như là không thể, cho nên vẫn là đến Lăng Vân tông rồi tính.

Hai đoàn người tức tốc đến thẳng Lăng Vân tông.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 640: Chết Không Có Chỗ Chôn

Lăng Vân tông không nằm trong biên giới của Đông Ly quốc, nó nằm ở ngọn núi hướng nam giữa Đông Ly quốc và Tây Tấn quốc.

Tộc người chiếm lĩnh ngọn núi, khai môn lập phái, tự thành lập môn phái, bởi trong tay có mấy luyện đan sư, tông chủ chính là một luyện đan sư vô cùng lợi hại, cho nên thiên hạ anh hùng hào kiệt đều đổ xô tới.

Lăng Vân tông có một quy tắc, nếu là người bị thương hoặc là muốn đến xin đan dược, nhất định phải dốc sức phục tùng Lăng Vân tông trong vòng ba năm.

Ba năm sau thì có thể xuống núi. Kể từ đó, Lăng Vân tông đã nhận được rất nhiều cao thủ một cách miễn phí, điều này khiến Lăng Vân tông trở thành một trong ba thế lực hùng mạnh nhất.

Đứng trên của Ma Ảnh cung và Truy Hồn các. Người bình thường không dám động tới Lăng Vân tông.

Diệp Tử Yên thân là đại tiểu thư của Lăng Vân tông, xưa nay luôn ý thể thân phân cao quý, trong tông cũng luôn làm loạn, không ai dám trêu chọc nàng ta.

Bởi vì thế đại tiểu thư này lại thích người ta gọi mình là tiên tử.

Cho nên người Lăng Vân tông từ trên xuống dưới đều gọi nàng ta là Lăng Vân tiên tử.

Không ngờ lần này xuống núi lại suýt chết.

Không những thế trưởng lão trong tông phái đi đều bị giết hại.

Không chỉ trưởng lão mà tất cả những người trong tông được phái đi đều bị giết chết.

Tông chủ Lăng Vân tông vừa nghe thấy vậy đã vô cùng phẫn nộ, đây là đang đánh vào mặt của Lăng Vân tông, nhiều năm như vậy không ai dám không nể mặt Lăng Vân tông cả.

Tông chủ Lăng Vân tông vốn muốn phái người giết Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên.

Nhưng lại bị Diệp Tử Yên ngăn cản, thứ nhất là không muốn làm hại tới người mà Diệp Tử Yên yêu mến.

Thứ hai là do Tiêu Cửu Uyên quá mạnh, họ chống lại hẳn, chưa chắc đã có kết quả tốt.

Tiêu Cửu Uyên không phải vì Vân Thiên Vũ mới giết hại người của Lăng Vân tông sao? Họ sẽ giết Vân Thiên Vũ.

Cho nên Diệp Tử Yên liền hạ lệnh cho người trong tông đến phủ An thân vương bắt Tiêu lão vương gia.

Nàng ta muốn xem Vân Thiên Vũ có tới cứu Tiêu lão vương gia không, nếu nàng không tới, sẽ khai đại với Tiêu lão vương gia, rồi giết từng người từng người một.

Nếu nàng tới, sẽ cho nàng chết không có chỗ chôn.

Diệp Tử Yên hạ lệnh, cao thủ trong tông liền phụng mệnh, đến phủ An thân vương ở Đông Lý để bắt Tiêu lão vương gia.

Yên lặng chờ Vân Thiên Vũ tới.

Vân Thiên Vũ và Phương Vô Nhai chạy suốt dọc đường, hai mươi ngày sau cũng đến Lăng Vân tông.

Lăng Vân tông chiếm lĩnh ngọn núi Quỷ Vương phong nổi danh thiên hạ.

Cả ngọn núi gồm có tất cả chín trăm chín chín tám một ngọn núi lớn nhỏ, vô cùng hiểm trở.

Trong những ngọn núi Lăng Vân tông chiếm lĩnh, ngoại trừ tông chủ Diệp Thu Loan ở ngọn núi cao nhất ra, năm người ngọn núi khá đều được ngũ đại đệ tử của bà ta chiếm giữ.

Dưới trướng của Lăng Vân tông hầu như đều là nữ, trong năm ngọn núi này đều không có một người nam nhân nào được lui tới.

Nghe nói tông chủ Lăng Vân tông Diệp Thu Loan chẳng những bị người nam nhân bà ta yêu thương vứt bỏ mà còn bị hủy dung, cho nên bà ta vô cùng oán hận nam nhân.

Nghiêm cấm không cho nam nhân bước vào ngũ phong và bên trong ngọn núi của bà ta.

Tất cả nam nhân đều gác ở ngoài ngũ phong.

Ở dưới chân núi Quỷ Vương phong, cả đoàn người tụ tập lại, thương lượng kế hoạch tiếp theo.

Đoàn người này là Vân Thiên Vũ và Phương Vô Nhai.

Họ đã đi ngựa suốt dọc đường không ngừng nghỉ rốt cuộc đã chạy tới Lăng Vân tông.

Mọi người tụ tập lại bàn bạc chuyện cứu người.

Lăng Vân tông ở trong trung tâm của Quỷ Vương phong, diện tích của Quỷ Vương phong vô cùng khổng lồ, nếu muốn cứu người không phải dễ dàng gì.

Trước mắt Tiêu Lăng Phong rốt cuộc đang ở đâu không ai biết. Vân Thiên Vũ đang nhíu mày suy nghĩ, đột nhiên có tiếng động dội lại.

Có người đang tới.

Cách đó không xa, Ngạo Minh lập tức nói nhắc nhở: “Có người tới.”

Vân Thiên Vũ và Phượng Vô Nhai nhanh chóng ngẩng đầu nhìn tới, Phượng Vô Nhai vừa nhìn thấy người tới, liền nhanh chóng khoát tay nói: “Đừng lo, đó là thuộc hạ của ta.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 641: Loại Người Gì Vậy

Phượng Vô Nhai vừa nói xong, một tia màu đỏ bay tới trước mặt họ, người tới giống như một đám mây đỏ lạc chân xuống vậy, rồi từ từ nhẹ nhàng thu mây lại, để thấy rõ dung mạo, là một nữ tử quyền rũ xinh đẹp, dáng người đầy đặn, đường cong mỹ miều.

Nữ tử này là người của Phượng Vô Nhai, hai người đều thuộc tuýp người tà mị phóng khoáng.

Đặc biệt là nữ tử này, vóc dáng nảy nở, tung rằng nam nhân nhìn thấy nàng ta, đều có cảm giác nguyên thủy nhất, hận không thể áp đảo nữ nhân này.

Nhưng sau khi nữ tử này nhìn thấy Phượng Vô Nhai lập tức thu mình lại, có vẻ hết sức quy củ.

Nàng ta cung kính làm lễ, quỳ gối trước mặt Phượng Vô Nhai, cung kính nói: “Ma quân đại nhân, tiểu nhân đã vào Lăng Vân tông, điều tra ra An thân lão vương gia của Đông Ly quốc đang bị trói ở ngoài cây thanh mộc trên ngũ phong.”

Sắc mặt của Vân Thiên Vũ vừa nghe tới đây đã trở nên vô cùng khó coi, quay người đâm mạnh vào câu bên cạnh: “Thật đáng giận.”

Nàng vừa nói, hồng y nữ tử đang bấm báo nhanh chóng nhìn sang, đôi mắt đen láy như suy tư điều gì đó.

Nữ nhân này chính là quận chúa Linh Nghi của Đông Ly quốc sao? Cũng chính là nữ nhân mà chủ tử nhà chúng ta mê muội sao?

Hồng y nữ tử vẻ mặt tràn đầy khó tin, từ xưa tới nay chủ tử vẫn luôn thích vẻ đẹp của nữ tử một cách quyến rũ kiều diễm, từ bao giờ lại thích một nữ tử nhỏ nhắn thanh thuần như vậy.

Nữ nhân này đẹp thì có đẹp nhưng dáng người không đầy đặn, thần thái không quá chói sáng, thật sự không giống phong cách của ma quân đại nhân.

Về phần mê muội, có thể là bởi vì ăn cá đã quen nên thi thoảng đổi món sang ăn rau chẳng.

Trong lòng hồng y nữ tử nghĩ ngợi, nhưng trên mặt không hề biểu hiện gì cả.

Phượng Vô Nhai cũng không quan tâm tới nàng ta, mà nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Chúng ta phải lên núi để cứu Tiêu lão vương gia sao? Nhưng ta sợ đó chỉ là giả, chưa biết chừng lão vương gia đó không phải là thật mà là đóng giả.”

“Chẳng lẽ họ không sợ chúng ta sẽ cứu được người sao? Cho nên người bị trói ở cây bên ngoài ngũ phong rất có thể không phải là Tiêu lão vương gia.”

Phượng Vô Nhai sau khi nói xong Vân Thiên Vũ biến sắc, cũng hiểu ra có thể người bị buộc ở ngoài cây ở ngũ phong có thể không phải nghĩa phụ, chưa biết chừng là có người giả mạo, cho nên trước mắt họ không thể sốt ruột, lên núi rồi nói: “Ừm, người đó có thể không phải nghĩa phụ.”

Vân Thiên Vũ nói xong nhìn về phía hồng y nữ tử: “Ngoại trừ việc người bị cột ở cây ngoài ngũ phong ra, người còn nghe ngóng được gì không? Có thể thăm dò được những người khác bị trói lên núi không.”

Hồng y nữ tử chính là người trong Ma Ảnh cung, là một trong những thuộc hạ đắc lực nhất của Phượng Vô Nhai, được gọi là Hồng Cô.

Trong Ma Ảnh cung, ngoài Phượng Vô Nhai ra nàng ta là người có quyền lực nhất, tôn quý nhất.

Trước mắt nàng ta đang xử lý chuyện trong Ma Ảnh cung, không ngờ lại được chủ tử gọi tới, làm nàng ta ngay lập tức chạy tới Lăng Vân tông để điều tra tung tích của Tiêu lão vương gia.

Nàng ta dẫn thêm hai gã thuộc hạ đến Lăng Vân tông để thăm dò tung tích của Tiêu lão vương gia.

Vốn dĩ việc này Hồng Cô cũng không hề vui vẻ gì, bởi Ma Ảnh cung và Lăng Vân tông xưa nay nước sông không phạm nước giếng.

Tuy thế lực của Lăng Vân tông lớn nhưng vẫn luôn khách sáo với Ma Ảnh cung.

Bây giờ quân thượng đại nhân nhà mình lại vì một nữ nhân mà kiếm chuyện với Lăng Vân tông.

Nếu người của Lăng Vân tông biết được, sợ rằng họ sẽ rất thê thảm.

Trong lòng Hồng Cô vô cùng chán ghét Vân Thiên Vũ, đồng thời nàng ta đánh giá Vân Thiên Vũ là loại nữ nhân chỉ biết dựa vào sắc đẹp, tự thấy bản thân mình có chút sắc đẹp nên dùng nó để mê hoặc đàn ông liều mạng vì nàng.

Loại người gì vậy.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 642: Thái Dương Bồ Âm Thần Công

Hồng Cô nhìn Vân Thiên Vũ đầy khinh miệt, Vân Thiên Vũ nói chuyện với nàng ta, đến một chút khách sáo cũng không có.

Nàng tưởng nàng là ai chứ.

Trong lòng Hồng Cô nghĩ ngợi, từ từ nói: “Quận chúa Linh Nghi, ta tên là Hồng Cô.”

Sau khi Hồng Cô nói chuyện, Vân Thiên Vũ gật đầu, bày tỏ là mình đã biết, tiếp tục gắng hỏi: “Vậy người lên núi, ngoại trừ tra được người đó bị cột ở cây ngoài ngũ phòng, có ai bị trói lên núi không.”

Hồng Cô chau mày, từ từ nói: “Trên thực tế, Lăng Vân tông, ngày ngày đều có người bị trói lên núi, ta còn chưa điều tra ra được ai là Tiêu lão vương gia.”

“Mỗi ngày đều có người bị trói lên núi là có ý gì?”

Vẻ mặt Vân Thiên Vũ kinh ngạc.

Hồng Cô khẽ cười xinh đẹp.

“Quận chúa Linh Nghi có thể chưa biết, tông chủ Lăng Vân tông Diệp Thanh Loan đang luyện thái dương bồ âm thần công, cho nên mỗi ngày đều cần thân thể đồng tử để luyện công, cho nên người trong ngũ đại phong đều

liều mạng tìm nam tử cho bà ta. Những nam tử này chẳng những tuấn mỹ mà cơ thể phải cường tráng, hơn nữa phải là đồng tử.”

“Chính vì vậy, mỗi ngày đều có nam tử tuấn mỹ bị trói lên núi, nên ta chưa tra ra được Tiêu lão vương gia đang bị trói ở đâu trên ngọn núi nào.”

Vân Thiên Vũ sau khi nghe Hồng Cô nói xong vô cùng lúng túng.

Thải dương bổ âm thần công, thực sự là không biết xấu hổ.

Mẫu thân của Diệp Tử Yên hóa ra còn không biết xấu hổ hơn cả nàng ta.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, ánh mắt của Phượng Vô Nhai bên cạnh nhìn Hồng Cô.

Y đã nhìn ra sự bất kính của Hồng Cô đối với Vân Thiên Vũ, cho nên trong lòng vô cùng tức giận.

Ánh mắt sắc bén đến cực điểm. Y như vậy khiến Hồng Cô sợ hãi, không dám nhìn Phượng Vô Nhai.

Phượng Vô Nhai nhìn Hồng Cô: “Nói, người còn tra được gì nữa.”

“Hồi chủ tử, thuộc hạ còn tra ra được phong chủ của ngũ đại phong luôn bất hòa, vẫn luôn âm thầm tranh đấu. Nghe nói ngũ đại phong cũng không hoàn toàn đồng tình việc tông chủ luyện thải dương bổ âm thần công, tứ phong phong chủ, ngũ phong phong chủ hoàn toàn không tán thành việc này. Thường trực tiếp ra mặt ngăn cản Lăng Vân tông chủ luyện loại võ công tà môn này.”

“Nhưng nhất phong, nhị phong và tam phong phong chủ thì vẫn bình thường, những thiếu niên bị bắt đều là do tam đại phong này làm.”

“Bởi vì nguyên nhân này, cho nên ngũ đại phong tranh đấu liên miên.”

Hồng Cô nói tới đây thì dừng lại, Vân Thiên Vũ nhìn Phượng Vô Nhai, ánh mắt tràn đầy lạnh lùng, khóe miệng nở nụ cười lạnh lùng.

“Người Lăng Vân tông dám cả gan bắt cóc nghĩa phụ ta, ta sẽ không dễ dàng tha thứ cho họ.”

Giọng điệu Vân Thiên Vũ hơi cứng rắn, Hồng Cô bên cạnh ngẩn ngơ, khẽ cong miệng cười, cảm thấy thực sự đây là ý nghĩ kỳ lạ, Lăng Vân tông lớn như vậy, nàng nói muốn xử lý là xử lý được sao?

Nhưng Vân Thiên Vũ mặc kệ người khác nghĩ gì, nàng ngẩng đầu lên nhìn Phượng Vô Nhai, nhanh chóng mở miệng nói: “Phượng Vô Nhai, bây giờ chúng ta chia ra hai đường, khơi mào cho họ xảy ra nội chiến, để họ đánh nhau, lần này chúng ta sẽ để họ tự thanh lý môn hộ, thấy thế nào?”

“Khi họ nội chiến, cả hai bên đều bị thương đều có lợi cho chúng ta tìm được nghĩa phụ của ta, cũng có lợi cho chúng ta tiêu diệt Lăng Vân tông.”

Ánh mắt Vân Thiên Vũ tràn đầy sự kiên định.

Nếu như không diệt Lăng Vân tông, sau này sẽ còn phiền phức, vì thế nhân cơ hội này tiêu diệt Lăng Vân tông, sau này sẽ không còn phiền phức nào nữa. Nàng càng nghĩ càng cảm thấy ý này rất tuyệt.

“Được, chúng ta lên núi chia nhau làm việc, lên núi sẽ tách ra sao? Chúng ta sẽ ẩn nấp vào hai đại phái sau đó tìm cơ hội gây sự.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 643: Vào Lăng Vân Tông

Tuy đã đồng ý song Phượng Vô Nhai vẫn vội nói thêm: "Muội vào ngũ phong với đám Tiểu Linh Đang đi, ngũ phong trong Lăng Vân tông khá hơn chút đỉnh, còn ta vào nhất phong."

Sau khi Phượng Vô Nhai sắp xếp xong, Hồng Cô vội lên tiếng: "Ma Quân đại nhân, người là nam nhân, không thể vào nhất phong Độc Long được..."

Phượng Vô Nhai nhìn Hồng Cô bằng ánh mắt sâu xa, lạnh lùng buông lời: "Chẳng phải chỉ là nữ nhân thôi sao?"

Y thuận miệng nói một câu mà khiến Hồng Cô và đám thủ hạ phía sau sợ hãi cực độ.

Ý của chủ thượng là người sẽ dịch dung thành nữ nhân xâm nhập vào nhất phong sao? Phải biết rằng thường ngày hễ ai bảo chủ thượng giống nữ nhân thì người đó nhất định sẽ sống không bằng chết.

Nhưng giờ chủ thượng lại muốn dịch dung thành nữ nhân! Quá kinh hoàng!

Hồng Cô đưa mắt nhìn Vân Thiên Vũ đứng cạnh Phượng Vô Nhai, lòng chua chát vô hạn. Xưa nay các vị trưởng lão trong Ma Ảnh cung đều chăm nàng ta cho chủ thượng, nào ngờ nửa đường lại nhảy ra một Trình

Giáo Kim, hơn nữa trông chủ thượng cũng có vẻ say mê nàng ta lắm. Nhưng Hồng Cô chẳng thấy nữ nhân này có gì đáng để người ta say mê cả.

Nàng ta nghĩ mà căm hận hết sức, song vẫn không để lộ ra ngoài: "Chủ tử, làm vậy không ổn lắm."

Phượng Vô Nhai lạnh lùng trừng mắt, Hồng Cô nín thít hết dám hó hé.

Y hạ lệnh: "Người lập tức đưa chúng ta lên núi."

Dù có không ít cao thủ trấn giữ bên ngoài năm ngọn núi nhưng núi Quỷ Vương trải rộng nhường ấy, muốn lên đó cũng không phải việc gì khó.

Hồng Cô đáp lời, nhanh nhẹn đi trước dẫn đường, cả đoàn người bám theo sau nàng ta nhằm hướng Lăng Vân tông mà đi.

Rớt lại sau cùng, Tiểu Linh Đang hồi hải rảo bước cho kịp Vân Thiên Vũ, túm tay nàng lắc lắc: "Vân tỷ tỷ, Hồng Cô chỉ là thủ hạ của ca ca muội thôi, tỷ đừng nghĩ lung tung nhé."

Vân Thiên Vũ đã nhìn thấu tâm tư của Tiểu Linh Đang, có vẻ như nha đầu này muốn nàng lấy ca ca của mình, dọc đường không giây phút nào là không cố tạo ấn tượng tốt cho ca ca trước mặt nàng.

Nhưng giờ nàng chẳng còn lòng dạ nào nghĩ đến chuyện khác, chỉ muốn cứu nghĩa phụ ra, quyết không thể để người gặp chuyện gì.

Vừa nghĩ Vân Thiên Vũ vừa giơ tay cóc trán Tiểu Linh Đang một cái: "Muội đấy!"

Hồng Cô đi trước dẫn đường, khóe mắt liếc thấy vẻ thân thiết của Tiểu Linh Đang và Vân Thiên Vũ, nàng ta không khỏi thấy đắng lòng. Nàng ta nịnh nọt nha đầu kia bao nhiêu năm ròng mà chẳng đổi được sự yêu quý, giờ thì hay rồi, nha đầu đó lại chạy đi lấy lòng nữ nhân khác.

Nàng ta hết nhìn trái ngó phải, lại trông trên dòm dưới nhưng thật tình vẫn không thấy dấu điểm đặc biệt ở nữ nhân này.

Hồng Cô đi trước rẽ làng dẫn đường, thời gian sau đó mọi người đều im lặng, men theo con đường núi gồ ghề dựng đứng đi đến Lăng Vân tông.

Trong số năm ngọn núi của Lăng Vân tông, ngũ phong là cách xa ngọn núi chính nhất. Nhìn từ xa trông chẳng khác nào một đám mây lơ lửng đẳng chân trời.

Toán người Hồng Cô và Phượng Vô Nhai đưa bọn Vân Thiên Vũ và Tiểu Linh Đang vào trong ngũ phong.

Vốn dĩ Phượng Vô Nhai còn muốn đưa họ vào tận bên trong nhưng đã bị Vân Thiên Vũ ngăn lại: "Thôi, mọi người đến nhất phong đi, chuyện ở đây giao cho chúng ta được rồi. Nếu có chuyện muốn tìm ta, người cứ phái người đưa tin, tin đưa tới..."

Vân Thiên Vũ bỗng ghé lại gần Phượng Vô Nhai, nhỏ giọng thì thầm mấy câu.

Phượng Vô Nhai lập tức gật đầu: "Được, ta biết rồi."

Thoạt trông quan hệ của hai người vô cùng thân thiết. Lòng Hồng Cô lại dậy nỗi buồn bực.

Trên thực tế chỉ là do Vân Thiên Vũ sợ người khác nghe được mà thôi. Trao đổi cách thức liên lạc xong, nàng nhanh chóng lui lại, quay người thẳng tiến ngũ phong.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 644: Tranh Đấu Trên Ngũ Phong

Phía sau, Phượng Vô Nhai vẫn còn thất thần, vừa rồi khi Vũ Mao đột nhiên đến gần, mùi hương thoảng thoảng trên người nàng làm lòng y xao xuyến bất loạn.

Hồng Cô đứng sau thấy Phượng Vô Nhai cứ trông theo bóng người đã đi xa đó, không kìm được cất tiếng: "Chủ tử?"

Phượng Vô Nhai sực tỉnh, ngoái lại nhìn Hồng Cô, ánh mắt thoát cái trở nên u ám sắc lạnh: "Sau này người còn tỏ thái độ bất kính đó thì cút xéo cho bốn quân."

Hồng Cô thảng thốt, nước mắt lưng tròng, xưa nay chủ tử luôn đối xử ôn hòa với nàng ta, chẳng ngờ giờ lại vì một nữ nhân mà tỏ ra hung hăng với nàng ta. Nước mắt Hồng Cô tí tách tuôn rơi.

Nếu là trước đây Phượng Vô Nhai nhất định sẽ trêu nàng ta rằng: "Tiểu Hồng Cô, kẻ nào chọc giận người vậy?" Nhưng lần này, y lại như không thấy, quay người sải bước ra khỏi nhất phong.

Hồng Cô chỉ đành nôi gót bám theo sau.

Đám người Vân Thiên Vũ và Tiểu Linh Đang nào hay biết chuyện xảy ra phía sau, điều bọn họ lo nghĩ lúc này là làm thế nào để thuận lợi ở lại ngũ phong.

Đêm xuống, cả ngọn núi chìm trong tĩnh lặng.

Giữa các ngã đường thấp thoáng bóng người qua lại là các đệ tử đang đi tuần quanh núi.

Thật ra trong núi không hề tồn tại mối nguy hiểm nào quá to tát, nên người đi tuần cũng chỉ làm việc qua loa cho có.

Cao thủ ẩn nấp quanh ngũ phong nhiều vô kể, nếu có người lên núi, nhất định sẽ bị đám cao thủ đó phát hiện, sau đó họ sẽ kéo vang chuông báo động, người trong núi tự khắc đề cao cảnh giác.

Bởi vậy việc đi tuần trong núi cốt để phòng nội tặc chứ không phải phòng ngoại tặc. Nội tặc là chỉ những kẻ ở núi khác thừa cơ đêm hôm tập kích bất ngờ.

Mâu thuẫn giữa ngũ phong càng ngày càng gay gắt, thành thử thường diễn ra những trận đấu nhỏ lẻ. Nhưng đương nhiên vẫn chưa đến nước nổ ra đại chiến ác liệt. Dù là vậy, phong chủ các phong cũng không dám lơ là, phải phái người đi tuần đêm đêm.

Lúc này có hai ba người đi tuần ngang qua một con đường núi, vừa đi vừa nói chuyện.

"Tiểu Linh Đang, chốc nữa muối bột nói lại nhé, nếu có ai hỏi chuyện, muối cứ bảo mình rất hòng, không nói được."

Ba người này hóa ra lại là Vân Thiên Vũ, Diệp Gia và Tiểu Linh Đang.

Lúc trước ba người đã lén bắt ba tên đệ tử của ngũ phong, Vân Thiên Vũ đánh thuốc cả ba người này, khiến mặt mũi mình mấy bọn chúng lên đầy mụn mủ, trông hệt như mắc bệnh truyền nhiễm, sau đó nàng còn bỏ thuốc cho thần trí bọn chúng trở nên mụ mị.

Ba người này sẽ không nhớ được bọn họ là ai, đến lúc người của Lăng Vân tông phát hiện ra, không chừng sẽ lạng lẽ đưa họ xuống núi.

Làm xong những việc này, Vân Thiên Vũ tức tốc thay sang y phục của đệ tử ngũ phong.

Ban nãy xét hỏi ba người nọ, nàng đã biết bọn họ tên gì họ gì, bình thường phụ trách việc gì. Hóa ra ba người nọ thường lo liệu việc cơm nước cho các đệ tử ngũ phong, tối nay đến lượt bọn họ đi tuần.

Chuyện bếp núc thì Vân Thiên Vũ quá rành nên chẳng lấy làm lo lắng. Nàng không sợ mình và Diệp Gia làm bại lộ, chỉ sợ mỗi Tiểu Linh Đang thôi.

Con nhóc này thường ngày bụng dạ ngay thẳng, mồm mép tép nháy, Vân Thiên Vũ sợ nàng vừa mở miệng là lộ ngay ra. Thế nên bây giờ mới chỉ nàng phải làm thế nào.

Tiểu Linh Đang cũng biết tính mình đoảng vị, lo rằng sẽ làm hỏng việc của Vân Thiên Vũ, cuối cùng đành nhìn nàng nói: "Hay tỳ cho muội dùng thuốc để khỏi nói được luôn đi, chứ không muội sợ mình mau miệng làm lộ hết."

Vân Thiên Vũ nhìn Diệp Gia, Diệp Gia nhìn nàng rồi gật đầu, nàng cũng sợ Tiểu Linh Đang làm hỏng việc.

Vân Thiên Vũ ngẫm nghĩ rồi cũng đồng ý, nhanh chóng lấy một viên đan dược ra cho Tiểu Linh Đang dùng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 645: Nam Nhân Đẹp Như Tiên

Sau một hồi dùng thuốc, lúc Tiểu Linh Đang lần nữa cất tiếng, giọng đã khàn khàn như tiếng cối xay, chát chúa đến mức chẳng ai muốn nghe lại lần nữa.

"Lần... này, thật, thật, thật..."

Chỉ một câu mà nói cả buổi cũng không xong, chịu không thấu, Vân Thiên Vũ và Diệp Gia vội vàng bịt miệng nàng lại.

"Ngoan nhé, đừng nói nữa, nói nữa là chúng ta điên mất."

Tiểu Linh Đang cười hì hì, cuối cùng cũng khỏi phải nơm nớp lo mình ăn nói lung tung rồi làm hỏng mọi việc.

Ba người đi trên đường núi, bộ dạng như đi tuần song thực ra lại đang lặng lẽ tìm kiếm tung tích của Tiêu lão vương gia.

Họ muốn rà soát xem lão vương gia có ở trong ngọn núi này không.

Nhưng họ lật bật nửa ngày trời cũng không thám thính được điều gì, ngũ phong rất lớn, với phương pháp dò tìm như người mù sờ voi của họ thì không thể nào tra ra được tung tích của Tiêu lão vương gia.

Ba người càng đi càng xa, cuối cùng lạc đến một nơi heo hút trên núi.

Thấy bất thường, Vân Thiên Vũ vội vàng thu chân định quay lại, nhưng nàng còn chưa nhấc chân đi, thì bỗng nghe tiếng nước chảy róc rách từ nơi không xa phía trước vọng lại, dường như có người đang tắm.

Khuya khoắt thế này còn ai tắm tấp ở đây?

Vân Thiên Vũ vậy tay, rón rén đến sau một gò đất, khẽ khàng nằm sấp xuống.

Diệp Gia và Tiểu Linh Đang phía sau cũng vội vàng theo lại, cẩn thận nằm bò bên cạnh Vân Thiên Vũ.

Cả ba người cùng dõi mắt ra ngoài.

Ánh trăng dịu dịu phủ khắp sườn đồi bên dưới ngọn núi.

Dưới sườn đồi có một hồ nước xanh biếc, lúc này có người đang tắm trong đó.

Người đang tắm ắt là xinh đẹp tuyệt trần, bởi cảnh tắm hồ trước mắt hiện lên như một bức họa tuyệt mỹ.

Mái tóc đen nhánh bông bênh tựa rong biển nổi trên mặt nước, dung mạo dưới làn tóc tựa tiên tử lạc xuống trần gian, gương mặt như vẽ, da trắng hơn tuyết, đôi mắt trong veo, bờ môi hồng căng mọng tươi tắn. Vẻ ngoài đẹp không sao tả xiết.

Đám người Vân Thiên Vũ nhìn đến đực mặt, trái tim run rẩy chịu không nổi.

Nhưng điều khiến họ càng chịu không nổi là người đó không phải nữ nhân, mà là nam nhân.

Một nam nhân hoàn toàn không giống Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai. Gã trong sáng thuần khiết như vị tiên không vương bụi trần.

Nhưng chẳng phải trong Lăng Vân tông chỉ có nữ tử thôi ư? Sao bỗng dưng lại lòi ra thêm một chàng tiên đẹp vượt thế tục chân chính thế này?

Vân Thiên Vũ đang mãi nghĩ, mỹ nam dưới hồ đột nhiên lạnh mặt, danh giọng quát: "Kẻ nào? Bước ra đây!"

Cùng với tiếng nói vừa dứt, thân mình gã bay vọt lên, trên bờ hồ, động tác mặc áo của gã tự nhiên như mây trôi nước chảy, hất tóc lên vai bằng công phu chớp nhoáng.

Gã vận bộ váy trắng thướt tha, đi chân trần trên thảm cỏ xanh rì. Lắc mình một cái, gã đã biến thành một nữ nhân.

Chỉ thấy có hai nữ tử vận váy hồng bước ra từ trong góc tối, đi tới trước mặt nữ tử áo trắng, dè dặt cất tiếng: "Đại sư tỷ, chúng ta không biết tỷ tắm ở đây, cứ tưởng rằng không có ai nên mới lén đến tắm."

Nữ tử áo trắng cau mày nhìn hai trước mặt như đang đánh giá xem họ có nói dối hay không, nhanh chóng xác định được họ không hề nói dối, bèn phát phát tay: "Không sao, các người đi tắm đi."

Dứt lời, nữ tử áo trắng dẫn theo một nàng tỳ nữ, ung dung thông thả rời đi. Nhưng mới đi được mấy bước, gã bất chợt quay đầu nhìn lại.

Để phòng việc gã ngoái lại, Vân Thiên Vũ đã thôi nhìn từ lâu, ấn đầu của Tiểu Linh Đang xuống luôn một thế, kéo nha đầu này lại nhìn người ta đến ngây dại rồi làm lộ bản thân.

Thấy không có ai, nữ tử áo trắng bèn quay người bỏ đi

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 646: Nội Loạn

Vân Thiên Vũ chờ một lúc, thấy không có ai xuất hiện, mới cẩn thận dẫn Diệp Gia và Tiểu Linh Đang quay về. Đi được một đoạn, ba người mới bước chậm lại.

Diệp Gia hiếm khi buông tiếng than thở: "Không ngờ lại có một nam nhân ẩn mình trong ngũ phong Lăng Vân tông, đã vậy lại còn là một nam nhân tuyệt sắc, còn là đại đệ tử thân truyền của phong chủ ngũ phong nữa chứ! Chuyện này vi diệu thật!"

Song mắt Vân Thiên Vũ lại sáng lên: "Cơ hội của chúng ta đến rồi."

Diệp Gia và Tiểu Linh Đang cùng nhìn Vân Thiên Vũ: "Cơ hội gì?"

Vân Thiên Vũ nói rất nhanh: "Cơ hội nội loạn, hai người nghĩ xem, giả như người của nhất phong biết ngũ phong chứa chấp một mỹ nam tuyệt sắc, thì họ có ra tay cướp người, giao cho tông chủ Lăng Vân tông không?"

"Gã nam nhân này ẩn mình trong ngũ phong, còn trở thành đại đệ tử của ngũ phong chủ, ta nghĩ bà ta chắc chắn biết chuyện này, mà không chừng đó chính là chủ ý của bà ta."

"Bà ta làm thế rõ là để bảo vệ gã nam nhân nọ, hai người nghĩ đi, nếu người bên nhất phong cướp gã này đi mất, thì tình hình sẽ thế nào đây?"

Nói đoạn Vân Thiên Vũ bật cười đầy thâm sâu, sau đó nhân lúc hỗn loạn, họ bỏ đi tìm tung tích nghĩa phụ, tìm được rồi, nàng sẽ liên thủ với Phượng Vô Nhai tiêu diệt Lăng Vân tông.

Vân Thiên Vũ vừa nói xong, cả Diệp Gia và Tiểu Linh Đang cũng bật cười. Quá tốt, đây đúng là cơ hội trời ban mà, xem ra đến ông trời cũng đứng về phe bọn họ, tiếp theo đó họ chỉ cần bắt tin cho người bên nhất phong là xong việc.

Vân Thiên Vũ vẫy tay ra hiệu cho Diệp Gia lại gần, nhỏ giọng nói lại phương thức liên lạc giữa mình và Phượng Vô Nhai cho nàng nghe, sau đó khẽ nói: "Tỷ truyền tin này cho Phượng Vô Nhai, chắc chắn y sẽ có cách bóc trần nó rồi loan tới tai phong chủ nhất phong, chỉ cần bà ta biết được chuyện này thì nhất định sẽ không bỏ qua."

"Được. Ta đi làm ngay." Diệp Gia lập tức gật đầu, đi lại chỗ lúc họ vừa tới ngũ phong.

Cả đêm đó trôi qua trong yên bình, đám người Vân Thiên Vũ vẫn phụ trách việc đi tuần như trước.

Hôm sau đến phiên nghỉ ngơi của họ, ba người cùng thở phào một hơi nhẹ nhõm, ít ra cũng không phải lo bị ai đó hỏi chuyện gì rồi lộ ra sơ hở. Huống hồ ba người họ lại ở chung một phòng, như vậy sẽ không thu hút sự chú ý của người khác.

Vì hôm sau không có việc gì làm, lại sợ bị người khác phát hiện ra đầu mối, nên ba người vẫn ngủ li bì trong phòng.

Đến trưa, Ngạo Minh và Điêu Gia chạy quáng quàng từ ngoài vào: "Chủ tử, ngoài kia cãi nhau rầm rầm rồi!"

Nghe đến chuyện cãi nhau, Vân Thiên Vũ lập tức thấy phấn khởi hẳn: "Ai cãi nhau với ai?"

"Phong chủ nhất phong sang đây bắt một kẻ tên Hoa Khấp Tuyết, nữ nhân này hình như là đại đệ tử của phong chủ ngũ phong."

Vân Thiên Vũ vừa nghe đã biết là chuyện gì, mặt bừng sáng, xem ra Phượng Vô Nhai đã tiết lộ tin này cho phong chủ nhất phong rồi. Bởi vậy bà ta mới đích thân dẫn người đi bắt gã nọ, chứng tỏ bà ta rất coi trọng chuyện này.

Vân Thiên Vũ bật dậy, chỉnh trang một lượt rồi chạy ra ngoài. Bây giờ nàng không hề lo chẳng mò được đường đi. Bởi lẽ lúc này nội bộ ngũ phong đã loạn cào cào, mọi người chạy đến chỗ nào thì Vân Thiên Vũ, Diệp Gia và Tiểu Linh Đang cũng bám theo sau người ta chạy thẳng đến chỗ đó.

Lúc họ chạy tới một sân viện nào đó thì đã nghe tiếng tranh cãi âm ỉ không ngớt từ bên trong, rõ là đã loạn nặng xị cả lên.

Một nữ tử trong số đó buông tiếng quát lạnh lùng: "Người đâu, bắt ả nữ nhân Hoa Khấp Tuyết này lại cho bốn phong chủ, dám cả gan trà trộn vào Lăng Vân tông chúng ta bằng thân thể nam nhi, rõ ràng là muốn chết."

"Vâng, phong chủ." Có thủ hạ kính cẩn đáp lại.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 647: Mỹ Nhân Rắn Rết

Dù không thấy song Vân Thiên Vũ cũng biết người ra lệnh chắc chắn là phong chủ nhất phong Mộ Lãnh Khê. Nữ nhân này chính là trợ thủ đắc lực của tông chủ Lăng Vân tông Diệp Thu Loan, hơn hết còn là đại đồ đệ của bà ta. Nghe đồn vị phong chủ này và tông chủ Lăng Vân tông cùng một giuộc với nhau, bà ta đã học được chân truyền của Diệp Thu Loan. Con người bà ta hành xử hung tàn độc ác, bụng dạ nham hiểm khó lường.

Thủ hạ của nhất phong chủ xông tới định bắt giữ Hoa Khấp Tuyết.

Người của ngũ phong không làm ngơ mặc kệ nữa mà đứng che chắn cho một nữ tử xinh đẹp phía trong, đại sư tỷ ngũ phong Hoa Khấp Tuyết.

"Nhất phong các người thật quá đáng, dám chạy sang ngũ phong chúng ta bắt người."

"Phải đấy, lại còn bảo đại sư tỷ chúng ta là nam nhân nữa chứ."

"Đại sư tỷ chúng ta đã sống trên ngũ phong bao nhiêu năm trời rồi, chẳng lẽ chúng ta còn không biết tỷ ấy là nam hay nữ sao? Rõ ràng là Mộ phong chủ cố tình kiếm chuyện sinh sự, chúng ta phải bấm báo với tông chủ."

"Đúng đó, chúng ta phải bấm báo với tông chủ."

Sự thật thì người của ngũ phong không đông lắm, thành ra khí thế hò hét thiếu hẳn uy lực. Người bên nhất phong khinh khinh không thèm đếm xỉa tới họ.

Mộ Lãnh Khê chỉ cười khẩy, ra lệnh cho đệ tử của mình: "Còn không mau bắt hẳn lại! Kẻ nào dám ngăn cản, bắt hết lại cho ta, để ta xem xem trong Lăng Vân tông này, ai mới là người định đoạt."

Giọng điệu bà ta ngông cuồng hống hách, vừa nghe đã biết là rất được ưu ái, mới đâm ra kênh kiệu ngạo mạn đến thế.

Thủ hạ của bà ta ai nấy cũng đều hung hăng càn quấy, chẳng thèm đếm xỉa đến người của ngũ phong, bọn chúng sẵn tới chỗ Hoa Khấp Tuyết.

Người bên nhất phong bắt đầu xuất thủ đánh người bên ngũ phong, thành linh một tiếng quát lạnh căm vang lên trong sân viện: "Dừng tay."

Một chiếc bóng trắng từ đầu trên đỉnh núi nhảy phốc xuống, nháy mắt đã đáp xuống trước mặt mọi người. Người đó vận xiêm y trắng toát, mái tóc dài buông xõa sau lưng, đầu đội tấm sa trắng rủ xuống bằng phẳng như một áng mây.

Từ đầu xuống chân nữ nhân này chẳng có lấy một món trang sức, chỉ tuyến một màu trắng, thần thái lại hết sức lạnh lùng xa cách, ánh mắt khi nhìn người khác băng giá không chút hơi ấm.

Đệ tử ngũ phong thấy bà ta xuất hiện, nhất tề cung kính thưa: "Tham kiến phong chủ."

Phong chủ ngũ phong Mộc Thanh Nhiều quay đầu nhìn các đệ tử đứng bên một lượt, rồi không để ý tới nữa, bà ta ngược nhìn phong chủ nhất phong Mộ Lãnh Khê phía đối diện, lạnh lùng nói: "Đại sư tỷ thật sự cho rằng ngũ phong ta dễ ức hiếp lắm hay sao mà dám ngang nhiên kéo người tới đây bắt người?"

Tướng mạo của Mộ Lãnh Khê và Mộc Thanh Nhiêu hoàn toàn khác nhau.

Trong tên của Mộ Lãnh Khê có một chữ “lạnh”, nhưng khuôn mặt lại tươi tắn, thân hình đầy đặn kiều diễm, cười lên càng quyến rũ tựa đóa hoa nở rộ, song ánh mắt bà ta lại hung dữ ác độc. Bà ta chính là kiểu mỹ nhân lòng dạ rắn rết điển hình.

Còn phong chủ ngũ phong Mộc Thanh Nhiêu tuy trong tên có một chữ “quyến” nhưng lại chẳng hề quyến rũ, trái lại tính cách hết sức bảo thủ, lạnh lùng xa cách. Nhưng có lẽ bà ta là người trong nóng ngoài lạnh, nếu không đệ tử ngũ phong cũng chẳng cung kính bà ta hết mực. Với ngũ phong chủ, họ dành cho một sự kính cẩn, còn với nhất phong chủ thì lại tỏ ra sợ sệt khác hẳn.

Vân Thiên Vũ đứng bên quan sát tình hình của nhất phong và ngũ phong.

Phía trước, phong chủ nhất phong Mộ Lãnh Khê đã quát lên lạnh lùng: "Mộc Thanh Nhiêu, xưa nay người lúc nào cũng tỏ vẻ ta đây thanh cao, có ai ngờ hóa ra lại là một dân phụ đi nuôi một thiếu niên lang quân xinh đẹp bên mình, thiếu niên lang quân xinh xắn thanh tú trong thiên hạ này phải là của tông chủ đại nhân, ngay cả quý chủ này mà người cũng không hiểu sao?"

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUY

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 648: Thương Vong Nặng Nề

Mặt ngũ phong chủ tái đi song ánh mắt lại hung hãn: "Mộ Lãnh Khê, tỷ đừng có mà nói quàng nói xiên."

"Ta có nói quàng nói xiên hay không, bản thân người tự biết, hôm nay ta phải bắt Hoa Khấp Tuyết đến gặp tông chủ, ả là nam hay nữ thì cứ nghiệm là biết."

Nói dứt câu, Mộ Lãnh Khê chẳng thềm gọi thủ hạ ra tay nữa, bà ta lắc mình một cái, ánh sáng chói lòa bùng lên. Vừa ngẩng đầu, luồng lam linh dày đặc tuôn ra, đánh ập về phía đám người ngũ phong với khí thế dõng non lấp biển.

Mộc Thanh Nhiêu không ngờ Mộ Lãnh Khê lại càn quấy phách lối đến mức đó, một câu không vừa ý là xuất thủ ngay. Bà ta giơ tay phóng ra một luồng linh lực chặn lại. Có điều linh lực của bà ta là lam linh cấp thấp, rõ ràng không bằng của phong chủ nhất phong. Nhưng bà ta không hề nao núng sợ hãi, mà nhanh chóng ra lệnh cho các đệ tử ngũ phong: "Tất cả lui xuống hết."

Hoa Khấp Tuyết phất tay lên, mọi người vội vàng lui ra phía sau.

Nhưng hôm nay Mộ Lãnh Khê đã quyết ý phải bắt Hoa Khấp Tuyết cho bằng được, bèn trầm giọng ra lệnh cho thủ hạ của mình: "Bắt Hoa Khấp Tuyết lại, bốn phong chủ nhất định ban thưởng hậu hĩnh."

Người bên nhất phong sẵn số chạy đến chỗ Hoa Khấp Tuyết. Gã đành vung tay ứng chiến. Cuối cùng hai đại phong chủ đánh nhau, đệ tử dưới trưởng cũng lao vào nhau quần thảo.

Khung cảnh trên núi rồi tung, tiếng rầm rầm vang lên liên tục, cảnh trí cùng vô số sân viện của ngũ phong bị phá hủy toàn bộ.

Vân Thiên Vũ, Diệp Gia và Tiểu Linh Đang liếc nhau thật nhanh, sau đó lẹ làng rút lui đi tìm người. Lúc này mà không đi tìm thì còn để lúc nào? Ba người lật đật chạy bổ đi tìm, khắp ngũ phong hiu quạnh vắng vẻ, đây là thời điểm thích hợp nhất cho họ.

Vân Thiên Vũ biết với tình cảnh bên trong nhất phong hiện giờ, Phượng Vô Nhai chắc chắn cũng đang tìm người. Nếu cuối cùng cả nhất phong và ngũ phong đều không có, thì họ sẽ sang nhị phong và tam phong tìm.

Cả bọn tìm ròng rã nửa ngày, gần như đã lật tung ngũ phong lên mà vẫn không thấy người bị giam cầm ở đâu, hơn nữa trong ngũ phong vốn không có ai bị giam cầm.

Sau cùng vì không yên lòng, Vân Thiên Vũ lại lén bắt một gã đệ tử ngũ phong tra hỏi chuyện này, mới xác thực được việc ngũ phong không hề bắt người. Vậy nên nghĩa phụ không có trong ngũ phong.

Toàn thân Vân Thiên Vũ toát ra luồng khí lạnh lẽo, ánh mắt u ám, dẫn Diệp Gia và Tiểu Linh Đang quay về.

Khi bọn họ về tới ngũ phong là chỗ Hoa Khấp Tuyết ở, cả một ngọn núi đã bị tàn phá, mặt đất nứt gãy bừa bãi. Hai bên đều chịu thương vong nặng nề, cả phong chủ nhất phong và phong chủ ngũ phong đều bị thương. Có điều ngũ phong chủ bị thương nặng hơn nhất phong chủ thấy rõ. Dù đã trọng thương nhưng hai phong vẫn chiến đấu kịch liệt, không hề có ý dừng lại.

Vân Thiên Vũ chỉ trốn trong góc xem trò vui.

Đúng lúc này, nơi chân trời vọng đến tiếng gầm vang dội như sấm sét: "Dừng tay."

Tiếng quát chấn động tâm thần khiến người người hoảng sợ, những kẻ linh lực yếu kém chỉ cảm thấy máu huyết cuộn cuộn trong lồng ngực.

Vân Thiên Vũ vội quay đầu nhìn Diệp Gia và Tiểu Linh Đang phía sau, quả nhiên sắc mặt hai người họ đã tái tái.

Cả hai đồng thanh nói: "Uy lực áp chế ghê gớm thật!"

Mắt Vân Thiên Vũ tối lại, trầm giọng nói: "Đó chắc chắn là tông chủ Lăng Vân tông."

Nàng vừa dứt lời, thì bỗng nghe thấy tiếng nhạc vang vọng phía trên Lăng Vân tông, bèn ngẩng đầu nhìn lên

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUY

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 649: Sĩ Nhục

Trên bầu trời núi Quỷ Vương, một cỗ kiệu tím lừng lờ bay tới, tấm rèm sa phủ quanh cỗ kiệu phất phơ lay động.

Gió nhẹ lướt qua, cuốn tấm sa tím lên, để lộ ra dung mạo mê người cùng gương mặt điểm tô quyến rũ diễm lệ của nữ tử ngồi trong.

Nữ tử đó nghiêng người tựa vào cỗ kiệu, bên trong trừ nữ nhân này ra, còn có hai thiếu niên trắng trẻo xinh đẹp, một người bóp vai, một người dấm chân cho bà ta.

Thật đúng là biết hưởng cái phúc một bà hai ông!

Vân Thiên Vũ đang nghĩ miên man, thì cỗ kiệu đó đã thần tốc bay đến vòm trời ngũ phong, chậm rãi hạ xuống.

Khi cỗ kiệu đáp xuống, trận tranh đấu giữa phong chủ nhất phong và phong chủ ngũ phong cũng đã dừng lại.

Mọi người thi nhau hành lễ với nữ nhân trong kiệu: "Tham kiến tông chủ đại nhân."

Nữ tử ngồi trong kiệu chính là tông chủ Lăng Vân tông Diệp Thu Loan, bà ta ngước lên, đôi mắt đen mê hoặc quét một lượt khắp ngũ phong.

Gần một nửa ngũ phong lúc này đã chìm trong đổ nát. Vô số sân viện, cảnh trí bên trong đã bị tàn phá tan hoang.

Sau khi nhìn một vòng, Diệp Thu Loan khẽ bật cười ha ha.

Tuy bà ta đang cười nhưng lại khiến người ta sờn cả gai ốc, ai ai cũng sợ không để đâu cho hết. Tông chủ đại nhân nổi giận rồi!

Nhất phong chủ Mộ Lãnh Khê vội vã bước lên phân bua: "Bẩm tông chủ, không phải đệ tử cố tình làm khó người của ngũ phong, mà là do tiểu sư muội cố tình vi phạm tông quy của sư phụ, bởi vậy đệ tử mới nổi giận."

"Ồ." Diệp Thu Loan ngược mắt nhìn Mộ Lãnh Khê.

Mộ Lãnh Khê nhanh nhẩu nói tiếp: "Lúc trước đệ tử nhận được một tin tức chính xác rằng đệ tử thân truyền đầu tiên tiểu sư muội nhận hóa ra không phải nữ nhân, mà là nam nhân."

Ngũ phong chủ Mộc Thanh Nhiêu hơi biến sắc, cuống cuống bước ra thanh minh: "Sư phụ, không thể có chuyện như vậy được, Hoa Khấp Tuyết là đệ tử bốn tọa đích thân nhận, đệ tử há lại không biết nàng ấy là nam hay nữ, chẳng biết đại sư tỷ nghe được tin vệt ở đâu mà lại ngậm máu phun người, xin sư phụ định đoạt."

Mộc Thanh Nhiêu cặp đôi mắt đầy vẻ căm hận xuống, ngoài mặt vẫn không để lộ vẻ gì.

Diệp Thu Loan nhìn lướt qua Mộ Lãnh Khê và Mộc Thanh Nhiêu, sau đó thong thả chuyển ánh nhìn sang Hoa Khấp Tuyết đứng sau Mộc Thanh Nhiêu.

Vẻ ngoài trắng trẻo mỹ miều, trong sáng thuần khiết đến mức không vương bụi trần.

Người như vậy mà là nam tử thì thật đúng là khiến người ta cảm lòng không đâu phải giành về bên mình.

Diệp Thu Loan khẽ cười, giọng nói mềm mại uyển chuyển từ từ cất lên: "Muốn biết nàng ta là nam hay nữ chẳng phải quá đơn giản sao?"

Dứt lời, Diệp Thu Loan giơ tay lên, một luồng linh khí màu tím dày đặc tuôn ra.

Bà ta vừa nhắc tay, linh lực màu tím liền hóa thành vô số mũi băng phóng tới cắt xén xiêm y trên người Hoa Khấp Tuyết.

Mảnh vụn từ xiêm y của gã rơi lất phất như mưa, bay lả tả trong không trung.

Xung quanh không ít người đã tái mặt.

Mặt mày Mộc Thanh Nhiêu trắng bệch, rít lên the thé: "Sư phụ, dừng!"

Bà ta muốn ra tay phản kích, tiếc rằng với lam linh cấp thấp, bà ta không thể nào là đối thủ của tông chủ Lăng Vân tông Diệp Thu Loan sở hữu tử linh trung cấp.

Lam linh cấp thấp của bà ta tuy không tầm thường nhưng trong mắt Diệp Thu Loan thì chỉ như một con kiến.

Bà ta hoàn toàn chẳng coi Mộc Thanh Nhiêu ra gì.

Huống hồ Diệp Thu Loan đã phóng ra nguồn uy lực áp chế cực mạnh, người xung quanh chẳng ai nhúc nhích được.

Mọi người chỉ có thể giương mắt nhìn tông chủ đại nhân ra tay cắt xén y phục của Hoa Khấp Tuyết.

Hoa Khấp Tuyết muốn cử động song với năng lực của gã thì chẳng thể cự quỹ gì được.

Gã chỉ có thể trơ mắt nhìn Diệp Thu Loan dùng lưỡi dao linh lực cắt xén y phục của mình.

Giờ khắc này gã thấy mình đã chịu nỗi sỉ nhục vô cùng to lớn, sắc mặt xấu đến cực điểm.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 650: Tỷ Tỷ Thương Người

Đến khi tông chủ Diệp Thu Loan của Lăng Vân tông thu hồi linh lực, bốn phía có người kinh ngạc kêu lên: "A, nam nhân."

Mọi người nhanh chóng quay đầu nhìn sang, quả nhiên nhìn thấy Hoa Khấp Tuyết căn bản không phải nữ tử gì cả, mà là một nam nhân.

Mấy người tiểu sư muội lúc trước đứng bên cạnh Hoa Khấp Tuyết ai cũng giật mình, cuối cùng chỗ Hoa Khấp Tuyết đứng chỉ còn lại một mình gã.

Nửa người trên của gã trắng như tuyết, gã đứng trên khoảng đất trống ở giữa sân trầm mặt nhìn bốn phía.

Khuôn mặt vô cùng tuấn tú, lông mi dài hơi cong, bên trong đôi mắt đen chứa đầy vẻ kiêu ngạo lạnh lùng, khóe môi khêu gợi khẽ nhếch lên, cả người tỏa ra khí chất ngạo mạn nhưng lại khiến người khác cảm thấy yêu mến.

Tông chủ Diệp Thu Loan của Lăng Vân tông nhìn thấy gã như vậy, lập tức cảm thấy thương xót, kích động muốn ôm gã vào ngực yêu thương một phen.

Rất nhiều người ở trên quảng trường của đệ ngũ phong cũng cảm thấy kích động như vậy, muốn ôm gã vào ngực an ủi một phen, sau đó vừa ôm vừa dỗ dành gã.

Đừng buồn, tỷ tỷ thương người.

Nhưng khác với tâm tư của những người này, phong chủ Mộc Thanh Nhiêu của đệ ngũ phong lại cảm thấy đã gặp phải sự sỉ nhục lớn nhất từ trước tới nay.

Đôi mắt lạnh lùng của bà ta chứa đầy vẻ đau lòng, ánh mắt nhanh chóng chuyển từ người Hoa Khấp Tuyết sang tông chủ Diệp Thu Loan Lăng Vân tông ở cách đó không xa.

Bây giờ không phải là lúc để so đo mà phải bảo vệ Hoa Khấp Tuyết.

Chỉ là Mộc Thanh Nhiêu còn chưa kịp nói gì, tông chủ Diệp Thu Loan của Lăng Vân tông liền lên tiếng: "Thanh Nhiêu, người lại to gan như vậy, dám giấu một tên nam tử ở trong tông."

Tông chủ Lăng Vân tông vừa nói xong, phong chủ Mộ Lãnh Khê của đệ nhất phong rốt cục đã tỉnh hồn lại.

Lúc trước bà ta cũng bị vẻ ngoài của Hoa Khấp Tuyết mê hoặc, hận không thể lập tức kéo tên này vào ngực để yêu thương một phen.

Tiểu tử kia tại sao lại khiến người khác cảm thấy yêu mến như vậy.

Nhưng Mộ Lãnh Khê nhanh chóng tỉnh táo lại, bộ dạng của tiểu tử này khiến người khác cảm thấy yêu mến như vậy, tông chủ nhất định sẽ không buông tha gã, còn lâu mới đến phiên bà ta động thủ.

Trong lòng Mộ Lãnh Khê hơi hồi hận, sớm biết đã không đánh trống khua chiêng lại đây bắt người như vậy rồi, mà sẽ lặng lẽ đến bắt người, để gã trở thành của riêng mình.

Mộ Lãnh Khê sau khi ảo não liền nói: "Mộc Thanh Nhiêu, bây giờ người có lời gì muốn nói không, giấu nam nhân, ngang nhiên vi phạm tông

quy, tội đáng xử phạt."

Mộ Lãnh Khê sau khi nói xong nhanh chóng quay đầu nhìn Diệp Thu Loan: "Tông chủ, người thấy việc này nên xử phạt thế nào?"

Diệp Thu Loan chậm rãi mở miệng: "Bắt người này lại, hai người các người đi theo ta."

Bà ta sau khi nói xong liền phất tay, bốn gã thuộc hạ khiêng kiệu ở phía sau lập tức đứng dậy khiêng kiệu lên, sau đó đi về ngọn núi chính Quỷ Vương Phong.

Phía sau có thuộc hạ lách mình đi thẳng đến chỗ Hoa Khấp Tuyết.

Hoa Khấp Tuyết vừa muốn phản kháng lại liền bị phong chủ của đệ ngũ phong ngăn cản.

Phản kháng lại Diệp Thu Loan chính là muốn chết.

Hoa Khấp Tuyết đành phải nhịn xuống, gã bị thuộc hạ của Diệp Thu Loan bắt lại đưa thẳng đến ngọn núi chính.

Đệ nhất phong phong chủ và đệ ngũ phong phong chủ đi theo Diệp Thu Loan, mọi người đi thẳng đến ngọn núi chính.

Đợi đến khi tất cả nhân vật có quyền thế đều đi cả rồi, đệ tử của đệ ngũ phong bắt đầu bàn tán, chuyện gì cũng nói được.

Có người hoài nghi Hoa Khấp Tuyết thật bị giết chết rồi, người này là do người khác dịch dung giả mạo.

Có người hoài nghi từ trước đến nay đại sư tỷ đều là nam nhân.

Tóm lại tất cả mọi người của đệ ngũ phong đều bàng hoàng, hơn nữa đệ ngũ phong bị hủy diệt rồi, mọi người càng thêm chán nản.

Hai người Vân Thiên Vũ và Diệp Gia trốn ở bên trong đệ ngũ phong, nhanh chóng nghĩ cách làm thế nào để tìm thấy nghĩa phụ, diệt trừ Lăng Vân tông

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 651: Giết Tiêu Lão Vương Gia

Cuối cùng Vân Thiên Vũ trầm giọng nói: "Muội thấy có thể nghĩ ra cách từ trên người của đệ ngũ phong phong chủ, lúc trước muội thấy đệ ngũ phong phong chủ rõ ràng biết Hoa Khấp Tuyết là nam tử, nếu bà ta giấu tên nam tử này ở bên trong đệ ngũ phong, chắc chắn nam tử này có quan hệ gì đó với bà ta, hiện tại tông chủ đã đưa bà ta đi, chắc chắn trong lòng bà ta nóng như lửa đốt, chúng ta có thể liên thủ với bà ta, như vậy có thể tra được tung tích của nghĩa phụ, sau đó tiêu diệt Lăng Vân tông."

"Nhưng đệ ngũ phong chủ làm sao có thể liên thủ với chúng ta chứ."

"Muội có cách." Ánh mắt Vân Thiên Vũ lóe sáng, nàng cười khẽ.

Chỉ là cả ngày hôm nay họ vẫn luôn chờ đệ ngũ phong chủ trở về.

Buổi sáng sau khi đệ ngũ phong chủ đi theo Diệp Thu Loan, cho đến bây giờ bà ta vẫn chưa trở về đệ ngũ phong.

Đệ tử bên trong núi lại càng hoảng sợ, ai cũng không có lòng dạ nào để làm việc.

Đám người Vân Thiên Vũ và Diệp Gia không khỏi sốt ruột, bởi vì lúc này nghĩa phụ đang ở trong tay bọn họ nhưng nàng lại không hề biết tình hình như thế nào.

Thời gian càng dài nguy hiểm càng lớn.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy bên ngoài gian phòng vang lên tiếng bàn tán.

"Mau đi xem thử, nghe nói tông chủ đang giết người ở bên ngoài Ngũ Phong."

"Giết ai? Chẳng lẽ là phong chủ."

"Không phải, nghe nói là lão vương gia của An thân vương phủ ở Đông Ly quốc gì đó."

"Chưa từng nghe qua người này, tông chủ muốn giết lão làm gì?"

Tiếng nói chuyện ở bên ngoài càng ngày càng xa.

Trong phòng sắc mặt của Vân Thiên Vũ vô cùng u ám.

Tông chủ của Lăng Vân tông muốn giết nghĩa phụ làm gì? Chẳng lẽ bà ta đã nhận ra nàng đi vào Lăng Vân tông rồi cho nên bà ta mới sai người giết nghĩa phụ.

Xem ra quả thật là như thế.

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn về phía Diệp Gia và Tiểu Linh Đang nói: "Xem ra tông chủ Lăng Vân tông đã phát hiện ra chúng ta lên núi rồi, cho nên mới công khai giết nghĩa phụ ta ở bên ngoài Ngũ Phong, bà ta đây là muốn dụ ta xuất hiện."

Vân Thiên Vũ vừa nói xong, Diệp Gia liền cảm thấy sốt ruột, nhanh chóng mở miệng nói: "Vậy mọi người càng không thể xuất hiện, chuyện này chắc là bọn họ đã có chuẩn bị hết rồi, nếu như mọi người xuất hiện nhất định sẽ xảy ra chuyện, lúc trước chúng ta đã thấy thực lực của tông chủ Lăng Vân tông vô cùng lợi hại, người bình thường căn bản không phải đối thủ của bà ta."

"Nhưng nghĩa phụ ở trong tay bọn họ, muội không thể trơ mắt nhìn nghĩa phụ bị bọn họ giết chết." Vân Thiên Vũ hung hăng nói, nàng thà để bản thân rơi vào tay Lăng Vân tông cũng không muốn để những người đó giết chết nghĩa phụ.

"Vân tỷ tỷ, tỷ không nên đi, nói không chừng bọn họ căn bản không biết chúng ta lên núi, chỉ là dọa cho chúng ta sợ thôi." Tiểu Linh Đang nhanh chóng nói.

Diệp Gia cũng gật đầu: "Đúng vậy, nói không chừng bà ta đang lừa chúng ta."

Vân Thiên Vũ lắc đầu: "Không, tông chủ Diệp Thu Loan của Lăng Vân tông không phải là nữ nhân không có đầu óc Diệp Tử Yên kia, lúc trước đệ nhất phong và đệ ngũ phong gây rối, chắc chắn bà ta đã nhận ra có người nhúng tay vào, cho nên bà ta mới hoài nghi chúng ta đi lên núi rồi."

"Nếu không thì trước tiên chúng ta cứ điều tra người bị trói ở bên ngoài Ngũ Phong có phải là Tiêu lão vương gia hay không, nếu đúng là Tiêu lão vương gia, chúng ta lại nghĩ cách tiếp."

Diệp Gia vừa nói xong, ngoài phòng ầm một tiếng vang lên, Ngạo Minh và Điêu Gia đã trở lại.

Ba linh thú vừa tiến đến liền nhanh chóng nói: "Chủ tử, người bị trói ở bên ngoài Ngũ Phong thật sự là Tiêu lão vương gia."

"Đúng vậy, chúng ta đều đi lại gần để nhìn, quả thật là Tiêu lão vương gia."

"Tiêu lão vương gia phát hiện ra ta, ông ấy bảo ta nói với chủ tử rằng không cần lo cho ông ấy, mau đi xuống núi." Tiểu Anh nhanh chóng nói.

Lúc nó nhìn thấy Tiêu lão vương gia, Tiêu lão vương gia cũng phát hiện ra nó, lão nhìn thấy nó liền biết Vân Thiên Vũ lên núi rồi.

Tiêu lão vương gia sợ Vân Thiên Vũ đi cứu lão cho nên lặng lẽ nói với Tiểu Anh, bảo nó nói với Vân Thiên Vũ tuyệt đối đừng đi cứu lão.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 652: Lão Già Đáng Chết

Vân Thiên Vũ làm sao có thể mặc kệ Tiêu Lăng Phong, nàng sở dĩ dẫn người lên núi chính là vì cứu Tiêu Lăng Phong xuống núi.

Hiện tại Tiêu Lăng Phong bị trói, hơn nữa còn sắp bị giết chết, nàng làm sao có thể trơ mắt nhìn lão bị giết được.

"Không được, ta muốn đi cứu ông ấy, ta không thể trơ mắt nhìn ông ấy bị giết."

"Dựa theo sự hiểu biết của ta đối với tông chủ Diệp Thu Loan của Lăng Vân tông, bà ta nói giết thì nhất định sẽ giết."

"Nếu ta không xuất hiện, nghĩa phụ chắc chắn sẽ chết, ta tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn ông ấy bị giết."

"Nhưng chuyện này rất nguy hiểm." Diệp Gia vô cùng lo lắng.

Trong phòng vẻ mặt của mọi người đều lo lắng.

Vân Thiên Vũ khẽ nhú mày, liếc mắt nhìn những người trong phòng một cái, cuối cùng trầm giọng kêu: "Ảnh Tử."

Ảnh Tử nghiêng mình đi ra.

Vân Thiên Vũ sắp xếp nói: "Lát nữa chúng ta đi ra Ngũ Phong, rất có thể ta sẽ dùng bản thân mình để đổi lấy nghĩa phụ, người và biểu tỷ ta còn

có Tiểu Linh Đang phụ trách bảo vệ nghĩa phụ ta, nhất định phải đưa ông ấy xuống núi."

"Chủ tử thì sao?" Ảnh Tử lo lắng nói.

Vân Thiên Vũ lắc đầu: "Mọi người cứ mặc kệ ta. Ta đã có Ngạo Minh, Diêu Gia và Tiểu Anh, hơn nữa còn có Phượng Vô Nhai ẩn mình trong chỗ tối giúp ta, ta không xảy ra chuyện gì đâu. Đến lúc đó mọi người đừng quan tâm đến ta, chỉ cần phụ trách hộ tống nghĩa phụ xuống núi. Ta sẽ thừa cơ hội gây rối, thu hút sự chú ý của những người ở Lăng Vân tông."

Sau khi Vân Thiên Vũ sắp xếp xong, nàng đứng dậy nhìn đám người ở trong phòng nói: "Đi thôi, theo kế hoạch hành động."

Nói xong cũng không hề quan tâm đến sự lo lắng của mọi người ở phía sau.

Diệp Gia và Tiểu Linh Đang nhìn nhau, đành phải đi theo.

Ảnh Tử lách mình vào chỗ tối.

Vân Thiên Vũ dẫn theo Diệp Gia và Tiểu Linh Đang nhanh chóng đi theo đám đông đến bên ngoài Ngũ Phong.

Ở bên ngoài Ngũ Phong có một ngọn núi rất lớn tên là Xung Thiên Phong.

Lúc này Xung Thiên Phong vô cùng náo nhiệt.

Ngọn đèn dầu chiếu sáng cả Xung Thiên Phong, trên quảng trường của Xung Thiên Phong lúc này có rất nhiều người vây quanh.

Mọi người đều đang đứng xem náo nhiệt, phía trên cột đá cao lớn ở giữa quảng trường đang trói một người. Người này chính là Tiêu Lăng Phong.

Tiêu Lăng Phong bị trói trên cột đá, bên dưới còn chất rất nhiều củi đốt, dường như chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể châm lửa thiêu cháy lão.

Tiêu Lăng Phong giận dữ trừng mắt nhìn bốn phía, mắng một câu: "Diệp Thu Loan, cái đồ nữ nhân biến thái, người có bản lĩnh thì thiêu chết lão tử, bằng không đợi lão tử bắt được người rồi, nhất định sẽ giết cái đồ nữ nhân biến thái Diệp Thu Loan người."

Tiêu Lăng Phong đang mắng chửi kịch liệt đột nhiên trên không có vài bóng người bay đến, bóng người dẫn đầu bay đến bên cạnh Tiêu Lăng Phong, sau đó đưa tay lên tát một cái lên mặt của Tiêu Lăng Phong.

Tiêu Lăng Phong bị tát một cái, tiếng chửi bậy liền dừng lại.

Mọi người nhanh chóng nhìn sang, nhìn thấy người tát Tiêu Lăng Phong chính là đại tiểu thư của Lăng Vân tông, Diệp Tử Yên.

Chỉ là lúc này trên mặt Diệp Tử Yên che một vải lụa mỏng, khiến người khác không thấy rõ dáng vẻ của nàng ta.

Nhưng người xung quanh không dám khinh thường nữ nhân này, mọi người theo quy củ hành lễ: "Tham kiến đại tiểu thư."

Diệp Tử Yên không quan tâm đến người ở bốn phía hành lễ với nàng ta, mà hung hăng lườm Tiêu Lăng Phong: "Lão già đáng chết, người mắng nường của ta một câu nữa xem."

Lúc này Tiêu Lăng Phong đã tỉnh hồn lại, nghĩ đến bản thân mấy chục tuổi lại bị một nha đầu tát vào mặt, mặt Tiêu Lăng Phong đen lại, khàn giọng mắng to: "Tiểu tiện nhân, đồ có người sinh ra không có người dạy dỗ, cho nên không có đạo đức như vậy, nường người không dạy người thì lão già ta sẽ dạy dỗ người, đối đãi với trưởng bối không được bất kính như thế, coi chừng thiên lôi đánh chết."

Những lời nói của Tiêu Lăng Phong đã chọc giận Diệp Tử Yên, nàng ta đưa tay lên muốn tát Tiêu Lăng Phong.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 653: Ác Nhân Có Ác Báo

Nhưng có một bàn tay đưa ra ngăn nàng ta lại.

Diệp Tử Yên nổi giận quay đầu lại, vừa nhìn thấy người đến, nàng ta oan ức nói: "Đại sư tỷ, lão già chết tiệt này dám mắng nương của ta."

Hóa ra người đến chính là đệ nhất phong phong chủ Mộ Lãnh Khê, người thân nhất với Diệp Tử Yên trong Lăng Vân tông chính là đại sư tỷ này.

Mộ Lãnh Khê vỗ nhẹ tay Diệp Tử Yên nói: "Đừng để chuyện như thế này làm ô uế tay người."

Bà ta vừa nói xong, xoay người trầm giọng quát: "Đánh cho ta."

Đệ tử ở phía sau Mộ Lãnh Khê đi thẳng đến chỗ Tiêu Lăng Phong, tiếng tát bốp bốp bốp vang lên không ngừng.

Mặt Tiêu Lăng Phong trong chớp mắt liền sưng lên.

Vân Thiên Vũ ở trong đám người nhìn thấy tất cả những chuyện này đã sớm nổi giận rồi, hận không thể lao tới giết Diệp Tử Yên và đệ nhất phong phong chủ Mộ Lãnh Khê này.

Tiện nhân, ta nhất định phải tiêu diệt Lăng Vân tông, thay nghĩa phụ báo thù.

Diệp Gia và Tiểu Linh Đang ở bên cạnh Vân Thiên Vũ nhanh chóng đè người Vân Thiên Vũ xuống, cảnh cáo nói: "Bọn họ nhất định cố ý đánh lão vương gia để khích muội xuất hiện, cho nên muội tuyệt đối đừng mắc mưu."

Vân Thiên Vũ tất nhiên biết những chuyện này, nhưng nàng vẫn không thể khống chế lửa giận trong lòng.

Nhìn thấy nghĩa phụ bị bọn họ khinh thường, nàng chỉ muốn giết chết bọn họ.

Nhưng nàng cũng biết bây giờ nàng tùy tiện đi ra ngoài, chẳng những nàng sẽ gặp chuyện, hơn nữa cũng không cứu được nghĩa phụ.

Cho nên Vân Thiên Vũ cắn răng nhịn xuống, nắm chặt tay cố gắng kiềm chế bản thân để không đi ra.

Ở giữa quảng trường, Mộ Lãnh Khê và Diệp Tử Yên thấy bọn họ đánh Tiêu Lăng Phong đến như vậy cũng không có người nào đi ra ngăn cản, không khỏi cảm thấy hơi vô vị, sau đó cho người dừng tay.

Nhưng lúc này khuôn mặt của Tiêu Lăng Phong đã sưng lên trông rất đáng sợ, khóe miệng có máu chảy ra.

Tuy rằng lão bị đánh rất thảm, ngay cả nói cũng nói không được, nhưng lão nhìn xung quanh, giãy giụa kêu lên: "Những tên khốn các người sẽ không có kết cục tốt, ông trời nhất định sẽ trừng phạt các người, từ xưa đến nay thiện nhân có thiện báo, ác nhân có ác báo, không phải không báo mà chỉ là chưa tới lúc."

Tiêu Lăng Phong nói nhiều như vậy thật ra là muốn nói với Vân Thiên Vũ, quân tử báo thù mười năm không muộn, bảo nàng hiện tại không nên động thủ.

Vân Thiên Vũ ở trong đám người tất nhiên nghe hiểu những lời nói của Tiêu Lăng Phong.

Nhưng nàng làm sao có thể trơ mắt nhìn Tiêu Lăng Phong bị người của Lăng Vân tông giết chết được.

Tuyệt đối không thể nào.

Vân Thiên Vũ vẫy tay, ý bảo Diệp Gia và Tiểu Linh Đang lại gần, sau đó dặn dò họ nói: "Lát nữa bọn họ nhất định sẽ giết nghĩa phụ, bức ta đi ra. Mọi người đừng quan tâm đến ta, đưa nghĩa phụ ta trốn đi, bên trong Quỷ Vương Phong rất lớn, cẩn thận né tránh người của Lăng Vân tông, sau đó xuống núi."

"Nhưng muội thì sao?"

"Mọi người cứ mặc kệ ta, bên cạnh ta có Ngạo Minh và Điều Gia còn có Tiểu Anh, mọi người đừng quên Phượng Vô Nhai cũng ở trong Lăng Vân tông, y nhất định sẽ nghĩ cách cứu ta, cho nên mọi người đừng lo lắng, chia nhau hành động đi."

Diệp Gia suy nghĩ, cuối cùng gật đầu, chủ yếu là nàng biết khả năng của Phượng Vô Nhai của Ma Ảnh cung rất lợi hại, y tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn Vũ Mao bị bắt, y nhất định sẽ nghĩ cách cứu Vũ Mao.

“Được.”

Sau khi ba người bàn bạc xong rồi, Vân Thiên Vũ lại ra lệnh cho Ảnh Tử phụ trách bảo vệ nghĩa phụ của nàng, nhất định không thể để lão rơi vào tay Lăng Vân tông một lần nữa.

Lần này Ảnh Tử không nhiều lời, lập tức đồng ý.

Mọi người đặt niềm tin rất lớn vào Phượng Vô Nhai của Ma Ảnh cung, cho rằng chỉ cần có Phượng Vô Nhai ở đây, Vân Thiên Vũ tuyệt đối sẽ không rơi vào tay Lăng Vân tông.

Cho nên mọi người không phản đối sự sắp xếp của Vân Thiên Vũ nữa.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 654: Đơn Thương Độc Mã Gây Rối

Tiểu Linh Đang rất vui, vô cùng vui vẻ.

Cuối cùng cũng đến lúc ca ca nhà mình làm anh hùng cứu mỹ nhân rồi.

Nếu như trong lúc nguy hiểm ca ca có thể cứu Vân tỷ tỷ, lại liên thủ với Vân tỷ tỷ cùng nhau tiêu diệt Lăng Vân tông, như vậy mối quan hệ của ca ca và Vân tỷ tỷ tuyệt đối sẽ tiến thêm một bước, bởi vì nữ nhân đều là người sống tình cảm.

Tiểu Linh Đang càng nghĩ càng cảm thấy tương lai rất tốt đẹp.

Đúng lúc này trên quảng trường nổi lên tiếng xôn xao, trong đó có người hô lên: "Tông chủ đến."

Mọi người nhanh chóng ngẩng đầu nhìn, quả nhiên thấy phía trên ngọn núi chính, một bóng hình mặc áo màu tím nhẹ nhàng bay ra, vô cùng cao ngạo xinh đẹp.

Trên quảng trường tất cả mọi người đều quỳ xuống nghênh đón: "Tham kiến tông chủ đại nhân."

Đám người đông như kiến.

Vân Thiên Vũ ở trong đám người không thể không ngồi xổm xuống, bởi vì nếu như nàng không ngồi xổm xuống sẽ để lộ thân phận.

Nhưng đối với bộ dạng cao ngạo này của tông chủ Lăng Vân tông, nàng vô cùng khinh thường.

Không phải chỉ là tông chủ thôi sao, mặc dù chỉ có chút khả năng lại làm ra bộ dạng giống như nữ vương, người nghĩ người là cái thá gì.

Hôm nay người động đến nghĩa phụ ta, ta tuyệt đối sẽ không buông tha Lăng Vân tông.

Trong mắt Vân Thiên Vũ chứa đầy sự lạnh lẽo, chăm chú nhìn chăm chăm Diệp Thu Loan đang đáp xuống đất.

Diệp Thu Loan từ trên không trung đáp xuống, kiêu ngạo nói: "Đứng lên đi."

"Tạ ơn tông chủ."

Người xung quanh sau khi tạ ơn mới chậm rãi đứng dậy.

Diệp Tử Yên ở bên trong đám người nhanh chóng chạy tới trước mặt Diệp Thu Loan làm nũng: "Nương, người đã đến rồi."

"Ừm..." Diệp Thu Loan lạnh nhạt gật đầu, cũng không chủ động thân thiết quá mức với Diệp Tử Yên.

Lúc này đệ nhất phong phong chủ Mộ Lãnh Khê nhanh chóng tiến lên nói: "Tông chủ, bây giờ phóng hỏa thiêu cháy người này hay sao?"

Diệp Thu Loan ngược mắt lên nhìn bốn phía xung quanh, ánh mắt tràn đầy bí hiểm, bàn tay bà ta nhẹ nhàng đưa lên: "Phóng hỏa đốt."

Đệ nhất phong chủ Mộ Lãnh Khê nhận lệnh, lập tức ra lệnh cho đệ tử: "Phóng hỏa, thiêu cháy lão già đáng chết này cho ta."

Tiêu Lăng Phong vừa nghe thấy liền nhổ nước bọt: "Các người nghĩ đám các người vẫn là một đóa hoa mười tám hay sao, các người cũng chỉ là lão già đáng chết."

Tiêu Lăng Phong vừa nói xong, sắc mặt Diệp Thu Loan và Mộ Lãnh Khê liền thay đổi.

Bọn họ ghét nhất có người nói đến tuổi của bọn họ.

Những lời này của Tiêu Lăng Phong đã chạm đến sự căm kị trong lòng bọn họ, cho nên sắc mặt hai bà ta liền trở nên khó coi, hét lớn: "Thêu cháy lão ta."

Đệ tử nhanh chóng tiến lên bắt đầu phóng hỏa.

Vân Thiên Vũ ở trong đám người không kiềm chế được nữa, nàng nhanh chóng liếc mắt nhìn Diệp Gia và Tiểu Linh Đang ở bên cạnh, hai người nhanh chóng gạt đầu.

Vân Thiên Vũ vừa cử động, cả người liền nhảy đến giữa không trung, lạnh lùng đối mặt với tông chủ Diệp Thu Loan của Lăng Vân tông quát: "Dừng tay."

Tông chủ Lăng Vân tông không nói gì, trái lại Diệp Tử Yên nói: "Tốt lắm, Vân Thiên Vũ, quả nhiên là người, hóa ra nội chiến của đệ nhất phong và đệ ngũ phong thật sự do người nhúng tay vào. Lá gan của người cũng lớn thật, dám đơn thương độc mã đi vào Lăng Vân tông, lần này ta sẽ khiến người chết không nơi chôn thân."

Diệp Tử Yên vừa nhìn thấy Vân Thiên Vũ liền nghĩ đến khuôn mặt của mình, lúc trước bản thân vốn đã bị thương, sau đó lại bị Tiêu Cửu Uyên dùng một phần linh lực khiến mặt nàng ta trực tiếp bị hủy hoại.

Chuyện này đối với người coi trọng vẻ ngoài như Diệp Tử Yên mà nói quả thực là muốn lấy mạng của nàng ta.

Cho nên lúc này Diệp Tử Yên rất hận Vân Thiên Vũ.

Nhìn thấy nàng xuất hiện, mắt nàng ta đỏ lên.

Vân Thiên Vũ đưa tay tháo mặt nạ mang trên mặt xuống, khôi phục bộ dạng vốn có của mình.

Lúc này nàng vô cùng xinh đẹp, bên trong Lăng Vân tông không ít người nhìn đến ngây người, dáng vẻ của nữ nhân này thật đẹp, lá gan cũng lớn, dám đơn thương độc mã đi lên Lăng Vân tông.

Vân Thiên Vũ thu tay lại, xoay người đứng ở trên quảng trường.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 655: Gây Rối

Tiêu Lăng Phong ở giữa sân nhìn thấy nàng xuất hiện, lão nhanh chóng kêu lên: "Vân nha đầu, con điên rồi, đi mau."

Tông chủ Diệp Thu Loan của Lăng Vân tông lạnh lùng nhìn Vân Thiên Vũ, nhìn thấy nữ nhân này chẳng những xinh đẹp, hơn nữa mọi cử động đều toát lên khí chất cao quý, cả người tỏa ra hơi thở linh động khiến nàng trông giống như một tiên nữ.

Nhìn nàng như vậy khiến cho Diệp Thu Loan ghen tị đến phát điên.

Bà ta cười lạnh nói: "Người chính là Vân Thiên Vũ, thật to gan, dám đả thương nữ nhi của bốn tông chủ, hôm nay bốn tông chủ sẽ khiến người chết không nơi chôn thân."

Diệp Thu Loan dứt lời liền phất tay ra lệnh cho người đến giết Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng mở miệng nói: "Chờ một chút."

Diệp Thu Loan dừng tay nhìn về phía Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ nhanh chóng nói: "Các người thả nghĩa phụ ta ra, ta dùng bản thân mình để đổi lấy nghĩa phụ."

Vân Thiên Vũ nói xong, Diệp Thu Loan cười lên ha hả, đến đám người đệ nhất phong phong chủ Mộ Lãnh Khê cũng cười theo.

Mộ Lãnh Khê kiêu căng nói: "Vân Thiên Vũ người nếu xuất hiện rồi, người nghĩ rằng người còn có thể đi được sao?"

Vân Thiên Vũ cười lạnh: "Chẳng lẽ các người tưởng ta ngốc sao? Cứ như vậy không hề chuẩn bị gì xuất hiện sao? Các người nghe rõ đây, nếu như các người không thả nghĩa phụ ta ra, tất cả mọi người trong Lăng Vân tông sẽ phải chôn cùng với nghĩa phụ ta, tuy rằng ta không thể cam đoan tất cả mọi người trong Lăng Vân tông đều chết, nhưng chỉ sợ hơn phân nửa người cũng không thể sống được."

Vân Thiên Vũ nói xong, xoay người lấy ra một viên Linh Lô đan ném về phía ngọn núi cách đó không xa. Một tiếng âm vang lên, Linh Lô đan nổ tung, phá hủy một mảng lớn của ngọn núi.

Trên quảng trường, mọi người trong Lăng Vân tông hai mắt nhìn nhau, sau đó có người hoảng sợ bắt đầu bàn tán.

Vân Thiên Vũ lại lạnh lùng nói: "Ta đã chôn rất nhiều Linh Lô đan ở trong Lăng Vân tông, chỉ cần các người dám giết nghĩa phụ ta, người ta phải đi sẽ cho nổ Linh Lô đan, đến lúc đó cả Lăng Vân tông của người, ít nhất hơn phân nửa sẽ bị tiêu diệt. Nếu các người không tin ta thì có thể thử xem."

Vân Thiên Vũ nói xong, Diệp Tử Yên là người đầu tiên tin, bởi vì nữ nhân này cũng không phải là người đơn giản.

"Nương, nàng ta nói nhất định là sự thật."

Diệp Thu Loan hung hăng trợn mắt liếc nhìn Diệp Tử Yên, sau đó sắc mặt khó coi quay đầu nhìn Vân Thiên Vũ.

Tiểu tiện nhân này lại dám uy hiếp bà ta, phải biết rằng bà ta thân là tông chủ của Lăng Vân tông, bao nhiêu năm nay không có người nào dám nói chuyện với bà ta như vậy.

Diệp Thu Loan thu lại vẻ đẹp diêm dúa trên khuôn mặt, lúc này vẻ mặt bà ta vô cùng hung ác.

Chỉ là bà ta đối với ý tứ trong lời nói của Vân Thiên Vũ, ít nhiều vẫn có chút kiêng kị.

Nhưng nếu muốn bình an vô sự thoát khỏi Lăng Vân tông đi xuống núi là chuyện không thể nào.

Diệp Thu Loan vừa suy nghĩ vừa phát tay ra lệnh: "Người đâu, thả Tiêu lão vương gia."

Cho dù bà ta đồng ý thả Tiêu Lăng Phong, Tiêu Lăng Phong còn lâu mới có thể bình an vô sự rời khỏi Quỷ Vương Phong.

Diệp Thu Loan vừa hạ lệnh, một vài vài tên thuộc hạ đi thẳng đến bên cạnh Tiêu Lăng Phong, nhanh chóng thả Tiêu Lăng Phong ra.

Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Lăng Phong nhanh chóng nói: "Nghĩa phụ người mau đi đi."

Tiêu Lăng Phong đứng tại chỗ không chịu đi: "Vân nha đầu."

Vân Thiên Vũ cũng không để ý tới Tiêu Lăng Phong nữa, nàng ra lệnh cho Ngạo Minh và Điều Gia còn có Tiểu Anh ở bên cạnh: "Giết."

Nàng xoay người bay lên, phóng ra lục linh khí dày đặc trong tay về phía thuộc hạ của Lăng Vân tông.

Trên quảng trường lập tức hỗn loạn.

Diệp Thu Loan không ngờ nữ nhân này lại trở mặt động thủ nhanh như vậy.

Bà ta cảm thấy vô cùng tức giận, sau đó nhanh chóng hạ lệnh: "Người đâu, bắt nữ nhân này lại cho ta."

Ba linh thú ở phía sau Vân Thiên Vũ tiến lên xông thẳng về phía đệ tử của Lăng Vân tông

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 656: Yêu Tháp Màu Đen

Vân Thiên Vũ liên tục thi triển lục linh khí.

Sự tập kích bất ngờ này của nàng khiến người khác khó lòng phòng bị, nhất thời đều kêu nàng dừng tay, không ít người bị linh lực của nàng đả thương.

Nàng nhanh chóng lấy độc đan ở bên trong Phượng Linh giới ra, sau đó ném về phía đề tử của Lăng Vân tông.

Độc đan vừa mới ném ra, độc khí liền tràn ra ngoài.

Tông chủ Diệp Thu Loan của Lăng Vân tông vừa nhìn thấy liền biết đây là độc đan, sắc mặt lại càng khó coi, bà ta hét lớn: "Tất cả đệ tử mau nín thở lùi lại phía sau, trong không khí có độc."

Trên quảng trường vô cùng hỗn loạn.

Ảnh Tử và Diệp Gia nấp mình đi thẳng đến chỗ Tiêu lão vương gia.

Sau đó một trái một phải kéo Tiêu lão vương gia chạy về phía ngọn núi.

Họ không hề để ý tới chuyện khác, chỉ một lòng chấp hành theo lời nói của Vân Thiên Vũ, cứu Tiêu lão vương gia đi xuống núi.

Tiêu lão vương gia nhin không được sốt ruột kêu lên: "Vân nha đầu đâu rồi, chúng ta không thể đi."

Diệp Gia nhanh chóng nói: "Lão vương gia người đừng lo lắng cho Vũ Mao, muội ấy không sao cả, ma quân Phượng Vô Nhai của Ma Ảnh cung cũng tới đây, y sẽ không để người khác bắt biểu muội đi đâu."

Tiêu Lăng Phong cuối cùng không giãy giụa nữa, đi theo Ảnh Tử và Diệp Gia thoát khỏi nơi này.

Lúc này người của Lăng Vân tông cũng không thể chú ý đến họ, cho nên họ có thể thuận lợi thoát ra ngoài.

Chỉ là Tiểu Linh Đang ở phía sau Ảnh Tử và Diệp Gia cảm thấy vô cùng lo lắng cho Vân Thiên Vũ.

Nàng nhanh chóng quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy mấy trăm người của Lăng Vân tông đang bao vây Vân Thiên Vũ từ trên xuống dưới, mà Vân Thiên Vũ chỉ đơn độc chiến đấu một mình.

Tiểu Linh Đang nhìn thấy hình ảnh như vậy, trong lòng vô cùng chua xót.

Đúng lúc này ở phía chân trời đột nhiên có một tòa hắc tháp rất lớn lóe lên ánh sáng ma mị, nó đột ngột bay thẳng đến tập kích ở trên đầu Vân Thiên Vũ.

Tiểu Linh Đang nhìn thấy cảnh tượng này liền biến sắc, nàng xoay người nhảy lên bay thẳng đến chỗ Vân Thiên Vũ, đồng thời lo lắng kêu to lên: "Vân tỷ tỷ, cẩn thận."

Yêu tháp màu đen kia ầm một tiếng vang lên, từ trên đầu Vân Thiên Vũ chụp xuống.

Lúc yêu tháp màu đen chụp nàng lại, nàng chỉ cảm thấy trong tháp dường như có lực hút rất lớn, hút cả người nàng vào bên trong.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ thay đổi, nàng vừa nhìn thấy Tiểu Linh Đang chạy lại đây, nhanh chóng kêu to: "Đi mau."

Đáng tiếc Tiểu Linh Đang lại không đi, nàng kiên định suy nghĩ, cho dù không cứu được Vân tỷ tỷ, nàng cũng phải ở cùng với Vân tỷ tỷ, không thể để một mình Vân tỷ tỷ cô độc chiến đấu một mình.

Đúng lúc này, một ánh sáng đỏ giống như tia chớp phóng lại đây, đưa tay phóng ra một tia tử linh về phía hắc tháp làm cho hắc tháp hơi run, y tranh thủ thời gian lập tức bay đến bên người Vân Thiên Vũ, duỗi tay ra muốn lôi Vân Thiên Vũ ra ngoài.

Cũng chính vào lúc đó, Tiểu Linh Đang vừa bay đến lập tức bị lực hút của hắc tháp hút vào bên trong tháp.

Hai người đồng thời bị hắc tháp hút vào trong.

Ánh sáng đỏ lúc trước phóng lại đây chính là Phượng Vô Nhai một thân hồng y.

Phượng Vô Nhai nhìn thấy Vân Thiên Vũ bị hút vào hắc tháp, theo bản năng liền muốn cứu nàng.

Nhưng y không ngờ muội muội của mình lại lao đến chỗ nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc này.

Tay y lập tức theo bản năng vươn về phía muội muội của mình, tay còn lại đánh về phía hắc tháp, uy lực của tử linh vô cùng mạnh, hắc tháp bị tử linh đánh trúng, lực hút đột nhiên yếu đi.

Phượng Vô Nhai nhanh chóng cứu Tiểu Linh Đang.

Nhưng mặt khác Vân Thiên Vũ ở một bên bởi vì tử linh va chạm với hắc tháp khiến máu trong người nàng tuôn ra, sau đó nàng bị hai luồng sức mạnh đánh bay vào hắc tháp.

Một chưởng của Phượng Vô Nhai càng khiến nàng nhanh bị hắc tháp trói lại.

Vân Thiên Vũ bị lực hút của hắc tháp trói lại không thể thoát ra được, nàng quay đầu liếc mắt nhìn Phượng Vô Nhai.

Cái nhìn kia không phải là trách cứ, mà là lạnh nhạt.

Tuy rằng nàng không trách Phượng Vô Nhai, nhưng chuyện đã như vậy rồi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUY

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 657: Đừng Sợ, Ta Ở Đây

Chẳng những trong lòng Vân Thiên Vũ có chút khó chịu, mà hai người Tiêu Lăng Phong và Diệp Gia đang chạy trốn ở phía xa cũng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Diệp Gia cảm thấy rất thất vọng về Phượng Vô Nhai.

Người này không bao giờ xứng với Vũ Mao nữa, không bao giờ xứng theo đuổi nàng.

Tuy rằng y cứu Tiểu Linh Đang là đúng, nhưng rốt cuộc đã khiến người khác thất vọng.

Tất cả mọi người đều đặt hi vọng vào y, không ngờ ở thời điểm nguy cấp, y lại vứt bỏ Vũ Mao.

Tiêu Lăng Phong nhìn không được tức giận mắng: "Tên khốn chết tiệt này, sau này nếu dám đi vào An thân vương phủ ta một bước, ta nhất định sẽ cắt đứt chân của hắn."

Ttrong lòng Diệp Gia rất khó chịu, bởi vì nàng biết trong lòng Vũ Mao nhất định cũng sẽ cảm thấy khó chịu như vậy.

Bởi vì Vũ Mao cũng đặt niềm tin rất lớn vào Phượng Vô Nhai.

Thật ra nếu như lúc trước Phượng Vô Nhai cứu Vũ Mao, hai người bọn họ liên thủ nhất định có thể cứu Tiểu Linh Đang.

Nhưng trực giác đầu tiên của Phượng Vô Nhai là sợ hắc tháp đã thương Tiểu Linh Đang, cho nên ra tay cứu Tiểu Linh Đang trước.

Không nói đến sự oán giận của Tiêu Lăng Phong và Diệp Gia đối với Phượng Vô Nhai, mà nói đến bản thân Phượng Vô Nhai.

Lúc này y phát điên rồi, y hối hận vô cùng.

Hận không thể giảm nát tay của mình, tại sao không ra tay cứu Vũ Mao trước, nghĩ đến cái liếc mắt hờ hững cuối cùng của Vũ Mao, Phượng Vô Nhai chỉ cảm thấy tim rất đau.

Tại sao, tại sao lại như vậy.

Phượng Vô Nhai phát điên muốn giết người, Tiểu Linh Đang vừa nhìn thấy Vân Thiên Vũ bị hắc tháp hút vào, sốt ruột kêu lên: "Ca ca, mau cứu Vân tỷ tỷ."

Phượng Vô Nhai rất nhanh liền nhìn thấy hắc tháp từ trên trời giáng xuống, nó sắp nhốt Vũ Mao lại.

Lúc trước y va chạm với lực hút của hắc tháp, cho nên biết lực hút này vô cùng mạnh, bây giờ y muốn cứu nàng ra đã không có khả năng nữa rồi.

Nhưng cứu không được nàng, y vẫn có thể cùng nàng tiến vào hắc tháp.

Phượng Vô Nhai vừa suy nghĩ vừa nghiêng mình bay lên muốn xông vào hắc tháp.

Tóm lại y không thể bỏ mặc nàng, để nàng một mình bị hắc tháp nhốt lại.

Nhưng Phượng Vô Nhai còn chưa kịp hành động.

Trong không trung, một tia sáng màu đen tựa như bóng người nhanh chóng bay tới, gần như không hề do dự liền nghiêng mình bay vào yêu tháp màu đen, nhanh chóng vươn tay kéo tay của Vân Thiên Vũ, bá đạo nói: "Vũ Mao, đừng lo lắng, ta đến rồi."

Vân Thiên Vũ nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy người tới chính là Tiêu Cửu Uyên một thân cẩm y màu đen, trên khuôn mặt tuần tú của Tiêu Cửu Uyên có chút mệt mỏi, liếc mắt liền nhìn ra hắc đã đi cả ngày đêm mới đuổi kịp đến đây.

Không ngờ ở thời điểm cuối cùng hắc lại xông vào, không hề do dự để hắc tháp hút vào với nàng.

Trong lòng Vân Thiên Vũ lập tức trở nên ấm áp, nàng nghĩ tới giấc mơ lúc trước.

Lúc nhỏ cũng là một thiếu niên như vậy, ở thời điểm nguy hiểm nhất đã ra tay cứu nàng.

Hiện tại hắc lại ở thời điểm nguy hiểm nhất mà ra tay cứu nàng.

Mặc dù không biết yêu tháp màu đen rốt cuộc là thứ gì, hắc cũng không hề do dự lao vào.

Tim Vân Thiên Vũ lập tức trở nên mềm mại, nhưng lúc ngược mắt lên nhìn Tiêu Cửu Uyên, trong lòng lại cảm thấy lo lắng: "Người ngốc quá, cứ như vậy xông vào rất có thể sẽ mất mạng."

Tiêu Cửu Uyên phóng đảng cười khê: "Cho dù mất mạng, bốn vương cũng sẽ không để nàng mất mạng một mình."

Tiêu Cửu Uyên vừa nói xong, ầm một tiếng vang lên, hắc tháp đã nhốt hai người bọn họ lại.

Ở khoảnh khắc cuối cùng, Tiêu Cửu Uyên xoay mình đưa tay ra nắm tay của Vân Thiên Vũ, sau đó dịu dàng nói: "Đừng sợ, có ta ở đây."

Một câu nói như vậy giống như dòng nước ấm rót vào lòng của Vân Thiên Vũ.

Tay nàng nắm chặt tay của Tiêu Cửu Uyên.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 658: Không Diên Không Thành Ma

Vân Thiên Vũ nắm tay của Tiêu Cửu Uyên, nàng ngẩng đầu nhìn hắn.

Giờ khắc này lòng nàng cuối cùng cũng thả lỏng.

Tuy rằng cho tới nay nàng rất kiên cường, không sợ bất cứ người nào, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một nữ nhân, nàng cũng muốn có một người có thể dựa vào, có một ngọn núi lớn để nàng nghỉ ngơi những lúc nàng mệt mỏi.

Giống như lúc trước, nàng nhìn thấy hắc tháp từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt nàng đã cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Nàng rất muốn có một người bỗng nhiên xuất hiện ở bên cạnh nàng nói, đừng sợ, có ta ở đây rồi.

Vốn nàng tưởng người đó chính là Phượng Vô Nhai, nhưng thời khắc cuối cùng y lại lựa chọn Tiểu Linh Đang.

Tuy rằng y cứu mọi người không có gì là sai, nhưng lòng nàng rốt cuộc vẫn cảm thấy ngượng lạnh.

Nàng nằm mơ cũng không nghĩ đến, thời khắc cuối cùng Tiêu Cửu Uyên lại tới, hắn không chút do dự mà lao vào.

Hiện tại nàng đứng bên cạnh hắn, cho dù hai người có chết, nàng cũng không cảm thấy sợ hãi như vậy nữa.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, nàng nắm tay của Tiêu Cửu Uyên, nhẹ giọng nói: "Ta không sao."

Tiêu Cửu Uyên nghe nàng nói như thế liền thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong lòng cảm thấy ấm áp, ít nhất hẳn đã giữ được tay nàng, bảo vệ nàng, không để nàng một mình bị hắc tháp nuốt lại.

Tiêu Cửu Uyên vừa suy nghĩ vừa nói: "Đến đây, hai người chúng ta cùng nhau vận linh lực chống cự lại hắc tháp, thử xem có thể phản kích nó hay không."

“Được.”

Vân Thiên Vũ vừa nói xong, đưa tay phóng ra một tia linh lực.

Tiếp đó Tiêu Cửu Uyên phóng ra lam linh, hai tia linh lực hòa vào nhau phóng tới đỉnh hắc tháp.

Đáng tiếc hai luồng linh lực bay đi cũng không có phản ứng gì, chỉ nghe tiếng ong ong vang lên không ngừng.

Bên trong lại trở nên yên tĩnh.

Tiêu Cửu Uyên nhin không được nhướn mày nói nhỏ: "Đây là thứ quái quỷ gì vậy."

Hắn vừa nói xong liền nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng cười của tông chủ Diệp Thu Loan của Lăng Vân tông: "Ha ha, không phải bản lĩnh của Vân Thiên Vũ ngươi rất lớn sao? Hiện tại rơi vào trong Hắc Ma tháp cảm thấy thế nào?"

Bà ta nói xong liền xoay người ra lệnh: "Người đâu, đưa Hắc Ma tháp vào lò luyện đan, ta cũng muốn nhìn xem nàng ta có bao nhiêu bản lĩnh để có thể thoát ra ngoài."

Diệp Thu Loan vừa nói xong liền có người thu ma tháp màu đen lại, sau đó đưa đến phòng luyện đan.

Trên quảng trường ở bên ngoài Ngũ Phong, Phượng Vô Nhai tất nhiên cũng nghe thấy câu nói của Diệp Thu Loan, sắc mặt khó coi đến đáng sợ.

Nhất là y nghĩ tới lúc trước bản thân nhìn thấy một ánh sáng màu đen xông vào hắc tháp, nếu như hắc đoán không sai, ánh sáng màu đen kia thật ra là một người, đó chính là Tiêu Cửu Uyên.

Ở khoảnh khắc cuối cùng Tiêu Cửu Uyên đã chạy tới, cũng không hề do dự xông vào hắc tháp.

Phượng Vô Nhai nghĩ đến chuyện này, cả người rơi vào trạng thái điên dại.

Bởi vì y biết lần này y thật sự phải đánh mất người mà y để ý rồi.

A...

Phượng Vô Nhai một thân hồng y đỏ như máu, đôi mắt đen hiện đầy gân máu, lúc này y tựa như một tên cuồng ma muốn đại khai sát giới.

Trên quảng trường Lăng Vân tông tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng.

Tông chủ Diệp Thu Loan của Lăng Vân tông sắc mặt vô cùng khó coi, bà ta hét lớn: "Phượng Vô Nhai, người thật to gan, dám chạy đến Lăng Vân tông ta để giết người, hôm nay ta sẽ khiến người chết không nơi chôn thân."

Diệp Thu Loan bay đến đánh nhau với Phượng Vô Nhai.

Đồng thời thuộc hạ Phượng Vô Nhai đưa đến cũng gia nhập chiến đấu.

Trong nháy mắt, trên quảng trường ở bên ngoài Ngũ Phong trở thành nơi chém giết.

Hai người Ảnh Tử và Diệp Gia kiên định hành đông theo ý của Vân Thiên Vũ, thừa lúc hỗn loạn đưa Tiêu Lăng Phong đến chỗ bí ẩn nhất ở bên ngoài Ngũ Phong.

Diệp Gia vốn muốn trở lại tìm Vân Thiên Vũ, lại bị người khác ngăn cản.

Người ngăn nàg lại chính là Tiêu Dạ Thần vẫn luôn trốn tránh nàg.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 659: Muốn Sủng Nàng Cả Đời

Tiêu Dạ Thần ánh mắt thâm trầm nói: "Người đừng lo lắng, lúc trước cứu hoàng thúc ta đã tiến vào hắc tháp, ta tin hẳn nhất định sẽ có cách cứu tiểu cô cô ra."

Trong lòng Tiêu Dạ Thần cũng rất lo lắng, nhưng bởi vì Tiêu Cửu Uyên đã xông vào hắc tháp, lo lắng trong lòng của gã đã giảm đi rất nhiều.

Diệp Gia nghe Tiêu Dạ Thần nói xong, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng nàng thầm nghĩ, Ly thân vương gia này tuy rằng đáng giận, nhưng những lúc nguy hiểm hẳn đều giúp đỡ biểu muội nhà mình.

Xem ra hẳn mới chính là quý nhân mà biểu muội nên gặp trong số mệnh của mình.

Diệp Gia suy nghĩ đến Tiêu Dạ Thần, nghĩ đến chuyện đã xảy ra lần trước, nàng nhanh chóng quay đầu đi chăm sóc Tiêu Lăng Phong.

Bên này vài người nhất thời không dám động.

Mặt khác, thuộc hạ của Lăng Vân tông thu Hắc Ma tháp đưa đến phòng luyện đan của Lăng Vân tông.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ ở bên trong Hắc Ma tháp tất nhiên nghe thấy câu nói của tông chủ Diệp Thu Loan của Lăng Vân tông.

Sắc mặt hai người đều vô cùng khó coi.

Cuối cùng hai người đành hi vọng vào nhau, tuy rằng trong bóng đêm không thấy rõ khuôn mặt của đối phương, nhưng có thể nhìn thấy đôi mắt đen lóe sáng của đối phương.

Vân Thiên Vũ nghĩ đến Tiêu Cửu Uyên lâm vào hoàn cảnh như vậy đều là do nàng liên lụy đến hắn, nhịn không được nói: "Đều là tại ta liên lụy ngươi."

Tiêu Cửu Uyên đưa tay ra khẽ che môi Vân Thiên Vũ: "Đừng nói như vậy, chuyện của nàng đều là chuyện của ta, ta tuyệt đối sẽ không để một mình nàng rơi vào hoàn cảnh như vậy, nếu vậy ta sẽ hối hận cả đời."

Những lời nói của Tiêu Cửu Uyên khiến Vân Thiên Vũ hơi giật mình, ý của hắn là...

"Tiêu Cửu Uyên, không phải ngươi thích ta rồi chứ."

Nếu không phải thích nàng thì không đáng mạo hiểm như vậy.

Vân Thiên Vũ nói xong không đợi Tiêu Cửu Uyên trả lời, nàng còn nói thêm: "Ta nhớ ngươi đã nói sẽ không thích ta."

Nàng còn từng nói nếu như hắn thích nàng, nàng nhất định sẽ hung hăng tát hắn một cái, nhưng hắn không do dự mà xông vào như vậy, thà cùng chết với nàng, khiến nàng không thể ra tay đánh hắn được.

Ánh mắt Tiêu Cửu Uyên lóe sáng, trầm giọng nói từng chữ một: "Vân Thiên Vũ, ta thích nàng, thích đến mức muốn sủng nàng cả đời, ta không ngại nàng tát ta một cái đâu."

Trong không gian tối đen, chỉ có lời nói của nam nhân giống như rượu ngọt.

Vân Thiên Vũ lập tức giật mình, ngây ngốc đứng ở trong bóng đêm, tim rất ấm áp, từ từ đập mạnh.

Nhưng lúc này họ đã rơi vào hoàn cảnh như vậy, còn có thể nói cái gì thích hay không thích đây.

Nàng suy nghĩ rồi chậm rãi mở miệng: "Bây giờ nói những chuyện này có ích lợi gì đâu, dù sao chúng ta cũng sẽ chết thôi."

Hai người họ bị ma tháp gì đó nhốt lại, sau đó còn bị tông chủ của Lăng Vân tông hạ lệnh ném vào lò luyện đan.

Như vậy bọn họ làm sao có thể sống được.

Tiêu Cửu Uyên đưa tay ra kéo tay của Vân Thiên Vũ, nhanh chóng nói: "Đừng lo lắng, bất kể như thế nào ta cũng sẽ không để nàng xảy ra chuyện gì, ta sẽ nghĩ cách để nàng thoát ra ngoài."

"Ta biết Hắc Ma tháp này, nó là một linh khí chứa ma tính, nhưng vạn vật đều có phương pháp phá giải, ta nghĩ Hắc Ma tháp này cũng có phương pháp phá giải, không bằng chúng ta đánh vỡ tháp thử xem, chỉ cần phá tháp, nói không chừng chúng ta có thể thoát ra ngoài."

Vân Thiên Vũ vừa mới nói xong liền nghe thấy trong bóng đêm vang lên tiếng nói chuyện: "Vỡ đi vỡ đi, Điều Gia sẽ giúp hai người đập vỡ."

"Tiểu Anh cũng giúp hai người, nếu như thật sự không đập vỡ được, cùng lắm thì ta một ngụm hỏa thiêu cái tháp này."

Tiểu Anh vừa mới nói xong, Điều Gia khinh thường nhìn nó: "Người không khoác lác có phải sẽ chết hay không, nếu người có thể đốt cái tháp này thì đã sớm đốt rồi, còn có thể nói như vậy sao?"

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 660: Liên Thủ Phá Tháp

Tiểu Anh đã chịu biết bao tổn thương, thực tế trước đó nàng đã thổi trộm hai hơi, muốn phun ra lửa.

Nhưng kỹ năng phun lửa này lại mất tác dụng.

Ông trời, người muốn diệt ta sao, lại không có tác dụng vào lúc này.

Ta hận người.

Tiểu Anh vừa nghĩ vừa cười: "Không phải là ta đang bồi dưỡng cảm xúc ư? Đợi cảm xúc của ta tốt, ta sẽ phun ra ngay."

Hai con thú làm ầm ĩ lên.

Trước khi bắt đầu, Vân Thiên Vũ cũng không biết ba linh thú xông vào, bây giờ nghe chúng nói chuyện, vô cùng kinh ngạc.

"Các người không có việc gì mà vào đây làm chi?"

"Chúng ta không phải loại bỏ chủ để chạy trốn." Tiểu Anh nhanh nhẹn mở miệng.

Điền Gia giơ tay vỗ đầu chim khen một câu: "Người cũng chỉ có một ưu điểm như vậy."

Tiểu Anh giận lên: "Ta có rất nhiều ưu điểm."

Hai đứa tiếp tục ồn ào làm cho Ngạo Minh không chịu nổi, hung dữ nói: "Câm miệng, có muốn bị đánh xui không."

Được rồi, hai con thú đều im lặng, không dám hé răng.

Ai bảo báo ca mạnh nhất chứ.

Vân Thiên Vũ nghe ba linh thú nói, đột nhiên tâm trạng tốt hơn.

Thật ra nàng cũng không đau lòng khổ sở gì, vào lúc nàng nguy hiểm nhất, Tiêu Cửu Uyên xông vào.

Ba linh thú cũng vào.

Nàng đã vô cùng thỏa mãn.

Vân Thiên Vũ liếc mắt nhìn bốn phía, trầm giọng nói: "Được rồi, chúng ta vào tháp đi, việc này không nên chậm trễ."

Tiêu Cửu Uyên gật đầu, ánh mắt hơi sáng, duỗi tay ra kéo tay nàng.

Vân Thiên Vũ không từ chối.

Ba linh thú bên cạnh nhìn thấy, đều không nói gì.

Chỉ là cuối cùng Điêu Gia vẫn thấy khó chịu mở miệng: "Hừ, nam nhân xấu, thấy người che chở chủ tử, Điêu Gia không thêm so đo với người."

Tiêu Cửu Uyên ném cho Điêu Gia một cái mặt lạnh, sau đó nhìn Vân Thiên Vũ nói.

"Hắc Ma tháp không hề dễ vào, sau này chúng ta đều phải cẩn thận một chút, linh khí này có chứa ma tính, cho nên dù là lúc nào, người đều

không thể để mất bản tính, nếu người mất bản tính, sẽ bị nó khống chế. Nếu như bị nó khống chế, muốn ra sẽ không dễ dàng.

"Ừm, ta nhớ rồi."

Vân Thiên Vũ gật mạnh đầu.

Nàng vừa nói xong, đột nhiên Điêu Gia và Tiểu Anh mở miệng: "A, nóng quá nóng quá, sao lại nóng như vậy."

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ cũng cảm nhận được nhiệt độ, tiếng Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng vang lên: "Hiện tại chúng ta ở trong lò đan, mau, nắm chặt thời gian phá tháp, nếu không chắc chắn sẽ bị thiêu chết."

"Vũ Mao, chúng ta lên tầng thứ nhất

Bóng dáng hai người vừa động, lắc mình bay đến tầng thứ nhất của Hắc Ma tháp, lúc trước bọn họ ở tầng dưới chót, cho nên mới cảm nhận được nhiệt độ lò đan, nhưng sau khi vào tầng thứ nhất, nhiệt độ kia giảm bớt đi rất nhiều.

Hai người vào tầng thứ nhất liền bị một luồng xung lượng mạnh mẽ chia ra.

Vân Thiên Vũ không nhịn được sốt ruột kêu lên: "Tiêu Cửu Uyên, người ở đâu, người ở đâu."

Đáng tiếc dù nàng có kêu thế nào cũng không ai đáp lại nàng.

Ngược lại vang lên tiếng ba linh thú: "Chủ tử, chủ tử, người không sao chứ."

Vân Thiên Vũ nghe tiếng ba linh thú, hơi bình tĩnh lại.

Xem ra kiểm tra cửa thứ nhất đã bắt đầu rồi, nàng và Tiêu Cửu Uyên bị tách ra.

Vân Thiên Vũ nhìn ba linh thú, vừa nghĩ tới, vội thu ba linh thú vào trong nhẫn Phượng Linh.

Ai cũng không biết trong Hắc Ma tháp có gì, nên tốt hơn vẫn là thật cẩn thận.

Vân Thiên Vũ vừa thu ba linh thú xong, đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, cảm giác như mình sắp ngã, chờ đến khi nàng tỉnh táo lại, hình ảnh trước mắt đã thay đổi, nàng giống như trở về lúc vừa xuyên không, lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 661: Tâm Ma

Tiêu Cửu Uyên nhìn nàng với vẻ ghét bỏ.

Nàng vì không muốn bị Vân Lôi giết, tự nguyện lấy tính mạng ra đánh cược, di đổi thân phận Ly thân vương phi với hắn.

Nhưng sau này, hắn lại nhục nhã nàng rất nhiều lần.

Từ lần từng lần trong quá khứ, để Vân Thiên Vũ trải qua một lần, để nàng cảm nhận được lửa giận trong lòng lúc đó.

Đặc biệt là hình ảnh chuyển tới lúc nàng thay Tiêu Cửu Uyên lấy được hoa linh quỳ tám cánh, làm việc nghĩa quên thân ở Thiên Mộc sơn trang.

Khi đó lòng nàng rất bất an, nàng là người không phải máy móc.

Sao có thể không có một chút cảm xúc nào.

Chẳng qua là nàng che dấu rất kỹ tất cả bất an.

Bởi vì nàng biết bản thân không có ai để dựa vào, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nhưng nàng vất vả cố gắng như vậy, kết quả Tiêu Cửu Uyên giao linh quỳ tám cánh do nàng lấy được cho nữ nhân khác giải độc cho hắn.

Lúc này, tâm ma trong lòng Vân Thiên Vũ tích tụ từng chút trong ngực.

Trong chớp mắt bình tĩnh của nàng tan rã, tức giận tràn ngập toàn bộ đầu óc nàng, giận đến mức chỉ muốn giết người.

Giết Tiêu Cửu Uyên.

Đúng, không sai, nam nhân khốn nạn đáng chết ấy.

Lại dám can đảm đối xử với nàng như vậy.

Nàng muốn giết hẳn.

Nàng vừa nghĩ vậy, ý muốn này giống như chấp niệm tràn ngập cả người nàng.

Khiến nàng chỉ muốn giết người, như chỉ có giết nam nhân này lòng nàng mới có thể thoải mái.

Nếu không nàng không nuốt được ngậm tức giận này.

Vân Thiên Vũ sốt ruột, đi tới đi lui trong Hắc Ma tháp

Ba linh thú trong cơ thể cũng cảm nhận được nóng nảy trong lòng nàng.

Ba linh thú trong lòng cũng có lửa giận, lửa giận này ảnh hưởng tới Vân Thiên Vũ, khiến tức giận trong lòng nàng càng lớn hơn.

Cuối cùng nàng không nhịn được kêu to: "Ta muốn giết hẳn. Ta muốn giết hẳn."

Nàng vừa nói xong, đột nhiên bên trong Hắc Ma tháp vang lên một tiếng ma quỷ.

"Đúng vậy, không sai, người muốn giết hắc, giết hắc người sẽ lập tức báo được thù."

"Tới đây, hiện tại hắc ở ngay trước mặt người, giết hắc đi."

Đột nhiên trong tay Vân Thiên Vũ có thêm mỗi lưỡi dao sắc bén, Tiêu Cửu Uyên đang ngủ trên giường đối diện nàng không xa.

Lúc này hắc trúng độc, hắc lại nghi ngờ nàng hạ độc hắc.

Ý hận trong lòng Vân Thiên Vũ càng đậm.

Nàng nắm lưỡi dao sắc bén trong tay, đi thẳng đến trước giường Tiêu Cửu Uyên, tay giơ lưỡi dao lên cao.

Tiếc là cuối cùng không cầm xuống được.

Nhìn hắc nằm ngủ suy yếu ở đó, sắc mặt trắng bệnh, bỗng nhiên nàng không đành lòng xuống tay.

Tại sao lại như vậy, tại sao lại như vậy chứ.

Một đôi mắt đỏ hồng nóng nảy ở trong chỗ tối, tiếng nói dục vọng vang lên: "Giết hắc, giết hắc, người lập tức báo được thù."

Vân Thiên Vũ vừa nghe lời này, lập tức lửa giận dâng lên, tay đâm xuống lần nữa.

Ngay lúc này, đột nhiên trong đầu nàng có thêm một giọng nói âm trầm như rượu.

"Tòa Hắc Ma tháp này có ma tính, cho nên dù thời điểm nào người cũng không được để mất bản tính."

Bản tính, bản tính.

Không, đây không phải ý của nàng.

Sao nàng lại muốn giết Tiêu Cửu Uyên.

Nhưng vì sao tức giận trong lòng nàng lại sâu như vậy, sâu đến mức nàng muốn giết Tiêu Cửu Uyên để hả giận.

Vân Thiên Vũ đang nghĩ, đột nhiên lưỡi dao sắc bén trong tay chuyển hướng, nhanh chóng đâm xuống đùi mình.

Một cơn đau đớn tràn ra từ đùi.

Luồng tức giận trỗi buộc trên người nàng tản ra.

Nàng chỉ cảm thấy cả người tỉnh táo nhưng mà máu chảy trên đùi khiến nàng biết rõ là suýt nữa mình đã bị ma tháp này mê hoặc.

Cũng may cuối cùng nàng tự làm mình bị thương để giữ được tỉnh táo.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 662: Hai Người Bị Thương

Lúc này Tiêu Cửu Uyên cũng không tốt hơn Vân Thiên Vũ bao nhiêu.

Tâm ma hắn gặp được là hình ảnh lúc hắn liều chết cứu Vân Thiên Vũ, cuối cùng bị nàng vứt bỏ.

Cho nên Tiêu Cửu Uyên hận không thể giết Vân Thiên Vũ.

Nhưng ngay thời điểm cuối, Tiêu Cửu Uyên tình nguyện dùng lưỡi dao sắc bén làm mình bị thương chứ không muốn làm Vân Thiên Vũ bị thương.

Đợi Tiêu Cửu Uyên tỉnh táo sau khi làm mình bị thương.

Ma tính ở tầng thứ nhất của Ma Tháp tan đi.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ thấy được đối phương.

Trên người hai người đều có máu, cũng may không có chuyện gì.

Hai người thở phào nhẹ nhõm, sau đó cùng vung tay phóng linh lực ra, đánh vào mỗi một chỗ trong tầng Ma Tháp thứ nhất.

Không ngừng vang lên tiếng vang âm âm.

Bảo vệ tháp ma tầng thứ nhất, tâm ma bị linh lực của hai người bọn họ làm bị thương.

Tâm ma là một khối tròn màu hồng, phía trên khối hồng lại có một đôi mắt.

Sau khi bị linh lực của Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ làm bị thương, không ngừng gào lên.

"Đám đáng chết các người, dám giết ta, các người cho rằng ta dễ bị giết vậy ư?"

Nó hét lên xong, nhảy vào một cái lên giữa không trung, ra vẻ nhảy lên.

Thật ra tâm ma không có linh lực, chỉ có thể mê hoặc lòng người, làm người giết hại lẫn nhau, sau đó nó giành được lợi ở giữa, khiến chính mình mạnh lên.

Nhưng không nghĩ tới, lần này nó chẳng những không được gì, còn bị người đánh bị thương.

Tâm ma rất giận, đáng tiếc không có cách nào.

Vân Thiên Vũ không để ý tới tâm ma, thả Điều Gia ra rồi nói: "Cái này thưởng người."

Điều Gia nghe xong thì rất vui mừng, bóng người khẽ động rồi đi thẳng tới tâm ma.

Mặc dù tâm ma đã hù dọa như thế, nó cũng không để ý tới hân, căn tâm ma một cái, mãi đến khi không còn tâm ma mới thôi.

Tâm ma vừa chết, tầng thứ nhất của Hắc Ma tháp bị hóa thành mảnh vụn.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ nhìn thấy vô cùng kinh ngạc, hai người nắm tay chạy nhảy lên tầng thứ hai của Hắc Ma tháp.

Chờ đến được tầng thứ hai.

Hai người mới có thời gian nói chuyện.

"Người bị thương."

Tiêu Cửu Uyên cau mày lại, giữa mày hiện lên đau lòng không thể tan được.

Hắn khom lưng, xé vạt áo của mình, sau đó lấy ra một viên đan dược, nghiền nát, định thoa giúp Vân Thiên Vũ.

Nhưng chỗ Vân Thiên Vũ bị thương là trên đùi, sao có thể để hắn bôi thuốc được.

Gương mặt lập tức đỏ lên, vội vàng duỗi tay đoạt lấy thuốc trong tay hắn, định tự mình làm.

Tiêu Cửu Uyên không khỏi cười khẽ, gương mặt tuần mỹ có chút lười biếng.

"Chuyện này có gì xấu hổ, ta băng bó cho ngươi, ngươi băng bó lại cho ta, không phải giống nhau ư?"

Vân Thiên Vũ trực tiếp trừng hắn một cái, đưa tay đoạt vải trong tay hắn, trừng mắt nói: "Xoay người sang chỗ khác."

Tiêu Cửu Uyên cũng không làm khó nàng, quay người đi chỗ khác, Vân Thiên Vũ vội vàng băng bó cho mình.

Bởi vì bên cạnh có một nam nhân như thế, nàng cũng không có băng bó cẩn thận, ai bảo mình lại bị thương ở đùi.

Cuối cùng chỉ rắc chút thuốc đơn giản, sau đó băng vào.

Nàng băng bó xong, vốn định băng bó giúp Tiêu Cửu Uyên một chút, ai ngờ đột nhiên tầng hai của Hắc Ma tháp xuất hiện một lực hút mạnh, hút hai người vào trong xoáy nước thật lớn.

Vân Thiên Vũ nghĩ tới cánh tay Tiêu Cửu Uyên bị thương, vội vàng kêu lên: "Tiêu Cửu Uyên, vết thương của ngươi.."

Tiếng Tiêu Cửu Uyên truyền tới: "Không sao, ta sẽ không có việc gì, nàng cẩn thận một chút."

Hắn vừa nói xong, bỗng nhiên bốn phía yên tĩnh lại.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 663: Ghen Ghét Thành Cường

Cảnh sắc bên cạnh Vân Thiên Vũ biến đổi, thành một quán trà, nàng đi chậm chậm trên đường, cảm nhận được hơi thở bốn phía, nàng thấy trong quán trà có rất nhiều nam nữ trẻ tuổi đang ngồi uống trà nói chuyện yêu đương trong phòng riêng.

Nhìn những người nói chuyện thân thiết này, bỗng nhiên Vân Thiên Vũ nhớ tới Tiêu Cửu Uyên.

Hơn nữa trong đầu nàng hiện lên lời nói của Tiêu Cửu Uyên, ta thích nàng, muốn yêu nàng cả đời.

Cả đời, nếu trong cuộc đời có người dựa vào như vậy thì cũng không tồi.

Vân Thiên Vũ nghĩ vậy, trong lòng dâng lên tình ý ngọt ngào.

Chỉ là tình ý ngọt ngào của nàng chưa tan, bỗng nhiên nghe thấy phòng riêng bên cạnh truyền tới giọng đang nói chuyện.

"Dung Kỳ, ta thích nàng."

Giọng nói này quá quen thuộc với Vân Thiên Vũ.

Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên lại ở trong quán trà này.

Hắn còn nói với người khác, ta thích nàng.

Hắn nói với Dung Kỳ là ta thích nàng.

Không, không phải thế, rõ ràng người hắn thích là nàng, sao lại thành quận chúa Dung Kỳ Gia Khánh.

Vân Thiên Vũ cố gắng giữ vững tinh táo.

Nhưng đầu óc như không phải của nàng, nàng không khống chế được suy nghĩ loạn lên của mình.

Trong lòng nàng dâng lên một luồng ghen ghét càng lớn.

Nàng vội đi qua, đẩy cửa vào trong.

Liếc mắt một cái là thấy bóng người anh tuấn đang ôm một nữ tử mặc váy trắng, gương mặt nữ tử đối diện nàng, không phải quận chúa Gia Khánh thì còn ai.

Lập tức trong lòng Vân Thiên Vũ bùng lên sự đổ kỵ.

Nàng hận không thể tiến lên đẩy nữ nhân kia ra, người Tiêu Cửu Uyên thích là nàng.

Là nàng, chưa bao giờ là nữ nhân đó.

Nhưng không chờ nàng tiến lên, hình ảnh lại thay đổi, nàng xuất hiện trong phủ Ly thân vương.

Mà phủ Ly thân vương lúc này, hoàn toàn khác với phủ Ly thân vương trước kia.

Trong ngoài phủ Ly thân vương đều treo đèn lồng đỏ, lụa hồng trải khắp cả vương phủ, vẻ mặt mọi người ở Ly thân vương đều có vẻ vui mừng

rực rỡ.

Đám người Hạ Hỉ, Bạch Diệu đang tiếp đón khách khứa.

Vân Thiên Vũ nghe được các tân khách nói chuyện cô dâu mới sắp gả vào phủ Ly thân vương, quận chúa Gia Khánh, Dung Kỳ.

"Ly thân vương gia và quận chúa Gia Khánh đúng là một đôi tiên đồng ngọc nữ do trời đất tạo nên, nghe nói quận chúa Gia Khánh còn từng cứu mạng Ly thân vương gia, bây giờ hai người bọn họ ở bên cạnh nhau, là một việc vui."

"Đúng vậy, hai người bọn họ dù là dung mạo hay xuất thân cũng đều rất xứng đôi."

Không ít người nói chuyện náo nhiệt cả lên.

Vân Thiên Vũ dùng sức lắc đầu, không phải như thế, không phải.

Quận chúa Gia Khánh là đồ lừa đảo, nàng ta chính là kẻ lừa đảo, các người không thể bị nàng ta lừa.

Đáng tiếc nàng nói không ra lời, hơn nữa hình như mọi người không có thấy nàng, nàng tồn tại như một cái bong.

Đúng vào lúc này, có người ở ngoài cửa chính kêu lên: "Tân nương tử tới."

Không ít người trong sân đều đứng dậy ra ngoài xem.

Vân Thiên Vũ cũng chạy theo mọi người ra bên ngoài, chạy tới trước cửa lớn của Ly thân vương phủ.

Chỉ thấy ngoài cửa, Tiêu Cửu Uyên ngồi trên ngựa, phong thần tuấn mã, tôn quý khí phách, vẻ mặt Tiêu Cửu Uyên tràn đầy vui mừng, trên mặt

hắn không có chút ưu buồn, chỉ có sự vui sướng hạnh phúc.

Vân Thiên Vũ thấy hắn như vậy, đổ kỵ trong lòng dâng lên.

Kẻ lừa đảo, kẻ lừa đảo, là ai nói thích ta, muốn yêu thương ta cả đời.

Nàng đang gào hét trong lòng, đáng tiếc không ai nghe thấy.

Tiêu Cửu Uyên tung người xuống ngựa, xoay người bước tới đá màn hình kiêu, duỗi tay dắt tân nương mới ra.

Tân nương mặc thân váy đỏ, tươi đẹp bắt mắt.

Sắc đỏ quanh người kia như là máu kích thích trái tim Vân Thiên Vũ, khiến nàng tức giận muốn tiến lên, giết bọn họ, giết đôi cầu nam nữ này.

Ý nghĩ vừa ra, trong tay nàng xuất hiện một thanh kiếm, nàng cầm kiếm chạy tới.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 664: Nuốt Ma Ghen

Tay Vân Thiên Vũ cầm kiếm đang muốn đâm qua.

Đột nhiên Tiêu Cửu Uyên ngẩng đầu nhìn qua, khóe môi hằn cong thành độ cong duyên dáng, bên trong con ngươi như có dụ dàng chuyển động.

Đi tới.

Đột nhiên Vân Thiên Vũ dừng kiếm.

Chỗ tối có giọng nói yêu mị vang lên: "Đâm, mau đâm chết bọn họ, mau đâm mau đâm."

Lúc này Vân Thiên Vũ đã hoàn toàn tỉnh táo.

Nàng không thêm để ý giọng nói phía sau, giả, giả.

Tiêu Cửu Uyên rất ghét quận chúa Gia Khánh, sao có thể cưới nàng ta làm vợ.

Tất cả điều này là quỷ kế của Hắc Ma tháp làm ra.

Ta muốn giết ngươi.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ, cầm kiếm chém lung tung về chỗ vừa phát ra tiếng nói.

Ném thanh kiếm trong tay đi, thả ba linh thú trong Phượng Linh giới ra nói: "Các người lục soát cẩn thận cho ta, nhất định phải bắt ma trốn ở trong tầng hai, rồi giết nó."

"Vâng, chủ tử."

Ngạo Minh và Điều Gia nhận lệnh, lắt mình chạy đi.

Bản thân linh thú và ma giống nhau, cho nên Ngạo Minh và Điều Gia đều có cảm giác nhất định với ma.

Ba linh thú nhanh chóng tìm được ma ở tầng hai.

Ma lần này lại là một nữ tử yêu mị, ma ghen hóa thành mỹ nữ.

Đáng tiếc Ngạo Minh và Điều Gia đều mặc kệ nàng ta có phải mỹ nữ hay không, bắt được nàng ta thì liền cắn luôn.

Tiếng ma ghen kêu vô cùng thảm thiết, liên tục cầu xin.

Đáng tiếc Vân Thiên Vũ không để ý tới nàng, bởi vì hiện giờ nàng đã biết nếu muốn phá bỏ Hắc Ma tháp này, cần giết chết ma của mỗi tầng thì mới có thể phá Hắc Ma tháp.

Năng lực của ma ghen cũng không mạnh, nhanh chóng bị Điều Gia cắn chết.

Điều Gia cắn chết ma ghen, bởi vì quá tức giận, cuối cùng trực tiếp nuốt mất ma ghen.

Nó nuốt xong, đột nhiên cảm thấy năng lực của mình mạnh hơn rất nhiều, bỗng nhiên bộ dạng trưởng thành không ít.

Tuy không có lo như là Ngạo Minh, nhưng cũng không nhỏ.

Cái này khiến Điều Gia vui mừng, không ngừng kêu.

"Chủ tử, ta phát hiện một việc, thì ra ta có thể nuốt ma và yêu, hơn nữa ta phát hiện sau khi nuốt, sức mạnh lại mạnh rất nhanh."

Cái này không những khiến cho Điều Gia vui vẻ, Vân Thiên Vũ cũng rất vui.

Nếu Điều Gia mạnh, rất có lợi với nàng, đương nhiên nàng hy vọng nó càng mạnh càng tốt.

"Được rồi, Hắc Ma tháp có không ít ma, lát nữa cho người nuốt hết."

"Thật tốt quá, thật tốt quá."

Điều Gia vui vẻ lăn lộn, sau đó ngược mắt nhìn Ngạo Minh với ý nghĩ sâu xa.

Chờ ông đây mạnh rồi, chuyện đầu tiên làm là sẽ thu thập người.

Ngạo Minh như không thấy được.

Vân Thiên Vũ chợt nhớ tới Tiêu Cửu Uyên, vội kêu lên: "Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên."

Trong Hắc Ma tháp, Tiêu Cửu Uyên khẽ lên tiếng: "Ta ở đây."

Hắn đi ra, bộ dạng có chút chật vật, giống như vừa bị thương nặng."

Hắn nâng mắt đen lên nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Nếu không phải người tinh táo lại trước, giết chết ma ghen, chỉ sợ ta sẽ trúng quỷ kế của ma ghen."

Lúc trước hắn rơi vào quỷ kế của ma ghen, nhìn thấy Vũ Mao thích Phượng Vô Nhai, hai người còn cưới nhau.

Hắn vừa thấy hình ảnh này, cũng không thể thừa nhận được, lập tức cầm kiếm muốn giết Phương Vô Nhai.

Nếu thật sự như vậy, người hắn giết chết cuối cùng sẽ là Vũ Mao, như thế, hắn sẽ lập tức trúng kế ma ghen.

Cũng may là Vũ Mao tỉnh táo trước.

Tiêu Cửu Uyên từ từ khôi phục tâm trạng.

Cuối cùng ngẩng đầu nhìn Vũ Mao, kiên định nói: "Chúng ta đã phá hai tầng, Hắc Ma tháp sau đó không thể làm khó được chúng ta."

"Ừm."

Hai người nắm tay nhau chặt, tuy lúc trước tâm ma và ma ghen thiết kế âm mưu hại họ.

Nhưng trải qua mưu tính này, ngược lại bây giờ càng quyết tâm phải phá Hắc Ma tháp.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 665: Tháp Nứt

Hai người đang nói chuyện, Tiểu Anh ở bên kêu lên: "Đi mau, đi mau, tháp nứt rồi, hơn nữa nóng quá nóng quá."

Tiêu Cửu Uyên cũng cảm nhận được nhiệt độ càng ngày càng cao, xem ra bọn họ phải phá tháp nhanh hơn, nếu không chờ bọn họ phá xong Hắc Ma tháp, sợ là đã chôn thân trong lò đan.

"Đi."

Bóng người hai người khẽ động, lên thẳng tầng ba.

Hai người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ đang phá Hắc Ma tháp ở đây.

Bên ngoài, Phượng Vô Nhai mang theo người Ma Ảnh cung và người Lăng Vân tông chém giết thành đồng, cuối cùng hai bên đều có thương vong.

Bản thân Phượng Vô Nhai cũng bị thương không nhẹ, được đám người thủ hạ Hồng Cô cứu ra, nhanh chóng trốn trong Quỷ Vương phong.

Lần này hai thế lực lớn tranh đấu.

Thương vong vô cùng thảm thiết.

Tuy Tông chủ Lăng Vân tông Diệp Thu Loan không bị thương nặng gì, nhưng mắt thấy Phượng Vô Nhai hủy đi vài nơi của Lăng Vân tông, còn khiến không ít người của nàng ta bị thương, nàng ta vô cùng hận.

Hận không thể giết Phượng Vô Nhai, đáng tiếc Phượng Vô Nhai được bị người của Ma Ảnh cung mang đi.

Diệp Thu Loan vung tay ra lệnh: "Lục soát cho ta, kiểm tra khắp nơi, tuyệt đối không buông tha Phượng Vô Nhai, ta muốn băm thầy hăn ra vạn đoạn."

Diệp Thu Loan vừa nói xong, người phòng luyện đan của Lăng Vân tông cách đó không xa chạy tới.

Người tới là luyện đan sư của Lăng Vân tông, hăn vừa xuất hiện vội kêu lên.

"Tông chủ, không xong rồi, Hắc Ma tháp ở lò luyện đan đang bị nứt."

"Vỡ nứt? Sao có thể."

Hắc Ma tháp chính là linh khí quan trọng trong tay Diệp Thu Loan, dù thế nào nàng cũng không muốn Hắc Ma tháp có chuyện gì.

Lúc này nghe vậy, sắc mặt thay đổi.

Hơn nữa nhớ tới một chuyện, trong Hắc Ma tháp có ma tồn tại, nếu giết ma, tháp sẽ bị hủy.

Chẳng lẽ Vân Thiên Vũ đã giết chết ma trong tháp.

"Tháp nứt hết rồi ư?"

"Không, mới nứt hai tầng."

Luyện đan sư vừa nói xong, Diệp Thu Loan siết tay lại, hung hăng nói: "Nữ nhân này có bản lĩnh lớn vậy ư? Lại có thể hủy được hai tầng Hắc Ma tháp. Đồ chết tiệt."

Nghe Diệp Thu Loan nói, đại đệ tử Mộ Lãnh Khê của nàng vội nói: "Tông chủ, lúc trước ta thấy có người chạy vào Hắc Ma tháp, rất có thể có người lợi hại đang giúp Vân Thiên Vũ."

Mộ Lãnh Khê nói xong, sắc mặt Diệp Tử Yên thay đổi: "Nhất định người kia là Tiêu Cửu Uyên, chắc chắn là hắc."

Chỉ có hắc mới có năng lực hủy diệt Hắc Ma tháp mạnh mẽ như vậy.

Nghĩ tới chuyện nam nhân kia tự nguyện cam chịu vào Hắc Ma tháp vì Vân Thiên Vũ.

Diệp Tử Yên càng hận Vân Thiên Vũ, đáng chết, nữ nhân kia đáng chết.

Hai mắt Diệp Tử Yên đỏ hồng, hận không thể cắn chết Vân Thiên Vũ.

Sắc mặt Diệp Thu Loan cũng khó coi, ra lệnh xuống: "Đi, đi tới phòng đan."

Một đám người vội tới phòng luyện đan của Lăng Vân tông.

Bọn họ vừa tới, thấy luyện đan sư ở trong phòng đan chạy ra hoảng sợ, ngẩng đầu thấy đám người Diệp Thu Loan, vội báo lên: "Tông chủ, tầng ba của Hắc Ma tháp cũng nứt rồi."

"Cái gì?"

Sắc mặt Diệp Thu Loan càng xấu hơn, Hắc Ma tháp chính là linh khí quan trọng của nàng, mỗi lần vật ấy ra tay, không ai sống được.

Nhưng bây giờ tới Vân Thiên Vũ, lại hủy diệt Hắc Ma tháp của nàng.

"Tiếp tục theo dõi."

Diệp Thu Loan tức giận nói, gương mặt biến dạng, con ngươi ánh lên tia ác độc.

"Vâng, tông chủ đại nhân."

Luyện đan sư chưa từng thấy tông chủ tức giận như vậy.

Phong chủ đệ nhất phong vội chuyển ghế dài tới cho Diệp Thu Loan ngồi chờ.

Bởi vì Diệp Thu nổi giận, cho nên không ai dám nói gì.

Tất cả mọi người đều đứng im sau nàng ta, im lặng chờ tình hình tiếp theo của Hắc Ma tháp.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 666: Vương Tháp Và Tướng Tháp

Một đám người chờ không lâu, luyện đan sư đã kêu lên hoảng sợ.

"Tông, tông chủ, tầng bốn của Hắc Ma tháp đã nứt."

Lòng Diệp Thu Loan nhỏ máu.

Hắc Ma tháp của nàng, lại bị tiện nhân và Tiêu Cửu Uyên phá hủy mất rồi.

Nàng sẽ không bỏ qua họ.

Không chỉ Diệp Thu Loan tức giận, vẻ mặt Diệp Tử Yên ở bên cũng rất khó coi.

Không nghĩ tới mạng nữ nhân này lại cứng như vậy, dùng Hắc Ma tháp trị nàng, nhốt nàng trong lò luyện đan, vậy mà vẫn không chết được.

A a a, quá tức giận, phải giết nàng, nhất định phải giết nàng.

Mọi người ở đây như sắp phát điên, còn luyện đan sư thì không ngừng nhìn chăm chăm vào lò đan, liên tục lên tiếng báo cáo.

"Tầng năm nứt."

"Tầng sáu cũng..."

Lần này Diệp Thu Loan không đợi luyện đan sư nói xong đã đứng lên, lúc này nàng ta đã giận đến điên, không cần nói cũng biết Hắc Ma tháp của mình không xong.

Đều bị hủy.

Đám chết tiệt.

"Người đâu, ra lệnh gọi mười đại cao thủ tới đây."

"Ta muốn nữ nhân Vân Thiên Vũ này chết không có chỗ chôn."

"Vâng."

Đám đệ tử không dám chậm chạp, bay nhanh đi gọi mười đại cao thủ Lăng Vân tông tới.

Rõ ràng lúc này tông chủ đại nhân rất tức giận, tuyệt đối sẽ không buông tha nữ nhân trong lò đan kia.

Dù nàng phá tan Hắc Ma tháp cũng vô dụng.

Ngoài tháp, mọi người chuẩn bị sẵn sàng trận địa đón quân địch.

Trong tháp, hai người Vân Thiên Vũ và Tiêu Cửu Uyên đã đi tới tầng cao nhất của Hắc Ma tháp, tầng bảy.

Trải qua sát đấu liên tiếp, lúc này hai người đều đã chật vật, nhưng bọn họ biết mỗi tầng của Hắc Ma tháp này đều có ma chờ đợi, càng lên cao ma càng mạnh.

Có điều hai người liên thủ, hơn nữa có linh khí trên người, nên tuy càng ngày ma càng lợi hại, cũng đều bị bọn họ giết chết.

Trước mắt hai người đã hủy được sáu tầng tháp, đi tới tầng cuối cùng.

Tiêu Cửu Uyên khẩn trương kéo tay Vân Thiên Vũ, chậm rãi nói: "Không có gì bất ngờ xảy ra, đây là tầng cuối của Hắc Ma tháp, chắc chắn đờn trong này là vương của Ma Tháp, nhất định chúng ta phải cẩn thận."

"Được."

Hai người mang theo ba linh thú, bước vào tầng bảy.

"Gào." Một cuồng ma thân hình to lớn, mặt mũi hung tợn kêu gào về phía họ.

Thứ này không những thân hình cao lớn, diện mạo cũng vô cùng xấu, đầu lớn, mắt như chuông đồng, miệng đỏ như bồn máu, trên người còn mặc khôl giáp màu vàng, vật ấy chỉ sợ là vương trong Hắc Ma tháp.

Chỉ cần giết hắn, bọn họ đã có thể phá tan Hắc Ma tháp, lao ra ngoài.

Hai người giống như thấy đờn hy vọng, nhìn nhau, sau đó gậ đầu một cái bay vèo thẳng đến vương tháp.

Biến cố xảy ra, vương Hắc Ma tháp ngắ đầu lên trời gào to, xung quanh truyền đến tiếng vang lộc cộc, như có động vật rất lớn đang tới.

Vân Thiên Vũ bay nhanh qua, phát hiện đều là quái vật to lớn giống như vương tháp, chẳng qua trên người hai quái vật này không mặc khôl giáp màu vàng mà là màu đen.

Hai người kia rất có thể là quái vật trấn tháp, ba quái vật lớn cùng xuất hiện.

Vân Thiên Vũ và Tiêu Cửu Uyên hơi lo lắng không giết đờn chúng.

Bởi vì lúc trước bọn họ vừa qua sáu tầng, bây giờ linh lực đã yếu, vừa thấy đã biết ba tên này không phải kẻ dễ chọc.

Hai quái vật chạy ra, không nói hai lời, chạy thẳng đến chỗ hai người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ vội vàng gọi hai sư linh hoàn của bản thân: "Đi, mau giết tên kia."

Tiêu Cửu Uyên cũng gọi linh khí của bản thân ra, kiếm chém yêu đốt trời.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 667: Chiến Đấu Kịch Liệt

Đây là một linh binh khí, uy lực vô cùng mạnh mẽ, nó vừa ra khỏi vỏ, hiện ra ánh bạc, bay thẳng về phía một tên tướng tháp.

Mỗi người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ đánh với một yêu quái tướng tháp, ba linh thú thì đánh với vương tháp.

Ba ma lúc này không giống với ma cấp thấp bọn họ gặp trước đó, rõ ràng linh trí của ba con này rất lợi hại, có tư duy riêng của mình.

Chúng nó có thể gọi là ma linh.

Đặc biệt là vương tháp khoác áo giáp màu vàng, linh trí càng lợi hại, cho nên nó biết nếu không giết người trước mặt, Hắc Ma tháp sẽ bị hủy ngay.

Cho nên vương tháp giống như bị điên, đánh nhau với ba linh thú.

Tuy rằng thực lực của đám Ngạo Minh Điều Gia không yếu.

Nhưng đối tượng này là vương tháp khổng lồ, đánh nhau không chiếm được chút phần hơn.

Ngược lại bị vương tháp cho ăn thua vài lần.

Thực lực của vương tháp vô cùng mạnh, giơ tay đánh ra một chưởng, Hắc Ma tháp bỗng run lên.

Nó đánh ra một chưởng, để lại hố sâu trong Hắc Ma tháp.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ liếc nhanh qua bên này, sau đó hai người trầm giọng nói: "Đánh nhanh thắng nhanh. Sau đó hai người chúng ta hợp lại giết chết vương tháp."

"Được."

Bây giờ bọn họ không những sẽ bị vương tháp giết, còn phải chịu đựng nhiệt độ nguy hiểm không ngừng tăng cao trong tháp.

Nếu như kéo dài, cuối cùng vẫn là bọn họ bị thiệt.

Tiêu Cửu Uyên đánh ra linh lực màu xanh, thẳng về phía yêu quái tướng tháp đối diện.

Uỳnh một tiếng, yêu tướng tháp bị đánh bay ra ngoài, nhưng đối phương chỉ là ma linh, căn bản không có cảm giác đau, dù bị đánh bay ra ngoài nhưng cũng loạn choạng đứng lên rất nhanh, tiếp tục chém giết.

Nhưng bọn họ là người, sao có thể tiếp tục dây dưa không ngừng với chúng.

Cho nên cần phải giết chúng nhanh chóng.

Vốn dĩ Tiêu Cửu Uyên không xem tướng tháp này ra gì, hắn là linh trận sư, trong tay có trận lớn có thể hoàn toàn nghiền nát tướng tháp và vương tháp.

Nhưng trước mắt hắn và Vũ Mao đều ở trong tháp, bên trong cũng không lớn, nếu hắn tế đại trận ra, không những làm cho vương tháp và tướng tháp bị thương.

Hai người hắn và Vũ Mao cũng đều bị thương nặng.

Cho nên hiện tại bọn họ chỉ có thể dùng cứng đối cứng với chúng.

Vừa nghĩ Tiêu Cửu Uyên vừa đánh ra một luồng linh lực xanh, đánh vào tướng tháp đang chạy như bay tới.

Bên kia Vân Thiên Vũ theo dõi hai sư đánh nhau với yêu quái tướng tháp.

Nàng cảm thấy chắc chúng phải có sơ hở, nếu tìm được sơ hở thì có thể giết chết chúng.

Nếu vương tháp và tướng tháp đều giống người, vậy đầu của chúng cũng giống đầu của con người.

Nếu làm đầu của chúng bị thương, không chừng có thể đánh cho nó bị thương.

Vân Thiên Vũ nghĩ thế, đột nhiên nhìn gáy tướng tháp, giống như thấy được điểm đỏ bên trong.

Nếu không nhìn kỹ có thể sẽ không nhìn thấy.

Xem ra nó là mạch máu, nếu hủy diệt điểm đỏ chúng nó sẽ bị giết.

Nghĩ tới điều này, Vân Thiên Vũ vui mừng kêu to: "Tiêu Cửu Uyên, lập tức hủy diệt điểm đỏ sau gáy chúng, đó là mạch máu của chúng, chỉ cần hủy mạch máu đi, nó sẽ chết."

Vân Thiên Vũ vừa nói xong, bóng người bay lên, tay giơ cao, giáng một chưởng từ trên trời xuống, đánh thẳng về phía gáy tướng tháp.

Yêu quái kia cảm nhận được nguy hiểm ập đến, gào lên ầm ĩ.

Lui người về sau, một chưởng của Vân Thiên Vũ đánh vào tay nó, căn bản không làm nó bị thương.

Vân Thiên Vũ thu hai sư linh hoàn lại, vội vàng thi triển linh công băng linh thanh mộc.

Trong Hắc Ma tháp, vô số dây leo dài ra, dây leo nhanh chóng cuốn lấy một tướng tháp ở trong đó.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 668: Thắng Lợi

Tướng tháp không ngừng giãy giụa, tay Vân Thiên Vũ vừa nhắc tay, một đóa hoa ma hồn bảy màu bay ra ngoài.

Hoa ma hồn mê hoặc tâm trí người, tướng tháp cũng không biết uy lực của hoa ma hồn, cho nên rất dễ bị đóa hoa ma hồn bảy màu này mê hoặc.

Trong lúc nhất thời quên động.

Vân Thiên Vũ bắt được cơ hội nghìn cân treo sợi tóc, bóng người bay nhanh, đánh một chưởng thật mạnh về phía mạch máu giữa gáy tướng tháp.

Đánh trúng một chưởng, tướng tháp không ngừng giãy giụa, thân mình nhanh chóng tiêu đi, cuối cùng hóa thành hư ảo.

Vân Thiên Vũ vừa giết xong một tướng tháp, bên kia cây kiếm màu đen của Tiêu Cửu Uyên cũng bay ra ngoài, đầu kiếm đối diện với mạch máu hồng của tướng tháp.

A a a.

Một con tướng tháp khác cũng bị giết chết.

Cuối cùng chỉ còn lại vương tháp.

Tháp vương bộc phát thú tính, không ngừng vung bàn tay to.

Hắc Ma tháp chuyển động trái phải, lắc hai người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ đến chóng mặt.

Bóng hai người bay thẳng về phía vương tháp, hăn nhìn Vân Thiên Vũ rồi nói: "Ta giữ hăn, nàng phát mạch máu của hăn."

"Được."

Vân Thiên Vũ đồng ý, Tiêu Cửu Uyên giơ tay xuất ra linh lực màu xanh mạnh mẽ, áp chế tháp vương.

Đáng tiếc linh lực xanh của hăn không áp chế được vương tháp, Tiêu Cửu Uyên cầm kiếm dài, linh lực tiến vào trong kiếm, bóng người hăn bay ra ngoài, kiếm dài run lên, trực tiếp ngăn chặn thân mình vương tháp.

Ngạo Minh và Điều Gia thông minh ôm lấy hai chân vương tháp, ba người cùng nhìn vào Vân Thiên Vũ, kêu lên: "Mau, phá mạch máu của hăn."

Bóng người Vân Thiên Vũ khẽ động, cầm chậm đâm mảy vào gáy vương tháp, ngân châm đầu sâu vào mạch máu nó.

"A a a."

Vương tháp dấy người điên cuồng, ba người Tiêu Cửu Uyên, Ngạo Minh và Điều Gia bị hăn quăng ra ngoài.

Mắt của vương tháp đỏ rực, đánh một chưởng về phía Vân Thiên Vũ.

Bịch một tiếng, Vân Thiên Vũ bị đánh ngã ra đất.

Vương tháp trừng mắt giận dữ nhìn nàng, nhắc chân lớn lên dẫm mạnh xuống.

Tiêu Cửu Uyên cách đó không xa biển sặc, vội lao người qua kéo Vân Thiên Vũ, hai người lặn qua, tránh một dầm của vương tháp.

Nhưng vừa tránh xong, chân thứ hai lại dẫm xuống.

Tiêu Cửu Uyên ôm chặt Vân Thiên Vũ, nhanh chóng vòng sang bên cạnh.

Vân Thiên Vũ bị vương tháp đánh một chưởng, lúc này huyết khí trong lồng ngực cuộn cuộn, khóe miệng tràn máu ra tươi.

Gương mặt mềm mại như nước nay trắng bệch.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Anh, bình tĩnh ra lệnh: "Tiểu Anh, mau phun lửa, đốt mạch máu đỏ ở gáy nó."

Tiểu Anh sốt ruột không nói nên lời, vì sốt ruột nên nó biến ra một cái ảo ảnh phượng hoàng bay tới, miệng mở ra, phun ra một ngọn lửa.

Đốt đi mạch máu sau gáy vương tháp.

Lửa phượng hoàng có thể thiêu cháy tất cả đồ vật, nên vương tháp bị lửa Tiểu Anh phun ra thiêu cháy.

Gào... nó không ngừng lăn lộn trên đất, cho đến khi bị đốt thành tro.

Trong Hắc Ma tháp, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này nhìn qua đối phương, phát hiện tất cả mọi người đều rất thảm hại.

Đặc biệt là Vân Thiên Vũ, lúc trước bị vương đánh cho một chưởng nên giờ sắc mặt trắng bệch, khóe miệng chảy máu.

Nhìn nàng như vậy, mọi người vô cùng đau lòng.

Tiêu Cửu Uyên ôm nàng, khẩn trương gọi: "Vũ Mao, nàng không sao chứ? Có chỗ nào không thoải mái không?"

Vân Thiên Vũ lắc đầu, tuy nàng bị vương Hắc Ma tháp đánh, nhưng vết thương không nghiêm trọng.

Cũng may bây giờ bọn họ đã hủy được Hắc Ma tháp, đây là may mắn trong bất hạnh.

Vân Thiên Vũ đang nghĩ, Ngạo Minh vội nói: "Hắc Ma tháp vỡ rồi."

Hắc Ma tháp chỗ bọn họ đứng đang không ngừng vỡ vụn.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 669: Cơ Quan Mật Đạo

Chẳng những đám người trong tháp kêu lên, ngoài tháp cũng liên tục truyền ra tiếng hô,

"Tông chủ, sập rồi, Hắc Ma tháp bị sập rồi."

"Nhanh, bọn họ sắp lao ra."

"Mười đại cao thủ nghe lệnh."

"Bày trận, bỏ bọn họ vào trong cơ quan mật thất, ta muốn bọn họ sống không bằng chết."

Diệp Thu Loan của Lăng Vân tông lên tiếng, mười đại cao thủ đang áp chế tòa trận lớn bao phủ trên không phòng luyện đan.

Đúng vào lúc này, Tiêu Cửu Uyên ôm Vân Thiên Vũ bay từ trong Hắc Ma tháp ra.

Nhưng bọn họ vừa phá tan phòng luyện đan, bay ra ngoài.

Đột nhiên trên đỉnh đầu có vật lớn đen nghìn nghịt rơi xuống, chụp về phía Tiêu Vũ Uyên và Vân Thiên Vũ.

Hai người vừa trải qua đủ loại chiến đấu kịch liệt trong Ma Tháp, lúc này không còn linh lực đánh lại.

Cho nên bị vật màu đen chụp xuống, vang lên tiếng ầm, bọn họ bị ngã xuống đất.

Đột nhiên trên mặt đất có cửa đá mở ra, chờ bọn họ rơi xuống.

Cửa đá đóng lại.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ bị mười đại cao thủ vận dụng trận pháp ép vào cơ quan mật đạo trong Lăng Vân tông.

Cơ quan trên mặt đất nhanh chóng đóng lại.

Toàn bộ hầm đen như mực.

Duỗi tay không thấy năm ngón.

Hai người bọn họ rơi xuống, nhanh chóng ngã chập đất.

Chưa tới khi bọn họ kịp phản ứng, đã nghe thấy được tiếng của cơ quan khép kín.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ nhìn nhau, không nhin được mắg chữi.

"Diệp Thu Loan đáng chết, người chờ đó, nếu chúng ta ra ngoài được, nhất định san bằng Lăng Vân tông người."

Vân Thiên Vũ mắg xong, đột nhiên nghĩ tới một chuyện quan trọng.

Bệnh của Tiêu Cửu Uyên, hẳn có chứng sợ không gian kín, bây giờ ở trong không gian kín thế này, có thể sẽ phát bệnh không.

Vân Thiên Vũ nghĩ vậy, duỗi tay sờ Tiêu Cửu Uyên, nàg cứ sờ rồi sờ thấy trên mặt Tiêu Cửu Uyên đang đổ mồ hôi.

Người hẳn cũng cứng đờ, hô hấp cũng dồn dập lên rất nhiều.

Vân Thiên Vũ vội lo lắng hơn.

Tiêu Cửu Uyên sẽ không phát bệnh chứ.

Nghĩ như thế, trong lòng càng lo hơn.

Nếu như Tiêu Cửu Uyên phát bệnh lúc này, chỉ sợ hai người bọn họ chết không có chỗ chôn.

"Tiêu Cửu Uyên, người sao rồi? Người sao rồi?"

Trong bóng đêm, Vân Thiên Vũ không thấy vẻ mặt Tiêu Cửu Uyên, nàng vươn tay sờ mặt Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên thở gấp lắc đầu: "Không sao, ta không sao."

Nghe thấy hần có thể nói chuyện, Vân Thiên Vũ đuổi tay ra vỗ vai hần, giọng nói dịu dàng: "Đừng sợ, có ta ở đây, ta ở với người, sẽ không có chuyện gì, nhất định người có thể chịu đựng được."

Vân Thiên Vũ nói xong, giống như nguồn sáng chiếu vào lòng Tiêu Cửu Uyên.

Trong nháy mắt, hần như trở về cảnh nhiều năm trước, lúc đó, cô bé kia chạy tới nói với hần.

"Đừng sợ, muội đã về, muội sẽ ở cạnh huynh, sẽ không sao, nhất định huynh có thể chịu đựng được."

Đúng vậy, nhất định hần phải chịu đựng, bởi vì tình trạng trước mắt không ổn, nếu như lúc này hần phát bệnh, chỉ còn lại một mình Vũ Mao chiến đấu, như vậy rất có thể bọn họ đều sẽ chết ở trong cơ quan mật đạo này.

Xem ra bọn họ bị nữ nhân ác độc Diệp Thu Loan kia bức vào mật đạo.

Bọn họ phải tìm được chốt mở, mới có thể ra ngoài.

Tuy Tiêu Cửu Uyên vẫn áp lực không gian như cũ, nhưng vì lo lắng cho Vân Thiên Vũ, hơn nữa cố gắng nghĩ những chuyện khác, mới dần được sự chú ý của hắn.

Tạm thời hắn không có phát bệnh.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 670: Ân Cần Với Mỹ Nhân

Vân Thiên Vũ sợ Tiêu Cửu Uyên phát bệnh nên thỉnh thoảng lại nói chuyện với Tiêu Cửu Uyên, giúp hấn khắc chế nỗi lo lắng trong lòng.

"Tiêu Cửu Uyên, người nói xem bây giờ chúng ta đang ở đâu?"

"Dưới đất."

"Ta biết là ở dưới đất, ý của ta là đây là ở đâu."

"Không có gì bất ngờ xảy ra thì chắc là trong mật đạo của Lăng Vân tông."

Hai người vừa mới nói xong, đột nhiên nghe thấy có tiếng vèo vèo vang lên.

"Cẩn thận."

Tiêu Cửu Uyên vội kéo Vân Thiên Vũ bay lên trên.

Chỗ đứng dưới chân bọn họ lúc trước đột nhiên lộ ra một lỗ hổng, vô số mũi tên được bắn ra từ đó.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ sợ toát mồ hôi lạnh.

Quả nhiên là mật đạo có cơ quan.

E rằng ở đây không chỉ có một cơ quan, lúc này trong lòng Vân Thiên Vũ Lăng đang thầm mắng tông chủ Diệp Thu Loan của Lăng Vân tông.

Nhưng trước mắt bọn họ phải nghĩ biện pháp đi ra ngoài, sau đó hai người sẽ liên thủ tiêu diệt Lăng Vân tông.

Nếu nữ nhân độc ác âm hiểm đó còn sống, thì cuộc sống sau này của nàng sẽ không thoải mái, cho nên phải tiêu diệt bọn họ.

Vân Thiên Vũ nghĩ một lúc, sau đó thả ba linh thú bên trong Phượng linh nhãn ra, nàng ra lệnh: "Tiểu Anh, người nghĩ cách thả lửa lên."

"Ngạo Minh, Điều Gia, các người phụ trách điều tra xem trong mật thất này rốt cuộc có bao nhiêu cơ quan, nhớ cẩn thận một chút."

Ngạo Minh và Điều Gia lập tức lên tiếng trả lời, đôi mắt của linh thú dù ban đêm hay ban ngày cũng vẫn giống nhau.

Cho nên Ngạo Minh và Điều Gia hành động tự nhiên, nhanh chóng đi điều tra cơ quan trong mật thất.

Ngược lại vẻ mặt của Tiểu Anh lại rất khó xử.

Chủ tử bảo nó thả lửa lên, đây là bảo nó phun ra một đám lửa, nhưng nó phun được sao?

Thật sự phun ra được sao?

Tiểu Anh mau chóng chạy tới một bên, thật may lần này nó cũng không chịu thua kém phun ra được một chút.

Tuy rằng chỉ phun ra được ngọn lửa nho nhỏ, nhưng tốt xấu gì cũng thả được lửa lên rồi.

Lửa vừa được thắp lên, trong mật thất lập tức trở nên sáng hơn, cảm giác khó chịu, hít thở không thông trong lòng Tiêu Cửu Uyên giảm bớt, cơ thể hơi cứng ngắc cũng thoáng buông lỏng một ít.

Quan trọng nhất chính là bởi vì bên cạnh hắn có Vân Thiên Vũ, cho nên hắn muốn chăm sóc cho Vân Thiên Vũ.

Điều này khiến hắn bình yên vô sự vượt qua tối tăm lúc ban đầu.

Vân Thiên Vũ thấy tuy sắc mắt Tiêu Cửu Uyên vẫn khó coi, nhưng cũng không có chuyện gì thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Tiêu Cửu Uyên, người có thể chịu đựng đến bây giờ, chứng tỏ chứng sợ không gian kín của người cũng không nghiêm trọng như vậy, trải qua lần này, ta nghĩ sau này người có thể vượt qua được."

Khóe miệng Tiêu Cửu Uyên hơi nhếch lên, ánh mắt cứng chiều nhìn Vân Thiên Vũ nói.

"Đây cũng là bởi vì có người ở bên cạnh ta, nếu không ta nhất định không thể vượt qua được."

Hai người đang nói chuyện, ba linh thú cách đó không xa đích đồng loạt trợn trắng mắt.

Đại gia, người muốn biểu lộ tình ý, có thể chọn thời gian một chút hay không.

Có thể đổi lại địa điểm sao?

Hiện tại tất cả mọi người sắp táng thân ở đây, người vẫn còn tỏ vẻ ân cần với mỹ nhân.

Xem thường người.

Vân Thiên Vũ nghe xong lời nói của Tiêu Cửu Uyên hoàn toàn không có suy nghĩ như ba linh thú, trong lòng nàng tự nhiên cảm thấy rất vui vẻ, nàng ngẩng đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên nói.

"Chúng ta vẫn nên nghĩ cách đi ra ngoài đi, có chuyện gì chờ đi ra ngoài rồi nói."

"Được. Ta nhất định sẽ nghĩ cách đi ra ngoài. Chờ đi ra ngoài, chúng ta liên thủ tiêu diệt người của Lăng Vân tông."

Vân Thiên Vũ hết sức tán thành với những lời của Tiêu Cửu Uyên, nàng gật đầu thật mạnh.

"Ừm, không tiêu diệt được Lăng Vân tông, ta thề không làm người."

Vân Thiên Vũ hung hăng nói, nàng vừa mới nói xong, phía sau đột nhiên vang lên tiếng kêu sợ hãi của Ngạo Minh: "Oái, có nước này."

Mọi người nhanh chóng nhìn lại, thấy có nước đang từ từ tràn vào mặt đất.

Lúc này sắc mặt của Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ lại càng khó coi hơn.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 671: Mật Đạo Ngập Nước

Mật đạo vốn không có nước, bây giờ lại có nước tràn vào, điều này chứng tỏ, tông chủ Lăng Vân tông Diệp Thu Loan sợ bọn họ không chết, định dùng nước khiến bọn họ từ từ chết.

Như vậy, nếu bọn họ không tìm thấy đường ra, cuối cùng hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên trở nên vô cùng khó coi, trong mắt lóe lên vẻ tàn nhẫn, hắn nắm chặt ngón tay, nhanh chóng ra lệnh.

"Mau lên. Chúng ta lập tức tìm cơ quan, nhìn xem có thể tìm được lối ra hay không."

Sau đó ai cũng không dám sơ suất, chia nhau ra bắt đầu tìm cơ quan.

Trong lúc tìm kiếm, bọn họ va vào rất nhiều cơ quan. Có cơ quan là mũi tên được thiết kế trên không trung.

Có cơ quan là bẫy ngầm dưới lòng đất, có cơ quan được thiết kế là độc quan, nhưng mặc kệ là cơ quan gì, đối với Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Hai người bọn họ, một người là lam linh đỉnh phong, một người là lục linh đỉnh phong, hơn nữa trên người có linh khí, linh thú linh công, cho nên đối với bọn họ những cơ quan này căn bản không phải chuyện to tát gì.

Chỉ sợ Diệp Thu Loan cũng đã nghĩ đến điều này rồi, cho nên bà ta mới có thể quyết định dùng nước dìm chết bọn họ.

Thời gian cứ trôi qua từng phút từng giây, Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ vẫn không tìm được cơ quan đi ra ngoài.

Gần như tất cả mọi chỗ trong mật đạo bọn họ đều thử một lần, nhưng vẫn không tìm được cơ quan.

Mà trên mặt đất nước đã tràn vào rất nhiều, chẳng mấy chốc đã ngập đến eo của bọn họ rồi.

Lúc này thời tiết rất lạnh, hai người đều ngâm mình trong nước, hết sức không tốt cho cơ thể.

Tiêu Cửu Uyên lập tức ôm lấy Vân Thiên Vũ, trực tiếp đặt Vân Thiên Vũ lên trên vai hắn, làm cho Vân Thiên Vũ ngồi ở trên vai hắn.

Cứ như vậy, Vân Thiên Vũ cũng không cần ngâm mình ở trong nước nữa.

Hành động đó của Tiêu Cửu Uyên, nháy mắt làm ba linh thú vô cùng cảm động.

Lần này ngay cả Điều Gia cũng cảm thấy rất cảm động, trong lòng nói thầm: "Nam nhân này tuy rằng hơi đáng giận một chút, nhưng rất biết quan tâm người khác, cho nên nó quyết định bỏ qua cho hắn một lần."

Vân Thiên Vũ ngồi trên vai Tiêu Cửu Uyên, thấy hơn nửa người Tiêu Cửu Uyên đều chìm trong nước, trong lòng nàng rất băn khoăn, giãy giụa muốn xuống dưới cùng hắn tìm cơ quan.

Tiêu Cửu Uyên lại bá đạo ngăn cản nàng.

"Ngoan ngoan ngồi đừng nhúc nhích, ta phụ trách tìm cơ quan phía dưới, người phụ trách tìm cơ quan ở trên."

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn lên trên, trên vách động liếc mắt một cái là có thể thấy được, căn bản không có cách nào che dấu cơ quan.

Hắn làm như vậy, chẳng qua là muốn khiến nàng yên tâm thoải mái ngồi ở trên vai của hắn thôi.

Vân Thiên Vũ không nhắc lại nữa, nàng đưa tay vuốt thành động, trong lòng lại vô cùng ấm áp.

Tiêu Cửu Uyên đi trong nước cũng không buông tha việc tìm kiếm cơ quan, bất kể như thế nào, hắn cũng sẽ không để Vũ Mao chết ở đây, mà hắn cũng sẽ không chết.

Hắn và Vũ Mao còn có tương lai rất tươi đẹp.

Nghĩ như thế, Tiêu Cửu Uyên lại bắt đầu cẩn thận tìm kiếm cơ quan.

Bởi vì nước bên trong mật đạo càng ngày càng nhiều, càng ngày càng sâu, cho nên ba linh thú đã bị Vân Thiên Vũ thu vào trong Phượng Linh nhãn.

Hiện tại chỉ còn lại một mình Tiêu Cửu Uyên đang tìm cơ quan.

Nhưng hắn tuyệt đối không từ bỏ, vẫn cẩn thận tìm kiếm như trước, có vài cơ quan bị ngập trong nước, hắn liền dùng chân cẩn thận khởi động, sau đó nhanh chóng tránh né, cuối cùng xem xét xem có phải là cơ quan ra ngoài hay không.

Nhưng tìm tới tìm lui cũng không tìm được.

Mắt thấy tìm tới một vòng lớn cũng không tìm được cơ quan đi ra ngoài.

Trái tim Tiêu Cửu Uyên trầm xuống, gần như sắp không thở nổi nữa rồi.

Mỗi bước đi sau đó, hắn đều cảm thấy vô cùng nặng nề, cũng không dám nhanh đi như trước nữa.

Đúng lúc tâm trạng của Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ đang nặng nề thì trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên tiếng gõ nhẹ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 672: Ai Sống Ai Chết

Trong bóng đêm tiếng vang kia hết sức rõ ràng, Tiêu Cửu Uyên lập tức dừng chân, ngưng thần nghe tiếng vang bên trên, đồng thời nhanh chóng mở miệng hỏi: "Ai?"

Hắn vừa mới mở miệng, phía trên đã có người đáp lại rồi.

Không ngờ người này chính là Diệp Tử Yên của Lăng Vân tông.

Diệp Tử Yên vốn thích Tiêu Cửu Uyên, thấy Tiêu Cửu Uyên bị mẫu thân nhốt vào trong mật đạo, còn sắp bị nước ngập chết.

Trong lòng Diệp Tử Yên hết sức không nỡ, cho nên thừa lúc đêm đen lén chạy tới, định cho Tiêu Cửu Uyên một con ngựa.

Nhưng nếu Tiêu Cửu Uyên muốn sống, nhất định phải đồng ý với nàng ta một chuyện.

"Tiêu Cửu Uyên, ngươi không sao chứ?"

Tiêu Cửu Uyên vừa nghe, liền biết người nói chuyện chính là Diệp Tử Yên của Lăng Vân tông, sắc mặt của hắn vô cùng khó coi, âm trầm đến cực điểm.

Nhưng trước mắt thấy có thể tìm thấy lối thoát từ Diệp Tử Yên, cho nên hắn trầm giọng nói.

"Không sao, người có chuyện gì."

Diệp Tử Yên nghe thấy Tiêu Cửu Uyên nói không sao, trong lòng thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó dán vào mặt đất nói.

"Tiêu Cửu Uyên, nếu người muốn đi ra, ta có thể thả người, nhưng người phải đồng ý với ta một chuyện."

Không đợi Tiêu Cửu Uyên nói chuyện, Diệp Tử Yên liền nói luôn: "Người giết Vân Thiên Vũ, giết nàng ta rồi, ta sẽ thả người đi ra."

"Nếu người không giết nàng ta, hai người các người đều sẽ chết trong mật đạo."

"Cơ quan này chính là cơ quan lợi hại nhất của Lăng Vân tông ta, người bình thường căn bản không biết mở ra như thế nào."

Lời nói của Diệp Tử Yên khiến cho đôi mắt Tiêu Cửu Uyên trong mật đạo lóe lên sát khí, hắn hung hăng ngẩng đầu nhìn lên phía trên thành động.

Nếu như không phải bởi vì người bị nhốt trong mật thất, hắn nhất định không chút do dự bóp chết nữ nhân này.

Dám bảo hắn giết Vũ Mao, rõ ràng là muốn chết.

Trong mật thất, Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Cửu Uyên, trong lòng đã có một niềm tin vô cùng kiên định.

Tiêu Cửu Uyên tuyệt đối sẽ không vì mạng sống của mình mà giết chết nàng.

Nhưng nước càng ngày càng nhiều, đến lúc nước ngập cả mật đạo, hai người bọn họ đều sẽ chết, chẳng thà để cho một người còn sống.

Lần này là nàng cam tâm tình nguyện để cho hắc sống, nàng sẽ không trách hắc.

"Tiêu Cửu Uyên, người đi ra ngoài đi, tốt xấu gì còn có một người còn sống."

Vân Thiên Vũ đã nhìn ra, cơ quan trong mật đạo này rất bí ẩn, căn bản không thể tìm thấy, hơn nữa hai người bọn họ cũng không dám vận dụng linh lực phá hủy mật đạo, bởi vì nếu phá hủy mật đạo, hai người bọn họ trong chớp mắt sẽ bị đá vụn chôn vùi.

Lúc trước ba linh thú và nàng đã tìm một lần, bây giờ Tiêu Cửu Uyên lại tìm một lần nữa, nhưng vẫn không tìm được lối ra.

Nếu không đi ra ngoài, bọn họ đều sẽ phải chết.

Vân Thiên Vũ nói xong liền nhận lấy một ánh mắt rét lạnh của Tiêu Cửu Uyên.

Hắc hung hăng nói: "Người cho bốn vương là hạng người ham sống sợ chết sao? Bốn vương sẽ để một mình người chết trong mật đạo sao? Cho dù chết, cũng là bốn vương chết, ta sẽ nhường cơ hội sống sót cho người."

Tiêu Cửu Uyên nói xong, trong lòng Vân Thiên Vũ có vô vàn cảm xúc, sau đó hốc mắt theo bản năng nóng lên.

Nàng rất ít khi cảm tính như vậy.

Nhưng lúc này, nàng thật sự muốn rơi lệ.

Nhưng Tiêu Cửu Uyên cũng không để ý tới nàng, hắc gõ lên thành động trên đỉnh đầu, nhanh chóng hỏi Diệp Tử Yên: "Ta chứng minh như thế nào?"

"Ta sẽ mở ra một lỗ thủng, người chặt một cánh tay của nữ nhân kia đưa cho ta xem xem trước."

"Được."

Ánh mắt Tiêu Cửu Uyên vô cùng lạnh lẽo, hắc hung hăng trừng mắt lên trên, hắc muốn xem nữ nhân kia mở ra từ chỗ nào, cơ quan đó có phải ở trong mật đạo này hay không.

Lúc này nước đã tràn đến ngực Tiêu Cửu Uyên, cả người hắc đều đã ngâm trong nước.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 673: Người Chìm Trong Dòng Bùn Cát

Bởi vì Vân Thiên Vũ ngồi trên vai của Tiêu Cửu Uyên nên chỉ có chân ở trong nước, không quá trở ngại.

Nhưng nàng nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên cả người ngâm trong nước thì không khỏi đau lòng.

Nghĩ đến hắn vì nàng mà đi vào Hắc Ma tháp, cũng chính vì cô mà mới đi vào cơ quan mật đạo này, nếu hắn có chuyện gì, nàng nhất định sẽ rất đau lòng.

Vân Thiên Vũ nghĩ ngợi, cũng nhìn lên phía trên đầu.

Cô muốn xem xem chỗ Diệp Tử Yên mở ra ở đâu, cơ quan mật đạo có phải ở gần đó hay không.

Ánh mắt Tiêu Cửu Uyên đột nhiên lấp lánh tia sáng kì lạ, ngón tay vừa lật, một đường linh lực ngưng tụ lại ở đầu ngón tay.

Hắn đã ngầm hạ quyết tâm rồi, chỉ cần Diệp Cửu Uyên mở cửa động ra, hắn sẽ vận dụng linh lực, phá hủy nơi đó, đưa Vũ Mao lên.

Tâm tư của Tiêu Cửu Uyên hắn không để Vân Thiên Vũ biết, nếu Vân Thiên Vũ biết, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ lại một mình hắn mà đi.

Hai người đều có tâm tư, cùng nhau chống đỡ phía trên đỉnh đầu.

Gần như trong nháy mắt, trên vách đá phía trên đỉnh đầu xuất hiện một hốc nhỏ mà ánh trăng chiếu vào.

Biểu thị bây giờ là đêm tối.

Khuôn mặt của Diệp Tử Yên xuất hiện trên hốc đó, nàng ta thò đầu nhìn vào bên trong, liên tục nói: “Người giết ả, giết ả đi thì ta sẽ cứu người lên.”

Diệp Tử Yên vừa dứt lời, Tiêu Cửu Uyên đưa tay vung ra một dòng lam linh dày đặc.

Tiếng nổ âm âm không ngừng.

Đồng thời còn có tiếng kêu thảm thiết của Diệp Tử Yên: “Aaaaaaaaaa...”

Linh lực đã làm nổ cửa động, giữa mật đạo lung lay kịch liệt, vô số cơ quan bởi vì lần tập kích bất ngờ này mà khởi động.

Trong mật thất dưới lòng đất xao động kịch liệt, đá vỡ lớn giống như cát mà chảy xuống

Linh lực của Tiêu Cửu Uyên đã nổ ra cửa động.

Tiêu Cửu Uyên dùng sức ném Vân Thiên Vũ ra khỏi cửa động.mao

Đồng thời hăn gọi lớn: “Vũ Mao, mau phát huy linh lực lao ra ngoài.”

Vân Thiên Vũ động người, phát huy linh lực lao ra ngoài, nàng vừa lao ra đến nửa đường, đột nhiên nhớ tới Tiêu Cửu Uyên dưới vách động.

Nàng liền quay đầu lại nhìn thì thấy Tiêu Cửu Uyên đang đau quần quại, theo dòng chảy của bùn cát mà đi.

Điều rất hiển nhiên là hắc ở giữa cơ quan, bên dưới lòng đất dường như có thứ gì đó hút lấy hắc.

Vân Thiên Vũ chuyển mình kéo Tiêu Cửu Uyên.

Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên thay đổi, quay người hét lớn: “Mau chạy đi.”

Làm sao Vân Thiên Vũ có thể đi được.

Vừa đúng lúc này, trên đỉnh đầu, một cái áo màu đỏ bay tới, người tới chính là đám người Phượng Vô Nhai.

Phượng Vô Nhai vừa nhìn thấy cảnh tượng này liền bay đến, đưa tay ra kéo Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn thì thấy Phượng Vô Nhai.

Nàng giống như người rơi xuống nước nhìn thấy khúc gỗ nổi, lập tức bắt lấy tay Phượng Vô Nhai nói: “Phượng Vô Nhai, cứu ngài ấy, cứu ngài ấy.”

Phượng Vô Nhai chính là sức mạnh Tử Linh, chỉ cần y ra tay, cộng thêm sức mạnh bản thân Tiêu Cửu Uyên, nhất định có thể khống chế dòng bùn cát dưới đất.

Nhưng Phượng Vô Nhai nhìn thấy sự lo âu của Vân Thiên Vũ lúc này, lo lắng như thế, dường như toàn bộ tâm trí chỉ nghĩ đến người đàn ông dưới đất, trong mắt trong lòng nàng dường như chỉ có hắc.

Nàng lúc này khiến y phát điên, y chúc đầu xuống nhìn Tiêu Cửu Uyên đang sắp bị rơi xuống.

Trong mắt y lòng y chỉ có một sự khoái chí.

Chết đi, người không còn nữa, trong mắt Vũ Mao chỉ còn mình ta, nàng chính là của ta.

Phượng Vô Nhai nghĩ như thế, nhanh chóng chúc đầu xuống nhìn Vân Thiên Vũ, nhanh chóng nói: “Vũ Mao, không kịp nữa rồi, hắn đã rơi xuống rồi.”

Phượng Vô Nhai nói xong thì động người, mang theo Vân Thiên Vũ nhanh chóng nhảy lên.

Vân Thiên Vũ vội vàng ngoảnh đầu lại nhìn, cả người Tiêu Cửu Uyên đều ngập chìm trong dòng bùn cát.

Một chút bóng dáng cũng không thấy nữa.

Toàn mặt đất khép lại, một chút dấu vết cũng không còn.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 674: Người Không Từ Thủ Đoạn

Đầu óc Vân Thiên Vũ vang lên tiếng ù ù, chỉ cảm thấy toàn thân bất lực, tay chân lạnh toát.

Nàng cố gắng giãy giụa, giãy giụa xuống đất, xông tới, đưa tay vận dụng linh lực làm mặt đất nổ tung rầm rầm.

Mặt đất bị nổ tung thành vô số hố sâu, nhưng không hề có chút dấu vết nào của Tiêu Cửu Uyên.

Ngược lại động tĩnh mà Vân Thiên Vũ gây ra đã kinh động đến người của Lăng Vân tông

Trong Lăng Vân tông thỉnh thoảng lại có người lướt qua đây.

Phượng Vô Nhai nhanh chóng đi qua kéo Vân Thiên Vũ đi.

Tốc độ nhanh vô cùng.

Rất nhanh một đám người tránh người của Lăng Vân tông, rơi xuống một nơi yên tĩnh.

Vân Thiên Vũ không còn sức lực tê liệt trên mặt đất, nàng giống như bị ngậy người ra.

Phượng Vô Nhai đứng cách nàng không xa gọi nàng: “Vũ Mao, mọi đừng đau lòng nữa.”

Vân Thiên Vũ nghe giọng nói của Phượng Vô Nhai, đột nhiên như bị kích động, hét lên: “Câm miệng, người câm miệng cho ta, Phượng Vô Nhai, người chính là tên tiểu nhân bỉ ổi vô liêm sỉ, người cố ý, cố ý không cứu ngài ấy, rõ ràng người có thể cứu, sao người lại ác độc như vậy.”

Sắc mặt Phượng Vô Nhai liền trắng bệch, nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ đang ngã ngửa trên đất.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng bò dậy, chỉ vào Phượng Vô Nhai nói: “Phượng Vô Nhai, biết tại sao ta không chấp nhận tình cảm của người không.

Bởi vì người là người không từ thủ đoạn nào để đạt được mục đích.

Mặc dù người ở trước mặt ta luôn tỏ ra rất tốt nhưng những thủ đoạn của người ta đều biết hết, biết rõ tường tận.

Bình thường Tiểu Linh Đang luôn nói với ta chuyện của người, mặc dù nó không biết nhưng ta lại có thể từ những gì nó nói mà biết được người làm việc không từ thủ đoạn, vì để đạt được mục đích trong lòng mà chuyện gì cũng có thể làm.”

“Nhưng ta không giống người, ta là người có chừng mực, cái gì nên làm, cái gì không nên làm ta đều phân biệt rõ.

Ta không thể nào chấp nhận thủ đoạn làm việc của người, cho nên ta không thể chấp nhận người.”

“Giống như lần này, người rõ ràng có thể ra tay cứu ngài ấy nhưng người lại không làm, bởi vì người hận ngài ấy, cho nên người thà nhìn ngài ấy chết cũng không ra tay giúp đỡ.”

“Người chính là người như vậy, trước nay đều là người như vậy.”

“Cho nên người khác nói cũng là thật, trước nay người làm việc luôn tùy hứng, chỉ cần là điều mình muốn, người đều bất chấp tất cả để làm, bất kể là chừng mực đạo đức gì. Nhưng ta không như vậy, không hề.”

Nàng nói xong thì chạy đi như người điên.

Phượng Vô Nhai ở phía sau hoàn toàn bị ngẩn người, cả người giống như tên ngớ ngẩn không phản ứng gì.

Bóng dáng Vân Thiên Vũ nhanh chóng không còn nhìn thấy nữa.

Nàng lại nhanh chóng chạy về phía cơ quan mật đạo trước mặt.

Nàng muốn đi cứu Tiêu Cửu Uyên.

Nàng sẽ không bỏ mặc hẳn.

Trước đây đã từng mặc kệ hẳn.

Lần này nàng quyết không bỏ lại hẳn nữa.

Nhưng đợi đến khi nàng đến cơ quan mật thất lại phát hiện ra toàn nơi đó đều bị người của Lăng Vân tông bao vây rồi.

Phong chủ Mộ Lãnh Khê của nhất phong đang đem người đi khắp nơi kiểm tra.

Vân Thiên Vũ nhìn về phía trước, biết rằng bây giờ mình xông tới căn bản sẽ không làm được gì.

Nàng qua đó thì chỉ để cho đám người Mộ Lãnh Khê bắt nàng má thôi.

Bây giờ phải làm sao? Nàng nên làm thế nào mới tốt đây?

Đầu óc Vân Thiên Vũ bây giờ đang loạn hết cả lên, nàng cố hết sức trấn an bản thân bình tĩnh lại.

Đợi nàng bình tĩnh một chút.

Nàng nghĩ điều cấp thiết trước mắt nàng cần làm đó là tìm được chỗ mở mật thất, sau đó mở ra, nàng sẽ tìm được Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên sẽ không xảy ra chuyện đâu, sẽ không sao đâu.

Trong đầu Vân Thiên Vũ chỉ có một câu như vậy.

Không ngừng lặp lại, không có thứ gì khác.

Rất nhanh nàng đã nghĩ đến một người.

Phong chủ của ngũ phong, thân là đệ tử của tông chủ Lăng Vân tông, ở Lăng Vân tông đợi bao nhiêu năm, bà nhất định biết ám khí của cơ quan mật thất.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 675: Tình Thầy Trò Sâu Đậm

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ đến điều này liền nhanh chóng cầm đầu chạy về phía ngũ phong.

Đồng thời nàng thả ba linh thú ra, mệnh lệnh cho chúng: “Các người lập tức đi tìm thuộc hạ của Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên, còn có Diệp Gia bọn họ, xem họ ở đâu.”

Không ngoài dự liệu, họ đều không đi mà ẩn ở trong Lăng Vân tông.

Trước mắt chỉ có một mình nàng, nhân thủ hoàn toàn không đủ, cho nên phải tìm được họ trước mới có cách hành sự.

Ba linh thú nhìn thấy sắc mặt chủ tử trắng bệch, y phục xộc xệch, cơ thể loạng choạng, biết nàng đang rất căng thẳng.

Không dám để nàng không hài lòng nữa.

Ba linh thú nhận lệnh mau chóng đi tìm thuộc hạ của Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên và Diệp Gia bọn họ.

Vân Thiên Vũ ở đây đi thẳng đến ngũ phong.

Đợi nàng đi vào ngũ phong rồi, lặng lẽ bắt một người lại tra hỏi.

Biết phong chủ ngũ phong không hề ở trong ngũ phong mà bị nhốt trong thủy lao tam phong Lạc Hà phong.

Vân Thiên Vũ thiếu chút nữa là không thở được nữa.

Nhưng cuối cùng nàng cố gắng làm cho bản thân trấn tĩnh lại, đồng thời nàng mặc niệm trong lòng, Tiêu Cửu Uyên, người nhất định phải kiên trì, kiên trì đợi ta đến cứu người.

Ta sẽ không từ bỏ, người cũng không được từ bỏ.

Vân Thiên Vũ nghĩ rồi lập tức hỏi người bị nàng bắt lại, bởi vì người này bị nàng chuốc thuốc không chế rồi, cho nên nàng hỏi gì thì nói đó.

Cuối cùng Vân Thiên Vũ từ miệng của nàng ta biết được phong chủ ngũ phong có mấy đệ tử rất tâm đắc, ngoài đại đệ tử Hoa Khấp Tuyết ra thì còn có mất đệ tử thân cận.

Trong đó đệ tử thứ hai là Liễu Tâm Vũ, lão tam Ngụy Dao, lão tứ Tô Phi.

Mấy người này đều là những đệ tử mà bình thường phong chủ ngũ phong tâm đắc nhất, hơn nữa quan hệ giữa họ và phong chủ ngũ phong cực kỳ tốt.

Vân Thiên Vũ tìm hiểu kỹ điều này xong thì quyết định liên thủ với mấy người này, âm thầm trà trộn vào trong tam phong Lạc Hà phong, tìm được phong chủ ngũ phong, cứu bà ta ra rồi thăm dò xem cơ quan mật thất của dưới đất của Lăng Vân tông ở đâu.

Vân Thiên Vũ không dám nghĩ đến chuyện của Tiêu Cửu Uyên, chỉ cần nghĩ đến, nàng sẽ sụp đổ, nàng sợ mình không có sức lực mà đi làm bất cứ chuyện gì.

Nhưng nàng không thể bỏ rơi hắn.

Hắn sẽ không chết, hắn nhất định đang đợi nàng đến cứu hắn.

Vân Thiên Vũ cắn răng, lôi đệ tử ngũ phong đã bị nàng hạ thuốc khống chế.

“Đi, đưa ta đi tìm nhị sư tỷ Liễu Tâm Vũ của các người.”

Lúc này người của ngũ phong bàng hoàng, cả đám hỗn loạn.

Phong chủ bị bắt rồi, đại sư tỷ không thấy tung tích, đệ tử trong phong thay lòng, sớm đã chạy tới nơi khác rồi.

Ngũ phong trước mắt không những lòng người tan tác mà nhân số cũng rất ít.

Nhưng mặc dù người ít, vẫn còn một số người nhớ đến ân tình ngũ phong chủ cho nên tự động ở lại.

Lúc này ngũ phong đang ở trong chánh đường, có mấy người đang nghị sự bí mật, thương lượng việc cứu phong chủ ra.

Phong chủ trước mắt đang bị giam trong thủy lao của Lạc Hà phong, lẽ nào họ lại không làm gì, trơ mắt nhìn phong chủ bị nhốt trong thủy lao sao?

“Không được, ta nhất định phải cứu sư phụ.”

Nữ tử nói chuyện phẫn hận giơ tay lên, hung hăng đập bàn.

Bàn vỡ vụn ra.

Nữ tử đang phát hỏa tức giận chính là đệ tử thân cận thứ hai của Lạc Hà phong Liễu Tâm Vũ.

Liễu Tâm Vũ và Ngụy Dao bọn họ đều gọi phong chủ ngũ phong là sư phụ, do đó có thể thấy tình thầy trò sâu đậm của họ.

Liễu Tâm Vũ vừa dứt lời, mấy sư muội trong chính đường đều gật đầu: “Đúng, chúng ta phải cứu sư phụ.”

“Chúng ta không những phải cứu sư phụ ra mà còn phải cứu đại sư tỷ ra, cho dù đại sư tỷ là nam nhân thì đã làm sao.”

“Đúng, đúng.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 676: Lòng Giam

Liễu Tâm Vũ ưu sầu suy nghĩ, bây giờ nàng ta nên làm cách nào để cứu sư phụ mình đây.

“Người nói xem chúng ta nên làm thế nào để cứu sư phụ ra khỏi Lạc Hà phong đây.”

Lạc Hà phong hoàn toàn khác với đệ ngũ phong.

Cho tới nay vẫn rất ít người đến được đệ ngũ phong, Lạc Hà phong lại hoàn toàn khác, trên đỉnh có rất nhiều đệ tử, phong chủ ở đó là người chịu trách nhiệm về thưởng phạt ở Lăng Vân tông, các lính gác ở đó vô cùng nghiêm khắc, bên trong lại có rất nhiều cao thủ ẩn tàng.

Nếu các nàng muốn thuận lợi lên vào Lạc Hà phong để cứu người thì có vẻ bất khả thi.

Liễu Tâm Vũ vừa dứt lời, cả chính đường yên lặng như tờ, bởi vì nhất thời mọi người cũng chưa nảy ra được ý tưởng gì, cơ bản không biết nên cứu sư phụ bằng cách nào.

Đúng lúc đó, ngoài cửa đột nhiên vang lên một giọng nói: “Chúng ta có thể liên thủ.”

Vân Thiên Vũ một thân cô độc, có hơi rách rưới từ ngoài cửa bước vào.

Tuy rằng quần áo của nàng vô cùng xộc xệch, trên mặt và trên người có nhiều chỗ bị thương, nhưng trong từng cử chỉ của nàng vẫn phảng phất khí chất vương giả khiến người khác không dám khinh thường.

Nhưng khi tất cả mọi người trong chính đường vừa nhìn thấy nàng đã nhận ra nàng là ai.

Người mà Lăng Vân tông chủ muốn bắt nhất, Vân Thiên Vũ.

Nàng chưa chết sao?

Đây là thật hay giả vậy.

Đầu tiên là vào Hắc Ma tháp, sau đó lại vào mật thất của Lăng Vân tông, không ngờ hiện tại nàng vẫn chưa chết.

Bản lĩnh của nữ nhân này đúng là quá lớn, quả thật là quá cao số.

Ai cũng nhìn chăm chăm về phía nàng.

Vân Thiên Vũ lập tức đi thẳng vào chính đường, ngồi xuống một chỗ trống, chậm rãi nói: “Chúng ta có thể liên thủ hợp tác cứu sư phụ của người ra.”

Đám người Liễu Tâm Vũ chột hoàn hồn, sau đó vài người nhanh chóng lui ra sau đứng lại thành cụm, Liễu Tâm Vũ chỉ vào Vân Thiên Vũ nói.

“Tại sao chúng ta phải tin tưởng người, hơn nữa người còn là người tông chủ muốn bắt, nếu chúng ta liên thủ cùng người, tông chủ biết được nhất định sẽ trục xuất chúng ta khỏi Lăng Vân tông.”

Nhắc tới Lăng Vân tông chủ.

Toàn thân Vân Thiên Vũ dâng trào sự tức giận, ánh mắt nàng lạnh tựa như băng.

Nàng nhếch môi, cười mỉa mai thâm độc.

“Các người cho rằng Lăng Vân tông chủ sẽ vẫn sống sao? Ta, Vân Thiên Vũ xin thề, nhất định phải khiến cho Lăng Vân tông chủ mãi mãi biến mất khỏi cõi đời này.”

Vừa dứt lời, nàng liền vung tay đánh một chưởng về phía chiếc bàn dài bên cạnh mình, ầm một tiếng, chiếc bàn dài vỡ vụn.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía đám người Liễu Tâm Vũ: “Không phải khi này các người rất cảm phần nói muốn cứu sư phụ của mình ra sao? Thì ra đây đều là giả dối.”

Nàng nói xong thì liền dứt khoát đứng dậy, tựa như đã hết kiên nhẫn: “Nếu các người không muốn cứu sư phụ mình, ta nhiều lời cũng vô ích.”

“Ai nói chúng ta không muốn cứu.”

Liễu Tâm Vũ lập tức lên tiếng.

Nàng ta nhìn Vân Thiên Vũ, nghĩ đến những lời nàng vừa nói. Vân Thiên Vũ nhất định sẽ giết chết Lăng Vân tông chủ.

Thật ra Liễu Tâm Vũ khẩn thiết cầu mong Lăng Vân tông nhanh chóng biến mất khỏi cõi đời này, bởi đây là một cái lồng giam, một cái ngục tù giam hãm tất cả mọi người.

Bọn họ đã sớm tỉnh ngộ, nhưng bởi vì khiếp sợ sự lạm dụng uy quyền của tông chủ, cho nên vẫn luôn giấu đi suy nghĩ này.

Nếu Vân Thiên Vũ này thật sự có thể tiêu diệt được Lăng Vân tông, nàng ta tất nhiên rất vui mừng mà ủng hộ.

Hơn nữa Liễu Tâm Vũ dám khẳng định, trong nội bộ của Lăng Vân tông cũng có không ít đệ tử có cùng suy nghĩ này với các nàng.

Liễu Tâm Vũ nghĩ nghĩ rồi nhìn Vân Thiên Vũ, trầm giọng nói: “Được, vậy chúng ta liên thủ, nhưng mục đích của người là gì?”

“Ta muốn gặp sư phụ của các người, ta muốn hỏi bà ta một chuyện.”

“Được, vậy bước kế tiếp chúng ta nên làm thế nào.”

Liễu Tâm Vũ phát tay, mấy sư muội đang đứng giữa chính đường lập tức lùi ra tránh đường, thu hồi địch ý trong ánh mắt đối với Vân Thiên Vũ.

Vài người trong số đó còn cùng nhìn theo Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ chậm rãi lên tiếng: “Ta nghĩ các người hẳn là biết Lạc Hà phong ở chỗ nào, thủy lao ở chỗ nào chứ, dẫn ta đi thủy lao và Lạc Hà phong, ta sẽ cứu sư phụ các người ra.”

“Được.”

Liễu Tâm Vũ lập tức đồng ý, nhưng nàng lại nhanh chóng bổ sung.

“Lạc Hà phong không giống đệ ngũ phong của chúng ta, bên trong Lạc Hà phong có rất nhiều cao thủ ẩn mình, chúng ta có thể dẫn người vào Lạc Hà phong nhưng không thể bảo đảm sẽ dẫn người tới được thủy lao.”

“Chuyện đó các người không cần lo, chỉ cần các người dẫn đường cho ta là được.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 677: Chúc Phúc

Vân Thiên Vũ không biết vị trí cụ thể của Lạc Hà phong, càng không biết thủy lao ở nơi nào. Cho nên mới yêu cầu những người này dẫn đường, nếu nàng biết vị trí thủy lao của Lạc Hà phong, nàng cơ bản sẽ không tới tìm các nàng ta.

“Vậy khi nào hành động?”

Liễu Tâm Vũ gấp gấp hỏi.

Vân Thiên Vũ còn chưa kịp đáp lời thì ngoài cửa đã vang lên tiếng bước chân, có người kinh hoảng chạy vào cấp báo.

“Sư tỷ, có người xông vào.”

Đám người Liễu Tâm Vũ và Vân Thiên Vũ ngẩng đầu lên nhìn, ngoài cửa xộc vào một đám người, dẫn đầu là Tiêu Dạ Thần và Diệp Gia, theo sau là thủ hạ Bạch Diệu Hắc Diệu của Tiêu Cửu Uyên, còn có vài người trong Tiên Phong bộ của An thân vương phủ.

Đám người này từ ngoài xông vào, vừa liếc mắt đã nhìn thấy Vân Thiên Vũ bị thương khắp người, quần áo xộc xệch.

Ai nấy cũng đều hoảng sợ.

Tiêu Dạ Thần và Diệp Gia nhanh chóng chạy đến bên nàng, cầm lấy tay Vân Thiên Vũ hỏi.

“Vũ Mao, đã xảy ra chuyện gì?”

Mà Bạch Diệu cùng Hắc Diệu ở phía sau Tiêu Dạ Thần cũng nôn nóng hỏi: “Chủ nhân của chúng ta đâu.”

Bạch Diệu và Hắc Diệu nhắc đến Tiêu Cửu Uyên khiến Vân Thiên Vũ cảm thấy đau lòng.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía bọn họ, tâm trạng nặng nề đáp: “Tiêu Cửu Uyên bị nhốt trong mật thất dưới lòng đất, ta phải mau chóng tìm được lối vào mật thất để cứu hắn ra.”

Nàng vừa nói.

Sắc mặt của Tiêu Dạ Thần, Bạch Diệu Hắc Diệu đồng thời trở nên trắng bệch, run rẩy như sắp ngã khụy.

Diệp Gia rốt cuộc cũng biết vì sao Vũ Mao trông thê thảm như vậy, ắt hẳn là đã xảy ra chuyện gì rồi.

Tuy Ly thân vương gia bị nhốt trong mật thất nhưng biểu muội nhà mình lại hoàn toàn không gặp chuyện.

Diệp Gia cảm thấy vui mừng, tận đáy lòng vô cùng cảm kích những việc mà Tiêu Cửu Uyên làm.

Nếu nam nhân này còn sống, nàng cho rằng hẳn có thể cưới Vũ Mao.

Vân Thiên Vũ không nhìn người nào nữa, lúc này trông nàng thật lạnh lùng giống như người không có tình cảm vậy.

Nếu nàng nghĩ ngợi quá nhiều thì sẽ bị loạn mất, cho nên nàng không nghĩ đến thứ gì khác nữa mà chỉ nhìn sang Liễu Tâm Vũ, nôn nóng nói: “Các người lập tức dẫn chúng ta đến Lạc Hà phong.”

“Được.”

Liễu Tâm Vũ nhìn thấy đám người của Vân Thiên Vũ đông đảo như vậy thì trong lòng cũng có chút khó chịu, nhưng nàng ta vẫn không do dự mà quay lưng dẫn đám người Vân Thiên Vũ ra ngoài.

Vân Thiên Vũ vừa đi vừa nói với Tiêu Dạ Thần.

“Ta nghĩ Tiêu Cửu Uyên sẽ không xảy ra chuyện, hẳn nhất định đang đợi ta đến cứu hắn, cho nên chúng ta không thể từ bỏ. Nếu chúng ta đều từ bỏ thì sao hắn còn có thể kiên trì được? Cho nên chúng ta nhất định phải gấp rút tìm được mật thất, sau đó cứu hắn ra.”

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời, trong lòng mọi người đều dâng trào niềm tin mãnh liệt.

Không sai, Vương gia chắc chắn sẽ không có việc gì.

Hắn là người may mắn, sẽ có trời phù hộ.

Không sai, Cửu hoàng thúc sẽ không chết, hẳn nhất định sẽ sống.

Giờ phút này, mọi oán giận của Tiêu Dạ Thần đối với Tiêu Cửu Uyên đều tan biến hết.

Bởi vì tuy rằng gã không thấy tận mắt, nhưng gã có thể suy đoán được, Cửu hoàng thúc nhất định đã dùng toàn lực để bảo vệ tiểu cô cô, cho nên gã không còn oán hận hắn nữa, ngược lại còn mong hắn vẫn sống.

Nếu như Cửu hoàng thúc còn sống, gã sẽ chúc phúc cho hắn và Vũ Mao hạnh phúc bên nhau...

Một đám người vội vàng đi ra ngoài đệ ngũ phong.

Đệ tam phong không giống với đệ ngũ phong, đám người Vân Thiên Vũ vừa đi vào đã liền có thể cảm nhận được hơi thở của những cao thủ đang ẩn nấp trong những góc tối kia.

Bên trong đệ tam phong quả nhiên có rất nhiều cao thủ.

Vân Thiên Vũ vẫy tay một cái ra hiệu cho mọi người dừng lại, sau đó quay lại nói với những người ở phía sau: “Chúng ta nhiều người như vậy đi vào đỉnh núi rất nguy hiểm, rất dễ dàng bị bại lộ, cho nên chúng ta chia ra hành động.”

“Ta dẫn Ảnh Tử, Liễu Tâm Vũ, Ngụy Dao cùng nhau đi vào đó, còn các người làm việc khác.”

Đám người Tiêu Dạ Thần, Diệp Gia nhện không được nóng vội kêu: “Vũ Mao.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 678: Thủy Lao

Vân Thiên Vũ xua tay.

“Ta sẽ không sao, các người đừng lo lắng.”

Tuy rằng sắc mặt nàng hơi nhợt nhạt, trên người cũng có nhiều chỗ bị thương, toàn thân trông có vẻ thực chật vật, nhưng ánh mắt nàng lại vô cùng kiên định.

Mọi người không đành lòng làm khó nàng nên không ai nói gì thêm.

“Tiêu Dạ Thần, người dẫn theo Diệp Gia và người trong An thân vương phủ, đi vào trong đệ tam phong, phóng hỏa đánh lạc hướng ở phía đông nam.”

“Hắc Diệu Bạch Diệu các người dẫn một nhóm người sang phía tây bắc đánh lạc hướng, nhớ kỹ, các người không được gây chiến cùng người trong chính điện của đệ tam phong, chỉ cần đốt lửa xong liền trốn đi.”

“Đã nhớ kỹ chưa, mục đích đêm nay của chúng ta không phải là giết người, mà là đến cứu phong chủ của đệ ngũ phong, như vậy sẽ có cách phá mở mật thất và có thể cứu Tiêu Cửu Uyên.”

Mục đích đêm nay của các nàng rất đơn giản, đó chính là cứu phong chủ của đệ ngũ phong.

Hiện tại chỉ có duy nhất phong chủ của đệ ngũ phong mới biết lối vào của mật thất ở đâu.

Mặc kệ mật thất dưới lòng đất này ra sao thì nàng nhất định phải mở được nó để cứu Tiêu Cửu Uyên ra.

Vân Thiên Vũ xua tay, đám người Tiêu Dạ Thần và Diệp Gia nhanh chóng rời đi.

Bạch Diệu và Hắc Diệu nhìn Vân Thiên Vũ một cái rồi lên tiếng dặn dò: “Linh Nghi quận chúa, người cẩn thận một chút.”

Hai người này cũng dẫn theo vài thuộc hạ rời đi.

Vân Thiên Vũ cùng đám người Ảnh Tử, Liễu Tâm Vũ, Ngụy Dao yên lặng chờ trong chốc lát.

Đệ tam phong rất nhanh đã bắt lửa, mọi người trong đó bắt đầu nhào nhào chạy đi dập lửa.

Vân Thiên Vũ nhìn Liễu Tâm Vũ và Ngụy Dao cùng nói: “Chúng ta đi thôi.”

Liễu Tâm Vũ gật đầu, quay đầu lại phân phó cho đám người đệ ngũ phong ở phía sau: “Các người chờ ở đây, không được hành động thiếu suy nghĩ, chúng ta đi vào cứu sư phụ.”

Ba người nói xong liền rời đi, chỗ góc khuất, ba con linh thú vẫn luôn theo sát Vân Thiên Vũ, bảo vệ nàng đi đến thủy lao của đệ tam phong.

Bởi vì trong đệ tam phong xảy ra chuyện, cho nên binh lính canh gác gần thủy lao cũng bị điều đi bớt.

Hơn nữa Liễu Tâm Vũ đã thuộc ngầm lòng đường đi nước bước trong thủy lao này, cho nên bọn họ thoát một cái đã đến được thủy lao.

Nhưng những người canh gác trước cửa thủy lao đều là cao thủ rất lợi hại.

Liễu Tâm Vũ dừng lại, nhìn chăm chăm vào ba người đang đứng chặn trước cửa thủy lao.

“Các nàng là cao thủ rất lợi hại của Lạc Hà phong, e rằng chúng ta không phải là đối thủ của các nàng.”

Vân Thiên Vũ ánh mắt âm ngoan tàn bạo, trực tiếp ra lệnh cho Ngạo Minh, Điều gia và Ảnh Tử xuất chiêu.

“Ba người các ngươi, nhất định phải thật nhanh, tuyệt không để cho đối phương có cơ hội phản công.”

“Vâng.”

Hai con linh thú và Ảnh Tử vút một tiếng lao ra ngoài.

Một tia chớp vụt bắn tới, thoáng một cái liền vọt tới bên cạnh chỗ ba cao thủ giữ cửa lao kia.

Tốc độ cực kì nhanh, đối phương cơ bản là hoàn toàn bị bất ngờ không thể phản ứng kịp.

Đợi đến khi ba người kia lấy lại được phản ứng thì Ngạo Minh đã cắn phập vào cổ một người trong số đó.

Điều gia cũng không thua kém chút nào, liên hồi oán hận kêu các người dám làm chủ tử ta bị thương.

Thân hình bé nhỏ của Điều Gia đột nhiên biến lớn, to gần bằng Ngạo Minh.

Chỉ trong chốc lát, Điều gia ở trong Hắc Ma tháp đã hấp thụ được rất nhiều ma khí, cho nên năng lực trở nên cường đại và vô cùng hùng mạnh.

Điều Gia lại cắn vào cổ một người nữa.

Ảnh Tử thấy hai con linh thú cùng khống chế một người nên không dám chậm trễ mà phát tay, dùng sức mạnh lam linh hung hăng áp chế đối phương, sau đó tiếp tục vươn tay dùng sức chưởng cho người kia một chưởng, khiến cho người nọ bị đánh văng xuống hố sâu.

Ba người trong nháy mắt đã đánh chết ba cao thủ canh giữ thủy lao kia.

Sau đó bọn họ nhanh chóng thu thân lại và phóng về bên cạnh Vân Thiên Vũ.

Liễu Tâm Vũ và Ngụy Dao đứng bên cạnh Vân Thiên Vũ đều xem đến kinh hãi không thôi, thật là quá sức lợi hại mà.

Hèn gì nữ nhân này nói muốn tiêu diệt Lăng Vân tông chủ, thật sự rất có thể thành công, nghĩ đến đây, Liễu Tâm Vũ cùng Ngụy cảm thấy vô cùng kích động.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 679: Thần Y

Vân Thiên Vũ không thèm để ý đến hai nữ nhân này, phất tay ra hiệu bảo hai người chạy nhanh dẫn đường phía trước, đi cứu sư phụ của các nàng.

Ba người nhanh chóng rời đi, Vân Thiên Vũ sai sử Ngạo Minh và Điêu gia: “Các người cùng phụ trách trông coi thủy lao, nếu có người đến thì phải lập tức báo cho ta biết.”

“Vâng thưa chủ tử.”

Hai con linh thú một trái một phải đứng canh ở trước cửa thủy lao.

Vân Thiên Vũ đi theo sau lưng Liễu Tâm Vũ tiến vào trong thủy lao.

Thủy lao cũng không lớn lắm, nhưng lại vô cùng lạnh giá, thời tiết hiện tại vốn dịu mát, nhưng bên trong thủy lao này tựa hồ như có hàn băng ngọc, cho nên lạnh hơn so với nơi khác, mà phong chủ đệ ngũ phong bị nhốt ở trong thủy lao này ắt hẳn rất khổ sở.

Vân Thiên Vũ đang nghĩ ngợi thì ở phía trước, đám người của Liễu Tâm Vũ đã vọt vào bên trong thủy lao.

Hai người nhanh chóng lao vào thủy lao, gọi lớn: “Sư phụ, sư phụ.”

Có một cái lồng sắt lớn giữa hồ băng, bên trong lồng sắt có một người có vẻ đã kiệt sức.

Người này đúng là phong chủ đệ ngũ phong Mộc Thanh Nhiêu.

Mộc Thanh Nhiêu nghe được tiếng gọi liền ngẩng đầu lên nhìn, thấy được hai đệ tử của mình.

Bà ta mặt không đổi sắc hỏi: “Các người đến đây làm gì?”

Liễu Tâm Vũ bay vội đáp: “Chúng ta đến cứu người, sư phụ, chúng ta muốn cứu người ra, chúng ta không nên ở lại nơi xấu xa này nữa.”

Sắc mặt Mộc Thanh Nhiêu trở nên vô cùng khó coi mắng: “Các người điên rồi, mau trốn đi.”

Nếu bị người khác phát hiện hai tiểu đồ đệ này lại đây cứu bà ta, các nàng chắc chắn sẽ phải chết.

Mộc Thanh Nhiêu đột nhiên phát hiện Liễu Tâm Vũ đang đứng cạnh Vân Thiên Vũ, lần này sắc mặt bà ta biến thành một màu xám xịt.

Bởi vì lần trước bà ta đã biết một việc, sở dĩ phong chủ đệ nhất phong Mộ Lãnh Khê dẫn người đi bắt đại đệ tử của bà là vì Vân Thiên Vũ này tung tin đồn, mục đích của nàng là cứu nghĩa phụ của mình nên mới âm thầm khơi mào nội loạn ở Lăng Vân tông.

Tuy rằng bà ta đồng tình với cách làm của nàng, nhưng bà ta không thể tha thứ vì nàng lấy đệ tử của bà ra làm vật hi sinh.

“Người tới đây làm gì? Người thật đúng là một nữ nhân âm hiểm ngoan độc.”

Vân Thiên Vũ biết Mộc Thanh Nhiêu vì sao căm hận nàng như vậy.

Nàng vội giải thích: “Ta biết vì sao bà hận ta, hiện tại thỉnh bà nghe ta nói, xong việc rồi muốn trút giận sao cũng được.”

Vân Thiên Vũ nói xong, không đợi Mộc Thanh Nhiêu điền tiết mà tiếp tục nói.

“Ta lấy đại đệ tử của bà làm vật hi sinh là ta không đúng, nhưng lúc ấy ta chỉ tính sau khi lợi dụng xong sẽ bồi thường cho y.”

“Ta sẽ giải độc cho y, nếu ta không nhìn lầm thì đại đệ tử của bà, kỳ thật là đang trúng độc, y trúng hàn độc, đây là loại độc mạnh nhất thiên hạ, mãnh liệt như thế, còn biến đổi toàn thân thể của y thành hàn độc, ta nghĩ y hẳn là bị nhiễm từ mẹ mình.”

“Người...”

Mộc Thanh Nhiêu trừng mắt khó tin nhìn Vân Thiên Vũ.

Nàng thế mà lại biết Tuyết Nhi trúng độc.

“Người có cách giải sao.”

“Đúng vậy.”

Vân Thiên Vũ gật đầu, hàn độc trong người Hoa Khấp Tuyết đối với nàng mà nói thì không phải việc gì khó.

Những cái khác Lăng Vân tông có thể không có, nhưng dược liệu ở đây thì tuyết đối không thiếu.

Cho nên nếu nàng muốn trị độc cho Hoa Khấp Tuyết cũng là một việc rất dễ dàng.

Vân Thiên Vũ vừa nói, ánh mắt Mộc Thanh Nhiêu sáng rực lên, nhưng lại rất nhanh hiện lên sự nghi ngờ.

Bởi vì hàn độc trong người Tuyết Nhi không phải người bình thường nào cũng có thể giải trừ.

“Ta dựa vào cái gì để tin người chứ.”

“Dựa vào cái này?”

Vân Thiên Vũ vung tay lên, trong tay nàng là một tấm lệnh bài, đây là lệnh bài của Thiên Mộc sơn trang.

Mộc Thanh Nhiêu đương nhiên nhận ra.

Bà ta vội nhớ ra một việc, trừng to hai mắt nhìn, nghe nói trước kia Thiên Mộc sơn trang từng tổ chức thi tài chọn thần y, cuối cùng chọn được một vị thần y, mà vị thần y kia lại là một nữ tử.

Chẳng lẽ Linh Nghi quận chúa trước mặt bà ta chính là vị thần y kia ư.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 680: Cơ Quan

Nàng cứu phu nhân Thiên Mộc sơn trang ngủ say hai mươi năm.

“Người là vị thần y kia.”

“Không sai.”

Vân Thiên Vũ thu hồi Thanh Mộc bài, nhìn Mộc Thanh Nhiêu nói:
“Bây giờ người tin ta có thể chữa trị cho hãn chưa?”

Mộc Thanh Nhiêu cắn răng: “Được rồi, người muốn ta làm gì cho người?”

“Ta muốn liên thủ với người, hai người chúng ta liên thủ tiêu diệt
Lăng Vân tông.”

“Được.”

Lần này Mộc Thanh Nhiêu đồng ý ngay lập tức, bởi vì tận trong
xương tủy bà ta đã sớm muốn tiêu diệt hết Lăng Vân tông.

Lăng Vân tông chính là sủng lao tù, là địa ngục, là hang ổ của nữ nhân
rắn rết kia.

Hết lần này đến lần khác nữ nhân kia còn đường hoàng nói với các
nàng là những đệ tử này không được tiếp cận nam nhân, cả đời không yêu
nam nhân.

Nhưng chính lão bà đó thì sao, cả ngày luyện cái gì mà Thái Dương Bồ Âm thần công, chuyên gây tai ương cho các thiếu niên.

Nếu là lúc trước, bà ta sẽ không quan tâm, nhưng từ sau khi sinh Tuyết Nhi, bà ta đã thương cảm cho những thiếu niên kia.

Nghĩ đến những thiếu niên kia cũng có cha mẹ, cũng hoài thai mười tháng mới sinh con, lại bị lão bà bà sát hại, cha mẹ của những người đó sẽ đau lòng biết chừng nào.

Trong mắt Mộc Thanh Nhiêu lóe lên sự thù hận.

Bà ta muốn thoát khỏi đây, đồng thời bà ta phải cứu con trai của mình.

Nếu không con trai bà ta sẽ bị lão bà kia sát hại.

Trong mắt Mộc Thanh Nhiêu ngập tràn căm hận, nhanh chóng mở miệng.

“Chúng ta liên thủ, ta phối hợp với người, người nói ta làm gì ta cũng làm. Chỉ cần người chữa trị cho Tuyết Nhi khỏi bệnh.”

“Được, nhưng trước mắt ta muốn hỏi người một việc, người biết cơ quan mật thất dưới lòng đất của Lăng Vân tông mở ra thế nào không.”

Vân Thiên Vũ nói theo bản năng trong lòng, nàng rất sợ Mộc Thanh Nhiêu không biết mở cơ quan mật thất như thế nào.

Nếu như bà ta không biết, làm sao nàng có thể mở, làm sao cứu Tiêu Cửu Uyên.

Nhưng Mộc Thanh Nhiêu nhớ ra nói rất nhanh: “Ta biết cơ quan mở mật thất dưới đất ở đâu, cũng biết rõ mở như thế nào, thật ra lúc mới đầu ta cũng không biết, sau một thời gian dài mới biết.”

Mộc Thanh Nhiêu vừa nói, Vân Thiên Vũ kích động đến run lên, nhìn nhanh về phía Thanh Mộc Nhiêu, đang muốn hỏi mở cơ quan như thế nào.

Không ngờ tiếng Ngạo Minh và Điều Gia truyền tới: “Chủ tử, có người tới.”

Vân Thiên Vũ biến sắc, mở miệng nói nhanh: “Có người tới, người mau nói cho ta biết cách mở cơ quan mật thất như thế nào, đến khi mở cơ quan ra, ta lại tới cứu người.”

“Được.”

Mộc Thanh Nhiêu đồng ý, thân hình Vân Thiên Vũ khẽ động, nhảy đến bên Hàn Băng thủy lao, Mộc Thanh Nhiêu nhanh chóng nói cho nàng biết cách mở cơ quan như thế nào.

Vân Thiên Vũ gật đầu một cái, nghiêng người rời đi.

Lúc này nàng nóng ruột cứu Tiêu Cửu Uyên, không để ý tới Mộc Thanh Nhiêu.

Đám người Liễu Tâm Vũ vội vàng kêu: “Sư phụ, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Trước tiên ta đi cứu người đã, sau đó quay lại cứu bà ấy, ta sẽ không bỏ mặc bà ấy.”

Mộc Thanh Nhiêu nói nhanh: “Các người đi cùng với nàng ấy đi, đừng để bị người ta phát hiện.”

Liễu Tâm Vũ và Ngụy Dao còn muốn nói điều gì đó thì bị Vân Thiên Vũ kéo đi, ba người nhanh chóng rời khỏi thủy lao.

Các nàng vừa ra tới bên ngoài thì nhìn thấy phía trước có người giơ cao cây đuốc, nóng ruột kêu: “Nhanh, thủy lao ở bên kia, cẩn thận đừng để

gặp chuyện không may.”

“Đừng để cho Mộc tiện nhân được cứu ra ngoài.”

Vân Thiên Vũ liếc một cái thấy ba tử thi trước cửa thủy lao, vung ta lên một cái, ba cỗ thi thể đã bay vào trong núi cách đó không xa, trong thời gian ngắn sẽ không bị ai phát hiện.

“Chúng ta đi.”

Mấy đạo thân ảnh xoay người bay đến bên sườn núi, chớp mắt đã trượt xuống.

Phía sau các nàng là ngọn đuốc chiếu sáng thủy lao.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 681: Trận Pháp

Trong đó có người khẽ nói: “Người ở thủy lao đâu.”

“Không tốt chẳng lẽ có người đi cứu Mộc Thanh Nhiêu.”

Nhưng đến khi các ả chạy vào thủy lao liền nhìn thấy Mộc Thanh Nhiêu vẫn còn ở trong đó, liền thở phào một hơi.

Có người bất mãn hừ lạnh: “Nhất định bẩm báo phong chủ, nghiêm phạt mấy ả kia, ỷ vào bản lĩnh mình lớn càng ngày càng không coi mệnh lệnh của phong chủ ra gì.”

“Ta thấy nhất định là bọn họ trốn vào chỗ nào uống rượu, thật đúng là đồ ghê tởm.”

Mấy người hùng hùng hổ hổ đi ra khỏi thủy lao, sau đó lại phái người canh chừng thủy lao.

Vân Thiên Vũ và đám người Liễu Tâm Vũ lặng lẽ rời khỏi Tam Phong.

Vân Thiên Vũ nhìn về phía hai người Lâm Tâm Vũ và Ngụy Dao: “Hai người các người quay lại đi, ta đi cứu một người, chờ ta cứu người xong sẽ đi Ngũ Phong tìm các người, đến lúc đó bàn chuyện cứu sư phụ các người.”

“Được.”

Lần này Liễu Tâm Vũ và Ngụy Dao không nói nhiều, liền xoay người đi.

Vân Thiên Vũ đi thẳng đến mật thất dưới lòng đất của Lăng Vân tông.

Nàng mệnh lệnh cùng lúc cho ba linh thú lập tức đi tìm Tiêu Dạ Thần, Bạch Diệu và Hắc Diệu tới đây.

Nàng muốn vào mật thất tìm Tiêu Cửu Uyên, quá ít người, căn bản không thể hành động.

Lúc trước nàng và Tiêu Cửu Uyên ở trong mật thất dưới đất, cái mật thất dưới đất này thật sự rất lớn.

Lúc trước Tiêu Cửu Uyên vì muốn đưa nàng ra ngoài đã bật công tắc mật thất trong lòng đất, lúc này cơ quan mật thất trong lòng đất có thể đã bị phá hủy rồi.

Nơi lớn như vậy, chỉ có nàng và ba con linh thú sẽ không tìm hết.

Người càng nhiều càng tốt, cứ như vậy các nàng có thể mau chóng tìm được Tiêu Cửu Uyên.

Vân Thiên Vũ ra lệnh một cái, ba linh thú nhanh chóng xoay người chạy đi tìm Tiêu Dạ Thần, Bạch Diệu và Hắc Diệu.

Vân Thiên Vũ tới cơ quan mật thất Lăng Vân Tông rất nhanh.

Mật thất Lăng Vân tông, xây dựng bên trong một ngọn núi nhỏ cách Nhị Phong xa, nơi đây cũng là đan phòng của Lăng Vân tông.

Vì bảo vệ đan phòng cho nên đã xây dựng mật thất cách đan phòng không xa, vì để bảo vệ đan phòng khi có chuyện gì đột nhiên xảy ra.

Không ngờ có một ngày, cơ quan mật thất lại dùng mưu tính cho Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn lên cơ quan mật thất, lúc này Tiêu Dạ Thần, Bạch Dạ và Hắc Dạ cũng đã chạy tới.

Bọn họ biết sự tình cấp thiết, cho nên không dám chần chừ, chạy thật nhanh tới.

Mấy người nhanh chóng đến chỗ Vân Thiên Vũ, nóng ruột hỏi: “Thế nào, tìm được chỗ cơ quan mật thất chưa?”

Vân Thiên Vũ gật đầu, sau đó chỉ vào chỗ trước mặt.

Chỉ thấy trên sườn núi, hoa cỏ khắp nơi trên mặt đất, ở giữa còn kèm theo không ít tảng đá, thật sự không nhìn ra ở phía dưới này lại là một cơ quan mật thất khổng lồ.

Nhưng mà lúc này trên mặt đất có không ít đá.

Hiển nhiên nguyên nhân là do lúc trước Tiêu Cửu Uyên đánh bể.

Lúc này trên sườn núi hoàn toàn yên tĩnh.

Vân Thiên Vũ nhìn về phía mấy người bên cạnh: “Các người theo ta, chỗ này có một trận pháp nhỏ.”

Lúc trước phong chủ Ngũ Phong Mộc Thanh Nhai đã nói cho nàng biết, cơ quan trong trận pháp người khác không nhìn thấy được.

Các nàng không nhìn thấy là bởi vì sắp đặt trận pháp trên mặt, người ngoài nhìn vào thì không thấy, chỉ thấy cây cỏ trong núi, không nhìn thấy bất kì thứ gì khác.

Nhưng cửa cơ quan mật thất chính là ở đây.

“Đi.”

Vân Thiên Vũ không chần chừ giây phút nào, phi thân nhảy vào, đám người Tiêu Dạ Thần, Bạch Diệu, Hắc diệu phía sau cũng xoay người nhảy vào.

Vân Thiên Vũ đi vào trong trận pháp, đi bên trái, đi bên phải, sau khi lượn vòng quanh, quả nhiên nhìn thấy có nhiều tảng đá tạo thành núi giả, của vào cơ quan ở trong núi giả.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 682: Tìm Được Rồi

Lúc này tráo tim Vân Thiên Vũ run rẩy, nàng sợ.

Nàng sợ Tiêu Cửu Uyên sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng nàng lại khẩn trương muốn cứu hân.

Bởi vì tâm trạng mâu thuẫn như vậy, nên sắc mặt rất khó coi.

Tiêu Dạ Thần và đám người Diệp Gia thấy lo lắng không ngừng, nhanh chóng mở miệng nói: “Vũ Mao, người đừng lo lắng gì cả.”

Dường như Vân Thiên Vũ không nghe thấy, phi người lên, trực tiếp nhấn vào cơ quan trên núi giả.

Vang lên một tiếng ụp.

Thì ra núi giả được nguy trang rất tốt, từ từ mở ra.

Lộ ra một con đường phía sau cửa, Vân Thiên Vũ nhảy vào trước.

Mấy đạo thân ảnh nhảy phía sau cũng nhảy vào.

Mọi người đi vào, liền cảm thấy trước mặt một mảng đen, hơn nữa mọi người còn cảm nhận được rõ ràng một việc.

Cơ quan mật thất dưới đất đã bị phá hủy rồi, khắp nơi đều là đá vụn bùn cát, thậm chí còn có không ít cơ quan vũ khí lộ ra.

Mật thất dưới đất, đa phần bị đánh sụp đổ rồi, bởi vì bởi vì bị đánh sụp đổ nên nước và bùn đất lẫn lộn.

Có điều mọi người thấy tình huống như vậy, trong đầu vẫn văng lên một tiếng ầm.

Không biết Tiêu Cửu Uyên sẽ ra sao?

Chân Vân Thiên Vũ mềm nhũn ra, suýt chút nữa ngã xuống đất.

Diệp Gia ở phía sau nhanh chóng tiến lên đỡ lấy nàng.

“Vũ Mao, mọi người gấp, chúng ta tìm nhanh lên, Ly thân vương phúc lớn mạng lớn, nhất định không có việc gì.”

Trong lòng Vân Thiên Vũ run lên, nhanh chóng lấy lại tinh thần, không được, nàng không thể tuyệt vọng, nhất định Tiêu Cửu Uyên sẽ không có chuyện gì, nhất định hẳn sẽ không có chuyện gì.

“Chúng ta chia nhau ra tìm, nhất định sẽ nhanh chóng tìm được Tiêu Cửu Uyên.”

“Được.”

Mọi người chia nhau bắt đầu tìm kiếm.

Diệp Gia theo sát Vân Thiên Vũ, sợ nàng sẽ xảy ra chuyện gì.

Giờ phút này tình trạng Vũ Mao cực kỳ không tốt, thật sự khiến người ta lo lắng.

Vân Thiên Vũ thì không để ý tới sự lo lắng của người khác, nàng dự vào trí nhớ, nhanh chóng tìm đến chỗ nàng và Tiêu Cửu Uyên đến lúc trước.

Bởi vì hầu hết cơ quan mật thất đều bị phá hủy, đá vụn và bùn cát đều lấp đầy lối đi trong cơ quan mật thất. Các nàng muốn tìm người cũng rất khó khăn.

Thế nhưng Vân Thiên Vũ không để ý tới, nàng nhún nhảy vung tay phóng linh lực ra.

Cẩn thận phóng linh lực ra ngoài, không dám dùng sức quá mạnh.

Bởi vì không ai biết lúc này Tiêu Cửu Uyên ở nơi nào.

Lại không thể không dùng sức, bởi vì không dùng sức thì căn bản không có tác dụng gì.

Cứ như vậy từng bước, từng bước tìm kiếm trong mật đạo.

Những người khác cũng làm theo Vân Thiên Vũ, bắt đầu thăm dò.

Tất cả mọi người tham gia lục soát.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Nhưng vẫn không tìm được người.

Vân Thiên Vũ có hơi choáng váng, Diệp Gia lo lắng không nhịn được nói: “Vũ Mao, không sao đâu, không sao đâu.”

Diệp Gia vừa nói xong, trong đầu Vân Thiên Vũ chợt vàng lên tiếng kêu của Ngạo Minh: “Chủ tử, chỗ này, nhanh tới chỗ này, tìm được Ly thân vương gia rồi.”

Một câu tìm được, có thể khiến lòng Vân Thiên Vũ chấn động, nàng nhanh chóng chạy thẳng đến chỗ Ngạo Minh.

Nàng chạy tới chỗ thông đạo của Ngạo Minh rất nhanh.

Mặt đạo u ám đen tối, lúc này Tiểu Anh cho thêm chút lửa, nhưng bởi vì hơi ẩm trong thông đạo quá lớn nên có vẻ lửa hơi yếu, tỏa ra ánh sáng mờ mờ.

Vân Thiên Vũ liếc nhìn phía trước Ngạo Minh, đá vụn và xà ngang bị đánh đổ, nhưng trên đá vụn và xà ngang có một người nằm trên.

Người đó nằm ghé mặt vào đồng đá vụn.

Người hơi nghiêng, tóc dài ướt nhẹ rơi tung trên vai.

Một bên mặt kia tuy tái nhợt thế nhưng lại hết sức hoàn hảo, không giống như đang ngủ bình thường, hơn nữa trên mặt không có một chút đau đớn.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 683: Quy Tức Linh Công

Nhưng hắn không có cử động gì hết, khiến cho trái tim Vân Thiên Vũ lập tức sợ hãi.

Đôi mắt nàng biến thành màu đen, thân thể run rẩy.

Diệp Gia sợ hãi nhanh chóng đỡ nàng: “Vũ Mao, Vũ Mao.”

Giọng nói lập tức đánh thức Vân Thiên Vũ.

Nàng tiến lên, nhào tới lay lay người Tiêu Cửu Uyên: “Tiêu Cửu Uyên, huynh mau tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi.”

Đáng tiếc, cho dù nàng có lay như thế nào, Tiêu Cửu Uyên cũng không động đậy chút nào.

Vân Thiên Vũ hoảng sợ vươn tay, cẩn thận kiểm tra hơi thở của Tiêu Cửu Uyên.

Cuối cùng lại phát hiện ra hắn không còn hơi thở nữa.

Lúc này Vân Thiên Vũ chỉ cảm thấy cả cơ thể mình lạnh đi.

Sau đó nàng khóc.

Mặc dù lúc đầu nàng gặp chuyện khó khăn nàng cũng không khóc.

Nhưng bây giờ nàng không thể khống chế được mà khóc lên.

“Tiêu Cửu Uyên, huynh là tên khốn kiếp, mau tỉnh lại đi, ta không muốn, ta không muốn mất huynh, huynh tỉnh dậy cho ta.”

Vân Thiên Vũ vừa lay vừa kêu to, sau đó dường như nàng nhớ ra cái gì đó, lấy nhanh ngân châm ra đâm vào sinh tử huyết của Tiêu Cửu Uyên.

“Huynh không được chết, tuyệt đối không được chết.”

“Ta phải cứu huynh, ta nhất định phải cứu được huynh.”

Nhưng cho dù là nàng dùng kim châm như thế nào, Tiêu Cửu Uyên cũng không động dậy chút nào.

Dường như hắn sẽ đã rơi vào thế giới của mình.

Trong hành lang mật thất, Diệp Gia và ba linh thú nhìn nàng như vậy, trong lòng khó chịu không nói ra được.

Đúng lúc này, phía sau vang lên tiếng bước chân, Tiêu Dạ Thần dẫn theo Cảnh thân vương Tiêu Phong Doanh chạy tới.

Vừa nhìn thấy bộ dạng Tiêu Cửu Uyên, lấy thấy vẻ mặt tuyệt vọng của Vân Thiên Vũ.

Trong đầu Tiêu Dạ Thần vang lên một tiếng âm, lẽ nào cứu hoàng thúc của gã đã chết.

Lần này Tiêu Dạ Thần cũng có cảm thấy không chịu nổi, thân thể mềm nhũn suýt chút nữa ngã xuống đất.

“Cứu hoàng thúc.”

“Cứu hoàng thúc.”

Một cảnh bi thương trong mật thất.

Mặt khác động tĩnh ở nơi này kinh động đến Bạch Diệu và Hắc Diệu đang lục soát bên kia.

Hai người vội dẫn thủ hạ chạy tới, chờ đợi nhìn thấy bộ dạng của Tiêu Cửu Uyên.

Trong đầu mọi người vang lên một tiếng ầm.

Tất cả đều hóa đá.

Sau đó mọi người đều quỳ xuống.

Qua một lúc sau, dường như Bạch Diệu nhớ ra cái gì đó, chạy nhanh tới, cúi người kiểm tra mạch tượng giữa đầu Tiêu Cửu Uyên, sau đó gã nhìn về phía Vân Thiên Vũ và mọi người trong hành lang nói:

“Mọi người đừng quá đau buồn, vương gia nhà ta cũng chưa chết đâu.”

“Chưa chết sao?”

Vân Thiên Vũ kinh ngạc, Tiêu Dạ Thần cũng kinh ngạc. Ngay cả đám người Hắc Diệu cũng kinh ngạc.

Bạch Diệu trầm giọng nói: “Vương gia nhà ta đã tu luyện Quy Tức Linh Công, đây là một loại công phu có thể khiến người ta giả chết, trên thực tế căn bản là người không chết, Linh Nghi quận chúa người sở huyệt vị chỗ ót này đi, có thể cảm nhận chỗ này có một chút khí nóng, đây chính là công dụng thần kỳ của Quy Tức Linh Công.”

“Đây là ngài ấy muốn đợi chúng ta tìm thấy ngài ấy cho nên mới dùng Quy Tức Linh Công, nghe nói Quy Tức Linh Công có thể đảm bảo cho ngài ấy ba ngày không có chuyện đáng ngại gì, ba ngày sau sẽ tỉnh lại.”

Vân Thiên Vũ lập tức lấy lại tinh thần, cả người cũng cũng tỉnh táo lại, nhào nhanh tới người Tiêu Cửu Uyên, đôi tay mảnh khảnh sờ vào ót Tiêu Cửu Uyên, quả nhiên có thể cảm nhận ót của hắn có một tia nhiệt truyền tới, như có như không.

Nói cách khác Tiêu Cửu Uyên cũng chưa chết, hắn dùng Quy Tức Linh Công bảo vệ cơ thể cả mình, như vậy bọn họ mới có thời gian tìm hắn.

Nếu như hắn không dùng Quy Tức Linh Công, phong bế cơ quan mật thất, chẳng mấy chốc sẽ chết.

Vân Thiên Vũ nhin không được bật cười: “Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên huynh là tên khốn kiếp, thật sự làm ta sợ muốn chết...”

Tiêu Dạ Thần sau lưng Vân Thiên Vũ cũng không nhin cười được.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 684: Chờ Đợi

Mọi người thở phào một hơi, Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Cửu Uyên, sau đó lệnh cho Bạch Diệu: “Chúng ta lập tức đưa hãn đi, không thể để cho người của Lăng Vân tông phát hiện.”

“Bây giờ chúng ta đi đâu, bây giờ vương gia như vậy không thích hợp mang xuống núi, nếu bị người Lăng Vân tông phát hiện chỉ sợ lành ít dữ nhiều.”

Bạch Diệu nói nhanh.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ một chút nói: “Như vậy đi, chúng ta đưa hãn đến ngũ phong ẩn nấp đi, đến khi hãn tỉnh lại, quay trở lại tính sổ với người Lăng Vân tông.”

“Được.”

Bạch Diệu gật đầu đồng ý, tự tay bế Tiêu Cửu Uyên lên, Vân Thiên Vũ đi trước dẫn đường.

Cả đám người đi ra khỏi cơ quan mật thất.

Bên ngoài mật thất phảng phất vang lên tiếng người nói chuyện: “Các người nhanh đi điều tra một chút xem, lúc này dường như ta nghe bên trong này có tiếng động.”

Lúc này Vân Thiên Vũ và mọi người thăm dò mật thất có gây ra động tĩnh kinh động đến bên ngoài.

Vân Thiên Vũ liếc mắt nhìn xung quanh, sau đó ra lệnh cho Ảnh Tử, Ngạo Minh và cả Điều Gia.

“Các người lập tức đi ra ngoài, đánh người tới đây, nhớ kỹ, nhất định tốc độ phải nhanh, không được để cô ta gọi ra ngoài.”

“Vâng.” Ảnh Tử dẫn theo hai con linh thú xoay người liền xông ra ngoài.

Bên ngoài có mấy người đi tới, còn chưa kịp phát hiện cái gì, bỗng nhiên bị Ảnh Tử, Ngạo Minh, Điều Gia, lao ra giết trong nháy mắt.

Đám người Vân Thiên Vũ mang theo Tiêu Cửu Uyên nhanh chóng ra khỏi cơ quan mật thất, đi thẳng đến ngũ phong.

Mấy người bọn họ cẩn thận tránh được phòng thủ của Lăng Vân tông, đi thẳng đến ngũ phong.

Đám người Liễu Tâm Vũ đang đợi bên trong ngũ phong, vừa nghe Vân Thiên Vũ nói các nàng tìm cho họ một chỗ giấu người, lập tức dẫn bọn họ đến một sơn động nào đó giấu người.

Mặc dù tông chủ Lăng Vân tông không biết Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ chạy ra khỏi mật thất, nhưng cũng không có sơ suất, phát nhiều người đi tuần tra trên núi, lục soát các ngọn núi.

Ngũ phong ít người hơn, huống hồ không ai nghĩ người ngũ phong dám cả gan giữ Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ.

Cho nên ngược lại khiến cho các càn an ổn được vài ngày.

Mấy ngày nay tông chủ Lăng Vân tông rất đau đầu.

Bởi vì như nhân bị đánh ngất đi, căn bản là nàng ta không biết bị cái gì đánh ngất trong mật thất.

Cơ quan ngằm trong mật thất bị phá hủy như thế nào.

Những chuyện này tông chủ Lăng Vân tông cũng không biết, nếu như bà ta biết, chỉ sợ càng gia tăng lực lượng lục soát núi.

Ngũ phong, một sơn động nào đó.

Bên trong động cửa kỳ sạch sẽ, Tiêu Cửu Uyên ngủ trên một chiếc giường.

Vân Thiên Vũ kiên trì ở bên cạnh trông coi hẩn, một bước cũng không hề rời đi.

Đã ba bốn ngày rồi nàng không chớp mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lúc đầu đã có vẻ rất tiêu tụy, tinh thần cũng không tốt lắm, đôi mắt có hơi đỏ lên vì thức đêm trong thời gian dài.

Đám người Tiêu Dạ Thần, Diệp Gia thấy mà không chịu nổi, thúc dục nàng đi ngủ một chút.

Đáng tiếc nàng kiên trì không quan tâm tới, bởi vì nàng không nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên, cứ lo lắng cho hẩn không thể tỉnh dậy.

Tuy Bạch Diệu nói với nàng là Tiêu Cửu Uyên luyện cái gì Quy Tức Linh Công, có thể bế khí.

Nhưng nàng vẫn không yên lòng, trừ khi nhìn thấy hẩn tỉnh lại, nàng mới có thể yên lòng.

Thời gian cứ chậm rãi trôi qua như vậy.

Rốt cuộc ba ngày đã trôi qua.

Nhưng Tiêu Cửu Uyên vẫn không tỉnh.

Vân Thiên Vũ không khống chế được lo lắng, hỏi Bạch Diệu: “Vì sao còn chưa tỉnh lại?”

“Huynh ấy không sao chứ.”

Bạch Diệu nhanh chóng trấn an nàng: “Không sao đâu, ngài ấy sẽ lập tức tỉnh lại.”

Vốn dĩ mọi người rất lo lắng, nhưng nhìn thấy thấy Vân Thiên Vũ rồi loạn như vậy, ngược lại sự chú ý của mọi người chuyển lên người của nàng, thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 685: Huỳnh Ấy Tỉnh Rồi

Bạch Diệu đang trấn an Vân Thiên Vũ, Tiêu Cửu Uyên vẫn nằm trên giường, ngón tay hơi giật giật.

Vân Thiên Vũ vẫn canh chừng trước giường lập tức cảm nhận được, sau đó nhìn người bên cạnh kêu lên: “Cử động, tay huynh cử động rồi.”

Lần này tất cả mọi người kích động nhìn lên giường, dường như Tiêu Cửu Uyên chỉ nhắm mắt ngủ, mí mắt hơi hơi giật giật, sau đó môi mắt đen nhánh mở ra, hắt chớp mắt nhẹ một cái, giống như trong chốc lát có chút không thích ứng.

Đến khi hắt hoàn toàn tỉnh táo lại, hắt nhìn chăm chăm vào mặt Vân Thiên Vũ, khuôn mặt xinh đẹp lúc đầu đã tái nhợt tiêu tụy đi, đôi mắt to sâu kín nhìn hắt.

Thấy nàng như vậy, Tiêu Cửu Uyên biết nhất định nàng rất lo lắng cho hắt, trái tim hắt đau lòng không nổi, vươn tay kéo tay Vân Thiên Vũ.

“Vũ Mao, sao nàng gầy thành ra như vậy.”

Vân Thiên Vũ nghe thấy hắt hỏi, cuối cùng cũng chắc chắn hắt đã tỉnh lại, hắt không sao, hắt không sao rồi.

Vân Thiên Vũ nở nụ cười: “Tiêu Cửu Uyên, lần này ta không bỏ huynh lại, ta tìm thấy huynh.”

Nàng nói xong đôi mắt tối sầm, ngất đi.

Tiêu Cửu Uyên bị hoảng sợ xoay người đứng dậy, giữ chặt lấy nàng, giọng nói lạnh lùng không kiềm chế được.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Bạch Diệu nói nhanh: “Bẩm báo vương gia, Linh Nghi quận chúa vẫn không ngủ, cứ đợi chủ tử tỉnh lại, chắc là bây giờ nàng ấy mệt ngất đi.”

“Vậy hãy để cho nàng ấy ngủ một giấc thật ngon, đợi nàng tỉnh dậy, ta sẽ bắt bọn chúng chịu tội, trả lại tất cả cho Lăng Vân tông.”

“Vâng, chủ tử.”

Tiêu Cửu Uyên đã tỉnh lại, mọi người đều an tâm.

Tiêu Dạ Thần và Diệp Gia đi ra ngoài đợi, để lại không gian bên trong cho bọn họ.

Tiêu Dạ Thần bước ra khỏi hang động và đứng trên một gò đất nhỏ bên ngoài hang động, ngẩng đầu nhìn màn đêm chỉ cảm thấy tâm tình thoải mái hơn.

Trải qua nhiều như vậy, cho tới bây giờ, bỗng nhiên hán buông tay.

Lần thật lòng quyết định buông tay.

Cửu hoàng thúc và tiểu cô cô đã đi tới ngày hôm nay, bọn họ nên ở bên cạnh nhau, hân chúc phúc cho bọn họ.

Diệp Gia các đó không xa nhìn Tiêu Dạ Thần, trong lòng thầm kính phục, nam nhân tuy năng lực của gã không phải là giỏi nhất, nhưng lòng dạ của hắn tuyệt đối là chính nhân quân tử.

Đêm càng ngày càng khuya.

Bên ngoài sơn động không ít người cachen giữa bốn phía.

Bên trong sơn động, Tiêu Cửu Uyên nắm tay Vân Thiên Vũ, tham lam nhìn dáng vẻ khi nàng ngủ.

Ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò chỉ bằng cỡ bàn tay, nhìn sắc mặt nàng trắng bệch, trong lòng bất an đồng thời còn có sự tức giận.

Sở dĩ bọn họ chặt vật như vậy, nguyên nhân đều là bởi vì Lăng Vân tông, hẳn sẽ không bỏ qua cho Lăng Vân tông, lần này nhất định phải nhổ cỏ tận gốc, tiêu diệt Lăng Vân tông, nếu không chỉ sợ sau này sẽ phiền phức.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Ngày hôm sau, trời còn hơi mờ tối, bên ngoài sơn động, có người vội vàng chạy đến.

Người này vừa đến, liền kinh động tới Ảnh Tử và Bạch Diệu, hai người lắc mình lao tới, cản đường người kia.

Phát hiện người đến là đệ tử ngũ phong Liễu Tâm Vũ, Liễu Tâm Vũ nói nhanh với Bạch Diệu là Ảnh Tử.

“Nhanh, ta muốn đi gặp Linh Nghi quận chúa của các người, ta muốn gặp nàng, sư phụ ta, chỉ sợ không kiên trì nổi nữa, van cầu Linh Nghi quận chúa đi cứu bà ấy...”

Bạch Diệu liếc mắt nhìn Hắc Diệu, sau đó hai người có chút chần chừ.

Lúc này không biết Linh Nghi quận chúa có tỉnh lại được không nữa, nếu như nàng không tỉnh dậy, bọn họ đánh thức nàng dậy.

Vương gia nhất định sẽ tức giận.

Nhưng cũng may đám người Bạch Diệu cũng không chân chờ quá lâu.

Có người trong sơn động đi ra.

Chính là Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 686: Giết Người

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ thật sự đã tỉnh dậy.

Vốn đi hai người ở trong sơn động nói chuyện, nghe động tĩnh bên ngoài liền đi ra.

Liễu Tâm Vũ vừa nhìn thấy Vân Thiên Vũ, nóng lòng chạy vội tới bên cạnh Vân Thiên Vũ.

“Linh Nghi quận chúa, không xong rồi, sư phụ ta, bà ấy, bà ấy không xong rồi, lúc trước ta tốn không ít tiền vào thăm bà ấy, bà ấy ngất xỉu trong thủy lao, nhìn giống như không khỏe lắm.”

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên bên cạnh, nói rằng: “Bây giờ chúng ta bắt đầu báo thù.”

“Lăng Vân tông dám đắc tội chúng ta, chúng ta sẽ tiêu diệt bọn họ.”

Hai người toát ra hàn khí lạnh như băng, sau đó Vân Thiên Vũ nhìn Liễu Tâm Vũ, nói nhanh.

“Bây giờ chúng ta đi cứu sư phụ của người trước, bà ấy ở nơi lạnh như băng, thời gian ở trong hồ lâu như vậy, chỉ sợ sẽ không tốt cho thân thể.”

“Ừm.”

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ bảo Liễu Tâm Vũ đi trước dẫn đường, bọn họ đến nhị phong cứu phong chủ Mộc Thanh Nhiêu trước.

Lúc này trời chưa sáng rõ.

Tuy Nhị Phong rất yên ắng, thế nhưng hai người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ cảm nhận trong nhị phong tiềm ẩn không ít cao thủ.

Vân Thiên Vũ nhớ một chút lần trước nàng nói Ngạo Minh và Điều Gia giết người nhất định là đã bị người ta phát hiện rồi, cho nên nhị phong mới tăng cường nhân thủ để ngăn ngừa có người tới cứu Mộc Thanh Nhiêu.

Nhưng trước mắt Tiêu Cửu Uyên là lam linh đỉnh phong, hơn nữa còn sắp thăng cấp đột phá lam linh đỉnh phong, lúc này thực lực của hắn chỉ cách một khoảng cách ngắn với tử linh cấp thấp, cho nên ngũ quan của hắn miễn cảm quá mức.

Cho nên bọn họ vừa đến gần thủy lao.

Tiêu Cửu Uyên liền cảm nhận gần thủy lao có cao thủ ẩn nấp.

Nếu như những người này thu liễm linh lực, có lẽ hắn còn có thể mơ hồ cảm nhận được.

Nhưng những người này căn bản là không có thu liễm linh lực.

Cho nên Tiêu Cửu Uyên cảm nhận liền biết rõ có bao nhiêu cao thủ gần thủy lao.

“Gần đây có năm cao thủ sở hữu linh lực, trong đó có hai tên lam linh, hai tên lục linh, có có một tên thanh linh.”

Sau khi Tiêu Cửu Uyên nói xong, Vân Thiên Vũ cười lạnh.

“Quả nhiên Lăng Vân tông là đại thủ bút, một thủy lao nhị phong nho nhỏ lại ẩn chứa nhiều cao thủ linh lực như vậy, xem ra Lăng Vân tông chứ không ít cao thủ.”

Vân Thiên Vũ nói tới đây, chợt giọng nói thay đổi: “Nhưng dù là vậy, ta cũng sẽ không bỏ qua cho Lăng Vân tông.”

Vân Thiên Vũ nhớ lại hình ảnh nghĩa phụ chịu nhục, nhớ lại chuyện mình và Tiêu Cửu Uyên suýt chút nữa chết, cho nên phải diệt Lăng Vân tông.

Tiêu Cửu Uyên bên cạnh Vân Thiên Vũ vung tay lên gọi hai người Bạch Diệu và Bạch Diệu qua, Vân Thiên Vũ lại gọi Ảnh Tử, Ngạo Minh, và cả Điều Gia qua, căn dặn: “Các người nghe theo Ly thân vương gia sắp xếp, phối hợp giết người.”

“Vâng, chủ tử.”

Tiêu Cửu Uyên liền sắp xếp năm người này đi ra ngoài, để cho bọn họ nhanh chóng hành động, một đòn giết chết năm cao thủ linh lực.

Mấy người đồng thanh trả lời, nghe theo chỉ thị của Tiêu Cửu Uyên, thân hình bạo xạ đứng lên.

Lao thẳng đến vị trí ẩn nấp của năm người có linh lực kia.

Dường như trong nháy mắt nghe được tiếng a a thảm thiết vang lên.

Ngạo Minh và Điều Gia dùng miệng trực tiếp cắn vào cổ người có linh lực, không nhả ra.

Mặc gì người kia có linh lực cường đại, nhưng chợt bị một con linh thú to lớn cắn vào cổ cũng không kịp phản ứng.

Cùng cùng liền bị Ngạo Minh và Điều Gia cắn chết.

Về phần những người có linh lực khác, tuy liều mạng chống lại, có thể bởi vì lúc trước bọn họ khinh thường cho nên đã bị đám người Ảnh Tử vây lấy.

Cũng bị giết chết rất nhanh.

Hai người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ chạy thẳng đến thủy lao.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 687: Độc Tố Còn Sốt

Trong ao thủy lao, Mộc Thanh Nhiêu đã ngất đi, tựa vào lồng sắt thủy lao, sắc mặt tái nhợt, Vân Thiên Vũ lập tức nhìn về phía Tiêu Cửu Uyên: “Có cách nào mở cái cổng nàu không?”

Tiêu Cửu Uyên khoát tay, lam linh tràn ngập trên đầu ngón tay, hấn vung tay đánh tới.

Khóa lớn của lồng sắt liền bị phá hủy

Liễu Tâm Vũ nhảy vào bên trong lồng sắt, nhanh chóng kêu lên: “Sư phụ, sư phụ mau tỉnh lại đi, sư phụ, người sao rồi.”

Đáng tiếc Mộc Thanh Nhiêu không cử động chút nào.

Vân Thiên Vũ thúc giục: “Nhanh, mau mang bà ấy đi, bên trong nhị phong rất nhanh sẽ bị kinh động.”

Tuy các nàng giết người, nhưng còn các cao thủ khác của nhị phong, nếu như họ cảm nhận được khí tức cao thủ bên này nhất định sẽ biết bên này đã xảy ra chuyện.

Vân Thiên Vũ đang nghĩ ngợi, bên ngoài nhị phong đã vang lên tiếng gọi: “Không xong rồi, có người xông vào núi, có người vào thủy lao cứu người.”

“Người đâu mau tới đây.”

Người phụ trách tuần tra bên ngoài phát hiện cao thủ bị giết chết, cho nên kêu lên.

Người nhị phong nhanh chóng bị kinh động, đám người Vân Thiên Vũ vội mang theo Mộc Thanh Nhiêu chạy vội ra ngoài.

Cả đám mới ra khỏi thủy lao, liền nhìn thấy không ít người lao tới thủy lao nhị phong.

Liễu Tâm Vũ tự công sư phụ của mình, nhanh chóng chạy vòng ra phía sau thủy lao, vừa đi vừa nói: “Đi thôi, chúng ta đi bên này.”

Liễu Tâm Vũ là người Lăng Vân tông, đợi ở Lăng Vân tông bao nhiêu năm, tất nhiên rõ nội tình Lăng Vân tông như lòng bàn tay.

Nàng ta nhanh chóng đưa mọi người rời khỏi nhị phong.

Các nàng vừa đi trước, phong chủ nhị phong liền dẫn người chạy tới thủy lao, nhìn thấy thủ lao trống rỗng.

Sắc mặt nhị phong chủ tái xanh, hung hăng đánh một chưởng về phía lồng sắt thủy lao.

Sau đó bà ta lạnh lùng nghiêm giọng nói: “Đi, lập tức đến ngũ phong bắt người, nhất định do người ngũ phong làm ra việc này, bọn chúng thật sự to gan.”

Phong chủ nhị phong mang theo một đám người đến ngũ phong bắt người.

Cuối cùng lục soát ngũ phong không có người muốn tìm, chỉ bắt hết toàn bộ đệ tử trên dưới ngũ phong.

Nàng cũng không tin, tiện nhân Mộc Thanh Nhiêu kia, sẽ mặc kệ môn hạ đệ tử.

Một cảnh ngũ phong gào khóc thảm thiết, tất cả mọi người bị bắt.

Vốn dĩ Tiêu Cửu Uyên và đám người Vân Thiên Vũ ẩn nấp cách không xa ngũ phong, đợi sau khi phong chủ nhị phong lục soát xong, cả đám người bọn họ mang theo Mộc Thanh Nhiêu đi thẳng đến ngũ phong.

Lúc này ngũ phong mới vừa lục soát xong, các nàng trốn ở ngũ sơn mới là an toàn nhất.

Trong căn phòng trước kia của ngũ phong chủ Mộc Thanh Nhiêu.

Mộc Thanh Nhiêu được Liễu Tâm Vũ đặt lên giường.

Nghĩ đến tất cả sư muội của mình đều bị nhị phong chủ bắt đi.

Sắc mặt Liễu Tâm Vũ rất khó coi.

“Bọn chúng thật sự quá kiêu ngạo, thường ngày không để ngũ phong chúng ta vào mắt, lần này thật sự là quá khinh người rồi, chỉ vì việc không tìm thấy sư phụ ta liền bắt hết người củ ngũ phong chúng ta, phải biết là các sư muội của ta không biết chuyện này.”

“Được rồi, bây giờ không phải lúc đau lòng, phong chủ nhị phong bắt giữ người của ngũ phong, trong khoảng thời gian ngắn chắc chắn bà sẽ không giết các nàng ấy, dù nói thế nào, các nàng ấy cũng là người Lăng Vân tông, bên trên còn có tông chủ.

“Lúc này quan trọng nhất là cứu sư phụ người tỉnh dậy.”

Vân Thiên Vũ nói xong tiến lên bắt mạch cho phong chủ ngũ phong, sau đó lấy ngân châm đâm vào huyệt đạo Mộc Thanh Nhiêu.

Phong chủ ngũ phong Mộc Thanh Nhiêu vì ở trong nước lạnh một thời gian quá dài, cho nên cả chức năng cơ thể cũng không tốt, hơn nữa Vân

Thiên Vũ kiểm tra sơ qua, phát hiện trong cơ thể bà ta vẫn còn lại hàn độc dư chưa tiêu tan hết.

Bởi vì trong cơ thể còn một ít hàn độc, cho nên lúc trước Vân Thiên Vũ cũng không để ý, nhưng lần này kiểm tra lại, phát hiện độc còn tồn dư trong người bà ta

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 688: Mẫu Tử

Bồng nhiên Vân Thiên Vũ nhớ tới đại đệ tử Mộc Thanh Nhiêu, Hoa Khấp Tuyết Lai.

Độc trong cơ thể hẳn do Mộc Thanh Nhiêu rút ra, nói cách khác Hoa Khấp Tuyết Lai thật ra là con trai do Mộc Thanh Nhiêu sinh ra.

Sở dĩ hẳn có hàn độc là bởi vì lúc ở trong bụng Mộc Thanh Nhiêu bị hạ độc, cơ thể mẹ thì không có gì đáng ngại, thế nhưng trong cơ thể đứa con bị trúng độc khá nặng.

Vân Thiên Vũ đang nghĩ ngợi, Mộc Thanh Nhiêu tỉnh lại nhờ kích thích của ngân châm.

Nhưng người rất suy yếu.

Bà ta mở mắt nhìn về phía Vân Thiên Vũ, chậm rãi mở miệng: “Người mang người cứu ta.”

Vân Thiên Vũ gật đầu, nhìn Mộc Thanh Nhiêu nói: “Không ngờ trong cơ thể người vẫn còn hàn độc, hàn độc này giống như cái rút ra khỏi người Hoa Khấp Tuyết Lai.”

Vân Thiên Vũ nói xong, Mộc Thanh Nhiêu cười khở: “Đúng vậy, nó là con trai ta.”

Mộc Thanh Nhiêu vừa dứt lời, Liễu Tâm Vũ kinh ngạc kêu: “Sư phụ.”

Mộc Thanh Nhiêu nhìn Liễu Tâm Vũ khẽ cười, nói: “Vũ Nhi xin lỗi, đừng trách sư phụ lừa người, ta cũng không thể không làm như vậy.”

“Năm đó ta yêu một nam nhân, hắn cũng yêu ta thật lòng, có thể bởi vì tông chủ căm hận nam nhân, cho nên ra lệnh cho ta giết huynh ấy, ta không đành lòng, len lén thả huynh ấy đi, để cho huynh ấy đi càng xa càng tốt, nhưng sau đó sư phụ phát hiện chuyện này, phái đại sư tỷ ta đi giết huynh ấy.”

“Ai mà biết đại sư tỷ cũng thích huynh ấy, nhưng huynh ấy thật lòng thích ta, căn bản là không quan tâm đến đại sư tỷ. Đại sư tỷ vì căm hận huynh ấy, cho nên trói huynh ấy đem lên núi giao cho tông chủ, dưới cơn nóng giận tông chủ đã giết chết huynh ấy, khi đó ta không biết mình mang thai, vốn dĩ cũng muốn chết.”

“Nhưng không ngờ rằng ta vẫn chưa chết, bởi vì hàn độc trong ta bị thai nhi trong cơ thể hấp thu hơn phân nửa, sau khi sinh nó ra dĩ nhiên là độc thể bẩm sinh, ta có lỗi với nó, không đành lòng giao nó cho người khác, cho nên ta liền giữ nó bên cạnh nuôi dưỡng nó như nữ hài, nhận nó làm đệ tử.”

Mộc Thanh Nhiêu nói tới đây, cả người yếu ớt, dường như chỉ một cơn gió thổi tới cũng sẽ lấy mạng của bà ta.

Đôi mắt bà ta có chút nhòe đi. “Là ta có lỗi với nó.”

Bà ta khẽ cười: “Những năm qua, qà mệt mỏi quá, mệt mỏi quá, e rằng ta nên nghỉ ngơi.”

Nàng nói xong nhắm mắt lại dường như muốn ngủ.

Vân Thiên Vũ biết là trong cơ thể bà ta có hàn độc, lại bị ngâm trong nước băng lạnh, lúc này cơ thể bà ta cực kỳ suy yếu, nếu như ngay cả bản thân bà ta cũng mất đi ý chí muốn sống thì như vậy chắc chắn sẽ chết.

Vân Thiên Vũ nhớ đến điều này nhanh chóng mở miệng nói:

“Mộc Thanh Nhiêu, người muốn bỏ cuộc sao? Người muốn chạy trốn sao? Người cảm thấy có lỗi với con trai mình chẳng lẽ còn muốn trơ mắt nhìn con trai mình rơi vào trong tay mục phù thủy Diệp Thu Loan kia sao?”

“Người thử nghĩ đến tình cảnh bây giờ của hân đi, nghe nói lão bà Diệp Thu Loan kia chuyên vui đùa với những chàng trai trẻ, lẽ nào người muốn trơ mắt nhìn con trai người bị người ta hại sao?”

Lời mà Vân Thiên Vũ nói lập tức kích thích Mộc Thanh Nhiêu, bà ta nhanh chóng mở mắt, cố gắng mở mắt, trong mắt tràn đầy sát khí hung ác.

“Không được, ta phải giết bà ta, ta muốn giết bà ta.”

Những năm này bà ta trải qua không ít đau khổ, mà tất cả điều này đều là vì tư lợi của lão bà kia, người đáng chết nhất chính là lão bà đó.

Rõ ràng sắp xuống đất rồi mà hết lần này tới lần khác gây tổn hại các chàng trai, cho nên cho dù lão bà đó chết cũng phải xuống dưới mười tám tầng địa ngục.

“Ta sẽ không chết, ta phải cứu con trai ta.”

Làm mẹ phải mạnh mẽ, câu này tuyệt đối hông sai, đáng lẽ Mộc Thanh Nhiêu suy sụp.

Nhưng bởi vì nghĩ tới con trai mình nên tinh thần mới tốt lên.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 689: Khai Dao

Vân Thiên Vũ gật đầu nói: “Tốt, chúng ta liên thủ hợp tác, ta chữa khỏi cho người, người vẽ lại bản đồ toàn cảnh của Lăng Vân tông cho ta, để ta bắt đầu tiến hành việc cần làm tiếp theo, người thấy như thế nào?”

“Được.”

Mộc Thanh Nhiêu đồng ý đáp lại.

Vân Thiên Vũ lập tức bắt đầu kê thuốc, để cho Liễu Tâm Vũ đi chuẩn bị thuốc mang tới, rồi để cho Mộc Thanh Nhiêu ngâm trong thuốc nóng.

Dù sao trong Lăng Vân tông cũng không bao giờ thiếu dược liệu.

Cho nên Vân Thiên Vũ tuyệt đối không lo lắng không đủ dược liệu.

Tuy Liễu Tâm Vũ nghe Mộc Thanh Nhiêu nói xong nhưng lại không tức giận chút nào, ngược lại rất đau lòng cho sư phụ và đại sư huynh của mình.

Liễu Tâm Vũ đi ra ngoài chuẩn bị dược liệu, chuẩn bị rất nhanh mang qua, rồi nàng ta đi nấu nước.

Vân Thiên Vũ đem dược liệu ngâm vào trong nước nóng, đợi nửa giờ sau, cùng với Liễu Tâm Vũ đỡ Mộc Thanh Nhiêu vào thùng thuốc.

“Người chịu trách nhiệm canh giữ bà ấy, cứ qua nửa canh giờ thì thêm một lần nước, cho đến mùi thuốc đông y trong nước không còn thì đỡ bà ấy ra, ta đi luyện cho bà ấy một viên thuốc.”

“Người biết luyện đan?”

Liễu Tâm Vũ giật mình.

Ngẩng đầu liếc mắt nhìn Vân Thiên Vũ thật nhanh.

Vân Thiên Vũ nhàu mày: “Cái này rất kỳ lạ sao?”

Nàng nói xong quay người đi ra ngoài.

Vân Thiên Vũ biết vị trí khố phòng ngũ phong cho nên việc tìm được liệu gì đó cũng không cần đến Liễu Tâm Vũ.

Liễu Tâm Vũ ở phía sau yên lặng nhìn nàng đi ra.

Vóc người xinh đẹp, còn có năng lực vọ cùng mạnh, quan trọng nhất nàng còn là một luyện đan sư.

Còn trẻ như vậy đã là một luyện đan sư.

Liễu Tâm Vũ nghĩ tới điều này lại ngạc nhiên lần nữa.

Nếu nói trước kia Vân Thiên Vũ muốn tiêu diệt Lăng Vân tông, nàng còn có hơi không tin, bây giờ nàng hoàn toàn có thể khẳng định. Nếu Linh Nghi là luyện đan sư, nhất định nàng có thể luyện chế ra rất nhiều đan dược khiến người ta khó lòng phòng bị.

Đây chính là trí mạng.

Sở dĩ tông chủ diều võ dương oai không phải cũng vì bà ta là luyện đan sư sao?

Thấy bà ta sống kiêu ngạo và cuồng vọng nhiều năm như vậy, đều bởi vì bà ta là luyện đan sư.

Nhưng bây giờ Linh Nghi quận chúa cũng là luyện đan sư, mẫu chốt là nàng còn trẻ như vậy.

Trong trí nhớ của Liễu Tâm Vũ, nàng ta biết luyện đan sư đều rất già, cho tới bây giờ chưa có ai còn trẻ như vậy đã là luyện đan sư.

Tiền đồ của nữ nhân này đúng là không có giới hạn.

Liễu Tâm Vũ cảm thán.

Vân Thiên Vũ đi ra phía trước phòng của Mộc Thanh Nhiêu, Tiêu Cửu Uyên đang chờ nàng ở ngoài cửa, thấy nàng đi ra, rất tự nhiên đưa bàn tay to ra nắm lấy bàn tay bé nhỏ của nàng, thật có để kìm nén giọng nói cứng chiều.

“Vũ Nhi, nàng quyết định bắt đầu động thủ từ nhất phong sao?”

Trước kia Tiêu Cửu Uyên gọi Vân Thiên Vũ là Vũ Mao, bây giờ lại kêu là Vũ Nhi, càng tỏ vẻ thân thiết.

Vân Thiên Vũ kinh ngạc hơi nhú mày, Tiêu Cửu Uyên khẽ cười, đáy mắt lung linh khiến người ta muốn say trong đó.

Tất nhiên Vân Thiên Vũ chấp nhận cách gọi của hắn.

Tiêu Cửu Uyên càng tỏ ra vui vẻ, cả người không còn sự lạnh lùng lúc trước, lộ ra mấy phần rục rờ, chói mắt, khắp bốn phía không ít người nhìn đầy ngây người.

Bình thường có thể thấy Tiêu Cửu Uyên như vậy thật sự rất ít.

Hắn như vậy, giống như ánh sáng khiến người ta không tự chủ được mà bị hấp dẫn.

Vân Thiên Vũ bình tĩnh hơn nhiều so với người khác, bởi vì trong lòng nàng bây giờ là muốn tiêu diệt Lăng Vân tông như thế nào.

Dám khi dễ nghĩa phụ nàng, khi dễ nàng, vậy thì chờ chịu chết đi.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ kiên quyết nói: “Mượn nhị phong khai đao.”

Sở dĩ nàng khai đao từ nhị phong, cũng là bởi vì muốn giết vò người nhất phong, còn có tông chủ Lăng Vân tông, nàng tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ chết dễ dàng, muốn chết cũng phải chết trong đày đọa.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 690: Luyện Đan

Tiêu Cửu Uyên kiêu ngạo, lông mi phượng nhướn lên: “Được, ta phối hợp hành động với nàng.”

“Chúng ta đi tới kho phòng tìm dược liệu, ta muốn dùng thời gian một ngày để luyện đan.”

Trước luyện đan không tốt là bởi vì thiếu dược liệu, nhưng bên trong Lăng Vân tông thì khác, không thiếu dược liệu.

Cho nên ngoại trừ luyện chế cho Thanh Mộc Nhiều mấy viên đan dược điều trị, thì nàng còn muốn luyện chế độc đan cùng với linh lôi đan.

Lần này luyện chế độc đan cùng với linh lôi đan đều nhắm vào người có linh lực.

Độc đan có thể sử dụng trong nước ở nhị phong.

Linh lôi đan là cho Bạch Diệu, Hắc Diệu cùng với Cảnh Phủ thân vương dẫn đầu vào chỗ những người đó.

Nếu ban ngày nàng có thể luyện xong đan dược, nàng dự định buổi tối sẽ chính thức bắt đầu hành động tàn sát.

Vân Thiên Vũ lấy dược liệu cần sử dụng từ kho phòng ngũ phong, bắt đầu tiến nhập trạng thái luyện đan, hạ lệnh cho ba linh thú canh giữ ngoài cửa, không cho phép bất kỳ kẻ nào đến quấy rầy nàng.

Bây giờ ba linh đã mạnh hơn rất nhiều, trừ khi gặp phải cao thủ cực kỳ lợi hại, bằng không người bình thường sẽ không qua ải của bọn chúng được.

Cho nên Vân Thiên Vũ không quan tâm có người quấy nhiễu nàng luyện đan, bắt đầu tĩnh tâm luyện đan.

Lúc này nàng sử dụng lò luyện đan, không phải lò luyện đan trước kia, mà là Tử Sắc Đan Đình trong Phượng Linh Giới.

Lần này nàng luyện đan không phải phạm cấp đan dược mà là địa cấp đan.

Bởi vì thượng cổ có phương thuốc dân gian, Vân Thiên Vũ đã hiểu không ít thuật luyện đan.

Các nàng thường luyện đan đều là phạm cấp đan, mà lúc này đây nàng muốn luyện đan tất nhiên là địa cấp đan dược.

Địa cấp đan dược, chẳng những dược liệu quý hiếm, mà lò luyện đan cũng cực kỳ cầu kỳ.

Nếu như cấp cao nữa, chẳng những dược liệu hiếm thấy, lò luyện đan trên quý ngay cả tạo ra môi lửa cũng đều phải chú trọng.

Đương nhiên lúc này nàng luyện địa cấp đan dược, cho nên không cầu kỳ như vậy. Nhưng rốt cuộc chưa từng luyện qua địa cấp đan dược, Vân Thiên Vũ có chút lo lắng.

Lúc trước nàng luyện chẳng qua là phạm cấp đan dược tầm thường, bây giờ lại đang luyện chế địa cấp đan dược.

Nhưng lần này luyện đan chỉ được phép thành công không được phép thất bại.

Việc này liên qua đến kế hoạch sau đó, nếu như nàng thuận lợi luyện ra đan dược, kế tiếp sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Kế tiếp Vân Thiên Vũ ngưng tụ tất cả trạng thái tinh thần, tiến nhập trạng thái luyện đan.

Quá trình luyện địa cấp đan giống với phạm cấp đan, chỗ là dược liệu tương đối quý hiếm hơn mà thôi.

Mặt khác lò luyện đan cũng hết sức cầu kỳ, bởi vì dược lực của địa cấp đan dược rất mạnh, sơ sẩy một cái sẽ nổ tung, cho nên căn bản lò luyện đan tầm thường sẽ không chịu nổi.

Nhưng Tử Sắc Đan Đỉnh trong Phượng Linh Giới của Vân Thiên Vũ rõ ràng không phải vật tầm thường, hơn nữa Vân Thiên Vũ phát hiện lúc mình sử dụng lò này luyện đan dược, động tác càng thành thạo tự nhiên hơn.

Thời gian trôi qua như chớp mắt, nàng cũng nghi ngờ người luyện đan không phải là mình mà là một người khác luyện ra.

Hơn nữa nàng không ngờ tới chính là nàng luyện địa cấp đan thành công, trong đó có hơn nửa là do đan dược thượng phẩm.

Bởi vì lần thứ nhất Vân Thiên Vũ luyện địa cấp đan thành công, cho nên hết sức vui vẻ, lại tiếp tục luyện chế độc đan và linh lôi đan.

Nàng đang luyện đan nên không nhận ra thời gian trôi qua nhanh chút nào.

Một ngày trôi qua rất nhanh.

Bên ngoài phòng, Tiêu Cửu Uyên lo lắng không nói nổi, trước đó hẳn đã căn dặn thủ hạ của hắn cùng với tất cả người của Cảnh Thân vương, âm

thầm chuẩn bị trong ngũ phong, tối nay bắt đầu hành động tàn sát.

Lúc này bên trong Lăng Vân tông, phong chủ nhị phong đang đại tứ lục lục soát từng núi, muốn lục soát tung tích phong chủ ngũ phong Mộc Thanh Nhiều.

Nhưng tìm tới tìm lui cũng không tìm ra bất kỳ manh mối nào.

Tuy là bắt hết người ngũ phong nhưng những người này hỏi gì cũng không biết, căn bản không biết tình hình sư phụ mình. Cho dù nhị phong chủ có dùng hình, các nàng cũng không biết

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 691: Bao Vây

Bởi vì người trong Lăng Vân tông rối loạn như thế, trong lòng mọi người trong tông đều bàng hoàng.

Việc này rất nhanh kinh động đến tông chủ Diệp Thu Loan, Diệp Thu Loan nghe nói Mộc Thanh Nhiêu được người cứu đi hết sức tức giận, cần thận đi hỏi tình hình nhị phong chủ.

Cuối cùng Diệp Thu Loan hạ lệnh nhị phong chủ vây quanh ngũ phong.

Nếu từng núi xung quanh đều lục soát không tìm ra được tung tích.

Như vậy Mộc Thanh Nhiêu và người cứu bà ta rất có thể vẫn còn ở ngũ phong, người xưa thường nói chỗ nguy hiểm nhất cũng là chỗ an toàn nhất.

E rằng Mộc Thanh Nhiêu lợi dụng tâm lý như vậy cho nên trốn bên trong ngũ phong.

Ngũ phong, bên ngoài phòng Vân Thiên Vũ.

Tiêu Cửu Uyên gấp gáp lo lắng nghe động tĩnh trong phòng.

Bỗng nhiên thủ hạ Bạch Diệu, Hắc Diệu nhanh chóng bẩm báo.

“Vương gia, không xong rồi, có người bao vây ngũ phong, dường như muốn lục soát ngũ phong, xem ra bọn họ hoài nghi chúng ta ẩn nấp ở ngũ phong.”

Bạch Diệu dứt lời, cửa phòng mở ra, Vân Thiên Vũ lạnh lùng đi ra, liên tục cười lạnh nói: “Nếu bọn họ tới lục soát ngũ phong, chúng ta sẽ rút khỏi ngũ không, để lại một ngọn núi trống không cho bọn họ.”

Bạch Diệu nhanh chóng nói: “Nhưng bọn họ đã bao vây ngũ phong, căn bản là chúng ta không rút lui được.”

Vân Thiên Vũ nói nhanh: “Rút lui về phía sau ngũ phong, chỗ đó có một cái hồ nước, đi qua hồ nước chính là vách núi, chúng ta cẩn thận đi xuống bên dưới vách núi, đến nhị phong trước, ẩn nấp ở nhị phong, đêm nay tàn sát người nhị phong.”

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời, Bạch Diệu lập tức gật đầu chấp hành: “Vâng, thuộc hạ đi làm.”

Hắc Diệu Bạch Diệu xoay người đi ngay.

Hai người Tiêu Dạ Thần và Diệp gia đi tới, hai người nhanh chóng mở miệng nói: “Thân thể Ngũ phong chủ không tốt, chỉ sợ bà ấy không thể đi từ vách núi xuống được.”

Vân Thiên Vũ lắc lắc đan dược trong tay.

“Ta đã luyện đan dược cho bà ấy, mặc dù không thể khỏe lên ngay lập tức, nhưng có người đưa bà ấy đi cũng có thể thuận lợi ra khỏi ngũ phong.”
“Được, chúng ta còn chờ gì nữa, mau đi thôi.”

Tiêu Dạ Thần nói, Vân Thiên Vũ gật đầu.

Tiêu Cửu Uyên bên cạnh vươn tay kéo tay Vân Thiên Vũ, quan tâm hỏi: “Vũ Nhi, nàng không sao chứ?”

Vân Thiên Vũ nghe giọng nói hần nhỏ nhẹ, sắc mặt dịu dàng, lắc đầu nói: “Ta không sao, huynh đừng lo lắng.”

“Ừm, chúng ta lập tức rời khỏi đây...”

Tiêu Cửu Uyên kéo tay Vân Thiên Vũ xoay người đi ra ngoài.

Đoàn người nhanh chóng tới chỗ Thanh Mộc Nhiêu ở, Liễu Tâm Vũ là người lo lắng nhất, sốt ruột không thôi.

Vừa nhìn thấy Vân Thiên Vũ và Tiêu Cửu Uyên đi tới, nàng ta nóng ruột mở miệng: “Làm sao bây giờ? Nhị phong chủ dẫn người bao vây, nhưng căn bản sư phụ ta không có cách nào bước đi.”

Mộc Thanh Nhiêu trên giường trải qua một đợt điều trị của Vân Thiên Vũ, hơn nữa ngâm thuốc nước, bây giờ tinh thần tốt hơn, nhưng cũng chỉ là tốt hơn, bà ta vẫn nằm trên giường như trước, không nhúc nhích được...

Vân Thiên Vũ nhanh chóng lấy bình đan dược trong tay áo, đổ ra một viên thuốc, đưa vào tay của Mộc Thanh Nhiêu.

“Đây là đan dược trị liệu thân thể người, người uống đi. Uống viên thuốc này mặc dù không thể giúp người lập tức khôi phục lại, nhưng để cho người khác đưa người đi cũng không có vấn đề.”

Mtn xuất thân từ Lăng Vân tông, đối với đan dược tất nhiên là hiểu rõ, bà ta liếc mắt liền nhìn ra đan dược Vân Thiên Vũ lấy ra không phải phạm phẩm.

Lúc này bà ta nghe nói nàng đi luyện đan dược, lẽ nào đây là đan dược do nàng luyện ra.

Mộc Thanh Nhiêu thật sự khó mà tin được, nha đầu tuổi còn trẻ như vậy có thể luyện ra đan dược như vậy.

“Đan dược này là do người luyện chế?”

“Đúng vậy, người mau uống đi. Không còn thời gian nữa.”

“Được, ta lập tức uống.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 692: Háo Sắc

Mộc Thanh Nhiêu mừng rỡ, nếu nói trước đây bà ta còn nghi ngờ Vân Thiên Vũ, giờ khắc này bà ta tuyệt đối không hoài nghi nàng.

Tiểu nha đầu này nhất định có thể tiêu diệt Lăng Vân tông.

Ha ha, tiêu diệt được.

Diệp Thu Loan, nữ nhân kia không phải là ỷ vào đan dược, khai tông lập phái sao? Bây giờ lại có một người lợi hại hơn Lăng Vân tông, cái này thật quá tốt.

Bởi vì tinh thần Mộc Thanh Nhiêu tốt, lạnh uống đan dược, nhanh chóng có thể đứng dậy.

Vân Thiên Vũ gọi Ảnh Tử ra mệnh lệnh: “Người mang bà ấy theo đi.”

“Vâng.”

Ảnh Tử cung kính trả lời, xoay người đi tới, tự tay kéo Mộc Thanh Nhiêu ra ngoài, Liễu Tâm Vũ nhìn không khỏi lo lắng, nhanh đi theo sau.

Tiêu Dạ Thần và mấy người Diệp Gia cũng nhanh lui xuống.

Tiêu Cửu Uyên và đám người Vân Thiên Vũ đi một hướng, cả đám chạy thẳng đến phía sau núi.

Cả đám người bọn họ đi chưa được bao lâu, sau đó nhị phong chủ mang theo một nhóm người rất đông chạy tới, cả đám người kiểm tra lục soát, xác nhận cách đây không lâu Mộc Thanh Nhiêu còn ở chỗ này, thật ngu quá.

Xem ra tông chủ suy đoán không sai, trước đó Mộc Thanh Nhiêu được người ta cứu rồi đưa đến đây.

Nhị phong chủ Ngọc Tử Yên nghĩ mình đã giăng co cả một ngày mà còn để người ta trốn đi trước mắt mình.

Vô cùng căm hận, tức giận ra lệnh: “Lục soát, ta không tin là bọn họ có thể chạy khỏi ngũ phong.”

“Vâng.” Đệ tử thủ hạ nhanh chóng tản ra, đi thẳng vào ngũ phong lục soát khắp nơi.

Nhưng tìm tới tìm lui cũng không tìm ra được một người nào.

Ngọc Tử Yên suýt chút nữa tức giận mà chết, cuối cùng cũng phải dẫn người trở về chủ phong bẩm báo tông chủ.

Sắc mặt Diệp Thu Loan vô cùng khó coi, cuối cùng nghiêng răng nghiêm giọng:

“Ta cũng không tin không bắt được ả tiện nhân kia, lần này mà bắt được ả tiện nhân kia sẽ khiến cho ả sống không bằng chết.”

Ngọc Tử Yên nhanh chóng nhìn về phía sư phụ mình, sau đó nhỏ giọng nói: “Sư phụ, con có một cách có thể bắt được tiểu tiện nhân Mộc Thanh Nhiêu kia.”

Diệp Thu Loan nheo mắt nhìn Ngọc Tử Yên, không ngăn bà ta nói tiếp.

Ngọc Tử Yên nói nhanh: “Sư phụ, trong tay chúng ta không phải có Hoa Khấp Tuyết sao, hay là trói Hoa Khấp Tuyết kia lại, giả vờ muốn giết hẳn, con nghĩ nhất định ả tiện nhân kia sẽ phải xuất hiện.”

Ngọc Tử Yên dứt lời cẩn thận liếc nhìn sư phụ mình.

Bà ta biết rằng sư phụ thích nhất là đàn ông đẹp, bây giờ Hoa Khấp Tuyết rơi vào trong tay sư phụ chỉ sợ sư phụ không nỡ giao Hoa Khấp Tuyết ra.

Ngọc Tử Yên đang nghĩ ngợi, Diệp Thu Loan lạnh lùng hừ một tiếng: “Việc này để bốn sư suy nghĩ đã.”

Diệp Thu Loan lạnh lùng suy nghĩ, đêm nay tên tiểu tử kia nếu như nếu không nghe theo bà ta... như vậy bà ta cũng sẽ không thương tiếc hẳn.

Tất nhiên suy nghĩ của Diệp Thu Loan, Ngọc Tử Yên không biết được, không dám nói thêm gì, cung kính đáp: “Vâng, sư phụ.”

“Người phái thêm nhân thủ lục soát, nhất định ả tiện nhân kia còn ở trong ngũ phong, người phái thêm một ít nhân thủ đi tìm các nơi khác, nhận định phải bắt được tiện nhân kia.”

Diệp Thu Loan hung tàn nói, rất căm hận đối với Mộc Thanh Nhiêu dám cả gan chạy trốn khỏi thủy lao.

Bà ta thân là tông chủ Lăng Vân tông, lại có người cả gan dám cãi lệnh của mình, nếu bà ta không chừng phạt nghiêm khắc, sau này dám người từ trên xuống dưới còn ai kính sợ Lăng Vân tông.

Diệp Thu Loan đang nghĩ ngợi, ngoài cửa có người chạy vội đến bẩm báo.

“Tông chủ, đại tiểu thư tỉnh rồi...”

Đôi mắt Diệp Thu Loan lóe lên ý lạnh, cuối cùng đứng dậy đi ra ngoài.

Ngọc Tử Yên cũng nhanh chân theo Diệp Thu Loan ra ngoài, cả đám di thẳng đến phòng Diệp Tử Yên.

Đối với chuyện Diệp Tử Yên đột nhiên hôn mê.

Mọi người cũng không nghĩ ra.

Rốt cuộc nàng ta hôn mê đi là vì bị linh lực như thế nào đánh bị thương.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 693: Tàn Sát

Diệp tử Yên khóc lớn trong phòng, khuôn mặt vốn dĩ đã bị hủy hoại bây giờ còn xấu hơn.

Nàng ta nhớ đến mình có ý tốt đi vào cơ quan mật thất Lăng Vân tông muốn thả Tiêu Cửu Uyên ra, không ngờ tới Tiêu Cửu Uyên lại dám lừa gạt nàng ta, khi nàng ta cố gắng mở một cái lỗ nhỏ, thì hắn đem hết toàn lực sử dụng linh lực oanh tạc, sau đó đưa nữ nhân Vân Thiên Vũ lên.

Đây là hắn nguyện chết cũng phải cứu được Vân Thiên Vũ.

Nữ nhân kia tốt như vậy sao?

Diệp Tử Yên càng nghĩ càng đau lòng, khóc đến tê tâm liệt phế, cho đến khi Diệp Thu Loan đi đến.

Nàng ta mới ngừng khóc.

“Mẹ, nữ nhân Vân Thiên Vũ kia đã ra khỏi mật thất.”

“Cái gì?”

Sắc mặt hai người Diệp Thu Loan và Ngọc Tử Yên biến đổi, sau đó hai người nhìn chăm chăm vào Diệp Tử Yên: “Đây là xảy ra chuyện gì?”

Diệp Tử Yên có hơi lo sợ liếc nhìn Diệp Thu Loan, người mẫu thân này cũng không gần gũi với nàng ta, nàng ta có hơi sợ bà ta.

Nhưng thấy Diệp Thu Loan hung hăng nhìn nàng ta chăm chăm, Diệp Tử Yên không dám giấu diếm, nhanh chóng kể lại mọi chuyện đã xảy ra.

Diệp Thu Loan thẳng tay tát một cái.

“Thứ ngu xuẩn, ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi, không nên tin nam nhân, không nên tin nam nhân, nam nhân chỉ có thể coi như đồ chơi, người chỉ cần làm bản thân mạnh lên là được, về sau muốn bao nhiêu đồ chơi còn không có sao, hết lần này đến lần khác người không nghe, đi nghe người ta, giờ bị lừa gạt đau lòng rồi.”

Ngọc Tử Yên phía sau Diệp Thu Loan nhanh chóng mở miệng nói:

“Sư phụ, xem ra người cứu tiện nhân Mộc Thanh Niêu kia nhất định là Vân Thiên Vũ, hai người bọn chúng có thể sẽ liên thủ, chỉ sợ sẽ phiền phức cho chúng ta.”

Sắp mặt Diệp Thu Loan trở nên rất khó coi.

Nếu như chỉ dựa vào nữ nhân Vân Thiên Vũ kia, thì bà ta cũng không sợ, nhưng lúc này Mộc Thanh Niêu đã ở trong tay nàng.

Khả năng Vân Thiên Vũ liền biết rõ Lăng Vân tông như lòng bàn tay, các ả thật sự có thể gặp phiền phức.

Trong lòng Diệp Thu Loan tức giận không nói nổi, giơ tay lên lại cho Diệp Tử Yên một cái tát, đều tại nữ nhi này gây chuyện, ra ngoài một chuyến liền khiến cho bà ta gặp phải một chuyện lớn như vậy.

Vốn dĩ cơ thể Diệp Tử Yên không khỏe, lại bị Diệp Thu Loan cho hai cái tát liền ngất đi ngay.

Diệp Thu Loan cũng không quan tâm nàng ta, ra lệnh cho Ngọc Tử Yên:

“Đi, lập tức trói đệ tử ngũ phong lại, không phải Mộc Thanh Nhiêu không muốn làm tổn thương các đệ tử này sao? Ta đem trói tất cả bọn họ, phóng hỏa đốt, ta muốn chờ xem Mộc Thanh Nhiêu có thể nhìn được không. Không nhìn được ả ta sẽ phải xuất hiện.”

Diệp Thu Loan hung hãn nói.

“Vâng. Sư phụ.”

Nhị phong chủ Ngọc tử Yên mang theo thủ hạ quay người đi, nhanh chóng trở về nhị phong, hạ lệnh trói đệ tử ngũ phong lại, đưa đến Thiên Phong Bình Đài.

Nếu như tiện nhân Mộc Thanh Nhiêu kia không xuất hiện, sẽ giết hết người của ngũ phong.

Ngọc Tử Yên ra lệnh một cái, thủ hạ trói tất cả đệ tử ngũ phong lại đưa đến Thiên Phong Bình Đài, định châm lửa thiêu bọn họ.

Bên trong nhị phong, sau khi Ngọc Tử Yên sắp xếp việc này xong mới rảnh ngồi ăn chút gì đó.

Đến khi bà ta ăn xong, dự định đi xử lý đệ tử ngũ phong trên Thiên Phong Bình Đài.

Chỉ nghe bên ngoài vang lên một tiếng

Sắc mặt Ngọc Tử Yên cực kỳ khó coi, đang muốn đứng lên ra ngoài kiểm tra tình hình cụ thể một chút.

Chỉ thấy bên ngoài có thủ hạ chạy vội đến bẩm báo: “Phong chủ, không xong rồi, có người tiến vào nhị phong, các ả vừa thấy người liền giết, trong núi của chúng ta có không ít người bị giết rồi.”

“Các người ngu hết rồi sao, sao không đánh trả.”

Ngọc Tử Yên cực kỳ tức giận hét lớn.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 694: Trúng Độc

Thủ hạ khóc lóc: “Phong chủ, phần lớn người bên trong núi đều bị trúng độc, đến di cử động cũng không cử động được, để mặc cho người ta giết.”

“Cái gì?”

Khuôn mặt Ngọc Tử Yên biến sắc, ba ta nhanh chóng đứng bật dậy, phát hiện ra ngay cả cơ thể mình cũng mềm yếu không còn sức lực.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Ngọc Tử Yên vừa mới nói xong, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, một giọng nói lãnh đạm vang lên: “Người trúng độc rồi.”

Một đám người ở ngoài cửa nhanh chóng đi đến, cầm đầu dĩ nhiên là một đôi tuấn nam mỹ nữ chói mắt.

Nam nhân chẳng những tuấn mỹ vô song, giơ tay nhắc chân còn mang theo theo khí phách cường đại kiêu căng, khiến người ta không dám xem thường người này.

Nữ nhân bên cạnh hảnh, tươi sáng xinh đẹp, mặt mũi mang theo sự thờ ơ lạnh lùng cũng không ảnh hưởng tới vẻ đẹp của nàng chút nào.

Nữ nhân này, Ngọc Tử Yên biết, nàng chính là Vân Thiên Vũ.

Thấy nàng, Ngọc Tử Yên liền biết tại sao mình trúng độc.

“Người, người, là người bỏ độc.”

Vân Thiên Vũ bước tới trước mặt Ngọc Tử Yên, lạnh lùng mở miệng cười: “Không sai, là ta hạ độc, người Lăng Vân tông các người dám cả gan mưu hại ta, sao ta lại không trả thù, bây giờ mới là bước đầu tiên.”

Vân Thiên Vũ nói xong, trực tiếp hướng về phía sau nói: “Mộc phong chủ, người này giao cho người giết, thấy thế nào?”

Mộc Thanh Nhiêu từ phía sau Vân Thiên Vũ đi tới.

Ngọc Tử Yên vừa nhìn thấy Mộc Thanh Nhiêu liền nói:

“Mộc Thanh Nhiêu, người dám giết ta, nếu người dám giết ta, đệ tử ngũ phong của người cũng không sống được.”

Cái này khiến Mộc Thanh Nhiêu sửng sốt, sau đó lo lắng nhìn về phía Vân Thiên Vũ.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ lạnh lùng nói: “Nếu Mộc phong chủ không muốn động thủ thì để cho ta tới động thủ.”

Bên trong Lăng Vân tông, nhất phong, nhị phong, tam phong đều là tay sai của tông chủ Lăng Vân tông Diệp Thu Loan, bình thường không biết là ra bao nhiêu truyện xấu ngập trời, các ả chết cũng là trừng phạt đúng tội.

Vân Thiên Vũ sẽ không có một chút hổ thẹn.

Đây là nàng thay trời hành đạo.

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời, Tiêu Cửu Uyên bên cạnh nhú lông mày đen nhánh, đôi mắt léo lên sắc bén, u ám nhìn Mộc Thanh Nhiêu, sau đó giơ tay lên, một đạo lam linh xuất hiện trên đầu ngón tay.

Hắn vừa nhìn Vân Thiên Vũ cứng chiều nói: “Nàng không cần động thủ, để ta là được.”

Hắn nói xong liền giơ tay lên muốn giết chết nhị phong chủ Ngọc Tử Yên.

Ngọc Tử Yên sợ hãi, quỳ xuống phịch một tiếng: “Sư muội, cầu xin các người ta cho ta đi, tha cho ta đi.”

Xem ra bản thân Mộc Thanh Nhiêu lưỡng lự khiến cho Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ không vui.

Bà ta vô cùng căm hận Ngọc Tử Yên, nhất là khi chứng kiến Ngọc Tử Yên quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Trong lòng Mộc Thanh Nhiêu nảy sinh ý hận, lúc các ả giết người mà ba ta yêu, bà ta cũng cầu xin các ả, nhưng các ả ai lại buông tha bà ta, mỗi lần các ả giết người cũng đâu buông tha ai.

Bây giờ đến lượt ả ta rồi, ả ta sợ chết.

Ha ha.

Thân hình Mộc Thanh Nhiêu khẽ động, lao tới, giơ tay lên hung hăng đánh một chưởng vào đầu Ngọc Tử Yên.

Tuy cơ thể Mộc Thanh Nhiêu chưa khôi phục, nhưng lúc này Ngọc Tử Yên trúng độc, mềm cả người, cho nên căn bản là không có sức đánh trả, cho nên bị Mộc Thanh Nhiêu đánh một chưởng chết ngay.

Buồn cười nhất chính là đến khi chết ả ta cũng không tin được mình bị cái tiểu sư muội im hơi lặng tiếng trước giờ, cả gan một chưởng đánh chết ả.

Sau khi Mộc Tử Yên giết chết Ngọc Tử Yên, ngẩng đầu nhìn Vân Thiên Vũ nói nhanh: “Linh Nghi quận chúa, lần sau ta sẽ không do dự, nhưng ngữ đệ tử kia của ta.”

Vân Thiên Vũ suy nghĩ một chút nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: “Hay là chúng ta là việc tốt đi. Người ngũ phong cũng không làm ra nhiều chuyện xấu, mau cứu những người kia.”

Tiêu Cửu Uyên nghe nàng nói giọng nhỏ nhẹ với hắn, chỉ cảm thấy trái tim như được uống mật ngọt.

Bây giờ hắn cảm thấy mỗi ngày đều rất hài lòng.

Thì ra hạnh phúc đơn giản như vậy, chỉ cần có nàng bên cạnh là được.

Sau này chỉ cần nàng ở bên cạnh hắn, hắn sẵn sàng dùng hết khả năng yêu thương nàng.

“Được.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 695: Mờ Ám

Vân Thiên Vũ nhú mày suy nghĩ một chút rồi nói.

“Như vậy ta sẽ phái một nhóm người ở lại oanh tạc nhị phong, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, ngũ phong ở ngoài sẽ lên thiên phong, đám người Diệp Thu Loan chắc chắn sẽ qua đây. Đợi bọn họ đến đây chúng ta sẽ lên thiên phong cứu người.”

“Tuy cứu người rất dễ, nhưng đệ tử ngũ phong rất nhiều, làm sao để sắp xếp đây.”

Đây mới là vấn đề khiến người ta đau đầu.

“Bây giờ ta sẽ đi hỏi bọn họ, xem bọn họ có bằng lòng gia nhập với chúng ta cùng nhau diệt Lăng Vân Tông không, nếu bằng lòng ta sẽ để bọn họ gia nhập, nếu không bằng lòng, ta sẽ tiễn bọn họ đến thiên phong để bọn họ tránh sang sơn phong.”

“Thật ra Quỷ Vương Phong này có chín chín tám mươi một phong, nhưng Lăng Vân tông chẳng qua chỉ chiếm được vài phong, cho dù bọn họ có muốn lục soát cũng rất khó.”

Sau khi Mộc Thanh Nhiêu nói xong, Vân Thiên Vũ cũng nghĩ đến vấn đề này, cuối cùng cùng với Tiêu Cửu Uyên sắp xếp cho một nhóm thuộc hạ ở lại oanh tạc nhị phong.

Những người khác mau chóng rút lui khỏi nhị phong, đi thẳng đến thiên phong bên ngoài ngũ đỉnh.

Đến lúc bọn họ lên đến thiên phong, trong nhị phong vang lên tiếng oanh tạc không ngừng.

Những thứ này đều do trước kia Vân Thiên Vũ luyện địa lôi đưa cho những thủ hạ, bảo bọn họ dùng linh lực để ném chúng ra xa rồi chúng sẽ nổ tung.

Từ lúc đó, nhị phong vang lên tiếng nổ không ngừng, dường như cả ngọn núi đều bị san bằng.

Tất cả đệ tử Lăng Vân tông ở trên sân thượng thiên phong giật nảy mình, ai nấy đều ngẩng đầu nhìn về phía nhị phong.

Ngọn lửa chọc trời cho thấy nhị phong đã xảy ra chuyện.

Sắc mặt Diệp Thu Loan rất khó coi, phong chủ nhất phong Mộ Lãnh Khê nhanh chóng tiến lên nói.

“Sự phó, hình như nhị phong xảy ra chuyện rồi, có cần thuộc hạ qua đó xem tình hình không?”

Diệp Thu Loan suy nghĩ một lúc, xoay người đứng dậy, mở miệng nói: “Đi, cùng đi xem xem.”

Diệp Thu Loan đi thẳng đến nhị phong, Mộ Lãnh Khê nhìn những đệ tử của ngũ phong bị bắt ở sau lưng, căn dặn mọi người trông coi cẩn thận.

Diệp Thu Loan vừa đi.

Vân Thiên Vũ liền muốn hạ lệnh cho thủ hạ đi cứu đệ tử ngũ phong.

Mặc dù có người trông coi nhưng bọn họ đã có cách đối phó.

Nhưng Tiêu Cửu Uyên đưa tay ra giữ chặt nàng, không cho động đậy, sau đó cúi người nói thầm vào tai nàng.

“Đừng động đậy, ta chắc chắn Diệp Thu Loan vẫn chưa đi, bà ta đã đoán được đây là kế điệu hổ ly sơn của chúng ta.”

“Cho nên chúng ta nên án binh bất động, chờ đợi.”

Vân Thiên Vũ nghĩ đến vấn đề này, nên không hành động nữa.

Chỉ là Tiêu Cửu Uyên bá đạo ôm chặt cả người nàng trong vòng tay.

Tư thế này quá mờ ám rồi, mặt Thiên Vũ đỏ lên.

Tiêu Cửu Uyên thấy nàng đỏ mặt, trong lòng cảm thấy rất mềm mại nhưng vẫn vờ như không biết.

“Vũ nhi, muội làm sao vậy, mặt muội hình như hơi đỏ.”

Vân Thiên Vũ vội ngược mắt lên, liền nhìn Tiêu Cửu Uyên đang cười xấu xa, rõ ràng là đang cười nàng.

Vân Thiên Vũ giãy dụa muốn tránh ra khỏi lòng hắn.

Chỉ là vừa động đậy Tiêu Cửu Uyên đã thở dài một tiếng: “Đừng động đậy, có người đến rồi.”

Hai người mau chóng nhìn sang, quả nhiên thấy Diệp Thu Loan và Mộ Lãnh Khê trở lại.

Xem ra nữ nhân này thật sự đã đoán được bọn họ sử dụng kế điệu hổ ly sơn.

May mà trước đó nàng nghe lời Tiêu Cửu Uyên không hành động, nếu không thì đã phiền phức rồi.

Ở quảng trường thiên phong, Diệp Thu Loan đưa mắt nhìn bốn phía, tất cả đều bình thường, căn bản là không có gì bất thường.

Mộ Lãnh Khê ở bên cạnh bà ta chậm rãi nói: “Sư phó, có khi nào người đoán sai rồi không, cũng đâu có ai dùng kế diệu hổ ly sơn.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 696: Méo Mó

Mộ Lãnh Khê vừa nói xong, một đệ tử được bà ta phái đi trước đó lao đến, khóc lớn.

“Tông chủ không ổn rồi, người trên nhị phong bị giết hơn một nửa rồi.”

"Cái gì?"

Mặt Diệp Thu Loan tái nhợt.

Lăng Vân tông là tâm huyết bao nhiêu năm của bà ta, có thể nói đó là tất cả của bà ta, vậy mà nhị phong bị người ta tiêu diệt dễ như vậy.

Là ai? Là ai đã làm ra việc này.

Chẳng lẽ lại là Vân Thiên Vũ đó sao, nàng có bản lĩnh lớn như vậy?

Diệp Thu Loan đi thẳng về nhị phong. Mộ Lãnh Khê ở phía sau cũng muốn đi xem xem, cho nên căn dặn một nhóm người ở lại trông coi người của ngũ phong. Sau đó dẫn người đi theo Diệp Thu Loan, đi thẳng đến nhị phong.

Đợi sau khi bọn họ lên đến nhị phong, nhìn thấy khắp nơi đều hỗn loạn, cảnh vật trên ngọn núi đều bị phá hủy.

Khắp nơi đều là tứ chi bị đứt lìa, cả ngọn núi tràn ngập mùi máu tươi.

Nhị phong ngày xưa náo nhiệt, lại trở thành một mảnh đất hoang vu khô cằn, đối với Diệp Thu Loan đây là một sự đả kích rất lớn.

Bà ta hét to: “Aaaa...”

Cả khuôn mặt đều méo mó.

Vốn dĩ là khuôn mặt tuyệt mỹ như trong tranh mà giờ phút này trở nên vô cùng xấu xí.

“Đáng chết, Vân Thiên Vũ đáng chết, Mộc Thanh Nhiêu đáng chết, nếu ta bắt được các người, tuyệt đối sẽ không tha cho các người, chắc chắn sẽ băm các người thành ngàn mảnh.”

Giờ khắc này người Diệp Thu Loan hận nhất không phải là Vân Thiên Vũ mà là Mộc Thanh Nhiêu.

Bởi vì bà ta biết sở dĩ người của nhị phong bị giết là do trúng độc.

Nhiều người trúng độc như vậy chúng ta là do nguồn nước có vấn đề.

Không có sự phối hợp của Mộc Thanh Nhiêu, chỉ dựa vào Vân Thiên Vũ vốn không có cách nào hạ độc, nàng biết được nhị phong phân bố người như nào sao? Biết được nguồn nước của nhị phong ở đâu sao? Nguồn nước của những người này dùng đâu phải chỉ ở một nơi.

Cho nên nhất định là do tiểu tiện nhân Mộc Thanh Nhiêu để lộ tình hình nội bộ nhị phong.

Vân Thiên Vũ mới có thể thuận lợi giết người của nhị phong như vậy.

“Mộc Thanh Nhiêu, ta muốn giết người, ta nhất định phải giết người.”

Mộ Lãnh Khê nhìn nhị phong, cũng không thấy thương tâm, mà nghĩ cuối cùng cũng không còn ai tranh giành vị trí thứ nhất với bà ta nữa.

Phong chủ nhị phong trước đây luôn tranh giành vị trí thứ nhất với bà ta, sau này tiểu tiện nhân kia chết đi, chết đi thì hơn.

Một Lãnh Khê vui vẻ nói không nên lời, đương nhiên sự vui vẻ của bà ta sẽ không để Diệp Thu Loan nhìn thấy được.

Diệp Thu Loan lúc này đang hoàn toàn chìm đắm trong sự phẫn nộ của chính mình, cho nên vốn không phát hiện ra sự bất thường của Mộ Lãnh Khê.

Hai nữ nhân mỗi người nghĩ theo một hướng.

Đúng lúc này, có một đệ tử vội vàng chạy đến nói.

“Tông chủ, không ổn rồi người của ngũ phong được cứu đi rồi.”

Nghe được tin này Diệp Thu Loan tức giận đến không thể kiểm soát được, phun ra một ngụm máu tươi, vẫn nộ dùng chưởng đánh ra.

Nhị phong vốn chỉ bị phá hoại một phần bây giờ lập tức bị san bằng rồi.

Sau khi Diệp Thu Loan phát tiết xong, bà ta hét lớn: “Người đâu, mau lục soát cho ta, kiểm tra tất cả mọi nơi, một chỗ cũng không được bỏ sót, ngoài phạm vi Lăng Vân tông chỗ khác cũng phải kiểm tra.”

“Ta cũng muốn xem bọn họ có thể trốn đi đâu.”

Vẻ mặt Diệp Thu Loan cực kỳ méo mó, xấu đến mức dọa người, không còn dáng vẻ xinh đẹp như trước kia.

Một Lãnh Khê liếc một cái, bỗng cảm thấy sợ hãi, vội vàng sắp xếp ổn thỏa, lệnh cho toàn bộ đệ tử của các phong và tất cả các cao thủ đều đi tìm người.

Cần phải bắt tất cả đệ tử của ngũ phong lại.

Một Lãnh Khê vừa mới sắp xếp xong, Diệp Thu Loan nghĩ đến Hoa Khấp Tuyết, lúc này bà ta không còn tâm tư để tham luyện mã sắc nữa rồi.

“Người đâu, trói Hoa Khấp Tuyết vào cột cho ta, ta cũng muốn xem nữ nhân Mộc Thanh Nhiêu kia còn cần đứa con trai này không.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 697: Đùa Chết

Diệp Thu Loan vừa nói xong Mộ Lãnh Khê hoảng sợ.

“Sư phó, Hoa Khấp Tuyết đó là con trai của Mộc Thanh Nhiêu.”

Vốn dĩ Diệp Thu Loan không nghĩ đến điều này, nhưng bà ta vẫn luôn muốn lấy lòng Hoa Khấp Tuyết, thường xuyên khuyên nhủ gã.

Sau đó nhìn tới nhìn lui, mới phát hiện dáng vẻ của Hoa Khấp Tuyết rất giống với Mộc Thanh Nhiêu, lúc gã nhú mào cũng hơi giống nam nhân năm đó bị bọn họ giết.

Cho nên Diệp Thu Loan hoài nghi Hoa Khấp Tuyết chính là con trai của Mộc Thanh Nhiêu và nam nhân đó.

Trên đỉnh thiên phong, rất nhanh Hoa Khấp Tuyết được dẫn ra.

Hoa Khấp Tuyết cũng không phải chịu khổ gì, bởi vì Diệp Thu Loan luôn muốn lấy lòng gã, cho nên chăm sóc gã rất tốt.

Gã mặc một bộ y phục màu trắng, tóc dài đen, cả người không bị trói buộc gì, cứ như vậy mà từ từ đi đến.

Cảm giác như không vướng bụi trần.

Gã như vậy khiến cho rất nhiều người thương tiếc.

Vốn dĩ Diệp Thu Loan cũng thương tiếc gã, nhưng mà bây giờ bà ta đã hoàn toàn bị chọc giận, vô cùng phần nộ.

Lệnh cho người trói Hoa Khấp Tuyết lại.

Diệp Thu Loan trói Hoa Khấp Tuyết lại, cũng không quan tâm Mộc Thanh Nhiêu có ở gần đây hay không, hét to giữ khoảng không:

“Mộc Thanh Nhiêu, tiện nhân kia nếu người không muốn con trai người chết thì tự nộp mạng ra đây, nếu không ta sẽ một chưởng đánh chết nghiệt tử này.”

Vừa dứt lời, quảng trường thiên phong vang lên tiếng bàn luận.

Trái lại Hoa Khấp Tuyết bị trói vào cột lại rất thản nhiên.

Chỉ là trên đỉnh thiên phong cũng không có ai đáp lại.

Tuy không có ai đáp lại nhưng Mộc Thanh Nhiêu vẫn nhận được tin tức rồi.

Tất cả bọn họ đều đang ở ngọn núi nhỏ cách thiên phong không xa.

Vân Thiên Vũ đang căn dặn Mộc Thanh Nhiêu mau chóng sắp xếp đệ tử và thủ hạ của bà ta cho tốt. Diệp Thu Loan bị thiệt thòi như vậy, bây giờ bà ta đang rất tức giận, nếu bọn họ không cẩn thận sẽ bị bắt được.

Mộc Thanh Nhiêu nghe theo lời Vân Thiên Vũ, nhanh chóng sắp xếp đệ tử, những người không muốn chống lại Lăng Vân tông, mau chóng tìm chỗ trốn đi.

Về phần những người bằng lòng cùng bà ta chống lại Lăng Vân tông thì theo bà ta.

Ngũ phong của Lăng Vân tông vốn cũng không nhiều người, lại có một nhóm người không muốn chống lại Lăng Vân tông, cuối cùng chỉ có một phần nhỏ bằng lòng đi theo bà ta.

Chuyện ở đây vừa sắp xếp xong.

Thủ hạ mà Tiêu Cửu Uyên phái đi đã trở về bẩm báo.

“Bẩm vương gia, tông chủ Lăng Vân tông trời một thiếu niên trẻ tuổi dung mạo tuấn tú trên đỉnh thiên phong, bà ta muốn giết thiếu niên đó.”

Vừa nghe được lời này, Mộc Thanh Nhiêu đã biết thiếu niên trẻ tuổi tuấn tú đó là ai, đúng là con trai của bà ta.

Sắc mặt Mộc Thanh Nhiêu đại biến, vội vàng đứng dậy muốn đi thiên phong.

Vân Thiên Vũ đưa tay giữ Mộc Thanh Nhiêu lại: “Bà đi đỉnh thiên phong chính là tìm chết.”

Mộc thanh nhiêu khóc lớn: "Chẳng lẽ muốn ta trơ mắt nhìn con trai mình bị giết sao?"

“Không, ta thà chết chung với nó.”

Vân Thiên Vũ nhú mày không biết nói gì, nàng và Tiêu Cửu Uyên dốc toàn lực để được sống, vậy mà những người này thì ngược lại, động một chút là chết chung.

Chết đi có gì tốt chứ, chết rồi muốn làm gì cũng không làm được, còn không bằng sống tiếp để xử lý người xấu.

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên, ánh mắt Tiêu Cửu Uyên ấm áp nhìn nàng, thanh âm trầm thấp.

"Vũ nhi, người muốn làm thế nào."

Vân Thiên Vũ khẽ cười: "Diệp Thu Loan chỉ do giết người lại quên mất sào huyết của mình, bằng không chúng ta đánh vào chủ phong của bà ta, phá hỏng chủ phong của bà ta."

"Trước khi mèo ăn thịt chuột không phải đùa đủ rồi mới ăn sao?"

"Được, nàng muốn chơi đùa như thế nào thì chơi đùa như thế đi, chúng ta không vội, từ từ chơi."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 698: Bảo Vệ

Tiêu Cửu Uyên đưa bàn tay thon dài như ngọc bích nắm lấy tay Vân Thiên Vũ bá đạo nói:

“Sau này, bốn vương gia sẽ bảo vệ nàng, nàng muốn chơi đùa như thế nào thì chơi đùa như thế, muốn chơi đùa ai thì chơi đùa người đó.”

Bạch Diệu và đám người áo đen nghe được những lời bá đạo như vậy khóe miệng nhếch lên.

Vương gia đang muốn sủng quận chúa Linh Nghi tận trời.

Vốn dĩ đã là nhân vật khiến cho người ta đau đầu nhất, bây giờ lại sủng ái như vậy, chỉ sợ sau này Đông Ly sẽ có không ít người bị đau đầu rồi.

Tiêu Dạ Thần mỉm cười nhìn Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ.

Giờ khắc này gã cảm thấy hai người này quả thật rất xứng đôi.

Sở dĩ lúc trước gã buông tay là cũng biết hoàng thúc là một người nếu đã thích một người, thì thật sự sẽ vô cùng sủng ái người đó.

Diệp Gia nhìn thấy tất cả, không khỏi cười rộ lên, vui thay cho biểu muội của mình.

Vân Thiên Vũ nhướn mày nhìn Tiêu Cửu Uyên, sâu kín nói: “Người nói là ta muốn chơi đùa ai thì chơi đùa người đó, đừng đến lúc nó người lại không chấp nhận.”

Ánh mắt Tiêu Cửu Uyên kiên định, ấm áp.

“Sau này những lời bốn vương nói với nàng, tuyệt đối sẽ không có câu nào giả dối.”

“Được.”

Vân Thiên Vũ khẽ cười, cũng không từ chối sự bá đạo cường chiều của Tiêu Cửu Uyên.

Bây giờ nàng cảm thấy có một người để dựa vào cũng không tệ.

Một mình nàng đi trên con đường đầy máu, thật ra cũng rất mệt, có một người thay nàng che mưa cản gió cũng không tệ.

Vân Thiên Vũ liếc Tiêu Cửu Uyên một cái sau đó vội nói: “Vậy kế tiếp chúng ta chia thành hai đường để hành động.”

Vân Thiên Vũ vừa nói xong thần sắc trên gương mặt tuần tú của Tiêu Cửu Uyên trở nên nghiêm túc.

“Ta và nàng sẽ không tách ra, còn những người khác tùy nàng sắp xếp.”

Hắn cũng không muốn Vũ nhi xảy ra chuyện gì, nên hắn phải có trách nhiệm bảo vệ Vũ nhi, còn sống chết của những người khác hắn không quản được.

Vân Thiên Vũ nghe Tiêu Cửu Uyên nói xong, trong lòng vừa ngọt ngào, vừa bất đắc dĩ.

“Vốn dĩ ta muốn vương gia đi đỉnh thiên phong cứu Hoa Khấp Tuyết đấy.”

Vân Thiên Vũ vừa nói xong, Mộc Thanh Nhiêu chờ mong nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Vị Ly thân vương này có năng lực rất lớn, nếu hãn chịu ra tay khẳng định con trai bà ta sẽ được cứu.

Đáng tiếc Tiêu Cửu Uyên dường như không nhìn thấy ánh mắt của Mộc Thanh Nhiêu, vẻ mặt tuấn mỹ của hãn hiện lên một tia ảm đạm, lạnh lùng nói: “Sống chết của người đó liên quan gì đến ta, ta chỉ muốn bảo vệ nàng.”

Vừa bá đạo vừa quyết đoán, hoàn toàn không cho người khác thương lượng nữa.

Vân Thiên Vũ hiểu rõ tính tình của hãn, đừng thấy bây giờ hãn sủng ái nàng, thật ra là cho dù có sủng ái nàng như thế nào thì việc hãn muốn làm, nàng có nói hãn cũng sẽ không nghe.

Nhưng Vân Thiên Vũ lại không tức giận.

“Được rồi, nếu vương gia không đi thì để Bạch Diệu đi đi, nhưng mà vương gia đưa cho gã một loại linh khí đại trận đi, như vậy cho dù Diệp Thu Loan có muốn giết Hoa Khấp Tuyết, cũng có đại trận hộ thể, nhất thời bà ta cũng không giết được.”

“Chúng ta ở chủ phong bên này sẽ hủy nhà kho và cung điện của bà ta, bà ta nhất định sẽ mau chóng trở về bảo vệ đồ đạc của bà ta, như vậy Hoa Khấp Tuyết sẽ không phải chết.”

“Được.”

Tiêu Cửu Uyên đáp ứng, lấy từ trên người ra một loại linh khí đại trận ném cho Bạch Diệu nói: “Linh khí này thưởng cho người.”

Bạch Diệu vui vẻ nói không nên lời, vội vàng nói: “Tạ ơn vương gia.”

Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng nhướn mày, Bạch Diệu xưa nay vốn thông minh đương nhiên là hiểu ý vương gia, lập tức nhìn về phía Vân Thiên Vũ nói: “Tạ ơn quận chúa Linh Nghi.”

Sau đó sắc mặt Tiêu Cửu Uyên cũng tốt hơn nhiều.

Được rồi, từ trên xuống dưới phủ Ly thân vương biết được một chuyện, chỉ cần từ nay về sau đỡ giành quận chúa Linh Nghi thật tốt, bên vương gia cũng tốt, nhưng bọn họ nhìn tới nhìn lui, vẫn cảm thấy quận chúa dễ dụ hơn vương gia nhà mình.

Xem ra sau này bọn họ dễ sống hơn rồi.

Ai nấy đều mừng thầm trong lòng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 699: Bức Điện

Vân Thiên Vũ không nhìn được mỉm cười, chuyện này liên quan gì đến nàng, còn tạ ơn nàng.

“Bạch Diệu, người dẫn mấy vị cao thủ đi sang đó, nhớ kỹ nhất định phải bảo vệ được Hoa Khấp Tuyết, đừng để gã chết.”

“Vâng, quận chúa Linh Nghi.”

Bạch Diệu mau chóng chọn một nhóm thủ hạ đi đỉnh thiên phong.

Mộc Thanh Nhiêu cùng Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ đi cùng đường, mặc dù trước đó bà ta đã đưa bản đồ cho Tiêu Cửu Uyên, nhưng bà ta lo sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên muốn đi cùng.

Lần này, bọn họ không thành công cũng thành nanh, nếu như bọn họ không giết được nữ nhân Diệp Thu Loan kia, thì mẹ con bà ta cũng đừng mong sống tiếp, cho nên cho dù bà ta có dốc hết toàn lực cũng phải giết chết Diệp Thu Loan.

Diệp Thu Loan ở chủ phong, nơi đó có rất nhiều cao thủ.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ vừa lên đến chủ phong đã cảm nhận được.

Tiêu Cửu Uyên nói với Vân Thiên Vũ: “Bên trong chủ phong có không ít cao thủ, chúng ta phải cẩn thận.”

“Ừm.”

Vân Thiên Vũ hơi hơi nhú mào, thật ra nếu bọn họ lấy cứng chọi cứng thì bọn họ sẽ không chiếm được ưu thế.

Nàng muốn giết Diệp Thu Loan nhưng lại không muốn người của mình bị thương.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ một lúc, sau đó gọi Ngạo Minh và Tiểu Anh đến.

“Hai người các người phụ trách đi phóng hỏa.”

Nàng nói xong liếc mắt nhìn Tiểu Anh một cái: “Tiểu Anh, người cũng đừng nhằm vào lúc quan trọng mà làm hỏng việc đấy.”

Tiểu Anh hít sâu: “Chủ tử người yên tâm, lần này ta nhất định sẽ không chịu thua kém.”

Nàng ta không tin nàng ta nhả mười lần trăm lần cũng không ra lửa.

Tiểu Anh kiêu ngạo rời đi.

Bên này Vân Thiên Vũ bắt đầu phân công nhiệm vụ, bên trong chủ phong ẩn giấu rất nhiều cao thủ, cho nên không thể để quá nhiều người đi vào, nếu đi vào quá nhiều người chắc chắn sẽ bị bắt. Cuối cùng nàng chọn ra những người có công lực cao hơn người khác chia làm mấy tổ.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ dẫn theo một nhóm, Tiêu Dạ Thần và Gia Nhị Nhân dẫn theo một nhóm, Ảnh Tử dẫn theo một nhóm, sau đó Điêu Gia và Mộc Thanh Nhiêu làm một nhóm.

“Trong chủ phong cao thủ như mây, nếu như tất cả chúng ta đều đi vào, thì sẽ bị đối phương bắt được, cho nên chỉ chọn một đội nhỏ đi vào chủ phong.”

“Tất cả những người khác trở về nhất phong, đêm nay đánh nhất phong, tất cả bao vây bên ngoài nhất phong, nhớ kỹ không được hành động thiếu suy nghĩ, yên lặng chờ sắp xếp.”

Việc này phải tốc chiến tốc thắng, tuyệt đối không để Diệp Thu Loan có cơ hội trở tay, nếu như bà ta có cơ hội trở tay.

Nói không chừng còn bị bà ta xoay chuyển tình thế, cuối cùng người thiệt thòi chỉ là bọn họ.

Lúc này Diệp Thu Loan đang phát điên vì chiến thuật đánh du kích của nàng.

Một người khi tức giận, thì sẽ mất bình tĩnh, không thể suy nghĩ thấu đáo.

Đây là cơ hội của bọn họ.

Thật ra nữ nhân Diệp Thu Loan này rất thông minh.

Nếu như bà ta tỉnh táo lại, bọn họ sẽ không còn cơ hội nữa, nên bọn họ không thể trì hoãn thêm nữa.

Vân Thiên Vũ nhìn người trước mặt, phất tay để bọn họ lập tức bao vây nhất phong, không thể trì hoãn chút nào.

Cuối cùng chỉ còn lại phân đội nhỏ chuẩn bị vào chủ phong, Vân Thiên Vũ nhìn Mộc Thanh Nhiêu nói.

“Chúng ta chia làm hai đường, ta phụ trách đánh phá nhà kho chủ phong, đó là nhà kho riêng của Diệp Thu Loan, nếu như nhà kho đó bị phát nhất định Diệp Thu Loan sẽ phát điên.”

Mục đích của nàng chính là muốn bức điên nữ nhân đó, khiến bà ta không giữ được bình tĩnh.

Vân Thiên Vũ cười nhẹ nói tiếp: “Mộc phong chủ, người phụ trách oanh tạc cung điện chủ phong, ta nghĩ hai nơi này đều là nơi Diệp Thu Loan coi trọng nhất, nếu chúng ta phá hỏng hai nơi này, bà ta nhất định sẽ không giữ được bình tĩnh.

“Được, các người cẩn thận một chút, nhà kho chủ phong có không ít cao thủ đâu.”

“Chúng ta sẽ cẩn thận.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 700: Hung Ác

Vân Thiên Vũ gật đầu, nhìn đám người Tiêu Dạ Thần và Ảnh Tử.

“Mặc kệ là chỗ nào chỉ cần chỗ nào oanh tạc được sẽ oanh tạc, tạo cảnh tượng giả nhưng nhớ cẩn thận tránh những cao thủ ra, một lúc thì rút lui.”

“Vâng.”

Mọi người trả lời.

Vân Thiên Vũ vừa sắp xếp xong, trong chủ phong, đột nhiên xuất hiện một ngọn lửa cao chót vót.

Lửa cháy rất lớn.

Đây là lửa Phượng Hoàng của Tiểu Anh phun ra. Chứ không phải ngọn lửa bình thường.

Đây cũng là nguyên nhân trước đó Vân Thiên Vũ bảo Tiểu Anh đi phóng hỏa mà không cho người khác đi phóng hỏa.

Ngọn lửa bình thường sẽ sớm bị người khác phát hiện và dập tắt.

Nhưng lửa Phượng Hoàng của Tiểu Anh cháy lên sẽ rất khó dập lửa.

Trong chủ phong nháy mắt đã loạn thành một đoàn, tiếng la hét không ngừng.

“Không ổn rồi, cháy rồi, mau dập lửa.”

“Nhanh lên mau dập lửa đi.”

Vân Thiên Vũ khẽ cười, cơ hội của bọn họ đến rồi, nàng vội nhìn Tiêu Cửu Uyên: “Chúng ta đi thôi, còn chờ gì nữa.”

Tất cả mọi người xông lên chủ phong.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ cùng chạy về nhà kho chủ phong, bởi vì trước đó Mộc Thanh Nhiêu đã đưa cho bọn họ bản đồ chủ phong nên bọn họ biết nhà kho ở đâu.

Chỉ là bọn họ vẫn chưa đến nhà kho đã bị phát hiện rồi.

Xem ra trong chủ phong quả nhiên giấu không ít cao thủ.

“Ai?”

Ba bốn người chạy vội đến.

Tiêu Cửu Uyên không nói hai lời, đưa tay lấy Lôi Vân trận màu đen ra.

Vân Thiên Vũ lại lấy đôi vòng Sư Linh của mình ra, đồng thời phóng linh lực màu xanh ra.

Vừa ra tay đã như đòi mạng, khiến cho đối phương không kịp đề phòng.

Đối phương hơi sửng sốt, Tiêu Cửu Uyên đưa tay kéo Vân Thiên Vũ đi thẳng đến nhà kho.

Đối phương phát hiện ý đồ của bọn họ, không nhịn được hét lên: “Mau ngăn bọn họ lại, bọn họ muốn phá hủy nhà kho của tông chủ.”

Đáng tiếc Tiêu Cửu Uyên đã phóng ra một lam linh màu xanh về phía nhà kho.

Vân Thiên Vũ dẫn thêm vài cao thủ, nàng giơ tay hét lớn: “Hoa ma thuật bảy sắc.”

Hiện tại linh lực của nàng đã luyện đến lô hỏa thuần thanh rồi.

Nên nàng có thể lập tức kết ra ba bông hoa ma thuật bảy sắc.

Cao thủ đối diện biết được sức mạnh của hoa ma thuật bảy sắc nên vội vàng rút lui.

Rầm rầm hoa ma thuật bảy sắc nở.

Đúng lúc này, một bên khác của nhà kho cũng vang lên tiếng nổ ầm ầm.

Sắc mặt tứ đại cao thủ trông coi nhà kho rất khó coi, một trong số những người đó nhanh chóng phát tay nói: “Hai người các người sang bên đó xem xem có chuyện gì?”

Không chỉ những người này ngạc nhiên, mà ngay cả Vân Thiên Vũ cũng kinh ngạc, đang có chuyện gì vậy?

Nàng nhớ nàng chỉ sắp xếp một nhóm người oanh tạc nhà kho chủ phong mà thôi, sao lại có thêm một nhóm người nữa.

Lúc này, cả chủ phong đều vang lên tiếng oanh tạc.

Tiếng vang ở thiên phong kinh động đến cả người của Lăng Vân tông.

Diệp Thu Loan ở trên thiên phong sắc mặt rất khó coi, người ở bên cạnh bà ta là đại đệ tử Mộ Lanh Khê cũng cảm thấy bất an.

Nhanh chóng nhìn về phía Diệp Thu Loan.

“”Sư phó, hình như bọn họ vào chủ phong.”

Sắc mặt Diệp Thu Loan đen hơn nữa hơn, nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Tiện nhân Mộ Thanh Nhiêu này, lại là bà ta, lại bà bà ta dẫn đường vào chủ phong.”

Đây là chim ưng bà ta nuôi bao nhiêu năm, cuối cùng lại bị nó làm cho mù mắt.

Nếu không phải Mộ Thanh Nhiêu dẫn đường lên chủ phong, tiêu diệt Lăng Vân tông, cho dù tiện nhân Vân Thiên Vũ kia có năng lực như thế nào, thì nàng cũng không biết được tình hình nội bộ của Lăng Vân tông.

[Lời dịch giả: cầu lượt view, cầu phiếu thích.

Các đạo hữu ghé qua nhớ để lại một phiếu thích ủng hộ, cho ta có tinh thần lấp hố nhanh hơn nữa nha, moa!]

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUY

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 701: Uống Máu

“A...a...a...”

Diệp Thu Loan điên cuồng hét to, khuôn mặt ban đầu được trang điểm tinh xảo, giờ đây bong ra từng mảng, cuối cùng hiện ra khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn, nhất là khuôn mặt biến dạng vô cùng đáng sợ.

Mọi người đều bị bà ta làm cho sợ hãi, như nhìn thấy yêu quái.

Đáng tiếc giờ phút này Diệp Thu Loan đã không quan tâm hoàn toàn đến dung mạo của bà ta nữa, bà ta phát điên hét to: “Người đâu, phóng hỏa đốt cháy Hoa Khấp Tuyết.”

“Mộc Thanh Nhiêu không cần đưa con trai này nữa, ta còn khách sáo với bà ta làm gì.”

Diệp Thu Loan dứt lời, bà ta không thể chịu đựng được nữa mà bỏ đi, phong chủ nhất phong Mộ Lãnh Khê ở phía vội vàng sắp xếp người đi phóng hỏa.

Bản thân thì đi theo tông chủ, giờ phút này bảo vệ tông chủ quan trọng hơn.

Bà ta và tông chủ đang trên cùng một con thuyền, Mộc Thanh Nhiêu ngoài hận tông chủ ra thì còn hận cả bà ta.

Nếu như Mộc Thanh Nhiều giết chết tông chủ, rất có khả năng cũng giết bà ta, cho nên bà ta không thể để tông chủ chết.

Mộ Lãnh Khê dẫn người đi bảo vệ tông chủ, nhưng để đề phòng có người đi cứu Hoa Khấp Tuyết, Mộ Lãnh Khê đặc biệt phái phong chủ tam phong đích thân giám sát.

Trên sân thiên phong, lửa từ từ được đốt lên.

Phong chủ tam phong dẫn người canh giữ bốn phía, chú ý động tĩnh.

Bạch Diệu thấy Diệp Thu Loan và phong chủ nhất phong đi rồi vội dẫn theo Hắc Diệu lao tới.

Linh lực của Hắc Diệu không tệ, bây giờ đã là lam linh cấp thấp.

Cho nên Bạch Diệu ra lệnh cho gã cuốn lấy phong chủ tam phong.

Còn gã sẽ đi cứu người.

Phong chủ tam phong vừa thấy có người đến cứu người, sắc mặt trở nên khó coi, nhanh chóng ra lệnh: “Bắt lấy bọn chúng, giết bọn chúng.”

Trên thiên phong đều là tiếng hét.

Bạch Diệu lấy linh khí đại trận Tiêu Cừ Uyên cho gã ra, trực tiếp bao bọc lấy Hoa Khấp Tuyết. Sau đó gã và Bạch Diệu cùng vài vài thủ hạ đi theo cùng xông lên giết phong chủ tam phong.

Thủ hạ của phong chủ tam phong có không ít người nếu Bạch Diệu và Hắc Diệu tiếp tục đánh cũng không phải là đối thủ của bọn họ.

Cho nên Bạch Diệu thu lại đội hình, trực tiếp đưa Hoa Khấp Tuyết đi.

Phong chủ tam phong thấy Hoa Khấp Tuyết được cứu đi, vội đuổi theo sau.

Nhưng bọn họ đuổi được một đoạn thì không dám đuổi nữa.

Phong chủ tam phong nhớ đến nhị sư tỷ, phong chủ nhị phong bị những người này tiêu diệt.

Nếu mình tiếp tục đuổi nữa, rất có thể sẽ trúng kế diệu hồ ly sơn của bọn họ, đến lúc đó bản thân có thể sẽ chết một cách không rõ ràng.

Cứ như vậy, Bạch Diệu và Hắc Diệu có cơ hội dẫn Hoa Khấp Tuyết đi thẳng đến nhất phong.

Lúc này trong chủ phong.

Đám người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ đã sớm rút lui khỏi đó.

Cảnh tượng trong chủ phong rất hỗn loạn, cung điện và nhà kho đều bị hủy diệt.

Diệp Thu Loan ngẩng đầu nhìn bốn phía đổ nát, tức giận hét to như một con sói:

“Mộc Thanh Nhiêu, Vân Thiên Vũ tốt nhất đừng để ta bắt được các người, nếu ta bắt được các người, ta nhất định sẽ ăn thịt, uống máu các người.”

Tiếng hét của bà ta đương nhiên là Vân Thiên Vũ và Mộc Thanh Nhiêu đều nghe được, nhưng hai người đều bĩu môi.

Căn bản là không rảnh mà để ý.

Mọi người tập hợp ở gần nhất phong, cuối cùng Vân Thiên Vũ nhìn mọi người nói.

“Tiếp theo bắt đầu tiến đánh người của nhất phong, nhưng bên ngoài nhất phong có rất nhiều cao thủ, nếu muốn giết họ không phải là điều dễ dàng, tuy nhiên bắt giặc chỉ cần bắt được vua, chỉ cần bắt được phong chủ nhất phong Mộ Lãnh Khê thì người của nhất phong sẽ như rắn mất đầu.”

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời, đệ tử ngũ phong không nhịn được mở miệng hỏi: “Phong chủ nhất phong rất có bản lĩnh, có thực lực lam linh phong, người bình thường căn bản là không bắt được bà ta.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 702: Mỹ Nam Kế

Người này vừa dứt lời, Tiêu Cửu Uyên kiêu ngạo cười lạnh, trầm giọng nói: “Bốn vương sẽ bắt bà ta.”

Tiêu Cửu Uyên ngũ quan tuần mỹ, khí phách hơn người.

Hắn như vậy rất thu hút, những nữ tử ở đây nhìn thấy hắn theo bản năng đều không dám nhìn thẳng.

Không ít người khi nhìn thấy hắn tim đập như có con nai nhảy loạn trong đó vậy, nhìn cùng không dám nhìn hắn.

Nhưng muốn cũng chỉ là muốn, không ai dám tiếp cận một nam nhân suất sắc như vậy.

Nghe nói đại tiểu thư của bọn họ tơ tưởng hắn còn không được đáp lại.

Bọn họ có tư cách gì chứ.

Vân Thiên Vũ nghe Tiêu Cửu Uyên nói xong không phản đối mà trái lại gật gật đầu: “Được, vậy thì phong chủ nhất phong Mộ Lãnh Khê giao cho Ly thân vương.”

“Chúng ta chia ra mỗi nhóm mười người, tự tổ chức, đợi cho Ly thân vương bắt được phong chủ nhất phong, các người phải dùng tốc độ nhanh nhất xông lên núi.”

“Nhớ kỹ, đừng sợ người của nhất phong, tuy rằng bình thường họ rất lợi hại, nhưng trước mắt họ đang chìm sợ càn con, người phải sợ là bọn họ chứ không phải các người.”

“Nhớ kỹ chưa.”

“Nhớ kỹ rồi.”

Vân Thiên Vũ sắp xếp xong những việc này, quay đầu nhìn Mộc Thanh Nhiêu: “Mộc phong chủ, ta nghe nói phong chủ tứ phong có quan hệ rất tốt với người.”

Mộc Thanh Nhiêu gật đầu: “Đúng vậy, người của tứ phong cũng không phải là người đáng hận. Cũng đều là bất đắc dĩ cả.”

“Được, bây giờ ta chon người của tứ phong một cơ hội, người đi nói với phong chủ tứ phong, bảo đệ tử tứ phong của bà ta phối hợp với chúng ta, ta sẽ tha cho người của tứ phong, nếu như bà ta không phối hợp, vậy thì đừng trách ta độc ác.”

Vân Thiên Vũ tàn nhẫn nói.

Mộc Thanh Nhiêu lập tức gật đầu: “Được, ta đi tìm sư tỷ, ta tin sư tỷ nhất định sẽ phối hợp với chúng ta, cho nên người đừng đừng giết người của tứ phong.”

Bây giờ Mộc Thanh Nhiêu hoàn toàn tin rằng những người này có khả năng tiêu diệt tông chủ Lăng Vân tông. Bà ta không muốn sư tỷ phải chết, cho nên tình nguyện đi về tứ phong.

Vân Thiên Vũ nhìn Mộc Thanh Nhiêu nói.

“Lần này người chết là người của nhất phong, tiếp theo sẽ đến tông chủ Lăng Vân tông Diệp Thu Loan, cho nên ta hi vọng tất cả mọi người của

tứ phong cùng hành động với chúng ta, giết chết Diệp Thu Loan, như vậy ta sẽ không giết người của tứ phong.”

Nàng cũng không phải là người thích chém giết, nàng chỉ muốn giết tông chủ Lăng Vân tông Diệp Thu Loan và Diệp Tử Yên mà thôi.

Những kẻ đáng hận này, nếu như không giết chúng sau này sẽ tìm mọi cách gây phiền toái cho nàng, hơn nữa giết những kẻ táng tận lương tâm cũng là báo thù cho những người vô tội.

“Được, ta lập tức đi ngay.”

Mộc Thanh Nhiêu dẫn theo hai đệ tử đi.

Hoa Khấp Tuyết lo lắng nhìn bà ta, muốn đi cùng bà ta.

Lại bị Vân Thiên Vũ ngăn cản.

“Hoa công tử, ta có việc muốn thỉnh cầu, về phần mẫu thân của công tử, ta sẽ để người đi theo bảo vệ bà ấy.”

“Ảnh Tử, đi theo bảo vệ tốt cho Mộc phong chủ, nếu như người của tứ phong làm hại bà ấy, thì bảo vệ bà ấy an toàn rút lui.”

“Vâng.”

Ảnh Tử nhanh chóng đuổi theo Mộc Thanh Nhiêu.

Vân Thiên Vũ nhìn Hoa Khấp Tuyết, chậm rãi đi đến bên Hoa Khấp Tuyết: “Hoa công tử có thể giúp ta một chuyện không.”

“Nói đi.”

Ngũ quan Hoa Khấp Tuyết hiện lên vẻ nhả nhận, gã và mẫu thân có thể an toàn đều là do nữ tử trước mặt này giúp đỡ, gã không phải là người

không biết phân biệt phải trái.

“Người nên biết, Diệp Thu Loan có năng lực rất lớn, nếu muốn xử lý Diệp Thu Loan và một chuyện rất khó, Tử Linh trung cấp không phải là người bình thường có thể đối phó được, cho nên nếu chúng ta muốn thắng, ta nhớ Diệp Thu Loan có hai nam sủng bên mình, chúng ta có thể ra tay từ hai nam sủng đó, công tử có thể nghĩ cách giúp ta thuyết phục nam sủng của bà ta không?”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 703: Hóa Linh

Hoa Khấp Tuyết suy nghĩ một chút gật đầu: “Ta có thể thử xem, trong đó có một nam sủng rất chán ghét cuộc sống hiện tại, cho nên ta có thể thuyết phục hắn giúp chúng ta.”

“Được.” Vân Thiên Vũ nhanh chóng lấy ra một viên đan dược đưa cho Hoa Khấp Tuyết.

“Đây là hóa linh đan, người cho tên nam sủng đó uống, sau đó đi hầu hạ Diệp Thu Loan, như vậy thuốc này sẽ chuyển sang cơ thể Diệp Thu Loan.”

“Được cho sau khi bà ta bị ngấm thuốc, bà ta sẽ không thể sử dụng linh lực, nếu như sử dụng linh lực, linh lực sẽ tiêu tan, như vậy chúng ta có thể ra tay đối phó với bà ta.”

Trong mắt Hoa Khấp Tuyết hiện lên hận ý, gã đưa tay ra cầm lấy Hóa Linh đan: “Ta lập tức đi ngay.”

“Sau khi chúng ta giết người của nhất phong, tạm thời sẽ tránh sang ngũ phong chờ tin tức của người.”

“Chỉ cần hạ độc được Diệp Thu Loan, chúng ta sẽ đến bao vây chủ phong, giết chết Diệp Thu Loan.”

“Được.” Mắt Hoa Khấp Tuyết sáng rực lên, gã vội nói: “Ta có thể có một yêu cầu không?”

“Nói.”

“Nếu lúc đó bà già đó vẫn chưa chết, để ta giết bà ta.”

“Được.”

Vân Thiên Vũ không cần để ý ai sẽ giết nữ nhân Diệp Thu Loan kia, mà chỉ muốn thấy bà ta chết.

Hoa Khấp Tuyết cầm theo một viên hóa linh đan đi về phía chủ phong.

Vân Thiên Vũ không yên tâm, đặc biệt phái Ngạo Minh đi bảo vệ gã. Nếu có gì bất thường lập tức bẩm báo cho nàng.

Ngạo Minh đáp ứng đi ngay.

Ở đây Vân Thiên Vũ nói với Tiêu Cửu Uyên.

“Đi, chúng ta đi nhất phong trước, ở nhất phong chờ nhất phong phong chủ trở về, sau đó bắt lấy bà ta. Tàn sát người của nhất phong.”

“Được.”

Mấy bóng dáng nhanh chóng đi thẳng đến nhất phong.

Lúc này trong chủ phong, Diệp Thu Loan điên cuồng tức giận đang từ từ bình tĩnh lại.

Đột nhiên trong đầu bà ta hiện lên một chút thanh tỉnh, nghĩ đến Vân Thiên Vũ và Mộc Thanh Nhiêu tại sao lại có thể thành công giết người của nhị phong, bây giờ lại thành công hủy diệt chủ phong của bà ta.

Nàng ta đang tiêu diệt từng bộ phận, đối phó với bọn họ từng chút từng chút một.

Nếu bây giờ bà ta không tập trung tất cả mọi người lại, tiếp tục như vậy bọn họ sẽ bị tiêu diệt từng bộ phận và tất cả mọi người sẽ bị nàng ta giết chết.

Diệp Thu Loan nghĩ đến điều này, sợ đến toát mồ hôi.

Bây giờ bà ta hoàn toàn tin tưởng Vân Thiên Vũ thật sự có thể giết chết người của Lăng Vân tông.

Tuy rằng bà ta không sợ, nhưng Lăng Vân tông là do bà ta vất vả dựng lên, đó là sự nỗ lực bao nhiêu năm của bà ta, mới gây dựng xong thế lực của Lăng Vân tông, sao lại có thể để cho người khác phá hủy.

“Lãnh Khê, lập tức truyền lệnh triệu tập tất cả đệ tử của nhất phong, tam phong và tứ phong đến chủ phong.”

Về mặt phong chủ nhất phong Mộ Lãnh Khê khó hiểu: “Sư phó, vì sao phải triệu tập mọi người đến chủ phong.”

“Người đừng hỏi nữa, lập tức đi triệu tập người.”

“Mặt khác truyền lệnh cho các cao thủ khác, bảo bọn họ lập tức đi lục soát tìm người của ngũ phong, một chỗ cũng không được bỏ sót.”

Bà ta triệu tập tất cả mọi người đến chủ phong, sau đó bảo thủ hạ đi tìm khắp nơi vẫn không điều tra ra tung tích người của ngũ phong.

Đợi bọn họ tìm ra tung tích của những người đó, bà ta sẽ dẫn người đi bao vây bọn họ, đương nhiên là để bắt bọn họ.

Đợi khi bắt được họ, bà ta sẽ không để bọn họ chết dễ dàng, vậy mà dám hủy diệt đi một nửa Lăng Vân tông của bà ta.

Diệp Thu Loan càng nghĩ càng tức giận, đi qua đi lại, phất tay bảo Mộ Lãnh Khê lập tức sắp xếp người đi làm.

Mộ Lãnh Khê không dám cãi lời Diệp Thu Loan, lập tức căn dặn xuống dưới.

Thông báo đệ tử tam phong, tứ phong đến chủ phong.

Về phần đệ tử nhất phong, bà ta lo thủ hạ quên, cho nên đích thân dẫn người đi nhất phong, định đưa tất cả đệ tử về chủ phong.

Nhưng lúc Mộ Lãnh Khê dẫn theo vài tên thủ hạ về nhất phong đã bị người cản đường

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 704: Bắt Vua

Lúc đầu bà ta thấy người cản đường là hai nam nhân trẻ tuổi tuấn tú động lòng người.

Hai người thực sự rất đặc biệt khiến người khác không nhìn được mà thương thức.

Nhưng rất nhanh Mộ Lãnh Khê nhìn rõ người cản đường bà ta là Vân Thiên Vũ.

Vừa nhìn thấy nàng, Mộ Lãnh Khê kinh hãi kêu to: “Người đâu, bắt lấy bọn chúng.”

Bà ta ra lệnh một tiếng, mấy tên thủ hạ phía sau vội vàng tiến đến chỗ Vân Thiên Vũ và Tiêu Cửu Uyên.

Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: “Nữ nhân đó giao cho huynh, còn bọn chúng để ta.”

Nói xong nàng giơ tay: “Lên.”

Phía sau Bạch Diệu, Hắc Diệu và Điều Gia mau chóng tiến đến chỗ Mộ Lãnh Khê và thủ hạ.

Tiêu Cửu Uyên trực tiếp xông lên phía trước giết Mộ Lãnh Khê.

Tiêu Cửu Uyên ra tay vừa nhanh vừa mạnh mẽ, không để đường lui chút nào.

Mộ Lãnh Khê là lam linh trung cấp, Tiêu Cửu Uyên là lam linh cao cấp, hơn nữa hăn sắp vượt qua lam linh tam cấp.

Cho nên sau khi hai người giao thủ, rất nhanh Mộ Lãnh Khê đã biết bản thân không có khả năng đánh thắng Tiêu Cửu Uyên.

Mà thủ hạ bà ta đưa đến bị Vân Thiên Vũ và thủ hạ của nàng ta đối phó, căn bản là không có cơ hội thoát thân.

Sắc mặt Mộ Lãnh Khê tái nhợt, vừa đánh vừa nghĩ cách thoát thân, sau đó bà ta xuất ra một chưởng Linh khí về phía Tiêu Cửu Uyên, nhanh chóng chạy về nhất phong.

Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng nhìn nữ nhân đó rời đi, khóe môi nở nụ cười lạnh lùng, hăn đưa tay tạo ra một trận pháp đánh về phía Mộ Lãnh Khê chạy trốn.

Trận pháp mạnh mẽ đánh về phía Mộ Lãnh Khê, bà ta đưa tay vận linh lực đối kháng.

Tiêu Cửu Uyên đưa tay một trường thương màu đen đánh mạnh ra ngoài, trực tiếp đánh bay Mộ Lãnh Khê.

Sau đó hăn lại nhấc tay, trường thương lại mạnh mẽ đánh tới, lần này đánh Mộ Lãnh Khê vào vũng bùn.

Thân thể Tiêu Cửu Uyên khẽ động, bay đến bên người Mộ Lãnh Khê, lạnh lùng quát: “Tất cả dừng tay, ai còn dám động bốn vương sẽ giết bà ta.”

Hăn đạp một cước lên ngực Mộ Lãnh Khê.

Sắc mặt Lãnh Mộ Khê trắng bệch, miệng không ngừng chảy máu, cực kỳ đáng sợ.

“Đừng, đừng giết ta.”

Nói xong bà ta xoay người về phía Vân Thiên Vũ và thủ hạ của mình kêu lên: “Dừng tay, dừng tay.”

Những thủ hạ đó không dám cãi lời Mộ Lãnh Khê, lập tức dừng tay.

Nhưng bọn họ dừng tay rồi mà đám người Vân Thiên Vũ vẫn không dừng tay.

Mỗi người đều như sói như hổ tiếp tục chém giết, chớp mắt đã giết hết mấy thủ hạ của Mộ Lãnh Khê.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng sang đây, đưa cho Mộ Lãnh Khê một đàn dược.

Cả người Mộ Lãnh Khê không chút sức lực không nhúc nhích được.

Vân Thiên Vũ lập tức ra lệnh cho Bạch Diệu, dẫn Mộ Lãnh Khê đi nhất phong.

Đợi tất cả mọi người đi vào nhất phong, lập tức hạ lệnh.

Bắt đầu hành động tiến đánh nhị phong.

Lúc này trong nhất phong vang lên một tiếng nổ.

Không hổ là nhất phong của Lăng Vân tông, trong này có rất nhiều cao thủ.

Giết được bọn họ rất khó.

Vân Thiên Vũ lập tức ra lệnh trói Mộ Lãnh Khê vào cột trên sân nhất phong, lệnh cho Mộ Lãnh Khê bảo thủ hạ dừng tay.

Nếu không sẽ giết bà ta.

Mộ Lãnh Khê tuy là người lòng dạ độc ác, nhưng vẫn thuộc hạng ham sống sợ chết.

Vừa nghe được Vân Thiên Vũ nói giết bà ta, bà ta đã ra lệnh: “Dừng tay, tất cả dừng tay.”

Cao thủ nhất phong nghe được mệnh lệnh của Mộ Lãnh Khê, không một ai dám động tay động chân.

Phải biết Mộ Lãnh Khê rất tàn khốc bình thường nếu có hai đó không nghe lời bà ta sẽ sống không bằng chết.

Cho nên ở nhất phong, lời nói của nữ nhân này như là thánh chỉ.

Bà ta nói gì những người đang đánh nhau với Vân Thiên Vũ và Tiêu Cửu Uyên lập tức dừng tay.

Những người này dừng tay nhưng đội tiên phong của phủ An thân vương và người của ngũ phong không dừng tay.

Mỗi người điên cuồng xông lên giết, chớp mắt đã giết không ít người.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 705: Đồ Sát

Mộ Lãnh Khê không để ý tới người khác, bà ta chỉ nhìn Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ cầu khẩn.

"Bỏ qua cho ta đi, bỏ qua cho ta đi, ta không dám nữa, ta không dám nữa đâu."

Tiếng cầu xin tha mạng của Mộ Lãnh Khê vừa dứt thì trên đệ nhất phong đột nhiên có người kêu to: "Người đâu, ở đây có kẻ giết người."

"Người đâu mau tới đây."

Lúc trước Diệp Thu Loan hạ lệnh cho cao thủ của năm ngọn núi đến lục soát đỉnh núi.

Những cao thủ này đã lên núi, vừa nghe thấy tiếng kêu từ đệ nhất phong liền chạy thẳng tới.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ nghe thấy động tĩnh, mặt liền biến sắc, sau đó nhanh chóng phân phó mọi người: "Tất cả rút lui ra bên ngoài."

Mọi người nhanh chóng rút lui ra bên ngoài đệ nhất phong.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ yểm hộ đi sau cùng, bảo vệ những người đi phía trước.

Mộ Lãnh Khê bị trói trên cây cột phía sau đệ nhất phong không nhận được thở phào một hơi, bà ta vui mừng vì chính mình không có việc gì.

Nhưng ý nghĩ của bà ta vừa dứt, Tiêu Cửu Uyên rời đi trước mặt đột nhiên hất trường thương một cái, trường thương màu đen bắn tới nhanh như sao băng, thẳng tắp đâm vào ngực Mộ Lãnh Khê.

Trong nháy mắt xuyên thấu từ trước ra sau ngực.

Niềm vui thoát chết của Mộ Lãnh Khê còn chưa dứt đã bị giết.

Bà ta cúi đầu nhìn ngực mình, từ từ vô lực rũ đầu xuống.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ còn chưa dẫn người rút lui khỏi đệ nhất phong, đã gặp phải những cao thủ từ bên ngoài chạy tới kia.

Tiêu Cửu Uyên trực tiếp khoát tay, kết một tòa trận pháp để bảo vệ tất cả đệ tử của đệ ngũ phong.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ cùng các thủ hạ đánh một trận với đám cao thủ vừa tới.

Đúng lúc bọn đang đánh nhau, có mấy bóng người từ đâu xông lại, trợ giúp nhóm người Vân Thiên Vũ đánh lại các cao thủ trong Lăng Vân tông. Mấy người đó còn hết sức lợi hại, bọn họ vừa tới, nhóm người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ liền hoàn toàn đè ép đối phương.

Những cao thủ được phái tới kia nhanh chóng bị đánh chết không ít.

Những người khác không dám ham chiến, vội vàng rút lui ra ngoài, đi bẩm báo phong chủ.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ dẫn thủ hạ và các đệ tử của đệ ngũ phong rời khỏi đệ nhất phong, đi về phía đệ ngũ phong tránh.

Mặc dù người trên đệ nhất phong không bị giết chết toàn bộ, nhưng cũng đã có không ít người mất mạng.

Nhất là phong chủ Mộ Lãnh Khê đã bị giết chết.

Những tin tức này nhanh chóng được bẩm báo cho phong chủ Diệp Thu Loan.

Diệp Thu Loan tức giận điên cuồng đập đồ, cuối cùng thật vất vả bình tĩnh lại, bà ta lập tức ra lệnh cho cao thủ của năm núi tới lục soát đệ ngũ phong, nếu tìm thấy tung tích của Vân Thiên Vũ và Mộc Thanh Nhiêu thì không được ham chiến, trước tiên tới bẩm báo bà ta.

Bà ta muốn đích thân xuất thủ, muốn rút gân lột da, nghiền xương bọn họ thành tro.

Diệp Thu Loan vô cùng tự tin về linh lực của mình, hơn nữa trong tay bà ta có linh khí rất lợi hại, cho nên tự nhận chỉ cần bà ta ra tay, nhất định có thể một chiêu đánh chết Vân Thiên Vũ và Mộc Thanh Nhiêu.

Nhưng Diệp Thu Loan không ngờ rằng, các cao thủ bà ta phái ra ngoài đã lục soát tất cả năm ngọn núi một lượt, cũng không tìm được tung tích của Vân Thiên Vũ và Mộc Thanh Nhiêu.

Thời gian chớp mắt đã qua ba ngày.

Nhưng người Diệp Thu Loan phái đi ra ngoài vẫn không tìm thấy tung tích của Vân Thiên Vũ và Mộc Thanh Nhiêu, dù chỉ là một bóng dáng.

Có thể làm ra động tĩnh lớn như vậy trong Lăng Vân tông không thể chỉ vài người.

Huống chi đệ tử đệ ngũ phong nhiều như vậy, sao có thể biến mất không thấy gì nữa đây.

Nhất định là đang trốn trong xó nào đó.

Diệp Thu Loan tàn bạo hạ lệnh lần nữa: "Tìm, tìm kĩ cho ta, cho dù bọn chúng chui vào trong kẽ đất, cũng lục soát cho ra cho ta."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 706: Thật Mềm Mại

Lúc này nhóm người Vân Thiên Vũ và Tiêu Cửu Uyên đang ở ngay tại đệ ngũ phong, bọn họ ở đó cũng không quá thoải mái.

Còn những cao thủ kia không tìm được bọn họ, là bởi vì Tiêu Cửu Uyên tinh thông trận pháp, cho nên hẳn thiết lập mấy trận pháp trong sân ở đệ ngũ phong, người ngoài căn bản không tìm được, nên cho là ở đó không có ai.

Chuyện trận pháp này, chỉ người tinh thông trận pháp mới có thể phát hiện.

Đáng tiếc bởi vì Diệp Thu Loan quá tức giận, cho nên căn bản không nghĩ tới điều này.

Chính vì vậy, những cao thủ kia tìm tới tìm lui cũng không tìm được nhóm người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ.

Bên trong đệ ngũ phong.

Nhóm người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ đang ăn cơm.

Đây là đồ ăn do chính tay Vân Thiên Vũ làm.

Tiêu Cửu Uyên lần đầu tiên được ăn đồ ăn do nàng làm, vừa khen ngợi lại vừa tán tỉnh, khiến cho Vân Thiên Vũ ngượng ngùng vô cùng.

"Vũ nhi chẳng những người đẹp, bản lĩnh lớn, ngay cả nấu cơm cũng lợi hại vô cùng, ai có thể lấy được thê tử như vậy, nhất định là phúc phận phải tu ba đời mới có được."

Lời hay người nào cũng đều thích nghe, nhất là lời này lại do Tiêu Cửu Uyên nói ra.

Tiêu Cửu Uyên là người rất lạnh lùng, rất ít khi nói ra những lời như vậy.

Cho nên khi hắn nói như vậy làm cho người ta có cảm giác rất đặc biệt.

Gò má Vân Thiên Vũ không tự chủ đỏ lên, nàng nhìn Tiêu Cửu Uyên nói.

"Miệng người hôm nay bôi mật sao, nói ra lời nói dễ nghe như vậy."

Tiêu Cửu Uyên nghe thấy nàng nói như vậy, lập tức đưa mặt hắn tới trước mặt Vân Thiên Vũ, mỉa mai hoặc khê cười nói: "Nàng ngửi một cái, xem trong miệng ta có bôi mật hay không."

Lúc này hắn hoàn toàn không còn dáng vẻ lãnh khốc bá đạo thường ngày, người trước mắt này vừa có chút giảo hoạt lại vừa có chút vô lại.

Khuôn mặt trước mắt tinh xảo như một khối ngọc xinh đẹp không tì vết, trong đôi mắt phượng đen dài là một hồ nước liễm diễm động lòng người.

Ngắm Vân Thiên Vũ không chớp mắt.

Ánh mắt kia làm người ta không tự chủ được chìm sâu trong đó, Vân Thiên Vũ ngơ ngẩn nhìn hắn.

Nàng chỉ cảm thấy đôi mắt này vừa sâu hun hút như ánh sao trên trời, lại vừa tựa như viên ngọc quý chói lóa mắt.

Đôi mắt một người sao có thể đẹp như vậy đây. Vân Thiên Vũ đang say mê nhìn ngắm, bỗng có tiếng gõ cửa vang lên, tiếng động này đã đánh thức nàng.

Nàng đẩy mắt Tiêu Cửu Uyên ra, nghiêm túc chỉnh trang lại dáng vẻ của mình, sau đó nói vọng ra ngoài: "Vào đi."

Tiêu Cửu Uyên thấy dáng vẻ vừa lúng túng vừa xấu hổ của nàng, trong lòng càng mềm mại hơn, hắn đưa tay ra nắm tay Vân Thiên Vũ một cái.

Đôi tay nhỏ nhắn này thật là mềm mại.

Vân Thiên Vũ liếc xéo hắn một cái, có người tới vẫn không đứng đắn như thế.

Bạch Diệu từ ngoài cửa đi tới, nhanh chóng bẩm báo: "Vương gia, Linh Nghi quận chúa, lại có người tới lục soát núi."

Tiêu Cửu Uyên lười biếng nhún mày, không quan tâm nói: "Đến cứ đến, để cho bọn họ lục soát thoải mái đi."

Bạch Diệu gật đầu muốn lui ra ngoài, nhưng lại không nhận được mở miệng nói.

"Vương gia, lúc nào chúng ta sẽ thu thập tông chủ của Lăng Vân Tông đây, chúng ta đã rời kinh quá lâu rồi, nên trở về kinh thôi."

Nếu không thái hậu nương nương sẽ rất lo lắng.

Tiêu Cửu Uyên Không lên tiếng, hắn nhìn Vân Thiên Vũ đứng bên cạnh.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ một chút rồi nói: "Chúng ta đang đợi tin của Hoa Khấp Tuyết, nếu như hẳn có tin tức, nhất định sẽ cho chúng ta biết."

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời, bên ngoài lại có người gõ cửa.

Tiếng Diệp Gia vang lên: "Linh Nghi quận chúa, phong chủ đệ ngũ phong cầu kiến."

Vân Thiên Vũ nhú mày lên tiếng: "Để cho bà ấy vào đi."

Mộc Thanh Nhiêu từ ngoài cửa đi tới, vẻ mặt hơi tiêu tụy, dưới mắt còn có quầng đen.

Vân Thiên Vũ vừa nhìn thấy cũng biết là bà ấy đang lo lắng cho Hoa Khấp Tuyết.

Quả nhiên, Mộc Thanh Nhiêu vừa đi vào liền vội hỏi.

"Linh Nghi quận chúa, con ta không sao chứ?"

Mộc Thanh Nhiêu vừa dứt lời, bên ngoài có tiếng bước chân vội vàng, giọng nói của Hắc Diệu vang lên.

"Hoa công tử trở về."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 707: Khai Chiến

Hoa Khấp Tuyết toàn thân áo trắng từ ngoài cửa đi vào.

Sau khi tiến vào gã ôm quyền nói: "May mắn không làm nhục sứ mệnh, nhiệm vụ đã hoàn thành."

Gã vừa nói xong, tất cả mọi người đều thở phào một hơi.

Quá tốt rồi, cuối cùng cũng hoàn thành.

Vậy hôm nay bọn họ sẽ quyết đấu một trận sinh tử.

Vân Thiên Vũ nghĩ một lúc, sau đó nhìn về phía Tiêu Cửu Uyên nói: "Tiếp theo chúng ta liền nhìn xem ai thắng ai thua, người đỡ bỏ trận pháp đi."

Bây giờ đã không cần đến trận pháp nữa.

"Được."

Tiêu Cửu Uyên miễn cưỡng trả lời, hăn đứng dậy dẫn người ra ngoài đỡ bỏ đại trận.

Sau đó Vân Thiên Vũ lại nhìn về phía Mộc Thanh Nhiêu nói: "Người mang theo các đệ tử của mình, chuẩn bị ứng chiến, đây là trận quyết chiến cuối cùng."

"Chỉ có thể thắng không thể bại, nếu thắng tất cả các người sẽ được giải phóng, nếu bại, các người sẽ sống không bằng chết."

Ánh mắt hai mẹ con Mộc Thanh Nhiêu và Hoa Khấp Tuyết trở nên lạnh lùng.

"Được."

Sau đó mẹ con hai người đi sắp xếp mọi chuyện.

Vân Thiên Vũ lại ra lệnh cho Bạch Diệu và Hắc Diệu: "Chuẩn bị khai chiến đi."

"Vâng."

Bạch Diệu và Hắc Diệu nhiệt huyết sôi trào lách mình chạy ra ngoài.

Sau đó tất cả mọi người trên đệ ngũ phong đều tiến vào trạng thái chuẩn bị khai chiến.

Đại sảnh chủ phong.

Diệp Thu Loan sắc mặt âm trầm ngồi trên ghế quý phi.

Bên cạnh bà ta có hai nam sủng, một người xoa bóp bả vai cho bà ta, một người bóc quả cho bà ta ăn.

Đúng lúc này có người từ bên ngoài tiến vào.

Người tới nhanh chóng quỳ xuống bẩm báo.

"Tông chủ, chúng thuộc hạ đã tìm được tung tích của bọn họ. Hiện tại bọn họ đang ở trong mấy căn viện phía sau đệ ngũ phong."

Diệp Thu Loan nghe xong lời nói của thủ hạ, bà ta nheo mắt lại, hoài nghi nói: "Thật hay giả? Bọn chúng ở trong mấy căn viện phía sau đệ ngũ

phong, sao trước đó các người lại không tìm được?"

Lần này thủ hạ chưa trả lời, ngược lại Diệp Tử Yên bên cạnh Diệp Thu Loan nhanh chóng mở miệng.

"Mẫu thân, nhất định là bọn chúng trốn đông trốn tây, lúc này vừa vặn lại trốn đến đệ ngũ phong, bị người của chúng ta bắt được."

Diệp Tử Yên vừa nói xong, Diệp Thu Loan trợn mắt giận dữ nhìn nàng ta.

Lăng Vân tông gặp tai họa ngập đầu như vậy, còn không phải là do nữ nhi này mang đến.

Diệp Thu Loan hung ác mở miệng: "Chờ ta giết chết hai ả tiện nhân Mộc Thanh Nhiêu và Vân Thiên Vũ xong, xem trở về ta tính sổ với con thế nào."

Diệp Thu Loan nói xong, đột ngột hạ lệnh xuống: "Hạ lệnh của ta, các đệ tử Lăng Vân tông tập hợp, tiến về đệ ngũ phong vây bắt hai ả tiện nhân Mộc Thanh Nhiêu và Vân Thiên Vũ."

Mệnh lệnh vừa được ban ra, tất cả đệ tử Lăng Vân tông trên chủ phong bắt đầu tập hợp.

Bởi vì đó trước bị thiệt hại nghiêm trọng, cho nên nhân số Lăng Vân tông giảm đi không ít so với trước kia, đưa mắt nhìn chỉ thấy rất thưa thớt.

Diệp Thu Loan nhìn thấy những người này, lại nghĩ tới những đệ tử đã bị giết chết, trong lòng vô cùng phẫn hận.

Lúc này bà ta không phách lối xa hoa như ngày thường nữa, trực tiếp lắc mình một cái, nhảy lên giữa không trung ra lệnh.

"Đi, tất cả mọi người tới đệ ngũ phong bắt nghiệt tặc."

Mấy bóng người vọt lên, đi thẳng ra bên ngoài chủ phong.

Trong chớp mắt đệ ngũ phong đã bị người ta bao vây.

Ngoài cửa đệ ngũ phong, Diệp Thu Loan đứng giữa không trung, lạnh giọng khiêu chiến.

"Mộc Thanh Nhiêu, Vân Thiên Vũ, hai ả tiện nhân các người, dám phá hủy Lăng Vân tông của ta, hôm nay nếu bốn tông chủ không nghiền xương các người thành tro, bốn tông chủ khó mà trút được mối hận trong lòng."

Diệp Thu Loan vừa mới nói xong, mấy bóng người từ trong đệ ngũ phong bay ra.

Dẫn đầu chính là Tiêu Cửu Uyên một thân hắc cẩm y, bên cạnh Tiêu Cửu Uyên là Vân Thiên Vũ, phía sau bọn họ là một đoàn người.

Những người này ào ào xuất hiện, đối mặt với đám người Diệp Thu Loan.

Cuối cùng hai bên cũng chính thức đối đầu.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 708: Nội Chiến

Lúc này sắc mặt Diệp Thu Loan âm u đến đáng sợ, hai mắt cũng đỏ lên vô cùng dữ tợn.

Nhìn thấy những người này, bà ta liền nghĩ đến tâm huyết nhiều năm của mình đều bị bọn họ phá hủy.

Mà những người đó có khả năng hủy hoại Lăng Vân tông, là bởi vì có kẻ bại hoại như Mộc Thanh Nhiêu.

Diệp Thu Loan nghĩ đến những chuyện đó, bà ta hơi nhấc ngón tay, giận dữ chỉ vào Mộc Thanh Nhiêu.

"Mộc Thanh Nhiêu, người chờ đó cho ta, ta tuyệt đối sẽ không tha cho mẹ con hai người, ta nhất định phải rút gân lột da các người."

Diệp Thu Loan vừa dứt lời, Diệp Tử Yên bên cạnh bà ta cũng hung hăng nắm tay, đôi mắt gắt gao trừng Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ đối diện.

Nàng không nghĩ tới chẳng những Vân Thiên Vũ không sao, mà ngay cả Tiêu Cửu Uyên cũng không có việc gì.

Vậy mà bọn họ đều không có việc gì.

"Các người, các người dám hủy hoại Lăng Vân tông, mẫu thân ta sẽ không bỏ qua cho các người."

Diệp Tử Yên hung hăng nói, giờ phút này nàng ta không còn chút tình cảm nào với Tiêu Cửu Uyên nữa.

Trong lòng nàng ta chỉ có hận ý, mẫu thân nói đúng, nam nhân đều không phải thứ tốt đẹp gì.

Cho nên sau này nàng ta sẽ không yêu bất kỳ nam nhân nào nữa, nàng phải trở nên cường đại giống như mẫu thân, sau đó hung hăng ***** những nam nhân kia.

Diệp Tử Yên trầm nghĩ như vậy, tức giận trừng mắt nhìn Vân Thiên Vũ đối diện.

Mộc Thanh Nhiêu nghe thấy lời nói của Diệp Thu Loan liền cười lạnh nói.

"Diệp Thu Loan, đồ không có nhân tính, nếu ông trời có mắt, người bị rút gân lột da kia chính là người, là người."

"Lúc trước khai tông lập phái, tôn chỉ của người là cái gì, là rời xa nam nhân, nam nhân không phải người tốt, người không muốn lại để cho bọn họ tổn thương người, người thu lưu chúng ta, dạy cho chúng ta võ công, luôn cường điệu nói cho chúng ta, nam nhân không tốt như thế nào."

"Nhưng bây giờ Lăng Vân tông đang làm cái gì, địa ngục trần gian cũng chỉ như thế, tất cả mọi người chúng ta trở thành công cụ của người mà thôi, trợ giúp người thỏa mãn tư dục, người nói xem người đã hại bao nhiêu người."

"Nếu ông trời có mắt, nhất định sẽ trừng phạt người." Mộc Thanh Nhiêu vừa dứt lời, khuôn mặt già nua của Diệp Thu Loan thay đổi, bà ta hét lớn: "Tiện nhân, rõ ràng là muốn chết."

Thân hình bà ta động một cái, lách mình bay thẳng đến chỗ Mộc Thanh Nhiêu.

Đồng thời hạ lệnh: "Giết."

Diệp Thu Loan dứt lời, người của Lăng Vân tông phía sau, một phần hành động, một phần lại không nhúc nhích.

Có hành động là người của chủ phong và tam phong.

Không nhúc nhích là người của tứ phong.

Tất cả mọi người đều nhìn vào phong chủ tứ phong.

Phong chủ tứ phong nhanh chóng ngẩng đầu nhìn về phía phong chủ ngũ phong Mộc Thanh Nhiêu.

Hai người các nàng xưa nay có quan hệ tốt, trước đó Mộc Thanh Nhiêu đi tìm nàng ta, khuyên nàng ta thừa cơ phản bội, hai người cùng nhau liên thủ giết chết tông chủ Diệp Thu Loan.

Thế nhưng linh lực của tông chủ đại nhân vô cùng cường đại, các nàng có thể giết được bà ta sao?

Nếu không thể giết chết bà ta, vậy tất cả người của tứ phong đều phải chôn cùng.

Phong chủ tứ phong đang chần chờ, Diệp Thu Loan phía trước đã phát hiện ra, bà ta không nhịn được quát lạnh: "Âu Dương Lăng Tuyết, người đang làm gì?"

Âu Dương Lăng Tuyết nhìn sắc mặt dữ tợn của Diệp Thu Loan, nghĩ đến Lăng Vân tông bây giờ đúng như lời sư muội nói, chẳng khác nào địa ngục trần gian, mà tất cả những chuyện đó cũng đều là do lão bà này ban tặng.

Âu Dương Lăng Tuyết đột ngột nói với những người của tứ phong phía sau.

"Chúng ta phản đối, Lăng Vân tông chúng ta đã chịu đủ rồi, các đệ tử, giết người của Lăng Vân tông, chúng ta liền tự do, chúng ta có thể xuống núi, chúng ta có thể trải qua cuộc sống chính mình mong muốn."

Âu Dương Lăng Tuyết vừa dứt lời, chính mình đi đầu một bước xông về phía phong chủ tam phong.

Các đệ tử phía sau nghe thấy lời nói của nàng, cũng xông về người của tam phong.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 709: Quái Vật

Lời nói của phong chủ tứ phong Âu Dương Lăng Tuyết chẳng những kích động người của tứ phong, mà còn kích động nhiều người khác.

Những người trong tam phong thấy nhân số Lăng Vân tông càng ngày càng ít, dường như đã cảm nhận được kết cục không thể cứu vãn được nữa.

Lại thêm các nàng cũng muốn tự do, cũng thích nam nhân, cũng muốn xuất giá sinh nhi sinh nữ, nhưng tất cả những thứ này không thể có được ở Lăng Vân tông.

Cho nên bọn họ cũng phản.

Cứ như vậy, trong Lăng Vân tông xảy ra nội loạn trước, những người làm phản còn nhiều hơn những người ở lại.

Những người ở lại hoàn toàn là bởi vì sợ dâm uy của Diệp Thu Loan, các nàng cho rằng Diệp Thu Loan sẽ không thua.

Những kẻ phản bội này, sau cùng nhất định sẽ không yên ổn, nhất định sẽ sống không bằng chết.

Diệp Thu Loan nằm mơ cũng không nghĩ đến Lăng Vân tông chính mình một tay tạo dựng nên, sau cùng lại có nhiều người phản bội như vậy.

Diệp Thu Loan đỏ mắt, nhìn đệ tử Lăng Vân tông đang chém giết lẫn nhau sau lưng.

Hiện tại hoàn toàn là tự giết lẫn nhau.

A...

Diệp Thu Loan xông về phía Mộc Thanh Nhiêu như điên, tiện nhân, đều là do người hủy Lăng Vân tông của ta, ta sẽ không bỏ qua cho người.

Diệp Tử Yên sau lưng Diệp Thu Loan trợn mắt hốc mồm nhìn mọi chuyện trước mặt.

Vì sao lại trở nên như vậy, vì sao lại trở nên như vậy được.

Những người này điên rồi phải không, nàng ta giơ chân kêu lên: "Các người điên rồi, trước mắt chúng ta muốn đồng lòng đối phó với kẻ thù, các người giết người trong nhà làm gì."

Diệp Tử Yên không mở miệng còn tốt, mới mở miệng, những đệ tử tứ phong đang giết người đỏ mắt liền nghĩ đến chính mình ngày xưa phải chịu đựng vị đại tiểu thư này không ít.

Dáng vẻ diễm võ dương oai, rõ ràng là một người rất bình thường, nhưng hở ra là giả bộ như tiên nữ.

Tiên cái con khỉ, tiện nhân đều là sĩ diện cái lão.

Giết.

Kết quả một đồng người xông lại giết Diệp Tử Yên, Diệp Tử Yên sắc mặt đại biến, tranh thủ thời gian đánh nhau với bọn họ. Nội bộ Lăng Vân tông tự chém giết lẫn nhau, cách đó không xa Vân Thiên Vũ ngẩng đầu nói với Tiêu Cửu Uyên.

"Mụ già này giao cho người đó."

Nếu Diệp Thu Loan không trúng độc, Vân Thiên Vũ cũng không dám để cho Tiêu Cửu Uyên giao thủ với bà ta, nhưng hiện tại bà ta đang trúng độc, bà ta càng sử dụng linh lực, thì sẽ càng khiến linh lực giảm đi, cứ như vậy, Tiêu Cửu Uyên đối phó bà ta cũng không phải là vấn đề.

"Được."

Tiêu Cửu Uyên cười khế đứng lên, thân hình vừa động, cầm trong tay trường thương màu đen lách mình nhảy ra đi, trường thương lắc một cái, linh lực rót vào bên trong, trường thương như hắc sắc kinh long quét ngang ra ngoài.

Diệp Thu Loan thấy Tiêu Cửu Uyên lam linh quang mang, cười lạnh thành tiếng.

"Chỉ bằng người lam linh đỉnh phong mà muốn cùng ta giao thủ, muốn chết."

Bà ta đưa tay xuất ra tử linh cường đại, tay vừa nhắc linh lực màu tím liền xuất ra, phóng thẳng về phía Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên lập tức liền cảm nhận được áp lực cường đại, làm cho huyết khí trong lồng ngực hân dâng trào.

Cũng khiến hân hiếu được uy lực cường đại của tử linh.

Xem ra lần này rời khỏi Quý Vương phong, hân phải bắt đầu đột phá.

Chỉ có đột phá tử linh, hân có thể bảo vệ Vũ nhi tốt hơn, không cho người khác bắt nạt nàng.

Lam linh đỉnh phong vẫn chưa đủ.

Tiêu Cửu Uyên vừa suy nghĩ vừa nắm trường thương bay nhanh tránh đi, Diệp Thu Loan vừa nhìn động tác của hân liền cho là hân sợ.

Bà ta không khỏi ngửa mặt lên trời cười to: "Tiêu Cửu Uyên, hôm nay chính là ngày chết của ngươi, các người hủy Lăng Vân tông của ta, ta cũng sẽ không buông tha cho các ngươi."

"Ta phải giết các ngươi."

Sắc mặt Diệp Thu Loan nhăn nhó cùng cực, cả người giống như một con quái vật dữ tợn.

Tiêu Cửu Uyên không để ý tới bà ta, bà ta lại càng đuổi sát Tiêu Cửu Uyên không thả, tiếng ầm ầm vang lên không ngừng.

Tiêu Cửu Uyên vẫn luôn chạy trốn, hắn làm như vậy, chính là muốn để cho linh lực của Diệp Thu Loan suy yếu, chờ đến khi linh lực của bà ta đã đủ yếu, cũng là cơ hội cho hắn phản công.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 710: Thảm Bại

Trong lúc hai người Tiêu Cửu Uyên và Diệp Thu Loan đang đối chiến, ở bên khác, Vân Thiên Vũ nhìn về phía phong chủ ngũ phong Mộc Thanh Nhiêu.

"Người dẫn người đi hiệp trợ phong chủ tứ phong, ngoài ra, nếu có người trong tông muốn phản cũng buông tha cho các nàng, đối với những kẻ ngu xuẩn mất khôn, liều chết chống cự, giết chết bất luận tội."

Mộc Thanh Nhiêu đáp một tiếng rồi vung tay lên dẫn người lách mình xông tới.

Vân Thiên Vũ lại nhìn Tiêu Dạ Thần, Bạch Diệu, Hắc Diệu và An Thân Vương phủ bộ đầu sau lưng.

"Các người giết những kẻ đến giúp đỡ Lăng Vân tông kia cho ta, bọn họ rất dễ nhận biết, những kẻ không mặc tông phục của Lăng Vân chính là những kẻ đến giúp sức cho Lăng Vân, giết cho ta."

"Vâng."

Mọi người lách mình mà ra.

Sau cùng chỉ còn lại hai người Vân Thiên Vũ và Diệp Gia.

Vân Thiên Vũ nhìn Diệp Gia khẽ cười nói: "Bây giờ hai chúng ta nên đi bắt kẻ cầm đầu."

Vân Thiên Vũ dứt lời, thân hình nhất động, bay thẳng đến chỗ Diệp Tử Yên.

Tất cả những gì nàng và Tiêu Cửu Uyên gặp phải đều là bởi vì nữ nhân này.

Hôm nay nàng nhất định phải khiến cho nữ nhân này chết không có chỗ chôn.

Diệp gia bay theo sát Vân Thiên Vũ, phối hợp với nàng đi bắt Diệp Tử Yên.

Ngũ phong một trận nội sát.

Mùi máu tươi ngập trời.

Tại đây đang điên cuồng chém giết, trong rừng rậm cách đó không xa một đám người đang ẩn nấp, những người đó yên lặng nhìn trận đấu trên ngũ phong.

Một nữ tử không nhìn được nhìn về phía nam tử mặc áo hồng bên cạnh.

"Ca ca, chúng ta mau đi đi, Vân tỷ tỷ đánh nhau với người ta, chúng ta không đi qua, nói không chừng tỷ ấy sẽ phải chịu thiệt thòi đấy."

Nam tử mặc áo hồng trong mắt ẩn có đau đớn, lại lạnh nhạt lắc đầu.

"Nàng không cần, cho dù không có chúng ta giúp đỡ, trận này các nàng cũng nhất định thắng, cho nên chúng ta ra hay không ra cũng đều giống nhau."

Tiểu Linh Đang nghe lời nói trầm thấp của ca ca, nàng biết trong lòng ca ca rất khó chịu.

Mà tất cả những chuyện này cũng là do nàng.

Trong lòng Tiểu Linh Đang cũng rất khó chịu, một cô nương luôn không biết như thế nào là khổ sở như nàng, cuối cùng cũng chân thực cảm nhận được cảm giác đau thương.

Giờ khắc này nàng ảo não, căm hận chính mình, vì sao, vì sao cuối cùng lại muốn xông ra.

Nếu như không phải nàng xông ra, ca ca liền cứu Vân tỷ tỷ, quan hệ của hai người sẽ khác.

Mà không phải như bây giờ.

"Ca ca, muội xin lỗi."

Tiểu Linh Đang gục đầu xuống, trong mắt nàng có mắt nước tí tách rơi xuống.

Phượng Vô Nhai đưa tay thay Tiểu Linh Đang lau khô nước mắt.

"Nha đầu ngốc, việc này không liên quan đến muội, cho dù không có chuyện này, nàng cũng sẽ không thích ta."

Bởi vì lúc trước y đã từng nói y thích nàng, nàng lại phản ứng kịch liệt như vậy, cho nên cho dù không có chuyện của Tiểu Linh Đang, nàng cũng sẽ không thích y.

Phượng Vô Nhai ngược mắt nhìn bóng dáng linh động cách đó không xa, y yên lặng nhìn, không nói thêm câu nào nữa.

Trên ngũ phong, người của Diệp Thu Loan nhanh chóng bị những người làm phản giết chết hơn một nửa, còn lại một nửa, cũng không dám tiếp tục chiến đấu, bạch bạch quỳ xuống không ít.

Những người này vừa quỳ xuống vừa cầu xin: "Xin tha mạng, xin đừng giết chúng ta, xin đừng giết chúng ta."

Phong chủ ngũ phong Mộc Thanh Nhiêu giơ tay, hét lớn: "Chỉ cần không giúp Diệp Thu Loan Lãng Vân tông, chúng ta cũng sẽ không giết."

Sau cùng tất cả mọi người âm âm vứt hết đồ trong tay.

Không có ai tiếp tục chống cự.

Cách đó không xa Diệp Tử Yên bị Vân Thiên Vũ bắt lại đang liều mạng giãy dụa, nàng ta vừa giãy dụa vừa thét lên: "Các người giết đi, giết đi chứ."

"Không, không thể như vậy."

Diệp Tử Yên nhìn cục diện trước mặt, nàng ta khó có thể tin, vì sao, vì sao có thể trở nên như vậy.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 711: Trọng Thương

Lăng Vân tông là thế lực cường đại nhất trong tam đại, ngay cả hoàng đế tứ quốc đều phải kiêng kị, vì sao cuối cùng các nàng lại thất bại, còn thảm bại như vậy.

Không. Nàng ta không tin đây là sự thật.

Diệp Tử Yên liều mạng giãy dụa: "Thả ta ra, Vân Thiên Vũ, tiện nhân, mau thả ta ra."

"Thả người, người nghĩ hay quá đấy."

Vân Thiên Vũ cho nàng ta một bạt tai, đồng thời nhanh chóng lấy ra một viên đan dược từ trong tay áo nhét vào miệng Diệp Tử Yên.

Đợi sau khi đan dược nhét vào bên trong miệng Diệp Tử Yên, Vân Thiên Vũ mới buông nàng ta ra.

Diệp Tử Yên kinh hãi nhìn nàng: "Người cho ta ăn cái gì, có phải độc dược hay không?"

"Đúng vậy. Là độc dược khiến người sống không bằng chết."

"A, người dám đối xử với ta như vậy, ta, ta."

Diệp Tử Yên muốn xông lại đối phó Vân Thiên Vũ.

Không ngờ sau lưng Vân Thiên Vũ, một con chồn đã thoát ra ngoài, Điều Gia sớm đã chướng mắt nữ nhân này, lúc trước chính nữ nhân này khiến cho chủ tử nhà mình đau khổ, bây giờ còn hung ác, hung ác cái con khỉ.

Điều Gia nhảy lên, xông tới dùng móng vuốt cào lên mặt Diệp Tử Yên.

Ta cào, ta cào, ta cào nát cái mặt thối của ngươi, xem ngươi còn muốn làm tiên tử hay không.

"A..."

Diệp Tử Yên hét lên thảm thiết.

Tiếng hét của nàng ta rơi vào trong tai Diệp Thu Loan.

Diệp Thu Loan nghe thấy thì kinh hãi không thôi, bà ta quay đầu nhìn thấy nữ nhi của chính mình lại bị một con tiểu súc sinh khi dễ.

Bà ta không khỏi giận dữ: "Vân Thiên Vũ ngươi muốn chết."

Cơ thể động một cái, liền muốn lao tới thu thập Vân Thiên Vũ.

Đúng lúc này Tiêu Cửu Uyên luôn luôn chạy trốn sau lưng đột ngột đưa tay, trường thương như du long lao tới phía Diệp Thu Loan.

Diệp Thu Loan xoay người lại, vận linh lực đánh trả.

Nhưng sau khi va chạm với trường thương.

Tuy trường thương bị bà ta đánh bay, nhưng Diệp Thu Loan lại kinh hãi phát hiện ra một chuyện.

Bà ta lại bị trường thương làm cho chấn động đến mức lùi lại mấy bước, chuyện gì đang xảy ra đây.

Sắc mặt Diệp Thu Loan khó coi, bà ta nhắc tay lên, phát hiện linh lực trên đầu ngón tay của mình không phải tử sắc, mà chính là lam linh.

Linh lực của bà ta đã suy giảm, còn suy giảm đến mức như thế.

Đây là làm sao?

Diệp Thu Loan sụp đổ, phía trước Tiêu Cửu Uyên đưa tay vận lực, lam linh oanh một tiếng đánh tới Diệp Thu Loan, Diệp Thu Loan vội vàng đưa tay nghênh đón.

Hai người dùng lam linh liều mạng một trận.

Ầm một tiếng thật lớn vang lên, hai người đồng thời lui về sau.

Nhưng Diệp Thu Loan lui mấy bước mới có thể đứng vững, mà Tiêu Cửu Uyên chỉ lui ba bước đã đứng vững.

Cho nên hiện tại linh lực của Diệp Thu Loan đã không bằng Tiêu Cửu Uyên.

Diệp Thu Loan cả kinh thân thể bắt đầu run rẩy, vì sao lại như vậy, vì sao lại trở nên như vậy chứ.

Mọi chuyện đi đến bước này, Diệp Thu Loan đã biết sự việc không thể cứu vãn được nữa, trước mắt muốn vẫn hồi Lăng Vân tông, hay giết đám người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ, Mộc Thanh Nhiêu là không thể nào.

Mà nếu tiếp tục lưu lại, ngược lại sẽ bị bọn họ giết chết.

Cho nên phải đi thôi.

Sau này bà ta sẽ giết từng người một.

Đôi mắt Diệp Thu Loan lóe lên sự tàn nhẫn.

Sau đó bà ta động thân muốn chạy trốn.

Nhưng Tiêu Cửu Uyên sau lưng làm sao có thể để cho bà ta trốn, ngón tay hất vung lên, một đạo linh lực bắn ra ngoài, mạnh mẽ đánh về phía Diệp Thu Loan.

Diệp Thu Loan nghe tiếng vang vù vù phía sau, vội vàng vận linh lực ngăn cản, oanh một tiếng, hai đạo lực va vào nhau, bà ta lại bị linh lực đánh bay.

Thân thể tựa như điều đứt dây rơi xuống đất.

Bóng dáng Tiêu Cửu Uyên phía sau như âm hồn nhẹ nhàng bay tới, hất đưa tay phóng mạnh một chưởng đánh bay Diệp Thu Loan.

Diệp Thu Loan lại bị linh lực của hất đánh bay lần nữa, bà ta trực tiếp rơi trên mặt đất, cuối cùng tạo thành một cái hố sâu.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 712: Tự Nổ

Tiêu Cửu Uyên lách mình xông tới, một chân giẫm mạnh lên ngực Diệp Thu Loan.

"Bây giờ còn chạy không?"

Lúc này Diệp Thu Loan hoàn toàn không còn dáng vẻ vênh váo của tông chủ Lăng Vân tông trước đó nữa, giờ phút này bà ta hoàn toàn là một lão bà già nua, lại còn là một lão bà bị thương nặng.

Tiêu Cửu Uyên gọi người phía sau lưng: "Người tới."

Bạch Diệu lách mình đi đến.

Lúc trước Vân Thiên Vũ ra lệnh cho bọn họ đi giết những cao thủ đến giúp đỡ Lăng Vân tông kia.

Bọn họ giết một nửa, còn một nửa tất cả đều chạy thoát.

Bây giờ Lăng Vân tông đã bại, bọn họ căn bản không cần thiết lại làm gì cho Lăng Vân tông nữa.

Bạch Diệu nhoáng một cái đi đến, Tiêu Cửu Uyên chỉ Diệp Thu Loan trên mặt đất nói: "Bắt lấy bà ta, để cho hai mẹ con bọn họ cùng chết."

"Vâng, chủ tử."

Bạch Diệp dùng tay xách Diệp Thu Loan, sau đó đi về phía Vân Thiên Vũ bên kia.

Mà trước mặt Vân Thiên Vũ, Diệp Tử Yên đang thống khổ sợ hãi không chịu nổi kêu lên.

Bởi vì nàng ta nhìn thấy da thịt trên người mình đang dần dần thối rữa, sau đó tản ra mùi thối, còn không ngừng chảy mủ nước.

Tất cả mọi người xung quanh đều lui về sau, dáo dạt không chịu nổi.

Diệp Tử Yên hét lên giống như kẻ điên, mắt thấy Diệp Thu Loan bị người ném đến, nàng ta thống khổ cầu khẩn.

"Mẫu thân, cứu con, mau cứu con."

Giờ phút này Diệp Tử Yên hoàn toàn quên mất mẫu thân của mình đã thụ thương, không có năng lực tiếp tục bảo hộ nàng ta nữa.

Ngày xưa nàng ta là đại tiểu thư Lăng Vân tông, nhưng sau này nàng ta chẳng là gì nữa.

Diệp Thu Loan tuy bị trọng thương, nhưng sự sắc bén trên người vẫn còn, bà ta ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ.

"Không nghĩ tới Diệp Thu Loan ta có lại có ngày bại trong tay tiêu bối các người, ta nhận thua, nhưng oan có đầu nợ có chủ, các người giết ta cũng được, nhưng hãy tha cho nữ nhi của ta một con đường sống."

Diệp Thu Loan vừa dứt lời, Diệp Tử Yên liền sững sờ.

Từ trước đến nay Diệp Thu Loan vẫn luôn lạnh lùng với nàng ta, không nghĩ tới thời khắc sống còn, bà ta lại muốn che chở nàng ta. "Mẫu thân."

Diệp Tử Yên khóc lớn, lúc này hối hận không thôi, nếu như nàng ta nghiêm túc tu luyện, vậy bây giờ nàng ta sẽ có năng lực cường đại, sẽ không hại chính mình còn hại cả mẫu thân nữa.

"Không được giết mẫu thân ta."

Diệp Tử Yên kêu to.

Vân Thiên Vũ cười lạnh nhìn về phía Diệp Thu Loan, chậm rãi nói.

"Người cho là ta sẽ lưu lại một tai hoạ ngầm như thế sao? Thả Diệp Tử Yên, về sau lại để cho nàng ta đến báo thù sao? Người thật sự muốn quá nhiều, Diệp Thu Loan, hôm nay mẹ con người đừng mơ có ai được sống."

Vân Thiên Vũ dứt lời, Diệp Thu Loan kêu to: "Nữ nhân độc ác, người chết không yên đâu, sau khi ta chết làm quỷ cũng không buông tha cho người."

Vân Thiên Vũ nhìn về phía Diệp Thu Loan, lạnh lùng nói: "Sau khi người xuống địa ngục, chỉ sợ không có thời gian đến tìm ta đâu. Những người từng bị người giết, sẽ lần lượt tìm người báo thù, người có thời gian tìm ta tính số sao?"

Vân Thiên Vũ ra lệnh cho Bạch Diệu: "Giết Diệp Tử Yên."

Bạch Diệu trả lời, lách mình tiến lên, một chưởng đánh về phía Diệp Tử Yên.

Sắc mặt Diệp Tử Yên vô cùng hoảng sợ, nàng ta liều mạng lui về sau.

"Không được, không được giết ta, ta không muốn chết. Không muốn chết..."

Một chưởng của Bạch Diệu đánh tới, oanh một tiếng, trực tiếp giết chết Diệp Tử Yên.

Diệp Tử Yên bị một chưởng đánh cho lục phủ ngũ tạng đều vỡ nát, trong miệng trào ra máu tươi, liên tục giãy dụa trên mặt đất, cuối cùng chết không nhắm mắt, đôi mắt nàng ta mở to nhìn tất cả mọi người.

Diệp Thu Loan thấy nữ nhi của chính mình bị đánh chết, khuôn mặt bà ta vằn vẹo, thống khổ ngửa mặt lên trời gào to.

"A..."

Bà ta đột ngột vận lực, Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ lập tức phát giác ra ý đồ của bà ta, vội vàng quát: "Mau lui lại, bà ta muốn tự nổ."

Bóng dáng mấy người liền lui về sau.

Quả nhiên Diệp Thu Loan dốc hết toàn lực tự nổ mà chết.

Tiếng âm âm vang lên không ngừng.

Diệp Thu Loan tự nổ mà chết.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 713: Tốt Đẹp

Người của Lăng Vân tông xung quanh đều chậm rãi quỳ xuống, giờ khắc này trong lòng mọi người đều có cảm xúc nói không nên lời.

Từ trước đến nay Lăng Vân tông vẫn luôn là nhà các nàng, là nơi các nàng an cư lạc nghiệp.

Thế nhưng bởi vì tông chủ Diệp Thu Loan và phong chủ đệ nhất phong, đệ nhị phong ác độc, làm cho các nàng bị dồn nén, hận không thể thoát khỏi Lăng Vân tông.

Nhưng đến khi Lăng Vân tông thật sự tan rã, trong thời khắc này, các nàng lại cảm thấy trong lòng vô cùng khổ sở.

Trên đồng hoang tàn của đệ ngũ phong, một đám người đen nghịt đang quỳ.

Từng người đều đang mặc niệm.

Tương phản với người của Lăng Vân tông, nhóm người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ lại thở phào một hơi, đồng phiến toái này cuối cùng cũng giải quyết xong.

Bọn họ có thể lên đường về kinh rồi.

Thời gian ở Lăng Vân tông tựa như một cơn ác mộng.

Cũng may, trong hoàn cảnh khó khăn chồng chất như vậy, đã thành toàn cho mỗi lương duyên của Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ.

Tiêu Cửu Uyên vươn tay bá đạo nắm tay Vân Thiên Vũ khẽ cười nói: "Chúng ta về kinh."

"Được."

Vân Thiên Vũ nhẹ nhàng gật đầu, sau đó đi đến trước mặt phong chủ đệ ngũ phong Mộc Thanh Nhiêu nói.

"Mộc Phong Chủ, đoạn đường tiếp theo chính người tự quyết định thôi, là chặn chính lại Lăng Vân tông, hay là một con đường khác, đều do chính người lựa chọn, chỉ là có một chuyện, quan hệ giữa Vân Thiên Vũ ta và Lăng Vân tông đã xong, về sau hi vọng các người đừng tìm ta, ta cũng sẽ không làm phiền các người."

Vân Thiên Vũ nói xong rồi lấy một bình đan dược từ trong tay áo đưa cho Mộc Thanh Nhiêu.

"Đây là đan dược trị hàn độc trong cơ thể lệnh lang, tổng cộng là bảy viên, sau khi lệnh lang ăn vào, hàn độc sẽ tự giải hết, đây là lời hứa lúc đầu ta đã nói với người."

Vân Thiên Vũ nói xong lui ra phía sau một bước, quay người rời đi.

Mộc Thanh Nhiêu nắm chặt bình đan dược trong tay, trong lòng vô cùng kích động.

Tuyệt Nhi không có việc gì, không có việc gì.

Thật là quá tốt.

Hoa Khấp Tuyệt bên cạnh Mộc Thanh Nhiêu cũng đứng lên, chậm rãi mở miệng nói. "Vân Thiên Vũ, cảm ơn, sau này nếu có cơ hội, ta nhất định

sẽ báo đáp lại ân tình này của người."

Vân Thiên Vũ cười nhẹ khoát tay: "Không cần, chúng ta đã thanh toán xong."

Nàng nói xong rồi thoải mái đi khỏi đệ ngũ phong.

Tiêu Cửu Uyên theo sát nàng, tuần nam mỹ nữ, trời sinh một đôi loá mắt.

Trời đất tạo nên, xứng đôi vừa lứa.

Sau lưng một đám thủ hạ theo chân bọn họ rời đi.

Đệ tử Lăng Vân tông đưa mắt nhìn bọn họ rời khỏi đệ ngũ phong.

Sau khi Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ rời khỏi đệ ngũ phong, hai người nhìn nhau cười một tiếng, cả người đều thoải mái không ít.

Phiền toái này cuối cùng cũng giải quyết xong, bây giờ bọn họ có thể an tâm hơn nhiều, không cần lúc nào cũng lo lắng đến những âm mưu trong Lăng Vân tông nữa.

"Đi, hồi kinh."

Hai người tay cầm tay đi ra ngoài.

Sau lưng nhóm người Tiêu Dạ Thần và Diệp Gia nhìn bọn họ, chỉ cảm thấy thời khắc này thật là tốt đẹp.

Tất cả đều tốt đẹp.

Tiêu Dạ Thần và Diệp Gia nhìn nhau cười khẽ.

Gần đây hai người cùng nhau đối phó với kẻ địch, ngược lại đã quên những lúng túng trước đó. Nhưng bây giờ đại địch đã bị tiêu diệt, hai người

nhớ tới xấu hổ trước kia, lập tức lại trở nên không tự nhiên.

Hai người lập tức quay đầu không nhìn đối phương mà nhìn về nơi khác.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ cùng Tiêu Dạ Thần và Diệp Gia mang theo ba linh thú xuống núi.

Nhưng lúc đoàn người đi được nửa đường, đột nhiên nghe thấy sau lưng vang lên tiếng gọi thương tâm.

"Vân tỷ tỷ, tỷ chờ một chút, tỷ chờ muội một chút."

Vân Thiên Vũ dừng bước nhìn lại, nhìn thấy Tiểu Linh Đang vẻ mặt khổ sở chạy vội tới, mà sau lưng Tiểu Linh Đang còn có mấy người, đứng đầu là Phượng Vô Nhai một thân hồng y.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 714: Cầm Hận

Vân Thiên Vũ biết, trước đó lúc các nàng thu thập người của Lăng Vân tông thì Phượng Vô Nhai cũng từng xuất lực trợ giúp các nàng giết người của Lăng Vân tông.

Nhất thời trong lòng cảm thấy khó chịu, nàng không biết nên nói gì cho phải.

Tiểu Linh Đang hai mắt nhắm lệ mơ hồ chạy đến trước mặt Vân Thiên Vũ ôm nàng: "Vân tỷ tỷ, thật xin lỗi, là muội hại tỷ, tỷ đừng giận muội."

Vân Thiên Vũ không giận Tiểu Linh Đang, ngược lại nàng khá thích Tiểu Linh Đang.

Nhưng bởi vì Tiểu Linh Đang là muội muội của Phượng Vô Nhai, bây giờ quan hệ của nàng và Phượng Vô Nhai trở nên như vậy, cho nên nàng không thể nào tiếp tục đưa Tiểu Linh Đang theo nữa.

Vân Thiên Vũ nghĩ nghĩ rồi vỗ lưng Tiểu Linh Đang: "Tiểu Linh Đang, ta không trách muội, thật sự không trách muội."

Nàng nói xong thì lau khô nước mắt cho Tiểu Linh Đang, cẩn thận dặn dò nói: "Trở về Ma Ảnh cung với ca ca của muội đi, về sau phải nghe lời một chút, không nên chạy loạn, tính cách muội như vậy rất dễ chịu thiệt thòi đấy."

Nước mắt Tiểu Linh Đang chảy xuống như mưa.

Trong lòng nàng rất khó chịu.

"Đừng khóc, thiên hạ này không bữa tiệc nào không tàn, sau này nếu muội tới kinh thành, vẫn có thể tìm ta như cũ."

"Thật sao?"

"Thật, tuy nhiên đừng lén trốn đi là được."

Vân Thiên Vũ đùa nàng, Tiểu Linh Đang cười rộ lên: "Vân tỷ tỷ, tỷ đừng giận muội, cũng đừng giận ca ca muội có được không, thật ra huynh ấy..."

Vân Thiên Vũ cắt ngang Tiểu Linh Đang nói: "Được rồi, chúng ta phải trở về kinh."

Tiểu Linh Đang dừng lại, nàng biết, nhất định trong lòng Vân tỷ tỷ vẫn trách ca ca nàng, nhất định là như thế.

Đều là lỗi của nàng.

Bây giờ nàng thật sự rất hối hận.

Vân Thiên Vũ lại đưa tay xoa đầu Tiểu Linh Đang, sau đó mới xoay người rời đi.

Diệp Gia nhanh chóng tiến lên ôm Tiểu Linh Đang một cái, nhẹ nhàng nói: "Tiểu Linh Đang, muội đừng buồn nữa, Vũ Mao thật sự không trách muội, cũng không có trách ca ca muội, chỉ là muội ấy không biết phải đối mặt với ca ca muội như thế nào mà thôi."

Tiểu Linh Đang nháy mắt: "Thật như vậy sao?"

"Ừm, tin tưởng tử, cho nên muội đừng buồn nữa." Diệp Gia buông Tiểu Linh Đang ra.

Đoàn người đi về phía chân núi.

Nhưng Vân Thiên Vũ phía trước đi được một đoạn đột nhiên quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy một vệt hồng y trên núi.

Hồng y đẹp hơn máu, tà mị ngày xưa không còn tồn tại, giờ này khắc này y thất hồn lạc phách, trong đôi mắt ẩn chứa đau đớn.

Trong lòng Vân Thiên Vũ hơi nặng nề.

Cuối cùng nàng quay người sai bước đi đến.

Mọi người phía sau đều quay sang nhìn nàng, không rõ nàng làm như vậy là có ý gì.

Tiêu Cửu Uyên lập tức trở nên khẩn trương, bàn tay lặng yên nắm chặt lại.

Trái tim cũng trở nên lo lắng, Vũ nhi, nàng muốn nói với Phượng Vô Nhai điều gì.

Lúc này Vân Thiên Vũ đã đi đến trước mặt Phượng Vô Nhai, nàng ngược mắt nhìn Phượng Vô Nhai.

Nàng thấy rõ trong mắt Phượng Vô Nhai có đau đớn và hối hận.

Vân Thiên Vũ chậm rãi mở miệng: "Phượng Vô Nhai, ta vẫn còn nợ ngươi một câu trả lời, tuy giữa chúng ta có mâu thuẫn, có rạn nứt, nhưng ta muốn nói với ngươi một tiếng, thật xin lỗi, ta không thể nào thích ngươi, không phải bởi vì cuối cùng ngươi không cứu được ta, mà chính là bởi vì ta không có cảm giác đó với ngươi, đó không phải là chuyện ta có thể không chế được."

Nàng nói xong liền quay người rời đi, sau lưng Phượng Vô Nhai yên lặng nhìn bóng dáng Vân Thiên Vũ rời đi.

Nghĩ đến lời nói của nàng, trong lòng y cũng thoải mái hơn một chút.

Thế nhưng lúc nhìn thấy Vũ Mao và Tiêu Cửu Uyên cùng nhau xuống núi.

Trong mắt Phượng Vô Nhai chậm rãi nổi lên sự lạnh lùng, y âm trầm nhìn chăm chăm Tiêu Cửu Uyên.

Giờ khắc này y phát hiện, y không trách Vũ Mao, người mà y căm hận là Tiêu Cửu Uyên.

Nếu như người hôm nay Vũ Mao thích là một người khác, chẳng hạn như Tiêu Dạ Thần.

Vậy thì y cũng có thể chấp nhận, nhưng y không thể chấp nhận một người như Tiêu Cửu Uyên.

Bởi vì hắn đã từng khiến cho Vũ Mao tổn thương rất nhiều.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 715: Yêu Thương

Phượng Vô Nhai không biết vì sao càng ngày lòng mình càng cảm hận Tiêu Cửu Uyên, đó là một loại hận ý sinh ra từ trong xương tủy.

Nếu người thật sự có kiếp trước kiếp sau, y dám nói, kiếp trước, chắc hẳn y và Tiêu Cửu Uyên là kẻ thù, cho nên y mới có thể càng nhìn càng không vừa mắt với hắn.

Thậm chí sâu trong lòng mình có một loại khát vọng, hận không thể giết hắn, giết hắn.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ cũng không biết suy nghĩ trong lòng Phượng Vô Nhai.

Hai người bọn họ dẫn theo đám người Tiêu Dạ Thần về kinh.

Lúc tới, mọi người phong trần mệt mỏi, lên đường ngày đêm.

Lúc về, không chút vội vàng, du sơn ngoạn thủy, tự tại nói không nên lời.

Trên đường, Tiêu Cửu Uyên rất sủng Vân Thiên Vũ, thực sự sủng nàng từ trong xương tủy.

Tất cả những điều này thường khiến Vân Thiên Vũ sinh ra một loại ảo giác.

Giống như tất cả đều là một giấc mơ.

Tiêu Cửu Uyên vốn là một loại nam nhân lãnh khốc bá đạo, nam nhân vừa ấm áp vừa tri kỷ bên cạnh bây giờ thật sự là Tiêu Cửu Uyên ư?

Nàng nhớ tới nhưng quá khứ trước kia, giống như cách mình đã rất xa xôi.

Ngược lại nam nhân ấm áp tri kỷ trước mặt này, mới giống Tiêu Cửu Uyên chân thật.

Vân thiên Vũ đang nghĩ ngợi, trong xe ngựa, Tiêu Cửu Uyên lấy một que tăm xiên một miếng dưa đưa đến bên môi nàng, cười nói:

"Nào, nếm thử cái này, ta đã cho người mang quả dưa này từ Hằng Châu ngàn dặm tới đây, mùi vị không tệ."

Vân Thiên Vũ không nhận, nhìn nam nhân trước mặt tới ngơ ngác.

Hắn vẫn tuấn mỹ như vậy, nhưng trên gương mặt tuấn mỹ lúc này, không còn hung ác sắc bén như ngày xưa, ngược lại mang theo rất nhiều ánh sáng lười biếng dịu dàng.

Mi phượng giương lên sung sướng, bên trong con người đen bóng lóe ra ánh sáng lập lòe.

Như vậy không thể nghi ngờ hắn đang sung sướng, lúc làm việc này, tâm trạng vô cùng tốt.

Nhưng mà hắn của bây giờ và Tiêu Cửu Uyên nàng biết không giống nhau.

Hắn không hề cả người chỉ có lãnh khốc tàn nhẫn như trước, hiện tại hắn tôn quý ưu nhã như vua sư tử, lại lười biếng tùy ý như mèo, hắn như vậy không thể nghi ngờ là rất hấp dẫn.

Vân Thiên Vũ ngơ ngẩn xuất thần, Tiêu Cửu Uyên đã khẽ cười mở miệng hỏi.

"Sao vậy, còn chờ gì nữa."

Vân Thiên Vũ ngược mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên, từ trong mắt hẩn thấy được chính mình, thì ra mình cũng không còn lạnh lùng thản nhiên như trước nữa, mà lộ ra biểu cảm nữ nhi vui sướng khi được cưng chiều.

Nhưng nàng rất sợ cuối cùng tất cả chuyện này chỉ là giấc mơ.

Nàng lo được lo mất như vậy, thật sự là nàng ư?

Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Cửu Uyên, khẽ lẩm bẩm: "Tiêu Cửu Uyên, ta cứ cảm thấy tất cả giống như là một giấc mơ, tỉnh mơ rồi sẽ không còn gì."

Tiêu Cửu Uyên cười, giơ tay véo mũi Vân Thiên Vũ: "Nàng đó, đầu nhỏ này, tối ngày suy nghĩ gì vậy, mơ cái gì, tất cả đều là chân thật, ta đã nói về sau sẽ sủng nàng cả đời, đương nhiên sẽ sủng nàng cả đời."

"Quá khứ ta không tốt, bây giờ ta đang đền bù, cho nên cảm ơn nàng đã cho ta một cơ hội như này."

"Tuy Tiêu Cửu Uyên ta tàn nhẫn độc ác, khiến rất nhiều người chán ghét, nhưng lời ta đã nói, sẽ luôn giữ lời, một lần duy nhất chính là..."

Tiêu Cửu Uyên im miệng, lần duy nhất hẩn nói chuyện không giữ lời chính là câu kia, ta sẽ không thích nàng, nhưng cuối cùng hẩn vẫn thích nàng.

Sau này sẽ không bao giờ nói không giữ lời.

Tiêu Cửu Uyên nhìn Vân Thiên Vũ nghiêm túc nói: "Về sau sẽ không, sẽ không nói không giữ lời, Vũ Nhi, nàng tin ta chứ?"

Ánh mắt hằn nhìn Vân Thiên Vũ nghiêm túc cố chấp.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 716: Khi Dễ

Vân Thiên Vũ hiểu rất rõ cách làm người của Tiêu Cửu Uyên.

Nếu hắn đã nói vậy, đó chính là ý nghĩ chân thật nhất từ tận đáy lòng, nếu không, hắn sẽ không thèm nói.

Nghĩ xong, Vân Thiên Vũ khẽ cười: "Là ta suy nghĩ linh tinh."

Nàng đưa tay nhận miếng dưa trong tay Tiêu Cửu Uyên, khẽ cắn một miếng, thật sự rất ngọt.

Tiêu Cửu Uyên vươn tay kéo bàn tay khác của nàng nghiêm túc nói.

"Vũ Nhi, sau khi về kinh, ta sẽ qua phủ An thân vương gặp lão vương thúc cầu hôn, nàng thấy thế nào?"

Hắn muốn cưới nàng về phủ Ly thân vương để củng cố chiền.

Vân Thiên Vũ ngẩn ra một chút, sau đó lắc đầu.

"Không."

Tiêu Cửu Uyên bắt đầu lo lắng, ngẩng đầu nhìn nàng.

Vũ Nhi không muốn gả cho hắn ư? Vì lúc trước hắn gây tổn thương quá lớn cho nàng, nên nàng không dám gả ư?

Tiêu Cửu Uyên đang nghĩ ngợi, Vân Thiên Vũ khẽ nhướng mày nói.

"Tiêu Cửu Uyên, quá nhanh, lúc trước ta kiên quyết muốn hủy hôn với người, bây giờ đã nói muốn gả cho người nhanh vậy, nói vậy, ta không còn mặt mũi gặp ai, cho nên chờ một chút đi."

Vân Thiên Vũ nói xong, bất đắc dĩ đưa tay vỗ đầu.

Đối với kết quả như vậy, nàng cũng không biết làm sao.

Tiêu Cửu Uyên nghe nàng nói xong, hơi sững sốt, cuối cùng lại nở nụ cười.

Vậy là Vũ Nhi đồng ý, nàng chỉ ngại quá nhanh, bản thân không xuống nước được thôi.

Trên thực tế nàng đã đồng ý để sau này hẳn tới phủ An thân vương cầu hôn.

"Được, nghe nàng, cái gì cũng nghe nàng."

Hai người nói xong lại nở nụ cười vui vẻ.

Trong xe tràn ngập hơi thở ngọt ngào, hơi thở như vậy thủ hạ tiên phong của phủ Ly thân vương và phủ An thân vương đều cảm nhận được.

Mọi người âm thầm vui vẻ trong lòng.

Bởi vì nếu hai vương phủ kết hợp, không thể nghi ngờ sau này bọn họ sẽ thành quan hệ chắc chắn như là tường đồng vách sắt.

Nếu hoàng đế lại muốn động vào phủ An thân vương, tuyệt đối không có khả năng.

Quận chúa sẽ không để bọn họ động.

Cho nên đối với kết quả như vậy, người phủ Ly thân vương và phủ An thân vương đều thấy rất vui mừng.

Dọc theo đường đi, quan hệ hai người Vân Thiên Vũ và Tiêu Cửu Uyên càng hòa hợp, ở chung càng hài hòa.

Mà hai người bọn họ ở chung hài hòa, quan hệ hai người Tiêu Dạ Thần và Diệp Gia, rõ ràng có chút cứng đờ không tự nhiên.

Không được tự nhiên như vậy, cả Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ cũng nhìn ra.

Tiêu Cửu Uyên liếc mắt nhìn Vân Thiên Vũ: "Hai người kia có chuyện gì thế? Cứ có cảm giác kỳ lạ."

"Ta cũng cảm thấy không bình thường, chiều nay, người đừng ngồi trong xe ngựa, ta và biểu tỷ ngồi chung một xe, ta hỏi nàng một chút."

Tiêu Cửu Uyên nghe Vân Thiên Vũ nói xong, lập tức không vui.

Hiện tại quan hệ giữa hắn và Vũ Mao đang tốt, hắn không muốn ngồi tách nàng ra.

Nhưng thấy ánh mắt Vân Thiên Vũ nhìn hắn sâu kín, Tiêu Cửu Uyên chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Lúc chiều, khó có khi thấy Tiêu Cửu Uyên ngồi xe ngựa mình về kinh.

Mà Diệp Gia ngồi xe ngựa Vân Thiên Vũ.

Trong xe ngựa, Vân Thiên Vũ nhìn Diệp Gia, nửa ngày cũng không hé miệng.

Diệp Gia thấy có chút không hiểu được, giơ tay sờ lên mặt mình: "Vũ Mao, sao vậy?"

"Muội muốn hỏi tử một chút, tử và Tiêu Dạ Thần sao thế, sao muội cảm thấy hai người có chút kỳ lạ, không phải lúc trước ở Lăng Vân tông vẫn tốt ư?"

Mặt Diệp Gia cứng đờ, vội lắc đầu phủ nhận: "Không có, ta với hắn vẫn bình thường."

Vân Thiên Vũ không tin, nhìn Diệp Gia khẳng định nói: "Chắc chắn giữa hai người có chuyện, chẳng lẽ là Tiêu Dạ Thần bắt nạt tử?"

Vân Thiên Vũ nói tới chuyện này, vẻ mặt nghiêm túc, nếu mà như vậy, nàng sẽ làm chủ cho biểu tử, để Tiêu Dạ Thần cưới tử ấy."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 717: Ban Ân

Diệp Gia vội lắc đầu: "Không có, Vũ Mao muội đừng nghĩ bậy."

"Thật sự không có chuyện gì."

Vân Thiên Vũ cảm thấy trực giác của mình sẽ không sai, thật sự hai người bọn họ có chuyện.

Diệp Gia thấy không thể giấu được Vân Thiên Vũ, cuối cùng chỉ đành kể chuyện lúc trước bản thân trúng thôi tình tán, sau đó làm những chuyện như vậy với Tiêu Dạ Thần, nói cho Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ nghe xong, lập tức nhú mày, nàng nhớ lúc ấy đã đưa thuốc giải cho biểu tử, chắc chắn biểu tử có thể chống lại được thôi tình tán.

Nhưng sao cuối cùng tử ấy lại động tay động chân với Tiêu Dạ Thần.

Vân Thiên Vũ nghiêm túc tưởng tượng, nghĩ ra vấn đề mấu chốt ở đâu.

Biểu tử thích Tiêu Dạ Thần, nên thôi tình tán chỉ là thuốc dẫn.

Đó là ý muốn phát ra từ lòng tử ấy.

Vân Thiên Vũ nhìn Diệp Gia, Diệp Gia thấy ánh mắt nàng, cảm thấy hơi nao nao.

"Sao vậy, Vũ Mao."

"Biểu tỹ, tỹ thích Tiêu Dạ Thần."

Đây là một câu khẳng định, không phải câu hỏi.

Vân Thiên Vũ nói xong, Diệp Gia vội lắc đầu: "Vũ Mao, muội nói bậy gì thế, sao ta lại thích Tiêu thế tử, ta dựa vào gì mà thích Tiêu thế tử chứ."

Lục gia nàng chỉ là một tội thần, nàng có tư cách gì để thích Tiêu Dạ Thần.

Tuy năng lực của hắc không đủ mạnh, nhưng lòng dạ hắc thẳng thắn, hành vi quân tử, huống chi trước nay hắc thích Vũ Mao.

Ngày đó, nàng nhìn hắc quyết đoán đẩy nàng ra.

Diệp gia lắc đầu không nhận, không muốn chấp nhận chuyện như vậy.

Vân Thiên Vũ không kiên trì nữa, mà từ từ nói: "Biểu tỹ, nếu không muội hỏi Tiêu Dạ Thần giúp tỹ, nếu hắc cũng có ý, muội làm chủ gả tỹ cho hắc."

Diệp Gia trực tiếp lắc đầu từ chối.

Trước mắt Vũ Mao là cô cô của Tiêu Dạ Thần, nếu Tiêu Dạ Thần nghe muội ấy nói rồi cười mình. Chắc chắn hắc sẽ nghĩ nàng nhờ biểu muội làm như vậy, cứ thế, hai người có thể thành kẻ thù.

"Không, Vũ Mao, muội không cần nói chuyện này với Tiêu Dạ Thần, đừng nói gì được không?"

Nàng có kiêu ngạo của nàng.

Vân Thiên Vũ nhìn biểu tở Diệp Gia, thấy được đau đớn trong mắt biểu tở, nàng biết biểu tở thích Tiêu Dạ Thần nhưng tở cũng có kiêu ngạo của mình.

Mà nàng có tư cách gì nhúng tay vào tình yêu của người khác.

Dù Tiêu Dạ Thần hay là biểu tở Diệp Gia.

Vân Thiên Vũ gật đầu: "Được rồi, muội nghe biểu tở."

Trên mặt nàng, có một loại ưu sầu khó biến mất.

Nàng như vậy lại chọc cho Diệp Gia cười, vươn tay chọc vào gáy nàng.

"Muội đó, bây giờ là cô nương rót trong vai mật, phải cười vui vẻ lên mới đúng, đừng có mặt mày ủ rũ, nếu để Ly thân vương gia biết, còn tưởng là ta bắt nạt muội, sau này lại tìm ta tính sổ."

Vân Thiên Vũ bị chọc cười, khẽ mở miệng cười: "Không khoa trương vậy chứ."

Diệp Gia lắc đầu: "Không khoa trương, mà Ly thân vương gia rất sủng muội, muội cần tích phúc thật tốt, biết chưa?"

Diệp Gia nói với Vân Thiên Vũ như một trưởng bối.

Khó có khi Vân Thiên Vũ lại nhẹ nhàng túm tay Diệp Gia, dựa vào nàng nói: "Biểu tở, muội luôn thấy tất cả việc này đều là giấc mơ."

Từ trước tới nay, nàng chưa từng nghĩ tới hoàn cảnh như bây giờ, cho nên nàng mới cảm thấy không biết làm sao.

Diệp Gia nở nụ cười, xem ra Vũ Mao rất thích Ly thân vương gia, bây giờ lo được lo mất.

"Muội đừng nghĩ nhiều, ta thấy tình yêu trân trọng của Ly thân vương gia với muội, sau này, muội còn sống tốt hơn so với hiện tại. Cho nên vui vẻ lên, đừng nghĩ linh tinh."

Vân Thiên Vũ nghĩ lại, không sai, nếu Tiêu Cửu Uyên nói cứng chiêu nàng, vậy nàng để cho hắn cứng chiêu.

Hừ, đây là ban ơn của nàng với hắn.

Nghĩ như vậy, tâm trạng của nàng tốt lên.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 718: Quan Hệ Thông Gia

Đám người nhanh chóng về tới kinh thành.

Thấy kinh thành không xa phía trước, Tiêu Cửu Uyên và Tiêu Dạ Thần chào nhau, tách ra tại đây.

Mọi người chia ra làm việc.

Bọn họ đi cùng với nhau như vậy, việc này truyền tới tai của hoàng đế, không chừng lão ta lại muốn làm gì đó.

Tiêu Cửu Uyên phụ trách đưa Vân Thiên Vũ về An thân vương phủ.

Trên đường, Tiêu Cửu Uyên không quên dặn Vân Thiên Vũ.

"Vũ Nhi, tu vi linh lực của nàng đã đến cấp sáu được một thời gian, hơn nữa sau khi qua Lăng Vân tông, ta phát hiện linh lực của nàng đã ngưng tụ, có thể tiếp tục tu luyện linh lực, về sau có thời gian nàng hãy tới phủ Ly thân vương để tu luyện trong tụ linh trận."

Tiêu Cửu Uyên nói, Vân Thiên Vũ đồng ý, ngồi trong xe ngựa, vén rèm nhìn ra bên ngoài.

"Được, ta biết rồi."

Tiêu Cửu Uyên nhấp môi cười, đằng hoàng nói không nên lời.

Một đám thủ hạ ở phía sau hẳn, về mặt mỗi người đen lại, bữu môi oán trách trong lòng.

Vô liêm sỉ, vương gia nhà mình quá vô liêm sỉ.

Còn chưa tách ra đã đánh chủ ý lên việc tu luyện, muốn đưa Linh Nghi quận chúa vào phủ Ly thân vương.

Thật ra nói cho cùng, không phải là không tách ra với người ta ư, thật là.

Xe ngựa mới vào kinh, đám người Vân Thiên Vũ và Tiêu Cửu Uyên phát hiện trên đường phố vô cùng ồn ào náo nhiệt, như đã xảy ra chuyện lớn gì, không ít người bàn tán sôi nổi.

Tiêu Cửu Uyên đang định cho người hỏi thăm kinh thành xảy ra chuyện gì.

Quản gia Hạ Hi của phủ Ly thân vương đã sai vài người thủ hạ chạy tới đón.

Đám người vừa tới, xoay người xuống ngựa, hành lễ cung kính.

Tiêu Cửu Uyên tiến lên, tóc đen khẽ bay, hoa đào bay múa, giữa lông mày hẳn có khí chất tôn quý lười biếng.

Không ít người xung quanh nhìn hẳn ngậy ra, bá tánh nhỏ giọng nói thầm với nhau.

"Các người nhìn Ly thân vương gia, hình như càng tuấn tú hơn trước."

"Không phải tuấn tú, mà ngài ấy càng bình dị gần gũi, không giống kiểu dọa người lúc trước."

"Đúng vậy, các người nói Chiêu Hoa công chúa Nam Chiêu quốc có thể chọn Ly thân vương gia làm đối tượng liên hôn không."

"Nếu thật vậy, hai người bọn họ cũng rất xứng đôi."

Tiếng bàn tán sôi nổi truyền tới tai Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ, hai người đều cau mày, nghĩ lại có một Chiêu Hoa công chúa của Nam Chiêu quốc tới khi nào.

Tiêu Cửu Uyên nhìn sang Hạ Hi: "Kinh thành xảy ra chuyện gì."

Lúc trước hãn rời kinh, từng dặn Hạ Hi, nếu chuyện không quan trọng không cần phái người truyền tin cho hãn.

Để tránh hãn phân tâm, lần này hãn đi Lăng Vân tông chính là toàn tâm toàn ý cứu Vũ Nhi, không để ý tới chuyện khác.

Bởi vì hãn ra lệnh, Hạ Hi không dám sai người báo cáo cho hãn chuyện ở kinh thành.

Cho nên Tiêu Cửu Uyên cũng không rõ chuyện trong kinh thành.

Bây giờ vừa nghe hãn hỏi, Hạ Hi lập tức báo cáo.

"Thưa vương gia, mấy ngày trước sứ thần Nam Chiêu quốc vào kinh, đứng đầu là thái tử Gia Cát Cẩn của Nam Chiêu quốc, trừ thái tử Nam Chiêu ra, còn có công chúa Chiêu Hoa và không ít sứ thần."

"Lúc trước hoàng thượng mở tiệc chiêu đãi sứ thần Nam Chiêu trong cung, nghe nói sứ thần Nam Chiêu vào kinh lần này, là vì việc hòa bình hai nước."

"Nghe nói thái tử Nam Chiêu trò chuyện với hoàng thượng rất vui, hoàng thượng đồng ý để Chiêu Hoa công chúa Nam Chiêu chọn đối tượng liên hôn ở Đông Ly quốc ta..."

Hạ Hỉ nói xong.

Tiêu Cửu Uyên nhú chặt mày lại, cảm thấy không vui.

Hơn nữa đối với hành động của hoàng huynh, thấy không ủng hộ.

Đang yên lành sao lại đồng ý để người Nam Chiêu quốc tự chọn đối tượng liên hôn, đương nhiên Nam Chiêu tới Đông Ly là để nói hòa bình, nên có chút thành ý mới phải, dựa vào cái gì mà cho Chiêu Hoa công chúa chọn đối tượng liên hôn chứ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 719: Tư Tình

Tiêu Cửu Uyên không định dính vào chuyện hòa bình của hai nước, hoàng huynh là hoàng đế, lão làm thế nào là chuyện của lão.

Không liên quan đến mình.

Tiêu Cửu uyên quay đầu nhìn Vân Thiên Vũ trong xe ngựa nói: "Đi thôi, ta đưa nàng về phủ."

Cả đám người đi về phía phủ An thân vương.

Bách tính phía sau còn đang bàn tán chuyện này.

Nói nhiều nhất chính là Chiêu Hoa công chúa Nam Chiêu, cuối cùng có thể chọn Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên làm đối tượng liên hôn hay không.

Bên trong xe ngựa, sắc mặt Vân Thiên Vũ bình thản, không hề lo lắng Chiêu Hoa công chúa gì đó đoạt mất Tiêu Cửu Uyên.

Bởi vì nàng biết rõ, muốn để Tiêu Cửu Uyên chấp nhận một người không phải là chuyện dễ dàng.

Nàng và hắc đã trải qua nhiều chuyện như vậy, hắc mới chấp nhận nàng, sao hắc lại có thể tùy tiện chấp nhận một nữ nhân khác được.

Đợi cho tới khi cả đám người tới cửa phủ An thân vương.

Vân Thiên Vũ mới xuống khỏi xe ngựa, lão vương gia Tiêu Lăng Phong dẫn người ra đón, vừa đi ra đã kéo Vân Thiên Vũ lại nghẹn ngào nói.

"Vân nha đầu, do nghĩa phụ liên lụy tới con, con xem con gầy đi rồi."

Vân Thiên Vũ khẽ lắc đầu cười: "Nghĩa phụ, là con liên lụy tới ngài mới đúng."

Nếu không phải vì nàng, người Lăng Vân tông sẽ không thể bắt cóc Tiêu Lăng Phong.

Tiêu Lăng Phong nghe Vân Thiên Vũ nói, lắc đầu liên tục, sau đó nghĩ tới nữ nhân Diệp Thu Loan kia, vội hỏi: "Lão tiện nhân Lăng Vân tông đâu, có phải chết rồi hay không."

Vân Thiên Vũ gật đầu: "Vâng, đã chết. Sau này nghĩa phụ không cần lo lắng bọn họ lại đến tìm gây phiền nữa."

"Ha ha ha, đúng là quá tốt. Đi thôi, con vất vả rồi, nghĩa phụ đi làm đồ ăn cho con, con gầy đi nhiều, nhất định lần này nghĩa phụ sẽ bồi bổ cho con thật tốt."

Cha con hai người vừa nói chuyện vừa vào phủ An thân vương.

Tiêu Cửu Uyên ở phía sau nhìn tất cả, cảm thấy không vui trong lòng, hắn xoay người nhảy từ trên ngựa xuống.

Đi mấy bước tới trước mặt Vân Thiên Vũ, ngăn cản lối đi.

Vân Thiên Vũ lập tức nhớ tới mình còn chưa có tạm biệt Tiêu Cửu Uyên, thật sự không nên.

Nàng cười ngại ngùng, Tiêu Cửu Uyên đưa tay ra vuốt tóc nàng, lấy quyền sở hữu của mình, ánh mắt hân thâm thúy u ám, rồi lại mang theo dịu

dàng vô hạn.

"Vũ Nhi, nàng ăn nhiều một chút, nghỉ ngơi cho tốt, chờ nghỉ ngơi tốt rồi, nhớ tới tụ linh đại trận trong phủ Ly thân vương tu luyện linh lực."

Hành động của Tiêu Cửu Uyên bá đạo, biểu thị công khai chủ quyền của mình.

Tiêu Lăng Phong mở mắt nhìn hết mọi chuyện.

Tiêu Cửu Uyên rất vừa lòng với hiệu quả như vậy, lại xoa đầu Vân Thiên Vũ rồi nói: "Nhớ đấy, nếu có phiền phức gì, cho người tới báo với ta, không được tự mình giải quyết, nhớ chưa."

Vân Thiên Vũ gật đầu: "Vâng, biết rồi."

Có người dựa vào, nàng rất vui khi để người khác đi giải quyết hộ.

Hơn nữa nữ nhân cần phải cho nam nhân chút đất để dụng võ, nếu chuyện gì đều tự mình làm, nhất định nam nhân sẽ cảm thấy bản thân rất vô dụng.

Vân Thiên Vũ khẽ cười nhìn theo Tiêu Cửu Uyên rời khỏi phủ An thân vương.

Mãi cho đến khi xe ngựa đi xa, nàng mới thu ánh mắt lại, vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Tiêu Lăng Phong tiến đến trước mặt, Vân Thiên Vũ hoảng sợ, vội lui về sau một bước.

"Nghĩa phụ, người làm gì vậy?"

Tiêu Lăng Phong cười ha ha, nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ rồi nói: Hai người các con có gian tình bị ta bắt được rồi.

Vân Thiên Vũ không kìm được mà đỏ mặt, trừng mắt liếc Tiêu Lăng Phong một cái, sau đó xoay người chạy mất.

Nàng như vậy khác hoàn toàn với vẻ lạnh lùng bình thản lúc trước, có thêm một chút thái độ thẹn thùng của nữ nhi.

Tiêu Lăng Phong không nhịn được khẽ cười.

"Như vậy cũng tốt, như vậy mới giống nữ tử tuổi này."

Trước kia Vân nha đầu quá mức lạnh nhạt, không giống nữ tử tuổi nàng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 720: Không Biết Tốt Xấu

Tiêu Lăng Phong vừa đi vừa kêu lớn: "Nghĩa phụ đi chuẩn bị đồ ăn, lát nữa đưa tới Tây Phượng viện."

Lúc trước Tây Phượng viện phủ An thân vương bị nổ tung, mấy ngày này Vân Thiên Vũ rời kinh, người phủ An thân vương đã sửa xong Tây Phượng viện.

Cho nên nàng lại trở về ở Tây Phượng viện.

Trong viện, Họa Mi vừa thấy Vân Thiên Vũ trở về, vui mừng ra đón.

Đám người Tiểu Mai đi phía sang nàng, mọi người cùng hành lễ với Vân Thiên Vũ.

"Cung nghênh quận chúa về phủ."

Vân Thiên Vũ khẽ vung tay lên: "Đứng lên đi."

Họa Mi bất chấp người khác để ý, chạy tới trước mặt Vân Thiên Vũ, kéo nàng quan sát một lượt, xác định nàng không xảy ra chuyện gì thì mới buông lỏng trong lòng.

"Tiểu thư, người không có việc gì thì tốt quá, nô tì rất lo lắng."

Đúng vậy, Vân Thiên Vũ cũng nhìn ra nàng lo lắng, gương mặt vốn tròn tròn bây giờ đã gầy thành mặt trái xoan.

Dáng người cũng thon thả hơn nhiều.

Vân Thiên Vũ đuổi tay ôm lấy Họa Mi.

Đối với nha đầu ở cạnh nàng ngay từ lúc đầu này, nàng vẫn luôn rất quý trọng, bây giờ nàng trải qua mọi chuyện vui vẻ.

Nàng cũng hy vọng Họa Mi vui vẻ.

"Ta không sao Họa Mi, người đừng lo lắng, xem người gây thành bộ dạng gì rồi."

"Tiểu thư, người không có việc gì nô tì an tâm rồi, yên tâm, nô tì sẽ mau chóng dưỡng lại."

Chủ tớ mấy người vừa cười nói vừa đi vào Tây Phượng viện.

Vân Thiên Vũ về không lâu, Tiêu Dạ Thần cũng về. Vừa lúc Tiêu lão vương gia cũng vừa chuẩn bị một bàn đồ ăn, người nhà đang định ăn nhưng bọn họ còn chưa kịp ăn.

Thái giám trong cung tới phủ An thân vương tuyên chỉ.

Đêm nay mở tiệc trong cung.

Hoàng thượng định tuyển phi cho hai vị hoàng tử, ngoài ra còn có Chiêu Hoa công chúa của Nam Chiêu quốc cũng muốn chọn rể, nghe nói Nam Chiêu cố ý liên hôn với Đông Ly quốc, sau khi Bắc Địch quốc về, Nam Chiêu cũng muốn hòa bình với Đông Ly.

Kết quả như vậy đương nhiên hoàng đế thấy rất vui vẻ, cho nên hoàng đế vô cùng khoan dung với sứ thần Nam Chiêu, nhất là lần liên hôn này, hoàng đế lại đồng ý Chiêu Hoa công chúa tự mình chọn rể.

Kể từ đó, không ít người trong ngoài cung nổi lên lòng riêng.

Đặc biệt là thanh niên tài俊 trong triều, rất nhiều người trong đó muốn cưới công chúa Nam Chiêu làm vợ.

Ngoại trừ thân phận công chúa Nam Chiêu, còn bởi vì công chúa xinh đẹp như hoa, lại là một công chúa lòng dạ lương thiện, nghe nói y thuật của nàng vô cùng lợi hại, lần này tới Đông Ly quốc trao đổi hòa bình, dọc đường đi cứu không ít bách tính Đông Ly quốc.

Nàng chưa vào kinh, cái danh lương thiện đã truyền vào, hơn nữa nghe đồn vị công chúa Nam Chiêu này rất xinh đẹp, là nữ tử mỹ mạo hiếm thấy trong thiên hạ.

Một công chúa muốn thân phận có thân phận, muốn nhân phẩm có nhân phẩm như vậy, đương nhiên thanh niên tài俊 của Đông Ly quốc muốn cưới.

Cho nên hoàng thượng vừa nói muốn chọn rể cho công chúa, không ít người tranh thủ cơ hội vào cung.

Phủ An thân vương, Tiêu lão vương gia không tích cực như người khác, ngược lại mặt mũi lo lắng.

"Thần Nhi, công chúa Nam Chiêu sẽ không chọn người chứ, người đừng cưới nữ nhân kia, nếu nữ nhân kia gả cho người, nhất định hoàng đế sẽ thấy phủ An thân vương chúng ta có ý xấu."

Về mặt Tiêu Dạ Thần đầy vạch đen, nhìn Tiêu Lăng Phong không biết nói gì: "Gia gia, người cho rằng tôn tử của người là bánh bao thơm ư, ai cũng muốn."

Tiêu Lăng Phong nghe thấy lời không thích nghe này, nhướn mày hừ lạnh nói: "Sao vậy, tôn tử của ta lớn lên俊 tú như vậy, sao lại không phải là bánh bao thơm."

"Công chúa kia không nhìn trúng người là nàng ta không biết tốt xấu."

Tiêu Lăng Phong bức bối nói.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 721: Thái Tử Nam Chiêu

Về mặt Tiêu Dạ Thần cạ lời nhắc nhở Tiêu Lăng Phong: "Gia gia, không phải người muốn con không cưới ư?"

"Đúng vậy, ta không muốn con cưới công chúa Nam Chiêu gì đó, ta vốn không tin nàng tốt như người khác nói, ta cảm thấy tất cả là nàng ta cố ý làm ra, ai biết Nam Chiêu ẩn dấu lòng dạ độc ác gì, liên hôn thì liên hôn, lại còn làm ra tiết mục khoác lác như vậy để tới, nữ nhân kia có lòng như vậy, về Nam Chiêu mà khoe khoang, chạy tới Đông Ly ta khoe khoang làm gì."

"Xì."

Lão ngoan đồng Tiêu Lăng Phong xì một cái.

Lần này không những khiến Tiêu Dạ Thần không biết làm sao, ngay Vân Thiên Vũ cũng không biết làm sao.

"Nghĩa phụ, người không cần quan tâm, sẽ không có việc gì, con sẽ bảo vệ Dạ Thần."

"Ừ ừ, cho dù hai người các con bảo vệ nhau, đừng để người khác chiếm tiện nghi là được."

Hai người Tiêu Dạ Thần và Vân Thiên Vũ gật đầu, sau khi hai người tạm biệt Tiêu Lăng Phong, mang theo vài người vào cung dự tiệc.

Trên đường phố kinh thành Đông Ly, ngựa xe chạy như nước, rất nhiều xe ngựa chạy về phía hoàng cung."

Có thể thấy được mọi người rất chờ đợi cung yến đêm nay.

Trong xe ngựa phủ An thân vương, Tiêu Dạ Thần nhìn Vân Thiên Vũ nói.

"Tiểu cô cô, ta có dự cảm xấu, cứ cảm thấy đêm nay vị công chúa Nam Chiêu kia sẽ chọn cửu hoàng thúc để yêu cầu liên hôn."

"Người xem, cửu hoàng thúc bây giờ hoàn toàn không có lạnh lùng như xưa, bây giờ hãnh lười biếng cao sang, giơ tay nhắc chân đều mang theo khí chất ôn hòa, rất hấp dẫn người, rất có thể công chúa Nam Chiêu kia sẽ chọn hắn làm đối tượng liên hôn."

Vân Thiên Vũ trầm mặc một lúc, chậm rãi nở nụ cười.

"Dù nàng nhìn trúng thì sao, quan trọng cửu hoàng thúc người có đồng ý cười, hắn cũng không phải người sẽ hy sinh chính mình vì liên hôn hai nước."

Vân Thiên Vũ nói xong, Tiêu Dạ Thần nở nụ cười.

"Đúng vậy, người xem, gần đây cửu hoàng thúc quá dịu dàng, ta lại quên mất hắn vốn lạnh lùng.""Được rồi, ta cũng không lo lắng, chúng ta vào cung đi, người cần phản cần thận trọng một chút."

"Yên tâm đi, ta sẽ không sao."

Nàng bây giờ, không thể so với nàng lúc trước, người có thể tiêu diệt Lăng Vân tông, sao có thể sợ loại đầu trâu mặt ngựa này.

Xe ngựa đi vào trong cung.

Cung yến đêm nay tổ chức ở cung Vinh Càn.

Trong ngoài cung Vinh Càn đều là người, ba người một nhóm, năm người ghé vào một hội nói chuyện với nhau.

Mọi người bàn luận nhiều nhất là thái tử Gia Cát Cẩn của Nam Chiêu, còn có công chúa Chiêu Hoa của Nam Chiêu.

Thái tử Nam Chiêu Gia Cát Cẩn, về ngoài tuần mỹ, lại là người vô cùng hồ hững lạnh lùng, nghe đồn người này chẳng những có tướng mạo, còn có ba ngàn mưu lược trong lòng, là đối thủ rất khó dây vào.

Tuy hãn do hoàng hậu sinh ra, lại không được hoàng đế sủng, bao nhiêu năm qua vẫn luôn bình thản không thái độ, rất nhiều người đều cho rằng hãn là thái tử bị phế.

Nhưng cuối cùng hãn lại vượt ra ngoài dự đoán của mọi người, một bước lên trời.

Chẳng những ra tay diệt trừ hai hoàng tử có dã tâm khác ở Nam Chiêu, ngay cả hoàng đế cũng vô cùng yêu thương hãn, trước mắt địa vị của hãn càng được củng cố, càng ngày hoàng đế càng tin tưởng hãn.

Không những thế, bách tính Nam Chiêu cũng rất kính yêu thái tử này.

Cho nên cuối cùng Gia Cát Cẩn sẽ trở thành hoàng đế Nam Chiêu.

Lần này hãn tự mình mang đội ngũ tiến vào Đông Ly, có thể thấy được Nam Chiêu coi trọng việc này.

Đến cả công chúa Chiêu Hoa, thật ra nàng cũng không phải công chúa hoàng thất sinh ra, mà là nữ nhi của trưởng công chúa, tỷ tỷ của hoàng đế, vị công chúa này mất mẹ từ nhỏ, hoàng đế đau lòng cho tỷ tỷ mình, đã phong nữ nhi của bà thành công chúa Chiêu Hoa.

Chiêu Hoa công chúa lớn lên ở dân gian, bởi vì xuất thân từ dân gian, nên lòng dạ vô cùng lương thiện, săn sóc dân chúng khó khăn, từ lúc trở lại trong cung, liên tiếp xin hoàng đế đưa ra các ý chỉ có lợi cho dân chúng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 722: Hút Hồn

Chuyện này khiến dân chúng Nam Chiêu vô cùng kính trọng ngưỡng mộ Chiêu Hoa công chúa.

Chẳng những dân chúng, ngay cả hoàng đế cũng yêu thích nàng, lần này hai nước liên hôn.

Trong cung Nam Chiếu, mấy vị công chúa đều không muốn rời xa quê hương tới Đông Ly quốc liên hôn.

Lại là vị công chúa này chủ động xin chỉ, đồng ý tới Đông Ly liên hôn, tiến hành liên minh hữu hảo giữa hai nước, chỉ xin từ nay về sau hoàng thượng Nam Chiêu có thể quan sát tình hình dân chúng tốt hơn.

Hành vi này của công chúa đã tặng thêm một bút vào giai thoại của nàng, nghe nói công chúa rời kinh, mười dặm phố dài vui vẻ đưa tiễn, mọi người quỳ xuống đất đưa tiễn công chúa rời kinh.

Thái tử Nam Chiêu và công chúa Nam Chiêu, đều là nhân vật mạnh mẽ truyền kỳ, cho nên lần này tới Đông Ly, trở thành đề tài bàn luận của mỗi người.

Tiêu Dạ Thần và Vân Thiên Vũ vừa xuống xe ngựa là có người tới đón.

Người tới đón này, đều là thanh niên tài tuấn quan hệ tốt với Tiêu Dạ Thần, nếu không chính là danh môn quý nữ tương đối quen thuộc với Vân Thiên Vũ.

Các quý nữ này đều nghe người lớn trong nhà căn dặn, không có việc gì thì thường xuyên qua lại với Linh Nghi quận chúa.

Trước mắt Linh Nghi quận chúa đã hủy hôn với Ly thân vương gia, nếu nàng có ý gả vào gia tộc bọn họ thì tốt.

Cho nên Yến Thanh Phong của phủ Yến Bắc vương và Tô Phi Yên của phủ Tô quốc công vừa thấy Vân Thiên Vũ liền tới đón.

Trong số thanh niên tài tuấn ra đón Tiêu Dạ Thần, Yến Kinh Hồng của phủ Yến Bắc vương là chính.

Phủ Yến Bắc vương thấy Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch không có hy vọng cưới Vân Thiên Vũ, bởi vì ở giữa còn có bối phận.

Cho nên phủ Yến Bắc vương nổi lên tâm tư, để Yến Kinh Hồng qua lại nhiều với người phủ An thân vương, xem có thể đả động người phủ An thân vương hay không, cuối cùng để Linh Nghi quận chúa gả cho Yến Kinh Hồng phủ Yến Bắc vương.

Tóm lại các nhà đều đã tính toán.

Tiêu Dạ Thần và Vân Thiên Vũ được một đám người đón vào đại điện trong cung Vinh Càn.

Nhưng mà đám người còn chưa đi vào, đã nghe thấy tiếng bàn tán phía sau.

"Mau xem, kia không phải xe ngựa phủ Ly thân vương ư?" "Nghe nói gần đây Ly thân vương gia rời kinh có việc, không nghĩ tới ngài ấy lại về

kịp cung yến đêm nay."

"Các người nói Ly thân vương gia có thể cưới công chúa Chiêu Hoa kia làm chính phi hay không."

"Chắc là không thể, Ly thân vương gia lạnh lùng âm trầm như vậy, sợ là công chúa Chiêu Hoa không dám gả."

Mọi người nói chuyện vô cùng náo nhiệt, đã thấy một người xuống từ xe ngựa phủ Ly thân vương.

Người mặc một bộ cẩm sam màu tím thêu bàn long, eo mang đai lưng màu bạc, giày đen, thần thái cả người như ánh mặt trời, hoàn toàn không còn âm trầm lãnh khốc như ngày xưa nữa.

Trên gương mặt tuấn mỹ kia có ý cười nhẹ nhàng tràn ra, ý cười nhợt nhạt như có như không làm cho người hẳn tăng thêm vô vàn màu sắc phong lưu.

Tiêu Cửu Uyên như vậy rất hiếm thấy.

Người xem bốn phía lập tức ngậy ra, sau đó có người tỉnh hồn mở miệng nói: "Đây là Ly thân vương gia ư? Sao thấy thế nào cũng không giống lắm."

"Trời ơi, quá anh tuấn, hơn nữa không chút lạnh lùng âm trầm, ngược lại là lười biếng hút hồn, người nhìn mắt phượng của ngài ấy, mang theo một chút u ám, lại mang theo một chút phong tình, thật sự quá hút hồn người."

Một vài nhóm quý nữ nhỏ giọng thì thầm, nói xong nhìn ngại ngùng.

Ly thân vương gia như vậy, các nàng không dám tưởng tượng.

Sở dĩ Tiêu Cửu Uyên phong tình, lười biếng lại hoa lệ như vậy, thật ra là bởi vì hắn vừa xuống xe ngựa đã nhìn thấy Vân Thiên Vũ ở trước cửa điện cung Vinh Càn.

Cho nên tâm trạng của hắn rất tốt, cả người giống như ánh sáng mặt trời.

Lúc này hắn hoàn toàn không chú ý tới bộ dạng của mình tạo thành hoang mang không nhỏ cho người khác.

Tiêu Cửu Uyên lười để ý người khác, hắn sai bước đi từ chỗ xe ngựa tới cửa điện cung Vinh Càn.

Đi tới trước mặt Vân Thiên Vũ, hắn hơi cong khóe môi, ý cười hiện ra, hắn như vậy càng thêm lóa mắt, như ánh sáng minh châu, ngay cả giọng nói cũng thuần khiết ngọt thanh như rượu ngon ủ lâu năm.

"Vũ Nhi, nàng vào cung, có phải chưa kịp nghỉ ngơi không?"

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 723: Khóc Lóc Chạy Đi

Vân Thiên Vũ nhướn mày nhìn hắn, im lặng thở dài trong lòng.

Người khác không biết, sao nàng lại có thể không biết.

Rõ ràng Tiêu Cửu Uyên đang cố tỏ rõ quyền sở hữu của hắn với người khác, để tất cả mọi người đều biết quan hệ của nàng với hắn không bình thường.

Có điều hắn làm vậy, nàng cũng không nói gì nhiều, chỉ khẽ gật đầu: "Vẫn ổn, vốn định đi ngủ một giấc thật tốt, không ngờ trong cung tổ chức cung yến cho nên không kịp nghỉ ngơi."

Tròng mắt đen nhánh của Tiêu Cửu Uyên hiện lên đau lòng.

Suốt thời gian này, bọn họ gặp phải những chuyện ở Lăng Vân tông, người khác có mơ cũng không nghĩ tới.

Vũ Nhi là nữ tử, trải qua nhiều chuyện như vậy, đương nhiên rất mệt.

Tiêu Cửu Uyên vươn tay ngọc thon dài ra, kéo tay Vân Thiên Vũ, dịu dàng nói: "Chờ cung yến kết thúc, ta đưa nàng về phủ An thân vương nghỉ ngơi."

"Được."

Vân Thiên Vũ gật đầu, kéo khéo miệng ra.

Tiêu Cửu Uyên là sợ người khác không biết quan hệ của bọn họ ư, lại chứng thực đến mức như vậy.

Quả nhiên động tác của Tiêu Cửu Uyên hấp dẫn lực chú ý xung quanh.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn đôi bích nhân trước cửa cung Vinh Càn, giống như một đôi trời đất tạo nên.

Hai người kia đúng là xứng đôi.

Nhưng mà bọn họ nhớ rõ trước đây không lâu, Linh Nghi quận chúa đã hủy hôn với Ly thân vương gia Tiêu Cửu Uyên.

Bọn họ nhớ rõ khi đó, thái độ nàng rất kiên quyết.

Lúc này mới qua không lâu sao bọn họ sao lại qua lại với nhau rồi.

Rốt cuộc đây là chuyện gì xảy ra.

Trái tim nhỏ không chịu nổi.

Vốn có không ít nữ tử nổi lòng riêng với Ly thân vương gia.

Lại không ít người nổi lòng riêng với Linh Nghi quận chúa. Chẳng lẽ bây giờ lại bị thất bại không thành.

A a a, cuối cùng chuyện gì đang xảy ra.

Chẳng lẽ tiết mục từ hôn lúc trước chỉ là tiết mục vợ chồng son giận dỗi, bởi vì Tiêu Cửu Uyên chọc giận Linh Nghi quận chúa, nên Linh Nghi quận chúa giận dữ từ hôn, bây giờ Tiêu Cửu Uyên đã lấy lòng Linh Nghi quận chúa.

Linh Nghi quận chúa lại tha thứ cho ngài ấy ư?

Nhưng mà, sao chuyện này để cho họ chịu nổi.

Mọi người có một loại cảm giác muốn khóc lóc chạy đi.

Tiêu Cửu Uyên không để bụng đối với hành vi mà mình tạo ra cảm giác hoang mang cho người khác.

Tuy bây giờ hắn đã thay đổi, không giống lúc trước, nhưng tất cả chỉ nhằm vào một người Vân Thiên Vũ mà thôi.

Tính cách hắn hình thành nhiều năm như vậy, sao có thể dễ dàng thay đổi.

Tiêu Cửu Uyên không để ý tới người khác, nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Cung yến còn chưa bắt đầu, ta tới chỗ của mẫu hậu một chuyến, nàng muốn đi cùng ta không?"

Hắn muốn đưa Vũ Nhi tới gặp mẫu hậu, nói với mẫu hậu quan hệ của họ.

Nhưng Vân Thiên Vũ cũng thấy xấu hổ khi đi gặp thái hậu vào lúc này.

Lúc trước thái hậu nương nương còn khuyên nàng, bản thân mình lại kiên quyết muốn từ hôn, bây giờ lại như vậy.

Vân Thiên Vũ cảm thấy khó chịu với mình, vội lắc đầu: "Ta không đi đâu."

Tiêu Cửu Uyên cũng không làm khó nàng, dù sao mục đích đêm nay của hắn đã đạt được, tin rằng qua chuyện vừa rồi, người khác đều biết Vũ Nhi là người hắn thích, sau này sẽ trở thành chính phi của hắn.

Nếu còn có người dám có ý đồ, đừng trách hắn trở mặt vô tình.

Tiêu Cửu Uyên đưa tay xoa đầu Vân Thiên Vũ, cưng chiều nói: "Được rồi, nàng không muốn đi thì không đi, đợi khi nào nàng muốn đi, ta sẽ mang nàng đi."

"Ta đi trước, nếu có người dám tới bắt nạt nàng hoặc là trêu chọc nàng, nàng sai người gọi đám Bạch Diệu, bọn họ đều chờ ngoài điện."

Tiêu Cửu Uyên nói xong, Vân Thiên Vũ liền cảm thất tất cả mọi người xung quanh đều nhìn bọn họ, đây chính là cửa lớn của cung Vinh Càn, gia à, mau đi nhanh đi.

Ta sợ gia rồi đã được hay chưa?

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 724: Chúc Mừng Người

Vân Thiên Vũ vội vàng đưa tay đẩy Tiêu Cửu Uyên ra: "Đi nhanh đi."

"Được rồi." Cuối cùng Tiêu Cửu Uyên cũng buông tay, xoay người rời đi.

Chờ hẵn đi, không ít người nhìn Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ vội xoay người đi nhanh vào đại điện, cho dù đã vào đại điện, nàng vẫn nghe được từng tiếng bàn luận từ sau truyền tới.

"Má ơi, ta không chịu nổi, Ly thân vương gia thật dịu dàng."

"Các người nói xem nam nhân ta vừa thấy là Ly thân vương gia thật ư?"

"Đúng vậy, ta thấy là thật, ngài ấy là Ly thân vương gia, ngài ấy thật dịu dàng với Linh Nghi quận chúa."

"Nhưng mà không phải Ly thân vương gia nên lạnh lùng bá đạo ư?"

"Người thật ngốc, chuyện này nghĩa là Ly thân vương gia vô cùng thích Linh Nghi quận chúa, mới có thể dịu dàng như vậy, thật ra từ lúc bắt đầu vương gia đã đối xử khác với Linh Nghi quận chúa rồi, người xem, nàng từ hôn thành công với Ly thân vương gia, Ly thân vương gia cũng không làm nàng khó xử."

"Nếu là người khác đã sớm chết không có chỗ chôn, cho nên nói Ly thân vương gia đã thích Linh Nghi quận chúa từ rất lâu."

Vân Thiên Vũ không để ý lời nói chuyện phía sau, mang theo Diệp Gia đi vào đại điện Vinh Càn.

Phía sau nàng có một ánh mắt nhìn nàng chăm chăm, Vân Thiên Vũ nhìn qua theo bản năng, nhìn thấy ánh mắt Yến Thanh Phong nhìn nàng phức tạp, trong ánh mắt kia, không những phức tạp, còn mang theo đau đớn.

Vân Thiên Vũ lập tức nghĩ tới chuyện Yến Thanh Phong thích Tiêu Cửu Uyên.

Nàng nhìn Yến Thanh Phong, không biết nên nói gì cho phải, lúc trước nàng còn muốn khuyên Yến Thanh Phong đừng thích Tiêu Cửu Uyên.

Nhưng bây giờ, chính nàng lại thích Tiêu Cửu Uyên.

Vân Thiên Vũ không biết làm sao với việc này, trên thực tế có đôi khi nàng cảm thấy rất kỳ lạ, rõ ràng Tiêu Cửu Uyên đối xử với nàng như vậy, dựa theo tính cách của nàng, nàng sẽ tuyệt đối không thích hắn.

Nhưng đến cuối cùng nàng lại chấp nhận một người như vậy.

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, nàng cũng không rõ lắm, có lẽ đây là số mệnh nhân duyên đã định.

Vân Thiên Vũ đang nghĩ, tiếng Yến Thanh Phong chưa dứt truyền tới: "Chúc mừng người." Vừa nãy nàng thấy rõ ràng, trong mắt trong lòng nam nhân kia, chỉ có nữ nhân trước mặt, không hề liếc mắt người khác lấy một cái.

Nàng ở rất gần, có thể thấy trong mắt hẳn đều là sùng nịch và tình yêu, còn có sung sướng.

Đó là ánh mắt khi thật sự thích một người.

Cả đời này của nàng cũng sẽ không được một cái liếc mắt như vậy.

Vân Thiên Vũ chỉ có thể nhìn Yến Thanh Phong nói: "Cảm ơn."

Vân Thiên Vũ vừa nói xong, Tô Phi Yên vội đi tới gần nàng, khẽ hỏi: "Linh Nghi quận chúa, không phải lúc trước người hủy hôn sự với Ly thân vương gia sao? Sau bây giờ hai người lại giống như rất tốt vậy."

Vân Thiên Vũ nghe Tô Phi Yên nói xong, không biết trả lời cái đề tài này thế nào.

Đúng vào lúc này, ngoài cửa điện lớn, có thái giám lớn tiếng hô vang: "Sứ thần Nam Chiêu tới."

Sứ thần Nam Chiêu quốc tới rồi.

Trong điện lớn, tất cả mọi người nhìn ra ngoài cửa.

Nói thật ra, mọi người trong điện cũng không ghét người Nam Chiêu quốc, thứ nhất Nam Chiêu chưa từng có chiến tranh với Đông Ly, hai nước vẫn luôn có quan hệ tốt.

Thứ hai, thái tử Nam Chiêu và vị công chúa Nam Chiêu này đều là nhân vật truyền kỳ, đương nhiên mọi người tò mò.

Kể từ đó, không ai chú ý gì khác, tất cả đều nhìn ra ngoài cửa lớn.

Ngoài cửa điện có mấy bóng người đi tới.

Đi đầu là nam tử cao lớn cường tráng, ngũ quan cương nghị đứng đắn, thân mặc áo gấm màu đen, cả người uy vũ tôn quý nói không nên lời.

Người này là Hoài Vương Tiêu Thiên Nghiêu của Đông Ly quốc.

Từ sau khi thái tử Tiêu Thiên Ngự bị giết, trong triều đình, Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu càng đi lên.

Trong triều có không ít đại thần ủng hộ vị Hoài vương điện hạ này làm thái tử.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 725: Hoà Bình

Một nhóm người khác thì lại ủng hộ Tuyên vương lên làm thái tử.

Cứ như vậy, quan binh trong triều liền chia thành ba phe, một phe ủng hộ Hoà vương.

Một phe ủng hộ Tuyên vương, phe còn lại giữ ý kiến trung lập, bất luận hoàng đế chọn ai làm Thái tử thì bọn họ cũng đều ủng hộ, bọn họ là người của hoàng thượng.

Lần này hoàng đế giao việc tiếp đãi sứ thần Nam Chiếu quốc cho Hoà vương Tiêu Thiên Nghiêu.

Bởi vậy có thể nhìn ra được trong mắt của hoàng đế, Hoà vương điện hạ biết ứng xử hơn so với Tuyên vương điện hạ.

Trước kia Tuyên vương điện hạ trong ngày đại hôn của mình đã làm ra những chuyện như vậy, khiến hoàng đế vô cùng phật lòng.

Hơn nữa người y thích là nhị tiểu thư của Vĩnh Ninh Hầu phủ, nhưng nữ nhân này lại là kẻ không ra gì.

Đủ việc như thế đã khiến cho hoàng đế thực không vừa mắt Tuyên vương.

Hiện tại trong triều chỉ có Hoà vương và Tuyên vương là hai hoàng tử đã trưởng thành.

Tuyên vương không được Hoàng đế quan tâm nên Hoài vương đương nhiên sẽ được trọng dụng.

Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu tuy rằng vẻ ngoài cường tráng, nhưng lại là người rất tinh tế, gần đây luôn làm những việc khiến hoàng thượng cảm thấy hài lòng.

Gã càng ngày càng được hoàng Thượng coi trọng.

Cứ thế các đại thần trong triều tự nhiên đều chuyển sang phe của Hoài vương điện hạ.

Trước cửa điện cung Vinh Càn, Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu dẫn theo một đám người đi vào.

Bên cạnh gã còn có một nam tử, người này thân mặc minh hoàng trường bào thêu hoa cẩm tú làm tôn lên thân hình thon dài đỉnh đặc, ngũ quan tinh xảo sắc nét, mỗi lời cử chỉ đều phảng phất nét tôn quý ưu nhã.

Chẳng qua người này vô cùng lãnh đạm lạnh lùng, tạo nên một loại cảm giác xa cách khó tiếp cận.

Y đúng là Thái tử Gia Cát Cẩn của Nam Chiêu quốc.

Đi cạnh Gia Cát Cẩn là một nữ tử mặc váy đỏ, gương mặt che mạn lụa đỏ khiến người khác không nhìn rõ chân dung của nàng ta, nhưng chỉ cần nhìn qua cử chỉ và tướng đi liền có thể cảm nhận được sự thanh cao ưu nhã vô cùng.

Nữ tử này ắt hẳn là Nam Chiêu quốc Chiêu Hoa công chúa.

Đi phía sau Nam Chiêu Thái tử và Nam Chiêu công chúa là một đoàn người, có thể là Nam Chiêu quốc sứ thần.

Những người này cùng đám người của Bắc Địch quốc không giống nhau, trên mặt mỗi người đều tươi cười trông hết sức thân thiện.

Nam Chiêu sứ thần từ bên ngoài điện đi vào, quan quân trong triều bắt đầu lên tiếng bàn tán.

Rất nhiều đại thần ra nghênh đón.

Nam Chiêu sứ thần vừa vào triều thì hoàng đế hoàng hậu thái hậu cũng bước vào.

Tiêu Cửu Uyên đi bên cạnh Thái hậu trực tiếp hướng về phía đại điện.

Hắn vào triều không phải muốn đi xem người khác mà chỉ muốn tìm kiếm Vân Thiên Vũ, nhìn thấy nàng bình yên vô sự mới có thể yên lòng, hắn mỉm cười với Vân Thiên Vũ một cái.

Trong điện có người tinh mắt thấy được một màn này liền nhỏ giọng nghị luận.

Nhưng chuyện của Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ rất nhanh đã bị đám đông phớt lờ.

Chờ hoàng đế và hoàng hậu thái hậu đã an tọa rồi yến hội mới bắt đầu.

Đám người của Nam Chiêu thái tử và Nam Chiêu công chúa ngồi ở hàng đầu, những người khác ngồi phía đối diện hoặc ngồi sau lưng bọn họ.

Sau khi tất cả đã cùng ngồi xuống, Đông Ly hoàng đế và Nam Chiêu thái tử khách sáo với nhau vài lời, yến tiệc chính thức được bắt đầu.

Trước tiên hoàng đế nói về ý nghĩa của bữa tiệc đêm nay, Nam Chiêu quốc muốn cùng Đông Ly giữ vững sự hoà bình, tự nguyện gả công chúa cho Đông Ly quốc để liên hôn, thiết lập sự hữu hảo giữa hai nước.

Trong điện không ít người hoan hô tán đồng, triều thần đương nhiên là muốn thiên hạ thái bình, vĩnh viễn không xảy ra chiến tranh.

Hơn nữa quan hệ từ trước đến nay của Nam Chiêu quốc và Đông Ly quốc vẫn luôn hữu hảo, hai nước rất ít xảy ra xích mích.

Trên đại điện, hoàng đế nâng chén rượu lên kính Nam Chiêu Thái tử Gia Cát Cẩn, chúc cho hai nước có thể thuận lợi kết tình láng giềng, viết tiếp một trang sử thiên hạ thái bình.

Nam Chiêu Thái tử Gia Cát Cẩn ưu nhã đứng dậy, kính cẩn đáp lại hoàng đế một chén rượu.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 726: Giày Trượt Băng

Tâm trạng hoàng đế cực kỳ sáng khoái.

“Vì quan hệ hữu hảo của nam chiêu quốc và đông ly quốc, nên lần liên hôn này trẫm quyết định để Chiêu Hoa công chúa tự mình chọn lựa đối tượng liên hôn, Chiêu Hoa công chúa chọn trúng ai thì người đó chính là hôn phu của Chiêu Hoa công chúa, trẫm sẽ ban dinh phủ và cử hành hôn lễ long trọng cho công chúa.”

Hoàng đế vừa dứt lời, rất nhiều người trong điện liền trở nên hứng thú, cao hứng bàn tán xôn xao.

Trên đại điện, Chiêu Hoa công chúa chậm rãi đứng dậy đi về phía trước mặt lão hoàng đế để nói lời cảm tạ.

“Chiêu Hoa cảm tạ đông ly hoàng đế bệ hạ, để đáp lại sự yêu quý mà hoàng đế bệ hạ ban, Chiêu Hoa tự nguyện múa một bài múa trên băng, hy vọng hoàng đế bệ hạ sẽ thích.”

Chiêu Hoa công chúa nói xong, hoàng đế liền khen hay.

“Hay.”

Tất cả mọi người trong đại điện cũng hứng thú dạt dào nhìn Chiêu Hoa công chúa.

Chỉ thấy nàng ta phiêu diêu bước từ bàn dài của mình ra, thoáng chốc bắt đầu múa một bài.

Từng chuyển động của nàng ta vừa linh động lại phiêu dật, đẹp tựa nước chảy mây trôi, phảng phất khí chất tiên tử hạ phàm.

Hôm nay nàng ta mặc một chiếc váy dài màu đỏ, uyển chuyển múa hết như một đóa hoa hồng nở rộ.

Trong đại điện, mọi người đều gật đầu tán thưởng.

Chiêu Hoa công chúa đúng là múa rất đẹp, bọn họ ngó trái ngó phải cùng chiêm ngưỡng, cảm thấy cơ thể nàng ta dẻo dai linh động, phiêu dật tựa mây bay.

Mọi người vừa xem vừa khen không ngớt lời.

Đột nhiên có người phát hiện ra một việc liền hô lên: “các người xem, dưới chân Chiêu Hoa công chúa là gì vậy?”

Tất cả mọi người liền chú ý nhìn xem, phát hiện trên chân Chiêu Hoa công chúa đang có hai cái bánh xe.

Hai cái bánh xe kia khi Chiêu Hoa công chúa múa nhanh thì tự động xoay chuyển, hết như đôi chân của nàng ta vậy.

Mọi người liền ngộ ra được vì sao Chiêu Hoa công chúa lại có thể múa nhanh và linh động đến vậy, như thể phiêu diêu tiên tử, thì ra là bởi vì trên chân nàng ta có gắn bánh xe.

Trong đại điện, mọi người đều chăm chú quan sát hai cái bánh xe trên chân Chiêu Hoa công chúa.

Vân Thiên Vũ đương nhiên cũng không ngoại lệ, chẳng qua sự kinh ngạc của nàng không giống những người khác.

Nàng kinh ngạc nhìn hai bánh xe trên chân Chiêu Hoa công chúa.

Những thứ đó cơ bản không phải là bánh xe, đó chính là một đôi giày trượt băng.

Thì ra múa trên băng mà nàng ta nói lại chính là mang giày trượt băng mà múa...

Vân Thiên Vũ đột nhiên cảm thấy trong lòng rất kích động, thật muốn đứng lên hô to với Chiêu Hoa công chúa: “muội muội, người là người từ hiện đại xuyên về sao? Chúng ta là đồng hương nha.”

Đồng hương thấy đồng hương nước mắt lưng tròng.

Kỳ thật Vân Thiên Vũ không phải là một người nhiệt tình, nhưng bây giờ nàng gặp được đồng hương thì vẫn cảm thấy hết sức thân mật, theo bản năng liền muốn trò chuyện cùng Chiêu Hoa công chúa.

Nhưng khi nàng vừa muốn động thì đột ngột dừng lại.

Thứ nhất, nếu bây giờ trên đại điện mà nàng nói gì với Chiêu Hoa công chúa thì lão hoàng đế có thể sẽ nghi ngờ nàng có quan hệ cá nhân với người của nam chiêu quốc, như vậy sẽ rất bất lợi cho an thân vương phủ.

Thứ hai, nghe đồn vị Chiêu Hoa công chúa này vô cùng từ bi hỉ xả với dân chúng, tâm địa muôn phần thiện lương, không biết nàng ta là thật sự thiện lương hay chẳng qua chỉ là tạo dựng thanh thế.

Vân Thiên Vũ cần phải xác định rõ ràng trước khi cùng nàng ta kết giao.

Nàng lập tức bình tĩnh lại, điều chỉnh hơi thở của mình, tự nhiên nhìn Chiêu Hoa công chúa đang khiêu vũ trong đại điện.

Nàng vừa xem vừa thảo luận việc này với yến bắc hầu phủ yến thanh phong.

Nàng vờ như mình hoàn toàn không biết thứ dưới chân Chiêu Hoa công chúa chính là trượt băng giày.

Yến bắc hầu phủ Yến Thanh Phong không có hứng thú nào đối với loại giày có gắn bánh xe trên chân Chiêu Hoa công chúa.

Nàng ta vô cùng mất kiên nhẫn trừng mắt nhìn Chiêu Hoa công chúa một cái, nhưng một lát sau Yến Thanh Phong xích đến gần Vân Thiên Vũ, nhỏ giọng thầm thì.

“Người cẩn thận một chút, ta nhìn ra ánh mắt của Chiêu Hoa công chúa kia rất hay hướng về phía ly thân vương gia, ta e rằng người mà nàng ta nhìn trúng chính là ly thân vương gia.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 727: Thập Diện Mai Phục

Vân Thiên Vũ hơi hơi nhướn mày, nghiêng đầu nhìn qua, quả thật nhìn thấy ở giữa đại điện, Chiêu Hoa công chúa uyển chuyển khiêu vũ, mỗi lần trượt xoay vòng, ánh mắt của nàng ta đều sẽ bất giác hướng về phía Tiêu Cửu Uyên.

Chẳng lẽ nàng thật sự nhìn trúng Tiêu Cửu Uyên sao.

Tâm tình Vân Thiên Vũ đột nhiên trầm xuống, tuy rằng nàng biết Tiêu Cửu Uyên sẽ không lấy Chiêu Hoa công chúa, nhưng khi này hoàng đế có nói, cho dù Chiêu Hoa công chúa chọn trúng ai cũng sẽ ban thánh chỉ chỉ hôn cho người đó.

Nếu vậy, Tiêu Cửu Uyên không đồng ý với cuộc hôn nhân này thì chính là kháng chỉ.

Trước kia hắn cũng từng chống lại ý chỉ của hoàng thượng, nếu bây giờ vẫn tiếp tục làm thế, chỉ e là hoàng đế sẽ rất phật lòng.

Vân Thiên Vũ đang nghĩ ngợi thì đột nhiên cảm nhận được trên đại điện có kẻ đang nhìn chăm chăm vào nàng.

Nàng vội ngẩng đầu nhìn, đối diện nàng là Nam Chiêu thái tử Gia Cát Cẩn đang híп đánh giá nàng.

Trong ánh mắt đen thâm thúy của gã ẩn chứa một tia soi mói muốn tìm ra sự thật.

Vân Thiên Vũ kỳ quái nhú mày, Nam Chiêu thái tử này vì sao lại nhìn chăm chăm vào nàng.

Nhưng Vân Thiên Vũ lười để ý gã, hơn nữa trực giác cho nàng thấy, Nam Chiêu thái tử nhìn chăm chăm nàng như vậy là bởi vì y biết được tin tức.

Người Tiêu Cửu Uyên thích là nàng, mà muội muội gã lại muốn gả cho Tiêu Cửu Uyên, cho nên gã muốn đánh giá một chút xem nàng là người như thế nào thôi.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ xong thì bài múa của Nam Chiêu công chúa cũng vừa kết thúc.

Trong điện vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Gia Cát Cẩn hơi cúi người, hành lễ lui ra.

Chiêu Hoa công chúa còn chưa kịp lui xuống thì hoàng đế trên đại điện đã gọi nàng ta lại.

“Chiêu Hoa công chúa múa đẹp tuyệt vời, thật khiến trẫm mãn nhãn, trẫm nghe nói Chiêu Hoa công chúa cầm kỳ thư họa tinh thông mọi thứ, không biết Chiêu Hoa công chúa có bằng lòng biểu diễn tài nghệ cho chúng ta xem không, để chúng ta thưởng thức một chút phong thái của Nam Chiêu quốc.”

Hoàng đế đã mở lời, Chiêu Hoa công chúa đương nhiên sẽ không cự tuyệt, nàng ta uyển chuyển mềm mại mà chậm rãi lên tiếng.

“Nếu hoàng đế bệ hạ đã mở lời, Chiêu Hoa sao có thể từ chối.” Nàng nói xong thì suy nghĩ một chút rồi lại tiếp lời: “VẬY Chiêu Hoa sẽ biểu diễn một khúc cầm kỹ cho các vị nghe, khúc nhạc này mang tên thập diện mai phục.”

Thập diện mai phục?

Mọi người trong điện nháy mắt liền bắt đầu sôi nổi bàn tán.

Khúc nhạc này vừa nói tên đã có một loại cảm giác bồi hồi, vô cùng lợi hại rồi.

Trong mắt mỗi người đều là những ánh nhìn chờ mong.

Tỳ nữ của Chiêu Hoa công chúa nhanh chóng ôm một cây đàn ra, sắp xếp ổn thỏa rồi đỡ công chúa của mình ngồi xuống đánh đàn.

Tiếng đàn lập tức vang lên trong đại điện.

Khi tiếng đàn vừa cất lên, không khí vui sướng trong đại điện khi nãy tự nhiên biến mất, trong nháy mắt mọi người như bị tiếng đàn ấy kéo vào một gian phòng tối tăm chật hẹp, khiến người hít thở không thông, tâm trạng thấp thỏm bất an, tim cũng vô thức cũng đập dồn dập.

Dường như trước mắt mọi người hiện lên một bức tranh với hình ảnh kẻ thù bao vây khắp nơi, đuổi tận giết tuyệt.

Sát khí vô cớ từ bốn phương tám hướng bao vây chính điện.

Lúc này mọi người còn ngỡ nhìn thấy kẻ bị đuổi giết trong bức tranh kia chính là mình, bọn họ đang liều chết giãy giụa, đau khổ đào thoát, tính mạng trong thế ngàn cân treo sợi tóc, nguy hiểm muôn trùng.

Trong đại điện, tiếng đàn cứ vang lên dồn dập, điệu khúc trở nên càng lúc càng nhanh, tựa như thiên quân vạn mã vây quanh, một loại cảm giác

nôn nao đến cháy ruột gan đang gắt gao bóp chặt lấy cổ họng của mọi người.

Ngay lúc đó, tình một tiếng, tiếng đàn đột nhiên im bặt.

Trong đại điện, mọi người thật lâu mới có thể bình tâm lại được, bọn họ cảm nhận được một sự gấp gáp nguy nan bên trong tiếng đàn ấy.

Nhưng cảm giác này lại vô cùng kích thích khẩn trương, hoàn toàn bất đồng so với những khúc đàn uyển chuyển mềm mại, phong hoa tuyết nguyệt mà bọn họ thường được nghe.

Khúc đàn này quá lợi hại.

Trong đại điện, hoàng đế là người đầu tiên vỗ tay, sau đó cả điện như sấm vỗ tay theo.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 728: Đồ Tâm Thần

Cùng với tiếng vỗ tay còn có tiếng kích động bình luận.

“Nàng ta thật là thiên hạ đệ nhất kỳ nữ.”

“Không sai không sai, Chiêu Hoa công chúa so với Linh Nghi quận chúa hình như còn lợi hại hơn.”

“Đúng rồi, các người biết không, y thuật của Chiêu Hoa công chúa cũng vô cùng lợi hại, nghe nói nàng cũng là người có linh lực.”

“Thiệt hay giả vậy, trời ơi, nữ nhân hiện tại đều lợi hại như thế này sao.”

Trong điện mọi người đều bàn tán loạn cả lên.

Không ít người lấy Vân Thiên Vũ ra so sánh với Chiêu Hoa công chúa, sau đó nhất trí cho rằng, Linh Nghi quận chúa không thể sánh bằng Chiêu Hoa công chúa.

Trên đại điện, lão hoàng đế phất tay, mọi người đều dừng lại, cùng nhau nhìn về phía hoàng đế.

Hoàng đế xoay đầu sang Chiêu Hoa công chúa nói: “Công chúa quả thật là thiên hạ đệ nhất kỳ nữ.”

Đến hoàng đế còn cho là như vậy nên đám người bên dưới đại diện đều gật đầu phụ họa.

Sau đó có một vài nữ nhân vui sướng dùng ánh mắt thấy người gặp họa mà nhìn Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ vẫn điềm đạm thản nhiên, nàng cũng không cho rằng chính mình lợi hại, cổ nhân có câu nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, Chiêu Hoa công chúa này so với nàng lợi hại hơn cũng không phải là chuyện hiếm gặp.

Đương nhiên sự lợi hại này của nàng cũng có nguyên nhân.

Nào trượt băng giày, nào thập diện mai phục, đều là những đàn khúc kinh điển.

Vân Thiên Vũ vốn dĩ cho rằng vị Chiêu Hoa công chúa này là đồng hương của nàng, nhưng bây giờ sự nhiệt tình kia đã nhạt nhòa đi không ít.

Bởi vì nữ nhân này rõ ràng là thích làm ra vẻ, thích đồn đại tâng bốc, khác xa so với sự thanh cao của nàng, cho nên nàng vẫn nên không quen không biết với nàng ta.

Huống chi nữ nhân này rất có thể sẽ chọn trúng Tiêu Cửu Uyên làm đối tượng liên hôn, vậy nàng càng không nên làm quen với nàng ta.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa nhìn Chiêu Hoa công chúa.

Ngay lúc đó, Chiêu Hoa công chúa cũng hơi nghiêng đầu nhìn lại nàng.

Trong cái liếc mắt lạnh lẽo của nàng ta lóe lên một tia nhìn trào phúng.

Vân Thiên Vũ hơi giật mình, hoài nghi chính mình đã nhìn lầm.

Chiêu Hoa công chúa không quen biết nàng, vì sao trong ánh mắt của nàng ta lại có ý tứ mỉa mai trào phúng vậy.

Vân Thiên Vũ đang muốn xác định lại một lần nữa, nhưng đáng tiếc người kia đã quay đầu nhìn sang nơi khác rồi.

Vân Thiên Vũ nhịn không được mà nhíu mày, bởi vì nàng cho rằng chính mình không hề nhìn lầm, trong ánh mắt Chiêu Hoa công chúa nhìn nàng rõ ràng là có ý tứ mỉa mai nàng.

Dường như nàng ta đang cười nhạo nàng.

Nàng cùng nàng ta có quen biết sao?

Vân Thiên Vũ nghĩ ngợi đến gần ngơ, Yến Thanh Phong bên cạnh nàng đột nhiên lên tiếng: “Linh Nghi quận chúa, Thái tử của Nam Chiêu quốc hình như vẫn luôn nhìn chăm chăm vào người.”

Vân Thiên Vũ nghe xong liền lập tức ngẩng đầu nhìn Nam Chiêu thái tử ở phía đối diện.

Quả thật gã đang dùng ánh mắt soi mói để nhìn nàng, tựa hồ đang nỗ lực muốn tìm kiếm gì đó.

Tâm tình Vân Thiên Vũ trầm xuống, nàng hung hăng trừng mắt lại với Nam Chiêu thái tử Gia Cát Căn một cái, sau đó quay đi không thèm để ý đến người này nữa.

Người của Nam Chiêu quốc, thật sự rất kỳ quái.

Đồ tâm thần.

Yến Thanh Phong lại hỏi Vân Thiên Vũ: “Người quen biết bọn họ sao?”

Vân Thiên Vũ lắc đầu: “Không quen biết, ta sao có thể quen biết người của Nam Chiêu quốc chứ, ai biết tên đó mắc chứng gì, không cần quan tâm đến gã.”

“Ách...”

Yến Thanh Phong không nói gì thêm, lại quay đầu nhìn lên đại điện.

Hoàng đế đã lên tiếng.

“Chiêu Hoa công chúa, hôm nay chính là ngày liên hôn giữa hai nước Đông Ly quốc và Nam Chiêu quốc, người là công chúa liên hôn hòa thân của hai nước, hôm nay tất cả thanh niên tài俊 ở Đông Ly quốc đều có mặt tại đại điện này, trẫm đã cho phép người tự mình chọn lựa đối tượng liên hôn, bây giờ người hãy rót một chén rượu, nếu là người mà người nhìn trúng thì cứ dâng rượu cho đối phương, trẫm sẽ chỉ hôn cho các người, ban phủ công chúa cho người, vài ngày sau tổ chức đại hôn.”

Chiêu Hoa công chúa chậm rãi nói lời cảm tạ: “Đa tạ hoàng đế bệ hạ.”

Chiêu Hoa công chúa đứng dậy đi về bàn dài của mình, ưu nhã ngồi xuống cởi giày trượt băng trên chân, sau đó từ từ đứng dậy bưng một chén rượu trên bàn đi về phía đại điện.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 729: Làm Bộ Làm Tịch

Lúc này đại điện yên lặng như tờ, ai ai cũng đều nhìn về phía Chiêu Hoa công chúa.

Bọn họ tò mò đoán xem ai sẽ là đối tượng liên hôn của nàng ta.

Trong đó có nhiều người còn mơ tưởng chính mình là người được công chúa lựa chọn.

Nhưng một một số người muốn làm quan lại không hy vọng được nàng ta lựa chọn.

Nếu là phò mã của công chúa thì có thể hưởng vinh hoa phú quý cả đời, nhưng lại không có thực quyền và cũng không có chức vị trong triều.

Đương nhiên chuyện này đối với những người không muốn làm quan hoặc những kẻ thích nhàn hạ lại là một chuyện tốt...

Bởi vì không cần làm quan nhưng vẫn được hưởng vinh hoa phú quý cả đời...

Chỉ cần Nam Chiêu quốc không khai chiến với Đông Ly quốc thì Nam Chiêu phò mã vẫn có thể được ban vinh sủng vô song.

Nhưng đây chỉ ý nghĩ của vài người, những người khác lại không muốn công chúa lựa chọn mình, bởi vì bọn họ còn muốn vào triều làm quan.

Cứ như vậy, trong đại điện phân thành hai thái cực, một là những thanh niên tài俊, vẻ mặt tràn đầy hi vọng nhìn công chúa.

Một là những người nhìn công chúa với vẻ mặt mặt u sầu.

Nhưng thực ra công chúa điện hạ không thềm liếc sang bọn họ lấy một cái, nàng ta bưng chén rượu đi thẳng lên trên đại điện, cuối cùng dừng lại ở trước mặt Tiêu Cửu Uyên.

Sự lãnh đạm trên người Tiêu Cửu Uyên chậm rãi ngưng đọng, bên trong ánh mắt hắt tràn đầy vẻ âm ngoan tàn nhẫn, biểu hiện vô cùng ghét bỏ mà nhìn nữ tử trước mặt.

Toàn thân hắt tràn ngập sự chán ghét.

Nếu là một nữ nhân thông minh thì nên lập tức chuyển hướng, không nên tự chuốc lấy đau khổ cho mình.

Đáng tiếc, vị Nam Chiêu công chúa này lại cố tình không rời đi, nàng ta ưu nhã quỳ xuống, cung kính dâng chén rượu lên, nói: “Ly thân vương gia thỉnh uống chén rượu này.”

Nàng ta vừa dứt lời, mọi người trong đại điện đều ồ lên.

Bọn họ đồng loạt nhìn về phía Ly thân vương gia Tiêu Cửu Uyên nhưng hắt vẫn giữ sự điềm nhiên.

Bởi vì Ly thân vương gia Tiêu Cửu Uyên quả là một nam nhân xuất sắc, công chúa chọn hắt hắt cũng là chuyện hiển nhiên.

Chẳng qua là Ly thân vương gia này có mệnh khắc thê, Chiêu Hoa công chúa không sợ sao?

Mọi người ngẫm lại cũng cảm thấy Ly thân vương gia Tiêu Cửu Uyên cũng không phải là mệnh khắc thê, nếu như hắt khắc thê thì Linh Nghi

quận chúa đã không còn sống được đến bây giờ.

Cho nên có thể nói Ly thân vương cũng không thật sự khắc khe.

Trên đại điện, ánh mắt Tiêu Cửu Uyên lãnh khốc, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười lạnh lùng, hắt ngược mắt nhìn nữ tử đang quỳ gối trước mặt mình, lãnh đạm lên tiếng.

“Làm bộ làm tịch, cố tạo thanh thế, người cho rằng người giấu diếm người khác thì có thể lừa gạt được bốn vương sao, nào là tâm địa thiện lương, nào là tài nghệ cao siêu, chẳng qua chỉ là thủ đoạn tự đề cao chính mình mà thôi, biểu diễn một chút tài mọn thì liền nghĩ sẽ xứng với bốn vương.”

Một lời này của hắt khiến tất cả mọi người trong điện kinh ngạc không thôi.

Lời này của Ly thân vương gia là có ý gì?

Nam Chiêu công chúa tất cả đều là giả dối, sao có thể chứ.

Cứu người là giả? Khiêu vũ là giả? Đánh đàn cũng là giả?

Nhưng công chúa đã tự làm hết những điều đó mà, Vương gia nói như vậy là sao.

Thừa tướng đại nhân trong đoàn sứ thần của Nam Chiêu quốc đứng bật dậy, sắc mặt khó coi lạnh lùng quát.

“Ly thân vương gia, lời này của người không chỉ sỉ nhục Nam Chiêu công chúa mà còn sỉ nhục cả Nam Chiêu quốc.”

“Nam Chiêu quốc chúng ta có lòng, tiến Đông Ly quốc liên hôn, công chúa tự nguyện thỉnh chỉ hòa thân, thế nhưng các người lại muốn sỉ nhục chúng ta, các người khinh người quá mức.”

Thừa tướng nói xong liền trực tiếp quay đầu về phía hoàng đế trên đại điện, nói: “Đông Ly hoàng đế bệ hạ, Đông Ly quốc thân vương các người khinh người quá đáng.”

Hoàng đế sắc mặt khó coi nhìn Tiêu Cửu Uyên, quở mắng: “Cửu hoàng đệ, ngươi ăn nói hồ đồ cái gì vậy, còn không mau nhận rượu.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 730: Có Mưu Tính Khác

Tiêu Cửu Uyên ngược mắt nhìn hoàng đế trên đại điện, ánh mắt đột nhiên trở nên sâu thẳm tựa biển cả, phẳng phất như vực sâu khôn lường.

Thâm tâm hoàng đế chợt trầm xuống, Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng đáp: “Hoàng huynh muốn ta tiếp nhận ly rượu này này đúng không?”

Như vậy hẳn sẽ trở thành phò mã, không có quyền lợi can dự chuyện triều chính, thậm chí còn có lý do thu hồi binh quyền trong tay hẳn?

Mơ tưởng hảo huyền.

Tiêu Cửu Uyên thần sắc âm ngoan khiến cho hoàng đế kinh hãi, lão hòa hoãn nói.

“Cửu hoàng đệ, người còn suy nghĩ gì nữa chứ, công chúa đây là chọn trúng người, việc này liên quan đến hòa bình giữa hai nước, không nên qua loa đại khái đâu.”

Tiêu Cửu Uyên ha hả cười lạnh hai tiếng, vung tay lên, chén rượu trong tay công chúa rơi xuống vỡ tan.

Hắn đứng trên cao nhìn xuống Chiêu Hoa công chúa, cuồng ngạo mà nói.

“Đông Ly quốc chúng ta không cần liên hôn công chúa, nếu muốn đánh, bốn vương phụng bồi là được.”

Một lời này khiến cho triều đình vốn dĩ đang rất hân hoan, trong nháy mắt đã hoàn toàn cứng đờ.

Nam Chiêu thái tử từ từ từ đứng dậy, ánh mắt u lãnh nhìn Tiêu Cửu Uyên.

“Có phải Ly thân vương gia cho rằng Nam Chiêu quốc chúng ta sợ Đông Ly quốc các người chẳng.”

“Có sợ hay không, thử rồi mới nói đi, muốn để bốn vương cưới Nam Chiêu công chúa ư, đừng có mơ tưởng xa vời như vậy, bốn vương là đồ vật sao, hàng hóa sao? Đừng nghĩ các người đến Đông Ly quốc làm khách thì muốn tự tung tự tác, bốn vương là ai mà nói muốn nhìn trúng thì liền nhìn trúng, nữ nhân của bốn vương là để bốn vương tự mình lựa chọn, không đến lượt các người nhìn trúng bốn vương.”

Tiêu Cửu Uyên nhìn từ trên cao xuống gương mặt của nữ nhân kia, hần chỉ vừa liếc mắt đã liền có thể nhận ra nàng ta đang vô cùng kinh sợ và run rẩy.

Thứ nữ nhân như vậy mà cũng có thể so sánh với Vũ Nhi sao.

Thật không biết tự lượng sức mà.

Sự cuồng vọng của Tiêu Cửu Uyên đã chọc giận Nam Chiêu sứ thần.

Tất cả sứ thần của Nam Chiêu quốc đều đồng loạt đứng dậy, cùng nhau phẫn hận nhìn về phía Tiêu Cửu Uyên, sau đó quay ngoắc sang Đông Ly quốc hoàng đế. “Hoàng đế bệ hạ, nếu đã như vậy thì Nam Chiêu quốc chúng ta cùng Đông Ly quốc các người không có cách nào để cùng thương thảo hòa bình.”

“Không thương thảo nữa thì rút cho nhanh.”

Tiêu Cửu Uyên không khách khí đuổi người...

Hắn đã sớm nhìn rõ chiêu thức này của đám người Nam Chiêu quốc, bọn họ nói chạy tới Đông Ly kết tình hữu hảo nhưng thực ra là đang khoe khoang với Đông Ly quốc.

Gì mà công chúa vô cùng thiện lương, gì mà tài nghệ song toàn.

Chẳng qua chỉ đang thực hiện thủ đoạn tuyên truyền thôi, nếu là công chúa thật sự tốt đẹp thì hẳn tiếng thơm đã sớm truyền sang đây rồi...

Thứ chẳng biết từ đâu chui ra thế nhưng còn dám chọn hắn làm phò mã.

Hắn không cảm thấy vui sướng mà chỉ cảm thấy đây là một loại sỉ nhục.

Trên đại điện, Tiêu Cửu Uyên nói đến sắc mặt của đám người Nam Chiêu quốc đều biến thành một màu đen kịt, ai cũng đều phẫn nộ trợn trừng mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Bọn họ rất muốn phản kích lại hắn.

Triều thần Trong điện đều hoảng loạn.

Mọi người quay đầu lại nhìn hoàng đế, lão lúc này mặt đã xanh mét, tức giận đến thở phì phò, hoàng hậu bên cạnh vội trấn an lão.

Chờ đến hoàng đế đã bình tĩnh lại mới mắng hắn.

“Tiêu Cửu Uyên, xem ra là do trẫm luôn nuông chiều người, người không màng quốc sự, hoà bình hai nước là quốc gia đại sự, không phải trò đùa.”

Tiêu Cửu Uyên lại ha hả cười lạnh, ngẩng đầu đối mặt lão hoàng đế, ý nhị nói.

“Hoàng huynh cũng thật đường hoàng nói đây là quốc gia đại sự, vậy bốn vương chỉ muốn hỏi người một câu, vì sao Nam Chiêu quốc tới Đông Ly quốc đàm phán hoà bình lại có thể công khai chọn lựa đối tượng hòa thân.”

“Nam Chiêu công chúa có thể tự ý chọn lựa đối tượng hòa thân, nói vậy bốn vương liền phải hy sinh hạnh phúc của chính mình để thành toàn cho việc quốc gia đại sự như các người nói sao, ta chỉ muốn hỏi hoàng huynh một chút, cuối cùng là Nam Chiêu công chúa là muội muội của người hay bốn vương mới là người đệ đệ của người, người chỉ lo chiều chuộng Nam Chiêu công chúa, ngược lại không màng đến bốn vương, vậy có nghĩa là trong lòng hoàng huynh đang có mưu tính khác.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 731: Xã Hội Suy Tàn

Câu nói còn có mưu tính khác khiến tim hoàng đế đập thành thạch, lão ta chỉ vào Tiêu Cửu Uyên nói: "Người nói vậy bực bội gì đó?"

"Ta có nói vậy hay không, hoàng huynh không biết sao?"

Hắn quay đầu nhìn về phía Nam Chiêu công chúa ở trong đại điện, lạnh như băng nói: "Nếu muốn ta lấy loại nữ nhân này, ta làm không được."

Hắn lại nói thêm: "Bốn vương nhìn loại nữ nhân dối trá này thì chỉ muốn làm một chuyện, đó chính là giết nàng ta."

Chỉ một câu nói đã khiến sắc mặt của Nam Chiêu công chúa tái nhợt.

May mà trên mặt nàng ta đang mang khăn che mặt cho nên nhìn không ra.

Chỉ là trong mắt vẫn không che giấu được nỗi sợ hãi, cả người theo bản năng run lên.

Nhưng sau khi Nam Chiêu công chúa cố gắng tự trấn định mình, nàng ta chậm rãi nói: "Ly thân vương gia sở dĩ kháng cự bốn cung như thế, là vì trong lòng Ly thân vương gia đã có nữ nhân khác rồi phải không?"

Trong điện mọi người đều giật mình nhớ tới cảnh tượng lúc trước nhìn thấy ở trước cửa cung điện.

Mọi người đã hiểu tại sao Ly thân vương gia lại không đồng ý lấy Nam Chiêu công chúa rồi.

Hóa ra vương gia thích Linh Nghi quận chúa.

Nhưng theo bọn họ thấy thì Nam Chiêu công chúa này tuyệt đối không thua kém Linh Nghi quận chúa.

Mọi người đang suy nghĩ, Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng nói: "Đúng vậy, bốn vương đã thích nữ nhân khác, bốn vương chỉ lấy nàng làm phi, tuyệt đối sẽ không lấy nữ nhân khác."

Nam Chiêu công chúa nghe Tiêu Cửu Uyên nói xong, trong mắt chợt lóe tia hung ác, nàng ta trầm giọng nói: "Người Ly thân vương gia thích chính là Linh Nghi quận chúa của An thân vương phủ sao?"

Lời vừa nói ra, mọi người trong đại điện liền quay đầu nhìn về phía Vân Thiên Vũ.

Tiêu Cửu Uyên hơi nhướn mày, trong mắt hiện lên tia sắc bén.

Nói thật thì hắn vốn không muốn nói chuyện đó vào lúc này, bởi vì hắn không muốn lôi Vũ nhi vào.

Chỉ là hắn không ngờ Nam Chiêu công chúa lại nhắc đến chuyện này.

Nữ nhân này quả nhiên có tâm cơ.

Mọi người ở bên ngoài đã bị nàng ta lừa bịp rồi. Tiêu Cửu Uyên vừa suy nghĩ vừa trầm giọng nói: "Đúng vậy, người bốn vương thích duy nhất chỉ có Linh Nghi quận chúa, ngoại trừ nàng ra không còn người nào khác."

Tuy rằng Tiêu Cửu Uyên không muốn nói chuyện đó vào lúc này, nhưng nếu nữ nhân này đã nhắc đến, hắn không thể nào phủ nhận được.

Trong điện mọi người lập tức lặng lẽ thở dài.

Mọi người nhìn về phía Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ, trong đó có không ít đại thần lắc đầu.

Ly thân vương gia đây là làm sao vậy, lúc trước Linh Nghi quận chúa rõ ràng đã hủy hôn với hần, nữ nhân như vậy thì đừng nói đến là cần, mà cả đời nên nhốt nàng vào lãnh cung.

Hần thì hay rồi, bây giờ lại còn thích Linh Nghi quận chúa.

Thật sự không thể tin được.

Xã hội suy tàn thật rồi, mặt mũi của nam nhân biết để đâu đây.

Trong đại điện không ít người lắc đầu.

Hoàng đế tức giận đến mức mặt đen lại.

Một hai câu nói ra đều không hề coi trọng lời nói của lão ta, thánh chỉ của lão ta chỉ là gió thoảng bên tai sao?

Lúc trước hủy hôn chính là bọn họ, hiện tại lại chạy tới nói cái gì thích với không thích.

Hoàng đế thật muốn hạ chỉ lôi hai người kia ra ngoài đánh roi thật mạnh.

Nhưng Nam Chiêu công chúa ở trên đại điện vào lúc đó liền nói: "Ly thân vương gia thích Linh Nghi quận chúa, Chiêu Hoa không dám trách móc, nhưng Chiêu Hoa nhớ Linh Nghi quận chúa là người đã hủy hôn với Ly thân vương gia, vương gia và Linh Nghi quận chúa hần là không có quan hệ gì nữa rồi."

Lời này rõ ràng là lấy chuyện này để kích thích Tiêu Cửu Uyên.

Nam nhân bình thường nếu nghe nói như thế, chỉ sợ chịu không nổi.

Đáng tiếc, lông mày Tiêu Cửu Uyên khẽ nhướn lên, vẻ mặt đầy cứng chiều cười nói: "Nữ nhân ở trước mặt nam nhân mình thích có tư cách làm nũng quấy rối, Linh Nghi quận chúa chỉ là nổi giận với bốn vương mà thôi, đây là tình thú giữa hai người bọn ta, lạc thú ở trong đó chỉ sợ công chúa không thể lĩnh hội được."

Một câu nói ra đã biến chuyện hủy hôn lúc trước trở thành Vân Thiên Vũ nổi giận với hắn.

Mà hắn lại rất thích thú.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 732: Hai Nữ Nhân Hầu Chung Một Phu

Trong điện, mặt mọi người đen lại, khuôn mặt khó coi nhất chính là hoàng đế.

Hoàng đế sắc mặt âm u, hơi thở nặng nề.

Hiện tại lão ta chỉ muốn chỉ vào mũi của Tiêu Cửu Uyên mắng to.

Các người đây là đem ý chỉ của trẫm trở thành trò đùa sao? Còn có thể nói hủy hôn chỉ là do nóng nảy.

Được, hiện tại các người nếu như còn muốn trẫm chỉ hôn, tuyệt đối không có chuyện đó.

Hoàng đế sa sầm mặt, lạnh lùng trừng mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên không hề nhìn hoàng đế, sở dĩ hắn nói như vậy là để làm mất mặt hoàng thượng.

Ai kêu lão ta lại chỉ hôn Nam Chiêu công chúa cho hắn, ai cũng đừng xem hắn là kẻ ngốc.

Hắn cũng không tin chuyện Nam Chiêu công chúa muốn gả cho hắn, trước đó hoàng đế không biết, nói cái gì để bản thân công chúa chọn lựa vị hôn phu, thật ra chỉ sợ thái tử của Nam Chiêu đã sớm tiết lộ, người Nam Chiêu công chúa muốn gả là hắn.

Mà hoàng huynh của hắn lại vui vẻ tác thành, cho nên mới phải làm bộ làm tịch nói để bản thân công chúa chọn phu quân.

Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng suy nghĩ, giọng nói trầm thấp của Nam Chiêu công chúa đang quỳ ở phía trước bỗng vang lên: "Bốn cung không cố ý chia rẽ Ly thân vương gia và Linh Nghi công chúa, Chiêu Hoa ta chỉ là vì hòa bình giữa hai nước mà thôi, cũng không hề có hy vọng xa vời rằng vương gia sẽ thích ta."

Lời nói của Nam Chiêu công chúa lập tức đã nâng nàng ta lên một tầm cao mới.

Trong điện không ít người nháy mắt kích động bàn tán, mọi người đều nói Nam Chiêu công chúa đại nghĩa, quả là nữ tử vĩ đại của thiên hạ, vì hòa bình hai nước mà bằng lòng liên hôn.

Trái lại hai người Ly thân vương gia và Linh Nghi quận chúa lại có vẻ như quá xem trọng tình cảm mà không màng đại sự. Hai người đó hoàn toàn không quan tâm đến bách tính, không quan tâm an nguy của thiên hạ.

Trong điện mọi người càng nói càng cảm thấy tức giận.

Nam Chiêu công chúa lại nói: "Bốn cung tự nguyện cùng Linh Nghi quận chúa hai nữ nhân hầu chung một phu, Ly thân vương gia và Linh Nghi quận chúa chỉ cần yêu nhau là tốt rồi, không cần quan tâm đến bốn cung."

Một lời nói ra khiến cho rất nhiều người cảm thấy đồng cảm với Nam Chiêu công chúa. Công chúa thật sự rất đáng thương, vì hòa bình hai nước lại bằng lòng cùng nữ nhân khác hầu chung một phu.

Có người lại ghen tị, Ly thân vương gia thật sự quá có điểm phúc, có được hai nữ nhân xuất sắc như vậy, sau này hắn thật sự hưởng phúc rồi.

Nhưng Tiêu Cửu Uyên lại không đồng ý với những lời nói của Nam Chiêu công chúa.

Hắn trầm giọng nói: "Công chúa nguyện hai nữ nhân hầu chung một phu cũng phải cần bốn vương bằng lòng lấy đấy."

Hắn nói xong ngừng một chút, mọi người trong đại điện nhìn hắn, hắn đưa mắt nhìn bốn phía, cuối cùng ánh mắt rơi xuống trên mặt Vân Thiên Vũ, chậm rãi nói: "Cuộc đời này của bốn vương chỉ lấy một phi, không bao giờ lấy thêm nữ nhân khác."

Lời vừa nói ra liền khiến mọi người kinh ngạc.

Vân Thiên Vũ cũng vô cùng kinh ngạc, nàng chưa từng nói như vậy với Tiêu Cửu Uyên, không ngờ hắn lại tự mình nói như vậy.

Tim Vân Thiên Vũ liền trở nên mềm mại, khóe môi chậm rãi vẽ ra ý cười, khuôn mặt tràn đầy vui vẻ.

Nàng ngược mắt lên nhìn Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên cũng nhìn nàng.

Trên đại điện, hai người dịu dàng nhìn nhau.

Cảnh tượng này trong nháy mắt đã hành hạ không biết bao nhiêu người, nhất là nữ tử trong điện đều bị hành hạ đến mấy lần.

Ly thân vương gia thật si tình, còn nói cuộc đời này chỉ lấy một mình Linh Nghi quận chúa.

Hu hu, nam nhân như vậy thật ít.

Tại sao bọn họ không gặp được chứ, hơn nữa lúc trước tại sao bọn họ lại không thích Ly thân vương gia, cứ luôn bị chuyện hãm hại vợ dọa sợ.

Nam Chiêu công chúa đang quỳ trước mặt Tiêu Cửu Uyên, trong mắt nàng ta dâng lên tia đố kị, chậm rãi mở miệng nói: "Chiêu Hoa ta không cầu có cùng địa vị với Linh Nghi quận chúa, chỉ cầu Ly thân vương phủ có một chỗ cho ta dung thân mà thôi."

Nam Chiêu công chúa vừa nói xong, giọng nói của Nam Chiêu thái tử Gia Cát Cẩn vang lên: "Chiêu Hoa, muội hà tất phải hạ thấp bản thân mình như thế."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 733: Cam Chịu Làm Thiếp

Nam Chiêu công chúa chậm rãi nói: "Hoàng huynh, Chiêu Hoa ta lần này đến Đông Ly chính là vì hòa bình giữa hai nước, chính là vì lê dân bách tính thiên hạ, lợi ích cá nhân của ta căn bản không quan trọng, cho nên xin hoàng huynh đừng đau lòng thay ta."

Nam Chiêu thái tử quay đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên, hung hăng nói: "Chiêu Hoa đã nhượng bộ vì lợi ích toàn cục như thế rồi, Ly thân vương gia nếu như còn cố ý làm càn thì đừng trách Gia Cát Cẩn ta trở mặt."

Tiêu Cửu Uyên quay đầu nhìn Nam Chiêu thái tử Gia Cát Cẩn, lạnh lùng cười nói: "Ta sợ người sao?"

Một lời nói liền thấy rõ lập trường.

Sắc mặt Gia Cát Cẩn vô cùng khó coi, hăn hung hăng nhìn Tiêu Cửu Uyên, đại khái là ý tứ rất muốn đánh hăn.

Chiêu Hoa công chúa ở trong điện chậm rãi nói: "Hoàng huynh không cần trách Ly thân vương gia, là Chiêu Hoa không biết lượng sức rồi."

Nàng ta vừa nói xong liền nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: "Ly thân vương gia, xin người vì sinh mạng của thiên hạ mà nhượng một bước, ta không cầu có cùng địa vị với Linh Nghi quận chúa, ta chỉ muốn Ly thân vương phủ có một chỗ cho ta dung thân là được."

Nam Chiêu công chúa vừa dứt lời, Gia Cát Cẩn lạnh lùng quát: "Không được, ta không đồng ý như vậy, Chiêu Hoa muội là công chúa được Nam Chiêu chúng ta ân sủng, làm sao có thể hạ thấp bản thân làm thiếp được."

Nam Chiêu thái tử lại nói tiếp: "Nếu Ly thân vương gia thích Linh Nghi quận chúa, vậy thì để Chiêu Hoa và Linh Nghi quận chúa đồng thời nhập môn, hai nữ nhân hầu chung một phu, hai nữ nhân có địa vị ngang nhau đều là nhị phi, không thiên vị ai hết."

Lần này Tiêu Cửu Uyên chưa kịp nói gì, trái lại Vân Thiên Vũ đã đứng lên, nàng không muốn để một mình Tiêu Cửu Uyên đối mặt với chuyện này.

Vân Thiên Vũ chậm rãi đứng dậy, nhìn sứ thần của Nam Chiêu quốc ở phía đối diện: "Đủ rồi, các người đừng đóng kịch nữa, đóng kịch cũng phải có mức độ chứ, diễn đến sơ hở chông chất rồi."

Lúc trước nàng còn nghĩ nữ nhân này là người ở hiện đại, còn muốn kết bạn với nàng ta.

Bây giờ hóa ra chỉ là một đóa ngọc bạch liên(*).

Trong đại điện, Vân Thiên Vũ lạnh lùng nói: "Nam Chiêu công chúa luôn miệng nói là vì lê dân bách tính thiên hạ, thà nhượng bộ vì lợi ích toàn cục mà gả cho Ly thân vương gia làm thiếp, ta muốn hỏi người, thanh niên tài俊 của Đông Ly ta nhiều như cá diếc sang sông, vì sao Chiêu Hoa công chúa người không chọn, lại chọn trúng Ly thân vương làm đối tượng để liên hôn."

"Người nếu có thể vì lê dân bách tính mà hy sinh bản thân mình, vậy thì tại sao nhất định phải là Ly thân vương, ta dám nói, nếu như người chọn trúng người khác ở trong điện, bất kể là ai thì cũng sẽ rất vui vẻ, nhất định

sẽ đối đãi với công chúa thật tốt, công chúa tất nhiên có thể hạnh phúc cả đời."

"Nhưng Chiêu Hoa công chúa người không chọn, cứ muốn chọn Ly thân vương gia, còn nói cái gì chỉ cần có một chỗ dung thân mà thôi, lời này không phải rất buồn cười sao, rõ ràng có thể làm chính phi nhưng người cứ muốn làm thiếp."

"Nếu như Chiêu Hoa công chúa người là người đứng đắn, thì làm sao có thể cam chịu làm thiếp chứ, ta dám nói người không phải cam chịu làm thiếp, mà là có mưu đồ khác."

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời, mọi người bên trong đại điện cẩn thận suy nghĩ lại, cảm thấy thật sự hợp lí.

Rõ ràng có thể chọn người khác làm đối tượng liên hôn, nhưng nàng cứ muốn chọn Ly thân vương gia, còn nói nơi dung thân gì đó, vân vân.

Yến bắc vương phủ Yến Kinh Hồng và Tiêu Dạ Thần của An thân vương phủ đều đang chờ đợi câu trả lời.

Vì sao lại cam chịu làm thiếp, mà không muốn làm chính phi.

Người như Linh Nghi quận chúa, nếu như theo lý mà nói chỉ sợ tà làm chính thê cũng không làm thiếp đấy chứ.

Trong điện, sắc mặt người của Nam Chiêu vô cùng khó coi.

Vân Thiên Vũ lại nói: "Hơn nữa bốn quận chúa rất ngạc nhiên, lúc trước công chúa không hề tiết lộ thân phận ra bên ngoài, vậy mà vừa đến Đông Ly quốc ta liền xuất hiện đủ loại thanh danh tốt, còn nói trên đường đi cứu bao nhiêu người, thậm chí còn loan truyền tin công chúa thiện lương như thế nào, ta muốn hỏi Nam Chiêu công chúa một chút, rốt cuộc người đã cứu bao nhiêu người?"

(*) Ngụy bạch liên: Ý chỉ con người giả dối.

THỨ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 734: Mượn Gió Bẻ Măng

"Nếu thật sự là người cứu người mà không cần báo đáp, ai lại có thể biết công chúa đã cứu bao nhiêu người chứ."

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời, xoay người phất tay, một thẻ bài Thanh Mộc bay lên giữa không trung.

Nàng nếu dùng lời nói để chứng minh, chỉ sợ người khác sẽ không dễ dàng tin tưởng, cho nên nàng không ngại lộ ra một vài con bài chưa lật: "Các vị nhận ra thẻ bài này là gì không?"

Trong điện mọi người không biết Vân Thiên Vũ làm trò gì, lần lượt ngẩng đầu nhìn sang, nhìn thấy thứ bị linh lực bao vây treo ở giữa không trung kia chính là thẻ bài Thanh Mộc.

Trong điện có người nhận ra thẻ bài Thanh Mộc này, kinh ngạc kêu lên: "Thẻ bài Thanh Mộc của Thiên Mộc sơn trang."

"Thứ này tại sao lại ở trong tay của Linh Nghi quận chúa chứ?"

"Đúng rồi, nghe nói Thiên Mộc sơn trang cử hành trận đấu thần y, có một nữ tử giành được hạng nhất, còn chữa khỏi bệnh cho phu nhân của trang chủ Thiên Mộc sơn trang, nghe nói còn được gọi là đệ nhất thiên hạ thần y. Chẳng lẽ người đó là Linh Nghi quận chúa?"

"Chỉ sợ thật sự là Linh Nghi quận chúa rồi."

Tất cả mọi người kích động nhìn về phía Linh Nghi quận chúa.

Phải biết rằng quen biết một thần y là chuyện tốt đó.

Ai cũng không thềm quan tâm tới Chiêu Hoa công chúa của Nam Chiêu gì đó nữa rồi.

Quan tâm bọn họ làm gì, hơn nữa, mọi người đều hoài nghi nữ nhân này đang nói dối.

Suy nghĩ của con người thật sự thay đổi rất nhanh.

Vân Thiên Vũ không để ý tới người khác, mà chỉ vào thẻ bài Thanh Mộc nói: "Đúng vậy, đây là thẻ bài Thanh Mộc của Thiên Mộc sơn trang, sở dĩ ta lấy ra thẻ bài Thanh Mộc, chính là nói cho mọi người biết, nếu thành tâm không muốn để người khác biết thì không ai có thể biết người đã làm gì. Các người thấy đấy, ta tham gia trận đấu của Thiên Mộc sơn trang, cứu nhiều người bị bệnh nặng, thậm chí còn cứu phu nhân của trang chủ Thiên Mộc sơn trang."

"Hơn nữa lúc trước ta ở Đông Ly còn chữa trị miễn phí cho rất nhiều bệnh nhân."

"Nhưng các người có nghe thấy bất kỳ lời đồn nào về ta không?"

"Ta muốn hỏi Chiêu Hoa công chúa một chút, trên đường đi người rất cuộc đã cứu bao nhiêu người, có thể loan truyền vang dội như thế, là một ngàn một vạn, hay là mười vạn? Thân là thầy thuốc chữa bệnh cứu người, chẳng lẽ đó không phải là chuyện nên làm sao? Có cần thiết phải nói ra không?"

Vân Thiên Vũ nói đến đây liền dừng lại không nói thêm nữa, mà nhìn Chiêu Hoa công chúa ở phía đối diện.

Sắc mặt Nam Chiêu công chúa thay đổi.

Sắc mặt sứ thần của Nam Chiêu thay đổi

Trong đại điện không ít người sắc mặt thay đổi, sau đó bắt đầu bàn tán.

Linh Nghi quận chúa nói rất đúng.

Trên đường đi nàng ta rốt cuộc cứu bao nhiêu người, tại sao lại loan truyền rộng rãi như vậy chứ.

Vân Thiên Vũ nhìn thấy mọi người trong điện bàn tán rất sôi nổi, lại lạnh lùng bồi thêm một câu: "Đất ở Đông Ly quốc ta rất lớn, ta không biết tại sao những lời bàn tán như công chúa lương thiện, chữa bệnh cứu người, lại phải loan truyền rộng rãi như thế, giống như đang mượn gió bẻ măng vậy."

"Các loại dấu hiệu trên đây khiến ta phải đưa ra một kết luận rằng, lần này Nam Chiêu đến Đông Ly quốc là có mưu đồ khác."

Nàng nói xong không hề để ý tới người khác, lập tức ngồi xuống.

Ánh mắt mọi người ở trên đại điện nhìn nàng tựa như đang nhìn một miếng bánh thơm lừng, ánh mắt mọi người thèm thuồng nhìn chăm chăm vào nàng.

Ánh mắt như vậy khiến Tiêu Cửu Uyên không vui.

Này, đây là nữ nhân của bốn vương, các người nhìn như vậy để làm gì?

Vân Thiên Vũ không hề để ý tới người khác, tự mình ngồi xuống.

Không phải nàng muốn khoe khoang, xuất ra thẻ bài Thanh Mộc để nói chuyện. Thật sự Nam Chiêu công chúa này đã chọc giận nàng, muốn ngồi lên đầu nàng, nắm mơ đi, lại còn làm ra bộ dạng hiên ngang lắm liệt.

Trong đại điện, mọi người đã không còn cảm thấy đồng cảm với Nam Chiêu công chúa nữa, trái lại mọi người còn hoài nghi nàng ta còn có mưu đồ khác, không đúng, là hoài nghi lần này Nam Chiêu đến Đông Ly là có mưu đồ khác.

Sứ thần của Nam Chiêu không ngờ tới bởi vì mấy câu nói của nữ nhân này đã làm thay đổi cục diện rồi, nữ nhân này quả thật rất lợi hại.

Đôi mắt của Nam Chiêu thái tử Gia Cát Cẩn chăm chú nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, dường như hận không thể nhìn thấu nàng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUY

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 735: Nịnh Bợ

Vân Thiên Vũ vô cùng ghét ánh mắt của nam nhân này, lạnh lùng liếc mắt lườm gã một cái, sau đó không nhìn gã nữa.

Trong đại điện, Nam Chiêu công chúa nghe thấy mấy câu nói của Vân Thiên Vũ, khiến bản thân trở nên bất nghĩa, trong lòng không khỏi nảy sinh tức giận, đôi mắt nàng ta tràn đầy đau khổ nói: "Không ngờ Nam Chiêu ta có ý tốt đến bàn về hòa bình giữa hai nước, cuối cùng lại bị Đông Ly quốc xuyên tạc như thế. Chiêu Hoa ta miệng lưỡi vụng về, sẽ không nói ra những lời khua môi múa mép, Chiêu Hoa ta chỉ có thể lấy cái chết chứng minh Nam Chiêu ta là thật tâm thật ý muốn hai nước hòa bình."

Chiêu Hoa công chúa vừa dứt lời liền xoay người chạy tới đụng vào cây cột ở giữa đại điện.

Động tác này của nàng ta trái lại dọa mọi người sợ hãi, mọi người theo bản năng kêu lên: "A."

Tiêu Cửu Uyên ở một góc đại điện đột nhiên đưa tay ra, một đạo linh khí bay thẳng tới, trực tiếp làm Nam Chiêu công chúa nghiêng về một phía đại điện.

Đầu nàng đụng mạnh xuống sàn nhà trong điện, mạnh đến nỗi đầu còn chảy máu.

Nhưng cũng không có trở ngại gì, Chiêu Hoa công chúa tựa hồ bị kích động cho nên hôn mê rồi.

Trong điện nhất thời hỗn loạn.

Sứ thần của Nam Chiêu tức giận trừng mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên, sau đó mọi người đứng dậy, chấp tay nhìn hoàng đế ở trên cao nói: "Cáo từ."

Hoàng đế vừa nhìn thấy cục diện này, thật sự là chuyện tốt biến thành chuyện xấu, trong lòng vô cùng tức giận, nhanh chóng bảo Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu trước tiên bố trí cho sứ thần của Nam Chiêu ở trong hành cung. Về chuyện liên hôn giữa hai nước để sau rồi nói.

Sứ thần của Nam Chiêu nhanh chóng rời khỏi, Tiêu Cửu Uyên ở phía sau còn hừ lạnh nói: "Đây chính là người vì hòa bình hai nước sao? Một lời không hợp liền tìm cái chết, chẳng lẽ nàng ta không lo lắng nàng ta chết rồi, hai nước sẽ rơi vào chiến tranh sao?"

Tiêu Cửu Uyên khiến mọi người trong đại điện suy nghĩ lại.

Nam Chiêu công chúa dường như cũng không tốt như lời đồn.

Trong đại điện, đợi đến khi sứ thần của Nam Chiêu đi rồi, hoàng đế ở trên cao xoay người tức giận trừng mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên: "Tiêu Cửu Uyên, nếu như hòa bình hai nước sụp đổ, trăm tuyệt đối sẽ không để yên như vậy."

Hoàng đế nói xong dẫn người rời đi.

Hoàng hậu và đám người thái hậu cũng rời đi.

Trong đại điện, không ít người phóng đến chỗ Vân Thiên Vũ, sau đó vẻ mặt mọi người nịnh bợ nhìn Vân Thiên Vũ, muốn tạo quan hệ với nàng.

Như vậy sau này bọn họ bị bệnh thì có thể mời Linh Nghi quận chúa ra tay cứu giúp.

Tiêu Cửu Uyên nhìn thấy tất cả mọi người xung quanh đều vây quanh Vân Thiên Vũ, trên người lập tức tỏa ra hàn khí, đôi mắt hắc lạnh lùng nhìn chăm chăm đám người đó.

Đừng tưởng rằng hắc nhìn không ra, ở trong đó có không ít người lại còn có suy nghĩ muốn lấy Vũ nhi làm vợ, nằm mơ đi.

Tiêu Cửu Uyên sai bước từ bên ngoài đi tới chỗ đám người đó.

Lúc trước tất cả đại thần vây quanh người Vân Thiên Vũ đều sợ tới mức lùi lại phía sau, đám người đó tự động nhường đường, khuôn mặt Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng sa sầm đi thẳng đến trước mặt Vân Thiên Vũ.

Lúc hắc đi đến trước mặt Vân Thiên Vũ, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên vẻ dịu dàng, đôi mắt cũng đầy cương chiều.

Hắc đưa tay ra bá đạo ở trước mặt mọi người kéo tay Vân Thiên Vũ nói: "Vũ nhi, cung yến kết thúc rồi, ta đưa nàng về An thân vương phủ."

"Được."

Vân Thiên Vũ không từ chối, vốn nàng không muốn để mọi người biết mối quan hệ giữa nàng và Tiêu Cửu Uyên sớm như vậy.

Nhưng bởi vì đoàn sứ thần của Nam Chiêu đã khiến quan hệ của bọn họ sớm bị bại lộ. Hiện tại nếu như đã bị bại lộ rồi, nàng cũng không cần phải trốn tránh nữa.

Thái độ của Vân Thiên Vũ khiến trong lòng Tiêu Cửu Uyên rất vui vẻ, tâm trạng vô cùng sung sướng, khuôn mặt tràn đầy ý cười.

Hắn kéo Vân Thiên Vũ đi thẳng ra ngoài đại điện, tất nhiên không có người nào còn dám chạy lại góp vui nữa.

Mọi người đưa mắt nhìn hai người họ rời đi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THỦ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 736: Cả Đời Không Phụ Nàng

Tiêu Dạ Thần thấy bọn họ đi cũng chậm chậm đi theo sau.

Diệp Gia nhanh chóng đi theo Tiêu Dạ Thần.

Trong đại điện ở phía sau, mọi người lại bắt đầu bàn tán, chuyện được nhắc đến nhiều nhất là Vân Thiên Vũ là thần y, không ngờ một nữ tử trẻ tuổi như vậy lại là thần y nổi danh thiên hạ, thật quá lợi hại.

Sau này bọn họ nhất định không được đắc tội với nữ nhân này, nếu người trong gia tộc mắc trọng bệnh còn có thể mời nàng đến cứu mạng.

Người trong điện ngoài nói về y thuật của Vân Thiên Vũ thì còn nhắc đến công chúa của Nam Chiêu.

Bởi vì những lời vừa nãy của Vân Thiên Vũ nên các vị đại thần có thái độ nghi ngờ đối với chuyện công chúa Nam Chiêu đến Đông Ly quốc lần này.

Mọi người đều đoán xem Nam Chiêu muốn làm gì.

Nhưng nhất thời đoán không ra, mọi người cũng lười phải đoán nên lần lượt xuất cung.

Cung yến chỉ hôn tối nay lại không giải quyết được gì.

Mọi người không khỏi thở dài, hôn sự này thật là khó hạ chỉ.

Không nói hạ chỉ cho hôn sự công chúa Nam Chiêu khó mà cả việc chính phi của hai vương gia cũng khó hạ chỉ.

Trên đường trong cung, xe ngựa của phủ Ly thân vương chạy thẳng ra ngoài.

Trong xe ngựa là Tiêu Cửu Uyên đang ngồi thong dong, khuôn mặt của Tiêu Cửu Uyên tuần mỹ không sao tả xiết, đôi mắt tràn đầy vẻ cứng chiều, hắn nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Vốn dĩ ta không muốn nói ra mối quan hệ của chúng ta sớm như vậy, nhưng công chúa của Nam Chiêu hỏi ta, nếu ta không trả lời thì chính là phủ nhận tình cảm đối với nàng, cho nên ta mới nói ra mối quan hệ của chúng ta ở trước đại diện, Vũ nhi sẽ không trách ta chứ.”

Vân Thiên Vũ lắc đầu, nàng không phải loại người hay để bụng, nếu đã thích hắn rồi thì cũng không muốn che dấu tình cảm của mình.

Trước đây sở dĩ nàng không đồng ý cho Tiêu Cửu Uyên đến phủ An thân vương cầu thân vì cảm thấy mối quan hệ của hai người tiến triển quá nhanh, khiến nàng cảm thấy không chân thực.

Nhưng vừa nãy, khi Tiêu Cửu Uyên ở trước đại diện nói rằng cả đời chỉ muốn lấy một mình nàng, sẽ không lấy thêm bất cứ ai.

Trái tim nàng bỗng mềm nhũn, vô cùng bối rối, nàng bằng lòng tin tưởng hắn, bằng lòng đi cùng hắn suốt quãng đời còn lại.

“Ta không trách huynh, nếu chuyện đã đến nước này thì cứ thuận theo tự nhiên là được.”

Tâm trạng của Tiêu Cửu Uyên càng vui vẻ, đôi mắt đen sáng lấp lánh, hơi thở nóng bỏng, hắn nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Đợi chuyện của Nam Chiêu kết thúc, ta sẽ đến phủ An thân vương cầu thân.”

“Ta sợ Hoàng Thượng không đồng ý chuyện này.” Vân Thiên Vũ nghĩ đến vẻ mặt của hoàng thượng lúc này, chỉ sợ hoàng thượng không dễ dàng đồng ý hôn sự này.

Tiêu Cửu Uyên không hề để ý tới hoàng đế, hắn cuồn cuộn nói: “Chuyện này không cần Vũ nhi phải lao tâm, ta nhất định sẽ nghĩ cách khiến huynh ấy đồng ý.”

Hắn nói xong rồi đưa tay ra nắm chặt lấy tay của Vân Thiên Vũ: “Vũ nhi, bây giờ ta rất vui vẻ, cảm ơn nàng đã không vì những chuyện trước kia ta làm mà thẳng thừng phủ nhận tình cảm của ta, hãy tin ta, sau này ta cả đời sẽ không phụ nàng, cả đời sẽ yêu thương sủng ái nàng.”

Vân Thiên Vũ khẽ cười, vừa cười liền giống như bông hoa đang nở.

Nàng rất ít cười, nhưng khi cười lên thì thanh thoát như bông hoa đang nở rộ, khiến người khác cảm thấy tâm trạng dễ chịu hơn rất nhiều, hơi thở trong không khí dường như cũng tốt đẹp hơn.

Tiêu Cửu Uyên nhìn nàng chăm chăm, đưa tay mạnh mẽ ôm lấy nàng, sau đó cúi người hung hăng hôn lên đôi môi của Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ liền ngẩn người, hắn thật quá bá đạo.

Không thềm hỏi một tiếng đã hôn rồi.

Nhưng nụ hôn của Tiêu Cửu Uyên không hề thô bạo, mặc dù hắn hành động mạnh mẽ nhưng nụ hôn lại vô cùng dịu dàng tinh tế, dường như nàng là bảo bối của hắn vậy.

Hắn nhẹ nhàng hôn lên đôi môi của Vân Thiên Vũ, lúc đầu Vân Thiên Vũ thấy không quen nhưng rất nhanh đã bị hắn khơi gợi cảm xúc, cả thể xác và tinh thần đều rơi vào trong nụ hôn đó.

Hai người thân mật hôn một lúc lâu.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 737: Trong Nóng Ngoài Lạnh

Vân Thiên Vũ chỉ thấy tim đập rất nhanh, thành thịch thành thịch, đôi môi mát rượi của Tiêu Cửu Uyên khi hôn có cảm giác như có điện khiến cả người nàng hoàn toàn tê dại.

Tiêu Cửu Uyên hôn nàng, cảm thấy thế giới này thật tốt đẹp, vui sướng như sắp bay lên mây.

Hắn ôm chặt nàng, càng hôn càng sâu, hơi thở càng lúc càng gấp gáp.

Cuối cùng hắn không dám hôn nữa, hắn sợ bản thân không thể kiềm chế được, thật ra bây giờ hắn cũng đã hơi mất kiểm chế: “Vũ nhi, đợi giải quyết xong chuyện của Nam Chiêu, chúng ta lập tức thành thân, bốn vương không chờ được mà muốn đón nàng về phủ Ly thân vương.”

Tiêu Cửu Uyên vừa thở dốc vừa giúp Vân Thiên Vũ sửa sang lại y phục, đầu tóc.

Vân Thiên Vũ hai má đỏ hồng không nói nên lời, thở hổn hển, cũng không phản đối.

Đúng lúc này, xe ngựa bị xa phu đột ngột kéo dừng lại.

Vân Thiên Vũ nghiêng người, lại lần nữa ở trong lòng Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên đưa tay ôm lấy nàng, tức giận nói thị vệ ở bên ngoài: “Đánh xe ngựa kiểu gì thế, đánh xe mà cũng làm không xong.”

Hắn nói xong liền hỏi Vân Thiên Vũ: “Vũ nhi, nàng không sao chứ?”

Vân Thiên Vũ lắc đầu, tỏ ý bản thân không sao.

Thị vệ ở bên ngoài sắc mặt trắng bệch, vội vàng bẩm báo: “Vương gia, là có thái giám lao tới chặn xe ngựa, cho nên thuộc hạ mới đột ngột dừng xe.”

“Là tên nào cản xe lại?”

Tiêu Cửu Uyên tức giận hỏi, thị vệ liền bẩm báo: “Là thái giám trong cung thái hậu nương nương phái tới.”

Thị vệ vừa bẩm báo xong, tên thái giám ở bên ngoài vội vàng nói: “Vương gia, thái hậu nương nương muốn mời vương gia vào cung của người một chuyến, người có lời muốn nói với vương gia.”

Tiêu Cửu Uyên khẽ nhướn mày, không cần nghĩ hắn cũng biết mẫu hậu tìm hắn vì chuyện gì, còn không phải là vì chuyện của công chúa Nam Chiêu hay sao.

Tiêu Cửu Uyên vốn không muốn để ý tới nhưng Vân Thiên Vũ khuyên nhủ: “Nếu thái hậu nương nương tìm huynh thì huynh đi xem thử đi.”

Bây giờ Tiêu Cửu Uyên đang đưa nàng về phủ An thân vương, nếu hắn không đi gặp thái hậu, chỉ sợ món nợ này thái hậu sẽ tính lên đầu của nàng. Sau này nếu nàng gả cho Tiêu Cửu Uyên, đương nhiên không muốn bất hòa với thái hậu.

Tiêu Cửu Uyên nghe xong lời của Vân Thiên Vũ nói, cuối cùng cũng gật đầu: “Được rồi.”

Sau khi đồng ý, hắn dẫn dò xa phu đánh xe ở bên ngoài: “Đưa Linh Nghi quận chúa về phủ An thân vương đi, nếu còn kinh động Linh Nghi quận chúa một lần nữa, xem ta có lột da của người không.”

“Vâng.” Sắc mặt thị vệ hơi tái lại.

Sau khi sắp xếp xong Tiêu Cửu Uyên nhìn về phía Vân Thiên Vũ nói: “Vũ nhi, vì lúc này ở trước đại điện, ta đã đắc tội sứ thần Nam Chiêu, ta sợ bọn họ trút giận lên nàng, cho nên ta định cho Hắc Diệu mang theo vài tên thuộc hạ đến bảo vệ nàng.”

Đây là hắn đang bàn bạc với Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ rất vui vì hành động của hắn.

Nhưng bên cạnh nàng có linh thú, còn có cả Ảnh Tử nên cũng không sợ người của Nam Chiêu.

“Bên cạnh ta có người rồi.”

“Không được, ta rất lo lắng, nhờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tên thái tử Nam Chiêu kia cũng không phải ăn không ngồi rồi, ta nghi ngờ tất cả những chuyện mà công chúa làm đều là thủ đoạn nham hiểm của thái tử.”

Vân Thiên Vũ nghe xong lời của Tiêu Cửu Uyên, nhớ lại vẻ mặt thái tử Gia Cát Cẩn của Nam Chiêu lúc nhìn nàng, vẻ mặt đó khiến nàng vô cùng khó chịu.

“Được rồi.” Vân Thiên Vũ đồng ý.

Đây là sự quan tâm mà Tiêu Cửu Uyên dành cho nàng, nếu nàng không đồng ý, hắn nhất định sẽ lo lắng, chẳng thà là đồng ý.

Dù sao bên cạnh có nhiều người bảo vệ cũng không phải là chuyện xấu.

“Vậy thì ta yên tâm rồi.” Tiêu Cửu Uyên thở phào nhẹ nhõm, hẳn còn sợ Vũ nhi không đồng ý, xem ra bây giờ Vũ nhi của hắn là một nữ tử rất biết điều.

Chẳng qua là bề ngoài lạnh lùng thôi.

Nhưng chỉ một mình hắn biết nàng trong nóng ngoài lạnh là được rồi.

Tiêu Cửu Uyên vui mừng nghĩ rồi đưa tay ra ôm lấy Vân Thiên Vũ hôn một cái thật mạnh.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 738: Một Người Là Đủ

Nụ hôn này, suýt nữa khiến Vân Thiên Vũ không thể nổi, liền đánh hăm: “Thái hậu nương nương đang chờ người kìa, mau đi đi.”

“Được.” Tiêu Cửu Uyên giống như con mèo ăn vụng, cảm thấy mãn nguyện xuống xe ngựa. Dáng vẻ của hắn vui vẻ vô cùng, bên ngoài phủ Ly thân vương, đám thuộc hạ có gì không biết, xem ra phủ Ly thân vương sắp có vương phi rồi, như vậy thực sự tốt quá. Tâm trạng của vương gia vui vẻ, cuộc sống sau này của họ sẽ tốt hơn nhiều. Mọi người trong phủ Ly thân vương vô cùng vui vẻ. Nhất là Hắc Diệu, bởi trước đây vì gã mà suýt nữa khiến vương gia và vương phi chia tay. Cho nên gã là người vui mừng nhất.

Ở ngoài xe ngựa, Tiêu Cửu Uyên nhìn Hắc Diệu ra lệnh: “Từ nay trở đi, người mang theo một nhóm người, phụ trách bảo vệ Linh Nghi quận chúa, nhớ kỹ không được để Linh Nghi quận chúa xảy ra chuyện gì, nếu nàng xảy ra chuyện gì, người mang đầu đến gặp bốn vương.”

“Rõ, vương gia, thuộc hạ đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.”

Hắc Diệu vui vẻ đồng ý, Tiêu Cửu Uyên hài lòng gật đầu, chào Vân Thiên Vũ rồi mới quay người đi vào cung của thái hậu. Xe ngựa của Ly thân vương rời khỏi hoàng cung, đi tới phủ An thân vương.

Trong cung của thái hậu.

Thái hậu đang vô cùng khó xử ở trong đại điện chờ Tiêu Cửu Uyên. Nói thật trước đây Tiêu Cửu Uyên có nói với bà ta về chuyện muốn cưới Tiêu Thiên Vũ làm chính phi, bà ta cũng đã đồng ý.

Hơn nữa, bà ta thấy hài tử này rất vui vẻ, làm mẫu thân của hắn, bà ta rất vui vẻ.

Nhưng đại nhi tử của bà ta, hoàng đế đệ hạ, lại muốn bà ta nói với tiểu nhi tử, bảo hắn cưới công chúa Nam Chiêu làm chính phi. Sao lại có thể như vậy. Từ nhỏ tới lớn, Uyên Nhi là người độc lập, chuyện hắn đã quyết định sẽ rất khó thay đổi. Cho dù bà ta là mẫu hậu cũng không thể. Thật sự thái hậu rất buồn, nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên bước vào đại điện. Thái hậu mau chóng điều chỉnh tâm lý nhìn theo. Tiêu Cửu Uyên bước vào, thái hậu vừa nhìn đã biết tâm trạng của Tiêu Cửu Uyên vô cùng vui vẻ, xem ra quan hệ với Linh Nghi quận chúa đang phát triển rất tốt. Vậy bà ta làm sao mở miệng được đây? Nếu bà ta không mở miệng, đại nhi tử cũng không thể không nói gì được. Sắc mặt thái hậu lại trở nên u sầu, Tiêu Cửu Uyên vừa nhìn đã hiểu nhưng hắn giả vờ như không biết mà hỏi: “Mẫu hậu, người bảo thái giám truyền nhi thần vào có chuyện gì vậy?”

Thái hậu nhìn Tiêu Cửu Uyên, tiểu tử này từ nhỏ đã rất thông minh, bà ta không tin hắn đoán không ra. Thái hậu nghĩ ngợi rồi thở dài nói: “Uyen Nhi, công chúa Nam Chiêu đó lại chọn con để liên hôn, con nói xem con làm vậy là sao, không phải lúc đó công chúa đã nói rồi sao? Bằng lòng hai người thờ chung một chồng, đây là chuyện chuyện tốt mà, sao con lại cự tuyệt.”

Tiêu Cửu Uyên trực tiếp bác bỏ: “Con vừa nhìn thấy nữ nhân đó đã thấy chán ghét, ra vẻ đạo đức giả, làm bộ làm tịch, không hề thật lòng, chẳng qua là thủ đoạn lừa gạt thôi, nữ nhân như vậy còn muốn bước vào phủ Ly thân vương ư, đừng có hòng.”

Tiêu Cửu Uyên không nói gì nữa.

Thái hậu nhíu mày nhìn Tiêu Cửu Uyên giận dữ nói: “Uyên Nhi, tại sao mẫu hậu không nhìn ra người phụ nữ đó làm ra vẻ đạo đức giả, ta thấy nàng ấy rất tốt mà.”

“Đúng vậy, mặt mũi công chúa Nam Chiêu cũng rất xinh đẹp, thực ra gương mặt công chúa Nam Chiêu cũng không hề kém so với Linh Nghi quận chúa, hai nàng là hai phong cách, Linh Nghi quận chúa diện mạo hiểu biết, công chúa Nam Chiêu là một nữ tử xinh đẹp, con xem nếu con cưới cả hai nữ nhân không phải là tận hưởng hạnh phúc thế gian sao?”

Thái hậu cố gắng tận tình khuyên nhủ.

Tiêu Cửu Uyên hoàn toàn không để ý tới: “Bốn vương không thềm, một người là đủ.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 739: Làm Nô Tỳ

Thái hậu nói một cách bất đắc dĩ: “Linh Nghi quận chúa trước đây định từ hôn với con, hoàng huynh con vẫn đang rất giận, hiện tại lại muốn nó ban hôn, e là không thể. Nhưng nếu con lấy công chúa Nam Chiêu làm chính phi, ta có thể bảo nó ban hôn Vân Thiên Vũ làm trắc phi.”

Tiêu Cửu Thiên cười ha ha: “Mẫu hậu không cần quan tâm tới việc này, ta có cách để hoàng huynh đồng ý ban hôn Vũ Nhi làm chính phi, nếu hoàng huynh không ban hôn, chúng ta sẽ không thành thân nữa.”

“Đây là hôn sự của chúng con, liên quan gì tới huynh ấy.”

Tiêu Cửu Uyên nói một cách chuyên quyền độc đoán.

Thái hậu nghe thấy vậy mắt tối sầm, trong lòng chợt thấy nặng nề: “Uyên Nhi, hoàng huynh con tốt xấu gì cũng là hoàng thượng, con có thể hiểu cho cảm nhận của nó không? Con nhiều lần ngang nhiên đối đầu với nó như vậy, không phải là chuyện hay ho gì.”

“Mẫu hậu, không phải là con ngang nhiên đối đầu với hoàng huynh, tại trái tim huynh ấy hẹp hòi, tại sao huynh ấy lại cho công chúa Nam Chiêu tự chọn phò mã, e rằng huynh ấy đã biết người công chúa muốn lấy là con.”

“Mà sở dĩ huynh ấy đồng ý, có mục đích gì, phò mã lấy công chúa, là không thể can dự vào việc triều chính, đương nhiên không thể vào châu,

đương nhiên vào châu hay không con không thèm, mẫu chốt là hoàng huynh đang thèm muốn Long Lâm quân của con.”

“Mẫu hậu hãy nói với hoàng huynh, đối với Long Lâm quân, huynh ấy đừng động vào, nếu không đừng trách con trở mặt vô tình.”

Tiêu Cửu Uyên giơ tay đánh một chưởng xuống đất. Gạch trong mặt đất đại diện vỡ vụn. Thái hậu kinh hãi vô cùng, xem ra nhi tử của bà ta thực sự nổi giận. Nhưng trước đó đại nhi tử cũng nổi giận, đang có chuyện gì vậy, bà ta đứng giữa không thể lấy lòng cả hai: “Uyên Nhi nếu không để công chúa Nam Chiêu làm trắc phi của phủ Ly thân vương, con thấy sao?”

“Nghĩ cùng đừng nghĩ tới.”

Tiêu Cửu Uyên tức giận, sau đó ngẩng lên nhìn thái hậu nói: “Mẫu hậu, không còn việc gì khác, nhi thần xuất cung đây.”

Hắn nói xong, không để ý tới thái hậu đang sa sầm mặt, lập tức sải bước rời đi. Thái hậu vẫn ngồi trong đại điện, gương mặt u sầu, hoàn toàn không biết nên làm gì tiếp theo.

Cô cô bên cạnh bà ta, thận trọng hiến kế: “Thái hậu, nếu không người truyền Linh Nghi quận chúa vào tiến cung thử xem.”

Cô cô nói xong, mắt thái hậu sáng rực, đúng thế bà ta có thể nói Linh Nghi quận chúa khuyên Uyên Nhi nạp phi, chắc chắn Uyên Nhi sẽ nghe lời nàng.

Vậy vấn đề khó khăn của bà ta không phải là dễ giải quyết rồi sao?

“Được, người đâu, tới phủ An thân vương truyền Linh Nghi quận chúa tiến cung.”

Thái giám lập tức tới phủ An thân vương truyền Vân Thiên Vũ tiến cung. Mà lúc này, Vân Thiên Vũ đang ngồi xe ngựa của phủ Ly thân vương, đang trên đường thì bị ngăn lại.

Mà người chặn đường Vân Thiên Vũ lại không phải ai khác, chính là công chúa Nam Chiêu Lam Khanh. Trên đường phố rất nhiều người nhìn thấy cảnh này, đều nhìn lại, không biết công chúa Nam Chiêu chặn đường Linh Nghi quận chúa có chuyện gì. Trên xe ngựa của phủ Ly thân vương, Vân Thiên Vũ vén rèm ra nhìn bên ngoài, liền thấy người đang chặn xe ngựa của mình chính là công chúa Nam Chiêu Lam Khanh.

Ánh mắt Vân Thiên Vũ hơi tối sầm, thần sắc thản nhiên: “Hóa ra là công chúa Nam Chiêu, không biết công chúa chặn xe của ta để làm gì?”

Lam Khanh nhanh chóng nói: “Quận chúa Linh Nghi, ta không muốn cướp đoạt của người gì hết, chỉ muốn người nói với Ly thân vương để cho ta vào phủ Ly thân vương là được, dù là làm nô tỳ cũng được, chỉ cần hai nước vĩnh viễn hòa hòa là được.”

Khóe miệng Vân Thiên Vũ mím lại, sắc mặt lạnh lùng, vốn đối với người này còn có chút tình đồng hương, hiện tại không còn chút thiện cảm nào.

Nữ nhân này xuyên không đã làm mất mặt những người hiện đại, nàng ta lại đem thủ đoạn hiện đại để tính kế với người khác, như vậy là có ý gì? Thật ra nói cho cùng nữ nhân này cũng chỉ muốn lấy Tiêu Cửu Uyên mà thôi. Cuối cùng lại có thể làm ra những chuyện như vậy.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 740: Thế Giới Quá Huyền Diệu

Vân Thiên Vũ nghĩ ngợi, nhìn công chúa Nam Chiêu không nói gì: “Nếu công chưa thực sự vì lo lắng cho bách tính, thì nên chọn một người ở Đông Ly quốc để kết hôn chứ không phải khóc lóc đòi làm nô làm thiếp của phủ Ly thân vương, người nói xem, với danh phận của người nếu người thực sự làm nô tỳ, thì thế gian này không phải sẽ chê cười ta và Tiêu Cửu Uyên sao, từng lời nói của họ cũng có thể nhấn chìm chúng ta.”

“Dân chúng Nam Chiêu các người sẽ chấp nhận chuyện này sao? Người làm như vậy có chắc chắn là vì hòa bình của hai nước chứ không phải cố tình khơi mào chiến tranh giữa hai nước chứ?”

Vân Thiên Vũ nhíu mày nhìn công chúa Nam Chiêu nói: “Hiện ta đang nghi ngờ công chúa ngoài mắt muốn cho quan hệ hai nước tốt đẹp hơn, thật ra ngầm ngầm khơi mào chiến sự của hai nước, lẽ nào người Nam Chiêu có dã tâm khác, muốn trở mặt với Đông Ly quốc chúng ta.”

Lời nói này khiến Lam Khanh ngơ ngẩn. Nàng ta bình tĩnh nhìn Vân Thiên Vũ, đôi mắt đen tràn đầy sự độc ác. Vân Thiên Vũ thấy nàng ta độc ác như vậy đột nhiên giật mình.

Nàng và công chúa Nam Chiêu đã trở mặt từ hôm nay, nhưng một người dù có trở mặt cũng không thể oán hận người khác trong vòng một ngày chứ. Bộ dạng của công chúa Nam Chiêu như muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy. Nếu nói như vậy, nàng ta mới chính là kẻ thù của nàng mới phải.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ chuyện này, bỗng dừng công chúa Nam Chiêu đột nhiên khóc rống lên.

Tiếng khóc cắt ngang suy nghĩ của Vân Thiên Vũ, nàng ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy công chúa Nam Chiêu rơi lệ nói: “Linh Nghi quận chúa, tại sao người lại xuyên tạc tấm lòng của người khác như vậy, công chúa Nam Chiêu ta một lòng muốn cầu hòa, không hề tồn tại chuyện giao chiến.”

“Tại sao người không tin ta, rốt cuộc ta phải làm thế nào người mới tin ta.”

Vân Thiên Vũ nhắm mắt nhìn nữ tử đang khóc lóc như tiểu bạch liên. Vô cùng kinh ngạc, không phải tấm lòng của công chúa Nam Chiêu lương thiện, một lòng vì dân đây sao, nữ nhân này lại thủ đoạn khôn lường. Trước mặt người phụ nữ này giống như đóa tiểu bạch liên yếu đuối. Tiểu bạch liên? Tiểu bạch liên? Trong đầu Vân Thiên Vũ lóe lên một suy nghĩ, người này vận vào là nữ nhân Vân Tiểu Tuyết sao. Không thể nào. Nếu nữ nhân trước mặt là Vân Thiên Tuyết, vậy nàng có thể hiểu vì sao nàng ta lại đối xử với nàng ác độc như vậy. Bởi vì mẹ của nàng ta, ca ca của nàng ta đều là do nàng hại chết, đương nhiên nàng ta hận nàng. Chỉ là người phụ nữ này lại biến hóa quá nhanh, trở thành công chúa Nam Chiêu. Thế giới thật sự quá huyền diệu.

Vân Thiên Vũ đang nghĩ ngợi, công chúa Nam Chiêu ngẩng đầu lên nhìn nàng nói: “Linh Nghi quận chúa, tại sao người không đồng ý chuyện Ly thân vương lấy ta?”

Vân Thiên Vũ lạnh lùng nhìn nữ nhân này, tuy rằng nàng nghi ngờ nữ nhân này là Vân Thiên Tuyết, nhưng không có chứng cứ, nàng cũng không thể nhận bừa.

Vân Thiên Vũ nghĩ ngợi rồi nói: “Công chúa suy nghĩ nhiều rồi, không phải ta không muốn vương gia lấy người, mà là vương gia không lấy người, vương gia không thích người, cho rằng người không xứng với vương gia.”

Nếu nữ nhân này thực sự là Vân Thiên Tuyết, cũng không biết xấu hổ, lại còn đòi lấy Tiêu Cửu Uyên, dựa vào nàng ta xứng sao. Vân Thiên Vũ đã kích động công chúa Nam Chiêu, mà đây cũng là mục đích của nàng. Nàng nhớ nữ nhân Vân Thiên Tuyết không thể chịu được kích thích. Quả nhiên dưới sự kích thích của Vân Thiên Vũ, công chúa Nam Chiêu lạnh lùng, trừng mắt nhìn Vân Thiên Vũ.

Trong mắt nàng ta đầy sự độc ác. Vân Thiên Vũ càng nghi ngờ nữ nhân này chính là Vân Thiên Tuyết.

Nhưng nếu nàng ta là Vân Thiên Tuyết tại sao lại trở thành công chúa Nam Chiêu, sao lại biết trượt băng, còn biết đàn khúc thập diện mai phục, những ca khúc hiện đại, đây là có chuyện gì? Vân Thiên Vũ không thể hiểu nổi

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 741: Thân Bại Danh Liệt

Trước xe ngựa, Nam Chiêu công chúa đột nhiên xông tới phía xe ngựa, lôi kéo xe ngựa nấn nỉ: “Linh Nghi quận chúa, chẳng lẽ người thật sự tin tưởng, Ly thân vương gia cả đời chỉ cưới một người người sao?”

Nam Chiêu công chúa một xông tới, Hắc Diệu xoay người xuống ngựa, muốn xông ra đánh bay Nam Chiêu công chúa.

Chỉ là Vân Thiên Vũ ngăn cản Hắc Diệu, nàng lại muốn xem thử nữ nhân này bày trò gì.

Vân Thiên Vũ mới vừa ngăn cản Hắc Diệu.

Nam Chiêu công chúa vọt tới bên cạnh xe ngựa, đưa tay nắm lấy tay áo Vân Thiên Vũ, trong chớp nhoáng, Vân Thiên Vũ nhìn thấy lòng bàn tay nàng ta có một chấm đỏ yêu dị, tuy rằng nàng không thấy rõ đó là thứ gì, nhưng trực giác cho thấy đó không phải thứ tốt lành, cho nên nàng giơ tay trực tiếp tung một chưởng đẩy vật kia trở về, chưởng quay ngược lại hướng Nam Chiêu công chúa.

Nam Chiêu công chúa bị nàng thành linh tung một chưởng, chỉ cảm thấy lòng bàn tay tê rần, sắc mặt trong nháy mắt tối sầm, đồ vật kia đã tiến vào thân thể của nàng ta.

A, Vân Thiên Vũ nữ nhân đáng chết này, nữ nhân này nên dày xuống mười tám tầng địa ngục.

Nam Chiêu công chúa gần như sụp đổ, nhưng cũng rất mau chóng bình tĩnh trở lại, bởi vì nàng ta biết đồ vật kia đi vào thân thể của nàng, Nam Chiêu thái tử Gia Cát Cẩn có biện pháp giải trừ, cho nên trước mắt nàng muốn đối phó nữ nhân này trước.

Nam Chiêu công chúa đang suy nghĩ, thân hình chợt lão đảo, ngã thật mạnh xuống đất.

Sau khi nàng ta ngã xuống đất, đau đớn chỉ vào Vân Thiên Vũ nói: “Linh Nghi quận chúa, ta chẳng qua chỉ muốn người lấy đại cục làm trọng, người vì sao động thủ với ta?”

Trên đường phố, rất nhiều bá tánh thấy được cảnh tượng này, bởi vì cách khá xa cho nên căn bản không thấy rõ chi tiết giữa hai người.

Nhưng mà Vân Thiên Vũ dùng sức chường Nam Chiêu công chúa một cái, bọn họ đều nhìn thấy được.

Cho nên không ít người âm thầm bàn tán, có phải Linh Nghi quận chúa quá độc đoán hay không.

Nam Chiêu công chúa này tốt xấu gì cũng là Nam Chiêu công chúa, người ta chính là công chúa hòa thân, người đánh người ta như vậy tóm lại là không thể nào nói nổi.

Trong lúc nhất thời, trong nhà ngoài ngõ xôn xao cả lên. Bên đường phố, có hai cái tỳ nữ chạy lại đây, bọn họ là tỳ nữ của Nam Chiêu công chúa, hai người vừa xông tới, vội vàng nâng Nam Chiêu công chúa dậy, khẩn trương truy vấn: “Công chúa, người không sao chứ?”

Nam Chiêu công chúa lắc đầu: “Ta không sao.”

Nàng ta nói xong nhìn về phía Vân Thiên Vũ, xin lỗi Vân Thiên Vũ: “Thực xin lỗi, Linh Nghi quận chúa, ta không phải thành tâm gây thêm

phiền toái cho người, ta chỉ suy nghĩ đến hòa bình giữa hai nước.”

Những lời này lại một lần nữa giúp Nam Chiêu công chúa giành được tình cảm tốt đẹp của bá tánh, dù sao suy nghĩ của bá tánh đều rất đơn thuần, không có nhiều tâm tư uẩn khúc như vậy.

Mọi người nghe Nam Chiêu công chúa nói xong, đều cho rằng Nam Chiêu công chúa đại nghĩa, một lòng vì dân.

Trái lại Linh Nghi quận chúa, chẳng những không suy nghĩ cho dân, còn muốn một mình bá chiếm Ly thân vương gia.

Ly thân vương gia chính là thân vương, sao có thể chỉ cưới một thê, Linh Nghi quận chúa này có suy nghĩ quá khác thường.

Hơn nữa nàng chẳng những suy nghĩ kỳ lạ, còn cậy sủng sinh kiêu, vì An thân vương phủ lão vương gia cùng An thân vương thế tử thương nàng, cho nên có chút xem thường người khác, Nam Chiêu công chúa chính là công chúa hòa thân.

Nam Chiêu công chúa tất nhiên nghe được những lời của bá tánh trên đường phố, khóe miệng nở nụ cười lạnh lùng.

Vân Thiên Vũ, ta nhất định phải làm cho người thân bại danh liệt, khiến người sống không bằng chết.

Nam Chiêu công chúa trong lòng muốn lần nữa xin lỗi Vân Thiên Vũ: “Thực xin lỗi, đã gây thêm phiền toái cho người.”

Nàng ta nói xong rồi nắm tay hai cung nữ trở về.

Chỉ là bọn họ chỉ mới đi được vài bước, chợt nghe thấy tiếng một cung nữ trong số đó giật mình kêu lên: “Công chúa, người làm sao vậy? Tay

người lạnh quá, sao người lại ra mồ hôi lạnh thế này? Có phải người bị bệnh đi.”

Cung nữ vừa dứt lời, Nam Chiêu công chúa đột nhiên thống khổ kêu lên: “Ta thật là khó chịu, còn nữa hình như có thứ gì đó tiến vào thân thể ta.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 742: Gã Là Phó Cảnh Ngôn

Nàng ta nói xong thì ngã xuống đất, hai cung nữ sợ hãi, la hoảng lên: “Công chúa, công chúa.”

Nam Chiêu công chúa ngã trên mặt đất, sờ soạng mạch đập ngay tay.

Nàng ta đang xem mạch cho chính mình.

Xem mạch xong, nàng ta cất giọng nghẹn ngào nhìn phía về Vân Thiên Vũ trên xe ngựa.

“Linh Nghi quận chúa, người dùng huyết bọ cạp hạ độc ta, sao người có thể hạ loại độc như vậy trong thân thể của ta chứ, người, người quá âm độc.”

Trên đường phố, mọi người đều ngạc nhiên.

Không thể nào.

Linh Nghi quận chúa hạ độc huyết bọ cạp Nam Chiêu công chúa, còn hạ độc chính trong thân thể người đó.

Thứ độc kia thực sự rất ghê tởm.

Linh Nghi quận chúa tâm địa sao lại độc ác như vậy chứ.

Trên xe ngựa Ly thân vương phủ, Vân Thiên Vũ mắt lạnh nhìn Nam Chiêu công chúa đang ngã trên đất, thành linh quát lạnh: “Người đâu, lập tức vây quanh hiện trường.”

Hắc Diệu vung tay lên, thủ hạ lúc trước mang đến bảo hộ Vân Thiên Vũ nhanh chóng hiện ra vây quanh hiện trường.

Hắc Diệu nhìn về phía Vân Thiên Vũ, xin chỉ thị Vân Thiên Vũ kế tiếp nên làm như thế nào làm.

Vân Thiên Vũ ra mệnh lệnh: “Người lập tức phái người đi tới trước Hình bộ để tỉnh Hình bộ thượng thư lại đây, đây chính là đại sự liên quan đến hai nước, bốn quận chúa cũng không dám đùa giỡn, Nam Chiêu công chúa nói bốn quận chúa hạ huyết bọ cạp nàng ta, nhưng bốn quận chúa không muốn gánh ác danh này, cho nên người lập tức phái người đi mời Hình bộ thượng thư, để hẩn tới điều tra rõ chuyện này.”

Hắc Diệu lên tiếng sau, lập tức phái người đi mời Hình bộ thượng thư.

Lúc này Nam Chiêu công chúa sắc mặt u ám thống khổ kêu to, thống khổ bất kham ôm lấy bụng.

Từ bốn phía tất cả mọi người đều đứng xa xa vây quanh xem náo nhiệt.

Vốn dĩ tất cả mọi người đều cho rằng người hạ huyết bọ cạp Nam Chiêu công chúa chính là Vân Thiên Vũ.

Nhưng hiện tại thấy Vân Thiên Vũ trực tiếp cho người đi mời Hình bộ thượng thư tới, lại cảm thấy không phải Linh Nghi quận chúa hạ độc, nếu là nàng hạ độc, sao nàng còn phải đi mời Hình bộ thượng thư lại đây.

Vào lúc mọi người đang khó xử, từ lâu hai bên đường phố đột nhiên có mấy bóng người nhảy xuống.

Người cầm đầu lại chính là Nam Chiêu thái tử Gia Cát Cẩn. Gia Cát Cẩn sắc mặt lạnh lẽo băng hàn, đôi mắt tối tăm lạnh lùng nhìn về hướng Nam Chiêu công chúa.

Đồ ngu ngốc, kẻ nguời diễn kịch, vậy mà cũng có thể tự hạ huyết bọ cạp chính mình, thật là nữ nhân ngu ngốc được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều.

Nam Chiêu thái tử lạnh lùng trừng mắt nhìn người đang nằm trên mặt đất, thời điểm gã quay đầu nhìn về phía Vân Thiên Vũ, ánh mắt đột nhiên ôn hòa đến cực điểm.

Gã bình tĩnh nhìn Vân Thiên Vũ, rất lâu vẫn không dời tầm mắt.

Vân Thiên Vũ nhìn thấy ánh mắt ôn hòa của gã, bất giác mi mắt nheo lại, Nam Chiêu thái tử nhìn nàng như vậy làm gì.

Hơn nữa nàng cực kỳ không thích thần sắc của gã, bởi vì trong trí nhớ đã từng có người cũng có thần sắc dạng này.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ như thế, trong lòng đột nhiên chùng xuống, cứ chùng xuống mãi.

Nàng nghĩ tới chuyện Nam Chiêu công chúa trước kia mang đôi giày trượt băng khiêu vũ.

Hơn nữa nàng ta còn có đàn thập diện mai phục.

Những thứ đó đều là đồ vật hiện đại, vốn dĩ nàng cho rằng Nam Chiêu công chúa là người xuyên không, nhưng hiện tại xem ra người xuyên không căn bản không phải Nam Chiêu công chúa, mà là Nam Chiêu thái tử trước mặt.

Mà gã không phải người nào khác, chính là Phó Cảnh Ngôn.

Cho nên ngay từ lúc Nam Chiêu công chúa biểu diễn, Nam Chiêu thái tử vẫn luôn nhìn chăm chăm nàng.

Kỳ thật gã đang thử, thử xem nàng có phải Vân Thiên Vũ hay không.

Vân Thiên Vũ đang mãi suy nghĩ, Nam Chiêu thái tử trước mặt đột nhiên kích động tiến lên một bước: “Vũ Nhi, là người đúng không?”

“Người biết không? Ta vẫn luôn đi tìm người.”

Vân Thiên Vũ nhanh chóng tỉnh táo trở lại, ngược mắt nhìn về phía Nam Chiêu thái tử, hiện tại nàng có thể khẳng định trăm phần trăm một chuyện, nam nhân trước mặt chính là Phó Cảnh Ngôn.

Người này đã hại chết nghĩa phụ của nàng.

Nếu không vì hãm hại chết nghĩa phụ nàng, nàng sẽ không tự bạo tình phiến trên người.

Nàng tự bạo tình phiến chính là vì muốn nổ chết nam nhân này, chỉ là nàng không ngờ chính mình xuyên không, người nam nhân này cũng xuyên không tới đây.

Nhưng mà nàng tuyệt đối sẽ không nhận gã.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 743: Giữ Gìn

Vân Thiên Vũ động não suy nghĩ, nhưng trên mặt không thể hiện ra điều gì, vẻ mặt mông lung nhìn Nam Chiêu Thái tử, neho mắt đánh giá gã, tựa hồ rất nghiêm túc nghĩ xem nam nhân trước mặt là ai.

Sau đó nàng hỏi với vẻ mặt nghi hoặc: “Nam Chiêu Thái tử, ta đã gặp người sao?”

Gia Cát Cẩn, cũng chính là Phó Cảnh Ngôn hiện đại xuyên không đến, gắt gao nhìn chăm chăm nữ tử trước mặt, muốn nhìn ra chút sơ hở từ trên mặt nàng, muốn tìm ra chứng cứ nàng chính là Vũ Nhi.

Nhưng mà gã nhìn tới nhìn lui cũng không nhìn thấy chút đặc thù nào cho thấy nàng là Vũ Nhi.

Đặc biệt là thần dung của nữ nhân này, bên trong linh khí mang theo nét kiêu tiểu của nữ tử, hoàn toàn không giống với Vũ Nhi trong trí nhớ của gã.

Vũ Nhi lạnh lùng, lãnh đạm, không thích tiếp cận người khác.

Chỉ là nữ nhân trước mặt này lại không có loại thần dung lánh xa người khác ngàn dặm, ngược lại trên mặt mày của nàng hiện lên rất rõ nét nghịch ngợm của một tiểu nữ tử, chẳng lẽ lần này gã lại thất bại.

Trong nháy mắt, Gia Cát Cẩn cảm thấy trong lòng khó chịu dị thường.

Ngơ ngẩn đứng ngây ra ở tại chỗ.

Gã lại không biết, trong mắt nữ tử trước mặt chợt lóe ra một tia lạnh lùng, khóe môi nở nụ cười lạnh lùng.

Phó Cảnh Ngôn, người cho rằng ta sẽ nhận người sao? Ta hận không thể giết người, làm sao có thể nhận người đây.

Nghĩa phụ ta là người đối xử với ta tốt nhất trên đời, nếu không có người, sẽ không có ta, nhưng mà người lại hại chết nghĩa phụ ta, còn lừa gạt ta, vì muốn lấy được Phượng Linh giới.

Ha hả, cả đời này người cũng đừng mong lấy được Phượng Linh giới.

Đôi mắt Vân Thiên Vũ hướng về phía Phượng Linh giới đã bay đi.

Mà đồng thời, đôi mắt Gia Cát Cẩn cũng trôi về phía trên bàn tay nàng, quả nhiên trên tay nàng không có gì hết.

Có lẽ nàng thật sự không phải người gã muốn tìm. Bởi vì gã nhận ra Phượng Linh giới, nếu như người trước mặt là Vũ Nhi, Phượng Linh giới nhất định cũng sẽ đi theo nàng xuyên qua mà đến.

Nhưng hiện tại trên tay nàng không có gì hết, cho nên nữ nhân này chỉ là trùng tên với Vũ Nhi thôi.

Hơn nữa vì gã vẫn luôn tìm không thấy nàng, cho nên vừa nghe nói có người trùng tên trùng họ, còn là một nữ tử thập phần thông minh lợi hại, nên đã xem người đó chính là nàng.

Gia Cát Cẩn vừa suy nghĩ vừa ngược mắt nhìn Vân Thiên Vũ, lãnh đạm nói: “Thực xin lỗi, ta nhận sai người.”

Hắn lui ra phía sau một bước rồi đứng yên, vừa lúc đứng ở bên cạnh Nam Chiêu công chúa Lam Khanh.

Gia Cát Cẩn liếc mắt nhìn Lam Khanh một cái, cảm thấy trên đời sao lại có nữ nhân ngu xuẩn như vậy, đã bị khổ sở không biết bao nhiêu lần trong tay người ta, còn không biết tiếp thụ giáo huấn.

Nhưng hiện tại nữ nhân này đang diễn võ tuồng, gã thân là Nam Chiêu thái tử không thể không diễn phụ họa theo.

Gia Cát Cẩn chán ghét cực kỳ loại cảm giác này, thật muốn một tát giết chết nữ nhân bên cạnh.

Nam Chiêu công chúa Lam Khanh tất nhiên cũng thấy được ánh mắt của Gia Cát Cẩn, kinh hãi không thôi.

Không dám nhìn nhiều.

Nàng ta thừa biết vị biểu huynh này thủ đoạn thập phần âm độc.

Nam Chiêu thái tử Gia Cát Cẩn không hề nhìn Lam Khanh trên mặt đất, mà nhìn về phía Vân Thiên Vũ, thần dung hờ hững mở miệng: “Linh Nghi quận chúa, Nam Chiêu ta lần này tiến đến Đông Ly, là vì hoà bình hai nước mà đến, xá muội chọn Ly thân vương gia cũng là vô tình.”

“Lúc trước ở trên đại điện, hoàng đế bệ hạ từng nói, bất luận hoàng muội ta chọn lựa ai để liên hôn, đều sẽ hạ chỉ tứ hôn.”

“Lúc ấy cũng không ai biết Ly thân vương gia thích Linh Nghi quận chúa, bốn cung nhớ rõ hình như không lâu trước đây, Linh Nghi quận chúa đã lui hôn sự với Ly thân vương gia, cho nên hoàng muội chọn lựa Ly thân vương gia cũng không có gì không thỏa đáng. Sau khi hoàng muội biết người Ly thân vương gia thích là Linh Nghi quận chúa, đã chủ động yêu cầu Linh Nghi quận chúa cùng nhau tiến vào Ly thân vương phủ.”

“Là nàng ta chọn lựa Ly thân vương gia trước.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUY

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 744: Dây Dưa Làm Phiền

Gia Cát Cẩn nói thẳng vào trọng tâm.

Cứ như vậy, dân chúng đứng xem đều gật đầu.

Đúng vậy, việc này không thể trách công chúa Nam Chiêu người ta được.

Người ta không hề biết người Ly thân vương gia thích là Linh Nghi quận chúa, nhưng bản thân Linh Nghi quận chúa trước đây lại kiên quyết đòi từ hôn, bây giờ lại thích Ly thân vương gia, như thế là thế nào.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ trở nên lạnh lùng, ám mắt tối sầm lại.

Khóe môi khẽ cong lên.

Quả nhiên Phó Cảnh Ngôn không hổ danh là chủ tịch một tập đoàn lớn, chỉ vài câu nói đã khiến công chúa Nam Chiêu đổi trắng thay đen.

Bên ngoài xe ngựa của Vân Thiên Vũ, Gia Cát Cẩn mở miệng nói: “Về phần hoàng muội của ta đã chặn đường Linh Nghi quận chúa hôm nay cũng chỉ là muốn nói chuyện rõ ràng với Linh Nghi quận chúa, đã là chuyện hòa bình giữa hai nước đều không thể nói chơi.”

Được lắm, Vân Thiên Vũ đã trở thành người cố tình gây sự.

Nhưng Vân Thiên Vũ không hề luống cuống mở miệng, nàng muốn xem xem Gia Cát Cẩn rút lui thế nào.

Gia Cát Cẩn lại lạnh lùng nói: “Linh Nghi quận chúa nếu không nên ra tay đánh người, còn dùng huyết bọ cạp với muội muội ta, hành động như vậy khiến người khác lạnh gáy, nhưng Nam Chiêu ta không muốn gây sự, cho nên việc này cứ vậy đi.”

Nói từ bỏ là phải từ bỏ bỏ sao.

Nam Chiêu thật sự là khiến người ta bức mình.

Thái tử Nam Chiêu thực sự khiến người ta tức giận mà.

Gia Cát Cẩn giơ tay ý bảo người đỡ Lam Khanh, công chúa Nam Chiêu rời đi. Lam Khanh được người đỡ dậy, nhú mày tức giận, độc ác vô cùng.

Chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy sao? Nàng ta không cam tâm.

Tại sao không thể hại được ả tiện nhân Vân Thiên Vũ này.

Nhưng lần này là một cơ hội.

Lam Khanh muốn nói chuyện nhưng lại bị người bên cạnh giữ lại. Người hầu thân cận Lam Khanh là người của thái tử điện hạ, mệnh lệnh của thái tử họ phải nghiêm túc chấp hành, cho nên người đỡ nàng dậy, không để nàng ta nhiều lời.

Lam Khanh cũng biết Gia Cát Cẩn cũng không phải hạng người tốt đẹp gì, nếu còn tiếp tục gây sự, nhất định sẽ bị gã trừng trị nghiêm khắc.

Cho nên cuối cùng nàng ta ngậm chặt miệng, để tỳ nữ dìu đi.

Hơn nữa nàng ta cảm thấy huyết bọ cạp trong cơ thể như đang cắn xé máu của nàng ta, vô cùng đau đớn.

Trên gương mặt, mồ hôi lấm tấm, người cũng run lên không thể khống chế được.

Đoàn người Nam Chiêu quốc đang định rời đi.

Đáng tiếc Vân Thiên Vũ ở xe ngựa phía sau quay người lạnh lùng quát: “Ta xem hôm nay ai dám đi?”

Một lời nói khiến cho Gia Cát Cẩn dừng bước nhìn lại.

Lam Khanh cũng dừng bước quay đầu nhìn lại.

Vân Thiên Vũ nở nụ cười nhìn Gia Cát Cẩn: “Thái tử Nam Chiêu thật lắm chiêu trò, nói mấy câu đã đổ hết tội danh lên đầu quận chúa ta, nói gì mà công chúa Nam Chiêu một lòng vì dân, nói gì mà bốn quận chúa dùng huyết bọ cạp với hoàng muội của người.”

“Xin lỗi, bốn quận chúa tuyệt đối không thừa nhận những chuyện này, đầu tiên người chặn xe người không phải là ta, là hoàng muội của người, thứ hai người nói ta dùng huyết bọ cạp với nàng ta, vì sao không điều tra rõ ràng, sao lại vội vã bỏ đi như vậy.”

Sắc mặt thái tử Nam Chiêu khẽ lạnh lùng nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Linh Nghi quận chúa, người quá kiêu ngạo, rõ ràng người dùng huyết bọ cạp với hoàng muội của ta, làm nó đau đớn, bây giờ chúng ta có lòng tốt không tính toán với người, người lại dây dưa làm phiền, rốt cuộc người muốn gì nào.”

Gia Cát Cẩn vừa dứt lời. Ngã tư phía sau xuất hiện tiếng vó ngựa, mấy bóng dáng đang phi nước đại.

Cầm đầu là một thân tử y trang phục Tiêu Cửu Uyên, phía sau còn có Tiêu Dạ Thần và còn đám người Diệp Gia.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 745: Khua Môi Múa Mép

Đoàn người vừa tới, giọng nói của Tiêu Cửu Uyên đang sang sảng: “Gia Cát Cẩn, người thật là quá cuồng vọng, lại ức hiếp Linh Nghi quận chúa.”

Tiêu Cửu Uyên xoay người xuống ngựa, đến thẳng chỗ Vân Thiên Vũ. Tiêu Dạ Thần và mọi người phía sau cũng nhanh chóng chạy tới, vây xung quanh bảo vệ Vân Thiên Vũ.

Ánh mắt của thái tử Nam Chiêu Gia Cát Cẩn hơi tối lại, ngược mắt lên cười khê: “Ly thân vương gia cũng biết cách đổi trắng thay đen, rõ ràng là Linh Nghi quận chúa quá kiêu ngạo, ức hiếp công chúa Nam Chiêu, người lại nói là bốn cung ức hiếp Linh Nghi quận chúa.”

Tiêu Cửu Uyên cười lạnh, nói: “Nàng là người như thế nào, bốn vương là người biết rõ nhất, từ trước tới nay nàng chưa bao giờ là một người kiêu ngạo thiếu kiềm chế, ngược lại lại có những người dối trá làm ra vẻ đạo đức, luôn sử dụng những chiêu trò bẩn thỉu tính kế với nàng.”

Tiêu Cửu Uyên đã thấu hiểu tính tình của Vân Thiên Vũ. Nàng không thêm sử dụng những thủ đoạn bẩn thỉu để hại người, đều do người khác tính kế với nàng, sau đó chọc giận nàng nên mới bị nàng trừng phạt.

Sau khi Tiêu Cửu Uyên nói xong, quay đầu nhìn Vân Thiên Vũ, dịu dàng nói: Vũ Nhi, bốn vương ở đây, nàng đừng lo, những loại chó mèo cắn loạn không đáng để nàng để mắt tới.”

Vân Thiên Vũ vốn đang vô cùng tức giận, nghe thấy lời của Tiêu Cửu Uyên đột nhiên bật cười. Nụ cười mang theo sự hài hước: “Được, ta không giận nữa, không đáng.”

Hai người nói chuyện không coi ai ra gì, hoàn toàn không để ý tới người khác. Nhất là chó mèo trong lời nói của Tiêu Cửu Uyên, thực sự khiến người ta tức giận. Nhưng Tiêu Cửu Uyên không hề để ý, hẳn thấy Vân Thiên Vũ nở nụ cười, tâm trạng cũng hài hòa hơn ít nhiều.

Hắn quay người trừng mắt nhìn Gia Cát Cẩn và công chúa Nam Chiêu: “Thái tử Nam Chiêu, người cho là người Đông Ly chúng ta ngốc hết rồi sao? Vốn huyết bộ cạp này sống ở rừng núi của Nam Chiêu, rõ ràng là sản vật của Nam Chiêu, Linh Nghi quận chúa làm sao có thể có nó chứ.”

Gia Cát Cẩn lạnh lùng nhướn mày, từ từ nói: “Đây chính là sự thông minh của Linh Nghi quận chúa, biết Nam Chiêu ta có sơn cốc chuyên sản xuất rắn độc, bộ cạp độc, rắn độc nên Linh Nghi quận chúa mới dùng huyết bộ cạp với công chúa Nam Chiêu ta, sẽ không bị ai nghi ngờ, ngược lại sẽ nghĩ là do công chúa Nam Chiêu tự làm tự chịu.”

“Những người trên dưới Đông Ly đều biết Linh Nghi quận chúa thông minh vô cùng, lại là thần y có y thuật cao siêu, trong tay nàng ta có huyết bộ cạp không phải là chuyện đương nhiên sao?”

Thái tử Nam Chiêu vừa dứt lời, Tiêu Cửu Uyên cười lạnh: “Ta thật không ngờ thái tử Nam Chiêu lại có thể khua môi múa mép như vậy, hay là người cho rằng chỉ cần vài câu nói của người có thể đổi trắng thay đen, hôm nay có bốn vương ở đây, bốn vương tuyệt đối sẽ không cho người nói xấu Linh Nghi quận chúa.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong, trên đường có tiếng vó ngựa vang lên, đám người hình bộ thượng thư đại nhân đang tới. Không chỉ hình bộ thượng thư đại nhân và cả Hoài Vương Tiêu Thiên Nghiêu cũng đến. Hoài Vương Tiêu

Thiên Nghiêu vừa đến liền cung kính hành lễ với thái tử Nam Chiêu và Tiêu Cửu Uyên; “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thái tử Nam Chiêu không vội vàng trả lời: “Hoài vương điện hạ, chuyện là như thế này, công chúa Nam Chiêu ta một lòng muốn đàm phán hòa bình hai nước, liền chặn xe ngựa của Linh Nghi quận chúa, muốn nói chuyện rõ ràng với Linh Nghi quận chúa, để nó vào phủ Ly thân vương dù là không làm phi, chỉ cần hai nước hòa bình là được.”

“Ai ngờ được lời nói của nó đã chọc giận Linh Nghi quận chúa nên Linh Nghi quận chúa đã đẩy nó ngã, nhân cơ hội đó dùng huyết bọ cạp với nó.”

Nhưng tuy chiêu thức của nàng ta độc ác, nhưng bởi người Nam Chiêu ta không sợ động vật như huyết bọ cạp nên bốn cung không muốn tính toán chuyện này, định bỏ qua, nhưng Ly thân vương gia và Linh Nghi quận chúa lại dây dưa làm phiền không cho bốn cung rời đi.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 746: Cực Kỳ Chán Ghét

Lời nói của thái tử Nam Chiêu vừa dứt, Tiêu Thiên Nghiêu liền chau mày kiểm nhìn Tiêu Cửu Uyên và rồi quay sang nhìn Vân Thiên Vũ.

Tiêu Thiên Nghiêu dịu dàng nói: “Linh Nghi quận chúa người tức giận ta có thể hiểu, không muốn để cửu hoàng thúc ta lấy người phụ nữ khác ta cũng có thể hiểu, vì tức giận mà dùng huyết bọ cạp với công chúa Nam Chiêu ta cũng hiểu, giờ thái tử Nam Chiêu cũng không tính toán chuyện này, người cần gì phải dây dưa làm phiền người ta.”

Tiêu Thiên Nghiêu vừa dứt lời, sắc mặt Vân Thiên Vũ lạnh lùng, đôi mắt trầm lắng nhìn Tiêu Thiên Nghiêu.

Họ nói thì rất dễ dàng, nếu như nàng cứ bỏ qua như vậy, trong Đông Ly quốc thậm chí người trong thiên hạ sẽ nói Vân Thiên Vũ nàng là một nữ tử tâm địa ác độc.

Từ nay về sau sẽ bị đồn thổi tiếng xấu khắp thiên hạ.

Hơn nữa e rằng đây là mục đích của Vân Thiên Tuyết.

Muốn nàng mang danh xấu xa, họ đừng nằm mơ giữa ban ngày.

Chẳng những sắc mặt Vân Thiên Vũ khó coi mà sắc mặt của Tiêu Cửu Uyên và Tiêu Dạ Thần cũng vô cùng khó coi, hai người họ cùng nhìn sang Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu.

Tiêu Cửu Uyên trực tiếp trầm giọng quát: “Tiêu Thiên Nghiêu, mắt nào của người thấy Linh Nghi quận chúa dùng huyết bọ cạp, Gia Cát Cần nói câu nào người tin câu đó, y là cha người hay là mẹ người?”

Vừa nói xong, Tiêu Thiên Nghiêu tức giận muốn ói máu, suýt chút nữa không quên mất tức giận.

Cho dù vậy Tiêu Cửu Uyên cũng không có ý định buông tha cho gã, lạnh lùng nói: “Còn nữa người muốn giúp thái tử Nam Chiêu như vậy không phải là có quan hệ cá nhân không trong sáng gì đó chứ?”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Tiêu Thiên Nghiêu mặt cắt không còn giọt máu.

Trước mắt gã lại là người có cơ hội được chọn là thái tử, nếu để phụ hoàng nghi ngờ gã và Nam Chiêu có quan hệ lén lút gì thì làm sao còn tư cách trở thành thái tử nữa đây?

“Cửu hoàng thúc, thúc nói bậy bạ gì vậy.”

Mắt phượng của Tiêu Cửu Uyên nhướn lên: “Nếu người và thái tử Nam Chiêu không có vấn đề gì, tại sao không đợi điều tra rõ ràng chuyện này hãy nói, đừng quên người là vương gia của Đông Ly quốc, theo lý mà nói đáng nhẽ phải bảo vệ cho người Đông Ly quốc chứ, hơn nữa, Linh Nghi quận chúa là cô cô của người, người không giúp cô cô của mình mà lại đi giúp đỡ người ngoài một cách phiến diện.”

“Ha ha, xem ra Hoài vương đạo này hơi nổi bật, đầu óc hỗn loạn, nên không thể phân biệt nổi đúng sai.”

Khuôn mặt Tiêu Thiên Nghiêu xanh đen lại, tức giận không thể nói được gì.

Tiêu Cửu Uyên cũng không thèm nhìn gã mà nhìn về hình bộ thượng thư: “Lập tức lục soát người của công chúa Nam Chiêu, huyết bọ cạp gì đó chắc chắn được đựng trong hộp, không thể mang theo bên mình một cách tùy tiện, nữ nhân này hại người hại mình, nhưng hộp chứa huyết bọ cạp chắc chắn còn trên người ả.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong, người công chúa Nam Chiêu cứng ngắc, các ngón tay nắm chặt lại, ánh mắt nhanh chóng nhìn về phía thái tử Nam Chiêu Gia Cát Cẩn.

Gia Cát Cẩn rất muốn cho nàng ta một cái bạt tai, không có chuyện gì lại làm như vậy, bây giờ gã cũng biết vì sao không thể đấu lại Vân Thiên Vũ.

Không phải Vân Thiên Vũ quá thông minh mà nữ nhân này quá ngu xuẩn. Biết người khác thông minh còn không biết tự lượng sức mình mà đối đầu, không ngu xuẩn thì là gì, ngay cả việc tránh mũi nhọn cũng không biết.

Nàng ta có thể không thua sao? Gia Cát Cẩn vừa nghĩ vừa nhìn Tiêu Cửu Uyên trầm giọng nói: “Ly thân vương gia, lời này của người không đúng rồi, vì sao phải tìm trên người công chúa Nam Chiêu?”

“Trước mắt ta thấy công chúa Nam Chiêu bị trúng độc chứ không phải là Linh Nghi quận chúa bị trúng độc, nếu muốn lục soát người thì nên tìm trên người Linh Nghi quận chúa chứ không phải trên người công chúa Nam Chiêu.”

Gia Cát Cẩn nói xong nhìn về phía Vân Thiên Vũ. Vân Thiên Vũ vốn đã ghét Gia Cát Cẩn, qua khoảng thời gian này, trong lòng nàng vẫn có sự chán ghét vô cùng với người này, không muốn nhìn thấy gã.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 747: Huyết Bọ Cạp

Nàng nhìn Tiêu Cửu Uyên. Tiêu Cửu Uyên chau mày lại, đôi mắt chất chứa nhiều tia lạnh lẽo, khóe môi cong lên, cười lạnh.

Hắn nói từng chữ một: “Nếu thái tử Gia Cát Cẩn không muốn lục soát người thì không lục soát người.”

Hắn ngừng lại một chút đột nhiên sắc mặt trầm xuống: “Dù bốn vương không lục soát người ả ta, cũng sẽ có cách chứng minh ả ta đã từng chạm vào huyết bọ cạp.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong, xoay người nhìn Bạch Diệu ở phía sau: “Kiến phệ kim ở đâu?”

Bạch Diệu nhanh chóng lấy từ trong tay áo ra một hộp ngọc sắc sỡ sắc màu, đưa nó cho Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên giơ chiếc hộp ngọc lên nói: “Bên trong hộp ngọc này nuôi kiến phệ kim.”

“Loại kiến này là kỳ phùng địch thủ với huyết bọ cạp, chỉ cần có mùi huyết bọ cạp, sẽ lọt vào tầm ngắm của nó, bốn vương cũng rất tò mò, rốt cuộc là nó sẽ công kích Linh Nghi quận chúa hay là công kích Nam Chiêu công chúa đây?”

Tiêu Cửu Uyên nói xong nhanh chóng mở nắp hộp ngọc.

Trong hộp ngọc có một trùng kiến vàng óng ánh lại có cánh dài, đây chính là trùng kiến phệ kim.

Thức ăn thường ngày của nó là vàng. Kỳ phùng địch thủ của kiến phệ kim chính là huyết bọ cạp.

Cho nên Tiêu Cửu Uyên vừa mở nó ra, nó liền bay tới phía Nam Chiêu công chúa.

Sắc mặt thái tử Nam Chiêu Gia Cát Cẩn sa sầm lại, gã nhanh chóng mở miệng nói: “Tiêu Cửu Uyên, trước mặt huyết bọ cạp đang ở trong cơ thể hoàng muội ta, thì kiến bay về phía muội ấy là hoàn toàn bình thường?”

Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng cười nói: “Thái tử Gia Cát Cẩn nhìn cho rõ, kiến phệ kim công kích không phải là cơ thể của ả mà là tay của ả.”

Mọi người nhanh chóng nhìn thấy, thật sự kiến phệ kim đang công kích tay của Nam Chiêu công chúa.

Kiến phệ kim ngay cả vàng cũng ăn sạch, huống chi là tay người. Cho nên nó cắn một miếng, tay Nam Chiêu công chúa đã bị rách một mảng.

Nàng ta đau đớn kêu to: “Hoàng huynh, cứu ta.”

Sắc mặt Gia Cát Cẩn trầm xuống, tuy rằng nữ nhân này vô cùng ngu xuẩn nhưng bây giờ nàng ta là Nam Chiêu công chúa, gã không thể không cứu nàng ta.

Cho nên Gia Cát Cẩn vẫy tay, đánh một chưởng linh lực, thổi bay con kiến đang công kích Gia Cát Khanh. Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên trầm xuống, giơ tay đánh một chưởng linh lực, công kích Gia Cát Cẩn.

Nhìn thấy hai người muốn đánh nhau. Nếu giờ đánh nhau trên đường cái, thương vong sẽ vô cùng lớn. Đến lúc đó hoàng đế sẽ trách cứ Tiêu Cửu

Uyên. Vân Thiên Vũ đương nhiên không muốn Tiêu Cửu Uyên có chuyện gì, cho nên mở lời ngăn cản hẳn nói: “Nếu thái tử Nam Chiêu muốn tranh cãi, bốn quận chúa có cách chứng minh huyết bọ cạp là của Nam Chiêu công chúa, mà không phải của bốn quận chúa.”

Vân Thiên Vũ nói xong, nhanh chóng lấy trong tay áo một bình chứa đan dược.

Nàng lấy ra một đan dược đỏ rực: “Viên đan này là danh máu đan, chỉ là bổ khí huyết, nếu gặp máu người thì sẽ có phản ứng, trong người Nam Chiêu công chúa là giờ là huyết bọ cạp, chính là lấy máu người nuôi dưỡng, nếu người nào chạm vào huyết bọ cạp, trên tay sẽ còn khí máu, dùng viên thuốc này bôi vào tay là có thể có tác dụng.”

Nàng nói xong, xoa vào hai tay mình, sau đó nàng giơ tay ra cho mọi người cùng thấy: “Các vị nhìn thì hiểu, trên tay ta không hề động vào bất kỳ người hay máu có liên quan.”

Sau khi Vân Thiên Vũ nói xong thì bước xuống xe ngựa, đi tới trước mặt Nam Chiêu công chúa, từ từ nói: “Nam Chiêu công chúa mời đưa hai tay ra.”

Lúc này Nam Chiêu công chúa đang trúng huyết bọ cạp vô cùng đau khổ.

Huyết bọ cạp kia vào cơ thể nàng ta, đang hút máu khiến nàng ta đau đớn vô cùng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 748: Nốt Ruồi Đen Trên Tay

Mặc dù bây giờ nó đã ăn no, không động dậy, nhưng đợi khi tỉnh dậy nó sẽ lại hút máu.

Còn có kiến phệ kim mà Tiêu Cửu Uyên lấy ra, vừa ra khỏi miệng đã cắn vào tay nàng ta, da thịt ở ngón tay nàng ta bị nó cắn không ít.

Sao nàng ta lại xui xẻo thế.

Công chúa Nam Chiêu nhìn thấy mình thống khổ như vậy mà Vân Thiên Vũ còn lấy ra huyết đan gì đó để nghiệm xem có phải tay nàng ta đã từng động vào huyết bọ cạp không.

A, nàng ta thật muốn cắn chết Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ nhìn công chúa Nam Chiêu ở khoảng cách gần, càng nhìn càng thấy trong mắt nàng ta tràn đầy hận ý.

Đồng thời nàng cũng thấy rõ ràng đôi mắt của nữ nhân này rất giống đôi mắt của Vân Thiên Tuyết, nhất là lúc này khi ánh mắt mang theo hận ý lại càng giống.

Vân Thiên Vũ nhìn khuôn mặt đã bị che của công chúa Nam Chiêu nói: “Công chúa Nam Chiêu, nếu người không muốn đưa tay ra thì ta coi như người đã thừa nhận người muốn dùng huyết bọ cạp để hại ta, kết quả lại bị ta phát hiện, ngược lại còn hại bản thân mình, lúc trước tại sao ta lại

đánh người một chưởng chính là vì ta nhìn thấy bàn tay người hơi đỏ, cho nên cảm thấy bất thường, vì vậy mới đánh người một chưởng. Không ngờ trong tay của người lại là huyết bọ cạp gì đó, kết quả là huyết bọ cạp chạy vào trong người của người, đã thế người còn muốn cắn ngược lại ta, thật quá nực cười.”

Công chúa Nam Chiêu bị Vân Thiên Vũ hùng hổ hăm dọa không nói được câu nào, sau đó ra sức lắc đầu: “Không phải, không phải như thế, ta không dùng huyết bọ cạp hại người, là người dùng huyết bọ cạp hại ta, là người hại ta.”

“Vậy người sợ cái gì, tại sao không đưa tay ra cho ta nghiệm.” Vân Thiên Vũ hung hăng chất vấn.

Thái tử Gia Cát Cẩn ở bên cạnh công chúa Nam Chiêu vội vàng tiến lên một bước, chuẩn bị nói.

Nhưng không ngờ Tiêu Cửu Uyên đứng bên cạnh Vân Thiên Vũ lại tiến lên đứng cản trước mặt thái tử Nam Chiêu.

Mày phượng của hắn nhướn lên, đôi mắt phượng lạnh lùng nhìn thái tử Nam Chiêu, nếu người này dám cả gan tiến lên phía trước sẽ không khách khí mà đánh gã một trận.

Sắc mặt thái tử Nam Chiêu Gia Cát Cẩn vô cùng khó coi, u ám trừng mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Đang đánh giá nếu nhất định phải đánh thì có bao nhiêu phần thắng.

Hai người còn đang giằng co thì công chúa Nam Chiêu ở phía trước lại đưa tay ra.

Thái tử Nam Chiêu nhìn thấy cảnh này thiếu chút nữa tức chết, người là đồ ngu à? Người không biết thoái thác chuyện này hay sao? Người còn

đưa tay ra vì sợ người khác không biết do người hạ độc ư?

Công chúa Nam Chiêu Lam Khanh lại nghĩ, nàng ta không tin những lời của nữ nhân này, một đan dược nhỏ bé làm sao có thể nghiệm ra được tay của nàng ta đã từng động vào huyết bọ cạp, rõ ràng là muốn xem nàng ta có bị dọa không thôi.

Nàng ta sợ Vân Thiên Vũ mới là lạ.

Công chúa Nam Chiêu quả quyết đưa tay ra.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng cầm đan dược bôi lên tay công chúa Nam Chiêu, nhân tiện còn nhìn phía bên cạnh lòng bàn tay của công chúa Nam Chiêu.

Sở dĩ hôm nay nàng muốn nghiệm máu trên tay công chúa Nam Chiêu để tra rõ ràng một chuyện, xem bên cạnh lòng bàn tay của công chúa Nam Chiêu có một nốt ruồi đen nhỏ hay không, nếu có thì nữ nhân này chắc chắn là Vân Thiên Tuyết.

Bởi vì trên tay của Vân Thiên Tuyết có một nốt ruồi đen.

Vân Thiên Vũ vừa kiểm tra liền thấy bên cạnh lòng bàn tay của công chúa Nam Chiêu có một nốt ruồi đen nhỏ, cho nên đây là công chúa Nam Chiêu gì chứ, thật ra chính là Vân Thiên Tuyết.

Vân Thiên Vũ cười lạnh, nữ nhân này còn biết giả thần giả quỷ, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi lại chạy đến Nam Chiêu rồi trở thành công chúa của Nam Chiêu.

Nếu hoàng đế biết công chúa Nam Chiêu này chính là vận rủi của lão ta trước đây thì sẽ như thế nào.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 749: Ái Mộ

Vân Thiên Vũ nhìn công chúa Nam Chiêu với ánh mắt khác.

Tay nàng ta có rất nhiều tia máu chằng chịt như mạng nhện.

Biểu hiện này chứng tỏ nàng ta đã từng động vào huyết bọ cạp.

Mọi người xung quanh đều ồ lên, bàn tán sôi nổi.

Tia máu như tơ nhện.

Đây là chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ đúng là công chúa Nam Chiêu muốn hạ độc Linh Nghi quận chúa, kết quả lại bị Linh Nghi quận chúa phát hiện, thành ra tự hại bản thân mình.

Nữ nhân này thật không biết xấu hổ.

Vừa ăn cướp vừa la làng, đúng là vô liêm sỉ.

Thái tử Nam Chiêu Gia Cát Cẩn cũng không muốn nói gì nữa, làm việc với một người ngu xuẩn như thế này thật sự quá mệt mỏi.

Nhưng gã lại không thể không nói, chỉ nghĩ thôi đã thấy mệt.

Gia Cát Cẩn nhìn Vân Thiên Vũ chậm rãi nói: “Linh Nghi quận chúa, cách người làm đối với hoàng muội ta mà nói thật không công bằng, bây giờ muội ấy cũng đã trúng độc của huyết bọ cạp, người dùng đan dược bôi lên tay, có lẽ độc của huyết bọ cạp trong cơ thể cũng phản ứng lại, thế này thì không thể nói là hoàng muội ta đã hạ độc.”

Vân Thiên Vũ khẽ cười nhìn về phía Gia Cát Cẩn, châm chọc nói: “Thái tử Gia Cát, người rất thông minh, nhưng thật không thể là giả mà giả thì không thể là thật được, cho dù người có khua môi múa mép thế nào thì cũng không thay đổi được kết quả đâu.”

Nàng nói xong liền quay người nhìn vào hai tỳ nữ bên cạnh công chúa Nam Chiêu: “Không phải là thái tử Gia Cát không tin lời của bốn quận chúa sao, vậy thì bốn quận chúa sẽ nghiệm thử hai tỳ nữ kia xem thế nào, ta đoán lúc đầu huyết bọ cạp không ở trong tay công chúa Nam Chiêu, thân là công chúa, nàng ta không thể để thứ đó trên người nên huyết bọ cạp sẽ ở trong tay hai tỳ nữ này, là một trong hai tỳ nữ lấy huyết bọ cạp ra đưa cho công chúa Nam Chiêu, ta nghĩ nếu như ta nghiệm thì trên tay của một trong hai tỳ nữ này sẽ có những tia máu hình mạng nhện.”

Vân Thiên Vũ dứt lời, cũng không nghe thấy Gia Cát Cẩn lên tiếng phản đối.

Trên thực tế thái tử Nam Chiêu Gia Cát Cẩn đã ngây người, bởi vì bộ dạng cười lạnh châm chọc vừa nãy của Vân Thiên Vũ khiến gã nhớ lại một người ở trong ký ức.

Nàng, chẳng nhẽ nàng là Vũ nhi.

Rốt cuộc nàng có phải là Vũ nhi không.

Gia Cát Cẩn đột nhiên cảm thấy hối hận vì đã ra mặt trợ giúp Lam Khanh, nếu Vân Thiên Vũ chính là Vũ nhi thì chuyện gã ra mặt nói đỡ cho

Lam Khanh không phải sẽ khiến cho nàng đã ghét lại càng ghét hẳn thêm sao?

Chỉ trong nháy mắt, trong lòng Gia Cát Cẩn vô cùng tức giận, gã trút giận lên đầu công chúa Nam Chiêu Lam Khanh: “Lam Khanh, việc đã đến nước này, mọi người hãy nói cho bốn cung biết, rốt cuộc có phải là mọi người muốn hại Linh Nghi quận chúa nhưng cuối cùng lại tự hại bản thân hay không?”

Lam Khanh hơi sửng sốt liền ngẩng đầu muốn giải biện, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt độc ác của Gia Cát Cẩn.

Lam Khanh bị dọa sợ, không dám nói lung tung.

Gia Cát Cẩn nhanh chóng quát to: “Nếu đã là do mọi người làm lại còn không mau nhận lỗi với Linh Nghi quận chúa, cho dù mọi người ái mộ Ly thân vương gia cũng không nên làm ra những chuyện như vậy.”

Công chúa Nam Chiêu hơi sửng sốt, muốn lắc đầu nhưng nàng ta nhớ lại nàng ta còn phải nhờ Gia Cát Cẩn giải độc huyết bọ cạp, nếu chọc giận gã, chỉ sợ gã sẽ mặc kệ nàng ta.

Cuối cùng công chúa Nam Chiêu khóc lóc nói: “Là ta, là ta đã làm, chỉ vì ta thích Ly thân vương gia, muốn được gả vào phủ Ly thân vương làm phi nên mới làm ra chuyện như vậy, ta xin nhận lỗi với Linh Nghi quận chúa.”

Nàng ta nói xong liền khóc ầm lên.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, mọi việc có phải đã thay đổi quá nhanh không.

Nhưng Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ vẫn thản nhiên tiếp nhận, Tiêu Cửu Uyên khó chịu nhìn công chúa Nam Chiêu: “Bốn vương nói lại lần nữa, bốn vương sẽ không lấy người làm phi, người đừng ôm vọng

tưởng nữa. Cái gì mà tâm địa thiện lương, lo nghĩ cho dân, căn bản chỉ là giả vờ, từ việc hôm nay người ngang nhiên hạ huyết bọ cạp lên Linh Nghi quận chúa ở trên đường liền biết người là người lòng dạ độc ác, còn về thanh danh lúc trước chẳng qua là do người tự tạo ra mà thôi.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 750: Sao Có Thể Dễ Dàng Bỏ Qua

Tiêu Cửu Uyên vừa dứt lời liền nhìn về phía Gia Cát Cẩn hung hăng nói: “Lần này ta nể Nam Chiêu người là khách, hơn nữa công chúa cũng tự đã làm tự chịu, nếu còn có lần sau thì bốn vương sẽ không để yên đâu.”

Hắn nói xong xoay người vung tay hung hăng đánh một chưởng về bên đường.

Ầm một tiếng, bên đường bị khoét một lỗ sâu.

Mọi người xung quanh đều sợ đến mức mặt trắng bệch.

Đương nhiên sắc mặt người của Nam Chiêu cũng vô cùng khó coi.

Không ngờ mình lại trở thành trò cười bị người khác chế nhạo.

Khuôn mặt mỗi người đều xám xịt lại.

Thái tử Nam Chiêu xoay người lạnh lùng quát: “Đi thôi.”

Cả đám liền xoay người rời đi, ở phía sau vẫn còn âm thanh bàn tán, mọi người đều nghi ngờ ý đồ Nam Chiêu tới Đông Ly quốc lần này.

Ngoài ra còn nói rất nhiều điều khác.

Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu không ngờ mọi chuyện lại kết thúc như vậy, lúc đầu gã còn tưởng Vân Thiên Vũ hạ huyết bọ cạp lên công chúa

Nam Chiêu.

Bởi vì trước đây Linh Nghi quận chúa đã giành được chiến thắng trong cuộc thi tại Thiên Mộc sơn trang nên bây giờ nàng là chủ nhân của một nửa Thiên Mộc sơn trang.

Trong tay nàng có huyết bọ cạp là chuyện rất bình thường.

Hơn nữa Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu đã thấy rất nhiều cuộc chiến ghen tuông tranh giành tình cảm của nữ nhân, hậu viện của gã mỗi ngày đều diễn ra cảnh tượng này.

Cho nên gã liền cho rằng bởi vì ghen tuông cho nên Linh Nghi quận chúa mới ra tay dạy dỗ công chúa Nam Chiêu.

Thật không ngờ cuối cùng công chúa Nam Chiêu hại người không thành lại tự hại thân.

Sắc mặt Tiêu Thiên Nghiêu trở nên khó coi, vội vàng chạy theo người Nam Chiêu, định đưa đám người thái tử Nam Chiêu đến hành cung.

Tiêu Cửu Uyên ở phía sau gọi hắt lại: “Tiêu Thiên Nghiêu.”

Tiêu trời Nghiêu người cứng đờ, gã liền đứng lại, nói thật, gã hơi sợ vị cửu hoàng thúc này.

Tiêu Thiên Nghiêu chậm rãi quay đầu nhìn sang, thấy Tiêu Cửu Uyên cong môi cười nhạt, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắt: “Cửu hoàng thúc.”

“Lần sau Hoài vương điện hạ làm việc có thể động não không? Phải nhớ rõ lập trường của mình, người là Hoài vương của Đông Ly quốc, không phải Hoài vương của Nam Chiêu.”

Sắc mặt Tiêu Thiên Nghiêu đen kịt lại, miệng không nói được lời nào, hoàn toàn bị Tiêu Cửu Uyên đè bẹp.

Tiêu Cửu Uyên cũng không thèm nhìn gã mà nhìn phía Vân Thiên Vũ nói: “Vũ nhi, ta đưa nàng về phủ An thân vương, chuyện vừa xảy ra lúc này nàng cũng đừng để bụng, coi như là bị chó cắn một phát, chẳng lẽ chó cắn chúng ta thì chúng ta cũng phải quay lại cắn nó sao.”

Vân Thiên Vũ không nhịn được cười rộ lên, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp.

Hóa ra Tiêu Cửu Uyên cũng có thể nói chuyện khôi hài như vậy.

Vốn dĩ nàng đang tức giận nhưng nghe hắn nói như thế thì mọi tức giận đều tiêu tan.

Hơn nữa trước đó hắn kiên quyết bảo vệ nàng khiến nàng cảm thấy rất ấm lòng.

“Chúng ta trở về thôi.”

Tiêu Cửu Uyên đưa tay kéo nàng, hai người cười đùa vui vẻ giống như một bức tranh ở trên đường phố khiến không ít người ngẩn ngơ.

Thái tử Nam Chiêu Gia Cát Cẩn đứng cách đó không xa nhìn thấy cảnh tượng như vậy lại cảm thấy nữ nhân này chắc chắn không phải là nữ tử mà gã đã biết.

Nữ tử mà gã biết sẽ không có dáng vẻ dịu dàng mềm mại, tươi cười với người khác như thế.

Ánh mắt của nàng luôn phòng bị, dù đối với ai cũng đều lạnh lùng dửng dưng.

Vân Thiên Vũ không hề để ý đến việc Gia Cát Cẩn đang nghĩ gì, nàng lập tức lên xe ngựa của phủ Ly thân vương.

Còn Tiêu Cửu Uyên không ngồi trên xe ngựa.

Mặc dù hãn rất muốn ngồi cùng xe ngựa để nói chuyện với Vân Thiên Vũ.

Nhưng Tiêu Cửu Uyên nhớ ra bây giờ mình chưa có quan hệ gì với Vân Thiên Vũ, cho nên hãn đành phải ngồi một mình một xe để bảo vệ thanh danh cho nàng.

Xem ra hãn phải nhanh chóng xin hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn.

Tất cả mọi người đều chậm rãi rời đi.

Khi xe đi đến chỗ ít người, Tiêu Cửu Uyên trầm giọng hạ lệnh: “Người đâu, lập tức cho người tung tin ở kinh thành, nói rằng công chúa Nam Chiêu là con người dối trá, giả nhân giả nghĩa, dám hạ độc Linh Nghi quận chúa ở trên đường, là một người thâm độc tàn nhẫn.”

Công chúa Nam Chiêu dám ra tay với Vũ nhi, sao hãn có thể dễ dàng bỏ qua cho nàng ta.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 751: Kẻ Ngốc

Bạch Diệu nghe xong thì nhanh chóng dặn dò người đi làm.

Trong xe ngựa, Vân Thiên Vũ khẽ nhắc tấm vải che, nhìn ra bên ngoài, nàng thấy Tiêu Cửu Uyên đang ngồi trên ngựa giống như một thiên thần.

Vân Thiên Vũ chợt nhớ đến một câu nói của Tử Hà tiên tử trong Tây du ký.

Ý trung nhân của ta là anh hùng cái thế, sẽ có một ngày hăn mặc kim giáp thánh y, chân đạp lên cầu vồng đến lấy ta.

Mặc dù Tiêu Cửu Uyên không phải là anh hùng cái thế trong mắt người khác, hăn cũng không có kim giáp thánh y, chân đạp cầu vồng.

Nhưng hăn là anh hùng đối với riêng nàng, lúc nàng cần hăn sẽ luôn có mặt ở bên cạnh nàng.

Vân Thiên Vũ thò mặt qua cửa xe nhìn ra bên ngoài, khuôn mặt nàng tươi cười nhìn về phía Tiêu Cửu Uyên.

Dung mạo xinh đẹp của nàng khiến trái tim Tiêu Cửu Uyên mềm nhũn, không nhịn được nói: “Vũ nhi, nàng đang nghĩ gì, trông cứ như một kẻ ngốc vậy.”

Vân Thiên Vũ lập tức lườm hăn, vừa nghĩ hăn là anh hùng của nàng, vậy mà hăn lại nói nàng là kẻ ngốc: “Huynh mới là kẻ ngốc.”

Tiêu Cửu Uyên cười rạng rỡ: “Đúng, ta là kẻ ngốc lớn còn nàng là kẻ ngốc nhỏ, chúng ta là một cặp trời sinh.”

Khóe miệng Vân Thiên Vũ hơi cong lên.

Những lời này chỉ có hăn tự mình dám nói, nếu người khác dám nói hăn là kẻ ngốc thì cứ chờ mà xem, toàn gia không bị diệt mới là lạ.

“Huynh ngồi vào trong xe ngựa đi, ta có chuyện muốn nói với huynh.” Vân Thiên Vũ muốn nói với Tiêu Cửu về chuyện của công chúa Nam Chiêu, công chúa Nam Chiêu chính là Vân Thiên Tuyết của phủ Vĩnh Ninh hầu, đây là chuyện chắc chắn.

Nếu nữ nhân này là Vân Thiên Tuyết thì nàng sẽ không tha cho nàng ta.

Bởi vì nữ nhân này năm lần bảy lượt chạy đến tính kế nàng, nếu không diệt trừ nàng ta thì sau này sẽ còn nhiều phiền phức.

Ở phía bên ngoài, Tiêu Cửu Uyên vừa nghe thấy lời của Vân Thiên Vũ liền nhảy vào trong xe ngựa.

Xe ngựa tiếp tục đi.

Thuộc hạ của phủ Ly thân vương ở phía sau nhớ lại những lời vương gia nói trước đây, mặt mũi người nào cũng tối sầm lại.

Vương gia, đừng có công khai ân ái như thế có được không? Tốt xấu gì cũng nên nhớ đến những kẻ độc thân như chúng ta chứ.

Tiêu Cửu Uyên không hề để ý đến những người này, hăn ngồi trong xe, nhìn Vân Thiên Vũ cười.

Ánh mắt tha thiết không nói lên lời, vô cùng nóng bỏng.

Vân Thiên Vũ bị hấn nhìn chăm chăm liền vô thức ngồi lùi về phía sau.

Sao ánh mắt của hấn nhìn nàng giống như sói vậy.

Nhưng trong xe ngựa chỉ lớn như thế thôi, nàng di chuyển một chút thì hai người vẫn ngồi gần nhau như cũ.

Tiêu Cửu Uyên đưa hai tay ra ôm nàng vào lòng, sau đó mạnh mẽ hôn lên đôi môi của nàng, giọng nói trầm ấm của hấn vang lên bên tai nàng: “Có phải là nhớ ta rồi không?”

Hấn nói xong liền cắn nhẹ vào vành tai của Vân Thiên Vũ.

Người Vân Thiên Vũ khẽ run, nàng liền kêu lên một tiếng.

Nhưng Tiêu Cửu Uyên không buông nàng ra, vẫn ngậm chặt vành tai của nàng.

Cảm xúc từng đợt dâng trào khiến tứ chi nàng giãn ra.

Vân Thiên Vũ vô thức rên lên khe khẽ, âm thanh này giống như đang khiêu chiến với lý trí của Tiêu Cửu Uyên, hấn không thể kiềm chế được lửa tình đang trào dâng nên ngậm hết cả vành tai nhỏ xinh của Vân Thiên Vũ.

Hấn phát hiện khi hấn ngậm vành tai của Vân Thiên Vũ khiến nàng phản ứng rất mãnh liệt.

Vân Thiên Vũ bị hấn trêu chọc liền đưa tay ôm lấy cổ hấn, hôn lên đôi môi hấn, hai người hôn nhau triền miên không dứt.

Đây là lần đầu tiên Vân Thiên Vũ đáp lại Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên hết sức vui vẻ, phối hợp nhịp nhàng với nàng.

Lần này hẳn để cho Vân Thiên Vũ hoàn toàn chủ động, mặc dù kỹ thuật hôn của nàng còn chưa tốt nhưng lại khiến cho toàn thân của Tiêu Cửu Uyên trở nên căng cứng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 752: Ăn Canh Thịt

Tiêu Cửu Uyên không khống chế nổi sự cuồng nhiệt trong lòng, xoay người đè Vân Thiên Vũ xuống giường, một bàn tay to sờ lên Vân Thiên Vũ mềm mại, xúc cảm vô cùng tốt.

Tay còn lại của hắn theo bản năng cởi áo Vân Thiên Vũ, hai mắt hai người lúc này tràn đầy..., hơi thở không ngừng hào hển, tình hình càng không thể cứu vãn được nữa.

Quanh thân Tiêu Cửu Uyên nóng rực, từng tế bào trên người cũng rên rỉ, muốn nàng, muốn nàng.

Bàn tay to của hắn cố gắng rất lâu, mới cởi được áo ngoài của Vân Thiên Vũ, hắn cúi người hôn lên xương quai xanh Vân Thiên Vũ, cứ như vậy đi xuống.

Khoảng cách cuối cùng giữa hai người cũng được cởi bỏ.

Ngoài xe đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa vội vàng, có giọng nói lạnh lạnh vang lên rất nhanh: “Linh Nghiquận chúa, chờ một chút, chờ một chút.”

Giọng nói lạnh lạnh này đột nhiên vang lên.

Trong xe ngựa, hai người đang lâm vào.... đột nhiên bị đánh thức.

Nhưng Tiêu Cửu Uyên cảm tức phát điên lên muốn giết người.

Dưới thân cứng rắn như sắt, như tên đã trên dây rồi, nhưng hăn không được phát ra ngoài.

Mà Vân Thiên Vũ lại đỏ bừng cả khuôn mặt tự trách, nàng đang làm gì vậy, thiếu chút nữa cùng nam nhân này ở trên xe đi quá giới hạn rồi.

Cho dù ở hiện đại, như thế này cũng quá phóng túng rồi.

Nhưng người này lúc trước hít hít vành tai nàng, khiêu khích nàng, khiến đại não của nàng cũng không thể suy nghĩ được gì nữa.

Vân Thiên Vũ nghĩ, mau chóng đẩy Tiêu Cửu Uyên trên người trên người ra, Tiêu Cửu Uyên lại mạnh bạo đè nàng xuống không cho cử động, sau đó mờ ám nói nhỏ bên tai Vân Thiên Vũ.

“Vũ Nhi, cảm nhận được trái tim ta đang vô cùng muốn nàng không?”

Dưới thân thể của hăn, một cái gì đó cứng rắn như sắt đè lên Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ lập tức liền cảm nhận được, mặt vệt đỏ đến mức như đầy máu.

Nàng trợn mắt trừng nhìn Tiêu Cửu Uyên, hung hăng nói: “Lưu manh, mau đứng lên.”

Tiêu Cửu Uyên không động, cúi người mạnh bạo hôn nàng một cái.

“Nàng không sợ ta sẽ thường xuyên như vậy sao, đây chính là hạnh phúc liên quan đến tương lai của nàng đấy.”

“Phì, chàng đứng dậy không, không đứng dậy thiếp đánh chàng đó.”

Mặt Vân Thiên Vũ càng lúc càng đỏ, người này thực sự không biết xấu hổ.

Tiêu Cửu Uyên thấy hai mắt nàng hàm chứa tơ ngọc, nói chuyện tuy rằng hung dữ, nhưng lại phảng phất hờn dỗi, không hề có khí thế.

Ngược lại lại động đến trái tim hắn.

Nhưng bên ngoài có người tới, quả thật không có gì tốt.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ, lát nữa nhất định phải xử lý tên phá hư chuyện tốt của hắn.

Hắn cúi người lại mạnh bạo hôn Vân Thiên Vũ một cái, nói: “Tuy rằng không có thể ăn thịt nàng, nhưng tốt xấu gì cũng thu được chút lời.”

Hắn nói xong lại cho Vân Thiên Vũ một nụ hôn thật sâu, hôn đến mức toàn bộ miệng Vân Thiên Vũ sưng phồng lên.

Hắn mới cảm thấy mỹ mãn đứng dậy, Vân Thiên Vũ thở hổn hển xoay người ngồi dậy, đưa tay vuốt môi, không cần nghĩ, nàng cũng biết này môi chỉ sợ đã sưng lên.

Nàng như vậy sao có thể gặp người khác, liếc qua một cái mọi người có thể nhìn ra, bọn họ đã làm trò gì ở trong xe ngựa.

Vân Thiên Vũ lập tức phản nộ, quay đầu giận dữ trừng mắt Tiêu Cửu Uyên: “Sau này không được hôn ta, nếu còn hôn ta xem ta có đuổi chàng xuống xe ngựa hay không.”

Tiêu Cửu Uyên thông dong mị hoặc cười khẽ, mặc dù chưa ăn thịt được nàng, nhưng tốt xấu gì cũng được ăn canh thịt, về mặt hắn giờ phút này tựa như mèo được ăn canh thịt.

Hoàn toàn không để trong lòng lời cảnh cáo của Vân Thiên Vũ.

Hắn vươn tay thay Vân Thiên Vũ sửa sang lại quần áo, vừa sửa sang lại vừa nói: “Ta hôn người ta thích, liên quan gì đến người khác, ta cũng

muốn nhìn xem ai dám chê cái gì.”

“Nhưng ta không còn mặt mũi mặt mũi nào gặp người khác.”

“Không sao, ta lại hôn, sẽ không nhìn ra nữa.”

Người này lại không biết hổ thẹn hôn cái miệng nhỏ nhắn của Vân Thiên Vũ một lần nữa, sau nghiệm như vậy, lại hôn một cái nữa.

Vân Thiên Vũ tức giận đến mức đưa tay đánh hắt, có thôi đi hay không.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 753: Bình Dấm Chua Nhỏ

Sau khi Tiêu Cửu Uyên giúp Vân Thiên Vũ sửa sang lại quần áo xong, bế cô ngồi trên đùi hẵn.

Bởi trước đó thân mật, cho nên hiện tại hai người đều cuồng nhiệt hơn.

Vân Thiên Vũ giãy giụa, Tiêu Cửu Uyên cúi người thổ khí như lan bên tai nàng nói: “Đừng nhúc nhích, nàng vừa động, chỉ sợ bốn vương lại không nhịn được.”

Sau đó đến cử động Vân Thiên Vũ cũng không dám.

Tiêu Cửu Uyên bế cô, vô cùng u oán nói bên tai nàng: “Vũ Nhi, ta muốn lấy nàng rồi, nàng còn như vậy, bốn vương nhất định sẽ phế đi.”

“Hừ, đáng đời.”

Vân Thiên Vũ lờm hẩn liếc mắt một cái, kiêu ngạo nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn hẵn, nhưng cũng không dám cử động.

Sợ nam nhân này không khống chế nổi sẽ thực sự làm với nàng.

Vậy thì nàng thật sự không còn mũi gậy người khác rồi.

Lúc này ngoài xe ngựa, thái giám trong cung chạy tới.

Xa giá của Ly thân vương phủ cũng ngừng lại, Bạch Diệu nhanh chóng tiến lên hỏi: “Công công có chuyện gì sao?”

Công công này là người của thái hậu nương nương trong cung, cho nên Bạch Diệu rất khách khí với lão ta.

Công công mau chóng xoay người xuống ngựa, nhanh chóng nói: “Thái hậu có chỉ, tuyên Linh Nghi quận chúa tiến cung.”

Bạch Diệu nhất thời không biết trả lời như thế nào, quay đầu nhìn xe ngựa.

Trong xe ngựa, Tiêu Cửu Uyên vén rèm nhìn ra bên ngoài, sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt hung ác.

Vốn hắn đã căm tức thái giám phá này hủy chuyện tốt của hắn, còn cố tình nói mẫu hậu tuyên Vũ Nhi vào cung, mẫu hậu tuyên Vũ Nhi vào cung, không cần nghĩ cũng biết là chuyện gì.

Hắn tuyệt sẽ không để Vũ Nhi bị làm khó.

Cho nên Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng quát: “Trở về bẩm với thái hậu nương nương, Linh Nghi quận chúa không tiến cung, đúng rồi, người nói với thái hậu nương nương, đây là chủ ý của bốn vương, không liên quan đến Linh Nghi quận chúa.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong, vẻ mặt thái giám bên ngoài vô cùng khó coi.

Tại sao Ly thân vương gia lại ở đây.

“Vương gia?”

Thái giám còn muốn nói.

Bạch Diệu đã mở miệng: “Công công vẫn nên trở về đi.”

Trong xe ngựa, Vân Thiên Vũ lại lên tiếng: “Chờ một chút.”

Bên ngoài, thái giám dừng lại, Vân Thiên Vũ nói: “Ta tiến cung đi gặp thái hậu nương nương...”

Thái giám lập tức vui vẻ, sau này có cách báo cáo kết quả công việc rồi.

Chỉ là thái giám còn chưa kịp vui vẻ, trong xe ngựa truyền ra giọng bất mãn của Tiêu Cửu Uyên.

“Vũ Nhi, nàng không phải đi.”

Tiêu Cửu Uyên ôm Vân Thiên Vũ, nhanh chóng nói.

“Ta biết mẫu hậu tuyên nàng tiến cung làm gì? Bà muốn khuyên nàng để ta cưới Nam Chiêu công chúa làm phi, nàng nói nàng sẽ nghe bà khuyên, để ta nạp nữ nhân khác làm phi sao?”

Tiêu Cửu Uyên nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ nhú mày, nhìn Tiêu Cửu Uyên, chậm chậm nói.

“Nghĩ cùng không cần nghĩ, nam nhân của ta sẽ không để cho người khác, Tiêu Cửu Uyên chàng nếu dám lấy nữ nhân khác thì cứ chờ xem.”

“Đừng quên chàng vừa hôn ta vừa...” Vân Thiên Vũ không nói được nữa.

Tiêu Cửu Uyên tiến đến bên cạnh nàng, nhỏ giọng hỏi: “Vừa làm sao?”

Vân Thiên Vũ trực tiếp đích cho hắn một cái liếc mắt: “Tóm lại, cả đời này chàng không thể lấy nữ nhân khác, nếu không ta sẽ giết chàng...”

Nếu không có mấy hành động ôm hôn, nàng đại khái có thể làm như không quen biết người này, nhưng đã ôm hôn nàng, thiếu chút nữa còn ngủ cùng, cả đời hắn chỉ có thể lấy mình nàng, nếu hắn thay lòng đổi dạ, nàng không ngại giết hắn.

“Thật ác độc.”

Tiêu Cửu Uyên vẻ mặt nghi mà sợ nói, nhưng rất nhanh lại sung sướng cười cười hôn Vân Thiên Vũ một cái.

“Yên tâm đi, bình dấm chua nhỏ của ta, bốn vương cả đời này chỉ lấy mình nàng làm vợ, có vợ như thế, chồng còn có gì phải đòi hỏi, sẽ không có nữ nhân khác.”

Lời này rốt cục cũng khiến Vân Thiên Vũ hài lòng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 754: Cầu An Ủi

Nhưng nghĩ tới người này gọi nàng bình dấm chua nhỏ, lại bất mãn rồi.

“Tiêu Cửu Uyên, lần sau không được đặt tên bừa cho ta.”

“Được, tiểu bảo bối của ta.”

Vân Thiên Vũ nhăn mặt trừng mắt nhìn hắn, sau đó nói với Bạch Diệu: “Tiến cung đi.”

Tiêu Cửu Uyên khó hiểu: “Vũ Nhi, nàng cũng biết tâm tư mẫu hậu ta rồi, nàng còn tiến cung làm gì?”

Vân Thiên Vũ quay đầu ghé sát bên tai Tiêu Cửu Uyên, nhỏ giọng nói cho hắn biết Nam Chiêu công chúa là ai.

“Chàng nói nếu thái hậu nương nương biết này Nam Chiêu công chúa, dĩ nhiên là kẻ mang vận rủi hoàng thượng Đông Ly quốc tróc nã, chàng nói bà còn có thể bảo ta khuyên chàng lấy cô ta sao?”

Sau khi Vân Thiên Vũ nói xong, Tiêu Cửu Uyên ra lệnh: “Tiến cung.”

Xe ngựa quay đầu, thẳng đường tiến vào cung.

Nhưng trong xe ngựa, sắc mặt Tiêu Cửu Uyên vô cùng khó coi, quanh thân tỏa ra phần khí như bạo phong vũ cuồng nộ.

“Tiện nhân chết tiệt này, vậy mà lại dám mở tưởng muốn bốn vương.”

Giờ khắc này Tiêu Cửu Uyên cảm thấy bị ô nhục, rõ ràng là một nữ nhân như vậy, còn đã từng là nữ nhân của Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch, phút cuối cùng lại vẫn muốn gả cho hắn làm phi.

Tiện nhân không biết hổ thẹn này.

Hắn sẽ không bỏ qua cho cô ta.

“Bốn vương nhất định phải giết cô ta.”

Vân Thiên Vũ tán thành lời này, bởi vì nếu chưa diệt trừ vân Thiên Tuyết, nữ nhân này sẽ lại năm lần bảy lượt như con thiêu thân muốn hại nàng.

Nàng cũng không muốn cứ phải tranh đấu với nàng ta, cho nên biện pháp tốt nhất là diệt trừ nàng ta.

“Được, chúng ta tìm cơ hội diệt trừ cô ta.”

Vân Thiên Vũ nói xong thấy Tiêu Cửu Uyên vẫn còn tức giận, liền trấn an hắn nói: “Đừng nóng giận, tức giận vì người như vậy không đáng.”

Nàng vừa nói xong, Tiêu Cửu Uyên liền quay đầu nhìn nàng, mặt cũng tiến sát lại.

“Cần ai ủi.”

Vẻ mặt Vân Thiên Vũ không biết nói gì, nhưng nhìn dáng vẻ của hắn cũng biết muốn gì.

Vân Thiên Vũ bất đắc dĩ ngẩng đầu hôn hai má Tiêu Cửu Uyên một cái.

Tiêu Cửu Uyên lập tức bất mãn kháng nghị: “Miễn cưỡng, phải an ủi như vậy mới có hiệu quả.”

Hắn cúi người mạnh bạo hôn cái miệng nhỏ của Vân Thiên Vũ một cái.

Nếu không phải sợ càng hôn càng không thể ngừng lại, hắn còn muốn hôn thêm một chút.

Vân Thiên Vũ tức giận: “Tiêu Cửu Uyên, chàng lưu manh, chàng còn hôn như vậy, làm sao ta tiến cung gặp mặt thái hậu.”

“Mẫu hậu sẽ không so đo chuyện này đâu.”

Về mặt Tiêu Cửu Uyên thỏa mãn cười nói.

Đôi mắt hắn, hoàn toàn không còn Tiêu Cửu Uyên lúc trước tàn khốc máu lạnh nữa, mặt mày hắn lúc này đều là phong tình, đôi mắt sáng bóng, khuôn mặt tuấn mỹ như gợn sóng hồ, mỗi hành động đều tỏa ra hơi thở thông dong mị hoặc.

Hắn thấy Vân Thiên Vũ tức giận, lập tức chọc Vân Thiên Vũ.

“Được rồi, Vũ Nhi đừng nóng giận, tức giận sẽ không xinh đẹp nữa.”

Vân Thiên Vũ hạ quyết tâm không để ý tới hắn.

Tiêu Cửu Uyên thấy nàng tức giận, ánh mắt như nước trong veo, hai má hồng hồng thật giống một trái táo, làm cho người ta nhìn liền muốn cắn.

Tiêu Cửu Uyên ôm chặt nàng, tựa như bế bảo bối của mình.

Sau này Vũ Nhi là của hắn, nếu ai dám làm trái chủ ý của nàng, xem hắn xử lý người đó như thế nào.

“Được rồi, đừng tức giận, đừng tức giận, như vậy, ta cho nàng hôn lại.”

Vẻ mặt Tiêu Cửu Uyên tỏ ra ta biết sai rồi, nàng đừng tức giận, còn tiến sát khuôn mặt lại gần.

Vân Thiên Vũ trực tiếp bóp mũi hắn, đến mức Tiêu Cửu Uyên nhú mày lại, nàng mới vừa lòng cười rộ lên.

“Hừ, lần này bỏ qua cho chàng, lần sau không được hôn loạn, chàng hôn tới hôn lui như vậy, làm sao ta có thể gặp người khác. Trước mắt, ta và chàng vẫn không có quan hệ gì, vẫn nên giữ khoảng cách mới phải.”

Tiêu Cửu Uyên vừa nghe đã bất mãn, hiện tại hắn hận không thể buộc nàng bên người cả ngày, cái gì gọi là giữ khoảng cách.

“Ta không đồng ý.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 755: Có Mục Đích Riêng

Sau khi Tiêu Cửu Uyên nói xong, nghĩ đến Vân Thiên Vũ nói trước mắt bọn họ không có quan hệ gì.

Hắn hôn Vũ Nhi đến đỏ cả miệng, để xem người khác nói nàng như thế nào.

Cho nên, hắn phải nhanh khiến hoàng thượng hạ chỉ, ban hôn, như vậy hắn có thể lấy nàng về nhà.

Sau khi lấy về nhà, muốn hôn như thế nào thì hôn như thế.

Tiêu Cửu Uyên sung sướng cười rộ lên, vẻ mặt Vân Thiên Vũ khó hiểu, người này sao lại cười như tên trộm như vậy.

Nhưng nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên ấm áp như ánh mặt trời như vậy.

Vân Thiên Vũ giật mình, tất cả từ trước đều là một giấc mộng.

Quá khứ hai người rời xa nhau như vậy, chỉ có khuôn mặt trước mắt giống như ánh mặt trời này, thân thiết nói chuyện với nàng.

Nếu bọn họ có thể cứ luôn như vậy, thật ra cũng rất ổn.

Vân Thiên Vũ cũng cười.

Xe ngựa tiến thẳng vào cung.

Đợi vào cung thái hậu, Tiêu Cửu Uyên vốn kiên trì muốn cùng Vân Thiên Vũ đi vào.

Nhưng Vân Thiên Vũ lại không đồng ý, Tiêu Cửu Uyên hết sức ngang ngược, một lời không hợp liền nổi cáu, vậy thì nàng và thái hậu còn có thể yên ổn nói chuyện không?

Hôm nay nàng tới đây, là muốn nói chuyện Vân Thiên Tuyết cùng thái hậu.

Nếu Tiêu Cửu Uyên can thiệp vào, nói không chừng nàng cũng không có cách nào nói được với thái hậu.

Vì Vân Thiên Vũ kiên trì, Tiêu Cửu Uyên cũng không đòi theo nàng đi vào.

Nhưng vẫn xú mặt nói: “Nếu mẫu hậu làm khó nàng, nàng cứ gọi ta.”

Nói cho cùng thái hậu giống như cuồng dã mãnh thú, Vân Thiên Vũ mau chóng gạt đầu đồng ý với hẳn.

Thái hậu trong cung đang chờ Vân Thiên Vũ.

Thấy nàng tiến vào, lập tức cười bảo nàng đến gần.

Vân Thiên Vũ nhìn thấy thái hậu, thật ra hết áy náy, bởi vì lần trước thái hậu khuyên nàng không nên gây lộn với Tiêu Cửu Uyên cho Tiêu Cửu Uyên một cơ hội.

Kết quả nàng không đồng ý, nhất định phải từ hôn. Hiện giờ lại ngược lại, lại thích Tiêu Cửu Uyên rồi.

Cái này gọi là gì, thật sự là quả báo.

Vân Thiên Vũ nghĩ, hành lễ với thái hậu, sau đó đứng dậy đi đến bên cạnh thái hậu.

Thái hậu đưa tay ra kéo nàng ngồi xuống, âm giọng hỏi nàng tình hình gần đây, sau đó chuyển đề tài, thái hậu đã nói tới chuyện Nam Chiêu công chúa.

“Vũ Nhi à, theo lý ai gia không nên nhắc đến việc này, nhưng việc này liên quan đến hòa bình hai nước, nếu Cửu Uyên kiên trì không cưới Nam Chiêu công chúa, như vậy hòa bình của Nam Chiêu và Đông Ly rất có thể sẽ tan rã, như vậy dân chúng Đông Ly phải tính chuyện này lên đầu người và Tiêu Cửu Uyên rồi.”

“Nếu có một ngày Nam Chiêu và Đông Ly khai chiến, mọi người nhất định sẽ nói hai người các người hại nước hại dân.”

“Ai gia không muốn khiến các người trở thành cái bia cho mọi người chỉ trích.”

Thái hậu kéo Vân Thiên Vũ, lời nói thâm thía, tận tình khuyên bảo.

Vân Thiên Vũ biết thái hậu nói rất có lý.

Dân chúng không biết sự thật, nếu hai nước thật sự khai chiến, như vậy dân chúng nhất định sẽ cho rằng nguyên nhân là do bọn họ, đến lúc đó tất nhiên sẽ nói bọn họ là kẻ hại nước hại dân.

Nhưng, nếu muốn nàng đồng ý cho Tiêu Cửu Uyên lấy nữ nhân khác, tuyệt đối không có điều đó.

Vân Thiên Vũ nhìn thái hậu nói: “Thái hậu nương nương, người nghe ta một lời, sau khi nghe xong lại nói chuyện này.”

Vân Thiên Vũ nói xong tiến đến bên tai thái hậu, nhỏ giọng nói thầm hai câu.

Sắc mặt thái hậu nháy mắt đã thay đổi, vẻ mặt khó có thể tin nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ.

“Thật sao?”

Vân Thiên Vũ chậm rãi đứng dậy, nhìn thái hậu nói.

“Thái hậu nương nương, thần nữ không dám vọng ngôn, việc này là chuyện thiên chân vạn xác, thái hậu nương nương thử nghĩ xem, rốt cục hành động lần này của Nam Chiêu có ý gì? Rõ ràng là một người vạn rủi mang điềm xấu, lại muốn đưa người như vậy tới hòa thân.”

“Bọn họ nhất định là có mục đích riêng.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 756: Thân Phận Gia Cát Cẩn

Kỳ thực Vân Thiên Vũ biết Vân Thiên Tuyết cũng không phải là cái gì tai tinh vận rủi thân thể, nhưng mà người xưa lại tin.

Nàng việc gì mà không lợi dụng đề tài này để nói chuyện.

Quả nhiên thái hậu nghe nàng nói xong, sắc mặt thay đổi, hết sức khó coi.

Thái hậu, thân là thái hậu một nước, giang sơn của nhi tử bà ta, tất nhiên bà ta sẽ không để cho ai hủy diệt giang sơn.

“Nhưng sao người có thể khẳng định Nam Chiêu công chúa chính là Vân Thiên Tuyết.”

Vân Thiên Vũ nhìn thái hậu rồi nói: “Thần nữ có thể khiến nữ nhân kia hiện chân thân, chỉ là việc này cần thái hậu trợ giúp.”

Việc này liên quan đến quốc thể, thái hậu không do dự lập tức nói: “Người nói làm như thế nào, ai gia phối hợp với người.”

“Tạ ơn thái hậu.”

Vân Thiên Vũ tiến đến bên tai thái hậu, nhỏ giọng lẩm bẩm rồi đứng lên, thái hậu gật đầu rất nhanh: “Tốt, cứ làm như vậy.”

“Nhưng ai gia giúp người cũng không có gì, nếu như Nam Chiêu công chúa không phải Vân Thiên Tuyết, chỉ sợ hoàng thượng sẽ tức giận, người cũng nên chuẩn bị tâm lý.”

“Thái hậu nương nương yên tâm đi, thần tin trực giác của thần không sai.”

“Được, vậy người xuất cung trước đi, ai gia lập tức tìm hoàng thượng nói chuyện.”

Kỳ thực thái hậu thở phào một hơi, bà ta không muốn đắc tội với con trai lớn, nhưng cũng không muốn đắc tội với con trai út.

Nếu quả thật đúng như Vân Thiên Vũ nói, Nam Chiêu công chúa kỳ thực chính là Vĩnh Ninh hầu phủ nhị tiểu thư Vân Thiên Tuyết, như vậy bà ta sẽ không đắc tội ai cả.

Thái hậu dứt lời, Vân Thiên Vũ lập tức đứng dậy cáo biệt thái hậu, thối lui ra khỏi cung điện.

Cách không xa bên ngoài cung thái hậu, Tiêu Cửu Uyên đang vén rèm nhìn ngó xung quanh.

Thấy Vân Thiên Vũ đi một lúc chưa ra, Tiêu Cửu Uyên không nhịn được lo lắng, có phải mẫu hậu của mình làm khó Vũ Nhi rồi không.

Nếu như vậy hẳn không thể cứ ngồi nhìn mặc kệ.

Tiêu Cửu Uyên đang chuẩn bị xuống xe ngựa, liền thấy Vân Thiên Vũ đi từ trong đại điện đi ra, hơn nữa vẻ mặt cũng bình thường, rốt cuộc Tiêu Cửu Uyên cũng nhẹ lòng.

Xem ra mẫu hậu không có làm khó Vũ Nhi, vậy là tốt rồi.

Bằng không nhất định hẳn sẽ nói chuyện với mẫu hậu.

Khó khăn lắm hơn hai mươi năm hẵn mới thích một nữ nhân, dễ dàng sao? Không thể đối tốt với nàng tốt một chút sao?

Tiêu Cửu Uyên đang nghĩ ngợi, Vân Thiên Vũ đã đi tới bên ngoài xe ngựa hẵn, Tiêu Cửu Uyên tự tay kéo nàng lên xe.

“Vũ Nhi, mẫu hậu có làm khó nàng không?”

Vẻ mặt Tiêu Cửu Uyên lo lắng hỏi, không che giấu sự quan tâm trong lòng chút nào.

Vân Thiên Vũ nhìn hẵn, từ từ cười rộ lên: “Không có, thái hậu nương nương rất tốt.

“Ừm, vậy là tốt rồi.”

Cuối cùng Tiêu Cửu Uyên hài lòng, kéo Vân Thiên Vũ ngồi xuống, sau đó ra lệnh cho phu xe bên ngoài: “Xuất cung, tiễn Linh Nghi quận chúa trở về An thân vương phủ.”

Xe xuất cung đi thẳng về An thân vương phủ.

Trên đường, Vân Thiên Vũ kể lại chuyện đã nói với thái hậu cho Tiêu Cửu Uyên nghe. Tiêu Cửu Uyên nghe nàng nói đến chuyện Nam Chiêu công chúa, trên khuôn mặt tuấn mỹ không khổng chế được mà lạnh đi, trong mắt tràn ngập lãnh ý.

“Lần này Nam Chiêu thái tử đến Đông Ly rốt cuộc là có ý muốn như thế nào?”

Tiêu Cửu Uyên nhíu chặt lông mày phượng, thế nào cũng không nghĩ ra mục đích lần này Nam Chiêu thái tử Gia Cát Cẩn đến Đông Ly quốc.

Xưa nay Nam Chiêu và Đông Ly cũng không có chiến sự.

Ngược lại có xung đột với Tây Tấn.

Nhưng hành động lần này của Nam Chiêu thật sự là quá khác thường.

Trong xe ngựa, đôi mắt Vân Thiên Vũ từ từ tối sầm, trong lòng dần dần rối rắm, nàng có nên nói lai lịch Nam Chiêu thái tử Gia Cát Cần nói cho Tiêu Cửu Uyên biết một chút không?

Nếu như nàng nói, Tiêu Cửu Uyên chưa chắc sẽ tin nàng, bởi vì lần trước nàng đã nói chuyện của nàng với hắn.

Thật ra hắn cũng không hoàn toàn tin.

Nếu như nàng không nói, chỉ sợ Tiêu Cửu Uyên đối phó lại Gia Cát sẽ chịu thiệt thòi.

Bởi vì Gia Cát Cần đến từ hiện đại, là tổng giám đốc trên thương trường hiện đại, thủ đoạn mưu lược đều có, nếu như Tiêu Cửu Uyên không ứng phó cẩn thận nói không chừng có thể thua Gia Cát Cần.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 757: Đến Từ Dị Giới

Vân Thiên Vũ đang rối trí, Tiêu Cửu Uyên bên cạnh nhìn ra nàng không bình thường, lập tức vươn bàn tay thon dài ra vuốt thẳng chỗ lông mày cau lại của Vân Thiên Vũ.

“Sao vậy? Vũ Nhi, sắc mặt của nàng không tốt, có phải có chuyện gì không?”

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Thấy trên gương mặt tuần mỹ của hắc trăn đầy lo lắng, trong ánh mắt không che giấu chút nào sự quan tâm yêu thương.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ một chút vẫn cảm thấy nên nói chuyện của Gia Cát Cẩn cho Tiêu Cửu Uyên biết.

Như vậy hắc trăn sẽ cẩn thận đối phó.

Vân Thiên Vũ kéo tay Tiêu Cửu Uyên, nghiêm túc nhìn hắc trăn nói: “Tiêu Cửu Uyên, tuy lời ta nói huynh có thể không tin, nhưng ta vẫn phải nói.”

Tiêu Cửu Uyên thấy vẻ mặt nàng chưa bao giờ nghiêm túc như vậy, lập tức căng thẳng.

“Nàng nói đi.”

Vân Thiên Vũ không chần chừ, nói lai lịch của mình một lần nữa.

“Huynh còn nhớ rõ lần trước đây ta đã nói với huynh không? Ta không phải Vân Thiên Vũ thật sự, ta là linh hồn đến từ dị giới, kỳ thật bản thân ta ở thế giới của ta cũng đã chết, lúc đầu ta đã cho rằng chắc chắn ta đã chết, nhưng sau khi mở mắt ra, liền biến thành đại tiểu thư Vĩnh Ninh hầu phủ của thời đại này, ngày ta tỉnh lại đó chính là ngày gả cho Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch...”

Sau khi Vân Thiên Vũ nói xong, không nói gì thêm mà lẳng lặng nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Nháy mắt trong xe ngựa trở nên yên tĩnh.

Khuôn mặt tuần mỹ của Tiêu Cửu Uyên vô cùng yên lặng, trên mặt của hắn như suy nghĩ điều gì đó, hồi ức tràn về trong đầu.

Hắn nhớ tới lúc trước Vũ Nhi cũng đã từng nói với hắn chuyện tương tự.

Nhưng khi đó hắn không có cách nào tin được.

Bây giờ thì hiểu rõ con người và tính cách của Vũ Nhi.

Hắn biết nàng trước giờ chưa bao giờ nói khoác.

Cho nên thật sự là hồn phách tới từ dị giới.

Nàng không phải Vân Thiên Vũ thật sự.

Sở dĩ ngày đại hôn với Tuyên vương nàng thay đổi tính tình, kỳ thực nàng cũng không phải Vân Thiên Vũ. Tất nhiên tính tình khác nhau.

Vân Thiên Vũ thật sự chắc là đã rơi xuống vực chết vào ngày đại hôn rồi.

Bây giờ Vũ Nhi trọng sinh đến đây.

Bỗng nhiên Tiêu Cửu Uyên cảm thấy trong lòng bất an, hắn vươn tay ôm chặt nàng vào ngực.

Hắn lo lắng mở miệng: “Vậy nàng sẽ đi sao? Sẽ rời khỏi đây sao? Sẽ rời bỏ ta sao?”

Hắn yêu người này, từ trước đến nay vẫn là người trước mắt hắn.

Hắn không nghĩ rằng nàng sẽ đi, không ngờ rằng nàng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Vân Thiên Vũ hơi sửng sốt, vùi vào trong lòng Tiêu Cửu Uyên, bỗng cười rộ lên.

Đây là hắn tin lời nàng nói.

Hắn đang lo lắng nàng biến mất sao?

Vân Thiên Vũ khẽ cười: “Huynh đừng lo lắng, thời gian dài như vậy ta vẫn ổn, cho nên không có việc gì, huynh đừng lo lắng.”

Tiêu Cửu Uyên nghe nàng nói thế, tâm trạng an tâm một chút. Hơi thả Vân Thiên Vũ ra, nhìn nàng nói:

“Vũ Nhi, cho dù nàng là hồn phách dị giới gì đó, ta muốn kết hôn chính là nàng của bây giờ, không phải người khác.”

Khóe miệng Vân Thiên Vũ cong lên, càng lúc càng lớn.

“Cảm ơn huynh đã tin ta, ta rất vui.”

Thật ra nàng đã chuẩn bị tâm lý Tiêu Cửu Uyên không tin lời nàng nói.

Việc này hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng rồi, nhưng nghe hẳn nói tin nàng thì nàng rất vui vẻ.

Tiêu Cửu Uyên lại ôm nàng, bình tĩnh nói: “Ta tin nàng, bởi vì nàng không nói khoác lừa gạt ai cả.”

Nếu như là lúc trước có thể hẳn sẽ nghi ngờ, nhưng trải qua nhiều như vậy, hẳn biết Vân Thiên Vũ là hạng người gì, cho nên mặc dù việc này quý dị khó lường, hẳn cũng tin.

Vân Thiên Vũ vỗ vỗ lưng Tiêu Cửu Uyên, ý bảo hẳn buông nàng ra, nàng đã nói ra suy nghĩ của mình đâu, sở dĩ nàng nói mình đến từ dị giới chính là vì nói đến lai lịch Gia Cát Cẩn, nhắc nhở hẳn cẩn thận một chút.

“Ta còn chưa nói xong.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 758: Hắc Là Kẻ Thù Của Ta

Cuối cùng Tiêu Cửu Uyên cũng buông Vân Thiên Vũ ra một chút, Vân Thiên Vũ nhanh chóng nói:

“Ta cho huynh biết việc này là muốn nói với huynh, Nam Chiêu thái tử Gia Cát Cẩn cũng đến từ dị giới giống như ta, hắc chính là người của thời đại chúng ta, nhưng mà...”

Đôi mắt Vân Thiên Vũ tối sầm, nghĩ tới nghĩa phụ đã chết, nghĩ tới vụ nổ do chính nàng tạo ra...

“Sở dĩ hắc cùng ta xuất hiện ở nơi này cũng là bởi vì ta tạo ra vụ nổ nhờ một viên bạo tạc tinh phiến gắn trên tay ta.”

“Ta tự nổ chết chính mình, cũng nổ chết hắc.”

Sau khi nàng nói xong, trên mặt Tiêu Cửu Uyên tràn đầy kinh ngạc, hắc nhìn Vân Thiên Vũ nói thật nhanh:

“Lẽ nào cái tên kia phụ bạc nàng, hắc tổn thương nàng cho nên nàng nổ chết hắc đúng không?”

Đối với tính tình Vũ Nhi mà Tiêu Cửu Uyên biết, nếu thật có người phụ bạc nàng, nàng thà làm ngọc vỡ.

Cho nên Nam Chiêu thái tử mà phụ bạc nàng nhất định sẽ bị nàng nổ chết gã.

Nhưng Tiêu Cửu Uyên nghĩ đến Nam Chiêu thái tử và Vũ Nhi lúc đó có quan hệ, tim của hắn khó chịu như bị thiêu đốt.

Sở dĩ Nam Chiêu xuất hiện ở thế giới này kỳ thực chính là đi tìm Vũ Nhi sao?

Gã muốn xoay chuyển trái tim Vũ Nhi sao?

Gã cứ nằm mơ đi.

Lúc này Vũ Nhi là nữ nhân hắn yêu, hơn nữa nàng cũng yêu hắn...

Hắn tuyệt đối sẽ không buông tay, cũng sẽ không để cho Nam Chiêu thái tử được như ý.

Tiêu Cửu Uyên ôm Vân Thiên Vũ vào ngực, bá đạo nói rằng: “Vũ Nhi, bây giờ người nàng thích là ta, nàng có thể nhớ kỹ cách xa Nam Chiêu thái tử này một chút không, nàng có chủ nhân rồi.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong ôm chặt lấy Vân Thiên Vũ, chứng tỏ quyền sở hữu.

Bây giờ nàng là của hắn, không ai có thể cướp đoạt.

Vân Thiên Vũ bị hắn ôm lâu sắp không thở nổi, hơn nữa nghe lời hắn nói xong, có hơi dở khó đỡ cười, nhanh vỗ lưng của hắn, nói:

“Huynh suy nghĩ nhiều rồi, hắn không thích ta, ngược lại hắn là kẻ thù của ta.”

“Kẻ thù?”

Lần này Tiêu Cửu Uyên buông tay ra, trong lòng thoải mái hơn nhiều.

Nếu là kẻ thù của Vũ Nhi, như vậy hai người họ không có khả năng tiến tới với nhau.

“Sao hẳn lại là kẻ thù của nàng?”

“Trong tay ta có một viên phượng linh giới, cái này là một không gian truyền thừa giới, trong truyền thuyết có một con phượng hoàng, cho nên rất nhiều người muốn lấy được truyền thừa giới này. Nhưng cuối cùng thứ này bị nghĩa phụ ta chiếm được, nghĩ phụ liền đưa cho ta.”

Nói đến nghĩa phụ, trong lòng Vân Thiên Vũ rất khó chịu giống như trước, rất đau lòng.

Bởi vì coi nghĩ phụ như phụ thân nàng, không phải, còn tốt hơn một người phụ thân bình thường rất nhiều.

Nhưng cuối cùng ông ấy lại bị Phó Cảnh Ngôn hại chết.

“Phó Cảnh Ngôn, không, bây giờ hẳn là Nam Chiêu thái tử, lúc đó Nam Chiêu thái tử rất luồn lách lấy được truyền thừa giới, hẳn đi tìm nghĩa phụ ta, ra giá một tỉ muốn mua phượng linh giới này, nhưng nghĩa phụ ta không quan tâm, bao nhiêu tiền cũng không bán, hẳn liền hại chết nghĩa phụ.”

“Hẳn hại chết nghĩa phụ ta, chưa từ bỏ ý định muốn chiếm được phượng linh giới, vậy là giả vờ ngất xỉu ở nơi nghĩa phụ chết, ta vì tra rõ nghĩa phụ chết như thế nào liền chữa chấp hẳn, sau khi hẳn tỉnh lại thì giả vờ mất trí nhớ, ta nỗ lực chữa bệnh mất trí nhớ cho hẳn, muốn chữa khỏi bệnh mất trí nhớ của hẳn, hỏi hẳn rốt cuộc nghĩa phụ ta chết như thế nào.”

“Sau đó hẳn thấy không diễn nổi cảnh mất trí nhớ nữa, liền bắt cóc ta, muốn chiếm được phượng linh giới, khi đó rốt cuộc ta cũng biết nghĩa phụ là do chính hẳn hại chết, hẳn nói là hẳn vô ý hại chết, như vậy có khác nhau sao? Nghĩa phụ ta chết, ông ấy thương yêu ta như vậy, trên đời này ta chỉ có người thân duy nhất là ông ấy.”

“Dĩ nhiên là hấn hại chết ông ấy, cho nên ta quá căm hận hấn, tức giận làm nổ tinh phiến trên ngón tay, nổ chết hai người chúng ta.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 759: Lưu Luyện Không Rời

Nói đến chuyện trước kia, Vân Thiên Vũ có chút kích động.

Tiêu Cửu Uyên đưa tay ra bế cô, an ủi tâm trạng nàng.

“Vũ Nhi, đừng kích động, đều qua rồi, tất cả đều qua rồi.”

“Nhưng hắn lại không chết.”

Vân Thiên Vũ ghé vào trong lòng Tiêu Cửu Uyên đích, kích động nói.

“Trước đây ta nhìn thấy Nam Chiêu công chúa chân đeo giày trượt băng khiêu vũ, lại đánh khúc thập diện mai phục, mấy thứ đó đều đồ ở thời đại chúng ta, ta còn tưởng rằng Nam Chiêu công chúa là đồng hương của ta, không nghĩ tới lại là Nam Chiêu Thái tử, vì thăm dò ta không phải Vân Thiên Vũ kiếp trước, cho nên bày ra cục diện này.”

“Khốn kiếp này, lại vẫn có mặt mũi tìm nàng.”

Tiêu Cửu Uyên vừa nghe Vân Thiên Vũ nói liền nổi trận lôi đình, đôi mắt lạnh lùng tỏa ra hàn khí.

Phó Cảnh Ngôn phải không? Chư Cát Cẩn phải không?

Bốn vương sẽ không dễ yên.

Rõ ràng hại chết nghĩa phụ của Vũ Nhi, lại vẫn còn mặt mũi chạy tới thăm dò Vũ Nhi, gã đang muốn làm gì, muốn đoạt lại Phượng Linh nhân sao? Hay là muốn thắng được trái tim Vũ Nhi.

Bất kể như thế nào, hắn cũng sẽ không cho gã cơ hội.

Tiêu Cửu Uyên kích động tự thề.

Vân Thiên Vũ nghe được lời âm độc của Tiêu Cửu Uyên, nhớ tới mục đích thực sự bản thân nói chuyện này cho Tiêu Cửu Uyên. Mau chóng bình phục tâm trạng, nàng ngẩng đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên nói.

“Ta cho chàng biết việc này, không phải để chàng đối phó với Nam Chiêu thái tử, mà là để chàng cẩn thận, Nam Chiêu thái tử không phải một người bình thường, chàng đừng coi thường.”

“Ta sợ chàng đối phó với hắn ta sẽ có hại.”

Vân Thiên Vũ nói xong, Tiêu Cửu Uyên chỉ cảm thấy cả trái tim đều đập loạn lên.

Lo lắng căng thẳng lúc trước đều biến mất.

Nam Chiêu thái tử thì sao? Trái tim Vũ Nhi đang thuộc về hắn, cho nên hắn căn bản không sợ Nam Chiêu thái tử đến đây cướp người.

Nhưng nghe xong lời Vũ Nhi, hắn sẽ không khinh thường Chư Cát Cẩn.

“Được, ta nhớ rồi, về sau tất nhiên sẽ không coi thường Nam Chiêu thái tử.”

Giọng điệu cứng rắn của Tiêu Cửu Uyên vừa nói xong, xe ngựa cũng ngừng.

Bên ngoài xe ngựa, thị vệ Ly thân vương phủ mở miệng nói: “Vương gia, tới An thân vương phủ rồi.”

Tiêu Cửu Uyên vừa nghe, trong lòng lập tức bất mãn, sao nhanh như vậy đã đến, hẳn còn rất nhiều điều chưa nói cùng Vũ Nhi.

Tiêu Cửu Uyên chau mày, trong lòng có chủ ý rất nhanh, nhìn Vân Thiên Vũ nói.

“Vũ Nhi, trước mắt linh lực lục linh đỉnh núi của nàng đã ngưng, có thể tu luyện tiếp rồi, nếu không nàng đến Ly thân vương phủ ta ở vài ngày, chúng ta cùng nhau tu luyện linh lực, nàng thấy thế nào?”

Vân Thiên Vũ lại không đồng ý với hẳn, nói.

“Không được, ta ở Ly thân vương phủ của chàng thành ra thể thống gì, đừng quên trước mắt hai người chúng ta không có danh phận gì, nếu ta đến Ly thân vương phủ ở, phỏng chừng sẽ bị người ta mắng rất nhanh.”

“Về phần tu luyện linh lực, chỉ sợ không có thời gian, bởi vì hai ngày sau trong cung muốn tổ chức yến hội, đến lúc đó chúng ta lại có chuyện phải làm, cho nên không có thời gian tu luyện linh lực.”

Vân Thiên Vũ nói xong liền buông rèm ngựa xuống.

Trước cửa An thân vương phủ, Diệp Gia đang chờ, nhìn thấy Vân Thiên Vũ xuống xe ngựa, mau chóng chạy lại, giúp Vân Thiên Vũ bước xuống.

Trong xe ngựa, cuối cùng Tiêu Cửu Uyên không nói nữa, chỉ có thể âm thầm nghĩ cách.

Hắn phải nhanh chóng đuổi những người Nam Chiêu đáng ghét này về Nam Chiêu.

Chie như vậy, hãn mới có thể khiến hoàng thượng hạ chỉ ban hôn.

Hãn nhất định phải nhanh nhất có thể lấy Vũ Nhi về Ly thân vương phủ.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ, vén rèm nhìn ra bên ngoài, dặn dò Vân Thiên Vũ: “Vũ Nhi, nếu nàng có chuyện gì, phái người đến Ly thân vương phủ tìm ta.”

“Ta biết.”

Lúc sắp rời đi, Tiêu Cửu Uyên còn dặn dò Hắc Diệu bảo vệ Vân Thiên Vũ chu toàn, sau đó mới cho xe ngựa rời đi.

Vân Thiên Vũ xoay người dẫn Diệp Gia vào An thân vương phủ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 760: Thề Sống Chết Nguyên Trung Thành

Kinh thành Đông Ly lưu truyền một lời đồn đại rất nhanh.

Nam Chiêu công chúa Lam Khanh là người hào nhoáng bên ngoài, tâm địa thiện lương, suy nghĩ cho dân, tất cả đều là giả dối.

Nữ nhân này căn bản chính là lòng dạ rắn rết.

Chủ tử âm độc.

Bên đường chặn xe ngựa của Linh Nghi quận chúa, muốn vấy huyết bọ cạp lên người Linh Nghi quận chúa.

Kết quả bị Linh Nghi quận chúa phát hiện, trực tiếp vấy lại.

Kết quả nàng ta tự mình bị vấy huyết bọ cạp, còn vu oan ngược lại cho Linh Nghi quận chúa.

Người như vậy, tại sao có thể là một lòng vì dân, tất cả mọi người đều bị nàng ta lừa.

Bởi vì chuyện Nam Chiêu công chúa, mấy sứ thần liên quan đến Nam Chiêu cũng bị ghét.

Có không ít người đoán lần này Nam Chiêu đến Đông Ly, chắc chắn có dụng tâm sâu kín.

Nếu không cố ý bày ra nhiều thủ đoạn như vậy làm gì.

Mặc dù Vân Thiên Vũ biết những lời đồn đại này, nhưng cũng không để ý tới, nàng dừng lại trong An thân vương phủ, bắt đầu thay người Tiên Phong doanh của An phủ thân vương luyện đan.

Trước đây nàng thiếu dược liệu, cho nên không có cách nào giúp những người Tiên Phong doanh này luyện đan được tăng ý chí chiến đấu.

Nhưng lần này đi Lãng Vân tông, nàng mang về bên trong Phượng Linh nhẫn không ít dược liệu.

Hai ngày nay vừa hay không có chuyện gì, nàng liền an tâm ở trong An thân vương phủ luyện đan.

Tiên Phong doanh tổng cộng có khoảng một ngàn người.

Vân Thiên Vũ tốn gần hai ngày, luyện một ngàn viên đan dược tăng ý chí chiến đấu cho bọn họ.

Sau đó nàng cho Tiêu Dạ Thần phát những này đan dược ra ngoài, cho tất cả mọi người của Tiên Phong Doanh ăn.

Đợi những người này ăn xong, Tiêu Dạ Thần cùng Vân Thiên Vũ chọn lựa vài người đến nghiệm thu hiệu quả một chút.

Kết quả chỉ dung hợp trên vài người, chỉ vài người đó sinh ra được sức chiến đấu vô cùng lớn.

Sau đó, Tiêu Lăng Phong và Tiêu Dạ Thần hai người vô cùng vui vẻ, ngay cả mọi người Tiên Phong doanh cũng vô cùng vui vẻ.

Tiêu Lăng Phong nhìn Vân Thiên Vũ kích động nói: “Vân nha đầu, cảm ơn con, có một ngàn người này, sau này An thân vương phủ ta cũng không cần sợ.”

“Sau này bọn họ cũng sẽ trở thành hậu thuẫn kiên cường cho con.”

Tiêu Lăng Phong dứt lời, vài người Tiên Phong doanh đột ngột quỳ xuống: “Sau này quận chúa có việc, chỉ cần sai bảo là được, chúng ta tuyệt đối tuân mệnh.”

Vân Thiên Vũ cười khẽ, phất tay cho người Tiên Phong doanh đứng lên.

“Ta luyện đan tăng chiến ý các người lên, cũng không phải vì bản thân ta, là vì An thân vương phủ, hi vọng An thân vương phủ vĩnh viễn bình an, cho nên nếu các người cảm tạ, hãy tận lực vì An thân vương phủ là được rồi.”

Vân Thiên Vũ nói xong, người Tiên Phong doanh lại dập đầu: “Thuộc hạ nhất định dốc toàn lực vì An thân vương phủ.”

Phải biết rằng người tầm thường muốn một viên đan được như vậy, cả đời cũng đừng nghĩ tới.

Mà quận chúa của bọn họ chính là thầy luyện đan, đây là chuyện vô cùng đáng mừng.

Bọn họ thề sống chết vì An thân vương phủ.

Vân Thiên Vũ vừa lòng gật đầu, nhìn Tiêu Lăng Phong hòa Tiêu Dạ Thần nở nụ cười.

Hai nam nhân đi tới, một tả một hữu nắm thật chặt tay cô.

Gặp được nàng, là chuyện may mắn của bọn họ.

Nàng vĩnh viễn coi bọn họ là người nhà.

Người một nhà đang vui vẻ cười với nhau.

Thái giám trong cung đã tới.

Hoàng thượng có chỉ, trong cung thiết yến, mời Linh Nghi quận chúa cùng thế tử An thân vương phủ tiến cung dự tiệc.

Tiêu Lăng Phong vừa nghe liền mất hứng, nhúu mày tức giận.

Vân Thiên Vũ lại kéo Tiêu Lăng Phong, nhìn lão lắc lắc đầu.

Cung yến đêm nay không giống với bình thường, lần này nàng phải đích thân vạch trần bộ mặt của Nam Chiêu công chúa.

Cuối cùng Tiêu Lăng Phong không nói gì, dặn dò Tiêu Dạ Thần chăm sóc Vân Thiên Vũ.

Hai người liền dẫn người tiến cung dự tiệc.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 761: Bày Trận

Cung yến lần này vẫn là về chuyện liên hôn của Nam Chiêu và Đông Ly.

Chỉ là Tiêu Cửu Uyên không muốn lấy Nam Chiêu công chúa, hoàng đế cũng không có cách nào.

Sau khi dẫn đo, quyết định gả Nam Chiêu công chúa cho con trai mình Tuyên vương điện hạ làm chính phi, tiến hành liên hôn hai nước, đương nhiên sở dĩ hoàng đế làm như vậy, là muốn thử rốt cục Nam Chiêu công chúa là người như thế nào.

Đề nghị này cuối cùng chiếm được sự đồng ý của mọi người Nam Chiêu.

Nhưng người Nam Chiêu đồng ý, người Đông Ly quốc lại vô cùng tức giận.

Vốn trong hoàng thất chỉ có hai hoàng tử chưa có chính phi, hiện tại lại để người Nam Chiêu quốc chiếm một người.

Vậy không phải chỉ còn lại Hoài vương điện hạ không có chính phi sao.

Tâm trạng mọi người Đông Ly quốc không thoải mái, hơn nữa hai ngày này Đông Ly lưu truyền lời đồn, càng làm cho mọi người căm tức,

cảm giác mình bị gạt.

Lúc trước bọn họ còn cho rằng Nam Chiêu công chúa và Ly thân vương gia là trời sinh một cặp, kết quả thì sao, vậy mà nữ nhân này đã lừa bọn họ, thật đáng giận.

Trong Quang Vinh cung, mọi người đều đang nghị luận, nói chuyện rất khó nghe.

Nhân vật chính ngày hôm nay, Tuyên vương điện hạ, sắc mặt lại khó coi.

Tâm trạng cũng không tốt.

Phụ hoàng có ý gì, bảo y lấy Nam Chiêu công chúa.

Phụ hoàng đang đẩy y ra khỏi vòng tuyển chọn thái tử sao?

Bởi vì không có triều đại nào thái tử phi lại là công chúa nước khác.

Cho nên hành động lần này của phụ hoàng rõ ràng là đã đẩy y ra khỏi ngôi vị thái tử rồi.

Trong lòng Tuyên vương tự nhủ, không khỏi phiền muộn.

Vừa đúng lúc này, trước cửa đại điện, có tiếng thái giám vang lên: “Nam Chiêu thái tử đến, Nam Chiêu công chúa đến.”

Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu cùng đám người Nam Chiêu thái tử và Nam Chiêu công chúa tiến vào điện.

Trong điện, có không ít đại thần nghênh đón, tuy rằng khinh thường chuyện Nam Chiêu công chúa đã làm, nhưng người ta vẫn là khách.

Bọn họ tự nhiên không thể chậm trễ..

Nhưng nữ khách bên này, không ít người không ngênh đón Nam Chiêu công chúa, không thèm quan tâm đến nàng ta.

Nam Chiêu công chúa có vẻ hết sức xấu hổ, một mình đi vào trong đại điện.

Vân Thiên Vũ lạnh lùng đứng một góc ở đại điện nhìn Nam Chiêu công chúa kia từ ngoài điện đi vào.

Lúc này, mặt sau đại điện, có cung nữ đi đến bên cạnh Vân Thiên Vũ, tiến đến bên tai nàng, nhỏ giọng nói:”Linh Nghi quận chúa, thái hậu nương nương căn dặn nô tỳ tới nghe mệnh lệnh của người làm việc, người nói, muốn nô tỳ làm gì?”

Vân Thiên Vũ nhìn cung nữ phía sau một cái, nhận ra cô ta quả thật là cung tỳ trong cung của thái hậu.

Nàng có ý bảo cô ta tới gần, nhỏ giọng nói thầm vài câu, sau đó lập tức giao thuốc cho cung nữ này.

Cung nữ lĩnh mệnh tự đi làm việc.

Vân Thiên Vũ lại không hề để ý tiểu thư bên cạnh nói chuyện...

Tuy rằng nàng không ngẩng đầu, nhưng vẫn có thể cảm nhận được có người đang nhìn chằm chằm nàng.

Nàng không cần ngẩng đầu cũng biết người đó là ai, Nam Chiêu thái tử Chư Cát Cẩn.

Xem ra Chư Cát Cẩn vẫn chưa từ bỏ hoài nghi, gã vẫn nghi ngờ nàng là Vân Thiên Vũ kiếp trước.

Nhưng như vậy thì sao, nàng sẽ không thừa nhận.

Trong đại điện, mọi người đang nói chuyện rôm rả, yên lặng chờ hoàng đế cùng hoàng hậu đến.

Nhưng hoàng đế cùng hoàng hậu vẫn luôn không xuất hiện, trái lại một góc đại điện lại kinh động đến mọi người.

Có người nghiêng chén trà, nước trong chén trà làm ướt y phục Nam Chiêu công chúa.

Tỳ nữ nghiêng chén trà liên tục giải thích: “Xin lỗi công chúa.”

Nam Chiêu công chúa trong lòng vô cùng tức giận, cung yến lần này hoàn toàn không giống cung yến lần trước.

Lần này bản thân chẳng những bị lạnh nhạt, hơn nữa không ít người nhìn thấy nàng ta còn trừng mắt.

Chẳng những phu nhân tiểu thư trong triều, mà ngay cả Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch cũng trừng mắt nhìn nàng ta.

Điều này làm cho Nam Chiêu công chúa vô cùng khó chịu trong lòng.

Hiện tại một cung nữ nhỏ còn dám đổ nước trà vào người nàng ta, nàng ta cảm thấy cô ta đang cố ý.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 762: Ngược Đãi Một Ngàn Lần

Nam Chiêu công chúa cố gắng chịu đựng: “Người không có mắt sao? Bưng ly trà cũng bưng không xong.”

Tỳ nữ lại xin lỗi: “Xin lỗi, thực sự ta không cố ý.”

Nam Chiêu công chúa đứng lên, một bên váy ướt sũng, không thể mặc được nữa.

Tình hình xảy ra ở đây có người nhanh chóng bẩm báo với hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu nương nương dẫn người tới: “Tiện tỳ, người làm việc kiểu gì vậy, một chút chuyện nhỏ cũng làm không xong, người đâu, kéo xuống đánh hai mươi trượng.”

“Vâng, thưa hoàng hậu nương nương.”

Có người lôi nô tỳ đã hất nước xuống. Hoàng hậu lại nhìn Nam Chiêu công chúa nói: “Quần áo của công chúa ướt rồi, sợ là không thể mặc được nữa, thế này đi, ta bảo người đưa công chúa tới thiên điện đổi bộ khác, được không?”

Nam Chiêu công chúa nghĩ ngợi, gật đầu đồng ý, nàng ta cũng không thể mặc quần áo ướt. Hoàng hậu lập tức dặn dò người đưa nàng ta tới thiên điện đổi bộ khác. Cách đó không xa, Nam Chiêu thái tử đã nhìn thấy hết, hơi nheo mắt lại, cảm giác chuyện đêm nay không hề đơn giản. Đang yên đang lành lại có người đổ trà vào người Lam Khanh. Việc này chắc chắn có

ẩn tình bên trong, cho nên gã phái người âm thầm bảo vệ Lam Khanh. Để tránh nảy sinh thêm rắc rối. Nam Chiêu thái tử lập tức sắp xếp ba thuộc hạ âm thầm bảo vệ Nam Chiêu công chúa, không cho bất cứ ai lại gần, tránh nàng ta bị trúng kế. Thuộc hạ nhận lệnh rời đi.

Nam Chiêu thái tử ngẩng đầu tìm Vân Thiên Vũ. Nhưng tìm lại không thấy Vân Thiên Vũ đâu nữa.

Trái tim Nam Chiêu thái tử trầm xuống, Linh Nghi quận chúa đâu, nàng sẽ không động thủ tính kế Lam Khanh chứ. Nam Chiêu thái tử nghĩ, lập tức bảo người ra ngoài xem, nhưng bên triều thần Đông Ly quốc lại vây quanh gã nói chuyện. Nam Chiêu thái tử muốn thoát thân cũng không được. Chỉ có thể trông cậy vào thuộc hạ của mình có thể bảo vệ Lam Khanh.

Vân Thiên Vũ nhân cơ hội đông người, lặng lẽ rời khỏi Vinh Càn cung, đi tới thiên điện. Nàng và Diệp Gia vừa tới thì thấy hai bóng đen bay tới. Vân Thiên Vũ kinh ngạc, công kích theo bản năng, không ngờ giọng nói vang lên: “Vũ Nhi, là ta.”

Vân Thiên Vũ nghe được giọng của Tiêu Cửu Uyên dừng tay lại. Tiêu Cửu Uyên và Tiêu Dạ Thần vội chạy tới. Đợi hai người lại gần, Vân Thiên Vũ mới khẽ nói: “Sao hai người cũng tới đây?”

Tiêu Cửu Uyên nhìn nàng, cười vì nhìn thấy dáng vẻ của nàng. Hai ngày rồi, đã hai ngày không nhìn thấy nàng... Vì không có nàng bên cạnh cho nên hẳn cảm thấy buồn chán, vô vị, tình trạng như vậy chưa bao giờ có.

Tiêu Cửu Uyên giơ tay nắm lấy tay của Vân Thiên Vũ: “Ta lo cho nàng, cho nên tới xem sao, đi thôi.”

Hắn nói xong cười, vẫn là có nàng bên cạnh là an toàn nhất. Tiêu Cửu Uyên dẫn Vân Thiên Vũ tới thiên điện. Tiêu Dạ Thần và Diệp Gia cũng đi

ở phía sau cách họ không xa, để không gian cho Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ.

Thật ra ánh mắt nóng bỏng của Tiêu Cửu Uyên làm mọi người không chịu nổi.

Họ không muốn bị hành hạ một ngàn lần, cho nên tự động tách ra. Tiêu Cửu Uyên không để ý tới cảm nhận Tiêu Dạ Thần và Diệp Gia, hắt nắm tay Vân Thiên Vũ đi tới sau thiên điện Vinh Càn. Sau khi tới phía sau thiên điện Vinh Càn, Tiêu Cửu Uyên khẽ ôm lấy Vân Thiên Vũ nhảy lên cây đại thụ gần đó, hai người ngồi xuống để xem kịch hay. Những người khác tự động tránh càng xa càng tốt. Không muốn để mắt và tai bị đầu độc. Lúc này Nam Chiêu công chúa đang tức giận vô cùng, không ngừng mắng mỏ tỳ nữ bên cạnh.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 763: Trúng Chiêu

Tỳ nữ không dám nói gì, đợi đến khi nàng ta nổi giận đủ rồi mới dám nhỏ giọng khuyên nhủ: "Công chúa, người đừng giận, nếu như bị người khác phát hiện người nổi giận thì không tốt đâu."

"Hừ, phát hiện thì phát hiện, chẳng lẽ ta sẽ sợ bọn họ sao."

Tuy nói như thế nhưng Nam Chiêu công chúa rốt cuộc không nói thêm gì nữa.

Ngoài phòng nhanh chóng có tỳ nữ của Nam Chiêu mang quần áo đến giúp Nam Chiêu công chúa thay quần áo.

Chỉ là lúc Nam Chiêu công chúa đang thay quần áo, trong phòng đột nhiên xuất hiện một luồng khói đặc, người ở trong phòng nhất thời hoảng sợ.

"Sao lại thế này? Khói ở đâu ra vậy?"

Nha đầu giúp Nam Chiêu công chúa thay quần áo đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, cả người mềm nhũn.

Đúng lúc này, tỳ nữ lúc trước đưa quần áo cho Nam Chiêu công chúa đột nhiên đi qua, đưa tay một chưởng hung hăng đánh xui tỳ nữ của Nam Chiêu công chúa.

Nam Chiêu công chúa kinh ngạc, đưa tay ngưng lực để đánh về phía người đó.

Chẳng qua lúc nàng ta đưa tay ra mới phát hiện bản thân lại không có một chút sức lực nào.

Nàng ta đây là bị người khác bỏ thuốc sao?

"Người, người là ai?"

"Người nói ta là ai."

Người này nói xong nhanh chóng lùi về phía sau.

Lúc này Nam Chiêu công chúa cảm thấy đầu hơi choáng, nhịp tim đột nhiên nhanh hơn, ý thức có chút mơ hồ.

Nàng ta giãy giụa đứng dậy phóng ra ngoài cửa, muốn đi ra ngoài gọi người.

Nhưng bởi vì khói ở trong phòng quá dày, cho nên nàng ta căn bản không tìm thấy cửa ở đâu.

Nam Chiêu công chúa từ trong sương mù quay trở ra, đột nhiên nhìn thấy trước mặt mình không xa có một người mặc váy dài, tóc rối bù đứng ở trước mặt chặn đường nàng ta.

Nam Chiêu công chúa ngẩng đầu nhìn lại, vừa nhìn thấy liền hoảng sợ, bởi vì cả người của người này đều là vết thương, mặt cũng sưng đến đáng sợ, vô cùng dữ tợn.

"Người là ai?"

Người đó đập lên sương mù đi tới, vẻ mặt bi thương nhìn nàng: "Tuyệt nhi, con đây là đã quên nường, đã quên ca ca của con rồi sao? Con thật sự

không có lương tâm."

Nam Chiêu công chúa ngấn người, sau đó khóc lớn bổ nhào về phía người đó: "Nương, con không có quên người, con không có quên người."

"Bây giờ con là Nam Chiêu công chúa rồi, đâu còn là Tuyết nhi của ta, đâu còn là nhị tiểu thư của Vĩnh Ninh Hầu phủ."

"Không, nương, con vĩnh viễn là Tuyết nhi của người, con sẽ không quên nương, sở dĩ con trở thành Nam Chiêu công chúa chính là vì báo thù cho người, nương người yên tâm, con sẽ giết Vân Thiên Vũ, giết Vân Lô, giết tất cả những người hại người và ca ca, một người con cũng sẽ không bỏ qua."

Nói xong câu cuối, Nam Chiêu công chúa kêu lớn lên, cảm xúc vô cùng kích động.

Nhưng càng kích động hơn chính là người ở bên ngoài điện.

Sắc mặt hoàng đế Đông Ly vô cùng khó coi, xoay người quát to: "Người đâu, bắt tiện nhân kia lại cho ta."

Cửa nhanh chóng bị đẩy ra, sương mù bên trong phòng rất nhanh đã tản đi.

Nam Chiêu công chúa đang kéo một nữ tử người đầy vết thương, vừa khóc vừa la.

Lúc này ý thức của nàng ta vẫn chưa rõ ràng, cứ kéo nữ tử kia không buông.

Ngoài điện thái giám xông tới kéo Nam Chiêu công chúa, đưa nàng ta đi ra ngoài cửa.

Ngoài cửa ngoại trừ hoàng đế ra còn có thái hậu và đám người của hoàng hậu.

Sắc mặt mọi người khó coi, tức giận trừng mắt nhìn Nam Chiêu công chúa.

Lúc này, Nam Chiêu thái tử Gia Cát Cẩn đã được người mời lại đây, ngoại trừ Gia Cát Cẩn cũng có không ít đại thần đi theo tới đây.

Gia Cát Cẩn vừa đi tới đây, nhìn thấy tình huống trước mặt, trong lòng trầm xuống.

Gã nhanh chóng ngưng thần cảm nhận sự tồn tại của thuộc hạ mà gã đã phái đi.

Kết quả không cảm nhận được hơi thở của ba người kia, xem ra bọn họ đã bị giết chết rồi.

Điểm này Gia Cát Cẩn đã đoán đúng, lúc trước Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ vừa đến đã cảm nhận được ba luồng hơi thở ẩn nấp ở ngoài điện, cho nên Vân Thiên Vũ liền bảo Ngạo Minh và Điêu Gia còn có Ảnh Tử giết chết thuộc hạ mà Nam Chiêu thái tử đã phái đến.

Chính vì như vậy, Nam Chiêu công chúa mới có thể dễ dàng trúng chiêu.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 764: Phủ Nhận

Lúc này hai người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ tay cầm tay từ trên cây nhảy xuống, đi thẳng đến trước cửa điện, đứng ở trong đám người xem náo nhiệt.

Hoàng đế nhìn thấy Nam Chiêu thái tử đến, sắc mặt tràn đầy giận dữ, lão ta chỉ vào Nam Chiêu công chúa bị thái giám đè xuống đất, lạnh lùng quát: "Nam Chiêu thái tử, đây là chuyện gì? Nữ nhân này rõ ràng là nhị tiểu thư của Vĩnh Ninh Hầu phủ chúng ta, Vân Thiên Tuyết, vậy mà người lại nói nàng ta là công chúa của Nam Chiêu gì đó sao?"

"Nữ nhân này là vận rủi, người chẳng những giấu giếm thân phận của nàng ta, còn muốn gả nàng ta cho Đông Ly quốc, đây là muốn Đông Ly ta diệt quốc sao?"

Hoàng đế dứt lời, mọi người ở đây nhìn chăm chăm Nam Chiêu công chúa.

"Vân Thiên Tuyết ngôi sao tai họa kia là thật hay giả vậy?"

"Ôi trời, thế giới này cũng quá huyền hoặc rồi."

Đại thần ở đây đều bắt đầu bàn tán.

Hoàng đế và thái hậu tức giận nhìn chăm chăm đám người của Nam Chiêu thái tử.

Nam Chiêu thái tử híp mắt, khuôn mặt đăm chiêu.

Gã không nói chuyện, lập tức đi ra phía trước, khẽ đưa tay ra tháo khăn che mặt ở trên mặt của Nam Chiêu công chúa, để lộ ra khuôn mặt của Nam Chiêu công chúa.

Đồng thời gã nhanh chóng lấy ra một viên đan dược đút vào miệng của Nam Chiêu công chúa.

Nam Chiêu công chúa rất nhanh đã tỉnh lại, nhìn thấy mọi người xung quanh chỉ trở vào nàng ta, nhất thời cảm thấy hơi mù mịt.

Nam Chiêu thái tử ngẩng đầu nhìn về phía hoàng đế.

Hoàng đế ngây người, bởi vì lão ta nhìn thấy hoàn toàn là một khuôn mặt khác, người này căn bản không phải Vân Thiên Tuyệt.

Vân Thiên Tuyệt dáng vẻ thanh tú, cử chỉ dịu dàng, nhưng nữ nhân trước mặt lại xinh đẹp động lòng người, mặt trái xoan, mắt to, miệng nhỏ, khuôn mặt của nữ nhân này vô cùng xinh đẹp. Tuyệt đối không giống nhị tiểu thư Vân Thiên Tuyệt của Vĩnh Ninh Hầu phủ.

Hoàng đế khó có thể tin được, ra lệnh cho thái giám ở bên cạnh: "Đi lên tra, nhìn xem trên mặt nàng ta có dấu vết dịch dung hay không?"

"Vâng, hoàng thượng."

Thái giám chạy vội lên kiểm tra mặt của Nam Chiêu công chúa.

Thái giám kiểm tra xong, hồi bẩm nói: "Hoàng thượng, mặt nàng ta là thật, không có dịch dung."

"Chuyện này..."

Sắc mặt hoàng khó coi, chỉ vào Nam Chiêu công chúa hét lớn: "Vân Thiên Tuyết, người đã giở trò gì?"

Nam Chiêu công chúa cũng chính là Vân Thiên Tuyết lập tức tỉnh táo, lúc này nàng ta đã biết lúc trước bản thân trúng chiêu rồi.

Nàng ta nhanh chóng ngẩng đầu liếc mắt nhìn nữ nhân người đầy vết thương ở bên cạnh, rõ ràng là cung tỳ của Đông Ly cải trang.

Vân Thiên Tuyết thầm mắng người của Đông Ly quốc, nhưng trên mặt lại cố gắng trấn định.

Nàng ta nhanh chóng nói: "Hoàng đế bệ hạ Đông Ly, ta không rõ người nói có ý gì, ta là Nam Chiêu công chúa Lam Khanh, người gọi ta là Vân Thiên Tuyết có ý gì?"

"Người lúc trước rõ ràng chính miệng thừa nhận bản thân là Vân Thiên Tuyết." Hoàng đế tức giận nói.

Vân Thiên Tuyết nhanh chóng nói: "Hồi hoàng đế bệ hạ, lúc trước ta bị người hạ độc, cho nên hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra."

Hoàng đế tức đến thiếu chút nữa ngã ngựa.

Trái lại Vân Thiên Tuyết còn đứng dậy, vô cùng tức giận nhìn đám người của hoàng đế Đông Ly, trầm giọng nói: "Đông Ly các người liên tiếp khiêu chiến với Nam Chiêu ta, được, thật sự là quá tốt rồi, các người đã không nghĩ đến hòa bình hai nước, đáng nói hơn chính là các người còn giở thủ đoạn hèn hạ. Chẳng lẽ các người nghĩ rằng Nam Chiêu ta sợ Đông Ly các người hay sao?"

Vân Thiên Tuyết nói xong nhanh chóng đi tới chỗ của Nam Chiêu thái tử, cẩn thận liếc nhìn Nam Chiêu thái tử.

Nhưng Nam Chiêu thái tử căn bản không nhìn nàng ta, mà là ngẩng đầu nhìn Vân Thiên Vũ ở bên trong đám người.

Ánh mắt kia ý vị sâu xa, u ám khó hiểu.

Lúc này, hoàng đế và thái hậu cũng quay đầu nhìn Vân Thiên Vũ

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 765: Thuật Đổi Mặt

Sắc mặt hai người không được tốt lắm, bởi vì chuyện này là do Vân Thiên Vũ nói ra, cũng do nàng sắp xếp, bây giờ lại biến thành cục diện như vậy, hoàng đế và thái hậu đều bối rối, trong lòng vô cùng buồn bực.

Khóe miệng Vân Thiên Vũ chậm rãi vẽ ra ý cười, nhìn về phía Nam Chiêu thái tử Gia Cát Cần.

Được lắm, hóa ra gã lại đứng ở chỗ này chờ nàng.

Hiện tại nếu nàng không đứng ra chỉ rõ Vân Thiên Tuyết đã sử dụng thuật chinh dung, như vậy hoàng đế và thái hậu tất nhiên sẽ nổi giận, thậm chí còn phát hỏa với nàng.

Nếu nàng chỉ rõ Vân Thiên Tuyết là vì đã sử dụng thuật chinh dung cho nên mặt mới thay đổi như thế, vậy thì nàng chính là Vân Thiên Vũ của kiếp trước rồi.

Nhưng Phó Cảnh Ngôn à, cho dù ta bị lộ thân phận cho người biết ta chính là Vân Thiên Vũ của kiếp trước thì có làm sao chứ?

Vân Thiên Vũ cười lạnh, đi thẳng đến trước mặt hoàng đế và thái hậu, chậm rãi nói: "Hồi bẩm hoàng thượng, Nam Chiêu công chúa Lam Khanh thật ra chính là nhị tiểu thư Vân Thiên Tuyết của Vĩnh Ninh Hầu phủ, nàng ta đã sử dụng thuật chinh dung, cũng chính là thuật đổi mặt, cho nên không giống bộ dáng lúc trước."

“Thuật chỉnh dung? Thuật đổi mặt?”

"Thật hay giả vậy?"

"Ôi trời, chuyện này thật lợi hại, mặt một người lại có thể hoàn toàn thay đổi được."

Ở đây không ít nữ nhân không kiềm chế được muốn quay đầu lại hỏi Linh Nghi quận chúa rằng nàng có thể làm thuật đổi mặt gì đó hay không, nếu như có thể làm được thì có thể giúp bọn họ đổi thành như vậy không.

Vân Thiên Tuyết nghe Vân Thiên Vũ nói xong, sắc mặt nhanh chóng thay đổi, hét lên: "Ta không có, ta không có sử dụng thuật đổi mặt, ta chính là Nam Chiêu công chúa Lam Khanh."

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn Vân Thiên Tuyết, lạnh lùng cười đầy mỉa mai: "Người không đổi mặt thì người kích động như vậy để làm gì? Hơn nữa sử dụng thuật đổi mặt thì có thể điều tra ra, có biết chưa? Mặt của người chỉ cần cho người điều tra thì có thể nhìn thấy vết sẹo rất nhỏ ở xung quanh trán của người."

Vân Thiên Vũ nói xong, Tiêu Cửu Uyên ở phía sau đi tới, xoay người ra lệnh: "Người đâu, đến kiểm tra mặt của Nam Chiêu công chúa, xem nàng ta có dùng thuật đổi mặt hay không."

Tiêu Cửu Uyên vừa ra lệnh, Bạch Diệu nghiêng mình đi thẳng đến chỗ Vân Thiên Tuyết.

Vân Thiên Tuyết nhanh chóng lùi về sau, không cho người kiểm tra.

Hành động này là chứng cứ chính xác nhất để chứng minh mọi chuyện.

Nam Chiêu thái tử Gia Cát Cẩn thở dài, thứ không biết suy nghĩ như vậy tại sao lại là biểu muội của gã chứ, thật đúng là ngu như lợn.

Nhưng Gia Cát Cẩn nghĩ đến Vân Thiên Vũ, cả người bỗng chốc lo lắng, đôi mắt từ từ lóe sáng.

Gã quay đầu nhìn Vân Thiên Vũ, ánh mắt sáng ngời.

Tiêu Cửu Uyên vừa nhìn thấy bộ dạng của gã thì rất không vui, hần bước nhanh đến phía trước chặn trước mặt Vân Thiên Vũ, lạnh lùng lườm Nam Chiêu thái tử.

Người này thật sự rất đáng ghét, hại Vũ nhi xong lại còn chạy đến tìm nàng.

Thật sự là nam nhân vô liêm sỉ không biết xấu hổ.

Gia Cát Cẩn ngẩng đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên, cũng không để ý tới hần nữa, mà đưa tay ra chặn Bạch Diệu lại.

Việc đã đến nước này, nếu gã không muốn thừa nhận đã là chuyện không thể rồi.

Gia Cát Cẩn nhìn về phía hoàng đế Đông Ly nói: "Các người đã phát hiện, vậy thì ta cũng không giấu nữa, đúng vậy, lúc trước muội ấy chính là nhị tiểu thư Vân Thiên Tuyết của Vĩnh Ninh Hầu phủ Đông Ly, nhưng đồng thời, muội ấy vẫn là nữ nhi ruột thịt của trưởng công chúa Nam Chiêu cô cô ta."

"Sở dĩ ta đến Đông Ly trao đổi về chuyện hòa bình giữa hai nước, chính là bởi vì Chiêu Hoa công chúa một lòng muốn gả cho Ly thân vương gia của Đông Ly quốc, cô cô ta bởi vì đau lòng nữ nhi, cho nên liền xin phụ hoàng ta chuyện này, phụ hoàng ta vốn muốn trao đổi về chuyện hòa bình

giữa hai nước cùng Đông Ly quốc, cho nên liền để ta dẫn theo Chiêu Hoa công chúa đến Đông Ly quốc."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 766: Hồi Hận

Gia Cát Cẩn dường như đã nói ra tất cả, không hề giấu diếm.

Hành động của gã như vậy ngược lại rất thông minh, đem tất cả mọi trách nhiệm đổ lên đầu Nam Chiêu công chúa, chuyện này xem như là tư tình nam nữ rồi, không có âm mưu quỷ kế gì.

Gia Cát Cẩn nếu không nói rõ ràng, Đông Ly quốc tất nhiên sẽ hoài nghi Nam Chiêu có mưu đồ khác, cho nên gã thản nhiên nói ra hết tất cả mọi chuyện.

Mọi người ở đây đều kinh sợ.

Mọi người vừa bàn tán vừa chỉ trỏ, những lời mọi người nói đều rất khó nghe.

Nào là cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, nào là không biết tự lượng sức mình, không biết xấu hổ, vô liêm sỉ vô cùng.

Lúc trước thanh danh của Vân Thiên Tuyết ở Đông Ly đã khó nghe, sau này lại còn trở thành người mang vận rủi.

Không ngờ nàng ta lại nhanh chóng biến thành công chúa của Nam Chiêu.

Nam Chiêu công chúa thì Nam Chiêu công chúa, lại còn gây ra trận chiến lớn như vậy, gì mà trên đường đi chữa bệnh cho dân chúng, gì mà

tâm địa lương thiện, một lòng vì dân.

Vân Thiên Tuyết là dạng người gì, bọn họ còn không biết sao?

Nhiều người ở đây đều cảm giác mình bị lừa gạt, cho nên sắc mặt vô cùng khó coi.

Mọi người tức giận trừng mắt nhìn Vân Thiên Tuyết.

Vân Thiên Tuyết trong lòng vô cùng tức giận, nhưng lại không dám nói thêm gì, hung hăng đứng ở phía sau Nam Chiêu thái tử.

Hoàng đế nghe Gia Cát Cẩn nói xong, sắc mặt cũng vô cùng khó coi, tức giận nói: "Gia Cát Cẩn, tuy rằng người nói như thế, nhưng trẫm rất hoài nghi Nam Chiêu các người có mưu đồ khác, Vân Thiên Tuyết này rõ ràng là ngôi sao tai họa của Đông Ly quốc chúng ta, người biết rõ thanh danh của nàng ta không tốt còn đưa nàng ta tới đây liên hôn, đây là ý gì? Chẳng lẽ không phải muốn diệt Đông Ly ta để dễ dàng có được Đông Ly quốc sao?"

Gia Cát Cẩn chậm rãi nói: "Hồi hoàng đế bệ hạ, thật ra ta biết Ly thân vương gia của Đông Ly quốc sẽ không lấy hoàng muội, sở dĩ chuyển này ta đi, cũng không phải thật sự muốn để muội ấy gả cho Ly thân vương gia, chỉ là khiến muội ấy biết khó mà lui, cuối cùng ta vẫn muốn dẫn muội ấy về Nam Chiêu."

"Không được, trẫm sẽ không để người khác đưa nàng ta đi, nàng ta là ngôi sao tai họa của Đông Ly quốc ta, trẫm làm sao có thể để nàng ta đi được."

Hoàng đế nói xong, phất tay trẫm giọng ra lệnh: "Người đâu, bắt Vân Thiên Tuyết lại."

Vân Thiên Tuyết biến sắc, nhanh chóng lui về phía sau Gia Cát Cẩn.

Gia Cát Cẩn duỗi tay ra ngăn cản thị vệ đến bắt người.

Gã ngẩng đầu nhìn hoàng đế nói: "Muội ấy là nữ nhi của cô cô ta, mong hoàng thượng thủ hạ lưu tình."

"Không, nàng ta là ngôi sao tai họa của Đông Ly ta, trăm nhất định phải phóng hỏa thiêu cháy vận rủi này, có vậy Đông Ly ta mới được thái bình."

Hoàng đế thà giết lầm một ngàn người, cũng không bằng lòng buông tha một người.

Tuy nói lão ta chưa chắc hoàn toàn tin vào cách nói người mang vận rủi, trời giáng ngôi sao tai họa gì đó, nhưng nếu là thật sự, chẳng lẽ lão ta phải mang vận dậm gang sơn ra để đặt cược sao? Cho nên lão ta tuyệt đối sẽ không tha cho Vân Thiên Tuyết.

Vân Thiên Tuyết lúc này sắc mặt trắng bệch, tuy rằng dung mạo xinh đẹp nhưng bởi vì bộ dạng hèn yếu, cho nên nhìn có chút ảm đạm.

Giờ phút này trong lòng nàng ta vô cùng hối hận, tại sao lại muốn tới Đông Ly, nếu nàng ta an phận ở lại Nam Chiêu thì giờ phút này nàng ta đã là Chiêu Hoa công chúa được hưởng vinh sủng cả đời, hơn nữa còn được hưởng vinh hoa phú quý.

Nhưng nàng ta lại vọng tưởng, nàng ta tưởng rằng với thân phận Nam Chiêu công chúa thì gả cho Tiêu Cửu Uyên là chuyện dễ dàng.

Cứ như vậy, nàng ta sẽ đoạt lấy nam nhân của Vân Thiên Vũ, lại trở thành Ly thân vương phi kim tôn bảo ngọc.

Nàng ta muốn thay mẫu thân báo thù, thay ca ca báo thù.

Nhưng bây giờ ngay cả nàng ta cũng gặp xui xẻo.

Vân Thiên Tuyết nhanh chóng nhìn Nam Chiêu thái tử kêu lên:
"Hoàng huynh, cứu ta."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 767: Nữ Nhi Thật Giả

Nam Chiêu thái tử sắc mặt lạnh lẽo liếc mắt lườm nàng ta một cái, không có bản lĩnh còn tranh đấu với người khác, rõ ràng là muốn chết.

Nếu không phải nàng ta là nữ nhi của cô cô, gã đã sớm một chưởng đánh chết nàng ta rồi.

Nam Chiêu thái tử suy nghĩ, gã nhìn hoàng đế Đông Ly nói: "Kính xin hoàng đế bệ hạ đừng khiến ta khó xử, lúc này muội ấy là công chúa của Nam Chiêu ta, lại là nữ nhi của cô cô ta, ta tuyệt đối sẽ không để muội ấy rơi vào tay hoàng đế bệ hạ. Nếu hoàng đế bệ hạ nói muội ấy là ngôi sao tai họa thì ta sẽ đưa muội ấy về Nam Chiêu, cách xa Đông Ly là được."

Gia Cát Cẩn là người ở thời hiện đại, cho nên gã căn bản không tin vào người mang vận rủi, trời giáng ngôi sao tai họa gì đó. Huống chi gã biết đây là thủ đoạn của Tần Mộ Thương.

Gia Cát Cẩn dứt lời, sắc mặt hoàng đế vô cùng khó coi, lão ta đang muốn phát hỏa thì một người khác lại đứng dậy, lạnh lùng nói: "Gia Cát Cẩn, người rõ ràng là loại người lòng lang dạ sói, vô liêm sỉ, có ý đồ mưu đoạt giang sơn Đông Ly ta."

"Nói cái gì Vân Thiên Tuyết là nữ nhi của cô cô người, người đừng kể chuyện cười nữa, Đông Ly ai không biết, ai không hiểu Vân Thiên Tuyết là nữ nhi của Vĩnh Ninh Hầu Vân Lô, mẫu thân của nàng ta là Liễu thị, nàng

ta làm sao có thể trở thành nữ nhi của cô cô người chứ. Người có chứng cứ gì chứng minh nàng ta là nữ nhi của cô cô người."

Tiêu Cửu Uyên cả người tỏa ra khí lạnh, đôi mắt u ám nhìn Gia Cát Cẩn.

Hắn vô cùng ghét Gia Cát Cẩn.

Chỉ cần vừa nghĩ tới Gia Cát Cẩn là người đến từ thời đại nào đó giống Vũ nhi, hơn nữa tên này rõ ràng là có ý nghĩ xấu với Vũ nhi.

Hắn vô cùng tức giận.

Tiêu Cửu Uyên nói xong, tất cả mọi người ở đây đều gật đầu.

Hoàng đế trầm giọng nói: "Vĩnh Ninh Hầu Vân Lô đâu rồi?"

Vân Lô nhanh chóng bước ra khỏi hàng, sợ hãi nói: "Có thần."

Trong lòng Vân Lô cảm thấy vô cùng tức giận với Vân Thiên Tuyết, nữ nhân này sao không chết đi, còn gây ra nhiều phiền phức cho ông ta như vậy.

Hoàng đế vốn rất ghét ông ta rồi, hiện tại nữ nhân này lại xuất hiện làm ra chuyện này.

Hoàng đế trầm giọng hỏi Vân Lô: "Vân Thiên Tuyết có phải là nữ nhi của người hay không?"

"Hồi hoàng thượng, nàng ta chính là nữ nhi của thần."

Vân Lô nói đến đây thì rất tức giận, nữ nhân này rõ ràng là nữ nhi của Dung Hành, hiện tại ông ta lại chỉ có thể một mực khẳng định nàng ta là nữ nhi của mình.

Vân Lô nói rơi xong, Vân Thiên Tuyết hét âm lên: "Ta không phải, ta không phải nữ nhi của người, ta là nữ nhi của trưởng công chúa Nam Chiêu."

Nếu như nàng ta thừa nhận bản thân là nữ nhi của Vân Lô, vậy thì nàng ta chắc chắn sẽ chết.

Vân Lô vẻ mặt cạn lời mở miệng nói: "Người có phải nữ nhi của ta hay không, ta sẽ không biết sao? Năm đó mẫu thân người sinh người ra, bởi vì là mùa đông đúng lúc trời đổ tuyết, cho nên chúng ta mới đặt tên cho người là Tuyết nhi. Lúc người được sinh ra, trên rốn còn có một nốt ruồi đỏ."

Vân Lô nói rất rõ ràng nhưng lại khiến không ít người xem thường, bởi vì Vân Lô một mực chắc chắn Vân Thiên Tuyết là nữ nhi của mình, như vậy là hại chính nữ nhi của ông ta.

Ông ta làm như vậy chẳng qua là để lấy lòng hoàng đế.

Nhưng đối với chuyện Vân Thiên Tuyết là người của Đông Ly, hay là người của Nam Chiêu thì rất nhiều người đều cho rằng nàng ta là người của Đông Ly.

Trong đám người, có hai người phu nhân đi tới, nhanh chóng mở miệng nói: "Ta có thể chứng minh Vân Thiên Tuyết là người của Đông Ly, không phải nữ nhi của Nam Chiêu công chúa, bởi vì lúc nương của nàng ta sinh nàng ta ra, ta có mặt ở đây, ta nhìn thấy trên rốn nàng ta có một nốt ruồi đỏ."

"Đúng vậy, ngoại trừ trên rốn nàng ta có một nốt ruồi đỏ ra, ta nhớ trên lưng còn có một nốt ruồi thịt rất dài."

Hai người phu nhân nói xong, mặt Vân Thiên Tuyết đã trắng như giấy, cả người run rẩy sắp ngã xuống.

Nàng liễu mạng hét lên: "Không, ta là Nam Chiêu công chúa Lam Khanh, ta không phải Vân Thiên Tuyết gì đó, ta không phải, ta không phải."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 768: Đồ Ngọc

Gia Cát Cẩn neho mắt nhìn người bốn phía, cuối cùng đưa tay ra trước mặt Vân Thiên Tuyết, chậm rãi nói: “Lấy ra.”

Lời của gã khiến cho Vân Thiên Tuyết càng thêm run rẩy thân mình, nàng ta liều mạng lắc đầu, còn theo bản năng đưa tay bảo vệ cổ.

Gia Cát Cẩn có chút không kiên nhẫn, mệnh lệnh người cung tỳ bên cạnh Vân Thiên Tuyết: “Lấy ngọc bội của công chúa ra đây.”

“Vâng, điện hạ.”

Tỳ nữ kéo người Vân Thiên Tuyết, đưa tay lấy đi ngọc bội trên cổ nàng ta.

Vân Thiên Tuyết ra sức kéo quần áo của mình, không muốn tỳ nữ lấy ngọc bội trên cổ.

Nhưng tỳ nữ sức lực rất mạnh, Vân Thiên Tuyết lại không dám động tay chân với cung tỳ, cho nên ngọc bội trên cổ đã bị cung tỳ cầm lấy.

Cung tỳ cầm ngọc bội đi thẳng tới trước mặt Gia Cát Cẩn, đưa ngọc bội tới tay Gia Cát Cẩn.

Gia Cát Cẩn cầm ngọc bội giơ giơ lên nói: “Các vị, ngọc bội này chính là tín vật tùy thân của cô ta, năm đó bà ấy sinh nữ nhi, đưa ngọc bội cho nữ nhi, sau đó vì phò mã chết trong một trận chiến cùng Tây Tấn, cô cô đầu

óc có chút không được ổn, bà ấy mang theo nữ nhi đi tới biên cảnh Nam Chiêu và Tây Tấn, muốn tìm tung tích của phò mã, cuối cùng trong lúc bối rối đã làm lạc mất nữ nhi, sau đó bọn ta đã tìm được cô cô, nhưng không tìm được nữ nhi của cô cô.”

“Tuy rằng nữ nhi của cô cô bị thất lạc, nhưng bọn ta vẫn luôn không từ bỏ việc tìm kiếm tung tích nàng ấy, sau này rốt cuộc tìm được ngọc bội này, cũng là tìm được nữ nhi của cô cô.”

Hành động này của Gia Cát Cẩn chính là nói với người Đông Ly quốc, Nam Chiêu bọn họ không phải cố ý sinh sự, mà là Vân Thiên Tuyết thật sự là nữ nhi của cô cô.

“Trên ngọc bội này, ngoài nhũ danh của hoàng muội, còn có quốc hoa của Nam Chiêu ta, hình vẽ hoa đại ngọc lan, các vị nếu không tin, có thể tiến đến quan khán.”

“Hơn nữa ta nghĩ trong những người ở đây, hẳn là có người từng thấy trên người Vân Thiên Tuyết có ngọc bội này.”

Ngọc bội trong tay Gia Cát Cẩn có không ít vết nứt, vừa nhìn là biết từng bị rơi vỡ, tuy rằng được dán liền lại, nhưng kẽ nứt trong đó vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng có thể.

Nhìn ngọc bội, những người khác không có phản ứng gì.

Nhưng Vân Thiên Vũ lại lộ ra vẻ mặt khó có thể tin.

Bởi vì ngọc bội kia là đồ vật của nàng.

Không phải đồ vật của mẫu thân đời trước sao, như thế nào lại thành tín vật của Nam Chiêu trưởng công chúa.

Vân Thiên Vũ đầu óc nhất thời không suy nghĩ được gì.

Trong đám người đột nhiên có người phá lên cười.

Một người từ từ đi ra, chính là Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch.

Tiêu Thiên Dịch cười ha ha rồi nói: “Hóa ra ngoài ta ra, còn có một người bị biến thành kẻ ngốc, cảm giác này quá sung sướng, hiện tại lòng ta dễ chịu hơn nhiều.”

Ngọc bội này là đồ vật của Vũ Nhi, căn bản không phải đồ vật của Vân Thiên Tuyết,

Không ngờ Vân Thiên Tuyết lừa y bao nhiêu năm, thế nhưng còn dám lừa người Nam Chiêu, nữ nhân này bản lĩnh cũng quá lớn.

Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch vừa đứng ra, Vân Thiên Tuyết sắc mặt u tối đến đáng sợ, nàng ta hét lên: “Không, không, đó là đồ vật của ta.”

Đáng tiếc Tiêu Thiên Dịch chỉ khinh bỉ nhìn nàng ta một cái, sau đó quay đầu cười, nhìn về phía Nam Chiêu thái tử nói.

“Ai ai cũng nói Nam Chiêu thái tử khôn khéo, hóa ra cũng có lúc ngu xuẩn như vậy.”

“Hay quá, Tiêu Thiên Dịch ta không oán trời không oán đất nữa.”

Lời của Tiêu Thiên Dịch khiến cho sắc mặt Gia Cát Cần lập tức trở nên lạnh lùng, luồng khí lạnh quanh thân cuộn cuộn dâng.

Gã lạnh lùng nhìn Tiêu Thiên Dịch: “Tuyên vương nói vậy là có ý gì?”

Tiêu Thiên Dịch cười ha ha nói: “Ngọc bội này căn bản không phải là...”

“Không, đó là của ta, là của ta.”

Vân Thiên Tuyết thành lĩnh đứng lên xông tới đoạt lấy ngọc bội trong tay Gia Cát Cẩn.

“Nó là của muội, hoàng huynh. Chúng ta đi, chúng ta mau rời khỏi Đông Ly, tất cả những người này đều không có hảo tâm, tất cả bọn họ đều là ác nhân.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 769: Thủ Đoạn Hung Ác

Đáng tiếc Gia Cát Cẩn xưa nay vốn thông minh, vừa nghe đã hiểu ra ý tứ trong lời nói của Tiêu Thiên Dịch là gì.

Gã nhìn chăm chăm Tiêu Thiên Dịch hỏi: “Đây là ngọc bội của ai?”

Đáng tiếc Tiêu Thiên Dịch lại không nói gì nữa, y chỉ lạnh lùng trừng mắt nhìn Gia Cát Cẩn nói: “Gia Cát Cẩn, người hỏi ta thì ta sẽ nói sao?”

Gia Cát Cẩn nheo mắt nhìn về hướng Tiêu Thiên Dịch, chậm rãi nhếch miệng, thành linh ra mệnh lệnh: “Người đâu, đem Vân Thiên Tuyết dẫn đi tra hỏi, điều tra rõ ngọc bội này là của ai? Nếu như nàng ta không nói, dùng đại hình.”

Phía sau Gia Cát Cẩn, hai gã thủ hạ lắc mình tiến lên, lập tức tóm Vân Thiên Tuyết nhấc lên, kéo nàng ta ra bên ngoài.

Vân Thiên Tuyết liều mạng lắc đầu: “Không, hoàng huynh, đó là ngọc bội của muội, là của muội.”

Đáng tiếc Gia Cát Cẩn đã nảy sinh hoài nghi nghiêm trọng với thân phận của nàng ta. Nếu như không thể tin lời Vân Lôi nói, như vậy lời của hai nữ nhân kia rất đáng tin.

Bọn họ nếu không tận mắt nhìn thấy Vân Thiên Tuyết, làm sao biết được những đặc điểm đặc biệt trên người Vân Thiên Tuyết.

Lúc trước gã đã hỏi tỳ nữ hầu hạ Vân Thiên Tuyết về đặc thù trên người nàng ta. Ý định của gã là muốn điều tra rõ một vài đặc điểm trên người Vân Thiên Tuyết, để hỏi cô cô của gã, trên người biểu muội có phải có những đặc điểm này hay không.

Đáng tiếc cô cô bà ấy thần trí có khi thanh tỉnh, có khi hồ đồ, bà ấy căn bản không nhớ được đặc thù trên người nữ nhi.

Hơn nữa bà ấy vừa thấy ngọc bội, đã nhất định cho rằng Vân Thiên Tuyết là nữ nhi của mình.

Nhưng nếu Vân Thiên Tuyết thật sự là nữ nhi của cô cô gã, vì sao hai nữ nhân có thể nói ra rõ ràng đặc thù trên người nàng ta.

Gia Cát Cẩn sắc mặt vô cùng khó coi, âm trầm nhìn Vân Thiên Tuyết đang bị thủ hạ kéo ra ngoài.

Vân Thiên Tuyết kêu to như điên dại: “Hoàng huynh, huynh không thể, không thể đối xử với muội như vậy, nếu như mẹ muội biết được, nhất định sẽ thương tâm, bà ấy nhất định sẽ thương tâm.”

Đáng tiếc Gia Cát Cẩn căn bản không để ý tới nàng ta, mà quay đầu nhìn người khắp bốn phía đã hoàn toàn ngưng.

Hiện tại người Đông Ly quốc tất cả đều xem đến ngay cả người.

Lúc này lại xướng tiếp một vở tuồng.

Vốn là bọn họ muốn xử lý Vân Thiên Tuyết.

Như thế nào mà bây giờ Nam Chiêu thái tử lại xử lý Vân Thiên Tuyết rồi.

Lão hoàng đế cùng đám người thái hậu tất cả đều nhìn chăm chăm Gia Cát Cẩn, muốn xem thử Gia Cát Cẩn muốn bày trò gì.

Gia Cát Cẩn lại cung kính thi lễ với hoàng đế rồi nói: “Hoàng thượng, xin người chờ một lát, bốn cung sẽ nhanh chóng điều tra rõ nàng ta có phải là nữ nhi của cô cô không, nếu nàng ta không phải nữ nhi của cô cô, đừng nói Đông Ly các vị không dung thứ nàng ta, chính bốn cung cũng không dung thứ nàng ta.”

Gia Cát Cẩn nói xong tay nắm chặt, quanh thân lệ khí tràn ngập.

Ngoài điện, cuộc thẩm vấn đã bắt đầu, Vân Thiên Tuyết biết, nếu mình tự nói ra, như vậy nàng ta sẽ chết chắc không nghi ngờ gì nữa.

Cho nên nàng ta nghiêng răng nghiêng lợi nói ngọc bội kia là của mình.

Nhưng mà thủ hạ của Gia Cát Cẩn tuyệt đối không phải người ăn chay.

Đại hình mau chóng bắt đầu, Vân Thiên Tuyết làm sao chịu nổi những khổ hình này, tiếng hét chói tai không ngừng vang lên.

Trước cửa thiên điện của Vinh Càn cung, mọi người đều nghe thấy tiếng kêu thê thảm.

Ai nấy đều sợ hãi đến đổ mồ hôi lạnh khắp người.

Không ít người ngẩng đầu nhìn Gia Cát Cẩn.

Chỉ thấy Nam Chiêu thái tử tướng mạo vô cùng thanh quý tuấn mỹ, quanh thân trên dưới luôn là phong thái nho nhã, chỉ là trên người gã ngoài phần nho nhã kia, còn có thêm sự đậm đặc lạnh lùng, dường như hoàn toàn không có tình cảm.

Làm người ta không dám tùy tiện tới gần.

Đồng thời người ở đây cũng đã nhận ra Nam Chiêu thái tử này thủ đoạn rất hung ác.

Bọn họ tốt nhất không nên đắc tội với người như vậy.

Tuy gã là Nam Chiêu thái tử, nhưng nói không chừng gã sẽ ở sau lưng sử ám chiêu.

Cho nên bọn họ nên cẩn thận thì hơn.

Người ở đây ai cũng kiêng kỵ Gia Cát Cẩn, cách đó không xa thủ hạ của Gia Cát Cẩn cầm ngọc bội đi tới bẩm báo: “Hồi thái tử điện hạ, nàng ta nói ngọc bội này là của Linh Nghi quận chúa.”

“Cái gì?”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 770: Gã Là Ma Quỷ

Đông Ly đại thần lại lần nữa kinh hãi một phen, hơn nữa lần này còn đáng sợ hơn so với lúc này.

Vĩnh Ninh hầu phủ đại tiểu thư, An thân vương phủ Linh Nghi quận chúa, nàng kỳ thực không phải người Đông Ly, mà là nữ nhi của Nam Chiêu trưởng công chúa.

Chuyện này vó phải là quá kịch tính không.

Ai ai cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn hết thảy những chuyện này.

Không ai nói nên lời, ngay cả lão hoàng đế cùng đám người thái hậu đối với kết quả như vậy cũng không biết nói cái gì cho phải.

Ngược lại với sự kinh ngạc của người khác, trong lòng Nam Chiêu thái tử Gia Cát Cẩn hết sức vui vẻ

Nếu nói như vậy, Vũ Nhi, nàng kỳ thật là biểu muội của gã.

Như vậy thật tốt, gã có thể mang nàng về Nam Chiêu.

Gia Cát Cẩn vừa nghĩ vừa quay đầu nhìn về phía Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ sắc mặt lạnh lùng, chậm rãi bước tới một bước rồi nói: “Ngọc bội đúng là của ta, nhưng ta vừa không là Vĩnh Ninh hầu phủ đại tiểu thư, cũng không phải nữ nhi của trưởng công chúa gì đó, ta là An thân vương phủ Linh Nghi quận chúa.”

Lời này vừa nói ra đã biểu lộ lập trường của nàng.

Nàng sẽ không nhận bất luận kẻ nào là phụ mẫu.

Nàng chỉ nhận người của An thân vương phủ là thân nhân.

Tiêu Dạ Thần từ trong đám người đi ra, trầm giọng nói: “Đúng vậy, nàng ấy là người của An thân vương phủ ta, không quan hệ gì tới người khác, cho nên đừng ai nghĩ đến chuyện đưa nàng ấy đi.”

An thân vương phủ cũng biểu lộ lập trường.

Mọi người nhìn Vân Thiên Vũ rồi lại nhìn Tiêu Dạ Thần.

Có thể nhận ra Linh Nghi quận chúa và người của An thân vương phủ rất có cảm tình, mặc dù bọn họ không phải thân sinh, nhưng cũng không khác biệt mấy so với thân sinh.

Cho nên Linh Nghi quận chúa sẽ không nhận Nam Chiêu trưởng công chúa là mẫu thân.

Gia Cát Cẩn trong lòng có chút đau đớn, gã biết Vân Thiên Vũ còn đang trách gã, trách gã hại chết nghĩa phụ nàng.

Nhưng mà lúc ấy gã thật sự không phải cố ý, không phải cố ý hại chết nghĩa phụ nàng.

Gã chỉ muốn cùng ông ta đàm phán có thể dùng một tỷ để mua Phượng Linh giới của ông ta không.

Không ngờ ông ta lại kích động như vậy, lại vùng thoát khỏi tay chân của gã mà chạy ra ngoài.

Vừa lúc đụng phải một chiếc xe vận tải, bị xe đâm chết.

Gia Cát Cẩn nghĩ tới những điều này trong lòng hối hận nói không nên lời, nếu không phải vì cái chết của nghĩa phụ nàng, quan hệ giữa bọn họ cũng sẽ không căng thẳng như vậy.

Nhưng sau này hẳn nhất định sẽ bù đắp cho nàng.

Gia Cát Cẩn đang suy nghĩ, lại nghĩ tới một người khác, Vân Thiên Tuyết, nữ nhân kia lại dám can đảm lừa hắn, ha ha.

Trên đời này không có bao nhiêu người dám lừa hắn.

“Người tới, dẫn tiện nhân kia tới.”

Nhanh chóng có người dẫn Vân Thiên Tuyết lên.

Vân Thiên Tuyết không còn dáng vẻ tôn quý vinh sủng như trước, cả người thâm vô cùng, mặt sưng phù, khóe mắt khóe miệng lỗ mũi tất cả đều chảy máu, mười ngón tay cũng sưng đến lạ thường, nàng ta thỉnh thoảng thống khổ rên rỉ.

Đợi sau khi nàng ta được dẫn lên, nàng ta bùm một tiếng quỵ xuống.

“Hoàng huynh, huynh?”

Gia Cát Cẩn cau mày, hung hăng hạ lệnh: “Vả miệng cho ta, đập nát miệng nàng ta mới thôi.”

Lời vừa phát ra, một hắc y thủ hạ lắc mình tiến lên, bạch bạch bạch bạch bang, tiếng vang không ngừng.

Người khắp bốn phía tuy rằng lúc trước chán ghét Vân Thiên Tuyết, nhưng mà hiện tại nhìn thấy nàng bị đánh thành như vậy, mỗi người lại bắt đầu tội nghiệp nữ nhân này.

Quá đáng thương.

Nam Chiêu thái tử này quá độc ác.

Bọn họ cũng không thể đắc tội với người như vậy.

Mọi người đang còn suy nghĩ thì Vân Thiên Tuyết đã bị đánh mười mấy cái.

Cả người rớt cuộc chịu đựng không nổi, âm ầm ngã ra sau.

Gia Cát Cẩn trầm giọng hạ lệnh: “Hắt nước cho tỉnh.”

Thủ hạ lập tức lắc mình đi tới, nhanh chóng mang lại một xô nước.

Ao một tiếng, một xô nước tưới lên trên đầu Vân Thiên Tuyết.

Vân Thiên Tuyết tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn bốn phía, cuối cùng nàng ta chậm rãi nhìn người đang đi về phía mình.

Gã là ma quỷ mà, gã không phải là người, là quỷ.

“Cứu ta, cứu ta.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 771: Không Làm Thì Không Chết

Vân Thiên Tuyết giãy giụa ngẩng đầu nhìn bốn phía.

Nhưng mà cũng không có ai để ý tới nàng ta, nàng ta nhìn về phía Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch, Tiêu Thiên Dịch vẻ mặt lạnh nhạt.

Nàng ta nhìn về phía Vân Lô, Vân Lô trưng ra vẻ mặt chết sớm đầu thai sớm.

Cuối cùng nàng ta nhìn Vân Thiên Vũ, đập đầu bộp bộp.

“Vân Thiên Vũ, tỷ kêu bọn họ tha cho muội một lần đi, tha cho muội một lần đi, sau này muội không dám nữa, muội sẽ không tranh giành với tỷ, muội sẽ không tranh đoạt với tỷ nữa.”

Vân Thiên Vũ không ngờ mặt nữ nhân này lại dày đến như vậy.

Hai mẹ con nàng ta hại chết đời trước, lại hại nàng, hiện tại còn có mặt mũi cầu xin nàng.

Nàng đã muốn giết nàng ta từ lâu rồi.

“Ta cầu xin cho ngươi, sau đó ngươi lại hại ta thì sao? Đầu óc ta không có bị bệnh đâu.”

Vân Thiên Vũ lạnh lùng châm chọc.

Nữ nhân này là điển hình không không tự tìm đường chết.

Kỳ thật lúc này đây, nàng ta hoàn toàn có thể không tới Đông Ly, chỉ ở Nam Chiêu an tâm làm Chiêu Hoa công chúa của nàng ta, sau đó xuất giá, không phải quá tốt hay sao? Lại cứ muốn tới Đông Ly quốc giả thần giả quỷ gây ra một đồng chuyện.

Vân Thiên Tuyết hoàn toàn không để ý tới lời châm chọc của Vân Thiên Vũ, nàng ta giãy giụa muốn bò lại ôm lấy chân Vân Thiên Vũ xin tha.

Đáng tiếc nàng chưa bò lại, Nam Chiêu thái tử Gia Cát Cẩn kia đang đứng trước mặt nàng ta, từ trên cao nhìn xuống nàng ta, cười lạnh nhìn về phía nàng ta: “Ha hả, lá gan của người cũng lớn quá đó, lại dám lừa cả bốn cung.”

Gia Cát Cẩn vừa dứt lời, giơ tay, một đạo lam linh ngưng tụ trên đầu ngón tay gã, gã tung một chưởng không lưu tình chút nào trực tiếp đánh xuống.

Rất nhiều người đứng gần kinh hãi mà nhắm mắt lại.

Sau đó la hoảng lên: “A.”

Đến lúc mở mắt ra, nhìn thấy Vân Thiên Tuyết đôi mắt mở to, chết không nhắm mắt nằm trên mặt đất.

Nàng ta bị Gia Cát Cẩn trực tiếp một chưởng đánh chết.

Sau khi Gia Cát Cẩn đánh chết Vân Thiên Tuyết, từ trong tay áo lấy khăn ra để lau tay, sau đó dận dò thủ hạ: “Nhắc người chết này đi xuống dưới xử lý.”

Hoàn toàn lạnh lùng vô tình, không có một chút dao động.

Gia Cát Cẩn thủ hạ lắc mình đi lên, nhắc Vân Thiên Tuyết ra ngoài.

Phía sau không ít người thâm niệm A di đà phật, không nên trách bọn ta, nếu người chết không nhắm mắt, muốn tìm người báo thù, hãy tìm Nam Chiêu thái tử mà báo thù. Tuyết đối không được tìm tới bọn ta.

Gia Cát Cẩn không để ý tới Vân Thiên Tuyết, mà nhìn về phía Đông Ly lão hoàng đế, chậm rãi nói: “Hoàng thượng vừa lòng cách bốn cung xử lý chứ.”

Lão hoàng đế ánh mắt tối sầm, neho mắt nhìn chăm chăm Gia Cát Cẩn trước mặt.

Tuy nói Gia Cát Cẩn giống như xử lý chuyện riêng của bản thân, nhưng gã công khai thi triển thủ đoạn như vậy, chẳng lẽ không phải cảnh cáo bọn họ sao.

Nam Chiêu tuyết đối không phải nhân vật tầm thường.

Nhưng mà Vân Thiên Tuyết đã chết, lão hoàng đế tâm tình ít nhiều thoải mái hơn một chút.

“Như thế này hóa ra lại phiền thái tử điện hạ.”

Gia Cát Cẩn cười khẽ hơi khom người, thần dung cũng khách khí không kém.

“Hoàng thượng, kế tiếp chúng ta tiếp tục bàn chuyện hòa bình hai nước được không?”

“Được, tiếp theo chúng ta sẽ bàn chuyện hòa bình hai nước.”

Lão hoàng đế đồng ý, một đám người lại đi đến chính điện Vinh Càn cung.

Những người phía sau tự động tránh đường, để hoàng đế cùng vị Gia Cát thái tử này đi trước.

Những người khác cũng theo đuôi đi cùng.

Tiêu Cửu Uyên tụt lại phía sau, đưa tay nắm tay Vân Thiên Vũ thật chặt.

Hắn đã nhìn ra Nam Chiêu thái tử kia muốn mang Vũ Nhi đi, nhưng mà có hắn ở đây, hắn tuyệt đối sẽ không để người ta mang nàng đi.

Tiêu Dạ Thần cũng đã đi tới, nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Tiểu cô cô, người yên tâm, chỉ cần người không muốn đi, bọn ta sẽ không cho ai mang người đi.”

Vân Thiên Vũ gật gật đầu, thấy Tiêu Cửu Uyên cùng Tiêu Dạ Thần đang nhíu chặt mi, tựa hồ đều lo lắng nàng bị Gia Cát Cẩn mang đi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 772: Thái Tử Phi Nam Chiêu

Vân Thiên Vũ khẽ cười: “Các người đừng dăm chiêu suy nghĩ nữa, nhà ta ở đây, người thân ta ở đây, ta tuyệt đối sẽ không đi Nam Chiêu.”

Nàng xuyên không về Đông Ly quốc, bây giờ nàng đã xem nơi này là nhà rồi, làm sao có thể rời đi được.

Còn về phần Nam Chiêu gì đó, mặc kệ y đi.

Đoàn người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ đi theo phía sau người khác đến đại điện của Vinh Càn cung.

Trong điện, mọi người đang nói chuyện, về những việc đã xảy ra trước đây, hình như mọi người đều xem như chưa có gì xảy ra vậy.

Đợi mọi người ngồi xuống, hoàng đế nâng chén rượu mời Gia Cát Cẩn, hai người uống cạn, vẫn thân thiết như trước.

Hoàng đế nhắc lại tuyên bố hòa bình của hai nước.

Gia Cát Cẩn đứng lên vô cùng lễ nghi nói: “Lần này ta phụng mệnh của phụ hoàng đến Đông Ly đàm phán hòa bình, không ngờ lại mang đến rắc rối cho Đông Ly, thật sự ta rất áy náy.”

Gã nói xong nâng ly rượu lên, nhìn mọi người trong đại điện: “Ta kính mọi người một ly.”

Hoàng đế rất vui mừng nâng ly rượu lên.

Đương nhiên những người khác không trì hoãn, mọi người đều nâng ly rượu lên.

Chỉ có Tiêu Cửu Uyên, Vân Thiên Vũ và Tiêu Dạ Thần không thêm nể mặt, lạnh lùng nhìn thái tử Nam Chiêu, không động đậy.

Nhưng Gia Cát Cẩn cũng không so đo, uống cùng với những người đang nâng chén rượu một ly.

Đợi mọi người uống cạn, ngồi xuống, Gia Cát Cẩn cũng không ngồi xuống, đứng lên hướng về phía hoàng đế nói: “Hòa bình hai nước chính là hệ trọng, vì sự hòa bình ổn định của hai nước Nam Chiêu và Đông Ly, bốn cung nguyện lấy nữ tử Đông Ly quốc làm thái tử phi của Nam Chiêu, như vậy để thể hiện thành ý của Nam Chiêu ta.”

Lời nói vừa dứt, cả điện đều kinh hoàng. Liên hôn hai nước, Nam Chiêu lại đồng ý thái tử phi là người Đông Ly.

Như vậy thực sự quá kinh hoàng.

Từ trước tới nay, chưa có tiền lệ thái tử phi một nước là thần nữ của nước khác.

Chẳng lẽ Nam Chiêu không sợ người Đông Ly quốc lật lọng sao? Hoàng đế ngồi ở trên nheo mắt nhìn Gia Cát Cẩn dưới đại điện, tràn ngập suy tư: “Vậy thái tử Gia Cát Cẩn muốn lấy ai làm thái tử phi của Nam Chiêu?”

Gia Cát Cẩn quay đầu nhìn Vân Thiên Vũ ở phía đối diện. Vân Thiên Vũ chau mày lại, không thể tin được.

Chẳng nhẽ nam nhân này muốn chọn nàng làm thái tử phi của gã, đầu óc của gã không có vấn đề gì chứ.

Nàng nhìn thấy gã là chỉ muốn giết gã, báo thù thay cho nghĩa phụ.

Gã lại muốn thành hôn với nàng.

Đầu óc không có vấn đề gì chứ.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ lạnh lùng, ánh mắt không có chút ấm áp.

Gia Cát Cẩn làm như không nhìn thấy, đưa tay chỉ vào Vân Thiên Vũ nói: “Bốn cung muốn lấy Linh Nghi quận chúa làm thái tử phi, để tăng thêm tình hữu hảo của hai nước.”

Gia Cát Cẩn dứt lời, trong điện đầy tiếng xì xào. Hầu như đều là tiếng phản đối.

Bởi Linh Nghi quận chúa chẳng những có tài năng mà còn là thiên hạ đệ nhất thần y, lợi hại như vậy, phải ở lại Đông Ly quốc mới phải. Dựa vào đâu lại lấy người Nam Chiêu.

Trên đại điện, toàn thân Tiêu Cửu Uyên tức giận ngùn ngụt, đứng phắt dậy, hần trầm giọng quát: “Bốn vương không đồng ý.”

Gia Cát Cẩn nheo mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên, gã nhìn ra vị vương gia này thích Vũ Nhi.

Nhưng như vậy là sao?

Gã và Vũ Nhi cùng đến từ hiện đại, họ giống nhau về thế giới quan, giống nhau về lý tưởng, họ ở bên nhau mới là tốt nhất.

Tuy rằng hiện tại Vũ Nhi có chút cảm tình với người này, nhưng như vậy thì đã sao.

Gã sẽ nói cho nàng biết, Tiêu Cửu Uyên cũng không hề thích hợp với nàng.

Gã và nàng mới là trời sinh một cặp.

Lúc trước gã vô tình hại chết nghĩa phụ của nàng, nàng lại nỗ chết gã.

Tất cả những thứ trong quá khứ đều đã tan thành mây khói.

Bây giờ nàng cùng gã về Nam Chiêu, chắc chắn gã sẽ cho nàng hưởng hết vinh hóa phú quý trên nhân gian cả đời

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 773: Hai Nam Nhân Tranh Giành Một Nữ Nhân

Gia Cát Cẩn suy nghĩ, nhìn về phía Tiêu Cửu Uyên, từ từ nói: “Ly thân vương gia, bốn cung không hỏi người, bốn cung đang hỏi hoàng thượng của Đông Ly, hình như người không phải là hoàng thượng của Đông Ly.”

Gia Cát Cẩn dứt lời, cũng không thèm nhìn Tiêu Cửu Uyên, không hề để mắt tới Tiêu Cửu Uyên.

Gã quay đầu nhìn về phía hoàng đế Đông Ly quốc, từ từ nói: “Không biết hoàng đế Đông Ly quốc có đồng ý với đề nghị này của bốn cung không.”

“Nếu bốn cung cưới Linh Nghi quận chúa làm thái tử phi, bốn cung cam đoan, chỉ cần bốn cung còn, Nam Chiêu và Đông Ly sẽ đời đời hữu hảo, không bao giờ gây chiến tranh.”

Lời cam đoan như vậy khiến hoàng đế có hơi động lòng, nhưng nhìn về phía Vân Thiên Vũ, lão ta lại hơn chần chừ.

Vân Thiên Vũ là người có tài năng, lại là nữ nhi của trưởng công chúa Nam Chiêu, nếu nàng đồng ý về Nam Chiêu với gã.

Vậy Nam Chiêu há chẳng phải là hổ mọc thêm cánh? Lão làm như vậy có đáng không?

Gia Cát Cẩn có thể tin tưởng được không?

Hoàng đế đang nghĩ ngợi, Tiêu Cửu Uyên ở bên cạnh đã trầm giọng mở miệng một cách bá đạo: “Bốn vương không đồng ý để Linh Nghi quận chúa liên hôn với Nam Chiêu.”

Hắn vừa nói xong, quay đầu nhìn hoàng đế ở trên đại điện, nhanh chóng nói tiếp: “Thần đệ xin hoàng huynh hạ chỉ ban hôn quận chúa làm phi của thần đệ.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong, trong đại điện lại ầm ỹ.

Mọi người đều châu đầu vào bàn luận, nói rất nhiều chuyện.

Tóm lại kịch hôm nay rất hay. Hai nam nhân tranh giành một nữ nhân, hơn nữa người tám lạng kẻ nửa cân.

Một người là thái tử Nam Chiêu, một người là Ly thân vương gia của Đông Ly, không biết Linh Nghi quận chúa muốn lấy ai.

Mọi người đều nhìn về phía Vân Thiên Vũ, sắc mặt Vân Thiên Vũ lạnh lùng nhìn Gia Cát Cẩn, sau đó nhìn hoàng đế đang ở trên đại điện, nói ra tâm tư của mình chắc như đinh đóng cột: “Hồi hoàng thượng, thần nữ sẽ không tới Nam Chiêu.”

Nàng đã dứt khoát từ chối Gia Cát Cẩn.

Trong lòng Gia Cát Cẩn vô cùng khó chịu.

Nhưng mà chỉ là khó chịu chút thôi, bởi gã biết sở dĩ Vũ Nhi không đồng ý vì còn đang giận gã.

Trong đại điện, hoàng đế hết nhìn sang bên này lại nhìn sang bên kia, đầu óc quay cuồng, thực sự lão ta không biết nên gả Vân Thiên Vũ cho ai nữa. Dường như ai cũng có phần đúng, mà ai cũng có phần không đúng.

Đầu óc hoàng đế xoay mòng mòng, cuối cùng cũng đứng lên: “Việc này để bàn sau, trẫm đang váng đầu, cung yến đêm nay dừng lại ở đây.”

Lão nói xong, dặn Hoài Vương Tiêu Thiên Nghiêu: “Đưa thái tử Nam Chiêu về cung.”

“Vâng, phụ hoàng.”

Tiêu Thiên Ngự cung kính trả lời, hoàng đế đưa người đi, thái hoàng thái hậu cũng theo sau.

Đợi khi hoàng đế đã đi khỏi, Tiêu Thiên Nghiêu đến trước mặt Gia Cát Cẩn cung kính nói: “Thái tử điện hạ, xin mời.”

Gia Cát Cẩn hơi gật đầu, cũng chưa rời đi, mà sải bước tới trước mặt Vân Thiên Vũ.

Tiêu Cửu Uyên bước tới, cản Gia Cát Cẩn, quát lên: “Gia Cát Cẩn, người nghĩ cùng đừng nghĩ tới nữa, Linh Nghi quận chúa sẽ không đến Nam Chiêu để liên hôn đâu.”

“Người nên từ bỏ ý định ấy đi.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong quay người lại nắm tay Vân Thiên Vũ đi ra ngoài đại điện.

Vân Thiên Vũ không hề từ chối, đi theo sau Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Dạ Thần ở phía sau cũng nhanh chóng bước tới, đến trước mặt Gia Cát Cẩn nói: “Quận chúa Linh là người của phủ An thân vương ta, không có quan hệ gì với Nam Chiêu các người, các người đừng hòng đem cô cô đi.”

Tiêu Dạ Thần nói xong cũng đi nốt, Diệp Gia ở phía sau cũng nhanh chóng đi theo.

Trái tim Diệp Gia vừa chua xót vừa đau đớn, nghĩ tới việc rất có thể Vũ Mao không phải là biểu muội của nàng, trái tim nàng lại thấy rất khó chịu.

Giống như trên đời này, nàng không còn người thân nào vậy.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 774: Không Gặp Gã

Gia Cát Cẩn ở phía sau nhìn Tiêu Cửu Uyên bá đạo đưa Vân Thiên Vũ đi, ánh mắt trở nên lạnh lùng, nhưng nhanh chóng khôi phục lại sắc mặt bình thường.

Gã nói với Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu bên cạnh, khách khí nói: “Thái tử điện hạ, xin mời.”

“Đi thôi.”

Tất cả mọi người đều ra ngoài.

Đợi họ đi khỏi, Tuyên vương và người phủ Yến Bắc hầu từ từ bước ra ngoài, mọi người ở trong đại điện lại bắt đầu bàn tán sôi nổi.

Suy đoán xem rốt cuộc Vân Thiên Vũ sẽ được gả cho ai, thái tử Nam Chiêu hay Ly thân vương gia đây.

Nhưng nói đi nói lại, mọi người đều muốn Vân Thiên Vũ được gả cho Ly thân vương gia Tiêu Cửu Uyên.

Bởi vì như vậy, sau này gia đình họ có người bị bệnh có thể cầu cứu phủ Ly thân vương. Việc này là chuyện tốt đối với họ.

Hơn nữa, quận chúa Linh Nghi có bản lĩnh như vậy, nếu nàng đến Nam Chiêu, đối với họ mà nói không có gì là tốt đẹp cả.

Tóm lại trong đại diện, mọi người bàn tán rất sôi nổi.

Ngoài điện, Tiêu Cửu Uyên đưa Vân Thiên Vũ lên xe ngựa của phủ Ly thân vương, đi một mạch.

Trong xe ngựa, Tiêu Cửu Uyên giơ tay ra ôm chặt lấy Vân Thiên Vũ, rất lâu cũng không buông tay ra: “Tên Gia Cát Cẩn láo xược lại dám đòi kết hôn với nàng, y đừng hòng, bốn vương tuyệt đối sẽ không đồng ý cho ai đưa nàng ra khỏi Đông Ly.”

Ánh mắt Tiêu Cửu Uyên sắc sảo, toàn thân đặng đặng sát khí.

Sát khí này Vân Thiên Vũ đương nhiên cảm nhận được, Tiêu Cửu Uyên đang muốn giết thái tử Nam Chiêu Gia Cát Cẩn.

Nàng vỗ vào tay Tiêu Cửu Uyên, y muốn bảo hẩn buông nàng ra: “Tiêu Cửu Uyên, huynh đừng hành động thiếu suy nghĩ như vậy, Gia Cát Cẩn là người tàn nhẫn, nếu ra tay tùy tiện, cuối cùng không phải y chịu thiệt mà huynh cũng sẽ chịu thiệt.”

“Hơn nữa, ta cũng không đến Nam Chiêu với y đâu.”

Nàng không hề quen thuộc với Nam Chiêu, không đi đâu hết, nhưng nghĩ tới Gia Cát Cẩn lại muốn kết hôn với nàng để nàng làm thái tử phi, nàng vẫn thấy thật đáng buồn cười.

Nàng thực sự không nghĩ ra, nam nhân kia tại sao lại muốn kết hôn với nàng, nàng có gì mà khiến gã có cảm giác sẽ lấy gã, hay là phải nói là gã không hề muốn lấy nàng, chỉ là muốn đưa nàng về Nam Chiêu mà thôi.

Vân Thiên Vũ đang nghĩ ngợi, Tiêu Cửu Uyên lại cúi xuống khề hôn lên khuôn mặt của nàng, sát khí của hẩn đã giảm đi, mặt mày cũng trở nên dịu dàng hơn nhiều, trong mắt đầy vẻ tuấn mỹ: “Vũ Nhi, nàng đừng lo lắng, ta sẽ bảo vệ nàng.”

“Từ giờ trở đi, ta sẽ sắp xếp thuộc hạ bảo vệ phủ An thân vương, dù tên kia có muốn mang nàng đi cũng không được.”

Vân Thiên Vũ định mở miệng nói không cần, nhưng nhìn dáng vẻ cố chấp của Tiêu Cửu Uyên, dù nàng có nói cũng vô dụng. Vì để hỷ yên tâm, Vân Thiên Vũ không thể từ chối: “Được.”

Sau đó hai người không nói gì, về thẳng phủ An thân vương.

Vân Thiên Vũ xuống xe ngựa, định vào phủ An thân vương. Tiêu Cửu Uyên lại đi theo nàng vào phủ An thân vương. Vân Thiên Vũ nhìn hỷ đầy tò mò: “Huynh đi theo ta làm gì?”

“Không muốn có bất ngờ xảy ra, Gia Cát Cẩn chắc chắn sẽ tới phủ An thân vương để gặp nàng, bốn vương tuyệt đối không cho y gặp nàng.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong, đi vào trong phủ An Thân vương, Vân Thiên Vũ ở phía sau đã hiểu ra vấn đề, tối sầm lại.

Gia Cát Cẩn muốn gặp nàng, nàng sẽ gặp gã.

Bởi vì khi ở trong cung không ăn gì nên Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ vừa vào tới Tê Phượng viện, liền bảo người chuẩn bị đồ ăn.

Đồ ăn chuẩn bị xong, hai người chưa kịp ăn thì Tiêu Dạ Thần đưa Diệp Gia trở về.

Đúng lúc mọi người cùng ngồi xuống ăn, nhưng mọi người đều không có khẩu vị, ăn gì cũng không thấy ngon

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngư Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 775: Mạnh Mẽ Bước Vào

Tiêu Cửu Uyên ăn được một miếng thì không muốn ăn nữa, chỉ chọn mấy con tôm rồi lột vỏ cho Vân Thiên Vũ ăn.

Hắn phát hiện ra Vũ Nhi thích ăn tôm, nhưng nàng ghét bóc vỏ, cho nên lần nào cũng chỉ nhìn chăm chăm, cuối cùng lại không ăn.

Cho nên mỗi lần Tiêu Cửu Uyên ăn cùng với Vân Thiên, đều sẽ bóc tôm cho Vân Thiên Vũ theo bản năng.

Trong sảnh, Tiêu Dạ Thần rốt cuộc không nhìn được tức giận nói: “Thực sự muốn giết tên lão xược Gia Cát Cẩn, rốt cuộc y muốn làm gì? Lại còn muốn kết hôn với tiểu cô cô làm thái tử phi của Nam Chiêu, rốt cuộc y có ý gì?”

Tiêu Dạ Thần không biết mối quan hệ của Vân Thiên Vũ và Gia Cát Cẩn, cho nên thực sự không nghĩ ra, Gia Cát Cẩn đang diễn trò gì.

Diệp Gia cũng tiếp lời: “Các người nói xem có phải y muốn lấy cơ này để đưa Vũ Nhi đi.”

“Y đừng hòng.”

Tiêu Cửu Uyên và Tiêu Dạ Thần cùng lên tiếng.

Mặt hai người đều đầy vẻ lạnh lùng, vô cùng tức giận.

Đúng lúc này, nha hoàn Tiểu Mai ở ngoài cửa bẩm báo: “Quận chúa, quản giá phái người tới nói Hoài vương điện hạ và thái tử Nam Chiêu muốn đến thăm quận chúa, hỏi quận chúa có muốn gặp hay không?”

Ánh mắt Tiêu Cửu Uyên sa sầm lại, quả nhiên là đã đến.

May là hắn đã dự kiến được trước.

Tiêu Cửu Uyên sa sầm lạnh lùng nói: “Không gặp.”

Vân Thiên Vũ không phản đối, Tiểu Mai đi ra ngoài, chỉ là nàng ta chưa đi khỏi đã nghe thấy tiếng quản gia vọng từ ngoài vào: “Hoài vương điện hạ, người hãy để chúng ta bẩm báo đã, nếu không quận chúa sẽ nổi giận đó.”

Trong sảnh, sắc mặt của Tiêu Cửu Uyên và Tiêu Dạ Thần lập tức vô cùng khó coi.

Xem ra họ muốn xông vào cho bằng được.

Hai người Tiêu Cửu Uyên và Tiêu Dạ Thần lách người đi ra ngoài, Vân Thiên Vũ vẫn đứng đó, không hề động đậy, ngồi ăn tôm trong sảnh.

Tiêu Cửu Uyên khó khăn lắm mới bóc được mấy con tôm cho nàng, không ăn thì quá lãng phí.

Ngoài cửa Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu đưa thái tử Nam Chiêu Gia Cát Cẩn đến Tê Phượng viện, đi vào phòng khách.

Quản gia phủ An thân vương ở bên cạnh, vẻ mặt vô cùng khó xử.

Nhìn thấy Tiêu Dạ Thần đi từ trong phòng khách ra, mau chóng đến thỉnh tội: “Thế tử gia, nô tài đáng chết, không ngăn được Hoài vương điện hạ và thái tử Nam Chiêu.”

Tiêu Dạ Thân tức giận nói: “Người có thể ngăn cản được chính nhân quân tử, chứ làm sao người ngăn cản được kẻ tiểu nhân đây?”

Một lời này đã xếp Tiêu Thiên Nghiêu và Gia Cát Cẩn vào hàng ngũ của những kẻ tiểu nhân.

Sắc mặt Tiêu Thiên Nghiêu vô cùng lúng túng.

Nhìn sang Tiêu Cửu Uyên bên cạnh Tiêu Dạ Thần, Tiêu Thiên Nghiêu không dám nói tiếp.

Đồng thời trong lòng có hơi hối hận, không việc gì lại đưa thái tử Nam Chiêu đến phủ An thân vương làm gì.

Quan trọng hơn là gã không hề biết Tiêu Cửu Uyên ở đây, nên mới đưa thái tử Nam Chiêu tới.

Bây giờ Tiêu Cửu Uyên biết gã đưa thái tử Nam Chiêu tới đây, trong lòng chắc chắn sẽ giận gã vô cùng. Không cần nói, lần này Tiêu Thiên Nghiêu đã đoán đúng.

Tiêu Cửu Uyên vô cùng tức giận với gã, đôi mắt sa sầm đầy lạnh lùng, âm trầm trừng mắt nhìn Tiêu Thiên Nghiêu: “Hoài vương điện hạ, ta nhớ hoàng thượng bảo người đưa sứ thần Nam Chiêu về hành cung, từ khi nào phủ An thân vương lại là hành cung vậy, còn nữa, người ngang nhiên làm trái lệnh của hoàng thượng, nếu đồn đại vào trong cung, thật sự sẽ không có ảnh hưởng gì chứ?”

Một lời này khiến Tiêu Thiên Nghiêu mặt cắt không còn giọt máu.

Nếu lời này đến tai phụ hoàng, sợ là lão ta sẽ tức giận với gã.

Tiêu Thiên Nghiêu nhanh chóng nói: “Bốn vương đã tới hành cung, dọc đường đi qua phủ An thân vương nên muốn vào chào hỏi Linh Nghi

quận chúa.”

“Linh Nghi quận chúa không hoan nghênh người Nam Chiêu.”

Tiêu Cửu Uyên nói thẳng.

Trên người Gia Cát Cấn tràn đầy lạnh lùng, đồng thời trong lòng vô cùng khó chịu, bởi vì Tiêu Cửu Uyên đang ngang nhiên đuổi gã, và Vân Thiên Vũ không hề xuất hiện, cũng không hề nói gì cả.

Điều này chứng tỏ nàng không muốn nhìn thấy gã.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 776: Không Bao Giờ Tha Thứ Cho Người

Nhưng gã không thể không gặp nàng, nếu gã giải thích rõ ràng với nàng, chuyện nghi phụ nàng ngày đó, không phải là lỗi của gã, huống hồ không phải là nàng đã nổ chết gã rồi sao? Ân oán của hai người họ sẽ cứ thế cho qua.

Gia Cát Cẩn nghĩ, ngược mắt lên nhìn Tiêu Cửu Uyên, cười lạnh: “Ta tới gặp Linh Nghi quận chúa, không phải là tới gặp Ly vương gia, huống hồ đây là An thân vương phủ, không phải là phủ Ly thân vương.”

“Nếu bốn cung nhớ không nhầm, hình như Ly vương gia và Linh Nghi quận chúa không có quan hệ gì.”

“Không, nên nói là người cũng người ngưỡng mộ Linh Nghi quận chúa, vậy chúng ta là đối thủ cạnh tranh, nếu là đối thủ cạnh tranh thì phải cạnh tranh công bằng mới phải chứ.”

Gia Cát Cẩn nói xong, Tiêu Cửu Uyên liếc nhìn gã: “Đối thủ cạnh tranh? Người quá đề cao bản thân rồi, người không xứng đáng là đối thủ cạnh tranh của ta, ta thích Vũ Nhi, nàng ấy cũng thích ta, chúng ta sắp thành thân, khi chúng ta thành thân, hoan nghênh người tới uống rượu mừng.”

Lời nói của Tiêu Cửu Uyên, như một lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào trái tim Gia Cát Cẩn. Trái tim của gã vừa đau đớn vừa khó chịu, trên mặt trở nên trắng bệch.

Nhưng gã không có ý định từ bỏ. Gã tiến lên, nói: “Cút đi, ta có chuyện muốn nói với nàng, còn việc nàng ấy lấy ai, đó là quyền tự do của nàng ấy, không phải người nói là được.”

Gã nói xong bắn một chưởng vào Tiêu Cửu Uyên. Tiêu Cửu Uyên sao có thể sợ gã, đưa tay ra tiếp chưởng. Chỉ là hai người chưa đánh nhau, Vân Thiên Vũ đã đi ra tới cửa, lạnh lùng quát: “Dừng tay.”

Cuối cùng hai người cũng dừng tay. Gia Cát Cẩn thấy Vân Thiên Vũ đi ra, nhanh chóng mở miệng: “Vũ Nhi, ta có chuyện muốn nói với nàng.”

“Nói đi.”

Vân Thiên Vũ lạnh lùng nói, nói thật nàng không muốn nói gì với Gia Cát Cẩn nữa. Nếu nói nhiều thì nàng sẽ giết luôn người này. Bởi vì tên này chẳng những giết nghĩa phụ của nàng mà còn làm hai nàng phải xuyên không về cổ đại.

Nếu nói Tiêu Cửu Uyên trước đây đáng ghét, thì người này còn ghê tởm hơn nhiều, nếu không phải gã hại chết nghĩa phụ nàng thì sao nàng phải xuyên không về cổ đại chứ, sao lại phải chịu tội chứ.

Gia Cát Cẩn nhìn Vân Thiên Vũ nói một cách hàm xúc: “Nếu như ta nói chuyện trước kia, nàng có muốn để họ nghe không?”

Vân Thiên Vũ nghe nhú mào, chuyện quá khứ nàng không muốn nghe: “Ta không muốn nghe chuyện quá khứ, người nói đi hôm nay đến tìm ta có việc gì.”

“Ta tới đây là muốn giải thích với nàng chuyện quá khứ.”

Gia Cát Cẩn vẫn cho rằng nàng không chào đón gã là bởi vì gã đã hại chết nghĩa phụ của nàng. Cho nên gã giải thích rõ ràng với nàng, nhất định

nàng sẽ tha thứ cho gã. Đáng tiếc suy nghĩ của gã không phải là suy nghĩ của Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ nhìn gã nói: “Nghĩa phụ của ta không phải là do người hại chết sao?”

“Là ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn? Hay cho câu ngoài ý muốn, có phải Phó Cảnh Ngôn người vì muốn lấy nhần Phượng Linh nên mới vô tình hại chết ông ấy, như thế với việc hại chết ông ấy có gì khác nhau chứ.”

“Ta nhớ trước kia khi ta tìm người nói chuyện, chúng ta đã nói rất rõ ràng, không bán đúng không? Hơn nữa chúng ta đã nói với người không chỉ một lần, nhưng người cứ dây dưa làm phiền, cuối cùng còn hại chết nghĩa phụ của ta, bây giờ lại còn nói là ngoài ý muốn, thật nực cười.”

Nói xong Vân Thiên Vũ giận dữ nhìn Gia Cát Cẩn, trong mắt hơi ầm ập. Đó là người thân duy nhất của nàng trên đời này, nàng đã nói với ông ấy rất nhiều lần, khi nào ông ấy già yếu nàng sẽ phụng dưỡng ông ấy.

Nhưng sau đó thì sao, Phó Cảnh Ngôn lại hại chết ông ấy, giờ còn chạy tới nói là ngoài ý muốn. Vân Thiên Vũ ngược mắt lên nhìn Gia Cát Cẩn: “Người đừng tưởng người chạy tới đây nói là chuyện ngoài ý muốn thì ta sẽ tha thứ cho người, đừng có mơ, cả đời này ta sẽ không bao giờ tha thứ cho người, người mau đi đi, sau này đừng tới An thân vương phủ nữa, nếu còn đến nữa ta sẽ không khách sáo với người đâu.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 777: Phần Thưởng Là Một Nụ Hôn

Bởi vì gã là thái tử Nam Chiêu, năng lực rất mạnh cho nên nàng tạm thời không chống đối lại gã. Nhưng nếu gã còn trêu chọc nàng, nàng sẽ không ngần ngại mà giết gã. Vân Thiên Vũ hung hăng trừng mắt nhìn gã. Gia Cát Cẩn vô thức lùi về phía sau vài bước, sắc mặt trắng bệch, sắc mặt từ từ trầm xuống. Gã tưởng rằng, chỉ cần gã nói là chuyện ngoài ý muốn, cô lại nổ chết gã một lần, nàng sẽ tha thứ cho gã. Không ngờ nàng đến chết cũng không tha thứ cho gã, sống lại cũng không tha thứ cho gã.

Gia Cát Cẩn nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Vân Thiên Vũ, buồn bã nói: “Chẳng lẽ nàng quên ba tháng trời chúng ta đã nương tựa nhau mà sống sao?”

Khi đó vì nàng mất nghĩa phụ nên gã vẫn luôn ở bên cạnh nàng. Mới phát hiện hóa ra một người lạnh lùng như vậy thực sự rất yếu đuối và mỏng manh. Điều này khiến gã muốn bảo vệ nàng.

Tuy cuối cùng gã bắt cóc nàng, thật ra chỉ muốn xem xem tại sao gã lại có ý nghĩ sâu sắc với nhĩ Phương Linh như vậy, phải có nó bằng được. Rõ ràng nhìn thấy dáng vẻ của nó, gã đã muốn lấy cho bằng được nhĩ Phương Linh. Hoàn toàn không phải bởi bên trong nhĩ có phượng hoàng gì gì đó. Gia Cát Cẩn khiến Vân Thiên Vũ cười lạnh, nàng nhìn Gia Cát Cẩn nói: “Người đang nhắc nhở ta, ba tháng đó ta bị người lừa như một kẻ ngốc sao?”

“Không, ta chỉ muốn nói cho nàng biết chúng ta có thể quên đi tất cả mọi thứ, trở lại thời điểm ba tháng đó.”

“Người nghĩ là có thể sao?”

Vân Thiên Vũ cười lạnh, không bao giờ muốn thấy Gia Cát Cẩn, lệnh cho quân gia: “Tiễn khách.”

Nàng nói xong quay người đi vào trong.

Gia Cát Cẩn ở phía sau nhìn thấy bóng lưng của nàng, vô cùng tuyệt tình đi vào phòng. Trái tim của gã vô cùng đau đớn, nhưng gã không muốn từ bỏ. Gia Cát Cẩn xoay người bỏ đi, Tiêu Cửu Uyên ở phía sau lạnh lùng nhìn họ rời đi. Nghĩ tới những lời Gia Cát Cẩn đã nói, trong lòng Tiêu Cửu Uyên vẫn thấy hơi khó chịu, ba tháng đó là như thế nào.

Hắn hận không thể quay về quá khứ, để cùng nàng vượt qua ba tháng đó. Tiêu Cửu Uyên nghĩ, quay người đi vào phòng khách, thấy thần thái Vân Thiên Vũ không hề tốt. Tiêu Cửu Uyên kéo nàng ngồi lên đùi mình, ôm nàng dịu dàng nói:

“Vũ Nhi đừng buồn, quá khứ đã là quá khứ, bây giờ nàng đã sống lại, không còn là Vũ Nhi của ngày trước, cho nên hãy quên chuyện quá khứ đi.”

Vân Thiên Vũ gật đầu, dựa vào ngực Tiêu Cửu Uyên, không hề nhúc nhích. Dần dần tâm trạng tốt hơn, nàng ngẩng đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên cười: “May là còn có huynh, Tiêu Cửu Uyên, ta đã tốt hơn nhiều, huynh nói đúng, quá khứ đã qua, bây giờ ta muốn được vui vẻ.”

“Như vậy mới ngoan. Phần thưởng là một nụ hôn.”

Tiêu Cửu Uyên cúi đầu hôn vào môi Vũ Mao, đây là một nụ hôn rất sâu, vô cùng nồng nhiệt. Chỉ tới khi hơi thở Vân Thiên Vũ hỗn loạn, hắn

mới buông nàng ra.

Người Tiêu Cửu Uyên cũng nóng rực lên, Vân Thiên Vũ cũng cảm nhận được cái gì đó đang thô ráp ở phía dưới, không khỏi đỏ mặt nhanh chóng giãy giụa nhảy xuống: “Lưu manh, mau về đi.”

Lần này tới lượt Tiêu Cửu Uyên không tự nhiên, tuy sắc mặt hoàn toàn bình thường, nhưng vành tai cậu hẳn đã đỏ lựng lên, hẳn không dám nhìn Vân Thiên Vũ, đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc sắp đi, chỉ nói lại một câu: “Vũ Nhi, ta tiến cung tìm mẫu hậu và hoàng huynh, bảo họ ban hôn cho chúng ta.”

Vân Thiên Vũ ở trong hoa viên mới bắt đầu cười Tiêu Cửu Uyên. Đợi Tiêu Cửu Uyên đi nàng mới nhớ tới lời Tiêu Cửu Uyên, sắc mặt lại hơi tối sầm lại. Chỉ sợ hoàng đế sẽ không dễ dàng hạ chỉ ban hôn cho Tiêu Cửu Uyên. Hơn nữa nàng là người của An thân vương phủ, hiện lại lộ ra chuyện nàng biết y thuật.

Chắc hẳn hoàng đế sẽ không muốn trong tay Tiêu Cửu Uyên có quyền lực hùng mạnh, cũng không muốn Tiêu Cửu Uyên lại có quan hệ mật thiết với An thân vương phủ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 778: Thái Hậu Đỗ Bệnh

Đêm khuya.

Vân Thiên Vũ không muốn suy nghĩ tiếp nữa, xoay người dẫn người đi ngủ, có chuyện gì ngày mai lại nói.

Đêm nay Tiêu Cửu Uyên tiến cung tìm thái hậu cùng hoàng đế, quả nhiên như Vân Thiên Vũ dự đoán.

Hoàng đế không đồng ý chỉ hôn cho bọn họ.

Tiêu Cửu Uyên thì ngược lại, không muốn phá hỏng liên hôn của Nam Chiêu cùng Đông Ly.

Ý hoàng đế rất rõ ràng, muốn Vân Thiên Vũ đi Nam Chiêu liên hôn.

Tiêu Cửu Uyên trong cung vô cùng tức giận, còn đập phá đồ đạc.

Nếu không phải thái hậu ngăn cản, hẳn đã bị hoàng thượng hạ lệnh bắt rồi.

Nhưng việc này, Vân Thiên Vũ tuyệt nhiên không biết.

Nàng ở An thân vương phủ ngủ một giấc thật ngon, đến khi trời sáng rõ nàng mới tỉnh giấc, người trong cung đã tới.

“Đêm qua thái hậu nương nương mắc bệnh, ngự y vô dụng, cho nên mạng mới đến tuyền Linh Nghi quận chúa tiến cung một chuyến.”

Vân Thiên Vũ lập tức đồng ý.

Vì tương lai thái hậu nương nương cũng là bà của nàng, nàng cũng không muốn đắc tội với bà tương lai.

Cho nên Vân Thiên Vũ lập tức đưa theo Diệp Gia tiến cung.

Trong cung thái hậu.

Một đám người hỗn loạn, hoàng đế trên đại điện đang tức giận với ngự y, mắng to: “Đồ hồ đồ các ngươi, xem bệnh cũng xong, trẫm nuôi các ngươi làm gì?”

“Người đâu, đem những tên này ra ngoài cho ta, mỗi người đánh hai mươi roi.”

Lúc Vân Thiên Vũ tiến vào điện, nhìn thấy mấy ngự y bị thị vệ kéo ra ngoài đánh bằng roi.

Vẻ mặt ai nấy đều trắng bệch, có người nhát gan mắt trắng dã, ngất đi.

Vân Thiên Vũ lại rất đồng cảm với bọn họ, sau đó đưa Diệp Gia vào, hành lễ với hoàng đế: “Tham kiến hoàng thượng.”

“Mau đứng lên, đi kiểm tra cho thái hậu nương nương một chút, xem thái hậu bị làm sao?”

Hoàng đế vẻ mặt sốt ruột xoa tay, dường như không cần so đo lễ tiết, chỉ lo lắng bệnh của thái hậu.

Vân Thiên Vũ lên tiếng, không nói thêm gì nữa, đưa Diệp Gia đi thẳng vào tẩm cung của thái hậu.

Trong tấm cung của thái hậu, có mấy cung nữ đang quỳ gối trước giường, trên mặt đất bừa bãi, rất rõ ràng lúc trước đã xảy ra chuyện gì.

Vân Thiên Vũ suy đoán nhanh một chút, nhất định là lúc trước ngự y không khám ra bệnh của thái hậu, cho nên hoàng đế nổi giận.

Vì Vân Thiên Vũ lo lắng cho thái hậu, cũng không để ý tới những cái khác, lập tức đi về phía giường lớn.

Trên giường, lụa mỏng rủ xuống, thái hậu nương nương vẫn nằm nghiêng không nhúc nhích.

Vân Thiên Vũ cảm nhận một chút, thấy hơi thở của thái hậu hơi yếu, dường như thật sự không ổn lắm.

Nàng mau chóng bước đến ngai trên giường, đưa tay ra khẽ nâng màn lụa, bắt mạch cho thái hậu nương nương.

Ai ngờ từ trong đó, một bàn tay đưa ra ngoài, nhẹ nhàng đỡ Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ cả kinh, theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng nàng lại phát hiện trên đầu mình bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, mềm cả người, căn bản không nhúc nhích được.

Nàng không khỏi hoảng hốt, đây là chuyện gì?

Lập tức tập trung suy nghĩ, ngửi thấy mùi hương trong không khí, lập tức phát hiện trong tấm cung bị người ta bỏ thuốc.

Ha ha. Vậy mà nàng lại bị người khác bỏ thuốc.

Vân Thiên Vũ giãy giụa kêu lên: “Người là ai?”

Người kia nhắc mình dậy, vén màn lụa lên, lộ ra khuôn mặt phía sau màn lụa.

Dung mạo thanh cao, vẻ mặt thản nhiên...

Nhưng lúc này trong đôi mắt của nam nhân tràn đầy nhu tình như nước, hần nhìn Vân Thiên Vũ âm giọng nói.

“Vũ Nhi, ta đưa người về Nam Chiêu.”

Mắt Vân Thiên Vũ tối lại, dùng sức cắn răng nhìn chăm chăm Nam Chiêu thái tử Gia Cát Cẩn, thở hển hển nói: “Hóa ra, hóa ra tất cả những điều này đều là bẫy của người.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 779: Tức Giận

Thái hậu sinh bệnh cái gì, hóa ra là một cái bẫy của Gia Cát Cẩn và hoàng đế, để Gia Cát Cẩn đưa nàng đến Nam Chiêu.

Mà nàng, bởi vì lo cho bệnh của thái hậu, không hề phòng bị trong cung sẽ có biến, cho nên đều không chú ý tiểu tiết.

Nếu lưu ý một chút, nàng nhất định sẽ phát hiện, trong tấm cung này bị người ta hạ độc.

Được, được, nàng sẽ nhớ kỹ món nợ này.

Gia Cát Cẩn, ta sẽ không để yên.

Vân Thiên Vũ nghĩ xong, đầu choáng váng, liền ngã vào lòng Gia Cát Cẩn.

Gia Cát Cẩn nhanh chóng xuống giường đỡ nàng.

Mà Diệp Gia ở một bên cũng giãy giụa muốn hét lên.

Đáng tiếc Gia Cát Cẩn đã dùng thuốc, Diệp Gia cũng trúng, nàng nhanh chóng ngã xuống đất.

Gia Cát Cẩn không để ý tới người khác, đưa tay ra ôm lấy Vân Thiên Vũ, ra khỏi tấm cung của thái hậu.

Trong tâm cung, mấy cung nữ tất cả đều là thủ hạ của Gia Cát Cẩn dịch dung thành, lúc này vừa thấy chủ tử mang người đi rồi, họ cũng đi theo.

Trong tâm cung chỉ còn một mình Diệp Gia ngã trên mặt đất.

Mà lúc này, trước cửa cung của thái hậu, có hai bóng người đi ra ngoài, đi xe ngựa thẳng đến An thân vương phủ.

Xe ngựa chậm rãi chạy ra khỏi cung.

Ảnh Tử và đám người Hắc Diệp theo sau xe ngựa xuất cung.

Xe ngựa chậm rãi rời khỏi hoàng cung.

Ở một nơi khác, Tiêu Cửu Uyên mang theo vài tên thủ hạ vào An thân vương phủ tìm Vân Thiên Vũ.

Hắn một đêm không ngủ, trong lòng như có lửa lớn, chỉ nhớ đến Vân Thiên Vũ, sợ Vũ Nhi có chuyện gì. Liền không chế cơn tức giận của bản thân, mang theo thủ hạ vào An thân vương phủ.

Sau khi vào An thân vương phủ, nghe chuyện Vân Thiên Vũ tiến cung xong.

Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên nháy mắt tối sầm lại, tim cũng theo bản năng đập loạn.

Đêm qua hắn mới cãi nhau với hoàng huynh, nghe ý của hoàng huynh, rõ ràng là muốn cho Vũ Nhi đi Nam Chiêu liên hôn.

Sáng nay mẫu hậu liền bị bệnh.

Mẫu hậu bị bệnh, sao hắn không biết.

Không, nhất định là có quỷ kế gì.

Trong lòng Tiêu Cửu Uyên càng lúc càng lo lắng, bất an, mau chóng di chuyển, đưa người thẳng tiến vào cung.

Nhưng khi bọn họ đi được nửa đường, vừa hay nhìn thấy xe ngựa An thân vương phủ mà đến.

Trong lòng Tiêu Cửu Uyên thở phào nhẹ nhõm, chặn xe ngựa lại.

Chỉ là khi hấn chặn xe ngựa lại, lúc mở cửa xe ngựa ra.

Trong xe lại trống tuếch, không một bóng người.

Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên khó coi đến đáng sợ, ngẩng đầu nhìn Ảnh Tử và đám người Hắc Diệp phía sau xe ngựa.

“Người đâu.”

Ảnh Tử liền rời đi, thẳng tiến vào cung.

Nó biết chủ tử nhà mình rất có thể đã xảy ra chuyện trong cung.

Tiêu Cửu Uyên ra lệnh phía sau: “Người trở lại.”

Ảnh Tử không thèm quan tâm, vẫn cứ đi.

Tiêu Cửu Uyên hung hăng tức giận trừng mắt nhìn Hắc Diệp liếc mắt một cái, hiện tại hấn không rảnh xử lý gã, nếu như Vũ Nhi xảy ra chuyện gì, xem hấn xử lý gã như thế nào.

Lúc này Hắc Diệp vô cùng ảo não, đều là bản thân quá sơ suất.

Nếu như lúc ấy ở trong cung thái hậu chú ý một chút, thì có lẽ sẽ không như vậy.

Hắc Diệu mau chóng mang người đi theo vương gia tiến cung.

Tiêu Cửu Uyên mang theo thủ hạ tiến thẳng vào cung thái hậu.

Lúc này thái hậu đang ở trong điện dùng đồ ăn sáng, vừa nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên tiến cung, cười nói.

“Uyên Nhi, con tiến cung sao?”

Đêm qua Tiêu Cửu Uyên và hoàng đế tranh cãi một trận, thái hậu còn tưởng rằng hần phải vài ngày sau mới tiến cung.

Không ngờ nhanh như vậy hần đã lại tiến cung, nhưng sắc mặt của hần thật sự khó coi.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Cửu Uyên nhìn thái hậu, nhìn mẫu hậu của mình đang ăn sáng, tuyệt không giống bộ dạng người mắc lỗi, hơn nữa trong cung điện bà ta, cũng không có tung tích Vũ Nhi.

Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên tối sầm đáng sợ, đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm thái hậu.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 780: Quang Minh Chính Đại

Thái hậu bị dọa sợ đến nhảy dựng.

“Uyên nhi, làm sao vậy?”

“Mẫu hậu người liên hợp hoàng huynh gạt con có phải không?”

Về mặt thái hậu khó hiểu: “Ta làm chuyện gì gạt con?”

“Sáng nay trời vừa sáng, thái giám trong cung đi An thân vương phủ đón người, nói người bị bệnh, đón Vũ Nhi tiến cung trị bệnh cho người, nhưng hiện tại không thấy Vũ Nhi đâu, người lại ở đây bình tĩnh ăn sáng, chẳng lẽ đây không phải là một âm mưu sao? Là người cùng hoàng huynh liên hợp lại lừa Vũ Nhi, hiện tại nhất định Vũ Nhi ở trong tay Nam Chiêu thái tử Gia Cát Cẩn.”

“Có phải như vậy không?”

Nói xong lời cuối cùng, trong lòng Tiêu Cửu Uyên không khỏi lạnh lẽo.

Thái hậu nhìn thấy hăn như vậy, tự nhiên đau lòng, đồng thời bà ta cũng vô cùng tức giận.

“Uyên Nhi, ai gia không làm loại chuyện này.”

Buổi sáng hoàng hậu đã chạy tới nói với bà ta, trong ngự hoa viên hoa nở rất nhiều, mời bà ta cùng đi dạo vườn hoa.

Hoàng hậu luôn bất hòa với bà ta, ngày hôm nay khó mà có được khuôn mặt tươi cười như vậy, bà ta giữ thể diện cho hoàng hậu, đi dạo vườn hoa cùng hoàng hậu.

Không ngờ hoàng đế và hoàng hậu cài một cái bẫy như vậy sau lưng mình.

Sau này chẳng những là Tiêu Cửu Uyên, đến cả thái hậu cũng tức giận muốn điên lên.

“Đồ đáng chết này, ta còn tưởng cô ta thật sự hiếu thuận, mới theo ta đi ngắm hoa, hóa ra lại tính kế ai gia.”

Thái hậu nói xong, nhìn Tiêu Cửu Uyên nói.

“Ai gia căn bản không biết chuyện này, buổi sáng hoàng hậu chạy tới nói với ai gia, ngự hoa viên có rất nhiều hoa nở, vô cùng đẹp, mời ai gia đi trước ngự hoa viên ngắm hoa, con cũng biết, quan hệ của ta và hoàng tẩu con không tốt, ta lớn tuổi, không muốn cứ như vậy, liền cùng cô ta đi ngự hoa viên ngắm hoa.”

“Không ngờ bên này lại xảy ra chuyện như vậy, ai gia căn bản không biết chuyện Linh Nghi quận chúa tiến cung.”

Thái hậu nói xong, Tiêu Cửu Uyên nhìn thái hậu: “Mẫu hậu không lừa nhi thần chứ?”

“Ta lừa con làm gì.”

Thái hậu nói chắc như đinh đóng cột: “Nếu ai gia biết việc này, tất nhiên sẽ ngăn cản hoàng huynh con.”

Thái hậu mới vừa nói xong, Tiêu Cửu Uyên liền quay đầu đi ra ngoài.

Thái hậu vội vàng đứng dậy kêu lên: “Uyên Nhi, con đi đâu vậy?”

“Con đi tìm hoàng thượng, Vũ Nhi có phải bị Nam Chiêu thái tử Gia Cát Cẩn mang đi hay không, bốn vương muốn đi hỏi hoàng thượng, tuyệt đối sẽ không làm cho Nam Chiêu thái tử đưa nàng ấy về Nam Chiêu.”

Nếu như thật sự để Nam Chiêu thái tử đưa người về Nam Chiêu, hẳn ta sẽ phải đưa người quay lại, sẽ rất phiền phức đó.

Tiêu Cửu Uyên còn chưa ra khỏi đại điện, ngoài cửa điện có người chặn đường hẳn.

Người đến là hoàng đế.

Sắc mặt hoàng đế âm trầm nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: “Đệ muốn gặp trẫm.”

Tiêu Cửu Uyên nhìn thấy hoàng đế, trong nháy mắt quanh thân dâng lên hơi thở cuồng bạo, trong mắt lại tràn ngập hàn ý, hẳn hẳn nhìn hoàng đế: “Có phải huynh liên hợp với Nam Chiêu thái tử cài bẫy cùng, không phải bây giờ Vũ Nhi đang ở trong tay Nam Chiêu thái tử đấy chứ?”

Hoàng đế cũng không phủ nhận chuyện này, trầm giọng trả lời.

“Đúng vậy, là trẫm và Nam Chiêu thái tử liên thủ cài bẫy, trước đây trẫm đã nói với đệ, trẫm định cho Linh Nghi quận chúa gả cho Nam Chiêu thái tử, tiến hành chuyện liên hôn hai nước.”

“Trẫm là hoàng đế, tự nhiên muốn theo đại cục, đệ thân là vương gia Đông Ly, thân vương thâm thụ phụ hoàng ban thưởng, trẫm hi vọng đệ cũng có thể suy nghĩ cho đại cục.”

Tiêu Cửu Uyên nghe hoàng đế đường hoàng nói xong, ngửa đầu lên trời hét lên một tiếng căm phẫn.

Sau đó con người hăn đỏ đậm nhìn hoàng đế quát lạnh nói.

“Câm miệng, người bớt nói mấy lời quang minh chính đại đó đi. Chẳng lẽ người cho rằng bốn vương là người ngu sao? Người chẳng qua đang phòng bị ta, không muốn ta và An thân vương phủ liên hệ chặt chẽ với nhau mà thôi, người vì phòng bị huynh đệ của chính mình, thà cho Linh Nghi quận chúa gả cho Nam Chiêu thái tử, người thật đúng là hoàng huynh tốt của ta.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 781: Đối Mặt

Tiêu Cửu Uyên nói xong lời cuối cùng, đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Trước đây thái tử Tiêu Thiên Ngự cứ luôn ra tay đối phó với chuyện của hắn.

Trước khi chết Tiêu Thiên Ngự từng nói với hắn, một người khác đã hạ độc hắn.

Người đó không phải là người trước mặt này chứ.

Thật ra đáy lòng hắn cứ luôn âm ỉ có một chút suy đoán, nhưng hắn không dám nghĩ, không muốn suy nghĩ, nhưng bây giờ hắn lại không thể không suy nghĩ.

Tiêu Cửu Uyên mở to mắt nhìn hoàng đế, nhếch miệng khát máu nói.

“Người tốt nhất đừng để cho ta điều tra ra chuyện mưu tính ta, nếu như thật sự bị bốn vương điều tra ra, bốn vương sẽ không để yên.”

Hắn dứt lời, tim hoàng đế trầm xuống, ngón tay lặng yên nắm chặt.

Tiêu Cửu Uyên không để ý tới hoàng đế, lướt qua lão ta sải bước đi ra ngoài.

Phía sau, hoàng đế hét lớn: “Đệ đi đâu vậy?”

“Nếu ta muốn cản Nam Chiêu thái tử, cứu Vũ Nhi về, người nghĩ rằng ta thật sự sẽ để Vũ Nhi gả cho Nam Chiêu thái tử sao? Còn nữa, ta đưa Vũ Nhi về, hi vọng người lập tức chỉ hôn cho chúng ta, nếu không đừng trách ta làm ra chuyện gì không nên làm.”

Tiêu Cửu Uyên đang uy hiếp hoàng đế.

Mặt hoàng đế mặt không tự chủ được mà biến sắc, tức giận đến mức ngực phập phồng.

Nhưng lão ta lại không thể để cho Tiêu Cửu Uyên đưa Linh Nghi quận chúa về.

Cho nên hoàng đế xoay mình hạ lệnh: “Người đâu, ngăn Ly thân vương gia lại.”

Thị vệ ngoài điện vọt lên, đông nghìn nghịt ngăn cản cửa đại điện.

Thị vệ vừa xuất hiện, Tiêu Cửu Uyên đã biết hoàng đế có chuẩn bị mà đến.

Nhưng bằng những người này ngăn được hãn sao?

Tiêu Cửu Uyên xoay mình quát lạnh: “Người đâu, nếu ai dám chặn bốn vương lại, giết, một tên cũng không để lại.”

Trong điện, sắc mặt hoàng đế tối sầm, thở dốc.

Lão ta vốn cho rằng mình mang đến những người này sẽ dọa Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Không ngờ kết quả là Tiêu Cửu Uyên trực tiếp ra lệnh thủ hạ giết những thị vệ này.

Hoàng đế tức giận đến run rẩy, xoay người tức giận chỉ vào Tiêu Cửu Uyên, cắn răng phun ra hai chữ: “Người dám.”

Tiêu Cửu Uyên quay lại nhìn hoàng đế, sự tức giận lạnh lẽo trên khuôn mặt tuấn mỹ, con người hằn như một ngọn lửa nóng bỏng, hằn gằn từng chữ: “Người có thể thử xem.”

Hắn nói xong xoay người, không thèm nhìn hoàng đế, nhắc chân đi ra ngoài, cả người phảng phất sát thần.

Những thị vệ ngăn trước cửa điện lui về sau, không ai dám bắt hắn.

Hoàng đế nhìn giận dữ, đang muốn mệnh lệnh thị vệ bắt người.

Không ngờ trong đại điện, thái hậu đã đi tới, trầm giọng hét to: “Cho hắn đi.”

Hoàng đế quay đầu nhìn sang, liền nhìn thấy sắc mặt thái hậu khó coi đến đáng sợ, trong mắt bà ta bắn ra lửa giận.

Hung dữ trừng mắt nhìn hoàng đế.

Thấy hoàng đế không hạ lệnh, bà ta mở miệng: “Có phải muốn ai gia chết trước mặt người, người mới cam tâm hay không, ai gia nói, cho hắn đi.”

Hoàng đế là con trai ruột của thái hậu, đương nhiên không muốn bức tử mẫu hậu của mình, nếu bức tử mẫu hậu của mình, danh tiếng của lão ta cũng bị vấy bẩn rồi.

Cho nên hoàng đế cắn răng mở miệng: “Cho hắn đi.”

Tiêu Cửu Uyên đưa người sai bước rời đi, hắn vừa hạ mệnh lệnh cho Bạch Diệu lập tức đi triệu tập người của Long Lâm quân, vừa dẫn người ra roi thúc ngựa đi chặn xe ngựa của Nam Chiêu lại.

Lần này hẳn sẽ không bỏ qua cho Nam Chiêu thái tử Gia Cát Cẩn.

Tiêu Cửu Uyên đi rồi, tâm trạng hoàng đế vô cùng khó chịu.

Đối với thái hậu, trong lòng lão là một bụng tức giận không có chỗ phát, cuối cùng tâm trạng nặng nề xoay người đi ra khỏi điện.

Không nghĩ thái hậu phía sau lại gọi lão ta: “Đứng lại.”

Thái hậu vung tay lên, mệnh lệnh tất cả người trong đại điện đều lui ra ngoài, cuối cùng chỉ còn lại bà ta cùng hoàng đế.

Thái hậu bước chân nặng nề bước tới trước mặt hoàng đế, bà ta ngẩng đầu nghiêm khắc nhìn hoàng đế nói.

“Tại sao, tại sao phải nhắm vào Uyên nhi khắp nơi, ai gia đã nói với con, nó sẽ không cần ngôi vị hoàng đế của con, có nó, Đông Ly ta mới có thể thiên thu muôn đời, tại sao con không nghe, tại sao?”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 782: Thiên Vị

“Ha ha ha, mẫu hậu, người thật là sùng ái tiểu nhi tử của mình, có hắc Đông Ly ta mới có thể thiên thu muôn đời, như vậy vị hoàng đế này là con thì sao, vị hoàng đế này có ý nghĩa gì?”

“Hắc vừa ra đời, người cùng phụ hoàng đã yêu thương hắc mọi bề, cái gì tốt đều cho hắc, trăm biết, nếu không phải lúc đó hắc quá nhỏ, ngay cả ngôi vị hoàng đế hai người cũng sẽ cho hắc.”

Thái hậu bị hoàng đế chọc giận đến mắt biến thành màu đen, người lưng lay sắp đổ, mau chóng hít sâu, mới chống đỡ được.

Bà ta tức giận chỉ vào hoàng đế mắng.

“Con nói hồ đồ cái gì vậy, phụ hoàng con và ta đối tốt với Uyên Nhi là vì nó nhỏ, hơn nữa nó từ nhỏ đã có thiên phú, chúng ta muốn nó giúp đỡ con, biết không?”

“Không cần, con không cần hắc giúp đỡ, người xem có khi nào hắc đặt hoàng huynh con đây vào mắt không, chuyên quyền độc đoán, cuồng vọng không kiềm chế được, muốn thế nào được cái đó? Vị hoàng đế này đương nhiên phải rất uất ức rồi.”

“Còn nữa, các nhi tử của trăm đều phải nhìn mặt hắc làm việc, hắc là cái thứ gì, dựa vào cái gì mà nhi tử của hoàng đế còn phải nhìn sắc mặt vương gia, có phải chờ sau khi trăm chết rồi, hắc muốn loại bỏ nhi tử của

trầm thì loại bỏ hay không? Như vậy giang sơn này của trầm cuối cùng không phải thành của hấn sao?”

“Mẫu hậu, người nói xem, người nói xem.”

Thái hậu nghe hoàng đế nói, trong lòng cũng không chịu nổi.

Nhưng bà ta nhanh chóng nhìn hoàng đế nói.

“Rất nhanh sẽ ổn thôi, hoàng nhi, con là đứa con ta và tiên đế thương nhất, chẳng lẽ chúng ta hại người không thành, tiên đế truyền ngôi vị hoàng đế cho con, chẳng lẽ còn không đủ để chứng tỏ tiên đế thương con nhất sao?”

Thái hậu nói đến tiên đế, hoàng đế hơi có chút động lòng, bởi vì lão ta là do tiên đế tự tay dạy dỗ, cứ luôn để lão ta bên cạnh để dạy bảo.

Cho nên hoàng đế rất có cảm tình với tiên đế.

Hiện giờ thái hậu nhắc tới tiên đế, hoàng đế tự nhiên động lòng, nhất thời im lặng.

Thái hậu còn nói thêm: “Về sau con đừng làm khó Uyên Nhi được không?”

Thái hậu vừa nói lời này, sắc mặt hoàng đế lập tức lại khó coi, nói đi nói lại vẫn là vì của tiểu nhi tử thái hậu.

Nói nhiều như vậy không phải là vì để lão ta đừng làm khó tiểu nhi tử của bà ta sao?

Như vậy là thiên vị quá mức rồi.

Trong lòng hoàng đế sinh ra oán khí, đồng thời cũng tò mò cái chết của phụ hoàng.

Đang yên đang lành tại sao cứ phải phong Tiêu Cửu Uyên làm thân vương, cho hẳn hai mươi nghìn thân binh. Nếu như không có những thứ này, Tiêu Cửu Uyên có thể cuồng vọng tự đại như vậy sao?

Hoàng đế xoay người đi ra ngoài, không thèm quan tâm đến thái hậu phía sau.

Thái hậu tức giận đến mức mặt mũi trắng bệch, cuối cùng không chịu nổi ngất đi.

Cung nữ ngoài điện chạy vào, thấy thái hậu ngã trên mặt đất, hoảng sợ kêu to: “Thái hậu nương nương, thái hậu nương nương.”

Ngoài điện, hoàng đế vẫn chưa đi xa, nghe được giọng của cung nữ, biết mẫu hậu bị tức giận đến bất tỉnh, vốn định quay đầu nhìn xem, nhưng lại nghĩ tới thái hậu một mực che chở tiểu nhi tử của bà ta.

Hoàng đế tức giận kích động nghĩ, không phải người rất yêu tiểu nhi tử sao? Vậy hãy để cho tiểu nhi tử của người tới thăm người đi.

Nực cười! Hiện giờ tiểu nhi tử của người đuổi theo nữ nhân, bất chấp không quan tâm đến người.

Hoàng đế đi rồi.

Không nói thái hậu bên này đã hôn mê, cung nữ thái giám vội tuyên ngự y.

Mặt khác, Tiêu Cửu Uyên mang theo vài tên thủ hạ, một đường đuổi theo đội ngũ của Nam Chiêu, ngăn cản xe ngựa của đám người Gia Cát Cẩn.

“Đứng lại.”

Tiêu Cửu Uyên lạnh giọng quát chói tai, nhanh chóng dẫn người chặn đường Gia Cát Cẩn.

Trong một chiếc xe ngựa xa hoa đang trước, Gia Cát Cẩn vén rèm nhìn ra ngoài, trên khuôn mặt nho nhã của gã hiện rõ vẻ sung sướng.

“Đây không phải Ly thân vương điện hạ sao? Không biết Ly thân vương gia gắt gao chạy tới ngăn xe ngựa của bốn thái tử làm gì?”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 783: Cuồng Vọng

Tiêu Cửu Uyên người đầy lệ khí, đôi mắt sâu thăm thẳm.

Ánh mắt u ám của hắn nhìn chăm chăm vào Gia Cát Cẩn, độc ác nói: “Gia Cát Cẩn, người quang minh chính đại không nói lời mập mờ, hãy giao Linh Nghi quận chúa ra đây, nếu không bốn vương tuyệt đối không tha các người.”

Gia Cát Cẩn thản nhiên cười, tâm trạng vô cùng vui vẻ: “Ly thân vương gia người cho rằng Bốn cung sợ người sao?”

“Sợ hay không thì đánh một trận đã rồi hẵng nói.” Tiêu Cửu Uyên đưa tay tức giận chỉ vào Gia Cát Cẩn.

Vốn dĩ hắn định một chương đánh bay xe ngựa của Gia Cát Cẩn, nhưng lại sợ Vũ Nhi đang ở bên trong, nếu làm như vậy hắn sẽ khiến Vũ Nhi bị thương.

Cho nên Tiêu Cửu Uyên nhin cơn tức giận xuống, giận dữ chỉ vào Gia Cát Cẩn.

Đáng tiếc Gia Cát Cẩn không hề nhúc nhích, gã vẫn thản nhiên mở miệng: “Được, vậy thì đánh một trận, có điều đây chẳng lẽ chính là cách đãi khách của Đông Ly quốc sao?”

“Đối với loại tiểu nhân cặn bã như ngươi thì bốn vương cũng không cần phải khách khí.” Tiêu Cửu Uyên thấy Gia Cát Cẩn không động đậy, lại càng nghi ngờ Vân Thiên Vũ đang ở trong xe ngựa của Gia Cát Cẩn.

Hắn khẽ chuyển động, nhắm thẳng đến Gia Cát Cẩn.

Gia Cát Cẩn đưa tay phóng ra một luồng linh lực, Tiêu Cửu Uyên liền giơ tay đỡ lại, linh lực của hai người chạm nhau tạo nên một tiếng nổ lớn, làm bay cả xe ngựa của Gia Cát Cẩn.

Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên đột nhiên thay đổi, nhanh chóng xông tới bên xe ngựa.

Sợ làm Vân Thiên Vũ bị thương.

Nhưng khi hắn chạy tới bên cạnh xe ngựa của Gia Cát Cẩn thì liền phát hiện trong chiếc xe ngựa đó căn bản không có người.

Gia Cát Cẩn khẽ động, nhảy lên không trung, sau đó từ từ hạ xuống đất: “Ly thân vương gia phải tìm cho kỹ vào, đừng để đến lúc chúng ta rời đi rồi lại nói chúng ta mang theo cả Linh Nghi quận chúa.”

Tiêu Cửu Uyên tối sầm mặt, không nói nên lời.

Trong xe ngựa của Gia Cát Cẩn không có Vũ nhi, vậy Vũ nhi đâu rồi.

Nàng đang ở đâu?

Tiêu Cửu Uyên nhanh chóng nhìn về phía đoàn xe của Nam Chiêu, ngoài xe ngựa của Gia Cát Cẩn còn có xe ngựa của sứ thần.

Đoàn có tổng cộng ba, bốn chiếc xe ngựa, cho nên nếu Vũ nhi không ở trong xe ngựa của Gia Cát Cẩn thì chắc chắn bị giấu trong xe ngựa của người khác.

Tiêu Cửu Uyên nghi ngờ nhìn chăm chăm vào xe ngựa của sứ thần Nam Chiêu.

Gia Cát Cẩn bỗng dừng tốt bụng hạ lệnh: “Người đâu, tất cả đều xuống xe để Ly thân vương kiểm tra, tránh việc hấn nghi ngờ chúng ta mang theo cả Linh Nghi quận chúa, đến lúc đó chúng ta khó lòng giải thích.”

Gã vừa nói xong, tất cả sứ thần Nam Chiêu đều xuống xe.

Về mặt người nào cũng đầy phần nộ.

Nhưng vì thái tử của họ đã lên tiếng nên những đại thần này dù có tức cũng không nói gì.

Tiêu Cửu Uyên vung tay lên, Hắc Diệu, Bạch Diệu và đám thuộc hạ của hắn đều đi lên kiểm tra.

Nhưng sau khi lục soát mấy người không hề tìm được tung tích của Vân Thiên Vũ.

Đám người Hắc Diệu chưa từ bỏ ý định, lục soát lại một lần nữa, lần này ngay cả các góc nhỏ của xe ngựa cũng không bỏ qua, đừng nói là những chỗ có thể giấu đồ, lục soát tất cả mọi góc ngách.

Cũng không có tung tích của Vân Thiên Vũ.

Lần này Tiêu Cửu Uyên thật sự tức giận điên cuồng, hắn quay người lấy trường thương ra, giận dữ chỉ vào Gia Cát Cẩn: “Nói, người giấu người ở đâu? Nếu hôm nay người không giao Linh Nghi quận chúa ra đây thì bốn vương tuyệt đối không tha cho các người.”

“Người đâu, bắt bọn chúng lại.”

Thái tử Nam Chiêu Gia Cát Cấn cười lạnh: “Tiêu Cửu Uyên, người quá cuồng vọng rồi, người cho rằng bốn cung sẽ sợ người sao? Thật nực cười.”

Gã vừa dứt lời, xoay người vung tay lên, lập tức hai tên thuộc hạ đứng ở bên cạnh liền xông lên, vây quanh Tiêu Cửu Uyên và đám thuộc hạ của hắn.

Hai tên đó nhìn chăm chăm vào bọn họ, chuẩn bị chiến đấu.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 784: Đường Thủy

Tiêu Cửu Uyên nhướn mày lên, trừng mắt nhìn vào Gia Cát Cẩn ở phía sau: “Người cho rằng những tên này có thể đối phó với chúng ta sao, đừng có nằm mơ.”

Hắn vừa dứt lời, trường thương trong tay rung lên, thân hình như long vương đang giận dữ xông thẳng vào Gia Cát Cẩn.

Sứ thần Nam Chiêu đứng phía sau Gia Cát Cẩn cùng hét lên kinh hãi: “Thái tử điện hạ cẩn thận.”

Gia Cát Cẩn cười vang, đưa tay phóng ra một luồng linh khí: “Kim dương hỏa luân, đi.”

Một bánh xe lửa màu vàng kim rất lớn nhanh chóng nhắm thẳng vào trường thương màu đen của Tiêu Cửu Uyên.

Bánh xe lửa màu vàng kim và trường thương trong tay Tiêu Cửu Uyên va chạm vào nhau, tiếng ầm ầm vang lên.

Linh lực làm đường nổ tung.

Trong nháy mắt đã tạo thành mấy cái hố sâu hoắm.

Gia Cát Cẩn trầm giọng lệnh cho sứ thần Nam Chiêu: “Tất cả lui về phía sau.”

Thủ hạ của Tiêu Cửu Uyên lo lắng: “Vương gia, người không sao chứ.”

Tay của Tiêu Cửu Uyên khẽ run, một lần nữa cầm trường thương xông lên, hăn đột nhiên nhớ ra một chuyện rất quan trọng.

Chuyện quan trọng nhất lúc này không phải là đánh nhau với Gia Cát Cẩn mà là đi cứu Vũ nhi.

Rốt cuộc bây giờ Vũ nhi thế nào, hăn hoàn toàn không biết.

Trong tay Vũ nhi có linh thú tùy thân, theo lý mà nói, cho dù nàng bị Gia Cát Cẩn nhốt lại thì chắc chắn sẽ thả ba con linh thú ra bí mật báo tin cho hăn.

Nhưng lần này không có tin tức gì cả.

Từ đó có thể thấy, chỉ sợ bây giờ Vũ nhi đã bị Gia Cát Cẩn dùng thuốc khống chế, nàng không còn ý thức hoặc đang bị ngủ mê mết.

Cho nên không thể hạ lệnh cho ba con linh thú mật báo cho hăn.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ đến đây trong lòng vô cùng giận dữ, hung hăng trừng mắt nhìn Gia Cát Cẩn.

Sau đó hăn liền nghĩ, nói không chừng Gia Cát Cẩn muốn kéo dài thời gian nên mới đánh nhau với hăn.

Chiếc xe ngựa mang theo Vũ nhi chắc chắn đã sớm trở về Nam Chiêu rồi.

Không được, hăn phải chặn chiếc xe ngựa đó lại.

Suy nghĩ này lóe lên trong đầu Tiêu Cửu Uyên, sau đó hăn thu trường thương lại, nhanh chóng quay người nhảy lên ngựa đồng thời dặn dò thuộc

hạ ở phía sau: “Đi, lập tức đi cứu người.”

Đoàn người chạy thẳng về phía trước nhanh như một tia chớp.

Gia Cát Cẩn ở phía sau híp mắt nhìn đám người đang vội vã rời đi, gã khẽ cười rồi hạ lệnh: “Đi thôi, chúng ta trở về Nam Chiêu.”

Đoàn người tiếp tục đi thẳng về Nam Chiêu.

Ở phía trước, Tiêu Cửu Uyên dẫn theo thuộc hạ đuổi theo nhưng đáng tiếc là đuổi theo cả nửa ngày rồi mà không hề nhìn thấy chiếc xe ngựa nào khả nghi.

Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên càng ngày càng khó coi, lệ khí trên người càng ngày càng nặng, tức giận nói không nên lời.

Đám thuộc hạ không ai dám nói gì.

Nhưng đã đuổi rất xa rồi mà vẫn không tìm thấy chiếc xe nào khả nghi, có phải là đã đi sai hướng rồi không.

Bạch Diệu cẩn thận mở miệng: “Vương gia, người bình tĩnh lại một chút, có phải là chúng ta đã đi sai hướng rồi không.”

Tiêu Cửu Uyên nghe thấy lời của Bạch Diệu liền kéo ngựa dừng lại.

Hắn quay người nhảy xuống ngựa, nghĩ đến tình cảnh hiện tại của Vũ nhi, hắn rất đau khổ, hận không thể giết chết tên Gia Cát Cẩn khốn kiếp kia.

Đó đúng là một tên vô liêm sỉ, đợi hắn tìm được Vũ nhi, nhất định sẽ giết chết Gia Cát Cẩn.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ một lát rồi xoay người hít thật sâu, tự ra lệnh cho bản thân mình.

Bình tĩnh, hãy bình tĩnh, nghĩ lại xem, có điểm nào không ngờ tới, tại sao liều mạng đuổi theo mà vẫn không tìm thấy tung tích của Vũ nhi.

Nếu đúng là nàng ngồi trên xe ngựa trở về Nam Chiêu trước, theo lý mà nói bọn họ đã sớm phải đuổi kịp rồi.

Về Nam Chiêu chỉ có một con đường.

Khi Tiêu Cửu Uyên nghĩ đến một con đường, ánh mắt đột nhiên sáng lên.

Không đúng, về Nam Chiêu có hai con đường, ngoài đường bộ còn có đường thủy.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 785: Tìm Kiếm

Tiêu Cửu Uyên liền chấn động, quay người nhanh chóng nhìn Bạch Diệu, Hắc Diệu và đám thuộc hạ: “Ta biết rồi, bọn chúng đi đường thủy, Linh Nghi quận chúa bị chúng mang đi bằng đường thủy. Mau lên, chúng ta lập tức chạy đến đường thủy gần nhất đi đến Nam Chiêu để chặn bọn chúng lại, ta nghĩ nhất định sẽ chặn được.”

Tiêu Cửu Uyên cho ngựa chạy thẳng đến bến thuyền, đồng thời lệnh cho Bạch Diệu: “Người dẫn một vài người tìm kiếm ở đường bộ, ta dẫn số còn lại tìm kiếm ở đường thủy, chắc chắn phải tìm được tung tích của Linh Nghi quận chúa.”

“Vâng, vương gia.”

Bến thuyền là nơi giao thương mật dịch.

Có rất nhiều thuyền buôn và thuyền chở khách đi qua đây.

Lúc này ở hai bên bến thuyền có không ít người đang đứng, thanh chắn ở bến thuyền bị hạ xuống, chỉ chừa lại một lối ra vào nhỏ, có không ít quân lính đang đứng kiểm tra ở hai bên lối ra vào đó.

Thuyền buôn, thuyền chở khách, thuyền đánh cá ở trên sông không biết chuyện gì đã xảy ra nên bắt đầu bàn tán.

Bởi vì đường thủy là con đường giao thương trọng yếu, chỉ một lát đã bị tắc nghẽn.

Không ít người bắt đầu kêu gào.

Đáng tiếc không ai để ý tới bọn họ.

Ở bến thuyền, Tiêu Cửu Uyên dẫn theo mấy tên thuộc hạ cẩn thận lục soát từng thuyền đi qua, một chiếc cũng không bỏ qua.

Trên bến thuyền, ngoài Tiêu Cửu Uyên và đám thuộc hạ còn có tri phủ và quân lính của địa phương.

Mặc dù tri phủ địa phương và quân lính rất muốn giúp đỡ, nhưng bọn họ căn bản không hiểu vị vương gia này muốn tìm cái gì, cho nên đành giương mắt lên nhìn.

Tiêu Cửu Uyên không để ý tới người khác, đích thân dẫn người lục soát từng chiếc thuyền đi qua.

Một chiếc cũng không bỏ qua.

Mỗi chiếc thuyền đều có khoang thuyền, đáy thuyền, tầng hầm, không bỏ qua bất cứ chỗ nào.

Không ít thuyền đã được đi qua nhưng vẫn còn rất nhiều thuyền đang chờ ở phía sau.

Hắc Diệu nhìn thấy vương gia nhà mình vừa lo lắng vừa sốt ruột tìm kiếm điên cuồng, Hắc Diệu trong lòng áy náy, nhỏ giọng nói: “Vương gia, hay là để thuộc hạ tới lục soát.”

Tiêu Cửu Uyên liền lạnh lùng lườm gã.

Hắc Diệu không dám lên tiếng nữa, tiếp tục dẫn người cẩn thận lục soát từng chiếc thuyền.

Lần này gã lục soát vô cùng nghiêm túc, cho dù chỗ giấu đồ trên thuyền dù có nhỏ đến mấy cũng không bị bỏ qua.

Kiểm tra cả nửa ngày.

Mọi người đều mệt mỏi rũ rượi nhưng không tìm ra được manh mối nào, đừng nói là tìm được Vân Thiên Vũ, ngay cả chiếc thuyền nào khả nghi cũng không tìm thấy.

Trong lòng Tiêu Cửu Uyên vô cùng bồn chồn, lo lắng.

Hắn biết là lúc này Vân Thiên Vũ đang ngủ mê mết, nếu nàng có ý thức thì nhất định sẽ thả ba con linh thú ra để báo tin cho hắn.

Nghĩ đến tên súc sinh Gia Cát Cẩn lại hạ được Vũ nhi khiến nàng ngủ mê mết.

Hắn điên cuồng muốn giết chết Gia Cát Cẩn, tên tiện nam đáng chết.

Tiêu Cửu Uyên vô cùng điên cuồng, toàn thân mồ hôi, khuôn mặt tuần mỷ tối đen lại, nhìn hắn giống hệt như một sát thần.

Mọi người trên những chiếc thuyền bị lục soát đều cảm thấy vô cùng sợ hãi khiếp đảm.

Trong đó có mấy chiếc thuyền không đợi kiểm tra liền tự thú nhận.

Bọn chúng là thuyền buôn lậu muối và thuyền buôn lậu lá trà.

Tiêu Cửu Uyên căn bản không quan tâm đến những chuyện này, bây giờ hắn chỉ muốn tìm thấy Vân Thiên Vũ.

Trời càng lúc càng tối, thuyền bè trên sông chỉ còn lại rất ít.

Nhưng bọn họ vẫn không tìm được tung tích của Vân Thiên Vũ.

Hắc Diệu thấy vương gia nhà mình cả ngày không ăn không uống, lòng nóng như lửa đốt, vô cùng đau lòng, không nhịn được mở miệng nói: “Vương gia, có khi nào thuyền của bọn chúng đã sớm qua cửa sông rồi? Vừa nãy ta đã để ý, hôm nay gió thuận, thuyền sẽ chạy rất nhanh, nói không chừng khi chúng ta đang lục soát thì thuyền của bọn chúng đi qua cửa sông, cho nên chúng ta mới không tìm thấy.”

Hắc Diệu vừa dứt lời.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 786: Nhiều Loạn Tâm Mắt

Tiêu Cửu Uyên khôi phục lại tinh thần, xoay người rời đi.

Hắc Diệu vung tay lên, vệt vàng dẫn người đi theo.

Tri phủ đại nhân đang ở dưới bến sông cũng nhanh chóng đuổi theo: “Ly thân vương gia, Ly thân vương gia, ngài đi thông thả, xin hãy để cho thuộc hạ tiếp đãi ngài.”

Đáng tiếc Tiêu Cửu Uyên đã lên bờ, sớm nhảy lên ngựa, dẫn thuộc hạ chạy thẳng ra cửa sông.

Tri phủ đại nhân ở phía sau hết sức chán nản, rốt cuộc vị vương gia này đang tìm cái gì.

Thuộc hạ bên cạnh gã vãi nói: “Thuyền bè còn ở trên sông thì làm thế nào?”

Tri phủ đại nhân ngáp một cái rồi khua tay nói: “Thả cho đi.”

Gã buồn ngủ lắm rồi, còn muốn về nhà ngủ, ai biết vị vương gia kia muốn làm gì.

Cuối cùng bến thuyền đã được khai thông, giao thông trở lại bình thường.

Còn Tiêu Cửu Uyên dẫn thuộc hạ chạy thẳng về phía cửa sông.

Hắn vừa lo lắng vừa sốt ruột, lòng nóng như lửa đốt, nhưng hắn biết dù có sốt ruột cũng không có tác dụng gì, ngược lại còn làm hỏng chuyện.

Cho nên hắn bắt bản thân phải bình tĩnh lại, mau chóng tìm được Vũ nhi.

Theo những gì hắn biết về Vũ nhi, đợi sau khi nàng tỉnh lại, nếu biết Gia Cát Cẩn lại dám hạ được nàng, chắc chắn sẽ rất tức giận, sau đó ra tay xử lý Gia Cát Cẩn.

Lần trước, nàng và Gia Cát Cẩn đã quyết tâm sống mái với nhau.

Nếu lần này lại đánh nhau thì chuyện đó chưa chắc sẽ không lặp lại một lần nữa.

Nghĩ đến điều này, Tiêu Cửu Uyên cảm thấy vô cùng nóng ruột, nhưng hắn biết mình nóng ruột như thế căn bản không giải quyết được gì.

Điều hắn cần làm bây giờ là phải bình tĩnh lại.

Ở trên ngựa, Tiêu Cửu Uyên hít thật sâu, nghiêm túc suy nghĩ, Gia Cát Cẩn sẽ đưa Vũ nhi về Nam Chiêu bằng cách nào.

Bây giờ hắn có thể khẳng định, Gia Cát Cẩn nhất định đưa Vũ nhi đi bằng đường thủy, nếu đi qua cửa sông, gã sẽ lựa chọn loại thuyền nào để chở Vũ nhi.

Thuyền buôn, thuyền chở khách hay là thuyền đánh cá.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ một lát, ánh mắt chợt sáng lên, trong lòng liền có tính toán, để cho người khác không nghi ngờ thì chiếc thuyền đó chắc chắn sẽ đi vào lúc nửa đêm.

Nếu là chiếc thuyền bình thường thì sẽ không chạy vào ban đêm mà nhất định sẽ nghỉ ngơi.

Nhưng Gia Cát Cẩn nóng vội muốn đem Vũ nhi về Nam Chiêu, nên gã nhất định sẽ hạ lệnh cho người đi thuyền ngay trong đêm.

Chính vì vậy những chiếc thuyền đi qua cửa sông vào ban đêm đều rất khả nghi.

Cả đám người phi ngựa chạy không ngừng nghỉ, cuối cùng nửa đêm đã đến bến phà.

Tiêu Cửu Uyên lập tức lệnh cho thuộc hạ thông báo tri phủ địa phương đưa quân lính đến gặp hắn.

Hắn muốn lục soát các thuyền đi qua cửa sông.

Tri phủ địa phương nhận được thông báo, nghe nói Tiêu Cửu Uyên muốn chặn cửa sông, lục soát thuyền bè qua lại.

Không dám có bất cứ ý kiến gì, vội vàng đưa người đến trợ giúp Tiêu Cửu Uyên tìm kiếm.

Lần này tri phủ địa phương cũng giống như lần trước, hoàn toàn không biết rốt cuộc Tiêu Cửu Uyên muốn tìm cái gì.

Nhưng gã không dám thắc mắc, nhanh chóng hạ thanh chắn xuống, ngăn cản thuyền bè qua lại cửa sông.

Vì lần này có manh mối nên trong lòng Tiêu Cửu Uyên đã nắm chắc.

Hơn nữa bây giờ đang là ban đêm nên thuyền bè qua lại trên sông rất ít.

Hắn cũng không mất công tìm kiếm.

Có điều lần này tìm đến khi trời sắp sáng mà vẫn không tìm thấy Vũ nhi.

Khi trời gần sáng, thuyền bè qua lại trên sông bỗng nhiều hơn rất nhiều.

Thình thoảng lại có ba, năm chiếc thuyền đi qua.

Tiêu Cửu Uyên vừa lục soát vừa thấy lạ, tại sao thuyền đột nhiên lại nhiều như thế.

Theo lý mà nói thì phải khi trời sáng thuyền mới chạy chứ.

Ánh mắt Tiêu Cửu Uyên chợt sáng lên, hẳn biết rồi.

Đây là Gia Cát Cẩn đang làm nhiễu loạn tầm mắt của hắn.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 787: Mở Nắp Quan Tài

Chỉ sợ những chiếc thuyền này đều đã bị Gia Cát Cẩn thu mua.

Gã để những chiếc thuyền này cùng lúc đi qua đây chính là để làm nhiễu loạn hãn, một trong những chiếc thuyền này nhất định có Vũ nhi.

Nghĩ như vậy khiến cả người Tiêu Cửu Uyên chấn động, hãn dẫn thuộc hạ lục soát từng chiếc thuyền.

Một chiếc cũng không bỏ qua.

Trong số những chiếc thuyền đó có một chiếc thuyền thu hút sự chú ý của Tiêu Cửu Uyên.

Đây là một chiếc thuyền chở thi thể người chết.

Đầu chiếc thuyền buộc một vòng hoa trắng, trên thuyền có một chiếc quan tài gỗ màu đen, bên ngoài quan tài quấn rất nhiều dây thừng, có cả người mặc đồ tang, khuôn mặt người nào cũng buồn bã, khóc lóc âm ỉ.

Tiêu Cửu Uyên không để ý đến những người này, hãn nhìn chăm chăm vào chiếc quan tài gỗ màu đen, hãn nghi ngờ người nằm trong quan tài chính là Vũ nhi.

“Người đâu, mở nắp quan tài ra.”

Tiêu Cửu Uyên vừa hạ lệnh, Hắc Diệu liền mang theo vài người nhảy lên thuyền định mở nắp quan tài.

Người nhà của người chết sao có thể đồng ý cho người ta mở nắp quan tài.

Họ khóc lóc cầu khẩn: “Quan gia, ngài không thể làm như vậy, phụ thân của ta đã chết rồi, nếu ngài làm như vậy chính là quấy nhiễu linh hồn đang yên nghỉ của ông ấy, cầu xin ngài đừng mở nắp quan tài, cầu xin ngài.”

Quanh người Tiêu Cửu Uyên tràn đầy sát khí, đối mặt u ám, trầm giọng quát: “Câm mồm, nếu còn dám khóc lóc van xin, lập tức bắt vào nhà lao.”

Người lớn, trẻ con ở đằng sau không dám khóc nữa.

Hắc Diệu đưa tay đánh một chưởng vào nắp quan tài liền mở được nắp quan tài ra.

Trong quan tài đúng là một người đã chết, căn bản không phải là Vân Thiên Vũ.

Nhìn thấy như vậy, không chỉ Hắc Diệu mà Tiêu Cửu Uyên đều trầm xuống.

Chẳng lẽ Vũ nhi căn bản không ở trong chiếc quan tài gỗ màu đen này.

Nhưng trái tim Tiêu Cửu Uyên dường như có cảm giác.

Vũ nhi đang ở trên chiếc thuyền này.

Nếu nàng không ở trong chiếc quan tài gỗ màu đen thì bây giờ nàng đang ở đâu?

Tiêu Cửu Uyên nhìn chăm chăm vào người nằm trong quan tài, đột nhiên phát hiện vị trí người chết nằm hơi kỳ lạ, hình như hơi cao, chiếc quan tài gỗ màu đen này rất cao, theo lý mà nói thì người chết phải nằm xuống tận đáy quan tài mới đúng, sao lại nằm ở giữa, chẳng lẽ dưới chiếc quan tài gỗ màu đen này có giấu người.”

Tiêu Cửu Uyên không nói gì mà chỉ nhìn, khi hăn nghĩ đến việc Vũ nhi có khả năng bị giấu ở phía dưới người chết thì lập tức muốn giết người.

Đôi mắt hăn hăn lên những tia máu đỏ, gân xanh trên bàn tay đều nổi lên.

Gia Cát Căn, bốn vương sẽ giết chết người, chỉ cần tìm được Vũ nhi, bốn vương sẽ làm tất cả mọi thứ để giết người.

Tiêu Cửu Uyên ra lệnh cho Hắc Diệu: “Lục soát phía dưới người chết.”

Hăn vừa dứt lời, thì con cháu người chết vừa bị hăn dọa cho sợ hãi lại khóc âm lên.

Tiêu Cửu Uyên phản nộ quát: “Câm mồm, nếu ai còn dám kêu khóc, xem bốn vương xử lý thế nào.”

Hăn nói xong liền đưa tay phóng một luồng linh lực về mặt nước trên sông.

Mặt nước trên sông dường như bị xé toạc ra, vô số giọt nước bắn lên.

Mọi người trên thuyền vô cùng sợ hãi, không ai còn dám ngăn cản hăn.

Hắc Diệu tiến lên nhắc người chết lên, sau đó hạ lệnh cho thuộc hạ lục soát đáy quan tài nhưng soát đi soát lại cũng không thấy người đâu.

Phía dưới chất đầy những thứ như nhà giấy tiền giấy người giấy, còn có cả một bộ quần áo mà người chết mặc lúc còn sống.

Ngoài những thứ này ra thì không còn thứ gì khác.

Mặt Hắc Diệu tối sầm, nhanh chóng tiến lên bấm báo Tiêu Cửu Uyên: “Vương gia, không có.”

Lần này, mặt Tiêu Cửu Uyên cũng tối sầm lại, toàn thân như có cuồng phong bạo vũ bao quanh, người đâu, người đâu rồi.

Rõ ràng hẳn có cảm giác Vũ nhi đang ở trên chiếc thuyền này.

Sao lại không thấy nàng đâu?

Tiêu Cửu Uyên sa sầm nét mặt, lập tức hạ lệnh: “Lục soát, không bỏ qua bất cứ chỗ nào trên chiếc thuyền này.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 788: Cơ Quan

Hắn thật sự cảm thấy Vũ nhi đang ở trên chiếc thuyền này.

Cảm giác của hắn hết sức mãnh liệt.

Hắn tin tưởng rằng cảm giác của mình không sai.

Vũ nhi của hắn đang ở trên chiếc thuyền này.

Có điều Hắc Diệu dẫn người đi lục soát cả chiếc thuyền cũng không tìm thấy Linh Nghi quận chúa.

Cuối cùng Tiêu Cửu Uyên phải thả chiếc thuyền lớn này đi.

Mắt nhìn thấy chiếc thuyền lớn đó nhanh chóng rời bến, càng lúc càng xa.

Tiêu Cửu Uyên nhìn thuyền rời đi, trong lòng vô cùng khó chịu, dường như hắn nghe thấy Vũ nhi đang gọi hắn, Tiêu Cửu Uyên, ta ở đây.

Ta ở đây.

Nhưng tại sao hắn tìm không ra, rốt cuộc đã sai sót ở đâu, tại sao lại không tìm thấy người.

Đôi mắt đen nhánh của Tiêu Cửu Uyên nhìn chằm chằm vào chiếc thuyền lớn, ánh mắt vô thức nhìn vào chiếc quan tài gỗ màu đen.

Hắn nhìn đi nhìn lại vẫn cảm thấy chiếc quan tài đó có vấn đề.

Nhưng có vấn đề ở chỗ nào, Tiêu Cửu Uyên cố gắng suy nghĩ liền cảm thấy hình như mình đã bỏ sót điều gì đó.

Chiếc thuyền lớn càng lúc càng đi xa, nếu hắn còn chưa nghĩ ra thì bọn họ sẽ nhanh chóng vượt ra khỏi tầm mắt của hắn.

Trong lúc cấp bách, Tiêu Cửu Uyên đột nhiên nghĩ ra một vấn đề.

Bọn họ không hề động vào chiếc quan tài gỗ màu đen kia, nếu chiếc quan tài liền với chiếc thuyền thì sao.

Nếu liền một khối thì hoàn toàn có thể có cơ quan.

Đáy quan tài có thể chuyển động lên xuống, khi bọn họ lục soát thì có người khởi động cơ quan này, lật đáy quan tài xuống nên bọn họ chỉ nhìn thấy những thứ như nhà giấy, tiền giấy, quần áo giấy, nhưng sau khi bọn họ kiểm tra xong có người lại khởi động cơ quan lật đáy quan tài lên.

Như vậy, cho dù bọn họ có lục soát cả phía dưới cũng không tìm được bất cứ người nào.

Cho nên Vũ nhi thật sự đang ở trong chiếc quan tài gỗ màu đen kia.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ đến đây, cả người như bùng nổ, đồng thời hạ lệnh cho Hắc Diệu: “Cản chiếc thuyền kia lại, Linh Nghi quận chúa đang ở trên chiếc thuyền lớn đó.”

Hắc Diệu nghe xong, thân hình khẽ động, phi thẳng đến chiếc thuyền lớn ở đằng xa.

Gã vừa đuổi theo vừa hét lớn: “Đứng lại, chiếc thuyền phía trước đứng lại.”

Nhưng chiếc thuyền lớn không những không dừng lại mà còn tăng tốc chạy thật nhanh.

Như vậy càng khẳng định được suy nghĩ của Tiêu Cửu Uyên là đúng.

Vũ nhi đang ở trên chiếc thuyền lớn đó, chính là ở trong chiếc quan tài gỗ màu đen kia.

Nghĩ đến đây, Tiêu Cửu Uyên chỉ muốn giết chết tên Gia Cát Cẩn khốn kiếp.

Để đem Vũ nhi về Nam Chiêu mà không ngại để nàng nằm cùng quan tài với người chết.

Đáng chết, đáng chết.

Hắn nhất định phải giết chết gã.

Tiêu Cửu Uyên như phát điên, đuổi theo chiếc thuyền lớn trước mặt.

Thuộc hạ của hắn ở phía sau cũng đuổi theo.

Thấy chiếc thuyền lớn kia không có ý định dừng lại nên Tiêu Cửu Uyên cũng không quan tâm người trên thuyền là người dân vô tội hay là thuộc hạ của Gia Cát Cẩn nữa.

Hắn đưa tay phóng ra một luồng linh lực nhắm thẳng vào chiếc thuyền lớn.

Chiếc thuyền bị nổ tung trong nháy mắt.

Người trên thuyền lập tức gào khóc thảm thiết, không ít người bị rơi xuống nước.

Nhưng Tiêu Cửu Uyên không để ý tới bọn họ mà chạy thẳng đến chiếc quan tài gỗ màu đen.

Nhưng khi hắn còn chưa đến gần thì chiếc quan tài đã tự nứt vỡ.

Có người nhảy ra từ trong quan tài, trong chớp mắt bay lên giữa không trung.

Tiêu Cửu Uyên và đám người Hắc Diệu nhanh chóng đuổi theo, phát hiện người đang ở giữa không trung chính là thái tử Nam Chiêu Gia Cát Cẩn một thân cẩm y, trong tay Gia Cát Cẩn còn bế một người.

Chính là Linh Nghi quận chúa Vân Thiên Vũ.

Nhưng lúc này Vân Thiên Vũ đang ngủ mê man, không hề có chút phản ứng.

Tiêu Cửu Uyên nhìn thấy tất cả liền nổi giận đùng đùng, hắn gầm lên: “Gia Cát Cẩn, ngươi lập tức buông nàng ra, ngươi là một tên tiểu nhân vô liêm sỉ, dám hạ được nàng để mang nàng về Nam Chiêu, ngươi cho rằng Vũ nhi tình lại sẽ tha cho ngươi sao.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 789: Đối Đầu

Gia Cát Cẩn dừng giữa không trung, tay vẫn ôm Vân Thiên Vũ, lạnh lùng cười.

“Đây là chuyện của bốn thái tử ta, không can dự đến người.”

“Tiêu Cửu Uyên, người cho rằng người tốt hơn bốn thái tử sao.”

“Chẳng lẽ người đã quên trước kia người đối xử với nàng như thế nào sao? Đúng, bốn thái tử động tay động chân với nàng, nhưng chỉ vì bốn thái tử muốn mang nàng về Nam Chiêu quốc thôi, sau khi chúng ta trở về đó rồi ta tin ta có thể khiến nàng tha thứ cho mình.”

“Hơn nữa, người không xứng với nàng.”

Gia Cát Cẩn lạnh lùng quát.

Gã vừa phất tay thì một thứ sáng bóng vọt ra: “Bánh xe lửa Kim Dương, lên.”

Bánh xe màu vàng óng như mặt trời xoay tít phóng đến phía Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên phất tay, trường thương trong tay cũng phóng vọt ra như bay.

Tiếng rầm rầm vang lên không ngừng.

Hai kiện linh khí nổ tung trên mặt sông, sức nổ mạnh đến kinh hoàng, những mảnh văng làm rất nhiều người bị thương.

Đáng tiếc Tiêu Cửu Uyên vẫn không một chút suy suyển, những người này dám can đảm giúp đỡ Gia Cát Cẩn thì chắc chắn phải nhận sự tức giận từ hắn.

Tiêu Cửu Uyên nhắc tay thu hồi lại trường thương, trường thương rung lên bắn thẳng về phía Gia Cát Cẩn.

Bởi vì Vũ Nhi đang ở trong tay Gia Cát Cẩn cho nên Tiêu Cửu Uyên không dám dùng linh lực để oanh tạc gã, tránh làm nàng bị thương

Nhưng vì Tiêu Cửu Uyên không dám dùng linh lực nên Gia Cát Cẩn lại càng lợi dụng cơ hội đó mà phóng linh lực về phía hắn.

Từ này đến giờ Tiêu Cửu Uyên vẫn chưa chiếm được thể thượng phong.

Không những thế, hắn còn phải né tránh từng đợt công kích của Gia Cát Cẩn.

Tuy rằng hắn đang ở thế bị động nhưng Tiêu Cửu Uyên vẫn kiên quyết ngăn chặn Gia Cát Cẩn, không cho gã có cơ hội trốn thoát.

Nhưng nếu cứ như vậy thì bọn họ chần chẫn sẽ không thể ngăn chặn được Gia Cát Cẩn, cũng không thể cứu được Vũ Nhi.

Tiêu Cửu Uyên vừa tung trường thương vừa nghĩ đến thủ hạ của Vân Thiên Vũ là Ảnh Tử.

Ảnh Tử trước giờ chưa từng xuất hiện nên Gia Cát Cẩn cơ bản là chưa hề biết đến sự tồn tại của y.

Hơn nữa linh lực của Ảnh Tử rất mạnh, xuất quỷ nhập thần, nếu như đột nhiên xuất hiện chắc chắn có thể đoạt lại người từ tay Gia Cát Cẩn.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ được cách rồi thì lập tức dùng mật âm truyền lệnh cho Ảnh Tử.

Lúc hăn đối đầu với Gia Cát Cẩn sẽ cố tình trúng chiêu để Gia Cát Cẩn đắc ý mà rơi lỏng cảnh giác.

Ảnh Tử nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất để cứu Vũ Nhi.

Ảnh Tử lập tức tuân lệnh.

Trường thương trong tay Tiêu Cửu Uyên hung hăng lao về phía Gia Cát Cẩn, Gia Cát Cẩn phất tay chưởng đến một đạo linh lực oanh tạc lại hăn.

Tiêu Cửu Uyên nhanh như cắt đã tránh thoát được.

Gia Cát Cẩn bám sát Tiêu Cửu Uyên như một bóng ma, khi gã thấy khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần.

Đột nhiên gã lòi từ trong người mình ra một bình khí: “Ma trượng Giao Long Diệt, lên.”

Ma trượng có hình một con rồng và một con thuồng luồng quấn quanh thân nhau liền phóng thẳng đến chỗ Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên nhanh nhẹn dùng trường thương đen đánh trả lại.

Nhưng ma trượng Giao Long Diệt kia vô cùng lợi hại, âm âm chống cự kịch liệt với trường thương đen của Tiêu Cửu Uyên.

Ầm, Tiêu Cửu Uyên bị sức mạnh của ma trượng Giao Long Diệt đánh cho bay ra xa vài thước.

Thân hình hắn đột nhiên lùi về sau như bị mất đà vài bước rồi mới có thể đứng vững.

Khi hắn lấy lại được thăng bằng rồi thì chợt phun ra một ngụm máu tươi, toàn thân loạng choạng ngã xuống nước.

Sắc mặt thủ hạ của hắn đều tái nhợt, bọn họ nhìn không được kêu to: “Vương gia.”

Gia Cát Cẩn nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên bị mình đánh trọng thương thì trong lòng vô cùng nhẹ nhõm thở phào một hơi, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khinh miệt...

Ly thân vương gia Tiêu Cửu Uyên được người người ca tụng thì ra yếu đuối đến thế.

Gia Cát Cẩn giơ tay thu hồi ma trượng Giao Long Diệt.

Lúc này gã một tay thu hồi ma trượng Giao Long Diệt, một tay nhẹ ôm lấy Vân Thiên Vũ, dáng vẻ vô cùng thành thới.

Trong bóng tối, một đạo bóng hình nhanh như chớp phóng vọt tới bên cạnh gã, duỗi tay đoạt lấy Vân Thiên Vũ ngay trong tay Gia Cát Cẩn.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 790: Vây Giết

Trong tay Gia Cát Cẩn trống rỗng, gã đột nhiên biến sắc, nhanh chóng lách người tấn công về phía Ảnh Tử.

Còn Tiêu Cửu Uyên khi này vừa ngã xuống bây giờ đã lại bật dậy, bay vọt lên không trung.

Hắn phát tay, một đạo linh lực cực đại nhắm thẳng vào Gia Cát Cẩn, đồng thời hắn hét vang: “Đi chết đi.”

Gia Cát Cẩn vốn dĩ đang muốn đuổi theo Ảnh Tử muốn cướp lại Vân Thiên Vũ, không ngờ tới Tiêu Cửu Uyên vừa bị thương lại đột nhiên bay vọt lên và phóng một trận linh lực trấn áp gã.

Gã tái nhợt đi, nhanh như chớp vận linh lực chống đỡ đại trận linh lực đang đổ ụp xuống đầu mình.

Lúc này gã đã hiểu ra.

Khi này Tiêu Cửu Uyên cơ bản không phải là thua mà hắn chỉ giả vờ để đánh lạc hướng gã, tạo cơ hội cho thuộc hạ từ trong bóng tối có thể thuận lợi tiến đến và cướp Vân Thiên Vũ.

Thế mà gã lại trúng kế.

A a, đáng hận.

Gia Cát Cẩn giơ tay vận linh lực công kích lại đại trận linh lực của Tiêu Cửu Uyên.

Tiếng bang bang vang lên không ngừng.

Tiêu Cửu Uyên thấy Gia Cát Cẩn đã chặn được Cửu Lôi Phệ linh trận của mình nên nhanh tay tạo ra đại trận pháp.

Đại trận vừa tan thì một tòa trận pháp khác lại bao trùm lên.

Sắc mặt Gia Cát Cẩn đã trở nên xám xịt, gã vội lấy ma trượng Giao Long Diệt ra.

Gã dùng hết toàn bộ linh lực của chính mình vận vào ma trượng Giao Long Diệt, ầm một tiếng, ma trượng Giao Long Diệt kia hóa thành một con thuồng luồng và một con rồng lớn hung hăng muốn phá vỡ hai tòa đại linh trận pháp.

Đùng vang một tiếng, linh lực va nhau nổ tung.

Thân thể của Gia Cát Cẩn bị linh lực đập mạnh khiến gã bị ngã văng ra ngoài.

Nhưng rất may cho gã là hai tòa Cửu Lôi Phệ linh trận của Tiêu Cửu Uyên đã bị ma trượng Giao Long Diệt phá vỡ.

Cách đó không xa, Tiêu Cửu Uyên không màng đến Gia Cát Cẩn, hắn đi thẳng đến chỗ Ảnh Tử.

Gia Cát Cẩn đương nhiên thấy được hành động của hắn, gã cũng nhanh chóng phóng vọt đến bên cạnh Ảnh Tử.

Ý đồ của gã chính là đoạt lại Vân Thiên Vũ trên tay Ảnh Tử.

Ảnh Tử chính là lam linh cao thủ, sao có thể dễ dàng để cho Gia Cát Cẩn cướp chủ nhân từ trong tay y ra chứ.

Y nhanh tay ném ra một quả linh lôi đan, sau đó dùng linh lực kích nổ

Linh lôi đan nổ tung, ngăn cản bước tiến của Gia Cát Cẩn, Tiêu Cửu Uyên vội chạy đến bên cạnh Ảnh Tử.

Ảnh Tử đuổi tay thả Vân Thiên Vũ còn đang hôn mê trong lồng ngực mình ra, giao cho Tiêu Cửu Uyên.

Y trầm giọng nói: “Ly thân vương gia hãy bảo vệ tốt chủ nhân của ta, ta sẽ xử lý gã.”

Tiêu Cửu Uyên vừa ôm Vân Thiên Vũ vừa sai sử Hắc Diệu: “Hắc Diệu, giúp Ảnh Tử giết chết Gia Cát Cẩn.”

Lần này hẳn nhất định phải tiết đường sống của kẻ kia.

Hắc Diệu nhanh nhẹn cùng Ảnh Tử phóng thẳng đến chỗ Gia Cát Cẩn.

Thủ hạ của Gia Cát Cẩn vô cùng lo sợ mà chạy sang bảo vệ chủ tử.

Tiêu Cửu Uyên liền nhanh chóng ra lệnh: “Tất cả cùng ngăn cản thủ hạ của Nam Chiêu Thái tử.”

“Giết, một tên cũng không chừa.”

Mệnh lệnh vừa được ban, tất cả các thủ hạ tinh nhuệ của Tiêu Cửu Uyên liền hướng thẳng về phía đám thuộc hạ của Nam Chiêu Thái tử Gia Cát Cẩn mà giết.

Trên bờ vang lên tiếng chém giết nhau không dứt.

Người dùng linh lực để chiến đấu, uy lực cực mạnh.

Trên mặt nước đập vào vô số đợt sóng lớn.

Tiếng âm âm vang lên không ngừng.

Tiêu Cửu Uyên không để ý tới người khác mà chỉ ôm chặt Vân Thiên Vũ, bao lo âu trong lòng rốt cuộc cũng tiêu biến.

Nhưng nhìn thấy Vũ Nhi rất yên lặng không một chút phản ứng.

Tiêu Cửu Uyên lại nhìn không được mà lo lắng vội cúi người kêu nàng: “Vũ Nhi, nàng tỉnh lại đi, nàng tỉnh lại đi.”

Đáng tiếc Vân Thiên Vũ vẫn hôn mê như cũ, Tiêu Cửu Uyên biết nàng đã bị Gia Cát Cẩn hạ được, cho nên mới hôn mê không tỉnh được.

Liệu nàng có bị nguy hiểm không, có chuyện gì xảy ra với nàng không.

Tiêu Cửu Uyên tuy vô cùng lo lắng, nhưng hẳn vẫn nhận thấy Gia Cát Cẩn rất coi trọng nàng, ắt hẳn gã sẽ không hạ độc Vân Thiên Vũ đâu.

Thứ được mà gã hạ trên người Vũ Nhi có thể là gây mê được.

Tuy vậy nhưng Tiêu Cửu Uyên vẫn không thể ngừng lo lắng, hẳn ôm chặt lấy Vân Thiên Vũ, vút tới chiến trận trên mặt nước.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 791: Trọng Thương

Lúc này thủ hạ của hãn và Gia Cát Cẩn cũng đã rất nhiều người chết, không ít người cũng bị trọng thương.

Thậm chí Ảnh Tử và Hắc Diệu hai người cùng vây giết Gia Cát Cẩn, tuy lúc này Gia Cát Cẩn đã bị linh trận của hãn làm bị thương, nhưng sức chiến đấu của gã vẫn còn rất mạnh.

Thế mạnh của gã không chỉ là linh lực, linh lực của chẳng qua chỉ là lam linh sơ cấp, nhưng vũ khí của gã lại vô cùng lợi hại.

Bởi vì hãn vũ khí của gã lợi hại hơn Ảnh Tử và Hắc Diệu, cho nên dù cả hai hợp nhưng vẫn chưa giết được gã, nhất thời khó phân cao thấp.

Tiêu Cửu Uyên sắc mặt âm trầm khó coi, thật muốn lập tức giết chết tên Gia Cát Cẩn kia.

Tên chết tiệt này đáng bị dày xuống mười tám tầng địa ngục.

Nhưng khi Tiêu Cửu Uyên liếc nhìn Vân Thiên Vũ còn đang nằm trong lòng ngực mình, hãn rồi cuộc vẫn phải nhịn xuống.

Chuyện quan trọng bây giờ là bảo vệ Vũ Nhi, không để nàng lại rơi vào tay Gia Cát Cẩn.

Nếu như hãn cứ ôm Vũ Nhi đứng trên bờ như vậy thì rất có thể khiến nàng dễ dàng bị Gia Cát Cẩn bắt đi một lần nữa.

Tiêu Cửu Uyên đang nghĩ ngợi thì trên bờ có tiếng vó ngựa phi nước đại sang.

Đúng là thủ hạ của hãn, Bạch Diệu.

Vừa thấy Bạch Diệu xuất hiện, Tiêu Cửu Uyên lập tức ra lệnh cho gã: “Lên trợ giúp Hắc Diệu và Ảnh Tử cùng giết Nam Chiêu Thái tử Gia Cát Cẩn.”

Bạch Diệu vâng lời, lách mình phóng đến chỗ Gia Cát Cẩn.

Những thủ hạ của gã cũng lao về phía thủ hạ của Gia Cát Cẩn.

Cứ như vậy, người của Tiêu Cửu Uyên liền chiếm ưu thế.

Trong chốc lát, người của Nam Chiêu Thái tử Gia Cát Cẩn đã bị thuộc hạ của Ly thân vương gia giết sạch.

Mà Gia Cát Cẩn đã bắt đầu không thể một mình chống lại Ảnh Tử, Hắc Diệu và Bạch Diệu nữa.

Hơn nữa gã còn đang bị trọng thương.

Gia Cát Cẩn biết, hôm nay gã không thể mang đi Vân Thiên Vũ đi.

Nghĩ vậy, trong ánh mắt gã hiện lên một tia nhìn hung tàn, âm độc hướng về phía Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên, người dám đoạt người từ tay bốn thái tử.

Bốn thái tử sẽ ghi hận, ngày nào sẽ trả đủ cho người.

Gia Cát Cẩn nghĩ rồi liền vận linh lực hung hăng đánh về phía Hắc Diệu, sau đó lách mình muốn chạy trốn.

Vốn dĩ gã tưởng Hắc Diệu sẽ né tránh.

Nào ngờ Hắc Diệu bởi vì bức bội gã bắt Vân Thiên Vũ đi, khiến Vương gia đau lòng, cho nên không hề lùi mà còn lấn tới, hung hăng tạo một đạo linh lực công kích lại gã, hai đạo linh lực cứ thế trực tiếp đâm vào nhau.

Linh lực của Hắc Diệu cơ bản thua Gia Cát Cẩn, cho nên trực tiếp bị đánh lui.

Hắc Diệu bị đạo linh lực đó làm bị thương tương đối nặng.

Bạch Diệu nhìn không được mà lo lắng kêu lên: “Hắc Diệu.”

Hắc Diệu rống hận: “Giết gã, gã muốn chạy trốn.”

Bạch Diệu và Ảnh Tử cùng phát tay tạo ra hai đạo linh lực, trực tiếp tấn công về phía Gia Cát Cẩn.

Tuy rằng linh lực của Gia Cát Cẩn lợi hại, nhưng gã đang bị trọng thương, bây giờ lại bị cả hai đạo linh lực đồng thời tấn công.

Công kích mạnh như vậy sao gã có thể chịu đựng được, liền bị hai đạo linh lực ấy hung hăng đánh bay ra ngoài.

Ầm.

Toàn thân hắn bị đánh bay, lục phủ ngũ tạng thiếu chút nữa đều bị lệch vị trí.

Huyết khí trong lồng ngực vọt thẳng lên.

Oa một tiếng liền phun ra một búng máu tươi.

Ảnh Tử và Bạch Diệu thấy vậy thì thở phào nhẹ nhõm trong lòng một hơi, hai người lại tiếp tục ra tay công kích.

Gia Cát Cẩn ra sức dùng linh lực chống lại hai người bọn họ.

Nhưng linh lực của gã đã dần yếu đi nên liền bị đánh bại.

Khi Ảnh Tử tiếp tục xuất chiêu công Gia Cát Cẩn.

Toàn thân gã lại một lần nữa bị đánh bay ra ngoài, hết như một con bướm bướm rơi thẳng xuống nước.

Ảnh Tử giơ tay lên muốn một chương kết liễu kẻ kia.

Đúng lúc đó lại phát sinh biến cố, một đạo thân ảnh phát sáng phóng vọt đến rồi rơi thẳng xuống mặt nước.

Tốc độ của người này vô cùng nhanh, hết như một tia chớp, chớp mắt đã phóng đến, chờ khi Ảnh Tử và Bạch Diệu lấy lại được phản xạ.

Gia Cát Cẩn đã bị thân ảnh đó bắt được, kẻ kia kéo theo Gia Cát Cẩn lách mình vọt đi, thoáng chốc đã cách xa bọn họ mấy chục mét.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 792: Ngượng Ngùng

Ảnh Tử và Bạch Diệu không ngờ tới một tên đáng chết lại có người cứu, trong lòng bọn họ vô cùng gấp gáp vội muốn đuổi theo.

Tiêu Cửu Uyên ở phía sau gọi bọn họ lại.

“Không cần, đừng đuổi theo, coi chừng có bẫy.”

Ảnh Tử và Bạch Diệu bay vội nghiêng đầu xem xét, thân ảnh họ đã kéo được Gia Cát Cẩn đến bờ bên kia rồi, nếu hai người bọn họ đuổi theo cũng chưa chắc đã đuổi kịp.

Ảnh Tử và Bạch Diệu cùng quay về, Hắc Diệu theo sau cũng đến hỗ trợ.

Mọi người ngồi trên bờ, có người nóng vội mở miệng: “Không nghĩ có người lại đến cứu Gia Cát Cẩn, người này đến tột cùng là ai vậy mà thân thủ lợi hại đến thế.”

Khi này thân ảnh kia vừa ra tay thì bọn họ liền biết, người này vô cùng lợi hại.

Tiêu Cửu Uyên lúc không quan tâm đến ai đã cứu Gia Cát Cẩn mà chỉ lo lắng cho Vân Thiên Vũ.

“Có lẽ là thủ hạ của Gia Cát Cẩn, mặc kệ gã ta đi, Vũ Nhi vẫn chưa tỉnh, chúng ta nên nhanh chóng hồi kinh tìm đại phu, giúp nàng kiểm tra

xem nàng bị hạ loại được gì mà đến giờ vẫn còn bất tỉnh.

“Tuân lệnh, Vương gia.”

Mọi người cùng nhau lên ngựa quay về kinh thành.

Con đường ven sông bây giờ đã biến thành một mảng bừa bãi, bến tàu hoàn toàn bị phá huỷ.

Tri phủ địa phương cùng thủ hạ của mình đã sớm chạy đi tìm chỗ trốn, chờ đám người của Tiêu Cửu Uyên đi rồi thì bọn họ mới dám lộ diện.

“Trời ơi, thật đáng sợ.”

“Ly thân vương gia thật là lợi hại.”

“Thủ hạ của hắn cũng thật là lợi hại, nếu lúc này chúng ta không nhanh chân đi trốn thì chắc chắn đã bị giết rồi.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Mọi người đều tỏ ra vô cùng kinh hãi.

Tiêu Cửu Uyên ôm Vân Thiên Vũ vào lòng, cấp tốc hồi kinh.

Lúc xe ngựa chạy đến nửa đường, Tiêu Cửu Uyên nghe được một tiếng rên khẽ của Vân Thiên Vũ trong lồng ngực mình.

Tiêu Cửu Uyên lập tức vui mừng, mau chóng gọi xe ngựa dừng lại.

“Vũ Nhi, nàng tỉnh rồi sao.”

Tất cả thủ hạ phía sau đều vây quanh lại.

Mọi người cùng nhau nhìn Vân Thiên Vũ trong lồng ngực của Tiêu Cửu Uyên, quả nhiên nhìn thấy lông mi nàng giật giật, rồi nàng chậm rãi

mở mắt.

Vân Thiên Vũ mở to mắt ngược nhìn những gương mặt trước mắt mình, phát hiện ra mọi người đều trưng ra vẻ hưng phấn mà nhìn nàng.

Vân Thiên Vũ nhất thời cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra, nàng chỉ cảm thấy đầu đau nhức nên theo bản năng giơ tay lên xoa xoa.

Sau đó nàng liền nhớ đến chuyện mình vào cung chữa bệnh cho Thái Hậu nương nương nhưng bỗng nhiên lại bị trúng hôn mê được.

Như vậy hiện tại nàng đang ở đâu, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Vân Thiên Vũ vừa thắc mắc thì ba con linh thú trong Phượng Linh giới lập tức mồm năm miệng mười kể mọi sự tình vừa phát sinh cho nàng nghe.

Ba con linh thú càng nói càng trở nên kích động, ai cũng đều gáo thét mắng nhiếc Gia Cát Cẩn.

Khi này bọn họ ở trong Phượng Linh giới đã vô cùng sốt ruột, chủ tử bị hôn mê bất tỉnh nhưng bọn họ không thể thoát ra được.

Cũng may có đám người của Tiêu Cửu Uyên đến đoạt lại chủ tử về.

Nhưng sau này, bọn họ nhất định sẽ không chịu bị nhốt trong Phượng Linh giới nữa, nếu cứ bị nhốt ở trong đó thì khi chủ tử gặp nạn, bọn họ cũng không trợ giúp được gì.

Ba con linh thú nghĩ đến đây, ai cũng đều tranh nhau nói.

“Chủ tử, về sau chúng ta không muốn bị nhốt trong Phượng Linh giới nữa, nếu người có việc thì chúng ta vẫn có thể hỗ trợ.”

“Đúng vậy, chúng ta cứ bị nhốt trong Phượng Linh giới thì khi chủ tử gặp chuyện, chúng ta cơ bản là không thể thoát ra.”

Vân Thiên Vũ cũng đồng ý, nhưng nàng sẽ không thả bọn chúng ra ngoài trước mặt mọi người.

Nàng ngẩng đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên, phát hiện chính mình đang ngồi trong lồng ngực hắn, mà xung quanh bọn họ lại có rất nhiều người.

Vân Thiên Vũ lập tức ngượng ngùng đến đỏ mặt, vội vàng muốn thoát ra tìm một chỗ ngồi khác.

Nhưng Tiêu Cửu Uyên lại không cho nàng động dậy, khẩn trương hỏi nàng: “Thế nào? Có phải cảm thấy không thoải mái không? Đầu choáng váng sao? Đau không?”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 793: Tiến Cung Lĩnh Chỉ

Vân Thiên Vũ được gã quan tâm, lại nghĩ đến tam linh thú trong lời gã nói.

Trong lòng không khỏi tức giận.

Gia Cát Cẩn đáng chết, dám đối xử với chúng như vậy.

Vốn dĩ nàng không nghĩ rằng lại sớm phải đối mặt với gã như vậy, không nghĩ tới gã lại dám ra tay với nàng.

Gã muốn đưa nàng đi Nam Chiêu, thì nàng phải đi sao?

Gã không biết nàng ghét gã đến cỡ nào sao, gã còn muốn đưa nàng đi Nam Chiêu, có bị điên không vậy?

Vân Thiên Vũ nắm chặt tay, Gia Cát Cẩn, nếu như gã còn xuất hiện trước mặt nàng, tuyệt đối nàng sẽ không tha cho gã.

Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: “Ta không sao, huynh đừng lo.”

Nàng nói xong quay đầu nhìn những người xung quanh: “Ta không sao rồi, đa tạ mọi người quan tâm.”

Đám người Ảnh Tử và Bạch Diệu nghe nàng nói không sao, cuối cùng cũng bớt lo.

Nhìn thấy vương gia nhà mình ôm chặt Vân Thiên Vũ, đám người Bạch Diệu vội vàng cười ngửa về kinh trước.

Sau đó, Tiêu Cửu Uyên bế Vân Thiên Vũ chậm rãi đi.

Vân Thiên Vũ hai má đỏ bừng: “Tiêu Cửu Uyên, mau thả ta ra, bọn họ sẽ cười ta.”

“Chê cười gì mà chê cười, ai dám chê cười.”

Tiêu Cửu Uyên bá đạo nói, cánh tay lại siết chặt hơn, nghĩ đến lúc trước không nhìn thấy nàng, hắn lo lắng đến phát điên.

“Không thấy nàng đâu bốn vương lo lắng muốn chết, hận không thể giết người thôi.”

Bây giờ nghĩ lại Tiêu Cửu Uyên vẫn rất tức giận.

Vốn dĩ hắn muốn giết chết Gia Cát Cẩn, không nghĩ tới cuối cùng vẫn để Gia Cát Cẩn chạy thoát, đáng hận, cuối cùng ai là người đã cứu Gia Cát Cẩn.

Bên cạnh Gia Cát Cẩn có thủ hạ lợi hại như vậy sao?

Tiêu Cửu Uyên đang nghĩ ngợi Vân Thiên Vũ ngẩng đầu lên nói: “Tiêu Cửu Uyên đa tạ huynh đã cứu ta.”

Nàng thật sự không muốn đi Nam Chiêu gì đó, cũng không muốn dây dưa với Gia Cát Cẩn quá nhiều.

Không biết tại sao, bây giờ nàng thực sự rất ghét Gia Cát Cẩn, không muốn ở bên hắn quá nhiều, không muốn dây dưa quá nhiều với hắn.

Tiêu Cửu Uyên nghe được Vân Thiên Vũ nói lời cảm tạ, mất hứng nhướn mày, liếc Vân Thiên Vũ.

“Nàng là thê tử của ta, ta cứu nàng là lẽ đương nhiên, nói cảm tạ gì chứ, lần sau còn nói như vậy, xem ta có đánh mông nàng hay không.”

Khóe miệng Vân Thiên Vũ nhếch lên.

Chỗ nào không đánh lại muốn đánh vào mông, nàng là nữ nhân mà.

Tiêu Cửu Uyên mới không quan tâm nàng có phải nữ nhân hay không, từ trên cao cúi đầu nhìn Vân Thiên Vũ, nghĩ đến những sợ hãi trước kia, cánh tay lại siết chặt hơn, sau đó cúi người mạnh mẽ hôn lên môi Vân Thiên Vũ.

Nụ hôn lần này mang theo hơi thở nóng rực, hai người hôn nhau triền miên.

Cho đến khi cả hai người đều không thở nổi mới buông ra.

Trong lòng Tiêu Cửu Uyên cuối cùng hạ quyết định, kiên định ôm chặt Vân Thiên Vũ nói:

“Về kinh, sau khi về kinh ta lập tức tiến cung thỉnh hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn, ta phải mau chóng lập nàng làm phi, chờ nàng lấy ta rồi, ta cũng muốn xem còn có ai dám động đến vương phi của bốn vương.”

Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng nói.

Vân Thiên Vũ nằm trong lòng hân, nghĩ đến hoàng đế trong cung, ánh mắt không tự chủ được tối sầm lại.

“Hoàng thượng sẽ không đồng ý.”

“Lần này không phải do hân đồng ý hay không.”

Dám kết hợp với thái tử Nam Chiêu quốc Gia Cát Căn tính kế hân và Vũ nhi, nếu như không ban hôn thì hân sẽ không dễ yên.

Vân Thiên Vũ nghe Tiêu Cửu Uyên nói như vậy không khỏi lo lắng hỏi: “Huynh muốn làm gì?”

“Nàng không cần quan tâm, nàng chỉ cần an phận ở vương phủ tiếp chỉ là được.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong lại cúi đầu hôn môi Vân Thiên Vũ một chút, sau đó ôm nàng thúc ngựa đi thẳng về kinh.

Hai người về đến kinh thành thì trời đã tối rồi.

Tiêu Cửu Uyên đưa Vân Thiên Vũ về An thân vương phủ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 794: Nhất Định Sẽ Hạnh Phúc

Lúc này An thân vương phủ đã sớm loạn cả lên.

Hai người Tiêu Lăng Phong và Tiêu Dạ Thần lo lắng không biết phải làm sao, trước đó Tiêu Lăng Phong đã tiến cung một chuyến hỏi thái hậu xem Vân nha đầu đang ở đâu.

Ánh mắt thái hậu lảng tránh, chứng tỏ tình hình có vẻ không tốt.

Tiêu Lăng Phong ở trong cung náo loạn một hồi cũng không có kết quả gì.

Đành phải hỏi phủ, nhưng sau khi về đến vương phủ vẫn không có tin tức của Vân Thiên Vũ.

Lúc này hai ông cháu thật sự rất sốt ruột, phái rất nhiều người ra ngoài tìm.

May mắn là Vân Thiên Vũ đã trở lại, nếu không Tiêu Lăng Phong lại muốn tiến cung tìm thái hậu đòi người rồi.

Tiêu Lăng phong và Tiêu Dạ Thần vừa nhìn thấy Vân Thiên Vũ, hai ông cháu liền vây quanh hỏi.

“Vân nha đầu, cuối cùng là có chuyện gì vậy? Sao đang yên đang lành lại không thấy người đâu.”

Tiêu Dạ Thần cũng sốt ruột nói: “Đúng đó, chúng ta rất lo lắng, suýt chút nữa chúng ta đã lo lắng đến phát điên rồi.”

Vân Thiên Vũ thấy bọn họ thật sự rất lo lắng, trong lòng không khỏi cảm động vội trấn an hai người bọn họ.

“Ta không sao, các người đừng lo lắng. Là thái tử Nam Chiêu quốc Gia Cát Cẩn hạ độc ta, định đưa ta đi Nam Chiêu quốc.”

“Cái gì? Cái tên bỉ ổi vô liêm sỉ này, dựa vào cái gì mà muốn đưa người đi Nam Chiêu, người là quận chúa An thân vương phủ, vốn không phải nữ nhi của công chúa gì đó.”

“Đúng đó, người là quận chúa An thân vương phủ, Nam Chiêu thái tử dựa vào đâu mà đưa người đi.”

Tiêu Cửu Uyên nhìn Tiêu Lăng Phong và Tiêu Dạ Thần nói:

“Vũ nhi còn chưa được ăn gì, nàng đói bụng rồi, các người chuẩn bị đồ ăn cho nàng đi.”

Tiêu Lăng Phong vừa nghe được lập tức đi về phòng bếp: “Được được, ta đi chuẩn bị đồ ăn đến đây.”

Bây giờ đồ ăn của Tiêu Dạ Thần và Vân Thiên Vũ đều do Tiêu Lăng Phong chuẩn bị.

Lão rất thích nấu ăn, nhưng thân là lão vương gia của vương phủ, người khách không dám ăn đồ lão nấu.

Cho nên lão liền nấu cho Tiêu Dạ Thần và Vân Thiên Vũ ăn.

Sau khi Tiêu Lăng Phong đi rồi, Tiêu Cửu Uyên nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Người an tâm ở An thân vương phủ nghỉ ngơi, ta tiến cung một chuyến.”

Lúc này Vân Thiên Vũ lo lắng, đưa tay kéo quần áo của Tiêu Cửu Uyên: “Không phải huynh đói bụng sao? Hay là ăn một chút đồ ăn rồi nói tiếp.”

Nàng sợ Tiêu Cửu Uyên tiến cung sẽ gặp bất lợi, chọc giận hoàng đế, nếu như hoàng đế đối phó với hần thì phải làm sao.

Nàng không muốn có chuyện gì xảy ra với hần.

Tiêu Cửu Uyên lại đưa tay sờ đầu Vân Thiên Vũ, cưng chiều nói: “Nàng đừng lo lắng, ta không sao, nàng ngoan ngoãn ở An thân vương phủ đợi tiếp chỉ là được.”

“Nhưng mà lâu rồi huynh cũng chưa ăn gì.”

“Huynh không đói.” Trước mắt điều cần thiết nhất chính là khiến cho hoàng thượng hạ chỉ.

Nếu như lão dám không hạ chỉ, hần tuyệt đối sẽ không chịu để yên.

Đến lúc đó hần làm ra chuyện gì cũng đừng trách hần.

Ánh mắt Tiêu Cửu Uyên âm trầm nói không nên lời.

Nói xong hần xoay người đi ra, quyết định tiến cung đi tìm hoàng thượng.

Vân Thiên Vũ ở phía sau gọi hần: “Tiêu Cửu Uyên, huynh tuyệt đối đừng để xảy ra chuyện gì, nhất định phải cẩn thận.”

Lời nói dịu dàng như vậy khiến cho Tiêu Cửu Uyên cảm thấy trong lòng ấm áp vô cùng, thoải mái vô cùng.

Hần phát tay về sau: “Yên tâm đi, bốn vương vẫn chờ ngày nàng gả vào phủ Ly thân vương.”

Vân Thiên Vũ ngậy ngấn cả người, sau đó ngẩng đầu nhìn sang bên cạnh, ánh mắt Tiêu Dạ Thần nhìn nàng ấm áp, Vân Thiên Vũ lập tức ngượng ngùng.

“Người đừng nghe cửu hoàng thúc của người nói bậy, thật ra chúng ta?”

Vân Thiên Vũ còn chưa nói hết lời, giọng nói ấm áp của Tiêu Dạ Thần vang lên: “Tiểu cô cô, chúc mừng người và cửu hoàng thúc, ta tin rằng các người nhất định sẽ hạnh phúc.”

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn Tiêu Dạ Thần, thấy ánh mắt Tiêu Dạ Thần rất thanh thản thật tâm chúc phúc cho bọn họ.

Nàng lập tức mỉm cười, Tiêu Dạ Thần bây giờ mới thật sự buông tay, quá tốt rồi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 795: Uy Hiếp

Nhìn thấy Tiêu Dạ Thần, Vân Thiên Vũ liền nghĩ đến Diệp Gia, biểu tở thích nhưng mà Tiêu Dạ Thần.

Thật ra Tiêu Dạ Thần là nam nhân đáng để phó thác cả đời, chỉ là không biết gã có thích biểu tở không.

Vân Thiên Vũ đang nghĩ ngợi, đột nhiên sắc mặt thay đổi, sợ hãi kêu lên: “A, biểu tở?”

"Làm sao vậy?"

Tiêu Dạ Thần quan tâm hỏi, Vân Thiên Vũ vội nói: “Biểu tở, biểu tở đâu? Sáng hôm qua ta bị Gia Cát Cẩn hạ độc, biểu tở cũng trúng độc, giờ tở ấy ở đâu?”

Sắc mặt Tiêu Dạ Thần tối sầm, sau đó nhìn Vân Thiên Vũ nói.

“Người đừng sốt ruột, ta vào cung xem thế nào, nói với cửu hoàng thúc một chút, xem xem Diệp Gia có phải đang ở trong tay thái hậu không.”

“Được, nhất định phải đưa tở ấy về.”

Vân Thiên Vũ dặn dò, Tiêu Dạ Thần gật đầu đi nhanh ra khỏi An thân vương phủ.

Vân Thiên Vũ đi đến phượng viện An thân vương phủ, thấy Họa Mi dẫn theo đám người tiểu Mai đến.

“Tiểu thư, người trở về rồi, Thật sự làm ta sợ muốn chết.”

Họa Mi bị dọa phát khóc, ôm lấy Vân Thiên Vũ.

Tiểu Mai ở bên cạnh Vân Thiên Vũ nhanh chóng nói: “Quận chúa, Họa Mi tỷ tỷ hôm nay đã khóc mấy lần rồi.”

Vân Thiên Vũ nhìn mắt Họa Mi quả nhiên là đã sưng như quả đào tươi, không nhìn được đau lòng nói:

“Ta về lấy nước lạnh thoa cho người một chút.”

"Chỉ cần tiểu thư không sao, ta lại vui vẻ."

Họa Mi vui vẻ nói, Vân Thiên Vũ nắm chặt tay Họa Mi, kéo nàng ta đi thẳng đến phượng viện

Trong cung, đèn đuốc sáng trưng.

Trong cung điện của hoàng đế, hoàng đế đang nổi giận.

“Tiêu Cửu Uyên, người nói lời này là có ý gì?”

“Ý tứ rất rõ ràng, nếu như hoàng thượng không hạ chỉ tứ hôn cho bốn vương và quận chúa Linh Nghi, bốn vương không đảm bảo sau này sẽ làm ra chuyện gì quá đáng.”

Tiêu Cửu Uyên đứng trên đại điện, một thân cẩm y thêu kim văn màu đen, tôn quý trang trọng, một phong thái bề ngễ, phóng túng.

Cả người hắt toát ra khí chất lạnh lùng, hoàn toàn không để hoàng đế vào mắt.

Trên đại điện, lão hoàng thượng tức đến lông mày nháy dựng lên, chỉ vào Tiêu Cửu Uyên nói: “Người đưa quận chúa Linh Nghi về?”

“Đúng vậy, chỉ cần bốn vương không đồng ý, không ai có thể đưa nàng đi.”

Vẻ mặt Tiêu Cửu Uyên tràn đầy vẻ châm biếm, rõ ràng là cười nhạo thủ đoạn thấp hèn của hoàng đế.

Hoàng đế vô cùng tức giận, huyết khí trào dâng. Nếu không phải gã cố gắng kiềm chế, nhất định sẽ bị tên nghịch tử này làm cho tức chết.

“Người dám làm như vậy.”

“Làm thì bốn vương đã làm rồi, hoàng huynh chỉ cần hạ chỉ tứ hôn là được.”

“Trẫm không đồng ý.”

“Được, chỉ mong hoàng huynh có thể chịu đựng được sự tức giận của bốn vương, hoàng huynh và thái tử Nam Chiêu quốc bày mưu tính kế đưa quận chúa Linh Nghi đi Nam Chiêu, nếu bốn vương tiết lộ chuyện này ra ngoài, không biết dân chúng Đông Ly sẽ nhìn hoàng huynh như thế nào, chỉ để đề phòng huynh đệ mà hoàng huynh thà đưa quận chúa Linh Nghi cho thái tử Nam Chiêu.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong lời cuối cùng lạnh lùng châm chọc lão hoàng đế.

Lão hoàng đế bị tức đến không nói nên lời.

"Người, người."

Ngoài điện, giọng nói của thái giám vang lên: "Thái hậu nương nương giá lâm."

Thái hậu đi đến ngoài điện, thái giám và cung nữ đều bị đứng chờ ngoài điện.

Chỉ có một mình thái hậu đi vào.

Sau khi thái hậu đi vào, liếc mắt nhìn dáng vẻ giường cung bật kiếm của hai người Tiêu Cửu Uyên và hoàng đế, thái hậu không khỏi đau đầu, hết nhìn hoàng thượng lại nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: “Uyên nhi, người làm gì vậy?”

Tiêu Cửu Uyên không nói gì, trái lại hoàng đế lại nói.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 796: Hạ Chỉ Ban Hôn

“Nhìn xem, đây là nhi tử mẫu hậu sủng ái, hoàn toàn không để trẫm vào mắt, chẳng những ép trẫm ra quyết định, còn chạy tới uy hiếp trẫm, nếu trẫm không chỉ hôn cho hãn và Linh Nghiquận chúa, hãn sẽ làm chuyện quá kích.”

“Mẫu hậu, người nghe đi, người nghe đi, hãn để vị hoàng đế này vào mắt sao?”

Tiêu Cửu Uyên nhíu phượng mày, mắt đen sâu thẳm phảng phất như vực sâu không đáy.

Hãn chậm rãi mở miệng.

“Hoàng huynh, ta muốn hỏi huynh đối đãi với ta như huynh đệ sao? Nếu như huynh đối đãi với ta như huynh đệ, người huynh đệ mình thích, tại sao huynh lại dâng nàng cho người khác?”

“Ta không hiểu, tại sao huynh kiêng kị ta, đúng vậy, ta có chút khả năng, nhưng ta chưa từng nghĩ tới vạn dặm giang sơn của người, nói thật ra, Tiêu Cửu Uyên ta chỉ không ở ngôi vị hoàng đế, nếu như ta thật sự muốn giang sơn, muốn ngôi vị hoàng đế, cái ta muốn là vị trí bá chủ thiên hạ, mà không phải vị trí của huynh.”

Bộ dạng cuồng vọng của Tiêu Cửu Uyên, chẳng những khiến hoàng đế không thoải mái, ngược lại càng kiêng kị trong lòng.

Lão ta nhìn thái hậu nói: “Mẫu hậu người xem hăh.”

Thái hậu lúc này đã tức giận đến mức không muốn nói chuyện, bà ta vô cùng tức giận chuyện trưởng tử lấy danh nghĩa của mình cùng Nam Chiêu thái tử thiết lập cục diện.

Hiện tại Linh Nghi quận chúa được Uyên Nhi tìm về rồi, trưởng tử này vẫn là bộ dạng vênh váo hung hăng.

Điều này làm cho thái hậu rất tức giận.

Bà ta nghiêng đầu nhìn hoàng đế nói: “Hoàng đế, con vẫn nên hạ chỉ ban hôn cho Linh Nghi quận chúa và Uyên Nhi đi.”

“Cho tới bây giờ, cái nó muốn cũng không phải là giang sơn Đông Ly cùng ngôi vị hoàng đế, cho nên con vẫn nên thành toàn cho nó đi.”

Thái hậu vừa dứt lời, hoàng đế tức giận đến mức không thở được, ngón tay run rẩy chỉ vào Tiêu Cửu Uyên.

“Mẫu hậu, không phải trẫm không ban hôn cho bọn họ, lúc trước là hăh tiến cung đại náo, khiến trẫm cho hăh từ hôn, sau đó hăh lại không thoái hôn, trẫm cho là hăh bằng lòng lấy Linh Nghi quận chúa rồi, kết quả Linh Nghi quận chúa không lấy hăh, hết lần này đến lần khác xin trẫm từ hôn, được rồi, trẫm nể mặt hăh, kiên quyết không hạ chỉ.”

“Nhưng sau đó, hăh đồng ý từ hôn rồi, trẫm liền hạ chỉ từ hôn. Lúc này mới chưa bao lâu, hăh lại muốn trẫm hạ chỉ ban hôn, trẫm muốn hỏi một chút, chẳng lẽ lời trẫm không đáng giá như vậy sao? Thế nhân đều nói hoàng đế miệng vàng lời ngọc, hiện tại trẫm như vậy thì là gì, dân chúng dân gian, còn có thể tin tưởng trẫm sao?”

Thái hậu suy nghĩ, quả thật là khiến hoàng đế khó xử rồi.

Cho nên lão ta nhìn Tiêu Cửu Uyên, hung dữ trợn mắt liếc mắt Tiêu Cửu Uyên một cái, nói: “Chỉ một lần này, lần sau không được viện dẫn lý lẽ nữa.”

Hoàng đế nhìn mẫu tử hai người phía dưới.

Một người sùng con như mạng, một người hoàn toàn không để lão ta vào mắt.

Được, đúng là một cặp mẫu tử tốt.

Lão ta thành người ngoài rồi.

Hoàng đế giận quá bật cười, nhưng lão ta cũng biết, nếu mình không hạ chỉ, Tiêu Cửu Uyên sẽ không chịu để yên, nếu hắn làm ra chuyện gì đó cũng là bình thường.

Hoàng đế suy nghĩ, cuối cùng cắn răng: “Được, chỉ một lần này, sẽ không có lần tiếp theo, nếu như lại có lần tiếp theo, trẫm sẽ không dễ dãi như thế đâu.”

Hoàng đế nói xong, xoay mình hạ mệnh lệnh.

“Người đâu, ban chỉ, phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Hiệן Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên một lòng một dạ với Linh Nghi quận chúa, đặc biệt tiến cung mời chỉ hôn, nay trẫm đặc biệt chỉ hôn cho Linh Nghi quận chúa gả cho Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên làm Ly thân vương chánh phi, tùy ý thành hôn.”

Hoàng đế vừa hạ chỉ, thái giám lập tức tiến vào viết chỉ.

Cuối cùng sắc mặt Tiêu Cửu Uyên cũng dễ nhìn hơn một chút, hắn nói lời cảm tạ với hoàng đế trên điện: “Thần đệ tạ hoàng thượng ân điển.”

Tiếng tạ ơn này khiến hoàng đế tức giận đến mức mắt trắng dã, nhắm nghiền dựa vào sau ghế.

Nếu có thể, lão ta sẽ hạ chỉ ban hôn sao?

Hắn lại vẫn còn mặt mũi nói tạ ơn.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 797: Ba Đạo Thánh Chi

Trong đại điện, thái hậu mau chóng đẩy Tiêu Cửu Uyên ra ngoài.

Đợi sau khi hai người rời khỏi đây, trong đại điện phía sau, rốt cuộc hoàng đế không chịu nổi kích thích như vậy, tức giận ngắt đi.

Ngoài điện, thái hậu nghe thái giám kêu sợ hãi, không khỏi đau lòng, ngẩng đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên phía trước mặt, bất đắc dĩ nói.

“Uyên Nhi à, về sau con đừng làm khó hoàng huynh nữa, sau này cuối cùng con cũng được toại nguyện rồi, đừng đối nghịch với hoàng huynh nữa.”

“Mẫu hậu, con chỉ sợ lần này hoàng huynh ghi hận con, như vậy sau này không phải con đối nghịch hoàng huynh, mà là huynh ấy đối nghịch con, người cũng biết, nếu như huynh ấy tính kế con, con tuyệt đối sẽ không để yên.”

Tiêu Cửu Uyên nói nghe thực nhẹ nhàng, thái hậu nghe lại hết hồn, vội nói.

“Được rồi, mẫu hậu sẽ nói hoàng huynh con, không cho nó ghi hận con, con mau xuất cung đi.”

Tiêu Cửu Uyên chào thái hậu một tiếng, sau đó xuất cung, mặc kệ hoàng đế tức giận đến ngắt đi kia.

Thật ra hãn vốn muốn nhã nhận mời hoàng huynh ban hôn, nhưng thật không ngờ lão ta lại liên hợp Nam Chiêu thái tử Gia Cát Cẩn hạ độc Vũ Nhi.

Điều này không thể trách hãn rồi.

Tiêu Cửu Uyên dẫn người xuất cung, vốn hãn muốn đến An thân vương phủ trước, nói ban hôn chuyện với vân Thiên Vũ, nhưng nghĩ đến hiện tại Vũ Nhi đang ngủ, cuối cùng hãn đành nhịn, không đi An thân vương phủ.

Trong cung điện hoàng đế.

Sau khi ngự y khám và chữa bệnh, cuối cùng hoàng đế cũng tỉnh lại.

Trong tẩm cung, thái hậu phất tay cho mọi người lui ra ngoài, bản thân ngồi ngay ngắn trước giường hoàng đế.

Hoàng đế nhìn thấy thái hậu, không muốn nói gì, nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Thái hậu thở dài thật mạnh nói: “Hoàng thượng vẫn còn đang giận ai gia sao?”

Hoàng đế vẫn không lên tiếng.

Thái hậu tự nói: “Ai gia làm nhiều như vậy, tất cả đều là vì hoàng thượng, vì vạn dặm giang sơn của Đông Ly.”

Thái hậu khiến hoàng đế tức giận, lão ta nhanh chóng mở mắt, tức giận trừng mắt với thái hậu.

“Người sủng ái hãn đến mức vô pháp vô thiên, ngay cả trẫm hãn cũng không nghe, tại Đông Ly này có ai không biết, ai không hiểu, trẫm không có cách nào với hãn.”

“Trẫm hỏi người, trẫm, vị hoàng đế này còn có ý gì sao?”

“Nói lý ra chỉ sợ dân chúng Đông Ly chê cười trẫm, như vậy người còn nói vì trẫm, vì vạn dặm giang sơn Đông Ly sao?”

Thái hậu há mồm, muốn nói, cuối cùng cắn răng nhin lại, từ từ hít sâu nói.

“Hoàng Nhi, ai gia luôn muốn nói với con một câu, sau này đừng đối đầu với Uyên Nhi, được không, người tin tưởng ta, Uyên nhi không muốn giang sơn và ngai vàng của con, con tin ai gia một lần đi, rất nhanh, rất nhanh tất cả sẽ ổn hơn.”

Đáng tiếc, lời thái hậu nói, hoàng đế căn bản không nghe, lão ta nhắm mắt lại nói: “Mẫu hậu hồi cung đi, sau này không có chuyện gì đừng tới chỗ trẫm.”

Nói đến đây, là ý tình mẫu tử đã xa cách rồi, người thái hậu run lên, chỉ cảm thấy quanh thân lạnh như băng.

Hoàng đế lại nói như vậy.

“Hoàng nhi, sao con có thể...”

Thái hậu còn chưa nói hết câu, hoàng đế đã hướng ra ngoài kêu: “Người đâu, đưa thái hậu về điện.”

Thái giám vội tiến vào, cung kính cẩn thận mở miệng: “Thái hậu nương nương xin mời.”

Thái hậu còn muốn nói chuyện, hoàng đế xoay mình một cái, trực tiếp hướng mặt vào trong ngủ, không để ý tới thái hậu.

Thái hậu đành phải đứng dậy rời đi, trong lòng vô cùng buồn bã.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, trong cung đã hạ ba đạo ý chỉ.

Đạo ý chỉ thứ nhất, hoàng thượng chỉ hôn cho Tô Phi Yên của Tô quốc công phủ gả cho Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu làm phi.

Đạo ý chỉ thứ hai, ban Yến Thanh Phong của Yến Bắc vương phủ cho Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch làm phi.

Đạo ý chỉ thứ ba, chỉ hôn Linh Nghi quận chúa của An thân vương phủ cho Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên làm phi

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 798: Sẽ Không Thiếu Thứ Gì

Hoàng đế hạ liên tiếp ba đạo ý chỉ, khiến kinh thành Đông Ly quốc vô cùng náo nhiệt.

Khách quan và Hoài vương cùng Tuyên vương một đôi, Ly thân vương gia này một đôi, càng có nhiều người nghị luận, lúc trước Linh Nghi quận chúa quyết tâm không lấy Ly thân vương gia, không ngờ bây giờ hoàng thượng lại chỉ hôn.

Không biết lần này Linh Nghi quận chúa có tiếp chỉ gả cho Ly thân vương hay không.

Ai cũng chờ xem náo nhiệt.

Nhưng cuối cùng lại nghe tin, Linh Nghi quận chúa của An thân vương phủ đã tiếp thánh chỉ, như vậy có nghĩa là, Linh Nghi quận chúa đồng ý gả.

Ngày này cả kinh thành đều náo nhiệt.

Từ lâu trà tứ khắp nơi đều đang nói việc này.

Nhưng có người vui mừng có người buồn.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ một đôi, còn hai đôi khác được chỉ hôn cũng không quá vui mừng.

Tô Phi Yên của Tô quốc công phủ căn bản không thích Hoài vương diện hạ dáng người khô ngô, hiện tại lại bị chỉ hôn với Hoài vương.

Nàng ta không thể vui nổi.

Mà Yến Thanh Phong của Yến Bắc vương phủ thích Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên, không ngờ cuối cùng lại bị hoàng thượng chỉ hôn cho biểu ca nhà mình. Cho dù như thế nào tâm trạng của nàng ta cũng không thể vui nổi.

Nhưng Tô Phi Yên và Yến Thanh Phong không vui, tuyệt đối không ảnh hưởng đến hai người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ.

Trong Tây Phụng viện ở An thân vương phủ, ai nấy đều vui vẻ cười nói.

An thân vương Tiêu Lăng Phong đang lớn tiếng hỏi Tiêu Cửu Uyên, hoàng thượng sao lại đồng ý hạ chỉ ban hôn.

Bởi vì theo hiểu biết của lão, hoàng thượng hẳn là rất phản cảm Ly thân vương phủ và An thân vương phủ liên hôn.

Nhưng bây giờ lão ta cố tình hạ chỉ ban hôn, điều này chứng tỏ nhất định Tiêu Cửu Uyên làm gì đó, khiến cho hoàng thượng không thể không hạ chỉ ban hôn.

Tiêu Cửu Uyên nhìn Tiêu Lăng Phong và Tiêu Dạ Thần nói.

“Ta không làm gì, chỉ nói với hoàng huynh, nếu hẳn không đồng ý chỉ hôn, như vậy ta sẽ không cam đoan sau này sẽ làm chuyện gì quá kích. Cho nên hoàng huynh liền hạ chỉ.”

Tiêu Cửu Uyên nói nhẹ nhàng băng quơ, nhưng Vân Thiên Vũ lại rất lo lắng.

“Tiêu Cửu Uyên, chỉ sợ hoàng thượng đã ghi hận chàng rồi, cho nên chàng phải cẩn thận một chút.”

Vân Thiên Vũ nói, Tiêu Lăng Phong và Tiêu Dạ Thần hai người cũng rất đồng ý, cùng nhau gật đầu nói: “Đúng vậy, người vẫn nên coi chừng một chút thì tốt hơn.”

“Hoàng thượng này có thù tất báo, người uy hiếp hấn như vậy, nhất định hấn căm tức trong lòng, cho nên vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.”

Ánh mắt Tiêu Cửu Uyên thâm thúy u ám, hấn chậm rãi nhếch môi cười khế.

“Bốn vương sẽ coi chừng, các người đừng lo lắng, nhưng hoàng thượng đã hạ chỉ ban hôn, các người vẫn nên nhanh chóng chuẩn bị công việc cho đại hôn của ta và Vũ Nhi đi.”

Tiêu Lăng Phong gật đầu, ngẩng đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên hỏi: “Vậy ngày đại hôn đã định chưa?”

“Vẫn chưa, lát nữa ta đi tìm Khâm Thiên Giám, bảo Khâm Thiên Giám chọn một ngày đại hôn gần nhất, nhưng đồ gì nên chuẩn bị vẫn nên mau chóng chuẩn bị, tránh việc sau khi định ngày đại hôn luống cuống tay chân.”

Lời Tiêu Cửu Uyên nói, Tiêu Lăng Phong rất đồng ý.

Lão đứng lên nói một tiếng với Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ, sau đó đi ra ngoài: “Ta đi xem cần chuẩn bị đồ gì, bây giờ sẽ bắt tay vào chuẩn bị.”

Vân Thiên Vũ ở phía sau vội nói: “Nghĩa phụ, không cần chuẩn bị gì đâu.”

Tiêu Lăng Phong đứng ở trước cửa bất mãn lườm Vân Thiên Vũ.

“Con nói cái gì, con là quận chúa của An thân vương phủ ta, đồ phải chuẩn bị sẽ không ít, chỉ có nhiều hơn người khác, sẽ không thể ít hơn.”

Tiêu Dạ Thần lập tức đồng ý: “Đúng vậy, sẽ không thiếu thứ gì.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 799: Bể Quan Tu Luyện

Tiêu Dạ Thần nói xong liền đi ra ngoài: "Ta và gia gia sẽ thương lượng xem nên chuẩn bị của hồi môn thế nào."

Tiêu Dạ Thần đi tới cửa rồi dừng lại, gã quay đầu nhìn sang, trong đôi mắt là ý cười chúc phúc.

Gã cười quay người đi thẳng ra ngoài.

Diệp Gia đi theo đằng sau gã, nhìn thấy nụ cười như ánh mặt trời của Tiêu Dạ Thần, cuối cùng Diệp Gia cũng thở phào một hơi, xem ra nam nhân này đã thật sự buông được Vũ Mao rồi, kết cục như vậy đúng là không tệ.

Diệp Gia cười khẽ đứng lên, đêm qua Tiêu Dạ Thần đưa nàng trở về, trong khoảnh khắc nhìn thấy gã, nàng đột nhiên cảm thấy bản thân mình có thể tình nguyện làm tất cả vì nam nhân này.

Chỉ là tấm lòng này của nàng không thể để cho gã biết.

Tiêu Cửu Uyên thấy trong đại sảnh không còn ai liền kéo Vân Thiên Vũ qua, hân ôm nàng ngồi trên đùi mình.

Ánh mắt hân dụ dàng sáng ngời, khóe môi cong lên mang theo ý cười.

"Vũ nhi, cuối cùng ta cũng khiến cho Hoàng huynh hạ chỉ ban hôn, bây giờ nàng chính là vị hôn thê của ta, chẳng mấy chốc sẽ trở thành chính phi của Tiêu Cửu Uyên ta."

"Trước đây ta rất hồ đồ, về sau ta sẽ..."

Tiêu Cửu Uyên chưa nói xong đã bị Vân Thiên Vũ che miệng.

"Tiêu Cửu Uyên, ta lo lắng Hoàng Thượng sẽ tính kế người, cho nên người cần thận một chút đi."

"Ta biết, ta sẽ cẩn thận."

Tiêu Cửu Uyên nói xong lại ôm Vân Thiên Vũ.

"Vũ nhi, ta dự định bế quan tu luyện, ta đã ở lam linh đỉnh phong quá lâu rồi, lúc đầu đã sớm có thể thăng cấp, nhưng ta luôn luôn áp chế, không để cho nó thăng cấp, bây giờ ta phải tu luyện, bởi vì chỉ khi linh lực cường đại lên, ta mới có thể bảo vệ được nàng."

"Không bằng hai chúng ta cùng tiến vào Tụ Linh trận bế quan tu luyện, nàng thấy thế nào?"

Tiêu Cửu Uyên dụ dỗ nói.

Vân Thiên Vũ ngẫm nghĩ, hơi băn khoăn nói: "Ta vốn có dự định mấy ngày nay không ra ngoài, chuyên tâm luyện đan được để cải thiện gân mạch cho binh tướng của An Thân Vương phủ."

Tiêu Cửu Uyên nhú mày, nghĩ đến Vân Thiên Vũ muốn luyện đan được giúp nhiều người như vậy thì càng đau lòng, hắc ra sức thuyết phục nàng.

"Nàng cũng đã ở lam linh đỉnh phong một thời gian rồi, lúc này nên tu luyện thăng cấp thôi, điều quan trọng nhất lúc này là chúng ta phải cường

đại lên."

"Nếu như ta và nàng xảy ra chuyện gì, cho dù nàng có cải thiện gân mạch cho binh tướng của An Thân Vương phủ cũng đâu có ý nghĩa gì, trái lại chỉ cần nàng có năng lực cường đại, ta nghĩ không ai dám tùy tiện động đến người của An Thân Vương phủ."

Lời nói của Tiêu Cửu Uyên làm Vân Thiên Vũ hơi dao động.

Ngẫm lại, nàng cảm thấy tu luyện thăng cấp trước, sau đó lại luyện đan được cải thiện gân mạch cho binh tướng An Thân Vương phủ cũng không tệ.

"Được, vậy hai chúng ta cùng đi Tụ Linh trận ở Ly Thân Vương phủ tu luyện linh lực."

"Vậy còn chờ gì nữa, đi thôi."

Tiêu Cửu Uyên ôm Vân Thiên Vũ nhấc chân đi ra ngoài.

Vân Thiên Vũ giãy dụa để cho hắn buông ra, đáng tiếc nam nhân này quá bá đạo, ôm chặt nàng không chịu buông.

Hắn chẳng những nghênh ngang ôm nàng, còn ngạo nghễ nói: "Bây giờ nàng là vị hôn thê của Tiêu Cửu Uyên ta, ta ôm vị hôn thê nhà mình thì ảnh hưởng gì đến ai chứ."

Vân Thiên Vũ im lặng nhẫn nhịn, đành phải tùy theo hắn.

Tiêu Cửu Uyên ôm Vân Thiên Vũ đi về phía Ly Thân Vương phủ.

Lúc đi hắn còn bảo Diệp Gia: "Nói với Lão Vương thúc, Vũ nhi và ta đi Tụ Linh trận tu luyện linh lực."

"Vâng, Ly Vương gia."

Diệp Gia cung kính lên tiếng.

Tiêu Cửu Uyên lại thêm vào một câu: "Đúng rồi, nói với Lão Vương thúc, của hồi môn có thể chuẩn bị nhiều hơn một chút."

Hắn nói xong liền cười ha ha một tiếng, ôm Vân Thiên Vũ rời đi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 800: Bức Tranh Mỹ Nam Tắm Rửa

Vân Thiên Vũ tức giận đấm Tiêu Cửu Uyên một cái, nào có ai đi đòi của hồi môn như vậy, thật sự là không biết xấu hổ.

Hai người mang theo thủ hạ quay về Ly Thân Vương phủ, ba linh thú và Ảnh Tử cũng lặng lẽ đuổi theo.

Điêu Gia ưu thương nói: "Không cam lòng, Điêu Gia thật không cam lòng."

Tuy nói nam nhân này nhiều lần cứu chủ tử nhà mình, thế nhưng chủ tử cứ như vậy bị hãm cưới đi, có phải quá dễ dàng hay không, hơn nữa hãm từng nói muốn ăn chồn, nên trong lòng lòng Điêu Gia rất khó chịu.

Không ai để ý tới oán niệm của Điêu Gia.

Sau khi Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ về Ly Thân Vương Phủ liền lập tức tiến vào gian phòng Tự Linh trận tiến hành bế quan tu luyện.

Chuyện bên ngoài bọn họ không quan tâm.

Nhưng người của Ly Thân Vương Phủ và An Thân Vương lại hứng hực khí thế bận rộn chuẩn bị đại hôn cho hai người.

Hai đại vương phủ vô cùng náo nhiệt.

Đương nhiên trừ hai phủ náo nhiệt.

Hoài Vương phủ, Tuyên Vương phủ, Yến Bắc Hạo phủ, Tô Quốc Công phủ cũng không kém phần náo nhiệt.

Toàn bộ kinh đô đều sôi trào.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ hoàn toàn không có tâm trạng như vậy, hai người đang bế quan tu luyện, thời gian tu luyện này kéo dài đến mười ngày.

Lần này tu luyện đặc biệt chậm, thứ nhất là từ lam linh trở đi, tu luyện linh lực càng khó, thứ hai là Vân Thiên Vũ phát hiện Tụ Linh trận này hoàn toàn kém Thiên Mộc sơn trang của sư phụ.

Bởi vì dưới lòng đất Thiên Mộc sơn trang có ngọc Linh Viêm, cho nên linh lực dồi dào, nhưng Tụ Linh trận hoàn toàn là dùng tinh linh hút linh lực trong đất trời, nhưng vì không gian này linh lực đặc biệt ít, cho nên cho dù Tụ Linh trận hấp thụ linh lực cũng có hạn.

Cho nên lần này tu luyện, Vân Thiên Vũ phí ròng rã thời gian mười ngày mới đột phá lam linh đỉnh phong vọt tới thanh linh hạ cấp.

Tuy nhiên cũng may vẫn có đột phá, Vân Thiên Vũ vô cùng vui vẻ.

Nàng đưa tay ngưng tụ, trên đầu ngón tay hiện lên linh lực màu xanh nho nhỏ.

Vân Thiên Vũ nhin không được cười rộ lên.

Cuối cùng cũng không phụ kỳ vọng, đột phá lam linh đỉnh phong.

Sau này nếu lại tu luyện, nàng dự định sẽ đưa Tiêu Cửu Uyên về Thiên Mộc Sơn Linh tu luyện.

Như vậy sẽ nhanh hơn nhiều.

Đúng rồi, không biết Tiêu Cửu Uyên tu luyện thế nào?

Vân Thiên Vũ chậm chậm đứng dậy, đi ra ngoài.

Nàng vừa đi ra khỏi liền nhìn thấy biểu tỳ Diệp Gia canh giữ ở trước cửa, ba linh thú cũng ở ngoài cửa trông coi.

Thấy nàng tươi cười rạng rỡ, thần thái sinh động đi ra, mọi người liền biết nàng đã có đột phá, ai cũng vui mừng reo lên.

"Vũ Mao, muội thăng cấp rồi."

"Ừm, cuối cùng cũng thăng cấp."

Nàng nói xong liền hỏi Diệp Gia: "Ly Vương gia đâu, đã ra khỏi phòng chưa."

"Ra rồi, mới ra không lâu, tỷ thấy Ly Vương gia hình như cũng có đột phá."

Diệp Gia vui vẻ nói, Ly Thân Vương gia lại đột phá, hình như chính là tử linh.

Tử linh rất ít gặp, sau khi Ly Thân Vương gia thành Tử Linh cường giả, sẽ có thể bảo vệ biểu muội, không cho người ta bắt nạt nàng nữa.

Thật là quá tốt rồi.

Vân Thiên Vũ cũng vui mừng, nàng quay người đi về chỗ của Tiêu Cửu Uyên.

Nhưng Tiêu Cửu Uyên cũng không có trong phòng, Vân Thiên Vũ lại quay người đi về thư phòng của hắn.

Nhưng nàng chưa đi đến thư phòng, liền nghe được có tiếng động trong gian phòng nào đó.

Vân Thiên Vũ không hề nghĩ ngợi, trực giác nghĩ rằng Tiêu Cửu Uyên ở trong phòng làm gì đó, liền đẩy cửa đi vào.

Sau đó nàng nhìn thấy cái gì?

Một bức tranh mỹ nam tắm rửa.

Trong ao bạch ngọc hình bán nguyệt, hơi nước bốc lên mờ ảo, trong không khí có mùi hương nhàn nhạt.

Còn nam nhân đang lười biếng nửa tựa bên cạnh ao, hơn nửa người chìm vào trong nước, chỉ lộ ra nửa người trên cường tráng. Trên nửa người, giọt sương trong suốt chậm rãi chảy xuống, trượt thẳng xuống đến hai điểm đỏ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 801: Ăn Luôn Nàng

Trong nháy mắt, Vân Thiên Vũ có một ý nghĩ, muốn đè hẳn ra ăn.

Sau đó kịp phản ứng lại, gương mặt bỗng đỏ ửng lên, trực giác mách bảo nàng lùi lại, đi ra khỏi đó.

Nhưng nam tử đang dựa vào Bạch Ngọc Trì kia, đột nhiên vùng tay lên.

Cánh cửa phía sau Vân Thiên Vũ đóng ầm một tiếng.

Hắn di chuyển người, đi ra khỏi Bạch Ngọc Trì.

Nhưng lúc hắn bước ra, không quên đưa tay ra lấy một mảnh vải trắng to rộng dùng để lau mình và quần quanh nửa thân dưới của mình.

Tuy chỉ như vậy nhưng đối với Vân Thiên Vũ mà nói, vẫn cực kỳ kích thích.

Tuy nàng đến từ hiện đại, cũng rất ít khi đối mặt trực diện với hình ảnh mỹ nam nửa thân để trần như thế.

Cho nên nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên quần mảnh vải trắng, đi từng bước tới.

Nàng bỗng lui về phía sau, đồng thời nuốt ngụm nước bọt.

Người này đúng là báu vật trời sinh.

Đây là nàng kiếm được ư?

Vân Thiên Vũ nghĩ rất nghiêm túc.

Đối diện ánh mắt thâm thúy từ từ cháy lên ngọn lửa của Tiêu Cửu Uyên, bị thiêu đốt thành một mống, ngọn lửa nóng cháy kia mang theo dục vọng nguyên thủy, nhìn chăm chăm vào Vân Thiên Vũ giống như nàng chính là đồ ăn ngon miệng của hắn.

Hắn như vậy càng làm cho Vân Thiên Vũ không biết làm sao, nàng chỉ vào Tiêu Cửu Uyên kêu lên.

“Người, người đứng lại, đừng nhúc nhích.”

Tiêu Cửu Uyên thực sự đứng yên như nàng nói.

Vân Thiên Vũ thở dài ra một hơi nhẹ nhõm, tuy không có gì, nhưng nàng thấy rất khẩn trương.

Vân Thiên Vũ không dám nhìn dáng người hoàn mỹ của Tiêu Cửu Uyên, ánh mắt hơi ngại ngùng, vội vàng nói: “Ta tới đây muốn hỏi người một chút, người có đột phá Lam Linh đỉnh không?”

Giọng khàn khàn của Tiêu Cửu Uyên vang lên: “Có đột phá.”

Hắn dứt lời, Vân Thiên Vũ quay đầu chạy nhanh ra ngoài: “Vậy người từ từ tắm đi, ta ra ngoài trước.”

Chỉ là nàng còn chưa có kịp chạy đi, Tiêu Cửu Uyên bay tới giống như là một u linh, nhanh chóng chặn cửa, cũng chặn đường đi của Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ đang định mở cửa, không ngờ lại bị người này đột nhiên bay tới cản trở đường đi của nàng, cho nên đâm đầu vào người Tiêu Cửu Uyên.

Cơ bắp trên người Tiêu Cửu Uyên vô cùng rắn chắc, va chạm này khiến nàng bị đau, không nhận được giơ tay xoa đầu.

Không có việc gì thì thít trên người cứng vậy làm gì.

Tiêu Cửu Uyên vội duỗi tay ra ôm lấy eo Vân Thiên Vũ, hai người chỉ cách một tầng vải trắng, dán sát vào nhau.

Trên đỉnh đầu truyền tới giọng nói sung sướng của Tiêu Cửu Uyên: “Vũ Nhi, có vừa lòng dáng người vi phu không?”

Vân Thiên Vũ dích sát vào ngực hắn, nghe giọng nói mờ ám say lòng người của hắn, tim đập bùm bùm vô cùng nhanh.

Mỗi một mạch máu trên người nàng đều bị hắn làm cho mềm yếu, hận không thể nhào vào hắn.

Nhưng mà trong tiềm thức, nàng vẫn then thùng, tâm trạng rối bời như vậy, khiến cho nàng vừa đẹp vừa động lòng người.

Cuối cùng Tiêu Cửu Uyên không khống chế được tâm trạng kích động của mình, hắn đưa tay ra ôm chặt eo nhỏ của Vân Thiên Vũ, ôm nàng đi tới căn phòng ở bên.

Thì ra bên cạnh phòng tắm còn một phòng thay đồ, bên trong có một chiếc giường mỹ nhân rất lớn để cho người ta nghỉ ngơi.

Tiêu Cửu Uyên đặt Vân Thiên Vũ trên giường mỹ nhân, cúi người đè xuống.

Nhìn nữ tử dịu yêu kiều mỹ dưới thân, đây là người hân thích và để ý.

Mỗi mạch máu trong người hắn đều kêu gào muốn nàng, muốn ăn nàng.

Như vậy nàng chính là của hắn, tất cả đều là của hắn.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ, cũng làm như vậy, hắn cúi người hôn lên cái miệng nhỏ của Vân Thiên Vũ.

Một nụ hôn này khác với dịu dàng tinh tế thường ngày, giống như mưa rền gió dữ mang theo ngọn lửa cháy bỏng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 802: Buổi Tối Tiếp Tục

Lúc Vân Thiên Vũ bị hấn hôn mãnh liệt, cảm thấy thất bại, người mềm oặt như vũng nước.

Mà nàng cũng không ghét bỏ hành vi làm tình trước khi cưới.

Dù sao bọn họ cũng sắp thành thân, ở cùng nhau trước, hay ở cùng nhau sau cũng không có gì.

Nàng duỗi tay ôm cổ Tiêu Cửu Uyên, chủ động đáp lại hấn.

Cảnh này khiến Tiêu Cửu Uyên kích động, càng ôm chặt nàng, hôn từ đôi môi sang đến bên tai, kéo một đường xuống cổ.

Bàn tay to của hấn vội vàng cởi bỏ y phục của Vân Thiên Vũ.

Đáng tiếc chất liệu bộ y phục này của Vân Thiên Vũ rất tốt, nên mất một lúc vẫn không cởi được.

Tiêu Cửu Uyên quýnh lên, giơ tay định xé rách y phục của Vân Thiên Vũ.

Nhưng đúng lúc này, ngoài cửa vang lên một giọng báo cáo trầm ổn.

"Vương gia, thái hậu nương nương đã xảy ra chuyện."

Lúc này Tiêu Cửu Uyên đã hoàn toàn trở thành cây tên đã lên dây không thể không bắn.

Cơ thể căng cứng, có một loại cảm giác nếu không làm gì thì sẽ lập tức nổ tung.

Đúng lúc này nghe thấy thái hậu đã xảy ra chuyện.

Lòng hăn bốc lửa, hận không thể đi ra đâm chết Bạch Diệu vừa mới bẩm báo.

Nhưng thấy mẫu hậu mình xảy ra chuyện, Tiêu Cửu Uyên không thể không hỏi: "Mẫu hậu làm sao?"

"Thưa vương gia, nghe nói bắt đầu từ đêm qua, thái hậu nương nương đã hôn mê bất tỉnh, đến giờ còn chưa tỉnh lại, ngự y trong cung cũng bó tay không có cách, cho nên hoàng thượng truyền Linh Nghi quận chúa vào cung xem cho thái hậu nương nương."

Tiêu Cửu Uyên nghe thấy lời này, nhớ tới chuyện lần trước hoàng huynh mượn danh mẫu hậu, lừa gạt Vũ Nhi.

Trực giác cho rằng việc này cũng là mượn danh để làm hay không, không vui quát lạnh: "Bọn họ lại muốn mượn danh làm gì?"

Bạch Diệu vội nói: "Thưa vương gia, lúc trước thuộc hạ phái người vào cung kiểm tra, thái hậu thực sự bắt đầu hôn mê từ đêm qua, nghe nói ngự y bận cả một đêm cũng không làm thái hậu nương nương tỉnh lại."

Bạch Diệu nói, khiến vẻ mặt Tiêu Cửu Uyên nghiêm lại, lòng hơi trầm xuống.

Hắn nhớ lúc trước khi mình tiến cung nói chuyện hạ chỉ hôn sự với hoàng huynh.

Lúc ấy mẫu hậu giúp đỡ mình, chắc chắn lúc ấy hoàng huynh trách tội mẫu hậu.

Mà hẳn biết, thực ra mẫu hậu rất xem trọng hoàng huynh, hoàng huynh như vậy, đương nhiên mẫu hậu thấy buồn.

Cũng có khả năng bị bệnh.

Nhưng, Tiêu Cửu Uyên nhìn xuống người, gương mặt Vũ Nhi đỏ hồng như vừa thoa phấn, nàng như vậy, giống như đồ ăn ngon miệng, làm hẳn hận không thể lập tức ăn đến tận xương, nhưng trước mắt lại xảy ra chuyện như vậy.

Hẳn không thể không màng tới mẫu hậu mà vội vàng ăn nàng.

Tiêu Cửu Uyên cảm thất bức tức, hiếm khi Vũ Nhi phối hợp như vậy mà lại xảy ra chuyện.

Nếu thêm lần nữa, có lẽ hẳn sẽ bị phế đi.

Tiêu Cửu Uyên cúi người căn vành tai nhỏ của Vân Thiên Vũ một cái, khiến Vân Thiên Vũ thở gấp.

Nhưng nàng đã nghe thấy Bạch Diệu bẩm báo chuyện của thái hậu.

Tuy lần trước hoàng đế mượn danh thái hậu, cho nàng rắc rối, nàng có bóng ma ám ảnh trong lòng.

Nhưng thái hậu không tham gia vào những chuyện như vậy của hoàng đế, nàng không trách thái hậu.

Cho nên Vân Thiên Vũ giãy giụa đẩy Tiêu Cửu Uyên một cái: "Được rồi, chúng ta mau vào cung đi."

Tiêu Cửu Uyên khẽ lên tiếng, thật sự không nở buông thân thể mềm mại như nước này ra.

Lưu luyến buông ra, lại hôn mạnh lên cái miệng nhỏ của Vân Thiên Vũ, nói nhỏ: "Đợi tối chúng ta từ trong cung về thì tiếp tục."

Đáng tiếc lúc này Vân Thiên Vũ đã không còn cảm xúc, trực tiếp dùng sức đẩy hăn ra, trừng mắt giận dữ với hăn một cái.

Còn chưa biết tình hình của thái hậu thế nào.

Hăn lại còn muốn.

"Mau cút đi mặc quần áo, chúng ta lập tức vào cung."

"Được rồi, nàng chờ ta một chút."

Tiêu Cửu Uyên đành đứng dậy, đi vào phòng tắm để tắm nước lạnh.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 803: Giải Quyết Như Thế Nào

Vân Thiên Vũ liếc mắt qua hạ thân hắn, thấy lều nhỏ nhô cao, mặt đỏ lên lần nữa không dám nhìn linh tinh.

Đồng thời nghĩ xấu, để hấn nhin cũng không tồi.

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước, đồng thời Tiêu Cửu Uyên cũng ra lệnh cho Bạch Diệu ngoài cửa.

"Mau chóng sai người chuẩn bị xe ngựa, ta và Linh Nghi quận chúa sẽ lập tức vào cung."

Bạch Diệu nghe lời đi chuẩn bị.

Phòng nhỏ bên cạnh, Vân Thiên Vũ nghe thấy tiếng Bạch Diệu rời đi, cuối cùng thả lỏng một chút.

Nàng không biết mình và Tiêu Cửu Uyên ra khỏi phòng tắm, đối mặt với Bạch Diệu thế nào.

Cũng may hấn đi rồi, Vân Thiên Vũ vội sửa sang lại một chút rồi đi ra khỏi phòng tắm.

Chờ nàng đi ra, phát hiện bên ngoài phòng tắm không có một ai.

Cuối cùng nàng thở phào nhẹ nhõm.

Đứng chờ Tiêu Cửu Uyên ngoài cửa.

Nhưng không có người, nàng vẫn cảm thấy như bị người ta phát hiện, cảm thấy không được tự nhiên.

Thẳng đến khi Tiêu Cửu Uyên mặc chỉnh tề đi ra, Vân Thiên Vũ mới đỡ một chút nhưng nàng cũng không dám nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Nghĩ tới hình ảnh lúc trước suýt thì hai người đột phá phòng tuyến, nàng không còn mặt mũi gặp người.

Hơn nữa nàng nghĩ thấy hình như lúc trước mình rất chủ động, Tiêu Cửu Uyên có nghĩ nhiều hay không.

Vân Thiên Vũ cố ép mình không nghĩ tới, đi ra khỏi phòng, đột nhiên Tiêu Cửu Uyên quay ra nhìn nàng.

Vân Thiên Vũ nhìn gương mặt phóng to trước mắt, hoảng sợ, vội lui về sau.

"Người làm gì vậy?"

"Ta thấy vẻ mặt Vũ Nhi có tâm sự, đang nghĩ gì vậy?"

Trong mắt Tiêu Cửu Uyên hiện đầy sáng tỏ, lần đầu tiên nha đầu này gặp phải chuyện như vậy nên bối rối, sao hắn lại không biết.

Hắn thật sự thích bộ dạng bối rối của nàng như vậy, không nhịn được muốn chọc nàng.

Nghĩ đến cuộc sống sau này có một nha đầu mình thích bên cạnh.

Thật tốt.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ rồi tiến về phía trước hai bước, đến trước mặt Vân Thiên Vũ, chỉnh tóc lại cho nàng, sau đó chỉnh lại quần áo.

Vẻ mặt dịu dàng yêu thương nói không nên lời.

Vẻ ngoài hảnh vốn xuất sắc, lúc này tràn đầy dịu dàng yêu thương, như vậy thật khiến người ta say.

Vân Thiên Vũ nhìn hảnh ngơ ngác, mãi đến khi hảnh chỉnh cho nàng xong, khẽ kéo tay nàng, mười ngón tay hai người đan lại vào nhau.

Hảnh mới mở miệng: "Đi, chúng ta vào cung thôi."

"Vâng."

Vân Thiên Vũ chỉ nói lại một câu, đi theo phía sau Tiêu Cửu Uyên ra khỏi phủ Ly thân vương, tiến vào cung.

Nhưng chờ tới khi hai người lên xe ngựa, suy nghĩ của Vân Thiên Vũ đã tốt hơn nhiều, nàng nhìn Tiêu Cửu Uyên, nghĩ xấu đến cái lều nhỏ lúc trước của Tiêu Cửu Uyên, không nhịn được liếc nhìn phía dưới của Tiêu Cửu Uyên, sau đó xấu xa nói.

"Tiêu Cửu Uyên, người giải quyết cái kia thế nào?"

Nàng là thầy thuốc, rõ ràng cấu tạo thân thể như lòng bàn tay, lúc đó nam nhân này đạt đến trình độ kia, dục vọng sẽ không dễ dàng hạ xuống, dù tắm nước lạnh, cũng khó hạ lửa nóng kia xuống được.

Hảnh làm như thế nào, hay là hảnh đã?

Ánh mắt Vân Thiên Vũ nhìn qua bàn tay thon dài như ngọc của Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên lập tức đen mặt, vành tai đỏ ửng, hắn vội nghiêm túc nói: "Vũ Nhi, đầu nhỏ của nàng nghĩ cái gì thế, nhóc con nghĩ chuyện gì bên trong."

Nhưng Vân Thiên Vũ vẫn gọi lên suy nghĩ của Tiêu Cửu Uyên, thực ra lúc trước hắn muốn giải quyết như nàng nghĩ thật, hơn nữa trong đầu đều là hình ảnh của nàng, cố gắng đè ép, hắn bỗng nghĩ tới một loại cảm xúc kích động, cho nên giải quyết.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ tới đó, quay đầu nhìn Vân Thiên Vũ, duỗi tay ôm lấy nàng, cắn môi nàng một cái, sau đó hung dữ nói.

"Vũ Nhi, chờ chúng ta đại hôn, ta muốn ăn lại cả vốn lẫn lãi."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 804: Tâm Bệnh

Vân Thiên Vũ nghĩ tới, đã có chút ăn không tiêu.

Nhưng mà sau đấy hai người không tiếp tục nói tới đề tài này, mà nói đến chuyện tu luyện.

Lần bế quan tu luyện này, hai người đều đột phá lên cấp.

Hai người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ rất vui, nói chuyện cả đường vào cung.

Sau khi vào cung, xác nhận thái hậu bị bệnh cả đêm không tỉnh lại thật.

Điều này khiến Tiêu Cửu Uyên đau lòng, vốn dĩ hẳn còn tưởng không có chuyện gì, không ngờ lại bị nghiêm trọng như vậy.

Nhưng điều làm Tiêu Cửu Uyên giận lớn nhất là mẫu hậu bệnh nặng như vậy, vậy mà hoàng huynh không tới.

Tiêu Cửu Uyên giận không nói nên lời, hẳn biết, hiện tại quan hệ giữa hoàng huynh và mẫu hậu rất căng thẳng.

Nhất định bởi vì như vậy nên mẫu hậu mới đổ bệnh.

Tiêu Cửu Uyên để Vân Thiên Vũ kiểm tra giúp mẫu hậu mình một chút, xem bà bị làm sao?

Vân Thiên Vũ kiểm tra, phát hiện là do thái hậu tích tụ buồn bực trong lòng quá lâu, khiến bà không ăn không uống, cuối cùng cơ thể suy yếu hôn mê.

Không phải bệnh nặng gì, nhưng không thể ép buồn bực trong lòng bà xuống, nên dù ngự y có đưa thuốc gì, bà cũng không uống, nên mới khiến bà vẫn chưa tỉnh lại.

Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Cửu Uyên nói.

"Ta nghĩ buồn bực trong lòng thái hậu nường nường, nhất định vì người và hoàng thượng, bà sợ người và hoàng thượng sẽ đối địch nhau, khiến bà trái không được, phải không xong, nếu muốn để bà ổn lại, trừ khi quan hệ của người và hoàng thượng hòa hoãn hơn, có lẽ bà sẽ thấy tốt."

Vân Thiên Vũ nói xong, sắc mặt Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng không nói nên lời, trông mắt sắc bén khác thường, thật ra hẳn định tính toán với hoàng huynh.

Nhưng bây giờ thấy mẫu hậu như vậy, hẳn lại đau lòng.

Từng ấy năm, mẫu hậu vẫn luôn là người yêu thương hẳn nhất, hiện tại lại vì quan hệ giữa hẳn và hoàng huynh mà buồn bực đến ngất đi.

Nếu hẳn kiên trì không lùi bước, sợ là mẫu hậu sẽ không tỉnh lại.

Tiêu Cửu Uyên cũng không hy vọng như vậy, cho nên hẳn tiến lên ngồi xổm trước giường thái hậu, duỗi tay nắm tay thái hậu, khẽ nói.

"Mẫu hậu, người đừng lo lắng, con đồng ý với người, không so đo những chuyện huynh ấy làm, sau này con sẽ không làm khó huynh ấy, người đừng có buồn."

"Mẫu hậu, người như vậy con rất lo lắng, người hãy mau tỉnh lại đi."

Tiêu Cửu Uyên khẽ nói bên giường thái hậu, Vân Thiên Vũ vươn tay đặt trên vai hân, cho hân thêm sức mạnh.

Nàng vẫn luôn chú ý bộ dạng thái hậu trên giường, đột nhiên phát hiện lông mi thái hậu khẽ giật, nhưng mà vẫn chưa tỉnh lại.

Nhưng nhìn ra, buồn phiền trong lòng thái hậu đã giảm không ít.

Lúc này cho uống thuốc là tốt nhất.

Vân Thiên Vũ vội ra lệnh cung nữ bên ngoài: "Mau mang thuốc ngự y sắc lại đây."

Lúc trước ngự y sắc thuốc, vốn có tác dụng nhưng mà thái hậu không chịu nuốt xuống mà thôi.

Bây giờ thái hậu đã đỡ hơn chút, chắc là có thể uống được.

Vân Thiên Vũ ra lệnh, cung nữ bên ngoài vội mang chén thuốc ngự y đã sắc tới.

Trong tấm cung, Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ đứng dậy tránh ra, cung nữ tiến lên đỡ thái hậu dậy, sau đó cẩn thận bón thuốc.

Cuối cùng phát hiện thái hậu đã uống thuốc.

Tuy bà vẫn chưa tỉnh lại, nhưng chắc là không còn gì đáng ngại.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm nhưng hai người cũng không rời đi.

Cung nữ bón thuốc xong, Vân Thiên Vũ lại dùng ngón châm lên huyệt, kích thích buồn bực trong thái hậu tan đi.

Cuối cùng thái hậu từ từ mở mắt, nhìn thấy hai người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ trong tầm cung khẽ gọi một tiếng.

"Uyên Nhi, Vũ Nhi, các người vào cung rồi."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 805: Thư Khẩn Cấp Tám Trăm Dặm

Tiêu Cửu Uyên tiến lên đỡ thái hậu ngồi dậy, còn mình ngồi bên giường thái hậu, nắm tay bà dịu dàng nói.

"Mẫu hậu, về sau người để ý thân thể một chút, đừng lo lắng những chuyện khác."

"Ai gia biết, chỉ là không thể không lo lắng."

Thái hậu duỗi tay nắm tay Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên phát hiện không biết từ khi nào, tay mẫu hậu mình gầy đi rất nhiều.

Hắn nhớ lúc trước, mẫu hậu mình còn đầy đặn, nhưng từ lúc nào, mẫu hậu lại gầy tới vậy.

Tiêu Cửu Uyên không nhịn được đau lòng, hắn biết mẫu hậu vốn nên vui vẻ qua ngày.

Thân là thái hậu đương triều, lại được hoàng huynh kính trọng, vốn dĩ bà có thể vinh sủng cả đời, nhưng lại bởi vì hắn mà lo lắng khó yên.

Bây giờ còn gầy như vậy.

Tiêu Cửu Uyên cảm thấy áy náy trong lòng, hắn cúi đầu nhìn tay thái hậu, có một suy nghĩ trong lòng.

Hắn ngẩng đầu nhìn thái hậu nói.

"Mẫu hậu, nhi tử biết người lo lắng cái gì, người yên tâm, sau này nhi tử sẽ không làm người khó xử, con biết hoàng huynh lo lắng chuyện gì, tuy lúc trước con nói sẽ không đoạt ngôi vị hoàng đế kia, nhưng huynh ấy vẫn lo lắng như cũ."

"Lần này con quyết định, sau khi thành thân cùng với Vũ Nhi, sẽ lập tức mang nàng rời kinh, sau đấy không để ý tới bất kỳ chuyện gì trên triều đình nữa, cả hai vạn binh tướng dưới tay con, con cũng sẽ giải tán bọn họ, để bọn họ trải qua cuộc sống của mình."

Tiêu Cửu Uyên nói xong, hốc mắt thái hậu hơi ướn, ngẩng đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên.

"Uyên Nhi, con như vậy mẫu hậu không yên lòng chút nào."

"Không sao, con cũng không muốn ở lại kinh thành, kinh thành nhiều thị phi, vừa lúc mang Vũ Nhi du dơn ngoạn thủy, nhân nhả tự tại qua ngày."

Tiêu Cửu Uyên nói xong ngẩng đầu nhìn Vân Thiên Vũ: "Vũ Nhi, nếu không có tên tuổi Ly vương phi, nàng còn gả cho ta sao?"

Vân Thiên Vũ khẽ cười, nàng còn ước gì mình có thể sống thanh thoi qua ngày.

"Người cho rằng ta thích thân phận Ly vương phi sao?"

Tiêu Cửu Uyên nở nụ cười, vẻ mặt yên tâm, hẳn biết Vũ Nhi không để bụng những hư danh đó.

Đúng rồi, hẳn mang Vũ Nhi rời kinh, du lịch núi non sông nước trước, chờ đến khi bọn họ chơi mệt, hẳn sẽ tạo ra một tông phái cùng Vũ Nhi.

Đó chính là ngày tháng mình muốn trải qua.

Tiêu Cửu Uyên càng nghĩ càng vui, hần quay đầu nhìn thái hậu nói: "Mẫu hậu đừng lo lắng, đợi chúng con đại hôn xong, con sẽ rời kinh, như vậy hoàng huynh sẽ không nghĩ nhiều nữa."

Thái Hậu không ngừng rơi lệ, cảm động nói: "Uyên Nhi là đứa trẻ tốt, mẫu hậu để con khó xử rồi."

Tiêu Cửu Uyên đang muốn tự mình khuyên mẫu hậu.

Không nghĩ tới ngoài điện vang lên tiếng của thái giám: "Hoàng thượng giá lâm."

Bên ngoài tẩm cung vang lên tiếng bước chân dồn dập, có người vội vàng đi tới.

Đi đầu đúng là hoàng đế, lão hoàng đế thấy thái hậu tỉnh lại trong tẩm cung, chỉ mở miệng hờ hững nói: "Mẫu hậu tỉnh rồi."

Thái hậu há miệng muốn nói, đáng tiếc hoàng đế không để ý tới bà, ông ta nhìn Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ rồi nói.

"Đây là chuyện các người gây ra, các người gây ra chuyện này, tự các người giải quyết, nếu không các người sẽ bị bá tính Đông Ly mắng chết."

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ cau mày lại.

Hoàng đế nói rất nhanh.

"Lúc trước trẫm nhận được thư chuyển gấp từ tám trăm dặm vào kinh, nói thái tử Gia Cát Cẩn của Nam Chiêu điều mười vạn đại quân từ biên quan, đi vòng qua núi Phượng Hoàng để tấn công quận Thanh Bình do Nam Dương vương đóng giữ, núi Phượng Hoàng chính là vị trí giao giới của Đông Ly ta và Nam Chiếu, địa hình nơi này vô cùng hiểm trở, nhưng địa thế lại có lợi đối với Nam Chiêu."

"Bởi vì thượng du núi Phượng Hoàng chính là động hồ Hồng, nếu Gia Cát Cẩn dẫn người làm nổ tung chỗ động hồ Hồng, khiến nước hồ tiến vào quận Thanh Bình, như vậy quận Thanh Bình và mấy huyện gần đây sẽ đều bị bao vây."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 806: Đã Nói Thì Sẽ Giữ Lời

"Nếu như quận Thanh Bình cùng mấy huyện lân cận thật sự bị ngập thì rất nhiều người sẽ chết, đến lúc đó các người chính là tội nhân của Đông Ly, một người một ngụm nước đều có thể dìm chết các người."

Hoàng đế nói xong sắc mặt khó coi nhìn Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ.

"Lúc này Nam Dương Vương đang dẫn người đi đến núi Phượng Hoàng, ý đồ muốn ở trong núi Phượng Hoàng ngăn cản hành động của Gia Cát Cẩn, nhưng núi Phượng Hoàng là nơi hiểm yếu, Nam Dương Vương chỉ sợ thủ không được, cho nên sai người đưa văn kiện khẩn cấp vào kinh, bảo triều đình gấp rút phái binh."

"Trẫm cảm thấy việc này là người gây ra, người tất nhiên phải giải quyết, nếu như thật sự xảy ra chuyện gì, người cứ đợi thiên cổ lưu ác danh đi."

Trong tầm cung, thái hậu và Tiêu Cửu Uyên còn có Vân Thiên Vũ sắc mặt vô cùng khó coi.

Không ngờ Nam Chiêu thái tử Gia Cát Cẩn thật vô liêm sỉ, không đưa Vân Thiên Vũ đi mà lập tức mang binh tấn công Đông Ly.

Đáng giận.

Tiêu Cửu Uyên trầm giọng nói: "Thần sẽ lập tức mang binh đi đến núi Phượng Hoàng."

Hoàng đế nói: "Trẫm cấp thêm mười vạn đại quân để người mang đi, người nhất định phải ở núi Phượng Hoàng ngăn cản quân đội của Gia Cát Cẩn."

"Thần đệ lĩnh chỉ."

Tiêu Cửu Uyên bình tĩnh lĩnh chỉ, Vân Thiên Vũ ở bên cạnh hấn lại vô cùng lo lắng, Gia Cát Cẩn không phải là hạng người lương thiện, hơn nữa thủ đoạn của gã rất lợi hại.

Tiêu Cửu Uyên đối đầu với gã thì có bao nhiêu phần thắng chứ, hơn nữa lần này hoàng thượng điều Tiêu Cửu Uyên đi, chưa hẳn là không có mưu kế, cho nên nàng rất lo lắng để một mình Tiêu Cửu Uyên đi đến núi Phượng Hoàng.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, sau đó nàng và Tiêu Cửu Uyên lần lượt thỉnh an hoàng đế và thái hậu.

Hai người nhanh chóng rời khỏi tẩm cung của thái hậu.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ vừa đi, hoàng đế cũng đứng dậy muốn đi, phía sau thái hậu gọi lão ta lại.

"Hoàng nhi."

Hoàng đế cuối cùng dừng bước, đứng ở trước giường từ trên cao nhìn thái hậu.

Thái hậu nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của lão ta, giống như một người xa lạ đang nhìn bà ta, trong lòng bà ta rất khó chịu, dùng sức thở hỗn hển nói: "Hoàng nhi, con đừng như vậy, lúc trước Uyên nhi đã nói với ai gia,

đợi sau khi nó thành hôn, nó sẽ cưới bỏ danh phận Ly vương gia, đưa Vân Thiên Vũ rời khỏi kinh thành, mai danh ẩn tích."

Thái hậu dứt lời, hoàng đế sắc mặt dễ nhìn một ít, lão ta nhìn thái hậu chậm rãi nói: "Vậy thì hai vạn Long Lân quân trong tay đệ ấy thì sao?"

"Nó nói sẽ giải tán Long Lân quân."

Thái hậu nói xong, hoàng đế cười lạnh nhìn thái hậu khinh miệt nói: "Đệ ấy nói như vậy, đứa trẻ ba tuổi cũng không tin, trái lại còn làm khó mẫu hậu người, vậy mà lại tin lời nói dối của đệ ấy như vậy, nếu như đệ ấy thật sự suy nghĩ cho trầm, tại sao không giao hai vạn Long Lân quân kia cho trầm, ngược lại là muốn giải tán bọn họ."

"Những binh sĩ Long Lân quân kia đã nhận chủ, cho dù lúc này đệ ấy giải tán bọn họ, nhưng nếu đệ ấy gọi một tiếng, những binh sĩ Long Lân quân không phải sẽ lập tức đến ủng hộ đệ ấy sao? Vậy thì đệ ấy giải tán hay không giải tán còn có tác dụng sao?"

"Hoàng nhi, ai gia tin Uyên nhi không phải người như vậy, cho tới bây giờ nó là người đã nói thì sẽ giữ lời."

"Cho tới bây giờ là người đã nói thì sẽ giữ lời, mẫu hậu trái lại tin đệ ấy chứ không tin ta? Nhất quyết không tin ta!"

Hoàng đế lập tức lắc mạnh người thái hậu.

Thái hậu vốn bị bệnh, khó khăn lắm những lời nói của Tiêu Cửu Uyên mới khiến cho sự tức giận trong lòng bà ta giảm đi, nhưng dù vậy người bà ta vẫn rất yếu, làm sao có thể chịu được một trận lắc mạnh của hoàng thượng như thế, bà ta chịu không nổi, đôi mắt liền biến thành màu đen, trên mặt mồ hôi lạnh ứa ra, bà ta nhìn thấy hoàng nhi mà mình hết mực yêu thương lại đối xử với bà ta như vậy, trong lòng vừa tức vừa vội, hơn nữa cơ thể không tốt, chịu không nổi phun ra một ngụm máu.

Sau đó ngã xuống giường, hôn mê.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 807: Lo Lắng

Hoàng đế nhìn thấy thái hậu ngất đi, cũng không sốt ruột, chậm rãi buông tay ra, quay người đi ra ngoài.

Sau khi lão ta đi ra ngoài mới chậm rãi ra lệnh: "Người đâu, lập tức đuổi theo Linh Nghi quận chúa, nói bệnh của thái hậu nương nương lại tái phát, thái hậu còn nôn ra máu, bảo Linh Nghi quận chúa trở lại kiểm tra cho thái hậu nương nương."

"Mặt khác, thông báo với Ly thân vương gia, lập tức đi đến nơi đóng quân đại doanh điểm binh, điểm đủ mười vạn binh tướng, ngựa không dừng vó lập tức lao tới núi Phượng Hoàng."

"Vâng, hoàng thượng."

Thái giám nhanh chóng đi truyền chỉ.

Tất cả những chuyện này Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ không hề biết.

Lúc này hai người ngồi trong xe ngựa của Ly thân vương phủ, Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Cửu Uyên, chậm nói: "Tiêu Cửu Uyên, lần này ta cùng đi với huynh đến núi Phượng Hoàng, ta lo lắng cho huynh."

Tiêu Cửu Uyên nghe nàng nói xong, trong lòng vừa ấm áp vừa cảm động, hần vờn tay kéo tay Vân Thiên Vũ: "Vũ nhi, đừng lo lắng cho ta, ta

không có việc gì đâu, ngược lại nàng ở kinh thành cẩn thận một chút, ta sẽ để lại một phần Long Lâm quân âm thầm nghe theo lời sai bảo của nàng."

"Không, ta muốn đi theo huynh, Gia Cát Cẩn kia không phải dễ đối phó, có ta ở đây, ta sẽ giúp huynh bày mưu tính kế, hơn nữa lúc này trong lòng hoàng thượng còn hận huynh, ta sợ lão ta sẽ âm thầm phái người động tay động chân, cho nên ta rất lo lắng cho huynh."

Tiêu Cửu Uyên lắc đầu: "Ta sẽ cẩn thận, ta biết hoàng huynh oán giận ta, cho nên ta sẽ cẩn thận chú ý tất cả mọi chuyện, ngược lại nàng ở lại trong kinh thành phải cẩn thận."

"Tiêu Cửu Uyên, ta lặp lại lần nữa, ta cùng đi với huynh đến núi Phượng Hoàng, ta không yên tâm để huynh đi một mình, hai người chúng ta cùng đi, sau đó nghĩ cách cùng nhau đối phó với Gia Cát Cẩn. Huynh nên biết Gia Cát Cẩn là người của thời đại ta, gã có rất nhiều âm mưu quỷ kế, ta ít nhiều cũng có thể nhận ra, đến lúc có thể giúp huynh."

Tiêu Cửu Uyên trầm mặc, cuối cùng vẫn không đồng ý để Vân Thiên Vũ đi đến núi Phượng Hoàng.

Bởi vì hắn biết núi Phượng Hoàng rất hiểm trở, sơ suất một tí rất toàn quân có thể sẽ bị diệt, cho nên hắn không muốn Vũ nhi mạo hiểm.

Bất kể như thế nào, nàng ở kinh thành vẫn an toàn hơn.

Đáng tiếc chỉ là hắn suy nghĩ, Vân Thiên Vũ cũng đã nghĩ xong rồi, cho nên thái độ kiên quyết muốn đi theo Tiêu Cửu Uyên đến núi Phượng Hoàng.

Lúc Tiêu Cửu Uyên đang khó xử không biết làm thế nào.

Phía sau xe ngựa vang lên tiếng vó ngựa.

Giọng nói lạnh lạnh của thái giám ở bên ngoài vang lên: "Ly thân vương gia, Linh Nghi quận chúa, các người chờ một chút."

Xe ngựa của Ly thân vương phủ ngừng lại.

Tiêu Cửu Uyên vén rèm nhìn ra bên ngoài: "Có chuyện gì?"

Thái giám nhanh chóng xoay người xuống ngựa, chắp tay quỳ xuống đất bẩm báo: "Hồi vương gia, thái hậu nương nương lại hôn mê rồi, hơn nữa còn hộc ra máu, hoàng thượng truyền chỉ bảo Linh Nghi quận chúa lập tức tiến cung kiểm tra cho thái hậu nương nương, xem thái hậu nương nương rốt cuộc có vấn đề gì, tại sao lại như vậy."

Vừa nghe nói mẫu hậu xảy ra chuyện, Tiêu Cửu Uyên liền đau lòng, hăn nghĩ tới lúc trước cầm tay của mẫu hậu, bàn tay gầy yếu như thế, hăn không muốn mẫu hậu xảy ra chuyện, cho nên Tiêu Cửu Uyên ra lệnh cho người đánh xe ngựa ở bên ngoài: "Hồi cung."

Bên ngoài xe ngựa, thái giám lại nhanh chóng nói: "Hoàng thượng có chỉ, bảo Ly thân vương gia nhanh chóng đi đến nơi đóng quân đại doanh điểm mười vạn binh tướng, cùng Long Lâm quân đi đến núi Phượng Hoàng, không được sai sót."

Tiêu Cửu Uyên cuối cùng cũng nhớ tới chuyện ở núi Phượng Hoàng.

Lúc này ở núi Phượng Hoàng cũng rất khẩn cấp, không trì hoãn được.

Tiêu Cửu Uyên quay đầu nhìn Vân Thiên Vũ ở trong xe ngựa.

Hăn vốn không muốn đưa Vũ nhi đến núi Phượng Hoàng, đúng lúc bệnh của mẫu hậu lại tái phát, để Vũ nhi ở lại chăm sóc mẫu hậu là tốt rồi.

"Vũ nhi, nàng tiến cung đi xem mẫu hậu đi."

Hắn nói xong ánh vô cùng thâm trầm, nắm chặt tay Vân Thiên Vũ nói:
"Vũ nhi, xin nàng thay ta chăm sóc mẫu hậu ta thật tốt, là ta khiến mẫu hậu
khó xử rồi."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 808: Không Phụ Lòng

Vân Thiên Vũ liền giật mình, nói thật thì nàng vốn muốn kiên quyết đi theo Tiêu Cửu Uyên đến núi Phượng Hoàng.

Không ngờ ở đây thái hậu lại xảy ra chuyện.

Nàng biết người Tiêu Cửu Uyên coi trọng nhất chính là thái hậu, nếu thái hậu xảy ra chuyện gì, Tiêu Cửu Uyên nhất định sẽ rất buồn.

Cho nên theo lý nàng hẳn là nên ở lại, nhưng nàng lại lo lắng để hẳn đi đến núi Phượng Hoàng một mình.

"Nhưng ta lo lắng để huynh đi đến núi Phượng Hoàng một mình."

Tiêu Cửu Uyên sau khi suy nghĩ liền nói: "Như vậy đi, nàng không phải có ba linh thú sao? Nàng để một linh thú đi theo ta, nếu như ta xảy ra chuyện gì, ta sẽ bảo nó trở lại mật báo, nàng thấy như vậy được không?"

Lời đề nghị của Tiêu Cửu Uyên thật sự đã khiến Vân Thiên Vũ đồng ý.

Lúc này nàng đi theo Tiêu Cửu Uyên quả thật không tốt lắm, bởi vì sức khỏe của thái hậu không tốt, hơn nữa hai đại vương phủ liên hôn chính là tâm bệnh của hoàng đế.

Hoàng đế trong khoảng thời gian ngắn không thể ra tay với Tiêu Cửu Uyên, nhưng lão ta có thể ra tay với người của An thân vương phủ hay

không đây.

Cho nên nàng muốn chữa khỏi bệnh cho thái hậu, hơn nữa còn muốn sắp xếp chuyện của An thân vương phủ.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, sau đó nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: "Được, ta để Ngạo Minh đi cùng huynh đến biên quan, nó có thể giúp huynh một tay."

"Ta để bộ cánh vàng biết bay này lại cho nàng."

Tiêu Cửu Uyên nhanh chóng lấy ra một hộp linh ngọc đủ loại màu sắc từ trong tay áo.

Hắn đưa hộp linh ngọc cho Vân Thiên Vũ nói: "Bộ cánh vàng biết bay này mặc dù không có sức chiến đấu, nhưng nó có thể mật báo, nàng ở kinh thành nếu như xảy ra chuyện gì thì lập tức báo nó đưa tin cho ta."

"Nàng muốn nói gì thì chỉ cần đặt ngón tay lên trên đầu bộ cánh vàng, đầu của nó sẽ ghi nhớ chuyện nàng muốn nói, sau đó nó sẽ báo lại những chuyện này cho ta."

"Nếu như không sao, nàng không cần báo nó truyền tin cho ta, nếu như xảy ra chuyện gì thì nàng lập tức báo nó truyền tin cho ta."

Vân Thiên Vũ nhận hộp linh ngọc, dùng sức gật đầu: "Được."

Nàng gọi Ngạo Minh, căn dặn Ngạo Minh cùng Tiêu Cửu Uyên đi đến núi Phượng Hoàng, nếu như xảy ra chuyện gì, lập tức trở về tìm nàng, nói cho nàng biết.

Đương nhiên nếu như không có chuyện gì, nó có thể ở bên cạnh Tiêu Cửu Uyên phụ trách bảo vệ Tiêu Cửu Uyên.

Ngạo Minh lên tiếng nhận lệnh, sau đó lui ra ngoài.

Trong xe ngựa, Tiêu Cửu Uyên đưa tay ra ôm lấy Vân Thiên Vũ, thật lâu vẫn không buông ra, đau lòng nói: "Vũ nhi, không ngờ nàng chỉ hôn với ta, sẽ xảy ra nhiều chuyện như vậy, nàng yên tâm, sau này ta sẽ sủng nàng gấp bội, cuộc đời này Tiêu Cửu Uyên ta tuyệt đối sẽ không phụ lòng Vân Thiên Vũ, một đời một kiếp chỉ yêu một mình Vân Thiên Vũ."

Đột nhiên nghe thấy lời thề êm tai như thế, Vân Thiên Vũ hơi sửng sốt, nhưng trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào.

"Ừm, huynh phải nhớ kỹ những lời huynh đã nói."

"Nhớ, cả đời cũng sẽ không quên."

"Huynh yên tâm, chờ ta chữa khỏi bệnh cho thái hậu, sắp xếp xong xuôi chuyện của An Thân Vương phủ, ta sẽ đi đến núi Phượng Hoàng tìm huynh."

Lần này Tiêu Cửu Uyên trái lại không có ngăn cản nữa, bởi vì hắn có thể nhanh chóng chạy đến núi Phượng Hoàng, lập tức ra tay xử lý Gia Cát Cẩn.

Đợi đến khi hắn xử lý Gia Cát Cẩn xong, ra roi thúc ngựa gấp gấp trở về, đến lúc đó Vũ nhi không cần đi đến núi Phượng Hoàng nữa.

Tiêu Cửu Uyên vừa suy nghĩ liền đồng ý: "Được, theo ý nàng, nhưng nàng ở trong kinh thành nhất định phải cẩn thận hành động."

"Ta biết, ta ở kinh thành sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, ngược lại huynh phải cẩn thận mới đúng."

Vân Thiên Vũ nói xong đưa tay ra nắm tay Tiêu Cửu Uyên, trầm giọng nói: "Đợi sau khi đánh bại Gia Cát Cẩn, chúng ta thành thân, lập tức cởi bỏ thân phận Ly vương gia, xuất kinh du sơn ngoạn thủy."

“Được.”

Tiêu Cửu Uyên đưa tay ra kéo đi Vân Thiên Vũ vào lòng, ôm nàng thật chặt không muốn buông ra.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 809: Sống Không Còn Ý Nghĩa Gì nữa

Hắn thầm nói trong lòng, lần này đi đến núi Phượng Hoàng vô cùng nguy hiểm, nhưng hắn nhất định sẽ trở lại không hề sót mẻ gì, bởi vì người hắn thích, người hắn yêu còn đang chờ hắn.

"Vũ nhi, bảo trọng, chờ ta về kìa."

Hắn nói xong lại ôm chặt Vân Thiên Vũ một lúc, cuối cùng nghiêng mình từ trong xe ngựa nhảy ra ngoài.

Tiêu Cửu Uyên không dám ở lại lâu hơn nữa, bởi vì hắn sợ nếu bản thân ở lại lâu hơn sẽ không nỡ bỏ đi, lại sợ bản thân không kiểm chế được sẽ đồng ý đưa Vũ nhi đi cùng đến núi Phượng Hoàng.

Nhưng lý trí nói cho hắn biết, hắn không nên trì hoãn nữa.

Tiêu Cửu Uyên lập tức nhảy ra khỏi xe ngựa, ra lệnh cho Bạch Diệu ở bên ngoài: "Bạch Diệu, lần này ngươi dẫn người ở lại, phụ trách bảo vệ Linh Nghi quận chúa."

Bạch Diệu tâm địa tương đối tinh tế, đầu óc vô cùng linh hoạt, để gã ở lại bảo vệ Vân Thiên Vũ hắn rất yên tâm.

Hắc Diệu vẻ mặt quần bách, được rồi, gã biết chủ tử muốn nói đến chuyện lần trước gã trông coi Linh Nghi quận chúa không tốt, còn để nàng bị Nam Chiêu thái tử cướp đi.

Bạch Diệu lên tiếng đồng ý.

Vân Thiên Vũ lại không đồng ý: "Không được, huynh đưa Bạch Diệu đi theo, để Hắc Diệu ở lại bảo vệ ta đi."

Tiêu Cửu Uyên còn muốn nói gì đó, Vân Thiên Vũ đã kiên định nói: "Quyết định như vậy đi, huynh đưa Bạch Diệu đi đến núi Phượng Hoàng, Hắc Diệu dẫn theo người bảo vệ ta."

Trong lòng Hắc Diệu vô cùng cảm động, gã âm thầm hạ quyết tâm, lần này gã nhất định phải bảo vệ Linh Nghi quận chúa cho tốt.

Tiêu Cửu Uyên nhìn sắc mặt của Vân Thiên Vũ, sau đó lại nhìn sang Hắc Diệu, ánh mắt vô cùng nghiêm khắc: "Hắc Diệu, lần này nếu người lại để Linh Nghi quận chúa xảy ra chuyện, xem bốn vương xử lý người thế nào."

"Vâng, vương gia."

Tiêu Cửu Uyên xoay mình leo lên ngựa, hạ lệnh: "Lập tức đưa Linh Nghi quận chúa tiến cung."

Thị vệ điều khiển xe ngựa của Ly vương phủ lập tức quay xe lại, đánh ngựa đi vào cung.

Phía sau Tiêu Cửu Uyên ngồi ở trên ngựa, đôi mắt đen hiện lên vẻ không nỡ, cứ luôn đưa mắt nhìn xe ngựa, đợi đến khi xe ngựa chạy rất xa mới quay đầu ngựa, mang theo người xuất kinh đi đến đại doanh Tây Sơn, điểm binh Long Lân quân, lại đi đến nơi đóng quân đại doanh điểm mười vạn binh mã, ngay trong đêm nhổ trại đi đến núi Phượng Hoàng.

Ở đây Tiêu Cửu Uyên dẫn đại quân đi đến núi Phượng Hoàng.

Mặt khác, Vân Thiên Vũ đưa đám người Hắc Diệu đi đến cung của thái hậu.

Thái hậu quả thật hôn mê rồi, chẳng những hôn mê, hơn nữa còn nôn ra máu.

Lần này tình trạng nghiêm trọng hơn lần trước nhiều, thái hậu rõ ràng là bị kích động.

Vân Thiên Vũ nhớ những lời Tiêu Cửu Uyên nói lúc trước, trong lòng thái hậu đã tốt hơn nhiều, nhưng bây giờ dường như lại nghiêm trọng rồi, đây là xảy ra chuyện gì chứ.

Chẳng lẽ hoàng thượng đã nói gì khiến thái hậu bị kích động.

Vân Thiên Vũ nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể là khả năng này, nàng vô cùng oán giận hoàng đế.

Nhưng lúc này cứu thái hậu quan trọng hơn, phải biết rằng Tiêu Cửu Uyên rất hiếu thuận, nếu như thái hậu xảy ra chuyện gì, hẳn nhất định sẽ rất đau lòng, cho nên nàng nhất định phải chữa khỏi bệnh cho thái hậu nường nường.

Vân Thiên Vũ nghĩ như thế, liền lấy ngân châm bắt đầu đâm huyết cho thái hậu.

Chủ yếu là xua tan uất khí trong lòng thái hậu nường nường, đợi sau khi ngân châm đâm huyết, nàng lại lấy đan dược bên trong Phượng Linh giới ra, đút vào miệng thái hậu.

Sau khi thái hậu ăn đan dược, quả nhiên đã tỉnh lại, sắc mặt dễ nhìn rất nhiều.

Nhưng bà ta tỉnh dậy lại không nói gì, chỉ biết rơi lệ.

Một bộ dạng sống không còn ý nghĩa gì nữa, thương tâm đau lòng.

Cuối cùng sau khi nghe Vân Thiên Vũ khuyên giải, tâm trạng của thái hậu mới tốt hơn một chút.

Vân Thiên Vũ bởi vì lo lắng cho bệnh của thái hậu, cho nên vẫn luôn ở lại trong cung cùng thái hậu, chớp mắt đã được ba ngày.

Ba ngày này, nàng vừa dùng ngân châm đâm huyết cho thái hậu, lại vừa sắc thuốc cho thái hậu uống, cuối cùng còn chuẩn bị nước thuốc trong bồn tắm cho thái hậu ngâm mình.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 810: Nguy Hiểm

Trải qua ba ngày trị liệu, thái hậu quả nhiên đã dễ chịu hơn, tâm trạng cũng thoải mái rất nhiều.

Bà ta nhìn thấy Vân Thiên Vũ bởi vì vất vả chữa bệnh cho bà ta, cho nên khuôn mặt gầy đi rất nhiều, thái hậu vô cùng đau lòng.

Nếu như nói trước kia đối xử tốt với Vân Thiên Vũ là vì Cửu Uyên đưa bé đó thích Vân Thiên Vũ, hiện tại thái hậu cũng thật sự rất thích Vân Thiên Vũ.

Ở với nha đầu kia một thời gian dài, sẽ biết nha đầu kia không bao giờ nói những lời khiến người khác ưa thích, nhưng thật sự sẽ thành tâm thật ý đối xử tốt với người khác.

Nha đầu như vậy là một nha đầu tốt.

"Đứa bé ngoan, ba ngày này khiến người chịu khổ rồi, ai gia phải cảm ơn người."

"Thái hậu nương nương đừng khách khí, sau khi vương gia rời kinh, chuyện khiến vương gia bận tâm nhất chính là bệnh của thái hậu nương nương, cho nên thái hậu nương nương nhất định phải khỏe lại."

"Uyên nhi là một đứa trẻ tốt."

Thái hậu nói đến Tiêu Cửu Uyên, hốc mắt đột nhiên đỏ lên.

Nghĩ đến Tiêu Cửu Uyên, bà ta lại nghĩ tới hoàng đế.

Ba ngày qua, hoàng đế một bước cũng không đặt chân đến cung điện của bà ta, bởi vì hoàng đế không đến, cho nên trong cung từ hoàng hậu cho tới quý nhân đều không dám đến thăm bà ta. Mọi người dường như sợ hoàng đế tức giận, cho nên không có ai đến vấn an thái hậu.

Tình huống như vậy khiến tim thái hậu nguội lạnh.

Nếu không phải có Vân Thiên Vũ ở cùng, từ trước đến nay nàng luôn nói Tiêu Cửu Uyên rất lo lắng cho bệnh tình của bà ta, thái hậu hận không thể chết cho rồi, nhưng cuối cùng bà ta vẫn khỏe lại.

"Vũ nhi, người xuất cung đi, đợi người rảnh rồi tiến cung tới thăm ai gia."

"Vâng, thái hậu nương nương." Vân Thiên Vũ đứng dậy tạ ơn.

Ba ngày nay nàng đều ở trong cung của thái hậu, vẫn không biết phía bên An thân vương phủ thế nào rồi, cho nên vẫn là xuất cung đi xem thử.

Vân Thiên Vũ thỉnh an thái hậu, sau đó trở về An thân vương phủ.

Đợi đến khi nàng vào An thân vương phủ, biết An thân vương phủ không xảy ra chuyện gì, Vân Thiên Vũ mới thở phào nhẹ nhõm.

Bên trong An thân vương phủ, Tiêu Lăng Phong và Tiêu Dạ Thần vừa nhìn thấy Vân Thiên Vũ hồi phủ, nhanh chóng chạy tới hỏi Vân Thiên Vũ tình hình ở trong cung, xem có người làm khó nàng hay không.

Trong phòng khách, sau khi hai ông cháu biết Vân Thiên Vũ không sao, trong lòng liền thả lỏng, nhưng đồng thời đối với chuyện Tiêu Cửu Uyên đi đến núi Phượng Hoàng lại vô cùng cảm tức.

Tiêu Lăng Phong tức giận nói: "Hoàng thượng rõ ràng không muốn để hai con thành thân, bằng không Đông Ly ta có bao nhiêu đại tướng, tại sao chỉ phái Tiêu Cửu Uyên đi đến núi Phượng Hoàng chứ."

"Con sợ hoàng thượng sẽ ra tay đối phó với cửu hoàng thúc."

Về mặt Tiêu Dạ Thần lo lắng.

Gã suy nghĩ rồi nói: "Nếu không con dẫn người lạng lẽ đi đến núi Phượng Hoàng, âm thầm giúp đỡ cửu hoàng thúc, hai người thấy thế nào?"

Tiêu Dạ Thần thật sự rất lo lắng cho Tiêu Cửu Uyên, sợ Tiêu Cửu Uyên xảy ra chuyện gì.

Nhưng gã nhìn thấy rất rõ ràng, Vũ Mao rất thích cửu hoàng thúc, với tính cách của nàng, nếu như cửu hoàng thúc xảy ra chuyện, nàng nhất định sẽ đau lòng đến chết.

Cho nên không bằng để gã đi đến bảo vệ cửu hoàng thúc.

Vân Thiên Vũ lại lắc đầu: "Mọi người đừng lo lắng, Tiêu Cửu Uyên tạm thời không xảy ra chuyện gì, chờ con sắp xếp xong xuôi tất cả, con sẽ dẫn người đi đến núi Phượng Hoàng."

"A."

Tiêu Lăng Phong và Tiêu Dạ Thần nghe Vân Thiên Vũ nói rằng muốn đi đến núi Phượng Hoàng, hai ông cháu đều lắc đầu.

"Không được không được, núi Phượng Hoàng vô cùng nguy hiểm."

"Nghe nói người bình thường đi vào đều không thoát được, con đi thì quá nguy hiểm."

Tiêu Lăng Phong chỉ mới nghĩ đến đã thấy sợ hãi: "Ta kiên quyết không đồng ý."

Vân Thiên Vũ không nói gì, lúc này để binh tướng của An thân vương phủ luyện đàn vẫn quan trọng hơn.

"Lúc này mặc kệ chuyện ở núi Phượng Hoàng đi, mọi người vẫn nên sắp xếp hai vạn thân binh của An thân vương phủ cho tốt, con sợ hoàng thượng thừa lúc Tiêu Cửu Uyên không ở kinh thành, sẽ ra tay với binh tướng của An thân vương phủ."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 811: Họa Quốc Yêu Cơ

Vân Thiên Vũ vừa nói xong, Tiêu Lăng Phong cùng Tiêu Dạ Thần hai người trầm mặc, sau đó gia tôn cả hai đều tức giận.

Tiêu Lăng Phong đứng lên chửi má nó.

“Má nó, những ngày tháng này bao giờ mới kết thúc, chúng ta không suy nghĩ gì hết, thế mà mỗi ngày đều sống trong lo lắng đề phòng, hoàng đế này lòng dạ sao lại hẹp hòi như vậy chứ.”

Tiên đế luôn quang minh lỗi lạc, lòng dạ chính trực, sao lại sinh ra một hoàng đế tệ hại như thế này.

Tiêu Dạ Thần nhìn Vân Thiên Vũ: “Cô cô, người yên tâm, ta đã sắp xếp xong rồi.”

“Hoàng đế không có khả năng công khai đối phó thân binh của An thân vương phủ, lão ta chỉ có thể âm thầm tìm người động tay chân, tiêu diệt hai vạn thân binh của An thân vương phủ, ta đã bố trí xong, sắp xếp một ngàn người của Tiên Phong doanh vào trong hai vạn thân binh, nếu hoàng đế phái người âm thầm động tay chân...”

“Nhất định những người đó có đi không có về.”

Tiêu Dạ Thần bình tĩnh lên tiếng, Vân Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện người thanh niên luôn vui vẻ lạc quan nay đã dần trưởng thành.

Chẳng bao lâu nữa, Tiêu Dạ Thần tuyệt đối có thể tự mình quản lý An thân vương phủ.

Nói như vậy, nàng không cần lo lắng cho gã.

Vậy nàng có thể cùng Tiêu Cửu Uyên buông tay ra đi.

Vân Thiên Vũ cười khẽ nói: “Người an bài xong hết thì ta an tâm rồi.”

“Ta sẽ đi luyện đan dược cường thân kiện thể, cải thiện gân mạch cho binh tướng, mặt khác ta sẽ luyện chế ra một số lớn linh lô đan, linh lực giả trong doanh mỗi người sẽ giữ mấy cái. Nếu có người dám can đảm tính kế với binh tướng An thân vương phủ, đến lúc đó sẽ dùng linh lô đan nổ chết bọn họ.”

“Được.”

Tiêu Lăng Phong cùng Tiêu Dạ Thần gật đầu.

Tuy rằng linh lô đan yêu cầu dùng linh lực thôi khai, không phải ai cũng có thể thôi khai, nhưng bên trong thân binh của An thân vương phủ có linh lực giả, hơn nữa còn có những người của Tiên Phong doanh. Những người đó có thể dùng lực chiến ý thôi khai linh lô đan, gây nổ mạnh.

Vân Thiên Vũ không hề để ý tới chuyện khác, sau khi nói chuyện với Tiêu Lăng Phong và Tiêu Dạ Thần, nàng bắt đầu luyện đan.

Lần này tiêu diệt Lăng Vân tông, nàng không lấy những thứ khác, nhưng lại lấy được không ít dược liệu bên trong Phượng Linh giới.

Cho nên luyện đan hoàn toàn không là vấn đề.

Trong An thân vương phủ, Vân Thiên Vũ không hề để ý tới bất cứ chuyện gì, bước vào trạng thái bế quan luyện đan.

Nàng dặn dò, khi nàng chưa luyện xong đan dược, bất luận kẻ nào bất luận sự việc nào cũng không được quấy rầy đến nàng.

Trong vương phủ, không ai dám quấy rầy nàng.

Trong kinh thành, phố lớn ngõ nhỏ, ai ai cũng bàn tán chuyện lần này Nam Chiêu xuất binh từ Phượng Hoàng Lĩnh tấn công quận Thanh Bình.

Mọi người càng nói càng hoảng, trong đó không ít người thậm chí còn bắt đầu lo lắng, nếu Nam Chiêu dẹp xong quận Thanh Bình, thôn tính bá tánh cùng đất đai quận Thanh Bình, liệu có thể mở rộng quy mô tiến công Đông Ly quốc hay không.

Nếu thật sự như vậy, bọn họ biết làm sao bây giờ.

Nói tới nói lui, cuối cùng ai cũng trách móc Tiêu Cửu Uyên cùng Vân Thiên Vũ.

Chuyện gì cũng nói được.

Có người nói Tiêu Cửu Uyên tham luyện sắc đẹp, không màng đại nghĩa quốc gia.

Có người nói Vân Thiên Vũ chính là họa quốc yêu cơ, nếu không phải vì nữ nhân này, Nam Chiêu Thái tử sao có thể hạ lệnh từ Phượng Hoàng Lĩnh tấn công Đông Ly chứ.

Phải biết rằng Nam Chiêu cùng Đông Ly từ trước đến nay vốn hòa bình, chưa bao giờ có chiến tranh, không ngờ hiện tại bởi vì một nữ nhân, hai nước lại binh nhung tương kiến, mà nguyên nhân đúng thật chỉ vì một nữ nhân mà thôi.

Sớm biết như vậy, chi bằng giao nữ nhân này cho Nam Chiêu Thái tử.

Phố lớn ngõ nhỏ, ai ai cũng nói chuyện này.

Người An thân vương phũ thiếu chút nữa thì tức chết, mỗi ngày đều nghe được đủ lời nhục mạ quật chúa.

Bọn họ tranh cãi với người ta, kết quả là bị người ta đánh cho một trận.

Nhưng mà không ai dám bẩm báo việc này với Vân Thiên Vũ.

Bởi vì trước mắt Vân Thiên Vũ đang bế quan luyện đan, không ai dám quấy rầy nàng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 812: Biến Thiên

Trong Tây Phương viện, hai tiểu nha đầu đang nói chuyện phiếm ở một góc hành lang.

“Thật là tức chết mà, những kẻ đó lại dám nói quận chúa nhà chúng ta là hồng nhan họa thủy, thật là quá buồn cười.”

“Phải đó Tiểu Mai tỷ tỷ, nếu Nam Chiêu thật sự đẹp xong Phương Hoàng Linh thì làm sao bây giờ? Bọn họ có thể đánh thẳng xuống Đông Ly quốc chúng ta hay không.”

“Nếu nói như vậy, chỉ sợ quận chúa thật sự là tội nhân Đông Ly.”

Hai tiểu nha đầu còn không nói xong, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng hét phẫn nộ: “Các người nói vậy gì đó, tiểu thư nhà chúng ta làm sao lại là hồng nhan họa thủy, hai nước đánh nhau liên quan gì đến tiểu thư nhà chúng ta.”

“Những người nói ra lời này sao không biết xấu hổ vậy, dựa vào cái gì tiểu thư nhà ta lại vì cái gọi là hòa bình hai nước mà gả đi Nam Chiêu, những người này thật là quá không biết xấu hổ, an nguy của chính bọn họ tại sao không tự mình đi bảo vệ, lại lấy sự an nguy ra trách móc tiểu thư nhà chúng ta.”

Họa Mi càng nói càng tức giận, tức giận đến mức dùng chân đá cục đá trước mặt, hung hăng phát tiết lửa giận.

Đúng lúc này, ở đan phòng phía sau bọn họ không xa, cửa kéo kẹt một tiếng mở ra.

Vân Thiên Vũ một thân áo lam thanh lãnh từ trong phòng đi ra.

Sắc mặt nàng có chút khó coi, nàng đã nghe được những lời lúc này Tiểu Mai, Tiểu Lan và Họa Mi nói.

“Sao lại thế này?”

Vân Thiên Vũ sắc mặt lạnh lùng hỏi.

Tiểu Mai cùng Tiểu Lan bị dọa sợ, bùm một tiếng quỳ xuống.

“Quận chúa, nô tỳ biết sai rồi.”

Họa Mi quay đầu nhìn Vân Thiên Vũ, nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

Đúng vào lúc này, ngoài cửa viện, Tiêu Dạ Thần cùng Diệp Gia hai người đi đến, hai người sắc mặt đều không dễ coi.

Vừa tiến lại đã nhìn thấy Vân Thiên Vũ sắc mặt khó coi đang đứng trong viện.

Diệp Gia nhanh chóng hỏi: “Vũ Mao, xảy ra chuyện gì, sắc mặt sao khó coi quá vậy.”

“Muội hỏi tỷ, bá tánh trên đường phố đang nói những gì.”

Tiêu Dạ Thần cùng Diệp Gia hai người họ đã biết vì sao Vân Thiên Vũ sắc mặt khó coi.

Sau khi hai người hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Mai cùng Tiểu Lan thì không giấu diếm Vân Thiên Vũ nữa.

Diệp Gia nhanh chóng nói: “Chuyện Nam Chiêu thái tử tấn công Phượng Hoàng Lĩnh đã bị tiết lộ ra ngoài, trên đường phố rất nhiều bá tánh đều đang nói chuyện này.”

Vân Thiên Vũ suy nghĩ một chút rồi hừ lạnh nói: “Cho nên những kẻ đó nói muội là hồng nhan họa thủy phải không? Nói muội là người hại nước hại dân có phải không?”

Nói thật ra, có đôi khi cảm thấy những bá tánh đó thật đáng giận, ta nói hai nước chiến tranh liên quan gì đến nàng.

Nàng có lý do gì mà phải gả cho Nam Chiêu thái tử vì bọn họ chứ.

Vân Thiên Vũ nghĩ tới những công chúa từng hy sinh để hai nước liên hôn, dùng một nữ nhân đổi lấy bình an quốc gia, những bá tánh đó không hề áy náy trong lòng, ngược lại còn cho là đúng.

Ngược lại khi nàng không muốn bị gả đi, sau đó hai nước xảy ra chuyện, bọn họ lập tức trách móc nàng.

Buồn cười.

Nói thật ra nếu không phải liên quan đến an nguy của An thân vương phủ, nàng mặc kệ bọn họ sống chết ra sao.

Vân Thiên Vũ sắc mặt thanh lãnh ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Dạ Thần nói: “Xem ra kinh thành sắp có biến thiên, trò này vừa nhìn là biết có người xách động bá tánh, bằng không sẽ không cho đồn ra như vậy.”

Tiêu Dạ Thần gật đầu: “Đúng vậy, ta cũng nghĩ đến khả năng này.”

“Ta suy nghĩ, có khi nào là...?”

Tiêu Dạ Thần giơ tay chỉ trời, ám chỉ người động tay chân có thể là hoàng đế hay không.

Vân Thiên Vũ ánh mắt u ám, nhưng cũng không gật đầu khẳng định, mà nhìn Tiêu Dạ Thần nói: “Phái người đi điều tra, xem rốt cuộc là người nào truyền ra những lời đồn như vậy.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 813: Hoàng Hậu Mở Tiệc

Nếu thật sự là hoàng đế truyền ra, như vậy bọn họ phải một lần nữa cân nhắc những chuyện sau này sẽ làm.

Lúc trước Tiêu Cửu Uyên có nói với thái hậu, chờ hai người bọn họ đại hôn rồi sẽ rời kinh.

Nàng không tin thái hậu không nói chuyện này với hoàng đế, nhưng nếu như thái hậu nói rồi mà hoàng đế còn truyền ra lời đồn như vậy, điều này chỉ có thể nói rõ một chuyện.

Mặc dù bọn họ từ bỏ tên tuổi vương gia, rời khỏi kinh thành, hoàng đế vẫn cứ không yên tâm, có lẽ lão ta muốn giết chết Tiêu Cửu Uyên và nàng.

Nếu là như vậy, bọn họ còn cần thiết rời kinh sao.

Nhưng nếu như hôm nay người tung tin vệt này không phải hoàng đế, mà là người khác, như vậy nàng không ngại giết chết kẻ dám can đảm làm bại hoại thanh danh của nàng.

Vân Thiên Vũ sắc mặt lạnh lùng đang suy nghĩ.

Tiêu Dạ Thần đứng trước mặt nàng nhanh chóng mở miệng nói: “Chuyện này ta tự mình dẫn người đi điều tra, nhất định sẽ điều tra ra là người nào truyền tin đi, kinh thành cũng không quá rộng lớn, ta không tin không tra ra được.”

Vân Thiên Vũ gọi Tiêu Dạ Thần lại, dặn dò: “Người để cho người khác đi điều tra chuyện này, ta luyện được không ít đan dược, người đưa đan dược này cho những binh tướng trong An thân vương phủ, có một phần đan dược là đan dược cải thiện gân mạch, luyện thể, sau khi ăn đan dược luyện thể, khi luyện thể đến nhất định trình độ sẽ đao thương bất nhập, đây là chuyện tốt đối với tướng sĩ.”

“Được.”

Tiêu Dạ Thần vui vẻ đáp lời.

Nếu như binh tướng An thân vương phủ có thể đao thương bất nhập, đó sẽ là một nhánh quân đội cường đại.

Vân Thiên Vũ còn nói thêm: “Ngoài ra còn có một phần linh lô đan, người cũng đưa linh lô đan tới cho mọi người, những mà linh lô đan này cần phải phát cho những nhân thủ đã có linh lực, ngoài ra phát một ít cho người của Tiên Phong doanh.”

“Ta biết rồi.”

Vân Thiên Vũ gật đầu ngáp một cái: “Ta đi ngủ một lát đây, đã nhiều ngày không ngủ, mệt mỏi quá.”

Tiêu Dạ Thần cùng Diệp Gia hai người đau lòng nói không nên lời, hai người đồng thanh nói: “Mau đi nghỉ ngơi đi, không cần suy nghĩ gì hết, trước mắt cứ ngủ một giấc thật ngon đã.”

Vân Thiên Vũ lên tiếng đáp lời rồi dẫn theo Họa Mi đi về phòng mình nghỉ ngơi.

Đợi nàng tỉnh ngủ rồi sẽ làm chuyện khác.

Tiêu Dạ Thần một mặt phái người đi điều tra người tung tin đồn, mặt khác đưa đan dược rèn thể Vân Thiên Vũ luyện chế ra cho thân binh An thân vương phủ.

Những người này vừa nghe thấy đan dược rèn thể, ai ai cũng mừng rỡ như điên.

Cuối cùng mỗi người nhận một viên đan dược rèn thể, binh tướng An thân vương phủ có được đan dược, tất cả đều nhờ Tiêu Dạ Thần chuyển lời cảm tạ tới Vân Thiên Vũ.

Tiêu Dạ Thần nhất nhất gật đầu nhận lời, sau đó mệnh lệnh những người này nhanh chóng ăn đan dược, những lúc không có việc gì thì rèn luyện thân thể thêm, như vậy chờ đến lúc giao thủ với người ta, sẽ không dễ dàng mất mạng.

Tiêu Dạ Thần an bài những việc này xong thì chạy về An thân vương phủ.

Gã muốn điều tra rõ rốt cuộc là người nào âm thầm tung tin đồn, nếu như việc này là hoàng thượng cho người truyền ra, như vậy dụng tâm của hoàng thượng thật đúng là quá hiểm ác.

Trong An thân vương phủ, Vân Thiên Vũ ngủ một giấc tới tối, cũng không hề tỉnh giấc lần nào.

Nhưng trong cung hoàng hậu phái thái giám tới An thân vương phủ tuyên nàng tiến cung.

Lúc trước hoàng thượng liên tiếp hạ ba đạo ý chỉ, chỉ hôn Tô Phi Yên cho Hoài vương làm phi, chỉ hôn Yến Bắc vương phủ quận chúa cho Tiêu Thiên Dịch làm phi, lại chỉ hôn Vân Thiên Vũ cho Tiêu Cửu Uyên làm chính phi.

Hoàng hậu thân là quốc mẫu trong triều, đối với ba vị vương phi này, tất nhiên muốn mượn sức nhiều hơn.

Cho nên đêm nay hoàng hậu thiết tiểu yến ở trong cung, chỉ mở tiệc chiêu đãi Yến Bắc hầu phủ Yến Thanh Phong, Tô quốc công phủ Tô Phi Yên, còn có An thân vương phủ Vân Thiên Vũ ba người tiến cung dự tiệc.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 814: Kẻ Tội Đồ

An thân vương phủ.

Theo trực giác, Tiêu Lăng Phong và Tiêu Dạ Thần đều cho rằng yến tiệc đó chẳng phải chuyện lành, không nên vào cung vẫn hơn, nhưng Vân Thiên Vũ biết điều đó là không thể.

Đương triều quốc mẫu hoàng hậu truyền nàng tiến cung, nếu nàng dám không vào thì khác nào kháng chỉ trái lệnh. Khi đó nàng sẽ bị chụp một cái tội danh lớn lên đầu.

Hiện giờ trong kinh đã râm ran lời đồn nàng là hồng nhan họa thủy, nếu còn truyền ra tin kháng chỉ trái lệnh, không chừng hoàng thượng sẽ nhân đó mượn cớ xử quyết nàng mất.

Ánh mắt Vân Thiên Vũ u ám, nói: "Con không thể không vào cung được, nhưng hai người cứ yên tâm, con sẽ hành xử thận trọng, không để xảy ra sơ suất gì."

"Nhưng chúng ta vẫn thấy lo lắng!"

Nghĩ mọi hồi, Tiêu Lăng Phong lại nói: "Hay là cho Thần Nhi vào cung với con đi."

Vân Thiên Vũ lắc đầu: "Thôi ạ, hoàng hậu chỉ mở tiệc chiêu đãi ba người nữ quyến, Dạ Thần mà theo con vào, thế nào cũng bị hoàng hậu quở

trách. Hai người chớ lo cho con, con sẽ không gặp bất lợi gì đâu."

Chưa kể đến người dưới trướng của nàng, nội Hắc Diệu và một đội Long Lâm quân Tiêu Cửu Uyên để lại thôi, nàng cũng đã chẳng gặp bất lợi rồi.

Vả lại Vân Thiên Vũ thấy hiện giờ hoàng hậu không có lý do gì để ra tay với nàng. Trước đây hoàng hậu có thái tử làm chỗ dựa, muốn nâng đỡ thái tử lên ngôi nên phải kiêng dè Tiêu Cửu Uyên. Nhưng giờ đây hoàng hậu đã không còn hoàng tử, thì bất kể vị hoàng tử nào lên ngôi cũng chẳng can hệ tới bà ta. Bởi thế bà ta việc gì phải lao tâm hãm hại nàng trong khi chẳng đạt được kết quả tốt đẹp gì.

Vậy nên theo quan điểm của nàng, hoàng hậu không thể nào ra tay với nàng.

Vân Thiên Vũ lại khuyên nhủ Tiêu Lăng Phong và Tiêu Dạ Thần dăm câu, rồi mới dẫn Diệp Gia vào cung theo.

Diệp Gia và Tiểu Anh đương nhiên luôn nấp trong chỗ tối theo đuôi nàng suốt dọc đường. Ngoài họ ra, còn có Ảnh Tử, Hắc Diệu và người của Long Lâm quân, thành thử nàng không lo lắng điều gì.

Hoàng cung, cung điện của hoàng hậu.

Lúc Vân Thiên Vũ đến, hai nàng tiểu thư kia đã có mặt từ trước.

Trong điện, tiệc rượu đã bày dọn sẵn, chỉ thiếu mỗi hoàng hậu chưa đến. Yến Thanh Phong phủ Yến Bắc hầu và Tô Phi Yên phủ Tô quốc công đang trò chuyện với nhau.

Nhìn thấy Vân Thiên Vũ là Yến Thanh Phong lại nhớ đến thân phận của nàng, tim liền đau nhói lên. Nhưng ngoài mặt nàng ta vẫn không biểu lộ điều gì, chỉ đứng lên gọi Vân Thiên Vũ sang chuyện gẫu cùng.

Tô Phi Yên thì lại ngồi im không nhúc nhích, thấy Vân Thiên Vũ bước tới, bèn cất giọng đầy thâm ý: "Linh Nghi quận chúa có biết chuyện thái tử Nam Chiêu tiến đánh Đông Ly chúng ta từ Phượng Hoàng Lĩnh không?"

Vân Thiên Vũ sa sầm mặt, quay đầu lạnh lùng nhìn Tô Phi Yên, song nàng không đáp lại một lời mà chờ xem nàng ta nói gì.

Quả nhiên Tô Phi Yên lại nói tiếp: "Nếu thái tử Nam Chiêu công phá quận Thanh Bình, thì sẽ kéo quân từ giữa hồ Hồng Động bên ngoài Phượng Hoàng Lĩnh xuống, đến lúc đó bách tính sẽ chết nhiều vô kể."

Nói đến cuối, Tô Phi Yên cảm phần cùng cực: "Nếu bách tính chết, thì người chính là kẻ tội đồ của Đông Ly quốc ta."

Sắc diện Vân Thiên Vũ khó coi vô cùng, lạnh lùng châm chọc Tô Phi Yên: "Tại sao ta lại là kẻ tội đồ, đầu tiên, thái tử Nam Chiêu có công phá được Phượng Hoàng Lĩnh hay không còn chưa biết, chân trước Ly thân vương gia mới dẫn binh thẳng tiến quận Thanh Bình, chân sau các người đã cho rằng Nam Chiêu sẽ công phá quận Thanh Bình, ta muốn hỏi rốt cuộc các người cho rằng thái tử Nam Chiêu quá lợi hại, hay là cho rằng Ly thân vương gia Đông Ly ta quá bất tài."

Dứt lời, nàng lại nói thêm: "Lùi một vạn bước mà nói, cho dù thái tử Nam Chiêu có đánh thắng, công phá quận Thanh Bình, thì đây cũng là cuộc chiến giữa hai quốc gia, giả như Đông Ly có thất bại, cũng chỉ chứng tỏ Đông Ly bất tài, có sao lại đổ trách nhiệm lên đầu ta, lẽ nào an nguy của một quốc gia phải được xây dựng trên nền tảng của một nữ nhân?"

"Còn nữa, tại sao ta phải hi sinh hạnh phúc của mình vì người khác, mà các người còn trưng ra vẻ mặt như thế đó là lẽ đương nhiên, đúng là nực cười."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 815: Đánh Nhau

Nói đến cuối, Vân Thiên Vũ đã nhếch miệng cười khẩy thật. Có lấy thái tử Nam Chiêu Gia Cát Cẩn hay không là chuyện của nàng, dựa vào đâu mà họ bảo nàng là hồng nhan họa thủy chỉ vì nàng không lấy gã.

Nền hòa bình hai nước lại phải dựa vào một nữ nhân, người nào người nấy không biết nhục nhã mà còn làm ra vẻ như chuyện đương nhiên. Đúng là nực cười!

Yến Thanh Phong sững sờ không thốt nên lời. Bởi lẽ trong tâm tưởng của nàng ta, nữ tử sinh ra nếu không phải để hi sinh cho gia tộc, thì cũng là để hi sinh vì nước. Giả sử hôm nay người thái tử Nam Chiêu muốn liên hôn là nàng ta, thì nàng ta sẽ đi liên hôn ngay mà không một lời oán thán. Nhưng không ngờ Vân Thiên Vũ lại hoàn toàn chẳng để tâm tới những điều này. Song nàng ta cũng không cho rằng Vân Thiên Vũ nói sai điều gì.

Nhưng suy nghĩ của Yến Thanh Phong không đại biểu cho ý kiến của Tô Phi Yên.

Tô Phi Yên giận dữ đứng phắt dậy, nghiêng rằng chỉ mặt Vân Thiên Vũ mà nói trong cơn căm hận: "Kẻ nực cười mới là người đấy, nếu Nam Chiêu công phá quận Thanh Bình, thì người chính là mầm họa hại nước hại dân, còn mặt mũi mà đứng đây thao thao những lời đao to búa lớn hùng hồn lý lẽ sao? Người có tin là nếu Nam Chiêu công phá quận Thanh Bình thật, cả

Đông Ly này tuyệt đối sẽ không dung tha cho người, mọi người chỉ hận một nỗi không ăn tươi nuốt sống người luôn không?"

Nghe nàng ta cứ một điều hại nước hai điều hại dân, Vân Thiên Vũ nổi nóng, giơ tay giáng cho Tô Phi Yên một cái tát không chút nể nang.

"Chuyện này đâu đã đến lượt người chỉ tay năm ngón."

"Đồ đáng hận!"

Cái bạt tai của Vân Thiên Vũ làm Tô Phi Yên như lên cơn điên, nhào tới túm lấy nàng la lối khóc lóc như muốn đánh nhau. Vân Thiên Vũ đưa tay đẩy nữ nhân điên khùng này ra. Yến Thanh Phong kể bên lật đặt đứng ra can ngăn.

Kết quả cả ba người đều giăng co đến tơi bời, người loạng choạng kẻ liêu xiêu, sau cùng chẳng những tóc tai bù xù, xiêm y xộc xệch, mà ngay cả chén tách trong đại điện cũng bị xô đổ tan tành.

Cung nữ trong điện cuống quýt chạy lại tách họ ra. Diệp Gia cũng lao tới can ngăn.

Mọi người vừa mới tách ba người ra, thì nghe thấy tiếng hô the thé của thái giám vang lên: "Hoàng hậu nương nương giá lâm."

Ánh mắt thoáng tối đi, Vân Thiên Vũ bình thần lui ra đứng nghiêm chỉnh lại.

Hoàng hậu thông thả bước vào điện, dáng vẻ cao sang quý phái hết mực.

Thấy ba người trên điện xiêm y lôi thôi lếch thếch, bà ta không kìm được phải nhíu mày, hậm hực quở mắng: "Ba người các người đã sắp làm phi, mà còn đánh nhau ra nông nổi này, thế này thì ra bộ dạng gì?"

Yến Thanh Phong vội vàng nói: "Thần nữ biết sai rồi."

Hoàng hậu nhìn sang Tô Phi Yên, nàng ta cũng vội vã cúi đầu nhận lỗi: "Hoàng hậu nương nương thứ tội, thần nữ tội đáng muôn chết."

Hoàng hậu quay đầu nhìn Vân Thiên Vũ.

Toàn thân Vân Thiên Vũ toát ra hơi lạnh, mắt tối lại, nhưng ngoài mặt vẫn bình thản như thường, cúi người với hoàng hậu: "Sau này thần nữ sẽ chú ý."

Nghe nốt lời của Vân Thiên Vũ, hoàng hậu gật đầu hài lòng: "Sau này, các người đều trở thành vương phi của Đông Ly, là hình mẫu của nữ tử khắp thiên hạ, nên nhất định phải chú ý đến hình tượng, tốt nhất là không được làm những việc mất thể thống như ngày hôm nay."

Ba người nhất loạt cúi người tuân theo: "Vâng, thần nữ biết rồi."

Hoàng hậu tỏ vẻ hài lòng với thái độ nhận lỗi của cả ba.

Bà ta không nói thêm điều gì nhưng quay đầu lại thấy ba người áo xống không chỉnh tề thì không khỏi nhúc nhích đầu, bèn phất tay: "Người đâu, dẫn bọn họ đi thay đồ."

"Vâng, hoàng hậu nương nương."

Cung nữ đứng bên mé đại điện bước ra dẫn ba vị tiểu thư đi thay đồ.

Vân Thiên Vũ đưa Diệp Gia cùng ra khỏi đại điện. Sắc mặt nàng vụt biến, bàn tay lạnh lẽo siết chặt, xem ra nàng đã đánh giá sai hoàng hậu rồi.

Nàng cứ nghĩ hoàng hậu đã không có con thì sẽ không chĩa mũi nhọn mưu kế vào nàng nữa, bởi nàng là chính phi tương lai của Tiêu Cửu Uyên.

Hoàng hậu không ngờ đến nỗi đối đầu với Ly vương phủ, nhưng nàng không ngờ hoàng hậu lại trợ giúp Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 816: Chôn Thây Ở Đây

Trước đây Tô Phi Yên đập phá trong đại điện, nàng đã hoài nghi. Đây là chỗ hoàng hậu, nếu hoàng hậu không cho phép, mấy người Tô Phi Yên có gan dám sinh sự đập phá trong cung hoàng hậu sao?

Nàng sợ dĩ cho Tô Phi Yên một cái bạt tai chính là muốn xem xem sau đây bọn họ sẽ làm gì mà thôi.

Hoàng hậu, ta nhớ kỹ người rồi.

Vân Thiên Vũ vừa đi ra khỏi, liền lệnh cho Điêu Gia và Tiểu Anh: “Lập tức nói cho Ảnh Tử và Hắc Diệu, bất cứ lúc nào cũng phải chú ý một chút, trong cung nguy hiểm.”

Vân Thiên Vũ nghĩ, theo sau cung nữ bảy queo tám rẽ đến thiên điện cách cung hoàng hậu không xa.

Chỉ là sau khi nàng đi một lát, đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, sao bốn phía lại là sương mù mênh mông, dường như có gì đó đang trói buộc nàng.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng ngẩng đầu nhìn một cái, chỉ cảm thấy bản thân đang bị cái gì đó bao phủ.

Không khí dường như cũng đọng lại.

Sắc mặt nàng biến đổi, Diệp Gia bên cạnh vừa thấy sắc mặt nàng, không khỏi lo lắng hỏi: ““Vũ Mao, làm sao vậy?”

“Đây là đại trận, chúng ta đi vào một tòa đại trận.”

“Cái gì?” Sắc mặt Diệp Gia cũng thay đổi, nhanh chóng quay đầu nhìn mọi nơi xung quanh.

Nhìn thấy Diệp Gia cùng Tiểu Anh cũng tiến vào theo, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất còn có hai linh thú này ở đây.

Nhưng hoàng hậu muốn làm gì?

“Vũ Mao, hoàng hậu muốn làm gì?”

“Bà ta đang giúp Hoài vương đối phó với muội.”

“Tại sao Hoài vương lại đối phó với muội?” Diệp Gia nghĩ mãi mà không hiểu, sau này Vũ Mao là Ly thân vương chánh phi, hoàn toàn không liên quan gì đến Hoài vương, tại sao Hoài vương ra tay đối phó với Vũ Mao?

Hiện tại Vân Thiên Vũ là thanh linh cường giả, cho nên ngũ thức miễn cảm hơn người thường. Vì thế nàng tập trung suy nghĩ là biết trong tòa đại trận này có không ít cao thủ lợi hại.

Ánh mắt Vân Thiên Vũ vô cùng sắc bén, không để ý tới câu hỏi của Diệp Gia, mà nhanh chóng mở miệng lạnh lùng quát: “Ai, lén lút làm gì, mau rút ra đây.”

Nàng vừa nói xong, sau làn sương mù mỏng, mấy bóng người nhảy ra.

Ai cũng mặc áo đen, nhưng những người này không che mặt, cho nên Vân Thiên Vũ liếc mắt một cái đã nhìn ra tất cả người đối diện đều là linh lực cao thủ.

Nàng nheo mắt nghĩ thầm, trong tay Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu không thể có nhiều linh lực cao thủ như vậy, như vậy những linh lực này hẳn là linh lực cao thủ của Tưởng gia.

Ánh mắt Vân Thiên Vũ tối đi, hoàng hậu làm như vậy không phải hơi quá sao.

Chẳng những bà ta giúp Hoài vương tính kế gài bẫy hại nàng, lại điều động nhiều linh lực cao thủ Tưởng gia như vậy.

Tại sao?

Vân Thiên Vũ nhanh chóng động não, rất nhanh, nàng nghĩ tới cái chết của thái tử.

Hoàng hậu thân là mẫu hậu của thái tử, lại nói cho hoàng đế mọi hành vi của thái tử, như vậy đã rất bất thường rồi, bất kể như thế nào, hoàng hậu như vậy rõ ràng là đẩy thái tử vào hố lửa.

Hơn nữa sau khi thái tử chết đi, dường như hoàng hậu khôi phục tinh thần rất nhanh.

Điều này cũng rất không phù hợp với lẽ thường.

Vân Thiên Vũ đang nghĩ, hắc y nhân đối diện đã hét lên: “Lên, giết nàng ta.”

Mấy hắc y nhân chớp mắt tách ra, theo bốn phương tám hướng phóng đến, bao vây Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ lập tức cản dặn Diêu Gia cùng Tiểu Anh toàn lực chiến đấu.

Đồng thời cản dặn Diệp Gia cẩn thận một chút.

Hôm nay chỉ sợ bọn họ sẽ rất phiền.

“Các người cẩn thận một chút.”

“Biết rồi.”

Vân Thiên Vũ vừa động thủ, quăng đôi vòng Sư Linh trong tay ra.

Trực tiếp lao mình đến mấy người kia.

Người kia nhìn thấy nàng vừa ra tay là linh lực màu xanh, không khỏi kinh ngạc.

Nàng thiên phú cực cao, đợi một thời gian nhất định sẽ hết sức lợi hại.

Nhưng hôm nay nàng nhất định phải chôn thân ở đây.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 817: Độc Đan

Người đối diện khoát tay, lại là linh lực xanh lam, linh lực tỏa ra, bao phủ nơi đây.

Thanh linh của Vân Thiên Vũ bị nghiền thành tro, đôi vòng Sư Linh hoàn toàn không có tác dụng.

Mặt nàng không khỏi biến sắc, nhanh chóng rút lui.

Nàng vội lấy ra một viên độc đan đã được luyện kỹ từ trong Phượng Linh nhẫn, độc đan này chính là để nàng sử dụng trong tình huống khẩn cấp như thế này.

Nàng dùng linh lực thúc giục mở độc đan, đại trận trong nháy mắt đầy khí độc.

Lam linh cường giả đối diện mặt biến sắc, nhanh chóng lui về sau, đồng thời hạ lệnh: “Mau, cài lá chắn bảo vệ bản thân, nàng ta hạ độc.”

Hắc y nhân nhanh chóng tự cài một lá chắn che độc của Vân Thiên Vũ.

Nhưng có người động tác chậm vẫn bị trúng độc, lăn lộn đau khổ trên mặt đất, cuối cùng mất máu mà chết.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng lấy thuốc giải độc đan đưa cho Diệp Gia và đám người Điêu Gia, một người hai linh thú uống thuốc giải độc rất

nhANH.

Hắc y nhân đối diện không ngờ nữ nhân này vừa ra tay, đã hại chết mấy người linh lực áo đen bọn hắn.

Sắc mặt không khỏi tức giận, hét lên: “Độc nữ, vậy mà ngươi lại hạ độc độc ác như vậy.”

Lần này Vân Thiên Vũ hạ độc, chính là nhằm vào người linh lực.

Nhưng nếu người linh lực cảnh giác, độc này cũng không có tác dụng.

Nhưng những người linh lực lúc trước sơ suất, cho nên mới bị nàng hạ độc.

Hiện tại Vân Thiên Vũ không thèm để ý tới sắc mặt khó coi của những người linh lực kia, mà nhanh chóng nhìn Diệp Gia bên cạnh nói: “Mau, lập tức tìm đường ra đi.”

Nếu họ có thể đi ra ngoài, những người này không dám ngang nhiên giết nàng trong cung hoàng hậu, cho dù là hoàng hậu cũng không dám làm như vậy.

Hiện giờ bọn họ dám không kiêng nể gì giết nàng như vậy, cũng bởi vì đại trận bao phủ bọn họ, người khác căn bản không nhìn thấy.

Cho nên những người này mới có gan giết nàng.

Vân Thiên Vũ mới mở miệng, Diệp Gia, Điều Gia cùng Tiểu Anh mau chóng bắt đầu tìm đường ra.

Đáng tiếc họ không tinh thông đại trận, cho nên nhất thời hai giờ cũng không tìm thấy đường ra.

Bên ngoài trận pháp, Hắc Diệu cùng Ảnh Tử vốn nhìn thấy Vân Thiên Vũ vào thiên điện của hoàng hậu thay quần áo.

Thấy thời gian trôi qua đã lâu mà Linh Nghi quận chúa vẫn chưa ra.

Hắc Diệu trong lòng bất an, mau chóng mang theo thủ hạ tấn công, muốn tìm Vân Thiên Vũ.

Nhưng gã vừa tiến vài bước, liền phát hiện điểm không ổn.

Ở đây bị người ta cài trận pháp.

Đúng vậy, chính là trận pháp.

Hắc Diệu đi theo Tiêu Cửu Uyên rất lâu, chủ tử là linh trận sư, đương nhiên gã có hiểu biết về đại trận.

Cho nên gã khẳng định chắc nịch, bốn phía thiên điện này đã bị người ta cài đại trận.

Đang yên đang lành cài đại trận trong cung làm gì, sắc mặt Hắc Diệu thay đổi, nhanh chóng tiến lên thử phá giải đại trận.

Đáng tiếc, tuy rằng gã đi theo một linh trận sư, nhưng cũng không tinh thông trận pháp, hơn nữa Hắc Diệu đã nhìn ra trận pháp này rất lợi hại, cũng không dễ dàng phá giải như vậy.

Làm sao bây giờ?

Hắc Diệu quyết định thật nhanh, lập tức cùng Ảnh Tử, hai người liên thủ dùng linh lực phá tan đại trận.

Đáng tiếc, cuối cùng lại không có kết quả.

Sắc mặt Hắc Diệu đám người Ảnh Tử đều thay đổi.

Làm sao bây giờ?

Hắc Diệu nghĩ, dặn dò Ảnh Tử rồi nhanh chóng đi thẳng đến An thân vương phủ.

Gã đi tìm Tiêu lão vương gia, bảo Tiêu lão vương gia tiến cung tìm thái hậu, nói không chừng thái hậu sẽ ra mặt ngăn cản chuyện này.

Lúc này trong An thân vương phủ, Tiêu Lăng Phong đang chiêu đãi khách mời.

Không ngờ người tới lại là trang chủ Thiên Mộc sơn trang Quân Hạo Thiên cùng phu nhân Lâm Tâm Mộc.

Hai người cùng Tiêu lão vương gia khách sáo, quan tâm hỏi tung tích Vân Thiên Vũ: “Vũ Nhi đâu rồi, sao không thấy con bé?”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 818: Diệt Khẩu

Quân Hạo Thiên vừa hỏi, Tiêu Lăng Phong lo lắng mở miệng nói: “Con bé bị hoàng hậu tuyên tiến cung, ta cảm thấy trong lòng không ổn, hết sức bất an.”

Sắc mặt Quân Hạo Thiên không tốt lắm, nhíu mày, nheo mắt nói.

“Đúng rồi, ta vào kinh nghe thấy rất nhiều người nói Vũ Nhi là hồng nhan họa thủy, hại nước hại dân, vv... Đây là chuyện gì?”

Tiêu Lăng Phong vừa nghe thấy điều này liền tức giận.

“Trước đây Nam Chiêu thái tử tiến đến Đông Ly quốc, nói muốn lấy Vũ Nhi làm thái tử Phi, hắn còn lên đích bỏ thuốc Vũ Nhi, muốn đưa Vũ Nhi về Nam Chiêu, nhưng cuối cùng bị Tiêu Cửu Uyên đưa về.”

“Nam Chiêu thái tử kia liền nổi giận, giận dữ đưa binh tấn công quận Thanh Bình từ núi Phượng Hoàng, bên ngoài núi Phượng Hoàng có hồ Hồng Lỗ, nếu như Nam Chiêu thái tử tiến vào núi Phượng Hoàng, phá hồ, chỉ sợ toàn bộ mấy huyện xung quanh quận Thanh Bình sẽ bị nhấn chìm.”

“Cho nên những người đó liền trách Vũ Nhi, nói con bé là hồng nhan họa thủy.”

Hiện tại Tiêu Lăng Phong vô cùng hận Nam Chiêu thái tử Gia Cát Cẩn.

Vũ Nhi như vậy, đều là gã gây chuyện.

Đồ khốn nạn!

Tiêu Lăng Phong vừa nói xong, Quân Hạo Thiên và Lâm Tâm Mộc lập tức lo lắng.

“Tại sao có thể như vậy, không phải quận Thanh Bình là vẫn chưa bị tấn công sao? Sao có thể nói Vũ Nhi là hồng nhan họa thủy, còn nữa, những người này cũng quá ngu xuẩn, chuyện giữa hai nước, kéo Vũ Nhi vào làm gì.”

Lâm Tâm Mộc tức giận nói: “Chi bằng chúng ta đưa Vũ Nhi đến Thiên Mộc sơn trang đi.”

Như vậy nàng còn có bạn.

Quân Hạo Thiên cũng tán thành làm như vậy, nhưng cuối cùng làm như thế nào, phải đợi Vũ Nhi từ trong cung trở lại.

Mấy người đang nói chuyện, bên ngoài, Hắc Diệu mang theo vài tên thủ hạ lao vào, vừa tiến đến liền hướng về phía Tiêu Lăng Phong, kích động mở miệng.

“Lão vương gia, không xong rồi, Linh Nghi quận chúa đã xảy ra chuyện trong cung?”

Sau đó đám người Tiêu Lăng Phong, Quân Hạo Thiên sợ hãi, nhanh chóng đứng dậy vội hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Hắc Diệu mau chóng nói.

“Trong cung của hoàng hậu nương nương cài đại trận, Linh Nghi quận chúa vào đại trận, ta nghĩ đại trận kia nhất định là muốn bao vây Linh Nghi

quận chúa, cho nên thuộc hạ mau chóng tìm đến lão vương gia ngài, ngài nhanh tiến cung đi tìm thái hậu, cầu xin thái hậu ngăn cản chuyện này.”

Tiêu Lăng Phong nóng vội đứng dậy muốn đi ra ngoài.

Lâm Tâm Mộc phía sau quát lạnh: “Phiền toái như vậy làm gì, trực tiếp phá vỡ trận pháp là được.”

Lâm Tâm Mộc nói xong nóng vội đứng dậy đi ra ngoài, bà ta không cho rằng đại trận đại trận trong cung này lợi hại nhường nào.

Nếu là trận pháp tầm thường, hai người bọn họ liên thủ là được, Quân Hạo Thiên phía sau nhanh chóng đi theo bà ta.

Hai người đi ra ngoài, Lâm Tâm Mộc lướt qua bên người Hắc Diệu nói.

“Còn không đi trước dẫn đường, nếu đợi lão vương gia đi mời thái hậu, chỉ sợ Vũ Nhi đã gặp bất trắc rồi, thời gian không đợi người, đi nhanh đi.”

Hắc Diệu mau chóng đi trước dẫn đường, Tiêu Lăng Phong cũng đi theo sau bọn họ tiến cung.

Lúc này trong đại trận trong cung hoàng hậu.

Vân Thiên Vũ cùng đám người Diệp Gia đang sốt ruột tìm kiếm cửa ra vào của đại trận.

Họ tìm vài lần vẫn chưa đúng, cuối cùng còn bị trận pháp bắn ngược trở lại.

Mà mấy người linh lực trong đại trận kia, thấy đám người Vân Thiên Vũ sốt ruột tìm cửa ra.

Những người linh lực này lo lắng, nếu bị nữ nhân này đánh loạn xông ra ngoài, bọn họ có thể sẽ gặp phiền toái.

Hoài vương cùng Tưởng gia cũng sẽ bị phiền phức.

Cho nên lần này bọn họ phải quyết tâm giết nữ nhân này.

Chỉ cần giết nàng diệt khẩu, không ai biết trong hoàng cung đã xảy ra chuyện gì.

Đến lúc đó một câu thích khách ám sát nàng là xong.

Ai có thể tra ra hoàng hậu và Hoài vương.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 819: Bị Thương

Nhưng nếu như nữ nhân này chạy đi thì rất phiền toái.

Cho nên mấy người linh lực cầm đầu nhanh chóng nhìn mấy thủ hạ phía trong đại trận, trầm giọng nói.

“Các người ổn định, đừng hít khí độc vào, chúng ta liên thủ đánh chết nữ nhân này, sau đó giải hết đại trận thì sẽ không sao.”

“Vâng.”

Mấy tên thủ hạ lên tiếng trả lời, đồng thời giải hết lá chắn trên người.

Từng tên ổn định lại, lập tức hành động, giống như mũi tên lao thẳng đến Vân Thiên Vũ.

Những linh lực giả này ở bên trong, ngoài tên cầm đầu là lam linh cường giả ra, còn có một gã lam linh cường giả, còn lại là lục linh cùng thanh linh cường giả.

Những người như vậy, đại để cũng chỉ có Tưởng gia mới điều động được.

Vân Thiên Vũ thấy vô số người linh lực tấn công bản thân, mặt không khỏi biến sắc.

Nhanh chóng mệnh lệnh cho Điều Gia cùng Tiểu Anh: “Các người cùng ta liên thủ đối kích.”

Diệp Gia mau chóng lui về sau, lúc này nếu không quyết đoán, chính là hại họ.

Vân Thiên Vũ khoát tay, lấy ra kim thương đồng nhân lần trước sư phó đưa cho nàng.

Nàng nhanh chóng vận linh lực vào kim thương đồng nhân.

Đến nay nàng mới biết kim thương đồng nhân này lợi hại cỡ nào.

Linh lực trong cơ thể nàng dâng lên, gần như sắp khô kiệt rồi, kim thương đồng nhân mới có phản ứng.

Vèo một tiếng, kim thương đồng nhân vốn rất nhỏ, mà lại vèo một tiếng như vậy, giống một kim sắc cự nhân khổng lồ.

Thương trong tay nàng vèo một tiếng, nhắm thẳng đến lam linh cường giả kia.

Thùng thùng, bình bình.

Giao thủ vài chiêu, kim thương đồng nhân không ổn lui về phía sau, nhưng lam linh cường giả đối diện cũng bị bức lui lại.

Kim thương đồng nhân một kích không trúng, lại lên một lần nữa.

Lam linh cường giả không dám lơ là, chạy vội đến.

Lúc này một lam linh cường giả khác phi thân chạy về phía Vân Thiên Vũ theo mặt khác.

Điều Gia biến sắc, bắn thẳng một phát đến lam linh cường giả.

Lúc này Điều Gia đã lớn hơn, còn cao hơn người trưởng thành.

Thân hình nhanh nhẹn của nó giao chiến với lam linh cường giả kia.

Tiểu Anh cũng không dám lui ở sau, nhanh chóng tiến lên phóng hỏa.

Hiếm thấy nó vừa mở miệng đã phun lửa.

Hô một tiếng, phun lửa vào người linh lực đối diện.

Người linh lực đau đến kêu lên, dùng sức dập lửa, đáng tiếc không được, cuối cùng lại bị chết cháy.

Điều Gia giao chiến với lam linh cường giả, lại dần dần yếu thế, dù sao đối phương cũng là lam linh cường giả.

Tuy rằng Điều Gia lợi hại, nhưng vẫn chưa lớn, cho nên đương nhiên không địch lại được lam linh cường giả.

Điều Gia động não, định lừa gạt, chỉ là lam linh cường giả khôn khéo, vừa thấy ánh mắt nó nhắm ngay hẳn, liền biết có điều kỳ lạ.

Ra một trường độc ác.

Điều Gia bị linh lực cực lớn dao động ngã xuống.

Oanh một tiếng, đập vào vách đá đại trận.

Vân Thiên Vũ đau lòng kêu lên: “Điều Gia.”

Điều Gia gãy gập, phun ra một ngụm máu, nó cựa mình lại xông lên.

Vân Thiên Vũ muốn xông qua giúp nó, nhưng kim thương đồng nhân bên này rõ ràng đã không địch lại được lam linh cường giả.

Tuy rằng kim thương đồng nhân rất lợi hại, tiếc rằng linh lực Vân Thiên Vũ hữu hạn, không thể rót vào lượng lớn linh lực, cho nên uy lực của kim thương đồng nhân cũng hữu hạn.

Cuối cùng bị lam linh cường giả tấn công, ngã văng ra ngoài.

Linh lực trong cơ thể kim thương đồng nhân đột nhiên chảy xiết.

Cuối cùng nhỏ lại như ban đầu.

Mà Vân Thiên Vũ lại vì vậy mà bị thương nặng.

Khi nàng sử dụng kim thương đồng nhân, ý niệm của bản thân cùng kim thương đồng nhân gắn với nhau, kim thương đồng nhân bị thương, nàng cũng bị thương.

Hự một tiếng, nàng phun ra một ngụm máu.

Nàng mau chóng thu hồi kim thương đồng nhân.

Mà lam linh cường giả đối diện đã phi thân lao đến, đưa tay vung thẳng một đạo lam linh vào Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng vận linh lực chống lại.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUY

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 820: Giết Sạch

Hai luồng linh lực va vào nhau, linh lực của Vân Thiên Vũ bị đối phương xé nát, ầm một tiếng, nàng bị luồng lam linh nồng đậm đó hung hăng đánh bay về phía góc tường, sau đó rơi thẳng xuống đất.

Vân Thiên Vũ kêu lên một tiếng rồi phun ra một ngụm máu.

Trong lòng vô cùng đau đớn khó chịu, toàn bộ xương cốt mệt mỏi rã rời.

Nàng giãy dụa muốn đứng lên.

Đúng lúc này, lam linh cường giả quay người nhảy lên không trung, đưa tay phóng ra một luồng lam linh nồng đậm bao phủ lên người Vân Thiên Vũ, khiến nàng không thể động đậy.

Gã hung hăng đưa tay đánh một chưởng từ trên cao xuống.

Nếu bị đánh trúng Vân Thiên Vũ chắc chắn sẽ chết.

Điêu Gia, Tiểu Anh và Diệp Gia đều đã bị thương rất nặng.

Nhưng nhìn thấy Vân Thiên Vũ sắp bị lam linh cường giả đánh chết, vẫn cố gắng hét lên: “Đừng mà.”

Đúng lúc này, một tiếng động đột ngột vang lên.

Lam linh đang vây nhốt bọn họ liền bị xé nát.

Sau đó một bàn tay nhanh chóng vung đến.

Trong lòng bàn tay đó là một khối linh lực màu tím đậm.

Khối linh lực màu tím đậm đó nhắm thẳng đến linh lam cường giả.

Mặc dù lam linh cường giả ở trước mặt Vân Thiên Vũ đã là một kẻ có linh lực rất cường đại, nhưng khi ở trước mặt người mới tới cũng không là gì.

Ầm một tiếng, lam linh cường giả bị tử linh cường giả đánh trúng.

Sau đó không đợi gã kịp phản ứng, bàn tay kia lại hung hăng đánh cho gã một chưởng.

Một tiếng nổ vang lên rất to, lam linh cường giả bị đánh nát vụn.

Những kẻ vừa mới đánh nhau với Vân Thiên Vũ vô cùng hoảng sợ, không ngờ nơi này lại có tử linh cường giả, lại còn là tử linh trung cấp.

Thật là lợi hại.

Hay là bọn chúng chạy thôi.

Những kẻ này quay người định chạy trốn, Lâm Tâm Mộc nhìn thấy những kẻ đó đang định chạy trốn liền hét lên với Quân Hạo Thiên: “Quân Hạo Thiên, giết sạch bọn chúng đi, không để lại bất cứ một tên nào.”

Dám cả gan đánh bị thương người của Thiên Mộc sơn trang, rõ ràng là muốn chết.

Quân Hạo Thiên nổi giận, lập tức đưa tay lên phóng linh lực vào bọn chúng.

Những lam linh cường giả kia bây giờ giống như những con gà yếu đuối, từng người bị Quân Hạo Thiên xử lý.

Sau khi Quân Hạo Thiên xử lý xong bọn chúng còn vung tay quét ngang qua.

Trong nháy mắt, cung điện của hoàng hậu bị phá hủy toàn bộ.

Bên trong cung điện vang lên tiếng khóc lóc thảm thiết, có người bị thương, có người bị linh lực ép chết.

Quân Hạo Thiên không thèm quan tâm, quay đầu nhìn về phía Vân Thiên Vũ đang ở trong lòng Lâm Tâm Mộc.

Lúc này sắc mặt Vân Thiên Vũ rất khó coi, nàng nhìn về phía Quân Hạo Thiên và Lâm Tâm Mộc cười nói: “Sư phụ, sư mẫu, hai người đã đến rồi.”

Nói xong, trước nàng tối sầm lại, sau đó liền ngất xỉu.

Quân Hạo Thiên và Lâm Tâm Mộc nhìn nhau, bế Vân Thiên Vũ rời đi.

Tiêu Lăng Phong ở phía sau cũng vội vàng bảo Hắc Diệu đưa Diệp Gia và cả đám Điêu Gia, Tiểu Anh đi.

Mọi người nhanh chóng rời khỏi cung điện của hoàng hậu.

Lúc này, ở một góc cung điện của hoàng hậu, có người vội vã bẩm báo cho hoàng hậu, nói rằng đám người Vân Thiên Vũ đã chạy thoát.

Sắc mặt hoàng hậu vô cùng khó coi, hung hăng trừng mắt với người đang đứng trước mặt: “Sao tất cả đều chạy thoát thế.”

“Các người đều là một lũ phế vật, vốn dĩ chuyện này phải hết sức cẩn thận, tuyệt đối không được xảy ra sai sót, thế mà lại để cho bọn chúng chạy thoát.”

“Bẩm hoàng hậu nương nương, những lam linh cường giả kia đều đã chết, không còn một mống.”

Lần này khuôn mặt hoàng hậu không chỉ tối sầm lại mà còn vô cùng bất ngờ, cả người ngậy ra.

Tướng gia mất bao nhiêu năm tâm huyết mới bồi dưỡng được một nhóm lam linh cường giả.

Nhưng cuối cùng tất cả đều bị hao tổn, lần trước là hao tổn vì thái tử, lần này là hao tổn vì Hoài vương.

Nếu chuyện này đến tai Tướng gia, chỉ sợ?

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 821: Tình Thương Của Mẫu Thân

Tướng hoàng hậu không dám nghĩ tiếp. Bây giờ điều bà ta lo lắng nhất là Vân Thiên Vũ.

Vốn dĩ bà ta tưởng chuyện đêm nay không thể thất bại, chắc chắn có thể giết được Vân Thiên Vũ, vì Tiêu Cửu Uyên đang không ở trong kinh thành, nếu phái linh lam cường giả của Tướng gia đi nhất định có thể giết chết được Vân Thiên Vũ.

Thật không ngờ mạng của nữ nhân này lại lớn thế, đã như vậy rồi mà nàng vẫn có thể chạy thoát.

Bây giờ nàng đã chạy thoát, rất có thể sẽ ra tay đối phó với bọn họ, đối phó với Tướng gia.

Phải làm sao? Làm sao bây giờ?

Hoàng hậu xoay người, lo lắng nghĩ cách.

Khi Tướng gia nhận được tin linh lực cường giả không ai còn sống sót, Tướng lão quốc công không chịu nổi đã kích đã phun ra một ngụm máu rồi ngất đi.

Những người khác của Tướng gia hết sức giận dữ.

Không nói đến Tướng gia đang tức giận điên cuồng mà nói đến An thân vương phủ lúc này đang vô cùng ảm đạm.

Vân Thiên Vũ từ trong cung trở về đã hôn mê không tỉnh.

Quân Hạo Thiên và Lâm Tâm Mộc kiểm tra thì phát hiện linh mạch của nàng bị tổn hại nghiêm trọng, hơn nữa còn bị thương rất nặng, cho nên nhất thời không thể tỉnh lại.

Bọn họ lập tức truyền linh lực cho Vân Thiên Vũ.

Linh mạch tổn hại nghiêm trọng như vậy nếu không chữa trị ngay, sau này việc tu luyện linh lực sẽ gặp rất nhiều trở ngại.

Tiêu Lăng Phong và Tiêu Dạ Thần lo lắng không nói nên lời.

Hai người cứ đứng trước cửa phòng Vân Thiên Vũ.

Nhưng trong phòng không có bất cứ động tĩnh gì.

Nửa đêm, kinh thành đột nhiên náo động ầm ĩ, dường như kinh động cả kinh thành.

Tiếng vó ngựa, tiếng kêu gào vang lên không dứt.

Người trong An thân vương phủ cũng bị kinh động, tất cả đều thức dậy.

Mọi người nhất thời không biết đã xảy ra chuyện gì nên lập tức bàn tán.

Trong Tây Phượng viện, Tiêu Lăng Phong đương nhiên cũng nghe thấy những âm thanh đó.

Mặt lão liền biến sắc, nhanh chóng bảo Tiêu Dạ Thần ra ngoài xem xét, xem bên ngoài đã xảy ra chuyện gì mà lại ầm ĩ như vậy.

Tiêu Dạ Thần đi ra ngoài.

Gã nhanh chóng trở lại, vội vã bẩm báo: “Gia gia, không xong rồi, xảy ra chuyện rồi, kinh thành đã bị bao vây.”

“Cái gì, kinh thành đã bị bao vây, kẻ nào dám cả gan bao vây kinh thành.”

“Chuyện này vẫn chưa điều tra rõ ràng, chỉ nghe nói kinh thành đã bị bao vây, bốn cổng thành đều bị chặn.”

“Con đi điều tra xem rốt cuộc kẻ nào cả gan làm loạn như vậy, lại dám bao vây cả kinh thành. Ta ở đây chờ Vũ nhi tỉnh lại.”

Tiêu Dạ Thần vâng lời rồi ra ngoài điều tra rốt cuộc là ai bao vây kinh thành.

Tiêu Lăng Phong chờ trước cửa phòng Vân Thiên Vũ ở Tây Phương viện.

Không lâu sau khi Tiêu Dạ Thần đi, Vân Thiên Vũ tỉnh lại.

Mặc dù nàng vẫn còn yếu ớt nhưng thần sắc đã khá hơn nhiều, linh mạch bị tổn hại trong cơ thể cũng đã được chữa khỏi.

Vân Thiên Vũ nhìn Quân Hạo Thiên và Lâm Tâm Mộc cười nói: “Đa tạ sư phụ và sư mẫu.”

Lâm Tâm Mộc nắm lấy tay Vân Thiên Vũ, dịu dàng vuốt những sợi tóc đang ở trên mặt nàng: “Đứa trẻ ngốc, con việc gì phải khách sáo với chúng ta, con không sao là tốt rồi.”

Vân Thiên Vũ nghe thấy giọng nói dịu dàng của Lâm Tâm Mộc, trong lòng liền cảm thấy ấm áp, không nhịn được mà ôm lấy bà ta, hít hà mùi hương mẫu thân trên người bà ta.

Từ khi nàng nhập vào Vân Thiên Vũ ở kiếp này, đa số đều là tiếp xúc với nam nhân, rất ít tiếp xúc với nữ nhân, nhất là những nữ nhân lớn tuổi.

Bây giờ nàng cảm nhận được tình thương của mẫu thân trên người Lâm Tâm Mộc, vô thức muốn gần gũi với bà ta.

Lâm Tâm Mộc thấy nàng gần gũi như vậy, trong lòng vô cùng vui mừng.

Bà ta đưa tay ôm lấy Vân Thiên Vũ, nhẹ nhàng vỗ vào lưng nàng: “Không sao, không sao rồi.”

Trong phòng vô cùng yên tĩnh.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 822: Đập Cửa

Đúng lúc này, âm thanh ồn ào ở bên ngoài vọng vào trong phòng.

Vân Thiên Vũ kinh ngạc nói: “Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì vậy, hình như có tiếng động rất lớn.”

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời thì nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp ở bên ngoài viện, có người đang vội vã chạy tới.

Giọng nói của Tiêu Dạ Thần vang lên: “Gia gia, con đã điều tra rõ, người đem quân bao vây kinh thành chính là Nam Dương vương Dung Hành.”

“Dung Hành, y điên rồi sao? Lại dám đem quân bao vây kinh thành, y đây là muốn tạo phản ư? Còn nữa, đáng lẽ ra bây giờ y đang phải trấn thủ ở quận Thanh Bình chứ? Sao lại chạy đến kinh thành.” Tiêu Lăng Phong vừa tức giận vừa lo lắng.

Ở trong phòng, sắc mặt Vân Thiên Vũ lập tức trầm xuống.

Dung Hành lại xuất hiện ở ngoài kinh thành, quận Thanh Bình thì sao, thế này là thế nào.

Tiêu Cửu Uyên sao rồi?

Ý nghĩ này vừa lóe lên, trong lòng Vân Thiên Vũ vô cùng lo lắng.

Ở bên ngoài, giọng nói của Tiêu Dạ Thần lại vang lên: “Gia gia, người không biết đâu, Nam Dương vương kia lại còn cho người ở ngoài thành hét âm ỉ, nói rằng phải giao tiểu cô cô ra, đưa cô cô đến quận Thanh Bình, chỉ cần đưa Linh Nghi quận chúa đi là có thể bảo đảm bình yên cho quận Thanh Bình.”

“Y điên rồi, mang quân bao vây cả kinh thành chỉ để mang Vân nha đầu đi, ai tin được. Đây rõ ràng là y đang muốn tạo phản, đang lừa chúng ta mở cổng thành, nếu mở được cổng thành thì y sẽ vào thành thành công. Không được, không được, ta phải lập tức vào cung tìm hoàng thượng, khuyên hoàng thượng tuyệt đối không mở cổng thành.”

Tiêu Lăng Phong vừa dứt lời, Tiêu Dạ Thần vội vàng nói: “Gia gia, người không nên vào cung, bây giờ kinh thành đang rất hỗn loạn, dân chúng đang chạy tán loạn như rắn mất đầu, nếu người đi mà gặp phải nguy hiểm thì phải làm sao? Ngoài ra, con còn lo lắng dân chúng mất hết lý trí sẽ chạy đến An thân vương phủ chúng ta gây rối.”

Tiêu Dạ Thần vừa nói xong đã nghe thấy cửa lớn phủ An thân vương bị đập ầm ầm.

Kèm theo tiếng đập cửa còn có tiếng chửi mắng: “Vân Thiên Vũ người mau rút ra đây.”

“Người là hồng nhan họa thủy, là nữ nhân hại nước hại dân, người ra đây cho chúng ta.”

“Đúng, nếu người không chịu ra chúng ta sẽ phá cửa.”

Quản gia của An thân vương phủ bị dọa sợ đến mức không dám mở cửa, vội vàng dẫn người chạy tới bẩm báo: “Lão vương gia, thế tử gia, không xong rồi có người tới đập cửa.”

Tiêu Lăng Phong giận dữ hét lên: “Mở cửa ra, ta cũng đang muốn xem bọn chúng sẽ làm gì Vân nha đầu. Những kẻ khốn kiếp không biết xấu hổ này lại dám mặt dày mà chạy đến An thân vương phủ làm loạn. Người đâu, lập tức gọi người của Tiên Phong doanh đến đây, nếu có kẻ gây sự dám xông vào vương phủ một bước, giết không tha.”

Tiêu Lăng Phong vừa hạ lệnh đã có người đi gọi.

Nhưng lại bị người khác ngăn lại.

Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng nhanh chóng vang lên: “Chờ một chút.”

Vân Thiên Vũ từ trong phòng đi ra, phía sau nàng còn có cả Quân Hạo Thiên với khuôn mặt luôn tươi cười và Lâm Tâm Mộc với vẻ mặt dịu dàng.

Ba người từ trong phòng đi ra rồi tiến lên phía trước.

Tiêu Lăng Phong nhìn thấy Vân Thiên Vũ không sao liền vô cùng vui vẻ: “Vân nha đầu, con không sao rồi chứ?”

Vân Thiên Vũ gật đầu, có điều sắc mặt vẫn hơi yếu ớt, dù sao lúc trước đã bị thương rất nặng, dù sư phụ đã chữa trị cho nàng, còn cho dùng cả đan dược nhưng ít nhiều vẫn còn hơi yếu: “Con không còn gì đáng ngại nữa.”

Vân Thiên Vũ nhẹ nhàng lắc đầu, đúng lúc này, tiếng đập cửa càng lúc càng mạnh, tiếng chửi mắng càng lúc càng khó nghe.

“Vân Thiên Vũ ngươi là con rùa đen rụt đầu sao? Mau ra đây, đừng trốn trong An thân vương phủ nữa.”

“Người muốn hại chết tất cả chúng ta hay sao? Mau ra đây.”

“Cút ra khỏi Đông Ly quốc của chúng ta, cút đi, người chính là một tai tinh, người cút đi thì chúng ta sẽ không sao.”

Tâm sự dịch giả:

Mọi người mỗi ngày lên app IREAD đọc truyện, điểm danh và làm nhiệm vụ bình luận này nọ sẽ được thưởng kinh nghiệm và đom đóm nhé, đom đóm có thể đổi ra xu để đọc truyện tính phí. Sau khi tài khoản tăng lên cấp 2 thì mỗi ngày mọi người sẽ được thưởng 1 phiếu thích, mọi người lấy phiếu thích đó tặng cho truyện mình yêu thích. Nếu từ đây đến thứ bảy, Thứ Phi Thiên Hạ: Thần Y Đại Tiểu Thư được 50 phiếu thích thì chủ nhật nhà mình sẽ bạo chương để mọi người tha hồ đọc nha. Nhớ tặng phiếu thích cho Thứ Phi Thiên Hạ: Thần Y Đại Tiểu Thư nha, cảm ơn mọi người.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 823: Tạo Phản

Trong phủ An thân vương, sắc mặt của mọi người đều vô cùng khó coi, Tiêu Lăng Phong tức giận muốn chửi ầm lên.

Nhưng vẻ mặt Vân Thiên Vũ không có gì thay đổi, nàng ngẩng đầu nhìn về phía cửa lớn của phủ An thân vương, chậm rãi mở miệng: “Mở cửa ra.”

Tiêu Lăng Phong và Tiêu Dạ Thần nghe xong liền không đồng ý.

Nếu mở cửa lúc này thì đám dân chúng đang mất hết lý trí kia nhất định sẽ ra tay đối phó với Vân nha đầu.

Nếu Vân nha đầu đánh nhau với bọn họ, chắc chắn sẽ chọc giận tất cả bách tính của Đông Ly quốc.

Như vậy, thanh danh của nàng sẽ bị hủy hoại.

Cho nên bọn họ không muốn cho nàng ra ngoài, chuyện này cứ để bọn họ xử lý là được rồi.

“Vân nha đầu, việc này cứ giao cho chúng ta xử lý được không? Con đừng đi ra ngoài, để tránh bọn chúng làm con bị thương.”

“Tiểu cô cô, hay là người đừng ra ngoài nữa, đám dân chúng đang mất hết lý trí, nếu người ra ngoài, bọn họ nhất định sẽ nghĩ cách ra tay đối phó với người.”

Vân Thiên Vũ cau mày lại: “Nếu ta không ra ngoài, bọn họ sẽ không chịu để yên, yên tâm đi, ta đã có cách đối phó với bọn họ, mọi người đừng lo lắng.”

Vân Thiên Vũ nhắc chân đi ra ngoài, Quân Hạo Thiên và Lâm Tâm Mộc đi theo ngay sau nàng, những người còn lại cũng đi theo.

Có điều trong lòng Tiêu Lăng Phong và Tiêu Dạ Thần vẫn vô cùng lo lắng.

Quân Hạo Thiên mở miệng nói: “Mọi người đừng lo, sẽ không có việc gì đâu, chúng ta sẽ bảo vệ Vũ nhi.”

Tiêu Lăng Phong cuối cùng không nói gì nữa.

Võ công của trang chủ Thiên Mộc sơn trang rất cao cường, nếu ông ta đã nói sẽ bảo vệ Vân nha đầu thì chắc chắn Vân nha đầu sẽ không sao.

Ngoài cửa phủ An thân vương càng ngày càng đông người, rất nhiều người đang điên cuồng la hét, mắng chửi.

Dường như chỉ cần Vân Thiên Vũ đi ra là ngay lập tức sẽ giải quyết được tất cả sự hỗn loạn trong kinh thành.

Bây giờ kinh thành đang bị bao vây, chỉ cần giao Vân Thiên Vũ ra, Nam Dương vương sẽ lui quân, bọn họ sẽ được an toàn.

Mọi người đều nghĩ như vậy.

Vốn dĩ bọn họ tưởng Vân Thiên Vũ không dám đi ra, không ngờ cuối cùng nàng lại dám ra ngoài.

Vân Thiên Vũ lạnh lùng đứng trước cửa lớn phủ An thân vương, ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn bao quanh người nàng khiến nàng càng thêm

xinh đẹp, khuôn mặt thản nhiên nhìn về phía đám người đông nghìn nghịt đang ở ngoài cửa vương phủ.

Tuy nàng không nói gì nhưng toàn thân toát lên vẻ uy nghi khiến bọn họ không dám khinh thường nàng.

Trước cửa phủ An thân vương lập tức im lặng, cho đến khi trong đám người có người kêu lên: “Linh Nghi quận chúa, Nam Dương vương muốn người ra khỏi thành, người mau đi ra đi, như thế chúng ta mới được an toàn.”

“Đúng vậy, người hãy nhanh chóng ra khỏi thành, hay là người giả cho thái tử Nam Chiêu đi.”

“Như vậy thì Đông Ly quốc chúng ta sẽ không sao rồi.”

“Đúng, đúng.”

Đám dân chúng càng nói càng kích động, bọn họ sớm đã không còn kiêng dè Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ không nói lời nào, Tiêu Lăng Phong ở phía sau nàng tức giận xông ra lớn tiếng quát: “Các người nói gì thế, cái gì mà bắt Linh Nghi quận chúa ra khỏi thành, bây giờ Nam Dương vương đang bao vây thành nhằm tạo phản, có liên quan gì đến Vân nha đầu.”

Tiêu Lăng Phong vừa dứt lời, dân chúng liền la hét ầm ĩ.

Rất nhiều người căn bản không tin vào chuyện đó.

Đang yên đang lành Nam Dương vương tạo phản làm gì.

Không, sẽ không đâu.

Nam Dương vương làm như vậy chắc chắn là để ép Vân Thiên Vũ ra mặt, y làm như vậy để bảo vệ quận Thanh Bình.

“Không đúng, người nói không đúng.”

“Nam Dương vương đưa Linh Nghi quận chúa đi đến quận Thanh Bình là để giữ được quận Thanh Bình, để dân chúng quận Thanh Bình không bị nước nhấn chìm.”

Tiêu Lăng Phong còn muốn nói gì đó nhưng Vân Thiên Vũ đã đưa tay ra ngăn lại, không cho Tiêu Lăng Phong tức giận với đám dân chúng đang điên cuồng không biết phải trái này, bây giờ căn bản không thể nói lý với bọn họ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 824: Nghịch Thần Tặc Tử

Vân Thiên Vũ đang định nói thì ở ngã tư đường chợt vang lên tiếng vó ngựa đang chạy rất gấp.

Mấy con ngựa nhanh chóng chạy đến.

Mấy người trên ngựa xoay người nhảy xuống, đây rõ ràng là thái giám trong cung.

Tên thái giám đi đầu tiên vội vàng quỳ xuống đất nói: “Hoàng thượng có chỉ, lệnh cho Linh Nghi quận chúa lập tức đi đến cổng thành phía nam.”

Vân Thiên Vũ nhớ lại chuyện vừa xảy ra trong cung.

Nàng nghĩ mãi mà vẫn không hiểu vì sao Hoài vương và Tưởng gia lại ra tay đối phó với mình.

Bây giờ nàng đã hiểu, Hoài vương ra tay với nàng để hòa theo thánh ý.

Người thật sự muốn lấy mạng nàng và Tiêu Cửu Uyên là hoàng thượng, không phải Hoài vương.

Còn về việc tại sao Tưởng hoàng hậu lại toàn tâm toàn ý giúp Hoài vương thì nàng thật sự nghĩ không ra.

Trên mặt Vân Thiên Vũ đầy vẻ trào phúng, cúi đầu nhìn về phía tên thái giám vừa bẩm báo:

“Bây giờ hoàng thượng đang ở trên cổng thành phía nam sao?”

“Vâng, Linh Nghi quận chúa.” Thái giám nhanh chóng trả lời, Vân Thiên Vũ trầm giọng mở miệng: “Người đi trước dẫn đường đi.”

Thái giám nhanh chóng đứng dậy dẫn đường.

Vân Thiên Vũ nhắc chân định đi theo thái giám, Tiêu Lăng Phong ở phía sau lo lắng ngăn nàng lại: “Vân nha đầu, con đừng đi, chỉ sợ hoàng thượng...”

Chỉ sợ hoàng thượng định giao nàng cho Nam Dương vương Dung Hành.

Vân Thiên Vũ quay đầu lại nhìn Tiêu Lăng Phong cười nhẹ: “Nghĩa phụ, người nói nếu con đi theo Nam Dương vương đến quận Thanh Bình thì y có lui quân không?”

“Làm sao có thể.”

Nam Dương vương Dung Hành rõ ràng là có chuẩn bị mà đến.

Một số lượng người lớn như vậy không thể đến đây trong một thời gian ngắn, nếu như có nhiều người tiến vào kinh thành Đông Ly quốc cùng một lúc, sớm đã bị phát hiện.

Rõ ràng những người này được sắp xếp đến đây từ trước rồi di chuyển dần vào kinh thành.

Đợi đến khi quân lính tiến đến gần kinh thành thì tất cả mới xuất hiện.

Nam Dương vương Dung Hành sớm đã có ý đồ mưu phản.

Vân Thiên Vũ khẽ cười, nàng muốn để dân chúng Đông Ly quốc nhìn rõ bộ mặt thật của Nam Dương vương, xem việc hai nước giao tranh có liên

quan gì đến nàng.

Rõ ràng là Nam Dương vương cầu kết với ngoại bang, mưu đồ làm phản.

Nghĩ đến điều này, Vân Thiên Vũ đột nhiên nhớ tới Tiêu Cửu Uyên, trong lòng nàng vô cùng lo lắng, hận không thể giải quyết nhanh chóng chuyện đang xảy ra để chạy đến núi Phượng Hoàng.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa đi nhanh về phía trước, tiến thẳng đến cổng thành phía nam.

Tất cả những người còn lại đều đi theo nàng.

Không chỉ người của phủ An thân vương mà đám dân chúng vừa nãy làm loạn trước cửa phủ cũng đi theo đến cổng thành phía nam.

Lúc này ở cổng thành phía nam đèn đuốc sáng trưng.

Có rất nhiều quân lính đang đứng ở phía dưới cổng thành.

Trên cổng thành, hoàng đế bệ hạ một thân hoàng bào đang đứng nói chuyện với Nam Dương vương Dung Hành ở ngoài cổng thành.

Lão hoàng đế nhìn binh mã đông nghìn nghịt ở ngoài cổng thành, sắc mặt vô cùng khó coi.

Nhìn thấy nhiều quân lính như vậy chẳng lẽ lão ta còn chưa hiểu.

Dung Hành đây là đang có ý đồ mưu phản, hơn nữa ý đồ này không phải chỉ trong một sớm một chiều.

Đội ngũ quân lính của y không thể huấn luyện trong một thời gian ngắn, rõ ràng là y đã sớm có ý đồ mưu phản.

Hoàng đế tức giận đến mức tay chân đều run lên: “Dung Hành, người lại dám có ý đồ mưu phản, đúng là nghịch thần tặc tử.”

Trong số hàng ngàn hàng vạn binh mã ở ngoài cổng thành có một nam tử trung niên một thân y phục màu trắng đầy vẻ nho nhã, phóng khoáng đang ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa.

Toàn thân của y toát ra vẻ chính nghĩa, giống như hành động lần này hoàn toàn là vì y đang lo nghĩ cho bách tính của Đông Ly quốc.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 825: Kế Hoạch Hoàn Hảo

“Hoàng thượng nói sai rồi, lần này Dung Hành đến kinh thành hoàn toàn vì lo nghĩ cho bách tính Đông Ly quốc, hiện nay thái tử Nam Chiêu Gia Cát Cẩn đã đi vòng qua núi Phượng Hoàng, định tấn công vào quận Thanh Bình từ núi Phượng Hoàng, nếu gã phá hồ trên núi thì sẽ khiến cho các quận huyện xung quanh quận Thanh Bình đều bị ngập, dân chúng sẽ thương vong vô số. Cho nên lần này Dung Hành tới kinh thành chính là vì muốn mời Linh Nghi quận chúa. Chỉ cần ta đưa được Linh Nghi quận chúa đến quận Thanh Bình thì có thể ngăn cản được thái tử Nam Chiêu tấn công quận Thanh Bình.” Dung Hành vừa dứt lời, lão hoàng đế đứng trên cổng thành còn chưa kịp nói gì thì đã có tiếng reo hò vang lên.

“Dung Hành người nói có giữ lời không?”

Vân Thiên Vũ một thân y phục màu xanh lam xuất hiện trên cổng thành.

Dưới bầu trời đêm, nàng toát ra vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng, đứng trên cổng thành, gió đêm khẽ thổi làm y phục của nàng bay phấp phới.

Khuôn mặt nàng đẹp như tranh vẽ, đôi mắt đen nhánh tràn đầy trào phúng.

Nàng đứng ở trên cổng thành nhìn xuống Nam Dương vương Dung Hành ở ngoài cổng thành.

Một dáng vẻ uy nghi lộng lẫy, không ai có thể xâm phạm.

Nam Dương vương Dung Hành mặc dù đã từng gặp rất nhiều người nhưng nhìn thấy nữ nhân như vậy, đôi mắt vẫn sáng rực lên.

Trong lòng hân hoan xuống, gã vừa nhận được tin.

Vân Thiên Vũ bị mấy tên linh lực cường giả bao vây, mặc dù nàng đã chạy thoát nhưng cũng bị trọng thương.

Nhưng bây giờ sao lại thế này?

Nam Dương vương trầm mặc không nói nên lời, chậm rãi mở miệng: “Người chính là Linh Nghi quận chúa, chẳng trách khiến thái tử Nam Chiêu động tâm, toàn tâm toàn ý muốn lấy người làm thái tử phi. Nếu người bằng lòng theo ta về quận Thanh Bình, ta sẽ lập tức lui quân.”

Ánh mắt Dung Hành vô cùng u ám, đồng thời ẩn chứa sự sắc bén.

Vốn dĩ nghĩ rằng mọi chuyện sẽ không có gì sai sót, không ngờ bây giờ lại thành ra như vậy.

Y cho rằng Vân Thiên Vũ đã bị trọng thương, không thể nào xuất hiện ở đây.

Như thế y sẽ có lý do để công thành, đợi khi đánh chiếm được kinh thành, giết chết lão hoàng đế thì y sẽ lên ngôi hoàng đế.

Kế hoạch ban đầu của Nam Dương vương hết sức chu đáo, hoàn hảo, nhưng y không ngờ được nữ nhân đang bị trọng thương kia lại xuất hiện ở đây, vậy thì y làm thế nào để tiến hành được theo kế hoạch.

Trong lòng Nam Dương vương Dung Hành hơi lo lắng.

Trên cổng thành, Vân Thiên Vũ trầm giọng nói: “Nam Dương vương gia nói sẽ giữ lời, vậy được, vương gia hạ lệnh cho quân lính lui năm mươi dặm, ta lập tức sẽ cùng vương gia đến quận Thanh Bình, quyết không đổi ý.”

Vân Thiên Vũ vừa nói xong, hoàng đế bất ngờ quay sang liếc nhìn nàng.

Vân Thiên Vũ không thèm để ý đến hoàng đế mà chỉ nhìn chăm chăm vào Nam Dương vương ở ngoài cổng thành.

Khuôn mặt Dung Hành vô cùng khó coi, hắn đã đưa quân đến sát kinh thành, làm sao có thể ra lệnh lui quân.

Nếu hắn cho lui quân thì người chết chắc chắn là Dung gia bọn họ.

Dung Hành hết sức khó xử.

Trên cổng thành Vân Thiên Vũ lạnh lùng châm chọc nói: “Nam Dương vương gia, không phải người nói lần này người bao vây kinh thành vì muốn đưa ta đến quận Thanh Bình ư? Sao bây giờ lại không nói gì, nếu người thật sự lo lắng cho bách tính của Đông Ly quốc thì lập tức cho lui quân, Vân Thiên Vũ ta sẽ đi đến quận Thanh Bình cùng với người. Ta thấy hành động của vương gia lần này rõ ràng là muốn tấn công đánh chiếm kinh thành, đoạt giang sơn của Đông Ly quốc, lại còn cố tình nói là một lòng vì dân vì nước, bốn quận chúa thật sự khâm phục vương gia.”

Nói thật, nếu không phải sư phụ, sư mẫu tới cứu nàng kịp thời thì kế hoạch của Nam Dương vương đã thành công.

Mà nàng lại càng trở thành một kẻ hại nước hại dân.

Thật ra bây giờ Vân Thiên Vũ đại khái đã có thể liên kết mọi chuyện lại với nhau

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 826: Đoạt Thê Tử Của Người Khác

Nhất định là Nam Dương vương đã câu kết với Nam Chiêu, thái tử Nam Chiêu Gia Cát Cẩn dẫn quân đi vòng theo núi Phượng Hoàng để tấn công quận Thanh Bình có khi cũng là ý của Dung Hành.

Bởi vì thái tử Nam Chiêu Gia Cát Cẩn không quen thuộc địa hình núi Phượng Hoàng, người thực sự quen thuộc là Nam Dương vương Dung Hành.

Dung Hành bày ra chuyện thái tử Nam Chiêu tấn công huyện Thanh Bình.

Mục đích chính là để điều Tiêu Cửu Uyên và Long Lân quân ra khỏi kinh thành, như vậy y sẽ không kiêng nể gì mà tấn công kinh thành.

Mà nàng lại hính là cái cớ để y tấn công.

Còn những lời đồn trước đó ở kinh thành và ở trong cung về nàng đều do y sai người làm.

Y tưởng bây giờ nàng đã bị trọng thương, không thể nào xuất hiện ở đây, như vậy y sẽ mượn cớ tấn công vào Đông Ly quốc.

Trên cổng thành, Vân Thiên Vũ cười lạnh: “Nam Dương vương, không phải người nói chỉ cần đưa được ta đến quận Thanh Bình, người sẽ lui quân sao? Vậy người nhanh lui quân đi. Chỉ cần người lui quân năm

mười dặm, Vân Thiên Vũ ta tự nguyện theo người về quận Thanh Bình, tuyệt đối không đổi ý.”

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời, hoàng đế cũng bắt đầu phản ứng, nhanh chóng quát lên với Dung Hành đang ở ngoài cổng thành: “Dung Hành, người còn không mau ra lệnh lui quân, Linh Nghi quận chúa đã nói sẽ tự nguyện đi theo người về quận Thanh Bình để khiến thái tử Nam Chiêu không tốn công vào quận Thanh Bình nữa, trẫm lệnh cho người lập tức lui quân.”

Mặt Dung Hành tối sầm lại, vốn dĩ là một kế hoạch hoàn hảo sao lại thành ra thế này.

Bây giờ phải làm thế nào? Nếu y lui binh, không chỉ Dung gia chết mà tâm huyết bao nhiêu năm cũng uổng phí.

Nếu y không lui binh, dù chiếm được giang sơn Đông Ly quốc thì cũng ô danh cả một đời, không thể nào gột rửa hết.

Dung Hành đang ở tình thế khó xử.

Trên cổng thành, đột nhiên xảy ra biến cố, tả tướng Tần Mộ Thương đang đứng bên cạnh hoàng đế bỗng ra tay.

Y vừa dùng một tay bóp vào cổ hoàng đế vừa nhìn ra phía ngoài cổng thành hét lớn: “Phụ vương, chúng ta không thể lui quân, người quên chuyện mẫu phi của con rồi sao? Chính tên cầu hoàng đế này đã hại nhi tử, hại cả nhà chúng ta.”

Ở ngoài cổng thành, Dung Hành lấy lại tinh thần, quay người hét lớn: “Cầu hoàng đế, hôm nay ta sẽ báo thù cho thê tử của ta, năm đó chỉ vì người nhìn trúng thê tử của ta mà đã hạ được lúc nàng ấy đang mang thai, hại nhi tử của ta từ khi sinh ra thân thể đã yếu ớt, thế mà người còn chưa dừng tay, lại dựng chuyện nàng ấy đã chết, hại cả nhà chúng ta ly tán, ai có

thể ngờ được người lại đưa thê tử của ta vào hậu cung ở kinh thành. Thê tử của ta buồn bực sâu não, cuối cùng chết trong hoàng cung của người. Cầu hoàng đế, người là kẻ tán tận lương tâm, Dung Hành ta thề không đội trời chung với người, ta nhất định phải báo thù cho thê tử.”

Nam Dương vương Dung Hành khóc lóc kể lể.

Lúc này mọi người trong ngoài thành đều tròn mắt kinh ngạc.

Thế này là thế nào, không phải là nói muốn đưa Linh Nghi quận chúa đến quận Thanh Bình ư?

Sao lại thay đổi thành báo thù cho thê tử rồi.

Trên cổng thành, sắc mặt lão hoàng đế trắng bệch, lão ta khó có thể tin được người đang bóp cổ mình lại là Tần Mộ Thương: “Người chính là nhi tử của Nam Dương vương Dung Hành.”

“Đúng vậy, ta chính là nhi tử của Nam Dương vương Dung Hành, sở dĩ ta tiến cung làm quan là để có ngày báo thù cho mẫu thân của ta. Tên cầu hoàng đế nhà người cướp đoạt thê tử của người khác, Dung gia chúng ta thề không đội trời chung với người, ta muốn báo thù cho mẫu thân.”

Hôm nay Tần Mộ Thương vốn không muốn để lộ bản thân.

Nhưng không ngờ Vân Thiên Vũ lại xuất hiện.

Khiến phụ thân của y rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Y đành phải để lộ bản thân và vạch trần bộ mặt thật của lão hoàng đế.

Như vậy, Dung gia sẽ có lý do để tấn công kinh thành.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 827: Nôn Ra Máu

Tần Mộ Thương vừa nghĩ tới mẫu thân của mình, cả người liền run rẩy, y bóp mạnh vào cổ hoàng đế: “Là người, người đã hại cả nhà chúng ta, hại cả ta và mẫu thân.”

Tần Mộ Thương kích động như muốn phát điên, y nhìn đám quan lại trong triều đang đứng trên cổng thành, lớn tiếng quát: “Các người nhìn thấy chưa? Đây là tên súc sinh, là tên cặn bã, lão ta là hoàng đế gì chứ, lão ta xứng sao? Lão ta không xứng, thân là hoàng đế mà nhìn thấy thê tử của người khác dung mạo xinh đẹp lại muốn chiếm đoạt làm của riêng, lúc đó mẫu thân còn đang mang thai ta, để chiếm đoạt mẫu thân ta, lão ta còn hạ được hại mẫu thân ta sinh non, cuối cùng còn hại chết mẫu thân của ta. Người đúng là không bằng loài cầm thú. Hôm nay ta phải giết chết người.”

Tần Mộ Thương vô cùng kích động, y bóp mạnh vào cổ hoàng đế rồi lắc qua lắc lại.

Khuôn mặt lão hoàng đế tím tái.

Nhưng điều khiến lão ta hết sức phẫn nộ chính là chuyện mà Tần Mộ Thương nói đã làm cho lão ta mất hết thể diện.

Đại thần trong triều của Đông Ly cũng không biết chuyện này, cho nên nghe những lời Tần Mộ Thương vừa nói làm bọn họ vô cùng choáng váng.

Hóa ra Nam Dương vương tạo phản vì hoàng đế đã cướp đoạt thê tử của gã.

Mọi người nhanh chóng nhớ đến một việc, bọn họ đã từng gặp Nam Dương vương phi.

Nàng ta quả là một nữ tử vô cùng xinh đẹp, hơn nữa nữ tử mong manh yếu đuối tựa như hoa này khiến nam nhân vừa nhìn đã muốn bảo vệ.

Sao đó bọn họ nghe nói Nam Dương vương phi ngã ngựa chết đã vô cùng chấn động.

Không ngờ nàng ta không phải bị ngã ngựa chết mà là bị hoàng đế bệ hạ cướp đoạt.

Mặc dù mọi người rất kinh ngạc vì chuyện này nhưng nhìn thấy hoàng đế bị Tần Mộ Thương bóp cổ thì hết sức lo lắng.

Trước mắt đại quân của Nam Dương vương đã ở sát kinh thành, hoàng thượng lại gặp chuyện nguy cấp, ai sẽ là người đứng ra giải quyết mọi việc đây.

Mọi người cùng nhìn hữu tướng Tần Mộ Thương rồi kêu lên: “Tả tướng đại nhân, ngài đừng kích động, mau thả hoàng thượng ra, mau thả hoàng thượng ra.”

Tần Mộ Thương làm sao có thể bỏ qua hoàng thượng, lão ta đã hại chết mẫu thân của y, còn hại thân thể của y luôn luôn yếu ớt, lão ta đúng là không bằng loài cầm thú.

Tần Mộ Thương nghĩ vậy liền điên lên dường như muốn bóp chết hoàng đế.

Mọi người đứng trên cổng thành đều hét lên: “Tả tướng đại nhân, đừng mà.”

Thấy lão hoàng đế bị bóp cổ đến mức không thở nổi khiến tất cả mọi người đều ngây ra.

Vân Thiên Vũ đứng bên cạnh xem náo nhiệt, nàng không quan tâm sống chết của lão hoàng đế, chỉ cần lão ta chết là giải quyết được mọi chuyện.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ trong đầu như vậy thì lão hoàng đế quay người phóng ra một luồng linh lực, hung hăng đánh vào tả tướng Tần Mộ Thương.

Tần Mộ Thương nhìn thấy bộ dạng sắp chết của hoàng đế nên buông lỏng cảnh giác.

Đây là lão hoàng đế đang đợi cơ hội để phản kích.

Cho nên Tần Mộ Thương vừa buông lỏng.

Lão hoàng đế liền xoay người đánh một chưởng vào Tần Mộ Thương.

Tần Mộ Thương không ngờ lão hoàng đế vẫn còn sức lực ra đòn nên không hề phòng bị, lãnh trọn cú đánh.

Lúc này mọi người đều thấy lão hoàng đế là người có linh lực, lại còn là lực lực linh lực.

Do đó lão ta có thể phản công lại Tần Mộ Thương.

Tần Mộ Thương không biết chuyện này nên bị lão hoàng đế hung hăng đánh cho một chưởng.

Sau khi đánh lui được Tần Mộ Thương, lão ta xoay người hạ lệnh cho thuộc hạ: “Người đâu, giết chết tên khốn kiếp này cho ta.”

Bốn bóng người liền xông thẳng về phía Tần Mộ Thương.

Tần Mộ Thương vốn cho rằng có thể giết chết lão hoàng đế, không ngờ lại thất bại.

Y ngửa mặt lên trời gào thét, lửa giận công tâm, cuối cùng nôn ra máu

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 828: Xúi Giục Ly Gián Nội Bộ

Không đợi bốn tên thuộc hạ của hoàng đế ra tay, Tần Mộ Thương đã xoay người nhảy lên ra khỏi tường thành.

Khi nhảy xuống, đột nhiên y quay đầu nhìn Vân Thiên Vũ ở cách đó không xa, nói: “Linh Nghi quận chúa có biết ai đã hạ độc Ly vương gia không? Chính là y, y là người không bằng cầm thú, bởi vì sợ đệ đệ của mình, nên mới hạ độc để giết chết vương gia.”

Giọng nói càng ngày càng xa dần, cuối cùng hóa thành lời nói căm giận ngút trời: “Phụ vương, người phải báo thù cho con.”

Rầm một tiếng, cơ thể Tần Mộ Thương đập mạnh vào tường.

Máu nhuộm đỏ một mảng tường, giống như một đóa hoa đang bung nở.

Trên tường thành, rất nhiều người nhìn xuống, trong lòng không khỏi tiếc nuối.

Nói thật tả tướng đại nhân là một vị tướng tài ba, tuy không phải là người tốt, nhưng tài năng xuất chúng.

Không ngờ y lại là nhi tử của Nam Dương vương, vào cung phò tá hoàng đế chỉ là để báo thù cho mẫu thân.

Bây giờ y chết, chẳng qua là vì để phụ thân của y có cơ để xuất binh mà thôi.

Quả nhiên, Nam Dương vương ngoài thành tức giận đùng đùng, gầm lên: “Cầu hoàng đế, chẳng những người đoạt vợ ta, còn hại nhi tử của ta, Dung Hành ta thì không đội trời chung với người.”

“Truyền lệnh, lập tức công thành.”

Nam Dương vương dẫn đoàn quân công phá cửa thành. Trên cửa nam thành, sắc mặt hoàng đế vô cùng khó coi.

Nghĩ đến hai cha con Nam Dương vương Dung Hành lại dám tiết lộ chuyện của lão ta, bây giờ lão ta cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn lão ta hết sức kỳ lạ.

Nếu chuyện này truyền khắp kinh thành, người trong thiên hạ sẽ nghĩ gì về lão, còn cả tả tướng Tần Mộ Thương và Vân Thiên Vũ sẽ nói cho Tiêu Cửu Uyên về chuyện lão hạ độc.

Nếu Tiêu Cửu Uyên tin chuyện này, vậy lão ta phải đối phó hãn như thế đây.

Hoàng đế nhanh chóng nhìn về Vân Thiên Vũ ở phía đối diện, Vân Thiên Vũ cũng nheo mắt nhìn lão.

Trong lòng nàng tràn đầy sóng gió gian nguy.

Nàng nghĩ về lời nói của Tần Mộ Thương, nghĩ ngợi nghiêm túc, chuyện này là Tần Mộ Thương đang muốn mượn tay nàng và Tiêu Cửu Uyên tiêu diệt hoàng đế hay chuyện này là sự thật.

Nếu đúng là sự thật chứng tỏ hoàng đế đã có tâm địa muốn triệt đường sống của Tiêu Cửu Uyên từ lâu rồi. Con người này thật đáng sợ.

Vân Thiên Vũ càng nghĩ càng cảm thấy việc này là sự thật, bởi vì nàng nghĩ tới thái tử.

Thái tử Tiêu Thiên Ngự ra tay đối phó với Tiêu Cửu Uyên không chỉ là muốn chứng minh thực lực của mình với hoàng đế mà cũng bởi vì hoàng đế muốn Tiêu Cửu Uyên phải chết.

Cho nên thái tử mới có thể làm như vậy, gã làm được bởi đúng ý hoàng đế.

Vân Thiên Vũ nghĩ tới Hoài vương trước đây đã hại mình, Hoài vương cũng đã hiểu được suy nghĩ của hoàng đế, như vậy hoàng đế mới phong gã làm thái tử.

Được lắm, thật sự quá tốt. Vân Thiên Vũ giận quá hóa cười, nhìn hoàng đế ở phía đối diện.

Lão hoàng đế vô cùng kinh ngạc, nhìn Vân Thiên Vũ nói một cách chậm rãi: “Tần Mộ thương đang xúi giục ly gián nội bộ, hi vọng ta và Cửu Uyên trở mặt với nhau.”

Vân Thiên Vũ từ từ mở miệng: “Hoàng đế yên tâm, chuyện không có chứng cứ như vậy, chúng ta không thể tin được.”

Hoàng đế nghe xong những lời này, quay người lại trầm xuống, nếu họ tìm thấy chứng cứ thì sao đây.

Vậy họ sẽ tin, vậy tiếp theo Tiêu Cửu Uyên có thể ra tay với lão ta không. Nghĩ tới đây, hoàng đế sợ hãi toát mồ hôi lạnh.

Vừa đúng lúc này, cổng nam thành vòng thứ nhất đã bị công phá.

Ngoài cổng thành, có tiếng chém giết. Hoàng đế không còn có thể nghĩ tới chuyện khác, trước mắt phải giết tên nghịch tặc Dung Hành đã:

“Nào, chuẩn bị nghênh chiến.”

Trên tường thành, các đại thần trầm giọng đáp: “Chúng thần tuân chỉ.”

Đôi mắt hoàng đế nhìn về phía người phủ An thân vương, từ từ mở miệng: “Lão vương thúc, trong tay người có hai vạn binh, vậy cổng nam thành này giao lại cho người của phủ An thân vương phụ trách.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 829: Nghênh Chiến

Tiêu Lăng Phong trầm xuống, nhanh chóng bước ra khỏi hàng bẩm báo: “Hồi hoàng thượng, hiện tại thân binh của thần không có ở trong thành, không có cách nào để đánh địch trực diện.”

Hai mươi vạn quân của phủ An thân vương đóng tại doanh trại ngoài thành.

Không hề có ở trong thành, nhưng trong phủ An thân vương lại có một số lượng quân tiên phong.

Chỉ là số lượng đó rất ít, làm sao có thể địch lại với đoàn quân hùng mạnh của Dung Hành ở cổng nam thành, Dung Hành chắc chắn đã đem quân chủ lực sắp xếp để chiếm của nam thành, y muốn công phá nam thành, xông vào kinh.

Chỉ bằng số quân ít ỏi của phủ An thân vương, làm sao có thể ngăn cản được đội quân hùng mạnh của Dung Hành đây.

Tuy nói là tiên phong doanh đều có thực lực chiến đấu, nhưng nếu dốc toàn lực thì cũng chỉ có thể liều mạng với Dung Hành một phen.

Nhưng hai vạn quân của phủ An thân vương đã khiến hoàng đế kiêng dè, nếu lại lộ ra có một ngàn quân tiên phong doanh có thực lực chiến đấu.

E rằng sẽ làm hoàng thượng sinh lòng đố kỵ, dẫn đến phiên hà cho phủ An thân vương. Cho nên Tiêu Lăng Phong chỉ có thể từ chối.

Nhưng lão từ chối, hoàng đế cũng không cho phép lão từ chối. Sắc mặt hoàng đế sa sầm: “Bây giờ đối đầu với kẻ địch mạnh, hoàng thúc lại từ chối là ý làm sao, chẳng lẽ lại muốn Đông Ly vật đối sao đời hay sao?”

Một chiếc mũ trách nhiệm nặng nề chụp lên đầu phủ An thân vương.

Tất nhiên Tiêu Lăng Phong không muốn Dung Hành công phá kinh thành, chiếm Đông Ly.

Thiên hạ Đông Ly là của họ Tiêu, dựa vào đâu mà họ Dung lên tiếng.

Nghĩ vậy, Tiêu Lăng Phong không còn nghĩ ngợi gì nữa, trầm giọng nhận lệnh: “Lão thần tuân chỉ.”

Cuối cùng hoàng đế cũng hài lòng lập tức hạ lệnh: “Vân Lô tiếp chỉ.”

“Có thần.”

“Người lập tức dẫn hai vạn quân chặn ở cổng thành phía đông.”

“Thần lĩnh chỉ.”

Vân Lô phi nước đại, trong lòng đã quyết định phải giữ vững đông thành, như vậy hoàng đế sẽ coi trọng gã.

Gần đây hoàng thượng vô cùng coi trọng Hoài vương, tin rằng Vân gia họ sẽ nhanh chóng được phát lên.

Cho nên đương nhiên ông ấy muốn lập công lớn, như vậy mới có thể giúp Hoài vương một tay. Vân Lô nghĩ ngợi nhanh chóng rời đi.

Hoàng đế nhanh chóng hạ lệnh: “Hoài vương tiếp chỉ.” “Có nhi thần.”

Tiêu Thiên Nghiêu bước ra khỏi hàng, hoàng đế ra lệnh: “Người lập tức đưa binh tướng trong lục bộ điều đến trấn thủ thành tây.”

“Rõ.”

Tiêu Thiên Nghiêu đi khỏi, hoàng đế nhìn Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch, Tiêu Thiên Dịch hơi kinh hoàng, phụ hoàng nhìn gã với ánh mắt như vậy không hề tốt chút nào.

Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu biết tại sao lão ta lại nhìn gã như vậy.

Bởi vì Nam Dương vương Dung Hành tạo phản, khiến hoàng thượng sẽ không dè dặt với phủ Yến Bắc vương đang chống lưng cho gã.

Tiêu Thiên Dịch biết lần này e rằng hoàng thượng sẽ không chọn gã làm thái tử.

Trong lòng Tiêu Thiên Dịch vừa tức giận vừa chán nản, cố gắng nhiều năm như vậy vẫn không đạt được gì hết.

Thật sự là vô cùng tức giận.

Tiêu Thiên Dịch đang nghĩ ngợi trong lòng, hoàng đế trầm giọng nói: “Tiêu Thiên Dịch lĩnh chỉ.”

“Có nhi thần.”

Tiêu Thiên Dịch bước lên nghe chỉ, không dám suy nghĩ lung tung, bây giờ phải giết Dung Hành và phản quân mới đúng.

“Người hãy chọn người trong phủ Tuyên vương và phủ Yến Bắc vương, và người trong cung điều đến giữ vững cửa bắc.”

“Rõ, nhi thần lĩnh chỉ.”

“Ngoài ra nghĩ cách truyền tin ra ngoài, để những đội quân thiện chiến bên ngoài Thôi Anh thành tìm cách điều quân tới, trong ứng ngoài hợp.”

Thôi Anh thành chính là doanh trại đóng quân, phụ trách quản lý toàn quân bên ngoài kinh thành.

Hai mươi vạn quân đóng ở ngoài kinh thành, trước đây đã bị Tiêu Cửu Uyên điều đi mười vạn, giờ còn mười vạn.

Nhưng hoàng đế đoán Dung Hành chắc chắn nghĩ cách ngăn chặn đoàn quân mười vạn của Thôi Anh thành, nếu không Thôi Anh thành đã xuất hiện từ lâu rồi, sẽ không thể mãi vẫn chưa xuất hiện.

Hoàng đế nghĩ mãi, tức giận ngùn ngụt.

Tức giận không thể ăn thịt Dung Hành, uống máu Dung Hành.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 830: Hắc Lôi Vân

Đặc biệt là Dung Hành lại còn đang muốn công thành để báo thù cho thê tử và nhi tử.

Tiếp theo dù gã giết hết Thôi Anh thành, cuối cùng cũng bị người trong thiên hạ cười nhạo.

Hoàng đế nghĩ tới đây thì tức giận vô cùng, nhưng bây giờ giết địch là quan trọng hơn.

Hoàng đế đang suy nghĩ, một trận gió thổi tới, lão ta nhanh chóng thi triển linh lực phát tay.

Ầm một tiếng, mũi tên đang đâm về phía lão ta bị lão ta làm hỏng.

Hoàng đế nhanh chóng quay đầu nhìn về tường thành. Chỉ thấy quân sĩ Đông Ly ở ngoài tường thành đã bị giết chết rất nhiều.

Dung Hành đã công thành được vòng vây thứ nhất, binh tướng Đông Ly chết thảm, hoàn toàn thắng lợi.

Ngoài cổng thành, binh sĩ dưới trướng Dung Hành đều vô cùng vui sướng, hò hét ầm ỹ.

Hoàng đế đứng trên tường thành nhìn thấy vậy, đôi mắt sa sầm, sút nữa thì gục xuống.

Đúng lúc đó, trên trời có một đám mây đen đầy sấm sét bay tới.

Trên tường thành, thuộc hạ nhanh chóng lên tiếng: “Hoàng thượng, lùi về sau, đó là lôi vân trận, nguy hiểm.”

Hoàng đế nhanh chóng lùi về phía sau. Đồng thời đại thần Đông Ly cũng lùi về phía sau.

Đám mây đầy sấm sét màu đen ngay lập tức đến đỉnh đầu hoàng thượng, hoàng đế quay người hạ lệnh cho thuộc hạ ở trong chỗ tối: “Xuất kích.”

Một vài tên thủ hạ áo đen lắc mình hiện ra.

Những người này vừa xuất hiện đã giơ tay, đồng thời đánh chuông lam linh về phía đám mây đen.

Ầm một tiếng.

Đám mây nổ tung, nổ ngay trên tường thành.

Ầm một tiếng, tường thành lại bị vỡ ra từng mảnh.

Một vài đại thần trong triều bị thương.

Hoàng đế hết hồn, không nghĩ rằng trong tay Dung Hành lại có linh sư trận.

Nếu người này cứ kết mây đến để công phá tường thành, tường thành sẽ bị vỡ vụn, vậy Dung Hành sẽ tiến được vào thành sao?

Sắc mặt hoàng đế vừa sa sầm vừa trầm xuống nhanh chóng hét lên: “Người của phủ An thân vương đâu? Phải bảo vệ cổng nam thành, nhất định phải cản Dung Hành lại, nếu không trẫm sẽ hỏi tội các người.”

Ở cách đó không xa, Vân Thiên vũ đang đứng từ trên cao nhìn xuống binh mã của Dung Hành, nàng đang tính toán làm thế nào để đánh bại Dung Hành, bắt được Dung Hành, bảo vệ nam thành.

Không ngờ hoàng đế lại hét to, còn nói sẽ hỏi tội An thân vương phủ.

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn sang, sắc mắt lạnh lùng, trầm giọng nói: “Hoàng thượng nhanh chóng rời khỏi đây thì tốt hơn.”

Nếu có thể, thực sự nàng muốn Dung Hành công phá Đông Ly giết chết tên cầu hoàng đế.

Thật sự quá đáng ghét.

Nhưng Vân Thiên Vũ nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy nếu để Dung Hành công phá thành, cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.

Bởi lúc trước Liễu thị ở phủ Vĩnh Ninh hầu chính là tình nhân của Dung Hành, nàng giết Liễu thị, giết chết nhi tử và nữ nhi của Liễu thị.

Chắc chắn Dung Hành sẽ biết tin, như vậy y làm sao có thể buông tha cho nàng.

Cho nên Dung Hành vào thành, nàng sẽ không thể có kết cục tốt đẹp.

Trước mắt nàng vẫn phải bảo vệ cố thành cho tốt.

Ở trên tường thành, hoàng đế nghe được lời Vân Thiên Vũ, không nói gì thêm, nhanh chóng dẫn người rời đi.

Hoàng đế vừa đi khỏi, ngoài thành phía say lại có một đám mây đen bay tới.

Vân Thiên Vũ nhìn đám mây đen, lạnh lùng cười rộ lên, nếu có Tiêu Cửu Uyên ở đây, đám mây đen này chỉ như bữa điểm tâm.

Nhưng hiện tại Tiêu Cửu Uyên không có ở đây, đám mây đen này thật là phiền phức.

Nàng đã nhìn ra suy nghĩ của Dung Hành, muốn hủy diệt tường thành, nếu để đám mây đen nổ làm tường thành vỡ vụn, họ có thể tiến kinh thành.

Vân Thiên Vũ nghĩ đang muốn giơ tay phá vỡ đám mây đen, không để nó rơi vào phạm vi của tường thành.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 831: Hai Tử Linh Cường Giả

Nhưng nàng chưa kịp ta tay, thì thấy có giọng nói phía sau: “Vũ Nhi, để đó cho ta.”

Quân Hạo Thiên giơ tay, một chưởng tử linh đánh ra.

Ầm một tiếng, đám mây đen bị Quân Hạo Thiên trực tiếp đánh bật ra khỏi tường thành, trên đầu binh sĩ. Sau đó đám mây đen nổ tung trên đầu quân sĩ.

Ầm ầm, rất nhiều người bị nổ chết.

Đồng thời khiến cho binh sĩ lòng dạ rối bời, trên tường thành lại có sự tồn tại tử linh. Tử linh, đúng là tử linh.

Sắc mặt Dung Hành vô cùng khó coi, lúc trước nhi tử đã điều tra rất rõ ràng rồi sao?

Kinh thành không còn cao thủ lợi hại nào, nhưng không ngờ bây giờ còn có sự tồn tại của tử linh, tử linh thực sự rất phiền phức.

Sắc mặt Dung Nhất thay đổi, y nhanh chóng nhìn bô lão bên cạnh nói: “Hạ lão, hay là người kết trận pháp, vây lấy tử linh cường giả kia, ta sẽ lập tức phát tín hiệu, để cho binh sĩ đang ẩn nấp bên trong hành động, trong ứng ngoại hợp, như vậy chúng ta mới có thể hạ gục nam thành, thế nào?”

Thuộc hạ bên cạnh Dung Hành lập tức đồng ý: “Được.”

Gã nhanh chóng giơ tay kết trận, nhanh chóng kết một trận pháp, đẩy đến chỗ Quân Hạo Thiên.

Vân Thiên Vũ vừa nhìn thấy vô cùng hoảng sợ, mở miệng: “Sư phụ, cẩn thận.”

Quân Thiên Hạo cười ha ha: “Chỉ là một chút võ mèo mà thôi.”

Ông ta lắc mình đón trận pháp.

Lâm Tâm Mộc ở phía sau lo lắng nhìn ông ta, lắc mình đi theo ra ngoài, hai bóng hình cùng nghênh đón trận pháp, hai người dùng linh lực xé nát trận pháp.

Hai người vừa ra tay ở, ngoài thành có rất nhiều người thay đổi sắc mặt.

Tử linh, lại là một tử linh nữa. A, sao lại nhiều tử linh như vậy.

Vậy họ làm sao công thành được nữa. Lòng người đều tan rã hết rồi.

Sắc mặt Dung Hành cực khó coi, lập tức hạ lệnh cho thủ hạ phát tín hiệu. Bây giờ không thể kéo dài thời gian, chỉ có thể nhanh chóng công thành.

Lúc này cổng thành mở ra, một đoàn binh sĩ nhanh chóng xông ra ngoài.

Cầm đầu đoàn quân là Tiêu Dạ Thần của phủ An thân vương. Phía sau Tiêu Dạ Thần là khoảng sáu bảy trăm quân tiên phong.

Những binh sĩ này xuất hiện, đã gạt hết trận pháp, sau đó nhanh chóng tiến đến xông lên đánh trận.

Thân thủ của họ nhanh nhẹn thiện chiến, chiến đấu giống như cuộn sóng càn quét binh sĩ đang công thành.

Trong nháy mắt đã quét ngã một mảng lớn. Vốn Dung Hành còn chưa để ý tới những binh sĩ này, bởi vì số lượng quá ít, không ngờ những người này lại lợi hại như vậy.

Vừa xuất hiện đã càn quét đi một số lượng lớn binh sĩ của y.

Dung Hành lập tức trầm giọng hạ lệnh: “Giết chúng đi.”

Mấy tên đó lắc mình đi lên.

Đến thẳng nơi binh sĩ của tiên phong doanh.

Binh sĩ của tiên phong doanh giơ tay chém ra chiến văn, chiến văn đánh thẳng vào những người có linh lực kia.

Ầm ầm, chiến văn và linh lực chiến đấu.

Những chiến văn cường đại tạo thành hố sâu, nổ chết rất nhiều binh sĩ, tuy nhiên cũng làm bị thương một số binh sĩ của phủ An thân vương.

Những người bị thương thì nhanh chóng rút lui để người phía sau nhanh chóng lấp chỗ trống, sau đó lại tiếp tục khởi động chiến văn, công kích đạo quân đang công thành.

Đoàn quân của Dung Hành ngay lập tức bị chặn lại. Tiêu Dạ Thần khẽ thở phào nhẹ nhõm, bay lên cao, đi tới nơi xa.

Dung Hành chắc chắn đã nhìn thất hành động của y, đã biết y muốn phá vòng vây để tìm viện binh.

An thân vương phủ có hai vạn binh sĩ, nếu để tiêu Dạ Thần phá vòng vây ra ngoài gọi viện binh, thì Dung Hành làm sao có thể đánh hạ được

cổng nam thành đây.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 832: Không Thể Thua

Cho nên Dung Hành xoay người hướng tới một bờ lão của y hét lên:
“Ngăn y lại.”

“Rõ, vương gia.”

Một bóng dáng nhanh như chớp xông tới chỗ Tiêu Dạ Thần, người đó phát tay đánh một chưởng tử linh.

Vân Thiên Vũ ở trên tường thành phía sau vẫn luôn theo dõi tình hình ở phía dưới, nhìn thấy người của Dung Hành còn có cả tử linh, tử linh đang chặn Tiêu Dạ Thần.

Nếu Tiêu Dạ Thần rơi vào tay của đối phương nhất định sẽ mất mạng cho nên Vân Thiên Vũ kêu lên: “Sư phụ, ngăn y lại.”

Hai người Quân Hạo Thiên và Lâm Tâm Mộc đã phá vỡ lời vây trận từ lâu.

Quân Hạo Thiên nghe thấy Vân Thiên Vũ, nhanh chóng lắc mình tới chỗ người có tử linh bên phía Dung Hành.

Ầm, chưởng tử linh màu tím bay tới.

Người đó không dám lơ là, phi thân đánh trả.

Hai chưởng tử linh phát nổ.

Âm thanh âm ầm liên tiếp.

Linh lực màu tím cường đại dao động rồi nổ tung.

Đoàn quân của Dung Hành đã bị nổ chết rất nhiều người.

Nơi này càng trở nên hỗn loạn.

Mắt Dung Hành tối sầm lại, vốn tưởng không thể thua được nữa.

Khi bắt đầu điều Tiêu Cửu Uyên khởi kinh thành, y mới từng bước tiến vào. Nói về Vân Thiên Vũ đúng là hồng nhan họa thủy, sau đó Hoài vương trong cung mưu sát Vân Thiên Vũ vốn tưởng rằng đã giết chết Vân Thiên Vũ, nhưng nào ngờ cuối cùng nàng lại không chết. Không những không chết, mà còn không hề bị thương.

Bây giờ Dung Hành biết tại sao nàng lại không bị thương, bởi vì bên cạnh nàng có hai tử linh cường giả, đương nhiên có thể bảo vệ nàng không bị thương.

Dung Hành ngược mắt lên tường thành nhìn Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ đang cúi đầu nhìn y, khóe miệng lạnh lùng đầy châm biếm.

Dung Hành bị kích thích mạnh mẽ, nắm chặt tay: “Không, ta sẽ không thua, ta không thể thua được.” Y đã hi sinh rất nhiều người, thậm chí hi sinh cả nhi tử của mình, sao lại có thể thất bại được chứ.

Dung Hành đang nghĩ ngợi, quay người quát to: “Mọi người chuẩn bị, phá vỡ trở ngại, lao vào cổng nam thành.” Dung Hành cùng hô to, quay người mệnh lệnh cho mấy tên áo đen ở phía sau.

Đây đều là linh lực cường giả y mượn sức.

Trong đó mọi người đều là lam linh cường giả, nhưng người có lam linh là năng lực bình thường, đối kháng với quân tiên phong doanh của An thân vương phủ.

Lần này người của tiên phong doanh rõ ràng không thể địch lại, bởi vì đối phương có linh lực quá cường đại, cho nên một tiếng âm vang lên, quân lính của tiên phong doanh bị thương rất nhiều.

Vân Thiên Vũ ở trên tường thành hạ lệnh: “Dùng linh đan lôi nổ họ đi.”

Người tiên phong doanh lập tức thi hành mệnh lệnh, linh đan lôi được ném tới số người đó.

Nhưng họ không dùng linh lực mở linh lực đan, mà dùng sức mạnh chiến đấu để mở linh lực đan.

Tiếng vang rầm rầm.

Linh lôi đan nổ tung, vài tên có linh lực lắc người lui ra ngoài.

Trên tường thành, Lâm Tâm Mộc nhìn thấy tình hình bên dưới không được tốt cho lắm. Bà ta trầm giọng nói: “Để ta đối phó với họ.”

Bà ta nói xong, nhảy xuống dưới, Vân Thiên Vũ ở phía sau vô cùng lo lắng: “Sư mẫu, người cẩn thận đó.”

“Ta biết.”

Lâm Tâm Mộc trả lời, rơi xuống bên cạnh người của tiên phong doanh.

Mà Vân Thiên Vũ ở trên tường thành nhanh chóng ra lệnh: “Ảnh Tử, người xuống giúp họ đi.” Ảnh Tử lên tiếng trả lời rồi xuống thành.

Lúc này Tiêu Dạ Thần đã nhân lúc loạn lạc xông ra ngoài, đi thẳng tới quân doanh mà quân lính An thân vương phủ đóng quân.

Ở đây Vân Thiên Vũ đang xem tình hình bên dưới. Đột nhiên nghe được tiếng chém giết trên đường phố phía sau lưng.

Lồng ngực nàng rung mình, nghĩ tới Dung Hành chắc chắn đã phát tín hiệu.

Xem ra bên trong thành cũng có người của y, y đã thông báo cho người của y trong ứng ngoại hợp.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ khó coi, nhanh chóng ra lệnh: “Hắc Diệu.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 833: Chạy Thoát Thân

Hắc Diệu lắc mình xuất hiện, Vân Thiên Vũ ra lệnh: “Đi nghênh chiến với những người trong thành, mặt khác người phái người lập tức tới Ly vương phủ, điều những người có thể dùng linh lực tới đây, toàn lực nghênh chiến những người trong thành.”

“Rõ, quận chúa.”

Hắc Diệu lắc mình dẫn người đi nghênh chiến những người ở trong thành.

Trước khi Tiêu Cửu Uyên rời đi, đã để lại một số quân Long Lân để nghe sự sai bảo của nàng.

Không ngờ bây giờ lại được dùng tới.

Hơn nữa người trong Ly vương phủ có thể ngăn cản được những người tác oai tác quái trong thành.

Bên trong bên ngoài thành đều chém giết vô cùng hỗn loạn.

Ngoài thành, Dung Hành đã sắp phát điên, gương mặt nho nhã của y đã nhăn nhó.

Y ngẩng đầu lên nhìn nữ tử áo lam đang ở trên tường thành, trong trẻo nhưng lạnh lùng, đứng trên tường thành, làn gió thổi tung bay mái tóc đen của nàng, khiến nàng nhìn giống như tiên nữ.

Chỉ vì một nữ nhân như vậy mà lại hủy diệt tất cả của y.

Y muốn giết chết nàng.

Dung Hành phát tay, lấy ra linh khí, Ô Nỗ cung, y vận linh lực, mở ô nỗ cùng bằng linh lực, hình như Ô Nỗ cung mở to mắt bắn vào Vân Thiên Vũ đang ở trên tường thành.

Vân Thiên Vũ đã sớm phát hiện mục đích của Dung Hành, cho nên nàng lấy trong tay áo vòng Song Sư linh.

Vòng Song Sư Linh bay thẳng đến Ô Nỗ cung.

Đụng vào nhau kêu âm ầm. Song Sư Linh bị Ô Nỗ cung đánh vỡ tan, rơi xuống dưới tường thành.

Dung Hành hận tới nghiêng răng nghiêng lợi, lại không thể thực hiện được.

Đã tới nước này, y không thể không thừa nhận một việc, hôm nay y đã thua lỗ nặng nề.

Mà tất cả những nỗ lực của y bị trả giá thảm hại như vậy chỉ bởi đã coi thường nữ tử đang ở trên tường thành kia.

Trước đó người có linh lực bên cạnh Liễu thị đã chạy trốn, trở về quận Thanh Bình, đã từng nói với y, người phụ nữ này không thể coi thường, bảo y phải nghĩ cách diệt trừ người phụ nữ đó trước rồi mới công thành.

Nhưng y lại không nghe, tưởng một nữ tử dù lợi hại tới đâu thì cũng có thể làm được gì. Không ngờ y lại thua trong tay của một nữ nhân. Ha ha.

Dung Hành cười lớn, xoay người nhìn quân lính của mình bị thương.

Trải qua những vết thương chồng chất, quân lính trong tay y còn không tới một nửa, nếu như tiếp tục chiến đấu, e rằng sẽ thương vong toàn bộ, cho nên chỉ có thể tháo chạy.

Chạy thoát thân trước rồi mới tiếp tục tính kế được. Dung Hành suy nghĩ, quay người hét lên với những quân lính của mình: “Rút quân.”

Y nói xong, rút lui đầu tiên.

Thuộc hạ của y cũng rút lui như thác lũ.

Nhưng họ chạy không xa thì gặp hai vạn quân của An thân vương phủ.

Lần này là thế gọng kìm từ hai phía.

Dung Hành muốn trốn cũng không thoát, cuối cùng y ngựa đầu lên trời hét lên: “Liều chết thôi.”

Cơ thể y lao như tên bắn về phía Tiêu Dạ Thần. Vân Thiên Vũ ở trên tường thành nhìn thấy, vô cùng lo lắng cho Tiêu Dạ Thần, cho nên nàng khẽ động đậy nhảy từ trên tường thành xuống.

Mà Hắc Diệu ở phía sau cũng đã mang theo một vài thuộc hạ tới.

Hắc Diệu cũng đi theo, nhanh chóng bẩm báo: “Quận chúa, nội chiến đã được ổn định.”

Người trong thành có hơn một ngàn, những người này là người được tả tướng Tần Mộ Thương sắp xếp vào thành.

Bởi sợ sắp xếp nhiều sẽ lộ sơ hở, cho nên y chỉ sắp xếp một số ít.

Hơn nữa, những người này chỉ chủ yếu là khi Nam Dương vương công thành, thì gây hỗn loạn bên trong thành, sau đó thừa cơ mở cổng thành.

Cứ như vậy, đại quân của Dung Hành có thể xông vào thành.

Thật không ngờ cuối cùng lại khinh địch mà bị tiêu diệt.

Vân Thiên Vũ nghe Hắc Diệu bẩm báo, hài lòng gật đầu, sau đó hạ lệnh: “Điều Long Lân quân ra ngoài thành, toàn lực đánh chết phản quân.”

“Rõ.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 834: Thi Thế Chất Như Núi

Hắc Diệu lập tức dặn dò thuộc hạ, bản thân thì theo sát Vân Thiên Vũ.

Trách nhiệm của gã chính là bảo vệ Linh Nghi quận chúa, nếu quận chúa bị thương chắc chắn vương gia sẽ rất đau lòng.

Vân Thiên Vũ và đám người của Hắc Diệu lắc mình đến chỗ Tiêu Dạ Thần.

Dung Hành ở phía trước đang giao đấu với Tiêu Dạ Thần.

Vốn y cho rằng mình chắc chắn thắng chắc không còn nghi ngờ gì nữa, nhưng không ngờ bên cạnh Tiêu Dạ Thần lại có linh thú lợi hại như vậy.

Linh thú và Tiêu Dạ Thần một người bên trái, một người bên phải đánh y từ hai phía.

Dung Hành không kịp trở tay để giành thắng lợi.

Vân Thiên Vũ hạ lệnh Hắc Diệu và Ảnh Tử: “Đi, giúp Tiêu Dạ Thần bắt Dung Hành.”

Vân Thiên Vũ dứt lời, quay người vận linh lực hướng tới sở thuộc hạ của Dung Hành đang chiến đấu xung quanh kêu gọi đầu hàng: “Quân lính quận Thanh Bình nghe lệnh, hiện tại các người có thể lựa chọn đầu hàng, đầu hàng thì có thể giữ lại được mạng sống của các người hai là bảo vệ

được cả gia đình cá người. Nếu các người ngoan cố tới cùng thì chẳng những các người sẽ chết mà cả gia đình các người cũng sẽ chết.”

“Có lẽ các người e sợ Dung Hành sẽ trả thù gia đình các người, nhưng Dung Hành cũng không thể sống nổi, nên các người nên suy nghĩ cho thật kỹ.”

Vân Thiên Vũ dứt lời, những thuộc hạ của Dung Hành đã có một số người ngẩn người ra. Tiến thoái lưỡng nan.

Sắc mặt Dung Hành trở nên khó coi: “Liều mạng đi, liều mạng với chúng.”

Vân Thiên Vũ vẫn lạnh lùng: “Dung Hành đang muốn chết chung với các người, bây giờ ai buông binh khí xuống có thể bảo toàn mạng sống.”

Giọng điệu Vân Thiên Vũ vừa dứt, lạch cà lạch cạch, không ít người đã buông binh khí xuống.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng nói với quân lính của An thân vương phủ: “Những người đã bỏ binh khí xuống thì không giết, còn lại giết không tha.”

Lời nàng vừa dứt, rất nhiều người buông binh khí xuống.

Cuối cùng toàn bộ quân lính đang còn sống đều buông binh khí, còn quỳ xuống.

Chẳng những quân lính, mà ngay cả Dung Hành cũng bị Hắc Diệu và Ảnh Tử tóm gọn.

Toàn quân của Dung Hành bị tiêu diệt.

Lần bao vây kinh thành này, có lẽ y đã sử dụng mười lăm vạn binh mã, nhưng mười lăm vạn binh mã này có có ba đến bốn vạn người đang

bao vây ở người ở doanh trại ngoài thành, hơn mười vạn còn lại vây ở bốn cổng thành.

Tuy ở cổng nam thành không quá nhiều nhưng cũng gần bảy vạn.

Bảy vạn người lại bại đến thê thảm như vậy.

Nam Dương vương Dung Hành ngẩng đầu, giận dữ, đôi mắt đỏ ngầu.

Y nhìn Vân Thiên Vũ, từ từ bình ổn lại tâm trạng, từ từ mở miệng: “Người là Linh Nghi quận chúa.”

Vân Thiên Vũ gật đầu, thần thái ung dung mở miệng: “Đúng, ta chính là Vân Thiên Vũ.”

“Người lại đây, ta có việc muốn hỏi người.”

Vân Thiên Vũ khẽ nhếch môi mỉm cười, nhưng không động đậy, nhìn Dung Hành, từ từ mở miệng: “Dung Hành, người thực sự nghĩ ta ngốc sao? Người muốn ta chết cùng với người sao.”

Lời nói của nàng vừa dứt, Dung Hành cười lớn, ngửa cổ lên trời hét lên: “A...”

Y nói xong vận linh lực tự hủy diệt, Vân Thiên Vũ cũng không ngăn cản y, chỉ lệnh cho Hắc Diệu và Ảnh Tử: “Mau tránh xa ra.”

Đồng thời Vân Thiên Vũ dẫn một vài tên thuộc hạ nhanh chóng lùi về phía sau.

Ầm, một tiếng nổ cực lớn. Quả nhiên Dung Hành đã tự hủy diệt bản thân, trước khi chết y vẫn không quên hét lên: “Vân Thiên Vũ, ta thành quỷ cùng không tha cho người.”

Y không muốn rơi vào tay hoàng đế, cho nên lựa chọn tự hủy diệt, nếu y rơi vào tay lão hoàng đế chắc chắn sống không bằng chết.

Cho nên y không cam tâm cũng vô dụng, chỉ có thể chọn tự hủy diệt.

Sau khi Dung Hành tự hủy diệt, đoàn người Vân Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nàng ngẩng đầu lên nhìn cổng nam thành.

Chỉ thấy ngoài cổng thành đã nhuộm đỏ cả cổng nam thành.

Khắp nơi trên tường thành đều toàn những thi thể không hoàn chỉnh.

Thi thể đã sắp chất thành núi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 835: Lại Tăng Lên

Vân Thiên Vũ nhìn thấy tất cả, tâm trạng vô cùng nặng nề, đồng thời nàng nhớ đến những quân lính An thân vương phủ.

Thương thế của họ cũng tương đối lớn.

Người của tiên phong doanh cũng bị thương rất nhiều.

Vân Thiên Vũ muốn đích thân điều trị vết thương cho họ, nhưng cô lại nghĩ tới Tiêu Cửu Uyên đang ở Phượng Hoàng lĩnh ngoài quận Thanh Bình.

Nàng không yên tâm về Tiêu Cửu Uyên, nàng muốn tới quận Thanh Bình.

Cho nên không thể điều trị cho những quân lính này.

Nhưng những người này bị trọng thương, nếu không điều trị tích cực sẽ có thể mất mạng.

Vân Thiên Vũ hận không thể tới quận Thanh Bình ngay lập tức để xem xét rốt cuộc Tiêu Cửu Uyên ra sao, nhưng nghĩ tới quân lính của An thân vương phủ bị thương nặng nàng lại do dự.

Bây giờ nàng không thể bỏ đi được. Vân Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn Tiêu Dạ Thần hạ lệnh: “Nhanh chóng dẫn mọi người xử lý nơi này, ngoài ta

những người bị thương cũng phải phân loại, trọng thương thì ta sẽ điều trị, còn thương nhẹ thì tìm đại phu điều trị cho họ.”

“Đội điều trị xong cho những người này, ta sẽ lập tức tới quận Thanh Bình.”

Tiêu Dạ Thần biết Vân Thiên Vũ lo lắng cho cửu hoàng thúc cho nên gã nhanh chóng mở miệng: “Nếu không cô cô hãy tới quận Thanh Bình xem cửu hoàng thúc chiến đấu với Nam Chiêu như thế nào đi, ở đây để ta lo.”

Vân Thiên Vũ lắc đầu: “Không được, ở đây có nhiều người bị trọng thương, nếu ta không điều trị cho họ, họ có thể sẽ chết, cho nên người đừng nói nữa, nhanh chóng làm theo lệnh đi.”

“Rõ.”

Tiêu Dạ Thần lập tức đi bố trí người dọn dẹp thi thể ở cổng nam thành, một số người khác dựng lều ở ngoài thành.

Bởi vì rất nhiều quân lính bị thương không thể khiêng đi, ngoài ta một số người đã phân loại những người trọng thương và người bị thương nhẹ.

Vân Thiên Vũ cùng Diệp Gia và Họa Mi và Hắc Diệu, Ảnh Tử bắt đầu cứu những người bị trọng thương.

Bởi vì nàng lo lắng sự an nguy của Tiêu Cửu Uyên cho nên nhanh chóng cứu người không ngừng nghỉ.

Cả một ngày một đêm bận rộn rờn rã, ngày cả một ngụm nước nàng cũng không kịp uống, chỉ tới khi đã điều trị xong cho những người bị trọng thương, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy cả một ngày một đêm không ăn gì, nhưng điểm đánh giá của nhữn Phượnđ Linh lại tăng lên vòn vọt.

Trong lòng Vân Thiên Vũ vô cùng vui vẻ, nghe Tiểu Anh nói, tằng thứ ba của nhữn Phượnđ Linh có rất nhiều thứ hay ho.

Nhưng muốn mở đượct tằng thứ ba của nhữn Phượnđ Linh phải đạt đượcmột vạndiểm.

Điềudo tương đương với một con số rất cao, không phải là ngày một ngày hai có thể mở đượcrà.

Nhưng điểm đánh giá ngày càng cao, chứng tỏ đồ vật trong nhữn Phượnđ Linh càng đắng quý, nàngrất mong chờ.

Vân Thiên Vũ nghĩ ngợi duỗi cánh tay ra.

Diệp Gia bên cạnh nàngrê nhìn sắc mặt nàngr, phát hiện sắc mặt nàngr hơi tái, hơi đau lòng: “Vũ Mao, sắc mặt muội rất khó coi, hay là nghĩ ngơi chút đi.”

Vân Thiên Vũ lắc đầu: “Không sao, muội muốn đến quận Thanh Bình xem xem, Không tới đó muội không yên tâm.”

“Chuyện này.”

Diệp Gia không biết nên nói gì bây giờ, hai người đi vào lán trại, Hắc Diệuvà vài thuộc hạ đang theo sát phía sau.

Ngoài lều có rất nhiều người đứng đó.

Trong đó có lão vương gia Tiêu Lăng Phong của An thân vương phủ, còn có Tiêu Dạ Thần và sự phụ sư mẫu của Vân Thiên Vũ.

Tiêu lão vương gia nhìn thấy Vân Thiên Vũ đi ra, lập tức đi tới: “Vũ Nhi, con có mệt không, về nghỉ đi, tiếp theo con đừng lo nữa, giao cho Tiêu Dạ Thần là được.”

Vân Thiên Vũ lắc đầu: “Không được, con muốn đi tới quận Thanh Bình, dọc đường có thể ngủ trên xe ngựa.”

“Sao lại như vậy được?”

Tiêu Lăng Phong không đồng ý, nhú mày nói: “Con đừng lo lắng cho Tiêu Cửu Uyên, nó khéo léo như vậy, sẽ không có chuyện gì đâu.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 836: Hưởng Về Núi Phượng Linh

Vốn dĩ là không sao nhưng Dung Hành Thanh Bình quận dễ phản bội, trong tay thái tử Nam Chiêu Gia Cát Cẩn nhất định có tấm bản đồ núi Phượng Hoàng mà Dung Hành vẽ cho gã, như vậy Tiêu Cửu Uyên rất có thể sẽ gặp nguy hiểm, cho nên con nghĩ đi nghĩ lại thấy không yên tâm, chỉ bằng đi Thanh Bình quận một chuyến.”

“Nhưng sức khỏe con thì sao?”

Vân Thiên Vũ lắc đầu: “Con không sao, chỉ sợ sau khi con đi, hoàng thượng sẽ động tay động chân với An thân vương phủ.”

Lần này giao chiến với Dung Hành, binh tướng của An thân vương phủ thật ra đã tử thương không ít người, đã chết khoảng bốn năm nghìn người, thương vong hơn một ngàn người.

Cho nên lần này giao chiến An thân vương phủ cũng tổn hại rất nhiều.

Bây giờ trong tay chỉ có hơn một vạn thân binh.

Nhưng cho dù như thế, bởi vì lúc trước họ lộ ra người của Tiên Phong doanh, hoàng đế chỉ sợ lại phải nghĩ nhiều hơn.

Làm không tốt còn nhân lúc nàng không ở kinh thành đối phó với người của An thân vương phủ.

An thân vương phủ bây giờ thật sự là mong manh trước gió.

Cho nên Vân Thiên Vũ lo lắng.

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời, Lâm Tâm Mộc đứng bên cạnh nàng liền mở miệng: “Vũ Nhi, chi bằng ta ở lại kinh thành giúp con trông coi người của An thân vương phủ, con và sư phụ con đi núi Phượng Hoàng một chuyến.”

Lâm Tâm Mộc vừa dứt lời, Quân Hạo Thiên là người đầu tiên không tán thành: “

“Ta không đồng ý, ta và nàng không thể chia xa.”

Vân Thiên Vũ hiểu lời của Quân Hạo Thiên, ông ta đã đợi nhiều năm như vậy mới chữa khỏi cho Lâm Tâm Mộc, tất nhiên không muốn để bà ta lại gặp nguy hiểm gì nữa.

Nhưng Lâm Tâm Mộc đã bị Quân Hạo Thiên làm cho đỏ mặt, trừng mắt nhìn ông ta nhưng trong lòng lại thấy rất ngọt ngào.

Chỉ là lời nói như vậy, an bài thế nào đây.

Tiêu Lăng Phong của An thân vương phủ mở miệng nói: “Hai người đều đi cùng với Vũ Nhi đến Thanh Bình quận đi, nhất định phải bảo vệ tốt cho nó. An thân vương phủ sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Cho dù hoàng đế có ra tay cũng sẽ không ra tay với người của An thân vương phủ trong thời gian ngắn như vậy đâu.”

Tuy rằng Tiêu Lăng Phong nói có lý nhưng Vân Thiên Vũ không dám lấy người của An thân vương phủ ra mạo hiểm.

Nàng nghĩ ngợi rồi nói: “Thế này, con có một cách hay.” Nàng vừa nói vừa nhanh chóng vẫy tay tỏ ý gọi

Tiêu Lăng Phong bước qua sau đó ghé vào tai Tiêu Lăng Phong nói thì thầm gì đó.

Tiêu Lăng Phong lập tức gật đầu cười đồng ý.

“Hay, chủ ý này hay.”

Vân Thiên Vũ ra dấu cho Tiêu Lăng Phong đi tìm một người đến, sau đó nàng dẫn người đó đi vào một căn lều trống.

Cuối cùng nàng đi ra, người đó lại không ra.

Vân Thiên Vũ an bài mọi sự xong xuôi thì dẫn đám người Diệp Gia và Hắc Diệp đi đến Thanh Bình quận.

Ban đầu Tiêu Lăng Phong rất lo lắng nhưng vì có sự giúp đỡ của hai người là Quân Hạo Thiên và Lâm Tâm Mộc nên lão đã yên tâm hơn rất nhiều.

Một cái xe ngựa cấp tốc đến Thanh Bình quận.

Vân Thiên Vũ ngồi trong xe ngựa.

Diệp Gia hỏi Vân Thiên Vũ: “Vũ Mao, hồi này muội và lão vương gia nói làm sao để bảo vệ An thân vương phủ.”

Vân Thiên Vũ mỉm cười nói: “Muội bảo nghĩa phụ nói với hoàng đế lần này nghênh chiến Thanh Bình quận đều là vì sự phụ muội cho nên An thân vương phủ mới có thể thuận lợi đánh bại Dung Hành và thuộc hạ của ông ta.”

“Sau đó muội bảo nghĩa phụ tìm một người có tướng mạo gần giống với sự phụ, cải trang cho người đó trở thành sự phụ muội.”

“Cứ như vậy, tỷ nói xem hoàng đế còn dám ra tay với An thân vương phủ nữa không? Ông ta sẽ tưởng rằng có tử linh trấn giữ An thân vương phủ.”

Diệp Gia cười: “Hóa ra là như vậy, chủ ý này hay thật, ta dám bảo đảm hoàng đế tuyệt đối sẽ không dám động tới An thân vương phủ đâu.”

Vân Thiên Vũ gật gật đầu rồi ngáp một cái rồi nằm xuống chiếc giường nhỏ êm ái của xe ngựa.

“Buồn ngủ chết đi được, tỷ tuyệt đối đừng quấy rầy muội đấy nhé, để muội ngủ một giấc cho ngon.”

Diệp Gia gật đầu, đỡ Vân Thiên Vũ nằm xuống, đợi nàng ngủ rồi đắp chăn cho nàng.

Thấy nàng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, Diệp Gia càng thấy thương.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 837: Nguy Hiểm Trùng Trùng

Vũ Mao thật sự quá vất vả rồi, bị hoàng thượng ban hôn cho Ly vương gia, dường như không hề mang lại hạnh phúc gì cho nàng mà còn khiến nàng mệt mỏi.

Hơn nữa với những hiểu biết của nàng về hoàng đế, lão ta dường như không cam tâm tình nguyện nhìn thấy Ly vương phủ và An thân vương phủ liên thủ, vậy kế tiếp có phải vẫn xảy ra chuyện không.

Trong đầu Diệp Gia đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ liều lĩnh, chỉ bằng giết chết lão hoàng đế, lão hoàng đế chết rồi, như vậy mọi chuyện sẽ thuận lợi.

Không còn chuyện gì nữa.

Nhưng suy nghĩ này nàng không dám nói ra.

Xe ngựa tức tốc chạy một mạch đến Thanh Bình quận.

Thanh Bình quận lúc này vô cùng hỗn loạn.

Vì không có ai quản lý nên rối loạn, đặc biệt là có tin tức truyền đến Thanh Bình quận.

Nam Dương Vương phản loạn, binh bại vào kinh thành.

Mấy vạn binh lính dưới tay y đều bị chém đầu.

Bách tính của Thanh Bình quận biết được những chuyện này thì ai cũng khóc than, bởi vì binh tướng Nam Dương Vương Dung Hành dẫn dắt có hơn một nửa là người của Thanh Bình quận.

Những người này gần như trong nháy mắt mất đi phu quân, nhi tử, tôn tử.

Nỗi đau mất đi người thân bao trùm họ.

Ngoài cửa nhà nhà đều treo đồ tang trắng, toàn Thanh Bình quận giống như là biển trắng.

Khắp các ngõ nhỏ phố lớn đều là tiếng kêu khóc bi ai.

Vân Thiên Vũ đối với những điều này hoàn toàn không để ý, nàng dẫn một số thuộc hạ lao thẳng đến cửa nam Thanh Bình quận, lệnh cho thủ thành mở cửa thành.

Nàng muốn tiến về phía núi Phượng Hoàng.

Binh tướng thủ thành biết nàng là Linh Nghi quận chúa nên không dám phản kháng, lập tức mở cửa thành nam của Thanh Bình quận, để họ rời đi, đi vào núi Phượng Hoàng.

Bên ngoài núi Phượng Hoàng.

Vân Thiên Vũ mở tấm bản đồ trong tay ra, nhanh chóng nhìn tấm bản đồ.

Tấm bản đồ này là nàng trước đây đã bảo Hắc Diệu sai người tìm được. Nhưng tấm bản đồ này không chỉ tiết mà chỉ đại khái một số cảnh tượng.

Nhưng may mà nàng có thể từ trên bản đồ nhìn ra vị trí của Nam Chiêu quốc và phương hướng của núi Phượng Hoàng.

Ngoài núi Phượng Hoàng, Vân Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn núi non trùng điệp như phượng hoàng đang giương cánh.

Hiểm nguy trùng trùng.

Núi Phượng Hoàng hiểm nguy trùng trùng không những bởi vì nó giống như mê cung to lớn mà còn bởi vì nó có sương mù bao phủ dày đặc nhiều năm.

Trong đám sương không thấy rõ đường, rất dễ bỏ mình dưới sườn núi.

Hơn nữa sự việc còn không chỉ là như thế, bởi vì sương phủ dày đặc qua nhiều năm nên bên trong lớp sương đó có chứa không ít độc khí, dã thú và hoa ăn thịt người sống trong núi Phượng Hoàng.

Nói thật thì người bình thường căn bản không dám vào núi Phượng Hoàng.

Thái tử Nam Chiêu Gia Cát Cẩn dám mang binh lính tiến vào núi Phượng Hoàng nhất định là Dung Hành đã vẽ bản đồ cho gã cho nên gã mới dám dẫn binh lính tiến vào núi Phượng Hoàng.

Vân Thiên Vũ nghĩ đến đây thì liền nghĩ đến Tiêu Cửu Uyên.

Trong lòng nàng lo lắng vô cùng, cho dù là thế nào nàng cũng phải đi vào núi Phượng Hoàng một chuyến, cho dù có nguy hiểm hơn nữa nàng cũng phải vào.

Vân Thiên Vũ tự mình quyết định vào núi Phượng Hoàng lại không muốn liên lụy đến người khác.

Cho nên nàng quay đầu nhìn người phía sau nói: “Ta quyết định vào núi Phượng Hoàng một chuyến.”

“Nhưng vào đó quá nguy hiểm nên mọi người đừng vào.”

Vân Thiên Vũ nhìn Quân Hạo Thiên và Lâm Tâm Mộc, sư phụ và sư mẫu không dễ dàng gì mới đoàn tụ bên nhau, nàng không muốn liên lụy tới họ.

“Sư phụ, sư mẫu, hai người đừng vào, núi Phượng Hoàng này rất nguy hiểm.”

Quân Hạo Thiên không hài lòng trừng mắt nhìn nàng.

“Lẽ nào con cho rằng sư phụ con là hạng ham sống sợ chết sao?”

Lâm Tâm Mộc nhìn Vân Thiên Vũ, trong mắt ngập tràn những tia nắng ấm áp của tấm lòng người mẹ, bà ta kéo Vân Thiên Vũ lại nói: “Vũ Nhi, chúng ta không yên tâm để con đi vào, muốn vào thì mọi người cùng vào đi.”

Lâm Tâm Mộc vừa dứt lời, đám người Diệp Gia và Hắc Diệu gật đầu: “Đúng, chúng ta không sợ chết, muốn vào thì vào cùng nhau đi.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 838: Cứu Binh

Vân Thiên Vũ nghĩ ngợi, cuối cùng đã đồng ý, nhưng sợ mọi người trúng khí độc của sương mù nên để mọi người nghỉ ngơi một chút sau đó mới cùng nhau vào núi Phượng Hoàng.

Vân Thiên Vũ nhân lúc mọi người nghỉ ngơi đã nhanh chóng tìm một nơi bắt đầu luyện đan, lần này thứ nàng luyện chính là tị độc đan.

Chỉ cần loại đan này đặt ở trên người, khí độc trong núi Phượng Hoàng và cả những loài hoa độc gì đó đều cũng sẽ không thể làm hại đến họ.

Rất nhanh tị độc đan đã luyện xong, Vân Thiên Vũ phân phát cho mỗi người sau đó phát lệnh: “Vào núi Phượng Hoàng.”

Mọi người cẩn thận theo sau nàng, thẳng tiến về phía núi Phượng Hoàng.

Vì lúc trước có bản đồ nên Vân Thiên Vũ có thể nhớ đại khái địa hình núi Phượng Hoàng.

Thái tử Nam Chiêu lần này đi đường vòng từ núi Phượng Hoàng mà vào, ý đồ ném bom xuống hồ nước thượng du nhấn chìm thổ địa và bách tính Thanh Bình quận.

Bây giờ Vân Thiên Vũ có thể khẳng định ý đồ thực sự của Gia Cát Cẩn căn bản không phải là cho nổ hồ nước nhấn chìm bách tính Thanh Bình quận mà mục đích thực sự của gã là muốn giết chết Tiêu Cửu Uyên trong núi Phượng Hoàng.

Giết hại Long Lân quân.

Nghĩ đến đây, toàn thân Vân Thiên Vũ lạnh toát, ánh mắt tràn ngập hàn khí.

Gia Cát Cẩn, nếu như Tiêu Cửu Uyên có chuyện gì, ta sẽ không tha cho người.

Nhất định không bỏ qua.

Tiêu Cửu Uyên bị Gia Cát Cẩn nhắm vào đều là vì nàng, cho nên nàng nhất định phải vào núi Phượng Hoàng trợ giúp hãn một tay.

Vân Thiên Vũ dẫn mọi người theo phương hướng trong bản đồ, thẳng tiến đến hồ Hồng Động.

Nếu như không ngoài dự tính, cuộc chiến của Gia Cát Cẩn và Tiêu Cửu Uyên sẽ xảy ra ở gần hồ Hồng Động.

Một đám người trải qua cuộc dò tìm hai ngày hai đêm, trên đường đi hiểm nguy trùng trùng.

Nhưng bởi vì trong số họ có người y thuật cao siêu, lại có người linh lực lớn mạnh, cộng thêm trên người có tị độc đan.

Cho nên mặc dù núi Phượng Linh nguy hiểm trùng trùng nhưng họ cũng không bị thương.

Chỉ là họ trải qua hành tiến trong hai ngày hai đêm. Cuối cùng về đến gần hồ Hồng Động.

Nhưng mọi người không nhìn thấy bóng dáng của Tiêu Cửu Uyên, cũng không thấy bóng dáng của thái tử Nam Chiêu.

Nhưng gần hồ Hồng Động có không ít tử thi, còn có rất nhiều hài cốt.

Rõ ràng là ở đây vốn đã diễn ra trận chiến kịch liệt.

Lòng Vân Thiên Vũ trùng xuống, nhanh chóng lục tìm trong đám thi thể và hài cốt.

Diệp Gia ở bên cạnh không ngừng an ủi nàng: “Không đâu, sẽ không có chuyện gì đâu, Vũ Mao mọi đừng lo lắng, họ chắc chắn không xảy ra chuyện đâu.”

Sau khi Vân Thiên Vũ kiểm tra thì lập tức hạ lệnh: “Chúng ta chia nhau ra điều tra thử xem xung quanh có chuyện gì.”

“Được.”

Mấy người nhanh chóng chia ra, bắt đầu điều tra tình hình.

Diệp Gia và Tiểu Anh cũng vội bay đi điều tra.

Rất nhanh ở gần đó có tiếng người la lên: “Linh Nghi quận chúa, phía trước có người.”

Vân Thiên Vũ nhanh chóng dẫn người chạy qua, cuối cùng quả nhiên nhìn thấy không ít người, những người này đều là binh lính của Đông Ly quốc.

Nhưng lúc này những người này trông vô cùng yếu ớt, ai cũng đều có bộ dạng sắp chết đói.

Nhìn thấy họ như thấy được cứu binh.

Ngày trước Tiêu Cửu Uyên mang một bộ phận Long Lâm quân đi, lại mang mười vạn binh lính đến núi Phượng Hoàng

Không ngờ họ lại gặp phải giáp công trước sau trong núi Phượng Hoàng, trước có thái tử Nam Chiêu Gia Cát Cẩn, sau có binh lính của Thanh Bình quận đuổi giết.

Họ chiến đấu kịch liệt với thái tử Nam Chiêu Gia Cát Cẩn và binh lính của Thanh Bình quận.

Đôi bên thương vong rất lớn.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 839: Người Đang Ở Đâu

Nhưng trái lại những bang nhân ở quận Thanh Bình đều bị bọn họ giết chết.

Chỉ là thái tử Nam Chiêu quốc Gia Cát Cẩn rất khó đối phó.

Người bên cạnh Gia Cát Cẩn rất lợi hại, người đó đương nhiên là Ma Quân của Ma Ảnh Cung.

Hai người kết hợp đối phó với Tiêu Cửu Uyên.

Cuối cùng để bảo vệ toàn cục Tiêu Cửu Uyên dẫn một đội Long Lan quân dụ dỗ Gia Cát Ẩn và Ma Quân của Ma Ảnh Cung rời khỏi đó.

Nhưng hắn rời đi đã bốn năm ngày rồi mà vẫn chưa có tin tức gì.

Mà bọn họ cũng không dám rời đi, bởi vì bên trong núi Phượng Hoàng này tràn ngập khí độc, lúc trước mười vạn đại quân trên đường hành quân bởi vì trúng phải cỏ độc hoa độc mà chết không ít người, sau khi trải qua chiến đấu kịch liệt, lại chết thêm nhiều người nữa.

Bây giờ chỉ còn hơn bốn năm vạn quân.

Long Lan quân thương vong rất lớn.

Vân Thiên Vũ nghe những người này nói, trong lòng lại tức giận.

Hận không thể giết chết hai người Gia Cát Cẩn và Phượng Vô Nhai.

Cuối cùng bây giờ nàng cũng biết người cứu Gia Cát Cẩn hôm đó là ai rồi.

Là Phượng Vô Nhai, Phượng Vô Nhai hận Tiêu Cửu Uyên, cho nên cứu Gia Cát Cẩn, hai người kết hợp mưu tính giết Tiêu Cửu Uyên ở núi Phượng Hoàng.

Nếu không phải Phượng Vô Nhai, ngày đó bọn họ đã giết Gia Cát Cẩn, làm sao còn để lại hậu họa về sau.

Bây giờ Vân Thiên Vũ vô cùng oán hận Phượng Vô Nhai, nếu như gã ở trước mặt nàng, nàng thật sự muốn một chưởng đánh chết gã.

Nàng muốn hỏi gã giết hại nhiều người như vậy buổi tối ngủ có gặp ác mộng không?

Ngày đó nếu gã không cứu Gia Cát Cẩn, thì gã đã không thể gây nên thương vong lớn như thế này.

Nhưng nàng vẫn luôn biết từ trước đến nay Phượng Vô Nhai là người luôn thích làm theo ý mình.

Vân Thiên Vũ cười lạnh hạ lệnh: “Hắc Diệu, người dẫn người đưa những binh tướng và người của Long Lân quân rút khỏi đây.”

“Ta đưa một đội đi tìm Tiêu Cửu Uyên.”

Hắc Diệu không đồng ý, một là không yên tâm vương gia, thứ hai là gã phải bảo vệ Linh Nghi quận chúa. Trách nhiệm chủ yếu của gã là bảo vệ Linh Nghi quận chúa.

Không phải người khác.

Vân Thiên Vũ lạnh lùng ra lệnh:

“Đây là mệnh lệnh, người không thấy bọn họ đã mấy ngày chưa được ăn gì sao, sắp đói chết rồi sao? Nếu như trên đường lại gặp phải chuyện gì, tất cả mọi người đều sẽ mất mạng, còn có người của Long Lâm quân bọn họ đều cần chữa trị, người lập tức dẫn bọn họ rút khỏi đây.”

Lúc này thái độ Vân Thiên Vũ rất kiên quyết, như một đại tướng.

Hắc Diệu không dám cãi lời nàng, lập tức mở miệng: “Được rồi, tất cả mọi người lập tức theo ta rút khỏi quận Thanh Bình.”

Tất cả mọi người mau chóng sửa sang.

Sau đó đi Hắc Diệu rút khỏi núi Phượng Hoàng, rút khỏi quận Thanh Bình.

Ở đây Vân Thiên Vũ dẫn những người ở hồ Hồng Động tìm kiếm tung tích của Tiêu Cửu Uyên.

Nhưng thời gian càng ngày càng kéo dài mà bọn họ vẫn không tìm thấy tung tích của Tiêu Cửu Uyên.

Vân Thiên Vũ nhớ đến lúc trước phải Ngạo Minh bảo vệ Tiêu Cửu Uyên, nếu như Tiêu Cửu Uyên gặp chuyện nguy hiểm, Ngạo Minh sẽ về kinh báo cho nàng.

Nhưng đến bây giờ Ngạo Minh vẫn chưa xuất hiện.

Nàng đến núi Phượng Hoàng,

Nàng lại không cảm nhận được Ngạo Minh đang ở đâu, nhưng nàng biết Ngạo Minh vẫn chưa chết.

Cho nên Vân Thiên Vũ hoài nghi lúc này Tiêu Cửu Uyên bọn họ đang ở một nơi bị bịt kín.

Nơi bị bịt kín?

Vân Thiên Vũ nghĩ đến mật thất của Tiêu Cửu Uyên, sắc mặt không khỏi thay đổi.

Hắn sẽ không phát bệnh chứ, nếu như vậy, có khi nào hắn đã bị Gia Cát Cẩn và Phượng Vô Nhai giết rồi không.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Vân Thiên Vũ rất khó coi.

Diệp Gia mau chóng mở miệng: “Vũ mao muội đừng lo lắng.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 840: Minh Sơn Hoàng Lăng

Vân Thiên Vũ sao có thể không lo lắng được chứ, hận không thể tìm thấy Tiêu Cửu Uyên ngay lập tức.

Nhưng mà nàng đi đâu để tìm đây.

Vân Thiên Vũ buộc bản thân phải tỉnh táo, suy nghĩ cẩn thận nên làm như thế nào để tìm hân.

Trong đầu nàng chợt lóe lên, nhớ tới lần trước Tiêu Cửu Uyên tặng cho nàng một con bọ cánh vàng biết bay.

Bọ cánh vàng biết bay có thể truyền tin, có thể tìm Tiêu Cửu Uyên, vậy thì bây giờ nàng có thể lệnh cho bọ cánh vàng biết bay đưa bọn họ đi tìm Tiêu Cửu Uyên.

Nghĩ đến điều này, Vân Thiên Vũ vui mừng lập tức lấy hộp linh ngọc mà Tiêu Cửu Uyên giao cho nàng từ trong Phượng Linh giới ra.

Nàng mở hộp linh ngọc ra quả nhiên nhìn thấy một con bọ cánh vàng biết bay vào màu đang chuyển động, sau đó từ từ bay ra khỏi hộp linh ngọc.

Vân Thiên Vũ ấn vào đầu bọ cánh vàng biết bay sau đó ra lệnh: “Bọ cánh vàng biết bay, đưa chúng ta đi tìm Tiêu Cửu Uyên, lập tức đưa chúng ta đi tìm Tiêu Cửu Uyên.”

Nàng vừa hạ lệnh, bộ cánh vàng biết bay liên xoay người về phía trước.

Vân Thiên Vũ lập tức nói với mọi người: “Đi, có thể nó đưa chúng ta đi tìm Tiêu Cửu Uyên bọn họ.”

Mấy người đi theo bộ cánh vàng biết bay, sau khi rẽ bảy tám đường trong núi Phượng Hoàng.

Rất nhanh bộ cánh vàng biết bay dừng lại không bay tiếp nữa.

Nó vòng quang một tấm bia đá không rời.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng đi đến trước bia đá, nhìn tới nhìn lui cũng không thấy điều gì khác biệt.

Nhưng bộ cánh vàng biết bay phán đoán sẽ không sai, nó bay đi bay lại không chịu rời đi chứng tỏ bia đá này có vấn đề.

Chẳng lẽ trên bia đá có cơ quan gì đó, Tiêu Cửu Uyên biến mất có liên quan đến bia đá này sao?

Nếu đã như vậy Vân Thiên Vũ bắt đầu đưa tay kiểm tra xem có thật tìm được điểm mấu chốt gì trên bia đá.

Những người khác cũng tiến lên hỗ trợ tìm kiếm.

Tất cả mọi người tìm kiếm một hồi, sau đó không biết ai sờ nhầm cái gì chỉ nghe thấy tiếng vang soạt soạt.

Vậy mà tấm bia đá từ từ chuyển động, bia đá từ từ hạ xuống, phía sau phát hiện một cái cổng vòm, trên cổng có ghi mấy chữ to Long Phi Phượng Vũ.

Minh Sơn hoàng lắng.

Đám người Vân Thiên Vũ và Diệp Gia kinh ngạc nhìn tất cả, không nghĩ tới bên trong núi Phượng Hoàng lại ẩn dấu một khu lăng mộ hoàng gia.

Không biết là hoàng đế triều đại nào lại xây dựng lăng mộ ở đây.

Vân Thiên Vũ không để ý nơi này là lăng mộ gì, nàng nhìn Quân Hạo Thiên và Lâm Tâm mộc nói:

“Xem ra Tiêu Cửu Uyên vô tình rơi vào lăng mộ này.”

“Có vẻ đúng là như vậy.”

Quân Hạo Thiên Và Lâm Tâm Mộc cũng tán thành quan điểm của Vân Thiên Vũ.

Vấn đề hiện tại là bọn họ phải nghĩ cách mở cửa lăng mộ, không thể dùng lực mạnh để mở lăng mộ.

Bởi vì trong hoàng lăng nhất định có rất nhiều bẫy, nếu như bọn họ dùng địa lôi phá cửa lăng mộ.

Rất có thể khiến cho lăng mộ bị sụp đổ, như vậy những người trong lăng mộ cũng sẽ bị vùi lấp không thể sống sót.

Bây giờ bọn họ đã biết Tiêu Cửu Uyên ở bên trong, Vân Thiên Vũ lại càng không dám dùng địa lôi để mở cửa lăng mộ.

Dựa theo đạo lý, lăng mộ hẳn là đã bịt kín lối ra vào nhưng bây giờ Tiêu Cửu Uyên lại vào được trong lăng mộ, điều này cho thấy nhất định lăng mộ này có lối ra vào.

Đây có thể là lối thoát mà những người thợ thủ công xây lăng để lại.

Những thợ thủ công xây lăng mộ hoàng gia trong các triều đại đều sẽ chết trong lăng mộ, trong số đó chắc chắn có người không muốn chết nên âm thầm tạo ra lối thoát.

Cho nên chỉ cần bọn họ có thể tìm được cơ quan là có thể mở cửa lăng mộ.

Vân Thiên Vũ dặn dò mọi người mau chóng tìm, nhất định trong thời gian ngắn nhất phải tìm ra lối ra vào.

“Các người lập tức tìm cho ta, nhớ tìm kỹ những nơi mà người ta không chú ý, còn những nơi dễ bị phát hiện thì không cần tìm, những người thợ đó không dám để lại lối thoát ở những nơi quá lộ liễu, nhất định là sẽ làm ở những nơi người ta không chú ý.”

Nàng vừa nói vậy, mọi người đã biết phương hướng để tìm kiếm.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 841: Hoàng Lăng Thạch Thất

Tất cả mọi người bắt đầu tìm cơ quan, ngay cả Điều Gia và Tiểu Anh cũng không chần chừ.

Đương nhiên bọn nó tích cực như vậy, không phải là vì cứu Tiêu Cửu Uyên mà là vì cứu Ngạo Minh.

Tuy rằng Ngạo Minh kia đã lâu không bị ăn đòn, nhưng ở chung thời gian dài như vậy, bọn nó cũng không nỡ để nó chết.

Vân Thiên Vũ cũng không sốt ruột tìm cơ quan mà nhìn xung quanh, xem chỗ nào có khả năng cất giấu cửa ra nhất.

Cuối cùng nàng nhìn thấy trên cổng vòm nửa vòng tròn của hoàng lăng có một đôi mắt điêu khắc bằng đá dường như hơi khác thường, hai con mắt có chút khác biệt.

Một lớn một nhỏ.

Nếu không nhìn kỹ, căn bản nhìn không ra.

Có lẽ người bình thường cho rằng thợ xây đã làm sai rồi, nhưng Vân Thiên Vũ biết thợ xây có thể tu sửa hoàng lăng, mỗi người đều có bản lĩnh rất lớn, làm sao có thể xuất hiện khác biệt như vậy.

Tim Vân Thiên Vũ kích động, nàng nhanh chóng tiến lên từng bước, đưa tay ra nhấn xuống mắt nhỏ.

Nàng nhấn một cái, mắt nhỏ kia liền rụt đi vào, sau đó vang lên tiếng rầm rầm.

Một nơi cách cửa vòm lớn của hoàng lăng không xa đột nhiên nứt ra, lộ ra một cái lỗ chỉ đủ một người chui vào.

Vân Thiên Vũ kích động, nàng nhanh chóng đi đến cái lỗ.

Quân Hạo Thiên ở bên cạnh đưa tay ra ngăn cản nàng: "Vũ nhi, con cẩn thận chút, phía dưới này là hoàng lăng, cơ quan rất nhiều, nói không chừng sẽ gặp nguy hiểm."

"Không sao, con đi xuống xem một chút, mọi người ở phía trên chờ con."

Kết quả tất cả mọi người không đồng ý. Cuối cùng mọi người quyết định Quân Hạo Thiên và Lâm Tâm Mộc cùng Vân Thiên Vũ đi xuống hoàng lăng tìm Tiêu Cửu Uyên và đám người Long Lô quân.

Diệp Gia và Ảnh Tử mang theo thuộc hạ của Ly vương phủ canh giữ ở bên ngoài hoàng lăng, giúp đám người Vân Thiên Vũ canh chừng thật tốt, không để người khác động vào cửa ra của hoàng lăng.

Điền Gia và Tiểu Anh đi theo Vân Thiên Vũ xuống hoàng lăng.

Trên đường đi, Vân Thiên Vũ nhanh chóng căn dặn Điền Gia: "Người lưu lại một chút mùi đặc biệt, lát nữa chúng ta còn phải đi về đường cũ, nếu tìm không thấy đường ra thì sẽ phiền toái." "Vâng, chủ tử."

Mấy người vừa mới đi xuống lỗ nhỏ của hoàng lăng, cơ quan bên ngoài liền đóng lại.

Đám người Vân Thiên Vũ vừa vào hoàng lăng, nàng lập tức thả ra bọ cánh vàng, để bọ cánh vàng dẫn đường đi tìm Tiêu Cửu Uyên.

Trên đường tuy rằng đụng phải không ít cơ quan, nhưng bởi vì Vân Thiên Vũ và đám người Quân Hạo Thiên vô cùng cẩn thận, cố gắng không động loạn vào cơ quan, cho nên an toàn đi vào thạch thất nằm sâu bên trong hoàng lăng.

Bộ cánh vàng không đi, ở ngoài cửa thạch thất chuyển động qua lại, Vân Thiên Vũ vừa nhìn thấy liền biết Tiêu Cửu Uyên và đám người Bạch Diệu rất có thể ở trong thạch thất.

Vân Thiên Vũ ổn định tâm trạng, tiến lên cẩn thận gõ vào vách đá thạch thất, hướng về phía trong hỏi: "Tiêu Cửu Uyên, huynh ở đâu?"

Một lát sau bên trong cũng không có phản ứng gì.

Vân Thiên Vũ không từ bỏ hi vọng, lại gõ vào vách đá hỏi người ở bên trong: "Tiêu Cửu Uyên, mọi người có ở bên trong hay không? Nếu có thì gõ vào vách đá một tiếng."

Lúc này đám người Tiêu Cửu Uyên ở trong thạch thất đã sắp hư thoát*, nhiều ngày không ăn không uống, khiến tất cả mọi người rất suy yếu, cơ thể mềm nhũn tựa vào vách tường, bọn họ cũng đã nghĩ cách hết rồi, nhưng vẫn không tìm thấy cửa ra.

Chẳng lẽ bọn họ phải chết trong tòa hoàng lăng này hay sao?

Tiêu Cửu Uyên nghĩ đến Vân Thiên Vũ đang ở cách xa ngàn dặm.

Không biết hiện tại Vũ nhi như thế nào?

Suy nghĩ của hắn có chút mơ hồ, nghĩ đến lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, hiện tại vừa nghĩ đến hắn đã cảm thấy đau lòng.

Wu nhi nàng thật sự sống không dễ dàng, mà bản thân hắn thật sự quá khốn nạn, tại sao lại đối xử Wu nhi như vậy chứ. Vốn hắn muốn một đời

một kiếp đối xử tốt với Vũ nhi, sủng nàng, yêu nàng, nhưng bây giờ thì sao, hắn lại bị vây ở trong hoàng lăng này không ra được.

Nếu Vũ nhi nàng biết hắn chết trong tòa hoàng lăng này, nàng có thể sẽ rất đau lòng, rất buồn hay không.

(*) Hư thoát: Chỉ cơ thể nhiều ngày không ăn không uống nên bị suy nhược, mất nước.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 842: Tiêu Cửu Uyên, Huỳnh Ở Đâu

Tiêu Cửu Uyên mơ màng nghĩ, căn bản không nghe thấy tiếng Vân Thiên Vũ gõ vào vách đá.

Cuối cùng vẫn là Bạch Diệu nhanh chóng mở miệng: "Vương gia, người nghe thử xem, có phải tiếng kêu của Linh Nghi quận chúa hay không."

Tiêu Cửu Uyên lấy lại tinh thần, nhanh chóng ngừng thần nghe ngóng, quả nhiên nghe thấy tiếng Vân Thiên Vũ vang lên: "Tiêu Cửu Uyên, huynh có ở đó hay không, nếu có thì hãy gõ một tiếng lên vách đá."

Tiêu Cửu Uyên ngẩn người, nghe thấy tiếng nói tao nhã kia, phảng phất vọng lại tiếng vang, hẳn đây là năm mơ sao?

Tại sao Vũ nhi nàng lại tới núi Phượng Hoàng rồi, làm sao có thể đi vào hoàng lăng, nàng không phải đang ở kinh thành cách xa ngàn dặm hay sao?

Chẳng lẽ là bởi vì hẳn rất nhớ nàng, cho nên sinh ra ảo giác ư?

Trong thạch thất, Tiêu Cửu Uyên ngồi không nhúc nhích, cho đến khi trên vách đá lại có tiếng vang lên.

Tiêu Cửu Uyên mới tin tiếng nói mà bản thân nghe thấy không sai.

Là Vũ nhi, vậy mà Vũ nhi nàng đã tới rồi.

Tim Tiêu Cửu Uyên trong nháy mắt tràn đầy vui sướng, nhưng tiếp đó lại cảm thấy đau lòng.

Tại sao nàng lại đi đến núi Phượng Hoàng.

Núi Phượng Hoàng nguy hiểm thế nào, hẳn đương nhiên biết, vậy mà nàng chẳng những tìm được núi Phượng Hoàng, hơn nữa còn tìm tới hoàng lăng, tìm tới nơi này.

Tiêu Cửu Uyên vội vàng đứng lên, đi đến bên vách đá, nhanh chóng gõ lên vách đá.

Vách đá vừa vang lên tiếng gõ, Vân Thiên Vũ ở bên ngoài vui vẻ nở nụ cười, Quân Hạo Thiên và Lâm Tâm Mộc ở phía sau nàng đồng thời nở nụ cười.

Hai người đưa tay ra mừng rỡ nắm tay nhau, chỉ cần người không sao là tốt rồi, bọn họ nghĩ cách cứu hẳn ra là được. Như vậy, Vũ nhi và Ly vương gia cũng không cần phải chia xa nữa.

Hai người bọn họ khó khăn lắm mới đến được với nhau, cho nên bọn họ hi vọng hai người yêu nhau thì cuối cùng sẽ ở cùng nhau.

Bên ngoài thạch thất, Vân Thiên Vũ nghe thấy bên trong vang lên tiếng gõ cùng giọng nói Tiêu Cửu Uyên hỏi nhanh: "Vũ nhi, tại sao nàng lại từ kinh thành chạy tới đây rồi?" Vân Thiên Vũ vốn vẫn rất kiên cường, nhưng nghe Tiêu Cửu Uyên nói xong, ánh mắt nàng đột nhiên ảm ứot.

Sự kiên cường trong lòng dường như lập tức bị đánh vỡ, nếu không phải bởi vì lúc này hai người một người ở trong thạch thất còn một người ở ngoài thạch thất, nàng đã muốn nhào vào trong ngực Tiêu Cửu Uyên khóc một trận thật lớn.

Sau khi Tiêu Cửu Uyên rời đi, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi nàng đã bị người khác mắng là yêu cơ họa quốc, còn trải qua chuyện Dung Hành nổi loạn, sau đó nàng lại sợ hãi xảy ra chuyện, đi suốt ngày đêm đến đây.

Thật ra mỗi một bước nàng đều rất cẩn thận, đều rất lo lắng.

Hiện tại đột nhiên nghe thấy giọng nói của Tiêu Cửu Uyên, nàng lập tức nhận thấy thật ra bản thân rất yếu ớt.

Thật ra nàng cũng muốn có một người sống vai đi cùng với mình, cùng nàng đối phó với kẻ thù bên ngoài.

Vân Thiên Vũ ở bên ngoài đang miên man suy nghĩ, bên trong Tiêu Cửu Uyên không nghe thấy tiếng nói của nàng, hẳn không khỏi bối rối, vội vàng hỏi: "Vũ nhi, nàng làm sao vậy? Nàng không sao chứ? Có phải nàng bị thương rồi không? Hay là sinh bệnh rồi?"

Vân Thiên Vũ nghe ra sự lo lắng và căng thẳng trong lời nói của Tiêu Cửu Uyên, nàng không muốn khiến Tiêu Cửu Uyên lo lắng căng thẳng nữa, cho nên ổn định tâm tình nói: "Tiêu Cửu Uyên ta không sao, ta chính là nhất thời vui vẻ mà thôi."

Tiêu Cửu Uyên đưa tay ra chạm nhẹ vách đá, trong lòng ấm áp, hận không thể lập tức đập vỡ vách đá, sau đó lao ra ôm Vân Thiên Vũ thật chặt, trấn an nàng, bảo nàng đừng lo lắng.

Nhưng bây giờ hẳn không làm được gì cả.

Vân Thiên Vũ ở bên ngoài nhanh chóng hỏi: "Tiêu Cửu Uyên, mọi người không sao chứ, huynh và Bạch Diệu không xảy ra chuyện gì chứ?"

Trong thạch thất, Bạch Diệu nghe thấy Vân Thiên Vũ vẫn quan tâm gã, trong lòng cũng rất cảm động.

Vân Thiên Vũ ngay sau đó lại hỏi: "Mọi người đừng gấp gáp, chúng ta nghĩ cách đã, xem làm thế nào mới có thể mở vách đá này ra được."

Bên trong thạch thất, Tiêu Cửu Uyên nói: "Vũ nhi, nàng đừng sốt ruột, từ từ nghĩ cách."

Bởi vì Vân Thiên Vũ đến cho nên tinh thần của Tiêu Cửu Uyên đã khá lên nhiều, hắn nhìn đám người Long Lân quân ở bên cạnh nói: "Chúng ta lại tìm một lần nữa, xem có thể tìm được cơ quan của thạch thất này hay không."

Thật ra bọn họ đã tìm rất nhiều lần, nhưng nghe Tiêu Cửu Uyên nói xong, hơn nữa biết Linh Nghi quận chúa đã chạy tới đây, cho nên mọi người giống như thấy được hi vọng, cuối cùng tất cả đều nhanh chóng tìm kiếm cơ quan thạch thất.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 843: Đốt Vàng Mả Cho Người

Chỉ là mấy người tìm một lúc lâu cũng không tìm được bất kỳ cơ quan nào.

Trên tường, trên mặt đất và ở trong góc, mỗi một chỗ rất nhỏ bọn họ cũng đã tìm qua, nhưng không có bất kỳ sự khác thường nào.

Bên ngoài, Vân Thiên Vũ và Điều Gia còn có Tiểu Anh cũng tìm một lần, một người hai linh thú cũng không tìm được bất cứ cơ quan nào.

Lúc này Vân Thiên Vũ sốt ruột rồi, lòng nóng như lửa đốt, vội vàng tìm kiếm, cấp bách muốn mở thạch thất ra.

Quân Hạo Thiên và Lâm Tâm Mộc ở phía sau Vân Thiên Vũ vẫn không cử động.

Lúc Vân Thiên Vũ cùng linh thú tìm cơ quan mật thất, hai người cẩn thận quan sát một chút.

Cuối cùng hai người đưa ra kết luận.

Thạch thất không có cửa ra.

"Vũ nhi, không cần tìm nữa, thạch thất này không có cơ quan thoát ra. Bất kỳ cơ quan nào trong hoàng lăng này đều là cơ quan chết, chỉ cần khởi động thì sẽ không thể thoát ra nữa."

Lời nói của Quân Hạo Thiên lập tức khiến tim Vân Thiên Vũ nguội lạnh.

Chẳng những Vân Thiên Vũ thất vọng, Tiêu Cửu Uyên và đám người Long Lân quân ở bên trong thạch thất cũng vô cùng thất vọng.

Không có cơ quan.

Vậy tất cả mọi người chờ chết sao?

Bọn họ chết cũng được, nhưng chủ tử hãn thì sao?

Mọi người nhìn Tiêu Cửu Uyên, ngũ quan tuyệt mỹ Tiêu Cửu Uyên hiện lên vẻ nặng nề, đôi mắt tràn đầy đau đớn, nhất là nghĩ đến Vũ nhi đang ở bên ngoài thạch thất, giờ phút này nàng nhất định rất đau lòng.

Tiêu Cửu Uyên không sợ chết, nhưng hãn sợ Vân Thiên Vũ buồn.

Cho nên hãn tựa vào vách tường, nói với Vân Thiên Vũ ở bên ngoài: "Vũ nhi, mau đi khỏi hoàng lăng đi."

Vân Thiên Vũ dựa vào vách đá, thái độ kiên quyết nói: "Ta sẽ không bỏ lại một mình huynh ở đây, nếu chết thì mọi người cùng nhau chết."

Tiêu Cửu Uyên làm sao có thể đồng ý chuyện này, ngũ khí lạnh lùng nói: "Vũ nhi, đừng làm loạn nữa, mau dẫn Điêu Gia và Tiểu Anh đi ra ngoài, trong hoàng lăng này nguy cơ trùng trùng, nếu nàng ở lại, nói không chừng sẽ rơi vào cơ quan."

Vũ nhi ở lại càng lâu, nguy hiểm càng lớn.

Cho nên hãn hi vọng họ nhanh chóng chạy khỏi đây.

"Vũ nhi, đi mau, mặc kệ ta."

Mặt Tiêu Cửu Uyên tựa vào vách đá nói: "Vũ nhi, chuyện cuối cùng bốn vương hối hận chính là lần đầu chúng ta gặp nhau, những chuyện ta đã làm với nàng, tha thứ cho ta, vốn tưởng rằng kiếp này sẽ bù đắp cho nàng, nhưng kiếp này không còn cơ hội nữa vậy thì để kiếp sau đi."

Vân Thiên Vũ nghe thấy một Tiêu Cửu Uyên luôn luôn ngông cuồng, vậy mà lúc này lại nói ra những lời bất lực như vậy, nước mắt của nàng gần như đã trào ra.

Nàng kiên định tựa vào vách đá, lắc đầu nói: "Ta không đi, ta không đi."

Điêu Gia và Tiểu Anh ở bên cạnh Vân Thiên Vũ lúc này cũng tựa vào vách đá, bọn nó hướng tới Ngạo Minh ở bên trong vách đá thương tâm kêu lên.

"Báo ca, người còn sống không? Đã chết hay chưa?"

"Báo ca, người yên tâm, sau này ta sẽ đốt vàng mã cho người."

"Báo ca, người cuối cùng cũng không thể ức hiếp ta nữa rồi, ta sẽ ngủ không ngon."

Bầu không khí đang đau buồn bỗng chốc bị một con chồn phá hủy.

Mà con chồn ở chỗ này vẫn đang nói rất nhiều.

Tiểu Anh ở bên cạnh Điêu Gia đau lòng nức nở nói với Ngạo Minh ở bên trong: "Chồn ca à, ông trời đây là thay ta báo thù mà, nếu người thích ta sớm một chút, lần này không đến mức bị trừng phạt..."

"Báo ứng, báo ứng."

Ngạo Minh ở bên trong vách đá nổi giận gầm lên một tiếng.

"Câm miệng, hai tên đáng chết."

Được rồi, Diêu Gia và Tiểu Anh không dám khóc nữa, mặc dù con báo này chỉ là một con báo sắp chết, nhưng uy lực của nó vẫn còn đấy.

Quân Hạo Thiên ở phía sau Vân Thiên Vũ đột nhiên mở miệng nói: "Thật ra ta có một cách, có thể thử một lần."

Vân Thiên Vũ nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Quân Hạo Thiên: "Sư phụ người nói đi."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 844: Oan Gia Ngõ Hẹp

Quân Hạo Thiên chậm rãi nói.

“Ta và sư mẫu của con đều là linh lực tử linh, hai người chúng ta liên thủ nhất định có thể hủy diệt được vách đá này, ta nhớ không lầm thì Ly thân vương gia cũng là năng lực tử linh, khi chúng ta hủy diệt vách đá, hẳn có thể kết một đạo linh lực làm lá chắn bảo vệ cho mình và những người ở bên trong, như vậy sẽ không đáng lo.”

“Nhưng sau khi chúng ta hủy diệt vách đá, hoàng lăng tất nhiên cũng sẽ bị tàn phá, chúng ta nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất để chạy ra khỏi đó, nếu không tất cả sẽ bị vùi lấp trong đồng đồ nát.”

Phương pháp này cũng có thể gọi là tạm ổn, nhưng nó quá mạo hiểm.

Bởi vì nếu không kịp thoát ra khỏi hoàng lăng thì tất cả bọn họ sẽ đều phải chết.

Tiêu Cửu Uyên bên trong vách đá cũng sẽ không đồng ý.

Hắn tình nguyện nhường Vũ Nhi sống, không muốn nàng vì cứu hắn mà phải chết.

Chuyện trước kia đã đủ khiến hắn áy náy.

Nếu còn khiến nàng vì cứu hắn mà chết.

Đừng nói cả đời này hăn trả không hết ân tình, chính là kiếp sau cũng trả không hết.

Tiêu Cửu Uyên ở trong vách đá nghe người bên ngoài nói chuyện thì biết đó là Thiên Mộc sơn trang Quân Hạo Thiên, sư phụ của Vân Thiên Vũ.

Cho nên Tiêu Cửu Uyên liền kêu to: “Quân tiền bối, các người không cần cứu ta, mang Vũ Nhi đi, mang nàng đi ngay lập tức.”

Vân Thiên Vũ lập tức ở bên ngoài vách đá rống giận: “Tiêu Cửu Uyên, huynh nói cái quái gì vậy, ta không thể bỏ mặc huynh ở lại đây một mình được.”

Nàng nói xong thì quay sang hạ lệnh: “Sư phụ và sư mẫu của ta sẽ lập tức liên thủ phá hủy vách đá này, huynh mau tạo lá chắn để bảo vệ chính mình và mọi người đi, chờ đến khi chúng ta hủy diệt vách đá thì các người liền lập tức lao ra, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất thoát ra khỏi hoàng lăng.”

Vân Thiên Vũ dứt lời thì quay đầu nhìn Quân Hạo Thiên và Lâm Tâm Mộc, nói: “Sư phụ, sư mẫu các người thấy như vậy có ổn không?”

Quân Hạo Thiên vội gật đầu: “Được, chúng ta lập tức bắt đầu, các người lui ra sau một bước.”

Vân Thiên Vũ, Điều Gia và Tiểu Anh liền vâng lời lui ra sau một bước.

Khi các nàng đã lui về sau, Quân Hạo Thiên nhìn sang Lâm Tâm Mộc, sau đó hai vợ chồng cùng phát tay, hai đạo tử linh chậm rãi phóng ra, bọn họ lại cường thêm một lực, linh lực cường đại âm âm đánh về phía vách đá.

Vách đá lay động vài cái. Bên trong vách đá, Tiêu Cửu Uyên mau chóng dùng tử linh tạo ra kết giới bảo vệ cho chính mình và Long Lân

quân.

Vách đá rung động ầm trời một hồi thì liền vỡ nát.

Chỉ thấy một tia sáng tím từ bên trong vách đá phóng vọt ra.

Tiêu Cửu Uyên và tất cả người của Long Lâm quân đều chạy ra khỏi vách đá.

Nhưng lúc này, trong hoàng lăng đã có nhiều nơi phát ra tiếng ầm vang đổ nát.

Toàn bộ không gian đều bị lay động, một vài chỗ còn vang lên tiếng nứt nẻ răng rắc.

Cũng có chỗ vang lên âm thanh kéo kẹt kéo kẹt.

Vân Thiên Vũ hoảng đến xanh mặt, vội tiến lên kéo tay Tiêu Cửu Uyên, sau đó ra lệnh cho Điêu Gia: “Mau chạy ra trước dẫn đường.”

“Vâng, chủ tử.”

Điêu Gia lách mình vọt thẳng vào hoàng lăng, lúc này nó đã đánh dấu khí vị ở trên đường nên sẽ rất dễ tìm ra lối đi.

Một đám người được Điêu Gia dắt chạy về phía cửa thoát của hoàng lăng, phía sau bọn họ trời đất rung động, bên trong hoàng lăng có vô số chỗ bị đá lớn rơi trúng phá hủy toàn bộ hình dạng ban đầu.

Sức văng của đất đá như sóng nhiệt không ngừng xông thẳng về phía bọn họ.

Ai cũng không dám chần chờ, nhanh chân đuổi kịp đội ngũ phía trước.

Bọn họ đã sắp đến được lối nhỏ dẫn ra ngoài thì nào ngờ ầm vang một tiếng, tòa lăng mộ bên cạnh rung động rồi đột nhiên vỡ vụn ra.

Bên trong phóng vọt ra hai thân ảnh, rơi xuống trước mặt bọn họ.

Đám người của Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ vô cùng sửng sốt, bọn họ mau chóng chạy qua xem thì nhìn thấy hai dáng người, một là Phượng Vô Nhai y phục đỏ thẫm, một là Nam Chiêu Thái tử Gia Cát Cần mặc bạch y.

Thần sắc của cả hai đều rất tệ.

Ắt hẳn bọn họ đã bị nhốt trong hoàng lăng rất lâu rồi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 845: Không Muốn Làm Nàng Bị Tổn Thương

Gia Cát Cẩn và Phượng Vô Nhai đều tưởng rằng bọn họ nhất định sẽ phải bỏ mạng ở nơi đó, nào ngờ lãng mộ đột nhiên vỡ vụn, bọn họ liền có cơ hội thoát ra ngoài.

Gia Cát Cẩn vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ tay trong tay đứng chung một chỗ.

Gã đột nhiên bị kích động, sắc mặt trở nên u ám.

Vân Thiên Vũ cũng mặc kệ gã, hô to: “Cút ngay.”

Hoàng lãng đã bị phá hủy, nếu bọn họ cứ nấn ná ở bên trong thì ắt sẽ bị vùi chết.

Nàng không muốn chết.

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời thì bắt gặp được ánh mắt của Phượng Vô Nhai đang đứng cạnh bên Gia Cát Cẩn.

Nàng liếc nhìn Phượng Vô Nhai, vẻ mặt đầy sự căm giận, ghét cay ghét đắng, trong ánh mắt bùng lên ngọn lửa hận, tựa như đang nhìn một thứ gì đó đáng khinh bỉ lắm.

Nàng không bao giờ muốn nhìn thấy y thêm một lần nào nữa.

Phượng Vô Nhai hiểu được ánh mắt nàng, thâm tâm y vô cùng đau đớn. Trong chốc lát đã cảm thấy khó chịu đến dị thường.

Y nhìn vào ánh mắt nàng, đột nhiên cảm thấy chính mình đã làm sai điều gì.

Tuy rằng y rất hận Tiêu Cửu Uyên, nhưng y không nghĩ đến Vũ Nhi cũng ghét bỏ y như y hận Tiêu Cửu Uyên vậy.

Phượng Vô Nhai sắc mặt trắng bệch, theo bản năng muốn trốn chạy.

Quân Hạo Thiên ở phía sau Vân Thiên Vũ sốt ruột mở miệng: “Vũ Nhi, mau tới đây, để ta đánh chết bọn họ, bằng không hoàng lăng liền bị phá hủy, tất cả mọi người sẽ đều phải chết ở chỗ này.”

Quân Hạo Thiên nói xong, Gia Cát Cẩn đứng phía đối diện liền biết bọn họ biết lỗi ra.

Sắc mặt gã âm trầm rồi đột nhiên ha ha cười rộ lên, nhìn Tiêu Cửu Uyên nói.

“Tiêu Cửu Uyên, hiện tại ngươi có hai lựa chọn, một là chúng ta tất cả đều chết ở trong này, hai là chúng ta mang theo Vũ Nhi ra ngoài, ngươi chết ở trong này.”

“Ta thật muốn nhìn xem ngươi có yêu Vũ Nhi thật lòng hay không.”

Tiêu Cửu Uyên ngẩn cả người, vội quay sang nhìn Vân Thiên Vũ.

Hắn muốn nói điều gì đó nhưng Vân Thiên Vũ lập tức trừng mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên một cái rồi lạnh giọng nói: “Đừng nói lời vô nghĩa. Muốn chết cùng chết, muốn sống cùng sống.”

Muốn chết cùng chết, muốn sống cùng sống, lời này của nàng.

Chính là khích vào điểm chí mạng của hai nam nhân đứng đối diện. Gia Cát Cẩn muốn phát điên, hận thù trong lòng gã đối với Tiêu Cửu Uyên càng sâu đậm.

Mà Phượng Vô Nhai lại vô cùng khổ sở, hối hận về những chuyện chính mình đã làm.

Thì ra Vũ Nhi thích Tiêu Cửu Uyên sâu đậm như vậy, nếu y giết hoặc hại chết Tiêu Cửu Uyên, Vũ Nhi chắc chắn sẽ mãi mãi ôm hận với y, hơn nữa nàng cũng sẽ vô cùng đau buồn.

Mà y không muốn Vũ Nhi bị tổn thương.

Nàng không thích y, không tiếp nhận tấm chân tình của y cũng không sao.

Y chỉ hy vọng nàng có một sống thật vui vẻ và hạnh phúc.

Y muốn giết Tiêu Cửu Uyên cũng là vì trước kia Tiêu Cửu Uyên từng đối xử tệ bạc với Vũ Nhi, y cho rằng Tiêu Cửu Uyên đã thương tổn Vũ Nhi quá nhiều nên không xứng đáng được Vũ Nhi yêu thương, nhưng hiện tại xem ra y đã sai rồi.

Người Vũ Nhi thích là hãn, nếu Tiêu Cửu Uyên có mệnh hệ gì thì chắc chắn Vũ Nhi sẽ vô cùng đau lòng.

Mà y không muốn nàng đau lòng.

Phượng Vô Nhai trong lòng phút chốc đã hạ quyết tâm.

Hãn vội nhìn về phía Vân Thiên Vũ, nói: “Thực xin lỗi, là do ta gây ra chuyện phiền toái cho các người, vậy để ta giải quyết chuyện này đi.”

Nói xong, y phất tay vận linh lực đánh qua Gia Cát Cẩn.

Gia Cát Cẩn hoàn toàn không phòng bị Phượng Vô Nhai nên bị y trực tiếp đánh bay ra ngoài.

Như khi Gia Cát Cẩn bị đánh bay đi, gã vẫn không quên duỗi tay túm chặt lấy Phượng Vô Nhai.

Gã phẫn nộ thét vang: “Phượng Vô Nhai, người bị điên sao.”

Phượng Vô Nhai không để ý tới Gia Cát Cẩn, chỉ xa xăm nhìn Vân Thiên Vũ nói.

“Vũ Nhi, đừng trách ta, ta không muốn làm nàng bị tổn thương, ta chỉ hận Tiêu Cửu Uyên đã đối xử tệ với nàng, cho nên mới ra tay đối phó hắn.”

Vân Thiên Vũ ngược mắt nhìn Phượng Vô Nhai, thấy y một thân y phục đỏ thẫm, đôi mắt đen láy đang cười buồn bã.

Hệt như một đóa sắp héo tàn, khiến người khác nhìn không được sự đau lòng.

Giờ phút này, thâm tâm nàng đặc biệt khó chịu..

Đương nhiên nàng cũng không phải vì yêu y mà khó chịu, mà là một loại đau xót toàn thân.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 846: Người Một Nhà

Đám người của Quân Hạo Thiên ở phía sau mặc kệ Phượng Vô Nhai vì sao lại làm như vậy, chỉ sốt ruột thúc giục: “Đi mau, nấn ná mãi thì toàn bộ hoàng lăng sẽ sập xuống đấy.”

Tiêu Cửu Uyên gắt gao lôi kéo Vân Thiên Vũ chạy ra ngoài.

Vân Thiên Vũ quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một thân ảnh màu đỏ thắm đang sắp bị vùi lấp trong đồng đồ nát của hoàng lăng, khóe môi của y vẫn nhếch thành một nụ cười u nhã đau thương hết như một đóa hoa đầy vẻ yêu nghiệt màu đỏ như máu.

Tâm nàng chùn xuống, nặng nề như chìm xuống tận đáy cốc.

Giờ phút này, nàng lựa chọn tha thứ cho y.

Phượng Vô Nhai, ta tha thứ cho ngươi.

Trong tình yêu, không có đúng sai, chỉ có yêu hay không yêu, thực xin lỗi.

Nàng nói xong xoay người theo Tiêu Cửu Uyên chạy thẳng ra ngoài.

Tiêu Cửu Uyên nhìn thấy thần sắc của nàng, cuối cùng cũng yên lòng, lúc trước hẳn có hơi lo lắng.

Một đám người đi theo theo sau Điều Gia và Tiểu Anh ra khỏi hoàng lăng.

Bọn họ trong chớp mắt đã phá mở được lối ra của hoàng lăng mà chạy thoát thân.

Phía sau lưng bọn họ, hoàng lăng âm âm vang dội, vốn dĩ nơi này là một mảnh đất phẳng nhưng đột nhiên lại bị sập xuống một mảng lớn.

Cả một ngọn núi cũng bị lún xuống rất nhiều tạo nên một thung lũng.

Thật may tất cả bọn họ đều đã thoát ra.

Tiêu Cửu Uyên nắm chặt tay Vân Thiên Vũ: “Vũ Nhi, cảm ơn nàng.”

Hắn vừa lên tiếng thì Vân Thiên Vũ không suy nghĩ về chuyện của Phượng Vô Nhai nữa, nàng quay đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên, cười khẽ: “Cảm ơn cái gì, chúng ta là người một nhà.”

“Đúng vậy, chúng ta là người một nhà.”

Tiêu Cửu Uyên nở nụ cười, tuy rằng khuôn mặt hắn vô cùng tiều tụy, nhưng thần thái trong ánh mắt vẫn rất sinh động.

Vân Thiên Vũ nhìn mọi người, nghĩ đến việc bọn họ đã nhiều ngày bị nhốt ở bên trong hoàng lăng, nhất định không có thức ăn hay nước uống.

Trước khi đến núi Phượng Hoàng, nàng đã chuẩn bị rất nhiều đồ ăn thức uống trữ trong Phượng Linh giới.

Vân Thiên Vũ lên tiếng: “Tốt rồi, trước mắt mọi người nên tìm một chỗ nghỉ ngơi, sau đó ăn uống chút gì đó rồi chúng ta xuống núi quay về.”

Tiêu Cửu Uyên gật đầu đồng ý, đoàn người tìm một chỗ yên tĩnh ngồi xuống nghỉ mệt.

Vân Thiên Vũ lấy lương khô và nước uống trong Phượng Linh giới ra phân phát cho mọi người.

Chờ đến khi sắp xếp ổn thỏa rồi thì nàng mới cùng Tiêu Cửu Uyên tìm một chỗ vắng vẻ để nghỉ ngơi.

Vân Thiên Vũ quan tâm hỏi tình hình khi Tiêu Cửu Uyên lên núi Phượng Hoàng.

Tiêu Cửu Uyên liền nói cho nàng về trận chiến của hắc với Gia Cát Cẩn Phượng và Vô Nhai ngày hôm đó.

Vân Thiên Vũ nghe xong nhin không được bồn chồn.

“Ta nghe nói Long Lâm Quân lần này bị thương rất nặng, việc này có thật không?”

Long Lâm Quân là binh tướng của Tiêu Cửu Uyên, xưa nay hắc rất coi trọng những người này, nếu những người này thương vong vô số kể thì hắc là hắc sẽ rất đau lòng.

Ai ngờ Vân Thiên Vũ vừa hỏi thì Tiêu Cửu Uyên đã cười khê lắc đầu: “Không, lần này Long Lâm Quân thương vong không nặng, đó là do ta dùng binh tướng của Đông Ly quốc giả mạo, ta định nhân cơ hội này che giấu Long Lâm Quân, như vậy thì hoàng huynh sẽ không còn kiêng kị ta.”

“Tuy bây giờ che giấu binh tướng nhưng sau này có thể công khai lập phái.”

Tiêu Cửu Uyên vui vẻ nói.

Vân Thiên Vũ nhìn hắc, nhớ đến lời nói trước khi chết của Tần Mộ Thương.

Nàng thật sự không muốn kể những lời mà Tần Mộ Thương nói trước khi chết cho Tiêu Cửu Uyên nghe, cảm thấy như vậy đối với hắn là quá tàn nhẫn.

Người hạ độc hắn từ trước đến nay, thật ra không phải Thái tử, cũng không phải Hoài vương, mà là hoàng đế.

Hoàng đế bởi vì kiêng kị hắn, cho nên mới động tay động chân với hắn như vậy.

Nếu hắn biết, có phải sẽ rất đau lòng rất đau lòng không.

Nét mặt Vân Thiên Vũ thay đổi thất thường, Tiêu Cửu Uyên liếc mắt một cái liền có thể nhận ra ngay, hắn ngừng ăn mà nhìn Vân Thiên Vũ.

“Vũ Nhi, nàng làm sao vậy, nàng có vẻ không ổn lắm.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong thì đột nhiên ngừng lại, nghiêm túc nhìn Vân Thiên Vũ hỏi: “Có phải ở kinh thành đã xảy ra chuyện đúng không?”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 847: Đừng Rời Bỏ Ta

Vân Thiên Vũ nghĩ, cảm thấy vẫn nên nói việc này cho Tiêu Cửu Uyên biết, giấu giếm cũng không phải chuyện tốt, hơn nữa cho dù nàng không nói cho hắn, sau này vẫn sẽ có người nói cho hắn biết.

Cho nên Vân Thiên Vũ liền nói cho Tiêu Cửu Uyên biết tất cả những gì xảy ra ở kinh thành sau khi hắn rời kinh.

Chuyện Hoài vương cùng Tưởng gia trong cung liên thủ giết nàng, còn có chuyện Nam Dương vương Dung Hành làm phản, nói ra tất cả.

Quanh thân Tiêu Cửu Uyên tỏa ra sát khí, đôi mắt vô cùng lạnh lùng, nhất là khi nghe được Hoài vương lại cùng Tưởng hoàng hậu trong cung giết hại Vân Thiên Vũ.

Hắn không ngờ Tưởng gia cuồng vọng như vậy, vậy mà lại tính kế cả Vũ Nhi.

Được, thật sự rất được, ta không giết được Tưởng gia người, ta cũng không phải là Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên nghe thấy Tưởng gia và Hoài vương giết Vân Thiên Vũ rất tức giận.

Nghe thấy chuyện Nam Dương vương Dung Hành làm phản, trái lại rất thản nhiên, bởi vì trước đây hắn vào núi Phượng Hoàng, người của quận

Thanh Bình và Gia Cát Cẩn liên thủ đối phó với hắn, hắn cũng đã đoán được.

Nhưng khi Vân Thiên Vũ nói đến Tần Mộ Thương, Tiêu Cửu Uyên lại trầm mặc.

Hắn rất lâu không hé răng, cúi đầu nhìn đất.

Vân Thiên Vũ cũng không nói chuyện, nàng đưa tay ra đặt trên vai Tiêu Cửu Uyên, cho hắn sức mạnh.

Chuyện này, đối lại là ai, đều sẽ đau khổ buồn bã. Ca ca ruột lại muốn giết mình.

Vân Thiên Vũ đang muốn khuyên Tiêu Cửu Uyên, hắn lại hơi khàn khàn nói.

“Thật ra ta đã sớm nghi ngờ rồi, chỉ là vẫn luôn không nghĩ đến hắn. Đây cũng là vì ta không tra ai là người đứng sau hạ độc ta, bởi vì ta thật sự không muốn tra đến hắn.”

“Không phải ta đau lòng hắn, cũng không phải có tình huynh đệ gì với hắn. Hắn đối với ta như vậy, tình huynh đệ giữa ta và hắn đã sớm không còn rồi, chỉ là ta không muốn làm mẫu hậu khó xử.”

Tiêu Cửu Uyên giơ tay ra ôm chặt Vân Thiên Vũ.

Hắn bất lực nói.

“Thật ra không ai biết, mẫu hậu yêu hắn hơn ta. Tuy rằng mẫu hậu rất yêu ta, nhưng lại bỏ mặc ta không quan tâm rất nhiều lần, đôi khi ta cảm thấy bà dường như có chút sợ ta. Có lẽ là ta nghĩ nhiều rồi.”

“Nhưng với hoàng huynh, bà không như vậy, bà có hỉ nộ ái ố của một người mẹ.”

“Cho nên nhiều khi, tuy rằng ta đối nghịch với hoàng huynh, nhưng kỳ thật cũng không làm chuyện gì bất lợi với hần. Bởi vì không muốn làm mẫu hậu đau lòng.”

Tiêu Cửu Uyên ôm Vân Thiên Vũ, ôm thật chặt.

“Vũ Nhi, trên đời này chỉ có nàng, là người duy nhất thuộc về ta, cho nên đừng rời bỏ ta, được không?”

Thật là hiếm khi thấy Tiêu Cửu Uyên như vậy, giống như một con búp bê sứ xinh đẹp, dường như đựng một cái sẽ vỡ nát.

Hần như vậy, khiến người ta không đành lòng cự tuyệt hần.

Huống chi Vân Thiên Vũ cho tới bây giờ chưa từng nghĩ muốn rời bỏ hần, cho nên đưa tay vỗ lưng Tiêu Cửu Uyên nói: “Yên tâm, ta sẽ không rời bỏ chàng, nếu như người chàng yêu là ta, ta sẽ không rời bỏ chàng.”

“Cảm ơn, cảm ơn.”

Tiêu Cửu Uyên ôm chặt Vân Thiên Vũ, tiếp thêm sức mạnh từ người nàng.

Hần khôi phục rất nhanh, buông Vân Thiên Vũ ra, thở ra một hơi thật dài nói.

“Lần này về kinh, ta muốn nói một câu rõ ràng với hần, nếu như hần có thể buông bỏ thành kiến, chuyện trước đây hần hạ độc ta, một bút xóa bỏ, nếu như hần vẫn cố chấp, ta sẽ không bỏ qua cho hần.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong lời cuối cùng, đồng mâu vô cùng sắc bén.

Hần có thể buông tha người hại mình, đã là một lần khó khăn rồi. Nếu hoàng huynh còn khăng khăng một mực muốn đối đầu với hần, như vậy hần sẽ không mềm lòng nữa.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ, xoay mình nắm chặt tay trầm giọng nói: “Nhưng Tưởng gia và Hoài vương, bốn vương tuyệt đối sẽ không buông tha cho bọn họ.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 848: Ai Là Thái Tử

Vân Thiên Vũ không hề nghĩ đến chuyện của hoàng đế và Tiêu Cửu Uyên nữa, trong đầu toàn là chuyện về Tưởng gia.

Nàng nhú mày nói: “Chàng nói, Tưởng hoàng hậu có phải rất kỳ lạ không? Giúp Hoài vương cũng được, nhưng lại điều động tất cả người linh lực của Tưởng gia.”

“Ta nhớ được trước đó một lần, thái tử hao tổn một đám người linh lực trong tay, theo lý người linh lực hẳn là rất trân quý mới đúng, nhưng tại sao bọn họ còn đồng ý điều động, ta dám khẳng định đám người linh lực xuất hiện ở trong cung hoàng hậu kia là tất cả tinh nhuệ của Tưởng gia, hiện tại khẳng định trong tay bọn họ không còn người linh lực nữa.”

“Tưởng gia hà tất phải giúp Hoài vương như vậy sao?”

Lời của Vân Thiên Vũ khiến lông mày Tiêu Cửu Uyên cũng hơi nhú.

Việc này xem ra đúng là kì lạ.

Vân Thiên Vũ còn nói thêm: “Lúc trước thái tử muốn làm phản, hoàng hậu lại nói việc này cho hoàng đế, chẳng lẽ bà ta không biết sao? Nếu như bà ta nói, thái tử không thể nghi ngờ sẽ phải chết, đây là bà ta ném con trai ruột của mình vào hố lửa.”

“Sau khi thái tử chết, bà ta khôi phục tinh thần rất nhanh. Đối với một người mẹ mất con mà nói, như vậy rất không bình thường, huống chi người đó còn là thái tử, là chỗ dựa của hoàng hậu, là chỗ dựa của Tướng gia.”

Vân Thiên Vũ càng nói càng cảm thấy việc này khó tin, cuối cùng thốt ra.

“Cứ cảm thấy thái tử giống như không phải là con trai của hoàng hậu.”

Lúc trước nàng tận mắt thấy Tướng hoàng hậu, bởi vì chỗ con gái bị cháy, mà lòng nóng như lửa đốt.

Điều này rõ ràng cho thấy bà ta là một người mẹ rất thương con.

Nếu như vậy, vì sao bà ta lại lạnh lùng với thái tử?

Lời của Vân Thiên Vũ khiến mắt Tiêu Cửu Uyên sáng rực lên, hắn vội nói: “Thái tử rất có thể không phải con trai hoàng hậu, cho nên hoàng hậu mới lãnh đạm với hắn.”

Hắn thấy rất rõ ràng, từ trước tới nay, hoàng hậu đối đều có chút lạnh nhạt với thái tử.

Cho nên rất có thể thái tử không phải con trai của hoàng hậu. Vân Thiên Vũ nghi hoặc nói: “Cho dù thái tử không phải con trai của hoàng hậu, vậy thì tại sao bà ta tốt với Hoài vương như vậy? Chẳng lẽ Hoài vương là con trai hoàng hậu?”

Vân Thiên Vũ nói xong dừng lại.

Đúng vậy, có thể Hoài vương là con trai của hoàng hậu, thái tử vốn dĩ không phải con trai hoàng hậu.

Vân Thiên Vũ rất nghiêm túc nghĩ đến hoàng hậu và Hoài vương.

Cuối cùng mắt nàng sáng lên, nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: “Đúng vậy, Hoài vương là con trai hoàng hậu, chàng nghiêm túc nghĩ lại một chút, ngẫm lại dáng người cùng với diện mạo của Hoài vương, có phải rất giống người Tường gia hay không, Tường gia nhân thân vi võ tướng, từ nhỏ dáng người khôi ngô cao lớn, mà Hoài vương cũng giống bọn họ, thân hình cao lớn, ngũ quan cương nghị.”

Vân Thiên Vũ nói xong, ánh mắt Tiêu Cửu Uyên trầm xuống, khóe môi từ từ vẽ ra ý cười.

“Nếu nói như vậy, thái tử kia thật ra rất giống người Vân gia, nàng xem diện mạo nho nhã nhã nhã nhận của hắc, ngoại hình của hắc trái lại rất giống Vân Lôi.”

Tiêu Cửu Uyên vừa nói, Vân Thiên Vũ lập tức nghĩ đến tại sao trước đây mình vừa thấy mặt đã ghét thái tử.

Hóa ra bởi vì thái tử và Vân Lôi giống nhau.

Cháu trai giống cậu, lời này từ xưa đã có, chỉ cần nhìn kỹ, con trai đều và cậu có chút giống nhau.

Cho nên thái tử vốn dĩ không phải con trai hoàng hậu, mà là con trai Thực phi, Hoài vương mới là thái tử chân chính.

Tường hoàng hậu sở dĩ giúp Hoài vương, là vì Hoài vương chính là con trai của bà ta.

Cho nên bà ta mới không tiếc bất cứ giá nào giúp Hoài vương, cho nên bà ta mới có thể lạnh nhạt với thái tử như vậy.

Bởi vì thái tử căn bản không phải con trai của bà ta.

Vân Thiên Vũ hiểu rõ những điều này, không tự chủ được mở miệng nói: “Tại sao hoàng hậu làm như vậy, tự đổi con trai mình cho người khác nuôi?”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 849: Không Xa Rời Nhau

Khuôn mặt Tiêu Cửu Uyên phủ vể u ám. Con người ánh lên sự nghiêm nghị.

“Nữ nhân này tâm kế quá sâu, bởi vì không muốn để con trai ruột bị tính kế, cho nên liền đổi con trai Thục phi đưa về nuôi dưỡng. Thân là thái tử, nhất định sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Bà ta như vậy là muốn cho con trai Thục phi chịu thay con trai bà ta. Sau đó tìm cơ hội diệt trừ Thục phi, ép con trai ruột thoái vị. Cứ như vậy, liền vạn vô nhất thất rồi.”

“Đáng thương cho thái tử đến chết vẫn không biết chân tướng.”

Vân Thiên Vũ cảm thán một câu.

Tiêu Cửu Uyên lại vung tay lên, trầm giọng nói: “Tướng hoàng hậu và Thục phi trong cung nội đấu, bốn vương không thèm để ý tới cũng không muốn quan tâm, nhưng Tướng hoàng hậu và Hoài vương lại tính kế bốn vương và nàng, việc này bốn vương sẽ không nhận, lần này về kinh, bốn vương nhất định phải cho Hoài vương cùng Tướng gia toàn quân bị diệt.”

Tiêu Cửu Uyên lạnh giọng nói.

Sau đó hắn đứng lên, nhìn trời, chậm rãi mở miệng nói: “Đi, ra khỏi núi Phượng Hoàng, lập tức trở về kinh.”

Tiêu Cửu Uyên kéo tay Vân Thiên Vũ, hai người đi đến chỗ Long Lân nghỉ ngơi, căn dặn mọi người lập tức ra khỏi núi Phượng Hoàng, về kinh.

Bởi vì lúc trước vừa ăn uống xong, quân tướng sĩ Long Lân vốn không có sức lực đã được hồi phục.

Bạch Diệu đi đầu đã tới, cung kính trầm giọng: “Vâng, Vương gia.”

Gã lĩnh mệnh sau đó vung tay lên, mọi người ra khỏi núi Phượng Hoàng...

Sau khi trời tối đen, tất cả ra khỏi núi Phượng Hoàng, tiến vào quận Thanh Bình.

Trong phủ nha quận Thanh Bình, đám người Hắc Diệu đang lo lắng chờ, nhìn thấy đám người Tiêu Cửu Uyên cùng Vân Thiên Vũ xuất hiện.

Hắc Diệu kích động muốn khóc lên.

Sau khi mọi người nói chuyện với nhau một lát, Tiêu Cửu Uyên căn dặn, trước tiên nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày mai đại quân lên đường về kinh.

Ban đêm, Tiêu Cửu Uyên cùng Vân Thiên Vũ cũng không ngủ.

Hai người ở nơi nào đó trên nóc nhà phủ nha quận Thanh Bình ngắm sao.

Vân Thiên Vũ ngồi một góc, Tiêu Cửu Uyên lại gối đầu trên đùi nàng, ngẩng đầu ngắm bầu trời đầy sao. Hắn nhớ tới chuyện lúc trước mình ở trong hoàng lăng, bây giờ nghĩ lại thật sự là nghĩ mà sợ.

Nói thật ra, hắn không sợ chết, nhưng hắn sợ bản thân không được thấy Vũ Nhi.

“Vũ Nhi, sau này chúng ta không bao giờ... rời xa nhau nữa.”

“Được.” Lúc trước nàng đã muốn theo hã cùng nhau đến lăng Phượng Hoàng, sau đó bởi vì chuyện thái hậu, cho nên mới không cùng hã cùng đi núi Phượng Hoàng.

Nhưng sau này, bọn họ sẽ không chia xa.

“Sau này chúng ta ở bên nhau, không xa rời nhau.”

Tiêu Cửu Uyên giơ tay ra ôm chặt tay Vân Thiên Vũ, bá đạo nói: “Lời này là nàng nói, cho nên phải vĩnh viễn ở cùng bên nhau, không xa rời nhau.”

Hã chỉ nghĩ đến chuyện này, trong lòng ngọt tựa như uống mật.

Vân Thiên Vũ khẽ nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn những vì sao trên trời, trong lòng nghĩ, sau này thật sự sẽ không chia xa sao?

“Tiêu Cửu Uyên, nếu có một ngày chúng ta chia xa, chàng sẽ như thế nào?”

Rất lâu không nghe thấy câu trả lời, Vân Thiên Vũ cúi đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên, phát hiện hã đang ngủ trên đùi nàng, vốn dĩ không nghe được nàng nói chuyện.

Vân Thiên Vũ bật cười, đưa tay chạm nhẹ lên mặt Tiêu Cửu Uyên, ánh mắt trở nên dịu dàng.

Tiêu Cửu Uyên, duyên phận thật đúng là một chuyện rất kỳ lạ, ta tưởng đời này sẽ không thích người khác, càng không nghĩ tới người ta thích chính là chàng.

Nếu như trước đây, có người nói với ta, người tương lai ta thích chính là chàng, ta nhất định sẽ chụp lại khuôn mặt người đó đem về quá khứ.

Nhưng sự thật chính là như vậy, ta thật sự thích chàng.

Ngày hôm sau, Tiêu Cửu Uyên cùng Vân Thiên Vũ mang theo một bộ phận Long Lâm quân trở về kinh.

Đại quân còn lại đi sau.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 850: Hồi Kinh

Tiêu Cửu Uyên sắp xếp người tiếp nhận quận Thanh Bình, xử lý chuyện ở quận Thanh Bình, mặt khác binh tướng lần này hẳn mang đến cũng cần phải nghỉ ngơi. Đợi đến khi nghỉ ngơi tốt rồi thì có thể lên đường hồi kinh.

Xe ngựa chậm rãi hồi kinh.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ ngồi ở trong xe ngựa đi đầu.

Vân Thiên Vũ ở trong xe ngựa đang hoạt động tay chân, đêm qua Tiêu Cửu Uyên gối lên chân nàng ngủ, nửa đêm nàng cũng không dám cử động, kết quả của việc nửa đêm ngồi bất động chính là chân bị tê cứng.

Tiêu Cửu Uyên nhanh chóng kéo nàng nằm xuống chiếc giường ở bên trong xe ngựa, hẳn đưa tay ra xoa chân cho nàng, vừa dịu dàng vừa đau lòng nói: "Nàng đó, rõ ràng chân đã tê rần cũng không biết đánh thức ta dậy, cho nên mới chịu trừng phạt như thế này."

"Mấy ngày nay huynh đã không ngủ rồi, ta muốn để huynh ngủ ngon giấc, lúc ấy cũng không nghĩ tới chuyện chân bị tê, lúc huynh tỉnh dậy mới phát hiện chân đã tê rần rồi."

Vân Thiên Vũ thoải mái khép hờ mắt, để Tiêu Cửu Uyên xoa chân cho mình, sau đó nàng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Tiêu Cửu Uyên đưa tay ra nắm đôi tay mềm mại của nàng, ánh mắt thâm thúy nhìn Vân Thiên Vũ. "Vũ nhi, cảm ơn nàng, cảm ơn nàng vẫn luôn ở bên cạnh ta, cuộc đời này có nàng là đủ, sau này mặc dù có nhiều sóng gió hơn nữa ta cũng không sợ, bởi vì bên cạnh ta đã có nàng."

Xe ngựa một đường hồi kinh.

Trên đường đi cũng không nán lại chỗ nào, nhưng lúc đi được nửa đường thì Quân Hạo Thiên và Lâm Tâm Mộc chia tay bọn họ.

Hai người bọn họ quay về Thiên Mộc sơn trang.

Lúc chia tay hai người bọn họ đã hứa với Vân Thiên Vũ, đợi đến lúc Vân Thiên Vũ và Tiêu Cửu Uyên thành hôn, hai người bọn họ sẽ đến thăm họ.

Xe ngựa đi suốt mười ngày, mười ngày sau rốt cục cũng thuận lợi đi đến kinh thành.

Kinh thành lại khôi phục sự phồn hoa như trước, nhất là sau khi tin tức Tiêu Cửu Uyên đánh bại Nam Chiêu thái tử Gia Cát Cẩn truyền đến kinh thành.

Trong kinh thành náo nhiệt hơn, mọi người chạy khắp nơi truyền tai nhau, ai nấy đều vui vẻ.

Đông Ly rốt cục lại yên ổn trở lại.

Về chuyện Nam Dương Vương Dung Hành phản loạn, hoàng đế hạ chiếu cáo, nam tử Dung gia bỏ tù chém đầu thị chúng, nữ tử bị đày đến biên cương, nhiều đời sau làm nô tỳ.

Buổi chiều ngày hôm đó, xe ngựa Tiêu Cửu Uyên thuận lợi vào kinh thành. Dân chúng trên đường phố có người nhanh chóng phát hiện ra xe

ngựa của Tiêu Cửu Uyên, lập tức phát ra tiếng hoan hô.

"Mau nhìn, Ly vương gia hồi kinh rồi."

"Thật sự là xe ngựa của Ly vương gia."

Đáng tiếc Tiêu Cửu Uyên ở trong xe ngựa nhìn cũng không thèm nhìn, ngay cả màn xe hắt còn không thèm vén lên một tí.

Chuyện lúc trước Vân Thiên Vũ nói cho hắc biết, hắc đã vô cùng giận dữ.

Hắc rất tức giận với mấy người dân chúng này, lúc trước chính những người này đã nói Vũ nhi là yêu cơ họa quốc, còn nói Vũ nhi là tội nhân của Đông Ly, vân vân.

Nếu như có thể, hắc thật sự muốn xử lý mấy người dân chúng này thật nặng, nhưng bởi vì dân chúng đều không biết, cho nên hắc mặc kệ bọn họ.

Xe ngựa chạy về phía An thân vương phủ.

"Vũ nhi, ta đưa nàng về An thân vương phủ trước, sau đó tiến cung đi bẩm báo với hoàng thượng."

"Ừm, huynh cẩn thận một chút."

"Yên tâm đi, hiện tại ta biết hoàng huynh muốn mạng của ta, cho nên phải cẩn thận, ta sẽ không để bản thân mình bị người khác mưu hại nữa."

Nghĩ đến chuyện Vũ nhi đi đến núi Phượng Hoàng, Tiêu Cửu Uyên cảm thấy cuộc đời này, hắc không bao giờ muốn để Vũ nhi mạo hiểm nữa.

Cho nên hắc phải bảo vệ bản thân không bị thương, không trúng chiêu, không để người khác mưu hại.

Nếu không người vất vả chính là Vũ nhi, mà hẳn không muốn nàng vất vả nữa, cho nên hẳn phải bảo vệ tốt bản thân mình.

Vân Thiên Vũ gật đầu không nói gì nữa, cười khẽ.

Tiêu Cửu Uyên nắm tay nàng nói: "Chờ ta từ trong cung trở lại, chúng ta tính toán một chút, làm thế nào để đối phó với Tưởng gia và Hoài vương, sau khi giải quyết chuyện của Tưởng gia và Hoài vương xong, chúng ta sẽ thành thân, sau đó rời khỏi kinh thành."

"Được, theo ý huynh."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 851: Chết Đi Mới Cam Tâm

Vân Thiên Vũ thản nhiên gật đầu.

Nàng đã sớm chán ghét mưu tính của kinh thành, chỉ mong muốn cùng Tiêu Cửu Uyên rời khỏi kinh thành sinh sống.

Xe ngựa nhanh chóng tới trước cửa An thân vương phủ.

Tiêu Cửu Uyên dẫn đầu nhảy xuống xe ngựa, sau đó bế Vân Thiên Vũ xuống, hai người mới vừa bước xuống, vài người từ bên trong An thân vương phủ phóng đến nhanh như một cơn gió, dẫn đầu chính là Tiêu Lăng Phong.

Tiêu Dạ Thần đi theo phía sau Tiêu Lăng Phong.

Tiêu Lăng Phong và Tiêu Dạ Thần nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ đều không sao, hai ông cháu liền thở phào nhẹ nhõm, cùng nhau nở nụ cười.

Hai người bọn họ đều không xảy ra chuyện gì, thật sự quá tốt rồi.

Tiêu Cửu Uyên hành lễ với Tiêu Lăng Phong: "Tham kiến Vương thúc."

"Tiểu tử người mạng lớn, đứng lên đi."

"Tạ vương thúc."

Tiêu Cửu Uyên ôn nhuận tao nhã đứng dậy, chào hỏi với Tiêu Dạ Thần một chút, cuối cùng hắt nhìn mọi người ở trước cửa An thân vương phủ nói: "Lát nữa chúng ta nói chuyện tiếp, bây giờ ta vào cung một chuyến."

Vân Thiên Vũ gật đầu, dặn dò hẳn: "Sau khi huynh tiến cung nhớ đến thăm thái hậu nương nương, xem sức khỏe của thái hậu nương nương thế nào rồi."

Nhắc tới thái hậu, Tiêu Cửu Uyên gật đầu một cái, sau đó xoay người leo lên xe ngựa, một đường tiến cung.

Bên ngoài cửa An thân vương phủ, Tiêu Lăng Phong há mồm muốn dặn dò Tiêu Cửu Uyên, bảo hẳn cẩn thận một chút.

Nhưng cũng không biết nên nói thế nào, chỉ nhìn Vân Thiên Vũ: "Vũ nhi, Cửu Uyên nó biết những chuyện hoàng thượng làm không?"

"Con nói cho huynh ấy biết rồi, người yên tâm đi, huynh ấy sẽ cẩn thận.""Vậy thì tốt rồi."

Mọi người nói xong liền đi vào An thân vương phủ, Vân Thiên Vũ cẩn thận hỏi Tiêu Lăng Phong, sau khi nàng rời đi, hoàng thượng có làm khó người của An thân vương phủ không.

Tiêu Lăng Phong cười lắc đầu: "Không có, cách của con quả nhiên hữu dụng. Hoàng thượng biết An thân vương phủ ta có tử linh trấn giữ, quả nhiên không làm khó chúng ta. Không chỉ như thế, lão ta còn tặng không ít quà cho An thân vương phủ, mặt khác lão ta muốn mời sư phụ của con tiến cung, nhưng bị ta từ chối."

Tiêu Lăng Phong nói xong, mấy người liền nở nụ cười.

Ở đây mọi người ai nấy đều vui mừng, mặt khác một bên không khí lại có chút ngội lạnh.

Hoàng đế nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên còn sống trở về, chẳng những không cảm thấy vui vẻ, ngược lại trong lòng còn vô cùng ghen ghét.

Lão ta nhìn Tiêu Cửu Uyên chậm rãi nói: "Lần này cửu hoàng đệ đi đến Nam Chiêu vậy mà lại hao tổn bốn năm vạn binh mã, cửu hoàng đệ xưa nay năng lực phi phàm, tại sao lần này đánh với Nam Chiêu thái tử Gia Cát Cẩn lại thương vong nghiêm trọng như thế?"

Hoàng đế đây là hoài nghi Tiêu Cửu Uyên cố ý.

Tiêu Cửu Uyên sắc mặt lập tức lạnh lùng, trừng mắt nhìn hoàng đế nói: "Lời này của hoàng thượng là có ý gì? Chẳng lẽ Tiêu Cửu Uyên ta lại cố ý hao tổn những người này sao? Hơn nữa thương vong của Long Lân quân cũng rất nghiêm trọng, hai vạn Long Lân quân lúc này chỉ còn khoảng chừng một vạn người, trong lòng ta vẫn rất đau lòng đấy."

Lúc trước binh sĩ mang theo từ nơi đóng quân đại doanh đều là người bình thường, những người đó sau khi đến Phượng Hoàng, rất nhiều người chưa đến lúc đánh trận đã chết rồi.

Sau đó lại bị Nam Chiêu và quận Thanh Bình đánh từ hai phía, bọn họ vì muốn đoạt cơ hội sống, cho nên liều chết giết người của quận Thanh Bình.

Phải biết rằng ở bên trong núi Phượng Hoàng, đừng nói là đánh giặc, chỉ cần con người đi vào đều sẽ tử thương vô số, huống chi còn phải đánh trận trong núi Phượng Hoàng.

Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên u ám khó coi.

Hắn ngược mắt lên, ánh mắt u ám nhìn thượng hoàng đế ở trên cao, trầm giọng nói: "Hoàng huynh vì sao cứ hoài nghi tâm ý của ta, vì sao cứ cố ý làm khó ta, chẳng lẽ thật sự muốn ta chết đi hoàng huynh mới cam tâm sao?"

Hoàng đế kinh ngạc, nhanh chóng nói: "Cửu hoàng đệ nói gì đó, trẫm chỉ muốn hỏi tình hình chiến sự lần này, không có bất kỳ ý nghĩ nào khác."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 852: Nhân Cơ Hội Tính Số

Tiêu Cửu Uyên lười nói nhiều với lão ta.

Chỉ chớp tay nhìn hoàng đế nói: "Nhiệm vụ của thần đệ đã hoàn thành, tiến cung chính là để báo cáo kết quả, về phần hoàng huynh nghĩ như thế nào, thần đệ không ngăn được."

Hắn nói xong chớp tay hành lễ, sau đó đi ra ngoài.

Phía sau, hoàng đế ở trong đại điện sắc mặt vô cùng khó coi, u ám nhìn chăm chăm người đang rời đi.

Sau khi Tiêu Cửu Uyên rời khỏi cung điện của hoàng đế, hắn liền đi đến tẩm cung của thái hậu để vấn an bà ta.

Tuy rằng thái hậu vẫn gầy yếu như trước nhưng tinh thần cũng không tệ, nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên bình an vô sự, thái hậu trái lại rất vui vẻ.

Bà ta nói chuyện với Tiêu Cửu Uyên một lúc lâu, sau đó còn chủ động hỏi đến hôn lễ của Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ.

Tiêu Cửu Uyên nói với thái hậu, đợi sau khi nghỉ ngơi tốt rồi thì hai người sẽ thành hôn.

Thái hậu kéo tay Tiêu Cửu Uyên, khen ngợi Vân Thiên Vũ: "Nha đầu Vũ nhi đó quả thật là một nha đầu không tồi, khó trách con muốn kết hôn

với nó đến vậy, nếu con đã một lòng muốn lấy nó, sau này nên đối xử với nó tốt một chút."

"Vâng, mẫu hậu, nhi thần biết rồi, lát nữa nhi thần bảo nàng ấy tiến cung đến thăm người."

Tiêu Cửu Uyên dịu dàng nói, thái hậu lại lắc đầu: "Hai con lo chuyện của mình đi, không cần phải quan tâm mẫu hậu, đợi đến lúc hai con thành thân, mẫu hậu sẽ làm chủ hôn cho hai con."

"Vâng."

Sau khi Tiêu Cửu Uyên rời khỏi cung của thái hậu, hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, cả người liền toát ra vẻ lạnh lùng, đôi mắt tràn đầy tức giận.

Tướng hoàng hậu, Hoài vương, kế tiếp bốn vương sẽ đến gặp các người.

Tiêu Cửu Uyên dẫn người xuất cung, trên đường đi hắn ra lệnh cho người đi đến Tuyên vương phủ mời Tuyên vương đến An thân vương phủ một chuyến.

Hắn có việc thương lượng với Tuyên vương.

Lúc này hoàng tử trưởng thành trong triều chỉ có Hoài vương và Tuyên vương, nếu như bọn họ xử lý Hoài vương, như vậy chỉ còn lại một mình Tuyên vương.

Tuyên vương sẽ thuận lợi lên ngôi thái tử. Nhưng Tiêu Cửu Uyên cũng không định hỗ trợ không công, hắn định thảo luận điều kiện với Tuyên vương.

Hắn giúp Tuyên vương lên ngôi thái tử, hoặc là trở thành hoàng thượng, nhưng Tuyên vương phải cam đoan sau này sẽ không làm khó hắn và Vũ nhi, cũng sẽ không làm hại người của An thân vương phủ.

Nếu như vậy thì hắn mới giúp y.

Tiêu Cửu Uyên vừa suy nghĩ vừa dẫn người vào An thân vương phủ.

Hắn đi vào An thân vương phủ không lâu, Tuyên vương mang theo thuộc hạ đến An thân vương phủ.

Gần đây tâm trạng của Tuyên vương không thoải mái, nhìn thấy phụ hoàng của mình càng ngày càng coi trọng Hoài vương, trong lòng Tuyên vương vô cùng tức giận, nhưng cũng không thể làm gì.

Không phải là y không có cách đối phó với Hoài vương, nhưng mỗi lần đều bị phụ hoàng ngó lơ, điều này khiến Tuyên vương rất u sầu.

Tuyên vương không ngờ đêm nay Tiêu Cửu Uyên lại kêu người mời y đến An thân vương phủ một chuyến.

Tuyên vương nhất thời kinh ngạc, cho rằng mình nghe lầm, xác nhận lại một lần nữa, cuối cùng mới chắc chắn cửu hoàng thúc này của y quả thật là muốn gặp y.

Trong lòng Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch không khỏi lo lắng, cửu hoàng thúc bảo y đến An thân vương phủ, chẳng lẽ là muốn nhân cơ hội tính sổ với y sao? Bởi vì lúc trước Vân Thiên Vũ là vương phi của y hay sao?

Tuy rằng Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch lo lắng, nhưng cuối cùng vẫn mang theo thuộc hạ đến An thân vương phủ.

Trong phòng khách Tây Phương viện của An thân vương phủ, Tiêu Cửu Uyên đã nói với Vân Thiên Vũ chuyện Tuyên vương sắp đến.

Cho nên lúc Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch đến đây, trên mặt Vân Thiên Vũ tràn đầy lạnh nhạt, cũng không hề kinh ngạc, đương nhiên cũng không có vẻ mặt gì khác.

Chỉ là Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch nhìn thấy nàng, cả người nàng linh động phảng phất khí chất tiên tử trên trời, xinh đẹp như vậy, một nét đẹp yên tĩnh.

Nhưng bản thân y lại làm ra rất nhiều việc có lỗi với nàng.

Trong lòng Tuyên vương vô cùng khó chịu.

Trong phòng khách, Tiêu Cửu Uyên nhìn thấy bộ dạng Tuyên vương hối hận ảo não, liền cảm thấy vô cùng tức giận.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 853: Liên Thủ Hợp Tác

Nhưng rốt cuộc hãn vẫn nhìn được, ai bảo hãn định hợp tác với Tuyên vương làm gì? Trừ khử Hoài vương rồi, cần phải đưa một vị hoàng tử lên ngôi, nhìn tới nhìn lui cũng chỉ có mình Tuyên vương là thích hợp. Bởi vậy hãn mới sai người mời Tuyên vương đến.

"Tuyên vương, mời ngồi." Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng lên tiếng.

Tiêu Thiên Dịch vốn đang hồi hận sâu não, nghe Tiêu Cửu Uyên nói vậy, thấp thỏm nhìn hãn không hiểu sao mình bỗng được sủng ái. Sao cửu hoàng thúc lại khách sáo với y như thế?

"Cửu hoàng thúc tìm cháu có việc gì sao?"

Giọng Tiêu Thiên Dịch khách sáo muôn phần, thấy điệu bộ đó Tiêu Cửu Uyên hài lòng lắm, bèn ra hiệu cho y ngồi xuống nói chuyện.

Lúc này Tiêu Thiên Dịch mới ngồi xuống, song y chẳng dám tỏ vẻ buồn phiền ân hận trước mặt Tiêu Cửu Uyên nữa. Cuối cùng y và Linh Nghi quận chúa cũng đã bỏ lỡ nhau. Dầu có đau lòng, y cũng đành chấp nhận sự thật rằng giờ đây Linh Nghi quận chúa là vị hôn thê của cửu hoàng thúc. Tiêu Thiên Dịch thầm nói với lòng.

Y ngẩng đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên, thông thả nói: "Chẳng hay cửu hoàng thúc cho người gọi cháu đến đây là vì chuyện gì?"

Tiêu Cửu Uyên cũng không quanh co lòng vòng mà vào thẳng đề: "Chúng ta định ra tay diệt trừ Hoài vương, rồi đưa người lên ngôi, nhưng người phải đồng ý với chúng ta một việc."

Gương mặt tuần tú của Tiêu Thiên Dịch tràn đầy vẻ khó tin. Cửu hoàng thúc nói muốn ra tay với Hoài vương, sau đó đưa y lên ngôi. Y nghe lầm rồi chẳng? Nhịp tim y tăng nhanh vì quá kích động.

Tiêu Thiên Dịch biết Tiêu Cửu Uyên có năng lực thế nào, nếu hãn ra tay trợ giúp thật, thì y nhất định có thể lật đổ Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu, thuận lợi lên ngôi trở thành thái tử Đông Ly. Nhưng cửu hoàng thúc xưa nay không tham dự việc triều chính, vì sao lần này lại muốn nhúng tay vào?

"Cửu hoàng thúc, người nói...?" Sợ mình nghe lầm, y muốn xác nhận lại lần nữa.

Tiêu Cửu Uyên gật đầu: "Người không nghe lầm đâu, bốn vương bảo là diệt trừ Hoài vương, đưa người lên ngôi, nhưng người phải đồng ý với ta một việc."

"Cửu hoàng thúc cứ nói." Lần này y đã xác nhận được, trong bụng mừng hết chỗ nói, mặt mày tươi hơn hẳn, vẻ ủ dột trước đó bay biến.

Vân Thiên Vũ nhìn y câm nín, ngôi vị hoàng đế tốt đẹp lắm hay sao mà lại vui đến mức đó? Tiêu Thiên Dịch nào biết suy nghĩ trong lòng Vân Thiên Vũ, chỉ nhìn Tiêu Cửu Uyên chăm chăm.

Tiêu Cửu Uyên khoan thai nói: "Thật ra cũng chẳng phải việc gì khó nhằn, đơn giản là ta giúp người lên ngôi rồi, người đừng gây khó dễ cho ta và Vũ Nhi, sau đại hôn chúng ta sẽ rời kinh, sau này không hồi kinh nữa, nhưng người không được làm khó người của An thân vương phủ, nếu để chúng ta biết người làm khó họ, thì ta sẽ không tha cho người."

Nghe thế, Tiêu Thiên Dịch gật đầu đồng ý ngay, đây cũng chẳng phải việc khó gì.

Tiêu Thiên Dịch đứng lên, cất giọng điềm tĩnh: "Cửu hoàng thúc yên tâm, cháu sẽ không gây khó dễ cho người và Vũ Nhi nữa, cũng sẽ không làm khó người của An thân vương phủ."

"Vậy được, thế thì chúng ta hợp tác." Tiêu Cửu Uyên nhìn Tiêu Thiên Dịch, gật đầu nói.

Tiêu Thiên Dịch cười: "Được, chúng ta hợp tác."

Tiêu Cửu Uyên nói: "Chúng ta đã là đối tác, vậy có một số chuyện ta phải nói cho người biết, rất có thể Hoài vương không phải là nhi tử của Thục Phi, mà là nhi tử của Tương hoàng hậu."

"Cái gì? Không thể nào."

Tiêu Thiên Dịch giật bản mình, nếu Hoài vương là nhi tử của Tương hoàng hậu, thì phần thắng không phải càng lớn hơn sao? Vậy y còn tranh giành với Hoài vương nổi sao?

Tiêu Cửu Uyên vừa nhìn đã biết tổng suy nghĩ trong bụng Tiêu Thiên Dịch, lạnh lùng trừng y, hừ một tiếng: "Người có chí khí chút được không hả?"

"Tuy rằng Hoài vương rất có thể là nhi tử của Tương hoàng hậu nhưng bây giờ y là nhi tử của Thục Phi, nếu người bóc trần chuyện này với Thục Phi, bà ta sẽ liên thủ cùng người đối phó với y, như vậy thì người càng cầm chắc phần thắng hơn chứ sao?"

"Nhưng Thục Phi sao có thể giúp chúng ta được?"

"Vậy nên chúng ta phải làm cho bà ta tin."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 854: Bị Thương

Nói đoạn hần nhướng mày, cả người toát lên vẻ hết sức ngông cuồng, nhìn Tiêu Thiên Dịch nói tiếp: "Thế này vậy, người phái người ám sát Hoài vương, bất kể có giết được hay không, trước tiên cứ hành động đã, ta tin rằng hoàng hậu nhất định sẽ căng thẳng. Chúng ta phải xác nhận chuyện Hoài vương là nhi tử của hoàng hậu trước đã."

"Được, việc này để cháu làm." Tiêu Thiên Dịch lập tức đứng dậy nói.

Tiêu Cửu Uyên gật đầu, xua tay bảo y đi: "Nhớ phải cẩn thận một chút, đừng để ai phát hiện ra việc này là do ngươi làm."

"Cháu biết rồi, cửu hoàng thúc." Nói rồi, Tiêu Thiên Dịch sai bước đi ra, vẻ mặt có phần nôn nóng.

Trong phòng khách, Vân Thiên Vũ đứng sau nín thinh nhìn Tiêu Thiên Dịch rời đi. Nôn nóng đến mức đó, khoa trương đến vậy sao?

Nàng ngẩng đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên, ánh mắt sâu xa: "Chàng bảo ngôi vị hoàng đế tốt đẹp đến thế sao?"

"Đương nhiên là tốt rồi, nếu không tại sao bao nhiêu lớp người tre già măng mọc lại tranh đoạt ngôi vị đó?"

"Thế sao chàng không đi đoạt lấy, nếu chàng mà đi tranh, đi đoạt, ta cảm thấy chàng hoàn toàn có thể ngồi lên vị trí đó."

Tiêu Cửu Uyên bật cười đầy tiêu sái phóng khoáng, đứng dậy bước tới trước mặt Vân Thiên Vũ, vòng hai tay giữ chặt, không cho nàng động đậy. Hắn khom người hôn riết lấy Vân Thiên Vũ, sau đó cất giọng ngang ngược: "Cuộc đời này có nàng là tốt rồi, giang sơn ngai vàng gì đó, cứ để chúng nó đi gặp quỷ hết đi."

Vân Thiên Vũ không kìm được nhướn mày, đôi mắt đong đầy ý cười.

Tiêu Cửu Uyên quả nhiên là Tiêu Cửu Uyên, coi giang sơn địa vị như rác rưởi, thật ra nhìn từ một khía cạnh khác, tính tình của hắn và nàng rất giống nhau, nên hai người bọn họ mới có thể đến được với nhau.

Vân Thiên Vũ đang nghĩ vẫn vơ, Tiêu Cửu Uyên đã giục nàng mau đi nghỉ, ngồi xe ngựa mấy ngày liền xương cốt đã rã rời cả, không cách nào nghỉ ngơi cho tử tế.

"Vũ Nhi, đi nghỉ đi.""Vậy chàng cũng về nghỉ đi." Vân Thiên Vũ hồi thúc Tiêu Cửu Uyên.

Nhưng Tiêu Cửu Uyên lại đứng ỳ ra, chẳng những bất động mà còn đưa tay bế bổng nàng đi ra ngoài phòng khách. Vân Thiên Vũ ngơ ngậy muốn xuống, Tiêu Cửu Uyên ngang ngược nói: "Ta đưa nàng về phòng nghỉ, chờ nàng ngủ rồi ta mới đi."

Bên ngoài phòng khách trống trơn không một bóng người. Có Tiêu Cửu Uyên ở đây, mọi người đều tự giác đi hết, ở lại chỉ tổ bị màn âu yếm của họ hành ngược xác.

Vân Thiên Vũ thấy trong viện không có ai, mới thả lỏng một chút, sau đó hậm hực gí tay lên ngực Tiêu Cửu Uyên: "Sau này chàng không được càn quấy như vậy nữa, để người ta nhìn thấy còn ra làm sao nữa."

Tiêu Cửu Uyên còn lâu mới quan tâm, hắn hận không thể cho toàn bộ người trong thiên hạ biết rằng Vũ Nhi là vị hôn thê của hắn, chẳng bao lâu

nữa sẽ lấy hân. Hân sủng ái thê tử nhà mình thì liên quan gì đến người khác. Hơn nữa hân cũng thích sủng ái nàng như thế.

Nghĩ vậy, Tiêu Cửu Uyên nhướng mày, đôi mắt đen long lanh sóng nước, đáp lại: "Ta ôm thê tử nhà ta thì sợ cái gì, có phải ôm thê tử nhà người ta đâu."

Vân Thiên Vũ nín lặng, cả buổi trời không thốt nổi một lời.

Thấy điệu bộ uất nghẹn của nàng, Tiêu Cửu Uyên bật cười đầy mê hoặc, cúi xuống vút lấy cánh môi nàng, rồi bế nàng sải bước vào phòng.

Cả đêm Tiêu Cửu Uyên không về phủ Ly thân vương, mà ở lại trong phòng của Vân Thiên Vũ, ngủ với nàng quá nửa đêm.

Trời hừng sáng, hân đang định rời khỏi, bỗng Bạch Diệu ở ngoài lên tiếng bẩm báo: "Vương gia, lúc trời sắp sáng, Hoài vương bị thích khách ám sát trong vương phủ, nghe nói Hoài vương điện hạ bị thương rồi."

Lời bẩm báo của Bạch Diệu làm kinh động đến Vân Thiên Vũ trên giường.

Nàng vội mở mắt, vừa nhìn đã thấy Tiêu Cửu Uyên đang lù lù ở trong phòng nàng chưa đi, không khỏi ngạc nhiên: "Chẳng phải chàng bảo chờ ta ngủ rồi đi ư? Sao giờ vẫn còn ở đây?"

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 855: Đối Tượng Hoài Nghi

Tiêu Cửu Uyên khẽ cong đôi môi gợi cảm: “Ta biết sáng nay sẽ có kịch hay, chờ nàng dậy để xem kịch hay, không đi đâu.”

Vân Thiên Vũ nhớ tới chuyện mà Bạch Diệu đã bẩm báo trước đó, không khỏi ca thán: “Tốc độ làm việc Tiêu Thiên Dịch cũng nhanh đó chứ, xem ra người này cũng có chút bản lĩnh, lại còn dám làm loạn ở phủ Hoài vương, lại còn dám làm Hoài vương bị thương.”

Tiêu Cửu Uyên nghe lời tán thưởng của Vân Thiên Vũ dành cho Tiêu Thiên Dịch, trong lòng đổ kị, chau mày tối sầm mặt lại, nói một cách sâu sắc: “Nếu ngay cả việc này nó còn không có bản lĩnh vậy thì nó làm sao có thể làm hoàng thượng tương lai của Đông Ly quốc chứ?”

Hắn nói xong, không cho Vân Thiên Vũ cơ hội nói tiếp, giục Vân Thiên Vũ thức dậy, họ ăn xong, đi đến phủ Hoài vương để thăm Hoài vương, tiện thể xem xem hoàng hậu có phải người đến đề hỏi thăm không.

Họ cũng có thể thêm mắm thêm muối trước mặt Thục phi, để khơi dậy nỗi nghi ngờ trong lòng Thục phi.

Vân Thiên Vũ nghĩ tới hoàng hậu ở trong cung và Tưởng gia đã từng giết hại nàng, nàng vô cùng oán hận.

Cho nên nàng không thể dễ dàng tha thứ cho Tưởng gia và Tưởng hoàng hậu.

Hai người ăn điểm tâm ở phủ An thân vương xong, thấy trời không còn sớm nữa.

Vân Thiên Vũ dặn quản gia chuẩn bị xe ngựa, đồng thời một lễ vật để mang tới phủ Hoài vương thăm Hoài vương điện hạ.

Phủ Hoài vương.

Hoài vương đang ở trong phòng, Thục phi nường nường vô cùng lo lắng cho nhi tử của mình.

Nhìn thấy cánh tay nhi tử bị thương, mặt bà ta trắng bệch.

Thục phi đau lòng không nói thành lời, nước mắt không ngừng rơi.

Một lát sau, Thục phi trở nên độc ác, trầm giọng nói: “Rốt cuộc là ai dám ra tay trong phủ Hoài vương, phải điều tra cho rõ, ta nghĩ người có thể khiến Hoài vương bị thương, chắc chắn là nội gián ở trong phủ, nếu không người đó không thể gây chuyện sau lưng được.”

Thục phi dứt lời, quay người lờm những người trong vương phủ, nói một cách độc ác: “Hãy bắt hết toàn bộ những thị vệ lại cho ta, điều tra tất cả, nếu tra ra hành tung bất minh hoặc có chỗ nào không thỏa đáng, thì giết không tha.”

“Rõ, Thục phi nường nường.”

Quản gia sợ tới mức tái mét mặt, nhanh chóng nhận lệnh thăm dò chuyện này.

Hoài vương đau đớn giơ tay ra kéo tay Thục phi, giọng nói ấm áp: “Mẫu phi, người đừng tức giận, tức giận sẽ khiến nhi tử đau lòng.”

Thục phi nghe được lời Hoài vương nói, trái tim lại càng đau đớn, nhi tử thật sự quá hiếu thảo: “Nghieu Nhi à, con bị thương mẫu phi cũng rất

đau lòng.”

Thục phi nói một cách thương tâm nhưng một lát sau lại nói: “Con nói xem rốt cuộc ai là người âm thầm tính kế sau lưng con, con nói xem liệu có phải là...?”

Ngón tay Thục phi chỉ về hướng phủ Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch.

Không thể trách bà ta lại đi nghi ngờ Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch, bây giờ chỉ có Tuyên vương là đối thủ cạnh tranh ngôi vị thái tử với nhi tử của bà.

Nếu nhi tử của bà bị giết, Tuyên vương đương nhiên có thể lên ngôi vào đó.

Cho nên bà ta nghĩ tới nghĩ lui khả năng cao nhất chính là Tuyên vương điện hạ.

Thục phi nói xong, trên gương mặt Hoài vương đầy lạnh lẽo, đôi mắt tối sầm lại, nắm chặt tay, lạnh lùng nói: “Con sẽ cho người điều tra y, nếu điều tra ra dấu vết gì, con sẽ không để yên cho y.”

Hai mẫu tử đang nói chuyện.

Hạ nhân bên ngoài vội vàng bước vào bẩm báo: “Bẩm Thục phi nương nương, Hoài vương điện hạ, Ly vương gia và Linh Nghi quận chúa đến phủ thăm Hoài vương điện hạ.”

Hạ nhân bẩm báo xong, sắc mặt của Tiêu Thiên Nghiêu và Thục Phi vô cùng khó coi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 856: Miệng Nam Mô Bụng Một Bò Dao Găm

Hai mẫu tử cùng nghĩ tới một chuyện. Lần trước họ ở trong cung hoàng hậu giết Linh Nghi quận chúa, có lẽ Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ không biết chứ, nếu không hôm nay họ xuất hiện là muốn tính toán với họ sao?

Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu có hơi sợ Tiêu Cửu Uyên, cho nên khi nghe thấy hấn đến, trong lòng gã cảm thấy bất an, nhanh chóng nhìn về phía Thục phi nói: “Mẫu phi, làm sao đây? Chưa biết chừng họ biết là do chúng ta ra tay.”

Thục phi đã sống ở trong cung nhiều năm, vô cùng vững vàng, nhanh chóng lấy lại tinh thần: “Đừng hốt hoảng, cứ xem xem sắc mặt của họ đã, nếu họ đến để hỏi tội, chúng ta sẽ tính toán tiếp, nhờ họ chỉ đơn thuần muốn đến thăm con thì sao?”

Hai mẫu tử bàn bạc xong xuôi, Thục phi phất tay bảo quản gia mời Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ vào.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ nhanh chóng bước vào, trên mặt hai người tỏ ra vô cùng nhã nhặn, không hề căng thẳng, Thục phi và Hoài vương đưa mắt nhìn nhau.

Xem ra là không sao, họ không biết sát thủ đêm đó có liên quan tới Thục phi và Tiêu Thiên Nghiêu.

Hai người nháy mắt nhau, nhưng lại không biết ánh mắt của họ như vậy đã rơi vào tầm mắt của Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ, hai người chỉ giả vờ như không biết gì: “Sáng nay nghe nói Hoài vương điện hạ bị thích khách đâm bị thương, ta thân là vương thúc nên đến thăm một chút.”

“Hoài vương điện hạ cảm thấy thế nào?”

Vẻ mặt Tiêu Cửu Uyên vô cùng quan tâm.

Tiêu Thiên Nghiêu cảm thấy vừa vui mừng vừa lo sợ, tại sao bỗng nhiên cửu hoàng thúc lại quan tâm đến gã.

Gã có cảm giác không hề chân thực.

Chẳng lẽ bởi vì vị thế của gã gần đây rất tốt, cho nên hẳn đến nhìn bộ gã sao.

Trong lòng Tiêu Thiên Nghiêu hơi đặc ý.

Lúc này gã hoàn toàn quên rằng, Tiêu Cửu Uyên hoàn toàn không hề quan tâm đến việc ai làm thái tử. Nhưng gã giờ đây đã quên hết chuyện này. Tiêu Cửu Uyên lại từ từ nói tiếp” Hoài vương điện hạ gần đây khí thế mạnh mẽ, bốn vương cảm thấy không lâu nữa Hoài vương điện hạ sẽ được nâng lên một tầm cao mới.”

Lời nói này dường như đang muốn lấy lòng.

Mặt Tiêu Thiên Nghiêu không khỏi tươi cười: “Nhờ hồng phúc của cửu hoàng thúc.”

Thực phi nghi ngờ, Tiêu Cửu Uyên là người ăn nói dễ nghe như vậy sao? Hẳn còn biết lấy lòng người khác sao? Bà ta cảm thấy sao lại kỳ lạ như vậy.

Trong lòng Thục phi nghi ngờ, nhưng không biểu hiện ra ngoài, quan tâm nhìn Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ: “Hai người sắp thành thân rồi đúng không, đã định ngày chưa?”

Tiêu Cửu Uyên vui sướng, từ từ nói: “Thời gian còn chưa chính xác, Thục phi nương nương cũng biết ta mới từ Phượng Hoàng Lĩnh về, cho nên chưa kịp xem ngày hoàng đạo, nhưng mấy ngày nay đều có việc nên ta sẽ đến Khâm Thiên giám để tìm ngày đại hôn.”

“Ừm, bốn cung xin chúc mừng Ly vương gia và Linh Nghi quận chúa trăm năm hòa hợp, đầu bạc răng long.”

Vân Thiên Vũ nhanh chóng đứng dậy cảm ơn Thục Phi nương nương: “Tạ ơn Thục phi nương nương.”

Vân Thiên Vũ vừa nói xong, Thục phi liền chú ý tới nàng, giơ tay kéo nàng đến cạnh mình, vỗ vào tay nàng: “Người cảm ơn bốn cung làm gì, người là chất nữ của bốn cung, đến khi người và Ly vương gia thành thân, bốn cung sẽ tặng một đại lễ.”

“Tạ ơn Thục phi nương nương.”

Vân Thiên Vũ cười khẩy, nàng không thích vị nương nương này, trước đây nàng gặp chuyện trong cung Tưởng hoàng hậu, e rằng vị người này cũng biết chuyện.

Trước đây có lẽ bà ta cũng muốn giết nàng, nhưng nếu nàng thực sự là chất nữ của bà ta, liệu bà ta có giết nàng không.

Một nữ nhân miệng nam mô bụng một bồ dao găm.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 857: Con Nhà Tông Không Giống Long Cũng Giống Cánh

Vân Thiên Vũ nghĩ ngợi, không hề thể hiện ra ngoài.

Vừa đúng lúc này, có hạ nhân bước vào bẩm báo: “Bẩm Thục phi nương nương, Hoài vương điện hạ, hoàng hậu nương nương phái thái giám tổng quản đến thăm hỏi tình hình vương gia bị thương.”

Thuộc hạ vừa nói xong, Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu vội vàng phát tay: “Mời công công vào đây.”

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ nhìn chăm chăm Hoài vương điện hạ, hai người nhìn một cách tỉ mỉ để xác nhận một việc.

Đó chính là Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu cũng biết chuyện Tưởng hoàng hậu là mẫu thân của gã.

Cho nên gã nghe thấy có hoàng hậu cử người tới hỏi thăm tình hình của gã, gã mới sốt ruột như vậy.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ không nhịn được nhìn Thục phi cười rất kỳ lạ.

Nữ nhân này thực sự vừa đáng thương vừa đáng giận. Nhi tử của mình đã bị người khác hại chết, bà ta vẫn không hề biết.

Không biết nếu bà ta biết người trước mặt không phải là nhi tử của bà ta mà là nhi tử của hoàng hậu, bà ta sẽ điên cuồng tới mức nào, sẽ trả thù

hoàng hậu và Hoài vương ra sao.

Hai người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ không hề biến sắc, xem diễn biến tình hình.

Ngoài cửa, thái giám tổng quản trong cung hoàng hậu nhanh chóng bước vào, vừa tới cùng đã cung kính hành lễ với Thục phi và Hoài vương: “Nô tài khấu kiến Thục phi nương nương, Hoài vương điện hạ.”

“Đứng lên đi.”

Hai mẫu tử Thục phi cùng nhau mở miệng.

Thái giám đứng dậy, nhanh chóng mở miệng: “Sáng nay trong cung hoàng hậu nghe nói Hoài vương bị thích khách đâm bị thương nên phái nô tài tới hỏi thăm tình hình của điện hạ.”

Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu bình thản nói: “Người trở về nói với hoàng hậu nương nương, đừng lo cho thương thế của ta, ta xin tạ ơn ân điển của hoàng hậu nương nương.”

“Nương nương bảo nô tài mang tới một viên đan dược trị thương, xin vương gia nhận lấy.”

Thái giám nhanh chóng lấy từ trong tay áo ra, dâng đan dược lên cho Hoài vương.

Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu sai người đến nhận.

Gương mặt Thục phi đầy cảm động mở miệng nói: “Thay ta tạ ơn hoàng hậu nương nương.”

Vân gia không có luyện đan sư, cho nên không có đan dược, thương thế của nhi tử nếu có đan dược sẽ nhanh chóng khỏi bệnh.

Lúc này trong lòng Thục phi vô cùng cảm kích Tưởng hoàng hậu.

Tuy bà ta biết Tưởng hoàng hậu đối xử tốt với nhi tử của mình là vì muốn sau khi nhi tử của mình lên ngôi sẽ phong Tưởng hoàng hậu là thái hậu, có thể đối xử tốt với Tưởng gia.

Nếu thực sự nhi tử lên ngôi để vương, đối xử tốt với Tưởng hoàng hậu, đối xử tốt với Tưởng gia cũng không là gì.

Thục phi đang nghĩ ngợi, thái giám đã khom người lĩnh ý rồi từ từ ra ngoài, phụng mệnh hồi cung.

Thục phi sai người mở hộp đan dược, để cho nhi tử của mình ăn.

Tiêu Thiên Nghiêu không hề nghi ngờ gì về đan dược mà hoàng hậu đưa tới, nên giơ tay lấy đan dược định ăn.

Tiêu Cửu Uyên lại mở miệng: “Hoài vương, đan dược này...”

Vẻ mặt Tiêu Cửu Uyên đầy nghi ngờ, dường như đan dược này có gì đó không ổn.

Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu lắc đầu, bỏ đan dược vào miệng.

Ăn xong đan dược, Tiêu Thiên Nghiêu nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: “Cửu hoàng thúc, yên tâm đi, đan dược hoàng hậu đưa tới không có vấn đề gì cả.”

Tiêu Cửu Uyên gật đầu, từ từ nói: “Hóa ra quan hệ Hoài vương và hoàng hậu nương nương lại tốt như vậy. Là bốn vương đã suy nghĩ quá nhiều.”

“Nhưng không hiểu tại sao hoàng hậu nương nương lại tốt với Hoài vương điện hạ như vậy, ở phương diện nào nhìn Hoài vương cũng giống Tưởng hoàng hậu, và giống Tưởng gia nữa.”

Lời nói vô tình của Tiêu Cửu Uyên vừa dứt, Tiêu Thiên Nghiêu đã biến sắc.

Tiêu Cửu Uyên giả vờ như không biết gì lại nói tiếp: “Nói thật, Hoài vương điện hạ không giống Thục phi cho lắm, cũng không giống người Vân gia, đều nói con nhà tông không giống lông cũng giống cánh, nhưng Hoài vương sao lại không giống chút nào nhỉ.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 858: Bộ Mặt Ghê Tởm

Lúc này Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu giật thót cả tim, nhanh chóng nhìn về phía Thục phi.

Lông mày của Thục phi hơi nhíu lại, không hề thích những gì Tiêu Cửu Uyên đã nói.

Trong phòng, Vân Thiên Vũ lại nói: “Cửu Uyên, huynh không nói thì ta cũng không để ý, huynh nói xong ta thấy, thực sự Hoài vương rất giống người Tưởng gia, đều có dáng vẻ cao ráo khôi ngô, nhưng lại không giống Thục phi nường nường cho lắm.”

Lời nói của Vân Thiên Vũ vừa dứt, Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu đã nổi giận, quay người quát to: “Im miệng.”

Tất cả mọi người trong phòng thấy gã quát như vậy ngỡ ngẩn cả người.

Vẻ mặt Vân Thiên Vũ vô cùng kinh ngạc nói: “Hoài vương điện hạ, tại sao lại tức giận như vậy, chúng ta chỉ nói đùa thôi mà.”

Cuối cùng, nàng lại nói thêm một câu nữa: “Nhưng thực sự người rất giống người Tưởng gia.”

Sắc mặt Hoài vương sa sầm, trừng mắt nhìn Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ tức giận, đứng dậy nói: “Tốt thôi, chúng ta có lòng đến thăm Hoài vương điện hạ, chỉ đùa một chút mà Hoài vương lại tức giận như vậy, vậy chúng ta nên đi thôi.”

Nàng nói xong quay đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: “Đi thôi, người ta không chào đón ta, chúng ta đừng chọc giận họ nữa.”

Tiêu Cửu Uyên khẽ gật đầu, đứng dậy nhìn Hoài vương nói: “Vậy Hoài vương nghỉ ngơi dưỡng bệnh đi, chúng ta đi đây.”

Hai người nói xong liền rời đi.

Trong phòng, Hoài vương vội vàng nhìn Thục phi nói: “Mẫu phi, con thấy họ không hề quan tâm đến con, họ chỉ tới để chọc tức con thôi.”

Tâm trạng Thục phi vô cùng nặng nề, giống như có hòn đá tảng đang đè nặng vậy.

Thực ra bà ta đã từng nghĩ tới vấn đề này, nhi tử của mình lại không giống mình cũng không giống hoàng đế.

Nhưng bà ta lại không ngờ nhi tử lại giống người Tưởng gia.

Hôm nay nghe Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ nói, bà ta không khỏi suy nghĩ, sau đó kinh ngạc phát hiện.

Nhi tử của bà ta lại giống người Tưởng gia, tại sao, tại sao lại như vậy.

Thực kinh ngạc không dám nghĩ tiếp.

Bên tai vẫn vang vọng dáng vẻ tức giận của Tiêu Thiên Nghiêu. Tại sao gã lại tức giận như vậy.

Thục phi nghĩ ngợi gật đầu: “Lúc trước ta còn tưởng họ tới thăm con, xem ra giờ họ cố tình chọc tức con, được rồi, được rồi, bây giờ con nên an

tâm dưỡng bệnh, đừng để ý tới họ nữa.”

“Vâng, mẫu phi.”

Tiêu Thiên Nghiêu nghe lời Thục phi xong, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, giơ tay nắm lấy tay Thục Phi: “Mẫu phi, vẫn là người tốt với con nhất.”

Thục phi nhìn gương mặt trước mắt, đột nhiên cảm thấy ghê tởm, rõ ràng là gương mặt đầy cương nghị, nhưng khi làm nũng lại có thể xấu xí như vậy.

Suy nghĩ của Thục phi nhanh chóng bị gạt bỏ, không không, đây là nhi tử của ta, nhi tử của ta.

Nội tâm của bà ta vô cùng rối rắm, không thể bình tĩnh, cuối cùng từ từ đứng dậy nhìn Tiêu Thiên Nghiêu nói: “Nghiêu Nhi, mẫu phi đã xuất cung khá lâu, nên hồi cung, con ở trong phủ dưỡng bệnh, khỏe lại thì tiến cung nói với mẫu phi nhé.”

“Được.”

Ánh mắt Tiêu Thiên Nghiêu thâm trầm nhìn Thục phi đang đi ra ngoài.

Gã nhíu chặt mày, rốt cuộc mẫu phi có nghi ngờ gì không.

Tâm trạng của Thục phi lúc này vô cùng nặng nề, đi ra khỏi phủ Hoài vương.

Vừa ra khỏi viện, đã nghe thấy ở hành lang không xa có hai tỳ nữ đang bàn tán:

“Nghe thấy gì không? Hoàng hậu nương nương tặng đan dược cho riêng vương gia nhà chúng ta, hoàng hậu nương nương thật là tốt với vương

gia nhà chúng ta.”

“Đương nhiên rồi, nường nường đối xử rất tốt với vương gia nhà chúng ta, người có thấy là vương gia nhà chúng ta rất giống hoàng hậu nường nường không.”

“Nha đầu chết tiệt, người nói lung tung gì vậy.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 859: Đau Đớn Đến Tột Cùng

Sau hành lang dài, mặt Thục phi đã trắng bệch, nhưng tiểu nha đầu vẫn nói luyện thuyên.

“Ta không hề nói lung tung, rất nhiều người đều nói như vậy, chỉ là người không biết thôi, rất nhiều người nói vương gia nhà chúng ta rất giống người phủ Tường quốc công, nhưng lại không hề giống Thục phi nương nương, cũng không giống người phủ Vĩnh Ninh hầu.”

“Đừng có nói nữa, nếu những lời này đồn đại ra ngoài sẽ bị chặt đầu đó.”

Hai tiểu nha đầu nói xong thì đi xa, phía sau lối rẽ, mặt Thục phi đã trắng bệch.

Rất nhiều người biết, chỉ có bà ta là không biết. Hóa ra rất nhiều người biết nghi tử của bà ta không hề giống bà ta, mà giống Tường hoàng hậu và giống người Tường gia. Tại sao, tại sao lại như vậy.

Người Thục phi gần như ngã quỵ xuống, nhưng bà ta nhanh chóng giữ vững tư thế rời khỏi phủ Hoài vương, tiến cung.

Thục phi nương nương vừa tiến cung đã điều tra cô cô đã đỡ đẻ cho mình, và những y nữ trong cung lúc bấy giờ.

Nhưng vừa đi điều tra lại phát hiện, những người hầu hạ mình trước kia lại biến mất một cách kỳ lạ.

Tuy bề ngoài nói họ bị bệnh mà chết, có một số phạm tội phải chết, có người bị điều tới cung khác rồi từ từ biến mất. Tại sao lại trùng hợp như vậy.

Thục phi lặng lẽ cho người đi thăm dò thời gian hoàng hậu sinh hạ năm đó, thì phát hiện những người đỡ đẻ cho hoàng hậu cũng đều mất tích.

Lần này Thục phi mặt cắt không còn giọt máu nào, lạnh lẽo thấu tim.

Bà ta ép bản thân mình không được nghĩ nữa, nhưng lời của Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ, cùng lời của hai người nha hoàn vẫn vang vọng bên tai bà ta.

Nhi tử của bà ta lại giống người Tưởng gia. Nhi tử của bà ta lại giống Tưởng hoàng hậu, vậy nhi tử của bà ta đâu. Năm đó bà ta cũng sinh nhi tử.

Thục phi nhanh chóng nghĩ ngợi, bà ta nghĩ tới thái tử Tiêu Thiên Ngự, hồi tưởng lại dáng vẻ của thái tử Tiêu Thiên Ngự. Ôn tồn lễ độ, nho nhã tài giỏi. Thái tử mới giống bà ta, giống ca ca của bà ta Vân Lô. Chẳng nhẽ thái tử mới là nhi tử của nàng ta? Không, tại sao lại như vậy.

Thục phi suýt nữa ngất trong cung điện của chính mình, nghĩ tới cái chết của thái tử, nghĩ tới những tội lỗi mà thái tử phải chịu đựng trong những năm qua, bản thân bà ta rất muốn chết.

Bà đưa tay lên đập vào đầu mình, đồ ngốc nghếch này, người đứng là ngu xuẩn, nhi tử của mình mà không nhận ra.

Nếu khi thái tử còn sống, bà ta biết chuyện này, chắc chắn bà ta sẽ giữ lại mạng cho thái tử. Nhiều năm như vậy, Tưởng tiệp nhân vẫn không hề đối xử tốt với thái tử, sao bà ta lại không hề nghĩ tới điều này.

Thục phi đau xót khóc rống lên.

Một lát sau, bà ta lau nước mắt, lắc đầu một cách kiên cường.

Không, ta không thể trúng kế của Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ được, Hoài vương điện hạ là nhi tử của ta, nó là nhi tử của ta. Ta không thể mắc bẫy.

Thục phi củng cố niềm tin, nhưng một lát sau bà ta lại nghĩ tới dáng vẻ của Hoài vương.

Hoài vương nếu có thể giống bà ta một chút, hoặc giống Vân Lô một chút thôi, thì bà ta đâu có đau khổ như vậy.

Cho dù Hoài vương không giống bà ta hay Vân Lô, nó giống hoàng thượng cũng được.

Nhưng Hoài vương lại không giống bà ta, cũng không giống hoàng thượng mà lại giống Tướng hoàng hậu và người Tướng gia.

Nghĩ tới đây, Thục phi vô cùng tuyệt vọng.

Một mình trong cung, vừa khóc lóc vừa gào thét suốt cả một ngày, tới tối bà ta cũng đã quyết định được một chuyện.

Bà ta sẽ lấy máu nghiệm thân (*) với Hoài vương.

Nhưng chuyện này không thể tiến hành ở trong cung, cho nên Thục phi để Vân Lô âm thầm ra ngoài tìm người, bà ta nghĩ cách đưa Hoài vương ra ngoài là được.

Ngày hôm nay Thục phi sống trong cung không dễ dàng gì.

Trái lại Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ lại vô cùng vui vẻ.

(*) Lấy máu nghiệm thân: Cắt máu của hai người vào chung một bát nước, nếu hai giọt máu hòa vào nhau có nghĩa là có cùng huyết thống, còn nếu không thì không cùng chung huyết thống.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 860: Ý Trung Nhân

Bởi vì Tiêu Cửu Uyên đi tìm Khâm Thiên Giám tìm ngày hoàng đạo, hai mươi ngày nữa có một ngày hoàng đạo.

Cho nên Tiêu Cửu Uyên quyết định hai mươi ngày nữa sẽ tổ chức hôn lễ.

Lúc thời gian cử hành hôn lễ được đưa đến An vương phủ.

Tiêu Lăng Phong và Tiêu Dạ Thần và cả Vân Thiên Vũ đều rất vui vẻ.

Hai đại vương phủ lại bắt đầu bận rộn chuẩn bị cho hôn lễ.

Bởi vì sắp tới hôn lễ cho nên Tiêu Cửu Uyên đích thân đến hỏi.

Trái lại hôm nay lại không đến thăm Vân Thiên Vũ.

Trong phủ An thân vương chuyện gì cũng không cần Vân Thiên Vũ nhúng tay vào, tất cả mọi chuyện liên quan đến hôn sự đều do một tay Tiêu Lăng Phong xử lý.

Vân Thiên Vũ chỉ cần ở vương phủ an tâm chờ làm tân nương là được.

Vân Thiên Vũ vui vẻ thoải mái.

Tuy không cần nhúng tay vào chuẩn bị hôn sự nhưng nàng cũng không nhàn rỗi, ở trong vương phủ luyện đan cho Tiêu Lăng Phong và Tiêu

Dạ Thần.

Bởi vì nàng nghĩ sau khi thành thân với Tiêu Cửu Uyên phải rời khỏi kinh thành.

Cho nên Vân Thiên Vũ định trong khoảng thời gian này sẽ điều chế một ít đan dược bồi bổ cơ thể cho nghĩa phụ và Tiêu Dạ Thần, sau đó lại luyện một ít đan dược phòng thân.

Mặt khác nàng còn chưa luyện chế đan dược cho tam linh thú, nhất là Tiểu Anh cứ luôn nhắc muốn uống đan dược.

Cả ngày nay, ước chừng Vân Thiên Vũ ở trong phòng luyện đan cả ngày.

Lúc chạng vạng tối mới ra khỏi phòng luyện đan.

Nhưng tâm trạng của nàng rất vui vẻ, bởi vì cả ngày nay luyện chế được không ít đan dược, khiến tâm trạng nàng rất tốt.

Vân Thiên Vũ vừa mới ra khỏi đan phòng liền nghe được trong góc có người nói thầm.

“Họa Mi tỷ tỷ, Hường Dương ca ca muốn gặp tỷ, nói có đồ tốt muốn tặng cho tỷ.”“Vì sao hắn lại muốn tặng đồ cho ta, việc này nếu bị tiểu thư phát hiện sẽ rất tức giận, người đi nói với hắn về sau đừng tặng gì nữa.”

“Họa Mi tỷ tỷ, thật ra chuyện này tỷ hoàn toàn có thể nói với quận chúa, quận chúa rất thương tỷ, nhất định sẽ đồng ý cho tỷ lấy Hường Dương ca ca, nói như vậy quận chúa xuất giá, có thể đưa hai người cùng đến phủ Ly thân vương không phải được rồi sao?”

Giọng nói của Tiểu Mai vang lên.

Nhất thời Họa Mi không nói gì, nhưng cuối cùng cũng từ từ mở miệng.

“Hôn sự của ta nên để cho tiểu thư làm chủ, nếu như ta?”

Nàng ta không nói được nữa.

Vân Thiên Vũ ở phía sau nhú mào, nhưng trong lòng lại rất vui vẻ.

Chẳng lẽ là Họa Mi có ý trung nhân, nếu như vậy thì thật tốt.

Sau khi thành thân nàng và Tiêu Cửu Uyên sẽ rời kinh, đưa Họa Mi theo sợ không tiện, nếu Họa Mi có ý trung nhân, nàng sẽ để nàng ta nở mào nở mặt xuất giá, sau đó để nàng ta sống những tháng ngày hạnh phúc của chính mình cũng không tệ.

Vân Thiên Vũ nghĩ xong bước ra, thản nhiên hỏi: “Hai người các người đang nói gì đó? Cái gì mà tặng đồ, cái gì mà Hương Dương ca ca?”

Hai người Họa Mi và Tiểu Mai không nghĩ tới những lời này bị Vân Thiên Vũ nghe được, hai người sợ tới mức quỳ sụp xuống đất.

Tiểu Mai vội vàng mở miệng: "Nô tỳ đáng chết, là nô tỳ ăn nói linh tinh..."

Trái lại Họa Mi lại không kích động, nàng ta hiểu rõ chủ tử nhà mình, không phải là người thích bắt bẻ hạ nhân...

Họa Mi nghĩ đến câu hỏi của Vân Thiên Vũ, nhất thời không biết nói như thế nào.

Vẻ mặt Vân Thiên Vũ ấm áp nói: “Họa Mi, người có ý trung nhân rồi sao? Hương Dương là ai?”

Nếu là người ngay thẳng, nàng không ngại giao Họa Mi cho hẳn.

Nhưng điều kiện tiên quyết là người này phải đối xử Họa Mi thật tốt, nếu không đối xử tốt với Họa Mi, nàng sẽ không đồng ý.

Vân Thiên Vũ vừa hỏi, Họa Mi không trả lời, trái lại Tiêu Mai lại mau chóng trả lời: “Bẩm quận chúa, Hương Dương là nhi tử của quản gia vương phủ, cũng là đội trưởng đội hộ vệ vương phủ, phụ trách bảo vệ sự an toàn của vương phủ. Huynh ấy thích Họa Mi tỷ tỷ, vẫn thường xuyên tặng đồ cho Họa Mi tỷ tỷ.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 861: Chia Rẽ Uyên Ương

Vân Thiên Vũ gật đầu nhìn Họa Mi: “Người thích hãn không?”

Họa Mi cắn môi, vội ngẩng đầu nói: “Tiểu thư, nô tì?”

Nhất thời Họa Mi không biết trả lời câu hỏi này như thế nào, theo lý mà nói là nha hoàn của chủ tử là không thể lén lút tư tình, chuyện chung thân của bọn họ nên do chủ tử chỉ hôn.

Cho nên nàng hành động như vậy là không tôn trọng tiểu thư.

Vân Thiên Vũ thấy nàng ta rối rắm, lạnh lùng mở miệng: “Nói thật đi, Họa Mi người thích hãn không?”

“Hãn đối xử với nô tì rất tốt, không coi nô tì là hạ nhân, còn hay tặng đồ cho nô tì.”

Vân Thiên Vũ biết như vậy là thích rồi, bằng không Họa Mi sẽ không nhận quà của người này.

Vân Thiên Vũ cười khẽ xoay người đi đến phòng khách, vừa đi vừa nói: “Người đi gọi người tên là Hường Dương đến đây cho ta, ta hỏi hãn một chút?”

Nói xong nàng lập tức lướt qua hai nha đầu này.

Ở phía sau hai nha đầu lo lắng nhìn nhau, nhất là Tiểu Mai, vẻ mặt lo lắng, quận chúa sẽ không tức giận chứ, sẽ không trừng phạt Hường Dương chứ?

Như vậy thì Hường Dương cũng quá đáng thương rồi.

Họa Mi nhất thời cũng không đoán được tiểu thư muốn làm gì? Nhưng trái lại nàng lại tin tưởng tiểu thư sẽ không vô cớ làm khó người khác.

“Người đi gọi hắc đến đây đi.”

Họa Mi căn dặn Tiểu Mai, Tiểu Mai còn muốn nói gì đó lại thấy Họa Mi lắc đầu, Tiểu Mai chỉ có thể mau chóng đi gọi Hường Dương.

Hường Dương là nhi tử của quân gia phủ An thân vương, ngũ quan sáng tỏ, dáng người không tính là cao lớn, không béo không gầy.

Đừng thấy xem hắc là nhi tử của quân gia, tất cả nha hoàn trong vương phủ đều để ý hắc.

Nhưng Hường Dương chỉ thích Họa Mi, cảm thấy nàng ta chất phác trung thực hơn nữa tâm địa rất thiện lương.

Nữ tử như vậy mới có thể trở thành nữ nhân của hắc, nàng ta có thể cùng hắc chịu khổ, không cảm thấy gả cho nhi tử của quân gia là thấp kém.

Cho nên Hường Dương luôn tặng quà cho Họa Mi để biểu đạt tình ý của bản thân.

Nhưng Họa Mi vẫn luôn không cho hắc đáp án rõ ràng.

Hường Dương cũng không vội, mỗi ngày đều tặng quà, hắc không tin hắc không thể khiến nàng ta rung động.

Nhưng Hường Dương không ngờ rằng việc này lại bị quận chúa phát hiện. Hường Dương lo lắng, quận chúa sẽ không chia sẻ uyên ương chứ.

Quận chúa sẽ không trừng phạt hần chứ.

Phụ thân của hần sẽ không vì hần mà bị chịu ảnh hưởng chứ, phụ thân hần đã làm quân gia ở phủ thân vương đã nhiều năm.

Nếu như hần khiến ông mất đi mọi thứ, thì thật bất hiếu.

Tóm lại trong lòng Hường Dương vô cùng bất an.

Đợi cho hần vào đến phòng khách Tây Phương viện, liền nhìn thấy sắc mặt quận chúa vô cùng nghiêm túc nhìn hần.

Tim Hường Dương trầm xuống, trực giác mách bảo hôn sự của hần và Họa Mi bị cản trở rồi.

Quận chúa dường như không vui.

“Thuộc hạ tham kiến quận chúa.”

Vân Thiên Vũ đánh giá Hường Dương, ngoại hình người này nhìn qua cũng không tệ, tướng mạo cũng không tệ.

"Hường thị vệ, ngồi xuống đi."

"Tạ ơn quận chúa, thuộc hạ không dám."

Hường Dương lại càng cung kính, tuy rằng quận chúa không phải do lão vương gia sinh ra, nhưng lão vương gia đối xử với nàng còn tốt hơn con ruột, cho nên Hường Dương không dám đắc tội với nàng, huống chi quận chúa quả thật rất tốt.

Tất cả mọi người trong vương phủ rất thích nàng.

Vân Thiên Vũ nhìn thấy Hường Dương như gặp phải đại địch, không nhìn được buồn cười, chỉ chỉ chiếc ghế bên cạnh nói: “Đừng cẩn trọng như vậy, ngồi đi.”

Hường Dương tạ ơn: “Tạ ơn quận chúa.”

Sau khi hần ngồi xuống, mau chóng nhìn Họa Mi đang đứng một bên trong phòng khách.

Vẻ mặt Họa Mi uất ức nguýt hần một cái, không có việc gì thì tặng quà làm gì, lần này để tiểu thư biết được.

Nếu tiểu thư tức giận, nàng ta nhất định sẽ rất buồn.

Họa Mi đang nghĩ ngợi, Vân Thiên Vũ ở bên cạnh kéo tay nàng ta lại, hỏi Hường Dương: “Nghe nói Hường thị vệ thích Họa Mi nhà chúng ta.”

Hường Dương vừa nghe lời này tim đập thành thịch, cảm giác này càng nghĩ càng thấy tệ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 862: Cuộc Sống Của Hai Người

Nhưng mà Hương Dương vẫn cung kính đứng dậy như trước.

“Đúng vậy, quận chúa.”

Vân Thiên Vũ càng có thiện cảm với người này hơn, có can đảm thừa nhận mình thích, nam nhân này không tệ...

“Nhưng người cho rằng người xứng đôi với Hoa Mi nhà chúng ta sao? Tuy trên danh nghĩa nàng ấy là nha hoàn, nhưng trên thực tế ta đã xem nàng ấy là tỷ tỷ ruột thịt, vì vậy ta sẽ nhận nàng ấy làm tỷ tỷ, như vậy Hương thị vệ cho rằng còn xứng đôi với Họa Minh nhà chúng ta sao?”

Vân Thiên Vũ thật sự định nhận Họa Mi làm tỷ tỷ.

Cho nên nàng mới hỏi câu hỏi như thế.

Họa Mi nghe lời Vân Thiên Vũ nói... trong lòng tràn đầy cảm động, đôi mắt không kiềm chế được mà ngấn nước mắt.

Trước tới giờ nàng ta vẫn lẻ loi một mình, chỉ có một mình tiểu thư.

Nhưng trong mắt nàng ta tiểu thư vẫn là chủ tử, bây giờ lại nghe tiểu thư nói muốn nhận nàng ta làm tỷ tỷ.

Nàng thực sự cảm thấy cho dù chết cũng cam tâm rồi.

Cho nên không đợi Hường Dương nói, Họa Mi mở miệng nói trước.

“Tiểu thư, ta sẽ không rời xa người, người không cho, ta sẽ không gả.”

Lời này rõ ràng là Vân Thiên Vũ không đồng ý, nàng ta sẽ không gả cho Hường Dương.

Trong lòng Hường Dương chợt lạnh, nhanh chóng nhìn về phía Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ im lặng nhìn Họa Mi, đây là hôn sự của người, người phải giành lấy nó.

Nhưng Họa Mi chính là người như vậy, chỉ cần tiểu thư không đồng ý, nàng ta sẽ không gả.

Vân Thiên Vũ có một biện pháp với Họa Mi, quay đầu nhìn Hường Dương: “Người nói người lấy cái gì cưới nàng ấy, Hường thị vệ tuy là đội trưởng nhưng rốt cuộc cũng là hạ nhân, nếu như ta nhận Họa Mi làm tỷ tỷ, nàng ta chính là tỷ tỷ của Ly thân vương phi tương lai, đừng nói là đội trưởng thị vệ, ngay cả làm phu nhân của quan viên đương triều cũng có thể.”

“Vậy người lấy cái gì cưới nàng ấy?”

Hường Dương nghiêm sắc mặt, hoàn toàn không lùi bước trước Vân Thiên Vũ, ngược lại lại kiên định nói rằng.

“Quận chúa nói thế sai rồi, mặc ta không có tiền chớ thế như những quan viên kia, nhưng ta có một trái tim yêu thương nàng ấy, cả đời này ta sẽ đối tốt với nàng ấy.”

“Những quan viên trong triều kia, tuy có vài người nguyện ý cưới nàng, nhưng trong lòng vẫn không thích nàng ấy, tuy là nể mặt quận chúa

không dám đắc tội nàng ấy, nhưng điều đó không có khả năng bảo vệ nàng ấy cả đời.”Hương Dương không khiêm tốn và nói.

Nhưng mắt Vân Thiên Vũ sáng rực lên một cái, nói:

“Nếu như ta bắt người cả đời chỉ cưới một mình Họa Mi, người có đồng ý không?”

“Ta đồng ý.”

Hắn chưa từng nghĩ tới cưới nhiều hơn một người, chỉ một nữ nhân là đủ, nhiều hơn nữa thì gia đình sẽ không yên.

Hương gia bọn họ chưa từng có ai xảy ra chuyện cưới hai vợ.

Tất nhiên hắn cũng không ngoại lệ.

Lời mà Hương Dương nói lại khiến cho mắt Vân Thiên Vũ sáng rực lên, cuộc sống của hai người, như vậy Họa Mi cũng sẽ không chịu khổ.

Vân Thiên Vũ nhìn về phía Họa Mi, khẽ cười, sau đó mở miệng: “Hương thị vệ, Họa Mi, các người quỳ xuống.”

Hai người họ không hiểu rõ vì sao, nhưng không dám chống lại, nhanh chóng quỳ xuống.

Vân Thiên Vũ nhìn Hương Dương và Họa Mi nói: “Nếu hai người các người thích lẫn nhau, quận chúa ta cũng không phải kẻ chia rẽ uyên ương, hôm nay sẽ thành toàn cho các người, Hương thị vệ, ta đồng ý gả Họa Mi cho người, sau này tốt nhất đối xử với nàng ấy như từng lời người nói với ta, cả đời chỉ cưới mình nàng ấy, sẽ vĩnh viễn yêu thương bảo vệ nàng ấy.”

Trong sảnh phòng khách, hai người Hương Dương và Họa Mi cũng ngẩn người ra, sau đó kịp phản ứng.

Hương Dương thì mừng rỡ vui vẻ.

Họa Mi thì khóc.

Tiểu thư đối với nàng ta thật tốt.

Cả đời này, có chết nàng cũng cảm thấy hài lòng...

“Đa tạ tiểu thư.”

“Đa tạ ta làm gì? Mau đứng dậy đi.” Vân Thiên Vũ kéo Họa Mi, nhìn Hương Dương nói: “Đi thôi, trở về nói với cha người có thể chuẩn bị hôn sự, chờ sau khi ta và Vương gia thành thân liền để cho hai người các người thành thân.”

“Mấy ngày nay hai người các người cứ yên tâm chờ.”

“Tạ ơn quận chúa.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 863: Lấy Máu Nghiệm Thân

Hương Dương mừng rỡ đập đầu, sau đó kích động đứng dậy chạy vội ra ngoài.

Trong sảnh chính, Tiểu Mai vui vẻ chạy tới chúc mừng Hoạ Mi.

“Chúc mừng Hoạ Mi tỷ tỷ, chúc mừng Hoạ Mi tỷ tỷ.”

Hoạ Mi bỗng dưng đỏ hết cả mặt.

Vân Thiên Vũ nhìn Tiểu Mai cười nói: “Tiểu Mai, nếu sau này người thích ai, hãy nói với ta, ta sẽ chuẩn bị cho người một phần của hồi môn.”

Tiểu Mai vô cùng mừng rỡ, liên tục nói: “Tạ ơn quận chúa, tạ ơn quận chúa.”

Hôn sự của bọn họ đều không thể tự quyết định, không ngờ quận chúa lại đồng ý cho họ lấy người mình thích, thật sự là quá tốt rồi.

Tiểu Mai đem chuyện này nói cho tất cả mọi người, trong Tây Phượng viện tràn ngập không khí vui vẻ.

Trong Tây Phượng viện, Hoạ Mi bị tiểu nha hoàn kéo qua đòi tiền mừng.

Diệp Gia cùng Vân Thiên Vũ dùng bữa tối trong sảnh chính, Vân Thiên Vũ nhìn Diệp Gia: “Biểu tỷ, hôn sự của tỷ, ta...”

Vân Thiên Vũ muốn hỏi nàng ấy có cần nàng hỏi Tiêu Dạ Thần không, nhưng Diệp Gia liền cản lại: “Vũ Mao, nếu muội còn coi ta là biểu tỷ của muội thì đừng hỏi ta những chuyện này nữa, có được không?”

Nàng không muốn bị Tiêu Dạ Thần từ chối lần thứ hai, chuyện lần trước trong xe ngựa nàng đã như vậy rồi mà Tiêu Dạ Thần còn không đồng ý.

Hơn nữa gã còn coi nàng như dâm phụ.

Nếu để Vũ Mao đi hỏi gã thì chắc chắn gã sẽ càng coi thường nàng.

Cho nên nàng không muốn bị bẽ mặt một lần nữa.

Vân Thiên Vũ thở dài, không nói thêm điều gì, hai người này đúng là rắc rối.

Vân Thiên Vũ còn đang nghĩ ngợi thì Tiểu Mai chạy vào bẩm báo: “Tiểu thư, quản gia phái người đến nói rằng Tuyên vương điện hạ muốn gặp người.”

“Y tới gặp ta làm gì?”

Vân Thiên Vũ rất ghét Tiêu Thiên Dịch, vốn không muốn gặp mặt y.

Nhưng nghĩ đến chuyện bọn họ đang hợp tác, không phải y có việc gì tìm nàng đây chứ, sau đó phất tay cho Tiểu Mai mời Tuyên Vương vào.

Tiểu Mai đi ra ngoài, Vân Thiên Vũ vẫn thong thả ăn cơm.

Tuyên vương nhanh chóng được đưa vào.

Lúc này Tiêu Thiên Dịch không dám có suy nghĩ không đúng đắn với Vân Thiên Vũ nữa, vì bây giờ Vân Thiên Vũ là nữ nhân của cửu hoàng

thức, nếu y còn dám có suy nghĩ không đúng đắn thì không những không được họ trợ giúp mà còn khiến họ quay sang trả thù y.

Cho nên Tiêu Thiên Dịch vô cùng khách khí với Vân Thiên Vũ: “Linh Nghi quận chúa đang ăn cơm sao? Bốn vương đến không đúng lúc rồi.”

Vân Thiên Vũ nhướn mày nhìn Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch, không hề có thiện cảm với y, nếu không phải bọn họ đang hợp tác thì nàng sẽ không thèm để ý đến y: “Tuyên vương điện hạ đến đây có chuyện gì? Có việc gì thì nói đi.”

Tiêu Thiên Dịch nhìn thấy thái độ của Vân Thiên Vũ đối với y như vậy, trong lòng vô cùng chán nản, nếu không phải trước đây do y quá đáng thì Vân Thiên Vũ bây giờ đã là chính phi của y.

Nhưng khi nhớ đến lý do đến đây tối nay, y vội vàng nói: “Ta đã điều tra được một tin, Thục phi muốn lấy máu nghiệm thân với Hoài vương.”

Vân Thiên Vũ nhướn mày, chuyện lấy máu nghiệm thân không hề có cơ sở khoa học, cho dù Hoài vương không phải nhi tử của Thục phi thì hai loại máu vẫn có thể hòa vào nhau, nhưng chuyện này hình như không liên quan đến nàng.

“Chuyện này có liên quan gì đến ta?” Về mặt Vân Thiên Vũ khó hiểu nhìn Tuyên vương, những chuyện như thế này y phải tìm ngự y trong cung chứ tìm nàng làm gì.

“Thục phi nương nương không muốn dùng ngự y trong cung, nếu dùng ngự y trong cung thì cả hoàng cung đều sẽ biết chuyện này, cho nên bà ta bảo Vân Lô của phủ Vĩnh Ninh hầu lặng lẽ tìm đại phu ở bên ngoài.”

Vân Thiên Vũ vừa nghe xong liền biết Tuyên vương định làm gì, hóa ra là muốn nhờ nàng giả mạo làm đại phu: “Đại phu mà bọn họ tìm, người có biết là ai không?”

“Biết, người có thể giả mạo là đại phu để lấy máu nghiệm thân cho hai mẫu tử bọn họ, dựa vào y thuật của người, muốn làm chuyện như vậy hoàn toàn không có vấn đề gì, như thế, Thục phi sẽ cho rằng Hoài vương không phải là nhi tử của bà ta, vậy sau này chúng ta càng dễ đối phó với Tưởng hoàng hậu và Hoài vương.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 864: Thật Muốn Chặt Đứt Bàn Tay Này

Trong sảnh chính, Vân Thiên Vũ nghe xong những lời của Tiêu Thiên Dịch cũng không phản đối: “Được thôi, người hãy đưa ta đi xem hình dáng của đại phu.”

“Được, ta đưa người đi.” Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch nhanh chóng đứng dậy, đưa Vân Thiên Vũ ra khỏi phòng.

Nhưng bọn họ vừa đi đến cửa thì bên ngoài vang lên tiếng bước chân.

Tiêu Cửu Uyên một thân y phục màu đen tiến vào.

Tiêu Cửu Uyên vừa vào, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm vào Tiêu Thiên Dịch, Tiêu Thiên Dịch bị hấn nhìn đến toát cả mồ hôi: “Cửu hoàng thúc, người làm sao vậy?”

“Ai cho phép người lén lút đến gặp cửu hoàng thẩm, sau này có việc gì thì cứ bàn bạc với bốn vương, không được kinh động đến cửu hoàng thẩm người.” Tiêu Cửu Uyên hung hăng nói, mặt Vân Thiên Vũ liền tối sầm lại, khóe miệng nhếch lên.

Có phải hấn đang quá khoa trương không.

Nhưng bây giờ đang có người ngoài nên nàng không nói gì, thản nhiên đứng nhìn.

Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch bị Tiêu Cửu Uyên dạy dỗ, lập tức chột dạ không dám nhìn Tiêu Cửu Uyên, giọng nói hơi trầm xuống: “Cháu đến tìm Linh Nghi quận chúa có việc.”

“Còn chưa đi sao.” Tiêu Cửu Uyên trầm giọng ra lệnh cho Tiêu Thiên Dịch, sau đó quay người kéo tay Vân Thiên Vũ đang đứng đằng sau Tiêu Thiên Dịch.

Mấy người đi theo Tiêu Thiên Dịch đến nhà lão đại phu, sau khi nhìn một chút Vân Thiên Vũ liền dịch dung thành bộ dạng của lão đại phu.

Sau đó nàng đi theo Tiêu Thiên Dịch đến chờ ở địa điểm mà lão đại phu và Vĩnh Ninh hầu Vân Lôi hẹn gặp nhau.

Nửa đêm, một chiếc xe ngựa lặng lẽ chạy tới địa điểm Vân Thiên Vũ đang đứng chờ.

Vân Thiên Vũ tiến lên phía trước, tấm vải chắn trên xe ngựa được khép chặt, một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Nghịem đi.”

Một bát nước đầy và một bàn tay đồng thời được đưa ra, bàn tay này rất trắng trẻo nõn nà, chỉ nhìn qua cũng biết được chăm sóc tốt.

Chủ nhân của bàn tay này chính là Thục phi nương nương.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng dùng ngón châm đâm lên tay Thục phi nương nương, sau đó nhỏ một giọt máu vào bát nước.

Bàn tay này nhanh chóng thu về, một bàn tay khác đưa ra. Bàn tay này xương khớp rõ ràng, hơn nữa trên tay còn có vết chai, Vân Thiên Vũ vừa nhìn đã biết đây là tay của người cầm kiếm nhiều năm.

Người này nhất định là thị vệ trong cung.

Vân Thiên Vũ lại đâm vào tay của thị vệ, nhỏ một giọt vào bát, hai giọt máu không bị hòa lẫn vào nhau.

Vân Thiên Vũ cung kính nói: “Hai người này không không có quan hệ gì.”

Vừa nói xong, một bàn tay khác giơ ra, bàn tay này cũng được chăm sóc rất tốt.

Nhưng đây là bàn tay của một nam nhân.

Vân Thiên Vũ vừa nhìn liền biết ngay bàn tay này là của ai, chính là của Vân Lô.

Nhớ lại trước đây ông ta đã làm bao nhiêu chuyện đối với nàng, Vân Thiên Vũ thật muốn một đao chặt đứt bàn tay này.

Nhưng vì không được đánh răn động cở nên Vân Thiên Vũ phải nhịn, tuy đã nhịn rồi nhưng nàng vẫn đâm thật mạnh lên bàn tay của ông ta.

Ra tay không hề khách sao.

Suýt chút nữa là Vân Lô kêu ầm lên, nhưng nghĩ đêm nay bọn họ lén lút tới đây nên Vân Lô đành cắn răng chịu đau.

Sau khi Vân Thiên Vũ nhỏ xuống một giọt máu thì lại có một bàn tay khác giơ ra.

Lần này vẫn là tay của một nam nhân.

Vân Thiên Vũ đoán, bọn họ đang muốn kiểm tra xem việc lấy máu nghiệm thân có chính xác không.

Mặc dù biết nhưng Vân Thiên Vũ vẫn mở miệng nói: “Hai người này cũng không có bất cứ quan hệ gì.”

Nàng vừa dứt lời liền tỏ vẻ bất mãn nói: “Dường như khách nhân không tin tưởng vào y thuật của lão phu, nếu đã không tin tưởng, vậy lão phu xin cáo từ.”

Trong xe ngựa, Vân Lô cố ý hạ giọng, nhanh chóng nói: “Lão đại phu đừng giận, chúng ta vô cùng tin tưởng vào y thuật của lão đại phu, bây giờ phiền đại phu nghiệm cho hai vị này, xem họ có quan hệ gì không?”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 865: Tiệp Nhân Nuôi Tiệp Nhân

Vân Lô vừa dứt lời, một bàn tay từ trong xe đưa ra, chính là bàn tay lần đầu tiên đã đưa ra, Vân Thiên Vũ biết đây chính là tay của Thục phi nương nương, nàng nhanh chóng dùng ngón châm đâm một chút.

Sau khi Thục phi nương nương thu tay về thì có một bàn tay to đưa ra, bàn tay này không giống với bàn tay của Vân Lô, bàn tay này rất to, năm ngón tay đều cứng cáp khỏe mạnh, chỉ nhìn tay mà không cần nhìn người cũng biết người này là một võ tướng cao to cường tráng.

Vân Thiên Vũ biết người này chính là Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu.

Nàng nhanh chóng dùng ngón châm đâm vào tay của Hoài vương điện hạ.

Hai giọt máu được nhỏ vào bát nước.

Dần dần tách nhau ra, càng lúc càng xa, không hề có quan hệ gì.

Lần này Vân Thiên Vũ đang giả làm lão đại phu tức giận chửi mắng: “Đêm hôm khuya khoắt các người không ngủ mà lại đến trêu chọc lão phu cho vui có phải không, đều không phải người thân, đây là đang chơi trò gì vậy.”

Nàng nói xong liền hung hăng nhét bát nước vào tay người đang ngồi trong xe ngựa, sau đó tức giận quay người bỏ đi.

“Lão phu hầu hạ không nổi đâu, các người có trả nhiều ngân lượng hơn lão phu cũng không cần.”

Nàng nói xong liền đi về phía ngã tư đường.

Ở phía sau, bên trong xe ngựa, sắc mặt Vân Lô cứng đờ nhìn Thục phi đang ngồi bên cạnh, dưới ánh đèn mờ nhạt, khuôn mặt của Thục phi trắng bệch như vừa nhìn thấy ma.

Vân Lô lo lắng nói: “Người không sao chứ?”

Thục phi lắc đầu, không nói được câu nào.

Bà ta cúi đầu nhìn hai giọt máu trong bát giống như hai ngọn núi cách xa nhau.

Hóa ra nam nhân bà ta yêu thương hơn hai mươi năm, sủng ái hơn hai mươi năm căn bản không phải là nhi tử của mình.

Nhi tử của bà ta đã bị nữ nhân khác hủy hoại còn bà ta lại yêu thương nhi tử của nữ nhân đó.

Ông trời ơi, tại sao, tại sao có thể tàn nhẫn với bà ta như vậy.

Nghĩ tới thái tử Tiêu Thiên Ngự, nhi tử đã chết của mình.

Thục phi như muốn phát điên, bà ta đưa tay rút trâm cài đầu xuống, không hề do dự đâm về phía Hoài vương.

Nhưng Vân Lô đã ngăn bà ta lại.

Nếu bà ta giết Hoài vương thì Thục phi và Vân Lô đều chết, hơn nữa Vân Lô không đồng ý cho Thục phi giết Hoài vương còn có một nguyên nhân.

Bây giờ thái tử đã chết, cho dù Hoài vương không phải nhi tử của Thục phi, nhưng dù sao trên danh nghĩa bà ta vẫn là mẫu thân của gã, nuôi dưỡng gã bao nhiêu năm nay.

Hoài vương phải phụng dưỡng bà ta, cũng phải đối xử tốt với phủ Vĩnh Ninh hầu.

“Người đừng xúc động, gã là Hoài vương, là nhi tử của người, là nhi tử mà người khó khăn lắm mới nuôi lớn, gã nhanh chóng sẽ trở thành thái tử, sau này người sẽ được hưởng phúc.”

Thục phi ngẩng đầu nhìn Vân Lô, ánh mắt của bà ta giống như đang nhìn một nam nhân xa lạ, không hề quen biết.

Có điều Thục phi cũng không nói gì thêm, bà ta chậm rãi thu trâm cài đầu về, dặn dò: “Đưa gã về Hoài vương phủ.”

Vân Lô nghe thấy những lời của Thục phi, trong lòng vô cùng vui mừng, ông ta cho rằng Thục phi đã nghe lời mình.

Nhưng lại không biết trong mắt Thục phi lóe lên một tia dữ tợn.

Bà ta âm thầm nghĩ rằng, nếu bà ta cứ thế giết Tiêu Thiên Nghiêu thì quá dễ dàng cho Tưởng hoàng hậu, cũng quá dễ dàng cho Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu.

Vốn dĩ bà ta không nên đem tất cả tội lỗi của Tưởng hoàng hậu đổ lên đầu Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu, nhưng sau khi nghĩ đi nghĩ lại Thục phi xác nhận được một chuyện.

Hoài vương biết Tưởng hoàng hậu mới là mẫu thân của gã, nhưng gã lại cố tình giấu diếm, không nói gì với bà ta.

Gã hoàn toàn xem bà ta như một kẻ ngốc, thật uổng công bà ta đã yêu thương hẳn nhiều năm như vậy, cho nên trong bà ta rất hận Hoài vương.

Quả nhiên là mẫu thân thế nào thì nhi tử cũng như vậy.

Một tiện nhân như Tưởng hoàng hậu thì nhi tử làm sao có điểm nào tốt.

Nhưng bà ta sẽ không để yên đâu.

Xe ngựa rời khỏi ngã tư đường, lặng lẽ tiến về phía Hoài vương phủ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 866: Trời Cũng Giúp Ta

Vân Lô nghĩ đến lão đại phu lúc này, không nhịn được hỏi Thục phi: “Có cần ta sai người âm thầm giết lão đại phu kia không?”

Thục phi ngẩng đầu liếc nhìn Vân Lô, sau đó lắc đầu: “Không cần, để cho y đi.”

Coi như tích đức cho nhi tử đã chết của bà ta, để gã sớm được đầu thai chuyển thế.

Vân Lô không hề lên tiếng, xe ngựa đến gần Hoài vương phủ thì dừng lại.

Thục phi lặng lẽ đưa Hoài vương đang hôn mê vào phòng của gã.

Sau khi đưa Hoài vương trở về phủ, Thục phi và Vân Lô chia tay nhau, hai người một người hồi cung, một người trở về phủ Vĩnh Ninh hầu.

Nhưng Thục phi thật sự không hồi cung, bà ta chỉ lừa Vân Lô mà thôi, bà ta đi đến phủ An thân vương.

Lúc này Vân Thiên Vũ đang nói chuyện với Tiêu Cửu Uyên ở trong phòng tại phủ An thân vương: “Huynh nói Thục phi nường nường có cho rằng Hoài vương không phải là nhi tử của bà ta không?”

Tiêu Cửu Uyên bình tĩnh gật đầu: “Có.”

Nếu bà ta không hoài nghi Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu không phải là nhi tử của bà ta thì bà ta đã không yêu cầu lấy máu nghiệm thân.

Nếu đã lấy máu nghiệm thân chứng tỏ bà ta vô cùng hoài nghi Hoài vương không phải nhi tử của bà ta, bây giờ đã nghiệm rồi, bà ta chắc chắn cho rằng Hoài vương không phải nhi tử của bà ta.

“Sau này, Tường gia và Hoài vương sẽ gặp xui xẻo. Thục phi có thể ở trong cung bao nhiêu năm cũng không phải chỉ là hư danh, hơn nữa bà ta đã nuôi dưỡng Hoài vương từ nhỏ đến lớn nên sẽ biết rất nhiều chuyện của gã mà người khác không biết, chỉ cần Thục phi ra tay, Hoài vương nhất định sẽ chết rất khó coi, đến lúc đó chỉ sợ Tường hoàng hậu sẽ vô cùng đau lòng.” Vân Thiên Vũ nói đến đây, không nhin được mà nở nụ cười.

Tường hoàng hậu, lần này đến lượt người khóc rồi.

Vân Thiên Vũ vui vẻ nhìn về phía Tiêu Cửu Uyên, giục hẩn nhanh trở về nghỉ ngơi: “Đêm đã khuya rồi huynh mau trở về nghỉ ngơi đi.”

Tiêu Cửu Uyên nghĩ một lát, cũng không đòi ở lại.

Chủ yếu là hẩn sợ nếu mình ở lại sẽ không kiềm chế được bản thân, cho nên vẫn nên trở về vương phủ thôi.

Còn việc cùng với Vũ nhi thì phải chờ sau đại hôn của bọn họ.

Tiêu Cửu Uyên đứng dậy đang định rời đi, ngoài cửa, Diệp Gia nhanh chóng đi vào: “Vũ Mao, quản gia cho người tới nói rằng có người muốn gặp muội, hình như là Thục phi nương nương ở trong cung.” Vân Thiên Vũ hơi ngần người, Thục phi muốn gặp nàng.

Muộn như thế này rồi bà ta muốn gặp nàng làm gì?

Nhưng người này không thể không gặp.

“Lặng lẽ mời Thục phi nương nương vào.”

“Được.” Diệp Gia lập tức ra ngoài, đích thân đi mời Thục phi nương nương đang ở tiền viện của vương phủ đến.

Tiêu Cửu Uyên đang định rời đi, khi nghe nói Thục phi đêm hôm khuya khoắt đến phủ An thân vương gặp Vũ nhi thì hẳn không đi nữa, hẳn cùng Vân Thiên Vũ đi đến sảnh chính.

Thục phi nhanh chóng được Diệp Gia mời đến, bà ta ngẩng đầu nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên đang ngồi ngay ngắn trong sảnh chính.

Trong lòng Thục phi vô cùng kích động, đúng là ông trời cũng giúp ta.

Xem ra ông trời cũng đứng về phía ta, muốn ta báo thù cho nhi tử của mình.

Trong sảnh chính, Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ đứng dậy hành lễ với Thục phi: “Thục phi nương nương, không biết người đêm khuya đến đây là có việc gì?”

Thục phi nhìn Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ, ý bảo bọn họ đứng dậy.

Sau đó, Thục phi bắt đầu khóc lóc.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ đương nhiên biết tại sao Thục phi lại khóc thương tâm đến như vậy, nhưng hai người đều cho rằng thật đáng đời bà ta, vì lúc trước nữ nhân này một lòng muốn Vân Thiên Vũ chết.

Người đáng thương cũng có chỗ đáng hận.

Song Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ không thể để Thục phi biết hai người bọn họ đã biết vì sao bà ta lại thương tâm như vậy.

Cho nên vẻ mặt hai người đầy kinh ngạc nhìn Thục phi: “Thục phi nương nương, người làm sao thế? Sao lại khóc thương tâm như vậy?”

“Nương nương có chuyện gì đau lòng có thể nói với chúng ta.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 867: Nói Đùa Thôi

Hai người kẻ trước người sau lần lượt mở lời.

Thục phi nhớ đến mục đích đêm nay nàng ta lại đây thì ngừng khóc, nói: “Đêm nay ta đến đây là có việc muốn nói cho Linh Nghi quận chúa biết.”

Vân Thiên Vũ nhìn Thục phi một cái, sau đó lịch sự nói: “Nường nương mời nói.”

Thục phi vội đáp lời: “Lúc trước khi Nam Dương vương Dung Hành làm phản, có phải Linh Nghi quận chúa ở trong cung Hoàng Hậu đã gặp thích khách ám sát?”

Vân Thiên Vũ gật đầu.

Nhắc đến sự tình ngày hôm đó, nàng bất giác cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, trong ánh mắt cũng lóe lên một tia nhìn lạnh băng.

Nàng theo bản năng nắm chặt tay.

Tưởng gia, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Vân Thiên Vũ lạnh giọng nói: “Đúng vậy, ngày đó ta ở trong cung thì có thích khách đến ám sát, thiếu chút nữa đã bị giết chết, may là khi đó có sư phụ và sư mẫu đuổi kịp nên ta mới được cứu thoát, nhưng ta cũng bị trọng thương.”

“Nếu để ta tra ra được là do kẻ nào làm, ta tuyệt đối sẽ không tha cho kẻ đó.”

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời, Thục phi vội nhanh miệng đáp: “Linh Nghi quận chúa, ta biết tối hôm đó là do ai sai người đến giết người.”

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ đều đồng thanh kêu lên: “Ai?”

“Hoàng hậu? Là người của Hoàng hậu, là người của Tướng gia bày ra đại trận trong cung để giết người.”

Thục phi vội đáp.

Nhưng sau khi nàng nói xong, Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ cùng lộ ra vẻ mặt không tin tưởng.

“Thục phi nương nương, người nói cái gì vậy, ta và Hoàng hậu không có bất kỳ quan hệ nào, vì sao Hoàng hậu lại muốn sai người đến giết ta chứ.”

“Thật là khó tin.”

Thục phi thấy Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ không tin nàng ta thì nhin không được mà sốt ruột: “Nếu ta nói cho các người chuyện này thì các người sẽ phải tin lời ta.” “Chuyện gì?”

“Thực ra Hoài vương không phải là con trai của ta, mà là đứa con sau của Tướng Hoàng hậu, cho nên nàng vì muốn giúp con mình kế vị mới ra tay đối phó với Linh Nghi quận chúa.”

“Hoài Vương là con của Hoàng hậu.”

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ sắc mặt đại biến, vội đáp lời.

“Thục phi nương nương, lúc trước là chúng ta thuận miệng mà nói đùa thôi. Trong thiên hạ, người giống người cũng không phải điều gì kỳ lạ, người đừng coi là thật.”

Vân Thiên Vũ nói xong, Tiêu Cửu Uyên cũng gật đầu: “Không sai, Thục phi nương nương, chúng ta chính là thuận miệng nói đùa thôi, người đừng tin là thật.”

Cả hai người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ càng biểu lộ sự hoài nghi, Thục phi càng đinh ninh quả quyết.

Sắc mặt nàng ta tỏ vẻ hung tợn, nghiêng răng nghiêng lợi rít lên.

“Ta đã đã điều tra tất cả, Tiêu Thiên Nghiêu không phải là con trai ta ta, mà là con trai của Tưởng Hoàng hậu, năm đó ta sinh muộn hơn Hoàng hậu một tháng, nhưng Hoàng hậu lại âm thầm dùng thủ đoạn tráo đổi con trai của nàng ta thành con trai của ta, con trai của ta thì trở thành con trai của nàng ta.”

“Vì sao Hoàng Hậu nương nương phải làm như vậy?”

Vân Thiên Vũ từng bước từng bước chất vấn khiến Thục phi phải âm trầm suy tư, nàng ta càng nghĩ càng kiên định với nhận định của chính mình, Tiêu Thiên Nghiêu không phải là con trai của nàng ta.

Tuy dựa trên quan điểm của Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ thì Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu quả thật không phải là con trai của Thục phi nương nương, mà là con trai của Tưởng Hoàng hậu.

Chẳng qua bây giờ Thục phi đã khẳng định chắc nịch như vậy cũng tốt.

Trong phòng khách, Vân Thiên Vũ vừa dứt lời thì Thục phi đau lòng kêu lên.

“Vì nàng ta lo cho con mình trở thành đối tượng bị người khác tính kế, gần đây năm, con trai ta đã chịu không ít khổ cực, con trai đáng thương của ta, từ nhỏ đến lớn đều bị nữ nhân kia cô lập, lạnh nhạt, cuối cùng nàng ta còn tính kế con trai ta.”

“Ta hoài nghi con trai ta cơ bản là không hề có tâm phản loạn, đều là do Hoàng hậu dùng mưu kế hại con trai ta, nhất định là như vậy.”

Thục phi dứt lời thì không nói nữa.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 868: Dụ Dỗ Những Ai

Lúc này tinh thần nàng ta rõ ràng đã mụ mẫm đi.

Thục Phi hai mắt đỏ au nhìn Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ, nói: “Các người không muốn báo thù sao? Nếu muốn báo thù thì chúng ta liên thủ đi.”

Hai người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ lập tức bày ra vẻ mặt tức giận đáp: “Tưởng gia dám có gan làm như vậy, chúng ta đương nhiên sẽ không để yên cho bọn họ, nhưng Thục phi nương nương, người khẳng định Hoài vương là con trai của Hoàng hậu sao?”

“Ta khẳng định, ta sẽ không bao giờ tha thứ Tưởng gia, sẽ không bao giờ tha thứ Tưởng Hoàng hậu.”

Thục phi nương nương nghiêng răng kèn kẹt.

Tiêu Cửu Uyên nhìn nàng ta rồi chậm rãi lên tiếng: “Nếu quả thật là như vậy, ta sẽ đi điều tra, nếu tra ra được ngày hôm đó là Tưởng Hoàng hậu sai người muốn giết chết Vũ Nhi, vậy thì chúng ta liền liên thủ.”

“Được.”

Thục phi thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó vội vàng mở miệng nói tiếp: “Nếu chúng ta đã liên thủ, vậy ta muốn nói cho các người biết một nhược điểm trí mạng của Tiêu Thiên Nghiêu.”

“Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu trời sinh tính dâm loạn, yêu thích nữ sắc, phàm là phu nhân hay tiểu thư xinh đẹp thì gã đều thích dụ dỗ, bốn cung dám khẳng định, không ít nữ nhân trong kinh thành này có quan hệ mật thiết với gã, nếu các người có thể bắt được nhược điểm này, ta chắc chắn những tên quan to trong triều cũng không thể chống đỡ nổi cho Thái tử.”

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ chớp chớp mắt, quả nhiên là không ai hiểu con bằng mẹ.

Tật xấu này của Hoài Vương Tiêu Thiên Nghiêu thật đúng là rất ít người biết, nếu chỉ nhìn bề ngoài của gã thì chỉ nghĩ gã thật sự là một võ tướng cường tráng chính trực, không ngờ rằng trên người gã cũng có nhược điểm trí mạng.

Yêu thích nữ sắc.

Ha ha. Tiêu Cửu Uyên cười khẽ.

Tuy rằng trước kia hẳn có biết được tin tức là Hoài vương thích mỹ nhân.

Nhưng hẳn cũng không điều tra căn cứ phương diện này, nào ngờ tật xấu này lại nghiêm trọng đến vậy.

Ánh mắt Tiêu Cửu Uyên trở nên âm trầm u ám, đột nhiên hẳn ngừng đầu nhìn về phía Thục phi, nói: “Nương nương, người nói Hoài vương là người vô cùng háo sắc, mà hậu cung của hoàng huynh có nhiều mỹ nhân như vậy, người nói xem Hoài Vương điện hạ có nhìn trúng ai không?”

Hắn vừa dứt lời, ánh mắt Thục phi nương nương chợt lóe sáng, nàng ta biết phải làm như thế nào rồi.

“Ta biết phải làm như thế nào rồi, chỉ bằng chúng ta nội ứng ngoại hợp khiến cho Tiêu Thiên Nghiêu và Tưởng gia chết không chỗ chôn.”

“Được.” Tiêu Cửu Uyên trầm giọng đáp, Thục phi không hề nhiều lời, chỉ từ giã hai người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ một tiếng rồi liền lặng lẽ rời khỏi An thân vương phủ, đi thẳng về cung.

Trong An thân vương phủ, Tiêu Cửu Uyên để Vân Thiên Vũ về phòng nghỉ ngơi, hân hân lên gương mặt nàng rồi chúc nàng ngủ ngon, sau đó mới rời An thân vương phủ để đi tra xét xem vị phu nhân hay tiểu thư nào trong kinh thành âm thầm thông dâm với Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu.

Hai ngày sau.

Tiểu tiệc mừng thọ trong cung Thục phi.

Hoàng thượng hạ chỉ cho Thục phi mở tiệc mừng thọ chiêu đãi khách khứa trong cung.

Ý chỉ này của Hoàng đế khiến cho các đại thần trong triều càng thêm khẳng định.

Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu rất có thể sẽ lên ngôi làm Thái tử.

Hoàng Thượng vô cùng coi trọng Thục phi nường nường, hạ ý chỉ cho Thục phi nường nường tổ chức tiểu tiệc mừng thọ, chiêu đãi khách khứa trong cung.

Tất cả mọi người nghe được tin tức này thì đều kinh ngạc một phen, không nghĩ tới cuối cùng Thục phi nường lại được sủng hạnh.

Thục phi nường nường được yêu chiều đến vậy, bọn họ đương nhiên cũng muốn nịnh bợ một chút.

Ngay từ đầu, tiểu tiệc mừng thọ của Thục phi chỉ chiêu đãi một số ít người.

Nào ngờ có không ít người chủ động cho người đem lễ vật tiến cung.

Lễ vật đã tiến cung, người không thể không mời.

Cuối cùng đã mời rất nhiều người tiến cung dự tiệc.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ là một trong số những vị khách được mời đến.

Thời gian bắt đầu cung yến là buổi tối, cho nên lúc chạng vạng Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ mới ngồi xe vào cung.

Bên trong xe ngựa của Ly vương phủ, Tiêu Cửu Uyên trò chuyện cùng Vân Thiên Vũ.

“Tiêu Cửu Uyên, hai ngày nay huynh tra được gì rồi? Hoài Vương dụ dỗ những phu nhân, tiểu thư nào trong kinh thành?”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 869: Không Tiếc Lời Khen Ngợi

Trong xe ngựa, ánh mắt Tiêu Cửu Uyên u ám không nói nên lời, chậm rãi nhếch môi cười.

“Nàng không thể tưởng tượng nổi đến tột cùng Hoài Vương điện hạ đã dụ dỗ bao nhiêu nữ nhân đâu, nếu lấy danh sách này đem trình báo thì chỉ sợ có hơn một nửa quan viên trong triều hận không thể ăn tươi nuốt sống gã.”

Tiêu Cửu Uyên nói rồi lấy ra một bản danh sách đưa cho Vân Thiên Vũ xem.

Vân Thiên Vũ nhìn một chút, quả nhiên không ít, chừng hai ba mươi cái tên.

Không ngờ tới nam nhân này diện mạo rất đàng hoàng, thế nhưng lại có thể dụ dỗ nhiều nữ nhân như vậy.

Nếu để lộ bản danh sách này ra ngoài, e là rất nhiều người trong triều sẽ trực tiếp xé xác gã.

Nếu Hoài vương xảy ra chuyện, Tương Hoàng hậu trong cung chắc chắn sẽ đứng ngồi không yên.

Nàng muốn xem, Hoàng hậu có thể nhìn mặt Thái tử giống như mặt Hoài vương không.

Hơn nữa dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra thì yến hội đêm nay nhất định phải phát sinh sự tình bất lợi cho Hoài Vương.

Vân Thiên Vũ âm thầm mỉm cười, Tiêu Cửu Uyên duỗi tay bá đạo ôm nàng ngồi trên đùi mình, cúi đầu hôn nàng một cái.

“Hai ngày không gặp, Vũ Nhi có nhớ ta không?”

“Không nhớ.”

Vân Thiên Vũ chém đinh chặt sắt nói.

Hai ngày qua nàng gấp việc luyện đan, làm gì có thời gian nhớ hân chưa.

Huống chi mới xa nhau có hai ngày, hai ngày liền nhớ thì có quá có khoa trương hay không.

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời, Tiêu Cửu Uyên lấy tay ôm ngực, bày ra vẻ mặt lòng ta tan nát rồi.

Hắn vừa giả vờ tan nát cõi lòng vừa bất mãn nói: “Vũ Nhi, nàng thật không có lương tâm, ta nhớ nàng như vậy, nhưng lại vừa phải lo chuyện đại hôn, vừa phải lo tra xét chuyện của Hoài Vương, buổi tối nhớ nàng khôn xiết, thế mà nàng lại không nhớ ta, này có nên phạt hay không đây.”

Vân Thiên Vũ vẻ mặt bất mãn: “Như vậy cũng muốn phạt?”

“Đương nhiên là muốn phạt, nào, phạt nàng hôn ta một cái.”

Tiêu Cửu Uyên chìa mặt qua, Vân Thiên Vũ đành phối hợp hôn một cái.

Nhưng Tiêu Cửu Uyên vẫn chưa hài lòng, hắn bá đạo hôn nàng thêm một cái mới vừa lòng.

Hắn ôm Vân Thiên Vũ dịu dàng nói: “Vũ Nhi, sớm thôi, sớm thôi ta sẽ có thể cưới nàng về Ly thân vương phủ của ta, như vậy về sau chúng ta sẽ không bao giờ tách rời, ngẫm lại cảm thấy cuộc sống này thực viên mãn.”

Vân Thiên Vũ bị nhiễm hân rồi, chỉ im lặng ngồi trong vòng tay Tiêu Cửu Uyên.

Xe ngựa trực tiếp tiến cung.

Đêm nay cung yến được tổ chức trong cung của Thục phi.

Bài trí trong ngoài cung đều được đổi mới hoàn toàn, trong điện, rất nhiều người đến sớm, tiếng nói cười vui vô cùng náo nhiệt.

Trong đó, náo nhiệt nhất phải kể tới Tô Quốc công phủ Tô Phi Yên, Tô Phi Yên sắp trở thành Hoài Vương phi cho nên có rất nhiều người đến lấy lòng nàng ta.

Ai cũng đều nịnh nọt, tung hô nàng ta, không tiếc lời khen ngợi.

Lúc Vân Thiên Vũ bước vào, mọi người đều trò chuyện đến thật náo nhiệt.

Vân Thiên Vũ chỉ nhàn nhạt liếc mắt một cái, sau đó liền cười lạnh nhìn đi chỗ khác.

Bây giờ càng cười vui vẻ, lát nữa sẽ khóc lóc càng thương tâm.

Đối với chuyện ngày đó Tô Phi Yên tính kế nàng, Vân Thiên Vũ vẫn nhớ rất kỹ, không phải nàng có thù không báo, chẳng qua là chưa tới thời điểm thích hợp.

Nếu nàng đã chờ tới thời điểm rồi thì nàng ta chỉ có thể khóc mà thôi.

Khi Vân Thiên Vũ đi thẳng đến đại điện rồi thì Yến Bắc hầu phủ Yến Thanh Phong lạnh lùng đi tới, nói chuyện cùng nàng.

“Linh Nghi quận chúa cũng đến sao.”

“Ừ.”

Vân Thiên Vũ gật đầu, nàng đối với Yến Thanh Phong không có phản cảm, tuy nói nàng ta thích Tiêu Cửu Uyên, nhưng vẫn luôn biết thân biết phận, chưa bao giờ có hành động không tốt.

Nàng cũng không muốn cho người này có ý niệm.

Đối với Yến Thanh Phong, Vân Thiên Vũ luôn thực thản nhiên, nàng tin Yến Thanh Phong sẽ từ từ buông bỏ được Tiêu Cửu Uyên.

“Người tránh xa Tô Phi Yên một chút, đừng lại gần nàng ta.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 870: Đến Đây Góp Vui

Yến Thanh Phong đến đây vì có lòng nhắc nhở Vân Thiên Vũ để tránh hai người các nàng lại đấu đá nhau như lần trước ở cung Hoàng hậu.

Vân Thiên Vũ hơi hơi gật đầu, nàng mới lười đấu đá cùng nữ nhân kia, nàng chỉ muốn chờ xem kịch vui.

Tô Phi Yên tỏ vẻ đắc ý khinh khỉnh như vậy để làm gì, Hoài Vương điện hạ kia đã từng lên giường với rất nhiều nữ nhân khác, nàng ta còn ở đây đắc ý dào dạt.

Vân Thiên Vũ không thèm để ý đến Tô Phi Yên đứng đối diện đang nhìn nàng bằng ánh nhìn đầy khiêu khích, chỉ cùng Yến Thanh Phong trò chuyện.

“Hoài Vương điện hạ cũng đến sao?”

“Không thấy.”

Yến Thanh Phong vội đáp, sau đó nhỏ giọng nói thầm: “Có lẽ Hoài Vương điện hạ đi tặng lễ cho Thực phi nương nương trước.”

Vân Thiên Vũ không nói gì, an tĩnh ngồi xuống nói chuyện với Yến Thanh Phong.

Rất nhanh đã có rất nhiều quan viên, tiểu thư đến nói chuyện cùng các nàng.

Hai người các nàng, một là Ly thân vương phi tương lai, một là Tuyên vương phi tương lai, tuy không phải Thái tử phi nhưng thân phận cao quý giống nhau, cho nên các nàng ta đương nhiên không dám đắc tội.

Trong đại điện mọi người đều nói cười vô cùng náo nhiệt.

Ngoài điện vang lên tiếng hô của thái giám: “Thục phi nương nương giá lâm.”

Thục phi một thân mặc y phục thêu hoa, từ ngoài điện bước vào.

Gương mặt nàng ta được trang điểm rất tinh xảo, tôn lên vẻ ung dung quý phái.

Nhưng nếu như nhìn kỹ vẫn có thể nhìn ra nữ nhân này vô cùng tiêu tụy.

Nhưng trong đại điện ai ai cũng đều muốn làm Thục phi vui vẻ, cho nên cơ bản không ai chú ý tới chi tiết này.

Không ít phu nhân tiểu thư đứng dậy thi lễ với Thục phi.

Thục phi mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu, sau đó ra lệnh cho cung nữ dìu mình lên điện.

Thục phi vừa tới không lâu thì ngoài điện lại có người hô to: “Hoàng Hậu nương nương giá lâm.”

Sắc mặt Thục phi chuyển màu trắng bệch, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, nhưng nàng ta rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, khước miệng nhếch lên thành một nụ cười tàn khốc.

Tướng Hoàng hậu, chỉ mong người lát nữa còn có thể cười được.

Thục phi cho người ra nghênh đón Tưởng Hoàng hậu. “Thần thiếp bái kiến Hoàng Hậu nương nương, nương nương vạn phúc kim an.”

Tưởng Hoàng hậu duỗi tay nâng Thục phi dậy: “Hôm nay người là chủ yến tiệc này, người lớn nhất, mau đứng lên đi.”

Thục phi đứng dậy, hai nữ nhân cùng nhau đi đến đại điện.

Tất cả khách khứa đều cung kính thi lễ với Hoàng hậu: “Thần bái kiến Hoàng Hậu nương nương.”

“Được rồi được rồi, đừng đa lễ, hôm nay chính là thọ tiên của Thục phi, các người không cần đa lễ, cùng ngồi xuống hết đi.”

Hoàng hậu và Thục phi cùng đi đến đầu đại điện, ngồi xuống.

Hoàng hậu ngồi ở vị trí chính giữa như thường lệ, Thục phi ngồi vị trí đầu tiên.

Trong đại điện, khách khứa đều vội tìm chỗ ngồi ngồi xuống.

Nhưng mọi người còn chưa kịp ngồi thì bên ngoài điện, thái giám lại cất cao giọng: “Hoàng thượng giá lâm.”

Hoàng thượng cũng đến sao.

Hoàng Hậu có chút kinh ngạc, nhưng nàng ta liền nở nụ cười.

Bởi vì Hoàng thượng coi trọng Thục phi, tức là cũng coi trọng Hoài vương, Hoài Vương chắc chắn sẽ sớm lên ngôi thôi.

Tưởng Hoàng hậu nghĩ đến điều này thì trong thâm tâm đã cười đến sáng khoái.

Nàng ta nhanh chóng đứng dậy, dẫn Thục phi ra cửa điện nghênh đón Hoàng thượng.

Mọi người lại vội chạy ra giữa đại điện mà hành lễ.

Vân Thiên Vũ phiến đến nói không nên lời, lễ tiết trong cung cũng quá nhiều đi, hở một chút là phải quỳ xuống hành lễ, đúng là quá phiền mà.

Sau khi nàng và Tiêu Cửu Uyên đại hôn rồi, hai người sẽ liền rời khỏi kinh thành, sau này tự do tự tại sinh hoạt.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ thì Hoàng đế sang sảng nói: “Đều đứng lên hết đi.”

“Hôm nay chính là tiểu tiệc mừng thọ của Thục phi, trăm đến đây góp vui thôi, Thục phi sẽ không trách trăm chứ.”

Thục phi vội tiến lên một bước, cung kính đáp: “Hoàng thượng nói như vậy, thần thiếp không dám đương nổi.”

“Ha, trăm chộc ghẹo nàng thôi.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 871: Thà Cẩn Lười Tự Sát

Hoàng đế tiến lên một bước đỡ lấy Thục phi, sau đó dẫn Thục phi lên đầu đại điện, bỏ lại Hoàng hậu đằng sau.

Ánh mắt Hoàng hậu trở nên tối sầm, không nhanh không chậm cất bước theo sau Hoàng đế và Thục phi, đi thẳng đến đại điện.

Sau khi Hoàng đế Hoàng hậu và Thục phi an tọa thì mọi người mới ngồi xuống.

Trong đại điện một mảng an tĩnh, ai cũng không dám nói chuyện.

Lúc này, Hoàng đế nhìn xuống đại điện nhưng không thấy Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu đâu nên quan tâm hỏi Thục phi: “Nghiêu nhi đâu, sao lại không đến, hôm nay chính là tiểu tiệc mừng thọ của nàng mà, làm nhi tử sao lại có thể không đến tham gia chứ.”

Thục phi đứng dậy ôn nhu bẩm: “Hôm nay Nghiêu nhi tiến cung sớm cùng thần thiếp tảo bộ, nhi tử nói cần đi lo việc ở xa, cho nên có thể sẽ không kịp quay về tham dự yến tiệc, nhưng xin Hoàng thượng cứ yên tâm, thần thiếp sẽ cho người đi tìm Nghiêu nhi.”

Thục phi nói xong thì khẽ cười, Hoàng đế mi nhíu mày, vẫn có chút không hài lòng.

Hoàng Hậu trong lòng bắt đầu lo lắng, linh cảm hôm nay ắt sẽ phát sinh chuyện gì đó.

Hoài vương sao không đến tham gia cung yến mà lại chạy tới tản bộ.

Hoàng Hậu nháy nháy mắt với cô cô bên cạnh, sai sử nàng ta đi tìm người.

Thục phi lãnh đạm nhìn nàng ta, nói: “Thỉnh Hoàng hậu nương nương cũng đừng phiền lòng, Nghiêu nhi nhất định không phải cố ý đến trễ, chỉ là đường xá xa xôi cho nên về trễ.”

Thế là Tương Hoàng hậu không thể sai người đi tìm gã, trong lòng nàng ta liền cảm thấy có gì đó không ổn.

Nàng ta ngẩng đầu nhìn về phía Thục phi: “Không sao, Hoài vương luôn là người biết nặng nhẹ, ngẫu nhiên không đến kịp, bốn cung cũng sẽ không so đo, ta tin là Hoàng thượng cũng sẽ không trách tội Nghiêu nhi.”

Hoàng Hậu đã nói như thế, Hoàng đế khó mà nói gì thêm.

Đàn hồi phải chờ.

Nếu con trai của Thục phi không tới thì để bọn họ nên khai tiệc trước đi.

Nhưng một lát sau, cung nữ mà khi nãy Thục phi phái đi hoảng loạn chạy về. Cung nữ đó vừa tiến đến liền thở không ra hơi bẩm: “Nương nương, không tốt rồi, nô tỳ đi tìm Hoài vương điện hạ, khi đi đến ngự hoa viên thì thấy ở đằng xa có vài người đang đứng, bọn họ trông rất giống thị vệ của vương gia, nhưng sau đó nô tỳ nhìn thấy mấy người đó xông đến chỗ của của vương gia, nô tỳ bị hù chết, cho nên mới nhanh chân chạy về bẩm báo.”

Cung tì vừa dứt lời, sắc mặt Thục phi đã đại biến, nàng ta vội đứng bật dậy, sốt ruột chạy ra ngoài kêu to: “Nghieu nhi, Nghieu nhi sẽ không có việc gì chứ.”

Thục phi liều mạng muốn chạy ra ngoài, sau lưng nàng, tất cả mọi người trong đại điện đều vô cùng khẩn trương.

Hoàng đế cũng lo lắng đứng dậy đi ra ngoài.

Hoàng Hậu ở phía sau vẫn cảm thấy việc này rất không hợp lý, cho nên giơ tay muốn kéo Hoàng thượng lại: “Thần thiếp phái người đi xem, Hoài vương điện hạ sẽ không có việc gì đâu.”

Nhưng Hoàng hậu vừa mở miệng thì Hoàng Thượng đã chán ghét trừng mắt nhìn nàng ta một cái.

Sau đó hất tay ra, trực tiếp dẫn người đi ra ngoài điện.

Sắc mặt Tương Hoàng hậu trắng bệch, nàng ta biết vì sao Hoàng thượng tàn nhẫn trừng mắt nhìn nàng ta như vậy, còn không phải cho rằng nàng ta cố ý ngăn chặn việc cứu gã.

Hoàng Hậu thầm nghĩ trong lòng như thế, rồi cũng chạy theo sau lão Hoàng đế ra ngoài.

Các đại thần cũng đứng dậy đi ra ngoài, các phu nhân tiểu thư cũng theo đi theo sau.

Một đám người đi ra khỏi cung của Thục phi, nghe được tiếng đánh nhau truyền từ ngự hoa viên bên kia đến.

Sắc mặt Hoàng đế cũng trở nên âm trầm, lão vội ra lệnh: “Người đâu, lập tức đi bảo vệ Hoài vương điện hạ.”

Mấy tên thị vệ chạy đi.

Khi thị vệ đuổi đến thì quả nhiên nhìn thấy thủ hạ của Hoài vương đang đánh nhau với vài tên thích khách

Những tên thích khách đó thấy thị vệ đuổi tới thì vội rút lui, nhưng có hai tên trong số đó xui xẻo bị thị vệ bắt được.

Nhưng hai tên thích khách vừa bị bắt lại đều thà cắn lưỡi tự sát.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 872: To Gan Lớn Mật

Cuối cùng đợi đến lúc hoàng đế đuổi tới, đã có thích khách chạy thoát, có bị giết chết.

Vẻ mặt lão hoàng đế tối tăm không nói nên lời, lại có người dám hành thích trong cung, quá lớn mật.

“Người đâu, lập tức điều tra trong cung cho ta, nếu tra ra được bất kỳ dấu vết gì, lập tức bắt lại.”

Mấy tên thị vệ nghe lệnh chạy đi làm việc.

Hoàng đế liếc mắt qua ngự hoa viên một cái, không thấy Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu, cảm thấy kỳ lạ quay ra nhìn thị vệ phủ Hoài vương: “Vương gia nhà các người đâu?”

Thị vệ không dám trả lời, lão hoàng đế nổi giận: “Đang hỏi các người đó, điếc hết rồi ư. Có phải muốn chết hay không?”

Đám thị vệ càng không dám trả lời, cẩn thận giơ tay lên chỉ hướng tây bắc trong ngự hoa viên.

Hướng tây bắc có một ngôi đình bát bảo, xung quanh đều là bình phong hình hoa chim cá trùng.

Mái ngoài đình treo đèn lồng u ám, lúc này có ánh đèn mờ nhạt chiếu sáng cả đình bát bảo.

Hoa chim cá trùng ở trên bình phong chiếu ra hình ảnh một bức tranh mờ.

Một bóng người cao lớn sừng sững, đang đứng bên cạnh bàn đá trong đình bát bảo, thỉnh thoảng đong đưa.

Mà trên bóng người cao lớn kia, còn vắt hai cái đùi, loáng thoáng truyền ra tiếng kêu vui sướng.

Lão hoàng đế và người ngoài đình nhìn thấy, đã biết trong đình xảy ra chuyện gì.

Lão hoàng đế trực tiếp hét lên một tiếng nghiêm tử, rõ ràng hôm nay là sinh nhật mẫu phi hân, thế nhưng hân lại làm chuyện bỉ ổi này ở trong cung.

Lão hoàng đế đang nghĩ, lại nghe thấy một giọng nói nũng nịu truyền ra: “Vương gia, người thật là lợi hại.”

Ngoài đình bát bảo, hoàng đế nghe câu nói này, thiếu chút nữa thì bị tức chết.

Đặc biệt làm trò trước mặt nhiều người như vậy, mặt mày lão già hân đều ném đi sạch sẽ.

Tất cả mọi người phía sau lão hoàng đế đều cúi mặt nhìn dưới đất, không dám liếc nhìn tý nào.

Đây chính là chuyện nhà hoàng thượng.

Không ít người thấy thất vọng trong lòng với Tiêu Thiên Nghiêu, sao người nam nhân này lại không phân biệt hoàn cảnh như vậy, dám can đảm làm với nữ nhân trong ngự hoa viên hoàng cung, đúng là tìm chết.

Lão hoàng đế tức giận không kìm chế được mắng to: “Đi, lập tức đi lôi người ra cho ta, đánh Hoài vương ba mươi gậy, còn cung tỳ dám can đảm làm hỏng quy định trong cung, dìm xuống hồ.”

Lão hoàng đế vừa nói xong, bên ngoài, có mấy tên thái giám chạy vào nhưng thái giám cũng không dám đắc tội đối với Hoài vương, chỉ mở miệng can thận: “Vương gia, hoàng thượng tới.”

Đáng tiếc lúc này là lúc Tiêu Thiên Nghiêu đang kích động, hơn nữa hắn còn bị thuốc khống chế, căn bản không điều khiển được hành vi của mình.

Hắn vẫn ôm nữ tử dưới thân chuyển động, mãi đến khi hoàn toàn phát tiết ra xong thì nữ tử dưới thân Hoài vương tỉnh hồn trước, khóc gào lên, đợi Hoài vương buông nàng ra.

Nàng vội vàng nhặt y phục khoác lên người.

Bởi vì ánh đèn trong đình tối tăm, thái giám cũng không nhìn kỹ, bắt người xong vội ra ngoài.

Chờ ra khỏi đình bát bảo, kéo thẳng người về phía Thái Dịch Trì.

Nhưng khi thái giám kéo đi được nửa, có người trong đám mở miệng nói: “Nữ nhân này không giống cung tỳ, hình như y phục trên người nàng là dành cho phi tử hậu cung.”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người ngạc nhiên sợ hãi, đám người vội nhìn lại, sau khi nhìn qua thì vội vàng cúi đầu.

Không sai, y phục mà người đó mặc không phải là kiểu của cung tỳ, mà là quần áo của phi tử trong hậu cung.

Nói cách khác người Hoài vương ngủ không phải cung tỳ, mà là nữ nhân của phụ thân mình.

Đây là chuyện gì.

Những người theo Hoài vương, cảm thấy hối hận như bị lấy máu.

Rất nhiều người đều mắng Hoài vương trong lòng: “Người là đồ nào tàn, đã sắp thượng vị lại làm ra chuyện này ở trong cung, người muốn chết ư? Lại dám ngủ với nữ nhân của ông đây, người thiếu nữ nhân tới vậy ư.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 873: Đánh Ba Mươi Gậy

Lần này lão hoàng đế tức chết rồi: “Người đâu, kéo Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu ra ngoài chém cho trảm.”

Thị vệ chạy thẳng đến đình bát bảo.

Lúc này tác dụng thuốc trên người Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu cũng đã hạ đi, gã tỉnh táo lại, vội lao tới, quỳ một cái bực.

“Phụ hoàng, tha cho nhi thần một lần.”

Hoàng đế nhắc chân đá Tiêu Thiên Nghiêu một cái.

Không nhịn giận được gào to: “Kéo xuống chém.”

Thị vệ tiến lên kéo Hoài vương đi.

Vẻ mặt tướng hoàng hậu phía sau hoàng đế hoàn toàn biến đổi, mặt không còn chút máu, bà ta không thể nhịn được liền mở miệng: “Hoàng thượng, Hoài vương điện hạ luôn biết tiến lùi, hẳn không phải hạng người lỗ mãng háo sắc, có phải hẳn bị người bỏ thuốc không.”

Vẻ mặt hoàng đế âm trầm u ám không nói nên lời nhưng việc nhi tử ngủ với nữ nhân của hắn bị truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ không dễ nghe.

Cho nên hắn trầm giọng ra lệnh: “Người đâu, truyền ngự y tới đây.”

Ngự y được người đưa tới kiểm tra cho Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu rất nhanh.

Tất cả mọi người nhìn ngự y, ngự y kiểm tra xong, nhanh chóng đứng dậy bẩm báo: “Thưa hoàng thượng, Hoài vương điện hạ bị người bỏ thuốc, cho nên mới xảy ra chuyện như vậy.”

Hoàng đế nghe xong thở phào nhẹ nhõm, xem ra ngự y đã nhìn hiểu sắc mặt ông ta.

Ông ta làm như vậy, không phải vì bảo vệ nghiệt tử Hoài vương này, mà là bảo vệ mặt mũi của mình.

Hoàng đế nghĩ vậy, gằn giọng ra lệnh: “Người đâu, tuy Hoài vương bị người bỏ thuốc nhưng thực sự làm ra chuyện vô liêm sỉ, kéo xuống đánh ba mươi gậy, sau này cấm bước ra phủ Hoài vương.”

Hoàng hậu nghe hoàng đế nói xong, vô cùng đau lòng.

Hận không thể chịu tội thay nhi tử, nhưng cũng biết như vậy đã là kết quả tốt nhất.

Hai mắt Thục phi đầm lệ, quỳ xuống nói lời cảm ơn với hoàng thượng: “Cảm ơn hoàng thượng, cảm ơn hoàng thượng.”

Nhìn bộ dạng hai mắt đầm lệ của Thục phi, lão hoàng đế càng bức Tiêu Thiên Nghiêu.

Hôm nay chính là tiệc sinh nhật Thục phi, vậy mà xảy ra những chuyện như thế.

Cái nghiệt tử này không thể trở thành ngọc quý được.

Hoàng đế nghĩ vậy đen mặt ra lệnh: “Kéo tiện nhân này đi chìm xuống hồ.”

Về mặt phi tử bị thái giám lôi đi trắng bệch, muốn xin tha lại bị thái giám lấy khăn nhét vào trong miệng kéo đi.

Trong ngự hoa viên, ai cũng không dám nói gì, cuối cùng hoàng đế tức giận vung tay bỏ đi.

Hoàng hậu và những đại thần phía sau cũng cùng cung tiễn hoàng đế rời đi.

“Cung tiễn hoàng thượng.”

Hoàng hậu chờ hoàng đế đi xa mới đứng thẳng người, nhìn chăm chăm người ở đây giận dữ, sau đó ánh mắt rơi xuống người của Thục phi.

Lúc này Thục phi khóc đến ruột gan đứt từng khúc, như hoa lê dính mưa, nhìn qua cực kỳ khổ sở.

Hoàng hậu nghĩ, cảm thấy lần này không giống như là Thục phi có thể hạ thuốc cho lắm.

Tuy trước đó, hai người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ ở trước mặt Thục phi nói con bà ta giống bà, giống người Tưởng gia.

Nhưng cũng không có nghĩa Thục phi sẽ tin.

Nhưng mà bà ta sẽ điều tra, nếu tra ra tiện nhân họ Vân kia động tay động chân, bà ta sẽ không tha cho nàng ta.

Suy nghĩ xong, lại nghĩ tới nhi tử, càng đau lòng, xoay người đi ra ngoài.

Thục phi phía sau Tưởng hoàng hậu, ngược mắt lạnh lùng nhìn bà ta, nữ nhân này đã nghi ngờ mình.

Chuyện này nói lên điều gì, nói lên là tên Tiêu Thiên Nghiêu đáng chết kia đã nói chuyện của Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ cho Tưởng hoàng hậu.

Bọn họ đúng là một đôi mẹ con tốt.

Thục phi cười lạnh.

Đại thần bốn phía đều đứng dậy, nhìn qua Thục phi nường nường, bây giờ đi cũng không được, không đi cũng không được.

Nhưng mà mọi người đều đồng tình với Thục phi.

Vốn cho rằng Thục phi sẽ thượng vị, xem ra bây giờ bà ta không lên được.

Nữ nhân này thật là đáng thương.

Mọi người đều đồng tình với Thục phi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 874: Tự Tạo Đường Lui

Thục phi cố nén đau thương, nhìn khách khứa xung quanh nói: “Tiệc mừng thọ hôm nay đến đây kết thúc, các vị rời cung về đi.”

“Thục phi nương nương đừng quá đau lòng.”

“Nương nương đừng khổ sở.”

Mọi người an ủi Thục phi sau đó rời cung.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ cũng đi theo dòng người ra khỏi cung điện của Thục phi.

Chờ bọn họ ra ngoài, nhìn thấy bên ngoài điện lớn có rất nhiều đại thần vây xung quanh người Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch.

Về mặt Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ cạn lời, những người này đúng là thực tế, lúc đầu cho rằng Hoài vương sẽ đi lên, nên Thục phi cũng được nịnh bợ, bây giờ nhìn thấy Hoài vương không ổn.

Có lẽ Tuyên vương sẽ đi lên, mọi người lại chạy đến bên cạnh Tuyên vương nịnh bợ.

Hai người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ xem như không thấy gì, đi thẳng ra ngoài.

Trên đường hai người nhỏ giọng nói chuyện.

Tiêu Cửu Uyên hỏi Vân Thiên Vũ: “Ngự y thực sự tra ra Hoài vương trúng thuốc phải không?”

Vân Thiên Vũ cong lên ý cười lạnh miệt thị, không phải nàng khen y thuật của mình, thuốc nàng chế ra, bằng khả năng của đám ngự y đó thì chưa tra ra được.

“Đó là hoàng đế tạo cho mình một đường lui, chắc chắn ngự y hiểu được ánh mắt hoàng đế, cho nên mới nói Hoài vương bị người ta bỏ thuốc.”

Khóe môi Tiêu Cửu Uyên tràn ra nụ cười lạnh, nhưng chỉ một lát sau hắn duỗi tay giữ chặt tay Vân Thiên Vũ, nói: “Chúng ta đừng động đến việc vật này, để Thục phi Tuyên vương đấu với Hoài vương Tương gia, chúng ta vẫn nên nghĩ tới hôn sự của mình thì hơn.”

“Không lâu nữa sẽ là ngày đại hôn của chúng ta, Vũ Nhi muốn một hôn lễ như thế nào, hay là nàng nói với ta được không? Cho dù nàng muốn hôn lễ thế nào, ta đều sẽ làm thay nàng.”

Vân Thiên Vũ không nhịn được mắt sáng lên, ngẩng đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: “Thật vậy ư? Nếu ta muốn tự mình thiết kế hôn lễ và quần áo chúng ta mặc, huynh cũng đồng ý ư?”

“Đồng ý, nhưng mà nàng định thiết kế hôn lễ và lễ phục thế nào.”

Vân Thiên Vũ nghĩ tới hôn lễ có hoa tươi ở hiện đại và lễ phục nam nữ”

“Ta về vẽ ra giấy trước, chờ ta vẽ xong sẽ tới nói chi tiết cho huynh, huynh thấy thế nào?”

Vân Thiên Vũ vui vẻ mở miệng, Tiêu Cửu Uyên nhìn nàng yêu thương: “Được, theo nàng, chờ nàng vẽ xong, bốn vương sẽ lập tức làm theo sắp xếp của nàng.”

“Được.”

Vân Thiên Vũ bởi vì vui mừng, ngẩng đầu hôn lên mặt Tiêu Cửu Uyên, vui sướng nói: “Thưởng cho huynh.”

“Nếu là khen thưởng thì nên chân thành một chút.”

Tiêu Cửu Uyên giữ mặt nàng lại, hôn mạnh mấy cái, sau đó ôm nàng ngồi xe ngựa về phủ An thân vương.

Tiêu Cửu Uyên định ở bên cạnh Vân Thiên Vũ, nhưng lại bị Vân Thiên Vũ đuổi đi, bởi vì nàng muốn thiết kế hôn lễ và quần áo của nàng và Tiêu Cửu Uyên sẽ mặc.

Tiêu Cửu Uyên không còn cách nào, đành phải dẫn người rời đi.

Vân Thiên Vũ lập tức gọi người chuẩn bị giấy bút, nàng bắt đầu thiết kế hậu trường hôn lễ.

Mỗi một cô gái đều muốn có một hôn lễ hoa tươi đầy đất long trọng, có hoàng tử âu yếm cầm hoa tươi, từ từ đi tới trước mặt mình, hứa hẹn một đời một kiếp chỉ yêu mình mình.

Bây giờ nàng đã chờ được hoàng tử, chỉ thiếu một hôn lễ.

Vân Thiên Vũ càng nghĩ càng vui, nghiêm túc vẽ hoa tươi phủ kín nơi hôn lễ.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều đã đi ngủ.

Chỉ có một mình nàng còn vẽ sơ đồ dưới đèn, lần vẽ này, phải đến nửa đêm mới vẽ xong hậu trường hôn lễ, vẫn còn chưa vẽ lễ phục thành thân của nàng và Tiêu Cửu Uyên, nàng định chờ sau khi dậy sẽ tiếp tục vẽ quần áo cho họ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 875: Thấy Chết Không Cứu

Nhưng Vân Thiên Vũ vừa nằm xuống không lâu, còn chưa ngủ.

Cửa lớn phủ An thân vương bị người đập vang.

Vân Thiên Vũ giật mình tỉnh lại, mở mắt nhìn ra bên ngoài.

Không biết lại xảy ra chuyện gì.

Hướng quản gia của phủ An thân vương nhanh chóng dẫn người đưa tin tới cho Tây Phượng viện, thì ra thái giám trong cung tới đây mời Vân Thiên Vũ tới phủ Hoài vương một chuyến.

Vân Thiên Vũ ngạc nhiên, chẳng lẽ hôm qua Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu bị đánh quá mạnh, cho nên phát sốt, bây giờ nóng ruột mời nàng qua.

Vân Thiên Vũ vốn không muốn đi, nàng bận đến tận nửa đêm, còn đang muốn ngủ một giấc thật ngon.

Nhưng nghĩ tới việc có thể nhìn thấy kết cục không tốt của Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu, nàng lại có chút hứng thú.

Đứng dậy dẫn theo Diệp Gia đi ra cửa phủ.

Trong bóng đêm, đám người Hắc Diệp cũng theo đuôi nàng tới phủ Hoài vương.

Hắc Diệu còn phái người truyền tin gấp đến vương gia nhà mình, để vương gia mau chóng chạy tới phủ Hoài vương.

Sau khi Vân Thiên Vũ tới phủ Hoài vương, mới biết thái giám mời nàng qua phủ Hoài vương, không phải bởi vì đêm qua Hoài vương bị đánh bị thương nặng.

Mà bởi vì đêm nay trong phủ Hoài vương xông vào rất nhiều cao thủ linh lực mạnh mẽ, những cao thủ đó giết rất nhiều người phủ Hoài vương, cuối cùng còn làm Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu bị thương nặng.

Quan trọng nhất là kẻ ám sát kia lại làm hạ thân của Hoài vương bị thương.

Hạ thân của Hoài vương bị người dùng kiếm chém đứt.

Cũng may tìm lại được thứ đó.

Hoàng hậu lập tức sai ngự y qua phủ Hoài vương để điều trị, nhưng ngự y không dám chắc làm tốt được chuyện này, cho nên mọi người đều tỏ vẻ mình không có cách nào.

Hoàng hậu giận dữ, lòng nóng như lửa đốt, bỗng nhớ Vân Thiên Vũ tinh thông y thuật, lập tức sai thái giám mời Vân Thiên Vũ qua đây.

Trong phòng Hoài vương, Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu đã hoàn toàn đau đến chết ngất.

Thân dưới của hắn đã thành máu thịt be bét.

Nhìn thấy hắn như vậy, hoàng hậu hận không thể chịu đau thay hắn.

Nhưng về mặt Vân Thiên Vũ xấu đi, nàng nhìn hoàng hậu mở miệng nói: “Thưa hoàng hậu nương nương, thần nữ không có cách nào điều trị loại vết thương này cho Hoài vương.”

May mà hoàng hậu nghĩ ra, nàng là hoàng hoa khuê nữ, kêu nàng chữa trị vết thương như vậy cho Hoài vương.

Đầu óc có bệnh ư.

Vẻ mặt hoàng hậu nhìn Vân Thiên Vũ xấu đi: “Vân Thiên Vũ, người là người hành y, người mà thấy chết không cứu chính là tội lớn.”

Vân Thiên Vũ lạnh lùng nhìn hoàng hậu nói: “Thân là người hành y, không có nghĩa bệnh gì cũng trị được, ta nói lại với hoàng hậu nương nương lần nữa, ta không trị được vết thương này.”

Nàng tới đây chỉ do muốn xem náo nhiệt.

Bây giờ thấy Tiêu Thiên Nghiêu chịu tội này, nhìn hoàng hậu vì đau đớn, cả khuôn mặt trắng bệch.

Nàng cảm thấy tâm trạng vui sướng, sao có thể đi trị liệu cho Hoài vương.

Vân Thiên Vũ dứt lời, hoàng hậu giận dữ, quát lên: “Người đâu, kéo nữ nhân này xuống chém.”

Hoàng hậu ra lệnh, thị vệ bên ngoài không có chạy vào, nhưng lại có mấy người khác đi tới, nam nhân đi đầu mi tâm lạnh lẽo, mắt phượng khát máu, cười lạnh mở miệng.

“Khi nào hoàng hậu có quyền thế ngấp trời như thế, muốn chém ai thì chém người đó.”

Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng từ ngoài tiến vào.

Hắn vừa đi vào đã tới bên cạnh Vân Thiên Vũ, bá đạo khát máu nói: “Bốn vương muốn xem người nào dám động vào nàng, rõ là muốn tìm chết, nếu không muốn sống thì tới đây.”

Thị vệ không dám động.

Hoàng hậu tức giận đến hai mắt trợn trắng, hận không thể tiến lên liều mạng với Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ.

Nhưng bà ta biết dù mình liều mạng, cũng không làm gì được Tiêu Cửu Uyên.

Cho nên hoàng hậu dồn sức nhịn lửa giận trong lòng xuống, bà ta nhìn Tiêu Cửu Uyên mở miệng đau lòng: “Nếu điện hạ Hoài vương không được cứu chữa, chỉ sợ sau này sẽ bị phế, cho nên bốn cung có chút nóng vội, mới dọa Linh Nghi quận chúa.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 876: Một Tên Phế Vật

Tiêu Cửu Uyên mở miệng không hề khách khí: “Hoàng hậu, bốn vương muốn hỏi người một chút, bà có tư cách gì vung tay múa chân ở đây, nhớ kỹ nơi này là phủ Hoài vương, chỉ có Thục phi nương nương mới có tư cách sốt ruột, hoàng hậu nương nương vẫn nên ít lại gần chút, nếu không người khác còn tưởng Hoài vương là con của người, mà không phải con của Thục phi nương nương.”

Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng nói, đâm trúng lòng của hoàng hậu.

Lần đầu tiên bà ta cảm thấy hối hận, con trai bà ta bị thương nặng như vậy, mà bà ta lại không thể làm gì.

Bà ta hận.

Sắc mặt hoàng hậu tái nhợt, lưng lay sắp đổ, bà ta cố gắng nhịn xuống rồi nói: “Có phải lời này của Ly vương gia sai rồi không, bốn cung thân là mẫu nghi một nước, hoàng tử trong cung đều là con của bốn cung.”

“Nhưng bốn vương không thấy hoàng hậu nương nương đối tốt với người khác như vậy, vì sao lại khác biệt với Hoài vương, còn nữa, chẳng lẽ hoàng hậu nương nương chưa nghe nói, ở kinh thành Đông Ly, rất nhiều người đang phán đoán một chuyện, Hoài vương diện hạ lớn lên không giống Thục phi, ngược lại rất giống Hoàng hậu nương nương, cho nên hoàng hậu nương nương nên tránh bị nghi oan thì tốt.”

Hoàng hậu thở gấp, lui người về sau, lui đến bên cạnh Thục phi.

Bà nhìn Thục phi đang khóc thút thít, hoàng hậu kéo Thục phi một cái.

“Thục phi, người còn không cầu xin Linh Nghi quận chúa, cầu nàng cứu Hoài vương.”

Trong mắt Thục phi hiện lên lạnh lẽo, nhưng bà ta không nói gì thêm, mà quay đầu nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Linh Nghi quận chúa, người có thể chữa trị cho Hoài vương không? Nếu người có thể chữa trị cho Hoài vương, xin người hãy ra tay cứu Hoài vương một lần.”

Vân Thiên Vũ dứt khoát nói: “Xin lỗi Thục phi nương nương, ta không có cách chữa trị.”

“Nhưng giữ lại mạng của Hoài vương thì không khó gì.”

Vân Thiên Vũ thản nhiên nói. Ý lời nàng nói rất rõ, nếu muốn chữa hạ thân cho Hoài vương là không được, nhưng cứu mạng của Hoài vương thì được.

Vân Thiên Vũ vừa nói ra, hoàng hậu hét lên: “Người đang cố ý, nhất định là người cố ý, cố ý không chữa trị thương cho Hoài vương, người muốn Hoài vương bị phế.”

Hoàng hậu vừa nói xong, Vân Thiên Vũ lạnh mặt: “Hoàng hậu nương nương, mời người nhớ kỹ, Hoài vương là con của Thục phi nương nương, ta đang nói chuyện với Thục phi nương nương, không nói với người.”

Vân Thiên Vũ nói đến đây ngừng một chút, nhìn hoàng hậu ngoài cười nhưng trong không cười rồi nói: “Hay là Hoài vương thật sự là gì với hoàng hậu?”

Vân Thiên Vũ chưa nói xong, mặt hoàng hậu vắn vẹo, gào lên giận dữ: “Người nói bậy bạ gì đó, người đừng có nói bậy.”

“Vậy xin nương nương đừng có mở miệng nói thêm gì nữa, bởi vì việc này không phải chuyện của người, là chuyện của Hoài vương và Thục phi nương nương.”

Vân Thiên Vũ nói xong cũng không thèm nhìn hoàng hậu nữa, mà nhìn về phía Thục phi.

“Nương nương, dù ta không ra tay, ngự y cũng có thể giữ được mạng của Hoài vương, còn chữa trị bộ phận kia của Hoài vương là chuyện không thể được, nương nương nên quyết định sớm, trước mắt Hoài vương diện hạ mất máu quá nhiều, nếu còn mất thêm thì cũng không giữ nổi mạng ngài ấy.”

Vân Thiên Vũ nhắc nhở Thục phi, Thục phi nhìn ngự y trong phòng hét lớn: “Ngự y, lập tức cứu mạng Hoài vương, cầm máu cho hãn, giữ được mạng hãn là quan trọng nhất.”

Sau này nam nhân này chính là một phế vật, nàng ta muốn nhìn xem hoàng hậu và Tưởng gia còn trông cậy vào gì, nàng ta muốn nhìn Hoài vương còn gì để trông cậy vào.

Thục phi cười lạnh trong lòng nhưng lại không biểu hiện gì ra mặt.

Hoàng hậu nghe Thục phi nói xong, kêu lên sắc bén: “ Không cho phép, bốn cung không cho phép.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 877: Tội Khi Quân

Thục phi quay đầu nhìn hoàng hậu hung hăng nói: “Hoàng hậu người đang làm gì vậy, có phải người muốn hại chết nhi tử của ta, nếu người dám nói một câu, bốn cung lập tức tiến cung xin hoàng thượng minh xét, người có ý đồ hại chết nhi tử của bốn cung.”

Thục phi gán cho hoàng hậu một tội rất lớn.

Hoàng hậu không nói được câu nào, cả người bà ta như sắp đổ, muốn gào lên rằng đây là nhi tử của ta, ta mới có lý do quyết định mọi chuyện.

Nhưng nếu bà ta nói ra Hoài vương là nhi tử của bà ta thì không chỉ bà ta mà ngay cả Tướng gia cũng sẽ gặp xui xẻo.

Bởi vì đây là tội khi quân, tội đáng muôn chết.

Hoàng hậu ghen ngào, sao có thể, sao bà ta có thể rơi vào tình cảnh này, vốn dĩ cho rằng chuyện này không có một chút sơ hở nào, tại sao lại thành ra thế này.

Hoàng hậu vô cùng rối trí, nhìn ngự y đang cầm máu cho Hoài vương, nhưng kể cả có cầm máu, rửa sạch chỗ bị thương thì nhi tử của bà ta vĩnh viễn chỉ là một phế nhân.

Làm sao hoàng hậu có thể trơ mắt nhìn chuyện đó xảy ra nên bà ta muốn ngăn cản.

Nhưng bà ta khê động thì Tiêu Cửu Uyên ở một góc phòng đưa tay lên đánh một chưởng khiến bà ta ngất xỉu, sau đó trầm giọng ra lệnh: “Đưa hoàng hậu nương nương hồi cung đi, ở đây không có chuyện hoàng hậu, hoàng hậu ở lại chỉ thêm phiền phức.”

Thái giám và cung nữ không dám phản đối, vội vàng dìu hoàng hậu hồi cung.

Trong phòng, ngự y mời Thục phi, Tiêu Cửu Uyên, Vân Thiên Vũ và mọi người ra ngoài, bọn họ phải rửa sạch chỗ bị thương rồi khâu lại, sau đó cho Hoài vương dùng thuốc.

Thục phi, Tiêu Cửu Uyên, Vân Thiên Vũ và mọi người đi ra ngoài.

Có vài người đứng ở hành lang, liên tục cười lạnh.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ không muốn quan tâm những chuyện tiếp theo nên cáo từ Thục phi rồi rời đi.

Thục phi ở phủ Hoài vương đợi tin của ngự y.

Cuối cùng ngự y đi ra bẩm báo, bởi vì vết chém quá sâu nên không thể nối lại được, cuối cùng chỉ có thể rửa sạch sạch sẽ, sau đó cứu mạng vương gia.

Vẻ mặt của Thục phi vô cùng thương tâm, phát tay ra hiện cho ngự y rời đi.Đợi sau khi ngự y rời khỏi.

Thục phi lập tức tra hỏi những người trong vương phủ, xem thích khách đêm nay đến ám sát là ai.

Trên thực tế thích khách đến ám sát Hoài vương đêm nay có hai tốp, một tốp là người của Thục phi, nhưng người của Thục phi còn chưa ra tay đã bị tốp kia ra tay trước.

Tổp thích khách đó không những đông mà trong đó còn có không ít người có linh lực.

Cuối cùng mặc dù hai tổp không đụng độ nhau, nhưng bởi vì mọi người đều có cùng một mục tiêu nên hai tổp thích khách quyết định liên thủ giết chết rất nhiều người của phủ Hoài vương, còn đánh Hoài vương bị thương nghiêm trọng.

Lúc đầu Thục phi tưởng tổp thích khách kia là do Tiêu Cửu Uyên phái tới.

Nhưng vừa rồi đối diện với Tiêu Cửu Uyên, rõ ràng hẳn không quan tâm đến những chuyện này, vậy thì tổp thích khách kia do người khác cử đến, không phải là người của Tiêu Cửu Uyên.

Không phải người của Tiêu Cửu Uyên thì chính là người của Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch rồi.

Bây giờ người muốn Tiêu Thiên Nghiêu chết nhất chỉ có Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch.

Thục phi cũng lười quan tâm ai là người đã thương Hoài vương, bà ta còn có chuyện khác phải làm.

Thục phi đứng trước mặt tất cả mọi người của phủ Hoài vương, bắt đầu tra hỏi toàn bộ vương phủ, xem có tìm được manh mối gì không, cuối cùng biết được một tin động trời.

Có người nói, khi thích khách đến ám sát Hoài vương đã lăm bằm một câu, dám cả gan ngủ với người không nên ngủ, rõ ràng là muốn chết.

Thục phi làm ra vẻ không dám nói chuyện này ra ngoài, lệnh cho mọi người không được nói lung tung.

Lúc này Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu đã tỉnh lại.

Tiêu Thiên Nghiêu vừa tỉnh lại, biết mình đã trở thành một phế nhân thì tức giận điên cuồng, đập hết tất cả đồ đạc ở trong phòng.

Thục phi đi tới đúng lúc gã đang giơ một bình hoa lên hung hăng ném vào cửa.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 878: Đoạn Tử Tuyệt Tôn

Thục phi vội vàng mở cửa ra.

Bà ta ngẩng đầu nhìn khắp phòng, mặt đất vô cùng bừa bãi lộn xộn, Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu giống như một con thú điên đang giận dữ.

Vết thương vừa mới được băng bó trên người gã lại nứt ra, máu chảy ròng ròng, nhuộm đỏ cả chiếc áo của gã.

Nhưng gã dường như không biết, vẫn điên cuồng như vậy, ngay cả bàn tay cũng có nhiều chỗ bị thương.

Thục phi vừa bước vào liền đau lòng kêu lên: “Nghiêu nhi, con điên rồi sao? Con đang làm gì vậy?”

Tiêu Thiên Nghiêu nghe thấy tiếng của Thục phi đột nhiên bình tĩnh lại, gã quay đầu lại nhìn Thục phi, sắc mặt yên tĩnh lạ thường, cứ như vậy nhìn chăm chăm vào Thục phi hỏi: “Có phải người đã biết?”

Gã nhớ lại lúc đó khi gã tiến cung chỉ ở chỗ bà ta uống trà, sau đó xảy ra chuyện với nữ nhân kia ở trong cung, gã có cảm giác hoàn toàn không khống chế được bản thân.

Gã cảm giác mình đã bị hạ được, ngoại trừ bà ta, không còn ai có thể thần không biết quỷ không hay mà hạ được hại hắn.

Sở dĩ gã trở thành bộ dạng như thế này đều do bà ta làm hại ư?

Trong lòng Thục phi biết rõ câu hỏi của Hoài vương là có ý gì, không phải là hỏi bà ta có phải đã biết gã là nhi tử của hoàng hậu sao.

Bà ta sẽ không thừa nhận bởi vì bà ta còn có chuyện muốn làm.

Tưởng hoàng hậu, Tưởng gia, bà ta đều sẽ không tha.

Thục phi cố nhin xuống, hai mắt đầm lệ nói: “Nghieu nhi, con đang nói gì vậy, ta biết cái gì?”

Mặc dù Thục phi không thừa nhận nhưng Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu vẫn nghi ngờ được là do Thục phi hạ: “Người đừng lừa ta nữa, ta biết chính người đã hạ được ta.”

Hoài vương nói xong câu cuối cùng, đau đớn nói: “Tại sao người lại đối xử với ta như vậy, ta là nhi tử của người, là nhi tử mà người đã nuôi dưỡng bao nhiêu năm nay.”

Thục phi cười lạnh, khóe miệng dần dần nhếch lên, nếu gã không cùng phe với Tưởng hoàng hậu, không giấu diếm bà ta, có lẽ bà ta sẽ niệm tình đã nuôi dưỡng gã bao nhiêu năm, niệm tình gã không biết gì cả.

Nhưng gã biết rõ Tưởng hoàng hậu là mẫu thân của gã, lại không hề nói với bà ta, không những không nói với bà ta mà còn giấu diếm bà ta, cho nên gã đáng bị trừng phạt.

Thục phi cười lạnh trong lòng nhưng ngoài miệng vẫn khóc lóc thảm thiết: “Nghieu nhi, con nói gì vậy, ta nghe không hiểu.”

“Người đi đi, sau này đừng đến đây nữa, ta không muốn nhìn thấy người, không muốn nhìn thấy người, người mau đi đi.” Hoài vương bỗng nổi giận điên cuồng, chỉ ra ngoài cửa gầm lên.

Thục phi không hề nhúc nhích, đau lòng nói: “Nghieu nhi, con đừng tức giận nữa, con đang bị thương, ngự y khó khăn lắm mới giữ lại được tính mạng của con, con tuyệt đối không được tức giận.”

“Cút, cút ngay.”

Cuối cùng Thục phi cũng đi ra ngoài, vừa đi vừa nhỏ giọng nói: “Chuyện con bị ám sát đêm nay tuyệt đối không được điều tra lại nữa, vì điều tra được cũng không có tác dụng gì, cho nên con cứ coi như là không biết.”

Thục phi nói xong liền đi ra ngoài.

Hoài vương ở trong phòng tức giận, cái gì mà không được điều tra lại chuyện đêm nay, cái gì mà điều tra được cũng không có tác dụng gì.

Cái gì mà coi như là gã không biết.

Kẻ đứng đằng sau kia muốn gã đoạn tử tuyệt tôn, sao gã có thể để yên.

Hoài vương nghĩ một lúc đột nhiên nghĩ tới chuyện gã đã làm với nữ nhân kia ở trong cung tối qua.

Sau đó dường như gã nhớ ra điều gì đó, sắc mặt gã liền trắng bệch, ra sức lắc đầu: “Không đâu, không phải như vậy, phụ hoàng sẽ không phái người đến hủy hoại ta đâu. Ta là nhi tử của người, cho dù người giết ta, cũng sẽ không đối xử với ta như vậy. Không đâu, sẽ không đâu.”

Tiêu Thiên Nghiêu vô cùng buồn bã, sau đó lập tức hạ lệnh cho người đi điều tra, cuối cùng tra ra được những lời mà một tên thị vệ đã nghe thấy.

Trong đầu Tiêu Thiên Nghiêu vang lên một tiếng rồi ngắt đi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 879: Nếu Yêu Ta, Giết Lão Ta Đi

Hoài vương hôn mê không lâu, Tưởng hậu dẫn theo người lạng lẽ vào Hoài vương phủ.

Nhìn sơ phòng của Tiêu Thiên Nghiêu là biết trước đó Tiêu Thiên Nghiêu đã tỉnh dậy một lần. Gã phần nộ đập vỡ hết tất cả đồ đạc.

Tưởng hoàng hậu bước đến trước giường của con mình, nhìn thấy con mình toàn thân đầy thương tích, mông của gã bị hoàng thượng hạ lệnh đánh ba mươi gậy. Hiện tại phần trước cũng bị thương, ngoài ra toàn thân đầy những vết máu rỉ chảy.

A! Trời ơi! Tại sao? Tại sao lại nỡ đối xử với mẫu tử bọn họ như vậy.

Trong lòng Tưởng hậu đã tan vỡ, hận không thể giết người trút căm phẫn.

Nhất là khi nghĩ đến con của mình sau này sẽ trở thành một gã phế nhân.

Tưởng hậu cảm thấy mình sắp không thể nào chịu đựng nổi những đả kích như vậy nữa rồi.

Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu trông thấy bà ta thì càng phát điên lên, chỉ tay vào bà ta la hét: “Cút, người cút đi cho khuất mắt ta, ta không quen biết người.”

Nếu không phải bà ta cố tình tự ý đổi con mình thành đứa con bên cạnh Thục phi, thì từ lúc vừa sinh ra gã đã có thể dễ dàng trở thành thái tử, hơn nữa trên người gã ta còn có linh lực, so với thái tử lại càng có thể dễ dàng ngồi vào vị trí thái tử.

Bà ta cho rằng cố tình đổi gã thành đứa con bên cạnh Thục phi là đúng đắn.

Đã đổi lấy gã thành đứa con bên cạnh Thục phi, vậy thì cả đời này gã sẽ không nhận bà ta. Chính bà ta đã cố ý tiến lại làm quen với gã.

Trước kia khi gã là Hoài vương, căn bản không có nhiều chuyện như vậy. Kể từ lúc sau khi nhận bà ta, thì gã đã vướng phải liên tiếp rất nhiều chuyện xảy ra.

Gã ân hận lắm, nếu biết trước có ngày hôm này thì ngay từ đầu đã không nhận bà ta.

Gã không nên quen biết bà ta.

Tưởng hậu nghe thấy những lời nói đó của Tiêu Thiên Nghiêu, lòng đau như cắt.

“Nghiêu tử, con đừng có như vậy, mẫu hậu cũng rất ân hận.”

Ngay từ lúc đem đổi con mình lấy thân phận con của Thục phi thì bà ta đã thấy hối hận rồi.

Nhưng mà một khi bà ta đã tráo đổi rồi thì cũng không thể nào đổi lại được nữa. Nếu bà ta đổi lại, đến lúc đó chính bản thân bà ta và Tưởng gia đều gặp phải chuyện chẳng lành.

Cho nên bà ta chỉ có thể chịu đựng. Không ngờ cuối cùng mọi chuyện lại như vậy.

“Nhi tử, mẫu hậu biết mình sai rồi, ta cũng rất hối hận.”

Tiêu Thiên Nghiêu không vì sự khốc lóc thảm thiết của bà ta mà có thể dễ dàng tha thứ được.

Gã nhìn Tưởng hậu với ánh mắt đầy căm hận, sau đó quát lớn: “Ta rất hận bà, tất cả mọi thứ đều do bà mà ra, tại bà mà ta mới phải trở thành như vậy.”

“Bà có biết ai hại ta ra nông nổi như vậy không hả? Là phụ hoàng, chính phụ hoàng đã cho người tiêu diệt ta.”

Tưởng hoàng hậu liền ngẩng đầu, vẻ mặt khó thể nào tin được, sau đó lắc đầu: “Không, không phải vậy đâu, phụ hoàng của con có tàn nhẫn đến mấy cũng không thể nào có thể làm ra những chuyện như vậy.”

Tiêu Thiên Nghiêu cười phá lên, giống như một gã khùng...

“Người đứng là một kẻ ngốc, lão ta có chuyện gì mà không thể làm được chứ? Lão ta là hoàng đế, còn có tình phụ tử sao?”

“Người đi đi, từ giờ về sau người đừng bao giờ đến đây, ta không muốn nhìn thấy người nữa. Mỗi lần nhìn thấy người lại khiến ta càng thêm ân hận, ân hận vì đã nhận người.”

“Nếu như không phải vì người thì ta cũng không phải đi đến kết cục này.”

Những năm qua, mặc dù gã luôn ở bên cạnh Thục phi nhưng cũng có thể nói, trong mấy năm qua Thục phi lúc nào cũng chăm sóc gã rất tốt.

Gã thật sự đã rất hối hận.

Sắc mặt của Tưởng hoàng hậu trắng bệch, bước lui về phía sau, nước mắt không ngừng tuông rơi: “Nghiêu nhi, con đừng như vậy.”

“Cút, ta nói rồi người cút đi, cút ngay lập tức.”

Tướng hoàng hậu khóc cạn nước mắt: “ Tất cả mọi thứ ta làm đều vì người.”

“Nhưng mà bây giờ ta trở thành một kẻ phế nhân, ta là một kẻ phế nhân đó.”

Ha ha ha...Tiêu Thiên Nghiêu cười phá lên, vào lúc này gã hoàn toàn như một gã khùng, gã đang cười đột nhiên nói lớn: “Người yêu ta, tốt thôi, nay ta cho người một cơ hội để chứng minh. Người giết kẻ đó đi, giết lão ta để cho ta được làm hoàng đế, ta sẽ tin rằng người yêu thương ta.”

“Còn nếu không thì từ giờ vĩnh viễn đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta. Vĩnh viễn đừng xuất hiện nữa.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 880: Tháng Ngày Mật Ngọt

Tiêu Thiên Nghiêu hoàn toàn điên dại, gã hung hãn nói.

Hoàng hậu sau khi nghe những lời nó đó từ gã thì sợ ngây người.

Bà ta làm sao có thể giết được hoàng thượng đây.

Nếu như bà ta giết chết hoàng thượng, Tương gia và bà ta có còn mạng sống không?

Nhưng mà nếu như bà ta không giết chết hoàng thượng, bà ta sẽ mất đi đứa con của mình vĩnh viễn.

Bà ta không nghĩ ngợi nữa.

Người của Tương hoàng hậu mềm nhũn ngã xuống đất, dưới nền đất có vô số mảnh vụn vỡ ra đâm vào trong đầu gối của bà ta. Bà ta dường như không còn biết đau, ngã quy xuống.

“Nhi tử.”

“Ta nói ngươi cút đi.”

Tiêu Thiên Nghiêu như một kẻ điên phần nộ chỉ vào bà ta.

Hoàng hậu đau đớn tột cùng thốt lên: “Con cứ như vậy, làm sao có thể làm hoàng đế được chứ?”

“Sao lại không thể làm hoàng đế, chỉ cần bà giết ông ta thì ta có thể làm hoàng đế rồi. Hơn nữa ta có con rồi, nữ nhân ta quen bên ngoài đã mang thai đứa con của ta. Con ta có thể trở thành thái tử.”

Sau khi Hoài Vương nói xong lại nhìn Tưởng hoàng hậu với ánh mắt đầy hung hãn: “Nếu như người không bằng lòng thì cũng không sao, chỉ cần đừng bao giờ xuất hiện là được rồi. Chỉ cần người đừng bao giờ xuất hiện trước mắt ta.”

Tưởng hoàng hậu nhìn Tiêu Thiên Nghiêu, tim bà như vỡ thành từng mảnh.

Bà nghĩ về chuyện xảy ra đêm nay, người muốn hủy hoại cả cuộc đời con của bà, lẽ nào chính là hoàng đế?

Không! Bà không tin vào chuyện này.

Tưởng hoàng hậu cố gắng nhắc người lên, vội vã đi ra ngoài, bà ta vừa đi vừa nói: “Chuyện này ta sẽ điều tra, ta nhất định phải điều tra rõ ràng. Nếu như đúng thật hoàng đế hạ lệnh tiêu diệt con của ta, ta sẽ không để yên. Ta không để chuyện này kết thúc như vậy được.”

Tưởng hoàng hậu rời đi, cơ thể của Tiêu Thiên Nghiêu không chịu đựng nổi những kích động như vậy, cả người ngã âm xuống giường.

Tưởng hoàng hậu hồi cung.

Ngày thứ hai, tất cả mọi người trong kinh thành đều biết đêm hôm qua Hoài vương bị thích khách sát hại. Hoài vương vì chuyện này mà trở thành một gã phế nhân.

Tất cả mọi người trong kinh thành đều xôn xao bàn tán. Phủ Hoài vương đóng chặt cửa trở nên im ắng, những người đi theo Hoài vương trước kia ngay cả một người cũng không được vào cổng.

Trái ngược với phủ Hoài vương, phủ Tuyên vương trở nên rất náo nhiệt.

Nhưng Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch lạnh lẽ hạ lệnh đuổi hết tất cả khách viếng thăm.

Y ở bên cạnh Hoài vương từ lúc còn đi học cho tới khi những chuyện này xảy ra, làm người thì nên hạ mình vẫn tốt hơn.

Nhìn Hoài vương hồi trước còn quyền thế, ngông cuồng, hống hách, không được bao lâu thì như vậy chẳng khác nào tự mình vấp vào mặt mình.

Cho nên y không thể học theo gã.

Trong ngoài kinh thành, tất cả mọi người từ hẻm nhỏ ra phố lớn đều đang bàn tán về chuyện này.

Tin tức này sau đó loan truyền đến Tô quốc công phủ, vị hôn thê của Hoài vương nàng Tô Phi Yên khóc trong đau đớn tột cùng, lòng như tro nguội.

Mới được bao lâu chứ? Nàng ta từ thái tử phi quyền quý cao sang sao có thể trở thành thân phận thấp hèn trong bụi rậm. Nhưng mà dù có như thế nào đi chăng nữa thì Hoài vương cũng là một gã phế nhân.

Không lẽ nào từ giờ về sau nàng ta và gã phế nhân phải bên nhau cả đời ư.

Việc này đối với tính khí cao ngạo của Tô Phi Yên mà nói thì chính là sự lăng nhục tột cùng.

Nàng ta cũng không còn mặt mũi nào để gặp mọi người nên luôn nhốt mình trong Tô quốc công phủ.

Trái ngược với những người kia, Tiêu Cửu Uyên cùng Vân Thiên Vũ cùng nhau trải qua những ngày tháng vui vẻ ngọt ngào.

Người khác đau khổ, bọn họ vui vẻ vì không lâu nữa thôi là ngày cử hành hôn lễ của bọn họ.

Vân Thiên Vũ dùng bản vẽ thiết kế riêng nơi cử hành hôn lễ, lễ đường được kết bằng hoa tươi. Giống như mơ ước trong đời của bao cô gái.

Tiêu Cửu Uyên trông thấy vậy không khỏi kinh ngạc: “Thê tử, đây có phải là lễ đường hôn lễ của chúng ta không vậy?”

Vân Thiên Vũ gật đầu: “Đúng vậy, chàng nhìn xem có phải rất là đẹp không.”

“Đúng là đẹp thật, nhưng mà bộ trang phục này là như thế nào đây?”

“Chính là trang phục của tân lang, huynh mà mặc nó vào thì nhất định sẽ là tân lang anh tuấn nhất trong toàn thiên hạ.”

Vân Thiên Vũ nhân cơ hội này khen lấy một câu.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 881: Nữ Nhân Hào Phóng

Tiêu Cửu Uyên hài lòng cúi người hôn nàng một cái, sau đó chỉ vào lễ phục màu trắng dính đầy trên châu nói: “Nàng sẽ mặc nó sao?”

“Đúng vậy, có phải rất đẹp không?”

“Đẹp thì có đẹp, nhưng mà hình như hơi hở quá đó.”

Tiêu Cửu Uyên đối với điểm này rất không vừa lòng, Vân Thiên Vũ nghiêm túc nhìn, rất kín đáo mà, nàng đã suy xét người cổ đại còn tương đối bảo thủ, cho nên thiết kế một bộ áo cưới tương đối kín đáo, hẳn còn che hờ.

Tiêu Cửu Uyên bất mãn chỉ vào áo cưới trên hình vẽ, nói: “Nàng xem áo này thoáng mát quá, lộ cả bắp tay ra, còn lộ cả xương quai xanh, không nên không nên, bộ này quá hở, nàng thiết kế lại bộ khác ổn hơn đi.”

Vân Thiên Vũ mặt mày u ám, nếu kín đáo hơn nữa thì còn gọi áo cưới sao?

“Tiêu Cửu Uyên, huynh biết không? Đây là áo cưới kín đáo nhất trong thời đại của bọn ta, nếu huynh nhìn thấy những áo cưới khác trong thời đại của bọn ta thì sẽ biết áo cưới của ta kín đáo tới mức nào.”

“Những nữ nhân trong thời đại của nàng hào phóng như vậy sao?”

Tiêu Cửu Uyên vẽ mặt nghi hoặc, Vân Thiên Vũ lười nhiều lời cùng hăn, bởi vì hăn chưa từng gặp, nàng có nói với hăn, chưa chắc hăn đã tin.

Nếu nàng nói với hăn, vào mùa hè, nam nhân nữ nhân đều mặc nikini bơi lội, phỏng chừng hăn sẽ ngất xỉu mất.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa ngang ngược hai tay khoanh trước ngực, chỉ vào áo cưới trên hình nói: “Chọn cái này, huynh còn muốn thành thân không.”

“Được rồi, nhưng mà đến lúc đó có thể mặc thêm áo khoác bên ngoài không?”

Vân Thiên Vũ đầu đầy gạch đen, trong đầu nàng đang tưởng tượng hình ảnh nàng mặc áo cưới, khoác thêm một chiếc áo choàng.

Ông trời ơi, đây là phong cách kỳ quái gì vậy.

Nhưng vì không muốn Tiêu Cửu Uyên dây dưa không thôi, nàng gật đầu.

“Được.”

Tạm thời trước mắt cứ nói xạo trước đã, Tiêu Cửu Uyên cuối cùng đồng ý, đưa tay nhận bản vẽ trong tay Vân Thiên Vũ, nghiêm túc nói: “Nàng yên tâm, ta bảo đảm sẽ cho nàng một hôn lễ giống như thời đại của các nàng, không đúng, so với hôn lễ của bọn họ còn phải tốt hơn.”

“Còn bộ trang phục này, ta cũng sẽ làm cho thật đẹp, đến lúc đại hôn chúng ta sẽ mặc.”

Nhưng Vân Thiên Vũ còn có chút lo lắng: “Bây giờ mới làm huynh nói còn kịp không?”

Bởi vì thời gian chỉ có hơn mười ngày.

“Nàng yên tâm, ta sẽ cho bọn họ dừng hết những việc đang làm, nhanh chóng chế tác bộ trang phục này cho chúng ta, tóm lại nhất định phải cho Vũ Nhi có một lễ đại hôn khó quên.”

“Được,” Vân Thiên Vũ nở nụ cười.

Hiện tại ý cười trên mặt nàng đã nhiều hơn so với trước, trên người đã bớt một phần lạnh lùng, nhiều thêm một phần linh khí.

Tiêu Cửu Uyên vì bận rộn việc chuẩn bị sân bãi cho hôn lễ, lại phải cho người định chế lễ phục thành thân, cho nên không thể ở bên cạnh Vân Thiên Vũ, nhưng trước khi ra đi, cũng không quên đòi một cái hôn tưởng thưởng.

Thấy ngày đại hôn sắp tới gần, không chỉ có Tiêu Cửu Uyên bận rộn mà Vân Thiên Vũ cũng rất bận.

An thân vương phủ Tiêu Lăng Phong đã chuẩn bị cho nàng không ít của hồi môn, còn kêu nàng tự mình quan khán.

Vừa nhìn thấy, Vân Thiên Vũ lú cả lưỡi.

Tiêu Lăng Phong thực sự lấy ra không ít đồ tốt dưới đáy hòm, lúc này đây xem như đã cho Vân Thiên Vũ nở mày nở mặt, cho dù là thân sinh cũng không được như vậy.

Vân Thiên Vũ trong lòng cảm động nói không nên lời, lời tay Tiêu Lăng Phong nói: “Cảm ơn nghĩa phụ.”

“Cảm ơn cái gì, con là nữ nhi của ta, ta chuẩn bị của hồi môn cho con là chuyện phải làm, hơn nữa bọn ta còn muốn cảm tạ con đã trở thành thân nhân của bọn ta.”

Bởi vì có nàng, cuộc sống của lão đã có rất nhiều chuyện vui.

Bởi vì có nàng, Thần Nhi trở nên ngày càng chính trực trong sáng, trở thành một thanh niên can đảm mẫn cán.

So với những gì bọn họ cho nàng, nàng cho bọn hắn cũng rất nhiều.

Chẳng những là lão và Thần Nhi, mà cả binh tướng An thân vương phủ cũng có được nhiều lợi ích.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngự Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 882: Để Lão Ta Sống Hay Chết?

Tiêu Lăng Phong đưa tay ôm Vân Thiên Vũ cảm động nói.

“Vân nha đầu, cảm ơn con đã đi vào cuộc sống của chúng ta, nghĩa phụ rất vui.”

“Con cũng rất vui.”

Vân Thiên Vũ cười rộ lên.

Hai người đang ở bên này cảm động biểu đạt tình cảm, ở bên kia có người vội vàng chạy vào, chính là quản gia vương phủ, theo sau quản gia là thái giám trong cung.

Thái giám vừa tới đã nóng vội kêu to lên: “Linh Nghi quận chúa, thái hậu nương nương có chỉ, kêu Linh Nghi quận chúa lập tức tiến cung.”

Tiêu Lăng Phong vừa nghe thấy là người trong cung, sắc mặt trở nên khó coi.

Lão buồng Vân Thiên Vũ ra tức giận mở miệng: “Thái hậu nương nương lại có chuyện gì, như thế nào lại kêu Vũ Nhi tiến cung rồi.”

Thái giám nhanh chóng mở miệng: “Hoàng thượng đột nhiên hôn mê, người của ngự y viện tất cả đều không tra ra được vì sao hoàng thượng bị hôn mê, cho nên thái hậu nương nương lập tức hạ lệnh nô tài tới thỉnh Linh Nghi quận chúa tiến cung một chuyến.”

Vân Thiên Vũ hơi giật mình, nhưng cũng không trì hoãn: “VẬY ta sẽ vào cung một chuyến.”

Tiêu Lăng Phong lo lắng: “Kêu Dạ Thần đi cùng con.”

Vân Thiên Vũ lắc đầu, nhỏ giọng nói thầm với Tiêu Lăng Phong: “Nghĩa phụ đừng lo lắng, con sẽ cho người thông báo Tiêu Cửu Uyên cùng con tiến cung.”

Ai biết hoàng đế là thật sự đã xảy ra chuyện, hay là lại muốn dùng chiêu gì đối phó nàng.

Cho nên dẫn theo Tiêu Cửu Uyên tiến cung sẽ ổn thỏa hơn.

Lời Vân Thiên Vũ nói khiến cho Tiêu Lăng Phong yên tâm không ít.

Tiêu Lăng Phong không kiên trì chuyện Tiêu Dạ Thần đi cùng Vân Thiên Vũ tiến cung, chỉ dặn dò nàng: “Chú ý một chút, ngoài ra nếu hoàng thượng có xảy ra chuyện gì, con phải người đưa phong thư ra khỏi cung.”

Tuy rằng lão hoàng đế không tốt, nhưng Tiêu Lăng Phong thật đúng là không muốn lão ta chết.

Vân Thiên Vũ gật đầu một cái, dẫn theo người tiến cung, trên đường nàng nhỏ giọng mệnh lệnh Hắc Diệu, phái người đi thông báo Tiêu Cửu Uyên, gặp nàng ở cửa cung, hai người cùng nhau tiến cung.

Hắc Diệu lập tức nhận lệnh, nhanh chóng phái người đi thông báo vương gia nhà mình. Tiêu Cửu Uyên nhận được tin tức, lập tức dẫn người xuất phát từ Ly thân vương phủ, đi thẳng đến cửa cung.

Hai nhóm người gặp nhau ở cửa cung, cùng nhau tiến cung đến trước chỗ ở của hoàng thượng trong cung.

Cung điện hoàng thượng ở lúc này yên lặng như tờ, trong tấm cung, thái hậu đang không ngừng khóc nức nở, lo lắng nói không nên lời.

Trong tấm cung ngoài thái hậu ở trước giường, còn có hoàng hậu cùng Thục phi và các hậu phi trong cung.

Ngự y quỳ đầy đất.

Thái hậu nắm tay hoàng thượng khóc không ngừng, nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên cùng Vân Thiên Vũ từ ngoài điện đi vào, thái hậu lập tức vẫy tay ý bảo Vân Thiên Vũ qua đó.

“Vũ Nhi, người mau tới trợ giúp hoàng thượng, nhìn xem hoàng thượng đã xảy ra chuyện gì? Vì sau mà bị hôn mê, đã một canh giờ rồi không tỉnh lại.”

Thái hậu vừa dứt lời, trên giường hoàng đế đột nhiên run rẩy lên, thân mình không ngừng giãy giụa.

Đồng thời trong miệng của lão ta bắt đầu hộc ra rất nhiều máu.

Tình trạng này khiến tất cả mọi người trong tấm cung đều kinh hãi.

Thái hậu càng nóng ruột khóc lớn lên.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng tiến lên một bước, kéo tay thái hậu ra, sau đó lập tức kiểm tra bệnh trạng của hoàng thượng cùng với đồng mắt của lão ta, phát hiện đồng mắt lão ta đã có hiện tượng khuếch tán.

Hơn nữa lão ta hộc máu cũng rất dữ dội.

Vân Thiên Vũ vừa kiểm tra vừa nghĩ, có nên cứu hoàng đế hay không.

Dựa theo đạo lý nàng hẳn là nên để hoàng đế này chết mới phải.

Bởi vì tên hoàng đế đáng chết này đã hạ độc Tiêu Cửu Uyên.

Nhưng Vân Thiên Vũ nhớ tới lời nói của Tiêu Cửu Uyên, hắn quyết định tha thứ hoàng đế, bởi vì hắn không muốn làm thái hậu thương tâm.

Vân Thiên Vũ nhìn về phía thái hậu, chỉ thấy thái hậu khóc đến ruột gan đứt từng khúc, nàng có thể thấy được, thái hậu thật sự rất đau lòng hoàng đế đứa con trai này.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 883: Bày Kế Thu Thập Người

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ, vừa nghiêm túc điều tra chứng bệnh của hoàng đế, cuối cùng nhanh chóng mở miệng: “Thái hậu nương nương, hoàng thượng bị trúng độc?”

Độc này thực sự phát ra rất nhanh, là một loại độc của cá dưới biển sâu, độc tố phát tán nhanh vô cùng.

Vân Thiên Vũ dứt lời, trên giường hoàng đế đã không ngừng giãy giụa hít không khí, tựa hồ như sắp không xong rồi.

Thái hậu khóc đến tê tâm liệt phế: “Hoàng nhi, hoàng nhi.”

“Vũ Nhi, người cứu nó đi, người nhất định phải cứu nó.”

Thái hậu mở miệng, Vân Thiên Vũ nhanh chóng lấy ngân châm ra, sau đó ngân châm ra tay, nhanh chóng châm vào huyết đạo trên người hoàng đế.

Đồng thời nàng từ trong tay áo lấy ra một viên giải độc đan tốt nhất, nhanh chóng đút vào miệng hoàng đế.

Giải độc đan được đút vào miệng hoàng đế rồi, Vân Thiên Vũ căn dặn Tiêu Cửu Uyên dùng linh lực bức độc cho hoàng thượng.

Tiêu Cửu Uyên nhảy lên giường, giơ tay vận linh lực, bức ngay giữa lưng hoàng đế, bắt đầu bức độc cho hoàng đế.

Vân Thiên Vũ không ngừng châm ngân châm, hai người trước sau phối hợp.

Rất nhanh sau đó, hoàng đế bắt đầu hộc máu, nhưng mà lúc này đây, lão ta nhổ ra toàn là máu đen vô cùng hôi thối.

Ngoài việc nhổ ra máu đen, huyết vị cũng có máu đen tràn ra.

Sau khi hoàng đế từ trong miệng phun ra máu đen, trên người cũng đổ ra một ít máu đen, sắc mặt đã khá hơn một chút.

Vân Thiên Vũ chậm rãi thu ngân châm, nhìn thái hậu nói: “Thái hậu đừng lo lắng, hoàng thượng không việc gì.”

“Hoàng nhi không việc gì sao?”

Thái hậu kích động lau khô nước mắt, nhìn Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ lãnh đạm nói: “Tuy rằng còn có chút độc, nhưng cũng không đáng lo ngại, ta sẽ kê một phương thuốc cho hoàng thượng, để hoàng thượng dùng nước nóng tắm rửa, dần dần sẽ không có việc gì.”

“Đêm nay hoàng thượng trúng phải độc của loài cá dưới biển sâu, may mắn phát hiện sớm, nếu không bây giờ cho dù là Đại La thần tiên cũng không cứu được.”

Vân Thiên Vũ dứt lời, đưa mắt nhìn từng người trong tầm cung, khuôn mặt dữ tợn lên.

Kẻ đó đúng là hoàng hậu.

Vân Thiên Vũ không khỏi nhíu mi, chẳng lẽ đêm nay người hạ độc hoàng thượng lại là hoàng hậu.

Nhưng mà mặc kệ có phải hoàng hậu hay không, hoàng hậu cũng không trốn thoát được.

Vân Thiên Vũ bất động thanh sắc đứng dậy, thái hậu bổ nhào vào trước giường hoàng đế, khẩn trương kêu lên: “Hoàng thượng, người tỉnh lại đi.”

Trong tấm cung, mọi người nhìn hoàng thượng trên giường lớn, lo lắng không thôi.

Chỉ có hoàng hậu vẻ mặt thị huyết sát khí, đồng mắt âm độc nhìn chăm chăm hoàng đế.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng từ trong tay áo lấy ra một ít phấn đã bị bóp nát đưa tới tay Tiêu Cửu Uyên, sau đó dùng ánh mắt chỉ về hướng hoàng hậu.

Tiêu Cửu Uyên lập tức hiểu ý của nàng là gì, đem thuốc bột đưa tới tay Bạch Diệu, sau đó hắt cùng Bạch Diệu mấp máy nói nhỏ một câu, Bạch Diệu lập tức đi làm chuyện này.

Tấm cung không có ai chú ý tới những điều này.

Sự chú ý của mọi người đều tập trung vào hoàng thượng.

Trên giường lớn trong tấm cung, hoàng đế lúc này phun ra rất nhiều máu, sắc mặt tái nhợt nói không nên lời, lão ta chậm rãi mở mắt, nhìn mọi người trong tấm cung.

Ánh mắt hoàng đế từ trên người người khác chuyển đến trên người thái hậu, nhìn thấy thái hậu khóc đến thở hổn hển.

Hoàng đế rốt cuộc có chút đau lòng, mở miệng nói: “Mẫu hậu, người làm sao vậy?”

Thái hậu ghen ngào nói: “Hoàng thượng, người bị người hạ độc, hiện tại không có việc gì, nếu không phải ai gia đêm nay cảm thấy tâm thần

không yên, chỉ sợ hoàng thượng, hoàng thượng đã...”

Thái hậu không nói được nữa.

Hoàng đế kinh hãi nói không nên lời, trúng độc, lão ta lại bị người ta hạ độc, nếu không có mẫu hậu, chỉ sợ lão ta đã phải mất mạng, nghĩ đến chuyện trước kia lạnh nhạt với thái hậu, hoàng đế áy náy nói:

“Mẫu hậu, là hài nhi bất hiếu.”

Thái hậu lắc đầu: “Đừng nói những lời này, người nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Hoàng đế làm sao chịu nghỉ ngơi, lão ta chỉ cần tưởng tượng đã có người hạ độc mình thì phần nộ đến muốn giết người.

“Người đâu, lập tức đi điều tra cho trẫm, tra xét người của ngự thiện phòng trong cung, trẫm trúng độc như thế nào, trẫm nhớ rõ lúc này trẫm đã ăn một chén chè táo đỏ hạt sen.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 884: Nói Thật Để Được Tha Thứ

Hoàng thượng vừa dứt lời, tổng quản thái giám hầu hạ lão ta còn chưa kịp đi điều tra.

Trong tẩm cung, có tiếng người vừa quỳ xuống, chính là Thục phi nương nương.

Sau khi quỳ xuống, Thục phi buồn bã nói: “Bẩm hoàng thượng, thần thiếp biết ai là người hạ độc hoàng thượng nhưng thần thiếp không dám nói.”

Thục phi vừa nói xong, mọi người ở trong tẩm cung đều nhìn về phía bà ta, mặt hoàng hậu Tưởng thị hơi tái đi, bàn tay vô thức nắm lại, trong lòng vô cùng hoảng loạn.

Hoàng đế nổi giận lôi đình: “Nói, kẻ nào dám hạ độc trẫm.”

Thục phi đưa tay chỉ vào hoàng hậu, ảm đạm nói: “Bẩm hoàng thượng, là hoàng hậu nương nương đã hạ độc hoàng thượng.”

Hoàng hậu nghe đến đây, cả người lung lay như sắp đổ, bà ta quỳ thụp xuống, hét âm lên: “Hoàng Thượng, thần thiếp không có, thần thiếp không làm gì cả, đang yên đang lành tại sao thần thiếp phải hạ độc hoàng thượng.”

Lời nói của hoàng hậu khiến hoàng thượng hơi nghi ngờ, hoàng hậu có lý do gì mà hạ độc lão ta, khi thái tử chết, bà ta cũng không hề hận lão

ta, bây giờ tại sao bà ta lại hạ độc lão ta.

Khả năng này không lớn.

Hoàng đế còn đang nghi ngờ thì Thục phi nhanh chóng nói: “Bẩm hoàng thượng, Hoài vương căn bản không phải là nhi tử của thần thiếp mà là nhi tử của hoàng hậu, vì đêm qua Hoài vương bị hoàng thượng tức giận hạ lệnh đánh ba mươi trượng nên hoàng hậu oán hận hoàng thượng, chính vì thế mới hạ độc hoàng thượng.”

Thục phi vừa dứt lời, hoàng đế và thái hậu cùng mọi người đều ngẩn ra, hoàng hậu quay đầu hung hăng nhìn chăm chăm vào Thục phi.

Hoàng hậu nhớ lại những lời Hoài vương nói lúc trước, gã nghi ngờ Thục phi đã biết gã không phải là nhi tử của bà ta, hơn nữa sở dĩ gã tăng tị với nữ nhân của hoàng thượng cũng là do bị bà ta hạ dược.

Chắc chắn là như vậy.

Hoàng hậu còn đang nghĩ ngợi thì hoàng đế đã hung hăng nói: “Thục phi, người bị điên rồi sao?”

Thục phi lắc đầu: “Thần thiếp không bị điên, nếu hoàng thượng không tin lời của thần thiếp thì người hãy nhớ lại xem Hoài vương điện hạ có điểm nào giống với thần thiếp, Hoài vương điện hạ nhìn không giống thần thiếp, cũng không giống hoàng thượng nhưng lại rất giống hoàng hậu nương nương, càng giống người của Tưởng gia. Trước đây thần thiếp đã nghe được rất nhiều tin đồn nhưng thần thiếp không tin, sau đó thần thiếp lặng lẽ lấy máu nghiệm thân với Hoài vương, kết quả là gã căn bản không phải nhi tử của thần thiếp.”

Thục phi nói xong khóc liên rống lên, trái tim như muốn vỡ ra.

Bà ta làm như vậy càng khiến người ta đồng cảm.

Nhi tử mình nuôi dưỡng bao nhiêu năm lại không phải nhi tử của mình, đổi lại là ai thì cũng sẽ đau lòng.

Hoàng đế không nói nên lời, quay đầu nhìn về phía hoàng hậu: “Hoàng hậu, những lời Thục phi vừa nói có đúng không?”

Lúc này làm sao hoàng hậu có thể thừa nhận, bà ta kiên quyết phủ nhận: “Hoàng Thượng, Thục phi ăn nói xằng bậy, những điều ả ta nói đều là giả, đều là giả.”

Hoàng đế nhanh chóng ra lệnh: “Người đâu, lập tức đưa Hoài vương đến đây để lấy máu nghiệm thân với hoàng hậu.”

Thái giám vội vàng vâng lệnh, hoàng hậu ở phía sau toàn thân run rẩy, khuôn mặt trắng bệch, nhìn thấy thái giám chạy ra ngoài, bà ta liền quỳ xuống.

Bây giờ không thừa nhận, đợi đến khi đưa nhi tử đến đây dùng phương pháp lấy máu nghiệm thân để xác nhận quan hệ của bọn họ thì tội càng nặng hơn.

Cho nên hoàng hậu lựa chọn nói ra sự thật để nhận được sự tha thứ: “Hoàng thượng, thần thiếp đáng chết, xin hoàng thượng trừng phạt thần thiếp, Hoài vương quả thật là nhi tử của bốn cung.”

Hoàng hậu vừa dứt lời, sắc mặt hoàng đế vô cùng đáng sợ, vốn dĩ lão ta đang bị trúng độc, nôn ra máu, thân thể yếu ớt, lúc này bị hoàng hậu chọc giận, tức đến nổi muốn ngất đi.

Thái hậu ở bên cạnh vội vàng vuốt vào ngực lão ta, thái hậu lạnh giọng quát: “Tướng hậu, ngươi mất trí rồi, Hoài vương là nhi tử của ngươi, vậy thì thái tử là nhi tử của ai?”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 885: Bò Mẹ Bảo Vệ Con

Lần này Thục phi khóc lóc bầm báo: “Bầm mẫu hậu, thái tử là nhi tử của thần thiếp, năm đó hoàng hậu đưa nhi tử của hoàng hậu đến bên cạnh thần thiếp, rồi lại đưa nhi tử của thần thiếp đến bên cạnh hoàng hậu, hoàng hậu làm như vậy là để cho nhi tử của thần thiếp trở thành bia đỡ đạn.”

Thục phi vừa nói xong, hoàng đế phần nộ đến cực điểm liền đưa tay cầm chiếc gối ở bên cạnh hung hăng ném vào hoàng hậu: “Tiện nhân, không ngờ người dám cả gan làm loạn, dám đổi đi đổi lại hoàng tử ở trong cung, người đây là phạm tội khi quân.”

“Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng.” Hoàng hậu cầu xin tha thứ, lúc này hoàng hậu giống như con thuyền cô độc chao đảo trong bão tố, vô cùng thê thảm.

Nhưng không ai đồng cảm với bà ta.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ lạnh lùng nhìn bà ta.

Không phải người phụ nữ này muốn giết chết nàng sao? Được, bây giờ xem ai chết trước.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, hoàng thượng đột nhiên lên tiếng: “Tưởng hậu, Hoài vương là nhi tử của người, cho nên độc của trẫm cũng là do người hạ phải không?”

Làm sao hoàng hậu có thể thừa nhận chuyện hạ độc hoàng đế, tội đời đời không đáng chết, nhưng nếu thừa nhận hạ độc hoàng đế thì bà ta và nhi tử, thậm chí là toàn bộ Tương gia chỉ có một con đường chết.

Vả lại bà ta đã xử lý sạch sẽ những thứ liên quan đến việc hạ độc, tuyệt đối không lưu lại bất cứ bằng chứng nào, hoàng thượng không có bằng chứng thì không thể trị tội bà ta.

Hoàng hậu nghĩ vậy nên ra sức lắc đầu: “Hoàng thượng, độc này không phải do thần thiếp hạ, hoàng thượng, thần thiếp nghĩ độc là do Thục phi nương nương hạ, Thục phi biết chuyện thần thiếp đời đời của nàng ta nên trong lòng hận thần thiếp, liền hạ độc hoàng thượng, sau đó vu khống hãm hại thần thiếp.”

Hoàng hậu vừa dứt lời, hoàng đế và thái hậu lại nhìn về phía Thục phi.

Bọn họ cảm thấy lời của hoàng hậu rất có lý, dù sao Thục phi cũng có hiềm khích với hoàng hậu.

Thục phi nhanh chóng dập đầu nói: “Hoàng thượng, thần thiếp bằng lòng để hoàng thượng điều tra, xin hoàng thượng lệnh cho người lục soát cung điện của hoàng hậu và thần thiếp, nếu tìm được gì trong cung của thần thiếp thì thần thiếp cũng không còn gì để nói.”

Hoàng hậu trầm giọng nói: “Nếu tìm được gì trong cung của thần thiếp thì thần thiếp cũng không còn gì để nói.”

Mặt hoàng thượng tối đen lại, cả người yếu ớt đến mức nói không nên lời, thái hậu hạ chỉ: “Người đâu, lập tức lục soát cung điện của hoàng hậu và cung điện của Thục phi, nếu tìm được thứ gì khả nghi thì lập tức đưa đến đây.” “Vâng, thái hậu nương nương.” Thái giám vâng lệnh đi lục soát hai cung.

Trong tấm cung của hoàng đế, vẻ mặt thái hậu vô cùng độc ác tàn nhẫn, lúc này bà ta không còn là một lão thái thái hiền từ, bà ta bảo vệ hoàng đế như bò mẹ bảo vệ cho bò con.

Vân Thiên Vũ nhìn thái hậu, cảm thấy cảnh tượng này hơi chướng mắt.

Thảo nào Tiêu Cửu Uyên nói thái hậu vô cùng yêu thương hoàng đế, xem ra quả nhiên là như vậy.

Mặc dù thái hậu cũng yêu thương Tiêu Cửu Uyên nhưng tất cả mọi thứ đều để tự hăn làm, cho dù là biết Tiêu Cửu Uyên bị trúng độc thì tâm trạng của bà ta cũng không chấn động quá lớn.

Nhưng khi đối với hoàng đế thì hoàn toàn khác.

Vân Thiên Vũ cau mày lại, vô cùng bất mãn, nàng quay đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên, quả nhiên thấy Tiêu Cửu Uyên cũng đang nhìn cảnh tượng này, nhưng khuôn mặt hăn gần như không thay đổi, dường như sớm đã quen với việc này.

Vân Thiên Vũ không nhịn được mà cảm thấy đau lòng thay cho Tiêu Cửu Uyên, nàng đưa tay nhét vào bàn tay của Tiêu Cửu Uyên, truyền cho hăn thêm sức mạnh.

Sau này nàng sẽ luôn ở bên cạnh hăn.

Tiêu Cửu Uyên cảm nhận được tấm lòng của Vân Thiên Vũ, hăn quay đầu sang, đột nhiên khẽ mỉm cười.

Khuôn mặt vô cùng rạng rỡ.

Sau này hăn đã có Vũ nhi, cho nên những thứ khác đều không quan trọng.

Bên ngoài tẩm cung, thái giám nhanh chóng chạy tới.

Tên thái giám đi đầu tiên đang cầm thứ gì đó trong tay, vừa vào liền vội vàng quỳ xuống bẩm báo: “Bẩm hoàng thượng, nô tài tìm được thứ này trong cung của hoàng hậu, hình như là một loại dược, nô tài cũng không biết đây có phải là độc không.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 886: Diên Cuồng Đả Thương

Thái giám vừa dứt lời, mặt hoàng hậu đầy kinh ngạc, bà ta ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào đồ vật trong tay thái giám, bà ta biết đó căn bản không phải là đồ của bà ta, sao lại xuất hiện trong cung điện của bà ta.

Nhất định là tiện nhân Thục phi ném vào.

Hoàng hậu tức giận chỉ về phía Thục phi: “Là người đem thứ này giấu vào trong cung của ta phải không?”

Thục phi tỏ vẻ không biết gì: “Hoàng hậu nương nương, cung điện của người vững chắc kiên cố như vậy, ta làm sao có thể vào được.”

Hoàng đế không thèm để ý đến hoàng hậu và Thục phi mà lập tức nhìn về phía Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ bình tĩnh đi tới, cẩn thận kiểm tra sau đó nói: “Loại độc này giống với loại độc mà hoàng thượng đã trúng phải.”

Sau khi nghe xong, hoàng đế không hoàn toàn tin tưởng lời của Vân Thiên Vũ mà lệnh cho ngự y kiểm tra lại lần nữa.

Thật ta ngự y cũng không biết loại độc này có giống với độc hoàng thượng đã trúng phải hay không.

Bọn họ còn chưa tra rõ loại độc trong người hoàng thượng là loại nào, cho nên sao có thể biết loại độc này.

Nhưng Linh Nghi quận chúa đã nói như vậy thì chắc là đúng.

Kết quả là mấy ngự y đều nói loại độc này giống y hệt với loại độc hoàng thượng đã trúng phải.

Sau đó hoàng đế vô cùng tức giận, chỉ tay vào hoàng hậu, độc ác tàn nhẫn nói: “Hoàng hậu, người thật to gan, không những lén lút đổi thái tử mà còn dám hạ độc trẫm, được, xem ra trẫm đã quá dung túng cho người, quá dung túng cho Tướng gia các người rồi.”

Lời của hoàng đế rất rõ ràng, lão ta không những muốn xử lý Tướng hậu mà còn muốn xử lý cả Tướng gia.

Hoàng hậu dập đầu cầu khẩn: “Hoàng thượng, độc này không phải là của thần thiếp, không phải không phải.”

Hoàng đế vẫn luôn muốn xử lý Tướng hậu và người của Tướng gia, chỉ có điều chưa có cơ hội, bây giờ cơ hội được đưa đến tận tay, sao lão ta có thể bỏ qua.

“Người đâu, hoàng hậu bị phế làm thứ dân, lập tức nhốt vào đại lao.”

Mặt Tướng hậu trắng bệch, đột nhiên cười điên loạn: “Ha ha ha. Ta biết, người luôn muốn xử lý Tướng gia chúng ta có phải không, bây giờ là một cơ hội, người sao có thể không ra tay.”

Tướng hoàng hậu nói xong bỗng nhớ đến nhi tử, nhi tử không những bị trọng thương mà còn bị phế cả hạ bộ.

Tất cả đều là tiện nhân Thục phi làm, dù thế nào bà ta cũng sẽ không bỏ qua cho Thục phi.

Tướng hoàng hậu nghĩ xong liền rút trâm cài đầu xuống, điên cuồng lao tới đâm vào Thục phi: “Ta phải giết chết người, là người, chính người

đã ra tay hãm hại nhi tử của ta.”

Hoàng hậu một trâm đâm trúng vào ngực của Thục phi, trong nháy mắt sắc mặt Thục phi vô cùng khó coi, nhưng cho dù đã bị hoàng hậu đâm trúng.

Bà ta cũng không quên phản kích, Thục phi nhanh chóng rút ra một chiếc đao sắc bén chĩa vào hoàng hậu.

Hung hăng đâm một nhát vào người hoàng hậu.

Dù đã như vậy nhưng bà ta vẫn tiếp tục đâm, cho đến khi cả người Tưởng hoàng hậu mềm nhũn ngã xuống đất, bà ta mới buông tay rồi ngã xuống.

Mọi việc diễn ra quá nhanh, mọi người gần như không kịp phản ứng.

Tưởng hoàng hậu và Thục phi đều bị thương, hai người nằm dưới đất, trừng mắt nhìn nhau.

Trong tấm cung, ngự y liền quỳ xuống, Vân Thiên Vũ cũng biết y thuật.

Nhưng hoàng đế nhìn thấy hai nữ nhân bị trọng thương cùng không yêu cầu ngự y và Vân Thiên Vũ cứu chữa.

Hoàng đế không lên tiếng, ngự y và Vân Thiên Vũ không dám ra tay cứu chữa.

Mà Tưởng hoàng hậu và Thục phi vẫn chửi mắng nhau trong tấm cung: “Người là nữ nhân tâm địa độc ác, sở dĩ tối hôm đó nhi tử của ta làm ra chuyện như vậy nhất định là do người hạ dược nhi tử của ta.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 887: Tướng Gia Bị Diệt

Thục phi gào khóc rồi thét lên: “Người mới là nữ nhân độc ác, lòng lang dạ sói, đã đổi nhĩ tử của ta nhưng lại không đối xử tốt với nó, ta có thành ma cũng không tha cho người.”

“Người nghĩ rằng ta sẽ sợ người sao? Cho dù xuống địa ngục ta cũng phải thanh toán với người món nợ này.”

Sắc mặt của hai nữ nhân càng ngày càng kém, mất máu quá nhiều khiến bọn họ càng thêm suy yếu, cuối cùng không nói nổi một lời nào.

Trước khi chết Tướng hoàng hậu chợt nhớ đến một việc, bà ta giãy giụa quay đầu nhìn hoàng đế cầu khẩn: “Hoàng thượng, tất cả mọi việc thần thiếp làm đều là chủ ý của một mình thần thiếp, cầu xin hoàng thượng ta cho Tướng gia, người của Tướng gia hoàn toàn không biết những chuyện thần thiếp đã làm, cầu xin hoàng thượng tha cho Tướng...”

Bà ta còn chưa nói hết câu đã gục xuống đất, cuối cùng chết không nhắm mắt, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào hoàng đế.

Ở bên cạnh, Thục phi cũng mở to mắt nhìn tất cả mọi thứ trong tầm cung.

Nhưng khi nhìn thấy hoàng hậu đã chết, Thục phi cười vô cùng mãn nguyện, cảm thấy hết sức thoải mái.

Cuối cùng bà ta cũng báo thù được cho nhi tử của mình.

Nhi tử, mẫu thân đến gặp con đây, mẫu thân xin nhận lỗi với con, nhiều năm như vậy mà lại không biết con là nhi tử của ta.

Mẫu thân thật đáng chết.

Trong cung bỗng chốc mất đi hai hậu phi, mọi người đều trầm mặc, không dám lên tiếng.

Hoàng đế trầm giọng hạ lệnh: “Người đâu, lập tức bắt hết toàn bộ người của Tưởng gia vào nhà lao, nhốt ở hình bộ, Tưởng thị làm loạn triều cương, không được chôn cất, Thục phi có công chỉ ra tội nhân, cho hậu táng.”

Hoàng hậu Tưởng thị bị kéo xuống, Thục phi cũng được bê xuống.

Thái giám và cung nữ nhanh chóng thu dọn sạch sẽ vết máu trong tẩm cung, sau khi dọn xong liền lui xuống.

Trong tẩm cung, hoàng đế mệt mỏi không còn một chút sức lực, lão ta yếu ớt nói: “Các người đều lui xuống đi.”

Ngự y, Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ lui xuống.

Thái hậu luôn ở bên cạnh giường của hoàng đế.

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên chỉ thấy Tiêu Cửu Uyên thản nhiên đi ra ngoài, không nhìn cảnh tượng trong tẩm cung.

Vân Thiên Vũ đưa tay nắm chặt lấy tay hắn, hai người cùng nhau ra khỏi tẩm cung.

Dù sao sau đại hôn bọn họ cũng sẽ rời khỏi kinh thành.

Sau này bọn họ là người một nhà, nàng sẽ yêu thương bảo vệ Tiêu Cửu Uyên, cũng sẽ sinh hài tử cho hắn.

Khi Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ xuất cung, đúng lúc đi ngang qua phủ Tướng quốc công, nhìn thấy rất nhiều quân lính bao vây Tướng gia, có người Tướng gia bị dẫn đi gào khóc không ngừng.

Vân Thiên Vũ nhớ tới cái chết của Lục gia, nhớ tới việc Tướng gia muốn giết chết nàng, không nhịn được mà nhếch khóe miệng lên cười lạnh: “Cho đáng đời.”

Xe ngựa của phủ Ly thân vương tiến thẳng về phủ An thân vương, lúc này trời đã sáng, Tiêu Cửu Uyên đột nhiên nhớ ra một chuyện liền lệnh cho thị vệ đánh xe dừng xe lại.

Hắn nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Vũ nhi, ta vừa nhớ ra, hôm trước ta đã đem bức vẽ của nàng đến tiệm may, họ bảo chúng ta đến đo kích thước để làm y phục. Còn nữa, họ muốn thỉnh giáo nàng về một số chi tiết cụ thể của những bộ y phục đó, nàng thấy chúng ta đến quán trà ăn chút đồ, sau đó đi đo y phục có được không?”

“Được.” Vân Thiên Vũ lập tức đồng ý, Tiêu Cửu Uyên lệnh cho xa phu chạy đến quán trà gần nhất, hai người xuống xe, đi vào quán trà.

Trong quán trà vô cùng náo nhiệt, mọi người đều đang nói về chuyện toàn bộ Tướng gia đã bị bắt, ai cũng thở dài.

“Các người biết không? Hoàng hậu như thế mà lại hạ độc hoàng thượng.”

“Bà ta thật to gan, nhưng tại sao bà ta lại hạ độc hoàng thượng?”

“Nghe nói là vì Hoài vương Hoài vương là nhi tử của hoàng hậu, thái tử trước kia là nhi tử của Thục phi nương nương.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 888: Kẻ Hạ Độc Thật Sự

A, thật hay giả vậy.”

“Chắc là thật, không phải giả đâu.”

“Nhưng tại sao hoàng hậu lại làm như thế?”

“Nghe nói là vì bảo vệ thái tử, sợ thái tử trở thành đối tượng bị người khác hãm hại, cho nên bà ta đã đem đổi thái tử với nhi tử của Thục phi, sau đó vì hoàng thượng đánh Hoài vương, hoàng hậu ôm hận trong lòng nên đã hạ độc hoàng thượng.”

“Toàn bộ Tướng gia cũng bị liên lụy.”

“Nữ nhân thật đúng là kiến thức nông cạn.”

Có người hừ lạnh.

Tóm lại người trong quán trà nói rất nhiều chuyện.

Trong nhĩ gian của quán trà, Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: “Ta nhớ Tướng gia có một trưởng tử đang nắm giữ binh quyền, trấn giữ biên cương, nếu y làm phản thì không phải biên cương sẽ rất nguy hiểm sao.”

Tiêu Cửu Uyên lại không hề lo lắng: “Quân lính mà y đang nắm giữ đều là người Đông Ly quốc, những người đó sẽ không làm phản cùng với y

đâu, người thân và gia đình của họ đều đang ở Đông Ly quốc, nhưng chắc chắn sẽ có một bộ phận đi theo y, có điều chỉ dựa vào ít người như vậy thì y sẽ không dám làm phản, song có khả năng sẽ cho thuộc hạ trốn xuống Bắc Địch quốc tìm sự giúp đỡ. Bây giờ xem người của hoàng thượng có thể bắt được y hay không.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong liền không quan tâm đến vấn đề này nữa, hắn gấp một miếng bánh cho vào bát của Vân Thiên Vũ: “Đừng để ý đến những chuyện này nữa, những chuyện này không liên quan đến chúng ta, đợi sau khi chúng ta thành thân sẽ lập tức rời khỏi kinh thành.”

Vân Thiên Vũ ngâm nghĩ liền cho là đúng, nhưng Tưởng gia bị diệt khiến nàng rất vui, cho nên nàng cũng ăn nhiều hơn một chút.

Sau khi ăn xong Tiêu Cửu Uyên cùng nàng đi đến tiệm may nổi tiếng ở kinh thành đo y phục.

Vân Thiên Vũ nói kỹ cách làm y phục với chương quỳ, chương quỳ đảm bảo nhất định y phục sẽ được làm xong trước ngày đại hôn của bọn họ.

Hai người đo y phục xong, ngồi xe ngựa trở về phủ An thân vương.

Nhưng khi xe mới đi được nửa đường đã bị người khác chặn lại.

Thị vệ đánh xe của phủ Ly thân vương kéo xe ngựa dừng lại, Bạch Diệu ở bên cạnh xe lập tức tiến lên hỏi: “Là ai dám cả gan cản xe ngựa của vương gia?” Một người mặc y phục màu xanh đen đứng ở trước xe ngựa, nghe thấy câu hỏi của Bạch Diệu liền vội vàng trả lời: “Vị công tử này, tại hạ có việc gấp muốn gặp vương gia, xin vương gia cho gặp mặt.”

Bạch Diệu lạnh lùng, vương gia nhà chúng ta đâu phải là ai muốn cũng gặp được.

Bạch Diệu đang định lên tiếng thì nam tử kia liền tiến lên nói nhỏ một câu: “Người là Bạch công tử đúng không, ta là nhi tử của Tô cô cô ở phủ Ly vương.”

Một lời này khiến sắc mặt của Bạch Diệu hơi thay đổi.

Tô cô cô chính là người đã hạ độc vương gia, bây giờ nhi tử của bà ta xuất hiện, gã muốn làm gì.

Nhưng Bạch Diệu không hỏi nhiều, xoay người xuống ngựa, đứng bên cạnh xe ngựa bấm báo Tiêu Cửu Uyên: “Vương gia, người chặn xe ngựa nói có việc gấp muốn bấm báo, gã nói gã là nhi tử của Tô cô cô.”

“Người hỏi gã muốn gặp bốn vương có chuyện gì.”

Tiêu Cửu Uyên không hề thích Tô cô cô nên cũng không thích nhi tử của bà ta.

Bạch Diệu tiến lên hỏi một chút rồi quay trở lại bấm báo: “Gã nói gã muốn nói với vương gia người nào đã sai mẹ gã hạ độc vương gia, gã nói gã không hại vương gia, cũng biết mình không đủ sức để báo thù cho mẫu thân.”

Tiêu Cửu Uyên suy nghĩ một chút rồi nói: “Cho gã đi theo, đến nơi nào không có người rồi nói chuyện.”

“Vâng, vương gia.”

Bạch Diệu bảo nam tử kia đi theo xe ngựa.

Đợi đến khi xe ngựa đi đến một nơi vắng vẻ, Tiêu Cửu Uyên xuống khỏi xe.

Dưới ánh mặt trời, người hắc lấp lánh như ngọc, thân hình cao lớn như ngọn núi, bộ cẩm y màu đen thêu hoa văn càng làm nổi bật khuôn mặt tuấn

mỹ của hắn, làn da trơn bóng, đôi mắt phượng đen nhánh vô cùng đẹp đẽ.

Hắn thông thả bước đến trước mặt nam tử kia, chậm rãi nói: “Người muốn gặp bốn vương có chuyện gì?”

“Tiểu nhân chỉ muốn nói cho Vương gia biết ai đã chỉ thị mẹ ta hạ độc vương gia.” Nhi tử của Tô cô cô nhanh chóng nói.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 889: Quân Không Phải Quân, Thần Không Phải Thần

Tiêu Cửu Uyên nhíu mày, lạnh lùng nói: “Bốn vương đã biết người nào hạ độc bốn vương.”

Nhi tử của Tô cô cô nhanh chóng nói: “Vương gia, đó không phải chủ ý của mẹ ta, có người đã sai mẹ ta làm như vậy, người đó lấy ta ra để uy hiếp mẹ ta, năm đó khi mẹ ta là cung nữ trong cung đã đem lòng yêu một người, sau đó có thai ta rồi lén lút sinh ra ta. Người đó lấy tính mạng của ta để uy hiếp mẹ ta, cho nên mẹ ta mới hạ độc vương gia.”

Tiêu Cửu Uyên khẽ gật đầu, chậm rãi nói: “Người sai mẹ ngươi hạ độc ta chính là hoàng thượng.”

Nhi tử của Tô cô cô kinh ngạc: “Vương gia đã biết.”

“Đúng vậy, ta muốn hỏi ngươi, là ai sai ngươi đến nói với ta chuyện này.”

Nếu không có người khác sai khiến thì nhi tử của Tô cô cô sẽ không đến tìm hắc nói chuyện này.

Theo lý mà nói, gã không nên đến tìm hắc mới đúng.

Bởi vì gã chắc chắn biết rằng, nhúng tay vào chuyện này, nếu không cẩn thận sẽ chết không có chỗ chôn.

Nhi tử của Tô cô cô nghe thấy những lời của Tiêu Cửu Uyên lập tức sửng sốt.

Đôi mắt lạnh lùng của Tiêu Cửu Uyên nhìn gã chăm chăm khiến nhi tử của Tô cô cô khiếp sợ, không dám giấu diếm, gã nhanh chóng nói: “Là tả tướng đại nhân, vì mẹ ta không hoàn thành nhiệm vụ hoàng thượng giao cho nên hoàng thượng muốn giết ta, sau đó tả tướng đại nhân cứu ta, y muốn ta giúp y một việc đó là nếu y chết thì ta đến nói cho vương gia biết người thật sự hạ độc vương gia là ai.”

“Hóa ra là tả tướng Tần Mộ Thương, Tần Mộ Thương đúng là có suy nghĩ hảo huyền, y chết rồi mà còn muốn mượn tay bốn vương để trả thù thay cho y.”

Tiêu Cửu Uyên cười lạnh rồi nhìn nhi tử của Tô cô cô nói: “Có phải Tần Mộ Thương đã để lại bằng chứng để chứng minh hoàng thượng hạ độc ta, y biết rằng, chỉ dựa vào lời nói của người thì ta chưa chắc đã tin là hoàng thượng hạ độc ta.”

Nhi tử của Tô cô cô nhanh chóng mở miệng: “Vương gia đợi ở đây một chút, ta sẽ đưa một người đến, vương gia nhìn thấy người đó là biết.”

Nói xong gã quay người rời đi.

Bạch Diệu đứng phía sau Tiêu Cửu Uyên hơi lo lắng: “Vương gia, không phải gã đó sẽ tìm người đến để đối phó vương gia, thay gã báo thù cho mẫu thân đấy chứ.”

Tiêu Cửu Uyên lắc đầu: “Dựa vào năng lực của gã có thể tìm được người nào đến báo thù bốn vương, bốn vương không sợ gã.”

Bạch Diệu nghĩ vương gia nói thế cũng đúng, nên lại đứng chờ ở bên cạnh.

Nhi tử của Tô cô cô nhanh chóng chạy đến, đi theo sau gã là một nam tử gầy gò nhỏ bé mặc một bộ y phục màu đen.

Hai người vừa chạy đến nơi, nhi tử của Tô cô cô liền đẩy người ở đằng sau đi lên: “Vương gia nhìn xem.”

Tiêu Cửu Uyên vừa nhìn đã nhận ra đây là thái giám thân tín bên cạnh hoàng thượng, tên là A Toàn, còn gọi là Toàn công công.

Nhưng sau đó không thấy y đâu nữa.

Hóa ra y trốn ở đây.

Toàn công công thấy Tiêu Cửu Uyên nhìn liền vội vàng hành lễ: “Nô tài bái kiến vương gia.”

Tiêu Cửu Uyên khẽ gật đầu, nhìn Toàn công công nói: “Tiểu Toàn tử, sao ngươi lại trốn ở đây?”

Toàn công công nhanh chóng quỳ xuống: “Vương gia, nô tài có thể chứng minh là hoàng thượng sai Tô cô cô hạ độc vương gia, năm đó tả tướng đại nhân sở dĩ được hoàng thượng ba lần mời vào triều làm quan chính bởi vì y đã nói một câu. Y nói với hoàng thượng, quân không phải là quân, thần không phải là thần, huynh không phải là huynh, đệ không phải là đệ, thiên hạ ắt sẽ đại loạn.”

Câu nói này vô cùng hợp ý hoàng thượng, cho nên hoàng thượng mới ba lần đến mời tả tướng đại nhân vào triều làm quan, sau đó hai người bọn họ liên thủ hợp tác hạ độc vương gia.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 890: Tim Lạnh Như Băng

Toàn công công nói xong, Tiêu Cửu Uyên khẽ nhếch miệng nở nụ cười.

Nhưng trong nụ cười này có cái lạnh thấu tim.

Dù nói thế nào người kia cũng là huynh trưởng của hắn.

Thế mà lại muốn hắn chết.

“Tiêu Toàn tử, người cùng ta tiến cung, ta muốn gặp hoàng thượng.”

Vừa nghe thấy phải tiến cung, Toàn công công liền sợ hãi, nếu hoàng thượng biết y là người nói ra chuyện này thì y nhất định sẽ chết.

Tiêu Cửu Uyên nói: “Người đừng sợ, bốn vương có thể đảm bảo mạng sống cho người.”

“Cái này.” Toàn công công ngây người, y đương nhiên tin lời của Tiêu Cửu Uyên, nếu hắn nói sẽ bảo vệ y thì y sẽ không chết.

Toàn công công nhanh chóng nhìn vào nhi tử của Tô cô cô ở bên cạnh: “Vậy người đưa cho ta thuốc giải đi.”

Nhi tử của Tô cô cô không đưa cho y mà đưa lọ thuốc giải cho Tiêu Cửu Uyên: “Vương gia hãy cầm lấy lọ thuốc giải này, nếu y thật sự cùng

người tiến cung, làm xong mọi việc thì mới đưa lọ thuốc giải này cho y. Nếu y không tiến cung thì không cần đưa lọ thuốc giải này cho y nữa.”

Tiêu Cửu Uyên cầm lọ thuốc giải, trong lòng hiểu rõ.

Hóa ra Tần Mộ Thương dùng lọ thuốc giải này để khống chế tiểu Toàn tử.

“Được.” Tiêu Cửu Uyên nói xong liền nhìn về phía nhi tử của Tô cô cô, hẳn biết rằng Tô cô cô cũng có nỗi khổ riêng.

Mặc dù hẳn vẫn ghét Tô cô cô như trước nhưng nhi tử của bà ta thì không có gì sai.

Cho nên Tiêu Cửu Uyên nhìn nhi tử của Tô cô cô nói: “Người hãy lập tức rời khỏi kinh thành, nếu còn ở lại kinh thành sẽ dẫn đến họa sát thân.”

Nhi tử của Tô cô cô lập tức lên tiếng: “Vâng, vương gia.”

Tiêu Cửu Uyên sai người mang đến cho gã một con ngựa, gã xoay người nhảy lên ngựa, rời đi không hề quay đầu lại.

Ở đây Tiêu Cửu Uyên lệnh cho Bạch Diệu đem theo Toàn công công, hẳn đưa Vân Thiên Vũ về phủ An thân vương rồi tiến cung gặp hoàng thượng. Trong xe ngựa, Vân Thiên Vũ lo lắng nhìn hẳn: “Tiêu Cửu Uyên, có phải là huynh muốn tiến cung, nói không chừng huynh tiến cung sẽ gặp nguy hiểm, ta đi cùng huynh.”

“Vũ nhi, nàng mà đi nói không chừng hoàng thượng sẽ thẹn quá hóa giận, cho nên nàng đừng đi, chuyện này cứ để ta giải quyết, nàng yên tâm, ta sẽ cẩn thận. Hơn nữa dù mẫu hậu có ưu ái hoàng thượng thì cũng không cho phép hoàng thượng ra tay với ta.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong, Vân Thiên Vũ nghĩ một lát thấy hần nói cũng đúng.

Chuyện này để Tiêu Cửu Uyên tự mình giải quyết thì tốt hơn, dù sao đây cũng là chuyện riêng của nhà hần, nếu nàng đi cùng sẽ khiến cho hoàng đế không có đường lui.

“Được vậy huynh đưa ta về phủ An thân vương, tóm lại huynh phải cẩn thận một chút.”

Tiêu Cửu Uyên gật đầu, đưa tay nắm lấy tay của Vân Thiên Vũ, dẫn dò xa phu đưa Vân Thiên Vũ về phủ An thân vương.

Đợi xe ngựa chạy đến phủ An thân vương, sau khi Vân Thiên Vũ xuống xe thì Tiêu Cửu Uyên mới lệnh cho thị vệ tiến cung.

Vân Thiên Vũ ở đằng sau nhìn xe ngựa rời đi, đợi đến khi không còn nhìn thấy nàng mới gọi Hắc Diệu ra: “Người lạng lẽ đột nhập vào cung thăm dò, nếu có chuyện gì xảy ra nhớ lập tức xuất cung báo lại cho ta.”

“Vâng.” Hắc Diệu vâng mệnh, nếu vương gia nhà mình xảy ra chuyện gì ở trong cung, Linh Nghi quận chúa nhất định có cách giúp đỡ vương gia.

Trong cung.

Hoàng đế đã tỉnh lại, đang nói chuyện với thái hậu ở tẩm cung.

Bầu không khí giữa hai người vô cùng ấm áp.

Đúng lúc này, thái giám ở ngoài điện đi vào bẩm báo: “Hoàng thượng, Ly thân vương gia đã tiến cung.”

Hoàng đế vừa nghe xong, vô thức cau mày lại, sắc mặt hơi khó chịu.

Nhưng Tiêu Cửu Uyên đã đến rồi, hắn không thể không gặp, cho nên phất tay ra lệnh: “Cho Ly thân vương vào.”

“Vâng, hoàng thượng.”

Thái giám đi ra ngoài, một lát sau, Tiêu Cửu Uyên sải bước tiến vào trong, thái giám và thuộc hạ của hắn đều bị giữ lại ở ngoài tầm cung.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 891: Xí Xóa

Trong tấm cung, thái hậu nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên bước vào liền cười nói: “Uyên nhi, sao con lại tiến cung thế?”

“Con tìm hoàng huynh có chuyện, nếu mẫu hậu đã ở đây thì cùng nghe luôn.” Toàn thân Tiêu Cửu Uyên tỏa ra hơi thở lạnh lùng, đôi mắt tràn đầy lạnh lẽo, hắc như vậy khiến trong lòng thái hậu lo lắng.

Bà ta nhanh chóng nhìn hoàng đế đang nằm trên giường, chẳng lẽ hoàng đế đã làm gì Tiêu Cửu Uyên?

Tiêu Cửu Uyên bước đến bên giường hoàng đế, từ trên cao nhìn xuống hoàng đế: “Hoàng huynh, hóa ra lúc người lúc trước hạ độc muốn giết chết ta không phải người khác mà chính là hoàng huynh, huynh dùng nhi tử của Tô cô cô để uy hiếp Tô cô cô, âm thầm hạ độc ta, sau đó ta cho rằng người hạ độc ta là thái tử, thật ra thái tử chỉ giết vị hôn thê của ta và ám sát ta thôi, người hạ độc ta không phải là thái tử mà là huynh.”

Trong nháy mắt tấm cung vô cùng tĩnh lặng, thái hậu mặt tái mét, bà ta thất thanh kêu lên: “Hoàng thượng, chuyện này là thật hay giả vậy? Tại sao người lại làm như vậy?”

Sắc mặt hoàng đế vô cùng u ám, lão ta kiên quyết không thừa nhận mình đã làm chuyện này: “Trẫm không làm chuyện đó, đệ có bằng chứng gì chứng minh ta đã sai Tô cô cô hạ độc đệ, nói không chừng đệ đang trúng

phải gian kế của người khác, xúi giục chia rẽ làm hại hai huynh đệ chúng ta.”

Tiêu Cửu Uyên nghe thấy hoàng đế nói hai huynh đệ chúng ta, chỉ cảm thấy vô cùng châm chọc.

Nếu lão ta thật sự nhận người đệ này thì sao lại toàn tâm toàn ý hạ độc hại hắn.

Tiêu Cửu Uyên cũng không muốn dây dưa với hoàng đế, hắn trực tiếp hướng ra ngoài tầm cung gọi: “Tiểu Toàn tử vào đây.”

Toàn công công nhanh chóng đi vào đại điện, y quỳ xuống đất, không dám ngẩng đầu lên.

“Hoàng thượng nhận ra Toàn công công chứ, lúc đó hoàng thượng đã sai Toàn công công đi gặp Tô cô cô.”

Sắc mặt hoàng đế vô cùng khó coi, ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm vào Toàn công công đang quỳ dưới đất

Tên cầu nô tài này, rõ ràng lúc trước lão ta đã lệnh cho tả tướng Tần Mộ Thương giết chết y.

Không ngờ y lại chưa chết.

Hoàng đế đột nhiên nhớ đến thân phận của Tần Mộ Thương, nhi tử của Nam Dương vương Dung Hành, Tần Mộ Thương tuy đã chết nhưng vẫn muốn hãm hại hắn.

Hoàng đế đã hiểu rõ mọi chuyện, lão ta nhìn Tiêu Cửu Uyên rồi hét lớn: “Đây là mưu kế của Tần Mộ Thương, đề phòng bị mắc mưu.”

Tiêu Cửu Uyên nhìn hoàng đế, chậm rãi nói: “Hoàng huynh không cần phải giáo biện, thật ra cho dù không có Toàn công công, trước khi chết thái

tử cũng đã nói gã không phải người hạ độc ta, nếu ta toàn tâm toàn ý điều tra chắc chắn sẽ tìm được bằng chứng hoàng huynh hạ độc ta, chẳng lẽ hoàng huynh muốn ta nhất định phải điều tra rõ ràng?”

Hoàng đế giật mình, không nói nên lời.

Thái hậu nhìn thấy hoàng đế như vậy đương nhiên biết người trước đây đã hạ độc Tiêu Cửu Uyên chính là hoàng đế.

Thái hậu khóc lóc, chỉ tay vào hoàng đế nói: “Sao người lại hồ đồ như vậy, ai gia nói lại với người một lần nữa, đừng làm khó Uyên nhi, đừng làm khó hãn, Uyên nhi sẽ không cướp đoạt hoàng vị của người, hãn sẽ không cướp thứ gì của người, tại sao người lại không nghe.”

Trong tâm cung, lão hoàng đế không để ý đến thái hậu mà chậm rãi ngẩng đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên: “Đệ muốn thế nào?”

Tiêu Cửu Uyên liếc mắt nhìn hoàng đế rồi trầm giọng nói: “Hôm nay đệ đến để nói với huynh, chuyện huynh hạ độc đệ coi như xí xóa, nhưng tình cảm huynh đệ chúng ta đến đây chấm dứt, sau này huynh không còn là hoàng huynh của đệ, đệ cũng không còn là hoàng đệ của huynh, những chuyện liên quan đến Đông Ly quốc, đệ sẽ không nhúng tay vào nữa, cho dù là huynh đối địch với Nam Chiêu hay đối địch với Bắc Địch thì huynh hãy tự mình giải quyết. Sau đại hôn của đệ và Vũ nhi, bọn đệ sẽ rời khỏi kinh thành, sau này đệ không còn gì liên quan đến kinh thành nữa.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 892: Bí Mật Kinh Thiên Động Địa

Tiêu Cửu Uyên nói xong lại liếc mắt nhìn hoàng đế: “Nhưng chuyện huynh bày mưu hãm hại ta, chỉ một lần này thôi, ta nể mặt mẫu hậu bỏ qua cho huynh, sẽ không có lần sau, nếu còn có lần sau ta tuyệt đối không để yên.”

Hắn nói xong liền quay người đi ra ngoài, lúc đi qua tiểu Toàn tử, hắn đưa tay kéo tiểu Toàn tử cùng đi.

Trong tẩm cung ở phía sau, thái hậu đau lòng kêu lên: “Uyên nhi.”

Tiêu Cửu Uyên không hề quay đầu lại, đi thẳng ra khỏi điện.

Tính cách hắn xưa nay có thù tất báo, lần này nể mặt mẫu hậu tha cho hoàng đế, sau này lão ta đừng chọc giận hắn.

Tiêu Cửu Uyên mang người rời khỏi tẩm cung.

Trong tẩm cung ở phía sau, hai mắt thái hậu đắm lệ nhìn Tiêu Cửu Uyên đã đi xa, chậm rãi quay đầu nhìn vào hoàng đế: “Tại sao, tại sao không thể bỏ qua cho hoàng đế của ngươi, hắn sẽ không tranh giành với ngươi, sẽ không cướp của ngươi, ngươi có biết hắn là ai không? Những gì hắn có còn nhiều hơn ngươi rất nhiều, tại sao tiên đế và ta luôn tốt với hắn chính là để sau này hắn giúp đỡ ngươi, nếu huynh đệ các ngươi tình thâm thì Đông Ly sẽ thiên thu vạn đại, nhưng tại sao ngươi lại không tin tiên đế và mẫu hậu.”

Hoàng đế nghe vậy liền ngẩng đầu nhìn thái hậu.

Thái hậu chậm rãi mở miệng, đem tất cả những chuyện tiên đế và bà ta giấu diếm kể cho hoàng đế.

Hoàng đế nghe xong vô cùng kinh ngạc, trong mắt ánh lên sự đổ kỵ ghen ghét.

Thái hậu không hề để ý đến thái độ của hoàng đế, một lần nữa dặn dò: “Nếu lần này Cửu Uyên đã bỏ qua cho ngươi thì sau này ngươi đừng làm khó hấn nữa, hấn sẽ không cướp ngôi vị hoàng đế Đông Ly của ngươi đâu.”

“Nhưng hấn cũng sẽ không bảo hộ cho Đông Ly nữa.”

Nghe hoàng đế nói vậy thái hậu thở dài thườn thượt, bây giờ Tiêu Cửu Uyên không làm khó hoàng thượng là đã tốt lắm rồi.

Nhưng hoàng đế không nghĩ thế, lão ta kéo thái hậu lại gần rồi hai người thì thầm to nhỏ.

Thái hậu đột nhiên biến sắc, ra sức lắc đầu nói: “Ngươi điên rồi.”

“Mẫu hậu, ngươi hãy giúp trẫm, giúp trẫm, nếu sau này hấn thật sự lợi hại, ngươi nói hấn có bỏ qua cho trẫm không? Hấn nhất định không bỏ qua cho trẫm. Mẫu hậu, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn trở mặt nhìn hấn đã giết trẫm thì mới cam tâm sao? Mẫu hậu.” Trong tấm cung vang lên giọng nói đau lòng của hoàng đế.

Đương nhiên mọi việc phát sinh ở đây Tiêu Cửu Uyên đều không hề hay biết.

Tiêu Cửu Uyên tưởng rằng hấn đã tha thứ cho hoàng đế thì giữa hai người không còn bất cứ liên hệ gì.

Sau khi đưa tiểu Toàn tử xuất cung, hắc đưa thuốc giải cho tiểu Toàn tử, sau đó cho người âm thầm đưa y ra khỏi kinh thành

Tiêu Cửu Uyên biết Vũ nhi đang lo lắng cho hắc nên hắc dẫn thuộc hạ đến phủ An thân vương.

Trong phủ An thân vương, Vân Thiên Vũ đang đợi tin tức cử Tiêu Cửu Uyên, vừa nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên nàng liền thở phào nhẹ nhõm: “Thế nào, hoàng thượng có nói sẽ làm khó chúng ta không.”

Vân Thiên Vũ quan tâm hỏi, ánh mắt Tiêu Cửu Uyên thâm trầm, đưa tay nắm chặt lấy tay của Vân Thiên Vũ: “Ta không để ý đến hoàng thượng, tóm lại ta chỉ bỏ qua cho hoàng thượng một lần, nếu hoàng thượng còn dám tính kế ta một lần nữa, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ. Sau đại hôn chúng ta lập tức rời kinh thành, không bao giờ trở lại đây nữa.”

Tiêu Cửu Uyên đưa tay ôm chặt lấy Vân Thiên Vũ không buông.

Hắc ghé sát vào tai Vân Thiên Vũ nói nhỏ: “Vũ nhi đừng rời bỏ ta, trên đời này ta chỉ còn có một mình nàng.”

Khi ở trong tẩm cung hắc đã nhìn thấy cách mẫu hậu nhìn hoàng huynh, hắc cảm nhận được rất rõ ràng là trong lòng mẫu hậu chỉ có hoàng huynh, hoàng huynh mới là quan trọng nhất.

Còn hắc không là gì cả.

Trên đời này hắc không có người thân.

Chỉ có Vũ nhi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 893: Hôn Lễ Đầy Hoa Tươi

Vân Thiên Vũ nghe hắc đầu lòng nói như vậy liền đưa tay vỗ nhẹ vào lưng hắc: “Sau này chúng ta sẽ có hài tử, cho nên huynh sẽ không chỉ có một mình.”

“Đúng vậy, chúng ta sẽ có hài tử, đến lúc đó nàng sinh liền mấy đứa, cả nhà chúng ta sẽ sống một cuộc sống vui vẻ.” Tiêu Cửu Uyên nói xong, Vân Thiên Vũ đưa tay đánh hắc một cái.

“Huynh cho rằng ta là heo sao mà sinh liền mấy đứa.”

Tiêu Cửu Uyên không nhịn được nở nụ cười vui sướng, tâm trạng buồn bã lập tức tốt hơn rất nhiều.

Không có mẫu hậu thì sao, hắc đã có Vũ nhi, sau này Vũ nhi mới là người thân thiết nhất của hắc, bọn họ nhanh chóng sẽ có hài tử.

Cho nên hắc không phải chỉ có một mình.

Tiêu Cửu Uyên mặt mày rạng rỡ, đưa tay ôm lấy Vân Thiên Vũ rồi hôn nàng một cái, sau đó đứng dậy đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Vũ nhi, ta đi chuẩn bị cho hôn lễ của chúng ta, nàng có biết không? Việc khó làm nhất chính là hoa tươi cho hôn lễ, ta đã tìm rất nhiều hoa trong kinh thành, bây giờ phủ Ly thân vương ta đã trở thành một biển hoa rồi, nàng có muốn đi xem không.”

Vân Thiên Vũ giục hẳn: “Huynh mau đi chuẩn bị đi, ta không muốn xem bây giờ mà muốn đợi đến ngày đại hôn, coi như huynh cho ta một điều ngạc nhiên.”

“Được, ta đi đây.” Tiêu Cửu Uyên nhắc chân đi ra ngoài, phía sau Vân Thiên Vũ mỉm cười nhìn hẳn.

Đợi sau khi Tiêu Cửu Uyên đi khỏi, Vân Thiên Vũ mới bình tĩnh lại.

Bên ngoài phòng khách Diệp Gia vô cùng kích động, nhanh chóng mở miệng: “Vũ Mao, muội biết không? Toàn bộ người của Tướng gia đã bị bắt nhốt vào đại lao, thật tốt quá rồi, phụ mẫu trên trời có linh thiêng nhìn thấy thế chắc hẳn sẽ rất vui mừng.”

Vân Thiên Vũ đưa tay kéo nàng ngồi xuống: “Đúng vậy, cứu cứu, cứu mẫu trên trời có linh thiêng nhất định sẽ rất vui, còn nữa biểu tỷ, muội có lời muốn nói với tỷ.”

Bởi vì gần đây luôn xảy ra chuyện nên nàng không nói chuyện nhiều với Diệp Gia.

Từ khi Diệp Gia biết nàng có thể là nữ nhi của trưởng công chúa Nam Chiêu, nàng ấy có vẻ không ổn. Cả người luôn rất cô đơn, dường như trên thế giới này chỉ có một mình nàng ấy.

Vân Thiên Vũ kéo tay Diệp Gia rồi nói: “Biểu tỷ, tỷ mãi mãi là biểu tỷ của muội, muội cũng chỉ có biểu tỷ là tỷ, không liên quan gì đến người khác, chúng ta là người thân.”

Vân Thiên Vũ vừa nói xong, nước mắt Diệp Gia liền trào ra, gần đây nàng rất cô đơn, khi không có người thì luôn thất thần.

Hóa ra người mà nàng tưởng là biểu muội của nàng, là người thân của nàng, sau khi nghe được những lời thái tử Nam Chiêu nói nàng biết biểu

muội rất có thể không phải là biểu muội của nàng, cho nên tâm trạng nàng luôn buồn bã, không vui.

Bây giờ nghe Vân Thiên Vũ nói vậy Diệp Gia rất cảm động, nắm chặt lấy tay của Vân Thiên Vũ: “Vũ Mao, ta biết rồi, sau này ta sẽ không để tâm những chuyện vụn vặt, muội chính là biểu muội của ta, không phải người khác.”

“Như vậy mới đúng chứ.”

Vân Thiên Vũ cười rộ lên, kéo tay Diệp Gia đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Đúng rồi, tỷ đi luyện đan với muội, muội luyện cho tỷ một ít độc đan để phòng thân.”

Vân Thiên Vũ vừa nói xong những lời này, Diệp Gia liền vui vẻ, hai người cùng đến phòng luyện đan.

Những ngày tiếp theo, Tiêu Cửu Uyên không đến nhưng Vân Thiên Vũ nghe được từ miệng của người khác nói.

Tất cả hoa tươi trong kinh thành đều đã được chuyển đến phủ Ly thân vương.

Như vậy còn chưa hết, nghe nói Ly thân vương gia còn chuyển hoa tươi từ ngoài kinh thành vào nữa.

Xem ra Ly thân vương gia muốn làm cho Linh Nghi quận chúa một hôn lễ đầy hoa tươi.

Nữ tử của cả kinh thành đều vì chuyện này mà hâm mộ Vân Thiên Vũ, nàng quả là may mắn khi gặp được một phu quân vừa xuất sắc vừa yêu thương nàng như vậy, cuộc sống của nàng sau này nhất định sẽ như thần tiên

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 894: Chuẩn Bị Hậu Sự

Ngoài Ly thân vương phủ đang náo nhiệt thì phủ Tuyên vương cũng vô cùng náo nhiệt.

Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch sắp sửa lấy quận chúa phủ Yến Bắc hầu Yến Thanh Phong làm chính phi.

Cho nên hôn sự của hai người họ cần được sắp đặt trước, bắt đầu bận rộn để chuẩn bị.

Cả kinh thành đều vô cùng náo nhiệt, nhưng trong không khí náo nhiệt này, lại có một nhân tố không hài hòa đang tồn tại.

Sau khi thẩm tra Tướng gia xong, từ Tướng lão quốc công cho tới nam tử nhỏ tuổi nhất Tướng gia đều bị hoàng đế hạ chỉ chém đầu thị uy.

Còn về nữ gia quyến đều bị sung đến biên ải làm kỹ nữ, cả đời làm nô dịch, không được vào kinh nửa bước.

Bởi vậy Hoài vương Tiêu Thiên Nghiêu vô cùng kích động, cuối cùng không chịu được kích thích mà phát điên, sau đó bị hoàng đế hạ chỉ nhốt vào khu vực cấm.

Người trong kinh thành thấy Tướng gia bị hủy diệt và cảnh ngộ của Hoài vương, đều than ngán thở dài.

Nhưng sự chú ý của mọi người nhanh chóng chuyển hướng. Đại hôn của hai vương phủ sắp tới, cả kinh thành đều vô cùng náo nhiệt.

Trong Ly thân vương phủ, thần thái của Tiêu Cửu Uyên vô cùng vui vẻ, khí thế vốn đã hơn người lại thêm chuyện vui nên mặt mày hớn hớn, cử động chân tay vô cùng hào hoa phong nhã.

Tiêu Cửu Uyên như vậy vô cùng thu hút mọi người, hễ ai nhìn thấy hẳn đều cảm thấy bị hấp dẫn.

Trong kinh thành, từ lão phu nhân tám mươi tuổi đến nữ hài tử bảy tuổi đều bị thu hút.

Trong phủ Ly vương, hạ nhân cũng thấy vui mừng, vương gia tâm trạng vui vẻ thì nhìn ai cũng vô cùng dịu dàng, dù hạ nhân có làm sai điều gì, vương gia cũng xem như là không thấy.

Vương gia như vậy, mọi người đều vô cùng mong ngóng vương phi, tin rằng khi đón được vương phi, tâm trạng của vương gia càng ngày càng tốt hơn, những ngày tháng sau này của họ sẽ trở nên tươi đẹp. Trong không khí vui vẻ này, ngày đại hôn đang tới gần, còn mười ngày nữa là tới ngày đại hôn của Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ.

Nhưng sáng sớm nay, khi Tiêu Cửu Uyên còn chưa thức giấc đã nghe thấy cổng vương phủ bị người gõ vang.

Quản gia của phủ Ly vương nhanh chóng dẫn người ra mở cổng, sau khi mở cổng nhìn thấy người đến là công công thân tín của thái hậu nương nương, công công vừa xuất hiện trong lòng như có lửa đốt nói: “Mau gọi vương gia dậy, tình hình của thái hậu không được tốt cho lắm.”

Quản gia cả kinh, nhanh chóng mở miệng: “Thái hậu nương nương bị làm sao vậy?”

Thái giám khẽ nói: “Thái hậu nương nương đã bị ốm, vốn cơ thể thái hậu rất yếu ớt, lại nhiều ngày qua lo lắng cho cơ thể của hoàng thượng nên tối hôm qua đột nhiên khó chịu, gọi ngự y vào khám, lại nói là chuẩn bị lo hậu sự.”

Thái giám nói xong, quản gia lập tức kinh ngạc, nhanh chóng dẫn tiểu thái giám đi tới viện của Tiêu Cửu Uyên.

Thái giám nhanh chóng bẩm báo việc này với Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên vốn đang trong phòng ngủ, nghe Bạch Diện bẩm báo, nhanh chóng tỉnh táo, cả người đều khó chịu.

Tuy rằng mẫu hậu luôn thiên vị huynh trưởng nhưng tới nay vẫn luôn đối xử tốt với hắn, luôn che chở cho hắn.

Trước đây hắn vẫn luôn vì chuyện thái hậu ưu ái hoàng huynh mà cảm thấy khó chịu, cho nên mấy ngày vừa qua hắn không hề tiến cung để thăm thái hậu. Không ngờ thái hậu lại như vậy.

Tiêu Cửu Uyên không dám nghĩ ngợi nữa, trong lòng vô cùng hối hận, nhanh chóng quay người mặc quần áo thức dậy, dẫn theo thuộc hạ tiến cung.

Trên đường đi hắn không quên hỏi thái giám hầu hạ mẫu phi: “Phát hiện ra thái hậu nương nương khó chịu từ bao giờ.”

“Hồi vương gia, sau nửa đêm, cung nữ hầu hạ thái hậu phát hiện thái hậu nương nương không ngừng quay qua quay lại, cảm thấy không ổn nên tới xem xem, nào ngờ phát hiện ra thái hậu hít thở khó khăn, dường như không thể thở được, vô cùng khó chịu, cung nữ hoảng sợ, mau chóng gọi người truyền ngự y tới khám, sau đó phái người đi mời hoàng thượng.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 895: Trái Tim Vô Cùng Lạnh Lẽo

“Sau khi Hoàng thượng đến, bảo ngự y khám, ngự y khám xong lại nói, nói...”

Thái giám không thể nói tiếp nữa, trái tim Tiêu Cửu Uyên như có tảng đá đang đè nặng, dường như không thể nói nên câu nào.

Xe ngựa vội vàng tiến vào cung.

Đám người Bạch Diệu không dám lơ là, theo sát phía sau xe ngựa để tiến cung.

Đến khi vào cung, Tiêu Cửu Uyên mới biết thực sự tình trạng của thái hậu vô cùng gay go, hoàng thượng đã đưa thái hậu tới Lâm Hoa cung, nơi chuẩn bị tang sự cho các triều đại tiên đế sau khi băng hà.

Bây giờ tâm trạng Tiêu Cửu Uyên vô cùng khó chịu, đầu óc cũng vô cùng rối rắm, đi như bay vậy. Nhiều năm qua mẫu hậu vẫn luôn đối xử tốt với hắn.

Trước kia hắn lại nghĩ rằng thái hậu ưu ái hoàng thượng nên rất tức giận.

Mười ngón tay còn có đốt ngắn đốt dài, làm phụ mẫu cũng không thể đối xử hoàn toàn giống nhau.

Từ nhỏ hần đã rất độc lập, năng lực tuyệt vời, đương nhiên mẫu hậu không cần phải quan tâm nhiều tới hần.

Ngược lại hoàng thượng lại cần phải quan tâm nhiều bởi vì khi họ còn nhỏ, mọi người đã bồi dưỡng hoàng huynh trở thành thái tử của quốc gia.

Hần không có lý do gì để tranh đấu với hoàng thượng, bởi vậy vẫn luôn buồn bực với mẫu hậu.

Tiêu Cửu Uyên càng nghĩ càng tự trách mình, đi theo thái giám đến Lâm Hoa cung.

Ngoài Lâm Hoa cung, không khí vô cùng trầm lắng.

Cung nữ của thái hậu vô cùng đau khổ, không ai dám nói chuyện.

Tiêu Cửu Uyên đi tới đại điện, nhìn thấy hoàng đế và các phi tần đang ở đó, họ đều lộ vẻ vô cùng bi ai, hoàng đế còn khẽ lau nước mắt.

Có thể tình cảm lão ta giành cho thái hậu là chân thành.

Tiêu Cửu Uyên vừa bước tới, vội vàng hỏi: “Mẫu hậu đâu.”

Hoàng đế nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên, đau lòng phát tay: “Mẫu hậu ở trong tẩm cung, đệ đi gặp mẫu hậu lần cuối đi.”

Trong lòng Tiêu Cửu Uyên vô cùng đau đớn, quay người sải bước vào trong tẩm cung, Bạch Diệu cũng nhanh chóng theo sau.

Nhưng Bạch Diệu không hề bước vào tẩm cung mà đứng chờ ở cửa tẩm cung.

Trong tẩm cung, thái giám và cung nữ đang quỳ dưới đất, không hề có tiếng động nào, trên giường lớn có một người đang nằm sấp mặt nhợt nhạt, lúc này đang thiêm thiếp ngủ say, không hề có chút phản ứng nào, hơi thở

của bà ta cũng vô cùng yếu ớt, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể trở về thế giới cực lạc.

Trong lòng Tiêu Cửu Uyên vô cùng khó chịu, bước tới bên giường của thái hậu, nghẹn ngào nói: “Mẫu hậu, con tới thăm mẫu hậu đây.”

Hắn dứt lời, thái hậu đang nằm trên giường từ từ mở mắt nhìn hắn một cách yếu đuối.

Bà ta không nói gì, nhưng trong ánh mắt tràn đầy sự day dứt, mở miệng muốn nói chuyện nhưng lại không thể nói được gì.

Tiêu Cửu Uyên không hề nghi ngờ bà ta, giơ tay nắm lấy tay mẫu hậu, vỗ về bà ta, không thể có việc gì.

Nhưng tay hắn còn chưa chạm vào tay của mẫu hậu thì lại bị mẫu hậu nắm chặt lấy.

Đồng thời hắn nghe thấy mẫu hậu nói: “Xin lỗi Uyên Nhi, đừng hận ta.”

Thái hậu nói xong, nơi Tiêu Cửu Uyên và thái hậu đang đứng bị thụt xuống, rơi thẳng xuống phía dưới.

Tiêu Cửu Uyên thoát thân theo bản năng, nhưng một tay hắn bị thái hậu nắm rất chặt.

Bỗng nhiên Tiêu Cửu Uyên đã hiểu ra, lòng hắn cũng từ từ trở nên lạnh lẽo, sau đó toàn thân trở nên lạnh lùng.

Mặc kệ cho bản thân rơi xuống trong bóng tối.

Cho đến khi một tiếng động vang lên, hai người rơi xuống đất.

Thái hậu với thả tay hắn ra.

Hắn nghe thấy tiếng khóc của mẫu hậu hắn ở một cách hắn không xa:
“Uyên Nhi, xin lỗi, xin lỗi con, con đừng hận ta.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 896: Mẫu Tử Liên Minh Bày Mưu Hãm Hại

Tiêu Cửu Uyên mở miệng, gần như dùng hết sức mới nói ra được:”
Tại sao?”

Tại sao lại đối xử với con như vậy, tại sao lại giúp hoàng huynh tính
kế với con.

Tại sao lại dễ dàng vứt bỏ con như vậy.

Rốt cuộc con đã làm sai điều gì, làm hoàng tử không phải là điều con
muốn, có năng lực cũng không phải là điều con muốn, con luôn hết lòng
kính yêu mẫu hậu, giúp đỡ hoàng huynh, nhưng tại sao lại đối xử với con
như vậy.

Trong bóng tối, Tiêu Cửu Uyên cảm thấy hơi thở của mình dồn dập,
cảm giác mình như muốn ngất đi, nhưng đầu óc hấn lại hết sức tỉnh táo.

Hắn biết bản thân bị hoàng huynh và mẫu hậu tính kế, vì hắn bị chứng
sợ không gian tối tăm. Mẫu hậu đã nói điểm yếu của hắn cho hoàng huynh.

Cho nên hoàng huynh đã bày mưu hãm hại hắn như vậy.

Muốn chờ sau khi hắn hôn mê sẽ giết hắn.

Ông trời thật sự quá tàn nhẫn.

Tiêu Cửu Uyên cảm thấy trái tim mình như có ai đó hung hăng chà đạp, vô cùng đau đớn. Đau đến mức hần không nhận được gào thét.

Muốn hỏi mẫu thân của mình, tại sao lại đối xử với hần như vậy.

Nhưng cuối cùng tất cả những gào thét phần nộ đó đều trở nên vô dụng, không thể nói chuyện.

Hần chưa bao giờ từng rơi giọt nước mắt nào, vậy mà giờ đây hốc mắt của hần lại hơi ươn ướt, nghẹn ngào, thổn thức. Cuối cùng hần mệt mỏi gục xuống đất.

Cảm thấy như bản thân bị bỏ rơi. Thế giới chỉ còn lại mình hần vậy.

Trong bóng đêm, hần thở dốc như một con thú bị bỏ rơi.

Mẫu hậu thân yêu nhất lại liên minh với hoàng huynh để giết hần.

Tại sao bọn họ lại đối xử với hần như vậy.

Tiêu Cửu Uyên ngã xuống đất, không biết có phải do chứng bệnh sợ không gian hẹp đã phát tác không, hay là bởi trái tim quá đau đớn, đau đến không thể thở nổi.

Hần cảm thấy hơi thở của mình quá dồn dập, cảm giác không thể thở nổi, dường như mình sắp rơi vào màn đêm.

Cách đó không xa, thái hậu cũng thử gọi hần: “Uyên Nhi, con sao thế?”

“Con nói chuyện đi.”

Trong bóng đêm Tiêu Cửu Uyên mơ hồ nghe thấy tiếng bà ta gọi, hần cảm thấy tron lòng vô cùng đau đớn, cuối cùng biến đau đớn thành tức giận.

Tức giận vì bà ta đã đối xử với hãn như vậy, tức giận vì bà ta đã lừa dối hãn, còn nữa hồ dữ không ăn thịt con, sao bà ta lại có thể ra tay được.

Giờ khắc này hãn đột nhiên hiểu, tại sao từ trước tới nay, mẫu hậu vẫn luôn không can thiệp tới chuyện của hãn, nhưng thực ra là bởi bà ta không hề yêu quý hãn.

Hãn cũng không phải con của bà ta. Bà ta cũng không phải mẫu hậu của hãn.

Hoàng thượng mới là nhi tử của bà ta, cho nên người bà ta yêu thương vĩnh viễn là hoàng thượng. Giữa hoàng thượng và hãn, bà ta có thể dễ dàng từ bỏ hãn.

Tiêu Cửu Uyên muốn cười nhưng hãn không thể cười nổi.

Hãn cảm thấy mình sắp rơi vào màn đêm.

Nhưng cuối cùng ở phía cuối đường hầm, đột nhiên trong đầu hãn lại nhớ tới một giọng nói.

Tiêu Cửu Uyên, huynh còn có ta, còn có hài tử của chúng ta...

Chúng ta là một gia đình thực sự.

Tiêu Cửu Uyên, huynh phải sống cho tốt.

Tiêu Cửu Uyên, ta sẽ luôn ở bên huynh.

Trong bóng đêm, Tiêu Cửu Uyên cố gắng mở mắt, nghĩ tới nụ cười hoạt bát của người đó.

Nàng đã cứu rồi hãn, nàng là người hãn yêu, nàng là người thân của hãn. Cho nên hãn không phải chỉ có hai bàn tay trắng. Mất đi mẫu hậu, hãn vẫn còn có nàng.

Hơn nữa hẳn tin rằng, nàng sẽ không bao giờ phản bội hẳn, họ sẽ vĩnh viễn yêu thương nhau, vĩnh viễn hạnh phúc bên nhau. Cho nên hẳn không thể nào hôn mê.

Nếu hẳn hôn mê sẽ trúng kế của hai mẫu tử độc ác này.

Hẳn cần tỉnh táo, tỉnh táo để vạch trần bộ mặt xấu xa của họ.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ ngợi, hơi nheo mắt, trong bóng đêm, hẳn không hôn mê, hẳn vẫn duy trì sự tỉnh táo.

Lúc này trong lòng hẳn không ngừng vang lên những lời nói cảm kích với Vũ Nhi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 897: Đoạt Mệnh Tác Hồn

Vũ Nhi như là một ánh sáng mà ông trời đã ban cho hần. Bởi vì nàng nên hần đã thay đổi thành người khác, bởi vì nàng nên chứng sợ không gian hẹp đã được chữa khỏi. Nếu không lần này hần chạy trời không khỏi nắng.

Tiêu Cửu Uyên cố gắng chống cự lại chứng sợ không gian hẹp, hơi thở hỗn hển, trong đầu hần luôn nghĩ tới gương mặt tươi cười của Vũ Nhi, nghĩ tới những chuyện nhỏ nhặt nhất mà nàng và hần đã từng trải qua.

Nghĩ tới hần còn nợ Vũ Nhi quá nhiều, trước đây hần đối xử với nàng như vậy, hần đã nói sẽ yêu nàng, chiều chuộng nàng cả đời. Cho nên hần không thể để xảy ra chuyện gì, không thể có chuyện gì.

Trong không gian tối tăm, Tiêu Cửu Uyên nhắm mắt lại không nói chuyện. Cách hần không xa, thái hậu đang ngồi đó, thái hậu cũng ngã từ trên cao xuống, suýt nữa thì cũng ngã mà chết. Nhưng bà ta vùng đứng lên, tránh rất xa rồi nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Bà ta không ngừng lầm bầm: “Uyên Nhi, xin lỗi, con đừng hận hoàng huynh của con, nếu hận hãy hận mẫu hậu, đợi mẫu hậu nằm xuống sẽ đền tội với con.”

Thái hậu nói xong, nhìn Tiêu Cửu Uyên đang nằm im lặng, trái tim như tê dại, cảm giác kỳ lạ tới đau đớn.

Hắn nghe thấy bên tai có tiếng thì thầm, giống như người nào đó đang nói chuyện vậy.

Những hình ảnh ngày xưa thật giống như một vở kịch, bây giờ đã kết thúc cho nên hài tử bị bỏ rơi như hắn cũng nên bị lãng quên.

Tiêu Cửu Uyên không hề nhúc nhích, yên lặng trong bóng tối.

Giây phút này, hắn cảm thất hết sức may mắn, bóng đêm, ít nhất tất cả những khó khăn trong lòng hắn đều đã bị đau đớn vùi lấp.

Trong không gian tối tăm, thái hậu lẩm bẩm xin lỗi, một lúc sau đột nhiên giơ tay ra phía ngoài mặt thất, vỗ tay.

Rầm một tiếng, không gian đang tối tăm bỗng nhiên có ánh sáng, người bên ngoài nhanh chóng bước vào.

Người tới chính là hoán đế với một thân hoàng long bào, hoàng đế nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên nằm dưới mặt đất, khóe miệng cong lên cười một cách tàn nhẫn. Lão ta nhanh chóng rút kiếm của thị vệ bên cạnh, hướng về phía Tiêu Cửu Uyên.

Thái hậu nhìn thấy cảnh này, đột nhiên thấy đau lòng.

Tuy Tiêu Cửu Uyên không phải do bà ta sinh ra, nhưng những năm vừa qua bà ta đã nuôi dưỡng hắn.

Thậm chí bà ta còn cảm giác được hắn ôm chân bà ta làm nũng, mẫu hậu, nhi thần lớn lên sẽ hiếu thuận với mẫu hậu. Mẫu hậu, nhi thần sẽ không để mẫu hậu phải đau lòng.

Thái hậu nghĩ tới những việc này, đột nhiên giãy giụa: “Hoàng nhi, con nhất định phải giết nó sao? Cho dù nó không phải do đích thân mẫu hậu sinh ra, nó cũng được ta nuôi dưỡng, con có thể tha cho nó không?”

Lão hoàng đế quay đầu nhìn thái hậu, không nói gì vô cùng độc ác: “Mẫu hậu, nếu ngày nào đó nó trưởng thành, hùng mạnh hơn, trở thành chúa tể thiên hạ, nó còn có thể dung nạp được ta sao? Đến lúc đó, nó sẽ giết ta.”

“Chẳng lẽ mẫu thân muốn nhìn thấy nó sẽ giết ta hay sao?”

“Mẫu hậu, ta mới là nhi tử do người sinh ra.”

Lão hoàng đế nói xong, thái hậu lại từ từ khép mình lại, nhìn Tiêu Cửu Uyên đang nằm dưới đất. Bà ta lẩm bẩm thầm thì sám hối.

Uyên Nhi, là mẫu hậu có lỗi với con, sau khi mẫu hậu chết, mẫu hậu sẽ đền tội với con.

Những lời của thái hậu, hoàng đế cũng không thềm để ý, lão ta giơ cao thanh kiếm, đâm mạnh xuống người Tiêu Cửu Uyên.

Đáng tiếc người đáng nhẽ bị lão ta đâm chết, lại giống như thức tỉnh như một u linh, vẻ mặt khô ngô tuần mỹ của hắn trở nên khát máu, đôi mắt đỏ ngầu, giờ phút này, hắn giống như quỷ sai ma phủ đến đoạt mệnh tác hồn trong bóng đêm vậy.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 898: Ta Muốn Giết Người

Tiêu Cửu Uyên khẽ động dậy, tránh mũi kiếm của hoàng đế. Hắn ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ: “A...”

Một chưởng tử linh nhanh chóng được phóng ra, ầm một tiếng, không gian của mật thất bị hủy diệt.

Nhưng hắn chỉ hủy diệt một nửa không gian của mật thất, phần còn lại nơi thái hậu đang đứng hắn không hề ra tay.

Đối với nữ nhân đã từng là mẫu hậu của hắn, rốt cuộc hắn cũng không thể ra tay độc ác được.

Giờ phút này trong lòng Tiêu Cửu Uyên vô cùng tức giận, không biết là hận thái hậu hay là hận bản thân nữa. Nhưng dù là hận thái hậu hay là hận bản thân mình, có một người hắn sẽ không bao giờ tha thứ.

Tiêu Cửu Uyên khẽ cử động, bước thẳng tới chỗ hoàng đế. Mặt hoàng đế biến sắc, nhanh chóng hét lên: “Chặn nó lại.”

Một vài tên thuộc hạ áo đen xuất hiện, đáng tiếc Tiêu Cửu Uyên là tử linh, uy lực của tử linh có thể nghiền nát tất cả.

Cho nên dù mấy tên áo đen là cao thủ linh lực cũng không thể ngăn cản được Tiêu Cửu Uyên.

Huống hồ giờ phút này, hắc đã tức giận giống như một con sư tử hung ác đang khát máu. Hắc nhanh chóng đến bên cạnh hoàng đế, giờ tay bóp cổ hoàng đế.

Sau đó hắc khẽ cử động, chui ra khỏi mật thất, đi tới tẩm cung mà hắc đã hiểu rõ.

Nhưng lúc này, tẩm cung cũng đã hỗn loạn, vô cùng lộn xộn.

Bên ngoài tẩm cung, thuộc hạ của Tiêu Cửu Uyên là đám người Bạch Diệu cũng đang lao vào.

Vừa nhìn thấy vương gia nhà mình đang điên cuồng giữ chặt hoàng đế, thần thái tức giận nóng lòng muốn giết hoàng đế. Đám người Bạch Diệu vô cùng hoảng sợ, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng dù không hề biết xảy ra chuyện gì, họ vẫn đứng sau lưng Tiêu Cửu Uyên, bảo vệ cho hắc.

Hoàng đế đang ở trong tay Tiêu Cửu Uyên sắc mặt tái xanh, giờ phút này hắc không thể kiềm chế được sự sợ hãi.

Lão ta lên tiếng với giọng khàn khàn: “Tiêu Cửu Uyên, ngươi muốn làm gì?”

“Làm gì ư? Ta muốn giết ngươi, ta đã từng nói chỉ có thể tha cho ngươi một lần, nếu như còn có lần sau, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ngươi.”

“Không ngờ lời ta nói với ngươi, ngươi lại không hề ghi nhớ, còn dám bày mưu hãm hại ta, vẫn còn muốn giết ta.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong, rốt cuộc Bạch Diệu đã hiểu vì sao vương gia lại điên cuồng như vậy. Hóa ra hoàng đế lại bày mưu hãm hại chủ tử của

nhà mình.

Người này sao cứ để người ta phải chán ghét như vậy. Bạch Diêu tức giận thầm chửi rửa.

Trong tầm cung nhiều thuộc hạ của hoàng đế đã xuất hiện, đáng tiếc không ai dám động đây.

Dù sao Ly thân vương gia là tử linh, chỉ cần hấn khê cử động, hoàng đế sẽ chết ngay tức khắc.

Lúc này, thái hậu dưới mặt thật được một tên thuộc hạ áo đen dẫn lên. Thái hậu nhìn thấy nhi tử đang bị Tiêu Cửu Uyên bóp cổ, sắp bị bóp chết rồi.

Thái hậu khóc lóc, quỳ rạp xuống, cầu khẩn đầy thương tâm: “Cửu Uyên, con hãy tha cho hoàng huynh con, tha cho nó, chuyện hôm nay đều là lỗi của mẫu hậu, mẫu hậu đáng chết, nếu con cảm thấy trong lòng tức giận không thể giải thoát được, mẫu hậu nguyện tìm đến cái chết để hóa giải hận thù trong lòng con, chỉ cần con tha cho hoàng huynh con.”

Tiêu Cửu Uyên quay đầu nhìn thái hậu, giờ phút này trái tim hấn lạnh thấu xương, bà ta thà chết cũng phải bảo vệ người đã trăm phương ngàn kế muốn giết hấn.

Đúng là bà ta rất yêu thương hoàng đế. Vậy còn hấn, rốt cuộc hấn là cái gì: “Ta vẫn luôn cho rằng bà là mẫu hậu của ta, nhưng hóa ra từ trước tới giờ bà chưa bao giờ là mẫu hậu của ta.”

“Ha ha, điều này đúng là nực cười nhất thiên hạ.”

“Bà không phải là mẫu hậu của ta, ta lại càng không có lý do gì để tha cho y, trước kia ta luôn dẫn đo vì bà, cho nên đã tha cho y rất nhiều lần, nhưng bây giờ thì không cần, bà không phải là mẫu hậu của ta, chẳng

những không phải là mẫu hậu của ta mà lại còn là người muốn giết ta, ta cần gì phải tha cho y chứ?”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 899: Tiểu Thần Giới

Tiêu Cửu Uyên nói tới đây, trong lòng vô cùng oán hận, căm thù hoàng đế.

Nếu không phải là lão ra đã bày mưu hãm hại hần hết lần này tới lần khác, thì hần không biết hóa ra hần không phải là nhi tử do mẫu hậu sinh ra.

Bây giờ hần vô cùng đau đớn, đều là do lão ta ban tặng, cho nên hãy chết đi. Mắt Tiêu Cửu Uyên đục ngầu. Xoay người cố gắng bóp cổ hoàng đế.

Sức lực nơi bàn tay hần vừa mạnh mẽ vừa to lớn, cho nên mắt hoàng đế đã trắng dã, không ngừng giãy giụa.

Lão ta nhìn thái hậu hét lên: “Mẫu hậu, cứu ta, cứu ta.”

Thái hậu thấy Tiêu Cửu Uyên thực sự muốn bóp chết hoàng đế, vội vàng hét lên: “Dừng tay, Tiêu Cửu Uyên, con dừng tay lại, nếu không dừng tay, ta sẽ đập đầu chết trước mặt con.”

Thái hậu nói xong, nhìn chăm chăm vào Tiêu Cửu Uyên, khả năng Tiêu Cửu Uyên sẽ bóp chết hoàng đế, bà ta đập đầu chết trong tầm cung.

Tiêu Cửu Uyên nghe thấy lời bà ta nói, trái tim nhói đau, hần tưởng rằng hần không thêm để ý, nào ngờ nghe thái hậu nói như vậy, trong lòng

hắn vẫn cảm thấy khó chịu. Ngón tay của hắn mới từ từ thả lỏng ra.

Thái hậu thấy tay hắn đã từ từ thả lỏng, tiếp tục nói: “Tiêu Cửu Uyên, dù ta không phải mẫu hậu của con, ta cũng đã nuôi dưỡng con nhiều năm, nếu con thật sự muốn đền ơn ta, vậy hãy bỏ qua cho hoàng thượng, lập tức bỏ qua cho hoàng huynh của con đi.”

Tiêu Cửu Uyên nhìn thái hậu, đôi mắt đen lánh đầy đau đớn.

Thái hậu nhìn thấy ánh mắt của hắn như vậy, cũng vô cùng đau lòng, nhưng so sánh hai bên, bà ta yêu con của mình hơn, cho nên bà ta giả vờ như không nhìn thấy ánh mắt đầy tổn thương của Tiêu Cửu Uyên, trầm giọng nói:

“Nếu con còn có trái tim, hãy thả hoàng huynh của con ra, coi như báo đáp công lao ta đã nuôi dưỡng con bấy lâu nay.”

Tiêu Cửu Uyên nở nụ cười sâu sắc, từ từ mở miệng:

“Ta không phải nhi tử do bà sinh ra, vậy ta là nhi tử của ai, tại sao họ lại không cần ta, mà lại vứt ở chỗ của bà.”

Chẳng lẽ người như hắn khiến người ta chê cười sao? Bị phụ mẫu của mình vứt bỏ cho một người như vậy.

Trái tim của Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng như băng.

Thái hậu nhìn Tiêu Cửu Uyên, rốt cuộc quyết định không giấu giếm nữa: “Ta không biết phụ mẫu của con là ai, ta chỉ biết con được hai người có bản lĩnh rất lớn đưa tới, họ nói với tiên đế là, thực ra trên đại lục to lớn này, không phải chỉ có nơi chúng ta sống, đại lục này được phân thành hai, nơi chúng ta sống là đông đại lục, còn một nửa gọi là tây đại lục, tây đại lục có một nơi tên là tiểu thần giới.”

“Linh lực trong tiểu thần giới vô cùng mãnh liệt, ngoài linh thú còn có ma thú, và rất nhiều yêu thú đến từ yêu giới và ma đến từ ma giới, năng lực của họ rất to lớn, hơn nữa người lập ra đại lục lúc đầu đã suy nghĩ tới rất nhiều người năng lực rất kém nên mới chia đôi đại lục.”

“Những người năng lực kém cõi thì ở đông đại lục, những người linh lực thiên phú thì được đưa tới tây đại lục, người tây đại lục có trách nhiệm bảo vệ người đông đại lục, không để cho ma thú và người của yêu giới, ma giới xâm hại đến người của đông đại lục.”

“Người đưa con tới đây đã nói, con là người của gia tộc Thanh Long một trong tứ đại gia tộc trong tiểu thần giới, bởi lý do gia tộc, nên không thể giữ con lại lớn lên trong tiểu thần giới, nên đã đưa con tới đông đại lục, họ nói tiên đế phải chăm sóc con cẩn thận, đến lúc họ sẽ đón con về tiểu thần giới.”

Trong tâm cung hoàn toàn yên lặng, mọi người nghe xong đều chết lặng.

Cái gì là đông đại lục, tây đại lục, cái gì tiểu thần giới, rồi gia tộc Thanh Long. Những thứ này quá xa lạ với họ. Hơn nữa còn có một nơi như vậy sao?

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 900: Kẻ Thù Mấy Đời

Tiêu Cửu Uyên không giống những người khác, hắn chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu, dù là nguyên nhân gì đi chăng nữa, chuyện phụ mẫu hắn sinh ra rồi vứt bỏ hắn là sự thật. Mà bây giờ hắn lại tiếp tục bị bỏ rơi.

Tuy rằng hắn không phải do thái hậu sinh ra, nhưng lại được bà ta nuôi nấng, nhưng đến thời điểm quan trọng bà lại bỏ rơi hắn không hề do dự.

Điều này khiến hắn rất khó chịu, vô cùng đau lòng, giống như bản thân mình chưa bao giờ nhận được tình yêu vậy: “Tại sao, tại sao các người lại đối xử với ta như vậy.”

Tiêu Cửu Uyên không nhịn được gào lên.

Sắc mặt của thái hậu thay đổi, nhanh chóng mở miệng: “Được rồi, ta đã nói hết chuyện của con rồi, mau thả hoàng thượng ra đi.”

Đột nhiên Tiêu Cửu Uyên ngẩng đầu nhìn về phía thái hậu: “Ta có nói sẽ thả y ra không? Y đã bày mưu hãm hại ta rất nhiều lần, sao ta có thể dễ dàng tha cho y chứ?”

Tiêu Cửu Uyên nói xong, sắc mặt thái hậu thay đổi, sắc mặt hoàng đế cũng thay đổi.

Hoàng đế giãy giụa kêu lên: “Tiêu Cửu Uyên, nếu người giết trẫm chính là đại nghịch bất đạo, người trong thiên hạ sẽ chửi rửa người.”

Tiêu Cửu Uyên nghe lão ta nói vậy, đá thật mạnh vào chân hoàng đế: “Ta không thèm để ý bị người đời mắng mỏ, ta chỉ muốn giết người.”

Mặt thái hậu trắng bệch, giãy giụa kêu lên: “Tiêu Cửu Uyên, thả hoàng thượng ra.”

Tiêu Cửu Uyên nhìn về phía thái hậu, nhìn bà ta đau lòng như vậy, nghĩ tới công lao bao nhiêu năm bà ta đã nuôi nấng, tuy rằng bà ta vô nghĩa những hăn cũng không phải là kẻ vô tình.

Nếu hăn giết hoàng đế, thái hậu sẽ sụp đổ, chưa biết chừng sẽ chết. Mà hăn thực sự không đành lòng.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ ngợi, quay người mở miệng: “Ta có thể không giết y, nhưng y phải lập tức hạ chỉ truyền ngôi vị hoàng đế cho Tuyên vương.”

Nếu truyền ngôi cho Tuyên vương, sẽ không còn gì đáng nói.

Đồ đáng chết này nên sớm thoái vị khỏi ngôi vị hoàng đế.

Những lời của Tiêu Cửu Uyên khiến hoàng đế hét lên: “Trẫm sẽ không hạ chỉ, trẫm sẽ không truyền ngôi cho ai hết.”

Tiêu Cửu Uyên cười lạnh, trầm giọng nói: “E là việc này không phải do người quyết định, bây giờ người có hai lựa chọn, một là ta giết người, hai là người truyền ngôi lại cho Tuyên vương.”

Thái hậu lại muốn lên tiếng, Tiêu Cửu Uyên xoay người hét lên: “Câm miệng.”

“Ta đã đồng ý buông tha cho y, bà còn chưa thấy hài lòng sao? Cho dù ta không phải do bà sinh ra, nhưng cũng do bà nuôi dưỡng, trái tim bà làm bằng sắt đá ư? Sao có thể máu lạnh vô tình như vậy chứ.”

Lời của Tiêu Cửu Uyên khiến sắc mặt thái hậu trở nên trắng bệch. Bà ta cắn răng quay đầu nhìn hoàng đế: “Hoàng nhi, hạ chỉ đi, truyền ngôi cho Tuyên vương đi.”

Như vậy cũng tốt, như vậy sẽ không còn tranh chấp, mọi người đều yên tâm.

Nhưng hoàng đế nghe thấy phải truyền ngôi cho Tuyên vương, mặt liền biến sắc, giãy giụa lắc đầu: “Không, trăm không hạ chỉ, trăm đang khỏe mạnh, tại sao lại phải truyền ngôi cho Tuyên vương.”

Hoàng đế nói xong, Tiêu Cửu Uyên quay người trở nên điên cuồng, giơ tay đánh hoàng đế một chưởng. Hoàng đế bị đánh hộc máu, cả người mềm nhũn nằm rạp xuống đất.

Thái hậu ở cách đó không xa, vội vàng bò tới, ôm lấy hoàng đế, đau lòng hét lên: “Hoàng nhi, Hoàng nhi.”

Hoàng đế nằm trong ngực thái hậu, yếu ớt không nói nên lời, khóe miệng không ngừng chảy máu.

Lão ta tức giận trừng mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên cũng lạnh lùng nhìn lão ta.

Hai người giống như kẻ thù mấy đời của nhau vậy.

Tiêu Cửu Uyên từ từ nói: “Giờ hoàng thượng không thể gánh vác quốc sự, hay là nên hạ chỉ truyền ngôi cho Tuyên vương, thân thể hoàng thượng không được khỏe, nên ở trong cung tĩnh dưỡng đi.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 901: Tuyên Vương Lên Ngôi

Tiêu Cửu Uyên dứt lời, không để thái hậu nói chen vào, nói tiếp: “Nếu hoàng đế không hạ chỉ, vậy đừng trách ta lòng dạ độc ác.”

Hắn nói xong, sải bước tới trước mặt hoàng đế. Toàn thân đầy sát khí, đôi mắt đỏ ngầu. Hắn như vậy khiến người ta nhìn đã thấy sợ.

Hoàng đế nhìn thấy ánh mắt của hắn, biết hắn đang tức giận vô cùng, nếu không thuận theo ý hắn, chắc chắn hắn sẽ giết lão ta ngay lập tức.

Hắn sẽ không còn đo lường tình nghĩa huynh đệ hay cái gì khác nữa. Cuối cùng hoàng đế hỗn hển cắn răng: “Người đâu, truyền ý chỉ chiếu cáo thiên hạ, trầm đột nhiên nhiễm bệnh, cơ thể không khỏe mạnh, Tuyên vương lập tức nối ngôi, đừng cơ lo việc triều chính.”

Thái giám nhanh chóng truyền chỉ, đưa tới phủ Tuyên vương. Tiêu Cửu Uyên nhìn hoàng đế nói: “Tiêu Cửu Uyên ta tôn trọng lời thề, từ này ta và người ân đoạn nghĩa tuyệt, nếu một ngày nào đó còn gặp lại, ta sẽ thanh toán cả vốn lẫn lời.”

Tiêu Cửu Uyên nói xong, quay người giơ tay, bắn một chưởng ra ngoài. Ầm, một tiếng nổ vang trời, tường rào phía bắc tấm cung bị sụp đổ.

Còn hắn quay người rời đi một cách kiên cường, không thèm ngoái nhìn người ở phía sau. Thái hậu đau lòng nhìn theo bóng dáng đang dần khuất xa, đau đớn khóc lóc.

Nhưng bà ta vừa mới khóc được một lát thì hoàng đế đột nhiên ngắt lịm đi.

Nghĩ tới ngôi vị hoàng đế phải truyền cho người khác, hoàng đế không chịu được sự kích động này nên ngắt đi.

Thái hậu lập tức hoảng hốt hét lên: “Hoàng nhi, mau truyền ngự y.”

Bên ngoài tẩm cung, Tiêu Cửu Uyên dẫn thuộc hạ rời đi, không thêm liếc mắt nhìn lại. Nhưng đến khi hă ra khỏi Lâm Hoa cung. Hă dường như sụp đổ, toàn thân nghiêng về một bên.

Bạch Diệu nhanh chóng bước tới đỡ lấy hă, lo lắng gọi: “Vương gia.”

Mặt Tiêu Cửu Uyên trắng tới mức dọa người, đôi mắt của hă đầy đau thương, nhìn Bạch Diệu cười lạnh:

“Bạch Diệu, có phải ta quá thất bại phải không, thực ra ta không phải là gì hết, luôn tự cho mình là đúng, kiêu căng ngạo mạn, có lẽ đây là sự trừng phạt ông trời giành cho ta.”

Tiêu Cửu Uyên như vậy khiến Bạch Diệu vô cùng đau lòng, gã nhanh chóng lắc đầu: “Vương gia, người là chủ tử của chúng ta, mãi mãi là như vậy.”

Tiêu Cửu Uyên nhìn Bạch Diệu, mãi mới mở miệng: “Bạch Diệu, người thật tốt.”

Hă nói xong, đột nhiên thi triển linh lực xuất cung, sau đó tìm một tửu lâu, gọi rất nhiều rượu, rồi bắt đầu uống rượu một cách điên cuồng.

Những chuyện đang xảy ra ở đây, Vân Thiên Vũ ở trong An thân vương phủ không hề hay biết.

Nàng còn đang chiêu đãi khách trong An thân vương phủ.

Sắp đến ngày đại hôn, nên các phu nhân tiểu thư trong khắp kinh thành đều muốn nịnh bợ nàng, ai nấy đều cố gắng tới An thân vương phủ để tặng lễ vật.

Vân Thiên Vũ vốn không muốn nhận, nhưng người ta cứ tặng nên cuối cùng cũng đành nhận, nhận quà rồi đương nhiên phải đáp lễ với mọi người. Cho nên ngày hôm nay, nàng bận rộn đáp lễ với mọi người.

Đến gần tối, lượt khách cuối cùng cũng ra về, nàng cảm thấy lưng đau ê ẩm. Đáp lễ mọi người mệt mỏi hơn mọi thứ, nhất là nàng không hề hiểu được chuyện này, nói chuyện với họ còn mệt hơn cả tu luyện linh lực và luyện đan.

Vân Thiên Vũ tiễn khách xong, đưa Họa Mi tới Tây Phượng viện. Nhưng mới bước tới bậc thềm đã nghe thấy bước chân ở sau lưng, đồng thời còn nghe thấy tiếng Diệp Gia vô cùng gấp gáp: “Vũ Mao, tin khẩn, tin khẩn.”

Vân Thiên Vũ dừng lại, quay đầu nhìn Diệp Gia: “Tin khẩn gì cơ?”

“Hoàng thượng đã hạ chỉ, nói rằng cơ thể ông ta không được khỏe, truyền ngôi cho Tuyên vương để tiếp quản việc triều chính.”

“Tại sao lại như vậy?”

Vân Thiên Vũ vô cùng kinh ngạc, hoàng đế là người như thế nào nàng biết rất rõ, lão ta rất xem trọng ngôi vị hoàng đế, sao đột nhiên lại truyền ngôi cho Tuyên vương Tiêu Thiên Dịch cơ chứ.

Ở đây đang có uẩn khúc gì chẳng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 902: Mọi Người Đều Không Cần Ta nữa

Vân Thiên Vũ lập tức lo lắng, Tiêu Cửu Uyên sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Hình như mấy ngày nay hắn không hề xuất hiện.

Vân Thiên Vũ không kiềm chế được sự lo lắng, gọi Hắc Diệu tới: “Người về Ly vương phủ xem tình hình của vương gia nhà các người, xem có chuyện gì không? Nếu mà có thì lập tức báo cho ta, không thì trở lại đây ngay.”

Hắc Diệu lên tiếng trả lời: “Rõ.”

Chỉ là Hắc Diệu còn chưa kịp đi thì Bạch Diệu thường ở bên cạnh Tiêu Cửu Uyên đã xuất hiện, sắc mặt của gã vô cùng khó coi.

Vừa nhìn thấy gã, trái tim của Vân Thiên Vũ đã trầm xuống, khẽ hỏi: “Vương gia nhà các người đã xảy ra chuyện gì?”

Xem ra việc Tiêu Thiên Dịch lên ngôi hoàng đế có liên quan đến Tiêu Cửu Uyên.

Bạch Diệu nhanh chóng mở miệng nói: “Linh Nghi quận chúa, người mau đến thăm chủ tử nhà chúng ta đi, chủ tử uống rượu một cách điên cuồng, ta sợ chủ tử uống nữa sẽ xảy ra chuyện mất.”

“Chủ tử nhà người ở đâu, dẫn ta tới đó.” Vân Thiên Vũ lập tức trầm giọng mở miệng.

Bạch Diệu gật đầu, đưa Vân Thiên Vũ và Hắc Diệu đến tửu lâu mà Tiêu Cửu Uyên đang ngồi.

Trên đường đi, Vân Thiên Vũ cũng không quên hỏi Bạch Diệu: “Chủ tử nhà các người làm sao thế, đang yên đang lành lại đi uống rượu. Còn nữa, hoàng thượng đột nhiên hạ chỉ truyền ngôi cho Tuyên vương có phải có liên quan đến chủ tử nhà các người không?”

Lòng Vân Thiên Vũ như có lửa đốt, hỏi liên tiếp mấy câu liền.

Bạch Diệu không biết trả lời thế nào cuối cùng nói: “Linh Nghi quận chúa, người đến rồi sẽ biết, vương gia nhà chúng ta sẽ nói với người.” Gã nói như vậy, Vân Thiên Vũ lại càng lo lắng hơn, chắc chắn là không hề có chuyện gì tốt đẹp cả, hơn nữa lại còn là chuyện cực xấu.

Nhưng Vân Thiên Vũ không hỏi lại Bạch Diệu nữa mà đi theo gã tới tửu lâu. Trong một gian phòng trên tầng hai của tửu lâu, đã người thấy mùi rượu nồng nặc. Vân Thiên Vũ bước vào nhìn thấy trong gian phòng trang nhã, Tiêu Cửu Uyên đang điên cuồng uống rượu, bên cạnh hắn có rất nhiều bình rượu, mà hắn say đến nỗi không biết gì, vẫn tiếp tục rót rượu, cứ như vậy chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Vân Thiên Vũ bước tới, khẽ đón lấy bình rượu trong tay Tiêu Cửu Uyên, để xuống bên cạnh. Lúc này Tiêu Cửu Uyên đã hơi say, cho nên thấy người cướp bình rượu của mình, tức giận quát lên: “Ai, ai muốn chết mà lại dám cướp bình rượu của gia thế?”

Vân Thiên Vũ tức giận nói: “Ta.”

Tiêu Cửu Uyên ngẩng đầu lên nhìn sang, thấy Vân Thiên Vũ đang nhìn hắn vô cùng tức giận.

Tiêu Cửu Uyên tưởng mình bị hoa mắt, đưa tay dụi mắt rồi nói với giọng say khướt: “Sao ta lại thấy Vũ Nhi vậy nhỉ.”

Vân Thiên Vũ hừ một tiếng nói: “Đã xảy ra chuyện gì vậy, sao huynh uống nhiều rượu như thế, nếu còn uống nữa sẽ xảy ra chuyện đó.”

Tiêu Cửu Uyên nghe thấy lời Vân Thiên Vũ nói, đột nhiên giơ tay ôm lấy eo Vân Thiên Vũ sau đó vùi mặt vào lưng Vân Thiên Vũ, hắn đau khổ mở miệng:

“Vũ Nhi, ta rất buồn, ta thực sự khó chịu, ta rất muốn móc tim ra xem tại sao nó lại đau như vậy, ta không muốn nó đau, không đáng, nhưng nó lại không nghe lời ta.”

Vân Thiên Vũ nghe những lời Tiêu Cửu Uyên nói, trong lòng từ từ trầm xuống, hơi thở nặng nề khiến nàng không thể thốt lên lời.

Mãi một lúc sau nàng mới mở miệng: “Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Điều gì khiến huynh khó chịu như vậy.”

Tiêu Cửu Uyên ôm lấy thắt lưng của Vân Thiên Vũ nói một cách mơ hồ: “Hết rồi, Vũ Nhi, tất cả đều hết rồi, ta không phải nhi tử của mẫu hậu, ta không phải là nhi tử của bà ta, ta cũng không phải vương gia của Đông Ly quốc, ta không phải là ai cả, trên thế giới này chỉ có mình ta, tất cả mọi người đều không cần đến ta, vứt bỏ ta.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 903: Chúng Ta Cùng Ngoắc Tay

Sau khi Tiêu Cửu Uyên nói xong, đột nhiên sợ hãi mở miệng: “Vũ Nhi, nàng có phải cũng không cần ta nữa.”

“Không đâu, ta sẽ không bao giờ không cần huynh, ta sẽ ở bên huynh.”

“Vũ Nhi, những lời ta đã nói, nhất định phải nhớ nhé, nào, chúng ta ngoắc tay.”

Tiêu Cửu Uyên cúi đầu tìm tay của Vân Thiên Vũ, lấy ngón út của nàng ra, ngoắc tay, hắn vừa ngoắc tay vừa ngẩng đầu lên nói:

“Vũ Nhi, nhớ là chúng ta đã ngoắc tay, cho nên không được bỏ ta.”

“Ừm, ta sẽ không rời bỏ huynh, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau.”

Vân Thiên Vũ nói một cách kiên định, đôi mắt Tiêu Cửu Uyên hơi ươn ướt: “Cám ơn nàng, Vũ Nhi, may mắn là ta còn có nàng, chuyện may mắn nhất đời ta chính là không buông tay nàng ra, sau này cũng sẽ không buông tay ra.”

“Vũ Nhi, nàng cũng đừng buông tay ta nhé, được không? Mỗi mỗi không được buông ra.”

“Được, ta sẽ không buông tay.”

Vân Thiên Vũ giơ tay ôm lấy hắn.

Sắc mặt của nàng lạnh lùng, ánh mắt tối sầm lại, mặc dù không biết chuyện gì, nhưng nàng biết chắc chắn Tiêu Cửu Uyên đã bị tổn thương rất nặng nề, mà người khiến hắn tổn thương chắc chắn là thái hậu và hoàng đế đương triều.

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Vũ tức giận đến điên lên, sớm biết vậy đã không cứu hai người bỉ ổi đó, để hai mẫu tử họ đi chết đi, lại dám ức hiếp Tiêu Cửu Uyên.

Vân Thiên Vũ đang nghĩ ngợi, Tiêu Cửu Uyên đang ôm eo nàng, đột nhiên trầm giọng lầm bầm: “Họ muốn giết ta, họ muốn liên minh giết ta.”

Lời nói này khiến Vân Thiên Vũ vô cùng kinh ngạc, nàng nhanh chóng gật đầu hỏi: “Ai muốn giết huynh, hoàng đế sao? Còn ai nữa?”

“Thái hậu, bà ta lại nói cho hoàng thượng biết ta có chứng sợ không gian hẹp, sau đó hai người họ liên minh, bày mưu hãm hại ta, muốn giết ta.”

Nói xong Tiêu Cửu Uyên không nói gì nữa.

Toàn thân Vân Thiên Vũ trở nên lạnh lùng, cả người âm trầm không nói lên lời.

Thái hậu đúng không? Hoàng đế đúng không? Hai người già rồi mà chưa chết này lại dám tính kế hãm hại Tiêu Cửu Uyên, còn muốn lấy mạng Tiêu Cửu Uyên.

Nàng sẽ không tha cho hai người họ.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa dìu Tiêu Cửu Uyên: “Ta đưa huynh về Ly vương phủ ngủ một giấc, có chuyện gì tỉnh dậy rồi tính.”

Nhưng Tiêu Cửu Uyên vừa nghe thấy ba chữ Ly vương phủ giống như bị kích thích, hét lên: “Ta không về Ly vương phủ, đó không phải nhà của ta, không phải nhà của ta.”

Vân Thiên Vũ nghe xong cũng đành từ bỏ, cuối cùng nói: “Ta đưa huynh về An thân vương phủ nghỉ ngơi, có chuyện gì mai nói tiếp.”

“Được, ta đến chỗ nàng.”

Tiêu Cửu Uyên đứng dậy, giơ tay ôm lấy Vân Thiên Vũ đi ra ngoài.

Ngoài cửa, Bạch Diệu nhìn thấy hai người xiêu vẹo đi ra, mở miệng nói: “Linh Nghi quận chúa, để ta dìu vương gia.”

Vân Thiên Vũ đang muốn nói vậy để cho người.

Ai ngờ Tiêu Cửu Uyên lại tức giận kêu lên: “Không có chuyện của người, cắt.”

Vân Thiên Vũ đành thôi, bây giờ hắn như con nhím bị thương, gặp ai sẽ xù lông với người đó, cho nên họ vẫn không nên chọc giận hắn.

Vân Thiên Vũ nhìn Bạch Diệu nói: “Không sao, để ta đỡ vương gia.”

Hai người đi khỏi phòng xuống lầu ra tửu lâu, lên xe ngựa của Ly vương phủ.

Sau lưng vẫn còn một sợ người sợ hãi thán phục:

“Vừa nãy không phải là Ly thân vương gia sao? Hình như vương gia uống say rồi.”

“Đang yên đang lành lại uống say như vậy, chẳng lẽ là vô cùng vui vẻ sao.”

“Chắc là vậy, người không thấy vương gia vui vẻ như vậy, mua rất nhiều hoa tươi trong thành về phủ, những hoa trang ngoài thành cũng không bỏ qua.”

“Hiện Ly vương phủ là biển hoa.”

Người sau lưng nói chuyện càng lúc càng xa.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 904: Nàng Hoàn Toàn Là Của Hắc

Vân Thiên Vũ đỡ Tiêu Cửu Uyên lên xe ngựa quay về An Thân Vương phủ.

Trên đường, Tiêu Cửu Uyên luôn ôm Vân Thiên Vũ nói.

"Vũ nhi, trong lòng ta rất khó chịu, cho dù ta không phải con ruột của bà ấy, nhưng vì sao, vì sao lại muốn giết ta."

"Coi như không phải ta, nuôi con mèo con chó, cũng không thể muốn giết thì giết như vậy."

Mỗi câu nói của hắc giống như một cây kim đâm vào trong lòng Vân Thiên Vũ.

Điều này càng làm suy nghĩ của Vân Thiên Vũ kiên định hơn, nàng tuyệt đối sẽ không giữ lại lão hoàng đế này, kẻ đồi bại, nếu lão ta không chết, nàng dám cam đoan, sau này lão ta còn muốn sinh sự, nếu lão ta còn sống là sẽ sinh sự, chi bằng để cho lão ta chết đi.

Trước đó Vân Thiên Vũ lo cho thái hậu, cho nên mới cứu mạng lão hoàng đế, bây giờ không còn phải lo lắng thái hậu, vậy chết đi là tốt.

Xe ngựa chạy thẳng đến An Thân Vương phủ.

Vân Thiên Vũ đỡ Tiêu Cửu Uyên xuống xe ngựa rồi tiến vào vương phủ.

Hướng quản gia kinh ngạc nhìn bọn họ.

Vân Thiên Vũ phân phó ông ta chuẩn bị phòng cho khách, sau đó nàng tự mình đưa Tiêu Cửu Uyên vào phòng nghỉ ngơi.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Tiêu Cửu Uyên, Vân Thiên Vũ định rời đi, nhưng Tiêu Cửu Uyên cứ kéo tay nàng không buông, không cho nàng đi.

"Vũ nhi, đừng đi, đừng rời xa ta."

Hắn giống như ngủ, lại giống như không ngủ.

Tóm lại mơ hồ mê man, lúc tốt lúc xấu.

Vân Thiên Vũ không có cách nào khác, đành phải phân phó mấy người Bạch Diệu lui xuống, nàng ở lại chăm sóc hắn.

Tiêu Cửu Uyên luôn luôn nắm chặt tay Vân Thiên Vũ không buông, Vân Thiên Vũ đành phải tựa ở bên cạnh hắn, định vừa trông hắn vừa ngủ.

Thế nhưng Tiêu Cửu Uyên vẫn không ngủ, một lúc sau gọi: "Mẫu hậu, vì sao người lại muốn con chết, vì sao vì sao."

Lúc sau lại nói: "Vũ nhi, đừng rời xa ta, đừng rời xa ta." Vân Thiên Vũ nghe hắn liên tục nói nói nhảm, vội vỗ nhẹ sau lưng hắn, trấn an hắn nghỉ ngơi.

Hai người kéo qua kéo lại, cuối cùng lại nằm cùng một chỗ.

Tiêu Cửu Uyên vốn đang mơ hồ dường như tỉnh táo hơn một chút, hắn xoay người chặn Vân Thiên Vũ lại.

Cúi người hôn mạnh lên cái miệng nhỏ nhắn của Vân Thiên Vũ, sau mọi chuyện xảy ra không thể văn hồi.

Hắn giống như điên cuồng hôn lên khuôn mặt, vành tai Vân Thiên Vũ, sau đó động thủ cởi y phục nàng.

Lúc đầu Vân Thiên Vũ muốn ngăn cản hắn, nhưng lại bị hắn hôn đến mềm cả người, không còn chút sức lực nào, sau cùng mặc cho hắn bá đạo cởi tất cả y phục của nàng xuống.

Hai người nhanh chóng không còn mảnh vải nào trên người.

Tiêu Cửu Uyên cúi người từ trên cao nhìn xuống nàng, trong đôi mắt là sự dịu dàng nồng cháy, thật giống như Vân Thiên Vũ là báu vật của hắn.

Hắn đưa tay ôm nàng, tựa như ôm lấy bảo bối trân quý nhất, hôn từ trên xuống dưới.

Cả người Vân Thiên Vũ nhanh chóng như hóa thành một vùng nước, mà hơi thở Tiêu Cửu Uyên cũng dồn dập hơn, thân thể căng thẳng liên tục kêu rầm rĩ, muốn càng nhiều hơn nữa.

Cuối cùng hắn không khống chế nổi suy nghĩ của chính mình nữa, điên cuồng chiếm hữu nàng.

Trong phòng diễn ra từng màn kích tình.

Tiếng hôn triền miên kích động, tiếng rên nũng nịu, tiếng thở hỗn hển xen lẫn, một đêm không ngừng, giống như một bản hòa tấu rung động lòng người.

Đêm này Tiêu Cửu Uyên thật giống như dã thú ăn không biết no, liên tục đòi hỏi, liên tục chiếm hữu.

Cho đến khi Vân Thiên Vũ mệt mỏi ngất đi hắn mới dừng lại.

Mà lúc này hắn thật giống như một dòng nước mát, mê người nói không nên lời, mái tóc ẩm ướt xoa trên vai, đôi mắt trong sáng, hắn nhìn nữ

nhân ngủ say bên cạnh, cả người đều là dấu hôn của hắn.

Hắn đưa tay ôm chặt nàng, cuối cùng nàng cũng là của hắn, hoàn toàn là của hắn.

Vũ nhi, cả đời này chúng ta sẽ ở bên nhau.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 905: Tân Đế Lâm Triều

Tiêu Cửu Uyên một đêm không ngủ, một đêm tham lam ngắm nhìn dung nhan Vân Thiên Vũ.

Trái tim bị tổn thương lúc trước bỗng trở nên dễ chịu hơn.

Bởi vì bây giờ hắn không còn một mình, hắn có thể tử, về sau bọn họ sẽ còn có hài tử.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ đến những điều đó, chậm rãi cười khẽ lên, cúi người hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Vân Thiên Vũ, sau đó lấy một chút thuốc cần thận thoa phía dưới cho Vân Thiên Vũ, đêm qua hắn đã đòi hỏi vô độ, hoàn toàn quên Vũ nhi là xử nữ chưa trải qua chuyện này bao giờ.

Nghĩ như vậy, Tiêu Cửu Uyên lại đau lòng, càng dịu dàng cần thận thoa thuốc, thoa xong thuốc, hắn nằm xuống ôm Vân Thiên Vũ.

Sau khi trời sáng, Tiêu Cửu Uyên lặng lẽ ôm Vân Thiên Vũ vào Tây Phượng viện, đưa Vân Thiên Vũ về phòng của nàng.

Tuy đêm qua Vũ nhi đã trở thành tiểu thê tử của hắn, nhưng hắn không muốn để cho người khác biết chuyện này, để tránh ảnh hưởng đến danh tiếng của Vũ nhi.

Tiêu Cửu Uyên đưa Vân Thiên Vũ quay về gian phòng của nàng xong, lại quay về nơi bọn họ triền miên trước đó, thu dọn tất cả đồ vật trong

phòng mang về Ly Vương phủ.

Tuy hãn không muốn quay về Ly Vương phủ, nhưng trong Ly Vương phủ có những thứ đã chuẩn bị cho hôn lễ long trọng của Vũ nhi và hãn, cho nên hãn sẽ không lãng phí.

Hãn muốn chờ sau khi kết thúc hôn lễ của hãn và Vũ nhi mới rời kinh.

Trong Tây Phương viện của An Thân Vương phủ, Vân Thiên Vũ ngủ một giấc đến giữa trưa mới tỉnh.

Đến khi nàng tỉnh lại, phát hiện trời đã giữa trưa, bên cạnh sớm không còn Tiêu Cửu Uyên.

Nghĩ đến đêm qua hai người trở thành sự thật, Vân Thiên Vũ cũng không bài xích, dù sao chẳng mấy chốc bọn họ sẽ đại hôn, xảy ra trước hay sau cũng không có gì khác biệt.

Chỉ là nghĩ đến chuyện như vậy, gương mặt nàng vẫn nóng bừng lên, hướng chi đêm qua Tiêu Cửu Uyên thật giống như dã thú chết đói, liên tục làm, cho đến sau cùng nàng đã hôn mê.

Vân Thiên Vũ nghĩ đến chuyện này, không khỏi thầm mắng một câu, sắc quỷ, đến bây giờ cả người nàng vẫn còn đau đây, cơ thể giống như bị xe nghiền qua, tuy nhiên hạ thân không thấy đau nhức, mát mát lạnh lạnh cũng dễ chịu.

Xem ra Tiêu Cửu Uyên đã bôi thuốc cho nàng, cho nên nàng mới có thể dễ chịu.

Vân Thiên Vũ nghĩ đến điều này, cuối cùng tha thứ cho Tiêu Cửu Uyên một chút.

Nghĩ đến Tiêu Cửu Uyên, nàng liền nghĩ đến những tổn thương Tiêu Cửu Uyên phải chịu.

Thái hậu và hoàng đế đúng không? Tiêu Cửu Uyên buông tha các người, không có nghĩa là ta sẽ buông tha các người.

Vân Thiên Vũ nghĩ như vậy, quanh thân không tự giác nhiễm lên lãnh ý, trong mắt một mảnh hàn khí lạnh lẽo.

Nàng chậm rãi đứng dậy, vừa động dậy liền cảm thấy không thoải mái, cuối cùng gọi Diệp Gia đến nói.

"Biểu tỳ, chuẩn bị cho muội một thùng nước tắm rửa đi."

"Được."

Diệp Gia không hỏi gì, liên quan tới chuyện phát sinh đêm qua, nàng đã mơ hồ biết, nhưng Vũ Mao và Ly vương gia còn có mấy ngày nữa đã thành người cùng một nhà, xảy ra chuyện như vậy cũng không có gì.

Vân Thiên Vũ ngâm mình trong bồn tắm, thân thể cuối cùng cũng dễ chịu hơn nhiều.

Nàng ăn chút đồ ăn, sau đó hỏi Diệp Gia: "Ngày hôm nay tân đế lâm triều tỳ có nghe ngóng được gì không?"

"Trong buổi triều sớm, tân đế lâm triều hỏi vài chuyện, nghe nói qua mấy ngày nữa sẽ tiến hành nghi thức đăng cơ đại điển, trước mắt tân đế đã dời vào trong cung rồi."

Diệp Gia trả lời xong, nàng bảo Diệp Gia ra ngoài gọi Hắc Diệu vào.

Khi Hắc Diệu từ ngoài cửa đi tới, Vân Thiên Vũ nhanh chóng mở miệng nói: "Người rất quen thuộc đường lối trong cung đúng không? Ta phải vào cung một chuyến, người dẫn ta tiến cung đi gặp tân đế."

Hắc Diêu nhíu mày nhìn Vân Thiên Vũ, tựa hồ muốn biết dụng ý Vân Thiên Vũ khi làm như vậy.

Vân Thiên Vũ trầm giọng nói: "Trước đó thái hậu liên thủ với hoàng đế tính kế Tiêu Cửu Uyên, tuy nhiên Tiêu Cửu Uyên buông tha bọn họ, ta lại không có ý định buông tha bọn họ, với lại nếu lão hoàng đế còn sống, sẽ liên tục tính kế chúng ta, sao ta có thể cho lão ta cơ hội này được."

"Tiêu Cửu Uyên lo lắng cho thái hậu, nhưng ta thì không."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 906: Giai Nhân Trong Lòng Ngưỡng Mộ

Ánh mắt Hắc Diệu hiện lên tia sắc bén, dám can đảm tính kế Vương gia, rõ ràng là muốn chết.

Cho nên gã nói nhanh: "Vâng, để thuộc hạ đưa Linh Nghi quận chúa tiến cung."

Vân Thiên Vũ gọi Ảnh Tử và ba linh thú đến, phân phó bọn họ cùng nàng tiến cung một chuyến.

Bởi vì linh lực Diệp Gia kém, cho nên Vân Thiên Vũ để nàng ở lại An Thân Vương phủ.

Chỉ đưa mấy người Ảnh Tử và Hắc Diệu tiến cung.

Một đoàn người nhanh chóng tiến cung, sau khi vào cung, bởi vì không biết tân đế bây giờ đang ở đâu, cho nên Vân Thiên Vũ cũng không sốt ruột đi tìm y, mà gọi Hắc Diệu tới, nhỏ giọng phân phó: "Người đi cầu kiến tân đế, nói ta muốn gặp người."

"Vâng."

Hắc Diệu tuy không biết Linh Nghi quận chúa muốn làm gì, nhưng hoàn toàn tin tưởng nàng, vội lách mình đi tìm tân đế.

Tân đế đang ở trong thư phòng thương lượng với Lễ Bộ Thượng Thư về đại điển đăng cơ, sau khi thương lượng xong, Lễ Bộ Thượng Thư lại lui

ra ngoài đi làm việc.

Hắc Diệu tranh thủ thời gian cầu kiến.

Tân đế một thân long bào rực rỡ, tuần mỹ, tôn quý bất phàm nói không nên lời.

Hắn nghe nói Vân Thiên Vũ muốn gặp hắn, trong nội tâm hơi có chút hi vọng, lập tức nói một chỗ, để cho Hắc Diệu đưa Vân Thiên Vũ đi qua.

Hai người bọn họ gặp mặt một lần.

Hắc Diệu lãnh chỉ, lách mình rời đi, quay về bẩm báo Vân Thiên Vũ.

Đối với việc Vân Thiên Vũ và tân đế gặp mặt, Hắc Diệu có chút bận tâm, bởi vì lúc này hắn nhìn thấy hi vọng trong mắt tân đế.

Vừa nghe thấy Linh Nghi quận chúa muốn gặp, ánh mắt tân đế sáng rực lên, rõ ràng trong lòng ngưỡng mộ Linh Nghi quận chúa.

Hai người bọn họ gặp mặt thật không có chuyện gì chứ? Nếu có chuyện gì, Vương gia nhất định sẽ giết gã.

Nhưng Hắc Diệu vẫn lựa chọn tin tưởng Vân Thiên Vũ, Linh Nghi quận chúa cũng không phải là người đứng núi này trông núi nọ, nàng thích chủ tử nhà mình, nhất định sẽ không phản bội chủ tử nhà mình. Hắc Diệu nghĩ như vậy, quay người ở phía trước dẫn đường, một đường tránh đi mọi người, đi thẳng đến nơi yên tĩnh nhất trong cung.

Đình ngắm sao trong cung rất cao, có thể nhìn ra bất kỳ nơi nào trong cung, tuy nhiên cũng cách lãnh cung rất gần.

Bởi vì trong lãnh cung đã có rất nhiều người chết, cho nên đình ngắm sao bốn phía tĩnh lặng, cho dù là giữa ban ngày cũng có rất ít người tới đây.

Vì vậy Tân đế hẹn Vân Thiên Vũ đến đình ngắm sao.

Trên đình ngắm sao, sau khi Vân Thiên Vũ nhảy lên thì nhìn thấy một người đưa lưng về phía nàng, người nọ đang nhìn hoàng cung Đông Ly.

Bóng lưng đỉnh đặc cao ngạo, lúc này một thân hoàng bào, tôn quý bất phàm.

Nói thật ra, Tiêu Thiên Dịch thật đúng là có hình tượng đế vương, tuy nhiên không biết vị hoàng đế này có thể ngồi vững hoàng vị hay không.

Vân Thiên Vũ cười khẽ đứng lên, chậm rãi mở miệng: "Hoàng thượng."

Bóng người chậm rãi quay lại nhìn nàng.

Dưới đôi mắt đen là tình cảm thâm kín đã được che giấu, chuyên chú mà nóng rực.

Nhìn thấy nữ tử trong sáng linh động giống như tiên tử trước mắt, trái tim Tiêu Thiên Dịch không tự giác nhảy lên.

Nếu như nàng có thể làm hoàng hậu của hắn thì tốt.

Hơn nữa hắn cũng cảm thấy, ngoài nàng ra dường như không ai có thể làm hoàng hậu của hắn được, ngay cả biểu muội hắn Yến Thanh Phong cũng không thể so sánh với nàng.

Bất kỳ nữ nhân so sánh với nàng, liền ảm đạm phai mờ.

Tiêu Thiên Dịch trong lòng lặng yên suy nghĩ, lại bất động thanh sắc hỏi: "Không biết Linh Nghi quận chúa muốn gặp ta có chuyện gì?"

Vân Thiên Vũ cũng không quanh co lòng vòng, nàng nhìn Tiêu Thiên Dịch chậm rãi nói ra: "Hoàng thượng có biết hoàng vị của người có được

như thế nào không?"

Nói đến chuyện này, sắc mặt Tiêu Thiên Dịch liền trở nên hơi cứng nhắc không được tự nhiên, bởi vì hoàng vị của y không phải phụ hoàng cam tâm tình nguyện cho y, mà chính là cưỡng hoàng thúc bức bách phụ hoàng hạ chỉ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 907: Người Thừa Kế Hoàng Vị Chân Chính

Tuy trong lòng Tiêu Thiên Dịch không được tự nhiên, nhưng vẫn nói thật.

"Là cửu hoàng thúc khiến cho phụ hoàng hạ chỉ truyền hoàng vị cho ta."

"Thế nhưng chỉ sợ hoàng thượng không cam lòng để người cướp đi hoàng vị, trước mắt ông ta bị thương tình dưỡng trong cung, nếu như sức khỏe phục hồi như cũ, người còn ngồi được trên hoàng vị sao?"

Vân Thiên Vũ uể oải mở miệng, lời nói của nàng giống như lời cảnh tỉnh Tiêu Thiên Dịch.

Bởi vì Tiêu Thiên Dịch quá vui sướng, nên đã hoàn toàn quên mất vấn đề này.

Nếu như sức khỏe phụ hoàng phục hồi như cũ, sẽ làm như thế nào, sẽ để cho hắn ngồi trên hoàng vị sao?

Phụ hoàng luôn luôn coi trọng quyền thế, làm sao có thể an tâm làm thái thượng hoàng đây.

Sắc mặt Tiêu Thiên Dịch tái nhợt, nghĩ tới nguyên nhân Vân Thiên Vũ xuất hiện ở đây, không phải là nàng muốn bảo hắn giết phụ hoàng đấy chứ.

"Không phải là nàng muốn bảo ta giết phụ hoàng chứ."

Vân Thiên Vũ từ tốn nói: "Không phải ta muốn người giết, mà chính là người nên giết, nếu ông ta không chết, vậy người chết chính là người."

"Không, không."

Cho tới bây giờ Tiêu Thiên Dịch không nghĩ tới việc giết hoàng đế, nghe lời nói của Vân Thiên Vũ, y hoàn toàn không thể nào tiếp nhận sự thật như vậy.

Sắc mặt y tái nhợt, ngẩng đầu nhìn Vân Thiên Vũ.

Nữ nhân này chẳng những xinh đẹp, mạnh mẽ, mà thủ đoạn cũng độc ác, ở một phương diện khác, y thậm chí có chút sợ nàng.

"Chẳng lẽ không có biện pháp khác sao? Tỷ như hạ dược khống chế ông ấy, để cho ông ấy bệnh cả đời không khỏe, để cho ông ấy luôn ốm yếu."

Loại thuốc này đương nhiên là có, đáng tiếc Vân Thiên Vũ không có ý định cho y.

Bởi vì trước mắt nàng muốn cho hoàng đế chết.

Nếu như hoàng đế không chết, sau này nhất định sẽ còn làm ra rất nhiều chuyện nữa, nếu còn sống liền muốn sinh sự, vậy không bằng để cho lão ta chết đi.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa nói: "Hoàng thượng hãy nghe ta kể một câu chuyện xưa đi, nếu như người nghe xong vẫn không muốn xuống tay với hoàng đế như cũ, như vậy ta sẽ không nói thêm gì nữa."

Vân Thiên Vũ đứng dậy đi đến một bên, nhìn ra bên ngoài.

Nàng không nhanh không chậm nói: "Truyền thuyết kể rằng phu nhân Nam Dương vương Dung Hành xinh đẹp như tiên, Nam Dương vương

sủng ái có thừa. Có một năm y mang theo phu nhân tiến cung chúc thọ hoàng đế, hoàng đế vừa nhìn thấy Nam Dương vương phi liền kinh động như gặp thiên nhân, lúc ấy liền nảy sinh ý nghĩ chiếm đoạt."

"Nhưng Nam Dương Vương phi và Nam Dương Vương nghĩa nặng tình thâm, khi đó Nam Dương Vương phi còn mang thai, trong lòng hoàng đế sinh ra ghen ghét, hằn âm thầm hạ độc Nam Dương Vương phi, khiến cho Nam Dương Vương phi sinh non, đứa bé vốn dĩ sức khỏe không tốt, mà hoàng đế cũng giở trò vào ngày Nam Dương Vương phi sinh hạ đứa bé, trá đổi một người có dung mạo hơi giống Nam Dương Vương phi, nhưng đã chết vào."

"Người ngoài đều nói Nam Dương Vương phi khó sinh qua đời, nhưng lại không biết Nam Dương Vương phi đã bị hoàng đế trộm đổi tiến cung."

"Nam Dương Vương phi tiến cung cũng không vui vẻ, nàng yêu Nam Dương Vương Dung Hành, không thích hoàng đế, cho nên vẫn luôn sầu não uất ức, nhưng hoàng đế thật sự rất yêu Nam Dương Vương phi, luôn luôn nhất nàng trong cung trong, rất ít người biết chuyện này."

"Về sau Nam Dương Vương phi mang thai, hạ sinh một đứa con trai, nhưng bởi vì nàng luôn luôn sầu não uất ức, cho nên sau khi sinh hạ hài tử không lâu thì qua đời."

Vân Thiên Vũ nói đến đây thì dừng lại, quay đầu nói với Tiêu Thiên Dịch: "Người biết ta kể câu chuyện cũ này là có ý gì không?"

Tiêu Thiên Dịch nghe xong không hiểu ra sao, hoàn toàn không biết Vân Thiên Vũ có ý tứ gì, bọn họ không phải đang nói đến chuyện giết phụ hoàng sao? Tại sao lại nói đến chuyện này.

Vân Thiên Vũ nhìn bộ dạng Tiêu Thiên Dịch, nhin không được thở dài nhắc nhở hắn.

"Nhi tử mà hoàng thượng thích nhất, xưa nay không phải là thái tử, cũng không phải Hoài vương, cũng không phải người, ông ta thích nhất là đứa bé Nam Dương Vương phi sinh hạ kia, người thừa kế hoàng vị nên là đứa bé kia."

"Ông ta sẽ dốc toàn lực cướp hoàng vị về tay, trao cho đứa bé kia."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 908: Làm Hoàng Hậu Của Ta

Lần này sắc mặt Tiêu Thiên Dịch tái nhợt, cũng hiểu rõ ý tứ của Vân Thiên Vũ.

Nếu y không giết phụ hoàng, phụ hoàng nhất định sẽ không bỏ qua cho y, nhất định sẽ đoạt lại hoàng vị, sau đó trao hoàng vị cho nhi tử yêu quý.

Nhi tử mà lão ta yêu quý là ai?

Cơ thể Tiêu Thiên Dịch đột ngột lui về sau: "Nàng nói nhi tử mà phụ hoàng quý nhất là bát đệ Thiên Giác, đó là nhi tử do Nam Dương Vương phi sinh ra, được phụ hoàng âm thầm an bài dưới danh nghĩa của Sở chiêu nghi."

Vân Thiên Vũ nhẹ nhàng cong khóe miệng: "Không sai, bát hoàng tử Tiêu Thiên Giác chính là nhi tử do Nam Dương Vương phi sinh ra."

Việc này là Tiêu Cửu Uyên vô ý nói với nàng.

Người trong cung cơ bản chưa từng được gặp Nam Dương Vương phi, nhưng Tiêu Cửu Uyên đã gặp qua.

Bát hoàng tử Tiêu Thiên giác rất giống Nam Dương Vương phi.

Vì bảo vệ bát hoàng tử Tiêu Thiên Giác, cho nên từ trước tới nay hoàng thượng rất ít để cho y lộ diện, chỉ làm cho y học tập trong cung.

Trong đình ngắm sao, Tiêu Thiên Dịch mặt tái nhợt không có chút huyết sắc.

Hắn bất lực ngã ngồi lên ghế đá: "Vì sao, vì sao lại như vậy."

"Ta không muốn giết phụ hoàng."

"Nếu như thế, vậy người liền đợi bị người giết đi, ta đã nói nhiều như vậy, nói thêm nữa cũng vô ích, hoàng thượng tự mình định đoạt đi."

Vân Thiên Vũ quay người muốn đi.

Tiêu Thiên Dịch đột nhiên mở miệng: "Chờ một chút."

Vân Thiên Vũ dừng lại nhìn về phía Tiêu Thiên Dịch, Tiêu Thiên Dịch đã tỉnh táo rất nhiều, quanh thân nổi lên hàn ý, đôi mắt hoàn toàn âm trầm.

Y chậm rãi mở miệng: "Ta sẽ tra rõ ràng, nếu quả thật là như thế, ta sẽ động thủ, chẳng những là phụ hoàng, ngay cả nghiệt tử Tiêu Thiên Giác ta cũng sẽ không lưu lại "

Chỉ có diệt trừ phụ hoàng và Tiêu Thiên Giác, hắn mới có thể ngồi vững vàng trên giang sơn hoàng vị này. "Tốt, người đã bằng lòng động thủ, ta cho người một loại độc dược ai cũng không tra được, chỉ cần trúng phải sẽ dần dần chết đi."

Vân Thiên Vũ nói xong liền lấy thuốc ra giao cho Tiêu Thiên Dịch.

Tiêu Thiên Dịch nhận thuốc rồi nhìn Vân Thiên Vũ, chậm rãi mở miệng: "Vũ nhi, vì sao nàng muốn giết hoàng đế."

"Bởi vì nếu ông ta còn sống, sẽ tiếp tục đối phó ta, ta rất chán ghét, cho nên muốn giết ông ta."

Sau khi nói xong nàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Thiên Dịch, cổ quái cười một tiếng.

Nụ cười như vậy làm Tiêu Thiên Dịch hơi kinh hãi.

Vân Thiên Vũ chậm rãi nói: "Cho nên hoàng thượng cũng không nên tùy tiện trêu chọc ta và Tiêu Cửu Uyên, nếu không?"

Nếu không nàng không bảo đảm chính mình sẽ làm ra chuyện gì.

Vân Thiên Vũ nói xong liền nhảy ra ngoài đình ngắm sao, Tiêu Thiên Dịch thấy nàng nhảy xuống, không nhịn được sốt ruột vọt tới đình bên cạnh kêu lên.

"Vũ nhi, nếu như, nếu như ta để nàng làm hoàng hậu của ta, nàng có bằng lòng không?"

Vân Thiên Vũ hơi nhú mào, tức giận nói: "Hoàng thượng về sau chớ lại nói lời như vậy, ta chỉ có thể là thê tử của Tiêu Cửu Uyên, sẽ không là thê tử của bất kỳ kẻ nào khác."

Vân Thiên Vũ nói xong nhảy xuống đất, không thèm quan tâm Tiêu Thiên Dịch sau lưng ra sao.

Hắc Diệu đi theo sau Vân Thiên Vũ, sắc mặt khó coi nói không nên lời, hung hăng trừng Tiêu Thiên Dịch. Gã đoán quả nhiên không sai, tên hoàng đế đáng giận này vậy mà lại dám tư tưởng đến Linh Nghi quận chúa, còn nói cái gì cho nàng ngôi vị hoàng hậu.

Đáng chết.

Vân Thiên Vũ mang theo Hắc Diệu xuất cung, không chút nào lo lắng Tiêu Thiên Dịch sẽ không xuống tay với hoàng đế.

Theo hiểu biết của nàng về Tiêu Thiên Dịch, trong lòng y hoàng vị đặc biệt quan trọng, hiện tại mắt thấy hoàng vị sắp đến, y sao có thể để cho người ta cướp đi đây.

Cho nên Tiêu Thiên Dịch nhất định sẽ không giữ lại lão hoàng đế.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 909: Đích Thân Xử Lý

Nửa đêm hai ngày sau, lúc Vân Thiên Vũ đang ngủ trong An thân vương phủ.

Cửa phủ đột nhiên bị người đập dồn dập.

Hướng quản gia dẫn người đi xem, phát hiện người tới chính là thái giám trong cung, hơn nữa còn là thái giám bên cạnh thái hoàng thái hậu.

Thái giám vừa xuất hiện liền sốt sắng mở miệng: "Thái thượng hoàng bị bệnh, thái hoàng thái hậu mệnh nô tài lập tức tuyên Linh Nghi quận chúa tiến cung kiểm tra cho thái thượng hoàng."

Hướng quản sự nghe, tuy không thích nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, mang theo thái giám đi về Tây Phụng viện bẩm báo chuyện này.

Sau khi sự tình được bẩm báo, Vân Thiên Vũ liền cười lạnh.

Bây giờ nghĩ đến nàng sao? Vậy lúc giết Tiêu Cửu Uyên, sao không nghĩ tới nàng.

Vân Thiên Vũ trực tiếp hừ lạnh nói: "Đi nói cho người tới, nói ta bệnh, không thể nào tiến cung chữa bệnh cho thái thượng hoàng, nói cho thái hoàng thái hậu, trong cung có nhiều ngự y như vậy, vẫn nên để ngự y chữa trị cho thái thượng hoàng đi."

Nói xong, nàng xoay người ngủ, không có ý định để ý đến bất luận kẻ nào.

Diệp Gia nói lại lời của nàng cho thái giám đến tuyên chỉ, thái giám sửng sốt, đến khi tỉnh hồn lại, vội vàng cầu khẩn.

"Vị tỷ tỷ này, xin nói với Linh Nghi quận chúa một chút, bệnh của thái thượng hoàng thật sự rất nghiêm trọng, nếu không cứu chữa, chỉ sợ thái thượng hoàng sẽ không tốt."

Diệp Gia nghiêm mặt lạnh lùng nói.

"Ông không nghe thấy sao, Linh Nghi quận chúa đang bệnh, không thể nào tiến cung chữa bệnh cho thái thượng hoàng, còn nữa, Linh Nghi quận chúa không phải ngự y trong cung, không có lý do gì phải mang một thân ốm bệnh tiến cung chữa trị cho thái thượng hoàng, ông cứ nói lại với thái hoàng thái hậu như vậy đi."

Diệp Gia nói xong liền quay người về Tây Phượng viện, không thèm quan tâm thái giám đằng sau.

Thái giám vẻ mặt đau khổ, đành phải đi theo Hường quản gia rời khỏi Tây Phượng viện.

Thái giám đi khỏi không lâu thì Tiêu Cửu Uyên liền tới. Hắn vào phòng của Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ liền cảm giác được, nhanh chóng xoay người ngồi xuống, nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên một thân cẩm y thêu mãng màu đen đứng dưới đèn, ánh mắt đen láy nhìn Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ kỳ quái mở miệng: "Hơn nửa đêm tại sao huynh lại tới đây?"

"Nghe nói hoàng thượng bệnh nặng, đây là nàng động thủ phải không?"

Vân Thiên Vũ nhướn mày nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: "Là ta động thủ, hơn nửa đêm huynh xuất hiện, không phải là vì chạy tới hỏi ta chuyện này chứ, hay là chạy tới trách cứ ta."

Tiêu Cửu Uyên nghe lời nói hờn dỗi của Vân Thiên Vũ, lắc đầu bật cười.

Hắn đi đến bên giường Vân Thiên Vũ ngồi xuống, sau đó đưa tay ôm nàng, nhẹ nhàng nói.

"Ta không phải tới trách cứ nàng, chỉ là đây là chuyện của ta, lại để cho nàng xuất thủ, ta rất áy náy, lát nữa thái hoàng thái hậu nhất định sẽ đích thân đến, ta tới là dự định tự mình xử lý việc này, nàng liền an tâm ngủ ngon đi."

Vân Thiên Vũ nghe Tiêu Cửu Uyên nói, cuối cùng cười rộ lên, quay lại ôm Tiêu Cửu Uyên một cái rồi nói.

"Vậy còn tạm được."

Nàng nói xong dựa vào trước ngực Tiêu Cửu Uyên, nhẹ nhàng nói.

"Ta biết huynh nể mặt thái hoàng thái hậu, không muốn động thủ với hoàng thượng, thế nhưng nếu người này còn sống, nhất định sẽ tính kế chúng ta, bây giờ hắn lại có thù lớn với chúng ta, càng không thể nào buông tha chúng ta, cho nên chẳng bằng động thủ trước một bước."

Đôi mắt Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng, chậm rãi gật đầu: "Ừm, ta biết."

Hắn nói xong ôm Vân Thiên Vũ nằm xuống, sau đó vỗ nhẹ sau lưng nàng nói: "Vũ nhi ngoan, ngủ đi, những chuyện tiếp theo để ta xử lý, nàng cứ an tâm ngủ đi."

"Được."

Vân Thiên Vũ thấy Tiêu Cửu Uyên đã khôi phục lại, không còn lo lắng cho hắn nữa, an tâm nhắm mắt ngủ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 910: Nghiệt Chung

Tiêu Cửu Uyên không ngủ, hăn mở to đôi mắt khát máu, âm trầm nhìn lên không trung.

Thái hoàng thái hậu, chỉ mong người dừng thật sự tới An Thân Vương phủ, bởi vì cho dù người đến, lần này cũng sẽ không có người để ý tới.

Trong cung.

Trong cung của thái thượng hoàng, thái hoàng thái hậu nghe thái giám bẩm báo, tức giận ném vỡ hết đồ đạc.

"Đáng chết, nàng ta cố ý, nhất định là cố ý, người đâu, bắt nàng ta tới đây, lập tức bắt nàng ta tới đây."

Bà ta nói xong, giống như nghĩ đến gì đó, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn về phía tân đế Tiêu Thiên Dịch, thét chói tai: "Hoàng đế, lập tức hạ chỉ sai người bắt Linh Nghi quận chúa vào trong cung."

Tiêu Thiên Dịch nhìn thái hoàng thái hậu, thái hoàng thái hậu bây giờ hoàn toàn không giống bình thường từ thiện ôn hòa, mà lộ ra dáng vẻ chanh chua, hóa ra ngày xưa là bà ta giả vờ.

Tiêu Thiên Dịch khinh thường nghĩ, một mặt lại nghiêm túc nói.

"Hồi thái hoàng thái hậu, Linh Nghi quận chúa chỉ bị bệnh, cũng không phạm phải chuyện gì, nếu trẫm hạ chỉ bắt nàng, tất nhiên sẽ khiến

dân chúng chỉ trích, hơn nữa dù có bắt nàng đến, nàng không bằng lòng chữa trị cho phụ hoàng, như vậy cũng không tốt, trước mắt cần nhất là nàng cam tâm tình nguyện tiến cung chữa trị cho phụ hoàng."

Tiêu Thiên Dịch nói xong liền quay đầu nhìn về phía hoàng đế trên giường, lúc này trên người hoàng đế nhiều chỗ vết thương thối rữa, đau đớn không chịu nổi, người nhanh chóng gầy đi, lúc này tinh thần ông ta vô cùng tệ, nếu tiếp tục không chữa trị, chỉ sợ không qua khỏi.

Tiêu Thiên Dịch nhìn thấy hoàng đế như vậy, không có chút đồng cảm nào, ngược lại trong lòng dâng lên khoái cảm.

Phụ hoàng, người cũng có hôm nay sao? Nhiều nhi tử như vậy người không thương, lại thương tên nghiệt tử kia, người chờ đó, chẳng mấy chốc nghiệt tử kia sẽ tới gặp người.

Tiêu Thiên Dịch hung hăng nói thầm.

Trong tấm cung, thái hoàng thái hậu nghe Tiêu Thiên Dịch nói thì sửng sốt, vừa đúng lúc này, hoàng đế trên giường thống khổ rên lên: "Mẫu hậu, đau quá."

Trên người lão ta nhiều chỗ thối rữa, gần như không có chỗ nào bình thường, lão ta chỉ cảm thấy bản thân sắp không chịu đựng nổi nữa.

Thái hoàng thái hậu nhìn thấy nhi tử như vậy, trong lòng vô cùng đau đớn, bà ta nhanh chóng đứng dậy nhìn Tiêu Thiên Dịch nói: "Ai gia đi gặp Linh Nghi quận chúa, ai gia nhất định phải đưa nàng ta vào cung chữa trị cho hoàng thượng."

Sau khi nói xong, bà ta quay người vội vàng đi ra ngoài, Tiêu Thiên Dịch sau lưng cười lạnh nhìn thái hậu đang đi ra.

Khóe miệng là nụ cười trào phúng, độc của phụ hoàng là Linh Nghi quận chúa cho, bà ta còn trông cậy Linh Nghi quận chúa sẽ ra tay cứu giúp ư, thật sự là si tâm uống phí.

Tiêu Thiên Dịch nghĩ ngợi rồi nhìn về phía ngự y và thái giám đang quỳ, phát tay nói: "Các người ra ngoài đi, để ta trò chuyện với phụ hoàng."

"Vâng, hoàng thượng."

Ngự y và thái giám lui ra ngoài.

Trong tấm cung chỉ còn lại hai người hoàng đế và thái thượng hoàng, Tiêu Thiên Dịch ngồi ngay ngắn bên giường thái thượng hoàng, lẳng lặng nhìn lão ta.

Ánh mắt âm u làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, thái thượng hoàng động môi khàn giọng nói: "Người, người muốn nói cái gì."

"Phụ hoàng, nghe nói nữ nhân người thích nhất là Nam Dương Vương phi của Nam Dương Vương Dung Hành, đó là sự thật sao?"

"Nghe nói chẳng những người thích Nam Dương Vương phi, còn rất yêu nết Nam Dương Vương phi sinh hạ?"

"Nhi thần muốn hỏi phụ hoàng, vậy chúng ta là cái gì? Những đứa con như chúng ta trong mắt phụ hoàng là cái gì?"

Nếu không phải vì chuyện này, y vẫn không đành lòng xuống tay với lão ta, thế nhưng chỉ cần nghĩ đến lão ta không yêu bọn họ, mà chỉ thích một tên nghiệt chủng, y liền hận không thể để cho lão ta lập tức chết đi.

Nhiều năm như vậy, những đứa con như bọn họ trong mắt lão ta là cái gì, khó trách mặc kệ bọn họ đấu đá thế nào, lão ta đều thờ ơ lạnh nhạt, có lẽ

hắn ước gì tất cả bọn họ đều chết, để cho nhi tử yêu quý của lão ta lên ngôi phải không?

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 911: Che Chết Người

Tiêu Thiên Dịch lạnh lùng cười rộ lên, ánh mắt nhìn hoàng đế càng vô tình hơn.

Sắc mặt lão hoàng đế khó coi, giấy dựa lắc đầu: "Người nói cái gì, ta nghe không hiểu, ta nghe không hiểu người đang nói cái gì?"

"Người nghe không hiểu sao? Vậy nếu như ta giết Tiêu Thiên Giác thì sao, người có thể hiểu hay không đây."

Tiêu Thiên Dịch âm trầm nói, lão hoàng đế trên giường đột nhiên la hoảng lên: "Người dám, Tiêu Thiên Dịch, người dám thử động đến nó một chút xem?"

Dáng vẻ của lão hoàng đế đã chọc giận Tiêu Thiên Dịch, y đột nhiên cúi người tiến đến trước mặt lão hoàng đế, chậm rãi nói: "Nếu như ta nói, ta đã động thủ với hãn rồi, rất nhanh, rất nhanh hãn sẽ xuống dưới hoàng tuyền gặp phụ hoàng thì sao."

"Người người?"

Lão hoàng đế nghe Tiêu Thiên Dịch nói, đột nhiên trợn trừng mắt, nhìn Tiêu Thiên Dịch: "Là người động thủ với ta, đúng hay không? Có phải là người động thủ hay không?"

"Vâng, phụ hoàng, không phải người thích Nam Dương Vương phi nhất sao? Vậy người liền xuống đất tìm bà ấy đi thôi, nhất định bà ấy đang chờ người đấy."

"Không đúng, Nam Dương Vương phi cũng không thương người, bà ấy yêu Dung Hành, cho nên bà ấy đã sớm đi cùng Dung Hành rồi, cho dù người xuống đất cũng không gặp được bà ấy, vậy phải làm sao bây giờ?"

Tiêu Thiên Dịch thương hại nhìn lão hoàng đế.

Lão hoàng đế vốn đã không tốt lắm, lúc này bị Tiêu Thiên Dịch kích động như vậy, liền không thở nổi, liều mạng giãy dụa, thật vất vả giơ tay lên run rẩy chỉ vào Tiêu Thiên Dịch.

"Nghiệt tử, ngươi là đồ bất hiếu, ta muốn nói cho mọi người, loại người như ngươi không xứng làm hoàng đế, không xứng."

Lão hoàng đế nói xong, đột nhiên há to mồm muốn gọi ra ngoài.

Nhưng Tiêu Thiên Dịch càng nhanh hơn một bước che miệng lão ta, khiến cho lão ta không kêu được.

Lúc này lão hoàng đế căn bản không còn sức lực, không động đậy nổi, chỉ có thể mở to mắt trừng Tiêu Thiên Dịch.

Chết không cam lòng trừng mắt, nghiệt tử, không nghĩ tới cuối cùng lão ta lại chết trong tay nghiệt tử này.

Lão hoàng đế trợn tròn mắt, đột nhiên, chậm rãi cố sức mở miệng nói: "Ta tốt xấu gì cũng có được nữ nhân mình thích."

"Thế nhưng ngươi, ngươi ngay cả thích, thích..."

Lão hoàng đế không nói hết câu, trợn to mắt nhìn chăm chăm vào Tiêu Thiên Dịch.

Tiêu Thiên Dịch chậm rãi buông tay ra, lời sau cuối của lão hoàng đế, y đã biết.

Ta tốt xấu gì cũng có được nữ nhân mình thích, còn người ngay cả nữ nhân mình thích cũng không chiếm được.

Đúng vậy, ngay cả nữ nhân mình thích y cũng không chiếm được.

Tiêu Thiên Dịch đứng lên, chậm rãi đưa tay vuốt mắt lão hoàng đế lại, sau đó y quát ra bên ngoài tẩm cung: "Ngự y mau vào, phụ hoàng lại ngất đi, mau vào xem có chuyện gì xảy ra?"

Bên ngoài tẩm cung, ngự y nhanh chóng chạy vào, tiến lên kiểm tra cho lão hoàng đế.

Sau đó ngự y vội vàng quỳ xuống nói: "Xin hoàng thượng nén bi thương."

Tiêu Thiên Dịch quỳ xuống, đau thương kêu một tiếng: "Phụ hoàng."

Mọi người trong tẩm cung đều quỳ xuống, đau buồn không thôi.

Mà lúc này thái hoàng thái hậu vẫn chưa biết hoàng thượng đã chết, bà ta vẫn còn đang nghĩ cách đưa Vân Thiên Vũ vào cung chữa trị cho hoàng thượng.

Ngoài cửa Tây Phượng viện của An Thân Vương phủ, Tiêu Cửu Uyên đang ngăn thái hoàng thái hậu lại.

Hắn đứng mực nói: "Xin thái hoàng thái hậu trở về đi, sức khỏe Vũ nhi không tốt, không thể tiến cung chữa trị cho hoàng thượng được."

Thái hoàng thái hậu nghe Tiêu Cửu Uyên nói, trong lòng khổ sở nói không nên lời.

Tiêu Cửu Uyên là do bà ta nuôi lớn, nếu nói không có chút tình cảm nào là điều không thể.

Nhưng so sánh với nhi tử của bà ta, đương nhiên là nhi tử quan trọng hơn.

Thái hoàng thái hậu ghen ngào nói: "Cửu Uyên, để cho Linh Nghi quận chúa tới cứu hoàng huynh của con đi."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 912: Trì Hoãn Đại Hôn

Tiêu Cửu Uyên lạnh nhạt cười: "Thật xin lỗi, ta không với nổi huynh trưởng thái hoàng thái hậu cao như thế."

"Xin thái hoàng thái hậu trở về đi, ta lặp lại lần nữa, Vũ nhi sinh bệnh, không thể nào tiến cung."

Khuôn mặt Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng, thái độ kiên quyết, cho thấy sẽ không để cho Vân Thiên Vũ tiến cung.

Thái hoàng thái hậu nhìn Tiêu Cửu Uyên, chậm rãi quỳ xuống cầu khẩn.

"Cửu Uyên, xem như mẫu hậu cầu xin con, để cho Linh Nghi quận chúa tiến cung một chuyến đi, hoàng huynh của con thật sự rất thống khổ, giúp nó một lần đi, lần này ta cam đoan, về sau nó sẽ không bao giờ gây phiền phức cho con và Linh Nghi quận chúa nữa, sẽ không bao giờ nữa."

Thái hoàng thái hậu khóc lớn lên.

Vừa nghĩ tới những đau đớn giờ phút này nhi tử phải chịu, bà ta đau đến không muốn sống, hận không thể gánh chịu thay.

Đáng tiếc lần này, cho dù thái hoàng thái hậu có quỳ xuống cầu xin, Tiêu Cửu Uyên cũng không thay đổi.

Bởi vì hãn nghĩ đến đây là Vũ nhi động thủ, nếu là Vũ nhi động thủ, nàng sẽ không xuất thủ cứu hoàng đế.

Mà hãn cũng không thể phụ tấm lòng của Vũ nhi.

Tiêu Cửu Uyên trầm giọng mở miệng: "Thái hoàng thái hậu trở về đi, Vũ nhi tuyệt đối sẽ không tiến cung."

Hãn nói xong quay người đi vào trong Tây Phượng viện, không có ý định để ý tới thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu đằng sau thấy Tiêu Cửu Uyên đi vào Tây Phượng viện, không có ý định để ý tới bà ta.

Thái hoàng thái hậu nóng vội đứng lên, bà ta đột ngột nghiêm nghị kêu lên: "Tiêu Cửu Uyên người đứng lại, có phải người muốn bức tử ta mới cam tâm hay không, nếu người không cho Linh Nghi quận chúa tiến cung, ta sẽ chết trước mặt người."

Thái hoàng thái hậu hung ác thề.

Tiêu Cửu Uyên xoay người lại lạnh lùng nhìn thái hoàng thái hậu.

Lần nào cũng dùng chiêu này, bà ta cho rằng mọi chuyện vẫn như lúc trước sao? Lúc trước hãn thương bà ta, cho nên vừa nghe bà ta nói như vậy, sẽ tự động nhượng bộ, nhưng bây giờ bà ta đã muốn giết hãn, trái tim hãn lạnh tới cực điểm, bà ta lại uy hiếp hãn, còn hữu dụng sao?

"Xin cứ tự nhiên." Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng nói rồi quay người đi, không thèm quan tâm đến thái hoàng thái hậu sau lưng.

Thái hoàng thái hậu sững sờ, khóc lớn lên.

Đúng lúc này, sau lưng vang lên tiếng bước chân, có người vội vã chạy tới, chính là Hướng quản gia và một tên thái giám trong cung, thái

giám chạy tới nhanh chóng mở miệng.

"Thái hoàng thái hậu, thái thượng hoàng đã băng hà."

Một tiếng băng hà, trực tiếp khiến cho thái hoàng thái hậu mắt trắng dã, thân thể mềm nhũn té xuống đất.

Tiêu Cửu Uyên đi đến trước cửa Tây Phượng viện hạ lệnh: "Đưa thái hoàng thái hậu về cung đi."

"Vâng, Ly vương gia."

Thái giám vội vàng đỡ thái hoàng thái hậu rời đi, Tiêu Cửu Uyên ánh mắt u ám nhìn đám người đang đi xa dần, chậm rãi quay người quay về Tây Phượng viện.

Trong lòng hẫng hoàn toàn buông lỏng một hơi, cuối cùng giải quyết được một phiền phức lớn.

Bởi vì thái thượng hoàng băng hà, hoàng đế ban phát chiếu thư công bố thiên hạ, cho nên đại điển đăng cơ cũng giản lược.

Tân đế đăng cơ, chiếu cáo thiên hạ, thái thượng hoàng băng hà, cả nước đau buồn, một tháng không cho phép cưới gả.

Ý chỉ vừa hạ xuống, toàn bộ kinh thành đều cực kỳ bi ai, nhưng có những người còn khó chịu hơn.

Sắc mặt người của hai đại vương vô cùng khó coi.

Vốn dĩ mấy ngày nữa chính là ngày đại hôn của hai đại vương phủ, không nghĩ tới bây giờ lại không cho phép cưới gả một tháng, vậy chẳng phải bọn họ phải đợi đến hơn một tháng sau mới có thể cử hành hôn lễ sao.

Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên âm trầm khó coi vô cùng.

Ngược lại Vân Thiên Vũ lại lạnh nhạt, thông dong nói: "Tân đế băng hà, cả nước để tang một tháng là thường tình, không phải chỉ là một tháng thôi sao? Một tháng sau chúng ta lại cử hành đại hôn là được."

"Vốn ngại thời gian vội vàng, hiện tại vừa vặn từ từ chuẩn bị, một tháng sau lại làm một hôn lễ lớn."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 913: Tối Nay Ta Ở Lại Cùng Nàng

Tiêu Cửu Uyên tuy không muốn đồng ý, thế nhưng cũng không có cách nào.

Thái thượng hoàng băng hà, cả nước để tang một tháng, đã xem như khách khí, nếu là ba tháng, vậy sau ba tháng hẳn mới có thể thành hôn.

Nếu không phải Ly Vương phủ đã chuẩn bị thỏa đáng tất cả, hẳn muốn mang Vũ nhi rời đi kinh thành, đi ra bên ngoài thành thân.

Nhưng hẳn lại nghĩ tới chuyện đã đồng ý với Vũ nhi, muốn chuẩn bị cho Vũ nhi một hôn lễ long trọng, cho nên hẳn vẫn chờ đến sau khi đại hôn mới đi.

Trước mắt tiên đế đã chết, không ai đến tìm bọn họ gây phiền phức nữa.

Chờ một tháng thì chờ một tháng đi.

Cuối cùng tâm tình Tiêu Cửu Uyên cũng bình ổn lại.

"Vậy thì một tháng sau lại cử hành đại hôn."

Hẳn vừa vặn lợi dụng thời gian một tháng này dọn dẹp lại Ly Vương phủ một chút, chờ đến sau khi đại hôn, hẳn liền cùng Vũ nhi đi xuống phía nam, du sơn ngoạn thủy.

Tiêu Cửu Uyên trong lòng suy nghĩ như vậy, sắc mặt cũng tốt hơn nhiều.

Chỉ là hắn vừa mới nói xong, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, còn có tiếng nói thất vọng.

"Vậy chúng ta không phải tay không một chuyến rồi sao?"

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn ra phía ngoài, liền nhìn thấy mấy bóng dáng từ ngoài cửa đi tới.

Người đi đầu là Quân Hạo Thiên béo mập và Lâm Tâm Mộc dịu dàng xinh đẹp tuyệt trần.

Phía sau bọn họ chính là Lão Vương Gia của An Thân Vương phủ.

Trước đó Quân Hạo Thiên và Lâm Tâm Mộc đã nghe An Thân Vương phủ An lão Vương gia nói chuyện đại hôn bị trì hoãn, trong lòng đang mất hứng.

Không nghĩ tới hiện tại lại nghe được Tiêu Cửu Uyên nói, trong lòng thất vọng cho nên thốt ra.

Vân Thiên Vũ đứng dậy nghênh đón Quân Hạo Thiên và Lâm Tâm Mộc, nàng kéo hai người ngồi xuống, sau đó chậm rãi nói.

"Đại hôn trì hoãn một tháng thì sợ cái gì, sư phụ và sư mẫu liền ở lại An Thân Vương phủ đi, thời gian một tháng là rất nhanh, hai người đã đến, vừa vặn giúp đỡ con, điều này chẳng lẽ không tốt sao?" Vân Thiên Vũ nhìn Lâm Tâm Mộc, Lâm Tâm Mộc thấy nàng trông mong nhìn bà ta, không khỏi cười khẽ: "Tốt, vậy thì ở đây giúp Vũ nhi cũng được, chờ con đại hôn xong chúng ta mới trở về."

"Cảm ơn sư mẫu."

Vân Thiên Vũ vui mừng cười rộ lên.

Trong khách sảnh, An Thân Vương phủ Lão Vương Gia nhanh chóng mở miệng nói: "Ta lệnh người chuẩn bị một bàn yến hội, chúng ta vừa vặn vừa ăn vừa nói."

"Được."

Mọi người trăm miệng một lời đáp lại, sau đó tất cả đều cười rộ lên.

Tiêu Lăng Phong lập tức an bài xong xuôi, phân phó người chuẩn bị một bàn yến hội trong phòng khách Tây Phương viện.

Mọi người vui vẻ ăn một bữa bữa tối, không vì chuyện đại hôn trì hoãn mà không vui.

Ăn tối xong, Tiêu Lăng Phong cho người an bài Quân Hạo Thiên và Lâm Tâm Mộc ở lại, chính mình thì mang theo Tiêu Dạ Thần quay về sân nhỏ nghỉ ngơi.

Ban đêm, mọi người đều uống hơi nhiều, sớm đã nằm ngủ.

Ngược lại Tiêu Cửu Uyên không uống bao nhiêu, tinh thần đặc biệt tốt, hẵn luôn luôn ở lại trong phòng Vân Thiên Vũ không chịu đi.

"Vũ nhi, không ngại tối nay ta ở lại cùng nàng chứ?"

Người nào đó nằm ở trên giường, bày ra dáng vẻ ghẹo người, dẫn dụ Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ nhìn ánh mắt nóng rực kia, liền biết hẵn muốn làm gì.

Thế nhưng nàng vừa nghĩ tới hẵn đòi hỏi vô độ là sợ, lập tức nghiêm túc nói.

"Tiêu Cửu Uyên, đêm hôm đó là ngoài ý muốn, cho nên từ giờ trở đi, trước khi cử hành đại hôn, huynh đừng hy vọng làm gì."

"Nếu huynh lại to gan dám suy nghĩ lung tung, xem ta xử huynh thế nào."

Vân Thiên Vũ nghiêm túc nhìn Tiêu Cửu Uyên, thật giống như nếu Tiêu Cửu Uyên dám không nghe lời nàng, nàng sẽ không gả đi vậy.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngư Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 914: Báu Vật Hiếm Thấy

Vẻ mặt Tiêu Cửu Uyên tối sầm, trong lòng vô cùng oán hận Tiêu Thiên Dịch, một tháng cũng không xong chuyện cưới hỏi.

Còn nữa, hiện tại hắn vô cùng nghi ngờ người này cố ý, không phải y vẫn còn mong nhớ Vũ Nhi chứ?

Nếu như vậy, hắn không ngại đập nát đầu y.

Hiện tại Vũ Nhi là thê tử danh chính ngôn thuận của hắn.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ, sắc mặt khó coi, mở miệng nói: “Vũ Nhi, nàng nói tên Tiêu Thiên Dịch kia có phải cố ý không, cố ý hạ chỉ như vậy khiến ta và nàng không thể đại hôn.”

“Chẳng lẽ hắn còn muốn giở trò gì, muốn đoạt lấy nàng từ ta, nếu hắn dám làm như vậy, xem ta đập nát đầu hắn như thế nào.”

Ánh mắt Tiêu Cửu Uyên vô cùng lạnh lẽo.

Trước đây hắn nể mặt hoàng đế, là vì lo lắng cho thái hậu, nhưng đối với tân đế Tiêu Thiên Dịch, hắn không hề nể nang gì.

Vân Thiên Vũ nghe Tiêu Cửu Uyên nói xong, biết Hắc Diệu không nói với Tiêu Cửu Uyên những lời Tiêu Thiên Dịch nói với nàng.

Nếu không Tiêu Cửu Uyên nhất định sẽ xử lý Tiêu Thiên Dịch.

Hiện tại, tiên đế mới mất, cho nên vẫn không nên cho hắc biết chuyện này thì tốt hơn.

Vân Thiên Vũ liếc Tiêu Cửu Uyên một cái: “Người ta đang là hoàng đế, muốn nữ nhân như thế nào mà không có, chàng nghĩ ta là vàng ai ai cũng mơ tưởng sao?”

Vân Thiên Vũ nói xong, Tiêu Cửu Uyên từ trên giường nhảy xuống, đi đến trước mặt Vân Thiên Vũ bế nàng lên, bá đạo nói.

“Vũ Nhi không phải vàng, là báu vật hiếm có, ta sẽ coi chừng chặt chẽ.”

Vân Thiên Vũ bị hắc chọc cười.

Nàng cười, Tiêu Cửu Uyên được voi đòi tiên, cúi người hôn môi nàng, sau đó hôn đến lúc nàng loạn ý tình mê, thừa cơ cầu xin.

“Vũ Nhi, đêm nay ta ở lại cùng nàng được không?”

Vân Thiên Vũ muốn đồng ý, nhưng lại giật mình phản ứng.

Người này quá âm hiểm rồi, lại hôn nàng đến ý loạn tình mê thừa thời cơ cầu xin.

Nàng tuyệt đối không thể quen tặc xấu này của hắc, cho nên Vân Thiên Vũ đẩy Tiêu Cửu Uyên ra, ngoài cười nhưng trong không cười chỉ vào cửa nói.

“Lập tức về ngủ cho ta, ta không cho phép gì hết, nếu lại nghĩ lung tung, ta không ngại cho chàng hôn mê, sau đó đóng gói đuổi về Ly vương phủ.”

Tiêu Cửu Uyên tối mặt, xoay người đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Vũ Nhi, lòng dạ nàng thật ác độc.”

Nhưng lần này lại ngoan ngoãn nghe lời đi ra.

Đợi sau khi Tiêu Cửu Uyên rời đi, Vân Thiên Vũ lập tức gọi Hắc Diệu vào.

“Nhớ kỹ, lúc trước ở đài ngắm sao trong cung, những lời tiên đế từng nói, tuyệt đối đừng nói cho vương gia nhà các người, hiện tại tiên đế mới qua đời, không nên gây chuyện nữa, cho nên không cần nói cho chàng biết gì hết, chờ sau khi chúng ta đại hôn rồi kinh, ta sẽ nói cho chàng biết.”

Hắc Diệu suy nghĩ rồi đồng ý, tiên đế vừa mới chết, quả thật không gây thêm chuyện gì nữa.

Nếu lúc này cho vương gia biết tiên đế mong nhớ Linh Nghi quận chúa, hẳn nhất định sẽ đánh giết vào tận trong cung, nói không chừng còn có thể giết tiên đế.

Hắc Diệu nghĩ, trầm ổn gật đầu: “Được, ta nhớ rồi.”

Y nói xong đi ra ngoài, nhưng đi tới cửa, Vân Thiên Vũ lại gọi y, dặn dò một câu.

“Hắc Diệu, người phái hai người theo dõi vương gia, nếu chàng đến chỗ nào, lập tức bẩm báo ta, chúng ta phải chú ý chàng bất cứ lúc nào.”

“Được.”

Hắc Diệu biết Linh Nghi quận chúa làm như vậy là vì bảo vệ vương gia nhà mình, lập tức đồng ý, vừa đi ra ngoài liền phái hai thủ hạ theo dõi chủ tử từ xa, để tránh phiền phức.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 915: Tiếng Xấu Muôn Đời

Sở dĩ Vân Thiên Vũ làm như vậy, chính là bởi vì nghĩ đến lời nói lúc trước của tân Tiêu Thiên Dịch.

Y lại hỏi nàng có nguyện ý làm hoàng hậu của y hay không.

Nếu như tân đế thật sự có tâm tư không nên có, như vậy sẽ hết sức bất lợi với Tiêu Cửu Uyên.

Nàng không muốn nói với Tiêu Cửu Uyên từng lời từng lời của Tiêu Thiên Dịch vào lúc này, nhưng nàng không thể không đề phòng Tiêu Thiên Dịch giở thủ đoạn.

Hắc Diệu cũng hiểu điều này, cho nên y liền làm theo Vân Thiên Vũ căn dặn.

Trong phòng, ánh mắt Vân Thiên Vũ u lãnh nhìn cây đèn cầy trong phòng, từ từ nhếch miệng cười lạnh.

Tiêu Thiên Dịch, tốt nhất người đừng ngu xuẩn tính kế ta hoặc Tiêu Cửu Uyên, nếu người thật sự tính kế ta và Tiêu Cửu Uyên, vị trí tân đế vừa mới đăng cơ của người cũng mất luôn.

Không chỉ như thế, ta sẽ khiến người tiếng xấu muôn đời.

Những ngày an nhàn tiếp theo nhiều lắm, chẳng những Ly vương phủ yên ổn rồi, An thân vương phủ cũng yên ổn rồi.

Tiên đế kiêng kị hai đại vương phủ liên thủ, trăm phương ngàn kế muốn thu thập bọn họ.

Tân đế mới vừa đăng cơ, chẳng những phải xử lý việc tang của tiên đế, còn phải xử lý chuyện triều chính.

Vì mới nhận đế vị, rất nhiều chuyện vẫn chưa quen, y đang cố gắng học tập mọi lúc mọi nơi, đương nhiên không rảnh để ý tới chuyện hai đại vương phủ.

Cho nên Ly vương phủ cùng An thân vương phủ chưa bao giờ thoải mái như bây giờ

Ai cũng không cần lo lắng sẽ bị hoàng đế tính kế sau lưng.

Trong Ly vương phủ, Tiêu Cửu Uyên vẫn luôn bận rộn chuyện đại hôn, nhìn chung mọi chuyện đều đã chuẩn bị xong.

Sau khi bận xử lý chuyện đại hôn, hẳn lại bận lo chuyện rời kinh.

Lần này rời đi, hẳn không có ý định hồi kinh nữa, cho nên phải xử lý, sắp xếp ổn thỏa những chuyện cần thiết sau khi rời đi.

Trong lúc này, Tiêu Cửu Uyên thường lui đến An thân vương phủ.

Nhưng cũng chỉ dừng lại ở hôn môi, cầm tay, không có gì khác nữa.

Thái độ Vân Thiên Vũ tương đối kiên quyết, chưa đến ngày đại hôn, không được ngủ cùng.

Mặc kệ Tiêu Cửu Uyên giở thủ đoạn gì cũng không được.

Cuối cùng vương gia cũng nhận mệnh rồi, an phận làm oán phu, chỉ hy vọng sớm đến ngày đại hôn.

Như vậy hẳn có thể ăn no rồi.

Trong An thân vương phủ, ngoài chuẩn bị cho đại hôn ra, Vân Thiên Vũ chỉ luyện đan, luyện rất nhiều đan, theo sư phó Quân Hạo Thiên luyện hai quyển linh công đến mức tùy tâm sở dục.

Hiện tại, linh lực tu vi của Vân Thiên Vũ là thanh linh cấp thấp, có thể tiếp tục luyện linh lực.

Chỉ là linh lực không gian tinh thần đại lục không đủ, căn bản không cách nào để nâng tu luyện tùy ý.

Vốn có thể đến Tụ Linh trận của Tiêu Cửu Uyên tu luyện, nhưng hiện ra tại đó là nơi tổ chức đại hôn, đương nhiên nàng không nên chạy tới Ly vương phủ tu luyện trước ngày đại hôn.

Quân Hạo Thiên cùng Lâm Tâm Mộc biết sau khi Vân Thiên Vũ và Tiêu Cửu Uyên đại hôn phải rời khỏi kinh thành.

Hai người mời Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ đến Thiên Mộc sơn trang ở trước.

Thứ nhất có thể tu luyện, thứ hai có thể ở Thiên Mộc sơn trang hưởng tuần trăng mật, còn có thể ở bên bọn họ.

Thiên Mộc sơn trang thật sự quá lạnh lẽo.

Vân Thiên Vũ nghe Quân Hạo Thiên cùng Lâm Tâm Mộc nói xong liền đồng ý.

Quân Hạo Thiên cùng Lâm Tâm Mộc nghe xong, vô cùng vui vẻ.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Thoáng chớp mắt đã nửa tháng trôi qua.

Linh cữu tiên đế đã được đưa đến Hộ Quốc tự siêu độ, đọi siêu độ xong, đưa đến lăng mộ hoàng gia.

Trong triều, tân đế đã quen với chính sự, tất cả đã đi vào quỹ đạo.

Kinh thành lại trở lại náo nhiệt, mặc dù không đến mức giăng đèn kết hoa, nhưng trên phố lớn ngõ nhỏ, thần sắc người đi đường dường như đã khôi phục.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 916: Hành Động Không Sáng Suốt

Hiện tại, tâm tư mọi người không còn đặt lên tiên đế đã chết, mà quan tâm đến vị trí hoàng hậu của tân đế.

Lúc trước tiên đế hạ chỉ ban Yến Thanh Phong của Yến Bắc Hầu phủ cho Tuyên vương làm phi.

Hiện tại tiên đế đã chết, hoàng thượng sẽ lấy Yến Thanh Phong làm hoàng hậu sao?

Nếu nói như vậy, Yến Thanh Phong thành phượng hoàng rồi.

Trong kinh thành, không ít người lạng lẽ đến Yến Bắc Hầu phủ.

Yến Bắc Hầu phủ lập tức náo nhiệt, quang cảnh hơn trước rất nhiều.

Vốn đã đứng đầu tứ đại gia tộc, hiện tại lại bởi vì Tuyên vương thành hoàng đế mà lại càng phồn hoa.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ không hề có hứng thú với những thứ này trong triều. Bọn họ thầm mong mau chóng thành hôn, sau đó rời kinh.

Về phần tân đế lấy ai là hoàng hậu, bọn họ không quan tâm.

Đương nhiên cũng không cần nịnh bợ người Yến Bắc Hầu phủ.

Chạng vạng hôm đó, một chiếc xe ngựa xuất cung, thẳng đến Ly vương phủ.

Tân đế có chỉ, tuyên Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên vào cung, nhân đại tang tiên đế, y hạ chỉ không được kết hôn trong vòng một tháng, nên làm chậm trễ đại hôn của Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ. Tân đế rất băn khoăn, nên đặc biệt chuẩn bị một phần rượu thịt, bày tỏ sự áy náy với Tiêu Cửu Uyên.

Sau khi Tiêu Cửu Uyên tiếp chỉ, khuôn mặt thản nhiên, nhưng trong lòng âm thầm cảnh giác.

Hắn cũng không quên một chuyện, vị hôn phu trước đây của tân đế là Vũ Nhi, sau đó lại thể hiện mong muốn kết hôn với Vũ Nhi.

Hiện tại không có nghĩa là lòng y nguội lạnh rồi, nếu y một lòng muốn lấy Vũ Nhi làm hoàng hậu, nói không chừng sẽ tính kế hắn.

Cho nên Tiêu Cửu Uyên đưa mắt lệnh cho Bạch Diệu, Bạch Diệu lập tức lạng lẽ lui xuống, chuẩn bị không ít thủ hạ theo Tiêu Cửu Uyên vào cung.

Tiêu Cửu Uyên chân trước vào cung, sau lưng Hắc Diệu phái thủ hạ về An thân vương phủ bẩm báo.

Hắc Diệu mau chóng bẩm báo tin tức này cho Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ nghe Hắc Diệu bẩm báo xong, lông mày nhíu lại.

“Trước mắt trong triều tân đế rất nhiều chuyện, sao lại muốn giải thích cho Cửu Uyên, việc này có ẩn tình bên trong.”

Nàng nói xong, vội đứng lên đi ra ngoài.

Vân Thiên Vũ đưa theo đám người Hắc Diệu đến chỗ Quân Hạo Thiên cùng Lâm Tâm Mộc.

Quân Hạo Thiên cùng Lâm Tâm Mộc thấy sắc mặt nàng không tốt, lập tức lo lắng hỏi: “Vũ Nhi, làm sao vậy, sắc mặt sao khó coi như vậy?”

Vân Thiên Vũ lập tức nói: “Tân đế tuyên Tiêu Cửu Uyên tiến cung, con lo lắng cho chàng, nên muốn mời sư phụ cùng sư mẫu cùng con tiến cung một chuyến.”

Nếu quả thật Tiêu Thiên Dịch dám ra tay tính kế Tiêu Cửu Uyên, chứng tỏ trong tay y có người.

Nàng không dám lơ là, đi cùng sư phụ và sư mẫu sẽ an toàn hơn một chút.

Quân Hạo Thiên cùng Lâm Tâm Mộc nghe xong, lập tức đồng ý.

Hai người đi theo phía sau Vân Thiên Vũ rời An thân vương phủ tiến cung.

Trên đường, Quân Hạo Thiên tò mò mở miệng hỏi: “Tân đế chắc có lẽ không ngu xuẩn đến mức làm khó Ly vương gia ngay lúc này chứ, hẳn mới vừa đăng cơ, lúc này làm khó Ly vương gia cũng không phải là hành động sáng suốt.”

Lần này không phải Vân Thiên Vũ nói, mà là Hắc Diệu nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Tân đế cứ luôn nhớ thương Linh Nghi quận chúa, hẳn muốn lấy Linh Nghi quận chúa làm hoàng hậu.”

Hắc Diệu vừa nói, Quân Hạo Thiên cùng Lâm Tâm Mộc đã hiểu rõ, trên mặt hai người đều hiện ra vẻ lo lắng.

“Chúng ta nhanh lên đi.”

Mấy bóng người lao vút đi, như vì sao xẹt qua giữa không trung, chớp mắt đã không thấy.

Trong cung.

Nguyệt Lâm điện của tân đế.

Trong điện, đèn đuốc sáng trưng, Tiêu Cửu Uyên mới từ trên xe ngựa đi xuống, hai thái giám khom người tiến lại, dè dặt bẩm: “Nô tài tham kiến Ly vương gia, hoàng thượng đang ở trong điện chờ vương gia.”

Tiêu Cửu Uyên dẫn mấy người Bạch Diệu vào trong, tiểu thái giám muốn đưa tay ra ngăn Bạch Diệu lại, nhưng lại không dám.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 917: Muốn Nam Nhân Đến Diên Rồi

Tiêu Cửu Uyên dẫn Bạch Diệu cùng vài tên thủ hạ vào cửa Nguyệt Lâm điện.

Nhưng đám người Bạch Diệu đứng ở cửa lớn, không vào trong.

Bởi vì đứng ở cửa lớn tiện lợi nhất, trong chú ý tới động tĩnh của vương gia, ngoài có thể gọi thủ hạ tiến vào giúp vương gia nhà mình bất cứ lúc nào.

Trong đại điện, Tiêu Cửu Uyên đi thẳng vào trong, nhìn thấy bên điện đặt một cái bàn tròn, trên bàn tròn bày biện mấy thứ đồ ăn, còn bày một bầu rượu.

Tiêu Cửu Uyên nheo mắt lại nhìn, chẳng lẽ tân đế thật sự chỉ đơn thuần tuyên hãn tiến cung tỏ rõ sự áy náy với hãn.

Tiêu Cửu Uyên vừa nghĩ vừa ngẩng đầu nhìn người ngồi dựa lưng về phía hãn, mặt hướng bên trong, chậm rãi nói: “Thần tham kiến hoàng thượng.”

Người dựa lưng về phía hãn từ từ quay mặt lại, kết quả không phải tân đế mà là nữ nhi của Nam Dương vương Dung Kỳ.

Dung Kỳ mặc quần áo trắng muốt, tóc búi cao, nhìn phía sau như một nam nhân. Nhưng vừa xoay người lại, Tiêu Cửu Uyên liền nhận ra nàng ta

là Dung Kỳ.

Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên vô cùng khó coi, đôi mắt lạnh lùng tỏa ra hàn khí.

“Hoàng thượng đâu?”

“Biểu ca, là muội muốn gặp huynh nên cầu xin hoàng thượng giúp đỡ, huynh đừng trách hoàng thượng.”

Quanh thân Tiêu Cửu Uyên tỏa đầy sương lạnh, con người vô cùng âm trầm nhìn Dung Kỳ, cười lạnh ra tiếng.

“Xem ra Tiêu Thiên Dịch vẫn còn để ý tới Vũ Nhi cho nên liên thủ với Dung Kỳ người đứng không?”

Dung Kỳ không trả lời câu hỏi của Tiêu Cửu Uyên mà đứng lên nhìn hắn, trong mắt tràn đầy chấp niệm.

“Biểu ca, huynh biết không? Từ lúc còn rất nhỏ muội đã thích huynh, hồi đó hạ độc Linh Nghi quận chúa, lừa huynh, thật ra là bởi vì muội thích huynh. Tại sao huynh lại không cảm nhận được?”

“Nhiều năm như vậy, vì muội muốn xứng với huynh, ở Linh Sơn môn cố gắng tu luyện, cố gắng luyện đan, cố gắng khiến bản thân mạnh mẽ hơn, chỉ vì để xứng với huynh.”

“Nhưng tại sao, tại sao huynh lại thích Vân Thiên Vũ kia? Nàng ta có gì tốt, trước đây là hạng người vô năng, gần đây mới có chút bản lĩnh, nhưng cũng chỉ là thủ đoạn lạt mềm buộc chặt thôi. Tại sao nam nhân các huynh lại mê mẩn như vậy?”

Dung Kỳ nói xong, khuôn mặt lãnh ngạo hiện đầy tức giận, đồng mâu hiện lên sự ghen ghét.

Nàng ta hoàn toàn không cho Tiêu Cửu Uyên cơ hội nói chuyện, lại tiếp tục nói.

“Tại sao huynh lại đối xử với muội như vậy? Muội thích huynh nhiều năm như vậy, sao huynh lại nhẫn tâm tàn nhẫn tổn thương muội?”

“Biểu ca, bây giờ muội cho huynh một cơ hội, chỉ cần huynh lấy ta, hai chúng ta lại tốt như trước đây. Nếu không thì...”

Dung Kỳ hơi nhếch khóe miệng, khuôn mặt bất giác trở nên vô cùng dữ tợn.

Nàng ta trở nên xấu xí như vậy, Tiêu Cửu Uyên đến liếc mắt cũng ghét bỏ, lạnh lùng mở miệng nói: “Nếu không ngươi muốn thế nào?”

“Muội không có được cũng không thể để người khác có được. Hơn nữa, đây là lần cuối cùng muội cho huynh cơ hội. Nếu huynh không quý trọng, muội cam đoan sau này sẽ khiến huynh sống không bằng chết.”

“Nếu không thể yêu, vậy thì hận đi.”

Dung Kỳ hung dữ nói.

Tiêu Cửu Uyên hừ lạnh một tiếng, cười nói: “Ngươi xứng để cho ta hận sao? Ngươi cho là ta coi trọng ngươi như vậy sao?”

Tiêu Cửu Uyên vô cùng xem thường, thực không hiểu đầu nữ nhân này để làm gì, không yêu được liền hận.

Nàng ta xứng sao?

“Xem ra biểu ca từ chối cơ hội này.”

Dung Kỳ ngoan cố nói, Tiêu Cửu Uyên đã hoàn toàn mất đi kiên nhẫn, quát lạnh: “Đồ không biết liêm sỉ, muốn đàn ông đến điên rồi, vội vàng

dâng tới cửa như vậy, thật sự muốn chết.”

Hắn vừa dứt lời, xoay mình rút cây thương dài nhắm thẳng Dung Kỳ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 918: Thập Đại Kim Giáp Thi Nhân

Sắc mặt Dung Kỳ đột nhiên thay đổi, vội lùi về sau. Nàng ta vừa lui xuống vừa quát Tiêu Cửu Uyên: “Tiêu Cửu Uyên, huynh rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt. Vậy cũng đừng trách muội, muội tuyệt đối sẽ không tha cho huynh.”

Nàng ta vừa nói xong, xoay người nói giữa không trung: “Kim giáp nhân.”

Vù vù mấy bóng người.

Mười kim giáp nhân lóe kim quang, lặc mình xuất hiện.

Hai kim giáp nhân trong đó vung cánh tay dài, nhắm thẳng đến cây thương đen dài, hoàn toàn không run sợ trước uy lực của cây thương.

Thấy cây thương đen dài nghênh diện, hai kim giáp nhân trực tiếp vung tay hướng về phía đó.

Vù vù tiếng vang không ngừng.

Thương bị kim giáp nhân hất tung ra ngoài, Tiêu Cửu Uyên mặt biến sắc, phi thân tiếp được cây thương. Lui xuống, thân mình rơi xuống đất.

Bạch Diệu phía sau hét lớn một tiếng: “Người đâu, bảo vệ vương gia.”

Ngoài điện, mấy bóng người lao vào, nhắm thẳng hướng Tiêu Cửu Uyên.

Trên Nguyệt Lâm điện, Dung Kỳ cười lạnh xoay mình quát: “Kim giáp thiên nguyên trận.”

Mười kim giáp nhân nhanh chóng vào vị trí, trong đại điện nổi lên một tòa trận pháp màu vàng rất nhanh. Trận pháp như một cái lồng vồng bao vây Tiêu Cửu Uyên cùng đám người Bạch Diệu.

Ngoài trận, Dung Kỳ biến thái cười rộ lên: “Tiêu Cửu Uyên, không phải huynh rất ngông cuồng sao? Hôm nay xem huynh ngông cuồng như thế nào? Vốn ta còn muốn cho huynh một cơ hội, không ngờ huynh thật sự không thêm, vậy thì chết đi.”

Dung Kỳ dứt lời, ngoài đại điện, một giọng nói khác vang lên: “Sư muội, tốc chiến tốc thắng, đừng lôi thôi dài dòng với hắn. Nếu sư phó phát hiện, kim giáp thiên nguyên trận này bị chúng ta trộm đi, chỉ sợ sẽ rất phiền phức.”

Người này vừa dứt lời, giọng nói ngạo mạn của Dung Kỳ vang lên: “Đại sư huynh, bên sư phó có ta lo liệu, sư phó thương ta như vậy, ta tin người sẽ không trách ta.”

Dung Kỳ nói xong, không hề để ý đến nam tử bên cạnh, mà lạnh lùng nhìn chăm chăm đại trận màu vàng kia.

Lúc này, trong đại trận, Tiêu Cửu Uyên đã nhanh chóng đánh giá trận pháp này, nghĩ xem đây là trận pháp gì.

Vừa nhìn, sắc mặt Tiêu Cửu Uyên liền thay đổi: “Nín thở, đây là thập đại kim giáp thi nhân, bên trong trận pháp này có thi độc, nếu hít phải chắc chắn sẽ chết.”

Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên vô cùng khó coi.

Ngoài trận, Dung Kỳ cười lên ha hả: “Tiêu Cửu Uyên, quả nhiên không hổ là linh trận sư, nếu biết trận pháp này, huynh có biện pháp phá giải sao?”

Trong trận, không ai để ý tới Dung Kỳ, Bạch Diệu nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: “Thập đại kim giáp thi nhân là cái gì?”

“Kim giáp nhân chúng ta thấy lúc trước thật ra là thầy khô quần hoàng kim khôi giáp lên, trong cơ thể những thi nhân này có thi độc hết sức lợi hại, nếu chúng ta không phá giải được đại trận, rất nhanh, mọi người chúng ta đều sẽ chết vì thi độc bên trong.”

Tuy rằng bọn họ có thể nín thở, nhưng cũng không thể kéo dài.

Tiêu Cửu Uyên nhanh chóng ngẩng đầu tìm mắt trận của Kim Giáp Thiên Nguyên trận, mỗi một trận pháp đều sẽ có mắt trận này.

Nhưng hắn vừa tìm, lại vô cùng kinh hãi.

Trận pháp này thật lợi hại không ngờ.

Dùng thập đại kim giáp nhân bày đại trận, trên thân người kim giáp lòe ra màu vàng khôi giáp kim quang.

Kim quang tỏa quang mang vàng, bao phủ cả đại trận, cứ như vậy khiến người khác không thể tìm được mắt trận của đại trận.

Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên càng lúc càng nghiêm trọng, càng lúc càng khó coi.

Cuối cùng hắn cắn răng trầm giọng nhìn đám người Bạch Diệu nói: “Xem ra chúng ta chỉ có thể đánh liều một phen thôi. Ta dùng Cửu Lôi Phệ linh trận va chạm Kim Giáp Thiên Nguyên trận. Nếu có thể tạo ra một khe

nứt, các người mau chóng lao ra, nếu không được, chỉ sợ tất cả chúng ta đều sẽ bị trọng thương. Đến lúc đó nếu lại trúng thêm thi độc, chắc chắn sẽ phải chết ở đây.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 919: Hủy Kim Giáp Thiên Nguyên Trận

Tiêu Cửu Uyên liếc mắt nhìn mấy tên Kim Giáp Thiên Nguyên trận một lượt.

Mọi người cùng đồng thanh: “Chúng ta nguyện sống chết đi theo vương gia.”

Tiêu Cửu Uyên nghe những thủ hạ này nói, trong lòng cuối cùng quyết định chủ ý, phải xông ra Kim Giáp Thiên Nguyên trận.

Hắn nhanh chóng ngồi xếp bằng xuống, sau đó bắt đầu kết trận.

Lúc này Vân Thiên Vũ cùng đám người Quân Hạo Thiên và Lâm Tâm Mộc đã vào cung.

Vốn dĩ bọn họ còn không biết Tiêu Cửu Uyên cùng hoàng đế đang ở chỗ nào, nhưng vừa tiến cung đã nhìn thấy trong cung có một chỗ, kim quang bắn ra bốn phía.

Vân Thiên Vũ vừa nhìn thấy, tim đập loạn, lắc mình lao thẳng đến cung điện lóe ra kim quang.

Quân Hạo Thiên cùng Lâm Tâm Mộc phía sau liền đi theo, đám người Hắc Diệu, Ảnh Tử theo sát phía sau.

Đám người chớp mắt đã đáp xuống bên ngoài Nguyệt Lâm điện.

Hắc Diệu phía sau Vân Thiên Vũ liếc mắt một cái liền nhìn ra trong cung điện này có đại trận.

Sắc mặt gã khó coi, vội nói: “Không xong rồi, trong Nguyệt Lâm điện có trận pháp, chỉ sợ vương gia bị nhốt ở trong trận pháp.”

Sắc mặt Vân Thiên Vũ vô cùng khó coi, ngón tay lặng yên nắm chặt.

Tiêu Thiên Dịch, y thật sự dám làm như vậy.

Được, xem ra người Tiêu gia thật sự dễ quên, hơn nữa cũng không coi lời người khác nói ra gì.

Tiêu Thiên Dịch, hoàng vị này xem ra nên chấm dứt.

Vân Thiên Vũ nghĩ trong lòng, nhanh chóng quay đầu nhìn phía Quân Hạo Thiên cùng Lâm Tâm Mộc nói: “Sư phó, làm sao đây? Có biện pháp phá hủy đại trận không?”

Lần trước sư phó đã phá hủy một đại trận. Nhưng sau khi Quân Hạo Thiên nhìn, lại lắc đầu.

“Không được, đại trận này có chút cổ quái, trong trận hình như có danh đường, nếu ta phá hủy đại trận, chỉ sợ người ở bên trong sẽ bị thương nặng.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

Vân Thiên Vũ vô cùng nóng vội.

Vừa đúng lúc này, một chỗ trong đại trận đột nhiên vang lên tiếng đánh ầm ầm. Đại trận màu vàng, một chiếc sừng nhanh chóng nhô ra bên ngoài, dường như có thứ gì đó đang va chạm.

Sắc mặt Quân Hạo Thiên nghiêm trọng, nhanh chóng triệu hồi linh khí lợi hại nhất trên người mình, Ngân Dực Phệ thiên kiếm.

Đây là bảo kiếm vô cùng lợi hại, nhưng thứ này có thể tiết lộ thân phận của ông ta, cho nên chưa bao giờ sử dụng.

Nhưng lần này vì Vân Thiên Vũ, ông ta không quan tâm nhiều như vậy.

“Phệ Thiên, đi, phá hủy trận pháp.”

Ngân Dực Phệ Thiên kiếm trên người, đột nhiên hiện ra cánh màu bạc, như một người bay múa, chớp mắt bay đến Kim Giáp Thiên Nguyên trận.

Ngân Dực Phệ Thiên kiếm từ trên trời lao xuống, nhắm thẳng chỗ kia lao tới.

Xoẹt xoẹt, vèo vèo, ầm.

Tiếng nổ lớn vang lên.

Kim Giáp Thiên Nguyên trận bị Cửu Lôi Phệ linh trận của Tiêu Cửu Uyên cùng Ngân Dực Phệ Thiên kiếm của Quân Hạo Thiên, trong ngoài giáp công, phá ra một khe nứt.

Mà trông coi khe nứt đó là một kim giáp thi nhân.

Kim giáp thi nhân bị Cửu Lôi Phệ linh trận cùng với Ngân Dực Phệ Thiên kiếm cao thấp giáp công, nổ thành bọt đỏ.

Một trận điểm thất thủ, cả đại trận mất đi cân bằng.

Mà Tiêu Cửu Uyên tinh thông trận pháp, vừa thấy đại trận rối loạn, cũng không đợi kim giáp thi nhân kịp phản ứng, thân hình vừa động, nhanh chóng hành động, chạy ra khỏi Kim Giáp Thiên Nguyên trận.

Đám người Bạch Diệu mau chóng theo sát phía sau vọt ra.

Mấy người chớp mắt như mũi tên bắn ra ngoài.

Trong đại điện phía sau, Dung Kỳ cùng mấy người Linh Sơn môn, mặt đều biến sắc.

Không ngờ Kim Giáp Thiên Nguyên trận lại phá tan, mười kim giáp thi nhân mới có biện pháp duy trì đại trận, hiện tại bị giết mất một, không có biện pháp duy trì đại trận nữa.

Có lẽ sư phó ở đây cũng may một chút, nhưng bọn họ không cách nào kết Kim Giáp Thiên Nguyên trận thứ hai.

Cho nên chỉ có thể đổi chiến.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 920: Đến Rồi Thì Đừng Đi

Đại đệ tử Linh Sơn môn xoay mình nói: “Sư muội, mau thu hồi kim giáp thi nhân.”

Đây là thứ thủ hộ Linh Sơn của Linh Sơn môn, không thể dễ dàng vứt bỏ.

Nhưng hiện tại Dung Kỳ đã hoàn toàn phát điên, căn bản không để ý tới lời đại sư huynh nói, nàng ta trầm giọng mệnh lệnh cho kim giáp thi nhân.

“Đi, giết bọn chúng đi.”

Chín kim giáp thi nhân rút khỏi đại trận, lắc mình lao thẳng đến đám người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ.

Tiêu Cửu Uyên nhanh chóng kéo Vân Thiên Vũ lại, trầm giọng dặn dò: “Vũ Nhi, cẩn thận.”

Hắn nói xong, nhanh chóng khoát tay, xuất ra linh lực màu tím đối phó với kim giáp thi nhân.

Tiếng ầm ầm vang lên, Nguyệt Lâm điện bị phá hủy.

Quân Hạo Thiên cùng Lâm Tâm Mộc cũng không khách khí, đưa tay xuất linh lực màu tím.

Kim giáp thi nhân bị linh lực màu tím tấn công văng ra ngoài.

Lúc này, Ngân Dực Phệ Thiên kiếm của Quân Hạo Thiên lại lao tới, nhằm thẳng một kim giáp thi nhân.

Vèo một tiếng, kim giáp thi nhân bị Ngân Dực Phệ Thiên kiếm xuyên thủng, kim giáp thi nhân đó chớp mắt bị hủy diệt.

Từ đó, mấy người Linh Sơn môn mặt biến sắc, vài người cùng nhìn phía Dung Kỳ: “Sư muội, mau thu hồi, kiếm đó chính là khắc tinh của kim giáp thi nhân, nếu còn không thu hồi, kiếm đó sẽ giết hết kim giáp thi nhân.”

Dung Kỳ cũng biết kim giáp thi nhân không phải đối thủ, xoay mình thu hồi kim giáp thi nhân.

Tiêu Cửu Uyên vừa thấy kim giáp thi nhân bị thu lại, vội hành động, quảng thương dài trong tay ra, thẳng đến Dung Kỳ.

Tiện nhân này, xem hấn giết nàng ta như thế nào.

Sắc mặt Dung Kỳ đột nhiên thay đổi, vội vã thu hồi.

Linh lực của nàng ta căn bản không phải đối thủ của Tiêu Cửu Uyên. Trước đây, nàng ta đã thấy rõ ràng, linh lực tu vi của Tiêu Cửu Uyên đã đạt đến tử linh, trước mắt chỉ có sư huynh nàng ta đến cấp lam linh, mới có thể liều mạng. Đại đệ tử Linh Sơn môn lao đến, vung tay xuất lam linh.

Thương của Tiêu Cửu Uyên trực tiếp quét qua, uy áp lam linh, lao thẳng đến đại đệ tử Linh Sơn môn.

Mặt mấy đệ tử Linh Sơn môn biến sắc, một trong số đó lập tức kêu to: “Phong Bạo Ma Hùng, đi.”

Một linh thú lao ra, thẳng tới Tiêu Cửu Uyên.

Vân Thiên Vũ biến sắc, trầm giọng quát: “Ngạo Minh, đi.”

Thân hình nhỏ của Ngạo Minh xoay thành lớn. Thân hình cao lớn linh mãnh lao về phía Phong Bạo Ma Hùng. Hai linh thú khổng lồ giao chiến.

Tiêu Cửu Uyên mắt đen khát máu, bàn tay vừa nhấc, linh lực màu tím xuất hiện, trực tiếp tấn công đại đệ tử Linh Sơn môn.

Nếu bị hấn đánh một chiêu, người này không chết cũng tàn.

Tất cả người Linh Sơn môn mặt biến sắc, ai nấy đều hoảng hốt: “Người dám giết hấn, chính là kẻ thù của Linh Sơn môn.”

Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng cười: “Là kẻ thù với Linh Sơn môn các người thì sao, chúng ta có thể giết người Lăng Vân tông, cũng có thể giết người Linh Sơn môn các người.”

Hấn vừa nói xong, toàn bộ Linh Sơn môn run sợ, đệ nhất thiên hạ Lăng Vân tông là do hấn hạ bệ.

Thật sự quá kiêu ngạo.

Tiêu Cửu Uyên một chiêu đã hung hăng oanh kích về phía đại đệ tử Linh Sơn môn.

Đại đệ tử Linh Sơn môn toàn lực chống lại, tử linh lao thẳng vào lam linh, một tiếng va chạm vang lên.

Đại đệ tử Linh Sơn môn trọng thương.

Thấy không địch lại, kẻ đó mở miệng: “Chúng ta đi, hôm nay chúng ta không đánh lại hấn.”

Kẻ đó vừa nói xong, Tiêu Cửu Uyên một góc đại diện như sát thần mở miệng: “Còn muốn chạy, chạy được sao? Nếu đã đến đây rồi thì đừng đi

nữa.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 921: Giết Không Tha

Giọng điệu cứng rắn của Tiêu Cửu Uyên vừa dứt, một tên đồ đệ Linh Sơn môn đối diện mặt biến sắc, hung hăng mở miệng nói: “Người thật sự cho rằng chúng ta sợ người?”

Lời vừa dứt, người này xoay người nói: “Huyết Nguyệt Ngân Lang, lên!”

Một con sói trắng lắc mình chạy vội ra.

Người này lại mở miệng: “Hỏa Vũ Cuồng Sư, lên.”

“Bát Dực Hắc Xà Hoàng, lên.”

Gần như trong chớp mắt, trong đại điện bữa bãi, xuất hiện thêm mấy linh thú cao lớn uy vũ.

Linh Sơn môn quả nhiên không hổ là Linh Sơn môn, xưa nay vì ký kết linh thú mà kiêu ngạo.

Nghe nói Linh Sơn môn có một công pháp độc môn bí quyết gọi linh thú, có thể ký kết các loại linh thú lợi hại.

Người bình thường thật đúng là không dám tùy tiện đối nghịch người Linh Sơn môn.

Nhưng hôm nay bọn họ chống lại đám người Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên cũng không sợ mấy linh thú.

Hắn vừa thấy người Linh Sơn môn triệu hồi vài linh thú lợi hại, không nói hai lời, lập tức nhanh chóng kết trận.

“Cửu Lôi Phệ linh trận, đi.”

Chín đóa Lôi Vân nhắm thẳng Huyết Nguyệt Ngân Lang, chạy như điên.

Đồng thời Tiêu Cửu Uyên đưa tay, một đạo linh lực màu tím chạy về phía một Hỏa Vũ Cuồng Sư.

Quân Hạo Thiên cùng Lâm Tâm Mộc một bên cũng không nhàn rỗi, hai người bọn họ đưa tay, hai đạo tử linh xuất hiện.

Một âm thanh cực lớn vang lên, linh lực trực tiếp bay về phía Bát Dực Hắc Xà Hoàng đang bay múa giữa không trung.

Bát Dực Hắc Xà Hoàng vốn rất mạnh, chẳng những lực công kích lợi hại, còn có thể bay múa.

Thật không ngờ lần này gặp phải hai tử linh liên thủ, cho nên không đợi nó phát huy khả năng siêu cường của bản thân, liền bị oanh tạc giữa không trung, vô cùng thê thảm.

Người Linh Sơn môn không ngờ bên người Tiêu Cửu Uyên, ngoài hắn ra, còn có hai tử linh.

Vài người nhìn nhau, cuối cùng nhanh chóng mở miệng: “Đi nhanh đi, nếu không đi, chỉ sợ muốn cũng không đi được.” Mấy người bất chấp để ý tới linh thú của bọn họ, lắt mình rời đi.

Đáng tiếc Tiêu Cửu Uyên xưa nay có thù tất báo, cho tới bây giờ cũng không có ngoại lệ, vừa thấy người Linh Sơn môn định chuồn đi.

Hắn trầm giọng thét ra lệnh: “Bạch Diệu Hắc Diệu, chặn bọn họ lại, giết không tha.”

Bạch Diệu Hắc Diệu lắc mình thẳng đến đệ tử Linh Sơn môn định trốn.

Nguyệt Lâm điện một đoàn ấu đã.

Vân Thiên Vũ thấy, đang định gia nhập.

Vừa đúng lúc này, có hơi thở sắc bén tới gần.

Hơi thở sắc bén này thoáng qua một cái, chẳng những Vân Thiên Vũ, Tiêu Cửu Uyên cũng cảm thấy.

Tiêu Cửu Uyên sắc mặt trầm xuống, chẳng lẽ lại một người lợi hại nào đến nữa.

Hắn đang nghĩ thanh âm vèo vèo rất nhỏ phía sau vang lên.

Bốn bóng người đột nhiên từ phía trên rơi xuống Nguyệt Hoa điện.

Người vừa xuất hiện khoát nhẹ tay.

Trong không khí, áp lực bao phủ bốn phía, khiến tất cả mọi người đều không nhúc nhích được.

Tiêu Cửu Uyên thân là tử linh, lại bị linh lực cường đại của người tới áp chế đến không nhúc nhích được.

Sắc mặt hắn không khỏi thay đổi, nhanh chóng nghĩ, người này rốt cục là ai, chẳng lẽ là môn chủ Linh Sơn môn.

Nếu là như vậy, bọn họ sẽ gặp phiền toái.

Tiêu Cửu Uyên đang nghĩ liền nhìn thấy người tới, nhanh chóng tiêu sái tới trước Quân Hạo Thiên, cung kính mở miệng nói: “Thiếu thành chủ, người thật khiến chúng ta dễ tìm.”

Tiêu Cửu Uyên cùng Vân Thiên Vũ nghe xong lời này, nhất tề thở phào nhẹ nhõm, chứng tỏ người đến không phải địch, như vậy bọn họ cũng không cần lo lắng xảy ra chuyện.

Nhưng những người này là ai, linh lực quá kinh khủng, mà lại trực tiếp dùng linh lực áp chế bọn họ không nhúc nhích được.

Nhưng Quân Hạo Thiên cùng Lâm Tâm Mộc lại không bị áp chế, hai người chỉ âm trầm nhìn người tới.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 922: Người Thần Giới

Cuối cùng Quân Hạo Thiên thở dài một hơi nói: “Được rồi, ta và các người đi, nhưng các người đừng làm khó bọn tiểu bối này.”

Quân Hạo Thiên nói xong, lại mở miệng nói: “Để ta nói hai câu với một người bạn, lập tức đi với các người.”

Bốn người kia trái lại không phản đối, Quân Hạo Thiên cùng Lâm Tâm Mộc nhanh chóng tiêu sái tới trước mặt Tiêu Cửu Uyên cùng Vân Thiên Vũ, xin lỗi nói.

“Ly vương gia, Vũ Nhi, chúng ta không thể tham gia hôn lễ của các con rồi, cũng không thể chiêu đãi các con đi Thiên Mộc sơn trang trước, sau này các con thành thân, hãy tự đến Thiên Mộc sơn trang.”

Quân Hạo Thiên nói xong, nhìn Vân Thiên Vũ nhanh chóng nói: “Vũ Nhi, về sau Thiên Mộc sơn trang là của con rồi, sư phó đi rồi, về sau không thể chăm sóc con nữa.”

Quân Hạo Thiên nói xong, đã không nhớ liếc Vân Thiên Vũ một cái.

Vân Thiên Vũ khó chịu trong lòng, hơn nữa nàng biết, nhất định sư phó sẽ xuất Ngân Dực Phệ Thiên kiếm mới đưa những người này tới.

Tuy rằng nàng không biết những người này ai, nhưng nàng lại biết, rõ ràng sư phó không muốn theo chân bọn họ trở về.

“Sư phó, bọn họ là ai?”

“Không sao, con đừng lo lắng, bọn họ sẽ không làm hại ta.”

Quân Hạo Thiên bất đắc dĩ nói, bọn họ sẽ không làm hại ông ta, chỉ là sẽ không để ông ta lấy Lâm Tâm Mộc mà thôi. Năm đó hai người bọn họ vì tránh né người nhà, cho nên mới chạy trốn tới Đông đại lục, không ngờ người nhà lại không buông tha, tìm bọn họ trở về.

Lần này lại bởi vì ông ta xuất Ngân Dực Phệ Thiên kiếm mà bị phát hiện.

Nhưng Vân Thiên Vũ thấy sư phó rất không vui, trong lòng lại càng tự trách: “Sư phó, xin lỗi, người cũng vì con cho nên mới bị bọn họ phát hiện.”

Quân Hạo Thiên cười khẽ, tiểu nha đầu này tâm tư nhanh nhẹn, ông ta không nói một lời nào, mà nàng lại phát hiện.

“Nha đầu, không sao, sau này con phải bảo trọng.”

Quân Hạo Thiên bất đắc dĩ nói, Lâm Tâm Mộc bên cạnh ông ta tiến nhanh lên ôm Vân Thiên Vũ: “Vũ Nhi, con bảo trọng, sau khi đại hôn đi Thiên Mộc sơn trang tu luyện linh lực, sau đó ra khỏi Thiên Mộc sơn trang, bên ngoài quá nguy hiểm.”

Vân Thiên Vũ gật đầu: “Cảm ơn sư mẫu.”

Sau đó nàng nhanh chóng nhỏ giọng hỏi: “Sư mẫu, bọn họ là ai, tại sao phải đưa hai người trở về?”

Lâm Tâm Mộc nhỏ giọng nói: “Bọn họ là người của tiểu thần giới Thanh Phong thành, con yên tâm đi, ta và sư phó không sao.”

Vân Thiên Vũ nghe Lâm Tâm Mộc nói xong biết sư phó cùng sư mẫu tạm thời không gặp nguy hiểm.

Nhưng rõ ràng bọn họ không vui.

Vân Thiên Vũ còn muốn hỏi tiếp, nhưng bốn người mặc áo đen, đầu đội khăn choàng màu đen kia đã đi tới, người tới thoáng qua một cái, nhanh chóng mở miệng nói: “Thiếu thành chủ, Lâm tiểu thư, chúng ta cần phải đi.”

Người này vừa nói xong, Vân Thiên Vũ liền nghe ra, rõ ràng sư mẫu là nữ nhân sư phó thích, nhưng những người này lại gọi sư mẫu là tiểu thư, đây không phải chứng tỏ một chuyện sao?

Sư phó và gia tộc sư mẫu không đồng ý bọn họ ở bên nhau, cho nên hai người bọn họ trốn ra khỏi tiểu thần giới, tới đây trốn.

Thật không ngờ đến cuối cùng lại bị phát hiện.

Sư phó cùng sư mẫu đều bị nàng liên lụy, bằng không bọn họ sẽ không bị phát hiện.

Giờ khắc này trong lòng Vân Thiên Vũ vô cùng khó chịu, trơ mắt nhìn sư phó cùng sư mẫu đi theo bốn hắc y nhân kia.

“Sư phó sư mẫu? Hai người yên tâm, con sẽ đi tìm hai người, con nhất định sẽ đi tìm hai người.”

Vân Thiên Vũ kêu lên, Quân Hạo Thiên cùng Lâm Tâm Mộc đi xa hơn mười mét phía trước cười lắc đầu: “Đừng đi tiểu thần giới, an tâm đợi ở đây, tiểu thần giới quá nguy hiểm.”

Hai người dứt lời, thân hình vừa động phiêu nhiên mà đi, bốn gã hắc y nhân kia cũng lắc mình rời đi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 923: Ta Sẽ Để Các Người Hạ Vị

Vân Thiên Vũ phía sau buồn đến mức mắt nhòe lệ, trong lòng nàng vô cùng tự trách bản thân.

Đều do nàng, nàng vô dụng, mới làm phiền sư phó cùng sư mẫu.

Sư phó, sư mẫu hai người chờ con, con nhất định sẽ đi tiểu thần giới tìm hai người, sau đó con sẽ đưa hai người về, con cam đoan, sẽ giúp tới quang minh chính đại ở bên nhau.

Vân Thiên Vũ đang yên lặng tự nhủ trong lòng, Tiêu Cửu Uyên cách đó không xa đã đi tới, đưa tay ra ôm lấy nàng: “Vũ Nhi đừng buồn, chờ chúng ta xử lý xong chuyện ở đây, liền đi tìm bọn họ.”

“Được.”

Vân Thiên Vũ gật đầu.

Hai người đang nói chuyện, phía sau đột nhiên có tiếng vang lên, sau đó là tiếng kinh hô của Bạch Diệu: “Không xong rồi, người Linh Sơn môn chạy thoát.”

Tiêu Cửu Uyên cả kinh nhanh chóng quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy người Linh Sơn môn đã chạy thoát.

Chẳng những người chạy thoát, ngay cả linh thú cũng mang đi.

Đám người Bạch Diệu Hắc Diệu đang muốn đuổi theo, Tiêu Cửu Uyên cũng đã phất tay ngăn bọn họ.

“Bỏ đi, đừng đuổi theo, đề phòng bị lừa.”

Lần này cho bọn họ chạy thoát, nếu lần sau còn gặp, hẳn tuyệt sẽ không khinh xuất tha thứ cho bọn họ.

Ánh mắt Tiêu Cửu Uyên vô cùng u ám nghiêm nghị.

Nhưng người Linh Sơn môn và đám người Dung Kỳ chạy thoát, bọn họ có thể tìm một người khác tính sổ.

Hôm nay Tiêu Cửu Uyên sợ dĩ bị người Linh Sơn môn vây trong đại trận, hoàn toàn là vì hoàng đế phái thái giám xuất cung đón hắn, nói ở trong cung bị rượu, muốn bồi tội với hắn.

Không ngờ y liên thủ cùng Dung Kỳ tính kế hắn, ha ha, thật sự quá tốt.

Tiêu Cửu Uyên kéo Vân Thiên Vũ thẳng ra ngoài Nguyệt Lâm điện, định đi tìm tân đế tính món nợ này. Ai ngờ đợi khi bọn họ đi ra khỏi Nguyệt Lâm điện, chỉ thấy vài người đứng ngoài cửa điện.

Cầm đầu là tân đế Tiêu Thiên Dịch, Tiêu Thiên Dịch vẻ mặt áy náy đứng ngoài cửa điện, nhìn thấy hai người Tiêu Cửu Uyên cùng Vân Thiên Vũ đi ra, y lập tức đi tới, thái độ cực kỳ thành khẩn giải thích với Tiêu Cửu Uyên cùng Vân Thiên Vũ.

“Cửu hoàng thúc, Linh Nghi quận chúa, trăm không ngờ Dung Kỳ quá kiêu ngạo, dám động thủ với cửu hoàng thúc, trăm vô cùng áy náy, trăm giải thích với hai người.”

Tiêu Cửu Uyên nhếch khóe miệng, sâu kín cười lạnh.

Giải thích có tác dụng còn cần vương pháp làm gì.

Nhưng người này trái lại thông minh hơn ba y, biết làm ra vẻ công việc, không phải y tưởng như vậy hăn tạm tha cho y rồi chứ.

Vậy thì y thật sự nằm mơ rồi.

Tiêu Cửu Uyên bước nhanh lên phía trước, lập tức túm áo bào Tiêu Thiên Dịch, trầm giọng mở miệng: “Tiêu Thiên Dịch, người cho là người nói câu ấy này có tác dụng sao? Người dám cùng Dung Kỳ liên thủ tính kế ta, ta sẽ không bỏ qua cho người.”

Tiêu Thiên Dịch nhanh chóng mở miệng nói: “Vậy cửu hoàng thúc định tính món nợ này như thế nào?”

Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng nhìn y, từ từ cười khế.

“Tiêu Thiên Dịch, có phải người định kích thích ta, sau đó để cho ta tức giận đánh người, như vậy người đạt thành mục đích, đại thần trong triều cùng dân chúng bên ngoài sẽ nói Tiêu Cửu Uyên ta vô vương pháp, ngang ngược càn rỡ, lại dám ra tay với đương kim thánh thượng, nhất định phải nghiêm trị, có phải hay không?”

Tiêu Cửu Uyên vừa nói vừa nhẹ nhàng thay Tiêu Thiên Dịch gõ gõ long bào, âm trầm nói.

“Tiêu Thiên Dịch, người đã quên người ngồi trên ngôi vị hoàng đế như thế nào sao? Ta có cách cho người thượng vị, cũng có cách cho người thoải mái hạ vị, không chỉ như thế, ta còn muốn người để tiếng xấu muôn đời.”

Hăn nói xong đưa tay kéo Vân Thiên Vũ, xoay người đi, cũng không thèm nhìn Tiêu Thiên Dịch phía sau.

Dưới bóng đêm, mặt Tiêu Thiên Dịch trắng trắng đen đen, hàn ý chui lên từ lòng bàn chân y, đột nhiên y hồi hận vì đã liên thủ cùng Dung Kỳ.

Mà khi Dung Kỳ đưa người Linh Sơn môn đến, còn cho y thấy linh thú lợi hại trong tay bọn họ, y cho là bọn họ nhất định sẽ thành công, kết quả thì sao?

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 924: Mưu Kế Của Tân Đế

Trong lòng Tiêu Thiên Dịch bất an ngẩng đầu nhìn điện Nguyệt Lâm bị phá hủy thành một đồng đồ nát, từ từ xoay người, ánh mắt kiên định.

Y không sợ Tiêu Cửu Uyên, hẳn muốn đối phó với ý đúng không? Vậy thì y cứ đợi hẳn đến đối phó là được.

Tiêu Thiên Dịch đang suy nghĩ đột nhiên trầm giọng hạ lệnh: “Người đâu, tuyên người của phủ Yến Bắc hầu tiến cung.”

“Vâng, hoàng thượng.”

Tiêu Thiên Dịch muốn triệu người của phủ Yến Bắc hầu để nghị đối sách.

Lúc này Tiêu Cửu Uyên nắm tay Vân Thiên Vũ xuất cung, nhưng lúc đi đến nửa đường, Vân Thiên Vũ lại dừng lại, nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: “Đưa ta đến cung thái hoàng thái hậu.”

“Nàng muốn đến chỗ bà ta làm gì?”

Tiêu Cửu Uyên nhún mày, không muốn gặp lại thái hoàng thái hậu.

Thật ra trong lòng không muốn nhìn thấy ánh mắt oán hận của thái hoàng thái hậu. Cho nên cảm thấy không gặp là tốt nhất.

“Tiêu Thiên Dịch dám cả gan ra tay tính kế với huynh, chính là tìm chết, ta muốn nói chuyện y hại chết tiên đế cho thái hoàng thái hậu, để thái hoàng thái hậu xử lý y, thái hoàng thái hậu ở trong cung nhiều năm nếu muốn giết Tiêu Thiên Dịch là chuyện rất dễ dàng.”

“Bà ta sẽ không giết Tiêu Thiên Dịch, y là hoàng đế, là tôn tử của bà ta.”

Vân Thiên Vũ lắc đầu: “Huynh vẫn xem thường tình cảm của mẫu thân dành cho nhi tử, trong lòng thái hoàng thái hậu bà ta yêu thương nhi tử của mình, chứ không phải hoàng đế, nếu để bà ta biết Tiêu Thiên Dịch hại chết tiên đế, bà ta sẽ không bỏ qua cho Tiêu Thiên Dịch.”

Vân Thiên Vũ nghĩ đến việc bởi vì Tiêu Thiên Dịch tính kế mà làm hại sư phó và sư mẫu bị đưa về tiểu thần giới, trong lòng nàng liền tức giận, hận không thể giết chết y.

Lúc đầu bọn họ đưa y lên ngôi, cũng đã nhiều lần nói với y đừng gây hiềm khích với bọn họ, bọn họ không muốn có hiềm khích.

Sau đại hôn bọn họ sẽ rời kinh, sẽ không làm ảnh hưởng đến ngôi vị của y.

Nhưng y thì sao, cuối cùng vẫn muốn ra tay với Tiêu Cửu Uyên.

Vân Thiên Vũ càng nghĩ càng oán hận, ngẩng đầu u ám nhìn Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên biết trong lòng nàng oán hận Tiêu Thiên Dịch vì chuyện của Quân Hạo Thiên và Lâm Tâm Mộc.

Nếu hắn không đưa nàng đi gặp thái hoàng thái hậu, chỉ sợ nàng sẽ tự đi.

“Được, ta đưa nàng đi, nhưng mà ta sẽ không gặp bà ta.”

“Không cần huynh gặp bà ấy, ta gặp là được rồi.”

Tiêu Cửu Uyên nghe Vân Thiên Vũ nói xong, cũng không phản đối nữa, đưa tay nắm lấy tay Vân Thiên Vũ, đi thẳng đến cung điện của thái hoàng thái hậu.

Cung điện của thái hoàng thái hậu rất yên tĩnh, không còn náo nhiệt như ngày xưa.

Trước mắt hoàng đế là tôn tử của thái hậu.

Đứa cháu này vẫn chưa tỏ thái độ rõ ràng với bà ta, cho nên đại thần trong triều vẫn đang chờ xem thái độ.

Vì vậy cung điện của thái hoàng thái hậu vô cùng quanh quẽ, không có lấy một người.

Rất nhiều thái giám cung nữ có thể nghĩ cách đều đã nghĩ cách chuyển đến nơi khác.

Thái hoàng thái hậu của ngày hôm nay đã không thể so sánh được với ngày trước.

Tiêu Cửu Uyên nhìn thấy quang cảnh như vậy, trong lòng không biết có cảm giác gì, nghĩ đến chuyện bà ta từng liên thủ với hoàng huynh muốn giết hắn.

Trong lòng càng cảm thấy đáng đời, đây là báo ứng của bà ta.

Nhưng từ phương diện tình cảm mà nói, hắn lại cảm thấy không đành lòng.

Bên ngoài cung điện, Tiêu Cửu Uyên nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Nàng vào đi, ta ở đây chờ nàng, ta sẽ trông chừng ở đây, không để bà ta có cơ hội làm hại nàng.”

“Không sao.”

Vân Thiên Vũ nói xong, tự mình đi vào đại điện.

Cung điện của thái hoàng thái hậu hết sức vắng vẻ, không một bóng người, chỉ có mấy cung nhân già đang thu dọn đồ đạc

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 925: Kẻ Giết Người

Mấy cung nữ nghe được tiếng bước chân truyền đến từ bên ngoài đại điện, vội quay đầu nhìn, nhìn thấy Vân Thiên Vũ một thân áo lam, đi tới nhẹ nhàng như một nàng tiên.

Mấy người đều ngẩn người ra, nhìn mặt nhau sau đó cẩn thận quỳ xuống: “Tham kiến Linh Nghi quận chúa.”

“Thái hoàng thái hậu đâu rồi, ta muốn gặp bà ta.”

Vân Thiên Vũ lạnh lùng hỏi.

Mấy cung nữ nhìn đi nhìn lại, cuối cùng có một người nhỏ giọng trả lời: “Thái hoàng thái hậu trong người không khỏe, đang nghỉ ngơi ở tẩm cung.”

Không biết Linh Nghi quận chúa đến đây làm gì, hiện tại người thái hoàng thái hậu hận nhất chính là nàng.

Nàng lại còn dám đến gặp thái hoàng thái hậu.

Vân Thiên Vũ đối với cung điện của thái hoàng thái hậu vô cùng quen thuộc, vừa nghe được thái hậu ở tẩm cung nghỉ ngơi, nàng lại đi về phía tẩm cung.

Vừa mới đến bên ngoài tẩm cung vẫn còn chưa đi vào đã nghe được trong tẩm cung truyền đến tiếng ho khan.

Lại nghe thấy tiếng khuyên nhủ: “Thái hoàng thái hậu người hãy uống thuốc đi, nếu người không uống thuốc làm sao mà khỏi bệnh được.”

Đáng tiếc thái hoàng thái hậu vẫn không để ý, vẫn mệt mỏi nằm trên giường ho khan không ngừng.

Bà ta bây giờ chỉ kéo dài chút hơi tàn thôi.

Nghĩ đến nhi tử đã chết của mình, lòng bà ta đau như cắt, bà ta hận, hận không thể giết chết Vân Thiên Vũ để giải hận.

Nếu như nàng trị thương cho nhi tử của bà ta, nhất định nó sẽ không chết.

Hơn nữa bây giờ bà ta hoài nghi, sợ dĩ nhi tử của bà bị như vậy, nhất định là do Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ liên thủ tính kế nên mới phải chết.

Trong lòng thái hoàng thái hậu tràn đầy hận ý, tuy nhiên lại không thể làm gì.

Tuy nói trong tay bà ta có mấy người, nhưng những người đó thì có thể làm gì chứ.

Muốn giết Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ là chuyện không thể.

Trong tẩm cung thái hoàng thái hậu đang xót xa nghĩ.

Bên ngoài tẩm cung, Vân Thiên Vũ không nhanh không chậm đi vào, cô cô đang hầu hạ thái hoàng thái hậu nhìn thấy nàng, không những nhú mày nhìn Vân Thiên Vũ, chậm rãi mở miệng:

“Linh Nghi quận chúa, sao nàng ta lại tới đây?”

Bây giờ thái hoàng thái hậu đang hận nàng, nàng tới đây làm gì.

Cô cô vừa dứt lời, thái hoàng thái hậu đang nằm trên giường không ngừng ho khan cả người vô lực, đột nhiên bị kích động, nhanh chóng ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy Vân Thiên Vũ một thân áo lam, ngũ quan mỹ lệ đang đi từ ngoài vào tẩm cung.

Thái hoàng thái hậu vừa nhìn thấy Vân Thiên Vũ, hai mắt đỏ lên, hét lên như một kẻ điên...

“Vân Thiên Vũ, ngươi là kẻ giết người, ngươi giết nhi tử của ta, hại chết nhi tử của ta, có phải là ngươi ra tay với nó nên nó mới chết.”

“Ta liều mạng với ngươi, ta sẽ giết ngươi.”

Thái hoàng thái hậu gào lên lao từ trên giường xuống.

Nhưng bởi vì gần đây bà ta quá thương tâm, lại không ăn uống gì nên cơ thể vô cùng suy yếu, căn bản không có sức lao từ trên giường xuống.

Bà ta vừa cử động, đã ngã từ trên giường xuống.

Cô cô hầu hạ bà ta nhanh chóng tiến lên đỡ lấy: “Thái hoàng thái hậu, người bình tĩnh một chút.”

Thái hoàng thái hậu căn bản không để ý đến cô cô hầu hạ mình, vẫn cứ tức giận trừng mắt hét lên với Vân Thiên Vũ: “

“Ngươi là kẻ giết người, ngươi hại chết nhi tử của ta, ta muốn hạ chỉ chiếu cáo thiên hạ, hoàng nhi của ta bị các ngươi hại chết, để các ngươi mang tiếng xấu muôn đời.”

Thái hoàng thái hậu nói xong liền bảo cô cô quản sự: “Đi, đi gọi hoàng thượng đến đây, ta muốn y hạ chỉ chiếu cáo thiên hạ, Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ chính là tội nhân của Đông Ly, bọn chúng mưu sát hoàng đế”

Cô cô quản sự không dám động đây.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 926: Chân Tướng Tàn Nhẫn

Trong tấm cung, Vân Thiên Vũ lạnh lùng nhìn thái hoàng thái hậu một cái rồi nói: “Hôm nay ta đến đây vốn là có ý tốt muốn nói cho bà biết ai là người hại chết tiên đế, nếu bà đã không muốn biết, nếu bà đã nhận định người đó là ta, vậy thì hạ chỉ đi.”

Nói xong nàng xoay người đi ra ngoài, nhưng nàng cũng không đi vội.

Quả nhiên trên giường lớn, sắc mặt thái hoàng thái hậu thay đổi, bà ta gắt gao nhìn bóng lưng Vân Thiên Vũ, cái gì mà hại chết hoàng đế?

Chẳng lẽ hoàng nhi của bà ta thật sự bị hại chết sao?

Ai? Ai?

Thái hoàng thái hậu vội kêu lên: “Người đứng lại đó cho ta, quay lại, ai gia ra lệnh cho người lập tức quay lại.”

Vốn dĩ Vân Thiên Vũ vẫn chưa định đi, cho nên thông thả quay lại, đứng cạnh giường lớn nhìn thái hoàng thái hậu.

Thái hậu thở hắt hắt gay gắt hỏi:

“Lời người vừa nói là có ý gì? Cái gì là có lòng tốt nói cho ta biết ai hại chết tiên đế, chẳng lẽ tiên đế không phải do các người hại chết.”

Vân Thiên Vũ liếc mắt nhìn thái hậu một cái.

“Xin hỏi bà có chứng cứ gì mà nói ta và Tiêu Cửu Uyên hại chết tiên đế, ngược lại là tiên đế mưu hại chúng ta được chưa? Lúc trước chúng ta đã nói với bà và tiên đế, sau khi chúng ta thành thân sẽ rời Đông Ly, các người vẫn không buông tha chúng ta, cuối cùng nhận được kết cục như vậy, còn muốn trách ai?”

Vân Thiên Vũ tàn nhẫn nói, sau đó nhìn thái hoàng thái hậu: “Sở dĩ sức khỏe tiên đế không được tốt là do bị hạ độc mà thôi.”

“Là người hạ độc?”

Sắc mặt thái hoàng thái hậu khó coi nhìn Vân Thiên Vũ, hận không thể cắn Vân Thiên Vũ một cái.

Vân Thiên Vũ nhún vai nói: “Ta không có thủ hạ ở trong cung, không động chân động tay được, đồ ăn của hoàng đế đều có người hầu hạ, bà nghĩ rằng ta muốn ra tay thì sẽ thành công sao?”

“Vậy thì là ai? Là ai?” “Bà nói xem tiên đế còn sống thì ai sẽ bị uy hiếp nhiều nhất.”

Thái hoàng thái hậu chính là người khôn khéo nhất trong cung, Vân Thiên Vũ vừa nói bà ta đã nghĩ ra đó là ai rồi.

Tân đế vừa kế vị, nếu tiên đế còn sống, với tâm tính của tiên đế, nhất định tiên đế sẽ không để tân đế ngồi vững trên ngôi báu, cho nên người hại chết tiên đế là tân đế.

Vẻ mặt thái hoàng thái hậu lập tức trắng bệch, liều mạng lắc đầu, bởi vì đối với bà ta mà nói thì điều này quá tàn nhẫn.

Tiên đế lại bị chính con của mình hại chết.

Không, bà ta sẽ không bị mắc mưu của nữ nhân này.

“Ai gia không tin chuyện này, người đang lừa ai gia, người muốn mượn tay ai gia để đối phó tân đế, nhất định là tân đế chọc giận các người nên các người muốn xử lý y, nên mới tìm ai gia, ai gia sẽ không để các người được như ý, thủ đoạn mượn đao giết người này, đâu phải các người chưa từng dùng.”

Vân Thiên Vũ nhún vai nói: “Ta không bắt bà phải tin, ta chỉ nói để bà biết, bà có thể tự điều tra, ta nghĩ việc này nếu bà điều tra, nhất định sẽ sáng tỏ.”

“Ta còn có thể nói cho bà thêm một chuyện nữa.”

“Thật ra tiên đế sẽ không chết nhanh như vậy, ta đoán không phải tự nhiên lão ta chết, mà có thể bị người khác giết.”

Vân Thiên Vũ nói xong, thái hoàng thái hậu nhắm mắt lại, trực tiếp ngất đi.

Vân Thiên Vũ nhìn thái hoàng thái hậu một cái, cuối cùng thở dài, xoay người bỏ đi.

Nói thật lần trước nàng cứu tiên đế, chình là vì nể mặt thái hoàng thái hậu.

Nhưng cuối cùng bọn họ vẫn ra tay với Tiêu Cửu Uyên.

Người như vậy chết rồi sẽ khiến người khác đau lòng, còn sống lại làm cho người ta oán hận, bởi vì chỉ cần lão ta còn sống, lão ta nhất định sẽ tính kế.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 927: Tiêu Thần Giới Cường Đại

Vân Thiên Vũ chỉ cảm thấy mệt, vì sao những người này đều muốn tính kế nàng và Tiêu Cửu Uyên, đợi giải quyết tân đế xong, cũng không cách ngày thành thân của bọn họ nhiều lắm, sau khi thành thân, bọn họ đến Thiên Mộc sơn trang tu luyện trước, sau đó nghĩ cách đi tiêu thần giới đưa sư phụ và sư mẫu về.

Như vậy thì tất cả đều vui vẻ.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ đã đi thẳng ra ngoài cung điện thái hậu, Tiêu Cửu Uyên đang chờ nàng bên ngoài, thấy nàng đi ra, nhanh đi qua đó, quan tâm nói: “Mẫu hậu có làm khó nàng không.”

Vân Thiên Vũ lắc đầu: “Không có, chỉ là bà ấy khẳng khẳng rằng chúng ta giết tiên đế.”

“Vậy nàng nói tân đế hại chết tiên đế bà ấy có tin không?”

“Không tin, nhưng ta nghĩ bà ấy sẽ đi điều tra, chỉ cần bà ấy đi thăm dò, tất nhiên sẽ tra ra được.”

Vân Thiên Vũ nói, ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Cửu Uyên, thật ra Tiêu Cửu Uyên là kiểu người bề ngoài lạnh lùng vô tình, nhưng là người trong lòng rất giàu tình cảm.

Đối với thái hậu dù hận hận nhưng không đành lòng.

Vân Thiên Vũ biết Tiêu Cửu Uyên muốn biết tình hình gần đây của thái hậu cho nên nàng chậm rãi nói: “Bây giờ bà ấy không khỏe, huynh không đi gặp bà ấy sao?”

“Gặp làm gì, gặp chỉ thấy bà ấy hận ta.”

Trước đây nhiều lần hắc ấn nhẫn, chính là lo lắng bà ấy, nhưng cuối cùng tiên đế vẫn không buông tha cho hắc, cho nên hắc chỉ có thể ra tay diệt trừ tiên đế.

Nhưng bây giờ trong lòng bà ấy chỉ sợ hận hắc chết đi, hắc cần gì phải gặp.

“Chúng ta đi thôi, xuất cung đi.”

Tiêu Cửu Uyên vươn tay ra nắm tay Vân Thiên Vũ trở về An thân vương phủ.

Tiêu lão vương gia và Tiêu Dạ Thần thấy Vân Thiên Vũ dẫn theo Tiêu Cửu Uyên trở về rất vui vẻ.

Nhưng vui vẻ nhiều nhất là Tiêu lão vương gia phát hiện không thấy Quân Hạo Thiên và Lâm Tâm Mộc, không khỏi kỳ quái hỏi: “Quân tiên bối và Lâm tiên bối đâu?”

Tiêu Lăng Phong hỏi cái này, tâm trạng Vân Thiên Vũ không tốt, bởi vì trực giác nàng cho rằng chính mình đã làm phiền sư phụ và sư mẫu. Cho nên tự trách, xoay người ra khỏi phòng khách trở về phòng nghỉ ngơi.

Tiêu Lăng Phong nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: “Vân nha đầu làm sao vậy? Sắc mặt khó coi như vậy.”

Tiêu Cửu Uyên giải thích: “Ngày hôm nay nàng ấy quá mệt mỏi, cho nên muốn đi ngủ, còn Quân tiên bối và Lâm tiên bối, bọn họ có chút việc

vội vàng đi xử lý, cho nên tạm thời không trở lại.”

Tiêu Cửu Uyên không muốn đề cho Tiêu Lăng Phong biết về chuyện tiều thần giới, để tránh lão suy nghĩ quá nhiều.

Tiêu Lăng Phong nghe xong nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Ngược lại Tiêu Dạ Thần cảm thấy việc này không đơn thuần, nhưng cũng không hỏi tới.

Sau khi Tiêu Cửu Uyên trấn an Tiêu Lăng Phong và Tiêu Dạ Thần đi tìm Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ đang nằm trên giường nghỉ ngơi, nghe thấy động tĩnh quay đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: “Đêm đã khuya, huynh không trở về ngủ lại tới đây làm gì?”

Tiêu Cửu Uyên biết tâm tình nàng không tốt nên tới thăm nàng.

“Ta nói chuyện với nàng một chút.”

Vân Thiên Vũ khẽ gật đầu một cái, sau đó nghĩ đến Quân hạo Thiên và Lâm Tâm Mộc, lại nhớ đến bốn hắc y nhân thần bí đột nhiên xuất hiện.

Thân thủ những người đó thật lợi hại.

Rốt cuộc tiều thần giới là nơi như thế nào?

“Tiêu Cửu Uyên, huynh nói biết tiều thần giới là nơi như thế nào, thân thủ những người đó thật sự quá kinh khủng, chúng ta chưa từng gặp trước đây, trước đây chúng ta cho rằng tử linh đã thực sự là cực kỳ mạnh mẽ rồi, nhưng bây giờ xem ra lực lượng tể thần giới dường như cường đại hơn.”

Điểm này Tiêu Cửu Uyên đồng ý.

“Nghe nói không gian linh lực trong tiểu thần giới hết sức dồi dào, người vừa sinh ra liền có thể tu luyện, cho nên linh lực cường đại cũng không có gì đáng ngạc nhiên, huống hồ trong tiểu thần giới ngoại trừ linh thú còn có yêu thú và các thứ nguy hiểm khác, nếu nhưng năng lực không đủ sẽ rất dễ dàng bị giết chết.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 928: Âm Thầm Xa Khỏi Kinh Thành

Lời Tiêu Cửu Uyên nói khiến cho sắc mặt Vân Thiên Vũ trở nên nghiêm túc, nàng nhớ tới sư phụ từng nói với nàng: “Đừng tới tiểu thần giới, quá nguy hiểm.”

Nhưng cho dù nguy hiểm, nàng cũng muốn đi đến tiểu thần giới mang sư phụ và Tiêu Cửu Uyên về.

“Tiêu Cửu Uyên, sau khi chúng ta thành thân đến Thiên Mộc sơn trang tu luyện! Ta phải nhanh chóng tu luyện đến tử linh giai cấp, đến đột phá tử linh, sau đó chúng ta liền đi đến tiểu thần giới.”

“Được, chờ chúng ta thành thân, nàng muốn đi đến đâu ta cũng sẽ đi cùng nàng.”

Tiêu Cửu Uyên đi đến bên giường, tự tay ôm Vân Thiên Vũ vào trong lòng ngực hân.

Sau này cho dù nàng muốn đi chỗ nào, hẳn đều đi cùng nàng.

Vân Thiên Vũ nghe Tiêu Cửu Uyên nói xong, trong lòng cũng thoải mái hơn một chút, sau đó nàng nghĩ đến thân thể Tiêu Cửu Uyên, từ từ ngẩng đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: “Nghe nói huynh tới từ một trong tứ đại gia tộc ở tiểu thần giới Thanh Long gia tộc, huynh sẽ đi tìm bọn họ sao?”

Nói đến chỗ này, sắc mặt Tiêu Cửu Uyên liền lạnh lùng đứng lên, cả người lạnh lẽo.

Hắn quả quyết lắc đầu: “Ta sẽ không trở về, nếu bọn họ bỏ ta, ta cần gì phải trở về đây.”

“Ừm, chúng ta không phải đi tìm bọn họ.”

Vân Thiên Vũ gật đầu đồng ý, sau đó nhắm mắt định nghỉ ngơi.

Tiêu Cửu Uyên nhớ đến một việc nhanh chóng nói: “Vũ Nhi, sáng sớm ngày mai, ta sẽ lặng lẽ đưa nàng ra khỏi thành, đi Kỳ thành chơi một chuyến được không?”

“Lúc này sao?”

Vân Thiên Vũ mở mắt nhanh, trước mắt còn nửa tháng nữa là đám cưới, bây giờ ra khỏi thành đi du ngoạn thích hợp sao?

Tiêu Cửu Uyên mở miệng cười nói.

“Kỳ thành là thành phố hoa nổi tiếng của Đông Ly quốc, bây giờ là mùa hoa nở, chúng ta đi du ngoạn là thích hợp nhất, ở Kỳ thành ta có một tòa biệt viện thận tiện ở lại, lúc này kinh thành nhiễu loạn, chúng ta nên rời xa những thứ thị phi này, trở về thành thân trước khi diễn ra đại hôn là được?”

Tiêu Cửu Uyên nói đến đoạn này, Vân Thiên Vũ đã hiểu hắn có ý gì?

Lúc này thái hoàng thái hậu đã biết Tiêu Thiên Dịch giết hoàng đế, lấy mất hoàng đế mà thái hoàng thái hậu yêu thương, nhất định bà ta sẽ xử lý Tiêu Thiên Dịch. Nếu bọn họ đợi ở kinh thành, nói không chừng sẽ lan đến đầu bọn họ, cho nên tốt nhất bọn họ lánh đi một thời gian.

Vân Thiên Vũ gật đầu, nhưng lại lo lắng cho Tiêu Lăng Phong và Tiêu Dạ Thần.

“Nhưng mà ta lo lắng cho nghĩa phụ và Tiêu Dạ Thần.”

“Hay là mời bọn họ cùng đi với chúng ta đến Kỳ thành, huynh thấy thế nào?”

Tiêu Cửu Uyên đề nghị.

Vân Thiên Vũ lập tức đồng ý, rốt cuộc lần này cũng yên tâm nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trong phòng, Tiêu Cửu Uyên cương chiều ôm nàng, cúi người hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của nàng, sau đó ôm nàng nằm xuống.

Sáng sớm hôm sau, Vân Thiên Vũ liền nói chuyện đi Kỳ thành với Tiêu Lăng Phong và Tiêu Dạ thần.

Lúc đầu Tiêu Lăng Phong và Tiêu Dạ Thần còn không muốn đi, bởi vì không muốn là kỳ đà cản mũi.

Hai người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ đi đến Kỳ thành, bọn họ đi theo làm gì.

Nhưng cuối cùng nghe Vân Thiên Vũ nói về chuyện thái hoàng thái hậu và cả tân đế, cuối cùng hai người cũng đồng ý.

Cuối cùng người của An thân vương phủ cùng với Tiêu Cửu Uyên rời khỏi kinh thành, đi đến Kỳ thành ngắm hoa.

Bọn họ vừa đi, Tiêu Thiên Dịch liền nhận được tin tức.

Đôi mắt của hắn như có điều gì đang suy nghĩ, Tiêu Cửu Uyên không ở lại kinh thành trừng trị y sao? Sao lại rời khỏi kinh thành rồi.

Hắn không thể coi thường.

Nhưng hắn ra khỏi kinh thành, hắn sẽ không từ bỏ cơ hội như vậy.

Tiêu Thiên Dịch lập tức điều động người của Yến Bắc hầu phủ, cấp tốc chạy tới Kỳ thành tìm cơ hội tấn công Tiêu Cửu Uyên.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 929: Người Còn Yêu Kiều Hồn Hoa

Kỳ thành cách kinh thành không xa lắm, mọi người ngồi xe ngựa, hai ngày là đến Kỳ thành.

Quả nhiên Kỳ thành không hổ danh là thành phố hoa của Đông Ly quốc, mọi người đều cảm nhận được mùi thơm thoang thoảng.

Với lại cách xa kinh thành, tất cả mọi người đều cảm thấy trong lòng thoải mái, ai nấy cũng hết sức phấn chấn chỉ chỉ chỗ chỗ rất náo nhiệt...

Xe ngựa đi thẳng đến biệt viện Kỳ thành của Tiêu Cửu Uyên.

Người trong biệt viện đã sớm nhận được tin Tiêu Cửu Uyên đưa người tới, cho nên đã sớm chuẩn bị.

Bọn họ vừa đến là được sắp xếp ổn thỏa cho từng người.

Sau bữa tối, mọi người cùng nhau đi dạo đường hoa náo nhiệt nhất, bởi vì Tiêu Lăng Phong lớn tuổi cho nên không đi.

Đám người Tiêu Dạ Thần, Bạch Diệu cũng đi, nhưng đám người lại bị cảnh Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ liếc mắt đưa tình làm cho cả người đầy thương tích.

Cuối cùng mọi người tự chia ra, không đi theo Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ.

Nhưng tuy là mọi người chia ra, nhưng cũng vẫn duy trì một khoảng cách gần Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ.

Bất cứ lúc nào cũng bảo vệ tốt chủ tử của mình và Linh Nghi quận chúa.

Ba linh thú thì lại được vui chơi thỏa thích.

Tiểu Anh thân là một con phượng hoàng, nhìn thấy những bông hoa xinh đẹp, trong phút chốc bị say đắm, lát sau đứng cạnh hoa hải đường hỏi Ngạo Minh.

“Báo ca, thấy ta đẹp hay hoa hải đường đẹp?”

Ngạo Minh trực tiếp quăng cho nó một ánh mắt kinh thường, quay đầu nhìn chỗ khác, không thèm quan tâm đến lý lẽ của nó.

Tiểu Anh đau lòng trong giây lát, chuyển phương hướng: “Điêu Gia, người thấy hoa đẹp hay là ta đẹp?”

“Người còn yêu kiều hơn hoa.”

Điêu Gia vẽ mặt tốt bụng nói.

Tiểu Anh lập tức vui vẻ, nhanh vỗ cánh, tạo dáng, thể hiện mình quả thật xinh đẹp hơn so với hoa rất nhiều.

Đáng tiếc Điêu Gia lại nói một câu: “Nhưng cái này không liên quan tới người đâu, người chỉ là một con chim tạp nham.”

A, a, trái tim Tiểu Anh tan nát rơi xuống đất.

Lại cũng không muốn để ý tới hai kẻ này nữa, không hiểu được vẻ đẹp của Tiểu Anh.

Một ngày nào đó sẽ tìm được một người nào đó hiểu được vẻ đẹp của Tiểu Anh.

Vân Thiên Vũ ở phía sau nhìn thấy Tiểu Anh u oán, vừa cười vừa nói: “Tiểu Anh cũng không phải là chim tạp nham, Tiểu Anh là một con phượng hoàng đẹp, tương lai sẽ thành mỹ nữ đẹp hơn Điêu Thuyền.”

Tiểu Anh nghe xong kích động, vẫn là chủ tử hiểu người ta nhất.

Nó vẫn vỗ cánh nhanh bay về phía trước mặt Vân Thiên Vũ.

“Chủ tử, chủ tử, người ta quyết định lấy thân báo đáp.”

Tiêu Cửu Uyên mất hứng nói, những linh thú khác nói hăn nghe không hiểu, nhưng Tiểu Anh là Vẹt nên hăn nghe hiểu hết, cho nên hăn lập tức đen mặt, sau đó giơ tay ném thẳng con vẹt đang vui mừng lên mặt đất...

“Lấy thân báo đáp, đến lượt người sắp? Ông đây đã sớm lấy thân báo đáp rồi.”

Nói xong, hăn bá đạo vươn tay nắm tay Vân Thiên Vũ kéo đi một mạch.

Tiểu Anh bị ném trên đất, đập cánh kêu to: “Tiểu Anh cũng sẽ không bao giờ yêu, sau này sẽ không yêu.”

Điêu Gia không nhìn nổi, đi tới giơ móng vuốt táng nó bất tỉnh.

Sau đó tha nó ném lên người Ngạo Minh.

“Trời ạ, cuối cùng thế giới cũng yên tĩnh.”

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ đi phía trước quay lại nhìn tình huống phía sau, vẻ mặt không nói gì, chỉ hơi giật giật khóe miệng.

Đồng thời trong lòng cũng nói thầm một câu, tội nghiệp Tiểu Anh.

Tiêu Cửu Uyên thấy Vân Thiên Vũ chỉ chú ý ba con linh thú, nhanh quay đầu nàng nói.

“Bây giờ nàng nên quan tâm suy nghĩ ta, chứ không phải ba cái thứ kia.”

Được rồi, ngay cả linh thú người này cũng ghen.

Vân Thiên Vũ cong khóe miệng, không để ý tới ba linh thú nữa, lực chú ý chuyển đến đường phố hoa lệ Kỳ thành

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 930: Ngọt Ngào Say Lòng Người

Vân Thiên Vũ nghĩ đến đại hôn của bọn họ sử dụng hoa, nghe nói Tiêu Cửu Uyên mang không không ít hoa từ bên ngoài vào kinh, không biết hoa này có phải từ Kỳ thành chuyển về kinh thành hay không.

“Tiêu Cửu Uyên, nghe nói đại hôn của chúng ta mang không ít hoa từ bên ngoài vào kinh, hoa này có phải là từ Kỳ thành không?”

“Thông minh.”

Lông mày phượng Tiêu Cửu Uyên khẽ nhướn lên, mắt đen lóe ra ánh sáng lấp lánh, háng lông mi thật dài không ngừng phe phẩy khi hắn nói chuyện.

Cả khuôn mặt hoa mỹ không tả được.

Vào lúc này, hắn không còn mang vẻ lạnh lùng bá đạo, ngược lại càng ấp áp tôn quý hơn.

Hắn như vậy càng hấp dẫn người khác.

Bên đường phố có rất nhiều nữ tử thỉnh thoảng đi qua nhìn bọn họ.

Cho dù bọn họ muốn khiêm tốn cũng không khiêm tốn nổi.

Thật sự là nam tuần mỹ, nữ linh động, trời đất tạo thành một đôi.

Có không ít người đi ngang qua bọn họ nói thì thầm.

“Cặp đôi này xem ra không phải là người Kỳ thành chúng ta, cho tới bây giờ chưa từng gặp qua.”

“Nam nhân kia thật là anh tuấn, giống như người được vẽ ra.”

“Ừm, ta lớn như vậy mà chưa từng gặp nam nhân nào anh tuấn như vậy.”

Vài cô nương sốt sắng nói chuyện, hai công tử đi đến bên cạnh nói thêm vào: “Không thấy nữ nhân bên người nam nhân kia dung mạo cũng như thiên tiên sao? Người ta gọi là trời đất tạo thành một đôi, các người nói qua nói lại thì được cái gì.”

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ nghe phía sau thì thầm, nở nụ cười, hai người vươn tay, mười ngón tay đan vào nhau cùng đi dạo đến chợ hoa.

Ngọt ngào đến say lòng người.

Nhưng sau khi hai người đi dạo được chốc lát, thì phát hiện trong chợ hoa có người theo dõi phía sau họ. Vân Thiên Vũ sầm mặt lại, đôi mắt lạnh đi, lặng lẽ nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: “Có người theo dõi chúng ta.”

Tiêu Cửu Uyên cầm tay nàng, dịu dàng nói: “Đừng lo lắng, ta sẽ xử lý tốt.”

Chuyện này cũng không có gì bất ngờ, những người này chính là thủ hạ Tiêu Thiên Dịch phái đi, lúc trước hãn rời kinh cũng không khiêm tốn. Chính là đoán đúng Tiêu Thiên Dịch nhất định phái người giết nhóm người bọn hãn.

Cho nên hãn sớm chuẩn bị một nhóm thủ hạ lợi hại chờ đám người kia.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ rồi nhìn về phía Vân Thiên Vũ nói: “Chúng ta chơi đi, không cần để ý tới những tên kia.”

Nghe Tiêu Cửu Uyên nói như vậy, cuối cùng Vân Thiên Vũ cũng yên lòng, kéo tay Tiêu Cửu Uyên bắt đầu ngắm hoa trên đường phố.

Không ngờ Kỳ thành nhỏ nhoi mà hoa gì cũng có, chỉ cần gọi là hoa thì đều có.

Đất ở Kỳ thành không giống những nơi khác, chất dinh dưỡng thích hợp cho hoa, cho nên dù là hoa gì thì Kỳ thành đều có.

Toàn bộ Kỳ thành giống như một biển hoa, người đi trong đó hầu như quên đi hết phiền não, tâm tình thoải mái vô cùng.

Đám người Vân Thiên Vũ và Tiêu Cửu Uyên ước chừng đi dạo đến hơn nửa đêm, mua vài chậu hoa đẹp, cuối cùng còn ăn không ít đồ mới chịu về biệt viện ở Kỳ thành của Tiêu Cửu Uyên.

Đến khi cả đám vào biệt viện Kỳ thành, Tiêu Cửu Uyên lập tức gọi Diệp Gia qua chăm sóc Vũ nhi nghỉ ngơi.

Mà hắn thì muốn ở lại đây xử lý đám người theo dõi bọn hắn.

Không có gì bất ngờ xảy ra, tất nhiên bọn người kia đêm nay sẽ ám sát bọn hắn, nếu như thế hắn sẽ khiến bọn chúng đến mà không thể về.

Vân Thiên Vũ không phản đối sự sắp xếp của Tiêu Cửu Uyên, cùng với Diệp Gia vào phòng nghỉ ngơi.

Tiêu Cửu Uyên đợi khi các nàng vừa vào trong liền bày một pháp trận khắp bốn phía.

Như vậy cho dù những tên kia tới cùng sẽ không ảnh hưởng tới Vũ nhi nghỉ ngơi.

Hắn dẫn theo Tiêu Dạ Thần ở trong biệt viện bố trí lượng lớn cao thủ,
chờ những tên kia đến.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 931: Hoa Rơi Hữu Ý Nước Chảy Vô Tình

Nửa đêm, thủ hạ của Yến Bắc hầu phủ Tiêu Thiên Dịch phái đến quả nhiên tiến vào biệt viện Tiêu Cửu Uyên, dự định giết người.

Chỉ là Tiêu Cửu Uyên và đám người Tiêu Dạ Thần vừa lúc đợi bọn chúng bên trong.

Kết quả Tiêu Cửu Uyên và Tiêu Dạ Thần mang theo đội Long Lân quân tiêu diệt đám thủ hạ Tiêu Thiên Dịch phái đến không còn một mống.

Toàn quân bị tiêu diệt.

Tiêu Cửu Uyên và Tiêu Dạ Thần giết sạch bọn người kia, tâm trạng sảng khoái, từng người trở về tắm một cái rồi ngủ.

Vân Thiên Vũ ngủ một đêm rất ngon, ngủ tới hừng đông.

Thần thanh khí sáng.

Tinh thần tốt hơn bất cứ lúc nào.

Xem ra lúc này rời kinh thành tới Kỳ thành ngắm hoa là đúng đắn, các nàng nên thường xuyên đi giải sầu một chút.

Ăn sáng xong, Tiêu Cửu Uyên và Tiêu Dạ Thần đi tới, nói sẽ đến vùng ngoại ô Kỳ thành đưa ngựa.

Buổi trưa sẽ dùng bữa ở ngoại ô Kỳ thành.

Vân Thiên Vũ không nói gì, nhưng Họa Mi lại hứng thú vô cùng vỗ tay tán thưởng.

Lần này Vân Thiên Vũ đưa Họa Mi ra ngoài, đương nhiên cũng đưa đội trưởng thị vệ vương phủ Hường Dương ra ngoài.

Đoạn đường này có thể nói Hường Dương vô cùng chăm sóc nàng ấy.

Bây giờ tính cách nha đầu kia cởi mở rất nhiều, Vân Thiên Vũ rất vui mừng.

Đợi đến khi nàng và Tiêu Cửu Uyên đi, liền cho cho Họa Mi sống những ngày hạnh phúc ở An thân vương phủ, cái này cũng không tệ.

Vân Thiên Vũ vừa cười vừa nói: “VẬY còn chờ gì nữa, đi cùng thôi.”

Tiêu Lăng Phong nghe bọn họ nói muốn đi vùng ngoại ô đua ngựa, kiên định xua tay biểu thị không đi.

“Lão già ta đã già rồi, các người nhân lúc còn trẻ thì đi chơi đi, ta không có hứng thú với đua ngựa, ta ở biệt viện tĩnh dưỡng cơ thể tốt hơn.”

Tiêu Cửu Uyên không kiên trì, nhưng phái không ít người bảo vệ Tiêu Lăng Phong bảo đảm lão không có việc gì, chỉ dẫn theo Vân Thiên Vũ, Tiêu Dạ Thần, Diệp Gia còn có đám người Họa Mi, Hường Dương đi thẳng ra ngoại thành đua ngựa.

Ngoại thành Kỳ thành có nhiều người trẻ, có trường đua ngựa, còn có núi sông du ngoạn, còn có thi viện tài tử, giai nhân ngâm thơ, đối câu.

Nói chung có rất nhiều nơi vui chơi.

Tcy và Tiêu Dạ Thần đợi người lựa chọn bãi đua ngựa.

Bãi ngựa có nhiều người cùng chung bãi ngựa, cũng có đặc biệt cho người ta đặt bao hết bãi ngựa. Tiêu Cửu Uyên và Tiêu Dạ Thần đợi người lựa chọn bao hết, như vậy sẽ thanh tịnh một chút.

Vừa vào bãi đua ngựa, nam nhân liền tiến tới đua ngựa.

Nữ nhân thì vây quanh uống trà quan sát.

Hai người Vân Thiên Vũ và Diệp Gia không có việc gì liền trêu chọc Họa Mi.

Ai kêu về mặt tiểu nha đầu này bây giờ tràn đầy sự hạnh phúc, khuôn mặt giống như to son hảo hạng.

Vân Thiên Vũ thấy Họa Mi như vậy, trong lòng vui vẻ khó tả.

Hai người đang trêu đùa Họa Mi, Tiêu Cửu Uyên đã trở lại.

“Vũ Nhi, ta dạy nàng cưỡi ngựa.”

Vân Thiên Vũ lắc lắc đầu, tuy nói linh lực của nàng thiên phú cao, y thuật cũng không tệ, nhưng cưỡi ngựa thì nàng không biết, coi như có thể miễn cưỡng cưỡi thì cũng ngã trái, ngã phải làm trò hề, hoàn toàn không có cảm giác hào hiệp phóng khoáng như người khác cưỡi ngựa.

“Ta không muốn học.”

Vân Thiên Vũ vừa nói xong, Diệp Gia và Họa Mi liền đẩy nàng: “Nhanh đi học cưỡi ngựa đi, chúng ta tin người sẽ nhanh chóng học được.”

Trên đời này cũng không có chuyện gì là làm khó chủ tử.

Vân Thiên Vũ bất đắc dĩ, cuối cùng theo Tiêu Cửu Uyên đi cưỡi ngựa.

Tiêu Cửu Uyên vừa đi, ngược lại Hưởng Dương đi tới, Diệp Gia đành phải nhường chỗ lại cho Hưởng Dương, chính mình đi qua bãi ngựa đi dạo.

Cuối cùng nàng nhìn thấy cách đó không xa Tiêu Cửu Uyên đang dạy Vân Thiên Vũ học cưỡi ngựa.

Hưởng Dương nói đùa với Họa Mi chọc cho Họa Mi cười khanh khách, vô cùng vui vẻ.

Diệp Gia nhìn người khác đều thành cặp đôi, trong lòng có hơi lạc lõng.

Ánh mắt nàng chuyển đến Tiêu Dạ Thần ở xa xa.

Tiêu Dạ Thần đang cùng Bạch Diệu và Hắc Diệu đùa ngựa, chơi đùa thật vui vẻ.

Trong mắt của hắn không nàng ấy một chút nào.

Đây là nàng ấy hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình.

Suy nghĩ một chút cũng không muốn nghĩ đến gã.

Diệp Gia xoay người đi đến nơi khác.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 932: Lại Sàm Sỡ Rồi

Xa xa, Tiêu Cửu Uyên đang dạy Vân Thiên Vũ học cưỡi ngựa.

"Đến đây, ta đỡ nàng lên, nhớ kỹ động tác của nàng ở trên ngựa đừng quá kịch liệt, nếu động tác của nàng quá kịch liệt, ngựa sẽ chấn kinh, trái lại nếu nàng trầm ổn thì ngựa sẽ yên tĩnh. Nàng kéo dây cương, bất cứ lúc nào cũng đừng rời lỏng nó, nắm chặt nó trong tay mình, mặt khác lúc nàng cưỡi ngựa từ trên chỗ cao xuống chỗ thấp, nhất định không nên chạy nhanh, phải duy trì tốc độ, nếu chạy nhanh rất dễ té xuống."

"Tóm lại nàng đừng lo lắng, ta sẽ cưỡi một con ngựa khác đuổi theo phía sau nàng."

Vân Thiên Vũ ghi nhớ cách cưỡi ngựa mà Tiêu Cửu Uyên dạy, sau đó leo lên ngựa, chậm rãi kẹp chặt bụng ngựa, sau đó kéo dây cương, ngựa chậm rãi đi.

Nàng cố gắng duy trì tốc độ, ngựa cũng tương đối phối hợp, không chậm cũng không nhanh.

Đương nhiên chuyện này là nhờ Tiêu Cửu Uyên giúp đỡ chọn lựa con ngựa này, tính cách vô cùng nhã nhặn, cho nên Vân Thiên Vũ cưỡi lên thân thể của nó, cũng không khiến nó phản ứng kịch liệt.

Vân Thiên Vũ kéo cương ngựa, cưỡi lát nữa, cảm thấy hóa ra cưỡi ngựa cũng không phải khó, cho nên tăng tốc độ lên.

Tiêu Cửu Uyên cười một con ngựa khác đi song song với nàng, hai người vừa cười ngựa vừa nói chuyện.

"Sao rồi? Cảm giác này không tồi chứ?"

Vân Thiên Vũ gật đầu: "Ừ, quả thật rất sáng khoái, hoàn toàn khác với cảm giác thi triển linh lực bình thường."

Vân Thiên Vũ đang nói thì đột nhiên con ngựa của nàng chạy nhanh hơn.

Hóa ra con ngựa này nhìn thấy con ngựa của Tiêu Cửu Uyên vượt qua mình, trong lòng có chút tức giận, muốn cùng con ngựa của Tiêu Cửu Uyên tranh cao thấp, cho nên không đợi Vân Thiên Vũ bảo nó, nó liền chạy nhanh hơn.

Tính tình con ngựa của Tiêu Cửu Uyên hơi háo thắng, vừa nhìn thấy con ngựa này dám đấu với nó, nó giận rồi nhanh chóng tăng tốc lên, hai con ngựa lại tranh cao thấp, hoàn toàn đã quên đi người ngồi trên lưng ngựa.

Đương nhiên Tiêu Cửu Uyên là tay lão luyện cho nên không hề lo lắng, ngựa có chạy nhanh hơn nữa hắn cũng không lo lắng.

Nhưng Vân Thiên Vũ lần đầu cười ngựa, nàng đã sớm bị dọa sợ: "A."

Nàng sợ hãi kêu lên, đang muốn thi triển linh lực bỏ ngựa rời đi, Tiêu Cửu Uyên ở bên cạnh vừa nhảy qua, trực tiếp nhảy lên lưng ngựa của Vân Thiên Vũ, hắn đưa tay ra ôm Vân Thiên Vũ, kéo dây cương trong tay nàng, nhanh chóng khống chế được ngựa của Vân Thiên Vũ. Con ngựa này ở trong tay Tiêu Cửu Uyên, rất nhanh đã an phận, giảm tốc độ lại.

Vân Thiên Vũ rốt cuộc cũng yên tâm, nhin không được thở ra một hơi: "Xem ra cười ngựa cũng không phải chuyện dễ dàng."

Lời nàng nói đã chọc cười Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên sáng khoái cười to, sau khi cười xong, hắc xoay mặt Vân Thiên Vũ lại, hung hăng hôn cái miệng nhỏ nhắn của Vân Thiên Vũ.

"Vũ nhi, nàng thật đáng yêu, hóa ra trên đời này cũng có chuyện nàng không làm được."

Vân Thiên Vũ bị hôn đến choáng váng đầu óc, nhin không được kháng nghị nói: "Ta hoài nghi huynh cố ý, cố ý tìm cơ hội ăn đậu hũ (*), chứ không phải là dạy ta cười ngựa."

Lời nàng nói lại chọc cười Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên lại hung hăng hôn nàng một hồi, cho đến khi khiến miệng nàng sưng lên mới buông nàng ra.

"Ta ăn đậu hũ của thê tử nhà mình, cần quanh co lòng vòng sao?"

Vân Thiên Vũ cạn lời, nàng ra hiệu bảo Tiêu Cửu Uyên buông nàng ra, để tự nàng cười ngựa.

Nhưng Tiêu Cửu Uyên không để ý tới nàng, hắc ôm nàng, hai người cười ngựa, đi dạo bên trong chuồng ngựa, vô cùng thân thiết.

Cho đến giữa trưa mới cười ngựa trở lại.

Hai người vừa về đến, mọi người liếc một cái, trong lòng mọi người liền hiểu rõ, tên này lại thừa cơ hội sàm sỡ rồi.

Thật không biết xấu hổ.

Mọi người ở trong chuồng ngựa ăn chút gì đó, buổi chiều các nam nhân lại chơi đua ngựa.

(*) Ăn đậu hũ: Ý nói sàm sỡ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 933: Chủ Trì Đại Cục

Ngày hôm nay rất nhanh đã trôi qua, cho đến khi chạng vạng mọi người mới vui vẻ trở về biệt viện Kỳ thành.

Ngày hôm sau ở Kỳ thành du sơn ngoạn thủy.

Ngày thứ ba đi dạo thơ viên.

Tóm lại ba ngày này đã đi chơi khắp nơi ở Kỳ thành, mọi người đều rất thoải mái, rất vui vẻ.

Bọn họ chưa từng chơi đùa như vậy, chơi rất vui còn có đồ ăn rất ngon, đầy đủ mọi thứ, nhưng lại không cần trả tiền, bởi vì tất cả tiền đều do Ly vương gia Tiêu Cửu Uyên trả, bọn họ chỉ cần ăn và chơi là được rồi.

Ba ngày rất nhanh đã trôi qua.

Buổi chiều ngày thứ ba, bọn họ mới từ thơ viên Kỳ thành trở về biệt viện.

Tiêu Lăng Phong liền vội vàng chạy ra đón, vừa nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ, lão nhanh chóng nói: "Kinh thành đã xảy ra chuyện rồi, thái hoàng thái hậu phái người đưa khẩu dụ đến, bảo Cửu Uyên lập tức hồi kinh."

Hai người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ sắc mặt sa sầm.

Tiêu Cửu Uyên hỏi: "Người đến truyền tin ở đâu?"

"Đang chờ ở trong sân."

Tiêu Cửu Uyên xoay người đi đến chính sảnh của biệt viện, những người khác cũng đi theo hần đến chính sảnh của biệt viện.

Bên trong chính sảnh, người đến đưa khẩu dụ chính là thái giám đặc lực ở bên cạnh thái hoàng thái hậu.

Thái giám vừa nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên liền quỳ xuống: "Tham kiến Ly thân vương gia."

Tiêu Cửu Uyên nhú mày nói: "Có chuyện gì?"

"Hồi vương gia, đêm qua thái hoàng thái hậu sai người giết tân đế, cũng hạ chiếu sách chiếu cáo triều thần Đông Ly, nói cái chết của tiên đế chính là do tân đế gây nên, tân đế vì lấy được ngôi vị hoàng đế, chẳng những giết tiên đế, hơn nữa còn mưu hại đứa con thứ tám của tiên đế, tội đáng chết, cho nên thái hoàng thái hậu đã hạ lệnh cho vài tên thuộc hạ giết tân đế."

"Thái hoàng thái hậu làm xong việc này, liền bảo nô tài lập tức đến mời Ly thân vương gia hồi kinh chủ trì đại cục."

Tiêu Cửu Uyên vừa nghe xong, trực giác liền kháng cự, trầm giọng nói: "Người trở về nói với thái hoàng thái hậu, ta sẽ không nhúng tay vào chuyện ở trong triều."

Chuyện của Đông Ly hần thật sự không muốn nhúng tay vào, thái hoàng thái hậu sắp xếp như thế nào thì cứ sắp xếp như thế đấy, hần không muốn trách móc.

Tiêu Cửu Uyên nói xong, thái giám nhanh chóng nói: "Thái hoàng thái hậu nói, bà ấy muốn trước khi chết gặp Ly thân vương gia một lần."

Tiêu Cửu Uyên nghe đến câu này, tim đột nhiên nặng trĩu.

Hắn thật muốn lớn tiếng nói, không gặp.

Nhưng bất kể như thế nào miệng cũng không mở ra được.

Bởi vì trong đầu hắn vẫn nhớ rất nhiều chuyện lúc hắn còn nhỏ, chuyện thái hoàng thái hậu chăm sóc hắn.

Hiện tại bà ta muốn gặp hắn một lần, hắn không thể không gặp bà ta.

Điểm này Vân Thiên Vũ cũng biết, cho nên nàng nhanh chóng nói: "Lập tức khởi hành, ngựa không dừng vó hồi kinh."

"Vâng."

Mọi người ngay trong đêm hồi kinh, cũng không kịp thu dọn gì.

Bởi vì Tiêu Lăng Phong hơi lớn tuổi rồi, cho nên Tiêu Cửu Uyên để lại một nhóm người bảo vệ lão, chậm rãi hồi kinh.

Những người khác lập tức cưỡi ngựa vội vàng hồi kinh.

Mọi người cưỡi ngựa cấp tốc trở về, sau thời gian một đêm nửa ngày, giữa trưa ngày thứ hai đã chạy đến kinh thành.

Lúc này kinh thành một mảnh hỗn loạn, mọi người ở phố lớn ngõ nhỏ đều bối rối, lòng người bàng hoàng.

Nhưng dân chúng bên đường phố nhìn thấy một đám tuần mã vội vàng đi ngang qua, có người nhận ra người dẫn đầu chính là Ly thân vương gia Tiêu Cửu Uyên.

Dân chúng lập tức hoan hô: "Ly thân vương gia hồi kinh rồi."

"Thật vậy không?"

"Ly thân vương gia hồi kinh rồi."

"Sau này tốt rồi, Đông Ly chúng ta có hoàng đế rồi."

Mọi người đều cho rằng lúc này người thích hợp làm hoàng đế nhất chính là Ly thân vương Tiêu Cửu Uyên.

Cho nên dân chúng vừa nhìn thấy hắc mã mới có thể hoan hô như vậy, mọi người kích động truyền tai nhau.

Tiêu Cửu Uyên và Tiêu Dạ Thần, cùng với đám người Vân Thiên Vũ nhanh chóng tiến cung.

Trong cung.

Ở bên ngoài cung điện của thái hậu có không ít đại thần vây quanh, tất cả đại thần đều hoang mang bất an.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 934: Hắc Tửng Là Cái Đuôi Nhỏ Của Bà Ta

Bên ngoài cung điện, một đám đại thần nghiêm túc suy nghĩ.

Tất cả hoàng tử của tiên đế đều chết hết rồi, không còn một người nào cả, nhìn tới nhìn lui chỉ có Ly thân vương gia có thể thuận lợi kế vị trở thành tân đế.

Mọi người nằm mơ cũng không ngờ kết cục cuối cùng lại như vậy.

Đối với tân đế tương lai, mọi người đều sợ hãi.

Hắc thân là Ly vương gia đã khiến mọi người kiêng kị rồi, nếu như hắc trở thành hoàng đế của Đông Ly, nghĩ cũng biết hắc sẽ khiến mọi người kinh sợ thế nào.

Nhưng đồng thời, nếu như hắc lên ngôi, Nam Chiêu, Tây Tấn, Bắc Địch và các nước khác cũng phải kiêng kị rất nhiều. Có lẽ sau này không có người của nước nào dám khi dễ bọn họ nữa.

Bọn họ nghĩ như thế, lại cảm thấy Ly thân vương gia kế vị không có gì là không tốt, cùng lắm thì sau này bọn họ cẩn thận một chút, không đụng đến hắc là được rồi.

Mọi người đang suy nghĩ thì nghe thấy hành lang phía sau vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Có đại thần phát hiện Tiêu Cửu Uyên và đám người Tiêu Dạ Thần, nhanh chóng nói: "Ly thân vương gia đã trở lại."

Tuy rằng Tiêu Cửu Uyên vẫn chưa tiếp chỉ trở thành hoàng đế, nhưng ở trước mặt đại thần, mọi người đều cho rằng hắn sẽ trở thành hoàng đế.

Cho nên vừa nhìn thấy hắn xuất hiện, mọi người đều quỳ xuống: "Chúng thần tham kiến Ly thân vương gia."

Người quỳ trên đất ở trước cửa cung điện của thái hậu đông nghìn nghịt.

Tiêu Cửu Uyên liếc nhìn mấy tên này, nhìn cũng không thèm nhìn mà đi thẳng vào cung điện của thái hậu.

Đám đại thần ở phía sau hai mặt nhìn nhau, nhưng không dám kêu lên, cũng không dám đứng lên, mọi người an phận quỳ trước cửa.

Tiêu Cửu Uyên mang theo Tiêu Dạ Thần và đám người Vân Thiên Vũ đi vào tẩm cung của thái hậu.

Bên ngoài tẩm cung, thái giám nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên, nhanh chóng thỉnh an: "Nô tài tham kiến Ly thân vương gia."

Tiêu Cửu Uyên không để ý tới những người này, lập tức đi đến tẩm cung.

Phía sau, Vân Thiên Vũ đã dừng lại, nàng ngăn Tiêu Dạ Thần lại: "Để thái hậu và Tiêu Cửu Uyên nói chuyện riêng đi."

Tiêu Dạ Thần suy nghĩ gật đầu, nhưng không dám lơ là, đề phòng thái hậu tính kế Tiêu Cửu Uyên.

Trong tẩm cung, thái hậu suy yếu ngủ ở trên giường lớn, người gầy trơ xương, tóc bạc trắng, cả người suy yếu gần như đã không hít thở được nữa,

cứ nhẹ nhàng ngủ ở trên giường lớn như vậy.

Tiêu Cửu Uyên nhìn thấy thái hậu như thế, hoàn toàn khác với mẫu hậu tao nhã xinh đẹp trong trí nhớ của hắn.

Đôi mắt Tiêu Cửu Uyên hơi ươn ướt, hắn chậm rãi quỳ xuống.

Thái hậu nằm trên giường nghe thấy động tĩnh, cố sức mở mắt, bà ta ngẩng đầu nhìn về nơi phát ra tiếng thì nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên đang quỳ trên đất.

Thái hậu nhìn chăm chăm hắn, thật lâu cũng không nói gì, cuối cùng bà ta cắn răng cắn hận nói: "Con đã hài lòng chưa, bây giờ con hài lòng rồi chứ?"

Tiêu Cửu Uyên không nói gì, chậm rãi mở miệng: "Mẫu hậu."

Một tiếng mẫu hậu này, khiến trong mắt thái hậu tràn đầy nước mắt.

Thái hậu không khỏi nhớ tới bộ dạng của Tiêu Cửu Uyên hồi nhỏ, giống như cái đuôi nhỏ của bà ta, cứ luôn đi theo phía sau gọi bà ta mẫu hậu mẫu hậu.

Tiếng kêu ngọt ngào ấy, bà ta nghe trong lòng cảm thấy mềm mại.

Trên giường, thái hậu vô cùng đau xót nhìn Tiêu Cửu Uyên.

"Vốn dĩ ta nên cùng tân đế liên thủ, hai người hợp lại giết chết con và Vân Thiên Vũ, nhưng cuối cùng ta cũng không nhẫn tâm giết con, ngược lại còn giết tân đế, tân đế đến chết cũng không ngờ ta sẽ giết nó, chuyện này chỉ trách nó quá sơ suất, quá coi thường lão thái bà ta rồi, nghĩ rằng ta là một lão thái bà vô dụng."

"Nhưng lại không biết ta ở trong cung nhiều năm cũng có tay sai của mình, hơn nữa trước khi tân đế chết đã để lại mấy người có thể dùng cho

ta, những người đó bằng lòng vì ta mà chết, cho nên ta bảo người hạ độ tân đế, cuối cùng mấy tên thuộc hạ của ta đã kéo theo tân đế chết chung."

Thái hoàng thái hậu nói đến đây, cười ha ha, cười đến nỗi nước mắt rơi xuống như mưa.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 935: Chiêu Thư Kế Vị

"Cho đến lúc giết tân đế, ta mới biết tại sao ta giết nó, bởi vì ta không muốn để nó làm hại con nữa. Nhiều năm như vậy, ta yêu con không kém yêu tiên đế là bao, có kém là kém ở chỗ tiên đế là do ta sinh ra, còn con không phải ta sinh ra, nhiều lúc ta cũng hận nó, hận nó lòng dạ nhỏ mọn, không thể đón nhận con, nhưng đối mặt trước sự lựa chọn giữa nó và con, ta chỉ có thể lựa chọn nó, ta không có lựa chọn nào khác."

"Sa này có một ngày con có con của mình, con sẽ hiểu lòng ta."

Thái hậu khóc nước mắt, bà ta không phải không biết Cửu Uyên vô tội, nhưng bà ta không thể buông tay hy sinh nhi tử của mình.

Lão ta là do chính bà ta sinh ra.

Lúc lão ta cố chấp thành kiến, bảo bà ta chọn giữa Cửu Uyên và lão ta, bà ta chỉ có thể lựa chọn nhi tử do bản thân sinh ra.

Tiêu Cửu Uyên nghe thấy những lời nói của thái hậu, hẩn nặng nề nói: "Mẫu hậu, là nhi tử khiến người khó xử rồi."

"Không, con không làm sai gì cả, điều duy nhất con sai chính là không phải con của ta, nếu như con là con của ta, có lẽ ta đã sớm vứt bỏ hoàng huynh con mà đẩy con lên ngôi rồi, bởi vì con mới là hoàng đế thích hợp nhất của Đông Ly, nhưng con không phải do ta sinh ra, ta chỉ có thể lựa chọn nó."

Trong tâm cung, thái hậu đau lòng nói.

Tiêu Cửu Uyên nhìn bà ta, nhìn bà ta già nua như thế, suy yếu như thế, dường như một trận gió thổi qua cũng có thể thổi bà ta đi.

Trong lòng của hần rất khổ sở, vô cùng khó chịu.

"Mẫu hậu, người đừng suy nghĩ nữa, bảo trọng thân thể quan trọng hơn."

Thái hậu yếu ớt cười khẽ, nụ cười như có không.

Bà ta chậm rãi nói: "Thật ra lúc ta giết tân đế, ta vốn nên đi rồi, nhưng ta gắng sức chống cự, chỉ vì để gặp con một lần, ta còn có một chuyện vẫn chưa làm được, ta muốn trước khi chết sẽ làm cho con một chuyện cuối cùng."

Tiêu Cửu Uyên nghe những lời nói của thái hoàng thái hậu, nước mắt rốt cục kèm không được chảy ra: "Mẫu hậu."

Hơi thở của thái hoàng thái hậu lại càng suy yếu: "Ta biết, con vẫn muốn lấy Linh Nghi quận chúa làm thiếp, nếu như ta chết rồi, con thân là nhi tử của ta thì phải để tang một năm, cho nên ta gắng sức chống cự, chỉ vì để con sớm thành thân." Thái hậu nói xong lại thở hỗn hển: "Con, con đi cầu hôn Linh Nghi quận chúa, ba ngày sau thành thân đi, ai gia chỉ có thể chống cự được lâu như vậy thôi."

Tiêu Cửu Uyên rốt cuộc không khống chế được nữa, hần thất thanh khóc lên: "Mẫu hậu, người đừng như vậy, người sẽ không chết đâu."

Thái hoàng thái hậu nghe thấy tiếng khóc của Tiêu Cửu Uyên, khẽ nở nụ cười: "Uyên nhi, nếu có kiếp sau, con làm...con làm con ruột của ta đi."

"Nhi thần sẽ là con ruột của người."

Thái hậu khẽ nở nụ cười, bà ta dùng sức sờ soạng, lục lọi lấy ra một ý chỉ, đưa tới trước mặt Tiêu Cửu Uyên nói: "Đây là chiếu thư bổ nhiệm tân đế kế vị, do con chọn lựa tân đế, bất kể là con tự mình trở thành hoàng đế hay là chọn một hoàng đế khác đều được."

Bà ta nói xong rồi cục nói không ra lời nữa, ngã xuống giường.

Tiêu Cửu Uyên không khống chế được nhào qua, bế bà ta: "Mẫu hậu, mẫu hậu, người đừng như vậy, người sẽ khá hơn."

"Vũ nhi, Vũ nhi mau vào đây."

Vân Thiên Vũ và đám người Tiêu Dạ Thần từ bên ngoài điện lao vào.

Hai người vừa tiến đến liền nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên bế thái hậu, mà thái hậu yếu ớt đến nỗi dường như một cơn gió liền có thể thổi bà ta đi.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng lao đến bên giường bắt mạch cho thái hậu, cuối cùng tra ra sức khỏe của thái hậu đã quá suy nhược, theo lý mà nói bà ta không chống cự nổi mới phải, chống cự đến bây giờ đã là kỳ tích rồi.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng đưa tay ra lấy ngân châm đâm huyết cho thái hậu, vẽ mặt thái hậu cuối cùng hòa hoãn một ít, nhưng bà ta vẫn không tỉnh lại.

Tiêu Cửu Uyên nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Mẫu hậu thế nào rồi?"

Vân Thiên Vũ lắc đầu: "Do chịu đựng mấy ngày nay, cơ thể của bà ấy đã hoàn toàn kiệt quệ, không cứu được nữa rồi."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 936: Ba Ngày Sau Thành Hôn

Tiêu Cửu Uyên đau lòng khó chịu, ôm thái hoàng thái hậu gầy như que củi, đau buồn rơi lệ: "Mẫu hậu."

Trong tấm cung, hai người Vân Thiên Vũ và Tiêu Dạ Thần yên lặng rơi lệ theo hắt.

Tiêu Cửu Uyên đau buồn trong chốc lát, biết lúc này phải làm chính sự, hắt nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Vũ nhi, ba ngày sau chúng ta thành hôn."

Vân Thiên Vũ kinh ngạc: "Ba ngày sau thành hôn sao? Tại sao lại gấp như vậy."

Ba ngày sau thành hôn nàng cũng không phản đối, chỉ là tại sao lại gấp như vậy.

Tiêu Cửu Uyên quay đầu nhìn thái hậu nằm trên giường, giọng nói hơi trầm xuống: "Đây là chuyện cuối cùng mà mẫu hậu làm cho ta."

Thật ra nghĩ đến mẫu hậu vì hắt mà đã làm rất nhiều chuyện, chỉ là giống như lời bà ta nói, hắt và tiên đế khác biệt ở chỗ hắt không phải do bà ta sinh ra, cho nên khi hắt và tiên đế đối đầu nhau, bà ta chỉ có thể lựa chọn tiên đế, không có lựa chọn nào khác.

Nếu hắc là do mẫu hậu sinh ra, hắc tin rằng mẫu hậu nhất định sẽ không vứt bỏ hắc.

Mẫu hậu...

Giờ khắc này Tiêu Cửu Uyên đã tha thứ cho thái hoàng thái hậu.

Trong tấm cung, Vân Thiên Vũ đột nhiên hiểu ý của thái hoàng thái hậu là gì.

Nếu như bà ta đại tang, Tiêu Cửu Uyên thân là nhi tử của bà ta thì phải để tang một năm, như vậy đại hôn của bọn họ phải lùi lại, cho nên thái hậu mới có thể kiên trì chờ bọn họ hồi kinh, cũng bảo bọn họ ba ngày sau thành hôn.

Trong lòng Vân Thiên Vũ nhất thời phức tạp, không nói được trong lòng có mùi vị gì, nói hận bà ta thì giờ khắc này cũng không còn hận nữa.

Nói không hận bà ta, nếu như để hoàng đế và Tiêu Cửu Uyên đối đầu nhau, thái hoàng thái hậu nhất định sẽ lựa chọn đứng ở bên cạnh hoàng đế.

Cho nên đây là một nữ nhân rất đáng thương.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ liền đồng ý: "Được rồi, ba ngày sau thành hôn."

"Nhưng còn một chuyện phải xử lý."

Tiêu Cửu Uyên đứng dậy đi ra ngoài, Vân Thiên Vũ và Tiêu Dạ Thần cũng đi theo hắc ra bên ngoài.

Hai người nhìn thấy trong tay hắc cầm một tấm gấm tơ lụa minh hoàng, xem ra là ý chỉ thái hoàng thái hậu hạ cho hắc. Không biết thái hoàng thái hậu để Tiêu Cửu Uyên kế vị hay là để ai khác kế vị.

Tim Vân Thiên Vũ nhất thời không biết tại sao lại đập mạnh.

Nếu như Tiêu Cửu Uyên thành tân đế của Đông Ly, bọn họ còn có cách để làm những chuyện khác sao?

Nước không thể một ngày không có vua, vậy thì hẳn không đi được nữa rồi.

Vậy thì sư phụ và sư mẫu phải làm sao đây?

Vân Thiên Vũ lập tức ưu sầu.

Tiêu Dạ Thần ở bên cạnh nàng, trong lòng trái lại rất vui mừng, bởi vì sau khi cửu hoàng thúc trở thành hoàng đế Đông Ly, An thân vương phủ có thể yên ổn rồi, sau này bọn họ thoải mái rồi, bởi vì hoàng đế nào cuối cùng cũng sẽ chăm chăm vào An thân vương phủ, nhưng nếu cửu hoàng thúc kế vị trở thành hoàng đế, sẽ không để ý đến binh lực của An thân vương phủ.

Mọi người từ cung điện của thái hoàng thái hậu đi đến bên ngoài cung điện, đợi đến khi bọn họ vào đại điện, Tiêu Cửu Uyên trầm giọng ra lệnh cho cung nữ trong điện.

"Lập tức truyền tất cả đại thần ngoài điện vào đây."

"Vâng, vương gia."

Cung nữ không dám lơ là, vị này rất có thể là hoàng đế tương lai của Đông Ly quốc, cho nên bọn họ cũng không dám đắc tội.

Cung nữ đi ra ngoài gọi một tiếng, đại thần quỳ ở bên ngoài đều đứng dậy, đi thẳng vào đại điện.

Bọn họ đi vào đại điện, nhìn thấy trong tay Tiêu Cửu Uyên cầm nắm tờ lụa minh hoàng, vừa nhìn thấy liền biết là ý chỉ của thái hoàng thái hậu.

Xem ra bọn họ đã đoán đúng, thái hoàng thái hậu truyền ngôi vị hoàng đế cho Tiêu Cửu Uyên.

Vị này chính là tân đế tương lai của Đông Ly, trong lòng mọi người vừa vui vừa sợ, trong lòng đủ loại cảm xúc.

"Chúng thần tham kiến Ly thân vương gia."

Tiêu Cửu Uyên gật đầu, đưa gấm tơ lụa minh hoàng trong tay cho Bạch Diệu, bảo Bạch Diệu giao cho lễ bộ thượng thư, bảo lễ bộ thượng thư tuyên đọc ở trong điện.

Lễ bộ thượng thư lập tức lĩnh chỉ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 937: Tân Hoàng Đế Kế Vị

Bước lên để đọc ý chỉ của Thái hoàng thái hậu.

“Đông Ly quyền luyện bất lợi, trong cung liên tiếp xảy ra chuyện, đây là một sự sỉ nhục đối với Đông Ly quốc, ai gia cảm thấy vô cùng hổ thẹn, nhưng quốc không thể một ngày không vua, hoàng tử của tiên đế không còn người nào, cho nên hôm nay ai gia hạ chỉ, muốn Ly thân vương gia Tiêu Cửu Uyên tạm tiếp nhận một việc, nếu Ly thân vương gia có ý với ngôi vị hoàng đế Đông Ly quốc thì hãy kế nhiệm ngôi vị hoàng đế Đông Ly, nếu như Ly thân vương gia vô tình với ngôi vị hoàng đế Đông Ly quốc thì hãy vì Đông Ly quốc chọn lựa một vị hoàng đế mới một lòng vì dân, chính trực thanh minh, lòng dạ ngay thẳng, khâm thờ.”

Trong nháy mắt cả đại điện đều im lặng như tờ, cái gì mà kêu nếu Ly thân vương gia vô tình với ngôi vị hoàng đế Đông Ly quốc thì liền để Ly thân vương gia chọn lựa một vị hoàng đế mới vì nước vì dân.

Lẽ nào Ly thân vương gia lại vô tình với ngôi vị hoàng đế, nếu như hãn cố ý muốn lên ngôi hoàng đế Đông Ly quốc, vậy tại sao Thái hoàng thái hậu lại hạ một đạo ý chỉ như vậy.

Trong đại điện, chúng thần sôi nổi nghị luận.

Chỉ có Tiêu Cửu Uyên ánh mắt u buồn, trong lòng vô cùng khó chịu, thì ra mẫu hậu vẫn luôn là người hiểu hãn nhất, biết hãn chưa từng có ý với giang sơn Đông Ly hay với ngôi vị hoàng đế.

Đáng tiếc hoàng huynh chính là không tin hẳn, nếu như hoàng huynh tin lời mẫu hậu nói thì đâu có dẫn đến kết cục như ngày hôm nay.

Tiêu Cửu Uyên âm trầm cô tịch đứng phía trên đại điện.

Đến khi tất cả đại thần phía dưới đều đồng thanh: “Chúng thần chờ thỉnh Ly thân vương gia kế vị Đông Ly quốc tân đế.”

Vốn dĩ bọn họ còn lo lắng Ly thân vương gia vì đế vị mà ra tay tàn nhẫn độc ác, nhưng bây giờ nghe một đạo ý chỉ kia của Thái hoàng thái hậu, bọn họ lại càng thêm bất an, nếu như Ly thân vương gia không kế vị, vậy thì người nào mới thích hợp chứ.

Bọn họ xét tới xét lui cũng không nhìn ra.

Không nên không nên, nhất định phải là Ly thân vương gia kế vị.

Tiêu Cửu Uyên nhìn hàng nghìn người quỳ rạp trên đại điện, cuối cùng chậm rãi mở miệng nói: “Bốn vương sẽ không làm hoàng đế mới của Đông Ly quốc, nhưng trong lòng bốn vương đã chọn được người kế vị.”

Đại thần trong đại điện lại một lần nữa ngớ người mà nhìn nhau, sau đó không ai nói được lời nào.

Bọn họ đều nghĩ rằng Ly thân vương gia Tiêu Cửu Uyên không từ thủ đoạn chỉ vì muốn đoạt ngôi vị hoàng đế Đông Ly quốc.

Vân Thiên Vũ bên cạnh Tiêu Cửu Uyên, sau khi nàng nghe hẳn xong liền cảm thấy trong lòng rất phấn khởi.

Nhưng nàng nghĩ về những lời của Tiêu Cửu Uyên vừa nói, ngôi vị hoàng đế của Đông Ly quốc xưa nay chỉ truyền qua các đời của Tiêu gia, Tiêu Cửu Uyên sẽ không đem ngôi vị này truyền cho người khác họ, cho

nên hẳn nhất định sẽ chọn một người trong gia tộc, nhưng không một ai trong Tiêu gia lại có đủ năng lực để đảm đương ngôi vị này, trừ một người.

Vân Thiên Vũ liếc nhanh về phía Tiêu Dạ Thần.

Tiêu Dạ Thần mặt đầy hoang mang suy nghĩ, Cửu hoàng thúc không làm hoàng đế, vậy hẳn muốn cho người nào kế vị vậy.

Nếu như người này kiên kị An thân vương phủ người, có thể hay không cuối cùng lại động An thân vương phủ chủ ý a.

Bởi vì vẫn còn bận rộn suy nghĩ nên Tiêu Dạ Thần hoàn toàn không chú ý tới Vân Thiên Vũ đang nhìn gã.

Cho đến khi Tiêu Cửu Uyên cất tiếng: “An thân vương phủ thế tử có ở đâu?”

Tiêu Dạ Thần kinh ngạc một chút rồi bước ra: “Có thần.”

“Bốn vương trên danh nghĩa là người chủ trì tạm thời, có quyền sắp xếp chọn lựa tân đế cho Đông Ly quốc, cho nên bốn vương quyết định trao cho người ngôi vị này, để người trở thành Đông Ly quốc tân đế.”

Hắn vừa dứt lời, tất cả mọi người trong điện thượng điện đều ngậy ra như phỗng.

An thân vương phủ thế tử là người kế vị, là tân Hoàng đế.

Các đại thần đều ngậy ngốc, Tiêu Dạ Thần cũng ngậy ngấn cả người.

Tiêu Dạ Thần là người đầu tiên lấy lại được phản xạ, gã lập tức lắc đầu: “Cửu hoàng thúc, ta không có năng lực làm Đông Ly tân hoàng đế.”

“Không ai sinh ra đã trở thành hoàng đế, tuy rằng năng lực của người không phải tuyệt đỉnh, nhưng người có lòng chính trực thanh minh, về sau

chỉ cần người một lòng vì bá tánh Đông Ly quốc mà lo nghĩ, thì ta tin rằng người sẽ được dân chúng kính yêu, vạn dân kính ngưỡng, cho nên người hãy kể vị đi.”

Tiêu Dạ Thần ngậy ngốc.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 938: Hoàng Đế Tốt Yêu Dân Như Con

Bên dưới, các đại thần đã dần phản ứng lại được, nếu Ly thân vương gia lựa chọn An thân vương phủ thế tử làm tân Hoàng đế kế vị.

Như vậy bọn họ sẽ lập tức phò tá người được chọn.

Bây giờ bọn họ tỏ ra kinh ngạc cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ bằng cho tân hoàng thấy được lòng thành của bọn họ.

Hơn nữa Tiêu Dạ Thần là Hoàng đế Đông Ly quốc cũng không ngoài dự kiến.

An thân vương phủ cũng là người của hoàng thất, trừ phi Ly thân vương gia kế vị, nếu hãn không kế vị thì An thân vương phủ thế tử lên ngôi cũng là việc thuận theo đạo lý.

Cho nên các đại thần trong triều liền quỳ xuống, đồng thanh hô vang: “Chúng thần bái kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Tiêu Dạ Thần nhìn thấy nhiều người như vậy đang quỳ dưới chân gã, trong lòng càng thêm mừng rỡ.

Vân Thiên Vũ đi tới, duỗi tay kéo tay Tiêu Dạ Thần, ánh mắt nàng ôn hòa, nói.

“Dạ Thần, ta tin người chắc chắn có thể trở thành một vị Hoàng đế tốt yêu dân như con, tuy rằng năng lực hiện tại của người vẫn không quá xuất chúng, nhưng người chỉ cần thêm thời gian, người nhất định sẽ trở thành một vị Hoàng đế thích hợp, tin tưởng cô cô.”

Tiêu Dạ Thần nhìn Vân Thiên Vũ, lại nhớ đến những ngày tháng khổ ải của bọn họ, cho dù ai lên làm hoàng đế cũng đều sẽ tính kế Cửu hoàng thúc và cô cô.

Nhưng nếu như gã gánh vác trọng trách này thì sẽ có thể bảo vệ hai người bọn họ không bị kẻ khác khi dễ.

Như vậy cũng không tồi.

Tiêu Dạ Thần chậm rãi mỉm cười nhưng lại không quên nói: “Vậy Cửu hoàng thúc và cô cô hai người nhất định phải giúp ta, chờ khi năng lực của ta mạnh lên thì hai người hãy làm theo tính toán.”

Cả hai cùng liếc mắt nhìn nhau một cái rồi đồng thời gật đầu cười, bọn họ sẽ giúp Tiêu Dạ Thần sắp xếp xong xuôi mọi chuyện rồi mới tiếp tục kế hoạch rời khỏi kinh thành.

Tiêu Dạ Thần thấy Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ đều đồng ý thì rốt cuộc cũng vững vàng gật đầu.

“Được, vậy ta đây sẽ kế vị làm Đông Ly tân đế, tuy rằng trước mắt năng lực của ta còn kém, nhưng ta sẽ nỗ lực, nỗ lực để trở thành một vị Hoàng đế tốt của Đông Ly quốc.”

“Chúng thần tin tưởng Hoàng thượng.”

Đại thần đồng loạt đáp lời.

Tiêu Cửu Uyên mở miệng: “Tốt rồi, tân đế kế vị đã được chọn, các vị đại nhân cũng bãi triều thôi, ngày mai vào triều sớm như thường lệ, nước không thể một ngày không có vua, Hoàng thượng trước tiên xử lý chính sự, đại điển đăng cơ sẽ được Lễ Bộ Thượng Thư lập tức đi chuẩn bị.”

“Vâng thưa Ly thân vương gia.”

Tuy rằng Tiêu Cửu Uyên không làm Đông Ly hoàng đế, nhưng uy tín của hắn vẫn rất cao, mọi người không ai dám cãi lời nên đành cung kính lui ra ngoài.

Đợi triều thần lui ra ngoài hết, Tiêu Dạ Thần mới đi đến trước mặt Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ, nói: “Cửu hoàng thúc, tiểu cô cô, ta vẫn còn hơi lo lắng sẽ không đảm đương nổi chức vị Hoàng đế này.”

Tiêu Cửu Uyên đuổi tay vỗ vai Tiêu Dạ Thần.

“Dạ thần, tuy rằng Cửu hoàng thúc ta thường hay la rầy người, nhưng trong lòng ta biết, chỉ cần người muốn làm một việc nào đó thì sẽ nỗ lực làm thật tốt việc đó, cho nên nếu người nỗ lực gánh vác ngai vị hoàng đế này, người chắc chắn sẽ trở thành một vị hoàng đế tốt yêu dân như con.”

“Tuy rằng năng lực của người không phải xuất sắc nhất, nhưng người cũng không hề kém cỏi, nếu có thêm thời gian, ta tin tưởng người sẽ trở thành một bậc đế vương vĩ đại nhất mà Đông Ly quốc từng có.”

“Hãy tin lời của Cửu hoàng thúc ta.”

Tiêu Dạ Thần không ngờ tới địa vị của mình trong lòng Tiêu Cửu Uyên lại cao đến thế.

Gã không khỏi âm thầm hạ quyết tâm, nhất định sẽ nỗ lực trở thành một vị hoàng đế tốt.

Vân Thiên Vũ cũng đi tới bên Tiêu Dạ Thần, nói: “Dạ thần, chúng ta sẽ giúp người, chờ khi Đông Ly từng bước trở về quỹ đạo của mình thì chúng ta mới buông tay.”

“Vậy là tốt rồi, đa tạ hai người.”

Sau này gã kế vị thì Cửu hoàng thúc và tiểu cô cô sẽ có một cuộc sống an nhàn, không gặp rắc rối gì.

“Ừ, đêm nay người không cần về An thân vương phủ, ở lại trong cung để làm quen một chút, ngày mai còn phải vào triều sớm, người có chuyện gì thắc mắc có thể hỏi ta.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 939: Người Người Đến Nịnh Bợ

Tiêu Dạ Thần vâng lời, Tiêu Cửu Uyên gọi một thái giám dẫn Tiêu Dạ Thần đến thượng thư phòng xử lý chính sự của tiên hoàng, đầu tiên nên tập cho gã quen với việc triều chính.

Tiêu Dạ Thần theo thái giám đi đến thư phòng.

Tiêu Cửu Uyên nhìn sang Vân Thiên Vũ nói.

“Vũ Nhi, trước tiên nàng quay về An thân vương phủ nói cho lão vương thúc biết chuyện này, sau đó nàng ở An thân vương phủ chờ chuẩn bị việc đại hôn, ta vào trong cung gặp mẫu hậu.”

Vân Thiên Vũ không phản đối, nàng biết Tiêu Cửu Uyên là người ngoài lạnh trong nóng, hẳn là một người tốt và rất có tình nghĩa.

Cho nên Thái hoàng thái hậu như vậy, hẳn rất đau lòng, bây giờ hẳn muốn ở cùng mẫu hậu, nàng đương nhiên không phản đối.

“Được, huynh cẩn thận một chút.”

Vân Thiên Vũ dặn dò xong, sau đó lại phân phó Bạch Diệu đi theo Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên sai người dẫn Vân Thiên Vũ về An thân vương phủ, còn phân phó Hắc Diệu trông chừng Vân Thiên Vũ thì hẳn mới yên tâm.

Tiêu Cửu Uyên ở lại trong cung với Thái hoàng thái hậu, còn Vân Thiên Vũ thì quay về An thân vương phủ.

Tiêu Dạ Thần cũng ở lại trong cung để làm quen với việc triều chính.

Trên xe ngựa của Ly thân vương phủ, Vân Thiên Vũ trầm tư suy nghĩ, vô tình nhìn thấy Diệp Gia còn đang khổ tâm hơn nàng.

Vân Thiên Vũ biết vì sao Diệp Gia lại nặng tâm tư như vậy.

Bởi vì nàng thích Tiêu Dạ Thần, nàng vốn dĩ đã cảm thấy chính mình không xứng với Tiêu Dạ Thần, mà bây giờ Tiêu Dạ Thần còn trở thành tân hoàng đế của Đông Ly quốc, cho nên nàng sẽ càng cảm thấy không xứng với gã.

“Biểu tỷ, tỷ có muốn ta giúp tỷ thăm dò tâm tư của Dạ Thần không.”

Diệp Gia lập tức lắc đầu, hiện tại nếu Tiêu Dạ Thần có quan tâm đến nàng thì nàng cũng sẽ không dám đón nhận.

Nàng thân là tội nữ Lục gia, có tư cách nào để bầu bạn với Hoàng đế Đông Ly quốc.

Vân Thiên Vũ nhìn thấy thần sắc Diệp Gia kém như vậy, nàng đành nắm lấy tay Diệp Gia nói. “Biểu tỷ, tỷ cứ yên tâm, muội sẽ dâng một tấu sớ lên Dạ Thần, để gã sửa án oan của Lục gia, sau khi Lục gia được sửa án oan rồi thì tỷ sẽ không còn phải mang thân phận tội nữ nữa, tỷ sẽ là con gái của đại thần, hơn nữa ta cũng chiêu cáo thiên hạ về việc tỷ là biểu tỷ của ta, sẽ không còn không xứng với Dạ Thần nữa.”

Tuy Vân Thiên Vũ đã nói như vậy, nhưng Diệp Gia vẫn kiên định lắc đầu: “Vũ Mao, đừng hỏi... đừng hỏi gã.”

Trong khoảng thời gian vừa qua, nàng biết rất rõ ràng rằng Tiêu Dạ Thần không có tâm tư gì với nàng cả, nếu như gã có tâm tư thì nàng đã sớm cảm nhận được rồi.

Cho nên nàng không muốn lại đi tự rước nhục.

Vân Thiên Vũ thở dài, không nói chuyện nữa, nàng nghĩ tới Hoạ Mi, trong lòng cuối cùng vui vẻ lên một chút, cũng tốt, ít nhất vẫn có một đôi thành công.

Xe ngựa chạy thẳng về An thân vương phủ.

Vân Thiên Vũ vừa về đến ngoài cửa lớn của An thân vương phủ thì đã thấy bên ngoài có rất nhiều xe ngựa, nàng vừa nhìn đã biết là xe ngựa của đại thần trong triều.

Những người này sau khi ra khỏi cung thì không trở về, là bởi vì muốn đi đến An thân vương phủ chúc mừng nghĩa phụ đã sắp trở thành Thái thượng hoàng.

Đám đại thần này muốn thiết lập một mối quan hệ tốt.

Vân Thiên Vũ hừ lạnh một tiếng, xuống xe ngựa.

Nhưng nàng vừa mới đi vào cửa lớn An thân vương phủ thì đã nhìn thấy vài tên đại thần trong triều mặt xám mày tro, bị quản gia của An thân vương phủ đuổi về.

Những kẻ đó nhìn thấy Vân Thiên Vũ thì lập tức cung kính thi lễ: “Bái kiến Linh Nghi quận chúa.”

Nàng sắp trở thành công chúa, vì nàng là cô cô của Hoàng đế, mặc dù là nàng con nuôi nhưng vẫn được xem là công chúa.

Huống chi Hoàng đế còn đối xử với nàng rất tốt.

“Ừ, các vị đại nhân mau quay về phủ đi.”

Vài người không dám nấn ná ở lại nữa, bây giờ Vân Thiên Vũ là người được hưởng vinh sủng cao quý, chẳng những vậy, nàng còn là chính phi tương lai của Ly thân vương gia, là tiểu cô cô của hoàng đế, là con gái nuôi được thái thượng hoàng yêu thương nhất.

Bọn họ đắc tội với nàng đồng nghĩa với việc đi tìm chết, cho nên ai cũng nghe lời mà lẳng lặng quay về.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 940: Chúng Ta Sẽ Rời Khỏi Nơi Đây

Vân Thiên Vũ dẫn Diệp Gia vào phủ.

Vừa mới đi vào đã nhìn thấy Tiêu Lăng Phong hối hả chạy ra, nóng vội kéo tay nàng hỏi.

“Vân nha đầu, con mau giải thích cho nghĩa phụ biết đi, Dạ Thần sao lại trở thành hoàng đế Đông Ly quốc vậy, không phải ngôi vị hoàng đế nên là Cửu Uyên ngồi sao? Hắn mới thích hợp làm Đông Ly hoàng đế chứ, Dạ Thần đâu có thể làm được việc này đâu? Con mau nói Cửu Uyên thu hồi ý chỉ này.”

Tiêu Lăng Phong vô cùng lo lắng sốt ruột.

Vân Thiên Vũ kéo tay Tiêu Lăng Phong, dịu dàng nói.

“Nghĩa phụ, con và Tiêu Cửu Uyên có việc cần làm, huynh ấy sẽ không kế vị làm hoàng đế Đông Ly quốc, nghĩa phụ người nghĩ xem, ngoài Dạ Thần ra thì còn có ai thích hợp hơn để làm Đông Ly hoàng đế đâu, chẳng lẽ người muốn Cửu Uyên tùy tiện chọn một kẻ khác họ lên làm Hoàng đế sao?”

Tiêu Lăng Phong ngây ngẩn cả người, sau đó hỏi lại Vân Thiên Vũ.

“Vân nha đầu, các người muốn đi đâu vậy? Bây giờ đã không còn kẻ nào dám tính kế các người nữa rồi, các người nên yên tâm mà sống mới

phải chứ.”

Vân Thiên Vũ lắc đầu: “Nghĩa phụ, lúc trước không phải người từng hỏi sư và phụ sư mẫu con đi đâu sao?”

Tiêu Lăng Phong ra sức gật đầu: “Cửu Uyên nói bọn họ có việc cần làm.”

Vân Thiên Vũ lại lắc đầu nói.

“Không phải, sư phụ cùng sư mẫu của con, bọn họ muốn đến một nơi khác, tiểu thần giới. Thật ra đại lục này phân thành hai đại lục nhỏ, bên này của chúng ta là đông đại lục, đông đại lục tương đối bình yên hơn một chút, tây đại lục có rất nhiều ma thú, vô cùng nguy hiểm, cho nên những người có linh lực khi đó kiến tạo nên đại lục này đã phân thành hai đại lục, một số người có linh lực yếu hơn sẽ ở đông đại lục, người có năng lực mạnh sẽ đến tây đại lục.”

“Người ở tây đại lục phụ trách bảo vệ người ở đông đại lục, sư phụ và sư mẫu của con đến từ tây đại lục, lúc trước bọn họ giúp Tiêu Cửu Uyên giải kim giáp thiên nguyên trận, nhưng bây giờ bị người trong gia tộc gọi về, sau khi con và Cửu Uyên thành hôn, hai con sẽ đi đến tây đại lục, không thể lưu lại đông đại lục.”

“Vậy người nói xem, trước mắt ngoài Dạ Thần có thể kế vị thì còn người nào nữa không.”

Vân Thiên Vũ nói xong, Tiêu Lăng Phong đứng như trời trồng, lão vẫn luôn cho rằng bọn họ chỉ có một đại lục, một mảnh trời, không ngờ tới ở ngoài kia còn có một mảnh trời khác, nhưng Quân Hạo Thiên và Lâm Tâm Mộc vì cứu Tiêu Cửu Uyên mà bị bắt về thì quả thật Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ phải đến tây đại lục một chuyến.

Nhưng không phải nàng vừa nói tây đại lục kia có rất nhiều ma thú sao? Hẳn là rất nguy hiểm.

“Vũ Nhi, vậy con cùng Cửu Uyên đi tây đại lục không phải là rất nguy hiểm sao?”

Tiêu Lăng Phong vô cùng lo lắng.

Vân Thiên Vũ cười khẽ lắc đầu: “Nghĩa phụ, người đừng lo lắng cho con, trước mắt con sẽ ở Thiên Mộc sơn trang tu luyện, chờ linh lực đạt tới mức tử linh thì chúng con mới đi tây đại lục, sẽ không có chuyện gì nguy hiểm đâu.”

Vân Thiên Vũ nói như vậy, Tiêu Lăng Phong cũng yên tâm hơn một chút, nhưng lão lại nghĩ tới Tiêu Dạ Thần việc trở thành Đông Ly tân hoàng đế.

“Nhưng Dạ Thần sao có đủ bản lĩnh để trở thành Đông Ly hoàng đế đây.”

“Nghĩa phụ người yên tâm đi, Cửu Uyên sẽ sắp xếp thật tốt, nếu không có chuyện bất ngờ gì xảy ra thì Cửu Uyên sẽ để lại Long Lâm Quân cho Dạ Thần, hơn nữa chúng ta sẽ hỗ trợ gã, gã sẽ mau chóng làm quen được thôi, và nghĩa phụ, người không nên xem thường Dạ Thần, năng lực của gã không tồi đâu, tâm địa cũng ngay thẳng chính trực, người như vậy lại là người thích hợp nhất để làm một vị hoàng đế tốt.”

Tiêu Lăng Phong nghe Vân Thiên Vũ nói xong, tâm trạng tốt hơn rất nhiều, ngẫm lại thì đúng là như vậy.

Nếu Cửu Uyên không kế vị ngôi hoàng đế, chẳng lẽ hẳn lại có thể trở mặt nhìn ngôi vị rơi vào người khác họ sao? Sao có thể chứ.

Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Lăng Phong không còn lo lắng về việc Tiêu Dạ Thần trở thành hoàng đế nữa thì vội nói: “Nghĩa phụ, con cùng Cửu Uyên ba ngày sau đại hôn, người vẫn nên chuẩn bị chuyện này trước đi thì hơn.”

“Ba ngày sau đại hôn, sao lại gấp đến thế?”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 941: Ba Đạo Thánh Chi

Tiêu Lăng Phong kêu lên một cách kì quái, Vân Thiên Vũ nghĩ tới thái hoàng thái hậu trong cung, nàng hơi trầm mặc, sau đó nói.

“Sức khỏe của thái hoàng thái hậu không ổn nữa rồi, bà ta nói đây là việc cuối cùng bà ta làm cho chúng con, nếu như bà ta chết, Tiêu Cửu Uyên phải chịu tang một năm, đại hôn của chúng con sẽ càng không thể tổ chức được.”

Tiêu Lăng Phong nghe vậy, tâm trạng cũng vô cùng nặng nề, rất lâu sau đó mới thở dài nói: "Cũng xem như bà ta còn có chút tâm giúp các con làm chuyện như vậy."

Tiêu Lăng Phong nói xong lại lo lắng nói: "Lão thái bà chắc sẽ không giở trò gì chứ?"

Vân Thiên Vũ nghĩ một lát rồi lắc đầu.

"Con thấy thái hoàng thái hậu vẫn rất yêu thương Cửu Uyên, tất nhiên trừ hoàng đế ra, bởi vì hoàng đế là do chính bà ta sinh ra, bà ta có yêu thương Cửu Uyên đến đâu cũng không thể vượt qua sự yêu thương dành cho hoàng đế được. Nhưng ngoài hoàng đế ra, người bà ta yêu thương nhất chính là Cửu Uyên."

Vì thế nên nàng tin rằng thái hoàng thái hậu sẽ không động tay động chân gì với Cửu Uyên nữa, hơn nữa cái chính là thái hoàng thái hậu hiện tại

chỉ là đang gắng gượng từng hơi thở, đại hạn của bà ta sắp đến rồi.

Tiêu Lăng Phong và Vân Thiên Vũ không tiếp tục nói chuyện nữa, đi thẳng tới Thê Phượng viện phủ An thân vương.

Đợi sau khi đến Thê Phượng viện, Vân Thiên Vũ đi vào trong chuẩn bị cho Tiêu Dạ Thần một vài món đồ tâm đắc mà những người có địa vị cao bắt buộc phải có.

Tuy Dạ Thần tâm địa ngay thẳng, nhưng dù sao cũng có lúc hơi nhân từ một chút, nhưng thân làm hoàng đế, có nhiều khi phải độc ác, nham hiểm một chút. Vì thế nàng bắt buộc phải nhắc nhở gã điều này.

Vân Thiên Vũ đi vào trong ăn chút gì đó rồi bắt đầu viết một vài đề xuất cho Tiêu Dạ Thần, bất kể là có ích hay không cũng là một chút tâm ý của nàng.

Vân Thiên Vũ viết tới tận đêm khuya mới đi ngủ.

Ngày hôm sau, trong cung tân hoàng đế hạ chỉ, việc đầu tiên là sắc phong Linh Nghi quận chúa Vân Thiên Vũ làm trưởng công chúa.

Hai ngày sau thành thân với Ly thân vương.

Ngoài ý chỉ này ra, hoàng đế lại liên tiếp hạ hai ý chỉ khác, sắc phong Tiêu Lăng Phong làm thái thượng hoàng.

Ngoài điều trên, hoàng đế lại hạ một ý chỉ cho Hình bộ thượng thư điều tra lại vụ án của Lục gia năm đó, nhất định phải điều tra ra chân tướng ngọn ngành, nếu như Lục gia bị oan thì phải trả lại trong sạch cho Lục gia.

Lúc ý chỉ này truyền tới phủ An thân vương, Diệp gia đã khóc.

Nàng đợi biết bao nhiêu năm, cuối cùng cũng đợi được ý chỉ này, nàng rất vui mừng.

Tiêu Dạ Thần, không uống công ta thích người, đủ rồi, thực sự là đủ rồi.

Trong triều bởi vì tân hoàng đế kế vị mà lộ rõ bầu không khí vui mừng.

Đặc biệt là tân hoàng đế không chỉ anh minh chính trực, hơn nữa trong hậu cung còn chưa có hậu phi, các vị đại thần đều coc chủ ý, giá như nữ nhi nhà mình được tân hoàng đế để mắt, được tuyển vào hậu cung làm phi.

Bởi vì tâm lí này nên ai nấy cũng đều vui vẻ, hào hứng, các nhà đều đang tranh chấp ngầm với nhau, ai sẽ có thể thuận lợi tiến cung làm hoàng hậu đương triều?

Có điều Tiêu Dạ Thần hoàn toàn không hề quan tâm đến chuyện này, trước mắt gã chỉ muốn xử lí tốt chuyện triều chính.

Vốn dĩ gã có hơi luống cuống tay chân, nhưng mật thư mà Vân Thiên Vũ gửi vào cung đã chỉ điểm cho gã rất nhiều.

Gã đã từng bước hiểu được ngọn ngành, đặc biệt là Vũ Mao còn nói cho gã biết bản tính của một số đại thần trong triều và cash để đối phó với loại người này, còn cả thân làm hoàng đế, có lúc không thể quá nhân từ, cắt diệt trừ thì phải diệt trừ, nếu không sẽ càng thêm loạn.

Có điều nhất định phải có một trái tim yêu dân như con.

Có được lòng dân Đông Ly thì hoàng đế như gã có thể ngồi vững rồi, cũng sẽ không trở thành tên hoàng đế cặn bã để tiếng xấu muôn đời.

Tiêu Dạ Thần nhìn những điều tâm đắc mà Vân Thiên Vũ viết, trong lòng rất cảm động.

Tuy còn chưa lên ngôi hoàng đế nhưng lại lập tức hạ một chiếu thư, chiếu cáo thiên hạ, lập tức giảm một phần ba thuế của bách tính trong thời hạn ba năm.

Chiếu thư vừa hạ xuống, ai nấy đều vỗ tay vui mừng, khen ngợi tân hoàng đế yêu thương dân chúng, sau này có sự dẫn dắt của tân hoàng đế, cuộc sống sau này của bách tính Đông Ly nhất định sẽ rất tốt đẹp.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 942: Ngày Đại Hôn

Vân Thiên Vũ và Tiêu Lăng Phong lại không vào cung, vẫn tiếp tục ở trong An thân vương phủ.

Bởi vì Vân Thiên Vũ không định xuất giá từ trong cung mà quyết định xuất giá từ An thân vương phủ.

Vì nàng đã ở trong An thân vương phủ một thời gian khá lâu, vì thế nên nàng rất có tình cảm với nơi này.

Hơn nữa nếu như xuất giá từ trong cung, có quá nhiều lễ tiết rườm rà. Mà nàng trước nay vẫn luôn chê phiền hà, vì thế đơn giản một chút vẫn tốt hơn.

Đêm trước ngày đại hôn. trong cung thái hoàng thái hậu đột nhiên tỉnh lại, bà ta mở mắt, ánh mắt sáng trong nhìn Tiêu Cửu Uyên, nắm tay Tiêu Cửu Uyên, cười rất vui vẻ.

"Cửu Uyên, ngày mai có phải chính là ngày đại hôn của con đúng không?"

"Dạ phải, mẫu hậu."

"Về đi, đi về chuẩn bị lễ nghi cho đại hôn, mẫu hậu không thể làm chủ hôn cho con, nhưng mẫu hậu hi vọng sau này con sống vui vẻ."

Sau khi thái hoàng thái hậu yếu ớt nói hết câu này, thần trí lại có chút không tỉnh táo.

Tiêu Cửu Uyên nắm chặt lấy tay bà ta gọi: "Mẫu hậu."

"Đi đi, mau đi đi, ta mệt quá, ta rất muốn ngủ."

Thái hoàng thái hậu vừa nói vừa nhắm mắt lại, Tiêu Cửu Uyên đứng dập đầu một lạy với hoàng thái hậu rồi xoay người rời khỏi cung, đi thẳng về phủ ly thân vương.

Ngày mai chính là ngày đại hôn của hần và Vũ nhi, hần đương nhiên phải về sắp xếp một chút.

Sau khi về tới phủ Ly thân vương, Tiêu Cửu Uyên kiểm tra kỹ lưỡng lại một lượt, chắc chắn tất cả đều ổn thỏa mới yên tâm.

Vốn dĩ hần muốn tới An thân vương phủ thăm Vũ nhi, nhưng nghĩ đến mai là đại hôn của hai người, đêm nay hần nên để cho nàng ngủ một giấc thật ngon, như vậy ngày mai Vũ nhi sẽ trở thành một tân nương xinh đẹp nhất, nếu như hần tới làm phiền giấc ngủ của nàng thì ngày mai nàng sẽ không có tinh thần gì nữa.

Nghĩ tới đại hôn ngày mai, trong lòng Tiêu Cửu Uyên lại thấy ấm áp. Ngày mai, Vũ nhi sẽ là tân nương tử của hần, sau này bọn họ sẽ sống cùng nhau, không bao giờ chia lìa.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ vậy, hài lòng đi tắm rồi ngủ, đêm nay hần cũng phải ngủ sớm để ngày mai làm một tân lang đẹp trai nhất.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng. Trong An thân vương phủ đã trở nên bận rộn, hôm nay là ngày trưởng công chúa xuất giá.

Cho nên bọn họ phải dậy sớm thu dọn, đợi công chúa dậy thì sẽ mở cửa đón khách, hôm nay nhất định sẽ có rất nhiều người tới An thân vương phủ tặng lễ vật.

Bởi vì trong phủ này có một thái thượng hoàng và một trưởng công chúa.

Nhưng mọi người vừa mới dậy dọn dẹp được một lúc thì liền thấy đội trưởng đội thị vệ và Hường quản gia sắc mặt khó coi dẫn theo vài người đi thẳng về Thê Phượng viện.

Đám người này lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, có chuyện gì vậy?

Sắc mặt Hường quản gia và Hường thị vệ dường như đều không tốt lắm, hơn nữa lại đi thẳng về nơi trưởng công chúa ở.

Lẽ nào đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

Không phải chứ, lại xảy ra chuyện vào đúng ngày đại hôn của trưởng công chúa.

Hành động của Hường quản gia và Hường thị vệ không muốn sống nữa hay sao?

Ai nấy đều dừng việc đang làm lại, tập trung nghe ngóng động tĩnh từ Thê Phượng viện.

Vân Thiên Vũ trong Thê Phượng viện nhanh chóng bị kinh động, Diệp Gia đã ra ngoài hỏi sự tình, sắc mặt khó coi quay về bẩm báo với Vân Thiên Vũ.

"Vũ nhi, Họa Mi xảy ra chuyện rồi."

"Cái gì? Đang yên đang lành tại sao lại xảy ra chuyện?"

Trong phủ này còn có thị vệ nữa mà.

Vân Thiên Vũ trở mình ngồi dậy, vô cùng gấp gáp, Diệp Gia vội vàng trấn an nàng: "Muội đừng nóng vội, từ từ một chút."

"Rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Sáng nay trời vừa mới tờ mờ sáng, một tiểu hầu đồng đã giả truyền lời nhắn của Hường thị vệ với Họa Mi, nói Hường thị vệ muốn gặp nàng ta, Họa Mi vốn không định đi nhưng tiểu hầu đồng đó đã đưa ra tín vật của Hường thị vệ, nói rất gấp. Sau đó hai người liền đi, nhưng lúc sáng Tiểu Mai tỉnh dậy, phát hiện Họa Mi vẫn chưa về, chuyện này có chút kì lạ."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 943: Tai Vạ Ngàn Năm

"Bởi vì hôm nay là đại hôn của Vũ Mao muội, Họa Mi sẽ không không biết chừng mực như vậy, sao có thể tới giờ vẫn chưa quay về được chứ? Vì thế tiểu Mai lập tức mặc quần áo đi tìm Hường thị vệ, ai ngờ vừa hỏi Hường thị vệ vốn không hề muốn gặp Họa Mi..."

"Gã ta biết chuyện này liền hoảng hết cả lên, cuối cùng Hường thị vệ dẫn Hường quản gia tới tìm tiểu thư."

Sắc mặt Vân Thiên Vũ khó coi tới đáng sợ, nàng vẫn luôn cnah chừng có người ra tay với Họa Mi, không ngờ lại xảy ra chuyện vào đúng lúc này.

Rốt cục là kẻ nào đã ra tay với Họa Mi.

Trước mắt những kẻ có thù với nàng căn bản đã bị diệt trừ hết, còn có kẻ nào đang nhắm vào nàng nữa sao.

Tuy nói kinh thành có rất nhiều người không ưa nàng, nhưng trước mắt với thân phận của nàng, không ai dám tùy tiện động tới nàng.

Cho nên có thể loại trừ những người trong kinh thành, không phải những người trong kinh thành thì còn có kẻ nào nữa?

Là thái hậu trong cung sao? Nếu như thái hậu muốn ra tay thì cũng sẽ không động tới nàng và Tiêu Cửu Uyên, sẽ không ra tay với Họa Mi.

Phải rồi, còn có người của Linh Môn sơn, lần trước đã chạy thoát.

Nhưng trong thời gian ngắn như vậy, bọn họ sẽ không thể quay trở lại được.

Vân Thiên Vũ nghĩ tới nghĩ lui vẫn không hiểu, cuối cùng hỏi Diệp Gia: "Đã tìm hết trong vương phủ chưa?"

"Hồi quận chúa, đã tìm hết rồi ạ, nghe nói không tìm thấy."

"Đi, ra ngoài trước rồi tìm sau."

Vân Thiên Vũ sốt ruột đi ra ngoài, mấy người vừa mới đi ra khỏi Thê Phượng viện thì nhìn thấy bên ngoài Tiêu lan sốt ruột cầm một bức thư đi vào nói: "Công chúa, nô tỳ phát hiện một phong thư trong bồn hoa, hình như là viết cho công chúa."

Vân Thiên Vũ vội vàng đưa tay đón lấy thư rồi mở ra xem. Sắc mặt nàng đột nhiên xám xịt lại rất đáng sợ.

"Vũ nhi, nha đầu này của người bị ta đem đi rồi, người yên tâm, ta sẽ không làm khó nàng ta, ta đưa nàng ta đi chính là vì biết người sẽ không thể nào bỏ mặc nàng ta, cho nên ta đợi người ở ngoài kinh thành năm mươi dặm, ta hi vọng người có thể cùng ta về Nam Chiêu quốc, Gia Cát Cẩn viết."

Gia Cát Cẩn? Lại là Gia Cát Cẩn?

Gã dám đưa nha hoàn của nàng đi ngay trong ngày đại hôn của nàng, sau đó còn gửi bức thư này tới.

Mục đích gã làm như vậy rất rõ ràng, chính là không muốn nàng gả cho Tiêu Cửu Uyên.

Diệp Gia phát hiện sắc mặt Vân Thiên Vũ khác thường, vội mở miệng nói: "Sao vậy Vũ Mao?"

Vân Thiên Vũ đưa bức thư trong tay nàng cho Diệp Gia, Diệp Gia vội xem thư sau đó nói: "Không phải ta đã nghe muội nói, lần trước vị thái tử Nam Chiêu quốc này đã bị Hoàng lăng nuốt sống rồi sao? Tại sao bây giờ lại xuất hiện chứ?"

"Đây chính là người tốt thì không sống thọ, kẻ xấu thì lại sống dai mà."

Hôm đó Hoàng Lăng bị phá hủy, nàng tưởng rằng Phượng Vô Nhai và Gia Cát Cẩn nhất định đã chết trong Hoàng Lăng rồi, bây giờ xem ra lúc đó bọn họ đã thoát chết ra ngoài được rồi.

Tên khốn kiếp đáng chết này lại chọn ngày hôm nay đưa Họa Mi đi.

"Bây giờ phải làm sao? Hôm nay là ngày đại hôn của Vũ Mao muội đó, lẽ nào muội thật sự muốn về Nam Chiêu với gã sao?"

"Không được, chi bằng muội cứ cử hành đại hôn đi, đợi muội và Ly thân vương thành thân rồi đi cứu Họa Mi sa. Hơn nữa ta tin thái tử Nam Chiêu sẽ không làm khó Họa Mi đâu, trong thư không phải gã cũng nói như vậy sao?"

Vân Thiên Vũ lắc đầu: "Đó là tử không hiểu vị thái tử gia Nam Chiêu này rồi, gã đang lấy tính mạng Họa Mi ra uy hiếp muội, nếu như muội không đo, Họa Mi chắc chắn sẽ bị gã giết."

Vân Thiên Vũ nghĩ vậy, đột nhiên trầm giọng nói: "Muội đi gặp gã."

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời, sắc mặt Diệp Gia liền thay đổi: "Không được, hôm nay là ngày đại hôn của muội đó, nếu như muội đi, há không phải là muốn bị gã dẫn về Nam Chiêu quốc đó chứ, vậy đại hôn của muội và Ly thân vương gia phải làm sao? Đây cũng là tấm lòng của thái hoàng thái hậu."

"Muội dẫn theo người đi, muội sẽ nghĩ cách cứu Họa Mi, sau đó dẫn muội ấy về, muội sẽ tranh thủ thời gian, nhất định sẽ quay về trước lễ thành thân."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 944: Xoá Bỏ Tất Cả

Vân Thiên Vũ nói xong đi ra ngoài, nàng nhanh chóng hạ lệnh: “Hắc Diệu.”

Hắc Diệu nghiêng mình lao ra, Vân Thiên Vũ chỉ thị cho gã: “Người lập tức cho người tới Ly thân vương phủ thông báo Tiêu Cửu Uyên, nói rằng Gia Cát Cần bắt Họa Mi đi rồi, ta muốn giải cứu nàng ta. Nói vương gia lập tức tới chỗ cách ngoại thành năm mươi dặm tập hợp cùng ta.”

“Tuân lệnh, thuộc hạ lập tức tiến hành.”

Hắc Diệu vẻ mặt khó coi sắp xếp người đi làm.

Đợi sau khi mọi chuyện sắp xếp ổn thoả, Vân Thiên Vũ dẫn Hắc Diệu cùng với ba linh thú chờ ở nơi cách kinh thành năm mươi dặm.

Ở phía sau, Tiêu Lăng Phong cùng với Diệp Gia của An thân vương phủ vô cùng nóng vội, đứng ngồi không yên trong An thân vương phủ, nôn nóng chờ đợi.

Cách kinh thành Đông Ly năm mươi dặm, có xe ngựa và mấy con ngựa đang dừng lại.

Một đám người đang im lặng chờ đợi, đợi cho đến khi nghe tiếng vó ngựa phía sau. Trong xe ngựa, lấp ló sau bức màn là một cánh tay thon như

ngọc, ẩn sau tấm màn đó là hình bóng của một nam nhân cao quý ngồi bên trong.

Nam nhân mang mặt nạ hình bán nguyệt chế tác bằng bạc che kín nửa mặt, nửa mặt còn lại hiện ra hết sức nho nhã thanh quý, ánh mắt gã sáng long lanh nhìn về mấy cỗ xe ngựa phía sau.

Mà ngồi trong cỗ xe ngựa đang chạy nhanh tới chính là Vân Thiên Vũ.

Năm mươi dặm, cũng không tính là xa nên nàng đến đó rất nhanh.

Vân Thiên Vũ vừa đến nơi đã nghe thấy tiếng của Hắc Diệu phía bên ngoài: “Trưởng công chúa, xe ngựa của Nam triều đang ở phía trước mặt.”

Vân Thiên Vũ đột nhiên vén bức rèm lên ngẩng đầu nhìn xung quanh, vừa đúng lúc thấy Gia Cát Cẩn đang đeo mặt nạ nhìn về phía nàng.

Gã mỉm cười, nhìn nàng với gương mặt dịu dàng.

Vân Thiên Vũ trông thấy dáng vẻ của Gia Cát Cẩn như vậy, lòng nàng nóng rùng rục như lửa đốt, vẫn ngồi trên xe, tiếng nói của nàng vang vọng lại: “Gia Cát Cẩn, đầu óc của người có vấn đề không hả, bắt giữ nha đầu của ta để làm gì? Mau thả nàng ta ra.”

Chờ cho tới khi xe ngựa dừng, Vân Thiên Vũ từ trên xe ngựa nhảy ra.

Tuy nhiên nàng cũng không có đại gì lại gần xe ngựa của Gia Cát Cẩn để tránh khỏi bị rơi vào tay gã.

Giọng cười của gã từ từ vang lên: “Vũ nhi, có phải ta đã ngăn cản nàng làm việc sai trái không? Nàng có biết là ta không muốn phải để nàng hối hận không?”

“Hai người chúng ta đến từ thời hiện đại, quan niệm, tư tưởng, giá trị quan của chúng ta với cổ nhân đều không giống nhau. Nếu bây giờ nàng

được gả đi, sau này chắc chắn sẽ hối hận, không cần nói những thứ khác, tư tưởng tam thê tứ thiếp của người cổ đại nàng có chấp nhận được không?”

Vân Thiên Vũ trừng mắt với Gia Cát Cẩn nói: “Đầu óc của người có vấn đề gì không, đó là việc của riêng ta, có liên quan gì với người không hả?”

Gã không nói tiếp nữa.

Gia Cát Cẩn đang suy nghĩ, nhẹ nhàng nói: “Ta biết ta vô ý hại chết nghĩa phụ của nàng, khiến nàng luôn phải tức giận. Nhưng mà không phải ta cũng đã trả một cái giá rất đắt rồi sao? Kiếp trước ta bị nàng nổ chết, còn kiếp này mặt của ta cũng đã bị hủy diệt tại Hoàng Lăng rồi.”

Gia Cát Cẩn từ từ lấy tay gỡ mặt nạ che nửa mặt được làm bằng bạc ra, một nửa gương mặt của gã được lộ ra, một nửa gương mặt phía trên là những vết sẹo dài trông rất đáng sợ.

Gã từ từ đeo mặt nạ nửa mặt được chế tác tinh xảo lên lại.

“Lẽ nào như vậy vẫn chưa đủ để đền bù việc ta vô ý hại chết nghĩa phụ của nàng sao? Chúng ta bỏ qua tất cả có được không?”

“Ha ha... Bỏ qua tất cả ư? Nếu người vĩnh viễn đừng bao giờ xuất hiện thì ta với người đã sớm có thể bỏ qua tất cả rồi. Nhưng mà tại sao người lại xuất hiện chứ? Người vừa xuất hiện lại bắt nạt đầu của ta đi. Gia Cát Cẩn, ta với người vĩnh viễn không thể nào xóa bỏ tất cả mọi chuyện được nữa.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 945: Không Muốn Liên Lụy Tới Người

Vân Thiên Vũ càng nghĩ càng nóng nảy, giận đến mức muốn giết chết người trước mặt.

Nhưng nàng biết rõ gã này không dễ đối phó, một mình không cần thận rất có thể bị gã khống chế.

Nhưng mà hôm nay là ngày thành hôn của nàng và Tiêu Cửu Uyên, cho nên bất luận có như thế nào thì cũng phải cứu được Họa Mi, lập tức trở về tham dự buổi lễ thành hôn của bọn họ.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, không muốn dây dưa với gã nên nàng nói: “Gia Cát Cẩn, không phải người đang thật sự nghĩ rằng ta và người có thể xóa bỏ tất cả sao? Vậy người lập tức thả nha đầu của ta ra, cũng đừng bao giờ tới gây phiền phức cho ta nữa. Giữa ta với người sẽ xóa bỏ hết tất cả mọi ân oán trước kia.”

Sau khi Vân Thiên Vũ nói ra tất cả mọi thứ, Gia Cát Cẩn không những không tán đồng, gã lắc đầu nói: “Vũ Nhi, ta biết rằng nàng đang muốn gấp gáp quay về để cùng Tiêu Cửu Uyên tiến hành hôn lễ. Ta đã nói ta không muốn thấy nàng phải hối hận cho nên ta mới phải bắt nha đầu của nàng đi, chính là không muốn để cho nàng thành hôn. Vì vậy ta sẽ không thả nha đầu của nàng ra đâu.”

“Nhưng nàng yên tâm, ta sẽ không làm khó nàng ta. Nàng ta đang rất an toàn.”

Toàn thân nàng như đông cứng lại, sau đó chậm rãi nói từng chữ một: “Gia Cát Cẩn, có phải ngươi nhất định muốn trở thành kẻ thù với ta người mới cam tâm. Nhất định muốn bức ta tới chết mới dừng tay.”

Vẻ mặt của Gia Cát Cẩn đầy đau đớn: “Vũ Nhi, điều ta không mong muốn nhất là trở thành kẻ thù của nàng, ta cũng không muốn không chết không buông tha nàng. Ta chỉ muốn đem nàng trở về Nam triều thôi. Nếu nàng được gả cho Tiêu Cửu Uyên, nàng nhất định sẽ không hạnh phúc, nàng tin ta đi.”

Vân Thiên Vũ đã bỏ cuộc chuyện nói chuyện lý lẽ với Gia Cát Cẩn.

Nhưng mà vào lúc này, nàng phát hiện đầu óc của nam nhân này có chút không bình thường, có chút cố chấp, sự việc mà chính gã đã nhận định, cho dù người khác có nói với gã như thế nào gã đều không tin, gã luôn cho lý lẽ của mình là đúng.

“Gia Cát Cẩn, xem ra nếu hôm nay ta không đi cùng với ngươi thì ngươi sẽ không thả Họa Mi ra.”

Gia Cát Cẩn im lặng không nói gì, biểu hiện này nói lên được lời của Vân Thiên Vũ không sai.

Vân Thiên Vũ nói với Gia Cát Cẩn bằng vẻ mặt lạnh lùng: “Ta muốn coi tình trạng của nha đầu hiện giờ như thế nào rồi.”

Gia Cát Cẩn không hề phản đối lời nói của Vân Thiên Vũ.

Gã nhìn về hang động trước mặt cách chỗ này không xa rồi vỗ tay. Nhanh chóng có vài người xuất hiện bên cạnh hang

Có hai người cầm đầu nhóm người, đang giữ trong tay một nữ tử đeo bịt mắt màu đen.

Nữ tử này chính là Họa Mi, Họa Mi lúc này hoảng sợ không yên, không ngừng vùng vẫy thân mình, miệng hoảng hốt la lớn: “Các người là ai, tại sao lại bắt ta, rốt cuộc là ai vậy hả?”

Nhìn thấy bộ dạng lo lắng không yên của nàng ta, trong lòng Vân Thiên Vũ rất lo lắng, nàng quay đầu nhìn về phía Gia Cát Cẩn nói: “Tháo bịt mắt cho nàng ta, người không thấy nàng ta rất hoảng sợ sao?”

Con người ta chính vì mắt không thể nhìn, đối những việc mình không hề hay biết, cảm nhận tương đối mãnh liệt. Nếu đôi mắt không thể nhìn thấy gì thì nàng ta đang rất là hoảng loạn.”

Gia Cát Cẩn cũng hiểu được đạo lý này, cho nên gãi vung tay lên, hai tên mặc đồ đen đứng phía trước tháo tấm khăn đen trên mặt Họa Mi xuống.

Mắt của Họa Mi có thể nhìn thấy được rồi, nàng ta nhìn thấy Vân Thiên Vũ đứng trước xe ngựa.

Họa Mi không khỏi la lên: “Tiểu thư, hôm nay là lễ thành hôn của người, sao người lại ở đây?”

Nàng ta đang suy nghĩ, đột nhiên giống như nghĩ tới điều gì, quay đầu nhìn lại chính mình, sau đó hiểu rõ vì sao tiểu thư của mình xuất hiện ở đây. Nguyên nhân chắc chắn là giải cứu nàng ta.

Do đó Họa Mi lắc đầu khóc lớn nói: “Tiểu thư, người quay về đi, người nhanh chóng quay về tham dự lễ đại hôn của người đi, người đừng quan tâm tới muội. Người đừng quan tâm tới muội, muội không muốn để người bị liên lụy đâu.”

Nghĩ đến mỗi lần đều làm cản chân tiểu thư, nàng ta vô cùng xót xa ân hận.

Đặc biệt hôm này là ngày đại hôn của tiểu thư, nàng ta không muốn vì mình mà phải liên lụy đến nàng.

Nhưng mà Vân Thiên Vũ làm sao có thể không quan tâm đến nàng ta được chứ.

Nàng trấn an khích lệ Hoạ Mi: “Hoạ Mi, mọi đừng nôn nóng, không có chuyện gì đâu, sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì đâu.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 946: Cướp Người

Vân Thiên Vũ vừa nói vừa căn dặn Ảnh Tử và ba linh thú đang ẩn nấp:

“Các người đánh bọc tới, nhất định phải cướp Họa Mi về.”

Chỉ là nàng vừa mới sắp xếp xong, Gia Cát Cẩn phía đối diện lên tiếng.

“Vũ Nhi, ta biết nàng muốn cướp người từ trong tay ta, chuyện này là không thể nào, lúc này ta đến là đã có chuẩn bị, bên kia bọn họ có không ít người đâu, nàng không cướp được người đâu.”

Vân Thiên Vũ sầm mặt lại, nghiêm túc ngưng thần cảm nhận, quả nhiên cảm nhận được ẩn nấp rất nhiều động tĩnh, xem ra lúc này Gia Cát Cẩn mang không ít người tới.

Nếu nàng cưỡng ép cướp người, căn bản là không cướp được người, chẳng những không cướp được rất có thể còn làm Họa Mi bị thương.

Vân Thiên Vũ không nhịn được hét lên: “Gia Cát Cẩn, rốt cuộc người muốn như thế nào?”

“Nàng theo ta trở về Nam Chiêu, ta cam đoan sẽ không động đến một sợi lông của nha đầu kia, hơn nữa sau khi trở về Nam Chiêu, ta sẽ cho người chăm sóc tốt nàng ta.”

Gia Cát Cẩn dứt lời, Vân Thiên Vũ còn chưa kịp nói.

Họa Mi phía đối diện liền kịch liệt phản bác: “Tiểu thư, người mau đi đi, không cần để ý đến ta, ta không muốn liên lụy đến người, cầu xin người hãy đi đi, người mau trở về tổ chức đại hôn đi.”

Đáng tiếc Vân Thiên Vũ không hề cử động, nàng nhìn qua Nam Chiêu thái tử Gia Cát Cẩn.

“Gia Cát Cẩn, ta nói lại lần nữa, người thả Họa Mi, ta sẽ bỏ qua chuyện trước kia, từ đây về sau chúng ta nước sông không phạm nước giếng. Nhưng nếu người vẫn cố chấp như trước, ta cam đoan ta và người không chết không ngừng lại, suốt đời này sẽ không có một ngày nào hòa giải.”

Thần sắc Vân Thiên Vũ lạnh lùng, đôi mắt lạnh băng cực kỳ âm trầm.

Trong xe ngựa đối diện Gia Cát Cẩn lập tức khó xử, thật ra Vũ Nhi hòa giải xóa bỏ chuyện trước kia với gã khiến gã rất vui, nhưng nước sông không phạm nước giếng thì gã thấy rất khó chịu trong lòng.

Xuyên không đến nơi này, gã luôn tâm niệm phải làm một việc, chính là tìm được nàng và sống cùng nàng ở mảnh đất mới này.

Đối với người ở vùng đất này, gã rất hờ hững, cũng không cảm thấy quá hứng thú, gã chỉ cảm thấy hứng thú với duy nhất một chuyện chính là cùng nàng tạo ra cuộc sống thuộc về bọn họ.

Gã sẽ cho nàng tất cả những gì nàng muốn, chỉ cần nàng vui vẻ là được.

Nhưng bây giờ muốn nước sông không phạm nước giếng với gã, cái này Gia Cát Cẩn không chấp nhận nổi.

Hơn nữa nếu như gã thả tiểu nha đầu này, Vũ Nhi sẽ lấy Tiêu Cửu Uyên.

Không được, việc này gã càng không chấp nhận được.

Cho nên gần như trong nháy mắt Gia Cát Cẩn đã từ chối yêu cầu của Vân Thiên Vũ.

“Vũ Nhi, thứ cho ta không thể đồng ý yêu cầu của nàng.”

Vân Thiên Vũ không muốn nói nhiều với gã, bởi vì thời điểm hôn lễ càng lúc càng đến gần, nàng phải nhanh chóng cứu Họa Mi trở về, sau đó quay trở lại thành thân, nói chung hôm nay nàng không thể để lỡ ngày tốt giờ giờ lành.

Vân Thiên Vũ nghĩ, xoay người ra lệnh cho Ảnh Tử và ba linh thú đang ẩn nấp: “Bốn linh thú các người liên thủ bắt Gia Cát Cẩn, ta và Hắc Diệu đi cứu Họa Mi.”

Chỉ có thể chia binh thành hai đường.

Vân Thiên Vũ ra lệnh một cái, xoay người quát lớn: “Động thủ.”

Trong nháy mắt, mấy đạo thân ảnh tách nhau chạy về hai hướng.

Một hướng công kích Gia Cát Cẩn.

Một hướng khác chạy thẳng đến chỗ Họa Mi.

Nhưng Vân Thiên Vũ và Hắc Diệu vừa động thì những kẻ bắt cóc Họa Mi nhanh chóng rút lui về phía sau, mấy đạo thân ảnh bay vọt thẳng đến Vân Thiên Vũ và Hắc Diệu.

Vân Thiên Vũ dùng linh lực đánh vỡ một viên linh lôi đan trước.

Những người khác cấp tốc lui về phía sau, nàng nhanh chóng hạ lệnh:
“Hắc Diệu, người đi đối phó với bọn họ. Ta đi cứu Họa Mi.”

“Vâng, chủ tử.”

Hắc Diệu lắc mình dẫn người đi đối phó.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 947: Thà Chết Cũng Không Sống Nhục

Vân Thiên Vũ lao thẳng đến chỗ Họa Mi.

Nhưng nàng còn chưa đến cạnh Họa Mi, bên đường lại xuất hiện mấy người bay ra cản đường nàng.

Nàng nhanh chóng lấy ra ma hồn hoa bảy màu, đóa hoa bảy màu bay thẳng đến hắc y nhân, hắc y nhân vung tay, linh lực cường đại xuất ra.

Ma hồn hoa bảy màu nổ tung.

Vang dội âm âm.

Trên quan đạohư đánh nhau thành một đoàn.

Họa Mi nhìn thấy hết thấy, chứng kiến Vân Thiên Vũ bị vô số hắc y nhân bao quanh, nếu tiếp tục như vậy, chẳng những tiểu thư không thành hôn được, còn có thể bị Nam Chiêu thái tử mang đi, nàng ta biết rõ tiểu thư ghét cái gã Nam Chiêu thái tử này như thế nào.

Nàng ta không muốn tiểu thư bị bắt đi mang tới Nam Chiêu, hơn nữa nàng ta không muốn liên lụy tiểu thư.

Họa Mi òa khóc, cuối cùng xoay người nghĩ đến một việc.

Bỗng nhiên nàng ta đấu tranh như điên, sau đó xoay người vùng ra khỏi sự áp chế của hai tên hắc y nhân.

Hắc y nhân đang bắt giữ nàng ta, bởi vì đang quan sát trận chiến trên quan đạo, không có ai chú ý đến Họa Mi.

Bởi vì nha đầu này không có linh lực, lại nhát như chuột, ai mà để ý tới nàng ta.

Cho nên chẳng ai nghĩ tới đột nhiên nàng ta phản kích.

Họa Mi xông ra phía sau, hắc y nhân kia nhanh chóng xông tới tóm lấy nàng ta.

Nàng chạy thật nhanh mấy bước, sau đó động tác nhanh chóng lấy linh lôi tử tử trong ống tay áo mình ra...

Cái này là trước đây tiểu thư đưa cho nàng ta để phòng thân, không cần dùng linh lực cũng có thể sử dụng, chỉ cần ra sức đập mạnh lên mặt đất là có thể phát nổ.

Cho tới nay nàng ta đều chưa dùng.

Bây giờ thức này phát huy được tác dụng rồi.

Họa Mi suy nghĩ, nhìn thấy hai tên hắc y nhân đang đuổi tới.

Nàng ta xoay người ném linh lôi tử tử trong tay xuống, phát nổ.

“Ta sẽ không để các người mang tiểu thư đến Nam Chiêu đâu.”

Tiếng âm vang lên.

Toàn bộ người đang đánh nhau đều sợ hãi, ai cũng giật mình ngây người. Vân Thiên Vũ cũng hoàn toàn sợ đến ngây người, sau đó kịp phản ứng, đau lòng kêu lên: “Họa Mi, Họa Mi.”

Vừa đúng lúc này, một đạo hồng sắc thân ảnh dường như nhảy vọt tới, nhìn thấy Họa Mi có thể bị nổ thành năm bảy mảnh, vung tay lên khiến cho linh lôi tử bị hất bay ra nổ tung.

Nhưng một tiếng ầm vang lên, sức mạnh linh lôi tử nổ ra vẫn làm Họa Mi bị thương.

Họa Mi bị hồng sắc thân ảnh mạnh mẽ cuốn đi, cơ thể bị đụng bay thẳng ra ngoài.

Có điều nàng ta không bị uy lực của linh lôi xé nát.

Chỉ là rốt cuộc lực phủ ngũ tạng của nàng ta đều vỡ nát, đến khi nàng ta rơi xuống đất.

Nàng ta học máu ọc một tiếng, sau đó miệng ói ra một ngụm máu lớn.

Vân Thiên Vũ phản ứng kịp, lao tới, ôm lấy Họa Mi: “Họa Mi, Họa Mi, sao người ngốc như vậy, ta sẽ cứu người.”

Nàng chỉ hy vọng nàng ta hạnh phúc, thấy nàng ta và Hường Dương vui vẻ, từ trong thâm tâm nàng cũng vui vẻ thay cho bọn họ.

Nhưng không ngờ rằng cuối cùng vẫn sẽ chết, sớm biết như vậy, trước đây nên kiên định đưa nàng ta đi.

Nước mắt từ mắt Vân Thiên Vũ chảy xuống.

Họa Mi giơ tay lên muốn lau nước mắt thay nàng, nhưng tay nàng ta không có một chút sức lực nào, nàng ta thử mấy lần cũng không nâng lên được.

Vân Thiên Vũ cầm lấy tay nàng ta.

“Họa Mi, đều do ta vô dụng, cho nên liên lụy tới người, xin lỗi, xin lỗi.”

Họa Mi lắc đầu: “Tiểu thư, không phải, là ta không muốn liên lụy người, lần này cuối cùng ta cũng không làm liên lụy tới người.”

Nàng ta khẽ cười, đôi mắt có hơi mờ đi: “Tiểu thư, cảm ơn người. ta đi theo người rất vui vẻ, rất hạnh phúc.”

Nàng ta được tiểu thư yêu thương, còn có Hương Dương yêu nàng ta, còn có các bằng hữu yêu thương nàng ta.

Như vậy là đủ với nàng ta rồi.

“Tiểu thư, đừng đau lòng, Họa Mi rất vui vẻ, bởi vì ta không liên lụy người.”

“Họa Mi.”

Vân Thiên Vũ kêu lên, vươn tay ôm thật chặt Họa Mi.

“Người không được chết.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 948: Truy Sát

Bởi vì bị linh lôi tử nổ, lục phủ ngũ tạng của Họa Mi đều vỡ nát, nếu không chắc chắn nàng sẽ nghĩ cách cứu sống nàng ta, nhưng bây giờ cho dù y thuật nàng có giỏi cũng không cứu được nàng ta...

“Họa Mi.”

Vân Thiên Vũ đau lòng hét lên.

Họa Mi ở trong lòng nàng, lục lợi lấy từ trong vạt áo của mình ra một vật: “Tiểu... thư, ta có một tâm... nguyện, người có thể giúp ta... hoàn thành không?”

Họa Mi nói xong, bàn tay đầm máu cố gắng lấy đồ từ trong áo mình ra, Vân Thiên Vũ biết nàng ta vẫn đeo tùy thân bên người một cái nanh sói được mài bóng loáng như ngọc.

Nàng nhanh chóng giúp Họa Mi lấy nanh sói ra, nhét vào trong tay nàng ta.

“Cái này ta nghĩ chắc là đồ của... cha mẹ cho ta, người có thể... tìm họ giúp ta không?”

Sắc mặt Họa Mi càng lúc càng trắng, hơn nữa máu chảy càng lúc càng nhiều. đôi mắt bắt đầu rủ xuống.

Nhưng nàng ta cố gắng thở hỗn hển, muốn nói gì đó.

Nếu như không nói ra, nàng ta sẽ chết không nhắm mắt, Vân Thiên Vũ đau lòng lấy ngân châm ra đâm vào huyết đạo trên người Họa Mi, để cho nàng ta dốc sức nói ra những lời nàng ta muốn nói.

Quả nhiên ngân châm đâm vào huyết đạo, tinh thần của Họa Mi tốt hơn một chút, nàng ta nói rằng:

“Giúp ta hỏi họ một chút, vì sao không quan tâm ta? Hay là họ... họ không cố ý. Nếu như vậy, tiểu thư, người có thể... thay ta chăm sóc họ không?”

Hốc mắt Vân Thiên Vũ ướt đẫm, thầm mắng mình đáng chết, sao lại không biết trong lòng Họa Mi có chuyện tiếc nuối như vậy.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ ra sức gật đầu, nắm tay Họa Mi nói:

“Họa Mi, người yên tâm, ta sẽ tìm họ thay người, nếu như họ vẫn tìm người, ta sẽ chăm sóc họ thay người.”

Họa Mi nở nụ cười, đôi mắt từ từ sáng lên, ngẩng đầu nhìn trời, ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt trắng hếu của nàng ta, miệng nàng ta cười như tranh vẽ, hai mắt từ từ nhắm lại.

Ý nghĩ cuối cùng là xin lỗi Hường Dương, không thể trở về yêu và sống cùng với huynh, ta ở dưới cửa tuyền mong ước huynh sẽ tìm được một người nữ tử thật lòng yêu huynh.

Vân Thiên Vũ đau lòng ôm Họa Mi: “Họa Mi.”

Trên quan đạo, trong lòng Hắc Diệu chua xót không nói ra được, ai cũng nghĩ người nhìn tất thấy mọi chuyện.

Nam Chiêu thái tử Gia Cát Cẩn đã hoàn toàn ngẩn ngơ, cảm thấy như bị chết chìm trong sâu thẳm, cuốn lấy gã lôi xuống.

Gã và nàng càng ngày càng cách xa rồi, không còn khả năng nữa rồi.

Vì sao, vì sao ông trời lại đối với gã như vậy.

Rõ ràng mỗi lần hấn đều không cố ý làm tổn thương người bên cạnh nàng, nhưng cuối cùng tại sao lại thành cục diện như thế này.

Gia Cát Cẩn nghĩ hỏng mất rồi.

Nam tử hồng y lúc trước xuất hiện giúp Họa Mi đã nổi điên xông thẳng đến Gia Cát Cẩn, y vừa nhắm vào Gia Cát Cẩn vừa hét lớn: “Khốn nạn, tên khốn nạn này, ta sẽ giết người, ta sẽ giết người.”

Y vung tay một chưởng tử mang diệu bay thẳng đến Gia Cát Cẩn.

Gia Cát Cẩn nhìn người lao tới, nhanh chóng giơ tay vận lam linh xuất ra ngăn cản.

Đồng thời gã tức giận quát lên: “Phượng Vô Nhai, tên điên này, người lao vào ta làm cái gì?”

Thì ra nam tử hồng y chính là Phượng Vô Nhai, nhưng lúc này rõ ràng biểu hiện của Phượng Vô Nhai không giống với lúc bình thường hay qua lại, cả người điên điên khùng khùng, giống như một tên ngu ngốc.

Vốn dĩ lúc đầu rơi xuống Hoàng lăng, y kéo theo Gia Cát Cẩn cùng rơi vào trong Hoàng lăng, nhưng ai biết bọn họ rơi vào trong Hoàng lăng cùng nhau chạy thoát đến cửa hàng động, hai người đều trốn ra ngoài.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 949: Liên Thủ Đối Phó Kẻ Ác

Nhưng trong lúc trốn thoát, Phượng Vô Nhai trúng hãm hại của Gia Cát Cẩn.

Đầu óc lập tức không tỉnh táo được, nhưng dù đầu óc không tỉnh táo, Phượng Vô Nhai cũng biết Gia Cát Cẩn là người hại y, nên mỗi lần nhìn thấy gã đều đuổi giết gã như kẻ điên.

Dọc theo đường đi này y đều không ngừng đuổi giết Gia Cát Cẩn.

Trên đường, Phượng Vô Nhai và Gia Cát Cẩn đánh nhau, người Nam Chiêu bỗng nhảy ra, trợ giúp thái tử nhà mình.

Hắc Diệu và Ảnh Tử vô cùng tức giận với việc Họa Mi chết, nên tất cả đều ra tay, giúp Phượng Vô Nhai đánh với người Nam Chiêu.

Trong phút chốc cả đoạn đường này đều là tiếng kêu.

Đúng vào lúc nào, có phi từ bên đường ra.

Dẫn đầu là Tiểu Linh Đang, Tiểu Linh Đang vừa xông ra, đã ra lệnh cho thủ hạ Ma Ảnh cung phía sau: “Lên, giết Gia Cát Cẩn và tất cả người Nam Chiêu.”

Tiểu Linh Đang ra lệnh xong, chạy tới bên cạnh Vân Thiên Vũ, nhìn thấy Họa Mi đã chết bên cạnh Vân Thiên Vũ.

Tiểu Linh Đang lập tức òa khóc.

Nàng và Họa Mi có quan hệ rất tốt, không ngờ tới lúc gặp lại, nàng đã chết oan chết uổng.

“Vân tử tỷ.”

Vân Thiên Vũ cố nén đau khổ, ngẩng đầu nhìn Tiểu Linh Đang, phát hiện Tiểu Linh Đang đã gầy đi rất nhiều.

Vân Thiên Vũ nhịn khó chịu trong lòng xuống, hỏi Tiểu Linh Đang: “Muội sao vậy? Sắc mặt xấu như vậy...”

Nghe thấy Vân Thiên Vũ hỏi, Tiểu Linh Đang khóc càng đau lòng hơn.

“Vân tử tỷ, hôm đó ca ca và thái tử Nam Chiêu rơi vào hoàng lăng, sau đó hai người bọn họ trốn ra ngoài, nhưng ca ca lại bị Gia Cát Cẩn hãm hại, đầu óc không còn tỉnh táo, bây giờ huynh ấy giống như người ngốc, chỉ biết đuổi giết Gia Cát Cẩn, muội vẫn luôn theo huynh ấy, bảo vệ huynh ấy, nhưng chỉ lúc sau đã không thấy huynh ấy đâu, muội mệt mỏi quá.” Gần đây Tiểu Linh Đang rất mệt mỏi, vốn dĩ nàng muốn dẫn ca ca đi gặp Vân tử tỷ, nhưng lại sợ Vân tử tỷ không chào đón bọn họ, nên không dám đi.

Vân Thiên Vũ không ngờ Tiểu Linh Đang lại mệt đến vậy, cũng không ngờ Phượng Vô Nhai lại bị Gia Cát Cẩn hãm hại, đầu óc không tốt.

“Tiểu Linh Đang đáng thương.”

Vân Thiên Vũ giơ tay xoa đầu Tiểu Linh Đang, sau đó nàng quay đầu nhìn Phượng Vô Nhai mặc y phục hồng cách đó không xa.

Nhưng mà Phượng Vô Nhai lúc này, không còn tà mị thoải mái như xưa, cả người giống như kẻ điên, chỉ biết liều mạng đuổi giết Gia Cát Cẩn.

Ảnh Tử cũng đang giết Gia Cát Cẩn giúp y.

Lúc này Gia Cát Cẩn bị hai người đuổi giết, rõ ràng không đấu lại.

Mà bây giờ trên đường, thủ hạ mà Gia Cát Cẩn mang đi đã bị giết không ít.

Nhiều người thấy thái tử bị vây đánh, lại không có cách nào ra tay giúp đỡ, không khỏi sốt ruột kêu lên: “Thái tử diện hạ cần thận.”

Gia Cát Cẩn vừa dùng hết sức đối phó với tên điên Phượng Vô Nhai, vừa ngẩng đầu nhìn Vân Thiên Vũ, nhìn thấy ánh mắt căm hận tận xương của Vân Thiên Vũ.

Gia Cát Cẩn cảm thấy tim mình như bị đao cứa, thật sự rất khó chịu.

Có đôi khi gã muốn lựa chọn buông tay, nhưng một mực không bỏ xuống được, giống như nàng vốn là nữ nhân trong số mệnh của gã.

Gia Cát Cẩn nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, đầu óc không tập trung, nên bị hai người Phượng Vô Nhai và Ảnh Tử hợp lại đánh một chương, trực tiếp bay ra ngoài.

Người gã như điều đứt dây, bị đánh bay ra giữa không trung, sau đó rơi thẳng xuống đất.

Hai người Phượng Vô Nhai và Ảnh Tử liên thủ lần nữa, định trực tiếp đánh chết tên khốn kiếp này.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 950: Có Chỗ Không Đúng

Đúng vào lúc này, biến cố xảy ra, đột nhiên trên đường xuất hiện hai bóng người màu đen như u hồn, một người đi thẳng đến bên Gia Cát Cẩn, người kia giơ tay đánh một luồng linh lực về phía Phượng Vô Nhai và Ảnh Tử, đối phương là Lam Linh đỉnh.

Linh lực không giống Phượng Vô Nhai và Ảnh Tử, cho nên hai luồng linh lực va vào nhau.

Chấn động ầm ầm, Phượng Vô Nhai và Ảnh Tử đều là cao thủ, rõ ràng không đánh lại, bị bắn ngược ra ngoài, miệng phun máu tươi, người hằn lão đảo, không dám dừng lại chút nào.

Vội vàng mở miệng: “Đi.”

Hai bóng người giống như sao băng, mang theo Gia Cát Cẩn trọng thương chạy mất.

Phượng Vô Nhai và Ảnh Tử vội đuổi theo.

Trên đường, Vân Thiên Vũ nhìn Phượng Vô Nhai và Ảnh Tử đã thương Gia Cát Cẩn, không chút đồng tình, ngược lại cảm thấy căm hận không nói nên lời, nàng nắm chặt tay, nghiến răng nói.

Gia Cát Cẩn, nếu có ngày hai người chúng ta oan gia ngõ hẹp gặp nhau, không phải người chết thì chính là ta chết.

Người Gia Cát Cẩn mang tới nhanh chóng bị Hắc Diệu và người Ma Ảnh cung liên thủ giết chết.

Hắc Diệu bay đến bên cạnh Vân Thiên Vũ, nhìn Họa Mi đã chết, trầm giọng nói: “Công chúa, nên về kinh thôi, giờ này đã không còn sớm.”

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn trời, quả thật sắc trời đã không còn sớm, nàng lại cúi đầu nhìn Họa Mi trong lòng.

Sở dĩ Họa Mi liều mạng tới chết, chính là vì không muốn đại hôn của nàng bị chậm trễ, vậy nên nàng không thể không về kịp giờ đại hôn.

Vân Thiên Vũ ôm lấy Họa Mi, đặt nàng ta vào xe ngựa mình ngồi lúc trước, trầm giọng ra lệnh: “Về kinh thôi.”

Ảnh Tử và Phượng Vô Nhai đã trở lại, Ảnh Tử khẽ bẩm báo: “Thưa chủ tử, đề tên kia chạy mất, thuộc hạ không có năng lực.”

“Được rồi, sau này sẽ gặp lại.”

Gặp lại lần nữa, nàng sẽ dùng hết sức lực liều mạng với hắn.

Vân Thiên Vũ đặt Họa Mi vào xe ngựa, bản thân cũng lên xe theo, dự định về kinh. Tiểu Linh Đan chạy ngay lại tới, cẩn thận nói: “Vân tỷ tỷ, muội có thể về cùng tỷ không? Muội muốn nhờ tỷ điều trị cho ca ca muội.”

Vân Thiên Vũ vén rèm nhìn ra bên ngoài.

Thấy Tiểu Linh Đan nhìn nàng tội nghiệp, thật sự khiến nàng sinh ra cảm giác không đành lòng.

Mà Phượng Vô Nhai bên cạnh Tiểu Linh Đan, chớp chớp đôi mắt đào hoa, nhìn Tiểu Linh Đan với vẻ kỳ lạ, sau đó quay đầu nhìn Vân Thiên Vũ.

Vừa nhìn thì đã vô cùng thích dáng vẻ Vân Thiên Vũ, hắc nhếch môi cười ngây ngô, đơn thuần non nớt giống như trẻ con.

“Vân tỷ tỷ, muội có thể trở về với tỷ không?”

Không ngờ y lại học theo lời Tiểu Linh Đang.

Tiểu Linh Đang thấy ca ca luôn luôn khí phách lại trở thành dáng vẻ này, trực tiếp òa khóc.

Vân Thiên Vũ nhìn hai huynh muội bọn họ, cuối cùng nói: “Trở về cùng ta đi, chờ sau khi ta thành thân, ta sẽ chữa khỏi cho hắc.”

Nàng nói xong chui vào xe ngựa, buông màn xe xuống.

Bên ngoài xe ngựa, tiếng Tiểu Linh Đan vui vẻ truyền vào: “Cảm ơn Vân tỷ tỷ.”

Theo sát đó là tiếng Phượng Vô Nhai: “Cảm ơn Vân tỷ tỷ, cảm ơn Vân tỷ tỷ.”

Vân Thiên Vũ co rút khóe miệng, nhưng mà sau đó thì lực chú ý của nàng không còn ở trên người Tiểu Linh Đang và Phượng Vô Nhai nữa, mà ở trên người Họa Mi trong xe, nàng nhìn nanh sói trong tay, nhìn qua Họa Mi rồi nói.

“Họa Mi, nhất định ta sẽ hoàn thành nguyện vọng của ngươi, tìm được cha mẹ cho ngươi, hỏi một tiếng thay ngươi, vì sao bọn họ không cần ngươi.”

Vân Thiên Vũ nói xong cất nanh sói đi, lấy khăn lau cẩn thận máu trên mặt Họa Mi, sau đó là máu trên tay, lau sạch sẽ cho nàng ta.

Chờ khi nàng lau sạch sẽ cho Họa Mi xong, đột nhiên nghĩ tới một việc không bình thường.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 951: Cung Nghênh Thiếu Chủ Về Tiểu Thần Giới

Lúc trước nàng để Hắc Diệu chạy đến Ly thân vương phủ báo cho Tiêu Cửu Uyên, thời gian bọn họ ở đây khá lâu, nếu Tiêu Cửu Uyên nhận được tin tức, nhất định sẽ chạy tới trước, nhưng vì sao đến tận bây giờ còn chưa có tin của hắn.

Việc này không bình thường.

Chắc chắn là Tiêu Cửu Uyên không thể không tới.

Vân Thiên Vũ cảm thấy không yên lòng, cả người lo lắng khẩn trương, nàng vội hỏi Hắc Diệu bên ngoài: “Hắc Diệu, ta đã kêu người truyền tin cho vương gia các người, người đã truyền chưa?”

Hắc Diệu cũng cảm thấy có chuyện không bình thường, tâm trạng nghiêm trọng mở miệng: “Lúc trước thuộc hạ phái người chạy đi truyền tin.”

Vân Thiên Vũ càng thấy không tốt, lập tức thúc giục: “Mau tăng tốc về kinh.”

Tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì.

Lúc này Vân Thiên Vũ hoàn toàn không biết một chuyện.

Lúc này Ly thân vương phủ hoàn toàn rối loạn, bởi vì vương gia nhà mình biến mất.

Tự dưng biến mất như vậy, bọn họ tìm khắp toàn bộ vương phủ cũng không tìm thấy vương gia.

Hắn sống sờ sờ như vậy mà không tìm thấy.

Rõ ràng lúc trước bọn họ nhìn thấy tâm trạng hắn tốt đi đối y phục tân lang, nhưng sau khi nhận lá thư đại trưởng công chúa đưa tới thì không thấy tăm hơi đâu.

Trên thực tế Tiêu Cửu Uyên nhân được tin Vân Thiên Vũ đầu tiên, hắn vừa nhận tin, lòng nóng như lửa đốt, muốn đi cứu Vân Thiên Vũ.

Nhưng bởi vì trên người còn đang mặc đồ tân lang, nên hắn về phòng để thay y phục.

Chờ hắn thay y phục xong chuẩn bị đi giúp Vũ Nhi, đột nhiên thấy trong phòng mình có thêm bốn người áo đen.

Những người này uyển chuyển nhẹ nhàng như là u hồn, đi không tiếng động, ngay cả hắn là người cấp bậc tử linh, cũng hoàn toàn không phát hiện ra bọn họ.

Tiêu Cửu Uyên hoảng hốt, vội lui về sau, sắc mặt xấu đi, nhìn bốn người mặc đồ đen đối diện, âm trầm quát hỏi.

“Các người là ai? Tại sao xuất hiện quỷ thần không biết ở trong phòng ta?”

Bốn người liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó đi tới gần Tiêu Cửu Uyên, cùng quỳ xuống, mở miệng đồng thanh.

“Chúng thuộc hạ tới đón thiếu chủ về Tiểu Thần giới.”

Người này vừa nói xong, Tiêu Cửu Uyên biết họ là ai.

Chính là gia tộc chó má đã vứt bỏ hăn từ lúc sinh ra, hay là gia tộc Thanh Long gì đó?

Hăn không thềm về.

“Xin lỗi, ta không biết các người đang nói gì, mời các người lập tức rời khỏi phòng ta, hơn nữa hôm nay là ngày đại hôn của ta, ta không hy vọng bất kỳ kẻ nào làm lỡ việc ta thành thân.”

Hăn nói xong quay người muốn đi, một tên thủ hạ phía sau vội nhìn qua bốn trưởng lão dẫn đầu rồi nói: "Tào trưởng lão, ngài thấy làm sao bây giờ?"

“Ngăn hăn lại.”

Tào trưởng lão nghiêm khắc nói, thủ hạ bên cạnh lão lách mình ngăn cản đường đi của Tiêu Cửu Uyên.

Sau đó Tào trưởng lão giơ tay, dùng áp lực mạnh mẽ áp chế cho Tiêu Cửu Uyên không động đậy được.

Tiêu Cửu Uyên thấy hoảng trong lòng, nhưng vẻ mặt lại vẫn bình tĩnh, hăn trầm giọng nói: “Ta nói rồi, sẽ không về cái gia tộc Thanh Long gì đó với các người, ta muốn thành thân, ta phải ở đây, ta không cần Tiểu Thần giới.”

“Nhưng đó là số mệnh của người.”

Tào trưởng lão nói xong, bảy người tới trước mặt Tiêu Cửu Uyên, lão cung kính nói.

“Về việc thiếu chủ muốn thành thân với nữ nhân kia, không cần cũng được, sau này thiếu chủ sẽ là chí cao vô thượng, người đứng trên cao, lo gì

không có nữ nhân, trước mắt thiếu chủ vẫn nên về Tiểu Thần giới, làm tăng sức mạnh của mình thì hơn.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 952: Loạn Tung Cả Lên

Tào trưởng lão nói xong, vẻ mặt Tiêu Cửu Uyên u ám có thể đổ máu, hăn nghiêng răng tàn nhẫn nói: “Các người không được nói Vũ Nhi như thế, hơn nữa ta không cần làm người chí cao vô thượng, ta chỉ muốn sống yên phận qua ngày.”

“Ta ra lệnh các người lập tức buông ta ra, nếu bây giờ các người mang ta đi, ta sẽ để các người hối hận, nhất định sẽ hối hận, bởi vì những chuyện hôm nay các người làm, ta sẽ đòi các người cả vốn lẫn lãi.”

“Chắc chắn được.”

Tiêu Cửu Uyên vừa nói xong, thủ hạ bên cạnh Tào trưởng lão kêu lên một tiếng hoảng sợ: “Tào trưởng lão.”

Tào trưởng lão liếc hăn một chút, sau đó giơ tay, trực tiếp dùng linh lực đánh Tiêu Cửu Uyên bất tỉnh.

Sau đó lão nhìn người trong phòng nói: “Hôm nay, chuyện về nữ nhân kia, ai cũng không được phép nói ra, đợi sau khi chúng ta mang thiếu chủ về gia tộc Thanh Long, ta sẽ để đại trưởng lão ra tay phong ấn ký ức của ngài ấy ở Đông đại lục, sau đó cấy cho ngài ấy đoạn ký ức mới, ngài ấy sẽ quên hết tất cả chuyện ở nơi này, nhưng các người cũng không được tiết lộ ra ngoài, biết chưa?”

“Vâng, Tào trưởng lão.”

Sau khi Tào trưởng lão nói xong, nhìn hai tên áo đen: “Tất trưởng lão, người dẫn một người, nhanh chóng đưa thiếu chủ về Tiểu Thần giới.”

“Vậy còn Tào trưởng lão thì sao?”

“Ta muốn giết nữ nhân kia, tránh nàng gây ra chuyện xấu.”

Để tránh phức tạp, lão ta quyết định ở lại giết chết nữ nhân kia, như vậy sẽ không còn chuyện gì xảy ra nữa.

Đám người Tất trưởng lão nghe xong, cũng đồng ý.

“Được, vậy ta mang thiếu chủ về trước.”

Tất trưởng lão nói xong giơ tay, vài người trong phòng biến mất,

Chỉ còn lại hai người áo đen như u hồn, nhưng sau đó hai người đã ẩn thân, căn bản không ai phát hiện bất cứ chuyện gì.

Mà người trong Ly thân vương phủ, nhanh chóng phát hiện có chuyện không đúng.

Sao giờ này mà vương gia vẫn chưa có động tĩnh gì, theo lý thì nên đi đón tân nương mới đúng.

Nhưng chờ đến lúc đám người Bạch Diệu đi tìm, lại không ai tìm được vương gia, hơn nữa tìm khắp vương phủ, cũng không tìm thấy vương gia.

Chuyện này khiến cho mọi người sốt ruột, nhìn thấy giờ lành đã tới, nhưng không thấy vương gia đâu, bây giờ làm sao đây?

Hơn nữa Bạch Diệu nghi ngờ vương gia đã xảy ra chuyện, nếu không thì tuyệt đối sẽ không có khả năng không thấy vương gia.

Nhưng ai có thể mang vương gia đi mà không ai biết.

Ly thân vương phủ loạn tung cả lên.

Phủ An thân vương cũng không tốt hơn Ly thân vương phủ bao nhiêu.

Bởi vì sáng sớm tân nương tử đi ra ngoài, đến bây giờ còn chưa về phủ.

Cuối cùng Tiêu Lăng Phong không chịu nổi, trực tiếp phái người truyền tin vào cung cho Tiêu Dạ Thần.

Tiêu Dạ Thần mang theo vài thuộc hạ ra khỏi cung, tới phủ An thân vương hỏi đầu đuôi mọi việc, cuối cùng biết được Họa Mi đã xảy ra chuyện, nên Vân Thiên Vũ dẫn người đi cứu Họa Mi.

Tiêu Dạ Thần khê mắng thái tử Gia Cát Cẩn của Nam Chiêu trong lòng, sau đó cho người lập tức ra ngoài thành trợ giúp Vân Thiên Vũ.

Nhưng người gã phái đi không xa, đã gặp xe ngựa của Vân Thiên Vũ, cho nên đám người lại mở đường về phủ.

Tiêu Dạ Thần và Tiêu Lăng Phong vừa thấy xe ngựa về, vội vàng chạy tới.

Cả người Vân Thiên Vũ đầy máu, bước từ trên xe ngựa xuống, Tiêu Dạ Thần và Tiêu Lăng Phong khiếp sợ, hai người đưa tay kéo nàng qua, khẩn trương hỏi: “Vũ Mao, con sao vậy, con bị thương ư?”

Vân Thiên Vũ lắc đầu, ép đau lòng xuống rồi nói: “Không phải con, là Họa Mi, nàng tự nổ, cho nên chết rồi.”

Một câu chết rồi, khiến cho tất cả người ở trước phủ An thân vương đều ngẩn ngơ, mãi đến khi giọng nói đau khổ vang lên.

“Họa Mi.”

Hương Dương nghe thấy tin tức chạy tới, đi thẳng đến bên xe ngựa, nhanh chóng thấy được Họa Mi trong xe.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THU

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 953: Phiên Phức Lớn

Hương Dương duỗi tay ôm lấy nàng ta, khóc òa lên.

Người xung quanh nhìn thấy Họa Mi như vậy, cũng đau lòng khóc.

Tiêu Dạ Thần nhìn Vân Thiên Vũ, biết nhất định là lúc này nàng không thoải mái, cho nên đưa tay đỡ nàng vào phủ, sau đó an ủi.

“Vũ Nhi, Họa Mi đã chết, chúng ta sẽ an táng nàng, muội vẫn nên về thay y phục đi để còn làm tân nương, cửu hoàng thúc cũng sắp tới đón muội rồi.”

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu, nhìn Tiêu Dạ Thần một cái rồi nói.

“Tiêu Dạ Thần, ta có linh cảm, hôn lễ này không làm được.”

“Vì sao?”

Lần này là Tiêu Dạ Thần giật mình, bởi vì đây là hôn lễ cửu hoàng thúc chờ đợi rất lâu, sẽ không có chuyện hãn không đến đón tân nương tử.

“Vũ Nhi, muội đừng nghĩ lung tung, cửu hoàng thúc rất muốn cưới muội vào Ly thân vương phủ, sao có thể không làm được.”

“Ta có cảm giác hãn xảy ra chuyện, nên ta muốn đổi y phục, đến Ly thân vương phủ kiểm tra mọi chuyện, xem cuối cùng là ai mang hãn đi.”

Vân Thiên Vũ nói xong vội đi về Tây Phượng viện.

Trước cửa Tây Phượng viện, Diệp Gia cầm áo cưới, sốt ruột đi qua đi lại, vừa thấy Vân Thiên Vũ về, vui mừng chạy ra đón, lại thấy trên người Vân Thiên Vũ đầy máu, Diệp Gia hoảng sợ.

“Vũ Mao, muội sao thế? Bị thương ư?”

Vân Thiên Vũ lắc đầu: “Muội không sao, là máu của Họa Mi.”

“Máu Họa Mi? Vậy Họa Mi đâu.”

Diệp Gia lo lắng hỏi. Vân Thiên Vũ lắc đầu: “Nàng chết rồi, vì không muốn liên lụy tới muội, nên nàng dùng kíp nổ muội cho nàng để tự nổ.”

Vân Thiên Vũ nói xong, đau buồn nói không thành lời.

Lúc này nàng có cảm giác cả tinh thần và thể xác đều mệt mỏi. Nhưng bây giờ nàng không thể mệt mỏi, không thể ngã xuống, nàng còn phải đến Ly thân vương phủ, nhìn xem cuối cùng là xảy ra chuyện gì?

Nhất định Tiêu Cửu Uyên đã xảy ra chuyện.

Nếu không hẳn sẽ không thể không tới giúp nàng.

Vân Thiên Vũ nghĩ đến vậy vội vàng đi vào Tây Phượng viện, Diệp Gia đi theo sau an ủi nàng: “Vũ Nhi, muội đừng đau lòng, Họa Mi là người tốt, chúng ta sẽ luôn nhớ nàng.”

Vân Thiên Vũ gật đầu: “Muội biết, muội sẽ luôn luôn nhớ tới nàng ấy, nàng ấy chính là chị em tốt của muội.”

Vân Thiên Vũ nói xong đi vào Tây Phượng viện, chọn nhanh một bộ quần áo thay vào.

Diệp Gia thấy bộ dạng nàng, không khỏi lo lắng: “Vũ Mao, giờ lành sắp tới, muội mau mặc áo cưới vào đi.”

Tiếc rằng Vân Thiên Vũ lại lắc đầu: “Sợ rằng không dùng được áo cưới rồi, có thể Tiêu Cửu Uyên đã xảy ra chuyện, nên muội muốn đến Ly thân vương phủ xem chuyện này như thế nào?”

Chuyện này khiến Diệp Gia biến sắc, buông áo cưới trong tay ra, trầm giọng nói: “Ta đi cùng muội...”

Vân Thiên Vũ muốn kêu Diệp Gia ở lại, phòng ngừa có nguy hiểm, nhưng nàng chưa kịp nói hết, đã nghe bên ngoài vang tới tiếng hét ầm ỹ.

Vân Thiên Vũ ra ngoài, nhanh chóng nhìn thấy người Ly thân vương phủ tới, Bạch Diệu mang một đội người tới đây.

Gã chạy tới, vẻ mặt lo lắng mở miệng: “Thưa đại trưởng công chúa, vương gia nhà chúng ta đã biến mất, bỗng dưng lại biến mất không thấy đâu nữa.”

Vẻ mặt Vân Thiên Vũ trở nên xấu đi, bị đả kích liên tục khiến nàng cảm thấy lão đảo, Diệp Gia vội đỡ lấy nàng.

Vân Thiên Vũ cắn răng: “Ta qua Ly thân vương phủ kiểm tra một chút.”

Tiêu Dạ Thần ở bên cạnh Bạch Diệu vội nói: “Ta đi cùng muội.”

Vân Thiên Vũ ngăn hành động của Tiêu Dạ Thần lại, nàng nhìn thẳng Tiêu Dạ Thần rồi nói.

“Dạ Thần, ta và cửu hoàng thúc của ngươi, lúc này gặp phải một phiền phức lớn, nên ngươi không cần xen vào, yên tâm, chúng ta sẽ không sao,

những chuyện triều chính sau này, sợ là chỉ có mình người gánh vác, nhớ kỹ, chúng ta tin người.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 954: Hôn Lễ Thay Đổi Rồi Sao

Lời của Vân Thiên Vũ khiến cho sắc mặt Tiêu Dạ Thần thay đổi.

Gã lo lắng nhìn Vân Thiên Vũ: “Các người đã gặp rắc rối lớn đến thế nào.”

Vân Thiên Vũ không nói gì, nàng dự cảm rắc rối lần nay rất lớn, sợ dĩ Tiêu Cửu Uyên không xuất hiện, sợ dĩ hãn biến mất, rất có thể liên quan đến gia tộc Thanh Long gì đó.

Lần trước nàng thấy bốn người đến từ tiểu thần giới đều có thân thủ rất tốt.

Hơn nữa Tiêu Cửu Uyên xuất thân từ gia tộc Thanh Long, một trong bốn đại gia tộc của tiểu thần giới.

Gia tộc như vậy chắc chắn rất lợi hại.

Nếu bọn họ cho người đến đưa Tiêu Cửu Uyên đi thì Tiêu Cửu Uyên hoàn toàn không thể chống cự.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ, trong lòng vừa nóng như lửa đốt rồi đi ra ngoài.

Phía sau đám Hắc Diệu, Bạch Diệu đều đi theo nàng, Diệp Gia cũng vội vàng theo ngay sau.

Ảnh Tử và ba con linh thú đương nhiên không thể rút lại phía sau, cuối cùng ngay cả Tiểu Linh Đang và Phượng Vô Nhai cũng đi theo nàng ra ngoài.

Mọi người lục đục kéo nhau ra khỏi Tây Phượng viện rồi ra ngoài.

Lúc này trong phủ phủ An thân vương có không ít khách mời, khách đứng chật cả hai bên đường, mọi người vốn dĩ muốn đến xem lễ thành thân tân lang đón tân nương, ai biết được lại nhìn thấy Vân Thiên Vũ dẫn một đám người đi ra ngoài.

Khách mời không nhin được bắt đầu bàn tán, không nhìn thấy Ly thân vương gia, lại nhìn thấy công chúa nổi giận đùng đùng mang người ra ngoài.

Chẳng lẽ đại hôn của Ly thân vương gia thay đổi rồi sao, không thể nào.

Trong nhất thời có rất nhiều suy đoán.

Nhưng Vân Thiên Vũ lại không để ý đến những người này, nàng đưa người rời khỏi phủ An thân vương tiến thẳng đến phủ Ly thân vương.

Vốn dĩ Tiêu Dạ Thần muốn cùng Vân Thiên Vũ đến phủ Ly thân vương nhưng bị Vân Thiên Vũ ngăn lại.

Nàng có cảm giác sự mất tích của Tiêu Cửu Uyên có khả năng lớn là liên quan đến gia tộc Thanh Long gì đó, cho nên nàng không muốn Tiêu Dạ Thần phải mạo hiểm.

Tiêu Dạ Thần không còn cách nào khác đành phái mấy tên thuộc hạ đưa Vân Thiên Vũ đến phủ Ly thân vương.

Lúc này trong phủ Ly thân vương vô cùng rối loạn.

Không những hạ nhân của cả vương phủ biết vương gia đã mất tích, mà ngay cả những khách mời đến vương phủ tham gia hôn lễ cũng biết Ly thân vương gia không thấy đâu nữa rồi.

Mọi người đều suy đoán tại sao lại không thấy Tiêu Cửu Uyên.

Đợi đến khi Vân Thiên Vũ mang theo một đám người tiến vào phủ Ly thân vương gia thì mọi người lại càng được thể bàn tán sôi nổi.

Vân Thiên Vũ không thềm để ý đến bọn họ, trước mắt nàng chỉ muốn làm rõ một việc.

Tiêu Cửu Uyên mất tích có phải là bị người của gia tộc Thanh Long ở tiểu thần giới đưa đi không, nếu thật sự bọn họ đã đưa hắn về tiểu thần giới thì tiếp theo nàng phải làm thế nào, đi đến tiểu thần giới tìm hắn sao?

Nhưng nàng căn bản không biết tiểu thần giới ở đâu.

Vân Thiên Vũ càng nghĩ càng lo lắng, Bạch Diệu ở phía sau mang theo một đám người chạy đến viện tử của Tiêu Cửu Uyên.

Viện tử của Tiêu Cửu Uyên.

Khắp nơi đều là hoa tươi, cả viện tử dường như đã trở thành một biển hoa tươi đầy những bông hoa đang nở rộ.

Nhưng lúc này lại có vẻ hết sức lạc lõng cô đơn, Vân Thiên Vũ nhìn thấy tất cả, trong lòng cảm thấy chua xót, nếu không phải cố sức kiềm chế lại thì nàng đã khóc.

Nhưng bây giờ nàng không có thời gian để đau lòng, nàng cần phải tìm xem trong phòng của Tiêu Cửu Uyên có lưu lại manh mối gì hay không.

Vân Thiên Vũ đi theo Bạch Diệu đến phòng của Tiêu Cửu Uyên.

Trừ những người đi vào thì những người khác đều đứng chờ ở ngoài cửa, không biết tình hình trong đó thế nào.

Vân Thiên Vũ cùng đám Bạch Diệu, Hắc Diệu vừa tiến vào liền cảm thấy không gian dường như bị ngưng đọng, trong nháy mắt mấy người không thể cử động.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 955: Chạy Trốn

Vân Thiên Vũ không nhịn được hoảng hốt trong lòng, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lên liền thấy trong gian phòng vốn không có gì đột nhiên xuất hiện hai người áo đen lạ mặt.

Đi đầu là một lão già, lông mày hình chữ bát, mũi to, vẻ mặt vô cùng hung hãn.

Lão ta vừa xuất hiện đã khóa Vân Thiên Vũ lại, không nói hai lời lập tức mở miệng: “Xem ra đây là nữ nhân mà thiếu chủ muốn lấy, nhìn cũng xinh đẹp đấy, chỉ tiếc những người đông đại lục yếu ớt như con sâu con kiến này không xứng với thiếu chủ nhà chúng ta.”

Lão già này vừa mở miệng Vân Thiên Vũ liền biết đây là người của tiểu thần giới, cũng là người của gia tộc Thanh Long.

Nhưng nàng cho rằng bọn chúng đưa Tiêu Cửu Uyên đi thì cũng sẽ rời đi luôn.

Không ngờ bọn chúng không đi mà ở lại định giết nàng.

Bây giờ Vân Thiên Vũ có thể khẳng định những người này ở lại là để giết nàng.

Trong lòng Vân Thiên Vũ vừa lo sợ vừa giận dữ, nhưng mặc dù kinh sợ nàng cũng không thể hiện ra mặt, mà trầm giọng hướng về lão già hung

hắn kia quát lớn: “Các người không quan tâm đến ý muốn của Tiêu Cửu Uyên mà đã đưa hắn đi, ta nghĩ nếu hắn tỉnh lại tuyệt đối không chịu để yên.”

Vân Thiên Vũ vừa nói xong.

Lão già kia thật ra chính là Tào trưởng lão của gia tộc Thanh Long, lập tức nhướn mày: “Xem ra người đã biết chúng ta là người của gia tộc Thanh Long, thế mà không hề kinh ngạc, có điều chuyện liên quan đến thiếu chủ nhà chúng ta không cần người phải bận tâm, người vẫn là chịu chết đi.”

Tào trưởng lão nói xong liền đưa tay lên định một chưởng đánh chết Vân Thiên Vũ.

Tất cả mọi người trong phòng đều không thể nhúc nhích.

Hắc Diệu, Bạch Diệu và mấy tên thuộc hạ thấy lão già này muốn giết Vân Thiên Vũ thì đều sợ hãi kêu lên: “Đừng mà.”

Vân Thiên Vũ đột nhiên ra lệnh cho Ảnh Tử đang ẩn nấp trong bóng tối: “Ảnh Tử, lập tức ném linh lôi đan, càng nhiều càng tốt.”

Ảnh Tử nhận được mệnh lệnh liền dùng linh lực đẩy mấy quả linh lôi đan vào trong phòng.

Tiếng ầm ầm vang lên, linh lôi đan bị đẩy vào trong phòng.

Trong phòng, đám người Tào trưởng lão không ngờ lại có người đẩy linh lôi đan vào nên ý thức bỗng chốc bị kiềm hãm.

Lúc này đám người Bạch Diệu Hắc Diệu đã có thể cử động.

Bạch Diệu và Hắc Diệu lắc mình lao thẳng tới Tào trưởng lão, ôm chặt lấy Tào trưởng lão, sau đó kêu lên với Vân Thiên Vũ: “Công chúa, nhanh đi đi, lập tức đi đi.”

Vân Thiên Vũ liền nhảy ra ngoài.

Nàng biết nếu nàng còn ở lại chắc chắn sẽ chết.

Nàng nhảy ra khỏi phòng, nhào lên người Ngạo Minh, trầm giọng ra lệnh cho Ngạo Minh: “Đi.”

Ngạo Minh khẽ động, thân hình liền đi thật nhanh giống như tên rời khỏi cung tên.

Hai con linh thú khác cũng lắc mình đi theo Ngạo Minh, Diệp Gia ở đằng sau kêu lên: “Vũ Mao, chờ ta với, đưa ta đi với.”

Vân Thiên Vũ lập tức trầm giọng ra lệnh cho Diêu Gia mang theo Diệp Gia.

Biểu tử luôn đi theo nàng, nàng không thể bỏ lại tử ấy.

Diêu Gia xoay người đưa Diệp Gia lên, sau đó liền đuổi theo Ngạo Minh.

Ảnh Tử là lam linh đỉnh phong, linh lực rất mạnh nên nhanh chóng đuổi theo sát.

Những người còn lại căn bản đuổi theo không kịp.

Nhưng cuối cùng Tiểu Linh Đang nhìn về phía Phượng Vô Nhai rồi hét lên: “Ca ca, mau đi đi, lập tức theo sau bảo vệ Vân tử tử, nhớ phải bảo vệ tử ấy cho tốt, đừng để người ta giết tử ấy.”

Phượng Vô Nhai vốn có tình cảm với Vân Thiên Vũ, nghe thấy lời của Tiểu Linh Đang liền đuổi theo.

Mấy người phóng nhanh như tên bay.

Trong gian phòng ở phía sau, Tào trưởng lão vốn cho rằng có thể dễ dàng giết chết Vân Thiên Vũ.

Không ngờ cuối cùng lại để cho nữ nhân đó chạy thoát, thật đáng giận.

Tào trưởng lão nghĩ một lát rồi xoay người đưa tay ném bay mấy người đang ôm chặt lấy chân mình.

Đám người Hắc Diệu Bạch Diệu bị Tào trưởng lão ném cho bất tỉnh.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 956: Ý Nghĩ Viễn Vông

Tào trưởng lão không hề để ý đến những người yếu ớt này, lão ta khể lể mình, hai bóng người liền phóng đi nhanh như ánh sáng.

Ngạo Minh và Điêu Gia đều là linh thú có tốc độ nhanh nổi tiếng, cho nên chúng chạy trốn với tốc độ rất nhanh.

Ảnh Tử và Phượng Vô Nhai mặc dù linh lực rất cao nhưng để theo kịp chúng cũng vô cùng vất vả, chỉ có thể dùng toàn bộ sức lực để đuổi theo.

Mọi người liều mạng chạy trốn.

Mà ở phía sau hai người Tào trưởng lão và thuộc hạ vẫn tiếp tục đuổi theo.

Cứ như vậy một bên đuổi một bên chạy, ước chừng đã một ngày một đêm.

Trên thực tế dựa vào khả năng của Tào trưởng lão và thuộc hạ thì sớm đã có thể bắt được Vân Thiên Vũ và đám người Diệp Gia.

Nhưng đám người Vân Thiên Vũ rất thuộc đường Đông Ly quốc nên bọn họ thường đi ngang rẽ tắt khiến cho Tào trưởng lão không biết đi lối nào.

Mặc dù như vậy nhưng bọn họ vẫn bị Tào trưởng lão đuổi kịp.

Vì Tào trưởng lão và thuộc hạ có linh lực rất mạnh, ngũ thức đều vô cùng mẫn cảm.

Cho nên mọi động tĩnh trong vòng mấy trăm dặm đều không thể qua nổi linh thức của họ, tóm lại bọn họ vẫn có thể đuổi theo đám người Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ và đám người Diệp Gia chạy trốn một ngày một đêm.

Tất cả bọn họ nước không uống một ngụm, cơm không ăn một miếng, đều nhanh chóng muốn thoát thân.

Bọn họ thì không sao nhưng hai con linh thú công bọn họ thì không còn đủ sức nữa.

Vân Thiên Vũ nghĩ một lát, nhìn thấy phía trước có một ngọn núi cao, không quan tâm mọi việc mà trầm giọng ra lệnh: “Vào núi.”

Vào núi để tìm một chỗ nghỉ ngơi trước đã chứ cứ như thế này thì Ngạo Minh và Diêu Gia sẽ kiệt sức.

Tất cả tiến thẳng về phía ngọn núi sau đó vòng ra phía sau núi, đi được một đoạn thì Vân Thiên Vũ lệnh cho mọi người dừng lại nghỉ ngơi.

Đợi sau khi mọi người dừng lại thì sắc mặt ai nấy cũng đều khó coi.

Diêu Gia bức tức chửi mắng: “Cái lão già chết tiệt kia lại cứ đuổi theo chúng ta không buông, rõ ràng là muốn lấy mạng của chúng ta, lão ta cứ đợi đấy, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày ta xé xác lão ta ra.”

Diêu Gia nói xong liền thở hỗn hển.

Làm Diêu Gia ta mệt chết.

Nó nằm bẹp xuống đất thở hồng hộc.

Ngạo Minh tuy rất mệt nhưng vẫn đứng nghỉ ngơi một cách tao nhã.

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn Ảnh Tử và Phượng Vô Nhai.

Sau một ngày một đêm chạy trốn, hai người trông hơi mệt mỏi, Vân Thiên Vũ nhìn bọn họ rồi nói: “Hay là hai người đừng đi theo ta nữa, hai tên kia muốn giết ta, cho nên nếu đi theo ta chỉ sợ chỉ có con đường chết. Xem ra lần này số kiếp ta đã định khó tránh khỏi cái chết, nên ta không muốn liên lụy đến quá nhiều người, hay là các người đi đi.”

Ảnh Tử nhanh chóng đứng lên trầm giọng nói: “Chủ tử, thuộc hạ không đi đâu hết, thuộc hạ sẽ liều chết để bảo vệ chủ tử.”

Phượng Vô Nhai cũng kêu lên: “Vân tỷ tỷ, tỷ yên tâm, ta sẽ bảo vệ tỷ.”

Vân Thiên Vũ nhìn Phượng Vô Nhai rồi thở dài.

Nếu không phải đang lúc nước sôi lửa bỏng thì nàng sẽ chữa trị khỏi đầu óc cho Phượng Vô Nhai.

Y là một nam nhân phong lưu phóng khoáng, làm sao có thể trở thành một tên ngốc.

Nhưng bây giờ nàng cũng lực bất tòng tâm.

Vân Thiên Vũ còn muốn nói tiếp nhưng hơi thở đột nhiên dao động, nàng không kịp nói gì, mặt liền biến sắc, kêu to: “Bọn chúng lại đuổi tới rồi.”

Chẳng lẽ ông trời thật sự muốn lấy mạng của ta sao?

Ngạo Minh thúc giục nói: “Chủ tử, mau lên đây.”

Điền Gia lại thúc giục Diệp Gia: “Đi.”

Nhưng hai người còn chưa kịp leo lên thì trong không khí đã vang lên một tiếng cười lạnh: “Ha ha, các người tưởng các người thật sự có thể chạy thoát sao? Đúng là một ý nghĩ viển vông.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 957: Sức Lực Quá Yếu

Hai bóng người từ trên không trung hạ xuống, chặn đường của bọn họ.

Hai người vừa xuất hiện liền nhìn về phía Vân Thiên Vũ và ba con linh thú, đôi mắt Tào trưởng lão sáng rực, trực tiếp nói với ba con linh thú: “Ba con linh thú các người có căn cơ không tệ, có muốn đi theo lão phu không, nếu đi theo lão phu thì lão phu đảm bảo sau này tu vi của các người sẽ tăng rất nhiều.”

Ngạo Minh trực tiếp lắc đầu.

Điêu Gia thì mở miệng chửi mắng: “Người cho rằng Điêu Gia ta đây là loại ham vinh hoa phú quý ư? Điêu Gia ta lại là loại tiểu nhân sao? Bây giờ ta chỉ muốn cắn chết người.”

“Cái gì mà tu vi linh lực tăng rất nhiều, lão già chết tiệt, có tin Tiểu Anh ta phun lửa đốt chết người.” Lời của Tiểu Anh khiến Tào trưởng lão liếc nhìn nó thêm lần nữa, nhưng lão ta không nhận ra bản thể của Tiểu Anh, chỉ cảm thấy ba con linh thú này vô cùng lợi hại.

Nếu có thời gian tu luyện chắc chắn sẽ có sức mạnh không thể coi thường.

Gia tộc Thanh Long của bọn họ có thanh long trấn giữ, trong tay có không ít linh thú lợi hại, bọn họ xưa nay vô cùng coi trọng những linh thú

có năng lực, cho nên lão ta nhìn thấy ba con linh thú này liền rất ưng ý, thế mà ba con linh thú ngu ngốc này lại không đồng ý.

Nếu đã như vậy thì chịu chết đi.

Khuôn mặt Tào trưởng lão biến sắc: “Các người đã muốn chết thì lão phu thành toàn cho các người.”

Tào trưởng lão khẽ động, linh lực trên người trào ra, một khoảng rừng lớn lập tức bị chế trụ.

Dưới luồng linh khí lớn như vậy, tất cả mọi người đều thấy đầu gối mình mềm nhũn ra, vô thức muốn thần phục, muốn quỳ xuống.

Nhưng mọi người đều cắn răng kiên trì đứng vững.

Tào trưởng lão từng bước đi đến trước mặt Vân Thiên Vũ, khuôn mặt lão ta vô cùng dữ tợn, nghĩ đến việc lão ta một phát có thể nghiền nát nữ nhân nhỏ bé này nhưng cuối cùng lại bị bọn họ chơi đùa một ngày một đêm, thật là đáng giận.

Tào trưởng lão không muốn tiếp tục chơi đùa với bọn họ nữa nên trực tiếp đưa tay lên đánh một đòn về phía Vân Thiên Vũ.

Đúng lúc này, Ảnh Tử đứng không xa Vân Thiên Vũ liền dốc toàn bộ sức lực để ra đòn.

Vì lúc này Tào trưởng lão đang tập trung hết sức lực để đánh vào Vân Thiên Vũ nên những chỗ khác sẽ yếu đi, Ảnh Tử dồn hết sức rồi nén lại. Gã xoay người điên cuồng xông vào Tào trưởng lão, sau đó đưa tay đẩy linh lực của mình ra, tự cho nổ bản thân.

Cùng lúc tự cho nổ bản thân, gã còn hét lên: “Chủ tử, mau chạy đi.”

Vân Thiên Vũ cảm thấy vô cùng đau đớn và giận dữ.

A a a, nàng thật sự muốn giết người đến điên cuồng.

Ánh mắt vẫn lên những tia máu.

Nhưng nàng còn chưa kịp nói gì thì Ngạo Minh đã quăng nàng lên lưng rồi chạy.

Điền Gia cũng mang theo Diệp Gia nhanh chóng rời đi, Tiểu Anh vội vàng đuổi theo.

Ở phía sau, Tào trưởng lão không ngờ Ảnh Tử lại tự cho nổ bản thân nên nhanh chóng lùi về sau để tránh.

Thế nên đám người Vân Thiên Vũ lại chạy thoát.

Tào trưởng lão thấy đám người Vân Thiên Vũ muốn chạy trốn, lắc mình muốn đuổi theo, nhưng đúng lúc này một bóng người lao ra ôm chặt lấy Tào trưởng lão, sau đó hướng về phía Vân Thiên Vũ hét lớn: “Vân tỷ tử, tỷ mau chạy đi, ta giúp tỷ ngăn cản bọn chúng, ta giúp tỷ ngăn cản bọn chúng.”

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn lại thấy trong rừng rậm, một thân y phục màu đỏ kia đang ôm chặt lấy lão già dữ tợn, chết cũng không buông.

Vân Thiên Vũ chỉ cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung, nàng không muốn, không muốn bọn họ phải chết.

Nhưng nàng căn bản không thể cứu được bọn họ.

Giờ khắc này nàng vô cùng hận bản thân, tại sao, tại sao sức lực của mình lại yếu đến vậy, nếu nàng thật sự lợi hại thì đã có thể bảo vệ cho những người ở bên cạnh nàng.

A a a.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 958: Tìm Đường Sống Trong Chỗ Chết

Trong rừng rậm ở phía sau, Tào trưởng lão đưa tay ném bay người mặc y phục màu đỏ đang ôm chặt người lão, đồng thời lệnh cho thuộc hạ ở sau lưng: “Đi ngăn bọn chúng lại, lập tức giết bọn chúng, chúng ta đã kéo dài quá nhiều thời gian rồi.”

Tên thuộc hạ kia lắc mình liền đi, xông thẳng về phía trước đuổi theo Vân Thiên Vũ.

Ngạo Minh cùng Điều Gia đưa Vân Thiên Vũ và Diệp Gia chạy như điên, vì không biết núi này là núi gì, cũng không nhận biết được phương hướng, cho nên mấy người bọn họ chỉ có thể chạy như điên, cuối cùng chạy tới chạy lui lại chạy lên đỉnh núi.

Phía sau là vách núi dựng đứng, vực sâu thăm thẳm mà phía trước là hắc y nhân đã đuổi đến nơi.

Vừa nhìn thấy người đến không phải là Tào trưởng lão mà chỉ là thuộc hạ của lão ta.

Vân Thiên Vũ liền ra lệnh cho Ngạo Minh, Điều Gia và Tiểu Anh cùng nàng giết chết hắc y nhân này.

Nhưng hắc y nhân vừa ra tay.

Vân Thiên Vũ không khỏi tuyệt vọng, tu vi linh lực của tên thuộc hạ này cũng rất cao, gã ra hai đòn đã đủ thương được Ngạo Minh và Điều Gia.

Vân Thiên Vũ nổi giận, đưa tay rút kim thương đồng nhân mà trước đây sư phụ đã tặng cho mình ra, xoay người rót đầy linh lực: “Kim thương đồng nhân, đi.”

Kim thương đồng nhân lao thẳng vào hắc y nhân kia.

Oành một tiếng, kim thương đồng nhân phóng thẳng vào hắc y nhân ở đối diện.

Đáng tiếc hắc y nhân kia đưa tay phóng linh lực vào kim thương đồng nhân.

Một tiếng nổ lớn vang lên, linh lực trong người kim thương đồng nhân bị ép ra hết, đồng nhân nhỏ bé ngồi phịch xuống đất một cách đáng thương.

Gã chỉ dùng một chiêu đã đủ thương kim thương đồng nhân, linh lực lớn mạnh như vậy khiến máu trong người Vân Thiên Vũ sục sôi.

Lúc này hắc y nhân đưa tay lên, đánh một chiêu lên trời, một chiêu có linh lực mạnh đến nỗi có thể dời núi lấp biển, gã quét luồng linh lực qua mấy người đang đứng ở gần vách núi.

Mấy người liền bị luồng linh lực cường đại đó hung hăng đủ thương nặng, Vân Thiên Vũ là người đầu tiên bị nôn ra máu.

Sắc mặt trắng bệch.

Ngạo Minh và Điều Gia vốn đang bị thương lại bị một chiêu của hắc y nhân quét qua nên lập tức ngất xỉu.

Lúc này trên vách núi, tất cả mọi người đều bị trọng thương.

Chỉ có Tiểu Anh là chim nên nhanh chóng trốn được.

Lúc này, nhìn thấy tất cả mọi người đều bị trọng thương, Tiểu Anh vô cùng tức giận, lập tức xoay người bay lên trời.

Một ảo ảnh thật lớn ở giữa không trung, hóa ra nó lại là một con phượng hoàng.

Nó mở miệng phun lửa vào hắc y nhân đang đứng trên vách núi.

Hắc y nhân không ngờ một con vẹt nhỏ bé lại có huyền hóa là một con phượng hoàng, mà còn là một con phượng hoàng biết phun lửa.

Nên trong chớp mắt liền bị thiêu bỏng.

Đúng lúc này Tào trưởng lão bị Phượng Vô Nhai giữ chặt lại lúc trước cũng đã đuổi đến nơi.

Tào trưởng lão vừa đến đã nhìn thấy rõ ràng là một con vẹt lại có huyền hóa là một con phượng hoàng.

Tào trưởng lão vô cùng kinh ngạc.

Phượng hoàng, là phượng hoàng, chuyện này là thế nào?

Lúc này, Vân Thiên Vũ ở trên bên cạnh vách núi dựng đứng yếu ớt nhìn lên thấy lão già dữ tợn đó đã chạy tới đây.

Mà bây giờ tất cả bọn họ đang ở bên cạnh vách núi dựng đứng, xem ra bây giờ muốn chạy thoát là không có khả năng.

Cho nên lần này chắc chắn nàng phải chết.

Ông trời, không ngờ ta lại bỏ mạng nơi này.

Ta không cam tâm, nếu hôm nay ta may mắn không chết thì sau này nhất định sẽ tiêu diệt gia tộc Thanh Long.

Nói xong nàng đưa tay kéo tay Diệp Gia, quay người nhảy xuống vách núi.

Bây giờ nhảy xuống vách núi dựng đứng kia chính là con đường sống duy nhất của bọn họ, nếu còn ở lại trên vách núi thì chỉ có một con đường chết.

Nàng liền đánh cược một phen, xem ông trời đứng về phía nàng hay đứng về phía lão già hung ác kia.

Vân Thiên Vũ nhảy xuống vách núi, đồng thời mở Phượng Linh giới ra thu ba con linh thú vào.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 959: Được Cứu

Từ trên vách núi rơi xuống, trong không khí chỉ còn lưu lại câu nói độc ác, tàn nhẫn của Vân Thiên Vũ: “Gia tộc Thanh Long, các người hãy đợi đấy cho ta, nếu hôm nay ta không chết thì sẽ có ngày tiêu diệt toàn bộ gia tộc các người.”

Ở phía trên vách núi Tào trưởng lão nhìn xuống vực sâu thăm thẳm, nghĩ đến những lời Vân Thiên Vũ vừa nói trong lòng cảm thấy hơi bất an.

Nhưng nhìn thấy vực sâu thăm thẳm này liền cảm thấy yên tâm, nữ nhân đó có mạng lớn đến đâu cũng không thể nào sống sót.

Chỉ tiếc con vệt kia, không biết thế nào mà lại có thể huyền hóa ra nguyên hình của phượng hoàng.

Tào trưởng lão nghĩ một lát rồi đi đến trước mặt tên thuộc hạ bị thương, đưa tay nâng gã dậy trầm giọng nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Vâng.”

Trong nháy mắt không còn thấy bóng dáng hai người đó đâu nữa.

Thời gian chậm chậm trôi qua.

Trong một cái động ở gần vách núi có một ánh đèn mờ nhạt.

Trong ánh sáng mờ nhạt đó có hai người đang ngồi bên giường đá nói chuyện: “Mẹ, bọn họ làm sao vậy? Sao vẫn còn chưa tỉnh, hình như đã ngủ ba ngày ba đêm rồi.”

“Con đừng lo lắng, bọn họ sẽ nhanh chóng tỉnh lại, mặc dù bị thương nghiêm trọng nhưng không đủ để lấy mạng bọn họ đâu, cũng may có con cứu bọn họ, bằng không bọn họ chắc chắn đã chết.”

Người nói chuyện thở dài rồi tiếp tục: “Không biết bọn họ đã xảy ra chuyện gì mà lại bị thương nặng đến như vậy.”

Hai người nói xong, không nói thêm gì nữa mà nhìn về phía người đang nằm trên giường đá.

Lúc này có một nữ tử đang nằm yên tĩnh trên chiếc giường đá, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, không một chút huyết sắc, nếu không phải vẫn còn thở thì mọi người đều sẽ cho rằng người này đã chết.

Nữ tử đang nằm ngủ yên tĩnh trên giường đá chính là Vân Thiên Vũ từ trên vách đá nhảy xuống không một chút do dự.

Lúc này Vân Thiên Vũ đang bị nhốt trong một màn sương mù dày đặc, không sao thoát ra được.

Nàng bước đi vô định trong sương mù, đột nhiên có tiếng bước chân vang lên từ phía sau, nàng quay đầu lại nhìn thì thấy một khuôn mặt dữ tợn, người của gia tộc Thanh Long đang truy sát nàng lại xuất hiện. Lão ta vừa xuất hiện liền dữ tợn cười âm lên: “Lần này xem ngươi còn chạy đi đâu, xem ai có thể tới cứu ngươi.”

Vân Thiên Vũ vội vàng quay đầu bỏ chạy, nhưng nàng chạy thế nào cũng không chạy được, người ở phía sau càng lúc càng gần, nàng hét lên điên cuồng: “A.”

Lúc đó cả người liền bị đánh thức.

Nàng mở to hai mắt ngơ ngác nhìn xung quanh, nhất thời không biết mình đang ở đâu.

Đến khi bên cạnh có người nói: “Linh Nghi quận chúa, người làm sao vậy?”

Vân Thiên Vũ nhanh chóng quay đầu nhìn lại, thấy người ngồi bên cạnh giường của mình là Mộc Thanh Nhiêu, phong chủ ngũ phong của Lăng Vân tông trước kia, bên cạnh Mộc Thanh Nhiêu còn có một thanh niên tuấn tú, Vân Thiên Vũ vừa nghĩ đã biết đó là ai.

Chắc chắn là Hoa Khấp Tuyết, nhi tử của phong chủ ngũ phong Mộc Thanh Nhiêu.

Vân Thiên Vũ nhìn hai mẫu tử bọn họ rồi khẽ cử động, muốn ngồi dậy.

Nàng vừa cử động liền thấy toàn thân đau buốt.

Cảm giác đau đớn này khiến nàng nhớ ra mình đang bị trọng thương.

Nhưng nàng thấy bây giờ mình không còn trong tình trạng nguy kịch, xem ra phong chủ ngũ phong đã cho nàng dùng đan dược, cho nên nàng đã không sao.

“Là các người đã cứu ta sao? Đa tạ các người.” Vân Thiên Vũ nói xong lời cảm tạ, đột nhiên nhớ đến biểu tỷ Diệp Gia: “Biểu tỷ, biểu tỷ.”

Mộc Thanh Nhiêu thấy nàng có vẻ lo lắng nên vội vàng trấn an nàng: “Người đừng lo lắng, nàng ấy không sao.”

Mộc Thanh Nhiêu chỉ vào một chiếc giường đá khác ở trong động, Vân Thiên Vũ nhìn Diệp Gia đang ngủ trên giường, quả nhiên không có gì

đáng ngại.

Trong lòng nàng thở phào nhẹ nhõm.

Nàng quay đầu nhìn Mộc Thanh Nhiêu: “Tại sao chúng ta lại ở đây?”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 960: Truyền Tống Trận

Mộc Thanh Nhiêu chỉ vào Hoa Khấp Tuyết nói:

“Tuyết nhi đang tu luyện linh lực ở bên cạnh vách núi, đột nhiên nhìn thấy từ trên cao rơi xuống hai người, nó bèn dùng linh lực để cứu các người, nhưng chúng ta cũng không ngờ lại là hai người các người, các người còn bị thương rất nặng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Trong suy nghĩ của Mộc Thanh Nhiêu thì Vân Thiên Vũ là một người rất lợi hại, nhưng người lợi hại như vậy mà lại bị thương nghiêm trọng đến mức này khiến bà ta không khỏi thắc mắc.

Vân Thiên Vũ nghe thấy Mộc Thanh Nhiêu hỏi liền nhớ tới chuyện nàng bị người của gia tộc Thanh Long truy sát.

Nàng nhớ tới việc Bạch Diệu Hắc Diệu vì cản lại những người đó mà bị đánh bất tỉnh.

Nhớ tới chuyện Ảnh Tử vì cứu nàng mà tự phát nổ.

Nhớ tới chuyện Phượng Vô Nhai ôm chặt lão già đó để cho nàng chạy trốn.

Nhớ tới chuyện nàng bị đánh trọng thương, phải nhảy từ trên vách núi xuống.

Còn có Ngạo Minh và Điêu Gia tất cả đều bị trọng thương.

Trong phút chốc quanh người Vân Thiên Vũ tràn đầy sát khí, đôi mắt nàng ánh lên sự thù hận, bàn tay nắm chặt lại, độc ác nói: “Là người của gia tộc Thanh Long ở tiểu thần giới, là bọn chúng, bọn chúng không những đưa Tiêu Cửu Uyên đi mà còn muốn giết chết ta.”

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời, Mộc Thanh Nhiêu kinh ngạc nhìn nàng: “Tiểu thần giới, người nói người muốn giết người là người của tiểu thần giới.” Vân Thiên Vũ gật đầu, nhưng nghe lời của Mộc Thanh Nhiêu nói thì có vẻ như bà ta biết về tiểu thần giới.

“Người biết tiểu thần giới của tây đại lục.”

Mộc Thanh Nhiêu gật đầu: “Đúng vậy, nam nhân ta yêu chính là người của Hoa gia ở Trục Lộc thành thuộc tiểu thần giới, nhưng sau khi y bị mất đi linh lực liền bị trục xuất ra khỏi Hoa gia, sau đó y luôn muốn trở về Hoa gia nhưng cuối cùng đến lúc chết vẫn không về được, trước khi chết y có nói với ta rằng y muốn bài vị của y được trở về Hoa gia, cho nên ta đang định cho Hoa Khấp Tuyết mang bài vị của cha nó về Hoa gia.”

Vân Thiên Vũ đang không biết làm thế nào để đi đến tiểu thần giới, lúc này vừa nghe thấy những lời của Mộc Thanh Nhiêu thì giống như nhìn thấy ánh sáng cuối đường hầm, nàng nhanh chóng quay đầu nhìn Mộc Thanh Nhiêu hỏi: “Người biết cách đi đến tây đại lục sao?”

Mộc Thanh Nhiêu gật đầu: “Ta biết chỗ giao giữa đông đại lục và tây đại lục có một truyền tống trận, lúc đầu nghe nói người nào đạt được linh lực cấp tử linh thì mới được vào truyền tống trận. Nhưng sau đó lại nghe nói chỉ cần có tiền là có thể vào truyền tống trận. Bởi vì người canh giữ truyền tống trận không quan tâm chuyện người có năng lực sống sót ở tây đại lục hay không. Có điều ta nghe nói tây đại lục cường giả vi tôn, ma thú hoành hành, hơn nữa mấy năm gần đây càng lúc càng loạn, những người không có thực lực đi vào chỉ có con đường chết.”

Mộc Thanh Nhiêu nói xong liền nhìn về phía Vân Thiên Vũ: “Cho dù là như vậy ngươi vẫn muốn đi sao?”

Vân Thiên Vũ nhớ tới Tiêu Cửu Uyên, nhớ tới việc mình bị người ta truy sát, nhớ tới Ảnh Tử đã chết còn Phượng Vô Nhai thì không rõ tung tích, nhớ tới Ngạo Minh và Điều Gia đang bị trọng thương, nàng cảm thấy mình nhất định phải đến tiểu thần giới: “Ta muốn đến tiểu thần giới, ta phải đi tìm Tiêu Cửu Uyên, ta phải thanh toán món nợ này với gia tộc Thanh Long.”

Vân Thiên Vũ hung hăng nói, Mộc Thanh Nhiêu ở bên cạnh đột nhiên cười rộ lên: “Được, nếu ngươi kiên quyết muốn đến tiểu thần giới thì đến lúc đó ta sẽ đưa ngươi và Hoa Khấp Tuyết đến tiểu thần giới, như vậy coi như hai người là bạn đồng hành cùng đến tiểu thần giới.”

Vân Thiên Vũ nhanh chóng nhìn Hoa Khấp Tuyết ở bên cạnh.

Hoa Khấp Tuyết nhìn nàng khẽ gật đầu, tỏ ý muốn cùng nàng đến tiểu thần giới.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 961: Không Sợ Chết

Vân Thiên Vũ cũng không phản đối.

Mộc Thanh Nhiêu lo lắng nói: “Nhưng với tu vi linh lực của hai người hiện giờ thì cho dù có đến được tiểu thần giới, chỉ sợ rất nguy hiểm, chính vì vậy việc cần làm trước mắt là tu luyện linh lực. Ít nhất phải đạt được cấp tử linh mới có thể vào tiểu thần giới, mặc dù ta biết làm thế nào để đến tiểu thần giới nhưng đối với tình hình nội bộ trong tiểu thần giới thì lại không biết gì cả.”

Vân Thiên Vũ nghĩ một lát rồi ra sức gật đầu: “Ta cũng chính là có ý này, trước tiên phải tu luyện linh lực, sau đó mới đi đến tiểu thần giới. Bây giờ như thế này, hai người cùng ta đi đến Thiên Mộc sơn trang, ở dưới Thiên Mộc sơn trang có ngọc Linh Viêm, linh lực vô cùng dồi dào, có thể dùng để tu luyện linh lực.”

Mộc Thanh Nhiêu và Hoa Khấp Tuyết nghe thấy như vậy vô cùng vui mừng: “Tốt, thật sự là tốt quá, sở dĩ chúng ta ở đây là để tu luyện nâng cao linh lực, nếu có nơi tu luyện tốt hơn thì lại càng tốt.”

Vân Thiên Vũ khẽ gật đầu, không nói gì thêm, tiếp tục dưỡng thương.

Trước mắt cần dưỡng thương cho tốt.

Nhưng việc trị những vết thương này cũng không có gì là khó.

Trong Phượng Linh giới của Vân Thiên Vũ có không ít đan dược nàng đã luyện trước đây, bây giờ đúng lúc cần dùng đến.

Ngạo Minh và Điều Gia bị trọng thương cũng được Vân Thiên Vũ dần dần chữa trị.

Đợi sau khi chữa lành vết thương thì nàng lập tức đưa Mộc Thanh Nhiêu và Hoa Khấp Tuyết đến Thiên Mộc sơn trang.

Nhưng trước khi đi tới Thiên Mộc sơn trang, Vân Thiên Vũ nghiêm túc nói chuyện với Diệp Gia: “Biểu tỷ, lần này đi Thiên Mộc sơn trang tu luyện linh lực là để đến tiểu thần giới của tây đại lục, trong tiểu thần giới của tây đại lục vô cùng nguy hiểm, cho nên muội nghĩ tỷ ở lại đông đại lục sẽ tốt hơn, muội phái người đưa tỷ vào cung, Tiêu Dạ Thần nhất định sẽ bảo vệ tốt cho tỷ, nếu tỷ đi theo muội nhất định sẽ rất nguy hiểm.”

Nhưng Diệp Gia kiên quyết muốn cùng nàng đến tiểu thần giới: “Vũ Mao, cho dù như thế nào ta cũng muốn cùng muội đi đến tiểu thần giới.” Bây giờ nàng chỉ có Vũ Mao là người thân duy nhất, nếu rời khỏi Vũ Mao, nàng không biết sẽ đi đâu.

Còn về Tiêu Dạ Thần, khoảng cách giữa nàng và gã đã xa vời đến mức không thể nào chạm tới, bây giờ trái tim nàng đã nguội lạnh, không còn nhớ nhung đến gã nữa.

Vân Thiên Vũ nghe xong lời của Diệp Gia vẫn còn do dự, vì nàng nhớ tới chuyện của Họa Mi.

Nếu không phải nàng sớm sắp xếp chuyện của Họa Mi thì Họa Mi đã không chết.

Nàng không muốn vì mình mà liên lụy đến những người khác.

Cho nên nàng hi vọng biểu tỷ ở lại đông đại lục.

Nhưng Diệp Gia vừa liếc mắt đã nhìn ra tâm tư của Vân Thiên Vũ, nàng kiên quyết nói: “Vũ Mao, suy nghĩ của muội là suy nghĩ của muội, muội không thể đại diện cho suy nghĩ của chúng ta, giống như Họa Mi, trước khi chết nàng ta vẫn vô cùng vui vẻ, nàng ta không cho rằng chết là không đáng giá, mà ta cũng như vậy, ta muốn đi cùng muội, cho dù kết cục cuối cùng cũng giống như Họa Mi, đó là sự lựa chọn của ta. Ngược lại, bây giờ không đi cùng muội mới là vứt bỏ, mới là ghét bỏ.”

Diệp Gia đã nói đến như vậy thì Vân Thiên Vũ không thể không cho Diệp Gia đi cùng, nhưng cuối cùng nàng cũng không quên dặn dò Diệp Gia: “Tỷ phải nhớ kỹ, chúng ta đi Thiên Mộc sơn trang để tu luyện linh lực, ngoài việc tu luyện linh lực tỷ phải lấy luyện độc là chính, vì tu vi linh lực của tỷ không cao, thời gian tu luyện không thể diễn ra quá nhanh, nhưng tỷ có thể luyện độc nhiều hơn, nếu có thể luyện độc đến trình độ xuất thần nhập hóa thì không ai có thể động vào tỷ.”

Đây chủ yếu vì trên người Vân Thiên Vũ đã có một quyển Độc Phương, nàng sẽ viết ra những đan phương lợi hại để Diệp Gia luyện chế, như vậy sau này cho dù tu vi linh lực của Diệp Gia không quá cao nhưng nàng ấy có độc thuật thì vẫn sẽ rất lợi hại.

“Được, tỷ nghe theo sắp xếp của muội.”

Mọi người bàn bạc xong những chuyện cần phải làm tiếp theo, sau đó cưỡi ngựa đi thẳng đến Thiên Mộc sơn trang.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 962: Tiểu Thần Giới, Ta Đến Đây

Sau khi đến Thiên Mộc sơn trang, tất cả mọi người đều yên lặng, bắt đầu đi vào trạng thái tu luyện.

Thời gian trôi đi rất nhanh, thoáng cái đã được ba tháng.

Vân Thiên Vũ, Hoa Khấp Tuyết cùng đám Diệp Gia luôn bế quan tu luyện.

Ngoài việc tu luyện chính là đánh nhau để nâng thực linh lực, mấy người điên cuồng tu luyện linh lực.

Ba con linh thú cũng không ngoại lệ, hoàn toàn đi vào trạng thái điên cuồng.

Ba tháng chớp mắt đã trôi qua, tu vi linh lực của Vân Thiên Vũ từ thanh linh tu vi đã thành tử linh sơ cấp.

Hoa Khấp Tuyết chậm hơn một chút, mới đạt được đến lam linh đỉnh phong, đây còn may là được Vân Thiên Vũ luôn luyện chế đan dược cho gã, giúp gã đột phá, nên tu vi của gã mới đạt được mức độ đó nhanh đến như vậy.

Còn Diệp Gia lại càng chậm, mặc dù Vân Thiên Vũ cũng luyện chế đan dược cho nàng tu luyện, nhưng vì nguyên nhân sức khỏe nên tu vi linh lực của Diệp Gia mới đạt đến thanh linh đỉnh phong.

Có điều độc thuật của nàng lại vô cùng lời hại.

Nhờ có điểm này nên Vân Thiên Vũ mới yên tâm một chút.

Tu vi của ba con linh thú cũng tăng lên không ít.

Hình dáng của Ngạo Minh và Điều Gia đã to lớn hơn trước rất nhiều, hơn nữa hình dáng này có thể duy trì liên tục trong thời gian rất dài.

Tiểu Anh có thể tùy ý phun ra lửa nhưng sức mạnh của ngọn lửa vẫn yếu ớt như cũ.

Xét về tổng thể, thực lực của mọi người đều tiến bộ đáng kể.

Mặc dù đã đạt được những bước tiến nhảy vọt nhưng Vân Thiên Vũ vẫn không thoải mái, nàng vẫn liều mạng đánh nhau với Hoa Khấp Tuyết.

Hoa Khấp Tuyết cũng không cam tâm rút lại phía sau, cùng nàng đánh đến chết đi sống lại, trên người bị thương rất nhiều.

Cách đó không xa Mộc Thanh Nhiêu mắt nhắm lệ nhưng bà ta không hề tới ngăn cản, bây giờ nếu không tranh thủ tu luyện thì khi vào tiểu thần giới chỉ có chờ chết, nghe nói những người ở đó đều rất lợi hại, năng lực của bọn họ cao một chút thì khi vào tiểu thần giới có thể mạnh hơn một chút, sẽ không sợ bị người ta ức hiếp.

Nếu quá yếu chẳng phải là sẽ bị chèn ép đến chết sao.

Lúc này trong lòng Vân Thiên Vũ nóng như lửa đốt, thời gian ba tháng nháy mắt đã trôi qua, nàng chỉ cảm thấy thời gian dài đằng đằng.

Nàng hận không thể ngay lập tức đến tiểu thần giới, lập tức đi tìm Tiêu Cửu Uyên, xem hắn thế nào rồi?

Nhưng nàng biết rằng, cho dù nàng vào được tiểu thần giới cũng không dễ dàng tìm được Tiêu Cửu Uyên, cũng không dễ dàng xử lý người của Thanh Long thế gia, đây đều là bởi vì năng lực của nàng còn quá yếu.

Cho nên việc nàng cần làm là phải mạnh mẽ, mạnh mẽ, mạnh mẽ hơn nữa.

Nhưng linh lực của bọn họ càng cao thì linh lực của ngọc Linh Viêm của Thiên Mộc sơn trang càng không đủ cho bọn họ tu luyện, cho nên nếu bọn họ muốn linh lực mạnh hơn nữa thì nhất định phải đến tiểu thần giới.

Nghe nói linh lực của tiểu thần giới vô cùng dồi dào, cho nên người sống ở tiểu thần giới mới có năng lực mạnh đến vậy, bởi vì bọn họ bắt đầu tu luyện từ nhỏ.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa nhìn Hoa Khấp Tuyết nói: “Hoa Khấp Tuyết, ta đợi ngươi thêm mười ngày, nếu sau mười ngày ngươi không thể lên được cấp tử linh thì ta sẽ không đợi ngươi nữa.”

Vân Thiên Vũ không ngờ linh mạch của Hoa Khấp Tuyết vô cùng lợi hại, gã tu luyện linh lực cũng rất nhanh.

Điều này phải cảm ơn phụ thân của gã, vì phụ thân của gã là người của tiểu thần giới.

Hoa Khấp Tuyết khẽ nhướn mày lên, kiên định nói: “Ngươi yên tâm, mười ngày là đủ rồi, ta sẽ không làm chậm trễ thời gian của ngươi đâu.”

Gã nói xong liền quay người xông thẳng vào Vân Thiên Vũ, hai người lại đánh nhau.

Sau khi đánh nhau một lúc, mọi người ăn chút đồ rồi lại đi vào trạng thái tu luyện.

Thời gian trôi qua rất nhanh, lại mười ngày qua đi.

Lần này tu vi linh lực của Vân Thiên Vũ không có đột phá, vẫn là tử linh sơ cấp, nhưng cách tử linh trung cấp chỉ còn một bước.

Mà nàng cũng không nóng lòng đột phá vì nàng cảm thấy bây giờ không phải là lúc, nếu đột phá thì tu vi linh lực của nàng hơi bị dao động, cho nên nàng dùng linh lực ổn định lại phần tu vi linh lực bị dao động đó.

Có điều Hoa Khấp Tuyết cũng không phụ sự mong đợi, gã đã đột phá lên tử linh sơ cấp.

Mười ngày sau, mọi người rời khỏi mật thất tu luyện.

Dưới ánh mặt trời, Vân Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn lên trời, toàn thân tràn đầy lãnh ý, nàng nhíu mày trầm giọng nói: “Tiểu thần giới, ta đến đây, Tiêu Cửu Uyên ta đến đón huynh đây.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 963: Cường Giả Quá Nhiều

Bên cạnh khu rừng thuộc biên giới Nam Chiêu có một con sông trong vắt, con sông này giống như một đai lưng bằng ngọc lạng lẽ nằm bên cạnh khu rừng rậm, nhìn từ xa trông giống như một con thanh long lớn đang quần quanh khu rừng.

Trên sông có một chiếc thuyền đã ở đây từ rất lâu, trên thuyền có một người đang nhàn nhã ngồi uống rượu giết thời gian.

Ai cũng không biết con sông này thật ra là truyền tống trận ở giữa đông đại lục và tây đại lục.

Mà người ở trên chiếc thuyền chính là người chịu trách nhiệm canh giữ truyền tống trận giữa đông đại lục và tây đại lục.

Thời gian trôi qua nhanh như thoi đưa, người canh giữ truyền tống trận cũng không biết mình đã canh giữ ở đây bao lâu rồi, tóm lại lão ta đã vô cùng chán ghét công việc này, không có việc gì làm chỉ có thể uống rượu để giết thời gian.

Hôm đó trời vừa tối, Mộc Thanh Nhiêu, Vân Thiên Vũ và Hoa Khấp Tuyết cùng Diệp Gia đi tới truyền tống trận.

Mấy người đứng ở bên sông, nhìn mặt nước mênh mông phẳng lặng mà nhất thời không biết nói gì.

Đây là truyền tống trận có thể đưa người đến tiểu thần giới trong lời đồn đây sao?

Nhìn đi nhìn lại cũng không giống lắm.

Nhưng bọn họ đã đến đây rồi thì cứ thử một lần xem sao.

Vân Thiên Vũ nghĩ một lát rồi xoay người hướng ra phía sông gọi to: “Có ai không? Có người muốn qua sông”

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời, trên sông không một bóng người bỗng xuất hiện một chiếc thuyền nhỏ.

Chiếc thuyền nhỏ tự di chuyển giống như một con cá đang dạo chơi, trong nháy mắt đã tới gần trước mặt bọn họ.

Ông lão trên thuyền vẻ mặt hung ác, tâm trạng không vui: “Qua sông để tìm chết sao?”

Vân Thiên Vũ nhướn mày, ánh mắt u ám mở miệng nói: “Cứ qua sông là nhất định phải chết ư? Chẳng lẽ mọi người qua sông đều chết hết.” Nàng vừa nói xong, ông lão trên chiếc thuyền nhỏ cười vang, nhưng tiếng cười đầy sự giễu cợt: “Khẩu khí cũng lớn thật đấy, có điều ở bên đó thêm một người cũng không chê nhiều mà bớt đi một người cũng không chê ít, sự sống chết của các người không liên quan gì đến ta, cứ theo quy định mà làm là được.”

Ông lão nhìn thẳng vào mấy người ở trên bờ sông.

Truyền tống trận của đông đại lục và tây đại lục có quy định là người có linh lực cấp tử linh mới được vào truyền tống trận.

Mấy người này đã đạt được linh lực cấp tử linh rồi sao?

Lão ta tỏ vẻ nghi ngờ.

Đương nhiên nếu bọn họ có tiền thì lão ta cũng không ngại để bọn họ qua sông, ông lão cười rộ lên, nhìn vào mấy người ở trên bờ sông.

Trên bờ, Mộc Thanh Nhiêu nhìn ông lão trên thuyền nói: “Lần này chúng ta đến tây đại lục tổng cộng có ba người, hai người là tử linh sơ cấp, một người khác tu vi linh lực hơi thấp, mong lão nhân gia châm chước.”

Mộc Thanh Nhiêu vừa dứt lời, Hoa Khấp Tuyết lập tức đưa tay lên, một tia linh lực màu tím xuất hiện trong lòng bàn tay của gã.

Vân Thiên Vũ cũng đưa tay lên, một tia tử linh cũng xuất hiện trong lòng bàn tay nàng.

Hai người vừa ra tay đã là tử linh, ông lão hơi ngạc nhiên, khẽ gật đầu, cười ha ha: “Chẳng trách lại cuồng vọng kiêu ngạo như vậy, nhưng tử linh của các người ở tây đại lục không là gì, linh lực cường giả ở tây đại lục nhiều không kể xiết, các người cuồng vọng như vậy chính là tự chuốc họa vào thân.”

Ông lão vừa giơ tay lên, Vân Thiên Vũ và Hoa Khấp Tuyết liền cảm thấy cơ thể mình như bị một luồng linh lực cực mạnh hút lên thuyền, hai người kêu lên một tiếng rồi rơi xuống thuyền.

Diệp Gia ở trên bờ nhìn thấy Vân Thiên Vũ và Hoa Khấp Tuyết đã lên thuyền, vô cùng sốt ruột: “Còn có ta nữa.”

Ông lão hừ lạnh một tiếng không thèm để ý.

Ở trên chiếc thuyền nhỏ, Vân Thiên Vũ nhanh chóng lấy ra một tập ngân phiếu từ Phượng Linh giới.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 964: Tự Lo Liệu Đi

Đây là ngân phiếu nàng đã giữ lại trước đây, bây giờ nàng và Diệp Gia phải tới tây đại lục, ngân phiếu này không còn tác dụng gì hết.

Nghe nói người ở tây đại lục thường dùng vàng và bạc, còn có thứ đắt đỏ hơn là tử kim, những loại tiền khác không thể dùng được, ngân phiếu nàng mang theo không thể dùng được.

Vân Thiên Vũ nghĩ, đưa ngân phiếu đến tay ông lão và nói: “Những ngân phiếu này có thể cho tỷ ấy qua không?”

Ông lão nhìn một lát, nhận ra ngân phiếu trong tay của Vân Thiên Vũ, ước chừng khoảng vạn hai, là một số tiền khổng lồ, trong lòng lập tức nở nụ cười gật đầu, tay gã kéo Diệp Gia lên chiếc thuyền nhỏ.

Sau đó gã chìa tay lấy ngân phía trong tay của Vân Thiên Vũ một cách gọn gàng, hoàn toàn coi trọng đồng tiền.

Vân Thiên Vũ và đám người Hoa Khấp Tuyết không hề có ý kiến gì.

Bây giờ họ rất mơ hồ về tình hoàn cảnh trong tương lai, có một cảm giác bất an, và không hề hứng thú với mọi vật xung quanh.

Ông lão trên chiếc thuyền nhỏ cất giọng kêu lên: “Đứng cho vững nhé, thuyền tổng trận sẽ được mở ra ngay lập tức.”

“Nhưng nhìn lại số tiền, lão phu ta vẫn tặng các người một câu, đến tiểu thần giới, mấy người cần phải học hỏi nhiều đó, nếu không sẽ thiệt thòi rất lớn.”

Gã nói xong, thuyền nhỏ loáng một chút đã nhanh chóng đi xuống dòng sông.

Trên bờ, giọng nói của Mộc Thanh Nhiêu nhanh chóng truyền đến: “Tuyệt Nhi, con phải giữ gìn sức khỏe nhé.”

“Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ đem bài vị của phụ thân về từ đường Hoa gia, sau đó con sẽ trở lại với mẹ.”

“Được.”

Thuyền nhỏ chuyển động ngày càng nhanh, cuối cùng xoay tròn lao nhanh với vận tốc ánh sáng.

Mà Hoa Khấp Tuyết và Vân Thiên Vũ không thể chịu được tốc độ xoay tròn này, hoảng loạn kêu lên: “A...”

Thuyền nhỏ biến mất khỏi bờ sông.

Mà trong truyền tống trận Hoa Khấp Tuyết và Vân Thiên Vũ không thể chịu được năng lượng truyền tống lớn như vậy, mắt đã mờ mịt, hôn mê sâu, trước khi hôn mê, họ đã nghe được ông lão đã nói gì đó. “Truyền tống trận này đã sớm bị phá hủy, cho nên ba người các người nếu muốn sống chung một chỗ, e là không thể, cho nên chỉ có thể xem nhân duyên của ba người các người thôi.”

Lời nói vừa thốt ra, Vân Thiên Vũ muốn chửi thề, nhưng nàng không kịp mắng chửi, cả người đã rơi vào bóng tối.

Đợi khi nàng tỉnh lại, thì đã không thể biết được thời gian đã là bao lâu.

Chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn, cả người như bị xe chèn qua vậy.

Nhưng cảm giác như bị xe chèn qua không hề giống với cảm giác khi hai người thân mật.

Bây giờ trên người nàng cảm nhận sâu sắc sự đau đớn giống như bị xé rách rồi lại vá lại.

Mắt Vân Thiên Vũ chưa thể mở nổi, trái lại dần dần có chút ý thức.

Nàng đã nhớ ra vì sao cơ thể lại đau đớn như vậy, bởi vì nàng đã bị xoay tròn tròn trong truyền tống trận.

Bây giờ nàng mới có thể khẳng định, truyền tống trận đã bị phá hủy rồi.

Cho nên khi họ ở bên trong mới bị xoay tròn tròn, rung bần bật, cho nên các nàng mới bất tỉnh.

Tất cả của những chuyện này đều do truyền tống trận đã bị hủy.

Vân Thiên Vũ không kiềm chế được, thầm mắng chửi ông lão bảo vệ truyền tống trận, nếu có một ngày nàng gặp lại gã, chắc chắn sẽ xử lý gã một cách tử tế.

Vân Thiên Vũ đang nghĩ ngợi, đột nhiên nhớ tới lời nói cuối cùng của lão già chết tiệt kia.

“Truyền tống trận này bị hỏng rồi, cho nên ba người muốn sống chung một chỗ, e rằng không thể, cho nên các người tự lo liệu đi.”

Vân Thiên Vũ nghĩ tới đây, kinh ngạc hét lên.

Biểu tở, tở đang ở đâu?

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 965: Nữ Nhi Bị Nhận Nhầm

Vân Thiên Vũ nhanh chóng mở mắt, muốn xem bản thân bị rơi vào đâu? Chỉ là nàng vừa mở mắt, chỉ thấy trước mắt một mảng đen tối, một cái ôm ấp áp đang ôm chặt lấy nàng, chẳng những ôm chặt lấy nàng, còn những người bên tai nàng đang vui vẻ nói chuyện: “Khê Khê, con đã về rồi, mẹ biết là con sẽ trở lại, nữ nhi ngoan của mẹ, rốt cục con đã trở về rồi.”

Vân Thiên Vũ nhất thời ngẩn người ra, ai đây, còn ôm nàng thân thiết như vậy, lại còn gọi nàng là nữ nhi của bà ta.

Chẳng lẽ nàng bị treo trong truyền tống trận, sau đó lại bị xuyên không thành nữ nhi của người khác sao?

Vân Thiên Vũ đẩy ra, nữ nhân đang ôm nàng hiểu ý nàng, lập tức buông nàng ra.

Sau đó Vân Thiên Vũ nhìn thấy người đang ôm mình là ai.

Một gương mặt của nữ tử xinh đẹp, đang nhìn nàng tủm tỉm cười. Nhưng thần thái của nữ tử đó có gì đó không ổn, ánh mắt rất khác thường, không giống ánh mắt của người bình thường.

Vân Thiên Vũ là đại phu nên vừa nhìn đã biết đầu óc của nữ nhân này không được tốt, cho nên ánh mắt nhìn người có hơi khác thường. Thảo nào nhận nhầm nàng.

Vân Thiên Vũ hăng giọng, muốn nói rõ ràng với nữ nhân này, mình không phải là nữ nhi của họ.

Nhưng nàng vẫn chưa kịp nói, một giọng nói thô kệch khác lại vang lên: “Xin hỏi vật này là của người ư?”

Vân Thiên Vũ nghe thấy lời người đó, quay lại nhìn thấy bên cạnh nữ nhân ngốc nghếch này còn có một nam tử trung niên không cao lớn cho lắm nhưng rất khỏe mạnh, trong tay nam tử đó là lang nha bội mà Họa Mi đã tặng Vân Thiên Vũ trước kia.

Vừa nhìn thấy lang nha bội bị đối phương lấy được, Vân Thiên Vũ nhanh chóng giơ tay ra muốn lấy lại.

Nhưng nam tử đó lại rút tay về, trên gương mặt gã đầy vẻ kích động, nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Đây không phải đồ của người chứ.”

Vân Thiên Vũ gật đầu: “Là đồ của ta.”

Họa Mi đã từng nói đó có thể là tín vật phụ mẫu nàng ta đã đưa cho nàng ta, nàng đã đồng ý tìm phụ mẫu giúp nàng ta, vậy nàng nói được làm được.

Vân Thiên Vũ đang nghĩ ngợi, nam tử ngăm đen khỏe mạnh đó đột nhiên kích động hét to: “Khê Khê, đúng là con rồi, con đã trở về, ông trời phù hộ, rốt cuộc con đã trở về.”

Lúc này, không chỉ nữ nhân ngốc nghếch đang đứng bên cạnh mà ngay cả nam nhân này cũng kích động lên tiếng. Vân Thiên Vũ không kịp phản ứng, lại bị nữ nhân thần trí mơ hồ ôm lấy.

Nữ nhân ôm lấy nàng vừa thơm vừa ôm nàng, kích động nở nụ cười: “Khê Khê, con đã trở về, rốt cuộc mẹ đã tìm thấy con, rốt cuộc mẹ đã tìm thấy con rồi.”

Về mặt Vân Thiên Vũ vô cùng khó hiểu, sau đó muốn né tránh cái ôm của nữ nhân kia, nói thật lòng, nàng không quen với những cử chỉ thân mật như vậy.

Nhưng một lát sau nàng đột nhiên dừng lại, sau đó mở to mắt nhìn đôi trung niên trước mặt.

Một nam nhân ngăm đen khỏe mạnh, đôi mắt trong trẻo, nhìn có thật thà.

Một nữ trung niên tử thần trí mớ hồ, nhưng lại có gương mặt xinh đẹp.

Sở dĩ họ gọi nàng là Khê Khê, không phải bởi nhìn thấy lang nha bội đó chứ.

Vân Thiên Vũ cảm thấy trái tim nhỏ bé của mình khẽ run rẩy, nàng nghiêm túc đánh giá nam tử trung niên và nữ tử xinh đẹp nhưng thần trí lại mớ hồ, có thể nhìn thấy họ có vẻ giống Họa Mi.

Chẳng lẽ đây thực sự là phụ mẫu của Họa Mi.

Mà Họa Mi không phải là người của đông đại lục, mà là người tây đại lục, vì sơ ý nên đã bị cuốn vào truyền tống trận, cuối cùng phiêu bạt tới đông đại lục chẳng?

Vậy bây giờ nàng đã tới tây đại lục, đã gặp họ, chẳng lẽ là do Họa Mi đã ngấm ngầm đưa nàng tới trước mặt phụ mẫu của nàng ta, để nàng chăm sóc cho phụ mẫu của nàng ta.

Và để cho ba mẹ nàng ta chăm sóc cho nàng ư?

Hơn nữa, ở tây đại lục, hiện tại nàng không hề quen biết ai, một người cũng không có.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 966: Gặp Chuyện Ngoài Ý Muốn

Vân Thiên Vũ nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng nàng cũng đã ổn định được tâm trạng, nhìn nam tử trung niên đó nói: “Tại sao mọi người lại gọi ta là Khê Khê? Ta đến từ đông đại lục qua truyền tống trận, ở đây có lẽ là tây đại lục, cũng chính là tiểu thần giới mà người ta thường nói tới.”

Nam tử trung niên nghe xong những lời Vân Thiên Vũ nói, khóe mắt hơi ươn ướt, ông nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Khê Khê à, ta là phụ thân của con, đây là lang nha bội mà ta đã đánh cho con, trên đó có khắc tên của con, một chữ Khê.”

Ông nói xong đưa lang nha bội cho Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ nhận lấy, nhìn cẩn thận rồi, đừng nói là trên lang nha bội có thể tìm thấy chữ Khê thật chứ. Chữ này nàng không hề chú ý, mà cũng chưa hề nghe Họa Mi nói. Không lẽ Họa Mi cũng không biết, bởi vì chữ mà nàng ta biết không nhiều. Vân Thiên Vũ nắm chặt lang nha bội trong tay, vô cùng kích động.

Bây giờ nàng gần như có thể khẳng định, Họa Mi đã âm thầm đưa nàng tới với phụ mẫu của nàng ta.

Hơn nữa nàng thấy dáng vẻ của nam tử trung niên và nữ tử kia không giống như người bỏ rơi con mình, Họa Mi biến mất có lẽ là do sự cố ngoài ý muốn.

Vân Thiên Vũ nắm chặt lang nha bội, thầm nói với Họa Mi. Họa Mi, không phải họ không cần người, họ chỉ bị lạc mất người trong lúc sơ ý, cho nên người hãy yên nghỉ, sau này ta sẽ thay người chăm sóc họ.

Vân Thiên Vũ nghĩ, ngẩng đầu đối diện với nam tử trung niên đang nhìn nàng với ánh mắt đầy áy náy.

Ánh mắt hơi thận trọng, tự như sợ nàng sẽ không chấp nhận họ, hoặc là nàng sẽ hận ông vậy...

Vân Thiên Vũ nhớ tới lời dặn dò của Họa Mi, nếu như tìm được phụ mẫu của nàng ta, hãy chăm sóc họ giúp nàng ta.

Vân Thiên Vũ nhìn người nam tử trung niên hỏi: “Bá phụ tên là gì, ta tên là gì, còn nữa nơi này là đâu?”

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu lên nhìn cảnh vật xung quanh, trước mắt họ là một nơi núi non hiểm trở, xung quanh toàn đồi núi, nhưng ở không xa bên cạnh họ có một con sông dài vô tận, con sông đó uốn quanh núi như một dải lụa đào vậy.

Vân Thiên Vũ nhìn thấy con sông, đoán là dòng sông không còn nghi ngờ gì nữa chính là truyền tống trận. Nhưng giờ biểu tỵ đang ở đâu, Hoa Khấp Tuyết đang ở đâu. Chỉ mong hai người họ sẽ không xảy ra chuyện gì.

Vân Thiên Vũ đang nghĩ ngợi đột nhiên nam tử trung niên vui vẻ mở miệng.

Ông nhìn thấy Vân Thiên Vũ không hề ghét bỏ mình nên trong lòng vô cùng vui vẻ, kích động nói: “Ta họ Bùi, tên là Bùi Khang, con là nữ nhi của ta Bùi Khê.”

“Đây chính là núi Diệu Nhật ở tây đại lục.”

Vân Thiên Vũ khẽ gật đầu, đang muốn hỏi Bùi Khanh về chuyện của tiểu thần giới.

Nhưng nàng chưa kịp hỏi thì nữ trung niên nghiêng đầu nhìn nàng, giơ tay ra nắm lấy tay nàng cười hì hì: “Nữ nhi của ta, nữ nhi bé bỏng qua ta, Tiểu Khê Khê. Ha ha, Tiểu Khê Khê đã về rồi.”

Nữ nhân tuy đầu óc không tinh táo, nhưng vô cùng vui vẻ, mỉm cười với Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ nhìn nữ nhân ngốc nghếch bên cạnh rồi hỏi Bùi Khang: “Bà ấy bị làm sao thế?”

“Đây là mẹ của con, tên là Lâm Tú Uyển, từ sau khi con lên một tuổi bị mất tích, mẹ con đã phát điên, đầu óc của bà ấy không còn tinh táo nữa.”

Bùi Khang thật thà kể lại, trong trái tim đầy ắp những thăng trầm.

Vân Thiên Vũ không ngờ rằng nữ nhân ngốc nghếch này lại bị phát điên vì bị lạc mất Họa Mi.

Tuy nàng không phải Họa Mi, nhưng đối với tình yêu mà nữ nhân này giành cho Họa Mi, nàng có thể cảm nhận được một cách chân thực.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 967: Ma Thú

Vân Thiên Vũ giơ tay nắm lấy tay Lâm Tú Uyển, dịu dàng gọi: “Mẹ, con đã trở về.”

Sau đó Lâm Tú Uyển vô cùng vui vẻ, giơ tay ôm chặt lấy Vân Thiên Vũ: “Tiểu Khê Khê, sao này đừng đi đâu nữa nhé, đừng có trốn đi, nếu không mẹ sợ lắm, sợ hãi vô cùng.”

Lâm Tú Uyển nói xong ôm chặt lấy Vân Thiên Vũ. Vân Thiên Vũ cảm thấy cơ thể nhỏ bé của bà đang run rẩy.

Vân Thiên Vũ vỗ lưng bà, an ủi bà: “Không sao rồi, sau này con sẽ không trốn đi nữa, không bao giờ, không bao giờ như vậy nữa.”

Nếu họ là phụ mẫu của Họa Mi, thì sau này sẽ là phụ mẫu của nàng. Dù gì nàng ở tiểu thần giới cũng không có nơi mẹ tựa, trong thời gian ngắn tìm thấy Tiêu Cửu Uyên là không thể, hơn nữa nếu nàng muốn chống lại thế lực của Thanh Long cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Bây giờ nàng phải tự cường đại bản thân mình mới có thể nhanh chóng tìm thấy Tiêu Cửu Uyên, và chống lại Thanh Long thế gia.

Như vậy cứ để nàng làm nữ nhi của họ, thay Họa Mi tận hiếu, cũng gọi là có chỗ dừng chân.

Vân Thiên Vũ ôm Lâm Tú Uyển, ngẩng đầu nhìn khoảng trời ở núi Diệu Nhật, dường như nàng thấy Họa Mi đang ở trên trời vẫy tay với nàng.

Nàng ta đang mỉm cười với nàng, tiểu thư, ra đi đây, sau này người phải sống vui vẻ nhé. Bóng dáng của nàng ta từ từ biến mất, không còn nhìn thấy nữa.

Khóe mắt Vân Thiên Vũ hơi ươn ướt, Họa Mi, cảm ơn người, cảm ơn người vẫn luôn ở bên cạnh ta, cuối cùng còn cho ta một con đường sống.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa ôm Lâm Tú Uyển. Bùi Khang ở bên cạnh vui mừng nở nụ cười, nước mắt đã tuôn rơi. Ông vẫn tưởng là nữ nhi sẽ trách họ, không ngờ nữ nhi không hề trách họ. Như vậy thật sự quá tốt rồi.

“Nào, Khê Nhi, chúng ta mau xuống núi Diệu Nhật thôi, trời không còn sớm nữa, nếu không xuống núi, sợ là sẽ gặp ma thú, có gì thì xuống khỏi núi Nhật Diệu rồi nói sau.” “Được.”

Vân Thiên Vũ đồng ý, nàng vừa đến đây, không hề biết về nơi này, thế giới này còn quá lạ lẫm với nàng nên cứ nghe lời họ mà làm.

Một nhà ba người nhanh chóng đứng dậy, đi ra khỏi núi Diệu Nhật. Trên đường đi, Vân Thiên Vũ không quên hỏi Bùi Khang: “Cha, nơi đây rất nguy hiểm đúng không, sao hai người lại đơn thương độc mã đến đây vậy.”

“Mẹ con thường một mình trốn tới đây, ta sợ sẽ có nguy hiểm nên đã tới đây tìm.”

Vân Thiên Vũ nhanh chóng quay đầu nhìn về Lâm Tú Uyển đang ở bên cạnh. Bà đang nghiêng đầu nhìn nàng, vẻ mặt hài lòng, gương mặt nở nụ cười, thời gian này nhìn bà đã trở nên bình thường hơn nhiều.

Vân Thiên Vũ nhìn Lâm Tú Uyển, quyết định sau khi nàng về sẽ chữa bệnh cho bà, bệnh của bà không quá nghiêm trọng, có thể chữa được. Vân

Thiên Vũ đang suy nghĩ đột nhiên phía trước có tiếng gầm rất lớn. Tiếng gầm này khiến mặt đất cũng rung động.

Mặt Vân Thiên Vũ hơi biến sắc, Bùi Khang bên cạnh nàng cũng lập tức sợ hãi kêu lên: “Không xong rồi, gặp phải ma thú rồi.”

Ông nhanh chóng bước tới trước Vân Thiên Vũ và Lâm Tú Uyên để bảo vệ hai người.

Lúc này phía trước có con tê giác một sừng xông tới, nhưng không chỉ một con mà tới ba bốn con.

Mắt những con tê giác một sừng này đều đỏ au, rõ ràng là đã bị người ta chọc giận, cho nên lần trốn trong rừng, chúng xuất hiện nhìn thấy vài người cản đường chúng ở phía trước, ma tính lại phát tác. Mấy con tê giác một sừng đi tới chỗ Bùi Khang.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng nhìn sang phía Bùi Khang, nhìn thấy ông phất tay, khởi động linh lực toàn thân, linh lực được tạo ra nhắm thẳng vào người con thú, lòng bàn tay ông xuất hiện những chấm nhỏ tựa như những vì sao, bắn thẳng tới con tê giác một sừng kia.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 968: Linh Thú Hạ Đẳng

Ầm một tiếng, một con tê giác một sừng đã bị linh lực bắn ra xa. Nhưng hai ba con tê giác một sừng đã điên cuồng vây quanh lấy Bùi Khang.

Vân Thiên Vũ sợ hãi vô cùng, nàng phát hiện những con tê giác xung quanh Bùi Khang không hề giống với những linh thú mà nàng đã từng được thấy.

Trước đây những linh thú nàng thấy đều đã được thuần hóa. Nhưng những con tê giác trước mặt nàng đều hoàn toàn chưa được thuần hóa, chẳng những không có linh tính mà còn tràn đầy ma tính. Vô cùng khát máu và điên cuồng.

Ba con tê giác điên cuồng dùng sừng để đối phó với Bùi Khang, tuy linh lực của Bùi Khang rất lợi hại, nhưng lại bị ba con tê giác bao vây thật sự khiến người ta lo lắng.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng thả Ngạo Minh, Điều Gia và Tiểu anh trong nhẫn Phượng Linh ra, sau đó lệnh cho Ngạo Minh và Điều Gia: “Đi đi, xử lý hết mấy đứa kia đi.”

“Rõ.”

Ngạo Minh và Điều Anh lắc mình tới chỗ mấy con tê giác. Hai linh thú này trải qua tu luyện ở Thiên Mộc sơn trang, hình dáng càng ngày càng

lớn, cho nên chúng xoay người trở lại hình dáng nguyên thủy, thân hình không hề nhỏ bé hơn mấy con tê giác là bao, hai linh thú này mỗi người một hướng lao thẳng đến mấy con tê giác. Cứ như vậy, Bùi Khang chỉ cần phải đánh nhau với một con tê giác là được.

Một người hai linh thú chém giết tê giác ở trong rừng. Rất nhanh sau đó, đã lấy được đầu của mấy con tê giác. Bùi Khang liếc nhìn Ngạo Minh và Điều Gia, vẫn là hai con linh thú lợi hại.

Ông không khỏi ngạc nhiên nhìn Vân Thiên Vũ, ánh mắt vô cùng kích động: “Khê Nhi, con có cả linh thú sao?”

Vân Thiên Vũ gật đầu: “Vâng.”

“Vậy con cũng có linh lực?”

Bùi Khang vui vẻ hỏi, Vân Thiên Vũ lại gật đầu, sau đó Bùi Khang kích động, vỗ tay nói: “Đi, đi nào, chúng ta về Bùi gia, ta muốn cho họ thấy nữ nhi của Bùi Khang ta là người có linh lực.”

Vân Thiên Vũ nhìn dáng vẻ của ông không khỏi kinh ngạc: “Sao vậy?” “Khi con được một tuổi, họ đã dùng linh thạch để thử nghiệm, nói con không có tu vi linh lực, là một phế vật, mẹ con đã khóc hết nước mắt vì chuyện này, không ngờ lần này con trở lại, lại là người có linh lực, đây không phải là đang vấp vào miệng họ sao?”

Bùi Khang càng nghĩ càng kích động, đồng thời ông nhìn thấy trời đã tối, nên nhanh chóng thúc giục: “Chúng ta phải nhanh chóng ra khỏi núi Diệu Nhật, nếu không mặt trời xuống núi sẽ gặp phải nhiều ma thú lợi hại hơn nữa thì phiền phức lắm, vừa này ma thú mà chúng ta gặp phải là loại ma thú hạ đẳng thôi, cho nên mới có thể dễ dàng giải quyết như vậy, nếu mà gặp phải loại lợi hại thì rất phiền phức.”

Bùi Khang nói xong, Vân Thiên Vũ há hốc mồm, tê giác một sừng kia lại chỉ là loại ma thú hạ đẳng thôi sao. Loại hạ đẳng nhất? Nàng tưởng chúng đã rất lợi hại rồi hóa ra lại là loại hạ đẳng nhất.

Nghĩ vậy Vân Thiên Vũ nhanh chóng kéo tay Lâm Tú Uyển đưa lên lưng Ngạo Minh, cô để Điêu Anh cõng Bùi Khang ra khỏi núi Nhật Diệu.

Nhưng trong Điêu Anh lường lự một lúc mới cõng Bùi Khang một cách không cam tâm. Cơ thể Ngạo Minh và Điêu Anh nhanh nhẹn vượt núi, tốc độ nhanh chóng vô cùng.

Ba ngày sau.

Trước cổng Bạch Hạc thành.

Vân Thiên Vũ vén rèm nhìn phía cổng thành, nhìn ba chữ rất lớn được viết rất vững trãi trên cổng thành: Bạch Hạc thành. Bùi gia chính là đại gia tộc trong Bạch Hạc thành.

Nhưng khi Vân Thiên Vũ vén rèm nhìn ra ngoài, không thấy người Bùi Gia nghênh đón họ.

Nếu nàng nhớ không nhầm, trước đó cha nàng đã phái người gửi thư về Bùi gia.

Nói với người Bùi gia là đã tìm được nữ nhi, nhưng xem ra Bùi gia không hề coi trọng người cha này của nàng.

Bây giờ Vân Thiên Vũ đã có hiểu biết nhất định về tình hình của tây đại lục.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 969: Đi Vào Cửa Ngách

Tây đại lục, còn được gọi là tiểu thần giới, bởi vì linh khí tràn đầy cho nên cường giả nhiều như mây.

Lúc này nội bộ tây đại lục đang hỗn loạn, ngoài trừ đế quân đang nắm quyền ra, còn có hai hoàng tam vương, đang cùng nắm giữ quyền lực ở tây đại lục.

Ngoài trừ một đế hai hoàng tam vương ra, còn có rất nhiều thế lực đang lộng hành.

Trong đó tứ đại gia tộc có địa vị tương đương với tam vương, dưới tứ đại gia tộc còn có ngũ cung lục điện, ngoài ra còn có mười hai xứ thành. Bạch Hạc thành là một trong mười hai xứ thành.

Bùi gia là đại gia tộc của Bạch Hạc thành, mà Bùi Khang là lão tứ của Bùi gia.

Nhưng rõ ràng là cha nàng không được coi trọng. Ông không được coi trọng nguyên nhân bởi tu vi linh lực của ông không cao.

Tuy rằng trước đây Vân Thiên Vũ thấy được bản lĩnh của ông đã khiếp sợ, nhưng sau này nàng mới biết, thực ra tu vi linh lực của Bùi Khang không được tính là cao, tu vi mới chỉ ở mức ngũ tinh linh sĩ.

Cấp bậc tu vi linh lực của tây đại lục hoàn toàn khác với đông đại lục. Cấp bậc tu vi linh lực của nàng ở đây chỉ bằng một tiểu linh giả. Trên linh giả còn có linh sĩ, linh tướng, linh vương, linh hoàng, linh tôn...

Mỗi cấp bậc được phân thành cửu tinh, từ nhất tinh đến cửu tinh, phải luyện hết cửu tinh mới có thể lên tầng linh lực cao hơn. Mà cha của nàng Bùi Khang mới chỉ ở hàng ngũ tinh linh sĩ. Nếu dùng cách của đại lục này để nói về cha nàng thì cỡ bản không kém phế vật là bao.

Còn Vân Thiên Vũ hiện tại cho rằng cấp bậc tử linh là lợi hại nhất. Thì tử linh linh giả chỉ là tu vi linh lực hạ đẳng nhất.

Nhưng ở độ tuổi của nàng có thể tu luyện tới tử linh linh lực cũng đã là có thiên phú cực cao. Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, thì mấy hạ nhân trước cổng thành nhanh chóng bước tới.

Họ nói với Bùi Khang đang ngồi trên xe ngựa: “Lão thái gia bảo chúng tiểu nhân đến đón tứ lão gia hồi phủ.”

Trong ánh mắt của họ không có vẻ tôn kính, làm việc lấy lệ. Chân mày của Vân Thiên Vũ hơi chau lại, những cũng không nói gì, nàng vừa mới tới được đây, nên an phận thủ thường sẽ tốt hơn. Ở trước xe ngựa, Bùi Khang bất mãn quát lên: “Chẳng lẽ các người không nhận được tin của ta sao? Nữ nhi của ta đã tìm được rồi.”

Hạ nhân Bùi gia bĩu môi nói: “Hồi tứ lão gia, lão gia nói rồi, tìm được thì đưa về, không cần phải làm lớn chuyện.”

Bùi Khang còn muốn nói thêm, nhưng trong xe ngựa, Vân Thiên Vũ đã lên tiếng: “Cha, về thôi, tội gì phải tức giận.”

Giọng nói vô cùng trong trẻo nhưng lại lạnh lùng, giống như làn gió lạnh phả vào mặt vậy. Hạ nhân Bùi gia nghe thấy vậy đều ngơ ngẩn. Xe ngựa đi qua trước mặt.

Họ lại quay đầu đi chạy theo sau xe ngựa, rất muốn nhìn xem nữ tử vừa nói chuyện rốt cuộc dáng vẻ ra sao, chỉ nghe giọng nói đã thấy nàng không phải là người tầm thường. Đáng tiếc Bùi Khang đã cho xe ngựa đi vào Bạch Hạc thành.

Đợi khi xe ngựa đi vào thành xong.

Bùi Khang áy náy nói với Vân Thiên Vũ ở trong xe ngựa” Khê Nhi, xin lỗi con, đều do cha bất tài, nên không mọi người cũng không coi trọng con.”

Vân Thiên Vũ lắc đầu không thêm để ý: “Không có gì đâu.”

Nhưng sau khi Bùi Khang đưa Vân Thiên Vũ về Bùi gia, lại phát hiện ra cổng Bùi gia khóa chặt, thị vệ gác cổng nói với Bùi Khang: “Tứ lão gia, xin hãy đưa người đi cửa ngách.”

“Cái gì?”

Bùi Khang tím mặt lại, khó khăn lắm ông mới tìm lại được nữ nhi, đưa nàng về nhà, vậy mà họ lại làm ra vẻ không biết. Bây giờ lại còn muốn họ đi cửa ngách.

Nữ nhi của ông sao phải đi cửa ngách chứ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 970: Trục Xuất Khỏi Gia Môn

Bùi Khang tức giận quát: “Mở cửa chính ra, ta muốn xem ai dám không mở cửa, nếu không mở ta sẽ phá cửa.”

Thị vệ canh cổng Bùi gia nghe xong không những không mở cửa mà còn thành thật nói:

“Tứ lão gia, có bản lĩnh thì đi tìm lão thái gia, không nên ra oai ở đây, chúng ta đều phụng mệnh làm việc, đừng làm hạ nhân chúng tôi khó xử.”

Một vài người tuy không biểu hiện ra mặt nhưng trong ánh mắt tràn đầy sự coi thường.

Vân Thiên Vũ trong xe ngựa đã nhìn thấy sắc mặt của những người này, toàn thân lạnh lùng, đồng thời trong lòng đã dâng lên sóng ngầm.

Nàng xoay người trầm giọng ra lệnh cho Ngạo Minh và Điêu Gia ở trong xe ngựa:

“Đi đi, vả vào miệng chúng.”

Ngạo Minh và Điêu Gia lắc mình, đi thẳng tới chỗ thị vệ gác cổng. Những thị vệ kia còn chưa kịp phản ứng đã có người kêu lên thảm thiết: “A...”

Những người khác bị dọa tới thót tim, đợi khi nhìn kỹ lại thì miệng của hai tên thị vệ đã bị rách toạc, nhìn bộ dạng chúng lúc này vô cùng thê

thảm.

Những hộ vệ khác cũng bị dọa, có người quay đầu chạy vào trong Bùi gia, kêu lên: “Không xong rồi, Tứ lão gia làm loạn.”

“Tứ lão gia làm loạn.”

Người của Bùi gia nhanh chóng bị kinh động, rất nhiều người chạy tới. Cầm đầu là một thân lực bào, dáng vẻ tráng kiện lực lưỡng Bùi lão thái gia Bùi Đông Sơn.

Sắc mặt Bùi Đông Sơn vô cùng khó coi, trong lòng thầm mắng chửi nhi tử phế vật này.

Không biết giờ ông ta đang bận sao? Ông không giúp ông ta lo lắng việc nhà còn gây sự. Còn nói tìm được nữ nhi, lại là phế vật, thì cũng giống nhau thôi, có gì đáng nói chứ.

Trước cổng Bùi gia, người đứng xem đông nghìn nghịt. Bùi Đông Sơn không nói chuyện, nhi tử bên cạnh hẳn lại nói chuyện một cách khó nghe: “Lão tứ, người lại nhặt được bảo vật à, vừa về tới nơi đã gây sự rồi?”

“Ôi chao, lão tứ của chúng ta thật là có tiền đồ nha.” Trước cửa phủ, những lời nói lung ta lung tung đều có cả.

Sắc mặt của Bùi Khang vô cùng khó coi, trừng mắt nhìn đám người trước cổng, sau đó ông ngẩng đầu nhìn về phía cha mình ở giữa cổng: “Cha, tại sao con đã phái người truyền tin về nói con đã tìm được nữ nhi, người cũng không phái người ra đón chúng ta.”

“Không phải đã phái người đi đón rồi sao?”

Bùi Đông Sơn tức giận nói, sau đó không cho Bùi Khang nói chuyện, lại trầm giọng nói:

“Bây giờ mọi người đang chuẩn bị thi đấu tuyển chọn vào học viện Thiên Kinh vào ba ngày sau, cả gia tộc ai cũng cố gắng hết sức, còn người thì sao, không giúp người trong gia tộc lại còn cố ý gây sự.”

“Bùi Khang, có phải người muốn ta trục xuất toàn gia người ra khỏi Bùi gia không.”

Bùi lão thái gia tức giận, trừng mắt nhìn nhi tử.

Bản thân không có năng lực, lại còn cưới một nữ nhân gốc nghề, sinh ra một nữ nhi phế vật, nhiều năm như vậy vẫn không từ bỏ, vẫn luôn tìm kiếm, thực sự quá vô vị.

Bùi lão thái gia nghĩ, không bằng dùng thời gian đó tu luyện linh lực, linh lực cường đại rồi mới có thể hơn người.

Sở dĩ Bùi gia có tiếng trong Bạch Hạc thành, bởi gia tộc luôn dốc sức bồi dưỡng nhân tài.

Nếu không làm sao họ có thể đứng vững ở Bạch Hạc thành đây?

Nếu Bùi gia không tốt thì ông ta làm sao có thể sống yên ổn?

Bùi lão thái gia lại lờm Bùi Khang.

Bùi Khang nghe lời của cha nói, trái tim nhói đau, tựa như bị ai đâm một nhát, rất đau đớn.

Ông ngẩng đầu nhìn Bùi lão thái gia: “Trục xuất thì trục xuất, không phải từ lâu cha đã sớm không coi con ra gì sao? Vậy để con trục xuất khỏi Bùi gia là được chứ gì.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 971: Có Ma

Bùi lão thái gia vô cùng khó chịu, trợn tròn mắt:” Được, đã như vậy...”

Nhưng Bùi lão gia chưa nói hết câu thì có một giọng nói cắt ngang.

“Phụ thân, con ngồi xe ngựa mệt quá rồi, nếu đã về tới nhà thì vào nghỉ thôi nào.”

Đôi mắt Vân Thiên Vũ hơi lạnh lùng, như nàng thấy Bùi Khang sống ở Bùi gia cũng không hề tốt.

Nhưng trước mắt nàng vừa mới tới, không thể gây sự, hơn nữa cũng không thể vì sự xuất hiện của nàng khiến Bùi Khang bị trục xuất ra khỏi Bùi gia.

Ở tây đại lục này, không thể so với đông đại lục, nếu không có sự che chở của gia tộc, cuộc sống sẽ rất khó khăn, khả năng của Bùi Khang còn hạn chế, nếu như bị trục xuất khỏi Bùi gia, thì chắc chắn không thể sống yên ổn.

Nhưng sau này tình hình sẽ không như vậy nữa.

Vân Thiên Vũ cười lạnh, nhảy xuống khỏi xe ngựa.

Nàng vừa mới xuống khỏi xe ngựa, trước cửa Bùi gia đã có người kêu lên hoảng loạn: “A, xấu quá.”

“Có ma.”

Trước cửa phủ, mọi người đều sợ hãi, Vân Thiên Vũ đưa tay lên sờ mặt, nàng đã dán chiếc bột đỏ lên nửa mặt, cho nên người ta nhìn thấy thực sự rất sợ hãi. Mà sở dĩ nàng làm như vậy là vì không muốn ai nhận ra nàng.

Hiện tại tu vi linh lực của nàng rất thấp, nếu vô tình bị người của gia tộc Thanh Long phát hiện ra, nàng sẽ phải chết, không những vậy sẽ liên lụy tới hai người Bùi Khang và Lâm Tú Uyển. Cho nên nàng không thể không cẩn thận.

Nhưng nàng không ngờ phản ứng của họ lại mãnh liệt như vậy, Vân Thiên Vũ không nhịn được nhếch môi cười, gương mặt lại càng trở nên dữ tợn. Trước cửa Bùi phủ, mọi người đều kinh ngạc lui về phía sau. Vân Thiên Vũ mặc kệ những người này, chỉ quay đầu nói với Bùi Khang và Lâm Tú Uyển ở phía sau: “Cha, mẹ, con mệt quá, con muốn vào nghỉ ngơi một lát.”

Bùi Khang và Lâm Tú Uyển nghe nói Vân Thiên Vũ đã mệt thì quên hết mọi chuyện, đi tới bên nữ nhi, vào trong Bùi phủ. Đợi họ đi xong, sau lưng bàn tán vô cùng sôi nổi.

Bùi lão thái gia đen mặt lại nhìn gia đình họ, nhưng không thể nói gì. Bởi vì dù thế nào đó cũng là nhi tử của ông ta, không thể trục xuất nhi tử ra khỏi Bùi gia. Tâm tình của ông ta không được tốt cho lắm, phất tay nói: “Được rồi, đừng nói nữa, giải tán, ngày mai còn phải chuẩn bị thi đấu võ đại gia tộc, nếu có bản lĩnh thì tranh thủ ba ngày sau tới thi đấu vào học viện Thiên Kinh lấy hai giải về đây, như thế Bùi gia mới có thể nở mày nở mặt được.”

“Vâng, ông nội.”

Ngoài cổng Bùi phủ, một đám người trẻ tuổi rầm rập trả lời, sau đó tự giải tán. Nhưng những người này vừa đi vừa bàn tán về Vân Thiên Vũ. Nói

gần nói xa, đều nói về gương mặt.

“Như vậy thì tốt rồi, một người ngơ ngẩn, một người ngốc nghếch, còn thêm một người xấu xí. Thực sự là quá hợp.”

“Đúng vậy, quả nhiên là tuyệt phối.”

“Nhưng người xấu xí đã trở lại đối với Bùi gia không hề tốt đẹp gì, nếu để người khác biết có lẽ sẽ chê cười Bùi gia chúng ta.”

Mọi người nói ai ai cũng gật đầu đồng ý, sau đó trừng trừng nhìn về phía gia đình Bùi Khang. Không được, họ không thể để gia đình này khiến họ bị chê cười.

Nhất định phải nghĩ cách mới được, mấy thiếu niên lập tức cùng đi tìm kế sách.

Mà lúc này Vân Thiên Vũ đã đi theo Bùi Khang và Lâm Tú Uyển vào viện của họ. Đợi khi vào trong viện, Vân Thiên Vũ mới hiểu thêm về mức độ không xem trọng Bùi Khang của Bùi gia.

Thân là nhi tử của Bùi lão thái gia, vậy mà lại ở trong viện hẻo lánh nhất Bùi phủ, cách phòng hạ nhân chỉ vén vện một bức tường.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 972: Chấp Nhận Sự Khiêu Chiến Của Các Người

Mà trên đường họ tới đây, nhìn thấy rất nhiều hạ nhân, mà hạ nhân cũng không hề tôn trọng Bùi Khang, dường như coi Bùi Khang là người vô hình, tảng lờ đi qua.

Vân Thiên Vũ nhìn thấy tất cả những chuyện này, trong mắt đã tràn đầy sự lạnh lẽo, đôi mắt u ám. Nàng biết sở dĩ Bùi Khang và Lâm Tú Uyển không được coi trọng vì năng lực quá kém.

Bây giờ nàng có thể biết, ở tây đại lục, không hề có tình thân, cường giả độc tôn, ai có năng lực cường đại sẽ được tôn trọng, không có năng lực thì sẽ bị khinh thường. Cho nên nàng phải nhanh chóng cường đại.

Nhưng lúc này nàng vẫn chưa cường đại, nhưng nàng sẽ không tha thứ cho những người khinh thường Bùi Khang Và Lâm Tú Uyển.

Vân Thiên Vũ ánh mắt trở nên lạnh lùng khế cười, ngày mai là thi đấu võ đại gia tộc sao? Vậy để nàng chỉ giáo cho những người nói như rồng leo làm như mèo mửa này đi.

Tuy giờ đây nàng chỉ mới là cấp tử linh, nhưng lại là trẻ tuổi nhất, cũng có thể coi là nổi bật, nếu như để Bùi gia nhìn thấy trên nàng có tài năng, xem ai còn dám coi thường Bùi Khang và Lâm Tú Uyển nữa, sau này họ sẽ sống tốt hơn.

Vân Thiên Vũ tính toán trong lòng, nhưng vừa về tới viện nghỉ ngơi...

Nhưng nàng vừa nằm xuống nghỉ không lâu thì lại có người đánh thức: “Tứ thúc, thân là một phần tử của gia tộc Khê muội có phải nên tham gia thi đấu võ đại gia tộc ngày mai không?”

“Đúng đó, dù không thể đại diện cho Bùi gia chúng ta đi tham gia thi đấu vào học viện Thiên Kinh nhưng là người Bùi gia thì tốt xấu gì cũng phải lên đài tỷ thí chứ.”

Những người này vừa dứt lời Bùi Khang đã ồ lên: “Không đi, Tiểu Khê nhà chúng ta vừa về, sẽ không tham gia thi đấu vào học viện Thiên Kinh gì đó đâu.”

Lâm Tú Uyển cũng nói: “Đúng vậy, Tiểu Khê nhà chúng ta sẽ không đi, không đi đâu, Tiểu Khê nhà chúng ta sẽ không đánh nhau.”

Vân Thiên Vũ ở trong phòng nghe thấy lời nói của Bùi Khang và Lâm Tú Uyển không khỏi ấm lòng. Ở đây không phải thế giới có tình người, trái tim của hai người ấy thật đáng trân trọng, tuy rằng họ chỉ là người bình thường nhưng trái tim họ còn đáng quý hơn vàng.

Vân Thiên Vũ nghĩ ngợi, từ từ mặc quần áo vào.

Ngoài phòng, những thiếu niên Bùi gia đều không hề buông tha nói: “Tứ thúc, thúc nói như vậy không đúng, nếu mỗi người chúng ta đều làm vậy không quan tâm đến việc của gia tộc thì có lẽ Bùi gia sẽ bị khinh thường mất thôi.”

“Đúng đó, tứ thúc, thân là một phần tử của Bùi gia, không thể nào không cống hiến.”

Những người này vừa nói xong, một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Các người đang khiêu chiến ta sao?”

Mấy thiếu niên đang nói chuyện đều dừng lại, cùng nhìn về phía cửa, liền nhìn thấy một nữ tử trong trẻo nhưng lạnh lùng, thần thái vô cùng ngạo mạn, đôi mắt đen láy lạnh lùng, khiến cho những thiếu niên Bùi gia đều hoảng sợ.

“Người, người.”

Vân Thiên Vũ mất kiên nhẫn khua tay: “Ta chấp nhận lời khiêu chiến của các người, mai gặp trên võ đài.”

Vân Thiên Vũ nói xong định đi, nhưng mấy thiếu niên đứng đó không động đậy, nàng nhướn mày, lạnh lùng nói: “Còn chưa đi sao? Chẳng lẽ muốn ra tay bây giờ?”

Giọng điệu lạnh lùng của nàng, cùng với khí thế uy nghiêm khiến cho mấy thiếu niên Bùi gia không tự chủ được khuất phục, không dám phản kháng, sau đó quay đầu bỏ đi. Cho đến khi ra tới sân mới kịp phản ứng. Họ dựa vào đâu mà phải nghe lời người xấu xí kia. Họ đến dọa nàng cơ mà, kết quả lại bị nàng dọa lại, như vậy là sao.

Nhưng tất nhanh, cả Bùi gia đều biết, tiểu thư mới trở về nhà Tứ lão gia muốn tham gia thi đấu võ đại gia tộc ngày mai. Cả phủ ồ lên, không khí vốn đang trầm lắng, lại sôi nổi hơn nhiều.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 973: Thư Viện Thiên Kinh

Người Bùi gia bàn tán sôi nổi về việc này. Ở tiểu viện ở góc tây bắc, Bùi Khang và Lâm Tú Uyên đang cố gắng ngăn cản Vân Thiên Vũ tham gia thi đấu võ ngày mai.

Hai người chỉ cần nghĩ tới thi đấu võ ngày mai đã lo lắng muốn chết. Nhất là Lâm Tú Uyên, đầu óc bà vốn đã không tỉnh táo, khó khăn lắm mới tìm lại được nữ nhi bảo bối, làm sao bà lại dám để nữ nhi bị đánh.

Cho nên nghe Vân Thiên Vũ nói muốn tham gia thi đấu võ, bà liền sợ tới mức ôm lấy Vân Thiên Vũ không buông ra nữa: “Khê Khê, con đừng đánh nhau, mẹ không cho con đánh nhau đâu.”

“Đánh nhau là hại tử xấu, Khê Khê của chúng ta là hảo hài tử, họ đều là khốn nạn, đều là cặn bã.”

Trong sảnh, Bùi Khang cũng gật đầu, mặc dù Tiểu Khê có linh thú, lại là người có linh lực, nhưng nàng lại đến từ đông đại lục, cho nên nếu so với người tây đại lục chắc chắn sẽ không bằng, nếu như vậy chắc chắn mai sẽ bị họ đánh.

Bị đánh ở trên võ đài sẽ không thể cãi lý được.

Đôi mắt Bùi Khang hơi đỏ, đều do bản thân không có cách gì nên Tiểu Khê mới bị họ khinh thường.

“Tiểu Khê, đều do cha không có bản lĩnh, cho nên mới làm hại con bị chúng ức hiếp, nếu không đêm nay cả nhà chúng ta âm thầm bỏ đi, thế nào?”

Bùi Khang nghĩ một cách, khẽ nói ra.

Vân Thiên Vũ thản nhiên nhướn mày nói: “Con nghĩ tối nay ngoài viện chúng ta sẽ có rất nhiều người trong coi.”

Trước khi nàng khiêu chiến những người đó, chắc chắn họ sợ nửa đêm gia đình Bùi Khang sẽ trốn nên để người trông coi viện của họ.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ nhìn về Bùi Khang: “Cha mẹ yên tâm đi, con không sao hết, sở dĩ con muốn tham gia thi đấu võ chính là muốn họ tốt với cha mẹ hơn.”

Nếu như Bùi gia biết nữ nhi mà Bùi Khang tìm lại được là người có thiên phú không tồi thì họ sẽ đối xử tốt hơn với Bùi Khang.

Lời của Vân Thiên Vũ nói Bùi Khang đã hiểu, cuối cùng đôi mắt đỏ hoe, nắm chặt tay nói: “Cha không có bản lĩnh, lại để con phải che chở, thật sự cha không có mặt mũi nào nhìn con nữa.”

Vân Thiên Vũ lắc đầu: “Cha, cha đừng buồn, bản thân con muốn tham gia thi đấu võ, nào, cha hãy nói cho con biết tình hình thi đấu võ đi.”

Bùi Khang nghe Vân Thiên Vũ nói xong, bèn đi qua đi lại ngồi xuống nói với nàng về thi đấu võ.

Cuối cùng Vân Thiên Vũ cũng biết vì sao Bùi gia lại huy động mọi người tham gia thi đấu võ, bởi vì muốn chọn ra đệ tử ưu tú của gia tộc tham gia thi đấu chọn lựa vào học viện Thiên Kinh của Bạch Hạc thành vào ba ngày sau.

“Học viện Thiên Kinh?”

Vân Thiên Vũ nhướn mày, Bùi Khang bên cạnh gật đầu.

“Học viện Thiên Kinh là đại học viện của tây đại lục, người trong học viện Thiên Kinh sử dụng linh lực tạo thành tu linh tháp, cho nên các đại thế gia ai ai cũng muốn cho nhi tử vào tu luyện ở học viện Thiên Kinh, hơn nữa học viện Thiên Kinh có những đạo sĩ giàu kinh nghiệm thiết lập trận pháp, có thể tham gia các loại bảo tàng đoạt xá.”

“Bất kể là ai, chỉ cần vào học viện Thiên Kinh, thân phân sẽ tài trí hơn người, nếu có thể tốt nghiệp học viện thì linh lực cũng không hề kém cỏi, hơn nữa còn có thể trở thành đối tượng trọng điểm được nhiều người tìm kiếm.”

“Nếu đã như vậy, chỉ cần trong gia tộc có một nhân vật lợi hại, về cơ bản đại gia tộc sẽ không đáng lo ngại.”

Bùi Khang nói xong, trầm giọng nói:

“Thật ra con đừng trách ông nội con, đại lục này vô tình như vậy đó, người không có năng lực sẽ bị người khác áp đảo, ngược lại người có năng lực sẽ được người khác truy lùng.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 974: Y Sư

Vân Thiên Vũ nghe xong lời Bùi Khang nói, mắt sáng rực.

Bây giờ điều quan trọng nhất của nàng chính là tu luyện linh lực, nàng vốn đang định tu luyện linh lực ở Bùi gia.

Bây giờ nghe lời Bùi Khang, học viện Thiên Kinh đó chắc chắn là thích hợp với việc tu luyện hơn nhiều.

Cho nên nàng quyết định, chẳng những phải tham gia thi đấu võ Bùi gia mà còn phải tham gia thi đấu vào học viện Thiên Kinh.

Có như vậy, nàng mới có thể nhanh chóng cường đại.

Vân Thiên Vũ nhìn Bùi Khang, dịu dàng nói: “Cha, cha yên tâm đi, con không thua đâu, thi đấu võ đại gia tộc ngày mai, con sẽ đánh bại những người đó, hơn nữa con sẽ xử lý họ tới cùng.”

Nàng nói xong quay người khoát tay, linh lực màu tím hòa tan vào trong tay nàng.

Nàng bắn một chưởng về phía chiếc bàn, chiếc bàn vỡ vụn. Bùi Khang lập tức nhìn ra tu vi linh lực của Vân Thiên Vũ. Tử sắc linh giả.

Tuy rằng không phải quá cao, nhưng ông nhớ nữ nhi của mình ở đông đại lục, mà ở đông đại lục đạt được tử sắc linh giả, cho thấy rằng nữ nhi của ông, nữ nhi của ông thiên phú nghịch thiên.

A, Bùi Khang vô cùng kích động, không kiềm chế được đứng dậy đi quanh phòng.

Thì thoảng lại vung tay lên, nếu không kiềm chế lại, ông muốn lao tới gào lên: nữ nhi của ta.

Nữ nhi của ta là người có linh lực, nữ nhi của ta thiên phú rất cao. Xem các người còn dám nói nữ nhi của ta là phế vật không. Vân Thiên Vũ nhìn thấy dáng vẻ kích động của Bùi Khang, khóe miệng cong lên. Đột nhiên nàng thấy may mắn là nàng tới tây đại lục, nếu như Họa Mi tới đây...

Tình hình của nàng ta không hề tốt, vậy không chỉ Họa Mi mà cha mẹ nàng ta cũng sẽ không yên ổn. Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa đứng dậy đi tới cạnh Lâm Tú Uyển, bắt mạch cho Lâm Tú Uyển.

Bùi Khang nhanh chóng chú ý tới động tác của nàng, đi qua đi lại, kinh ngạc nhìn nàng. Bây giờ bà ta nhìn nữ nhi của mình, trong ánh mắt ngoài sự kích động còn có sự dùng bái. Nữ nhi thật lợi hại, một thời gian nữa, nàng sẽ trở thành một đại nhân vật.

Vân Thiên Vũ không quan tâm đến Bùi Khang đang kích động, nàng xem mạch cho Lâm Tú Uyển xong, từ từ nói: “Bệnh của mẹ có thể chữa khỏi, bây giờ con sẽ châm cứu cho mẹ, để đả thông kinh mạch.”

Vân Thiên Vũ nói xong, Bùi Khang sợ tới ngây người, sau đó nhìn Lâm Tú Uyển, cuối cùng nhìn Vân Thiên Vũ: “Nữ nhi, con có phải là y sư không vậy.”

Vân Thiên Vũ sững sốt, sau đó hiểu y sư trong cách nói của Bùi Khang có lẽ là giống đại phu vậy, nên gật đầu: “Đúng. Con là y sư, ngoài y sư ra, thực ra con còn có thể...”

Nàng muốn nói nàng có thể luyện đan, chủ yếu là không muốn giấu giếm Bùi Khang, không ngờ nàng còn chưa nói hết câu.

Bùi Khang đã kêu lên, sau đó không kiềm chế được chạy ra ngoài, gào khóc ở ngoài viện.

Vân Thiên Vũ ở rất xa cũng có thể nghe thấy tiếng gào thét kích động của ông. Người của Bùi phủ cũng bị ông làm hoảng sợ, sau đó mọi người nói, ngày mai thi đấu võ, sợ là tứ thúc phải choáng váng, sợ nữ nhi của mình sẽ thua nên phát điên rồi. Như vậy cũng tốt, hai kẻ ngốc thêm một kẻ xấu xí.

Vân Thiên Vũ không thềm để ý tới lời bàn tán bên ngoài, trầm lặng châm cứu cho Lâm Tú Uyển, sau khi châm cứu xong, tìm trong nhãn Phượng Linh một viên đan dược, cho Lâm Tú Uyển ăn, cuối cùng dìu bà đi nghỉ ngơi.

Nếu không có gì bất ngờ, ngày mai đầu óc của Lâm Tú uyển sẽ hồi phục lại bình thường. Vân Thiên Vũ mới vừa sắp xếp xong mọi chuyện Bùi Khang đã trở lại, ông vừa về đã cười ngây ngốc.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 975: Tu Linh Tháp

Vân Thiên Vũ thật sự lo lắng người gốc nghềch này, nhưng cả ngày ngồi xe ngựa, nàng hơi mệt, ngày mai còn muốn tham gia thi đấu võ đại gia tộc.

“Cha, con đi ngủ đây, ngày mai con phải tham gia thi đấu võ nữa mà.”

“Ừm, con đi ngủ đi.”

Bùi Khang vẫy tay, khi Vân Thiên Vũ tới cửa, đột nhiên ông kêu lên: “Khê Nhi.”

Vân Thiên Vũ đứng lại, giờ nàng đã quen với cách họ hò hét. Bùi Khang lập tức xông tới kéo nàng, giữ chặt lấy nàng không buông: “Tiểu Khê, con còn sống, con có phải là nữ nhi của ta không, con sẽ không mất tích nữa chứ?”

“Con vẫn sẽ ở đây, không đi nữa đúng không?”

Vân Thiên Vũ nghe những lời nói căng thẳng của ông, biết ông vì vui vẻ mà nghi ngờ mọi thứ, cho nên cười với ông và gật đầu: “Vâng, tất cả đều là sự thật, con vẫn ở đây.”

Lúc này Bùi Khang vui mừng, buông tay Vân Thiên Vũ ra: “Mau đi ngủ đi, ngày mai còn phải thi đấu võ nữa. Cha và mẹ con sẽ đi cổ vũ cho con.”

“Vâng.”

Vân Thiên Vũ đi rồi, Bùi Khang vẫn ở phía sau nhìn nàng một cách ngây dại.

Đợi Vân Thiên Vũ đi khỏi, ba linh thú xong tới, mỗi người nói một câu:

“Chủ tử, không phải chúng ta sẽ đi tìm Ly thân vương gia ngay sao?”

“Đúng đó, người còn muốn tính sổ với người của Thanh Long thế gia nữa mà.”

“Tại sao đang yên đang lành lại muốn tham gia đấu võ.”

Vân Thiên Vũ nghe xong ba linh thú, nhớ tới Tiêu Cửu Uyên, chỉ muốn mọc thêm đôi cánh bay tới chỗ Tiêu Cửu Uyên, Tiêu Cửu Uyên, huynh không nhớ ta sao, có cố gắng cời bỏ trôi buộc về đông đại lục tìm ta không.

Ta tin chúng ta sẽ nhanh chóng gặp lại.

Nhưng trước khi đi, ta không thể gặp huynh được bởi vì giờ ta chưa đủ mạnh. Nếu ta đi tìm huynh, chẳng những ta mất mạng mà chính huynh sẽ gặp khó khăn.

Tuy Tiêu Cửu Uyên là cấp bậc tử linh, nhưng ở tây đại lục không phải là tu vi linh lực lợi hại. Hai người họ cần phải nhanh chóng cười đại.

Vân Thiên Vũ xoay người nắm tay nói: “Ta phải nhanh chóng cường đại, sau đó mới có thể tìm Tiêu Cửu Uyên, tìm người Thanh Long thế gia để báo thù, bây giờ ta cũng không khác con kiến là bao, cho dù tìm được Thanh Long thế gia, thì người ta cũng có thể dùng một tay mà bóp chết ta.”

“Sở dĩ ta muốn tham gia đấu võ ngày mai là vì tu vi linh lực của ta rất yếu, hiện tại cần phải ngưng tụ tu vi linh lực, cho nên thi đấu võ ngày mai, vừa có thể ngưng tụ linh lực, và nhanh chóng có bước đột phá.”

Vân Thiên Vũ nói xong, nhìn ba linh thú nói:

“Từ giờ trở đi, các người cùng nhau tiến vào trạng thái tu luyện, đợi ta vào tu linh tháp của học viện Thiên Kinh, chúng ta sẽ cùng nhau luyện tập.”

“Rõ, chủ tử.”

Ba linh thú nghiêm túc trả lời. Vân Thiên Vũ đưa chúng đi nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, cả Búi phủ đã náo nhiệt. Sáng sớm mọi người đã bàn tán sôi nổi về thi đấu võ của gia tộc. Nhưng mọi người đều xem thường Vân Thiên Vũ lại là sự thật:

“Các người biết không, nghe nói Khê tiểu thư của tứ lão gia tiếp nhận khiêu chiến, muốn tham gia thi đấu võ.”

Các người nói xem nàng ta sẽ chết khó coi thế nào, nghe nói nàng ta tới đây qua truyền tống trận từ đông đại lục đó.”

Nghe nói linh lực bên đông đại lục rất ít, căn bản không đủ để tu luyện, cho nên dù nàng ta có linh lực cũng sẽ rất thấp.”

“Cho nên nhất định nàng ta sẽ bị San tử tử đánh cho một trận.”

“Các người nói xem hôm nay San tử tử có hạ thủ lưu tình không?”

“San tử tử luôn nhân nghĩa, chắc chắn sẽ hạ thủ lưu tình.”

“Hừ, cái người xấu xí kia, phải đánh cho thật đau vào.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 976: Thiên Tài, Thiên Tài

Nói gì cũng có, cả Bùi gia, thậm chí cả Bạch Hạc thành đô cũng náo nhiệt lên hẳn.

Bởi vì ngoại trừ Bùi gia ra, các đại gia tộc đều tiến hành đấu võ ở trong tộc.

Các gia tộc đều hi vọng đưa mấy người vào học viện Thiên Kinh, như vậy chẳng những chứng tỏ sức mạnh bọn họ lợi hại, gia tộc bọn họ cũng sẽ bởi vì năng lực của những người này mà mạnh lên, để không người nào có thể khinh thường.

Cho nên ba ngày sau, trận đấu tuyển chọn nhân tài của học viện Thiên Kinh là ngày mà mọi người đều coi trọng.

Bùi phủ, sân đấu võ chật kín người, mọi người ngồi thành một vòng lớn.

Người của Bùi gia nói nhiều thì không nhiều, nói ít cũng không ít, ngoại trừ dòng họ của Bùi gia ra, cũng có không ít bà con thân thích, nhưng trên sân đại hội đấu võ, cho dù là bà con thân thích cũng có thể tham gia, chỉ cần có khả năng nằm trong bảng xếp hạng từ hạng một đến hạng mười thì có thể tham gia trận đấu ba ngày sau của học viện Thiên Kinh.

Cho nên ngày này đối với các thiếu niên và cô nương khổ luyện bao nhiêu năm mà nói, quả thật là một ngày quan trọng.

Mới sáng sớm đã có rất nhiều người chạy tới.

So với sự tích cực của người khác, Vân Thiên Vũ lại lạnh nhạt rất nhiều, giờ khắc này người khác đang kích động còn nàng vẫn đang ngủ.

Bởi vì mới tới cho nên nàng có chút không quen, đêm qua não loạn nửa đêm vẫn không tài nào ngủ ngon được, trời sắp sáng nàng mới ngủ.

Khắp sân đấu võ của Bùi gia còn truyền đến tiếng náo nhiệt ồn ào.

Vân Thiên Vũ co người, kéo chăn lên đầu, hoàn toàn không chú ý tới nữ tử đoan trang tú lệ, khắp mặt tràn đầy yêu thương đang từ ngoài cửa đi vào.

Nữ tử này chính là Lâm Tú Uyển.

Lúc này Lâm Tú Uyển đã hoàn toàn khỏe lại, lúc trước Vân Thiên Vũ chăm cứu cho bà, sau đó lại cho bà ăn đan dược, cho nên bà đã khỏe hơn rồi.

Buổi sáng, Bùi Khang thấy bà khỏe rồi, kích động nhin không được chạy vội đi tìm phụ thân của mình.

Tuy rằng phụ thân xem thường ông, đối xử với ông cũng không tốt, nhưng ngoại trừ những chuyện này thì cũng không làm gì khác. Cho nên quan hệ giữa Bùi Khang và phụ thân vẫn chưa tới mức kẻ thù.

Chẳng qua lúc Bùi Khang nói chuyện đó với phụ thân Bùi Đông Sơn, Bùi Đông Sơn hoàn toàn chê cười: "Con nói đầu óc Tú Uyển tốt rồi?"

Bùi Khang dùng sức gật đầu: "Đúng vậy, phụ thân, đầu óc nàng ấy tốt rồi."

"Vẫn là được con gái của con trị khỏi sao? Nó còn là một y sư sao?"

Y sư ở tây đại lục mặc dù không phải cao nhất, nhưng thân phận cũng rất trân quý, vẫn có rất nhiều người cần y sư trị liệu.

Trong gia tộc Bùi gia vẫn có y sư, nhưng một nữ hài tử còn trẻ như vậy lại là y sư, Bùi Đông Sơn căn bản không tin.

Ngày hôm qua Bùi Khang biết nữ nhi chính là linh mạch thượng đẳng, hơn nữa còn biết chuyện nàng là y sư, ông vẫn luôn kích động cả đêm không ngủ, muốn tìm người khác để nói ra.

Ông cũng không quan tâm phụ thân có tin hay không, dứt khoát gạt đầu: "Đúng vậy, phụ thân, nữ nhi của con chẳng những là y sư, còn là linh lực thiên phú thượng đẳng, người biết không? Nó ở đông đại lục, trong không gian có không ít linh lực thiên phú như vậy cho nên tu luyện tới cấp tử linh rồi. Phụ thân, nó là một thiên tài a, thiên tài."

Bùi Đông Sơn rốt cục liếc mắt nhìn Bùi Khang, cuối cùng vẻ mặt đồng cảm nhìn đứa con này, chẳng lẽ là do nó quá bất tài cho nên choáng váng đầu óc rồi?

"Khang nhi à, con đừng nằm mơ nữa, mới đây Khê nhi đã trải qua khảo nghiệm linh thạch, cơ thể nó là củi mục, căn bản cũng không tồn tại linh mạch gì, còn thượng đẳng linh mạch thiên phú, con biết thượng đẳng linh mạch thiên phú chỉ có thể gặp nhưng không thể cầu không?"

Bùi Đông Sơn sau khi nói xong liền lắc đầu, trái lại lão ta còn muốn nữ nhi của lão tứ là thiên phú nghịch thiên, nếu nói như vậy, sau này Bùi gia bọn họ sẽ không xuống dốc rồi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 977: Đối Thủ

Nói thật thì Bùi Đông Sơn cũng không có ý nghĩ tranh bá thiên hạ, chỉ là không muốn để Bùi gia bị người khác khi dễ mà thôi, nhưng để giữ vững vị thế trên đại lục này thật sự rất khó khăn.

Cho nên mấy năm trở lại đây, lão ta dùng hết sức lực vì gia tộc bồi dưỡng nhân tài, chỉ vì để giữ vị thế của gia tộc.

Nếu như gia tộc bọn họ xuống dốc, sẽ có bao nhiêu người bị người khác khi dễ đây.

Bùi Đông Sơn suy nghĩ, đang muốn khuyên nhi tử ít năm mơ lại, nghĩ thực tế hơn chút.

Không ngờ bên ngoài có hai thanh niên vội vàng chạy vào, chạy đến trước mặt Bùi Đông Sơn nói: "Tổ phụ, đại hội đấu võ sắp bắt đầu rồi, tổ phụ nên đi qua chủ trì tỷ thí."

"Được, được."

Bùi Đông Sơn đi ra ngoài, hai thanh niên bên cạnh lão ta nhanh chóng nhìn Bùi Khang nói: "Tứ thúc, Khê muội muội đâu rồi, mau bảo muội ấy tới tham gia đại hội đấu võ đi, tuyệt đối đừng chuồn êm đấy."

Hai người sau khi nói xong cười ha ha, xoay người chạy đi.

Bùi Khang ở phía sau tức giận hung hăng trừng mắt nhìn hai người chạy đi, nhưng rất nhanh ông lại nở nụ cười, tóm lại người khác không tin thì thôi vậy.

Ông tin tiểu Khê của nhà ông là người lợi hại nhất. Đợi đến lúc tiểu Khê lên sân đấu võ thì bọn họ sẽ biết sự lợi hại của nó thôi.

Tâm trạng của Bùi Khang hoàn toàn không bị ảnh hưởng, tâm trạng của ông vô cùng tốt, ông xoay người đi tìm Vân Thiên Vũ.

Đại hội đấu võ bắt đầu tỷ thí rồi, ở bên này Vân Thiên Vũ mới thức dậy, nàng vừa thức dậy liền nhìn thấy Lâm Tú Uyển khắp mặt tràn đầy yêu thương ngồi trước giường nhìn nàng.

Lâm Tú Uyển đã khỏe hơn nhiều, bà vừa nhìn thấy Vân Thiên Vũ thức dậy, vui vẻ đưa tay ra nắm lấy tay Vân Thiên Vũ.

"Tiểu Khê, con thức rồi, mẹ đang đợi con cùng ăn cơm.""Ừm, vậy chờ con một chút, chúng ta cùng ăn cơm."

Vân Thiên Vũ nhẹ nhàng nói, thật ra thì trong cuộc đời của nàng chưa từng có mẫu thân, chỉ ngoại trừ sư mẫu lúc trước đối xử tốt với nàng, vẫn chưa từng có một nữ nhân nào đối xử thân thiết với nàng như vậy. Nàng cảm thấy rất ấm lòng.

Lâm Tú Uyển lập tức lấy y phục muốn giúp Vân Thiên Vũ thay, sau đó bà nghĩ đến cái gì đó, nói một tiếng: "Chờ một chút."

Bà nhanh chóng xông ra ngoài, một lát sau đã trở lại, trong tay đang cầm mấy bộ y phục kiểu cách rất đơn giản nhưng chất lượng rất tốt.

"Khê nhi, đây là mẹ may cho con, con mau mặc thử, xem vừa người không."

Vân Thiên Vũ nhận lấy nhìn xem một chút, nói thật thì y phục không tính là quá đắt, kiểu cách cũng hơi đơn giản, nhưng nàng không ngờ một nữ nhân đàn độn như vậy lại có thể nhớ mà may y phục cho nữ nhi của mình, điều này chính là tình thương của mẹ trong tiềm thức, khiến nàng cảm động.

Nghĩ đến điều này, Vân Thiên Vũ lại nghĩ tới Họa Mi, nếu là Họa Mi thì tốt rồi...

Lâm Tú Uyển không biết Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ gì, bắt đầu giúp Vân Thiên Vũ thay y phục tử tế, sau đó hai người cùng đi ra ăn cơm.

Hai người mới vừa ăn một lát thì Bùi Khang từ ngoài cửa bước vào.

Tâm trạng Bùi Khang vô cùng tốt, tuy rằng Bùi lão gia nhất quyết không tin ông, nhưng cũng không hề ảnh hưởng đến tâm trạng của Bùi Khang, ông chỉ là do tâm trạng quá tốt nên muốn tìm người để nói thôi, bọn họ không tin thì thôi vậy.

Bùi Khang đi tới cùng với hai người Vân Thiên Vũ và Lâm Tú Uyển ăn cơm.

Người một nhà vừa ăn cơm vừa nói chuyện.

Bùi Khang dặn dò Vân Thiên Vũ: "Tiểu Khê, cha nói cho con biết, hôm nay trên đại hội đấu võ, trong số thanh niên Bùi gia có ba người lợi hại nhất, một người tên là Bùi Văn Tuấn, nó là thất tinh linh sĩ, là nhi tử của đại bá phụ con, người kia tên là Bùi Văn Húc, ngũ tinh linh sĩ, chính là nhi tử của tam bá phụ, trong số nữ nhi thì Bùi San tỷ rất lợi hại, là tứ tinh linh sĩ. Những người khác đều linh giả, với thân phận tử linh linh giả của con thì không cần e ngại bọn họ"

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 978: Thương Giả

Bùi Khang sau khi nói xong để đưa xuống nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Tiểu Khê, con không cần đánh đến sống chết với mấy người Văn Tuấn và Văn Húc, con chỉ cần khiến bọn nó không xem thường con nữa là được, cho dù con đánh không lại bọn nó, con cũng là lợi hại nhất, chờ tổ phụ con nhìn thấy linh lực thiên phú của con, biết sự lợi hại của con rồi, sau này gia tộc sẽ toàn lực bồi dưỡng con. Nhưng con đừng để bản thân bị thương."

Bùi Khang rất coi trọng nữ nhi vừa mất đi lại có được này, sợ nàng sẽ bị thương.

Lâm Tú Uyển cũng ra sức gật đầu: "Ừm, tiểu Khê, đừng để bị thương, con bị thương mẹ sẽ rất đau lòng."

Vân Thiên Vũ cảm nhận được tình thân sâu đậm của bọn họ, trong lòng vô cùng ấm áp, một loại gọi là tình cảm cha con đã trở lại trong lòng, còn có tình cảm mẹ con nữa, nàng không ghét cảm giác này.

"Ừm, hai người yên tâm đi, con không xảy ra chuyện gì đâu."

Vân Thiên Vũ sau khi nói xong liền đứng dậy, Bùi Khang và Lâm Tú Uyển lập tức buông bát đĩa xuống, đứng dậy cùng nàng đi đến sân đấu võ.

Ba người vừa đi vừa nói chuyện, Vân Thiên Vũ hỏi Bùi Khang: "Cha, cấp bậc của linh lực ở tây đại lục chia thành các loại linh giả, linh sĩ, linh

tướng, linh vương, linh hoàng,...Vậy thì chúng ta làm thế nào để phân biệt cấp bậc của bọn họ?"

Bùi Khang nói với Vân Thiên Vũ: "Đẳng cấp thấp nhất là linh giả, linh giả là linh mạch hấp thu linh lực của không gian tự mình tu luyện, chia làm thất sắc, bao gồm xích, tranh, hoàng, lục, thanh, lam, tử. Linh sĩ lại có thể tùy ý thi triển linh lực, nhưng sức mạnh của linh sĩ quá nhỏ, cho nên chỉ có thể thi triển linh khí trong vòng mấy thước, nếu xung quanh cơ thể có rất nhiều đồ vật linh tính, vậy thì có thể thi triển lại để dùng."

"Linh tướng lại lợi hại hơn nhiều, linh lực ở chu vi vài dặm đều có thể tùy ý thi triển. Linh vương lại có thể thi triển trong vòng mấy trăm dặm. Tóm lại càng về sau càng lợi hại, nếu là tu luyện đến cấp bậc linh tôn, linh lực trong trời đất đều có thể tùy ý sử dụng, nhưng đó là sự tồn tại nghịch thiên, rất ít người có thể tu luyện đến cấp bậc như vậy."

Bùi Khang nói đến đây, vẻ mặt kinh sợ.

Sự tồn tại nghịch thiên như vậy, chỉ cần một bàn tay là có thể hô phong hoán vũ rồi, thật lợi hại.

Vân Thiên Vũ không để ý đến sự thán phục của Bùi Khang, nàng tò mò hỏi: "Vậy lúc trước người nói cái gì là thất tinh linh sĩ, ngũ tinh linh sĩ, lại là chuyện gì nữa?" "Giữa cấp bậc linh lực lại chia thành một đến chín tinh, sau cửu tinh mới có thể tăng cấp."

"Vậy làm sao nhìn ra tu vi của một người là mấy sao?"

Vân Thiên Vũ rất ngạc nhiên, lần này Bùi Khang không nói gì, mà trực tiếp phát tay, đưa tay đến trước mặt Vân Thiên Vũ, chỉ thấy trong lòng bàn tay của Bùi Khang lóe lên năm ngôi sao sáng.

"Mỗi người đạt tới cấp bậc gì, trong lòng bàn tay sẽ hiện lên cấp bậc đó, nhưng người bình thường xem tu vi linh lực đều có thể biết là trình độ

gì, sau này con cũng sẽ biết thôi."

Bùi Khang và Vân Thiên Vũ nói chuyện, sau đó đã đi tới chỗ đại hội đấu võ.

Lúc này, có người phát hiện bọn họ, cho nên kinh ngạc kêu lên.

"Tứ lão gia đến."

"Khê tiểu thư đến."

Ngay lập tức có rất nhiều người quay sang nhìn, Vân Thiên Vũ từ trong những con mắt nhìn chăm chăm này chậm rãi xuất hiện, nhưng đối mặt với nhiều người như vậy, thần thái của nàng vô cùng ung dung, không tự ti cũng không kiêu ngạo, hoàn toàn không giống với những người bối rối bất an ở trước mặt.

Cả người bình tĩnh, điềm đạm. Nhìn nàng như vậy, khiến lão gia của Bùi gia nheo mắt lại đánh giá nàng.

Trước đây Bùi lão gia chưa từng nhìn kỹ nàng, vừa nhìn thấy đã cảm thấy quanh thân nàng khí chất trầm tĩnh như nước, mọi cử động không khỏi ung dung tao nhã giống một vị thượng giả.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUY

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 979: Đối Chiến

Người này là Bùi Khê?

Có thể sao? Trực giác đầu tiên của Bùi lão gia cho rằng người này căn bản không phải Bùi Khê.

Nhưng nàng rõ ràng cùng Bùi Khang đứng chung một chỗ, hơn nữa xem ra rất thân thiết, cho nên nàng thật sự là Bùi Khê.

Nhi tử nói nàng là linh mạch thiên phú thượng đẳng, hiện tại xem ra dường như không phải nói dối.

Nàng còn là một y sư?

Bùi Đông Sơn ngẩn người thật lâu, không biết nói gì cho phải.

Lúc này trên sân đấu võ, đệ tử của Bùi gia đang tỷ thí kịch liệt, bởi vì Vân Thiên Vũ đến, tất cả mọi người đều ngừng tỷ thí, quay sang nhìn nàng.

Vân Thiên Vũ đứng ở dưới đài, híp mắt lại nhìn trên đài.

Ánh mắt nàng tối như hồ, rõ ràng đang mỉm cười, tuy nhiên lại khiến người khác cảm giác có một luồng uy lực đập vào mặt.

Mọi người ở trên đài nhất thời không dám nói lời nào, hoàn toàn không dám khiêu khích nàng.

Cho đến khi giọng nói của Vân Thiên Vũ từ từ vang lên: "Ngày hôm qua không phải có người khiêu chiến với ta sao? Ta đến rồi đây."

Nàng nói xong bóng hình vừa động, tao nhã từ dưới đài bay lên trên đài, đứng ở trên đài cao.

Nửa bên mặt của nàng giống như mặt quý, nhưng khí phách kia khiến người khác không dám nói lung tung nữa.

Bên ngoài sân đấu võ nhất thời yên tĩnh, cho đến khi một giọng nói lạnh lùng kiêu ngạo vang lên: "Ta đến đấu với muội."

Một bóng dáng cao gầy kiêu ngạo nghiêng mình nhảy lên đài cao.

Người này vừa lên võ đài liền có người hoan hô: "Bùi San tỷ tỷ, Bùi San tỷ tỷ tất thắng."

Vân Thiên Vũ nhướn mày nhìn nữ tử ở phía đối diện, khuôn mặt trắng sáng, dáng người cao gầy, mặc y phục cưỡi ngựa đơn giản, cả người có vẻ nhanh nhẹn dứt khoát.

Nữ nhân này chính là tứ linh linh sĩ Bùi San mà lúc trước phụ thân đã nhắc tới sao?

Được, vậy hãy để nàng đến tiếp chiêu nàng ta. Tử linh cấp thấp của nàng đúng lúc cần rèn luyện, vậy thì dùng bọn họ để rèn luyện linh lực của nàng đi.

Vân Thiên Vũ đang suy nghĩ, Bùi San ở phía đối diện nhanh chóng ôm quyền, trầm giọng nói: "Linh giáo."

Nàng ta phát tay, linh lực xuất hiện, linh khí mạnh mẽ nhắm thẳng đến trước mặt Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ chậm rãi đưa tay lên, linh lực màu tím nhạt bao phủ lòng bàn tay nàng, nàng đưa tay ra linh lực màu tím liền bay về phía Bùi San.

Bên dưới đài, mọi người trợn mắt há mồm nhìn tất cả những chuyện này.

Nói thật thì tử linh cũng không tính là quá cao cấp, nhưng tử linh như thế này cũng không phải ai cũng có thể luyện được.

Trong đám tiểu bối ở Bùi gia cũng có vài người luyện đến tử linh, hơn nữa còn vượt qua tử linh trở thành linh sĩ.

Nhưng đó cũng là gia tộc dùng bảo bối chôn cất như núi để bồi dưỡng, hiện tại bỗng nhiên xuất hiện một nữ nhân vừa ra tay đã là linh lực tử linh.

Nữ nhân này quá biến thái rồi, hay là nói ánh mắt của các nàng nhìn lầm rồi.

Mọi người cố gắng nhìn, phát hiện trên đài cao, linh lực của hai người đã hung hăng đụng nhau.

Linh lực của Bùi San rõ ràng cao hơn linh lực của Vân Thiên Vũ, cho nên linh lực của nàng bị linh lực của Bùi San trấn áp, xé rách từng tắc một.

Mắt thấy linh lực sắp bay về phía Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ xoay người bay nhanh về phía sau, tay vừa nhắc lên linh lực nhanh chóng xuất hiện, tay nàng vung lên, trên đài cao phủ kín dây leo màu xanh, những dây leo nhanh chóng cuộn về phía Bùi San.

Bùi San hoảng sợ, tay vừa nhắc lên linh lực liền bay về phía dây leo màu xanh đang vây lấy người mình.

Bùm một tiếng vang lên, dây leo màu xanh bị nàng ta phá hủy, nhưng không đợi nàng ta kịp phản ứng, Vân Thiên Vũ ở đối diện nhanh chóng kết một đóa thất thái ma hồn hoa phóng tới.

Thất thái ma hồn hoa trong chớp mắt bay tới trước mặt Bùi San, Bùi San nhất thời sơ xuất, trong lòng hốt hoảng.

Lúc này bóng hình Vân Thiên Vũ nhanh chóng phóng tới, đưa tay ầm một tiếng, linh lực hung hăng bay về phía Bùi San.

Bùi San nhanh chóng đưa tay vận linh lực ngăn cản.

Bùm, một tiếng nổ vang lên.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 980: Thua Rồi Không Dám Thừa Nhận

Linh lực ở trên đài cao nổ tung, hai bóng hình đồng thời bị linh lực đánh lùi, Bùi San vẫn đang điều chỉnh cảm xúc của mình thì bóng hình của Vân Thiên Vũ giống như tia chớp phóng lại.

Lần này nàng trực tiếp đưa tay ra, âm thanh rầm rầm rầm vang lên liên tục, linh lực bay thẳng về phía Bùi San.

Bùi San nhanh chóng đưa tay vận linh lực nghênh chiến, tiếng rầm rầm rầm vang lên không ngừng.

Linh lực mạnh mẽ chạm vào nhau, sau đó trực tiếp đánh bay Bùi San ra khỏi đài, ầm một tiếng rơi xuống đất.

Mọi người ở sân đấu võ của Bùi gia đều ngẩn ngơ, phản ứng không kịp.

Không phải người này quá lợi hại rồi chứ, nàng là tử linh linh giả, vậy mà lại trực tiếp đánh bay ngũ tinh linh sĩ ra khỏi đài.

Chuyện này sao có thể chứ?

Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Mọi người đều bàn tán, sau đó có người ở trong đó kêu lên: "Người lừa gạt, đánh lén, không phải bản lĩnh thật sự."

"Đúng đó, người không đợi Bùi San tỷ tỷ của chúng ta chuẩn bị sẵn sàng đã tấn công liên tục."

Mọi người bên dưới đài chuyện gì cũng nói được, Vân Thiên Vũ ở trên đài còn chưa kịp lên tiếng.

Tiểu Anh ở một góc phát cáu rồi, trực tiếp bay ra đứng ở giữa không trung vỗ cánh mắng to: "Một lũ đánh thua rồi còn không dám thừa nhận, thua chính là thua, còn lừa gạt, đánh lén, các người có bản lĩnh thì thử một lần xem. Chủ tử nhà ta đánh bại chủ tử nhà các người, các người không dám nhìn nhận, không nhìn nhận chính là sợ thua, chính là tiện nhân, chính là đồ đệ tiện không biết xấu hổ."

Tiểu Anh vừa mắng, tất cả mọi người ở dưới đài liền hóa đá.

Con chim này mắng chửi người khác có phải quá độc rồi không, hơn nữa tại sao một con chim lại có bộ dáng khinh người như vậy chứ.

A a, thật sự là quá kích động người khác rồi, nhưng bọn họ chửi nhau với một con chim thì không được tốt lắm.

Vân Thiên Vũ liếc mắt nhìn Tiểu Anh, Tiểu Anh ngoan ngoãn lui về.

Vân Thiên Vũ đi đến giữa đài cao, ánh mắt lạnh lùng quét một vòng đám người đông nghìn nghịt ở bốn phía rồi nói: "Chẳng lẽ các người giao thủ với kẻ thù, người ta còn phải chờ các người chuẩn bị sẵn sàng sao? Song song đối chiến, thắng chính là thắng, đừng hỏi lý do, chẳng lẽ các người nghĩ linh lực của đám các người cao hơn người khác thì người khác liền trực tiếp đầu hàng sao? Thật là buồn cười." Vân Thiên Vũ hừ lạnh, thẳng thắn nói: "Ta nghe nói Bùi gia có một người tên là Bùi Văn Tuấn, ra đây chiến một trận đi."

Tuy rằng Vân Thiên Vũ nói chuyện rất bình thản, khuôn mặt cũng lạnh nhạt, nhưng tất cả mọi người chỉ cảm thấy thần thái của người này quá

ngông cuồng, cao ngạo, vô cùng xem thường bọn họ.

Hơn nữa lúc trước nàng chiến thắng Bùi San, là vì Bùi San tử không phòng bị, nhưng hiện tại người nàng đối mặt lại là Văn Tuấn ca ca.

Văn Tuấn ca ca là thất tinh linh sĩ.

Lần này nhất định phải cho nữ nhân này một bài học. Trong lòng mọi người đều nghĩ như vậy.

Bùi Văn Tuấn là người nhận được sự kính trọng nhất trong đám thanh niên ở Bùi gia, gã liền nhảy đến võ đài.

Bùi Văn Tuấn ngày thường vô cùng anh tuấn, tuy rằng trong lòng buồn bực Vân Thiên Vũ kiêu căng, nhưng lễ nghĩa cấp bậc vẫn rất chu đáo.

"Khê muội muội, mời."

Bùi Văn Tuấn tuy rằng buồn bực Vân Thiên Vũ, nhưng bởi vì trận chiến lúc trước, Bùi Văn Tuấn rất kính trọng Vân Thiên Vũ.

Đối thủ lợi hại xứng đáng được tôn trọng.

"Mời."

Vân Thiên Vũ lười nói tiếp với Bùi Văn Tuấn, phất tay làm động tác mời.

Sau đó nàng lấy một viên đan dược từ trong tay áo chậm rãi ăn vào.

Lúc này tu vi linh lực của nàng đối mặt với tu vi thất tinh linh sĩ của Bùi Văn Tuấn nhất định là không đủ.

Cho nên nàng ăn xong Cửu Khúc Hồi Linh đan, cứ như vậy, linh lực trong cơ thể nàng tụ lại thành lượng lớn, khiến nàng dốc toàn lực đấu với

Bùi Văn Tuấn.

Sau khi Vân Thiên Vũ ăn xong đan dược, tay vừa nhấc lên, linh lực mạnh mẽ xuất hiện, bay thẳng đến trước mặt Bùi Văn Tuấn, Bùi Văn Tuấn không ngờ nàng lại trực tiếp động thủ, nhanh chóng vận linh lực chiến đấu với nàng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 981: Không Phải Là Vật Trong Áo

Bởi vì Vân Thiên Vũ ăn xong Cửu Khúc Hồi Linh đan, linh lực màu tím xuất hiện, cho nên nàng lại đấu với thất tinh linh sĩ Bùi Văn Tuấn một hồi.

Nhưng hai luồng linh lực đụng nhau, huyết khí của Bùi Văn Tuấn chỉ tuôn ra một chút.

Mà Vân Thiên Vũ trực tiếp bị đẩy lùi vài bước, huyết khí trong lồng ngực quay cuồng, nàng cưỡng ép huyết khí xuống, đưa tay tiếp tục tấn công.

Ầm ầm ầm.

Vài luồng linh lực phóng ra, Bùi Văn Tuấn nhanh chóng đưa tay nghênh đón.

Vài luồng linh lực hung hăng va chạm với nhau, Bùi Văn Tuấn lùi về sau ba bước, người Vân Thiên Vũ trực tiếp bị linh lực đánh bay, đồng thời máu trong miệng nàng phun ra, máu của nàng bắn xuống trước mặt của Bùi Khang và Lâm Tú Uyển.

Hai người ở phía dưới đài kêu to lên: "Khê nhi, đừng đánh nữa, Khê nhi đừng đánh nữa."

Đáng tiếc tuy rằng Vân Thiên Vũ bị thương, nhưng nàng không quan tâm, nàng đưa tay ra thi triển linh lực, trực tiếp tấn công, giống như một người điên đánh nhau với Bùi Văn Tuấn.

Nàng đây là lấy Bùi Văn Tuấn làm bao cát để rèn luyện linh lực của mình.

Người của Bùi gia linh lực cao thâm đều nhìn ra, đưa mắt đánh giá nữ nhân trước mặt, đồng thời trong lòng tán thưởng.

Đợi bồi dưỡng thêm một thời gian, nữ nhân này cũng không phải là vật trong ao (*).

Chẳng lẽ Bùi gia có nhân tài rồi.

Trời ạ, chuyện này thật sự là quá tốt rồi.

Ánh mắt Bùi Đông Sơn nóng rực nhìn chăm chăm Bùi Văn Tuấn và Vân Thiên Vũ trên đài cao.

Bùi Văn Tuấn mắt thấy Vân Thiên Vũ bị thương, trong lòng hỗn loạn, nhưng lại bị cách đánh hung ác của nàng hù dọa, cuối cùng ngược lại bản thân là thất tinh linh sĩ, Bùi Văn Tuấn cuống cuồng chạy trốn, nhanh chóng tự động nhận thua.

"Ta thua, ta nhận thua."

Nữ nhân này quá điên cuồng, gã trâu chọc không nổi còn không được sao?rong

Bùi Văn Tuấn dứt lời, trực tiếp nhảy xuống đài cao.

Tất cả mọi người ở bốn phía đài cao hóa đá, cuối cùng có tiếng vỗ tay vang lên, lão gia Bùi Đông Sơn của Bùi gia nhiệt liệt vỗ tay. Một vị trưởng

lão của Bùi gia cũng vỗ tay, cuối cùng tất cả mọi người không hiểu gì cũng vỗ tay theo.

Vân Thiên Vũ tuy rằng bị thương, lại giống như một nữ vương đứng ở trên đài cao, nhẹ nhàng lau vết máu ở khóe miệng.

Nàng đưa tay lên ra hiệu, tiếng vỗ tay dưới đài lập tức dừng lại.

Vân Thiên Vũ không nhanh không chậm nói: "Sau này ai cũng đừng đến tìm ta gây phiền phức, nếu không đừng trách ta trở mặt, hơn nữa nếu ta lại nghe được có người nói xấu cha ta hoặc mẹ ta, vậy thì chờ chết đi."

Khẩu khí vô cùng lạnh lùng.

Nhưng giờ khắc này, tất cả mọi người ở Bùi gia đều tin rằng nữ nhân này nói được làm được. Tuy rằng lúc này linh lực của nàng không phải đỉnh cao, nhưng đợi một thời gian sau, nữ nhân này nhất định vô cùng lợi hại, cho nên tốt nhất là không nên trêu chọc nàng.

Lần này, rất nhiều người của Bùi gia không dám lên tiếng nữa. Đứng trước mặt cường giả thực lực tương lai thì ai dám hé răng chứ.

Tuy rằng người khác không dám hé răng, trái lại Bùi Đông Sơn của Bùi gia đã mở miệng: "Khê nhi à, xuống đây xuống đây, tổ phụ nói chuyện với cháu một lát."

Vân Thiên Vũ rất muốn làm mặt lạnh với lão ta, nhưng ngẫm lại Bùi Khang và Lâm Tú Uyển còn đang sống ở Bùi gia, nàng không thể cứ ở cùng bọn họ mãi, cho nên thiết lập mối quan hệ tốt với ông lão của Bùi gia rất quan trọng.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, từ trên đài cao nhảy xuống, lập tức đi đến trước mặt Bùi lão gia, Bùi lão gia đưa tay ra kéo nàng, kích động nói: "Cháu là tiểu Khê đúng không, hoan nghênh cháu về Bùi gia."

Vân Thiên Vũ thản nhiên gật đầu một cái, cũng không kích động nhiều.

Nếu không phải bởi vì hai người Bùi Khang và Lâm Tú Uyển đối xử với nàng vô cùng tốt thì nàng đã không ở lại Bùi gia rồi.

Nhưng bây giờ nếu quyết định ở lại thì phải thiết lập quan hệ với mấy người này.

“Vâng.”

"Lúc trước tổ phụ đối xử với cháu không tốt, cháu cũng đừng để trong lòng, đi qua đây, hai ông cháu ta tìm chỗ để nói chuyện."

Bùi lão gia tử kích động kéo Vân Thiên Vũ đi, không ít người trong sân đấu võ Bùi gia nhìn đầy ngưỡng mộ.

(*) Vật trong ao: Ý nói là người không có năng lực

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 982: Người Ngốc Có Phúc Của Người Ngốc

Bên trong phòng nghị sự của Bùi gia, lúc này Bùi Đông Sơn ngồi cùng với mấy vị trưởng lão trong gia tộc.

Ngoại trừ bọn họ ra còn có Vân Thiên Vũ và hai người Bùi Khang với Lâm Tú Uyển ngồi bên cạnh Vân Thiên Vũ.

Bùi Đông Sơn ngồi ở vị trí đầu đang nhìn Vân Thiên Vũ, hơn nữa rất lâu cũng không nói gì, tâm trạng lão ta lúc này rất kích động.

Chỉ là lão ta không dám khẳng định, một nữ nhân lợi hại như vậy lại là người của Bùi gia sao?

Nói thật ra tuy rằng Bùi gia là thế gia đại tộc, nhưng trong tộc người có khả năng thật sự đúng là không có nhiều.

Nhưng nữ nhi trước mặt chẳng những linh lực thiên phú, hơn nữa mọi cử động đều ung dung, chứng tỏ tiền đồ ngày sau của nàng vô cùng rộng lớn. Nếu nàng là người của Bùi, ngày sau Bùi gia nhất định sẽ không xuống dốc.

"Cháu thật sự là Bùi Khê sao?" Bùi Đông Sơn khó có thể tin được mở miệng hỏi.

Vân Thiên Vũ ở đối diện thở dài, không thể không bội phục vị lão gia này của Bùi gia, ánh mắt vẫn rất độc, liếc mắt một cái đã nhìn thấu nàng

thật ra không phải là Bùi Khê.

Nhưng nếu như nàng từng nói sẽ bảo vệ Bùi Khang và Lâm Tú Uyển, lúc này nàng chính là Bùi Khê.

"Đúng vậy, mọi người hoài nghi sao? Con nghĩ con không cần phải giả mạo tiểu thư Bùi gia của mọi người đâu."

Bùi gia tuy nói là thế gia đại tộc của Bạch Hạc thành, nhưng nếu nói là có người bày mưu tính kế giả mạo tiểu thư nhà bọn họ cũng là nói quá.

Người khác mưu tính gì chứ, Bùi gia căn bản không có người nào mưu tính gì cả.

Trong phòng nghị sự, trên mặt Bùi Đông Sơn tràn đầy ý cười nhìn Vân Thiên Vũ, càng nhìn càng vui vẻ, lão ta cao hứng nói: "Bùi Khê, cháu là ở đông đại lục ngồi truyền tống trận về sao?"

Vân Thiên Vũ gật đầu: "Đúng vậy."

Nói đến chuyện này, nàng liền có một chút cảm tức, nếu như truyền tống trận không bị phá hư thì lúc này nàng đã ở cùng biểu tỷ rồi, nhưng bởi vì truyền tống trận bị phá hủy, cho nên nàng và biểu tỷ bị chia cách, không biết biểu tỷ thế nào rồi, hơn nữa cũng không biết Hoa Khấp Tuyết đang ở chỗ nào.

Vân Thiên Vũ như có điều suy nghĩ, Bùi Đông Sơn ở đối diện lại kích động hỏi: "Vậy tử linh lực của cháu là tu luyện ở đông đại lục sao?"

"Vâng..." Vân Thiên Vũ gật đầu, tâm trạng Bùi Đông Sơn rất cuộc không kiềm chế được sự hưng phấn, kích động đứng lên, lão ta thiết tha nhìn Vân Thiên Vũ nói.

"Bùi Khê, cháu ở một nơi linh lực thiếu thốn như đông đại lục vậy mà lại có thể tu luyện đến cấp linh lực như vậy, linh lực của cháu là thiên phú, thật sự là hiếm có, từ giờ trở đi tất cả nhân lực và tài lực của Bùi gia ta sẽ để cháu tùy ý sử dụng. Chúng ta sẽ mạnh mẽ bồi dưỡng cháu, bất kể cháu cần gì, chỉ cần nói ra, chúng ta đều phối hợp với cháu."

Bùi Đông Sơn dứt lời, vài vị trưởng lão trong phòng nghị sự đều gật đầu đồng ý.

Vân Thiên Vũ không có một chút cảm tình với Bùi Đông Sơn, nàng không quan tâm Bùi gia sẽ bồi dưỡng nàng thế nào, cái nàng quan tâm chính là Bùi gia phải đối xử tốt với Bùi Khang và Lâm Tú Uyển. Nếu như vậy nàng mới có thể yên tâm đi đến học viện Thiên Kinh để tu luyện.

"Mọi người đối với cháu thế nào, cháu cũng không so đo, nhưng cháu hi vọng, sau này mọi người đối xử với cha và mẹ cháu tốt một chút, nếu như vẫn xem thường ông ấy, ức hiếp ông ấy giống như trước kia, cháu sẽ không đồng ý."

Bùi Đông Sơn không ngờ Vân Thiên Vũ lại nhắc đến yêu cầu này, lão ta hơi ngẩn người, cuối cùng sâu trong lòng cảm thán một câu.

Xem ra lão tứ quả thật là người ngốc phúc của người ngốc, vậy mà lại có được một nữ nhi thân thiết như vậy.

Nếu nữ nhi này trọng tình cảm như vậy, Bùi Khang và Lâm Tú Uyển ở Bùi gia, ngày sau lúc năng lực của nàng mạnh lên rồi, tất nhiên sẽ không bạc đãi Bùi gia.

Nghĩ như thế, Bùi Đông Sơn lập tức gật đầu cam đoan: "Được, tổ phụ đồng ý với cháu, từ hôm nay trở đi, ở Bùi gia không một ai được phép đối xử không tốt với cha mẹ cháu, nếu như có người dám đối xử không tốt với bọn họ, ta nhất định sẽ không bỏ qua."

“Được.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 983: Toàn Lực Ứng Phó

Sắc mặt Vân Thiên Vũ cuối cùng cũng dễ nhìn hơn, Bùi Đông Sơn cảm thấy yên tâm, xem ra Khê nhi không mang thù, như vậy thì tốt rồi.

Bùi Đông Sơn suy nghĩ nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Khê nhi, ba ngày sau là trận đấu lựa chọn nhân tài của học viện Thiên Kinh, cháu muốn tham gia không?"

Vân Thiên Vũ gật đầu: "Tham gia."

Bùi Đông Sơn lập tức nở nụ cười, nhanh chóng nói: "Tuy nói tử linh lực của cháu không tệ, nhưng ở trận đấu lựa chọn nhân tài của học viện Thiên Kinh ở Bạch Hạc thành, tử linh lực của cháu cũng không chiếm ưu thế gì, bởi vì trong số thanh niên nổi bật của các đại thế gia ở Bạch Hạc thành có không ít người là cấp linh sĩ, nếu như cháu đấu với bọn họ, e rằng sẽ không dễ dàng."

"Hôm nay cháu đấu với Văn Tuấn và Bùi San, sở dĩ có thể giành chiến thắng là vì hai người bọn họ không có nhiều kinh nghiệm thực chiến, mà kinh nghiệm thực chiến của cháu rõ ràng rất nhiều, cứ như vậy cháu lại có thể chiến thắng. Nhưng các thế gia đệ tử khác của Bạch Hạc thành có không ít người có kinh nghiệm rèn luyện, cho nên nếu cháu muốn giành chiến thắng cũng không phải là chuyện dễ dàng."

"Cho nên thời gian ba ngày này, thứ nhất cháu phải rèn luyện linh lực của bản thân, tiến hành đột phá. Thứ hai chính là Bùi gia ta có không ít linh

công bí quyết, cháu xem cháu cần gì thì cứ việc đến phòng bảo kho lấy, sau đó tiến hành tu luyện, như vậy trận đấu lựa chọn nhân tài của học viện Thiên Kinh ba ngày sau, cháu nhất định có thể nằm trong ba mươi hạng."

Bùi Đông Sơn nói xong, Vân Thiên Vũ nhướn mày nhìn lão ta hỏi: "Học viện Thiên Kinh ở Bạch Hạc thành tổng cộng tuyển ba mươi học viên sao?"

"Không phải tuyển ba mươi học viên, mà là dự tuyển ba mươi người, ba mươi người này tới học viện Thiên Kinh còn phải tiến hành chọn lựa, người được chọn sau cùng mới có thể ở lại."

Ánh mắt Vân Thiên Vũ tối lại, không ngờ học viện Thiên Kinh lại chọn lựa ác liệt như vậy. Cho nên kế tiếp nàng không thể sơ suất nữa, nhất định phải toàn lực ứng phó.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ rồi nhìn Bùi Đông Sơn nói: "Cháu sẽ toàn lực ứng phó, mọi người yên tâm đi."

Bùi Đông Sơn lập tức nở nụ cười, xem ra Bùi Khê rất quyết tâm để vào được học viện Thiên Kinh, như vậy Bùi gia sẽ có một chỗ rồi, những người khác còn có thể vào được mấy người chứ.

Bùi Đông Sơn suy nghĩ, nhanh chóng nhìn Vân Thiên Vũ nói: "Tiểu Khê, tổ phụ có thể thương lượng một chuyện với cháu không?" Vân Thiên Vũ nhìn lão ta khẽ gật đầu, ý bảo lão ta nói.

Bùi Đông Sơn nhanh chóng nói: "Cháu thấy đó, cháu cần tìm người để đánh nhau, rèn luyện linh lực, mà Văn Tuấn và Văn Húc còn có đại tỷ của cháu, chúng nó đều thiếu kinh nghiệm thực chiến, như vậy nếu cháu đánh nhau với chúng nó, cháu có thể rèn luyện linh lực, mà chúng nó cũng có thể rèn luyện kinh nghiệm thực chiến, như vậy nhất cử lưỡng tiện có sao lại không làm chứ."

Bùi Đông Sơn nói xong, khoe miệng Vân Thiên Vũ hơi co giật, đồ cáo già.

"Được rồi, cháu đồng ý, nhưng đừng quên cho cháu nhiều thứ tốt, càng nhiều linh công linh khí càng tốt, bởi vì lúc này cháu không thể dựa vào linh lực để giành chiến thắng, cho nên cháu chỉ có thể dựa vào linh công và linh khí, mọi người có thể đem bảo bối trân quý trong gia tộc cho cháu dùng một ít không?"

"Được, việc này quyết định như vậy đi."

Bùi Đông Sơn giải quyết dứt khoát, lập tức hạ lệnh mở phòng bảo khố.

Lần này mở phòng bảo khố, chẳng những là Vân Thiên Vũ, mà ngay cả Bùi Văn Tuấn và Bùi Văn Húc còn có Bùi San cũng có thể chọn lựa một hai cái bảo bối.

Đương nhiên Vân Thiên Vũ là ngoại lệ, nàng có thể chọn một cái, có thể chọn ba cái, hơn nữa còn là người đầu tiên được chọn.

Lúc Vân Thiên Vũ chọn lựa, những người khác cũng bắt đầu chọn, hơn nữa mỗi người chỉ có thể lựa chọn hai cái.

Tuy rằng những thứ để chọn không nhiều, nhưng đồ tốt của Bùi gia cũng không được nhiều cho lắm, cho nên chọn đi chọn lại, đồ còn thừa lại cũng coi như là đồ không tốt.

Vân Thiên Vũ chọn một linh khí và một linh công bí quyết, còn chọn một công quyết bộ pháp.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 984: Quá Hung Ác Rồi

Linh khí chính là Thanh Đồng Liệt Diệm đao, linh công bí quyết Liệt Địa Quyền, công pháp bí quyết Thất Tinh Vô Ảnh Bộ.

Bởi vì thời gian cấp bách, chỉ có thời gian ba ngày, cho nên Vân Thiên Vũ quyết định ba ngày này, một là tăng lên tu vi linh lực, hai là tu luyện Thất Tinh Vô Ảnh Bộ.

Đây là một bộ lấy thất tinh làm vị, biến ảo thành vô ảnh bộ pháp, bộ pháp này vô cùng thích hợp để Vân Thiên Vũ luyện tập, bởi vì sau khi luyện thành bộ pháp này, thân như ảo ảnh, giống như người vô hình, vô cùng thích hợp sử dụng để đánh lén.

Lúc này tu vi linh lực của nàng không cao bằng người khác, chỉ có thể ra tay ở chỗ khác.

Nàng cũng sẽ không trông mong khi bước lên sân đấu lựa chọn nhân tài của học viện Thiên Kinh, người khác cũng sẽ chơi đẹp giống những thanh niên Bùi gia này.

Người của Bùi gia vẫn còn đơn giản một chút, người xuất thân từ thế gia thật sự trong đại tộc đều là người rất lợi hại. Cho nên nàng phải cẩn thận một chút.

Thời gian ba ngày, Vân Thiên Vũ một khắc cũng không dám trì hoãn.

Đầu tiên là đánh nhau với đám người Bùi Văn Tuấn và Bùi Văn Húc.

Lần này không giống với lần trước, trước đó Bùi Văn Tuấn là bị bộ dạng hung ác của Vân Thiên Vũ hù dọa, cho nên mới phải tự động nhận thua.

Lần này gã muốn gỡ hòa một trận, cho nên xuống tay không lưu tình.

Gã không lưu tình, tu vi linh lực của Vân Thiên Vũ tất nhiên sẽ không sánh bằng gã.

Linh giả và linh sĩ, thua kém cũng không phải là nửa lần hay một lần, linh giả là lấy tu vi linh lực của bản thân để liều mạng, mà linh sĩ có thể tùy ý thi triển linh khí xung quanh, hai người cùng liều mạng đánh.

Linh lực của Vân Thiên Vũ rất dễ dàng bị cạn kiệt, trái lại linh lực của Bùi Văn Tuấn dùng mãi không hết, sự khác biệt của hai người khiến cho Vân Thiên Vũ bị linh lực của Bùi Văn Tuấn đánh đến rất thảm.

Nhưng càng thảm nàng càng xông lên, điên cuồng liều mạng với Bùi Văn Tuấn.

Cuối cùng bị đánh đến cả người đầy máu.

Bộ dạng điên cuồng liều mạng này của nàng hoàn toàn dọa sợ Bùi Văn Tuấn, đồng thời Bùi Văn Tuấn cũng bị thương không nhẹ.

Người Bùi gia lúc này mới biết, hóa ra trên đời còn có người điên cuồng liều mạng như thế này, dường như không muốn mạng nữa.

Đương nhiên người của Bùi gia hoàn toàn không biết khát vọng trong nội tâm của Vân Thiên Vũ mạnh mẽ như thế nào.

Nàng hận không thể một đêm mạnh mẽ lên, nhưng đó là chuyện không thể nào, cho nên nàng chỉ có thể cố gắng.

Cố gắng khiến bản thân mạnh lên, cố gắng trưởng thành, sau đó đi tìm Tiêu Cửu Uyên.

Vân Thiên Vũ đang luân phiên đánh nhau với Bùi Văn Tuấn, linh lực tử linh cấp thấp đột nhiên đột phá lên tử linh trung cấp.

Cảnh này khiến người của Bùi gia kinh ngạc.

Bùi Đông Sơn và trưởng lão trong gia tộc lại một lần nữa khẳng định suy nghĩ của mình.

Tiền đồ của Bùi Khê vô cùng rộng lớn, nàng cũng không phải người bình thường.

Vân Thiên Vũ không biết suy nghĩ của người khác, nàng chỉ toàn tâm toàn ý muốn tăng tu vi linh lực của mình lên, sau đó tham gia trận đấu lựa chọn nhân tài của học viện Thiên Kinh ba ngày sau.

Nàng bây giờ rất khao khát mạnh lên, bản thân lúc này ngay cả một thiếu niên của Bùi gia cũng đánh không lại thì đừng nhắc đến chuyện đánh nhau với các cường giả khác, càng đừng nói đến chuyện tìm tới người của Thanh Long thế gia. Cho nên nàng phải trở nên mạnh mẽ hơn nữa. Học viện Thiên Kinh là sự lựa chọn tốt nhất của nàng.

Vân Thiên Vũ nghĩ đến đây, cả người lại tràn đầy sức mạnh chiến đấu, lập tức đi tìm Bùi Văn Húc đánh nhau.

Nói thật ra thì hai người ca ca này của Bùi gia đều hơi sợ nàng.

Ai cũng nói linh lực của nàng không bằng bọn họ, nhưng nàng chỉ là không sợ chết, hoàn toàn là một bộ dạng liều mạng, mặc dù nàng chỉ là linh giả nho nhỏ, nhưng hung ác hơn bọn họ rất nhiều.

Nhưng bọn họ phải thừa nhận một chuyện, bởi vì đánh nhau với Vân Thiên Vũ, bọn họ chẳng những nâng cao sức mạnh, hơn nữa kinh nghiệm chiến đấu cũng tăng lên rồi.

Chỉ là có thể để bọn họ thở một chút được không? Nàng không phải người nhưng bọn họ là người đó.

Cuối cùng hai người Bùi Văn Tuấn và Bùi Văn Húc đều trốn đi.

Vân Thiên Vũ kêu người đi tìm một vòng cũng không tìm được.

Cuối cùng đành phải từ bỏ, nàng suy nghĩ, quyết định tu luyện Thất Tinh Vô Ảnh Bộ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 985: Mọi Người Đều Rất Đau Lòng

Chỉ là nàng còn chưa bắt đầu luyện, đại tiểu thư của Bùi gia, Bùi San lại tìm đến.

Bùi San trên mặt rất không thoải mái, hai ngày này nàng ta vẫn muốn đến đánh nhau một trận với tiểu muội.

Nhưng trong lòng lại cảm thấy buồn bực, không cam lòng.

Cho đến bây giờ nàng ta mới chính là tiêu điểm chú ý của mọi người, dựa vào cái gì tiểu muội này vừa về đến, tiêu điểm của mọi người lại phóng tới trên người nàng rồi.

Tổ phụ mở phòng bảo khố, bảo nàng chọn lựa đồ trước, nàng còn chọn ba cái, bọn họ mỗi người chỉ chọn được hai cái. Chuyện này quả thật không công bằng.

Cho nên trong lòng Bùi San luôn buồn bực, cứ trốn tránh không gặp mặt, nhưng nghe thấy Bùi Văn Tuấn và Bùi Văn Húc vẫn luôn đến đây đánh nhau với Bùi Khê, tim nàng ta lại ngứa ngáy.

Phải biết rằng đánh nhau với đối tượng lợi hại, như vậy cũng có lợi cho sự trưởng thành của bản thân, ngày sau nếu như gặp được đối thủ lợi hại còn có thể biết cách xử lý tình huống đột phát.

Bùi San nhìn thấy mỗi ngày Bùi Văn Tuấn và Bùi Văn Húc đánh nhau với Vân Thiên Vũ, tìm liền ngựa ngáy như con mèo nhỏ.

Nhưng bản thân lại xấu hổ, vừa mới hôm nay nàng ta nghe nói Bùi Văn Tuấn và Bùi Văn Húc trốn đi rồi, cho nên nàng ta nhanh chóng đến tìm Vân Thiên Vũ.

"Ta đánh với muội."

Vân Thiên Vũ nhú mày liếc mắt nhìn Bùi San, phát hiện nàng ta có chút khác lạ.

Làm sao vậy?

Vân Thiên Vũ cũng không để ý, thuận miệng nói: "Được thôi."

Nàng đứng dậy đi ra ngoài, Bùi San ở bên cạnh thở phào nhẹ nhõm, sau đó đi theo nàng ra ngoài.

Nàng ta vừa đi vừa nói: "Thật ra đối với chuyện ngày đó thua muội, ta vẫn chưa từ bỏ ý định, cho nên mới đến thử lại một lần."

"Được, vậy thì thử lại."

Kết quả hai người lại đánh suốt buổi trưa. Cho đến khi hai người đều bị trọng thương mới từ bỏ.

Chạng vạng, Bùi San chống người rời khỏi, Vân Thiên Vũ mang theo ba linh thú trở về sân nhà mình. Ba linh thú ở bên cạnh đều chảy nước mắt nhìn nàng, vô cùng đau lòng.

Chủ tử rất liều mạng, ba ngày qua, mỗi ngày nàng đều bị thương, bọn họ nhìn thấy đều đau lòng.

"Chủ tử, người đừng như vậy, chúng ta nhìn thấy thì rất đau lòng đó."

"Đúng đó, người không nên đánh với bọn họ, chúng ta không cần vội, từ từ tu luyện, nhất định sẽ đuổi kịp bọn họ."

Ba linh thú đau lòng, Vân Thiên Vũ cũng không quan tâm, nàng đưa tay lau máu ở khóe miệng: "Không sao, con người nếu muốn trưởng thành thì làm sao không trả giá được."

Bên này ba linh thú đang đau lòng, bên kia Bùi Khang và Lâm Tú Uyển càng đau lòng hơn, hai người dẫn người đi tới.

Vừa nhìn thấy Vân Thiên Vũ lại là bộ dáng cả người đầy vết thương, tim hai phu thê bọn họ liền thắt lại, nắm tay Vân Thiên Vũ không buông.

"Khê nhi à, đừng đánh nữa, cho dù lần này không thể vào học viện Thiên Kinh thì vẫn còn sang năm, dựa vào năng lực của con, sang năm con nhất định có thể lấy được vị trí tân sinh hạng nhất tiến vào học viện Thiên Kinh."

"Đúng đó, con từ đông đại lục đến, hôm nay có thực lực như vậy đã là rất lợi hại rồi, bọn họ từ nhỏ đến lớn đều là tu luyện ở đại lục này, con đừng so với bọn họ."

Lời nói của Bùi Khang và Lâm Tú Uyển cũng không thể ngăn được quyết tâm năm nay tiến vào học viện Thiên Kinh của Vân Thiên Vũ.

"Cha, mẹ, hai người yên tâm đi, con không sao."

Thật ra Bùi Văn Tuấn và Bùi Văn Húc còn có Bùi San đều đã thủ hạ lưu tình, bọn họ chỉ là giúp nàng rèn luyện linh lực thôi, cũng không hề nặng tay, nếu như bọn họ muốn nàng chết, nàng tất nhiên có thể thoát lui.

Đương nhiên nếu bọn họ muốn nàng chết, nàng cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ, nàng sẽ cùng bọn họ đánh đến chết.

Bùi Khang và Lâm Tú Uyên còn muốn nói điều gì, Vân Thiên Vũ lập tức sờ bụng kêu lên: "Đánh nửa ngày, thật sự đói bụng quá."

"Mau chuẩn bị ăn đồ lại đây."

"Người đâu, nhanh chóng mang thức ăn đến đây."

Sự chú ý của hai phu thê bọn họ bị dời đi, sau đó hai người kéo tay Vân Thiên Vũ đi đến phòng khách, một nhà ba người cùng ăn cơm.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 986: Buổi Thi Đấu Tuyển Chọn

Lúc ăn cơm, Bùi Khang hỏi Vân Thiên Vũ: “Khê Nhi, ngày mai là buổi thi đấu tuyển chọn của học viện Thiên Kinh, con chắc chắn muốn tham gia buổi thi đấu tuyển chọn năm nay sao? Cha nghĩ là năm sau con cũng có thể tham gia mà.”

Ông chỉ mong sao nhi nữ không tham gia, nói như vậy thì cả một năm nay nàng sẽ có thể ở bên cạnh họ.

Nếu nàng đi tham gia buổi thi đấu tuyển chọn thì lại phải rời xa họ rồi.

Bùi Khang nghĩ đến điều đó liền thấy không nỡ, Lâm Tú Uyển gật đầu lia lia tán đồng ý kiến của phu quân.

Vân Thiên Vũ đời nào chịu đợi, nàng không muốn đợi thêm một khắc nào nữa.

“Cha mẹ, yên tâm đi, năm nay con nhất định sẽ vào được học viện Thiên Kinh, chỉ có năng lực lớn mạnh mới có thể bảo vệ được mọi người đúng không nào?”

Vân Thiên Vũ khua môi múa mép một chút, Bùi Khang và Lâm Tú Uyển liền cảm động mắt đỏ ửng lên, đều là thân làm phụ mẫu không có bản lĩnh cho nên mới làm liên lụy đến nữ nhi.

“Khê Nhi, con cứ cố gắng, nếu như thực sự không được, năm sau chúng ta sẽ tham gia nữa được không?”

Bùi Khang và Lâm Tú Uyển nói, Vân Thiên Vũ gật đầu đồng ý sau đó hỏi Bùi Khang: “Người nói cho con biết quy tắc của buổi thi đấu tuyển chọn.”

“Học viện Thiên Kinh mỗi năm sẽ thu nhận học viên trong 12 thành và các thế lực lớn.

Bạch Hạc thành mỗi năm có 30 người ghi danh nhưng mỗi người trong 30 người này cũng chưa hẳn là có thể vào được học viện Thiên Kinh, trước mắt chỉ là dự tuyển, lựa chọn thực sự ở chỗ học viện Thiên Kinh.”

“Buổi tuyển chọn ngày mai thực ra rất đơn giản, chính là đấu nhau, ba người người vào đầu tiên sẽ được lên linh kính bài, trên đó sẽ hiển thị ra ba mươi tuyển thủ đầu tiên.

Bởi vì buổi tuyển chọn diễn ra trong ba ngày cho nên người phía sau có thể đánh người trong bảng danh sách ba mươi người trước, chỉ cần đánh bại ba mươi tuyển thủ trước đó là có thể có được thứ tự tương ứng.”

Vân Thiên Vũ nghe xong liền nhướn mày, hóa ra buổi tuyển chọn có ba ngày.

Như vậy càng hay, nàng vẫn còn thời gian ba ngày để tu luyện, chỉ cần đến ngày thứ ba đánh bại tuyển thủ số một trên bảng danh sách là được.

Nàng nghĩ, cười nhìn Bùi Khang và Lâm Tú Uyển nói: “Cha mẹ, con ăn no rồi, con lại quay về tu luyện đây.”

Vân Thiên Vũ nói xong thì đứng dậy đi ra ngoài, nàng trước mắt là tử linh trung cấp, nàng định sẽ đột phá lên một cấp đến tử linh cao cấp rồi đi dự thi.

Trong phòng khách phía sau, Lâm Tú Uyển nhìn Bùi Khang nói: “Sao ta lại cảm thấy nữ nhi của chúng ta có tâm sự, hơn nữa nó dường như quá lao lực rồi.

Bùi Khang cũng có vẻ mặt khó hiểu gật đầu, người gắng sức như vậy thật hiếm thấy.

Bùi Khang nghĩ không ra, cuối cùng không nghĩ nữa: “Có lẽ nó muốn trở nên mạnh mẽ, không muốn người khác coi thường nó.”

Lâm Tú Uyển không nói nữa.

Vân Thiên Vũ không để tâm đến cách nghĩ của Bùi Khang và Lâm Tú Uyển, nàng trở về phòng, lập tức đi vào trạng thái tu luyện linh lực.

Linh lực của Tây đại lục là thứ mà Đông đại lục hoàn toàn không thể sánh kịp, cho nên nàng ở một nơi như thế này tu luyện thật sự là như cá gặp nước.

Nếu cho nàng một ít thời gian, nàng tin mình có thể nhanh chóng đột phá lên tới cấp linh sĩ.

Nhưng thời gian trước mắt đang gấp rút, muốn đột phá đến cấp linh sĩ thì không có khả năng lắm, cho nên trước tiên đột phá đến tử linh cao cấp rồi tính.

Tiếp đó Vân Thiên Vũ đi vào trạng thái tu luyện, không cho bất cứ ai làm phiền đến mình.

Nàng căn dặn Tiểu Anh bất kể là ai đến cũng phải ngăn lại.

Như vậy không ai dám đến quấy rầy nàng.

Ngày hôm sau buổi tuyển chọn của Bạch Hạc thành chính thức mở màn, người của các gia tộc lớn đều dốc toàn lực ra trận rồi, những người trẻ

đều chạy đến quảng trường tham gia kỳ thi rồi.

Nhưng cao thủ lợi hại thực sự hoàn toàn không vội ra tay, đại đa số đều đợi đến hai ngày sau mới ra tay, sau đó chỉ cần duy trì vị trí của mình là được rồi.

Bùi gia thân là thế gia đại tộc của Bạch Hạc thành, sáng sớm Bùi lão gia đã mang những người trẻ đi rồi.

Về phần Vân Thiên Vũ vẫn chưa ra, Bùi lão gia cũng không thúc giục nàng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 987: Sự Tồn Tại Chí Cao Vô Song

Vân Thiên Vũ đóng cửa tu luyện suốt một ngày một đêm.

Sau một ngày một đêm, linh lực của nàng cuối cùng cũng thừa sức xông lên đột phá tử linh trung cấp, đạt đến tử linh cao cấp.

Lần này đột phá nhanh như thế phải nhờ đến linh lực trước đây nàng áp chế, tu luyện một chút, thừa sức xông lên phá vỡ tử linh trung cấp, đạt đến tử linh cao cấp.

Bây giờ đột phá nữa sẽ là linh sĩ rồi.

Nhưng đột phá từ linh giả đến linh sĩ hoàn toàn không phải dễ dàng như trong tưởng tượng, phải cảm ngộ xuất thân gặp thứ có linh khí, cùng chúng thành lập linh lực chung, như thế mới có thể đột phá.

Vân Thiên Vũ cũng không vội đột phá đến linh sĩ.

Trước mắt nàng cần nắm bắt thời gian học thất tinh khinh công.

Bởi vì thất tinh khinh công trong lần thi đấu này chiếm vị trí rất quan trọng, cho nên nàng không thể sơ suất.

Tiếp theo Vân Thiên Vũ lại bắt đầu tu luyện thất tinh khinh công, tu luyện như vậy lại là một ngày một đêm.

Buổi sáng ngày thứ ba, Bùi gia có người ngồi không vững rồi, Bùi San hùng hổ dẫn một tì nữ đi qua.

Chẳng qua bị Tiểu Anh ngăn cản đường đi, Tiểu Anh đập đập cánh, lên giọng: “Chủ nhân nhà chúng tôi căn dặn rồi, không có lệnh của người, bất cứ ai cũng không được vào trong.”

“Nếu có người xông vào sẽ không nương tay.”

Tiểu Anh hung hăng nói, nó chỉ cần nghĩ đến chủ tử nhà mình chịu khổ thì trong lòng sôi sục lên.

Bùi San vẽ mặt cặn lời nhìn con chim anh vũ nhỏ này. Đây là chim anh vũ sao? Sao nhìn nó lại hung dữ như vậy?

Bùi San vừa nghĩ vừa có ý đồ đi vào trong vườn, không muốn nàng ta động đây, trong vườn, vèo một tiếng, hai bóng hình chạy tán loạn ra, lại là một con mèo và một con chồn, nhưng trông dáng vẻ của chúng càng hung dữ hơn nữa.

Ba đứa nó nên là linh sủng có họ hàng với nhau, trông đều không có vẻ đùa giỡn lắm.

Bùi San vừa nghĩ vừa nhìn vào phía trong hét lên: “Bùi Khê, ngày thứ ba rồi, hôm nay muội mà không xuất hiện nữa thì không thể vào được học viện Thiên Kinh đâu, không phải muội sợ rồi không dám đi nữa đấy chứ.”

Bùi San vừa dứt lời, Tiểu Anh nổi giận, vỗ đập cánh nói: “Người nói ai sợ, ai sợ, chủ tử nhà chúng ta biết sợ sao? Chủ tử nhà chúng ta ngày sau sẽ trở thành người thống nhất thiên hạ trí tôn không ai sánh bằng, không tồn tại điều không thể, để cho loài giun dế các người ngược nhìn, người lại nói chủ tử nhà ta sợ rồi, xem ta thiêu cháy người thế nào.”

Tiểu Anh vừa dứt lời, há mồm muốn phóng hỏa.

Trong tiểu viện có tiếng mở cửa vang lên, một bóng người điềm đạm lạnh lùng từ từ bước ra.

Cùng với bóng người bước ra còn kèm theo tiếng quát lạnh lùng: “Tiểu Anh!”

Tiểu Anh ngoan ngoãn ngậm miệng lại, được thôi, nó phải thừa nhận là chính nó muốn mượn cơ hội xử lý nữ nhân này, ai bảo nàng ta trước đây lúc chiến đấu đã làm chủ tử bị thương chứ.

Hừ!

Vân Thiên Vũ từ trên thềm đá đi ra, một mạch đi tới trước cửa tiểu viện, nàng nhìn Bùi San, dừng dừng nói: “Ngày thứ ba rồi sao? Tỷ nói cho ta biết tình hình ở chỗ trường thi đấu đi.”

“Được, đi.”

Bùi San quay người đi ra ngoài, trong lòng nhẹ nhõm, mặc dù nha đầu này có chút lạnh lùng, lại có chút xa cách, hơn nữa tính tình lại vô cùng cổ quái, nhưng không biết vì sao nàng ta lại muốn cùng Vân Thiên Vũ đi học ở học viện Thiên Kinh.

Cho nên trước đó sợ nàng không đi, bây giờ nhìn thấy nàng xuất hiện rồi, nàng ta liền thấy yên tâm.

Bùi San vừa đi vừa nói: “Ngày đầu tiên của buổi tuyển chọn không có bao nhiêu người ra tay, đều là con cháu của một số thế gia đại tộc thử sức, nhưng chiều hôm qua đã có không ít người lợi hại ra tay rồi, trước mắt ba mươi tuyển thủ đã xuất hiện rồi. Thân thủ của ba mươi người này đều vô cùng lợi hại, chính là chỗ tinh nhuệ của các đại thế tộc, cho nên bây giờ lại có người muốn cướp giành vị trí là chuyện không hề dễ dàng, cho nên mọi người phải cẩn thận.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 988: Muốn Thắng Phải Mạnh

Bùi San có chút cười trên nỗi đau của người khác nói, liếc mắt nhìn Vân Thiên Vũ.

“Xem muội thế này sao có thể vào học viện Thiên Kinh được.”

Vân Thiên Vũ không để ý đến nàng ta vì nàng biết Bùi San không có dã tâm, chính là vì hào quang trên người mình bị nàng cướp đi rồi, cho nên trong lòng thấy chua chát.

“Bùi gia đã vào mấy người rồi?”

“Trước mắt là bốn người, Văn Tuấn ca, Văn Húc ca, còn có một đệ đệ ở nhánh bên, lại cộng thêm ta.”

Bùi San nói xong lại nhớ ra một chuyện nói: “Trước mắt trên bảng có tên ba mươi người, trên cơ bản đều là linh sĩ. Người thứ nhất và người thứ hai là linh tướng, người thứ nhất chính là trưởng tôn của thành chủ đại nhân, là thiên tài thiếu niên có tiếng của Bạch Hạc thành chúng ta. Người đó không những linh lực thiên phú cao, còn là một linh khí sư, không ngoài dự liệu, ngày sau người đó rất có khả năng sẽ trở thành thành chủ của Bạch Hạc thành.”

“Ngoài người đứng đầu và người thứ hai ra, những người khác đều là linh sĩ, người thứ ba mươi cũng là nhị tinh linh sĩ, cho nên muội muốn vào được e rằng phải phí sức một phen rồi, nhưng muội tốt nhất đừng cướp vị

trí thứ ba mươi bởi vì người đứng thứ ba mươi sẽ luôn bị người khác khiêu chiến. Tốt nhất muội nên cướp vị trí thứ 29, như vậy sẽ đảm bảo hơn.”

Một đoàn người nói chuyện đã đi ra viện của Vân Thiên Vũ.

Tất cả mọi người trong Bùi gia đều biết Bùi Khê bước ra rồi.

Cuộc trò chuyện đều xoay quanh Bùi Khê có thể đánh bại ba mươi tuyển thủ trên linh kính bài không.

Không ít người trái lại rất có lòng tin đối với Vân Thiên Vũ, hào hứng nói số người của Bùi gia lần này vào buổi tuyển chọn, một lần vào bốn người, nếu như lại thêm Bùi Khê thì thành năm người.

Tốt tốt!

Bùi lão gia và các trưởng lão trong nhà đều rất vui vẻ.

Vân Thiên Vũ không để ý đến người khác, dẫn theo ba linh thú và Bùi San ngồi xe ngựa đi thẳng một mạch đến đấu trường của buổi tuyển chọn.

Đấu trường rất lớn, xung quanh có rất nhiều người, lúc này trên đài đang tỷ thí kịch liệt.

Dưới đài chỗ gần nhất có các gia chủ đại thế gia và thành chủ đại nhân của Bạch Hạc thành và mấy người lãnh sự.

Trong đó còn có hai lão già nhận được người khác tôn kính, họ là bậc thầy đến từ học viện Thiên Kinh, phụ trách công việc chiêu sinh lần này của Bạch Hạc thành.

Có những người thầy này ở đây, buổi tuyển chọn của Bạch Hạc thành sẽ công bằng hơn rất nhiều, không có thành phần giở trò dối trá.

Trong đấu trường, ai nấy chăm chú theo dõi trận đấu trên cao đài, nhưng vẫn có một bộ phận người đang tìm người.

Người tìm người nhanh chóng phát hiện Bùi San và Vân Thiên Vũ đang từ phía ngoài đấu trường đi vào.

Có người hét lên: “Bùi San, có người khiêu chiến với người, người trốn ở đâu vậy, mau, bắt đầu tỷ thí rồi.”

Bùi San đáp lại một tiếng, liếc nhìn Vân Thiên Vũ một cái rồi quay người đi vào phía trong.

Vân Thiên Vũ hỏi nàng ta: “Bùi San, tỷ là người thứ mấy?”

Bùi San lúng túng nói: “Thứ 28.”

28, khó trách người ta khiêu chiến nàng ta, đây là rất dễ bị người khác đánh bại.

Ánh mắt Vân Thiên Vũ tối đi, mặc dù Bùi San này luôn tỏ ra rất tức giận với nàng, nhưng nàng lại không trách nàng ta mà hướng về học viện Thiên Kinh, nàng cũng hy vọng có một nữ bằng hữu, cho nên nàng mong rằng Bùi San sẽ có thể thi đậu.

Vân Thiên Vũ nghĩ rồi đi nhanh vài bước, đi đến trước mặt Bùi San nói: “Bùi San, nếu muốn đánh bại kẻ thù thì phải mạnh hơn kẻ thù, lấy khí thế áp đảo đối phương, như vậy mới có thể chiến thắng, có lúc người ta có một dòng sức lực, dòng sức lực này trước tiên từ mặt tâm lý áp đảo đối phương.”

Bùi San ngẩng đầu nhìn Vân Thiên Vũ, có chút bất ngờ, Bùi Khê luôn lạnh lùng, không ngờ đột nhiên lại chỉ bảo nàng ta, nàng ta rất bất ngờ.

Nhưng nàng ta nghĩ đến những lời Bùi Khê nói thì thấy kinh ngạc một chút.

Đúng vậy, mặc dù linh lực của họ cao thâm hơn Bùi Khê nhưng vì từ nhỏ đã ăn sung mặc sướng mà lớn lên nên trên người thiếu đi dòng sức mạnh. Điểm này kém xa so với Bùi Khê.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 989: Kẻ Xấu Xí Dị Hợm

Nghĩ đến đây, Bùi San đột nhiên nhớ đến sự tàn nhẫn của Bùi Khê, trong lòng không khỏi cảm thấy đau đớn. Vốn dĩ nàng tàn nhẫn như vậy, nhất định là từ nhỏ đã chịu không ít khổ cực, mà nàng lại được tổ phụ đối xử tốt như vậy cũng là điều đương nhiên.

Bùi San nghĩ thế nên cũng không nặng lòng nữa, nàng ngẩng đầu nhìn phía Vân Thiên Vũ nói.

“Cảm ơn.”

Nói xong quay người đi lên đài cao.

Bùi San đi rồi, Vân Thiên Vũ đứng dưới đài mà đánh giá những tuyển thủ khác, ba mươi tuyển thủ đầu bảng đang đứng ở vị trí tương ứng

Cơ bản không ai dám thách thức mười người ở vị trí đầu bảng, nhưng những người xếp vị trí sau thứ mười thì không ngừng bị người khác khiêu chiến, ý đồ chiếm được ba vị trí giữa.

Ánh mắt Vân Thiên Vũ chậm rãi di chuyển từ tuyển thủ đứng ở vị trí thứ nhất đến thứ hai mươi chín.

Người này đáng người không cao, thấp lùn và mập mạp.

Tuy rằng tướng người phốp pháp nhưng lại ra tay rất nhanh, hơn nữa cũng không ôn hòa như đám người của Bùi Văn Tuấn, Bùi Văn Húc, phải

nói là vô cùng tàn nhẫn.

Vừa ra tay liền đánh đối phương đến gần chết mới thôi.

Trong lúc Vân Thiên Vũ đang quan sát hai mươi chín tuyển thủ thì bốn phía cũng có người chú ý tới nàng, không ít người xôn xao bình luận.

“Nữ nhân này là ai vậy?”

“Chưa từng thấy qua.”

“A, trên mặt còn có một vết sẹo đỏ trông giống quỷ quá, thật đáng sợ.”

“Đúng rồi, các người nói xem nàng có phải là vị tiểu thư bị mất tích mà gần đây vừa tìm lại được của Bùi gia không.”

“Rất có thể là nàng.”

Không ít người bàn luận về Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ đương nhiên cũng nghe được mấy lời này của bọn họ nhưng nàng lười để ý, tất cả sự chú ý của nàng bây giờ đều ở trên đài cao kia.

Nhưng Bùi lão gia đã phát hiện ra Vân Thiên Vũ, vô cùng phấn khởi mà đi đến bên cạnh nàng.

“Tiểu Khê, con đã đến rồi sao.”

“Vâng.”

“Con dự tính sẽ chiếm vị trí của người nào.”

Bùi Đông Sơn hứng thú hỏi, thật ra, hôm nay lão ta rất sáng khoái, bởi vì nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì Bùi gia có thể sẽ đạt được năm vị trí đã dự định trong học viện Thiên Kinh, điều này đối với lão ta mà nói thật đúng là quá mức tự hào.

Vân Thiên Vũ nhàn nhạt đáp: “Vị trí thứ hai mươi chín.”

Bùi Đông Sơn quay đầu lại nhìn lên đài cao chỗ vị trí thứ hai mươi chín, nói: “Đó là đệ tử của Hạ gia, tên Hạ Minh, kẻ này xuất đầu lộ diện chỉ để tham gia trận đấu hôm nay, cho nên sẽ ra tay vô cùng độc ác, người nào muốn cướp vị trí của gã cũng sẽ đều bị đánh cho tơi tả, cho nên conì cần thận một chút.”

“Vâng, con sẽ.”

Vân Thiên Vũ gật đầu, sau đó quay người bước thẳng lên đài cao.

Tuy rằng trên mặt nàng có một vết sẹo đỏ trông vô cùng dữ tợn, nhưng dáng người lại nhẹ nhàng phiêu dật bay lên không trung như thể một nàng tiên đang lướt trên mặt nước vậy, sự thanh thoát của nàng lập tức hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người.

Ai cũng nhìn về phía nàng.

Vân Thiên Vũ không để ý tới người khác, nàng nhắm thẳng đến chỗ của tuyển thủ vị trí thứ hai mươi chín mà bay đến.

Trong chớp mắt nàng đã đáp xuống trên đài cao kia.

Vị tuyển thủ vị trí thứ hai mươi chín tên Hạ Minh ngẩng đầu nhìn Vân Thiên Vũ, khi thấy được vết sẹo đỏ trên mặt nàng, gã lập tức lộ ra nụ cười trào phúng, khinh bỉ mà nói.

“Thì ra là một kẻ xấu xí dị hợm, trông đáng sợ đến vậy mà không tự cảm thấy xấu hổ mất mặt sao, thôi thôi người hãy mau tránh vào trong nhà đi để cho người khác đỡ phải ghê tởm, chẳng lẽ người không biết, người khác nhìn thấy khuôn mặt này của người sẽ ăn không ngon ngủ không yên sao?”

Tên béo Hạ Minh nói như vậy, không khiến Vân Thiên Vũ cảm thấy tức giận nhưng lại vô tình chọc đến ba con linh thú của nàng.

Tiểu Anh vỗ cánh bay lên trên đài cao, nó điên cuồng đập cánh phần phật ra oai, nổi trận lôi đình mà mắng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 990: Chán Sống Sao

Tên mập chết tiệt kia, người nói ai xấu xí dị hợm, người mới là xấu xí dị hợm, tất cả các người đều xấu xí dị hợm, nhìn gương mặt to như mặt heo của người đi, lông mày lộn xộn như cỏ dại, đôi mắt thì ti hí một đường như bị may dính lại, cái mũi thì tẹt bẹt như mũi heo, còn nữa, đôi môi thì như đôi lạp xưởng vậy, quá ghê tởm.”

“Người như người, đừng nói đến mọi người kinh tởm, đến Tiểu Anh ta đây chỉ là một con chim mà còn muốn ói nê, ta nhìn người xong cũng ăn không ngon ngủ không yên, ông trời ơi, người sao lại cho một kẻ người gặp người ghét, điều thấy điều bay này sống trên đời chứ, người như vậy mà cũng có thể vác mặt đi ra đường sao.”

Tất cả mọi người trên đài cao bốn phía đều nhếch môi cười, ai nấy cũng đều vô thức nhìn về phía Tiểu Anh.

Con chim này miệng lưỡi độc ác ghê, nhưng u quan trọng là từng lời nó nói nghe rất rõ ràng, vô cùng giống với tiếng nói của con người.

Nó hoàn toàn khinh bỉ mà mắng Hạ Minh đến không bằng heo chó...

Hạ Minh ở phía đối diện đã sa sầm mặt mày, toàn thân âm trầm run rẩy, sở dĩ khi này gã mở miệng mắng nữ nhân đối diện là vì muốn chọc giận nàng, khiến cho nàng mất đi lý trí.

Nhưng hiện tại người bị gã mắng lại không mấy may quan tâm đến gã, còn gã thì bị một con chim mắng té tát, hơn nữa bị mắng đến tức giận run rẩy.

Hạ Minh biết như vậy không hay ho gì, nhưng chỉ cần nghĩ về những lời con chim kia mắng thì gã liền cảm thấy phần nộ.

A a, nội tâm gã như có một vạn ngọn lửa giận đang rít gào.

Bởi vì tức giận mất lý trí, cho nên Hạ Minh liền phi lễ mà giơ tay vận linh lực.

Trong chớp mắt, linh lực mà gã phóng ra nhắm thẳng về phía Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ cũng phất tay, nàng vừa vận linh lực thì thấy một đạo linh lực màu tím đậm tụ lại trong lòng bàn tay nàng...

Những người bên dưới đài phát hiện được linh lực của Vân Thiên Vũ thì liền cười vang.

“A, nữ nhân này chỉ mới là cấp độ tử linh, thế mà lại dám can đảm đi khiêu khích tam tinh linh sĩ, đúng là chán sống rồi.”

“Đúng vậy, xem ra lần này nàng sẽ bị Hạ Minh đánh cho thê thảm.”

Không ít người vui sướng khi nhìn thấy người khác gặp họa. Hạ Minh nhìn thấy tử linh của Vân Thiên Vũ thì cũng cảm thấy nực cười, trong mắt gã lóe lên một tia nhìn tàn nhẫn dữ tợn.

Con chim của nữ nhân xấu xí dị hợm này dám can đảm cười nhạo gã, vậy gã liền trút giận lên người nàng.

Hạ Minh vừa nghĩ thế đã nâng tay tung ra một chưởng, trực tiếp đánh vào Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ vội tiếp chiêu, vận tử linh lực chống đỡ.

Đáng tiếc, tuy rằng tử linh rất lợi hại nhưng chỉ thuộc về những người tu luyện linh lực, đây là linh lực nàng tự tu luyện.

Hoàn toàn khác với linh lực của linh sĩ, linh sĩ có thể hấp thụ linh lực xung quanh rồi dùng chúng để tăng thêm sức mạnh của chính mình.

Cho nên hai đạo linh lực này hoàn toàn không suy suyển gì đến gã.

Linh lực của Vân Thiên Vũ rất nhanh đã bị tên mập Hạ Minh phá vỡ, không những vậy, tử linh của nàng còn bị ghiền ép đến nỗi chính nàng cũng huyết khí trào dâng vô cùng khó chịu.

Oa một tiếng, Vân Thiên Vũ phun ra một búng máu tươi.

Dưới đài không ít người lắc đầu, đây còn không phải là vì nàng không biết tự lượng sức sao.

Rõ ràng linh lực thua xa gã nhưng vẫn dám can đảm thách đấu để tìm chết, đáng đời nàng.

Gã mập Hạ Minh vừa thấy Vân Thiên Vũ hộc máu thì trong lòng cực kì hưng phấn, phát tay hô to: “Bạo phong quyền.”

Một nắm đấm lớn mang theo gió và mưa phóng thẳng đến chỗ Vân Thiên Vũ.

Trên dưới đài có rất nhiều người không dám nhìn đến cảnh này, nếu nàng bị đánh trúng một quyền này thì không chết cũng sẽ bị thương nặng.

Dưới đài, Bùi Đông Sơn sốt ruột kêu lên: “Tiểu Khê, con mau tránh đi, mau tránh đi.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 991: Đồng Loạt Mù Mắt

Trên đài, Vân Thiên Vũ xoay người chạy nhanh đi tìm chỗ tránh, nhưng nàng vẫn bị năm đám bạo phong kia càn quét hất ngã sóng soài trên mặt đất, nàng nhanh chóng, né tránh năm đám mập mạp của Hạ Minh.

Gã béo Hạ Minh dường như bị kích thích mà hưng phấn kêu to.

“Tiện nhân xấu xí, thật quá mất mặt mà, xem ra hôm nay ta không giáo huấn ngươi thì không được.”

Gã vừa nói vừa hung hăng ra tay với Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ thì chạy trốn tán loạn khắp đài cao.

Tất cả mọi người đều sợ đến không dám nhìn thẳng, ai nấy cũng đều nhắm tịt mắt.

Có người kêu lên: “Mau xuống đi, ngươi mau nhảy xuống đi, chỉ cần nhảy xuống thì sẽ không có việc gì.”

Nhưng Vân Thiên Vũ không để ý tới những lời người khác nói, nàng chỉ muốn làm rối loạn suy nghĩ của tên mập này mà thôi, hiện tại gã đã mất đi sự bình tĩnh cho nên phản ứng sẽ không nhanh nhẹn nữa, như vậy nàng sẽ có cơ hội xuất chiêu.

Vân Thiên Vũ thấy tên mập phì phò đuổi theo nàng thì cười lạnh một tiếng, đã đến lúc nàng phải đánh trả.

Nghĩ vậy nàng liền vung tay, băng linh thanh mộc đặng chớp mắt đã phủ kín khắp đài cao, dây leo màu xanh lục với tốc độ cực nhanh đã quấn lấy thân hình phốp pháp của Hạ Minh.

Vân Thiên Vũ lúc không chạy trốn nữa mà xoay người lại, kiên định tiến về phía trước, nhưng vì nàng đang dùng thất tinh vô ảnh bước, cho nên thân ảnh trở nên mờ lung quý mị.

Mọi người còn chưa nhìn thấy rõ chuyện gì đang xảy ra thì nàng đã vận linh lực phóng về phía gã mập Hạ Minh, tử linh lực của Vân Thiên Vũ ầm một tiếng đánh thẳng vào gã.

Toàn thân Hạ Minh bị dây leo trói buộc cho nên không kịp phòng bị mà trực tiếp bị linh lực của Vân Thiên Vũ Tử Linh bắn văng ra ngoài.

Ầm một tiếng, gã bị Tử Linh đánh đến huyết khí sôi trào phun ra một ngụm máu tươi.

Sắc mặt gã bắt đầu thay đổi, gã biết nữ nhân này khi này giả vờ tỏ ra yếu thế chỉ vì muốn nhử cho gã kiệt sức rồi tung đòn phản công.

A a a.

Hạ Minh ra sức dùng linh lực để nổ tung nhưng dây leo đang quấn chặt trên người, sau đó lại vận toàn bộ linh lực đánh về phía Vân Thiên Vũ.

Đáng tiếc Vân Thiên Vũ sử dụng thất tinh vô ảnh bước, cho nên gã cơ bản không thể đánh được nàng.

Hạ Minh tức giận muốn phát điên nên liền bạo khai linh lực, tiếp thu tất cả linh khí xung quanh mình rồi tụ thành một khối linh lực.

Gã không tin mình không thể đánh chết nữ nhân kia.

Nhưng thân ảnh quý mị của Vân Thiên Vũ đã bay lên giữa không trung, nàng vung tay, giáng một chưởng hắc bạch phân minh xuống đầu Hạ Minh.

Đùng đùng đùng.

Mấy chưởng nàng đánh ra trực tiếp bị làm Hạ Minh trọng thương, Vân Thiên Vũ không đợi Hạ Minh kịp phản ứng lại thì đã nhấc chân hung hăng đá văng Hạ Minh từ đài cao xuống.

Ầm, Hạ Minh rơi xuống đất, cát đất bay mù mịt.

Bốn phía xung quanh đài cao, mọi người đều ngẩn ngơ hóa đá.

Đây là chuyện gì?

Tử linh nhưng lại có thể đánh bại và chiếm được vị trí của tam tinh linh sĩ.

Đây là bọn họ đồng loạt mù mắt rồi? Hay là trời sập rồi.

Nhất định là bọn họ nhìn lầm rồi, đúng, là bọn họ nhìn lầm rồi.

Sau đó có người lấy lại được phản ứng thì liền dậy lên một làn sóng tiếng ồn tranh luận.

“Có phải ta bị mù mắt rồi hay không?”

“Mau véo ta một cái, véo ta một cái.”

“Sao lại thế này, linh lực tử linh mà đánh bại được tam tinh linh sĩ, này rốt cuộc là thật hay giả vậy?”

“A a a, thật là khiến người ta rửa mắt.”

Cùng lúc với những lời tranh luận của đám đông, các gia chủ gia tộc lớn dưới đài cùng với người của học viện Thiên Kinh đều xem rõ một màn này.

Một nữ tử linh lực tử linh nhưng lại có thể hạ đo ván và chiếm được vị trí của tuyển thủ thứ hai mươi chín, điều này có thể nói nàng mưu tính hơn người.

Sở dĩ nàng có thể thắng là bởi vì nàng sử dụng sách lược, cho nên mới đánh bại được tam tinh linh sĩ.

Ai cũng âm thầm nghĩ không nên đánh giá thấp nữ nhân này.

Trên đài cao, Vân Thiên Vũ cũng lưu ý đến đám người đang kích động kia, nàng ung dung thông thả sửa sang lại y phục của mình, sau đó đến đứng ở vị trí thứ hai mươi chín, lúc này, linh kính bài trên đài cao đột ngột thay đổi một cái tên ở vị trí thứ hai mươi chín.

Bùi Khê.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 992: Kẻ Xấu Xí Tác Oai Tác Quái

Nhìn cái tên trên linh kính bài, Vân Thiên Vũ hài lòng nhếch khóe môi.

Nàng quay sang nhìn vị trí bên cạnh, người đứng ở vị trí thứ hai mươi tám hiện giờ là Bùi San, khuôn mặt và thân thể đã có kha khá vết thương, song nàng ta vẫn cố giữ vững vị trí thứ hai mươi tám.

Lúc Vân Thiên Vũ nhìn qua, Bùi San cũng nhìn lại, thấy Vân Thiên Vũ đánh bại Hạ Minh bằng tử linh linh lực, chễm chệ đứng vào vị trí thứ hai mươi chín, nàng ta cũng bình tâm lại phần nào, cơ thể đồng thời cũng sản sinh ra một nguồn năng lượng dồi dào.

Bùi Khê đã có thể đánh bại Hạ Minh bằng tử linh linh lực, nàng ta là tứ tinh linh sĩ hãn hoi, lý nào lại không giữ nổi thứ hạng hai mươi tám, nếu không giữ nổi thì đúng là mất hết sĩ diện.

Nghĩ thế, Bùi San giơ tay quệt miệng, đứng vững vàng ngay tại vị trí.

Người dưới đài lúc này mới bừng tỉnh, rồi thì thi nhau bàn tán về Vân Thiên Vũ, tiện đó nói sang cả chuyện Bùi San trông khác hẳn ngày thường, mọi khi tính tình điềm đạm, vậy mà hôm nay trên đài tỷ võ nàng ta lại hết sức hung tàn.

Lần này Bùi gia chẳng những có thêm một Tam Nương liều mạng là Bùi Khê, mà cả các đệ tử theo cùng dường như cũng khác hẳn.

Trên đài tử võ, tuy rằng năng lực của Vân Thiên Vũ phải khiến mọi người ngạc nhiên, nhưng chẳng bao lâu đã có kha khá kẻ nóng lòng muốn tử thí. Vừa rồi họ đã thấy rõ linh lực của Bùi Khê này chỉ dừng ở mức tử linh, cơ hội để họ đoạt được vị trí của nàng ta càng lớn hơn.

Dù ban nãy Hạ Minh bị nàng dùng tử linh lực đánh văng khỏi võ đài trong tình trạng trọng thương, nhưng sau khi ngấm kỹ, mọi người lại thấy nữ nhân này dùng mưu kế để đánh thắng chứ không phải dựa vào thực lực chân chính. Bởi vậy chỉ cần bọn họ không mắc bẫy của nàng ta thì thế nào chẳng đánh bại được nữ nhân này, một bước nhảy vọt đến vị trí thứ hai mươi chín.

Nghĩ tới đó, không ít người sung sướng cười thầm trong bụng.

Trong đám đông, một nữ tử có vóc dáng cao lớn, thân hình múp múp giành nhảy lên đài trước nhất. Nàng ta tung mình vọt thẳng đến chỗ Vân Thiên Vũ. Bùi San đứng cạnh Vân Thiên Vũ không kìm được kêu lên thất thanh: "Bùi Khê, cẩn thận chút."

Vân Thiên Vũ gật đầu, ngoảnh lại nhìn nữ tử vừa mập vừa cao lớn phía đối diện. Diện mạo nàng ta không hề xinh đẹp, khuôn mặt to tròn, đôi mắt hẹp dài, sống mũi chi chít tàn nhang, nhưng điểm xấu nhất của nàng ta không nằm ở gương mặt tròn quay hay cặp mắt him híp, mà nằm ở chỗ cái miệng rộng huếch cùng hàm răng vấu.

Nàng ta xấu mà không tự xét lại mình, còn đi cười nhạo Vân Thiên Vũ: "Triệu Ngọc Nhi ta cuối cùng cũng gặp được nữ nhân còn xấu xí hơn cả ta rồi, ha ha ha."

Nàng ta ngoác miệng cười, hở cả hàm đầy răng vấu.

Trên dưới đài ai nấy đều rùng cả mình, chán ghét không để đâu cho hết.

Không ít người thầm ớn mưa trong bụng, Triệu Ngọc Nhi đúng là không biết xấu hổ, người ta không đẹp cũng chỉ do vết bớt đỏ trên mặt mà thôi, nếu xóa vết bớt dài đó đi, thì Bùi Khê ắt cũng là một mỹ nhân, nàng ta sao có thể sánh bằng?

Tuy tướng mạo Triệu Ngọc Nhi xấu xí nhưng linh lực tu vi lại không tệ, hiện giờ nàng ta đã là tam tinh linh sĩ. Bùi Khê đấu với nàng ta, chỉ e phải nếm mùi đau đớn rồi.

Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn lên đài tỷ võ đầy thích thú.

Trên đài, Vân Thiên Vũ không hề nổi quạu với câu nói của Triệu Ngọc Nhi, ánh mắt nàng bình lặng như nước, toàn thân toát lên hơi thở lạnh lẽo, vẻ mặt trầm ngâm suy tư. Khi người khác đang cười cợt Triệu Ngọc Nhi, thì nàng đang thầm suy tính cách đối phó với nàng ta.

Nàng không thể đối phó với Triệu Ngọc Nhi như cách đã đánh bại tên Hạ Minh kia, rõ ràng Triệu Ngọc Nhi đã thâm dè chừng nên không có chuyện sẽ mắc lừa. Khi giao chiến với Triệu Ngọc Nhi, nàng phải gắng sức chiến đấu, nhưng linh lực tu vi của hai bên chênh lệch quá lớn, nàng có muốn liều mạng một trận cũng chẳng hạ nổi Triệu Ngọc Nhi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 993: Đánh Cho Người Kêu Cha Gọi Mẹ

Vân Thiên Vũ hãy còn nghĩ ngợi, thì Triệu Ngọc Nhi phía đối diện đã vung tay phóng ra linh lực, thân người nàng ta nhanh nhẹn bắn vọt đi như một con linh hổ.

Một chưởng dữ dội đánh âm về phía Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ nhắc chân, nhanh nhẹn né người, Triệu Ngọc Nhi thấy một chiêu chưa được, bèn vung tay phóng liên tiếp mấy luồng linh lực đánh tới.

Rầm rầm rầm, hoàn toàn không cho Vân Thiên Vũ lấy một cơ hội, đầu chân nàng bước thất tinh, hành động mau lẹ, nhưng luồng linh lực cuộn cuộn như sóng của Triệu Ngọc Nhi cứ tấn công dồn dập khiến nàng vẫn khó bề tránh kịp, bị chúng trút thẳng xuống người.

Luồng linh lực đó nổ bùng lên, đánh bay nàng ra ngoài, rớt khỏi đài cao, nếu chạm đất, thì coi như nàng thua cuộc.

Vân Thiên Vũ cố nén cơn đau trên người, xoay mình bay vòng về, Triệu Ngọc Nhi ở đằng sau sao có thể cho nàng có cơ hội, nàng ta giơ cao một món linh khí: "Chùy Hỏa Lô, đập chết nàng ta, đi!"

Mặt Vân Thiên Vũ tái đi, vội vàng rẩy đôi vòng trên tay ra, vung chúng đi: "Đôi vòng Sư Linh, đi!"

Đôi vòng Sư Linh này chính là đồ của sư mẫu, trước đây khi dùng, nàng chỉ ở mức thanh linh linh lực nên uy lực của đôi sư tử không ghê gớm, song hiện giờ nàng đã đạt mức tử linh linh lực, nhờ đó uy lực của đôi sư tử cũng lớn mạnh vô cùng.

Đôi sư tử oai hùng xé gió lao thẳng tới chùy Hỏa Lô.

Hai tiếng gầm giận dữ vang lên, mang theo cơn gió lốc lớn va chạm chính diện với chùy Hỏa Lô.

Ầm ầm. Uy lực của chùy Hỏa Lô đã bị đôi sư tử hóa giải. Sau cú va chạm mạnh, linh lực của hai món linh khí đã tụt giảm không phanh.

Lúc này, Vân Thiên Vũ đã chật vật rơi xuống mép đài. Do đã bị linh lực của Triệu Ngọc Nhi đả thương, nên nàng khó mà giữ thăng bằng được, thân người cứ lắc la lắc lư bên đài.

Dáng vẻ chệnh choạng của nàng khiến nhiều người phải thót tim.

Trong khi đó, trên đài cao, Triệu Ngọc Nhi lại một bụng cay cú, không ngờ nữ nhân này lại khó giải quyết đến vậy, nàng ta đã lấy cả chùy Hỏa Lô ra mà Vân Thiên Vũ vẫn không chết.

Nghĩ rồi, Triệu Ngọc Nhi rung người, vung tay phóng ra một luồng linh lực cuộn cuộn đánh về phía Vân Thiên Vũ lần nữa.

Vân Thiên Vũ vội tránh đi, bay lướt qua người Triệu Ngọc Nhi. Lúc lướt qua người nàng ta, nàng vẩy tay, một làn hương dịu dịu trên người thoảng qua, Triệu Ngọc Nhi hoàn toàn không phát hiện ra điều khác thường này.

Bây giờ nàng ta đang phừng phừng lửa giận, còn hơi sức đâu mà để ý đến những cái khác.

Nàng ta xoay người, lại tung một chưởng về phía Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ cười nhạt, nhanh nhẹn tránh sang bên, sau đó nhảy vọt tới sau lưng Triệu Ngọc Nhi như một con khỉ, rồi thành linh bám lên lưng nàng ta.

Trên dưới đài, hết thấy mọi người không ai ngờ đến chiêu này, đồng loạt ngó người ra.

Còn Vân Thiên Vũ đã chớp lấy kẽ hở trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, giơ tay dấm túi bụi lên đầu Triệu Ngọc Nhi.

Thụp thụp thụp, chỉ trong tích tắc mà nàng đã giáng xuống mấy quyền.

Triệu Ngọc Nhi bị đánh đến nổi mặt mày bầm dập, mũi bê bết máu, răng rụng lộp bộp.

Nàng ta điên cuồng lắc người như đang phát rồ, hồng hất văng Vân Thiên Vũ trên người mình ra, song mãi cũng chẳng hất được nàng.

Triệu Ngọc Nhi không kìm được quát lên, giọng căm tức: "Hỗ dữ, cần chết nàng ta đi, lên!"

Một con hổ vằn vàng từ bên ngoài nhảy chồm lên đài, phóng vèo đến chỗ Vân Thiên Vũ.

Ngoài đài cao, Ngạo Minh nổi cơn thịnh nộ, thành linh ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, thân hình to lớn vùn vụt, một con báo toàn thân trắng như tuyết cuốn gió quét thẳng đến chỗ con hổ vằn trên đài.

Lại một tiếng gầm giận dữ vang lên làm cả võ đài rung chuyển mấy lần.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 994: Cả Người Lăn Báo Quá Hung Tợn

Dưới đài nhốn nháo trong tiếng kêu thảng thốt: "Báo vương, mẹ ời, không ngờ Bùi Khê lại có một con báo vương."

"Sao con báo vương đó lại đi theo nàng ta?"

Linh thú là loài đã có linh trí, nên thường không muốn làm nô lệ cho con người, trừ phi người đó có năng lực lớn mạnh thuần phục được chúng, khiến bọn chúng răm rắp nghe theo.

Nhưng chuyện này thông thường chỉ gặp ở số ít những người có năng lực lớn mạnh. Người không có năng lực lớn mạnh thì không cách nào thuần phục được linh thú. Đẳng này năng lực của Bùi Khê chẳng được coi là mạnh, vậy tại sao báo vương lại chịu đi theo nàng ta?

Trên đài, Ngạo Minh gầm rống lao thẳng về phía con hổ vàng, mọc vuốt chực vỗ bắt nó.

Con hổ vàng trông thấy báo vương thì khí thế đã yếu đi mấy phần, lại thấy bộ dạng hung thần ác sát của Ngạo Minh thì càng sợ mất mật. Sau cùng nó ngoảnh đầu bỏ chạy thực mạng, Ngạo Minh há lại để cho nó chạy thoát, bèn lao tới giơ vuốt vỗ mấy phát liền lên đầu con hổ.

Hổ vằn vàng mất triệt để năng lực phản kích.

Con hổ vằn vàng này tính ra cũng chỉ là một con linh thú cấp khá thấp, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp với Ngạo Minh, nên bị dồn ép đến cùng.

Ngạo Minh vừa ra tay đã đánh nó dở sống dở chết, sau đó dùng móng vuốt hất bay nó ra khỏi đài.

Cùng lúc đó, bên mé khác trên đài, Triệu Ngọc Nhi bị Vân Thiên Vũ đánh trọng thương, nàng giơ tay giáng một chưởng đẩy Triệu Ngọc Nhi bay thẳng ra ngoài.

Triệu Ngọc Nhi rơi xuống đất đánh rầm một tiếng, rồi lăn ra bất tỉnh nhân sự.

Cả võ đài lặng phắc như tờ, hết thảy mọi người đều nghếch mặt nhìn người và báo lẫn liệt đứng trên đài.

Nữ tử mặt mũi như quý, song dáng người mảnh mai, đứng bên con báo vương trắng cao lừng lững không hề thấy kì dị, trái lại còn vô cùng hài hòa.

Có điều cả người lẫn báo này phải chăng đã quá hung tợn?

Chao ôi, đúng thật là hung tợn quá chừng! Dữ dằn quá mức! Bảo họ sao còn dám thách đấu với nàng? Trên dưới võ đài xôn xao tiếng mọi người hăng say bàn tán với nhau.

Nơi hàng đầu tiên bên dưới đài, gia chủ và trưởng lão các đại gia tộc, cùng với thành chủ Bạch Hạc thành cũng đang trò chuyện về Vân Thiên Vũ.

Nữ tử này hãy còn nhỏ tuổi mà đã quyết đoán, thâm hiểm nhường ấy, mai sau chắc chắn sẽ trở thành một nhân vật xuất sắc.

Sắc mặt của người bên Triệu gia không tốt lắm, bởi Triệu Ngọc Nhi chính là người của Triệu gia. Chẳng ai ngờ nàng ta lại bị đánh cho một trận tơi bời đến vậy.

Người của Triệu gia tức giận quắc mắt nhìn Vân Thiên Vũ, rồi lại lườm nguýt về phía chỗ ngồi của Bùi gia.

Nhưng người của Bùi gia lại chẳng ai để ý tới bọn họ bởi lúc này các đại thế gia đã kéo tới hỏi dồn Bùi Đông Sơn những chuyện về Vân Thiên Vũ.

Cuối cùng đến cả thành chủ đại nhân cũng lên tiếng: "Bùi gia chủ, con bé này là tôn nữ của Bùi gia ông sao?"

Thành chủ Bạch Hạc thành Lâm Mạc Thành hí mắt nhìn Vân Thiên Vũ đứng trên đài, vẻ mặt đăm chiêu, ánh mắt ông ta rời khỏi gương mặt Vân Thiên Vũ di chuyển tới đôi vòng Sư Linh.

Đó là đồ của Lâm gia bọn họ, sao giờ lại nằm trong tay con bé này?

Lâm thành chủ còn đang mải nghĩ, thì Bùi Đông Sơn đã cất tiếng trả lời: "Bẩm thành chủ, nó là nữ nhi của lão tứ nhà ta, tên là Bùi Khê, con bé bị nhà chúng ta vứt bỏ khi còn nhỏ, thành ra phải chịu không ít đắng cay bên ngoài, nên có phần tàn nhẫn hơn người khác, mong thành chủ đừng trách."

Lâm thành chủ không hề nghĩ Vân Thiên Vũ tàn nhẫn thì có gì sai trái, chỉ băn khoăn không hiểu rốt cuộc món đồ trên tay nàng là thế nào?

Nghĩ một hồi, ông ta nhìn Bùi Đông Sơn nói: "Khi nào nó xuống, ông dẫn nó tới gặp ta, ta có việc muốn hỏi."

Bùi Đông Sơn nhìn Lâm thành chủ vẻ khó hiểu, bụng thầm đoán xem ông ta muốn yêu cầu Tiểu Khê việc gì, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng chẳng

ra, chỉ đành ậm ừ qua quýt.

Trên võ đài, Vân Thiên Vũ lần nữa trụ vững thứ hạng hai mươi chín.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 995: Chiêu Đãi Các Người

Bởi vì lần trước nàng và Hạ Minh, Triệu Ngọc Nhi hai người giao chiến rất ác liệt, cho nên khiến cho rất nhiều người không dám tùy tiện khiêu chiến với nàng.

Cuối cùng nàng cũng có thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức một lát.

Nhưng đến buổi chiều, lại có thêm một người chưa từ bỏ ý định khiêu chiến nàng.

Chỉ là cuối cùng vẫn bị Vân Thiên Vũ đánh cho thê thảm, mặc dù linh lực của Vân Thiên Vũ thấp, nhưng nàng luôn hành động khi người khác không đề phòng, hơn nữa trên người nàng có rất nhiều đan dược có thể khiến người khác bị tê liệt thần trí, có thể sử dụng trong những lời điểm quan trọng.

Bởi vì lúc bắt đầu nàng bị đánh khá là thảm, cho nên bất kể là khán giả dưới đài, hay đối thủ trên đài, đều không nghĩ đến điều này, cho nên cũng không có ai phát hiện chuyện này.

Cứ như vậy, trái lại nàng có thể bảo vệ vị trí thứ hai mươi chín.

Bởi vì Vân Thiên Vũ độc ác tàn nhẫn, khiến cho nhiều người e ngại, cuối cùng không có ai dám ra tay với nàng.

Tuyển thủ vị trí thứ ba mươi và vị trí thứ hai mươi tám Bùi San lại gặp xui xẻo, không ngừng bị người khác khiêu chiến.

Có một lần suýt chút nữa thì Bùi San bị đánh bay ra khỏi đài, vẫn may là Vân Thiên Vũ âm thầm ra tay, hạ một chút đan dược khiến đối phương bị tê liệt thần trí, Bùi San mới có cơ hội thay đổi tình thế, bảo vệ vị trí thứ hai mươi tám.

Gần tối.

Đạo sư của học viện Thiên Kinh đứng dậy tuyên bố, danh sách tuyển chọn thành viên Bạch Hạc thành đã ấn định, ba mươi tuyển thủ này ba ngày sau sẽ đến học viện Thiên Kinh để tuyển chọn vòng hai, nếu có thể thuận lợi vượt qua, sẽ có thể trở thành tân môn sinh của học viện Thiên Kinh năm nay.

Thì sẽ có thể gia nhập học viện Thiên Kinh, chính thức trở thành đệ tử của học viện Thiên Kinh.

Trên đài, những tuyển thủ được lựa chọn kích động nhảy lên, đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Dưới đài những tuyển thủ bị đánh bại, mỗi người ảo não thất vọng, có không ít người giậm chân đấm ngực, kêu trời kêu đất, sống không bằng chết.

Lần này học viên được tuyển chọn vào học viện Thiên Kinh nhiều nhất là người của Bùi gia.

Có năm người gia nhập, có thể nói là khiến cho người ta thêm đỏ mắt.

Rất nhiều người bất ngờ đối với lần xuất đầu lộ diện này.

Bởi vì mặc dù những người trẻ tuổi của Bùi gia có tài năng, nhưng cũng không đến mức khoa trương như vậy.

Nhưng trận chiến trên đài cao hôm nay, bọn họ lại phát hiện Bùi gia giường như không còn như lúc trước, mỗi người đều rất liều mạng.

Nhất là hai người Bùi Khê và Bùi San, rất liều mạng.

Những người này không biết, bởi vì hai người Vân Thiên Vũ và Bùi San liều mạng, Bùi Văn Tuấn, Văn Húc của Bùi gia đợi cho mọi người e ngại không dám liều mạng, cho nên mới có thể liều mạng giữ được vị trí của mình, cứ như vậy Bùi gia mới mới có thể giữ được năm cái tên.

Tâm trạng Bùi lão gia vui vẻ nói không nên lời, trong lòng càng ngày càng thừa nhận Vân Thiên Vũ.

Tiểu Khê không chỉ có thiên phú, hơn nữa năng lực cũng rất tốt, quan trọng nhất nàng là phúc tinh, nàng vừa trở lại, có năm tuyển thủ được chọn trong cuộc tuyển chọn này.

Ha ha, ngẫm lại Bùi Đông Sơn càng cảm thấy vui vẻ.

Đợi Vân Thiên Vũ và đám người Bùi San từ trên đài cao nhảy xuống, Bùi Đông Sơn cao hứng nói: “Tiểu Khê, đi, tổ phụ về nhà nấu đồ ăn ngon chiêu đãi các cháu.”

"Đi thôi."

Vân Thiên Vũ thản nhiên gạt đầu xoay người đi ra ngoài, những người còn lại vội đi theo nàng đi ra ngoài.

Những người khác nhìn thấy, cảm thấy Vân Thiên Vũ mới là nhân vật quan trọng của Bùi gia.

Không ít người hiếu kỳ, nhưng trái lại bọn họ thật sự không để ý.

Đám người Vân Thiên Vũ vừa ra khỏi đấu trường, thì bị người cản đường.

Cản đường Vân Thiên Vũ là thủ hạ của phủ thành chủ.

Người đến khách khí nói: “Thành chủ cho mời Bùi lão gia và Bùi tiểu thư đi một chuyến.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 996: Bất Ngờ Gặp Mặt

Người này vừa nói, Bùi Đông Sơn nhớ tới chuyện trước đây thành chủ muốn gặp tiểu Khê, mau chóng gật đầu cười nói: “Được, ta và tiểu Khê đi phủ thành chủ một chuyến trước.”

Nói xong lão ta nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Lần trước thành chủ đại nhân đã nói với ta là muốn gặp cháu, ta đã quên mất rồi, cháu đi cùng ta đến phủ thành chủ một chuyến, thế nào?”

Vân Thiên Vũ nhú mày, có chút không hiểu vị thành chủ kia muốn gặp mình để làm gì, nhưng mà muốn gặp thì gặp đi.

Bùi Đông Sơn để những người khác về Bùi gia trước, lão ta đưa theo Vân Thiên Vũ đi thẳng về phủ thành chủ.

Trên đường đi Bùi Đông Sơn nhìn thấy vết thương trên người Vân Thiên Vũ, trái lại hơi đau lòng: “Tiểu Khê, cháu liều mạng quá, thật ra nếu năm nay không đỡ được, năm sau có thể đỡ mà.”

Năng lực của tiểu Khê, sang năm nhất định có thể lợi hại hơn, bọn họ không nhất định phải đỡ trong năm nay.

Vân Thiên Vũ nghe xong nhướn mày nhìn Bùi Đông Sơn một cái, lão già này vẫn còn có một chút tính người, không đến mức máu lạnh vô tình.

Nhìn lão ta, Vân Thiên Vũ lại nghĩ đến Vân Lô của Vĩnh Ninh hầu phủ.

Lão già này xem ra còn tính người hơn Vân Lô nhiều: “Ta chỉ muốn mau chóng khiến bản thân trở nên cường đại, cho nên vào học viện Thiên Kinh là mục tiêu của ta, không quan tâm chuyện của người khác.”

“Chỉ là vết thương nhỏ, không sao.”

Vân Thiên Vũ lơ đãng nói, tuyệt đối không coi mấy vết thương nhỏ này vào mắt.

Bùi Đông Sơn lại cảm khái một phen, Bùi Khê quả thật không phải người bình thường.

Xe ngựa đi thẳng đến phủ thành chủ.

Trong đại sảnh phủ thành chủ, lúc này mọi người đều đang ngồi ngay ngắn.

Người đứng đầu là đúng là thành chủ Bạch Hạc thành Lâm Mạc Thành, ngồi bên cạnh Lâm Mạc Thành là một phu nhân hơi mập khoảng chừng sáu mươi tuổi, khuôn mặt hiền từ phúc hậu.

Chỉ là giờ phút này trên mặt bà đầy vẻ khó tin, còn có vẻ lo âu, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Trừ thành chủ Lâm Mạc Thành và phu nhân ra, những người còn lại đều là người của Lâm gia, là những tuyển thủ thi đấu trên đấu trường tuyển chọn hôm nay, trong đó có cả thiếu niên anh tuấn kia. Thỉnh thoảng mọi người lại nhìn về phía cửa.

Thành chủ phu nhân lại sốt ruột: “Sao vẫn chưa tới?”

Thành chủ thở dài nói: “Bà đừng sốt ruột, chắc là sắp đến rồi.”

Thành chủ vừa nói xong, ngoài cửa có hạ nhân đến bẩm báo: “Thành chủ đại nhân, Bùi lão gia và Bùi tiểu thư đến rồi.”

Lâm Mạc Thành phát tay căn dặn: “Lập tức mời bọn họ vào đây.”

“Vâng.” Hạ nhân đi ra ngoài.

Ngoài cửa có hai người đang đi vào, một người là Bùi Đông Sơn, người kia đương nhiên là người mà tất cả mọi người đang lo lắng chờ đợi, Vân Thiên Vũ.

Sau khi Bùi Đông Sơn và Vân Thiên Vũ đi vào, khách khí hành lễ với thành chủ và thành chủ phu nhân.

“Tham kiến thành chủ, tham kiến phu nhân.”

Lâm Mạc Thành phát tay bảo bọn họ đứng dậy.

Sau khi Bùi Đông Sơn và Vân Thiên Vũ đứng dậy, phát hiện mọi người Lâm gia đều đang nhìn Vân Thiên Vũ chăm chăm, chính xác là nhìn chăm chăm vào tay nàng.

Vân Thiên Vũ không biết vì sao, không kiêu ngạo, không siểm nịnh hỏi: “Không biết thành chủ đại nhân cho người mời ta đến đây có chuyện gì?”

Lần này thành chủ vẫn chưa trả lời, phu nhân đã kích động hỏi: “Người là ai, có phải người đã gặp nữ nhi của chúng ta không, đồ của nữ nhi của ta sao lại ở trên người người?”

Vân Thiên Vũ nghe không hiểu, vẻ mặt khó hiểu.

Thành chủ bảo nàng và Bùi Đông Sơn ngồi xuống sau đó nói: “Người tên là Bùi Khê phải không? Chuyện là như vậy, đôi vòng Sư Linh trên tay người là đồ của Tâm Mộc nữ nhi của ta, cho nên chúng ta mới hỏi vậy.”

Vân Thiên Vũ ngẩn ra, nhanh chóng cúi đầu nhìn đôi vòng Sư Linh trên tay, sau đó kinh ngạc nhìn thành chủ và thành chủ phu nhân

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 997: Trụ Cột Tương Lai

Vân Thiên Vũ nhìn kỹ bọn họ, thật sự ngũ quan của bọn họ phẳng phát giống sư mẫu.

Trong lòng không khỏi kích động, không nghĩ tới thành chủ Bạch Hạc thành và phu nhân lại là phụ mẫu của sư mẫu, đây thật sự là duyên phận rồi.

Vậy bây giờ sư mẫu có ở Bạch Hạc thành không?

Vân Thiên Vũ nhanh chóng mở miệng: “Đôi vòng Sư Linh này là sư?”

Nói đến đây nàng dừng lại, bởi vì lúc trước người Thanh Phong thành đưa sư phó và sư mẫu đi, dường như phản đối sư phó và sư mẫu ở bên nhau, cho nên nếu nói là sư mẫu, có thể sẽ gây phiền toái cho sư mẫu hay không.

Nghĩ đến đây Vân Thiên Vũ chậm rãi nói: “Đây là vòng sư phụ tặng cho ta, sư phụ ta tên là Lâm Tâm Mộc.”

“Tâm Mộc, quả nhiên là Tâm Mộc.”

Thành chủ phu nhân kích động kêu lên, sau đó vội đứng dậy đi đếm bên người Vân Thiên Vũ, giữ chặt tay nàng hỏi: “Sư phụ người đâu, hiện tại đang ở đâu?”

Vân Thiên Vũ hơi sửng sốt, đến bây giờ sư phó vẫn chưa trở về ư, bà đã sớm trở về rồi mà.

Vân Thiên Vũ nhớ tới lúc trước sư phó và sư mẫu bị người Thanh Phong thành đưa đi, chẳng lẽ những người đó gây ra chuyện gì bất lợi với sư phó rồi.

Vân Thiên Vũ nghĩ, nhanh chóng nói: “Ta nhớ sư phó bị người đưa về tiểu Thần giới, bà ấy bị người của Thanh Phong thành đưa đi.”

Vân Thiên Vũ nói xong, trong đại sảnh Lâm gia lập tức có tiếng hét phần nô vang lên: “Quân gia, Quân gia đưa muội muội đi, một lũ đáng chết, ta sẽ không tha cho hần.”

Người nói chuyện là một nam tử trung niên, mày kiếm mắt sáng, anh khí bừng bừng, Vân Thiên Vũ đoán người này hẳn là huynh trưởng của sư mẫu, cho nên mới nổi giận như vậy.

Nhưng nghĩ đến bây giờ sư mẫu vẫn chưa về, trong lòng Vân Thiên Vũ lo lắng nói không nên lời.

Nàng nhanh chóng mở miệng: “Còn có một chuyện các người không biết, thật ra không phải một mình sư phó vị đưa trở đi, còn có một người nữa, người đó là Quân Hạo Thiên.

Nếu như sư phó bị bọn họ đưa đi, không biết có nguy hiểm gì không? Cho nên các người vẫn nên nhanh chóng nghĩ cách cứu sư phó ra.”

Vân Thiên Vũ vừa nói xong, thành chủ Lâm Mặc Thành lập tức đồng ý với quan điểm này, nhìn trưởng tử của mình nói: “Trước mắt không cần nghĩ đến mối thù với Quân gia, vẫn nên nghĩ cách cứu muội muội của người ra quan trọng hơn.”

Lâm thành chủ vừa dứt lời, trong chính sảnh mỗi người đều đồng ý, lập tức bàn bạc xem cứu người như thế nào.

Vân Thiên Vũ cảm thấy bản thân ở lại đây cũng không giúp được gì, liền đứng dậy cáo lui: “Dựa vào năng lực của ta cũng không giúp được gì, ở lại cũng không có tác dụng gì ta về trước đây.”

Vẻ mặt Vân Thiên Vũ ảo não tự trách bản thân, Lâm Mạc Thành liếc mắt một cái, nhìn đứa trẻ là đồ đệ của nữ nhi này, lão ta lại thấy yêu quý nàng hơn: “Bùi Khê, người không cần lo lắng, chúng ta nhất định sẽ nghĩ cách cứu sư phó của người ra.”

Vân Thiên Vũ gật đầu: “Ừm, nếu các người đưa sư phó về rồi, thì phải người đến nói cho ta một tiếng được không?”

“Ừm, người yên tâm đi, chúng ta sẽ phái người thông báo cho người.”

Vân Thiên Vũ gật đầu định đi, không nghĩ đến Lâm thành chủ lại gọi một thiếu niên công tử anh tuấn ở bên đại sảnh.

“Thanh Dương, về sau người và tiểu Khê cùng học tập ở học viện Thiên Kinh nhớ phải chăm sóc lẫn nhau biết không? Các người đều là những trụ cột tương lai của Bạch Hạc thành nên nhất định phải đoàn kết.”

Lâm Mạc Thành nói xong, thiếu niên tuấn tú Lâm Thanh Dương lập tức vui vẻ đồng ý: “Vâng, tổ phụ, ta nhớ rồi.”

Y quay đầu nhìn sang Vân Thiên Vũ cười cười: “Bùi Khê, chào người ta là Lâm Thanh Dương, sau này mong người giúp đỡ nhiều.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 998: Kẻ Thù Không Đội Trời Chung

Vân Thiên Vũ nhìn thấy Lâm Thanh Dương lại nhớ đến Tiêu Dạ Thần, hai người này có khí chất rất giống nhau.

Nhưng Lâm Thanh Dương có vẻ tự tin hơn so với Tiêu Dạ Thần, có sức uy hiếp hơn nhiều.

“Mong được giúp đỡ.”

Vân Thiên Vũ gật đầu, lại chào thành chủ và thành chủ phu nhân một tiếng, sau đó đi cùng Bùi Đông Sơn ra khỏi sảnh chính.

Phía sau thành chủ bắt đầu ra lệnh mời trưởng lão đến đây thương lượng, để làm thế nào cứu nữ nhi nhà mình.

Vân Thiên Vũ nhin không được ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, sư mẫu sẽ không sao chứ, hơn nữa cho dù Lâm gia cứu được sư mẫu, chỉ sư mẫu và sư phó vẫn không thể ở bên nhau.

Nghĩ đến hai người bọn họ đang có cuộc sống tốt đẹp ở Đông Đại Lục, sư phó cũng chỉ vì muốn giúp mình, nên mới bị người của Quân gia phát hiện.

Cho nên nàng nhất định phải giúp hai người được bên nhau.

Nhưng nếu muốn giúp bọn họ được bên nhau, nàng phải trở thành người sức ảnh hưởng lớn, lớn mạnh đến mức hai đại thành chủ cũng phải

kiêng dè, bọn họ sẽ không dám ngăn cản sư phó và sư mẫu ở bên nhau.

Cho nên chỉ có thể trở thành người có sức ảnh hưởng, trước khi chưa trở thành người có sức ảnh hưởng, nàng nói gì cũng trở nên vô nghĩa.

Vân Thiên Vũ nghĩ trong lòng nắm chặt tay, âm thầm quyết tâm, nhất định phải đi Bảo Linh tháp của học viện Thiên Kinh tu luyện.

Trong xe ngựa Bùi gia, Bùi Đông Sơn cười đến híp cả mắt, lão ta nhìn ánh mắt Vân Thiên Vũ, càng nhìn càng cảm thấy Vân Thiên Vũ là một kho báu.

Không chỉ dẫn dắt thế hệ trẻ của Bùi gia, giúp cho cuộc thi lần này Bùi gia có thể vinh danh năm cái tên.

Bây giờ lại là đệ tử của nữ nhi thành chủ, sau này thành chủ đại nhân nhìn vào điều này, cũng sẽ không làm khó lão ta nhiều nữa.

Bùi Đông Sơn nghĩ đến điều này cảm thấy rất vui vẻ.

Lão ta nhìn Vân Thiên Vũ: “Tiểu Khê, cháu thật sự là đồ đệ của nữ nhi thành chủ.”

Vân Thiên Vũ lắc đầu, Bùi Đông Sơn kinh ngạc, trước đó không phải mới nói là đồ đệ sao.

“Thật ra cháu là đệ tử của thiếu thành chủ Thanh Phong thành, nữ nhi của thành chủ Bạch Hạch thành đã gả cho sư phó của cháu ở Đông Đại Lục, cho nên chính xác mà nói, bà ta là sư mẫu của cháu.”

“Cái gì, cháu nói cháu là đệ tử của thiếu thành chủ Thanh Phong thành.”

Sắc mặt Bùi Đông Sơn thay đổi, lão ta nhanh chóng nắm lấy tay Vân Thiên Vũ nói.

“Tiểu Khê, nhớ kỹ, tuyệt đối đừng để chuyện này lộ ra ngoài, nếu lộ ra rồi, nhất định cháu sẽ gặp phiền toái, bởi vì Thanh Phong thành và Bạch Hạc thành là kẻ thù không đội trời chung.”

“Tại sao lại là kẻ thù không đội trời chung?”

Vân Thiên Vũ muốn biết rõ nội tình, xem có thể cời bỏ nút thắt này hay không.

Nhưng Bùi Đông Sơn cũng không biết rõ, lão ta lắc đầu nói: “Ta cũng không rõ lắm, chỉ biết tổ tiên của Quân gia và Lâm gia có thù, cho nên đời đời kiếp kiếp là kẻ thù không đội trời chung, cho đến bây giờ Thanh Phong thành và Bạch Hạc thành vẫn là đối thủ, người của hai tòa thành hễ gặp nhau là đối đầu.”

“Cho nên lúc cháu vào học viện Thiên Kinh động phải người của Thanh Phong thành, nhất định phải cẩn thận, nhớ kỹ đừng bao giờ nói cháu là đệ tử của thiếu thành chủ Thanh Phong thành, cháu chỉ cần nói cháu là đệ tử của nữ nhi thành chủ Bạch Hạc thành là được.”

Vân Thiên Vũ nghĩ nghĩ gật đầu: "Được rồi."

Bùi Đông Sơn yên tâm, đưa Vân Thiên Vũ đi thẳng về nhà.

Khắp nơi trong Bùi gia đều ngập tràn không khí hân hoan, vui vẻ.

Bùi Khang và Lâm Tú Uyển cũng rất vui vẻ, không nghĩ tới tiểu Khê vừa trở về đã được học viện Thiên Kinh tuyển chọn, chuyện này thật sự quá tốt rồi.

Tương phản với vui mừng của người khác Vân Thiên Vũ vẫn rất lạnh nhạt, nếu nàng nhớ không nhầm, trước mắt chỉ là vượt qua dự tuyển, sau ba ngày nữa còn phải tái đấu, được chọn mới có thể chính thức trở thành tân

môn sinh của học viện Thiên Kinh, không được chọn thì khi đó mới gọi là không còn mặt mũi nào.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 999: Đả Kích Người Khác

Ba ngày tiếp theo, Vân Thiên Vũ hạ lệnh, không cho phép bất kỳ ai quấy rầy nàng, nàng muốn bế quan tu luyện.

Lần này nàng muốn cảm nhận được tinh thần lực và hợp với linh lực của bản thân, nếu như có thể thuận lợi kết hợp, nàng có thể khiến cho tinh thần lực tăng cao vượt qua Tử linh cao cấp, thành Nhất tinh linh sĩ.

Bùi phủ không một ai dám quấy rầy Vân Thiên Vũ.

Hiện tại rất nhiều người kinh ngạc về khả năng của nàng và nhiều người vẫn hơi sợ nàng.

Người này đối xử với bản thân rất tàn nhẫn, thì huống chi là người khác, hơn nữa nàng còn có năng lực rất mạnh, chỉ cần nghỉ ngơi một ngày, nhất định nàng sẽ trở nên mạnh mẽ.

Vậy bây giờ đắc tội với nàng, nàng sẽ không xử lý sao?

Cho nên đối với cả Bùi gia, sự tồn tại của Vân Thiên Vũ dường như đang ở vị trí cao nhất.

Không một ai dám cãi lời nàng.

Bởi vì Vân Thiên Vũ rất hung tàn, bây giờ mỗi người ở Bùi gia đều đối xử với Bùi Khang và Lâm Tú Uyển rất khách khí, ai cũng không dám trêu chọc bọn họ.

Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh, Vân Thiên Vũ vẫn tự giam mình trong phòng không rời một bước.

Thời gian ba ngày đã đến rồi, bọn họ nên khởi hành đi học viện Thiên Kinh rồi.

Bùi San không thể không đến gọi nàng đi học viện Thiên Kinh.

Ngoài cửa, tam linh thú đang trông coi, không cho Bùi San đi vào.

Bùi San cũng không dám tùy ý xông vào, nàng ta biết, con thú đó nhìn như một con mèo nhỏ, nhưng thật sự chúng không phải là mèo nhỏ, mà là một báo vương rất hung tàn.

Nếu nàng ta xông vào, nhất định con báo này sẽ xé nát nàng ta.

Bùi San nghĩ, khách sáo nói với tam linh thú: “Thời gian ba ngày đã đến, chúng ta nên khởi hành đi học viện Thiên Kinh rồi, các người đi gọi tiểu Khê một chút.”

Tam linh thú nhìn nhau, cuối cùng tiểu Anh vỗ cánh bay về phòng Vân Thiên Vũ.

Chỉ là tiểu Anh chưa bay đến nơi, cửa phòng đã mở ra, Vân Thiên Vũ tao nhã đi ra khỏi phòng.

Tiểu Anh vừa nhìn thấy nàng đã kêu lên: “Chủ tử, thời gian ba ngày đến rồi, bọn họ muốn khởi hành đi học viện Thiên Kinh rồi.”

“Được, chúng ta đi thôi.”

Vân Thiên Vũ sửa sang lại quần áo một chút, cùng tiểu Anh đi ra ngoài viện.

Nàng vừa đi vừa dặn dò tiểu Anh: “Đợi chúng ta thuận lợi gia nhập học viện Thiên Kinh, ba người các người liền có thể tùy ý cùng ta vào Bảo Linh tháp tu luyện, nhớ chưa?”

“Vâng, chủ tử, chúng ta nhớ kỹ.”

Vân Thiên Vũ cùng tiểu Anh đi đến cử viện, Bùi San nhìn thấy nàng thở phào nhẹ nhõm, nhưng rất nhanh phát hiện hơi thở của nàng dường như đã thay đổi, hào quang nhiều hơn, hơn nữa nàng dường như rất hơn hớn.

Bùi San không khỏi kinh ngạc, hơn nửa ngày mới nói: “Không phải muội đạt đến Nhất tinh linh sĩ rồi chứ?”

Vân Thiên Vũ hơi hơi gật đầu: “Ừm, vừa mới đạt đến, vẫn chưa ổn định.”

Lúc trước nàng ta nhìn thấy nàng, nàng mới chỉ là Tử linh cấp thấp, mới vài ngày mà đã thăng liền mấy cấp, thành Nhất tinh linh sĩ.

Còn để cho người khác đường sống hay không, hu hu

Thiên phú này có phải rất trái đạo lý.

Vẻ mặt Bùi San hoàn toàn bị tổn thương, vẻ mặt Vân Thiên Vũ khó hiểu hỏi nàng ta: “Tỷ làm sao vậy?”

Bùi San không còn gì để nói: “Thiên phú tu luyện của muội thật sự quá cao rồi, rất đả kích người khác, muội như vậy, cho dù không gia nhập học viện Thiên Kinh, cũng có thể có sức mạnh lớn một cách nhanh chóng.”

Vân Thiên Vũ lạnh nhạt lắc đầu: “Lời này của tỷ sai rồi, sở dĩ bây giờ muội tiến triển thần tốc như vậy, chính là do không gian ngập tràn linh khí, mà linh lực tu vi của muội lại thấp cho nên mới có thể luyện nhanh một

chút, nhưng muội sợ rằng đến phần sau sẽ luyện chậm hơn nhiều, cho nên Bảo Linh thấp thím hợp với muội hơn.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1000: Hắc Mã Mới Nổi

“Còn nữa, ta vào học viện Thiên Kinh không chỉ để tu luyện mà còn là để tích lũy kinh nghiệm, học viện Thiên Kinh là một trong tứ đại học viện của tây đại lục, trong đó cơ hội rèn luyện có rất nhiều, nếu tu vi linh lực của ta muốn có những bước tiến vượt bậc thì cần không ngừng tôi luyện linh lực, mọi người nói xem ta ở Bùi gia thì làm sao có thể tôi luyện linh lực đây.”

Vân Thiên Vũ nói xong, Bùi San gật đầu: “Cũng phải, vậy chúng ta đi thôi, tổ phụ, tứ thúc, tứ thẩm đều đang ở ngoài cửa phủ chờ chúng ta.”

“Đi thôi.”

Ở ngoài cửa Bùi phủ, người đông nghìn nghịt, mọi người đều đang đợi Vân Thiên Vũ.

Đợi đến khi Vân Thiên Vũ và Bùi San xuất hiện, Bùi Đông Sơn sớm đã dẫn người đến: “Tiểu Khê, sắp đến giờ xuất phát rồi.”

Vân Thiên Vũ gật đầu tỏ ý đã biết.

Nàng ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt Bùi Khang và Lâm Tú Uyển không dám nhìn nàng, hai người thấy Vân Thiên Vũ nhìn bọn họ, mắt chột đỏ lên.

Vân Thiên Vũ đi đến ôm lấy bọn họ, sau đó dịu dàng nói: “Cha mẹ, con sẽ không sao đâu, cha mẹ yên tâm, hai người yên tâm ở lại Bùi phủ là

được, có việc gì con sẽ viết thư cho hai người.”

“Được, nhất định phải viết thư cho cha mẹ đấy. Nếu con không quen ở học viện thì cứ về nhà.” Lâm Tú Uyển nói.

Vân Thiên Vũ gật đầu rồi buông họ ra, sau đó lùi về đằng sau nhìn Bùi Đông Sơn nói: “Tổ phụ, xin người hãy chăm sóc cha mẹ cháu.”

Bùi Đông Sơn lập tức đảm bảo: “Được rồi, cháu cứ yên tâm.”

Hiện giờ Vân Thiên Vũ là cháu yêu trong mắt Bùi Đông Sơn, Bùi Đông Sơn sao có thể không chiều theo ý nàng.

Sau khi đồng ý với Vân Thiên Vũ, Bùi Đông Sơn lấy ra một chiếc nhẫn rồi đưa cho Vân Thiên Vũ nói: “Đây là Không Gian giới, trong đó có kim tệ và một số đồ dùng mà ta đã chuẩn bị cho cháu.”

Vân Thiên Vũ nhận lấy rồi nói lời cảm tạ: “Đa tạ tổ phụ.”

Lão đầu tử này mặc dù hơi không có tình người nhưng xem ra cũng không tệ.

Bùi Đông Sơn cười vui vẻ, tiểu Khê đồng ý gọi lão ta một tiếng tổ phụ, sau này nàng trở nên mạnh mẽ sẽ không đến nỗi bỏ mặc người của Bùi gia, không thềm hỏi han đến.

Thế thì lão ta yên tâm rồi. “Được rồi, các cháu phải lên đường rồi, đệ tử của Bạch Hạc thành đi đến học viện Thiên Kinh đều tập trung ở cổng thành, các cháu mau đi nhanh lên, đừng đến muộn.”

“Vâng.” Vân Thiên Vũ đáp lời rồi nhấc chân đi lên xe ngựa, nhưng khi sắp lên đến xe ngựa thì nàng lại dừng lại rồi quay sang nhìn.

Bùi Đông Sơn, Bùi Khang, Lâm Tú Uyển đều đang nhìn nàng.

Vân Thiên Vũ khẽ cười, mặc dù nàng ở Bùi gia không lâu nhưng cảm giác cũng không tệ.

“Mọi người bảo trọng.”

Vân Thiên Vũ khó khăn lắm mới nói được một câu, tất cả người Bùi gia đều nở nụ cười rồi vẫy tay tiễn nàng đi.

Lần này Bùi gia có năm người được chọn, đó là Bùi Văn Tuấn, Bùi Văn Húc, Bùi Phong, Vân Thiên Vũ và Bùi San.

Ba nam hai nữ đi làm hai xe ngựa.

Xe ngựa chạy thẳng đến cổng thành.

Ở cổng thành lúc này người đông nghìn nghịt, xe ngựa xếp thành hàng dài.

Ở ngoài xe ngựa, cứ ba người một nhóm, năm người một đội đang nói chuyện, đều là người nhà của các đệ tử đang dặn dò bọn họ phải cố gắng học hành.

Xe ngựa của Bùi gia vừa đến liền thu hút sự chú ý của không ít người.

Vì lần này Bùi gia như hắc mã mới nổi của Bạch Hạc thành, được học viện Thiên Kinh chọn liền một lúc năm người, khiến cho người khác phải ghen tỵ.

Vân Thiên Vũ và Bùi San cùng mọi người không để ý đến những người bên ngoài, chỉ ngồi trong xe ngựa nói chuyện.

Nhưng bọn họ vừa nói chuyện được một lúc thì nghe thấy tiếng hô vè đánh xe ngựa vang lên ở bên ngoài: “Khê tiểu thư, Lâm công tử đến.”

Vân Thiên Vũ vén rèm nhìn ra ngoài liền thấy Lâm Thanh Dương một thân y phục màu xanh, phong độ ngời ngời đang dẫn theo hai công tử trẻ tuổi đi đến.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1001: Không Cam Tâm

Lâm Thanh Dương là thiên tài của Bạch Hạc thành, luôn là tiêu điểm chú ý của tất cả mọi người, không chỉ có các đại gia tộc coi trọng y mà thành chủ Lâm Mặc Thành cũng hết sức coi trọng y.

Hơn nữa y có vẻ ngoài vô cùng anh tuấn nên y là thần tượng của các tiểu thư trong Bạch Hạc thành.

Nhưng Lâm Thanh Dương là người chính trực, ngay thẳng từ trước đến nay vẫn chưa từng quan tâm đến nữ nhân nào, luôn giữ mình trong sạch.

Không ngờ lần này mọi người lại thấy y dẫn người đến tìm Bùi Khê của Bùi gia, chính vì vậy mọi người đều nhìn chăm chăm sang bên đó.

Lâm Thanh Dương hoàn toàn không để ý đến người khác, tiêu sái bước đến nói chuyện với Vân Thiên Vũ: “Bùi Khê, đây là đồ tổ phụ ta sai người chuẩn bị cho ngươi, ngươi cầm lấy đi.”

Trong tay Lâm Thanh Dương cầm một Không Gian giới, muốn đưa cho Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ kinh ngạc một chút, sau đó từ chối: “Không cần đâu, Bùi gia cũng đã chuẩn bị cho ta rồi.”

Tuy thành chủ Bạch Hạc thành là cha của sư mẫu, nhưng nàng cũng không thể lấy đồ của bọn họ được.

Lâm Thanh Dương không cho nàng cơ hội từ chối, trực tiếp đem Không Gian giới nhét vào tay Vân Thiên Vũ, sau đó nói: “Bên trong chúng ta đã chuẩn bị một vài thứ như kim tệ, tử kim tệ, một ít đan dược, ngoài ra còn có hai quyển Linh Công Bí Quyết và linh khí. Đây là quà gặp mặt của tổ phụ ta cho người, bởi vì lúc trước có việc nên quên đưa cho người.”

Vân Thiên Vũ cầm Không Gian giới ở trong tay, nhất thời không biết từ chối thế nào.

Mà Lâm Thanh Dương cũng không cho nàng có cơ hội, sau khi nói xong, y cười cười: “Được rồi, chúng ta sắp phải khởi hành đến học viện Thiên Kinh rồi, sau này hãy chăm sóc lẫn nhau.”

“Được, sau này chăm sóc lẫn nhau.” Vân Thiên Vũ chỉ có thể nói như thế, Lâm Thanh Dương dẫn người rời đi.

Nữ nhân ở xung quanh đều dùng ánh mắt đổ kỵ nhìn về phía Vân Thiên Vũ, rõ ràng là một nữ tử xấu xí lại được Lâm Thanh Dương đối xử đặc biệt, tai sao lại như vậy.

Trong số các đệ tử, có một nữ tử dung mạo vô cùng xinh đẹp, thanh tú đang hung hăng nhìn về phía Vân Thiên Vũ, vẻ mặt hết sức khó coi. Nàng ta là Triệu Nguyệt Nhi của Triệu gia.

Triệu Nguyệt Nhi là tỷ tỷ của Triệu Ngọc Nhi, trong lòng luôn ngưỡng mộ Lâm Thanh Dương.

Không ngờ Lâm Thanh Dương luôn lạnh nhạt đối với nàng ta mà bây giờ lại mặt mày tươi cười với nữ tử xấu xí, còn tặng đồ cho cái thứ xấu xí đó nữa.

A, nàng ta không cam tâm, không cam tâm.

Ở bên cạnh Triệu Nguyệt Nhi cũng có người không cam tâm nói: “Đường tử, tử nói xem nữ tử xấu xí kia có gì tốt mà Thanh Dương công tử lại đối xử tốt với nàng ta như thế, nàng ta không bằng một góc của tử. Trước đây nàng ta còn đánh trọng thương Ngọc Nhi tử tử, chẳng lẽ người Triệu gia chúng ta cứ để mặc cho người khác ức hiếp như vậy sao.”

Mặt Triệu Nguyệt Nhi tối sầm lại, nàng ta cắn răng trầm giọng nói: “Sau này có cơ hội ta nhất định sẽ xử lý nàng ta, ta nhất định phải cho nàng ta biết được sự lợi hại của Triệu gia chúng ta.”

Triệu Nguyệt Nhi hung hăng phất tay bỏ đi, hoàn toàn không để ý đến sắc mặt vui sướng hả hê của nữ tử bên cạnh.

Trước cổng Bạch Hạc thành, toàn bộ ba mươi đệ tử đã có mặt.

Đạo sư của học viện Thiên Kinh cũng nhanh chóng đi đến, đạo sư vừa tới đã lên tiếng: “Chúng ta lập tức khởi hành đi đến học viện Thiên Kinh, phải nhanh chóng đến học viện Thiên Kinh vì tiếp theo chúng ta còn phải tiến hành một cuộc thi tuyển chọn.”

Sau khi mọi người đồng ý thì lần lượt lên xe ngựa, đi theo sau đạo sư của học viện Thiên Kinh.

Bọn họ phải ngồi xe ngựa khoảng hai canh giờ, ở nơi giáp ranh giữa hai thành có một truyền tống trận, sau đó các đệ tử phải vào truyền tống trận để đi đến học viện Thiên Kinh.

Mọi người không ai nói chuyện với ai, tất cả đều trong trạng thái căng thẳng.

Sau hai canh giờ, mọi người đến truyền tống trận ở giữa hai thành, mọi người xuống xe rồi đi theo sau đạo sư của học viện Thiên Kinh để vào

truyền tống trận.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1002: Khảo Nghiệm Trong Bảo Linh Tháp

Lần này Vân Thiên Vũ mới biết cái gì gọi là truyền tống trận thật sự.

Không hề bị nghiêng ngả chòng chênh, mặc dù người ngồi ở trên đều cảm nhận được tốc độ rất nhanh, nhưng vô cùng ổn định chắc chắn, giống như đang ngồi tàu lượn siêu tốc.

Tuy rất kích thích nhưng lại không làm người ta có cảm giác khó chịu.

Hoàn toàn không giống truyền tống trận đi từ đông đại lục sang tây đại lục lần trước, tốc độ không quá nhanh nhưng rất nghiêng ngả chòng chênh, cuối cùng làm mọi người đều ngất đi.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, tóm lại sau khi đạo sư lên tiếng.

Truyền tống trận đã dừng lại, bọn họ đang đứng ở một quảng trường rộng mênh mông.

Trên quảng trường có thể nói là người đông nghìn nghịt, vô cùng tập nập.

Vô cùng náo nhiệt

Đám người Vân Thiên Vũ nhất thời không biết nói gì nên chỉ yên phận đứng một chỗ.

Đạo sư ở phía trước quay lại nói với bọn họ: “Các người đứng ở đây, đừng sốt ruột, một lát nữa cuộc thi sẽ bắt đầu, các người hãy tự mình thu xếp cho ổn thỏa.”

“Đa tạ đạo sư.” Ba mươi người đồng thời mở miệng.

Đợi sau khi đạo sư rời đi, Lâm Thanh Dương của Bạch Hạc thành đứng lên, trầm giọng nói: “Cuộc thi tuyển chọn sắp bắt đầu, nhớ kỹ, mọi người đều đến từ Bạch Hạc thành, cho nên chúng ta sẽ là một đoàn, không được mất đoàn kết nội bộ, phải chung sức đấu với người ngoài để tất cả chúng ta đều thông qua được cuộc thi này. Đã nhớ kỹ chưa.”

Hai mươi chín người ở phía dưới nhìn nhau, sau đó đồng thanh nói: “Đã nhớ kỹ rồi.”

Nhưng trong đám người, ánh mắt của Triệu Nguyệt Nhi tối sầm lại, khước miệng nhếch lên hừ lạnh một tiếng, cho dù tất cả mọi người đều thông qua nhưng nàng nhất định phải đuổi Bùi Khê xấu xí kia đi.

Ở đây mỗi người có một suy nghĩ riêng, trên quảng trường đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn: “Hoan nghênh mọi người đến với học viện Thiên Kinh, sau đây cuộc thi tuyển chọn bắt đầu, cuộc thi này có ba vòng, người qua được cả ba vòng mới chính thức trở thành đệ tử của học viện Thiên Kinh, người nào không qua được sẽ phải ra về. Vòng thi thứ nhất diễn ra ở Bảo Linh tháp, người nào thuận lợi qua được Bảo Linh tháp thì sẽ bước vào vòng thi thứ hai, vòng thi thứ hai diễn ra ở rừng Hắc Phong, trong rừng Hắc Phong có không ít ma thú và những nguy hiểm bất ngờ, nếu thuận lợi qua được rừng Hắc Phong thì sẽ bước vào vòng thi thứ ba, vòng thi thứ ba là hỗn chiến, hiện tại có hơn hai nghìn người tham gia cuộc thi tuyển chọn, trong vòng thi cuối cùng chỉ giữ lại một nghìn người, những người này sẽ chính thức trở thành đệ tử học viện Thiên Kinh chúng ta. Chúc mọi người may mắn. Vòng thi thứ nhất bắt đầu.”

Một tiếng nổ rất lớn vang lên.

Một tòa tháp to lớn từ trên trời rơi xuống, trực tiếp đập xuống quảng trường.

Cùng với sự xuất hiện của Bảo Linh tháp thì bầu không khí tại quảng trường cũng trở nên sôi nổi.

Cửa của Bảo Linh tháp nhanh chóng mở ra, tỏa ra muôn vàn ánh sáng.

Các đệ tử ở phía trước vội vã đi vào Bảo Linh tháp.

Các đệ tử ở phía sau cũng đi theo sát.

Bảo Linh tháp không chỉ mở một cửa mà mở hẳn mấy cửa liền.

Cho nên rất nhiều đệ tử có thể vào cùng một lúc.

Đội của Vân Thiên Vũ cũng không sốt ruột xông vào trong, mà theo sau mọi người để đi vào.

Đội những người phía trước đều đi vào Bảo Linh tháp thì sau lưng bọn họ cũng không còn bao nhiêu người.

Mọi người đi vào Bảo Linh tháp một cách rất từ tốn, không hề gấp gáp.

Vòng thi thứ nhất bắt đầu.

Tầng thứ nhất của Bảo Linh tháp, ánh nắng chói chang chiếu rọi cho mọi người đi về phía trước, khi bắt đầu vòng thi, không ít người trong lòng vui vẻ, thâm trầm bấm.

Cuộc thi diễn ra trong Bảo Linh tháp thật sự nhẹ nhàng, chỉ cần đi ở trong này thế thôi sao?

Nhưng thời gian dần dần trôi qua khiến mọi người không nói nên lời.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1003: Qua Ải

Dưới ánh nắng chói chang, mọi người đi được một lúc thì thấy vô cùng nóng bức, mồ hôi chảy ròng ròng, cơ thể càng lúc càng nặng, chân như đeo chì, không muốn nhấc lên để đi nữa.

Sau đó cơ thể như bị mất nước, môi bắt đầu nứt nẻ.

Có người tự cho là mình thông minh liền dùng linh lực trong cơ thể chống đỡ lại cái nóng.

Kết quả có vài âm thanh vang lên.

Bảo Linh tháp tự phản ứng, trực tiếp đẩy người dùng linh lực ra ngoài.

Mọi người đều bị dọa nên sau đó không ai dám tùy tiện dùng linh lực, chỉ có thể tự chống đỡ bằng chính sức lực bản thân.

Trong số họ, Lâm Thanh Dương của Bạch Hạc thành vẫn duy trì được dáng vẻ bình thường, tiếp tục tiến về phía trước.

Y vừa đi vừa không quên chăm sóc mọi người ở phía sau: “Hãy nhớ kỹ, đừng tùy tiện dùng linh lực, nếu dùng linh lực sẽ bị thua, mọi người cố gắng kiên trì.”

Trong đám người, Vân Thiên Vũ thở hổn hển, không nói gì, vẫn duy trì thể lực của mình.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, thấy đám Bùi San, Bùi Văn Tuấn đều hết sức chật vật, mọi người bị mất nước, môi khô nứt nẻ.

Tất cả đều ở trong trạng thái mệt mỏi.

Nhưng may vẫn còn kiên trì được.

Vân Thiên Vũ còn đang nghĩ ngợi thì ở bên cạnh, một đệ tử cũng đến từ Bạch Hạc thành không chịu được mà kêu lên: “A, ta không chịu nổi nữa rồi.”

Nàng ta vừa dứt lời liền bị Bảo Linh tháp ném ra ngoài.

Mọi người thay đổi sắc mặt, nhanh chóng nhìn nhau, một câu cũng không dám nói.

Lâm Thanh Dương ở phía trước cũng bắt đầu khó chịu.

Ba mươi người đến, chỉ mới ở tầng thứ nhất đã bị loại mất một người trong Bảo Linh tháp.

Nếu là về sau, không biết sẽ có bao nhiêu người bị loại nữa.

Lâm Thanh Dương nghĩ rồi quay đầu liếc mắt nhìn mọi người nói: “Mọi người nhất định phải tiếp tục kiên trì, cho dù có khổ có mệt cũng phải cố chịu đựng, hãy nhớ tới sự kỳ vọng của người trong gia tộc đối với chúng ta, nếu bị loại như thế này thì làm sao có mặt mũi để đối diện với họ nữa?”

Những lời của Lâm Thanh Dương khích lệ mọi người rất nhiều.

Mặc dù mọi người đều rất mệt nhưng cũng cắn răng chịu đựng.

Cuối cùng có người nóng quá mà ngất đi.

Người bị ngất cũng bị Bảo Linh tháp ném ra ngoài.

Tiếp đó, không ai dám nói gì, cố gắng duy trì thể lực cho mình, tiếp tục đi về phía trước.

Mọi người khó khăn lắm mới qua được tầng thứ nhất, bước vào tầng thứ hai của Bảo Linh tháp.

Nghênh đón bọn họ là cuồng phong bão táp, những hạt mưa to như hạt đậu quất vào người bọn họ.

Mọi người lặng lẽ chịu đựng, ai cũng không dám nói, chỉ cần mở miệng là gió mưa sẽ vào trong miệng.

Mặt mũi và toàn thân đều bị mưa làm ướt hết, cái này còn chưa là gì, chủ yếu là nước mưa đập vào mắt khiến mắt không thể mở ra được, nhưng bọn họ cắn răng kiên trì, đi tiếp đến tầng thứ ba của Bảo Linh tháp.

Những người đến từ Bạch Hạc thành lại có một người bị Bảo Linh tháp ném ra ở tầng này.

Ngoài người của Bạch Hạc thành thì có không ít người của các thành trì khác bị Bảo Linh tháp ném ra ngoài.

Vòng thi thứ nhất còn chưa kết thúc mà đã có không ít người bị loại.

Vân Thiên Vũ và đám Bùi San đều cắn răng kiên trì.

Sau khi mọi người qua được tầng thứ hai, tầng thứ ba lại là mưa đá, những viên đá to như quả trứng chim đập vào người bọn họ, có người bị đập học cả máu mồm, có người bị đập vào đầu chảy máu, vội vàng xé y phục ra để băng bó vết thương.

Nhưng bởi vì đã trải qua ải thứ nhất và ải thứ hai nên ở ải thứ ba mọi người cũng không thấy như thế là khổ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUY

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1004: Khảo Nghiệm Ở Rừng Hắc Phong

Không ít người cẩn rằng chịu đựng, đi về phía ải thứ tư.

Vân Thiên Vũ cẩn rằng, vững từng bước tiến lên phía trước, càng đi càng lại càng phát hiện ra một điều.

Dường như cơ thể của nàng đã mạnh lên không ít.

Vân Thiên Vũ nghĩ một chút liền biết rằng, khảo nghiệm trong Bảo Linh thạch, ngoài việc kiểm tra còn giúp tôi luyện thể lực của bản thân.

Đây chính là thứ tốt nhất.

Vân Thiên Vũ hiểu ra điều này, càng kiên trì đi về phía trước.

Mặc dù Lâm Thanh Dương đi đầu tiên nhưng y vẫn chú ý đến động tĩnh ở phía sau.

Y thấy trong đám người chỉ có Bùi Khê của Bùi gia là ung dung nhất, cho dù là y, chỉ sợ cũng không thể nào ung dung được như nàng.

Mặc dù là ánh nắng chói chang, cuồng phong bão táp hay mưa đá đập vào đầu, nàng vẫn không hề biến sắc, nàng luôn bình tĩnh, bình tĩnh đối diện với tất cả.

Lâm Thanh Dương không nhịn được mà kính nể Vân Thiên Vũ.

Nha đầu này thật sự không tệ, không hổ là đồ đệ của cô cô.

Ánh mắt tán thưởng của Lâm Thanh Dương không thể qua được đôi mắt của Triệu Nguyệt Nhi, Triệu Nguyệt Nhi hết sức phẫn nộ, đôi mắt rực lửa.

Những cố gắng của bọn họ tại sao Thanh Dương không nhìn thấy mà chỉ nhìn thấy nữ tử xấu xí kia.

Nàng ta có điểm gì lợi hại.

Triệu Nguyệt Nhi lạnh lùng nghĩ, đột nhiên nàng ta nghĩ đến cuộc khảo nghiệm vòng thi thứ hai ở rừng Hắc Phong.

Triệu Nguyệt Nhi không nhìn được mà nhếch môi cười lạnh.

Bùi Khê phải không? Cho dù người có qua được ải ải trước mắt thì vòng thi thứ hai ta cũng không dễ dàng để cho người thoát.

Người sẽ phải rút ra khỏi học viện Thiên Kinh ở vòng thi thứ hai.

Tính toán trong lòng của Triệu Nguyệt Nhi, Vân Thiên Vũ đương nhiên không hề hay biết.

Nàng chỉ toàn tâm toàn ý muốn qua ải này rồi bước vào ải thứ tư của Bảo Linh tháp.

Ái thứ tư là một sa mạc mênh mông, cát cao đến tận đầu gối, mỗi bước đi đều như bước vào một cái hố sâu khiến di chuyển vô cùng khó khăn.

Bởi vì vừa trải qua ba ải khó khăn trước đó nên ở ải thứ tư, không ít người đã bị ngất đi.

Sau đó những người này đều bị Bảo Linh tháp ném bay ra ngoài.

Không những người của đội khác bị ngắt đi.

Mà trong đội của Vân Thiên Vũ cũng có ba người bị ngắt, tất cả những người này đều bị Bảo Linh tháp ném hết ra ngoài.

Ba mươi người đến từ Bạch Hạc thành giờ chỉ còn lại hai mươi lăm người.

Lâm Thanh Dương lại khích lệ tất cả mọi người rằng họ sẽ nhanh chóng thoát ra khỏi Bảo Linh tháp.

Tiếp theo là tầng thứ năm, tầng thứ sáu, tầng thứ bảy cuối cùng là cơ quan ám khí.

Cũng may Lâm Thanh Dương luôn chăm sóc mọi người nên tất cả đều qua được tầng thứ bảy.

Đội sau khi ra khỏi Bảo Linh tháp.

Tất cả đều cảm thấy rất mệt mỏi.

Quảng trường rộng lớn toàn là các đệ tử đang nằm lăn ra, mọi người đều hết sức chật vật.

May là mọi người đã thuận lợi hoàn thành vòng thi thứ nhất.

Mọi người còn đang nghĩ ngợi thì giữa không trung bỗng vang lên giọng nói lúc trước: “Chúc mừng mọi người đã thuận lợi hoàn thành vòng thi thứ nhất, sau khi kết thúc vòng thi đầu tiên, hai nghìn sáu trăm hai mươi một người chỉ còn lại hai nghìn không trăm tám mươi một người tiếp tục tham gia vào vòng thi thứ hai. Khảo nghiệm ở vòng thi thứ hai là khả năng sinh tồn trong rừng Hắc Phong, thời gian khảo nghiệm diễn ra trong ba ngày, chỉ cần mọi người còn sống sót an toàn sau ba ngày trong rừng Hắc phong thì sẽ qua được vòng thi thứ hai, mọi người hãy nhớ kỹ, trong rừng

Hắc Phong ngoài ma thú ra còn có rất nhiều cạm bẫy do học viện bố trí, nếu bị rơi vào cạm bẫy hoặc kêu cứu khi gặp nguy hiểm thì đều bị loại, ngoài ra người nào bị đánh trọng thương cũng sẽ bị loại.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1005: Tổ Đội

Giọng nói này dừng lại một chút, sau đó nhanh chóng nói: “Được rồi, vòng thi thứ hai chính thức bắt đầu, chúc mọi người thuận lợi qua được vòng thứ hai để đến vòng thứ ba.”

Người này vừa dứt lời, mọi người trên quảng trường vốn đang nằm hoặc ngồi dưới đất, nhưng trong nháy mắt đều đứng lên đi đến một khu rừng u ám.

Xem ra đây là rừng Hắc Phong.

Chỉ nghe tên và nhìn cảnh tượng ở trước mắt là đã biết vòng thi thứ hai không hề dễ dàng, cho nên rất nhiều người tự tập hợp lại với nhau tạo thành những đội nhỏ, sau đó nhanh chóng rời đi.

Ba ngày, bọn họ phải ở đây ba ngày.

Đây không phải là lời nói đùa nên mỗi người đều rất cẩn thận.

Người của từng đội nhanh chóng đi vào rừng Hắc Phong.

Bên phía người của Bạch Hạc thành chưa có động tĩnh gì, họ đứng cùng một chỗ, nhìn về phía Lâm Thanh Dương.

Lâm Thanh Dương nhìn qua một lượt rồi nói: “Chúng ta ở đây có hai mươi lăm người, nếu cả hai mươi lăm người đi cùng nhau thì sẽ là mục tiêu

quá lớn, dễ trở thành mục tiêu của ma thú, cho nên chúng ta cần phân thành những đội nhỏ để ở trong rừng Hắc Long.”

Lâm Thanh Dương vừa nói xong, Triệu Nguyệt Nhi của Triệu gia lập tức mở miệng: “Thanh Dương ca, ta muốn cùng đội với huynh.”

Lâm Thanh Dương nhanh chóng nói: “Triệu Nguyệt Nhi, năng lực của người không tồi, có thể là trưởng một đội nhỏ.”

Lâm Thanh Dương thế này là trực tiếp đẩy Triệu Nguyệt Nhi ra, Triệu Nguyệt Nhi tức đến tái mặt, nhưng cũng không nói được gì, chỉ có thể lạnh lùng đứng nguyên chỗ cũ.

Lâm Thanh Dương nhìn về phía Vân Thiên Vũ nói: “Bùi Khê, người cùng một đội với ta.”

Lâm Thanh Dương vừa dứt lời, khuôn mặt của Triệu Nguyệt Nhi càng trở nên khó coi, nàng ta không đồng ý: “Thanh Dương ca, sao huynh lại không công bằng như vậy, năng lực của Bùi Khê rất mạnh, tại sao nàng ta lại có thể cùng đội với huynh.”

“Tu vi linh lực của Bùi Khê quá thấp, rất dễ rơi vào tay của ma thú trong rừng Hắc Phong, ta đương nhiên sẽ đi cùng nàng ấy.” Lâm Thanh Dương thản nhiên nói.

Triệu Nguyệt Nhi tức giận xanh cả mặt, trầm giọng nói: “Ta không đồng ý, nếu huynh mang theo Bùi Khê thì tất cả chúng ta sẽ đi theo huynh.” Sắc mặt Lâm Thanh Dương bắt đầu trở nên khó coi, u ám trường mắt nhìn Triệu Nguyệt Nhi.

Hai người nhìn nhau như vậy khiến bầu không khí thiếu tự nhiên.

Vân Thiên Vũ nhìn Lâm Thanh Dương, sau đó lại nhìn sang Triệu Nguyệt Nhi lạnh lùng nói: “Năm người Bùi gia chúng ta làm thành một đội

nhỏ, các người sắp xếp cho những người khác đi.”

Nàng nói xong rồi quay người nhìn về phía Bùi San, Bùi Văn Tuấn, Bùi Văn Húc và Bùi Phong.

Mấy người nhanh chóng đi đến đứng cạnh Vân Thiên Vũ.

Nàng đi trước một bước, người Bùi gia ở phía sau đều đi theo nàng.

Lâm Thanh Dương ở phía sau hung hăng nhìn Triệu Nguyệt Nhi, sau đó trầm giọng nói: “Mấy người Triệu gia các người cũng thành một đội nhỏ đi.”

Y nói xong rồi phân những người còn lại thành hai đội nhỏ, đợi đến khi phân xong.

Lâm Thanh Dương liền xoay người rời đi, một đội khác cũng nhanh chóng rời đi, cuối cùng chỉ còn lại Triệu Nguyệt Nhi cùng hai, ba người nhà Triệu gia.

Mặt hằm hằm nhìn đối phương.

Sắc mặt Triệu Nguyệt Nhi tối sầm lại, tức giận nắm chặt tay nhìn về phía rừng Hắc Phong.

Bùi Khê, lần này ta không những đuổi người ra khỏi học viện Thiên Kinh mà còn khiến cho người sống không bằng chết.

Dù sao chết một, hai người trong rừng Hắc Phong cũng là chuyện bình thường.

“Đi thôi.”

Lúc này trong rừng Hắc Phong, Vân Thiên Vũ tập trung mấy người Bùi gia lại và nói: “Trong ba ngày kế tiếp, chúng ta là đồng đội, cùng là bạn

đồng hành thân thiết, cho nên chúng ta phải trung thành với nhau, như thế mới có thể thuận lợi ra khỏi rừng Hắc Phong, thuận lợi vào được vòng thi thứ ba, bây giờ ta hỏi lại một lần nữa, nếu mọi người không muốn gia nhập vào đội của ta thì có thể đi, nếu đã gia nhập mà bị ta phát hiện giở trò sau lưng thì đừng trách ta độc ác.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1006: Đánh Nhau Với Ma Thú

Vân Thiên Vũ nói xong, ngẩng đầu nhìn bốn người ở trước mặt, Bùi San và Bùi Văn Tuấn lập tức trầm giọng nói: “Muội yên tâm, chúng ta sẽ nghe theo lời của muội, tuyệt đối không tự tiện làm ra những việc trái với ý muội, ngoài ra chúng ta cũng sẽ không phản bội mọi người.”

“Được, vậy thì tốt.” Vân Thiên Vũ hài lòng gật đầu, sau đó nhanh chóng lấy tị độc đan từ Phượng Linh giới, đưa cho mỗi người một viên: “Đây là tị độc đan, mọi người hãy mang đi để phòng thân. Trong rừng Hắc Phong có rất nhiều thứ có độc, chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể bị trúng độc.”

“Được.” Mọi người hoàn toàn tin tưởng nên đều cầm lấy tị độc đan trong tay Vân Thiên Vũ để mang theo người.

Sau đó dưới sự dẫn dắt của Vân Thiên Vũ, cả năm người đi thẳng vào rừng Hắc Phong.

Rừng Hắc Phong không những có địa thế hiểm trở mà còn có vô số cạm bẫy, không những có cạm bẫy mà còn có hoa độc cỏ độc, thậm chí còn phải đề phòng những người khác đánh lén sau lưng, bởi vì sau khi qua được vòng thi thứ hai, vòng thi thứ ba chính là hỗn chiến.

Hiện tại có hơn hai nghìn đệ tử, đến hỗn chiến của vòng thi thứ ba chỉ có thể giữ lại một nghìn người.

Cho nên ở vòng thi này sẽ có rất nhiều người đánh lén sau lưng, nếu đánh trọng thương người khác thì có thể loại bỏ được rất nhiều người, cơ hội của bản thân sẽ được tăng lên.

Tóm lại trên đường, đám Vân Thiên Vũ hết sức cẩn thận.

Tuy trước mắt họ chưa gặp phải chuyện gì nhưng bên tai đã nghe thấy những tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng.

Những âm thanh này hết sức chói tai.

Đám Vân Thiên Vũ lại càng cẩn thận, lách qua các cạm bẫy, cẩn thận đi vào trong rừng.

Nhưng tạm thời bọn họ vẫn chưa gặp nguy hiểm.

Vân Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm, nghĩ đến vòng thi thứ nhất, tất cả mọi người đã rất mệt mỏi, cho nên hạ lệnh dừng nghỉ ngơi, sau đó ăn một chút đồ, đợi một lát rồi đi tiếp.

Nàng vừa hạ lệnh, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, vội vàng ngồi xuống nghỉ ngơi. Từ vòng thi thứ nhất đến giờ, mọi người đều vô cùng căng thẳng.

Bùi San và Bùi Văn Tuấn sau khi ngồi xuống lập tức lấy lương khô và nước từ trong Không Gian giới, sau đó vẫy Vân Thiên Vũ ngồi xuống: “Khê nhi, mọi người cũng lại đây ăn chút đồ đi.”

Sau khi đồng ý, Vân Thiên Vũ lập tức dặn dò ba con linh thú canh giữ xung quanh.

Ba con linh thú lập tức nhận lệnh, ở đây mọi người ngồi xuống cùng nhau ăn uống.

Bùi San vừa ăn vừa nói: “Ta cứ tưởng rừng Hắc Phong rất đáng sợ, bây giờ xem ra cũng không có gì.”

Bùi San còn chưa nói hết câu thì sau lưng đã vang lên một tiếng gầm lớn.

Cây cối ở bên cạnh lập tức bị tiếng gầm làm cho rung lên, Bùi San liền biến sắc, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn sang, đầu tiên nhìn thấy ba con linh thú, ba con linh thú vội vàng lao đến mở miệng nói: “Chủ tử, có ma thú, không phải chỉ có một con mà có đến mấy con, chúng ta nhìn thấy có người cố tình dẫn mấy con ma thú này đến đây.”

Sắc mặt Vân Thiên Vũ tối sầm lại, nhanh chóng nói: “Lập tức chuẩn bị chiến đấu.”

Mấy người vội vàng ném đồ ăn đang cầm trên tay xuống, sau đó đứng dậy vào tư thế chiến đấu để nghênh đón mấy con ma thú đang xông đến.

Hai con phong ma yêu hồ, một con băng tuyết bạo hùng, ba con bích nhãn ma hầu.

Tổng cộng là sáu con ma thú.

Ma thú và linh thú khác nhau ở chỗ ma thú khát máu điên cuồng, giết người để sinh tồn, hơn nữa ma tính rất mạnh, điều này có thể nhìn ra từ mắt của bọn chúng, mắt của ma thú màu đỏ rực, thiên tính của chúng là giết người, cắn nuốt người.

Mà linh thú lại có linh trí giống như người, đôi mắt trong sáng, vô cùng thông minh, hơn nữa bình thường linh thú không ăn thịt người, nếu đánh nhau thì cũng chỉ giết chết rồi vứt đi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1007: Nào Bị Ngập Nước

Vân Thiên Vũ nhìn thấy sáu con ma thú, lập tức hạ lệnh cho mọi người cố gắng chiến đấu, ngoại trừ năm người họ ra còn có ba linh thú nữa, cho nên họ không quá sợ hãi.

Mấy người lập tức lao tới mỗi người đấu với một con ma thú. Cuối cùng Tiểu Anh rút lại một mình, ở bên cạnh mọi người hò hét. Vân Thiên Vũ chống lại phong ma yêu hồ. Phong ma yêu hồ không chế sức gió hết sức lợi hại.

Nhưng Vân Thiên Vũ cũng không hề sợ nó, hướng hồ nàng mới đột phá được nhất tinh linh sĩ, cần phải tôi luyện thêm. Cho nên nàng không vội vàng đánh chết phong ma yêu hồ, hơn nữa từ từ đánh nhau với nó.

Chỉ là nàng không vội vàng nhưng phong ma yêu hồ hết sức nóng nảy, trước đó nó bị chọc giận phát tác cuồng tính nên đã mất hết kiên nhẫn. Cứ mỗi lần nó công kích, nữ nhân xấu xí này lại tránh né.

Cơ thể của phong ma yêu hồ xoay tròn tròn, tung một chưởng đánh Vân Thiên Vũ, Vân Thiên Vũ giơ tay đánh một chưởng tới. Ầm một tiếng, hai bóng dáng lùi về sau vài bước.

Sau đó chân Vân Thiên Vũ khẽ động dậy, bước những bước thất tình vô ảnh, cơ thể đầy mê hoặc, chớp mắt nàng đã bước tới bên cạnh phong ma yêu hồ, lại giơ tay đánh vài chưởng ác liệt.

Phong ma yêu hồ bị nàng đánh bay ra ngoài, đập vào một cây đại thụ trong rừng.

Cột một tiếng, phong ma yêu hồ hộc máu, nhưng ma tính của nó càng phát tác, răng nanh lộ rõ ra, bay vèo một phát đánh về phía Vân Thiên Vũ.

Lần này nó sử dụng thể thái sơn áp đỉnh, lấy lợi thể là đáng người cao lớn áp đảo Vân Thiên Vũ, định lấy cơ thể đồ sộ của mình để đè chết Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng lùi về phía sau, đồng thời xoay người nhảy lên không trung, phóng một chưởng về phía phong ma yêu hồ: “Đi chết đi.”

Một chưởng này của nàng đủ linh lực, cho nên phát ra một tiếng vang rất lớn. Phong ma yêu hồ bị đánh bất tỉnh nhân sự. Dù như vậy, Vân Thiên Vũ cũng không buông tha cho con ma thú này, nàng giơ tay đánh một chưởng vào đầu phong ma yêu hồ.

Ầm một tiếng, đầu phong ma yêu hồ nứt toác, kêu lên một tiếng thảm thiết rồi không còn phản ứng gì nữa.

Vân Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn xung quang, phát hiện ra Ngạo Minh và Điều Gia đã giải quyết xong hai con ma thú, còn những người khác cũng sắp giải quyết xong mấy con ma thú. Cho nên nàng không cần bận tâm.

Vân Thiên Vũ đang đứng yên ổn định hơi thở thì Bùi San và Bùi Văn Tuấn cũng đã giải quyết xong đám ma thú.

Mọi người nhanh chóng tới chỗ Vân Thiên Vũ, sau đó cùng nhìn về phía Vân Thiên Vũ, nói: “Bây giờ phải làm sao?”

“Chúng ta đi.”

Vân Thiên Vũ dẫn đầu tời đi, mọi người cũng theo sát sau nàng.

Ngay lúc này, có người chặn họ lại ngay ở đoạn đường phía trước.

Người chặn đường họ chính là đám người Triệu Nguyệt Nhi, sắc mặt Triệu Nguyệt Nhi tối sầm lại, khóe miệng cười lạnh, nhìn dáng vẻ chật vật của đám người Vân Thiên Vũ.

Triệu Nguyệt Nhi đắc ý quát to: “Còn muốn chạy sao? Không có cửa đâu, hôm nay Bùi gia các người đừng mơ mộng nữa, tất cả hãy ngoan ngoãn rút khỏi học viện Thiên Kinh đi.”

Triệu Nguyệt Nhi nói xong, mọi người Bùi gia vê này đều biến sắc, Bùi San bước tới chỉ vào mặt Triệu Nguyệt Nhi tức giận quát lên: “Triệu Nguyệt Nhi, đầu óc ngươi bị ngập nước sao? Chúng ta là người của Bạch Hạc thành, chúng ta phải đoàn kết một lòng, ngươi không những không đối phó với người ngoài lại đi đối phó với chúng ta, có phải đầu óc ngươi có vấn đề rồi không?”

Sắc mặt Triệu Nguyệt Nhi nhanh chóng tím lại, nàng ta nhìn Bùi San, bỗng nhiên khẽ cười.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1008: Đối Thủ Bị Thương Nặng

Triệu Nguyệt Nhi từ từ nói: “Các người muốn ở lại cũng không phải là không thể, bây giờ ta cho các người một cơ hội, chỉ cần các người rời khỏi Búi Khê cái người quái dị này đi, đứng về phía ta, ta sẽ không nhắm vào các người, người mà hôm nay ta nhắm tới chỉ có một người, đó chính là Búi Khê.”

Đám người Búi San ngẩn ngơ, mọi người nhanh chóng nhìn về phía Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ từ từ nói: “Nếu các người muốn đi cùng nàng ta, ta cũng không ngăn cản.”

Nhưng đám người Búi San và Búi Văn Tuấn lắc đầu: “Búi gia chúng ta không phải là người ăn cây táo rào cây sung, chúng ta sẽ đi cùng nhau, cho dù năm nay không thể vào học viện, sang năm chúng ta lại tới, nhưng nếu ăn cây táo mà rào cây sung thì nhân phẩm thực sự có vấn đề.”

Mọi người kiên định đứng sau Vân Thiên Vũ. Vân Thiên Vũ từ từ cong môi, tâm trạng cũng cảm thấy vui vẻ. Không ai thích bị phản bội sau lưng.

Búi San và Búi Văn Tuấn khăng khăng đứng ở sau lưng nàng, đã cho nàng thêm sức mạnh, khiến nàng tin rằng tình người vẫn còn có thể tốt đẹp như vậy.

Đám người Bùi San kiên quyết ở sau lưng Vân Thiên Vũ, vài người còn tức giận quát Triệu Nguyệt Nhi: “Triệu Nguyệt Nhi, người nghĩ rằng chúng ta sợ người chắc? Bùi gia chúng ta không sợ Triệu gia các người đâu.”

“Nào, hôm nay sẽ cho họ chết không có chỗ chôn.”

Triệu Nguyệt Nhi kêu lên một tiếng, có một vài người chui ra từ rừng rậm phía sau, mấy người này cũng là người của Bạch Hạc thành.

Trong đó có người của Trần gia và Dung gia. Những người này đều được Triệu Nguyệt Nhi dẫn tới đây.

Đám người Bùi San và Bùi Văn Tuấn tức giận đến sắp hộc máu mồm: “Các người, đầu óc các người thật sự có vấn đề, chúng ta đến cùng nhau, các người lại muốn nhắm vào chúng ta.”

Đáng tiếc không ai để ý tới đám người Bùi San và Bùi Văn Tuấn, Triệu Nguyệt Nhi nhanh chóng vung tay, những người phía sau nàng ta lắc mình tới thẳng chỗ Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ cười lạnh, xoay người ra lệnh: “Bùi San, Bùi Văn Tuấn, hai người lùi lại đi, để ta đối phó với họ.”

Vân Thiên Vũ ra lệnh, Bùi San và Bùi Văn Tuấn sửng sốt, nhưng cũng thuận phục theo bản năng, lắc mình lui ra. Thân hình Vân Thiên Vũ khẽ động dậy, bộ pháp vô cùng quý dị, lắc mình tới bên cạnh đám người Triệu Nguyệt Nhi.

Đám người Triệu Nguyệt Nhi nhanh chóng giơ tay đánh chưởng về phía nàng. Đáng tiếc Vân Thiên Vũ không có ý định đánh lén họ, mà trực tiếp hạ độc đan. Mùi vị độc đan nồng đậm bao phủ xung quanh đám người Triệu Nguyệt Nhi. Mấy người còn chưa phát giác, vẫn giơ tay đánh người bên cạnh, sợ Vân Thiên Vũ lọt vào đánh lén.

Mà Vân Thiên Vũ đã rút lui, sau khi nàng rút lui xong, nhanh chóng lệnh cho ba linh thú: “Ngạo Minh, Điều Gia, Tiểu Anh, giết chúng đi.”

Ba linh thú độc ác lắc mình chạy tới, lao thẳng vào hướng đám người Triệu Nguyệt Nhi.

Triệu Nguyệt Nhi và những người nàng ta mang theo đều đã trúng độc đan, nếu nên chân tay chậm hơn nhiều, cứ như vậy bị Ngạo Minh, Điều Gia và Tiểu Anh đánh liên tiếp.

Thùng thùng, bộp bộp.

Vù vù.

Trong đám người Triệu Nguyệt Nhi, có người bị thương, có người bị lửa phượng hoàng của Tiểu Anh thiêu đốt, hét lên thảm thiết: “A...”

Sắc mặt Triệu Nguyệt Nhi thay đổi, trong lòng cảm thấy lo lắng, nàng ta nhanh chóng chạy ra ngoài: “Đi thôi, chúng ta trúng độc của người quái dị rồi.”

Mấy người đó lắc mình bỏ chạy, có một vài người bị Ngạo Minh, Điều Gia và Tiểu Anh đánh trọng thương.

Những người bị trọng thương này, rừng Hắc Phong tự động đẩy họ ra ngoài.

Ngạo Minh, Điều Gia và Tiểu Anh biến sắc, bất mãn kêu lên: “Còn chưa giết được mà, sao lại không thấy đâu nữa.”

Nhìn thấy mấy người đang tháo chạy, Ngạo Minh và Điều Gia còn muốn đuổi theo.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1009: Nguy Cơ Trong Bóng Tối

Vân Thiên Vũ lập tức ngăn chúng lại: “Đừng đuổi theo, tránh bị lừa.”

Trong rừng có rất nhiều cạm bẫy, nếu rơi vào cạm bẫy sẽ rất phiền phức.”

Cuối cùng Ngạo Minh và Điêu Gia không hề đuổi theo, nhanh chóng rút về.

Lúc này, đám người Bùi San và Bùi Văn Tuấn bên cạnh Vân Thiên Vũ không thể nói được gì nhìn ba linh thú.

Hóa ra họ tưởng bên cạnh Bùi Khê chỉ có một mình báo vương là lợi hại, không ngờ ba linh thú bên cạnh nàng đều rất lợi hại, chỉ một chú vẹt nhỏ nhỏ cũng biết phóng hỏa, vô cùng thần kỳ: “Bùi Khê, ba linh thú này thật lợi hại.”

Rất nghe lời, ai ai cũng nghe lời, ba linh thú nghe xong đều ngẩng đầu ưỡn ngực, dáng vẻ ta là đệ nhất thiên hạ.

Vân Thiên Vũ cạn lời đưa tay gõ đầu ba linh thú, ba còn ngoan ngoãn lui sang một bên.

Sau đó thần thái kính cẩn, thấy đám người Bùi San lú lờ, trong lòng càng chắc chắn về Vân Thiên Vũ.

Bùi Khê thật sự không phải là người bình thường, họ sẽ theo nàng tới cùng.

Vân Thiên Vũ đưa mắt nhìn mọi người, nói: Đi, chúng đi về phía trước, tìm chỗ nào bằng phẳng để nghỉ ngơi, ta thấy trời cũng đã tối, chúng ta phải nghỉ lại rồi nói.”

“Được.”

Trải qua cửa ải thứ nhất trong sát hạch ở bảo linh tháp, đến cửa ải này là sát hạch ở từng Hắc Phong, họ cũng đã thấm mệt.

Cho nên nghỉ ngơi một lát cũng rất ổn.

Mọi người đi được một đoạn đường, tìm thấy một nơi tương đối bằng phẳng, sau đó mọi người tự động mở không gian giới ra, lấy một số thứ đã được chuẩn bị sẵn, dựng lều nghỉ ngơi.

Vân Thiên Vũ cũng không ngoại lệ, nàng mở không gian giới, tìm kiếm đồ để dựng lều, rồi vào nghỉ ngơi.

Ba linh thú phòng thủ xung quanh.

Bóng đêm càng dày đặc, thì thoảng có tiếng ma thú kêu lên, còn có tiếng người kêu lên thảm thiết hòa lẫn vào nhau.

Rừng Hắc Phong là nơi nguy hiểm. Nhưng vị trí mà đám người Vân Thiên Vũ ở tương đối yên tĩnh, Ngạo Minh đã hồi phục nguyên thể, canh giữ xung quanh.

Trên người nó khí thế ngất trời, khiến dã thú trong rừng không dám tùy tiện lại gần.

Mặt khác, lúc gần đi ngủ, Vân Thiên Vũ đã lấy ra một đan dược từ trong Phượng Linh giới, loại đan dược này có mùi vị ngòn ngọt, ai người

thấy cũng đều cảm thấy thoải mái, có tác dụng an thần, nhưng đối với động vật thì lại vô cùng gay mũi.

Cho nên dã thú trong rừng không dám tới gần.

Vì vậy họ có thể ngủ một giấc thật yên ổn.

Nhưng khi tới nửa đêm, bên ngoài lại có một luồng sát khí.

Mọi người đang ngủ say đều biến sắc, nhanh chóng ngồi dậy, mọi người cùng nhau mở miệng: “Có sát khí.”

Mọi người nhanh chóng lắc mình chạy ra khỏi lều, dựa vào nhau.

Ba linh thú cũng rút về, bảo vệ phía ngoài của họ.

Lúc này, những người đánh úp họ đã đánh lén.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng liếc nhìn, phát hiện có khoảng hai ba mươi người vây quanh họ.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ trầm xuống, nhanh chóng mở miệng: “Các người là ai, muốn gì?”

Vân Thiên Vũ nói xong, những người đó không nói chuyện, ngược lại phía sau họ có mấy người bước tới, mấy người đó lại là Triệu Nguyệt Nhi của Triệu gia.

Triệu Nguyệt Nhi vừa xuất hiện đã chỉ vào Vân Thiên Vũ quát: “Các người cẩn thận một chút, tất cả vận linh lực ở xung quanh, phòng ngừa nữ nhân này hạ độc hãm hại đó.”

Vân Thiên Vũ nhìn Triệu Nguyệt Nhi, cuối cùng biết tại sao họ lại tới, hóa ra là đồng bọn của Triệu Nguyệt Nhi mời tới.

Trước đó lần thứ nhất nàng đã hạ độc Triệu Nguyệt Nhi, đánh úp Triệu Nguyệt Nhi. Lần này nàng ta đã cảnh giác, không thể tiếp tục hạ độc.

Huống hồ độc đan của nàng không thể giết được họ

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1010: Điều Do Mỹ Nam Gây Họa

Những người này có cấp bậc linh sĩ, không phải linh giả, cho nên những độc đan mà nàng đã luyện ở Thiên Mộc sơn trang chỉ có thể tạm thời khống chế họ.

Nếu thực sự muốn lấy độc đả thương người, thì phải dùng được liệu lợi hại mới được. Đáng tiếc trước mắt nàng không có được liệu như vậy, cho nên không thể có cách nào chế ra độc giết người được. Như vậy hiện nay chỉ có thể liều mạng thôi.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng nhìn sang, phát hiện đối phương không những đông người mà trong số đó có vài người có khả năng rất mạnh.

Nàng nhìn đám người Bùi San và Bùi Văn Tuấn bên cạnh nhanh chóng mở miệng: “Các người phải cẩn thận đó.”

“Rõ.”

“Giết.”

Mấy bóng người lắc mình lao tới. Ngạo Minh, Điều Gia và Tiểu Anh cũng tham gia. Nhưng trong tay đối phương không những có người mà còn có linh thú.

Cho nên vừa thấy Ngạo Minh, Điều Gia, đối phương lập tức gọi linh thú của bản thân: “Tứ dực long tước, lên.”

“Nhân diện linh chu, lên.”

“Kim giác mã, lên.”

Ba linh thú bị linh thú của đối phương chặn lại, còn năm người đối phó với hai ba mươi người, rõ ràng là yếu thế.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ vô cùng khó coi, nàng quát lên: “Song sư linh hoàn, lên.”

Song sư nhảy lên, lao thẳng vào đối phương.

Còn đối phương cũng nhanh chóng rút ra linh khí của mình, đánh nhau với linh khí của Vân Thiên Vũ.

Đám người Bùi San và Bùi Văn Tuấn không dám sơ suất, nhanh chóng thể hiện bản lĩnh của mình.

Bên trong rừng Hắc Phong, tiếng chém giết không ngừng.

Nhìn thấy Vân Thiên Vũ bị đánh úp bên trong. Trong đêm tối, đột nhiên có một giọng nói truyền tới: “Đang làm gì ở đây?” Lâm Thanh Dương đã mang một vài người xuất hiện ở đây.

Vừa nhìn thấy y, Bùi San đã hét toáng lên: “Lâm Thanh Dương, mau tới cứu chúng ta, Triệu Nguyệt Nhi dẫn người đến vây giết chúng ta.”

Sắc mặt Lâm Thanh Dương trở nên vô cùng khó coi, giơ tay lên, năm người phía sau lắc mình đi tới. Bên Vân Thiên Vũ lại có thêm vài người, trở nên mạnh mẽ hơn.

Lâm Thanh Dương lắc mình chạy tới chỗ Vân Thiên Vũ, đứng bên cạnh Vân Thiên Vũ, quan tâm hỏi han: “Người không sao chứ?”

Vân Thiên Vũ nhếch mép, hỏi Lâm Thanh Dương: “Người nói xem?”

Nàng đã nhìn rất rõ, sở dĩ Triệu Nguyệt Nhi nhắm vào nàng không phải để báo thù cho Triệu Ngọc Nhi mà là bởi tên Lâm Thanh Dương này.

Lâm Thanh Dương cứ săn sóc nàng một cách đặc biệt như vậy bởi vì nàng mà đồ đệ của cô cô y.

Nhưng Triệu Nguyệt Nhi không nghĩ như vậy, nàng ta cho rằng nàng đã cướp Lâm Thanh Dương nên mới chĩa mũi nhọn vào nàng.

Sở dĩ nàng gặp những chuyện này, đều là do mỹ nam gây họa.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ vừa thi triển thất tinh vô ảnh cước, xuất quỷ nhập thần vọt tới bên cạnh đối thủ, đánh một chương và đối thủ.

Đối thủ không hề phòng bị nàng lại xuất hiện quỷ dị như vật nên bị đánh một chương học máu mồm.

Vù một tiếng, người đó bị rừng Hắc Phong đẩy ra ngoài. Mà lúc này, người của đối phương cũng bị bắn ra ngoài rất nhiều.

Người Triệu gia bên Triệu Nguyệt Nhi cũng bị đẩy ra ngoài vài người.

Triệu Nguyệt Nhi vô cùng hoảng hốt, vào lúc này Lâm Thanh Dương lại tức giận mắng nàng ta: “Triệu Nguyệt Nhi, ngươi lại dám đánh người của mình, ngươi có còn là người của Bạch Hạc thành không vậy? Người thực sự khiến Bạch Hạc thành chúng ta mất hết mặt mũi, Triệu gia người cũng không cần phải ở lại học viện Thiên Kinh nữa.”

Lâm Thanh Dương nói xong, xoay người đánh chương đến thẳng chỗ Triệu Nguyệt Nhi.

Lúc này Triệu Nguyệt Nhi đã hối hận rồi, nếu nàng ta trở về Triệu gia, người Triệu gia biết những chuyện này, nàng ta sẽ trở thành tội nhận, sau này sẽ không còn chốn dung thân. Không, nàng ta không thể trở về.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1011: Nghiêm Trị Kẻ Phản Bội

Triệu Nguyệt Nhi vừa nghĩ xong khẽ động đậy, cơ thể như du long xoay người tránh tập kích của Lâm Thanh Dương, cơ thể nàng nhanh như chớp xoay người về phía Bùi gia.

Sau đó nhanh chóng chạy đến bên cạnh Bùi Phong, giơ tay nắm lấy tay của Bùi Phong, tay còn lại nhanh chóng bóp cổ Bùi Phong, quát to: “Dừng tay.”

Đám người Vân Thiên Vũ dừng lại, cùng nhìn Triệu Nguyệt Nhi.

Mặt Triệu Nguyệt Nhi vô cùng khó coi kêu lên: “Bùi Khê, bây giờ ta ra lệnh cho ngươi, lập tức ra khỏi rừng Hắc Phong nếu không ta sẽ giết y.”

Đám người Bùi San, Bùi Văn Tuấn còn cả Bùi Văn Húc đều căng thẳng nhìn Triệu Nguyệt Nhi, sau đó họ vội vàng nhìn Vân Thiên Vũ lo lắng mở miệng: “Làm sao bây giờ?”

Ánh mắt Vân Thiên Vũ đầy vẻ điềm tĩnh đối diện với Triệu Nguyệt Nhi sau đó ánh mắt nàng từ từ chuyển sang nhìn tay của của nàng ta trong tay của Bùi Phong.

Môi nàng bỗng nở nụ cười chế diễu. Giọng nàng từ từ vang lên: “Triệu Nguyệt Nhi, ngươi có thể giết y, bởi vì dù ngươi không giết y ta cũng muốn giết y.”

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời, Triệu Nguyệt Nhi ở phía đối diện vô cùng khó coi, đám người Bùi San bên này cũng sững sờ.

Trong chốc lát không hiểu gì hết, nhưng họ lại tin tưởng Bùi Khê, tuy nàng lạnh lùng nhưng không lạm sát người vô tội.

Chỉ là vì sao nàng lại muốn giết Bùi Phong kia chứ. Vân Thiên Vũ không để ý tới suy nghĩ của người khác, cô nhìn Bùi Phong nói mát: “Bùi Phong phải không? Người khác không biết nhưng người chắc biết vì sao ta muốn giết người đúng không.”

Sắc mặt của Bùi Phong trắng bệch, ánh mắt nhìn Vân Thiên Vũ giống như chết rồi. Trong lòng gã hiểu rõ, nữ nhân này đã phát hiện ra, nàng biết gã đã bán tin cho Triệu Nguyệt Nhi cho nên Triệu Nguyệt Nhi mới có thể tìm tới chỗ họ ở hai lần liên tiếp.

Nhưng gã không thể thừa nhận, nếu gã thừa nhận thì công sức bao nhiêu năm của gã sẽ uổng phí: “Ta, ta không biết.”

“Ha ha.” Vân Thiên Vũ cười lạnh như nước.

“Ta không ngờ người chẳng những vô liêm sỉ, còn không biết xấu hổ, người có gan tiết lộ tin tức của chúng ta cho Triệu Nguyệt Nhi tại sao lại không có gan thừa nhận. Rừng Hắc Phong lớn như vậy, nếu không có người mật báo, Triệu Nguyệt Nhi sao có thể dễ dàng tìm thấy chúng ta. Lần đầu ta có thể coi như nàng ta vô tình tìm thấy nhưng lần thứ hai thì sao đây?”

“Ta nghĩ hẳn là người đã ra ám hiệu gì đó sau lưng chúng ta, nếu không làm sao Triệu Nguyệt Nhi có thể dễ dàng tìm thấy chúng ta như vậy.”

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời, Bùi San và Bùi Văn Tuấn nhìn đầy vẻ khó tin, sau đó lườm Bùi Phong: “Người điên rồi, tại sao người phải làm như

vậy, người là người Bùi gia chúng ta đó.”

Bùi Phong thấy chuyện đã bại lộ, điên cuồng hét lên: “Là ta làm thì đã sao này? Tại sao một người lạ lòng xuất hiện lại chiếm được sự chú ý của cả gia tộc, còn ta thì sao, ta cố gắng nhiều năm như vậy, đã được học viện Thiên Kinh tuyển chọn rồi, nhưng cuối cùng thì sao nào, có ai chú ý tới ta không, dù là gia gia hay các vị trưởng lão, đều không hề chú ý, ta không cam tâm, cho nên ta muốn đuổi nàng ta đi, xem họ sẽ thất vọng như thế nào.”

“Ta đang muốn xem sự kiêu ngạo trong họ sẽ thảm bại như thế nào? Ta?”

Bùi Phong còn muốn nói nữa, đáng tiếc Vân Thiên Vũ không cho gã cơ hội để nói. Nàng xoay người lại, vận đủ linh lực, đánh vào Triệu Nguyệt Nhi và Bùi Phong.

Hai người hoàn toàn không hề phòng bị Vân Thiên Vũ sẽ ra tay cho nên không hề đề phòng, bị Vân Thiên Vũ đánh trúng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1012: Bình Yên Vô Sự

Một chưởng bắn ra, hai người đều bị thương nặng, sau đó rừng Hắc Phong tự động đẩy họ ra ngoài.

Hai người bị bay về phía sau, không cam tâm kêu lên: “Ta không muốn, ta không muốn rời khỏi rừng Hắc Phong.”

Đáng tiếc họ có hối hận cũng đã muộn, đã bị rừng Hắc Phong đẩy ra ngoài. Sắc mặt của đám người Bùi San vô cùng khó coi, không ngờ Bùi Phong lại phản bội họ. Quả nhiên những thứ do chi dưới nuôi nấng, đến nhân nghĩa tối thiểu đều không có.

Lâm Thanh Dương bên cạnh Vân Thiên Vũ nhanh chóng đối diện với vài tên đệ tử, trầm giọng quát: “Các người còn không đi sao, chẳng lẽ muốn đợi bị đẩy khỏi rừng Hắc Phong sao?”

Lời nói của Lâm Thanh Dương khiến họ sợ hãi, hơn nữa Triệu Nguyệt Nhi đã bị đệ tử Thiên Kinh bỏ quên, họ cần gì phải tìm đến khổ đau.

Vù một tiếng, mấy người đó biến mất.

Dưới màn đêm yên tĩnh, Lâm Thanh Dương bước tới bên cạnh Vân Thiên Vũ.

Y từ từ nói: “Sau này chúng ta đừng đi riêng lẻ nữa, đi cùng nhau vẫn hơn.”

Y nói xong ngẩng đầu nhìn người bên cạnh, lần này Bạch Hạc thành cử đi tổng cộng ba mươi người, nhưng mới tới cửa thứ hai đã chỉ còn lại mười người.

Sắc mặt Lâm Thanh Phong vô cùng khó coi, y nhìn người bên cạnh lạnh lùng nói:

“Bây giờ Bạch Hạc thành chỉ còn lại mười người, tiếp theo sau đây mọi người nhất định phải đoàn kết một lòng, cùng nhau chiến đấu tới cùng.”

Hiện tại quân số Bùi gia là nhiều nhất, có bốn người, Lâm gia có ba người, còn ba người của Bạch gia.

Người của Lâm gia và Bạch gia, do Lâm Thanh Dương dẫn đầu, cho nên Lâm Thanh Dương đã nói thì mọi người đều nói: “Rõ.”

“Chúng ta nghỉ ở đây một lát, hừng đông chúng ta sẽ lên đường.”

Lâm Thanh Dương hạ lệnh, những người khác gật đầu đồng ý.

Vân Thiên Vũ không hề để ý tới việc quyền chỉ đạo bị Lâm Thanh Dương cướp mất, nàng vô cùng vui vẻ nhàn hạ. Cho nên nghe xong Lâm Thanh Dương nói, tự động đi tới lều nghỉ ngơi.

Lâm Thanh Dương thấy Vân Thiên Vũ đi ngang qua mình, y nhanh chóng kêu lên: “Bùi Khê, người đợi một chút, ta có việc muốn nói với người.”

Vân Thiên Vũ nhú mày, đứng lại, Lâm Thanh Dương nhanh chóng sắp xếp mấy người của y đi tìm chỗ nghỉ ngơi.

Sau đó y tới trước mặt Vân Thiên Vũ:

“Bùi Khê, ta muốn nói với người một tiếng xin lỗi, trước đây sở dĩ Triệu Nguyệt Nhi nhằm vào người là do ta, cho nên ta muốn nói với người một tiếng xin lỗi.”

Vân Thiên Vũ nhú mào, nhìn Lâm Thanh Dương, nàng tưởng người này phản ứng chậm chạp cơ chứ, xem ra chỉ số thiện cảm của người này cũng không đến nỗi thấp.

Vân Thiên Vũ nhếch mép cười nói:

“Ta hi vọng sau này những chuyện người gây ra thì tự mình giải quyết đừng gây phiền phức cho ta, nếu không ta sẽ không muốn có liên quan gì đến người hết.”

Vân Thiên Vũ nói xong xoay người đi vào trong lều nghỉ ngơi.

Lâm Thanh Dương ở phía sau nhìn vào lều của Vân Thiên Vũ, nghĩ ngẩn ngơ, tính tình của Bùi Khê thật kì lạ, nhưng dường như y không hề ghét nàng mà còn có ý muốn tiếp cận nàng.

Tuy rằng trên mặt nàng có vết bớt đỏ, nhưng y lại không cảm thấy xấu xí, ngược lại lại thấy vô cùng cá tính.

Lâm Thanh Dương khẽ mỉm cười, xoay người đi nghỉ ngơi.

Một đêm an bình, ngày hôm sau trời vừa sang, mọi người đã tỉnh lại, ăn đồ ăn, sau đó lại tiếp tục tu luyện ở rừng Thanh Phong.

Rừng Thanh Phong cạm bẫy trùng trùng, không ít người đã bị đẩy ra ngoài không thương tiếc.

Nhưng đám người Vân Thiên Vũ vẫn vượt qua một cách bình yên vô sự

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1013: Thú Triều

Thấy thời gian từng ngày qua đi, đệ tử càng ngày càng ít, may mà mười người từ Bạch Hạc thành tới vẫn đầy đủ không thiếu người nào.

Điều này khiến lòng Lâm Thanh Dương được an ủi phần nào.

Nhưng nhá nhem tối, bọn họ lại bắt gặp kẻ thù của Bạch Hạc thành, người của thành Thanh Phong ngay tại rừng Hắc Phong.

Hai bên vừa thấy mặt đã như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

Nhưng Thanh Phong thành người ta có tới hơn hai mươi người, mà bọn họ chỉ có mười người.

Người của Thanh Phong thành chớp mắt đã bao vây bọn họ, vây tròn xung quanh bọn họ.

Người dẫn đầu đám người thành Thanh Phong chính là con út của thành chủ thành Thanh Phong, Quân Hạo Sinh.

Quân Hạo Sinh cười lạnh nhìn Lâm Thanh Dương, nói từng câu từng chữ: "Hôm nay đám người Bạch Hạc thành các người đừng mong sống sót."

Lâm Thanh Dương lạnh lùng tiếp lời: "Ai chết trong tay ai còn chưa biết đâu, không lẽ các người tưởng rằng người đông thì có thể giết bọn ta sao? Vậy thì các người nghĩ viễn vông quá rồi đấy."

Quân Hạo Sinh cười lớn, ngông cuồng nói: "Vậy thì cứ thử xem."

"Lên, giết hết bọn chúng, không được để sót tên nào."

Vân Thiên Vũ nhìn đám người Thanh Phong Thành phía đối diện, đặc biệt là tên cầm đầu Quân Hạo Sinh, chỉ nghe tên của gã ta, người này chắc là đệ đệ của sư phụ.

Nàng rất muốn hỏi người này, sư phụ có sao không?

Nhưng nhìn thấy dáng vẻ hung dữ của đối phương, giống như hận không thể ăn tươi nuốt sống bọn họ vậy, cho dù nàng có hỏi, e là gã ta cũng sẽ không thèm để ý đến nàng.

Vân Thiên Vũ đành thôi.

Lúc này người của Thanh Phong thành đã tấn công.

Lâm Thanh Dương phát tay, đám người đằng sau cũng xông lên.

Hai bên tổng chớp mắt đã giao thủ với nhau.

Vân Thiên Vũ đứng đó không nhúc nhích, thực ra nàng muốn nói, mọi người đều là người mình, đánh cái gì chứ.

Đáng tiếc trước mắt hai bên là kẻ thù, nàng có nói ra e là cũng chả ai thèm quan tâm, ngược lại còn khiến bản thân nàng rơi vào cục diện tiến thoái lưỡng nan.

Vân Thiên Vũ đang nghĩ ngợi, sau lưng một đạo linh lực đánh thẳng vào người nàng.

Đồng thời còn có tiếng mắng chửi: "Đồ xấu xí, người đi chết đi."

Lời người này vừa cất lên, Vân Thiên Vũ đã nổi giận, giơ tay phất đập linh lực đó ra ngoài, ầm một tiếng, hai bên đối kích một chương.

Vân Thiên Vũ là nhất tinh linh sĩ, người trước mặt là tam tinh linh sĩ.

Gã vừa thấy tu vi linh lực của Vân Thiên Vũ thấp như vậy, không khỏi vui mừng, nhanh chóng xông lên: "Đồ xấu xí, nhất tinh linh sĩ mà lại có thể sống sót tới ngày hôm nay, thật là vận khí tốt, có điều người gặp phải ta, thì may mắn của người đã dùng hết rồi."

"Thiên Vương chương."

Một bàn tay kim quang lớn từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng vào Vân Thiên Vũ.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ sầm lại, nàng xoay người nhanh chóng tránh đi, sau đó nàng lập tức lấy ra một viên Linh Lôi đan trong nhẫn Phong Linh, ném thẳng về phía đối phương.

Linh Lôi đan phát nổ, ầm một tiếng, xung quanh không ít người giật mình, tất cả mọi người đều vội vàng né đi.

Người trước mặt Vân Thiên Vũ cũng bị giật mình, có điều thân thủ của gã rất nhanh, uy lực của Linh Lôi đan đối với linh sĩ mà nói, quá yếu ớt, cho nên căn bản không hề làm đối phương bị thương.

Nhưng lại khiến cho đối phương bị giật mình.

đúng lúc này, trước rừng Hắc Phong vang lên tiếng rít gào giống như thủy triều.

Cả khu rừng gần như đều bị chấn động, trước mặt có tiếng người khóc, kêu gào.

"Không hay rồi, ma thú triều tới rồi."

"Mau chạy đi, thú triều tới rồi."

Trong thú triều, người thường căn bản là không trốn thoát được.

Mấy con ma thú điên cuồng đó có thể giẫm đạp lên tất cả.

Phía trước những người vô tội bị nhấn chìm trong thú triều, hoặc chết hoặc bị thương, tóm lại tất cả đều bị rừng Hắc Phong hất ra ngoài.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1014: Thăng Cấp Thành Tân Sinh

Lâm Thanh Dương nhanh chóng nhìn Quân Hạo Sinh phía đối diện, nói: "Quân Hạo Sinh, tuy ngươi vẫn là kẻ thù không đội trời sinh với ta, nhưng trước mắt học viện khảo hạch, ta hi vọng ngươi bình tĩnh một chút, đợi sau khi qua khảo hạch, chúng ta lại đấu, đừng hành động theo cảm tính, hủy hoại tất cả mọi người, nếu như chúng ta đều bị rừng Hắc Phong ném ra ngoài, dù có về đến gia tộc thì cũng mất mặt."

Lâm Thanh Dương nói xong cũng không thèm để ý tới Quân Hạo Sinh, mau chóng ra lệnh: "Tất cả mọi người đi về hướng đông nam tránh đi."

Y vừa dứt lời, xoay người chạy thẳng về hướng đông nam, những người còn lại cũng vội chạy theo.

Còn Quân Hạo Sinh phía đối diện cũng chẳng thèm quan tâm đến đám người Lâm Thanh Dương, trực tiếp mệnh lệnh: "Mau, mau đi về hướng đông nam, tránh thú triều."

Mấy đạo thân ảnh nhanh chóng tránh đi giống như những linh hồn vậy, mà sau lưng, nơi mà bọn họ đã ở trước đó, trong nháy mắt đã bị phá nát.

Thú triều qua đi, mặt đất lộn xộn hoang tàn.

Cuộc tranh đấu giữa Bạch Hạc thành và Thanh Phong thành đã kết thúc bởi sự xuất hiện của thú triều.

May mà đôi bên đều không có thương vong quá lớn.

Tiếp đó đám người lại tìm một nơi để nghỉ ngơi.

Mãi cho tới khi khảo hạch của rừng Hắc Phong kết thúc.

Vào một cái tất cả bọn họ đã ra khỏi rừng Hắc Phong, vẫn dừng lại ở trên quảng trường trước kia.

Lần này trải qua khảo hạch rừng Hắc Phong, học viên trên quảng trường rõ ràng đã ít hơn rất nhiều, vừa nhìn đã thấy thừa thớt.

Nhưng tuy rằng số người đã ít hơn trước rất nhiều, nhưng nhìn qua vẫn không chỉ là một nghìn học viên.

Cho nên tiếp theo đây chính là trận hỗn chiến cuối cùng, chiến đấu tới khi chỉ còn lại một học viên mới thôi. Khảo hạch của học viện Thiên Kinh mới chính thức kết thúc.

Bạch Hạc thành bên này. Lâm Thanh Dương nhanh chóng triệu tập mọi người lại, sau đó sắp xếp những việc tiếp theo đó. Tất cả mọi người vây lại thành vòng tròn, cùng hướng ra bên ngoài, như vậy có thể đảm bảo mọi người không bị đánh văng ra ngoài.

Ngoài người của Bạch Hạc thành làm như vậy ra, người của những thành trì khác cũng làm như vậy.

Trong chốc lát, trên quảng trường rộng lớn, mọi người đều vây tròn lại.

Đúng lúc này, trên không trung, một giọng nói to rõ ràng vang lên: "Chúc mừng các vị, thăng cấp tới cửa thứ ba, trước mắt trên quảng trường

có 1413 người, bây giờ bắt đầu bước vào vòng đầu tiên của trận hỗn chiến thứ ba. Đấu tới khi chỉ còn 1000 người."

"1000 người sẽ là tân sinh của học viện Thiên Kinh chúng ta năm nay."

"Ta ở cửa lớn của học viện Thiên Kinh, cung nghênh các vị đại giá."

Nói xong vèo một cái, không còn chút tiếng động nào nữa.

Trên quảng trường, mấy học viên phản ứng kịp đã bắt đầu tấn công người khác.

Cả quảng trường náo loạn. Tiếng chém giết lẫn nhau vang lên.

Vân Thiên Vũ nhìn cảnh này, khéo miệng giật giật.

Quy tắc tuyển chọn học viên mới của học viện Thiên Kinh thật sự khiến người ta cạn lời.

Hơn 1400 người đấu tới khi chỉ còn lại 1000 người.

Đây không phải là thanh toán lẫn nhau sao?

Nhưng Vân Thiên Vũ không lo nhiều được vậy, nàng giơ tay rút ra độc trên người, ầm một tiếng, lấy linh lực ném độc về phía đối phương.

Đợi đến khi đối phương trúng độc, nàng vội vẫy đám người Bùi San và Bùi ăn Tuấn bên cạnh tiến đánh đối phương. Như vậy bớt được bao nhiêu việc.

Hơn mười mấy tên nhanh chóng bị bọn họ đánh văng ra ngoài quảng trường.

Đợi sau khi đánh đuổi được hơn mười mấy học viên, Vân Thiên Vũ lại dùng cách cũ lấy linh lực kích nổ đan độc đã bào chế, làm tê liệt động tác của đối phương trước, sau đó nàng dẫn người tấn công đối phương.

Dù gì cũng là hỗn chiến, cũng không có quy định rõ ràng là không thể dùng độc, như vậy là có thể chiếm ưu thế rồi.

Mười người nhanh chóng đã thương mười mấy học viên.

Điều này khiến cho rất nhiều học viên bắt đầu sợ hãi khi nhìn thấy đội của bọn họ, không ai dám tiến lên tấn công bọn họ.

Cứ như vậy mười người Bạch Hạc thành lại an toàn vượt qua cửa ải.

Đợi đến khi trên quảng trường, hơn 1400 người, đấu đến khi chỉ còn lại 1000 người.

Một tiếng "tinh" vang lên. Trên quảng trường vang lên một hồi chuông gõ.

"Được rồi, chúc mừng các vị trở thành tân sinh của học viện Thiên Kinh năm nay."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1015: Cối Bồng Lai Tiên Cảnh

Quảng trường vốn dĩ đang đánh đấu lẫn nhau đột nhiên trở nên yên tĩnh, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Có điều kèm theo đó là sự vui mừng, hoan hỉ.

Sau khi trải qua ba cửa ải khảo hạch, bọn họ cuối cùng cũng đã trở thành một tân sinh của học viện Thiên Kinh.

Trên quảng trường vốn rộng rãi bằng phẳng, đột nhiên lóe lên một đạo kim quang, sau kim quang là một cánh cửa lớn hình tròn.

Một nữ tử thân hình thướt tha từ sau cửa lớn đi ra, nữ tử vô cùng xinh đẹp, không những thân hình cao gầy, đường con hoàn mỹ, hơn nữa gương mặt cũng vô cùng tuyệt mỹ, mắt phượng, mày ngài, nụ cười xinh đẹp không tả xiết.

Giọng nói của nàng ta cũng rất êm tai.

"Các vị, mời theo ta vào học viện Thiên Kinh, ta là thầy hướng dẫn sinh hoạt của các vị Hưởng Nhã, nếu như trong sinh hoạt các vị có gặp phải điều gì phiền phức, hoan nghênh các vị tới tìm ta."

Lời nữ tử vừa dứt, trong đám người lập tức vang lên không ngớt những lời ca ngợi.

"Oa, đại mỹ nhân đó."

"Thật là phúc lợi mà, Hưởng Nhã đạo sư thật xinh đẹp."

"Quả là một báu vật quyến rũ, chúng ta có phúc nhãn rồi."

Trên quảng trường những lời khen ngợi vang lên không ngớt, có điều đám người nhanh chóng đi về phía trước cửa lớn màu vàng.

Nhưng lần này không lộn xộn như lúc trước mà mọi người đi vào rất có trật tự.

Mười học viên của Bạch Hạc thành hòa vào cùng đám người đi vào trong.

Trên đường đi ai nấy cũng đều háo hức nhìn đông nhìn tây, Bùi San ghé sát lại gần Vân Thiên Vũ nói: "Bùi Khê, chúng ta cuối cùng cũng có thể vào học viện rồi, chúng ta đã là một thành viên của học viện Thiên Kinh rồi, thật là quá tốt rồi, chúng ta đã làm vẻ vang gia tộc rồi."

Vân Thiên Vũ ngoảnh đầu nhìn Bùi San, phát hiện Bùi San trước giờ vẫn luôn trầm tĩnh giờ lại vô cùng phấn khích, xem ra có thể vào học viện Thiên Kinh, Bùi San rất vui mừng.

Vân Thiên Vũ lại chẳng có cảm giác gì, bởi vì vào học viện Thiên Kinh chỉ là một cánh cửa mà thôi, việc tu luyện và lịch luyện tiếp theo đây và cả sự trưởng thành của mỗi người mới là quan trọng nhất.

Sau khi 1000 người đi vào cửa lớn màu vàng, cửa lớn "tinh" một tiếng rồi đóng lại.

Bên ngoài hoàn toàn tách biệt với bên trong.

Xem ra học viện Thiên Kinh là học viện kiểu khép kín, hoàn toàn tách biệt với bên ngoài.

Nếu như không phải người của học viện khởi động cửa lớn của học viện thì tin rằng, bọn họ không ai tìm thấy học viện ở nơi nào cả.

Trong đám người, Vân Thiên Vũ đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe thấy tiếng reo hò của đám người vang lên bên tai.

"Oa, đẹp quá, đẹp quá đi."

"Giống như là cung điện vậy."

"Thật giống như chốn tiên cảnh."

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn lên, vừa nhìn đã vô cùng kinh ngạc.

Chỉ thấy học viện Thiên Kinh giống như chốn bồng lai tiên cảnh vậy, đình đài lầu gác giữa cảnh nước non, giả sơn, thác nước và cả đám linh khí cuộn cuộn tràn ra, linh khí rất mỏng vờn quanh học viện, cả học viện giống như đang chìm trong sương mờ.

"Linh lực nồng đậm quá!"

"Phải đó, quả nhiên không hổ danh là học viện Thiên Kinh."

Giờ phút này đám người đều không còn cảm thấy khảo hạch lúc trước là nghiêm khắc nữa.

Trong đám người, có người đột nhiên chỉ linh tháp cao vút tận tầng mây phía cực bắc của học viện Thiên Kinh, nói: "Đó là Tu Linh tháp."

Những người khác vội nhìn qua, sau đó có người gật đầu đáp: "Nhất định là Tu Linh tháp."

Lúc này có người hỏi Hưởng Nhã đạo sư: "Hưởng Nhã đạo sư, đó là Tu Linh tháp đúng không?"

"Phải. Đó là Tu Linh tháp của tân sinh, có điều linh lực trong đó đưu
để cho các vị luyện, còn về phần Tu Linh tháp có lửa linh lực, hiện đang ở
trong khu lão sinh."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1016

Hướng Nhã ngừng một chút lại nói tiếp.

“Các người ở khu tân sinh tu luyện một năm, một năm sau khảo hạch, nếu đạt đến linh vương cấp biệt có thể vào khu lão sinh, đến lúc đó có thể thật sự vào tháp Tu Linh rồi.”

“Vào tháp Tu Linh của khu lão sinh có thể tu luyện trên linh vương cấp biệt.”

“Linh vương?”

“Trời ơi, nếu ta có thể tu luyện đến linh vương cấp biệt, ta chết cũng cam tâm.”

Không ít người kinh hô.

Phải biết rằng những người đạt linh vương cấp biệt đều có mục tiêu tranh thủ thế lực lớn, nếu bọn họ có thể tu luyện đến linh vương cấp biệt, đến lúc đó vừa tới, sẽ gặp các thế lực lớn tiến vào.

Từ đó trở thành người trên người rồi.

Mọi người đang nghĩ vô cùng nhập tâm, đám người phía trước nhất Hướng Nhã đột nhiên cười nhẹ nói: “Nhưng một năm sau, nếu các vị không đạt được linh vương cấp biệt, sẽ trở về các đại gia tộc từ Thiên Kinh học viện.”

Lời của Hường Nhã khiến cho sắc mặt mọi người ở đây thay đổi một lần, không ít người thâm hạ quyết tâm, nhất định phải trong vòng một năm đánh sâu vào đến linh vương cấp biệt, thuận lợi tiến vào khu lão sinh.

Bởi vì chỉ có đi ra từ khu lão sinh, mới có thể xem như chính thức tốt nghiệp từ Thiên Kinh học viện, chỉ có thuận lợi tốt nghiệp Thiên Kinh học viện, mới có thể được các thế lực lớn xem trọng.

Trong lòng mọi người đều đang dăm chiêu nghĩ.

Đột nhiên có người có cảm giác cổ tay chợt lạnh, nhanh chóng cúi đầu nhìn lại, liền nhìn thấy trên cổ tay của mình có một chiếc đồng hồ.

Mấy con số trên đồng hồ nhúc nhích, không không không không không.

Sau đó mỗi người đều phát hiện trên tay mình có một cái đồng hồ, máy con số trên đồng hồ đều là số không.

Tiếng cười của Hường Nhã vang lên: “Đột nhiên xuất hiện trên tay các vị chính là đồng hồ điểm tích lũy, hiện tại các vị là một học viên của học viện, mỗi một học viên Thiên Kinh sẽ có một cái đồng hồ như vậy. Đồng hồ này dùng để làm gì? Chính là để ghi lại điểm tích lũy trong tay các vị.”

“Điểm tích lũy?”

Rất nhiều người ở đây biết điểm tích lũy là chuyện gì. Bởi vì các đại gia tộc định kỳ sẽ đưa một ít học viên tới Thiên Kinh học viện, tự nhiên sẽ hiểu quy củ của học viện.

Chỉ có Vân Thiên Vũ không rõ, bởi vì nàng chưa từng nghe người ta nói qua, cho nên sau khi nghe Hường Nhã đạo sư, nàng nhanh chóng nhìn Bùi San bên cạnh.

Bùi San thấy ánh mắt của nàng, biết nàng không hiểu, mau chóng đi tới, nhỏ giọng nói cho nàng biết: “Nghe nói trong học viện không cần kim tệ, tất cả chi phí hằng ngày, cùng với những đồ cần thiết, đều cần dùng điểm tích lũy đổi, ví dụ như cơm ăn quần áo mặc, hoặc là muốn mua đồ gì, hoặc là vào Tu Linh tháp tu luyện, những thứ này đều cần điểm tích lũy để mua.”

Vân Thiên Vũ nghe Bùi San nói xong, hiểu tiền thông hành trong học viện này, không phải kim tệ, mà là điểm học viện tự tích lũy.

Nhưng mấu chốt là điểm tích lũy này từ đâu tới.

Vân Thiên Vũ đang nghĩ, giọng Hướng Nhã vang lên.

“Thời gian tiếp theo đây, các vị vẫn nên nghĩ cách kiếm điểm tích lũy. Trong học viện có cơ hội có thể kiếm điểm tích lũy, nhìn người khác buôn bán như thế nào, ví dụ như có thể làm việc vặt kiếm điểm tích lũy hoặc lên núi hái thuốc, nếu không cũng có thể giết ma thú bán cho học viện lấy điểm tích lũy. Tóm lại trong học viện có đủ cách kiếm điểm tích lũy, chỉ là xem các người có đủ năng lực hay không.”

“Các vị cần phải nhớ kỹ, không có điểm tích lũy không làm được gì, ngay cả Tu Linh tháp cũng không vào được, bởi vì Tu Linh tháp cũng cần điểm tích lũy.”

Hướng Dương nói xong hì hì cười khẽ, mà một ngàn đệ tử, vẻ mặt mỗi người lại xanh xao.

Mỗi người đều thương lượng kế tiếp đi kiếm điểm tích lũy như thế nào.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1017: Cướp Sân

Hương Nhã phía trước bắt đầu lên tiếng nói: “Được rồi, các vị đi theo ta đến khu các vị ở.”

“Ba tháng trước, các thế lực lớn đã đưa đến đây một đám đệ tử, cho nên bọn họ là học trưởng cùng học tử của mọi người, gặp bọn họ, mọi người cũng phải cẩn thận một chút.”

“Học trưởng học tử của mọi người ở khu hai mươi, các người ở khu vực sau khu hai mươi. Mỗi một khu có thể ở năm mươi người, mỗi khu có năm sân, một sân mười phòng, có thể ở mười người, mỗi người một phòng.”

“Được rồi, hiện tại các vị cùng ta rời đi.”

Hương Nhã đi trước dẫn đường, mọi người đi về phía trước theo nàng ta.

Dọc theo đường đi nàng ta không ngừng giới thiệu cho mọi người các khu vực hoạt động, có chỗ ăn cơm, có chỗ tu luyện, còn có chỗ đàm đạo, có chỗ cho các đệ tử tỷ thí.

Đợi đến khu ngoài hai mươi, Hương Nhã liền bắt đầu phân chia chỗ ở cho đệ tử.

Năm mươi người một tổ.

Có vài học viên quen biết lẫn nhau, liền kéo Hường Nhã yêu cầu phân công ở cùng nhau.

Hường Nhã cũng không làm khó bọn họ, liền phân bọn họ ở cùng nhau.

Những đệ tử được phân chỗ ở, lục tục đi tới chỗ ở của bản thân.

Người của Bạch Hạc thành dọc đường đi hết sức yên tĩnh, đợi lúc phân đến bọn họ, hầu hết mọi người đã được phân xong rồi.

Hường Nhã vốn cũng không quá để ý người của Bạch Hạc thành, nhưng nàng ta ngẩng đầu liền thấy Vân Thiên Vũ trong đám người Bạch Hạc thành, không nhịn được liếc mắt một cái.

Bởi vì trên mặt Vân Thiên Vũ có một nốt ruồi đỏ, hết sức bắt mắt, khiến người ta sau khi nhìn nàng một cái, không nhịn được lại liếc mắt một lần nữa.

Vừa nhìn, Hường Nhã ngạc nhiên, nha đầu kia sao lại bình tĩnh như vậy, người bình thường vào Thiên Kinh đệ tử, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút kích động, hoặc là căng thẳng, nhưng nhóc con này ung dung lạnh nhạt tiến vào, không hề có cảm xúc gì khác.

Nàng ta đã làm đạo sư nhiều năm, chưa từng thấy người bình tĩnh như vậy.

Không đúng, ba tháng trước, nàng ta từng thấy hai ba người như vậy rồi, không ngờ bây giờ lại có một người nữa.

Tân sinh năm nay thật thú vị.

Hường Nhã nở nụ cười, thuận tay vẽ một cái, liền họa xuất năm mươi người thành một khu.

Nàng ta chỉ chỉ biển hiệu khu ba mươi sáu nói: “Năm mươi người ở khu ba mươi sáu, nhớ kỹ, bên trong có năm sân, các người tự phân chia, đúng rồi, sân có đủ phần, tuyệt đối đừng đánh nhau.”

Nàng ta nói xong cười cười đi khỏi, những người khác phía sau đi theo nàng ta thành một hàng.

Đám người Vân Thiên Vũ đi thẳng vào trong viện.

Năm mươi người mới vừa vào, Vân Thiên Vũ cùng đám người Lâm Thanh Dương liền phát hiện người phía trước, thân hình vừa động, vèo một tiếng lao thẳng vào nội viện khu ba mươi sáu.

Tất cả mọi người chém giết trong sân.

Người Bạch Hạc thành ở phía sau, hai người nhìn nhau, trong đó có người hỏi Lâm Thanh Dương: “Chúng ta muốn cướp sao?”

Lâm Thanh Dương nghĩ nghĩ lắc đầu: “Không cần, cho bọn họ chọn đi, chọn xong, chúng ta ở cái sân cuối cùng.”

Sau khi hắn nói xong, không ai nói chuyện.

Nhưng Vân Thiên Vũ lại nhìn Lâm Thanh Dương, sau đó chậm rãi đi vào bên trong.

Từng khu vực đều có sân cao cấp.

Từng khu vực, sân phía đông là tốt nhất, chẳng những gần cửa chính, hơn nữa tứ phía thông gió, bên cạnh vừa lúc gặp vườn hoa cùng hồ cá, hoàn cảnh vô cùng tốt đẹp.

Về phần sân kém nhất, là góc bên trong Tây Bắc, chẳng những ánh mặt trời không chiếu đến, âm u ẩm ướt, cũng không có cảnh trí gì, còn rất xa cửa ra.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THỦ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1018: Không Hợp Liên Động Thủ

Người Bạch Hạc thành trở ra, nhìn thấy người khác đã cướp mất sân tốt, mà bọn họ lại phải dùng đồ thừa, trong lòng hết sức tức giận.

Nhưng Lâm Thanh Dương nói rồi, bọn họ lại không nói gì nữa.

Vân Thiên Vũ phía trước cũng không để ý gì tới người khác, đi thẳng đến sân phía đông.

Phía sau mọi người nhìn nhau.

Sau đó có người trực tiếp đi theo Vân Thiên Vũ, đi thẳng đến sân phía đông.

Lúc này trong sân phía đông, người hai bang giao chiến, một bên chiếm ưu thế rất nhanh, đánh cho bên kia tơi bời tan tác bỏ chạy.

Bên kia phấn chấn nói: “Ha ha cuối cùng chúng ta đã đoạt được sân tốt nhất rồi. Các vị, chúng ta ở căn phòng trên nhất này, các người tự mình chọn đi.”

Trong mười người, một thanh niên khôi ngô dáng cao lớn cười đắc ý nói.

Hắn ta là thủ lĩnh của nhóm người này cho nên mới mở miệng, nhưng những khác đương nhiên sẽ không cướp của hắn ta.

Nhưng những người này ngẩng đầu, liền nhìn thấy có người đi vào cửa viện.

Dẫn đầu là một nữ tử, trên mặt có một nốt ruồi đỏ lớn, vô cùng dữ tợn.

Những người này nhìn vô cùng đáng ghét, có người nhíu mày phẫn nộ quát: “Các người tới làm gì, muốn ăn đòn phải không?”

Vân Thiên Vũ ha hả cười lạnh lùng, thân hình vừa động, Thất Tinh Vô Ảnh dưới chân chạy lên, thân như quỷ mị, chớp mắt liền vọt đến trước người nói chuyện, nàng trực tiếp đưa tay thẳng về phía người nói chuyện.

Một lời không hợp liền động thủ.

Tất cả mọi người ngây người, sau đó người đối diện bị đánh kêu lên: “À đồ quái dị ngươi mà lại đánh ta.”

Lúc này đối phương đã ý thức được những người này đến tìm chỗ ở.

Sớm nổi giận, lao thẳng đến Vân Thiên Vũ.

Những người này còn chưa đến gần, ba con linh thú của Vân Thiên Vũ liền lắc mình nhảy tới.

Thân hình nhanh như tia chớp, chớp thẳng đến người trước mặt Vân Thiên Vũ.

Một phát cào trúng.

A a, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Hai người lại trúng độc.

Lúc này, lão đại đối phương nổi giận, thân hình vừa động, đưa tay một chưởng hướng thẳng đến Vân Thiên Vũ.

Người này vừa ra tay, người khác liền nhìn ra, hắn ta không phải linh sĩ cấp biệt, mà là linh tướng cấp biệt.

Tia sáng bạc từ tay hắn ta xuất hiện chứng tỏ hắn ta là nhị tinh linh tướng.

Linh tướng khác linh sĩ. Nếu để hắn ta và Vân Thiên Vũ giao chiến, Vân Thiên Vũ tất sẽ nếm mùi đau khổ.

Cho nên Lâm Thanh Dương ra tay, nhanh chóng hành động, đưa tay cùng Vân Thiên Vũ tung chưởng với người đang đối diện Vân Thiên Vũ.

Ầm một tiếng, tiếng nổ tung, trong tiểu viện nháy mắt bị nổ thành vài hố sâu.

Vân Thiên Vũ thấy Lâm Thanh Dương cùng đối phương đánh nhau, nàng trầm giọng hét lớn ra lệnh:: “Đứng đó làm gì, đánh cho ta, đánh thật mạnh, đánh bọn họ chạy ra ngoài, viện này, chúng ta muốn.”

Một tiếng chúng ta muốn, khích lệ mọi người.

Ai cũng muốn ở chỗ tốt nhất, dựa vào cái gì những người này điều vô dương oai ở đây.

Cho nên mỗi người đều như phát điên, lao ra đánh nhau với đối phương.

Nhất là bốn người Bùi gia, hung dữ hăng hái, chém chém giết giết.

Tuy rằng họ bị thương, nhưng đối phương lại bị thương quá nặng.

Cuối cùng mười người lại bị bọn họ dọa sợ, trực tiếp chạy ra khỏi sân.

Đám người Vân Thiên Vũ thuận lợi chiếm được sân phía đông.

Đợi sau khi tất cả người của đối phương đều chạy ra ngoài.

Người thành Bạch Hạc hoan hô, ai cũng tươi cười.

Lâm Thanh Dương lại nhú mày không đồng ý. Như vậy còn tu luyện gì nữa, chưa gì đã kết oán với người khác, hình như không tốt lắm.

Y đi thẳng đến trước mặt Vân Thiên Vũ nói: “Bùi Khê, người làm như vậy có phải là không được tốt lắm hay không?”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1019: Môn Phái Tân Sinh

Vân Thiên Vũ nhướn mày nhìn Lâm Thanh Dương, nhìn thấy y liền nghĩ đến Tiêu Dạ Thần.

Từ một khía cạnh khác mà nói, bọn họ thật sự rất giống nhau, đều có chút quá nhân từ.

Nhưng nơi này là nơi ăn thịt người không nháy mắt, nhân từ không hề có tác dụng.

Vân Thiên Vũ thản nhiên nói: “Xem ra suy nghĩ của ta và của người không giống nhau, người thuộc về sự “nhân” kia, nhưng ta không phải, ta sẽ không cho phép bất cứ người nào ức hiếp ta.”

Sau khi nói xong, Vân Thiên Vũ trực tiếp lướt qua Lâm Thanh Dương, đi thẳng đến phía đầu sân phía đông.

Nàn vừa đi vừa nói: “Lâm Thanh Dương, đạo bất đồng bất tương vi mưu, người là người, ta là ta. Sau này chúng ta chia nhau làm việc là được.”

Nàng nói xong ngừng lại, đứng tại chỗ quay đầu nhìn Lâm Thanh Dương.

“Tuy người rất nhân từ nhưng nhân từ cần đúng chỗ. Ở đây nhân từ với người khác sẽ chỉ chết sớm hơn. Hôm nay nếu chúng ta không cướp nơi

này, chỉ an phận ở nơi hẻo lánh trong viện, chúng ta sẽ trở thành đối tượng bị khi dễ trong viện.”

“Ta chưa bao giờ có thói quen để người khác dè đầu cưỡi cổ. Ai dám lấn át ta chính là muốn chết. Ta liều chết cái mạng này cũng phải giết chết kẻ đó.”

Vân Thiên Vũ nói xong bỏ đi, không thèm quan tâm Lâm Thanh Dương.

Bùi San phía sau mau chóng đi theo. Những người khác đứng mỗi người một chỗ.

Mọi người cùng ngẩng đầu nhìn Lâm Thanh Dương, trong ánh mắt đều có chút trách cứ.

Bùi Khê rất đúng, chẳng lẽ bọn họ phải ở sân hẻo lánh nhất, sau đó bị người ức hiếp sao?

Lâm Thanh Dương sắc mặt thoát đỏ thoát trắng, cũng không phải y thẹn quá thành giận, mà là cảm giác dường như mình sai rồi.

Lâm Thanh Dương muốn nói chuyện, nhưng Bùi Khê phía trước đã sớm đi xa, căn bản không cho y cơ hội nói chuyện.

Lâm Thanh Dương đành im miệng, căn dặn một nữ nhân khác cũng đến ở gian phòng đầu tiên của Bùi Khê, những nam nhân khác lại ở phía tây viện.

Sau đó mọi người vào phòng của mình, trong phòng có giường, có bàn, những vật khác lại không có.

Nhưng lúc mỗi người tới, gia tộc đều chuẩn bị đồ, cho nên mỗi người bắt đầu sắp xếp phòng.

Ở đây mọi người còn chưa thu xếp xong.

Bên ngoài viện liền có người lao vào.

“Các vị, có người gia nhập Ma môn chúng ta không, Ma môn ta chẳng những có thể giúp các người lấy được điểm tích lũy, còn có tuần nam mỹ nữ, hoan nghênh gia nhập Ma môn chúng ta.”

“Chúng ta, chúng ta, hoan nghênh các vị gia nhập Tử môn chúng ta, chúng ta chẳng những có thể giúp các vị lấy được điểm tích lũy, còn có thể giúp các vị tìm cách kiếm điểm tích lũy, như vậy sau này các vị sẽ không phiền lòng vì chuyện điểm tích lũy, mau tới Tử môn chúng ta đi.”

“Ai nguyện ý gia nhập Yêu môn chúng ta, lão đại Hắc Yêu của chúng ta là người đứng nhất bảng tân sinh, nếu gia nhập Yên môn chúng ta, sau này có thể đi ngang ở Thiên Thiên Kinh học viện rồi.”

“Các người cứ khoác lác đi.”

“Đúng rồi, có người muốn mua điểm tích lũy sao? Có thể lấy đồ để đổi.”

Trong viện tử thứ nhất khu ba mươi sáu, trao đổi tấp nập, có mời gọi gia nhập các đại môn phái, có bán điểm tích lũy.

Không ít người tới đây, không khí vô cùng náo nhiệt.

Lâm Thanh Dương mau chóng đưa người bắt những kẻ này đi, tạm thời không ai gia nhập các loại môn phái.

Bọn họ vẫn chưa biết mấy cái này, cho nên để sau hẵng nói.

Những Vân Thiên Vũ không để ý tới tất cả những điều này. Sau khi vào phòng sắp xếp đồ đạc của mình, nàng ngồi trên giường nghỉ ngơi.

Vân Thiên Vũ ngẩng đầu đánh giá một chút căn phòng của mình, vô cùng vui vẻ.

Cuối cùng cũng có không gian cho bản thân, như vậy thật sự rất thuận tiện.

Nàng đang nghĩ, giọng Bùi San ngoài cửa vang lên: “Bùi Khê, ta vào được không?”

Vân Thiên Vũ hơi nhú mào mở miệng: “Vào đi, ta thu dọn xong rồi.”

Ngoài cửa Bùi San đẩy cửa đi vào, nhìn thoáng qua phòng, cười nhẹ nói: “Muội còn thiếu vật gì không, nếu thiếu gì, muội có thể nói với ta, nói không chừng chỗ ta có.”

Vân Thiên Vũ lắc đầu: “Cơ bản đều đã có, không thiếu gì.”

Bùi San gật đầu một cái, sau khi ngồi xuống vui vẻ nói.

“Bùi Khê, ta hỏi muội một chút, muội có gia nhập những môn phái kia không? Nghe nói tất cả tân sinh đều sẽ lựa chọn gia nhập một môn phái, có thể được bọn họ bảo vệ, sẽ không bị những tân sinh khác ức hiếp, mặt khác nghe nói mới gia nhập những môn phái kia, có thể lấy được một trăm điểm tích lũy, còn có thể sắp xếp chúng ta làm những chuyện tích lũy điểm tích lũy, như thế rất được đấy.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1020: Các Đại Gia Tộc Kiêu Ngạo

Trong phòng, Vân Thiên Vũ nhướn mày, nàng không hứng thú với việc gia nhập môn phái nào.

Nàng lắc đầu nói: “Ta không có hứng thú gia nhập môn phái nào.”

Nàng nói xong, từ trên giường nhảy xuống nhìn Bùi San nói: “Chúng ta ra ngoài đi dạo đi, xem có thể tìm được cách tích điểm tích lũy không. Bởi vì có điểm tích lũy chúng ta mới có thể nhanh chóng vào Tu Linh tháp tu luyện, trước mắt tu luyện mới là chuyện chính.”

Bùi San cũng đồng ý điểm này, gật đầu một cái đứng dậy ra ngoài cùng Vân Thiên Vũ.

Hai người mới ra khỏi phòng Vân Thiên Vũ, liền thấy có người đang dạo bước ngoài cửa, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn phòng Vân Thiên Vũ, muốn đi vào lại không dám.

Người này chính là Lâm Thanh Dương.

Vì lời nói lúc trước của Vân Thiên Vũ mà trong lòng bất an, bọn họ cùng một hội, đương nhiên không thể xa lạ, huống chi Bùi Khê vẫn là đệ tử của cô cô.

Y lại càng không nên xa lạ với nàng, cho nên Lâm Thanh Dương đến tìm Bùi Khê, muốn nói lời xin lỗi.

Vốn y muốn gõ cửa nhưng lại sợ Bùi Khê không để ý đến y nên nhất thời không biết làm sao.

Không ngờ đúng lúc Vân Thiên Vũ đi ra.

Lâm Thanh Dương nhanh đi tới, nhìn Vân Thiên Vũ giải thích: “Bùi Khê, ta đến nói lời xin lỗi với người, chuyện lúc trước quả thật là ta không đúng, hi vọng người có thể tha thứ cho ta.”

Vân Thiên Vũ nhìn Lâm Thanh Dương thản nhiên nói: “Ta không trách người, chỉ là cách người xử sự khác ta mà thôi.”

Vân Thiên Vũ nói xong đi ra khỏi viện, không muốn nói nhiều, nhưng Lâm Thanh Dương đi theo phía sau ra ngoài, vừa đi vừa nói.

“Bùi Khê, ta biết người còn đang giận ta, lúc trước quả thật ta sai, thật ra tổ phụ ta cũng luôn nói ta, tư tưởng quá mức nhân từ, đây không phải chuyện tốt gì, sau này sẽ sửa.”

Vân Thiên Vũ dừng lại nhìn Lâm Thanh Dương, bất ngờ thái độ của y lại rất thành khẩn, không hề có tư tưởng kiêu căng của thế gia.

Điền này trái lại là điểm tốt.

Cho nên Vân Thiên Vũ dừng lại nói.

“Lâm Thanh Dương, Thiên Kinh học viện là nơi ăn tươi nuốt sống, nhân từ của người muốn dùng ở đây, nếu không phải ngang ngược một chút, cuối cùng có người hại người, còn nữa thân là lão đại, không thể dùng tư tưởng của người đại biểu cho người khác, giống như lúc trước, rõ ràng tất cả mọi người muốn ở yên tốt, nhưng bởi vì lời người nói cho nên tất cả mọi người đều nhịn.”

“Tiếp tục như vậy, mọi người và người phân tâm rồi, người vẫn lão đại sao? Người là lão đại, người phải vì người khác mưu lợi, cái gì tốt đều phải nghĩ đến những người khác, đừng ỷ nhân, ỷ nhân là chuyện riêng của người, không phải chuyện của mọi người.”

“Mọi người từ các đại gia tộc được chọn vào, đều kiêu ngạo trong gia tộc, cũng không phải là vì nhân nhĩ, nếu như vậy cho dù tương lai tốt nghiệp, nói ra cũng là chuyện không có mặt mũi.”

Vân Thiên Vũ chẳng những truyền vào lỗ tai Lâm Thanh Dương, còn truyền lỗ tai những người khác trong viện tử.

Mọi người trong phòng đều theo bản năng gật đầu, phụ họa Bùi Khê.

Thật ra bọn họ cho rằng Bùi Khê rất thích hợp làm lão đại, khí thế cũng đủ mạnh. Nói thật ra, mặc dù linh lực thiên phú thấp của nàng thấp, nhưng mọi người phục nàng.

Nhưng có Lâm Thanh Dương ở phía trước, bọn họ tự nhiên khó mà nói được gì.

Bên ngoài giọng Lâm Thanh Dương vang lên: “Bùi Khê, người nói rất đúng, sau này ta sẽ thêm vì mọi người suy nghĩ, vậy người đừng giận ta nữa, chúng ta cùng nhau tổng cộng chỉ còn lại mười người, không thể lại phân chia, về sau phải đoàn kết nhất trí.”

“Người đã nhận đồng ỷ lý lời ta nói, ta cũng không cần phải phân chia với mọi người, được rồi, lúc trước là chuyện quá khứ.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1021: Nơi Tập Trung Tuấn Nam Mỹ Nữ

CVân Thiên Vũ cơ bản không phải là người nhỏ nhen.

Lời nói của nàng khiến cho Lâm Thanh Dương thở phào nhẹ nhõm, sau đó y nhướng mày nhìn Vân Thiên Vũ, cười nói: “Các người đi đâu?”

“Ta đi dạo xung quanh học viện để tìm xem có việc tích điểm gì có thể làm không, đúng rồi, người cũng nên dẫn bọn họ ra ngoài đi dạo và tìm cơ hội, trước mắt không nên gấp gáp tu luyện mà nên tích điểm trước.”

“Được, ta sẽ dẫn bọn họ ra ngoài.”

Vân Thiên Vũ gật đầu rồi đi ra, phía sau đột nhiên có người kêu lên: “Bùi Khê tỷ tỷ, đợi ta.”

Vân Thiên Vũ sửng sốt một chút, quay đầu lại nhìn thì thấy phía có một người đang chạy tới.

Người này là người của Bạch gia, tên là Bạch Doanh Doanh.

Bạch Doanh Doanh bề ngoài trông rất mảnh mai hết như một tiểu nữ tử mỏng manh yếu đuối, nhưng thực ra tính cách và ngoại hình của nàng ta lại khác nhau một trời một vực, nữ tử này là một nữ hán tử hào phóng, hơn nữa linh lực tu vi thật không tồi, linh ngũ tinh linh sĩ.

Bạch Doanh Doanh vừa chạy đến liền ha ha cười: “Khê tỷ tỷ, ta và người cùng đi dạo đi, học viện này chỉ có ba chúng ta là nữ nhân, về sau ta

và tỷ thỏa sức tung hoành.”

Vân Thiên Vũ không phản đối, bởi vì học viện này xác đúng là chỉ có ba người là nữ tử, nàng, Bùi San và Bạch Doanh Doanh.

Nàng thường không cùng Bùi San đi dạo nên Bạch Doanh Doanh cũng hay bị nhốt trong phòng.

Vì Vân Thiên Vũ đã đáp ứng Bạch Doanh Doanh rồi nên nàng quay sang nhìn Lâm Thanh Dương, nói: “Ta dẫn các nàng ấy đi dạo, người quay về theo bọn họ đi dạo đi.”

“Được.”

Lâm Thanh Dương tâm tình hưng phấn nên gật đầu đồng ý.

Ba người cùng đi ra sân.

Khi các nàng vừa ra đến sân đã nhìn thấy bên trong khu thứ ba mươi sáu một bầu không khí náo nhiệt hừng hực.

Rất nhiều môn phái đến kéo người, có người gia nhập Yêu Minh, có người gia nhập Tử môn, còn có người gia nhập Ma môn.

Còn có một số người bận rộn mua điểm tích lũy.

Khi ba người Vân Thiên Vũ, Bùi San và Bạch Doanh Doanh vừa đi ra ngoài thì liền có người xông tới chỗ bọn họ, ra sức thuyết phục.

“Các người muốn gia nhập môn phái của chúng ta không, Ma môn của chúng ta tập trung toàn mỹ nam mỹ nữ, chỉ có mỹ nam mỹ nữ mới có thể gia nhập.”

Người này nói xong liền ngẩng đầu lên, nhìn thấy được Vân Thiên Vũ thì lập tức chỉ vào nàng.

“Như nàng thì chúng ta không cần.”

Vân Thiên Vũ chỉ nhướn mày, không tỏ thái độ gì.

Nàng cũng không muốn gia nhập ma môn kia.

Vân Thiên Vũ không nói gì nhưng nữ hán tử Bạch Doanh Doanh lại vô cùng tức giận, nàng ta duỗi tay nắm lấy cổ áo đối phương, điên tiết quát.

“Người dám vô lễ với Khê tỷ tỷ của chúng ta, có tin ta cho người ăn một quyền rồi về Tây thiên thỉnh kinh luôn không.”

Người nọ lập tức biến sắc, trừng mắt muốn phát hỏa nhìn Bạch Doanh Doanh.

Vân Thiên Vũ giơ tay ngăn Bạch Doanh Doanh đang nắm cổ áo kẻ kia, không nhanh không chậm nói: “Thôi được rồi, chúng ta đi thôi.”

Nàng lười để ý đến bọn người này.

Ba người đi thẳng ra khỏi khu thứ ba mươi sáu, sau lưng bọn họ, đám học viên của ma môn phái đang gầm gừ.

“Này, đứng lại đó, mau đứng lại cho ta, để xem ta thu thập người thế nào.”

“To gan, các người dám hỗn xược với học trưởng sao, chán sống rồi đúng không?”

Phía trước Bạch Doanh Doanh lại muốn tức điên, Vân Thiên Vũ lạnh lùng liếc nàng ta cảnh cáo, cuối cùng nàng ta đã chịu giữ yên lặng.

Ba người ra khỏi khu ba mươi sáu, phát hiện bên ngoài cũng rất náo nhiệt.

Nơi nào cũng đều là người người kéo người duyệt binh, nếu không thì là bán điểm tích lũy, tìm đồ vật.

Tóm lại là náo nhiệt vô cùng.

Ba người Vân Thiên Vũ không thèm để ý tới những người khác, chỉ đi dạo trong học viện.

Trong học viện có rất nhiều nơi đang chiêu mộ người.

“Chiêu mộ một người giặt quần áo, mỗi ngày hai mươi điểm tích lũy.”

“Chiêu mộ một người làm vệ sinh, mỗi ngày hai mươi điểm tích lũy.”

“Ghi tên đi ghi tên đi, tìm người lập đội đi Vân Phong Nhai hái thuốc, đánh ma thú, điểm tích lũy khi hái được dược thảo, bán được ma tinh đều sẽ chia đều.”

Rất nhiều người đang tìm việc làm, tích góp điểm tích lũy.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1022: Phòng Đấu Giá

Đám người Vân Thiên Vũ không một chút hứng thú đối với mấy việc như giặt quần áo, làm vệ sinh thuê, hái thuốc đánh ma thú này.

Bạch Doanh Doanh nhin không được không khỏi u sầu..

“Chúng ta làm sao bây giờ? Chẳng lẽ thật sự phải đi giặt quần áo thuê tích cóp điểm tích lũy, hay ta gia nhập môn phái đi, được môn phái hỗ trợ, tích cóp điểm tích lũy.”

“Các người biết không? Nghe nói đến linh tháp tu luyện, mỗi ngày hai mươi điểm tích lũy.”

“Hơn nữa đó là tầng thấp nhất, càng lên cao thì điểm tích lũy càng cao, đương nhiên linh lực cũng càng thâm hậu.”

“Mà điểm tích lũy cũng càng nhiều nha, ta nghe nói trên tầng thứ tư, mỗi ngày đều được một trăm điểm tích lũy.”

“Nhiều như vậy sao?”

Bùi San kinh ngạc thốt ra thành tiếng.

Vân Thiên Vũ ngược mắt nhìn chăm chăm về phía cung điện to lớn tráng lệ không xa đằng trước.

Trên cửa lớn cung điện có viết mấy chữ to lấp lánh ánh kim.

Tân sinh liên minh công hội.

Mấy bang hội thường treo giải thưởng cho một vài nhiệm vụ, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ được khen thưởng.

Các nàng cũng không có việc gì làm nên đến xem thử liên minh công hội có nhiệm vụ gì để làm hay không.

Vân Thiên Vũ dẫn Bạch Doanh Doanh và Bùi San đi thẳng vào liên minh công hội.

Bên trong công hội người rất nhiều, rất nhiều người có cùng ý tưởng với các nàng, muốn đến đây tìm nhiệm vụ có treo giải thưởng để hoàn thành và tích góp điểm tích lũy.

Nhưng bởi vì người của Tân sinh hội quá nhiều nên mấy nhiệm vụ đơn giản có treo thưởng đã sớm bị người khác giành mất.

Những nhiệm vụ tương đối khó thì năng lực hiện tại của các nàng cơ bản không thể thực hiện.

Cho nên cuối cùng ba người chỉ có thể đứng xem náo nhiệt trong chốc lát, sau đó đi ra ngoài.

Nhưng khi các nàng đi ra khỏi đó thì phát hiện kế bên Tân sinh liên minh công hội lại có một phòng đấu giá.

Không ít người ra ra vào vào, có người hưng phấn, có người u sầu bi thảm.

Đối với phòng đấu giá, Vân Thiên Vũ rất am tường.

Chỉ cần có đồ vật thì liền có thể đặt ở phòng đấu giá để bán đấu giá.

Học viện Thiên Kinh dùng điểm tích lũy, thế nên đơn vị tiền tệ của nơi bán đấu giá này hẳn chính là điểm tích lũy.

Vân Thiên Vũ đột nhiên nhớ đến đồ vật của mình trong Phượng Linh giới.

Đan dược.

Tuy rằng nàng đến đại lục này vẫn chưa lâu lắm, nhưng đại khái cũng có thể biết, linh lực của tây đại lục tuy rằng dư thừa, nhưng cũng có rất nhiều luyện đan sư, cho nên luyện đan sư và đan dược vô cùng trân quý.

Mà nàng sẽ luyện đan, như vậy sẽ có thể thông qua luyện chế đan dược đem bán đấu giá đổi lấy điểm tích lũy.

Vân Thiên Vũ vừa nghĩ như vậy thì liền đi đến phòng đấu giá.

Bên cạnh nàng, Bạch Doanh Doanh và Bùi San cũng phát hiện chỗ phòng đấu giá kia.

Hai người thì thầm: “Ha ha, trong không gian giới của ta cũng có rất nhiều thứ tốt, đem đến phòng đấu giá bán cũng được.”

“Ừ, ta cũng lấy vài thứ đến bán ở phòng đấu giá đổi lấy một ít điểm tích lũy.”

Ba người trực tiếp đi thẳng vào phòng đấu giá.

Phòng đấu giá rất lớn, đại sảnh nằm ở tầng một, tất cả đều là quầy triển lãm, từng món đồ vật đều được ghi rõ giá trị, đa số đều là đổi lấy điểm tích lũy, nhưng cũng có số lại ghi đổi lấy đồ vật.

Tóm lại hình thức không giống nhau, làm người xem xem đến hoa cả mắt.

Trong đại sảnh có người mặc chế phục là tiểu nhị đang thu mua đồ vật.

Mặc kệ là thứ gì thì phòng đấu giá đều thu, sau đó đặt ở đại sảnh triển lãm bán đấu giá, nếu có người đến mua thì phòng đấu giá sẽ thu phí thủ tục tương ứng.

Còn có một loại phương pháp bán đấu giá chết, người bán đem đồ vật bán trực tiếp cho phòng đấu giá, nhưng phương pháp này giá cả thường rất thấp.

Ưu điểm duy nhất của phương pháp này là người bán có thể lập tức nhận được điểm tích lũy.

Nếu đem đồ vật triển lãm ở đại sảnh của phòng đấu giá thì phải chờ tới khi có người mua mới có thể đổi được điểm tích lũy.

Có đôi khi, đồ vật bày ở đó rất lâu rồi vẫn chưa có người đến mua.

Chỉ có thể đợi.

Cả ba người Vân Thiên Vũ trong chốc lát đã nắm được quy tắc của phòng đấu giá.

Ba người đi vào phòng đấu giá.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUY

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1023: Quỷ Thành

Vân Thiên Vũ muốn bán đấu giá đan dược, bên trong Phượng Linh giới của nàng có khá khá đan dược và dược thảo.

Dược thảo giữ lại để luyện đan, còn đan dược có thể bán trước, đổi lấy một ít điểm tích lũy.

Bên cạnh Vân Thiên Vũ, Bạch Doanh Doanh và Bùi cũng tính toán muốn bán chút đồ.

Trước mắt điểm tích lũy là quan trọng nhất, không có điểm tích lũy thì rất khó xoay sở, tu linh tháp cũng không thể vào được thì sao các nàng có thể tu luyện.

Hơn nữa một năm sau nếu không đạt tới cấp bậc linh vương, đến khu lão sinh còn không được vào, sẽ bị đuổi thẳng về gia tộc.

Như vậy đúng là quá mất mặt.

Ở giữa trung tâm phòng đấu giá có vài người già tóc xám đang tranh luận về những món đồ vật khác nhau, sau đó trả giá tương ứng.

Tiểu nhị bên cạnh đang phân loại đồ vật.

Có đồ vật đấu giá chết đã được phòng đấu giá thu mua và sắp được đem bán đấu giá.

Có một vài đồ vật đôi điểm tích lũy cũng được bày triển lãm trong đại sảnh bán đấu giá.

Vân Thiên Vũ lấy trong Phượng Linh giới ra linh lô đan và chín khúc hồi linh đan.

Còn có vài viên kim sang đan.

Tổng cộng mười lăm viên đan dược.

Vân Thiên Vũ đặt ba bình đan dược ở bàn của người quản sự phòng đấu giá, nói: “Xem giúp ta những thứ này đáng bao nhiêu điểm tích lũy.”

Quản sự giả nhìn thấy đan dược thì ánh mắt sáng lên.

Khi người quản sự đang xem xét đan dược thì trong đại sảnh cũng có vài người cảm thấy hứng thú nên nhìn chăm chăm vào bọn họ.

Nhưng khi người quản sự nghiệm xong, nói: “Chỉ là đan dược bình thường, giá trị sẽ không cao.”

Những người vừa nhìn bọn họ liền lập tức mất hứng.

Vân Thiên Vũ cũng biết đan dược của mình là đan dược bình thường, cho nên cũng không thất vọng lắm, chỉ nhìn đối phương, nói: “Người ra giá điểm tích lũy đi.”

“Đấu giá chết sao?”

“Đúng vậy.”

Hiện tại nàng chỉ cần lấy điểm tích lũy.

Người quản sự phòng đấu giá gật đầu một cái, đẩy đẩy ba bình đan dược, đáp.

“Đan dược bình thường cũng không đáng giá lắm, nếu là đan dược đặc biệt thì giá trị sẽ cao hơn, như vậy đi, nếu người đem đan dược lấy tới thì ta cũng không để người chịu thiệt thòi, mười lăm viên đan dược bình thường, hai ngàn điểm tích lũy đi, người thấy thế nào?”

Người quản sự vừa nói, bốn phía xung quanh không ít người mắt rực sáng lên, Bạch Doanh Doanh và Bùi San cũng nghe đến thích thú.

Hai ngàn điểm, thật nhiều nha.

Quả nhiên vẫn là đan dược đáng giá.

Vân Thiên Vũ gật đầu đồng ý, người quản sự lập tức cầm lấy ba bình đan dược, vẽ lên đồng hồ hai ngàn điểm tích lũy cho Vân Thiên Vũ.

Đồng hồ của Vân Thiên Vũ lập tức có thêm hai ngàn điểm, không còn là một con không nữa.

Bùi San và Bạch Doanh Doanh vội lấy từ không gian giới của mình một ít đồ để bán.

Hai người bán một ít bí quyết công pháp và linh khí.

Bởi vì bí quyết công pháp và linh khí đều là cấp thấp, cho nên giá trị cũng không cao, cuối cùng mỗi người chỉ đạt được bảy tám trăm điểm tích lũy.

Nhưng tốt xấu gì cũng đã có một ít điểm tích lũy, giống như trong túi có một ít tiền vậy, sau đó ba người cũng yên lòng rời đi.

Trong đại sảnh phòng đấu giá, những người khác cũng đi ra ngoài.

Những người này vừa đi vừa tán dóc, trong đó có người nói.

“Lần sau chúng ta có thứ gì tốt để bán, không cần đến phòng đấu giá nữa, đến quĩ thành bán đi. Thứ nhất quĩ thành trả giá rất cao, thứ hai không ai ăn tiền thuê, như vậy có thể lấy được nhiều điểm tích lũy hơn.”

“Trong quĩ thành hay thu mua nhất là gì?”

“Cái gì tốt cũng có người mua, bí quyết công pháp, linh Khí, đan dược, dược liệu, nhưng gần đây được hoan nghênh nhất chính là đường nhân đan và vài thứ linh tinh, các người biết vì sao không?”

Ha ha, người nọ cổ quái cười rộ lên.

Tất cả những người khác đều nhìn gã.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1024: Hai Đại Mỹ Nam Quyết Đấu

Thấy ai cũng hau háu nhìn mình thì gã này lập tức đặc ý nói.

“Bởi vì năm nay tân sinh năm nay không giống những năm trước, năm nay có rất nhiều tân sinh là mỹ nam tử, đệ nhất là Hắc Yêu, đệ nhị là Tử Dục, đệ tam Ma Ảnh, đúng rồi, còn có một người xuất quỷ nhập thần, vô cùng tuyệt mỹ nam tử tên là Viêm Thiên, bề ngoài đúng là cực kỳ điển trai, nhưng Viêm Thiên này lại không mấy may mắn đến chuyện này.”

“Nhưng hắn vẫn có thủ hạ trợ giúp tổ chức một đội ngũ, tên là Viêm Minh, hắn chính là lão đại của đội ngũ đó.”

“Tóm lại bởi vì mấy tên gia hỏa đẹp lộng lẫy đó mà đám nữ nhân tân sinh năm nay đều đổ xô trang điểm dưỡng nhan, cho nên quý thành bắt đầu mua bán dưỡng nhan đan dược, có khi còn bán giá trên trời.”

“Đúng rồi, chẳng những là tân sinh, nghe nói rất nhiều lão sinh cũng lén trốn khỏi khu lão sinh sang khu tân sinh ngắm mỹ nam nha.”

Bọn họ vừa nói vừa đi ra ngoài.

Đám người Vân Thiên Vũ ở đằng sau đều nhướn mi, trong lòng thầm suy tính.

Bởi vì nàng nhớ rõ dược liệu trong Phượng Linh giới của nàng vẫn còn một số dược liệu dùng để luyện chế dưỡng nhan hoá da đan.

Nếu như nàng luyện chế hoán nhan đan, dưỡng da đan thì sao.

Còn không phải là có thể đạt được rất nhiều điểm tích lũy sao?

Vân Thiên Vũ tưởng tượng đến biện pháp tích lũy điểm thì vội chạy ra ngoài.

Bùi San và Bạch Doanh Doanh đi theo phía sau nàng.

Đám người bọn họ vừa mới đi ra ngoài thì liền thấy phía trước phòng đấu giá không xa có một đám đông đang tụ tập, rất nhiều người kéo nhau về phía tây.

Trong đó có không ít người hưng phấn nói.

“Mau đến xem, nghe nói đệ nhất tân sinh Hắc Yêu cùng một kẻ tên Viêm Thiên đang gây nhau ầm ĩ, hai người ước chiến ở đấu trường bên kia.”

“A a mau đi xem.”

“Hai đại mỹ nam quyết đấu, mau, bỏ qua thì rất uổng phí đó.”

“Chúng ta mau đi xem đi.”

Tất cả mọi người đều kéo nhau về phía tây.

Vân Thiên Vũ hơi nhú mào, không có một chút hứng thú nào đối với tiết mục hai đại mỹ nam quyết đấu, nàng hiện tại muốn quay về nhà trọ để luyện chế một ít hoán nhan đan, buổi tối ra quỷ thành đổi lấy một ít điểm tích lũy, sau đó vào tu linh tháp tu luyện.

Nhưng hai người Bạch Doanh Doanh và Bùi San bên cạnh Vân Thiên Vũ lại tỏ ra vô cùng hứng thú muốn đi xem.

Hai người nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Bùi Khê, chúng ta cùng đi xem đi.”

Vân Thiên Vũ đang muốn cự tuyệt, đột nhiên nhìn thấy phía trước có một đám người vây quanh, còn có người kêu to: “Mau nhìn kìa, đó là đệ tam tân sinh từng đoạt huy chương tên là Ma Ảnh.”

“A, Ma Ảnh đẹp trai ghê.”

“Thật sự rất đẹp nha, đặc biệt đôi mắt hoa đào và ánh mắt phong tình vạn chủng của y. Trái tim bé nhỏ của ta chịu không nổi.”

“Nếu y chịu liếc mắt đến ta một cái, ta nguyện chết vì y.”

“Mau, nhìn ta này, nhìn ta này.”

Phía trước một đồng người vây quanh náo nhiệt xông tới.

Vân Thiên Vũ cũng theo bản năng mà nhìn sang, sau đó nàng liền ngẩn ngơ, cho rằng chính mình nhìn lầm rồi, ra sức nhắm mắt lại rồi lại nhìn sang một lần nữa.

Sau đó nhìn thấy một nam tử được mọi người vây quanh đang ưu nhã đi qua.

Nàng chậm rãi lặp lại tên người này.

Ma Ảnh, Ma Ảnh cung.

Y thế nhưng lại là Ma Ảnh cung Phượng Vô Nhai.

Vân Thiên Vũ nhớ đến lần cuối nàng gặp y, Phượng Vô Nhai đang gặt gao ôm lấy đám người của nhà Thanh Long để chạy trốn.

Nàng vẫn luôn cho rằng y gặp bất trắc, cho nên trong lòng vô cùng khổ sở.

Không ngờ tới hiện tại y lại xuất hiện ở học viện Thiên Kinh, hơn nữa cũng không có chuyện gì.

Vân Thiên Vũ nhin không được thở phào nhẹ nhõm một hơi, trong lòng vô cùng hưng phấn.

Nàng mở miệng muốn gọi tên Phượng Vô Nhai.

Nhưng khi vừa muốn gọi đã suy nghĩ lại.

Bây giờ nàng là Bùi Khê, nếu nàng nhận mặt Phượng Vô Nhai thì sau này sẽ rất phiền toái.

Hơn nữa đối với tình hình của Phượng Vô Nhai nàng cũng không am tường, cho nên cần cẩn thận.

Tốt hơn hết nàng vẫn không nên gọi tên y.

Nhưng nhìn thấy y đã hồi phục và không có việc gì.

Trong lòng nàng thật sự rất vui vẻ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1025: Cao Cao Tại Thượng

Vân Thiên Vũ vẫn luôn ngoái đầu lại nhìn người mặc y phục đỏ quuyến rũ kia, cười khẽ.

Bạch Doanh Doanh và Bùi San bên cạnh không biết nàng đang suy nghĩ gì.

Bọn họ chỉ cho rằng nàng thấy mỹ nam nên tâm tình tốt.

Cho nên hai người kẻ trước người sau thi nhau kể.

“Đó chính là đệ tam tân sinh Ma Ảnh, nghe nói linh lực của y trước kia thất tinh linh, nhưng sau khi đấu một trận, y liền trở thành linh vương, thật lợi hại.”

“Hơn nữa vẻ ngoài của người này vô cùng tuấn mỹ.”

Vân Thiên Vũ không phản đối, chỉ nhẹ nhún vai nhìn Bùi San và Bạch Doanh Doanh nói: “Không phải các người muốn đi xem hai đại mỹ nam quyết đấu sao? Nếu muốn thì cứ đi đi. Ta về nhà trọ.”

“Không cùng chúng ta đi xem sao.”

“Người nhìn đi, ai nấy cũng đều đi xem, mặc kệ bọn họ có phải là mỹ nam hay không nhưng ta nghe nói đệ nhất là Hắc Yêu, linh lực đã đạt đến mức cửu tinh linh, còn Viêm Thiên kia cũng là bát tinh linh.”

“Hai người quyết đấu nhất định vô cùng xuất sắc, chúng ta cùng đi xem đi.”

Đáng tiếc Vân Thiên Vũ không có hứng thú, nàng thấy ai nấy cũng đều là bát tinh cửu tinh linh, điều này càng thôi thúc nàng.

Hiện tại Vân Thiên Vũ chỉ muốn về luyện chế ra hoán nhan đan, buổi tối đến quỷ thành bán đấu giá đổi lấy điểm tích lũy.

“Các người đi đi, ta hơi mệt, đứng rồi, chờ các người xem xong trở về kể cho ta nghe.”

“VẬY?”

Bạch Doanh Doanh và Bùi San liếc nhìn nhau, cùng gật đầu: “Cũng được, vậy người cẩn thận một chút, chúng ta đi xem náo nhiệt, xem xong trở về kể cho người ai lợi hại hơn.”

“ĐƯỢC.”

Hai người xoay người đi đến đấu trường phía tây.

Vân Thiên Vũ chậm rãi đi về khu thứ ba mươi sáu.

Trên đường gặp không ít người đang hưng phấn chạy về đấu trường phía tây.

Chỉ có nàng lại đi ngược về nhà trọ của học viện phía đông.

Cho nên có nhiều người ngoái lại nhìn nàng.

Nhưng khi bọn họ nhìn thấy vết sẹo đỏ chót trên mặt nàng thì liền mất hứng quay đi.

Vân Thiên Vũ vui vì không bị mọi người chú ý, nàng không nhanh không chậm đi thẳng về tới nhà trọ của nàng trong khu ba mươi sáu.

Khi nàng đi vào sân thứ nhất thì đã thấy trong viện không còn một bóng người.

Vân Thiên Vũ lập tức đi vào phòng của mình, chuẩn bị luyện đan.

Nàng phân phó cho ba con linh thú canh giữ bên ngoài, không cho bất kì kẻ nào đi vào, nàng muốn luyện chế đan dược.

Ba con linh thú rất nghe lời mà ngoan ngoãn canh giữ ở bên ngoài.

Vân Thiên Vũ bắt đầu luyện đan, luyện chế tới tận chạng vạng.

Chạng vạng, đan dược của nàng cuối cùng cũng luyện xong.

Bên ngoài vang lên tiếng nói cười.

Đám người Lâm Thanh Dương đã về, Bạch Doanh Doanh và Bùi San cũng đã trở lại.

Vài người kích động huyền thuyên.

“Trời ơi, cao thủ quyết đấu đúng là quá lợi hại.”

“Hắc Yêu và Viêm Thiên cả hai đều rất lợi hại.”

“Nhưng cuối cùng vẫn là Viêm Thiên lợi hại hơn, đánh thắng Hắc Yêu và giành vị trí đệ nhất, hiện tại Hắc Yêu chỉ có thể đứng ở vị trí đệ nhị.”

“Nhưng Viêm Thiên kia thật sự rất anh tuấn, vẻ đẹp của y không giống sự yêu nghiệt khó cầm lòng của Hắc Yêu, cũng không mang thần sắc lạnh lùng xa cách giống như Tử Dực, càng không tà mị phóng đảng giống Ma Ảnh, vẻ đẹp của y chính là ưu nhã quý phái, thật giống như tiên tử hạ

phàm, đúng rồi, trên người y còn có một phong vị cường giả uy nghi, làm cho người khác theo quán tính liền muốn thần phục.”

“Phong thái của người này đúng là cao cao tại thượng.”

Bạch Doanh Doanh cảm thán.

Ngay lúc đó Vân Thiên Vũ cũng từ trong phòng đi ra, Bạch Doanh Doanh và Bùi San lập tức chạy đến vây quanh nàng.

“Khê tỷ tỷ, buổi chiều người không đi xem đúng là đáng tiếc ghê, người biết không, Hắc Yêu và Viêm Thiên đều rất lợi hại, hai người này chẳng những linh lực vô cùng lợi hại mà còn đặc biệt tuấn mỹ.”

“Nhất là Viêm Thiên ấy, đẹp đến nỗi khiến người khác khó mà dứt mắt khỏi y.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1026: Phân Chia Điểm Tích Lũy

"Buổi chiều hôm nay, tân sinh cơ bản đã đi hết rồi, hơn nữa muội biết không? Có không ít đệ tử cũ, nữ sinh của khu đệ tử cũ đều đến cổ vũ cho bọn họ, sân đấu vô cùng náo nhiệt."

Hai người Bạch Doanh Doanh và Bùi San càng nói càng hưng phấn, nhưng bọn họ ngẩng đầu lên nhìn lại phát hiện khuôn mặt Vân Thiên Vũ vô cùng lạnh nhạt, tựa hồ hoàn toàn không hứng thú đối với lời nói của bọn họ.

Hai nữ tử nhin không được thở dài.

Bùi Khê thật là một người kì lạ, ngay cả mỹ nam cũng không thu hút được sự chú ý của nàng, vậy thì còn có cái gì thu hút được sự chú ý của nàng chứ.

Vân Thiên Vũ thật ra nghe thấy bọn họ nói chuyện, nhưng điều nàng quan tâm chính là cái tên gọi là Ma Ảnh.

"Ma Ảnh thì thế nào? Gã có tham chiến không?"

"Ma Ảnh à, không có, hôm nay gã chỉ đến xem náo nhiệt thôi."

Vân Thiên Vũ gật đầu, không hề quan tâm những chuyện khác, nàng nhìn Bạch Doanh Doanh và Bùi San, định bảo hai người họ cùng nàng đi đến Ma thành một chuyến.

Nhưng ở trong viện, Lâm Thanh Dương đã lên tiếng: "Ba người các người tới đây một chút, ta có việc muốn nói."

Vân Thiên Vũ nhìn Lâm Thanh Dương, sau đó gật đầu đi theo y đi đến phòng khách ở giữa viện số một.

Sau khi mọi người đi vào phòng khách, lần lượt ngồi xuống, Lâm Thanh Dương trước tiên mở miệng nói: "Buổi chiều ta đi mua chút điểm tích lũy, lại bán một vài thứ nên được một ít điểm tích lũy. Bọn họ cũng đều tìm cách kiếm một ít điểm tích lũy. Chúng ta tổng cộng kiếm được hơn ba ngàn điểm tích lũy, mọi người chia đều điểm tích lũy này ra."

Lâm Thanh Dương dứt lời, Bạch Doanh Doanh và Bùi San mở miệng nói: "Ta có hơn bảy trăm điểm tích lũy."

"Ta có hơn tám trăm."

"Ta có hai ngàn." Vân Thiên Vũ nói.

Nàng vừa dứt lời, tất cả mọi người đều ngơ ngác, bởi vì một mình nàng đã xuất ra hai ngàn điểm tích lũy, rõ ràng vô cùng cao.

Lâm Thanh Dương vốn là muốn chia điểm tích lũy của bọn họ cho đám người của Vân Thiên Vũ một ít, không ngờ cuối cùng một mình nàng lại được hai ngàn điểm tích lũy.

Điểm tích lũy của nàng cao hơn của bất cứ người nào, y không khỏi bất ngờ nói: "Bùi Khê, người lấy ở đâu ra nhiều điểm tích lũy như vậy?"

"Ta bán đan dược."

Vân Thiên Vũ thuận miệng nói, Lâm Thanh Dương càng kinh ngạc, y phát hiện Bùi Khê căn bản không xem trọng đan dược, phải biết rằng đan dược rất trân quý, nàng như vậy sẽ phá sản thật đó có biết không?

"Bùi Khê, đan được vô cùng trân quý, sau này người đừng tùy ý bán đan được nữa."

Vân Thiên Vũ nhú mày, không giải thích gì nhiều.

Bản thân nàng chính là luyện đan sư, muốn bao nhiêu đan được mà không có chứ.

Nhưng nàng không nói cho người khác biết việc này, chỉ gật đầu: "Ta biết rồi."

"Chúng ta bây giờ cộng lại có hơn sáu ngàn điểm tích lũy rồi, mỗi người có thể được chia hơn sáu trăm điểm tích lũy."

Lâm Thanh Dương tính toán, cuối cùng mỗi người được chia hơn sáu trăm điểm tích lũy.

Tất cả mọi người rất vui vẻ, nhất là lúc này đối diện với Bùi Khê, bọn họ lại cảm thấy được nữ hài tử này phẩm hạnh rất tốt, chẳng những trượng nghĩa, hơn nữa không nhỏ nhen, vô cùng hào phóng. Khí phách như vậy, chỉ sợ ngay cả nam tử cũng không bằng được.

Hai người Bạch Nhược Trần và Bạch Hàn Tinh của Bạch gia đứng lên nói lời cảm tạ với Vân Thiên Vũ: "Bùi Khê cảm ơn người."

Vân Thiên Vũ xua tay: "Không sao, mọi người ở cùng nhau thì nên giúp đỡ nhau."

Vân Thiên Vũ nói xong thì gọi hai người Bạch Doanh Doanh và Bùi San đi ra ngoài, sau khi đi tới cửa, đột nhiên nàng dừng lại nói: "Đêm nay ta sẽ nhận được một lượng lớn điểm tích lũy, buổi sáng ngày mai mọi người có thể có nhiều điểm tích lũy hơn, như vậy mọi người cũng không cần lo lắng về điểm tích lũy nữa."

"A!"

Mọi người kinh ngạc, Lâm Thanh Dương muốn hỏi Vân Thiên Vũ đi chỗ nào kiếm điểm tích lũy, đáng tiếc Vân Thiên Vũ đã sớm đưa người đi rồi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1027: Hóa Ra Là Đại Mỹ Nữ

Vân Thiên Vũ đưa hai người Bạch Doanh Doanh và Bùi San vào gian phòng của mình, dịu giọng nói: "Muội tìm hai người tới là để hai người cùng muội đi đến Ma thành một chuyến, trong Không Gian giới của muội có năm viên Hoán Nhan đan, có năm viên Dưỡng Phu đan, đêm nay chúng ta đi đến Ma thành bán đan được."

Vân Thiên Vũ dứt lời, hai người Bạch Doanh Doanh và Bùi San kinh ngạc đến nỗi không ngậm miệng được.

Hai người hơn nửa ngày mới nói: "Bùi Khê, muội lấy ở đâu ra những đan dược này vậy?"

Vân Thiên Vũ cười khê: "Thật ra lúc trước muội có một người bằng hữu luyện đan sư, nàng ta tặng đan dược cho muội, nhưng không có bao nhiêu, trước mắt hãy đổi tích phân rồi nói tiếp."

Hai người Bạch Doanh Doanh và Bùi San vẻ mặt ngạc nhiên: "Bằng hữu luyện đan sư?"

Má ơi, quá đỉnh rồi.

Sự tồn tại của luyện đan sư được mọi người tán tụng, trong gia tộc hai nhà bọn họ cũng chỉ vốn vẹn có một vị luyện đan sư mà thôi, huống chi luyện đan sư kia chỉ là địa giai luyện đan sư.

"Bùi Khê, muội thật sự quá lợi hại, ngay cả bằng hữu luyện đan sư cũng có, khó trách muội xem đan dược như đồ không đáng tiền mà ném đi."

"Nhưng mặc dù có bằng hữu luyện đan sư cũng không thể bán tất cả đan dược được, vẫn nên lưu lại một ít thì tốt hơn."

Vân Thiên Vũ gật đầu: "Được rồi, trước tiên bán thêm lần này, đợi đổi được điểm tích lũy rồi nói sau."

Vân Thiên Vũ dứt lời, hai nàng ta liền gật đầu.

Vân Thiên Vũ lấy ra ba bộ y phục nam trang từ trong Phượng Linh giới, ba người cùng nhau thay, sau đó lại dịch dung ở trên mặt một chút, ba người rất nhanh đã biến thành ba thanh niên.

Nhưng bởi vì muốn dịch dung, cho nên nốt ruồi đỏ trên mặt của Vân Thiên Vũ không thể che giấu được nữa, nàng gỡ bỏ nốt ruồi đỏ, lộ ra diện mạo như cũ.

Trong phòng, hai người Bùi San và Bạch Doanh Doanh đều nhìn đến ngây người, hơn nửa ngày cũng không kịp phản ứng, sau đó hai người cùng nhau chỉ vào mặt Vân Thiên Vũ.

"Bùi Khê, muội, muội đúng là một đại mỹ nữ."

"Dáng vẻ của tỷ thật là ưa nhìn, chẳng những đẹp, hơn nữa vô cùng có khí chất."

"Dáng vẻ của muội đã đẹp như vậy, tại sao còn phải dán nốt ruồi đỏ lên mặt chứ?"

Vẻ mặt của hai người bọn họ rất khó chịu.

Vân Thiên Vũ vừa dán râu lên mặt, không nhanh không chậm nói: "Chỉ là không muốn thu hút sự chú ý của người khác mà thôi."

Vân Thiên Vũ cũng không nói cho Bạch Doanh Doanh và Bùi San biết, sở dĩ nàng dán nốt ruồi đỏ lên trên mặt là bởi vì người của gia tộc Thanh Long.

Lúc trước người của gia tộc Thanh Long đã đuổi giết nàng, một lòng muốn giết chết nàng. Nếu như bọn họ biết nàng vẫn chưa chết, nhất định sẽ tiếp tục phái người đến giết nàng, cho nên nàng không thể để lộ mặt của mình.

Vân Thiên Vũ vừa suy nghĩ vừa dặn dò Bùi San và Bạch Doanh Doanh: "Hai người tuyệt đối đừng nói chuyện này ra, nhớ chưa? Muội xem hai người như bằng hữu, nếu như hai người nói ra, sau này muội sẽ không tin hai người nữa."

Nàng vừa nói xong, Bùi San và Bạch Doanh Doanh lập tức dùng sức gật đầu cam đoan.

"Yên tâm đi, chúng ta sẽ không nói ra đâu."

"Đúng, chúng ta sẽ không nói với bất cứ người nào hết."

Vân Thiên Vũ hài lòng đứng dậy, đi đến trước mặt hai người Bùi San và Bạch Doanh Doanh, giúp bọn họ kiểm tra một lần nữa, xác nhận bọn họ không có vấn đề gì, sau đó mới nhẹ nhàng nói: "Chúng ta đi thôi."

Hai người Bùi San và Bạch Doanh Doanh đứng dậy đi ra ngoài, nhưng bị Vân Thiên Vũ gọi lại: "Chúng ta theo cửa sổ đi ra ngoài đi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì đám người Lâm Thanh Dương nhất định ở chỗ tối bên ngoài chờ chúng ta đấy, bọn họ muốn xem chúng ta làm chuyện gì, cho nên chúng ta đi ra bằng cửa sổ, thoát khỏi bọn họ."

Vân Thiên Vũ nói xong liền từng bước đi đến trước cửa sổ, nhanh chóng lách mình ra cửa sổ.

Hai người Bùi San và Bạch Doanh Doanh cũng nhảy ra ngoài, ba người mang theo ba linh thú, đi thẳng đến Ma thành.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1028: Rượu Ngon Không Sợ Hầm Sâu

Quỷ thành.

Gần giống với chợ đêm, vô cùng náo nhiệt, phàm là có thể nói ra đồ mình cần thì căn bản có thể tìm được ở Ma thành này.

Sau khi ba người Vân Thiên Vũ đi dạo một vòng, bọn họ tìm một chỗ đứng, sau đó ba người đưa mắt quét một vòng, bắt đầu rao hàng.

"Hoán Nhan đan đổi điểm tích lũy đây."

"Dưỡng Phu đan đổi điểm tích lũy đây."

Bên này vừa rao, rất nhiều người ở Ma thành liền bị thu hút.

Căn bản là nữ học viên, nam học viên rất ít.

Trước mặt ba người Vân Thiên Vũ, rất nhanh đã chập kín người.

Rất nhiều nữ nhân sợ bị ép về sau không giành được đồ, cho nên liều mạng chen chúc ở bên trong.

Trong lúc nhất thời dẫn đến náo động.

Vân Thiên Vũ chậm rãi nói: "Hoán Nhan đan đổi hai ngàn năm trăm điểm tích lũy, Dưỡng Phu đan hai ngàn điểm tích lũy."

"Cái gì? Như vậy cũng quá mắc rồi." Có người kêu lên.

"Đúng là mắc, quá mắc, hai ngàn năm trăm điểm tích lũy, như này là cướp rồi chứ bán gì nữa."

"Tiểu tử, các người từ nơi nào đến, muốn ăn cướp sao?"

Vân Thiên Vũ thản nhiên nói: "Rượu ngon không sợ hằm sâu, đồ tốt không sợ giá mắc, nếu như người mua, người ăn xong mà thấy không tốt thì ta nhận thua, nhưng người không mua thì tại sao lại biết mắc chứ."

Nàng tự nhận Hoán Nhan đan và Dưỡng Phu đan do bản thân luyện chế, công hiệu vô cùng tốt.

Hoán Nhan đan khiến dung nhan trên mặt người khác toả sáng, dường như là biến thành một người khác. Da mặt vô cùng mịn màng, cho dù từng có vết thương trên mặt thì cũng có thể trị khỏi.

Dưỡng Phu đan lại là nhằm vào da thịt, khiến làn da phục hồi sự tươi trẻ, cho dù làn da có nếp nhăn, có lão hóa đều có thể phục hồi lại.

"Nguyên mua nguyên bán, không muốn mua thì đừng mua."

Vân Thiên Vũ sau khi nói xong, Bạch Doanh Doanh lớn giọng kêu lên: "Giá rẻ đồ tốt đây, đừng hối hận, nhanh tay thì được, chậm tay thì hết."

"Đến đây, đến đây, tổng cộng mười viên, chậm thì sẽ không còn đâu."

"Người nào muốn mua thì tới trước đưa ra điểm tích lũy, lấy điểm tích lũy để đổi là có thể dùng Hoán Nhan đan, hiệu quả ngay lập tức, nếu không tốt người lại đến đây nói chuyện."

"Ta, ta mua một viên."

Trong đám người có người mở miệng giành trước.

"Ta muốn Hoán Nhan đan."

Nữ tử trên mặt màu da vàng sạm, hơn nữa lại sần sùi, vô cùng khó coi.

Nữ tử luôn bị làn da này làm cho nhức đầu, lúc trước nghe người ta nói trong Ma thành có bán các loại Hoán Nhan, nữ tử này sẽ thử vận may một lần, bản thân cũng không cần biết nhiều bao nhiêu, hai ngàn năm trăm điểm tích lũy thì hai ngàn năm trăm điểm tích lũy. Mua!

Nữ tử này lấy điểm tích lũy ra đổi, Vân Thiên Vũ lấy ra một bình đan dược từ trong tay áo giao cho nữ tử này.

Nữ tử lập tức nhận lấy, sau đó ăn vào.

Tất cả mọi người xung quanh đều nhìn về phía mặt của nữ tử đó, sau đó thịt trên mặt nàng ta bắt đầu tiến hành hoán da với tốc độ rất nhanh, làn da sần sùi lúc trước từ từ trở nên bóng loáng, cả khuôn mặt mịn như trứng gà bóc vỏ, đừng nói là sần sùi, ngay cả một cái chấm li ti cũng không có.

Lúc này đám người điên cuồng kêu lên.

"Ta muốn, ta muốn."

"Ta cũng muốn một lọ, ta muốn."

Ba người Vân Thiên Vũ lập tức bận rộn.

Đầu tiên là phân chia, sau đó lấy đan dược.

Những nữ nhân kia đa số lấy được đan dược thì lập tức ăn vào.

Cuối cùng tất cả mọi người đều có thể thấy hiệu quả của đan dược.

Đợi đến khi bán hết mười bình rồi, người phía sau còn đang phát điên kêu lên muốn mua.

Đáng tiếc mười bình đã bán hết rồi.

Vân Thiên Vũ nhìn thấy tình hình này, nhin không được ảo não, sớm biết như vậy thì đã luyện chế nhiều hơn một chút, nhưng dược liệu đã không còn nữa.

Bên trong Phượng Linh giới chỉ còn lại một ít dược liệu vụn vặt, không còn nhiều dược liệu có thể dùng được, cho nên nàng là có tâm nhưng cũng đành bất lực thôi.

"A... Tim ta tan nát rồi!"

"Tại sao ta không giành được."

"Ta muốn chết cho rồi."

"Tại sao ta lại chậm chạp như vậy chứ!"

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1029: Hóa Ra Chàng Ở Nơi Đây

Có người chen đến trước mặt Vân Thiên Vũ, vẻ mặt mong đợi nhìn nàng nói: "Tiểu đệ đệ, khi nào người lại bán tiếp?"

"Như vậy đi, một thời gian ngắn nữa có lẽ sẽ có, nếu như có thì ta sẽ tiếp tục đem đến đây để bán."

"Lần sau nhất định phải để cho ta một viên."

"Còn ta nữa, ta nữa."

Có người kêu to, nhất định lần sau phải mua được.

Vân Thiên Vũ gật đầu: "Được, lần sau nếu như mọi người muốn mua thì đừng chần chờ nữa."

Ở đây Vân Thiên Vũ đang nói chuyện thì đột nhiên ở phía trước Ma thành náo động, không ít người chen chúc đi qua.

Không ai chú ý đến quầy hàng của Vân Thiên Vũ nữa, mọi người hưng phấn chen chúc đi lên phía trước, vừa chen vừa nói.

"Mau lên, tân sinh hạng nhất Viêm Thiên đã đến rồi."

"Viêm Thiên à, nhanh đi xem."

"A... Viêm Thiên đến rồi, tim ta đập nhanh quá."

Chẳng những là người khác, hai người Bạch Doanh Doanh và Bùi San ở bên cạnh Vân Thiên Vũ cũng nhón chân đuổi cổ ra để nhìn.

Trong Ma thành, người chen chúc người, cảnh tượng vô cùng hoành tráng.

Vân Thiên Vũ nhìn một chút, cuối cùng tổng kết, không thua cảnh tượng một vị siêu sao xuất hiện. Xem ra bất kể là ở thời đại nào cũng không thể thiếu người hâm mộ.

Nàng ha ha cười lạnh, muốn đi nhưng không đi được, bốn phương tám hướng tất cả đều là người, nàng không muốn đi lên phía trước, nhưng bị mọi người chen chúc đẩy lên.

Sau đó nàng liền nhìn thấy bên ngoài lối ra ở phía trước Ma thành có một đám người nổi bật đang tiến vào.

Lúc ánh mắt của nàng rơi xuống trên người của người dẫn đầu, nàng liền ngây người, hóa đá.

Sau đó tất cả mọi chuyện quay lại trong đầu nàng, khiến nàng lập tức có một loại xúc động muốn khóc to lên, nàng muốn xông qua, tiến lên ôm lấy hắn.

Tiêu Cửu Uyên, hóa ra chàng ở nơi này.

Chàng có nhớ ta hay không, có muốn đến đông đại lục tìm ta hay không.

Chàng có biết ta đã trải qua biết bao cực khổ mới tìm được chàng hay không?

Ánh mắt Vân Thiên Vũ si ngốc nhìn Tiêu Cửu Uyên cả người nổi bật đang đi thẳng đến một góc chợ đêm.

Nàng muốn xông qua ôm lấy hắn, nói cho hắn biết, nàng tìm được hắn rồi.

Đáng tiếc người trong Ma thành quá nhiều, nàng căn bản không đi qua được.

Sau đó nàng muốn gọi, nhưng nhanh chóng nghĩ tới người của Thanh Long thế gia.

Lúc trước Tiêu Cửu Uyên không có bất ngờ gì xảy ra đó là do hắn bị người của Thanh Long thế gia đưa đi.

Hiện tại bên người hắn nói không chừng còn có người của Thanh Long thế gia, cho nên hắn mới có thể an phận ở đây tu luyện, chứ không đi đến đông đại lục tìm nàng.

Hắn nhất định là muốn đợi tu vi linh lực của mình mạnh lên rồi sau đó mới đi tìm nàng.

Nhất định là như vậy.

Trong lòng Vân Thiên Vũ cứ thấp thỏm lo lắng, tóm lại rất kích động

Nàng đứng chôn chân một chỗ, si ngốc nhìn Tiêu Cửu Uyên ở phía xa, lông mày hẹp dài hiện lên vẻ lạnh lùng, mắt đen âm u giống như một hồ nước băng giá, hắn đang mặc bộ cấm bào màu đen thêu thủy văn mạ vàng, mọi cử động vô cùng cao quý tao nhã.

Chỉ là hắn lúc này không giống với Tiêu Cửu Uyên bá đạo phóng đảng trong quá khứ, ngược lại càng lạnh lùng hơn, một loại thần thái cách xa người khác ngàn dặm.

Nhìn hắn như vậy, vừa quen thuộc lại có chút xa lạ.

Nhưng Vân Thiên Vũ không hề lo lắng Tiêu Cửu Uyên thay đổi, bởi vì nàng tin rằng nàng nhất định ở trong lòng Tiêu Cửu Uyên.

Chỉ cần hắc biết nàng đến đây, nhất định sẽ tìm đến nàng.

Nhưng vấn đề là bây giờ làm thế nào để gặp đây?

Nhiều người như vậy vây quanh, nàng không thể ở trước mặt mọi người mà kêu to, Tiêu Cửu Uyên ta ở đây được.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng nghĩ cách, rất nhanh nghĩ tới ba linh thú, nàng lập tức nhỏ giọng kêu: "Ngạo Minh, người nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên không? Người giúp ta đi gọi hắc, chỉ cần hắc nhìn thấy người sẽ biết ta đến đây."

Ngạo Minh lên tiếng, lách mình rời đi, mặt khác Điều Gia ở một bên nhìn không được kêu lên: "Ta cũng đi, ta cũng đi."

Sau đó không đợi Vân Thiên Vũ nói, nó lách mình đi theo Ngạo Minh đi tìm Tiêu Cửu Uyên.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1030: Hẳn Quên Chúng Ta Rồi

Ở đây mọi người mắt thấy Viêm Thiên đi đến một góc chợ đêm thì bắt đầu tản đi.

Nhưng mỗi người đều cao hứng bàn tán: "Đó chính là tân sinh hạng nhất bảng Viêm Thiên sao?"

"Quả thật tuần mỹ, hơn nữa vừa thấy cũng không phải là người tầm thường."

"Người này từ đâu xuất hiện vậy? Nói không chừng là nhân vật quan trọng của thế lực nào đó, cho nên mới không giống người thường như thế."

"Ai biết được chứ?"

Mọi người bàn tán rất náo nhiệt, Vân Thiên Vũ không để ý tới người khác, nàng chỉ đứng chôn chân tại chỗ nhìn về phía Tiêu Cửu Uyên, tuy rằng đã không nhìn thấy bóng hình của Tiêu Cửu Uyên nữa, nhưng nàng vẫn si ngốc nhìn xung quanh.

Nhìn nàng như vậy, khiến hai người Bạch Doanh Doanh và Bùi San ở một bên nở nụ cười, hai người tiến đến chỗ Vân Thiên Vũ nói:

"Bùi Khê, thế nào, bộ dạng Viêm Thiên tuần tú chứ, có phải muội động lòng rồi không?"

"Nhưng tỷ cũng không nên tùy ý động lòng như thế, nghe người ta nói vị Viêm Thiên học trưởng này không thích nữ nhân đến gần, cho nên tỷ nên thừa lúc còn sớm mà chặt đứt tơ tưởng đi, đỡ phải đến lúc đó lại tổn thương."

Vân Thiên Vũ nghe Bạch Doanh Doanh nói xong, trong lòng có chút vui vẻ.

Tiêu Cửu Uyên quả nhiên vẫn giống trước kia, không thích trêu hoa ghẹo nguyệt, phẩm chất này không tồi.

Lát nữa nàng gặp hắn, nhất định phải khen hắn một câu.

Vân Thiên Vũ trong lòng suy nghĩ, miệng nói: "Hai người ít suy nghĩ lung tung, thu dọn một chút, chúng ta lập tức quay về."

"Được."

Bạch Doanh Doanh và Bùi San không nghi ngờ gì, nhanh chóng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời khỏi Ma thành.

Vân Thiên Vũ vẫn đứng tại chỗ nhón chân ngóng nhìn, chờ tin tức của Ngạo Minh và Điều Gia.

Nghĩ đến chút nữa hai người gặp lại, lòng nàng hơi kích động.

Nhưng thời gian trôi qua, Ngạo Minh và Điều Gia vẫn chưa về, trong lòng Vân Thiên Vũ bắt đầu lo lắng.

Sao lại thế này? Tại sao đến bây giờ vẫn chưa đến chứ?

Nàng vừa suy nghĩ trong đầu, Ngạo Minh và Điều Gia đã trở lại.

Nhưng vẻ mặt của hai tên này không tốt lắm, Điều Gia cướp lời nói: "Hu hu, chủ tử, hắn không để ý tới chúng ta, chẳng những không để ý tới

chúng ta, còn đánh bay ta đi."

Nó hoàn toàn không có phòng bị, cho nên mới bị tên kia trực tiếp đánh bay đi, nếu như nó phòng bị, tuyệt đối sẽ không bị hấn đánh bay rồi, hu hu.

Tên khốn này lại đánh nó một lần nữa, mỗi thù lần này của bọn họ lớn như núi, sau này nó nhất định sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời.

Điêu Gia nhanh chóng tố cáo nói: "Chủ tử, chúng ta không cần tên kia nữa, sau này không bao giờ để ý đến hấn nữa, mặc kệ hấn đi."

Vân Thiên Vũ nghe Điêu Gia nói xong, trong lòng liền trầm xuống, chỉ cảm thấy trong phút chốc có một tảng đá lớn đè lên tim nàng. Trong nháy mắt, nàng dường như không thở nổi nữa, nàng khó nhọc hít thở.

Nàng nhanh chóng nhìn Ngạo Minh, Ngạo Minh trầm ổn hơn Điêu Gia, nói không chừng sẽ có phát hiện gì đó.

Tại sao Tiêu Cửu Uyên không nhận ra bọn họ, là vì bên cạnh có người cho nên mới giả vờ sao? Hay là nói hấn cho bọn họ chỉ thị gì đó, sau đó mới đến tìm nàng.

Lúc Vân Thiên Vũ nhìn về phía Ngạo Minh.

Ngạo Minh nhìn thấy trong ánh mắt nàng có sợ hãi, có bất an, có hoảng hốt.

Ngạo Minh đột nhiên rất đau lòng, không muốn nói những chuyện không vui đó với chủ tử nhà mình. Bởi vì nó cảm thấy chuyện này rất có thể sẽ khiến chủ tử nhà mình đau lòng, nhưng nó không thể không nói.

Ngạo Minh suy nghĩ, hơn nửa ngày mới mở miệng nói: "Chủ tử, ta cảm thấy hấn không nhận ra chúng ta nữa. Lúc chúng ta xuất hiện ở bên cạnh hấn, ánh mắt hấn nhìn chúng ta hoàn toàn xa lạ, giống như không

quen biết. Cho nên lúc Diêu Gia giả vờ đánh lén hắn mới bị hắn đánh một cái bay ra ngoài."

"Không nhận ra?"

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1031: Bùì Khê Khóc Rồi

Nghe được tin tức như vậy khiến Vân Thiên Vũ choáng váng, một tiếng nổ lớn vang lên trong đầu nàng, sau đó cơ thể nặng tựa ngàn cân.

Trong nháy mắt sắc mặt nàng trắng bệch, không còn một chút huyết sắc, cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn chân hướng lên trên, chầm chầm lan tỏa khắp cơ thể nàng.

Tay chân nàng đều cứng ngắc.

Trong giây phút này nàng không suy nghĩ được gì, trong đầu nàng chỉ toàn là tin tức kia.

Tiêu Cửu Uyên không nhận ra Ngạo Minh và Điêu Gia, cũng có nghĩ là Tiêu Cửu Uyên sẽ không nhận ra nàng.

Hắn đã quên Ngạo Minh và Điêu Gia, cũng đã quên nàng.

Cho nên hắn mới có thể yên tâm thoải mái ở đây tu luyện, không phải vì muốn bản thân mình mạnh mẽ hơn để đi tìm nàng.

Mà bởi vì hắn đã hoàn toàn không nhớ nàng, hắn đã quên nàng.

Vân Thiên Vũ nhớ lại ngày thành thân, sau khi Tiêu Cửu Uyên đột nhiên mất tích rồi xảy ra bao nhiêu chuyện.

Nàng bị người của gia tộc Thanh Long truy sát, cuối cùng vì tìm một con đường sống mà không do dự nhảy xuống vách núi.

Nàng từ đông đại lục đuổi đến tây đại lục, thậm chí liều mạng luyện tập để vào được học viện Thiên Kinh.

Nàng làm nhiều thứ như vậy, tất cả đều là vì hắn.

Vì để tìm được hắn, sau đó ở bên cạnh hắn.

Nhưng giờ đây lại phát hiện ra sự thật là hắn không còn nhớ nàng.

Mặc dù biết thật ra chuyện này không thể trách hắn, nhất định là người của Thanh Long thế gia đã xóa trí nhớ của hắn.

Những oan ức mà nàng đã phải chịu đựng bỗng trào dâng.

Vân Thiên Vũ đứng trong màn đêm, khóc không thành tiếng.

Những giọt nước mắt như những viên trân châu rơi xuống, cuối cùng nàng gào khóc một cách nức nở.

Bạch Doanh Doanh và Bùi San đứng cách đó không xa, nhìn thấy Vân Thiên Vũ khóc vô cùng đau lòng liền hết sức hoảng sợ.

Sao Bùi Khê lại khóc.

Một người mạnh mẽ kiên cường như nàng ấy sao lại khóc rồi.

“Bùi Khê, muội làm sao thế? Đang yên đang lành sao lại khóc, ai đã ức hiếp muội, hãy nói cho chúng ta biết, chúng ta sẽ giúp muội.”

“Đúng vậy, Vân tỷ tỷ, sao đột nhiên tỷ lại khóc?”

Hai người vây quanh Vân Thiên Vũ hỏi.

Đáng tiếc Vân Thiên Vũ không có cách nào nói với bọn họ chuyện của Tiêu Cửu Uyên.

Mặc dù nàng biết tất cả những việc này không thể trách Tiêu Cửu Uyên, nhưng nàng thật sự vô cùng buồn bã vô cùng đau lòng, hơn nữa lồng ngực cũng rất đau, giống như một người đã cố gắng rất lâu nhưng cuối cùng lại tan thành bong bóng.

Lòng nàng trở nên trống rỗng, dường như tất cả mọi nỗ lực của nàng đều đã uổng phí.

Tiêu Cửu Uyên không biết, để tìm hắc nàng đã phải bỏ ra biết bao nhiêu công sức.

Đến bây giờ hắc cũng không hề biết gì cả.

Vân Thiên Vũ nghĩ đến điều này, trong lòng cảm thấy vô cùng buồn bã, khóc càng lớn tiếng.

Trong bóng đêm, không ít người nhìn sang bên này, nhất là khi nhìn thấy một nữ tử khóc vô cùng đau lòng, không để ý đến mọi chuyện xung quanh.

Trong Quỷ thành có rất nhiều người ngạc nhiên nhìn nàng.

“Xem ra người này đã chịu đả kích rất lớn nên mới buồn bã như vậy.”

“Nhất định là áp lực quá lớn, sẽ không làm ra chuyện gì kích động đấy chứ.”

Mọi người đều bàn tán xôn xao, Bùi San và Bạch Doanh Doanh vội vàng đưa tay kéo Vân Thiên Vũ đứng lên đi ra khỏi Quỷ thành.

Đến khi ra khỏi Quỷ thành không có ai nữa, hai người mới dừng lại quan tâm hỏi han Vân Thiên Vũ.

“Bùi Khê, cuối cùng tỷ đã xảy ra chuyện gì vậy.”

“Nhìn thấy mọi đau lòng như vậy khiến chúng ta muốn khóc.”

Nếu Bùi Khê là người hay khóc thì cũng thôi.

Nhưng bọn họ hiểu rất rõ Bùi Khê không phải là người hay khóc lóc, bây giờ khóc thương tâm như vậy chắc hẳn trong lòng nàng ấy đang thật sự rất đau lòng.

Sau khi khóc xong, tâm trạng Vân Thiên Vũ đã dễ chịu hơn nhiều, nghe thấy những lời hỏi han của Bạch Doanh Doanh và Bùi San khiến nàng cố sức giấu nỗi đau trong lòng, chậm rãi nói.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1032: Ta Muốn Gặp Hắc

“Ta không sao, chỉ là đột nhiên nhớ lại một chuyện khó chịu ngày trước, cho nên mới đau lòng, sau khi khóc thì thấy tốt hơn nhiều rồi.”

“Muội nói ra đi, nói ra không chừng sẽ dễ chịu hơn một chút.”

Vân Thiên Vũ nhìn Bùi San và Bạch Doanh Doanh rồi chậm rãi mở miệng:

“Trước đây ta có một vị hôn phu, tình cảm của hai chúng ta rất tốt, đã định xong ngày đại hôn, nhưng trong ngày đại hôn thì không thấy hắc đâu nữa, sau đó ta tốn biết bao công sức mới tìm được hắc, nhưng hắc lại...”

Vân Thiên Vũ nói đến đây thì không nói được nữa.

Chỉ cần nghĩ đến việc Tiêu Cửu Uyên đã quên nàng, tim nàng lại đau đến mức không thể nào thở được, vô cùng khó chịu.

Thật ra khi lần đầu tiên nhìn thấy hắc, cảm giác đầu tiên của nàng chính là lao đến trước mặt hắc, ôm hắc thật chặt và nói với hắc rằng nàng đã nhớ hắc biết bao nhiêu, để tìm được hắc, nàng đã trải qua biết bao khó khăn, vất vả.

Nhưng bây giờ việc gì cũng không làm được, cho nên nàng mới không nhận được mà rơi lệ.

Bùi San và Bạch Doanh Doanh cuối cùng đã hiểu vì sao Vân Thiên Vũ lại khó chịu như vậy.

Hóa ra là gặp phải chuyện lớn như thế.

Khó trách Bùi Khê tính tình lại như vậy, hóa ra là nàng ấy đã gặp phải chuyện lớn như vậy.

“Bùi Khê, đừng khó chịu nữa, sau đó hẳn thế nào?”

“Sau đó hẳn không nhớ ra ta, hẳn đã quên ta rồi.”

Vân Thiên Vũ nói đến đây, nước mắt lại như những hạt trân châu thi nhau rơi xuống.

Trong đầu lướt qua rất nhiều hình ảnh, đều là những cay đắng ngọt bùi của trước kia, nhưng bây giờ thì không có gì nữa.

Nàng đứng trong bóng tối, khóc thầm.

Rốt cuộc Bùi San và Bạch Doanh Doanh cũng biết tại sao nàng lại đau buồn như vậy.

Hóa ra là chuyện như thế, nếu đổi là ai thì cũng đều rất đau buồn.

Hai người vô cùng yêu nhau, nếu một ngày nọ, người kia quên đi mình thì sao có thể không buồn bã, không đau khổ cơ chứ.

“Bùi Khê, đừng buồn nữa, ta nghĩ hẳn sẽ khôi phục lại trí nhớ.”

“Đúng vậy, đây chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, sớm muộn gì thì người đó cũng sẽ nhớ ra tử, Bùi Khê của chúng ta xinh đẹp thế này, cho dù là ai cũng sẽ nhớ ra.”

Sau khi hai người nói xong, Bạch Doanh Doanh đột nhiên nhớ đến một việc.

“Không phải là tỷ có một bằng hữu là luyện đan sư hay sao? Nếu người trong lòng của tỷ mất đi ký ức về tỷ, tỷ có thể nhờ bằng hữu là luyện đan sư kí luyện chế cho tỷ một ít đan dược để hồi phục trí nhớ, nói không chừng có thể làm ý thức của người kia tỉnh lại.”

Bạch Doanh Doanh vừa dứt lời, trái tim Vân Thiên Vũ đập rất nhanh, dường như đã sống lại.

Nàng nhanh chóng suy nghĩ, cảm thấy đây cũng là một cách.

Sở dĩ Tiêu Cửu Uyên không nhận ra nàng nhất định là do người của gia tộc Thanh Long đã giở trò.

Nàng không thể vì điều này mà oán hận, trách móc hẳn.

Bởi vì nàng yêu hẳn nên nàng càng phải giúp hẳn lấy lại trí nhớ.

Vân Thiên Vũ nghĩ đến điều này, trong lòng cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, trên người nảy sinh suy nghĩ.

Tiêu Cửu Uyên, ta nhất định sẽ không dễ dàng vứt bỏ chàng, ta sẽ giúp chàng khôi phục lại trí nhớ.

Trên đời này không ai có thể chia rẽ chúng ta.

Vân Thiên Vũ hạ quyết tâm, nàng muốn đi làm ngay.

Cho nên nàng đã khống chế được nỗi đau của mình, đưa tay lau khô nước mắt trên mặt, ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Doanh Doanh và Bùi San nói: “Hai người về trước đi, ta còn có việc phải làm, lát nữa ta sẽ tự trở về.”

Về mặt hai người lo lắng: “Hay là chúng ta đi cùng muội.”

“Không cần đâu, hai người yên tâm, ta sẽ xử lý tốt mọi việc, ta sẽ không sao đâu.”

Nếu Vân Thiên Vũ đã kiên trì trở lại thì Bùi San và Bạch Doanh Doanh cũng không nói nhiều nữa, hai người đưa tay ôm lấy Vân Thiên Vũ rồi dặn dò nàng phải cẩn thận, sau đó quay người rời đi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1033: Cả Nam Và Nữ Đều Thích

Trong bóng đêm, Vân Thiên Vũ đứng thẳng lưng, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, hít một hơi thật sâu, sau đó ra lệnh cho Ngạo Minh và Điêu Gia: “Hai người đưa ta đi gặp Tiêu Cửu Uyên, ta muốn gặp hắn.”

Cho dù hắn đã quên nàng thì nàng cũng phải gặp hắn, nàng phải giúp hắn điều tra, rốt cuộc cơ thể hắn đã xảy ra chuyện gì, bị người khác dùng được xóa đi trí nhớ hay là còn có huyền cơ khác.

Ngạo Minh vâng lệnh rồi quay người rời đi.

Điêu Gia ở bên cạnh nó không cam tâm, kêu lên: “Chủ tử, chúng ta không cần hắn, hãy vứt bỏ hắn đi.”

Ngạo Minh đuổi chân ra bịt lấy mồm Điêu Gia, đồ ngốc, không nhìn thấy chủ tử đang vô cùng đau buồn sao?

Người còn đắm vào trái tim của người.

Ba con linh thú đi đằng trước dẫn đường, Vân Thiên Vũ đi theo sau, đi thẳng đến Quỷ thành tìm Tiêu Cửu Uyên.

Nhưng Tiêu Cửu Uyên đã cùng mấy người rời khỏi Quỷ thành, tiến thẳng về chỗ ở của các đệ tử ở phía đông.

Vân Thiên Vũ dẫn theo ba con linh thú đi theo đuôi hắn, cùng hắn đi về chỗ ở.

Nàng thấy sắp đến chỗ ở cho những đệ tử mới nhưng Tiêu Cửu Uyên ở phía trước không hề có ý dừng lại, nếu đợi hắn đi vào chỗ ở thì nàng càng không biết phải nói gì với hắn.

Cho nên Vân Thiên Vũ khẽ lắc mình, muốn qua bên đó cản Tiêu Cửu Uyên lại.

Nhưng nàng còn chưa kịp nhảy sang bên đó thì đám người phía trước đang vừa đi vừa cười nói đột nhiên dừng lại, sau đó không đợi Vân Thiên Vũ kịp phản ứng, mấy người từ bốn phương tám hướng đã xông đến.

Vây xung quanh Vân Thiên Vũ, ở phía trước là một bóng dáng cao lớn tuấn mỹ, cao quý nho nhã đang bước đến.

Nhưng đôi mắt đen nhánh dịu dàng ngày trước lúc này đây không hề có một chút tình cảm, toàn thân lệ khí vây quanh, u ám trường mắt nhìn Vân Thiên Vũ.

Nhìn thấy ánh mắt như vậy khiến trái tim Vân Thiên Vũ lạnh như băng, cả người nàng buốt lạnh như đang ở trong hồ nước, toàn thân là một cái lạnh thấu tim.

Nàng tưởng nàng có thể không để ý, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng mà hắn nhìn nàng, nàng vẫn cảm thấy vô cùng kích động.

Trong giây phút này, đầu óc nàng trở nên hỗn loạn, dường như không thể thở nổi.

Mà Tiêu Cửu Uyên một thân y phục màu đen đã đi tới, hắn nhìn Vân Thiên Vũ từ trên cao.

Đôi mắt phượng đen nhánh, hẹp dài của Tiêu Cửu Uyên tràn đầy lo lắng, âm u nhìn nam nhân nhỏ bé ở trước mặt.

Y đi theo bọn họ cả đoạn đường dài để làm gì?

“Người đi theo chúng ta làm gì?”

Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng hỏi.

Khuôn mặt lạnh lùng của hắn, hơi thở lạnh lẽo càng kích động Vân Thiên Vũ.

Nàng chỉ cảm thấy dường như có ai đó đang bóp chặt trái tim nàng, đau đến mức khiến cả người nàng mệt mỏi.

Tiêu Cửu Uyên ở đối diện nhìn chăm chăm vào nàng, đột nhiên hắn thấy trái tim mình vô cùng khó chịu.

Tiêu Cửu Uyên hơi nhíu mày, nhìn vào Vân Thiên Vũ ở trước mặt, sao y lại nhìn hắn như thế?

Giống như hắn đã làm gì có lỗi với y, thậm chí nhìn hắn như thể hắn là người vong ân bội nghĩa.

Hắn có quen y không?

“Người là ai? Sao lại nhìn ta như vậy?”

Giọng nói âm trầm lạnh lẽo của Tiêu Cửu Uyên vang lên.

Vân Thiên Vũ còn chưa kịp nói buông nàng ra thì những người đang vây xung quanh nàng đã lên tiếng:

“Lão đại, người còn không nhìn ra sao? Tên tiểu tử này thích người, cho nên người là người cả nam cả nữ đều thích.”

“Ha ha, lão đại người thật quá xuất chúng rồi, không những được nữ nhân theo đuổi mà ngay cả nam nhân cũng bị người hấp hồn.”

Mọi người ở xung quanh cười huyên náo, Tiêu Cửu Uyên ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn sang, sau đó trầm giọng quát: “Câm mồm.”

Hắn vừa dứt lời, tất cả người xung quanh đều không dám lên tiếng nữa.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1034: Đồ Hảo Sắc

Tiêu Cửu Uyên quay đầu nhìn Vân Thiên Vũ trầm giọng nói: “Ta hỏi lại người một lần nữa, người đi theo chúng ta để làm gì, nếu không nói thật thì đừng trách ta vô tình.”

Một điều kỳ quái là khi nhìn thấy dáng vẻ đau lòng buồn bã của tên tiểu tử này khiến hắn có một cảm giác khó chịu không thể khống chế được,

Cảm giác này khiến cho hắn không thoải mái.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng hít một hơi thật sâu, bây giờ không phải là lúc đau buồn, nàng phải tra rõ một việc, đó là cơ thể Tiêu Cửu Uyên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Người là Viêm Thiên đúng không? Ta có lời muốn nói với người.”

“Nói đi.”

“Ta có thể nói chuyện riêng với người không?”

Nàng không thể đảm bảo bên cạnh Tiêu Cửu Uyên không có người của gia tộc Thanh Long, cho nên nàng chỉ có thể yêu cầu nói chuyện riêng với hắn.

Tiêu Cửu Uyên nghe vậy thì sắc mặt trở nên không kiên nhẫn: “Nói ngay tại đây.”

Vân Thiên Vũ cắn răng, sau đó trầm giọng nói: “Chuyện này rất quan trọng, cho nên ta muốn nói chuyện riêng với người.”

“Người?”

Đôi mắt của Tiêu Cửu Uyên ánh lên một tia độc ác, hung hăng trừng mắt nhìn Vân Thiên Vũ, hắn đưa tay lên muốn đánh tên tiểu tử này bay ra ngoài, lại dám ra điều kiện với hắn, muốn chết sao?

Nhưng khi nắm đấm vung lên thì hắn lại không thể ra tay giết chết người đang đứng trước mặt hắn.

Nhất là khi y nhìn hắn với ánh mắt vô cùng đau khổ thì trái tim như không còn là của hắn nữa, nó xuất hiện những cảm xúc thật khó nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Khuôn mặt Tiêu Cửu Uyên tràn đầy lo lắng nhìn Vân Thiên Vũ, cuối cùng hắn thu lại nắm đấm, trầm giọng nói: “Đi theo ta.”

Hắn xoay người đi lên phía trước.

Vân Thiên Vũ ở phía sau thở phào nhẹ nhõm, nàng thật sự sợ Tiêu Cửu Uyên sẽ từ chối yêu cầu của nàng trước mặt mọi người, nếu là như vậy thì làm sao nàng có thể giúp hắn kiểm tra tình trạng cơ thể.

Hai người đi được một đoạn rồi dừng lại.

Lúc này, xung quanh không có người cả.

Tiêu Cửu Uyên lạnh lẽo nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Nói đi, rốt cuộc người tìm ta là có chuyện gì.”

Vân Thiên Vũ nhanh chóng đưa tay tháo mặt nạ xuống, lộ ra diện mạo thật sự của nàng.

Nàng mở to mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên: “Chàng có nhớ lại được gì không?”

Tiêu Cửu Uyên nhìn Vân Thiên Vũ, mặt dần dần biến sắc, giọng nói của hắn lạnh như băng: “Người là một nữ nhân. Cho nên người muốn gặp ta, đúng là đồ háo sắc.”

Lời nói của Tiêu Cửu Uyên giống như một cú đấm mạnh vào trái tim của Vân Thiên Vũ.

Trái tim nàng như tan vỡ.

Nàng đau lòng mở miệng: “Cái gì gọi là đồ háo sắc, Tiêu Cửu Uyên, ta trải qua bao khó khăn gian khổ đến tìm chàng, chàng lại quên ta, bây giờ còn nói ta là đồ háo sắc, ta háo sắc thế nào, ta là vị hôn thê của chàng, ta có cần phải háo sắc không?”

Nàng nói xong, không thể kiềm chế được mà bật khóc.

Tiêu Cửu Uyên nghe thấy những lời của nàng liền tức giận, nhưng nhìn thấy bộ dạng khóc lóc đau khổ của nàng.

Hắn lại im lặng, chỉ là trái tim của hắn lại có cảm giác khó chịu.

Tiêu Cửu Uyên không thích cảm giác này, dường như có gì đó khiến hắn không thể khống chế được bản thân.

Rốt cuộc tại sao lại như vậy?

Tại sao hắn lại cảm thấy trong cơ thể của hắn có cảm xúc gì đó không bình thường.

Chẳng lẽ trong cơ thể hắn còn có một người khác?

Tiêu Cửu Uyên nghĩ một lát rồi đột nhiên nghĩ đến những lời Vân Thiên Vũ vừa nói, nàng là vị hôn thê của hắn.

Nàng là vị hôn thê của hắn sao?

Tiêu Cửu Uyên xoay người hai mắt mở to, vẻ mặt khó tin nhìn Vân Thiên Vũ: “Người nói người là vị hôn thê của ta?”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1035: Đầu Ốc Có Vấn Đề

Vân Thiên Vũ ra sức gật đầu.

Đúng vậy, vốn dĩ chúng ta sắp kết hôn nhưng trong ngày đại hôn, chàng bỗng dưng biến mất, cho nên ta đến đây tìm chàng, nhưng có năm mơ ta cũng không ngờ chàng lại quên ta.

Nhưng ta biết chuyện này không thể trách chàng, là người của gia tộc Thanh Long đã làm, nhất định là họ đã xóa trí nhớ của chàng.”

Trong lòng Vân Thiên Vũ vô cùng tức giận, Thanh Long thế gia, các người đều xuống mười tám tầng địa ngục đi.

Một ngày nào đó, Vân Thiên Vũ ta sẽ đem tất cả những đau khổ mà ta đã phải chịu đựng trả lại cho các người, nhất định là như thế.

Nhưng chuyện quan trọng nhất bây giờ là nàng phải thuyết phục được Tiêu Cửu Uyên.

Chỉ có Tiêu Cửu Uyên tin nàng, phối hợp với nàng.

Thì nàng mới có cách để hắc hời phục lại trí nhớ.

Đến lúc đó hắc lại là Tiêu Cửu Uyên của nàng.

Đáng tiếc đây chỉ là suy nghĩ của Vân Thiên Vũ.

Khuôn mặt Tiêu Cửu Uyên tràn đầy vẻ khó tin, bởi vì hắn đã nghiêm túc suy nghĩ nhưng không hề phát hiện có nữ nhân này trong trí nhớ của mình, lại còn là vị hôn thê của hắn nữa, chuyện này làm sao có thể.

Từ nhỏ đến lớn hắn chưa từng tiếp xúc với nữ nhân nào, sao đột nhiên lại có một vị hôn thê chứ.

Có phải đầu óc của nữ nhân này có vấn đề không, lại còn dám nói hắn bị mất trí nhớ, thật sự quá nực cười.

Câu chuyện mà nàng ta bịa ra thật vô cùng lạ lẫm.

“Ta thấy đầu óc của người có vấn đề rồi, lại có thể bịa ra được những lời như thế, vị hôn thê? Ha ha.”

Tiêu Cửu Uyên cười lạnh, khuôn mặt hết sức châm chọc.

Vẻ mặt hắn khiến Vân Thiên Vũ vô cùng kích động.

Vân Thiên Vũ đau lòng nhìn hắn, đôi mắt nàng tràn ngập sự đau đớn, khiến người ta chỉ cần liếc nhìn là có thể biết nàng đang tan nát hết cõi lòng.

Nỗi đau đớn này của nàng truyền đến trái tim của Tiêu Cửu Uyên.

Hắn nhìn nàng, cảm nhận được sự đau đớn của nàng, hắn dường như cũng có cảm giác vô cùng đau buồn.

Hắn chưa bao giờ có cảm giác này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ nữ nhân này đã phù phép hắn?

Tiêu Cửu Uyên nghĩ, quanh thân tràn đầy lệ khí, đôi mắt hắn lạnh băng, trầm giọng mở miệng:

“Ta không quan tâm người là ai, nhưng đừng đến trước mặt ta để giờ trò lừa bịp, còn nói cái gì mà vị hôn thê của ta, ta thấy người cần tìm người khám cho người, xem đầu óc của người có phải là có vấn đề không.

Tiêu Cửu Uyên nói xong nhanh chóng quay người rời đi, không dám ở lại, vì đối diện với nữ tử này khiến hắn phát hiện bản thân có rất nhiều cảm xúc không thuộc về hắn.

Hắn sợ phải đối diện với ánh mắt của nữ nhân này, ánh mắt của nàng dường như có thể làm nhiễu loạn tâm tư của hắn.

Nhìn thấy nàng đau lòng, trái tim hắn cũng không khống chế được mà đau lòng.

Nhưng nữ nhân này có quan hệ gì với hắn?

Vị hôn thê, gặp quỷ rồi, từ hỏ đến lớn hắn không tiếp xúc nhiều với nữ nhân, lấy đâu ra vị hôn thê.

Tiêu Cửu Uyên vừa nghĩ vừa nhanh chóng rời đi, Vân Thiên Vũ ở phía sau nhìn thấy hắn đi liền vội vàng xông đến, tóm lấy tay của Tiêu Cửu Uyên, vội vã nói:

“Người đừng đi, để ta kiểm tra cho chàng một chút, sở dĩ chàng không nhớ ra ta là vì chàng đã mất đi trí nhớ, trí nhớ của chàng đã bị bọn họ xóa đi, hãy tin ta, ta chỉ cần kiểm tra là biết có phải chàng bị bọn họ hạ dược không, nếu đúng như vậy thì ta có thể chữa khỏi cho chàng, giúp chàng khôi phục trí nhớ.

Nhưng tay của Vân Thiên Vũ chưa kịp chạm tới tay của Tiêu Cửu Uyên thì đã bị hắn hung hăng đẩy ra.

Bởi vì Vân Thiên Vũ không hề đề phòng nên bị Tiêu Cửu Uyên đẩy ngã xuống đất.

Tiêu Cửu Uyên ở phía trước không thèm nhìn nàng mà sai bước bỏ đi.

Vân Thiên Vũ ngồi ở dưới đất, nước mắt lăn dài.

Ba con linh thú ở bên cạnh thấy nàng đau khổ như vậy thì vô cùng đau lòng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1036: Bị Đội Một Gáo Nước Lạnh

Chủ tử luôn là người rất kiên cường mạnh mẽ, chưa khi nào rơi lệ, nhưng bây giờ lại thương tâm như vậy, tất cả đều là vì tên Tiêu Cửu Uyên chết tiệt.

Hắn lại dám làm tổn thương chủ tử, bọn chúng phải giết chết hắn.

Ba con linh thú nghĩ vậy liền lắc mình lao thẳng về phía Tiêu Cửu Uyên.

Vân Thiên Vũ ở đằng sau lạnh giọng quát: “Quay lại.”

Ngạo Minh và Điều Gia, còn có cả Tiểu Anh nghe thấy lời của nàng, đành phải quay trở lại.

Ở bên cạnh nàng.

Vân Thiên Vũ đưa tay ôm lấy Ngạo Minh, nàng ngồi ở dưới đất, khóc lóc kể lể.

“Ngạo Minh, hắn không nhớ ra ta, hắn đã quên ta rồi, hắn không tin những lời ta nói, phải làm sao đây? Ta vượt qua bao gian khó mới tìm được đến đây, kết quả hắn lại không nhớ gì hết, cái gì cũng quên hết, hơn nữa hắn còn không tin những lời ta nói, làm sao ta có thể giúp hắn khôi phục trí nhớ.”

Tiêu Cửu Uyên không tin nàng thì sẽ không đồng ý cho nàng kiểm tra giúp hần.

Đương nhiên cũng sẽ không cho nàng chữa trị cho hần.

Vậy thì làm sao hần có thể khôi phục trí nhớ, nhớ lại những chuyện của bọn họ trước đây.

Ba con linh thú đi cùng Vân Thiên Vũ nói:

‘Nếu hần đã quên chủ tử thì chủ tử cũng đừng để ý đến hần.

Cho dù sau này hần nhớ lại thì chủ tử cũng không cần hần nữa.

Để cho hần phải hối hận.”

Vân Thiên Vũ khóc, trong lòng vô cùng buồn bã, nàng nhớ lại những lời Tiêu Cửu Uyên nói trước đây.

Vũ nhi, đừng rời bỏ ta, đừng rời xa ta, nàng phải ở cạnh ta suốt cả cuộc đời

Hần của trước kia, bên cạnh chỉ có nàng, chỉ có nàng.

Nếu nàng không cần hần nữa, một ngày nào đó hần tỉnh lại thì sẽ đau lòng đến mức nào.

Nghĩ đến việc hần sẽ đau lòng, nàng lại cảm thấy không nỡ.

Nếu bây giờ hần tỉnh táo mà nói với nàng hần không thích nàng, không yêu nàng nữa thì nàng sẽ bước đi không hề do dự.

Nhưng bây giờ hần căn bản không nhớ những chuyện trước kia, cho dù nàng có đau lòng thế nào cũng không thể trách hần.

Tất cả đều do gia tộc Thanh Long giở trò. A a, gia tộc Thanh Long, Vân Thiên Vũ ta thề tuyệt đối sẽ không để cho các người yên.

Vân Thiên Vũ còn đang nghĩ thì phía trước có người hỏi Tiêu Cửu Uyên:

“Lão đại, tiểu tử kia là thế nào? Y đã nói chuyện gì với huynh?”

“Không cần để ý, chỉ là một kẻ điên đầu óc có vấn đề.”

Cùng với tiếng nói chuyện thì người cũng đi xa dần.

Nước mắt lại lăn dài trên mặt của Vân Thiên Vũ, kẻ điên, nàng không phải là kẻ điên.

Tiêu Cửu Uyên, người đầu óc có vấn đề phải là chàng, là chàng, không phải là ta.

Là chàng đã quên đi tất cả mọi chuyện giữa chúng ta, không phải là ta.

Hôn này ta không so đo tính toán với chàng, nhưng đợi khi chàng nhớ lại, ta nhất định sẽ tính với chàng món nợ này.

Vân Thiên Vũ hung hăng thề, sau đó quay người dẫn ba con linh thú về chỗ ở.

Lúc này nàng giống như bị dội một gáo nước lạnh, hoàn toàn yên lặng, không hề vui vẻ giống như lúc bán đơn được.

Vân Thiên Vũ đưa ba con linh thú về viện tử khu nguyệt số ba mươi sáu

Bạch Doanh Doanh và Bùi San đang ở cửa viện chờ nàng.

Nhìn thấy bộ dạng của nàng khiến họ hoảng sợ.

Bộ dạng của Bùi Khê như vậy rất ít gặp.

Sắc mặt tái nhợt, mắt đỏ, cả người vô cùng lạnh lẽo, còn nghiêm trọng hơn cả lúc trước.

“Bùi Khê, muội sao vậy? Sắc mặt sao lại khó coi thế?”

“Tỷ lại khóc rồi, mắt lại sưng đỏ lên như quả đào rồi.”

Vân Thiên Vũ không một chút tinh thần, lắc đầu nói: “Không sao, ta rất mệt, muốn đi ngủ.”

Nàng nói xong liền đi đến phòng mình.

Bạch Doanh Doanh và Bùi San vội vàng đi theo sau nàng, cùng nàng đi về phòng.

Trên đường không ai mở miệng hỏi nàng, hôm nay tâm trạng của Bùi Khê đã rất tệ, nếu các nàng còn hỏi nữa thì nàng ấy sẽ càng cảm thấy phiền lòng, cho nên chỉ bằng không hỏi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1037: Gia Nhập Viêm Minh

“Bùi Khê, mọi tắm rửa rồi nghỉ ngơi thật tốt đi, ngày mai sẽ không có chuyện gì nữa.”

“Đúng vậy, đừng nghĩ gì cả, ngủ trước rồi nói sau.”

Vân Thiên Vũ gật gật đầu, đi vào phòng cũng chưa tắm rửa gì, nằm bất động trên giường.

Ngoài phòng, đám người Lâm Thanh Dương nghe được động tĩnh chạy đến, quan tâm hỏi tình hình của Vân Thiên Vũ: “Bùi Khê làm sao vậy?”

“Có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Không sao, không sao, mọi ấy chỉ hơi mệt thôi, để mọi ấy ngủ trước, chúng ta đừng quấy rầy mọi ấy.”

“Đúng đó, hôm nay đủ mệt rồi, mọi người cũng đi nghỉ đi.”

Vân Thiên Vũ nằm nghiêng trên giường, vẫn không nhúc nhích, dần dần mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Bơ vơ lẻ loi, hoàn toàn như một đứa trẻ không ai cần.

Trong phòng, tam linh thú nhìn thấy nàng như vậy, rất đau lòng, mỗi người đều thầm mắng Tiêu Cửu Uyên.

Sau đó là mắng người của Thanh Long thế gia.

Sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ xử lý những người ức hiếp chủ tử.

Một đêm nay Vân Thiên Vũ cũng không ngủ ngon, nửa mê nửa tỉnh, thức giấc vài lần.

Trời sắp sáng mới ngủ say, lúc trời vừa sáng đã tỉnh lại.

Nhưng mà sau khi trải qua một đêm khó chịu.

Sau khi trời sáng tâm trạng của nàng đã tốt hơn nhiều, đêm qua đột nhiên biết được Tiêu Cửu Uyên đã quên nàng, nàng đau khổ nói không nên lời.

Nhưng sau khi trải qua một đêm rối rắm, bây giờ nàng đã suy nghĩ rõ ràng.

Tuy rằng Tiêu Cửu Uyên quên mất nàng rất đáng giận, nhưng lúc này nàng tuyệt đối không thể buông tay hắn.

Nàng hiểu Tiêu Cửu Uyên, hắn đã quên nàng rồi, nếu hắn không quên nàng.

Hắn tuyệt đối sẽ không khiến nàng đau khổ, buồn bã.

Cho nên nàng nhất định phải nghĩ cách khiến cho hắn tin tưởng nàng, sau đó nàng ra tay giúp hắn khôi phục trí nhớ.

Chỉ là trước mắt nên làm như thế nào để hắn tin nàng đây.

Căn bản bây giờ đầu óc hắn không minh mẫn, hoàn toàn không tin lời nàng nói.

Nàng nên làm như thế nào đây?

Vân Thiên Vũ cẩn thận suy nghĩ, sau đó mắt nàng sáng lên, nghĩ ra một chủ ý.

Trước mắt các môn phái tuyển chọn người mới, Tiêu Cửu Uyên thân là lão đại của Viêm Minh, Viêm Minh chắc chắn cũng thu nạp môn sinh, vậy nàng chỉ cần gia nhập Viêm Minh là được rồi.

Nghĩ ra chủ ý, trong lòng nàng thả lỏng hơn nhiều, dậy xuống giường, tìm một bộ y phục để thay, sau đó tự dịch dung.

Dọn dẹp xong mọi thứ, Vân Thiên Vũ mở cửa đi ra ngoài.

Nàng vừa đi ra ngoài, lập tức nhìn thấy rất nhiều người đang đứng bên ngoài, Lâm Thanh Dương, Bạch Hàn Tinh, Bạch Doanh Doanh, Bùi San đều đang đứng chờ, vẻ mặt của mỗi người đều đang lo lắng.

Nhìn thấy nàng đi ra, vài người lập tức đi qua, quan tâm hỏi: “Bùi Khê, muội không sao chứ?”

Vân Thiên Vũ nghĩ thông rồi, nàng hơi nhếch khóe miệng, nhìn mọi người trước mặt nói: “Yên tâm, muội không sao rồi, ngày hôm qua chỉ là ngoài ý muốn một chút, khiến cho mọi người lo lắng rồi, sau này sẽ không như vậy nữa.”

“Đúng rồi, hôm qua muội bán được không ít đan dược, đạt được khá nhiều điểm, đúng lúc phân chia cho mọi người.”

Nói xong nàng lập tức nhìn vào lòng bàn tay, sau đó đưa điểm tích lũy cho Lâm Thanh Dương để Lâm Thanh Dương thống nhất chia cho mọi người.

Lâm Thanh Dương tính toán một chút, phân chia cho mọi người, cứ như vậy mỗi người đều rất nhanh có được ba nghìn điểm rồi.

Rốt cục cũng tạm thời không cần lo lắng về phần tích điểm rồi, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó mọi người nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Bùi Khê, cảm ơn muội.”

“Đừng cảm ơn, chúng ta cùng cố gắng nói những điều này để làm gì.”

Vân Thiên Vũ nói xong ngừng một chút rồi nói tiếp: “Đúng rồi, muội có chuyện muốn nói với mọi người, muội muốn gia nhập Viêm Minh, về phần mọi người, bằng lòng gia nhập môn phái nào thì gia nhập môn phái đó đi.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1038: Xem Thường Nữ Nhân

Vân Thiên Vũ dứt lời, Bạch Doanh Doanh và Bùi San liếc nhau một cái, hai người dường như đều có chung suy nghĩ, không phải Bùi Khê thật sự thích lão đại của Viêm Minh rồi chứ.

Đây cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.

Viêm Thiên đó không gần nữ sắc, cho dù nàng gia nhập Viêm Minh cũng chưa chắc có tác dụng.

Nhưng mà đối với chuyện này, bọn họ cũng khó mà nói được.

Chỉ là Bùi Khê gia nhập Viêm Minh, bọn họ cũng không nên tách ra, huống chi Viêm Minh đó quả thật không tệ.

Trước mắt Viêm Thiên là người mới, nếu bọn họ gia nhập Viêm Minh cũng không ai dám tùy ý ức hiếp.

Hai người Bùi San và Bạch Doanh Doanh: “Chúng ta cũng gia nhập Viêm Minh cùng muội.”

Bùi Văn Tuấn và Bùi Văn Húc cũng không phản đối nói: “Chúng ta cũng gia nhập Viêm Minh.”

Cứ như vậy đám người Lâm Thanh Dương cũng không nói thêm gì nữa, mấy người lập tức trầm giọng nói: “Chúng ta cùng gia nhập Viêm Minh đi.”

Vân Thiên Vũ hơi bất ngờ, cười khê: “Được, vậy chúng ta cùng gia nhập Viêm Minh.”

Chỉ là đợi bọn họ đến nơi ở của Tiêu Cửu Uyên, nói muốn gia nhập Viêm Minh.

Người của Viêm Minh trả lời: “Viêm Minh chúng ta chỉ nhận nam đệ tử không nhận nữ đệ tử, nữ đệ tử mời về cho.”

Vân Thiên Vũ tròn mắt, không nghĩ tới Viêm Minh lại có quy tắc như vậy, mặc dù có quy tắc như vậy nhưng nàng rất thích.

Bởi vì điều này chứng tỏ, rất nhiều người ái mộ Tiêu Cửu Uyên đều bị chặn ngoài cửa.

Nhưng như vậy cũng đồng nghĩa với việc nàng không có cách tiếp cận hẳn rồi, nếu như không có cách tiếp cận hẳn, làm thế nào để giúp hẳn tra rõ tình trạng của bản thân, làm thế nào để khôi phục trí nhớ.

Cho nên nàng nhất định phải gia nhập Viêm Minh.

Ánh mắt Vân Thiên Vũ kiên định nhìn người của Viêm Minh nói: “Các người dựa vào cái gì mà không cho nữ nhân gia nhập, các người đang xem thường nữ nhân chúng ta, ta muốn gặp lão đại của các người.”

Vân Thiên Vũ vừa dứt lời, đối phương cười mờ ám.

Ánh mắt đó biểu thị một cách trắng trợn, Vân Thiên Vũ cũng là một người si mê lão đại của bọn họ.

Người nọ vừa cười vừa nói: “Lão đại của chúng ta không gặp nữ nhân.”

Vân Thiên Vũ trừng mắt người này mấy lần, sau đó xoay người âm thầm ra lệnh cho Điều Gia: “Xem xem Tiêu Cửu Uyên đang ở đâu, lập tức

đưa ta đến đó.”

Điêu Gia không để ý tới tên kai, nhưng nghe mệnh lệnh của chủ tử, lại không dám không để ý tới.

Cuối cùng ngao ngao một tiếng, mạnh mẽ lắc mình đi.

Phía sau Vân Thiên Vũ mau chóng đi theo, một đường đi thẳng đến sân số 1, lên căn phòng trên lầu cao nhất.

Phía sau sắc mặt Viêm Minh đệ tử thay đổi, muốn tiến lên ngăn chặn.

Hai người Lâm Thanh Vương và Bạch Nhược Trần mau chóng tiến lên kéo mấy tên đệ tử lại, về mặt thành thật nói với bọn họ: “Chúng ta thảo luận vấn đề này, tại sao Viêm Minh các người không nhận nữ đệ tử vậy? Nữ nhân có thể đậu học viện Thiên Kinh, chắc chắn năng lực hơn người, tại sao không thể gia nhập Viêm Minh.”

Phía trước Vân Thiên Vũ đi theo sau Điêu Gia đi thẳng đến căn phòng trên lầu cao nhất.

Điêu Gia nói: “Nếu không có gì ngoài ý muốn, người đó đang ở bên trong.”

Vân Thiên Vũ cảm thấy vui vẻ mau chóng nói: “Viêm Thiên, người ra đây cho ta, Viêm Minh các người dựa vào cái gì mà không thu nhận nữ đệ tử, đây là người đang xem thường nữ nhân, ta muốn phản đối.”

"Ta muốn gia nhập Viêm Minh, nếu người không đồng ý, ta sẽ không đi."

"Hôm nay người nhất định phải cho ta một lời giải thích."

Vân Thiên Vũ nói vậy không kinh động được Tiêu Cửu Uyên đi ra ngoài, mà trái lại khiến các đệ tử khác kinh động.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1039: Có Giỏi Thì Đánh Chết Ta Đi

Đệ tử viện thứ nhất ùn ùn tuôn ra xem trò hay, rồi có người bắt đầu xua đuổi Vân Thiên Vũ.

"Con ma lem này chui ra từ đâu vậy, thế mà cũng đòi vào Viêm Minh chúng ta, không phải ai muốn vào Viêm Minh chúng ta là cũng vào được đâu nhá!"

"Mà dù có chiêu sinh thì cũng chỉ nhận nữ đệ tử xinh đẹp chứ chẳng nhận con ma lem như người đâu."

Nghe mấy câu đó, toàn thân Vân Thiên Vũ toát lên hơi lạnh, sắc mặt xấu đi, tức giận gườm mắt nhìn bọn họ, nàng đang bức bối trong lòng, lại nghe những lời đám choai choai này nói, thì tâm trạng càng kém hơn.

Nàng đương chuẩn bị lên tiếng, thì cánh cửa trước mặt bỗng bị ai đó đứng trong kéo giật ra.

Tiêu Cửu Uyên trong bộ xiêm y màu tím nhạt bước ra khỏi cửa, quanh người hắt tỏa ra lệ khí, đường nét anh tuấn trên gương mặt bao trùm trong làn khí đen xịt, mắt ngợp hàn khí, lạnh lùng trừng Vân Thiên Vũ: "Cút xéo ngay cho ta, còn đứng đây nói nhảm nữa thì xem ta có bỏ qua cho người không!"

Dù nàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, muốn đến bên chữa khỏi chứng mất trí nhớ giúp hắn, nhưng khi nghe giọng nói lạnh lùng vô tình đó thì lòng

vẫn khó chịu, ánh mắt nàng chìm trong đau đớn, khóa chặt lấy hắn.

Nhìn vẻ mặt của Vân Thiên Vũ, cảm giác bứt rứt đó lại dấy lên trong lòng Tiêu Cửu Uyên. Điều này khiến hắn thấy buồn bực, khuôn mặt đầy vẻ ngờ vực, tối qua khi nhìn thấy nữ nhân nọ hắn đã có cảm giác này, sao bây giờ nhìn thấy nữ nhân này cũng lại có cảm giác này, lẽ nào trái tim hắn đã hỏng hóc, không đối mặt với nữ nhân được sao?

Tiêu Cửu Uyên đang nghĩ liên miên, bỗng như nhớ tới cái gì đó, nhìn xoáy vào mắt Vân Thiên Vũ. Đôi mắt của nữ nhân tối qua từ từ hiện lên trong trí óc hắn, hóa ra nữ nhân này chính là nữ nhân tối qua.

Nhận ra Vân Thiên Vũ là nữ nhân tối qua, Tiêu Cửu Uyên thầm tức trong bụng.

Nữ nhân này muốn làm gì đây, tối qua thì chạy tới nói với hắn nàng ta là vị hôn thê của hắn. Sáng ra lại lắt mình biến thành một kẻ quái dị, năng nặc đòi vào Viêm Minh của hắn.

Rốt cuộc nàng ta muốn làm gì, hoặc nên nói là nàng ta muốn theo đuổi hắn. "Lại là người."

Nghe hắn nói thế, Vân Thiên Vũ biết hắn đã nhận ra nàng, bèn thủng thẳng nói: "Đúng là ta, ta muốn vào Viêm Minh của các người."

Tiêu Cửu Uyên phủ phàng từ chối: "Chẳng lẽ người không nghe thấy bọn họ nói gì sao? Viêm Minh không nhận nữ nhân."

Nói rồi hắn dậm bước quay vào, Vân Thiên Vũ đứng sau cất giọng kiên định: "Ta muốn vào Viêm Minh, nếu người không chịu nhận ta thì ta sẽ không đi, ta sẽ bám riết lấy người đến khi nào người đồng ý mới thôi."

Nàng vừa dứt lời, kẻ sắp sửa vào viện đằng trước dừng bước, chậm rãi quay người lại.

Giờ phút này người hắc đầy hơi thở hung tàn của cơn giông bão, đôi mắt phượng dâng trào sát khí chết chóc: "Người dám cả gan uy hiếp ta à? Người cho rằng uy hiếp ta là ta sẽ cho người vào Viêm Minh sao?"

Nói đến cuối, giọng hắc trở nên hung ác: "Xéo ngay, nếu không thì đừng trách ta ra tay với người."

Vân Thiên Vũ nhìn bộ dạng tuyệt tình của hắc mà thấy lòng tủi thân ghê gớm.

Nàng mở to đôi mắt trong veo đầy đau đớn nhìn Tiêu Cửu Uyên, nói rành rọt từng chữ: "Được, vậy người xuất thủ đuổi ta đi, khi nào trái tim ta vỡ đến chẳng vá lại nổi, thì ta sẽ đi, không bao giờ tới quấy rầy lấy người nữa."

Nghe nàng nói vậy, Tiêu Cửu Uyên nghiêm mặt, giơ tay nắm lại thành quyền, đánh một quyền mạnh bạo về phía Vân Thiên Vũ. Hắc không tin nữ nhân này lại không bỏ đi.

Nhưng khi nắm đấm của hắc sắp tới mặt nữ nhân này thì nàng vẫn bướng bỉnh đứng lì ra đấy, vẫn nhìn hắc với đôi mắt đen láy đọng đầy nỗi đau đó.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1040: Người Rượt Đuổi Kẻ Trốn Chạy

Ánh mắt đó làm con tim hắn rối loạn, trong một tích tắc còn xen cả cảm giác nhói đau. Cơn đau đó kéo năm dăm của hắn dừng lại, hắn hăm hừ trừng nữ nhân trước mặt, muốn xuống tay nhưng làm cách nào cũng không hạ năm dăm được. Cuối cùng hắn cúi kinh thu tay lại, quay ngoắt người đi.

Hắn vừa đi vừa nói: "Người thích ở lại thì cứ ở lại, dù sao thì ta cũng không đồng ý nhận nữ nhân như người vào, huống hồ còn là một nữ nhân điên."

Nói rồi hắn sai bước xăm xăm bỏ đi.

Thoạt tiên Vân Thiên Vũ buồn bã nhìn theo hắn, hắn vẫn không chấp nhận nàng, lòng buồn tê tái. Nhưng chỉ chốc lát sau, nàng đã bật cười.

Đám đệ tử Viêm Minh đứng gần đó sững người ngẩng đầu lên.

Nữ nhân này hóa điên rồi chăng? Người ta muốn đánh nàng ta mà nàng ta còn bật cười, xem ra đúng là y như những gì lão đại nói, đầu óc nữ nhân này không bình thường.

Có điều lão đại cũng lạ lắm, thế mà lại không đánh văng nữ nhân này ra ngoài, với sự hiểu biết trước đây của bọn họ thì hắn đâu phải dạng người dễ dàng bỏ qua cho kẻ khác như vậy. Cho dù đối phương có là nữ nhân, song nếu dám táo tợn xúc xược với hắn, thì cũng bị hắn trả thù y vậy. Bởi

thế rất nhiều nữ nhân trong đám đệ tử mới mến mộ hẳn đấy, nhưng lại chẳng có ai dám tự tiện tiếp cận hẳn.

Bây giờ nữ nhân này theo tới tận cửa, thế mà hẳn lại tha cho nàng ta.

Người nào người nấy cũng đều bắn khoăn ra mặt.

Còn Vân Thiên Vũ thoát tiên buồn bã, sau lại đột nhiên hết buồn là bởi nghĩ tới chuyện Tiêu Cửu Uyên đã dừng tay vào phút chót. Điều đó làm nàng nghĩ ra một chuyện, tuy Tiêu Cửu Uyên đã quên nàng nhưng thật ra sâu trong đáy lòng hẳn vẫn còn tình cảm với nàng, chỉ có điều hẳn không hay biết mà thôi.

Với tính cách trước đây của hẳn, nếu nữ nhân nào dám cả gan đeo bám dai dẳng, thì hẳn đã ra tay đánh bay người đó từ lâu rồi. Vậy mà giờ hẳn không hề đánh nàng, đã thế còn tỏ vẻ mặt bó tay hết cách với nàng. Chứng tỏ thâm tâm hẳn không tài nào gây khó dễ cho nàng được.

Nghĩ tới điều đó, dĩ nhiên Vân Thiên Vũ phải vui mừng, dù Tiêu Cửu Uyên đã quên nàng, song trái tim hẳn vẫn có tình cảm với nàng. Hơn thế nàng còn phát hiện một điều, nếu nàng bày ra vẻ mặt mếu máo chực khóc nhìn hẳn, thì hẳn liền trở nên bất lực.

Hẳn vẫn là Tiêu Cửu Uyên của nàng. Nét cười nơi khóe miệng Vân Thiên Vũ càng đậm hơn.

Nàng vội vàng nhắc chân đuổi theo bóng lưng phía trước: "Viêm Thiên, chờ ta với, người còn chưa nói đồng ý cho ta vào Viêm Minh mà."

"Người mà không đồng ý thì ta không bỏ đi đâu đấy."

Vân Thiên Vũ rượt theo kẻ đằng trước.

Nghe mấy lời của Vân Thiên Vũ, Tiêu Cửu Uyên lập tức thi triển linh lực, tức tốc bỏ đi.

Cuối cùng cảnh một người chạy trốn một kẻ rượt theo đã tạo thành một bức tranh, khiến người người trợn mắt há mồm. Bức tranh khi gió gì thế này?

Có lẽ nào lão đại lại bị một nữ nhân xấu ma chê quỷ hờn dọa cho chạy trốn chết, chẳng phải hãn nê vùng quyền đánh bay nữ nhân này để nàng ta thấy hãn là sợ vỡ mật sao?

Vân Thiên Vũ chẳng thèm để ý tới ai khác, cứ bám nhằng nhằng theo Tiêu Cửu Uyên cả chặng đường.

Tiêu Cửu Uyên chạy thẳng một mạch đến Tu Linh tháp trong góc tây bắc của học viện Thiên Kinh. Vừa đến tháp là hãn nhảy tót vào trong tầng thứ tư ngay.

Vân Thiên Vũ định nhảy vào theo, nhưng nghĩ một hồi lại cảm thấy không được. Bây giờ linh lực tu vi của nàng chỉ mới ở mức nhất tinh linh sĩ, còn Tiêu Cửu Uyên đã là bát tinh linh tướng. Linh lực trong tầng thứ tư quá dày đặc, không thích hợp cho nàng tu luyện, nàng không thể nào vào trong tầng thứ tư của Tu Linh tháp được.

Nghĩ vậy, Vân Thiên Vũ đành thôi.

Hừ, Tiêu Cửu Uyên, nếu chàng không đồng ý nhận ta vào Viêm Minh, ta sẽ bám riết lấy chàng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1041: Thiên Phú Tu Luyện

Vân Thiên Vũ nghĩ rồi sai ba con linh thú trông giữ bốn phía Tu Linh tháp, hễ Tiêu Cửu Uyên đi ra là phải báo lại cho nàng ngay lập tức. Còn bây giờ nàng sẽ vào tầng thứ hai Tu Linh tháp tu luyện.

"Vâng, chủ tử." Ba con linh thú nhận lệnh rồi đi.

Vân Thiên Vũ vừa cắt đặt việc cho ba con linh thú xong, phía sau chợt vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Cả bọn Bùi Văn Tuấn, Bùi Văn Húc, Lâm Thanh Dương thở hồng hộc chạy phăm phăm tới.

Vừa đến, mọi người đã nhìn Vân Thiên Vũ hỏi: "Bùi Khê, Viêm Thiên đâu?"

"Vào Tu Linh tháp tu luyện rồi, chúng ta cũng vào Tu Linh tháp tu luyện đi."

"Trước mắt khỏi phải lo về điểm tích lũy, cứ tu luyện trước hẵng hay."

Nói xong, Vân Thiên Vũ nhìn Lâm Thanh Dương và Bạch Nhược Trần của Bạch gia: "Tu vi của hai người ở mức linh tướng nên không còn thích hợp với tầng thứ nhất thứ hai Tu Linh tháp nữa, hai người hãy vào tầng thứ ba Tu Linh tháp, còn chúng ta vào tầng thứ hai."

"Được."

Mọi người đồng thanh nói, rồi mấy bóng người cùng tung mình vào trong Tu Linh tháp tu luyện.

Vân Thiên Vũ và những người khác đều vào trong tầng thứ hai Tu Linh tháp. Bên trong tầng rất đông người, ai nấy đều yên lặng tu luyện. Vân Thiên Vũ và bọn Bùi Văn Tuấn tự tìm lấy một chỗ ngồi xuống.

Linh lực trong tầng thứ hai vô cùng dày đặc. Vừa bước vào mọi người đã cảm nhận được nguồn linh lực dồi dào lượn lờ khắp tháp. Ai cũng kích động không thốt nên lời, lật đặt ngồi xuống bắt đầu tu luyện.

Vân Thiên Vũ cũng ngồi xếp bằng tu luyện. Nàng vốn định đem ba con linh thú vào cùng tu luyện, nhưng bây giờ chúng chỉ có thể ở ngoài tháp giúp nàng để mắt đến Tiêu Cửu Uyên. Có điều chờ nàng vào được Viêm Minh rồi lại cho chúng vào tu linh cũng được.

Vân Thiên Vũ tu luyện một mạch ba ngày liền.

Trong quá trình tu luyện, con người có thể đạt tới cảnh giới quên mình. Người tu linh có ăn cơm hay không cũng chẳng hề hấn gì, nên chuyển đi này ai trong họ cũng đều ngồi lặng tu luyện.

Trong ba ngày ở lại, có người đi ra, cũng có người bước vào, nhưng người nào vào Tu Linh tháp cũng đều tự giác hạ giọng, chủ yếu để không làm phiền người khác.

Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi mà linh lực tu vi của Vân Thiên Vũ đã tiến triển hết sức thần tốc, từ tu vi nhất tinh linh sĩ nhảy vọt lên tới tam tinh linh sĩ.

Thiên phú tu luyện đến nhường này của nàng, chớ nói người khác phải kinh ngạc, đôi lúc ngay cả nàng cũng thầm ngạc nhiên, cứ như nàng là người tu linh trời sinh không bằng. Sinh ra là đã thích hợp với việc tu luyện

linh lực. Dù không nghĩ thấu được điều kỳ bí bên trong nhưng Vân Thiên Vũ vẫn rất vui mừng.

Chạng vạng của ba ngày sau đó, khi nàng đang tu luyện, thì tiếng của Ngạo Minh bỗng vang lên bên ngoài tháp: "Chủ tử, Tiêu Cửu Uyên đã ra khỏi Tu Linh tháp, đi đến chỗ ở của các đệ tử rồi."

Vừa nghe, Vân Thiên Vũ lập tức mở mắt, im hơi lặng tiếng bước ra Tu Linh tháp.

Mới bước chân ra, nàng đã trông thấy mấy bóng người đang trước vừa trò chuyện vừa đi về phía chỗ ở của các đệ tử.

Nhưng vẫn có một bóng dáng cao lớn rần rỏi là thu hút sự chú ý của người khác nhất trong số đó. Những người bên cạnh đều chỉ làm nền cho hắn, hắn chính là vàng trắng nằm giữa vòng quay của những vì sao, bất kể nơi nào lúc nào cũng đều trở thành tiêu điểm của mọi ánh nhìn.

Vân Thiên Vũ nhẹ nở nụ cười, rảo bước đuổi theo đám người phía trước, vừa đuổi theo vừa gọi giật giọng: "Viêm Thiên, ta muốn được vào Viêm Minh của các người."

Đám người phía trước đứng sững lại, nhất loạt ngoảnh đầu nhìn.

Thấy là Vân Thiên Vũ, Tiêu Cửu Uyên làm thinh không nói, trong khi những kẻ khác lại nhao nhao cất tiếng.

"A đầu này nghe không hiểu tiếng người à, lão đại chúng ta đã bảo không nhận nữ đệ tử, Viêm Minh chúng ta không có nữ."

"Người tưởng mình là ai mà lão đại chúng ta sẽ phá lệ vì người hả?"

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1042: Người Đeo Bám

Vân Thiên Vũ lờm mấy người bên cạnh Tiêu Cửu Uyên một cách bất mãn: “Tại sao lại không được, chuyện gì cũng đều có ngoại lệ, chàng không thể phá vỡ luật lệ vì ta hay sao?”

Nàng nói xong lại nhìn chăm chăm vào Tiêu Cửu Uyên nói: “Viêm Thiên, ta muốn gia nhập vào Viêm Minh.”

Tiêu Cửu Uyên cau mày lại, sắc mặt vô cùng khó coi, người này sao cứ bám dai như đĩa, đuổi thế nào cũng không đi.

Hắn tưởng là thời gian ba ngày cũng đủ để nàng bình tĩnh lại, không ngờ hắn vừa mới xuất hiện nàng lại dính chặt lấy.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ ngợi, lạnh giọng nói: “Không được, Viêm Minh không thu nạp nữ đệ tử, người hãy đến môn phái khác đi.”

“Ta không đi, ta sẽ gia nhập Viêm Minh.”

Vân Thiên Vũ nói một cách kiên định, thần thái của nàng thể hiện nàng sẽ chỉ gia nhập vào Viêm Minh, chứ không gia nhập vào môn phái khác.

Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên trầm xuống, nhìn chăm chăm vào Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ không hề sợ hãi, ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn chăm chăm vào Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên tức giận nói: “Người đừng nghĩ là ta sẽ không đánh nữ nhân, nếu như chọc giận ta, ta sẽ đánh không thương tiếc.”

Vân Thiên Vũ nhìn hắn, đau lòng nói: “Vậy chàng đánh đi.”

Tiêu Cửu Uyên nhìn đôi mắt ngấn lệ của Vân Thiên Vũ, tim chợt nhói đau. Cảm giác này khiến hắn cố gắng nén giận, vô cùng bức bối. Chắc chắn nữ nhân này đã sử dụng chiêu ma thuật yêu mị gì đó, nếu không tại sao hắn lại có cảm xúc như vậy với nàng. Không được, sau này hắn vẫn nên tránh xa nàng thì tốt hơn.

Tiêu Cửu Uyên nghĩ ngợi, xoay người bỏ đi, vừa đi vừa lệnh cho những người của Viêm Minh: “Chặn nàng ta lại, đừng để nàng ta đi theo ta.”

Hắn nói xong xoay người đi tới chỗ trọ của các đệ tử lục khu.

Vân Thiên Vũ ở phía sau muốn theo hắn, đáng tiếc bị mấy người của Viêm Minh chặn đường. Những người này tỏ ra tốt bụng khuyên nàng: “Vị muội muội này, người đừng quấy lấy lão đại nhà chúng ta nữa, nói thật là lão đại nhà chúng ta không thích nữ nhân.”

“Hơn nữa, cho dù lão đại ta thích nữ nhân, cũng không thích người như người, người cho rằng người xứng với lão đại nhà chúng ta sao?”

Người này nói xong nở nụ cười, những người bên cạnh gã cũng cười chế diễu. Vân Thiên Vũ ngẩng đầu trừng mắt nhìn những người đang chặn đường nàng, trầm giọng nói: “Tránh ra, ta muốn đi qua.”

“Vậy người phải cam đoan đừng quấy lấy lão đại nhà chúng ta nữa, ta sẽ để cho người qua.”

Còn nữa, chúng ta có lòng tốt nói cho người biết, nếu chộc giận lão đại của chúng ta, ngay cả nữ nhân lão đại cũng đánh không thương tiếc đâu.”

Vân Thiên Vũ cười lạnh mở miệng: “Vậy tại sao chàng ấy không đánh ta?”

Nàng nói xong những người này đều sửng sốt, đúng vậy, lão đại vô cùng tức giận, tại sao lại không đánh nữ nhân này.

Họ còn nhớ lần trước có một học muội chặn đường hãm thổ lộ, đã bị hãm đuổi đi ngay lập tức.

Vân Thiên Vũ nhìn thấy mấy người này gần người liền lách người đi qua, chạy theo Tiêu Cửu Uyên đang ở phía trước.

Tiêu Cửu Uyên nghe thấy tiếng động sau lưng, gia tăng tốc độ. Dường như hãm chạy như tên bắn, mà sau lưng mấy người Viêm Minh mới kịp thời phản ứng, mau chóng đuổi theo Vân Thiên Vũ ở phía trước.

Ba tốp người tạo thành cảnh tượng rất tráng lệ. Mà cảnh tượng này cũng thu hút sự chú ý của mọi người. Mọi người đều đang bàn tán, suy đoán xem đang xảy ra chuyện gì, trong đó có một số người biết chuyện Vân Thiên Vũ muốn gia nhập Viêm Minh, cho nên đồn đại lung tung. Cuối cùng một đồn trăm, lời đồn đại càng ngày càng lớn.

Mọi người trong khu tân sinh đều biết, một người quái dị của Bạch Hạc thành muốn gia nhập vào Viêm Minh, nghe nói Viêm Thiên cũng bị nàng ta quần lấy không còn cách nào, bây giờ đang phải chạy trốn nàng ta.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1043: Yêu Khí Đầy Minh

“Các người biết gì không? Người quái dị của Bạch Hạc thành lại thích Viêm Thiên, còn ảo tưởng theo đuổi Viêm Thiên, vì muốn theo đuổi Viêm Thiên nên mới đòi gia nhập Viêm Minh.”

“Thật hay giả thế, nữ nhân này thật không biết xấu hổ, rõ ràng xấu như vậy còn muốn đeo bám Viêm Thiên.”

“Viêm Thiên thật đáng thương, lại bị nữ nhân đó đeo bám xoay vòng vòng.”

Tóm lại tất cả mọi người trong khu tân sinh của học viện đều biết chuyện này.

Vân Thiên Vũ cũng không thèm để ý tới người khác, chỉ làm việc của mình.

Dù sao nàng nhất định phải gia nhập Viêm Minh, chỉ gia nhập Viêm Minh nàng mới có thể tiếp cận được Tiêu Cửu Uyên. Nàng mới có thể khiến hãn tin lời nàng nói. Nàng đã từng là vị hôn thê của hãn, hãn mất trí nhớ, nàng sẽ chữa cho hãn.

Nếu nàng chữa khỏi cho hãn, hãn sẽ nhớ lại chuyện trong quá khứ, nếu vẫn khăng khăng không muốn lấy nàng như cũ thì nàng sẽ rời đi mà không nói hai lời. Không bao giờ dây dưa với hãn nữa, quan trọng là hiện tại hãn mất trí nhớ. Nàng không thể không quan tâm đến hãn.

Trước cửa chỗ trọ của các đệ tử số sáu, Vân Thiên Vũ muốn vào trong nhưng bị người cản lại. Năm mươi đệ tử của lục khu đều là người của Viêm Minh, những người này phục tùng mệnh lệnh của Viêm Thiên, đương nhiên sẽ không để cho Vân Thiên Vũ vào trong. Vân Thiên Vũ không muốn vào ngay, chỉ khẳng khẳng đứng chờ ở cửa. Tóm lại Tiêu Cửu Uyên không cho nàng gia nhập vào Viêm Minh thì nàng sẽ không đi. Nàng không tin hẳn có thể nhẫn tâm từ chối nàng,

Vân Thiên Vũ không làm loạn, không ồn ào, yên tĩnh đứng ở ngoài cửa lục khu, những người Viêm Minh cũng không thể đuổi nàng đi.

Cuối cùng mọi người coi như không nhìn thấy, tự lo chuyện của mình, nhưng khi Vân Thiên Vũ muốn vào trong thì lại xông ra cản đường nàng. Vân Thiên Vũ đành phải từ bỏ, an phận đứng ở cửa. Lúc này, chuyện ở lục khu kinh động đến rất nhiều người, mọi người đã vây kín ở công để xem trò vui.

Cái gì cũng đều có thể nói được. Cái gì mà cóc đòi ăn thịt thien nga, đầu óc nữ nhân này bị ngớ ngẩn sao. Cái gì mà si mê cuồng dại, đều là những lời rất khó nghe.

Sắc mặt Vân Thiên Vũ vô cùng khó coi, toàn thân tỏa ra vẻ lạnh lùng, nàng nắm chặt ngón tay.

Từ khi nào nàng lại bị người khác chế nhạo như vậy, nhưng hôm nay lại bị chế nhạo vì Tiêu Cửu Uyên. Nàng thật sự muốn quay đầu lại. Nhưng chẳng lẽ nàng lại từ bỏ như vậy sao? Từ bỏ Tiêu Cửu Uyên sao?

Đã từng, suýt nữa hẳn đã từng là phu nhân của nàng, dù chưa thành thân, nhưng họ đã là phu thê thực sự, chẳng nhẽ nàng lại phải từ bỏ hẳn sao?

Vân Thiên Vũ nghĩ tới thất thần, ở ngoài cửa lục khu, rất nhiều người chen chúc bước vào, lại là hai người Bạch Doanh Doanh và Bùi San.

Sắc mặt hai người không hề tốt, rõ ràng là đã nghe được chuyện từ người khác, nên mới chạy tới đây. Hai người nhìn thoáng qua đã thấy mọi người đang nói xấu sau lưng Vân Thiên Vũ.

Hai người khó chịu, cho nên bước vào, nắm tay Vân Thiên Vũ nói: “Bùi Khê, chúng ta đi, chỉ là Viêm Minh thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người, chúng ta không thèm, chúng ta đi.”

“Đúng đó, Khê tỷ tỷ, không phải là người đứng đầu tân sinh sao? Có gì không bằng người ta, không có ý còn có những người khác, nghe nói Yêu Minh, Tử Môn, còn cả Ma Môn đều rất cừ, chúng ta gia nhập vào là được.”

Giọng điệu Bạch Doanh Doanh vô cùng cứng cỏi, mọi người lại ồn ào.

“Mau lên, lão đại Yêu Minh đã tới.”

Mọi người nhanh chóng nhìn lại, sau đó cả đàn người đi tới, nam tử cầm đầu diện mạo xuất chúng, hết sức ngoan độc, trên đỉnh đầu có cánh hoa nhỏ, đến trước mặt Vân Thiên Vũ.

Gã nhìn Vân Thiên Vũ từ trên cao xuống. Vân Thiên Vũ đã biết người trước mặt là ai, hóa ra là Hắc Yêu người đứng đầu bảng tân sinh. Quả nhiên là yêu khí đầy mình.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1044: Phụ Lòng Tốt

Hắc Yên nhìn Vân Thiên Vũ đầy yêu mị, cười nói: “Nghe nói người muốn gia nhập vào Viêm Minh phải không?”

Vân Thiên Vũ tức giận nói: “Đúng vậy thì sao? Chẳng lẽ phải dè chừng người sao?”

Hắc Yêu kinh ngạc, rất nhiều nữ nhân khi đối diện với gã sẽ sợ hãi, nhưng nữ nhân này không hề sợ hãi, mà lại còn tỏ ra không thèm quan tâm.

Điều này khiến Hắc Yêu vô cùng hứng thú, gã cười tà mị nói: “Rất thú vị.”

“Thế này đi, nếu Viêm Minh không thu nhận người, Yêu Minh ta sẽ thu nạp người, thế nào? Sau này theo Hắc Yêu ta, bảo đảm không ai dám ức hiếp người.”

Hắc Yêu dừng lời, xung quanh bỗng yên lặng như tờ.

Vân Thiên Vũ trực tiếp từ chối: “Ta từ chối.”

Nàng nói xong, mọi người xung quanh đều không còn gì để nói, nữ nhân này không muốn sống nữa sao, lại dám từ chối Hắc Yêu. Hắc Yêu không phải là con người lương thiện gì cho cam, nếu gã ghi hận trong lòng thì nàng sẽ vô cùng phiền phức. Mọi người xung quanh nhìn Hắc Yêu. Nhưng thần thái Hắc Yêu không hề thay đổi.

Đúng lúc này, một giọng điệu châm chọc vang lên, lạnh lùng quát: “Thật sự không biết xấu hổ, lại dám bất kính với Hắc Yêu lão đại như vậy, rõ ràng là muốn chết mà.”

Giọng nói vừa dứt, một vài người đã bước tới. Những người này đều mặc y phục màu đen, dáng vẻ vô cùng lạnh lùng. Nữ tử cầm đầu chẳng những lạnh lùng mà tướng mạo vô cùng xinh đẹp, nhưng sự xinh đẹp của nàng ta tràn đầy lệ khí, khiến cho người ta không dám coi thường.

Sau khi nữ nhân bước tới, đến trước mặt Vân Thiên Vũ chào hỏi Hắc Yêu: “Hắc Yêu, để tiểu muội thay người dạy dỗ nữ nhân không biết tốt xấu này nhé.”

“Hong Thù muội muội có lòng như vậy sao? Muội ra mặt giúp ta, hay là ra mặt giúp tên Viêm Thiên kia vậy?”

Lời nói vừa dứt, sắc mặt của nữ tử Hong Thù cảm thấy hết sức lúng túng, nhưng lại nhanh chóng khôi phục lại bình thường. Nàng ta nhìn Hắc Yêu cười nói: “Chẳng lẽ Hắc Yêu lão đại không có ý định cho nữ nhân này một bài học sao?”

Hắc Yêu quay đầu nhìn Vân Thiên Vũ, đôi mắt lóe lên một chút lạnh lùng: “Đúng, phải giáo huấn một chút.”

Phụ lòng tốt của người khác. Gã cho nàng lối thoát mà nàng không thức thời, không phải phụ lòng tốt thì là gì. Hong Thù khẽ cười, từ từ mở miệng: “Huynh đã thấy người này phụ lòng tốt của huynh, vậy hãy để muội thay huynh cho nàng ta một bài học.”

Hong Thù quay đầu cười lạnh nhìn Vân Thiên Vũ. Trong ánh mắt nàng ta có ý xem thường: “Người này si mê cuồng dại, người cho là người cứ bám lấy Viêm Thiên thì y sẽ đồng ý cho người gia nhập Viêm Minh hay sao?”

Lúc trước nàng ta cũng muốn gia nhập Viêm Minh, nhưng kết quả thì sao, không phải cũng bị người ta từ chối đứng ở ngoài cửa sao.

Nếu như người như nàng ta còn bị đứng ngoài cửa, thì nữ nhân này là gì. Không những bộ dáng xấu xí, hơn nữa linh lực lại thấp. Hồng Thù dứt lời, không hề nói thêm gì với Vân Thiên Vũ, đưa tay vận một chương linh lực trong lòng bàn tay, nàng ta khẽ động đậy, nhanh chóng bắn chương về phía Vân Thiên Vũ.

Hồng Thù vừa ra tay, Vân Thiên Vũ đã biết đương nhiên linh lực của nàng ta là lục tinh linh sĩ.

Tuy lục tinh linh sĩ không quá lợi hại, nhưng cao hơn nhiều so với Vân Thiên Vũ. Vân Thiên Vũ mới chỉ là tam tinh linh sĩ, nhưng nàng cũng mới chỉ vừa mới luyện tới tam tinh linh sĩ. Linh lực của nàng còn kém hơn so rất nhiều linh lực lục tinh linh sĩ hiện tại của Hồng Thù.

Nhưng linh lực hiện tại của Vân Thiên Vũ cần tôi luyện, đây cũng là một cơ hội tốt. Cho nên thấy Hồng Thù đánh chương tới. Vân Thiên Vũ nhanh chóng đưa tay bắn chương đón lấy chương của Hồng Thù. Ầm một tiếng, hai chương lực chạm vào nhau.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1045: Đi Chết Đi

Linh lực của Vân Thiên Vũ bị vỡ vụn, đồng thời xung chấn của sức mạnh của hai chưởng lực đánh bay nàng. Sau khi nàng bị đánh bay, cảm thấy máu trong ngực không ngừng tuôn trào, vô cùng khó chịu.

Nhưng để tránh mất mặt, nàng đã dùng sức ép khí huyết xuống, đồng thời người trầm xuống, cố gắng ép xuống dưới, cuối cùng khí huyết dần dần chìm xuống dưới, sau khi nàng rơi xuống, nàng vẫn lùi vài bước rồi đứng lại.

Vân Thiên vũ vừa ra tay, Hồng Thù ở phía đối diện cười lạnh: “Tu vi chỉ mới tam tinh linh sĩ, mà muốn đeo bám Viêm Thiên, người dựa vào đâu? Đáng người xấu xí, linh lực thấp, người cho rằng người xứng đáng với Viêm Thiên sao?”

Hồng Thù nói xong, quay người hét vang: “Ngân sương kiếm, lên, giết ả.”

Một trường kiếm màu trắng bạc bay vèo tới, với linh lực cường đại bay thẳng tới chỗ Vân Thiên Vũ. Vân Thiên Vũ biến sắc, nhanh chóng lấy Song Sư Linh hoàn, song sư nhanh chóng tiến tới ngân sương kiếm. Nhưng vì Hồng Thù có linh lực cường đại hơn Vân Thiên Vũ, nên ngân sương kiếm xuyên quan song sư linh hoàn, nhắm thẳng vào người Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ biến sắc, chân nhanh chóng bước thất tinh vô ảnh để tránh ngân sương kiếm. Nhưng dường như ngân sương kiếm có mắt, bám

riết lấy nàng. Sắc mặt Vân Thiên Vũ vô cùng khó coi, trong lòng nhanh chóng nghĩ ngợi xem làm cách nào để phản công.

Đúng lúc này, ngoài kia có người bước tới lạnh lùng, vừa bước vào đã đánh một chưởng lực về phía ngân sương kiếm. Một chưởng đó khiến ngân sương kiếm quay về. Vân Thiên Vũ nhanh chóng nhìn thấy người đang tới, đó là Lâm Thanh Dương, tu vi của Lâm Thanh Dương là nhị tinh linh tướng.

Linh lực của Hồng Thù không bằng y nên ngân sương kiếm đương nhiên vô dụng. Lâm Thanh Dương đứng trước mặt bảo vệ Vân Thiên Vũ, đối mặt với Hồng Thù nói: “Người thật sự nghĩ rằng nàng ấy không có ai che chở mà ức hiếp nàng ấy như vậy sao?”

Lần này Hồng Thù không nói gì, ngược lại Hắc Yêu bên cạnh lại nói: “Chắc chắn, đây chính là anh hùng cứu mỹ nhân sao? Không đúng anh hùng cứu người xấu xí, nhưng đối tượng trong tim người xấu xí này lại là người khác, không phải là người.”

Sắc mặt Lâm Thanh Dương vô cùng khó coi, ngược mắt lên nhìn Hắc Yêu. Hắc Yêu lạnh lùng bước qua, Lâm Thanh Dương nói: “Đây chính là quyết đấu một chọi một, ta hi vọng người đừng nhúng tay vào, nếu người nhúng tay vào, người của Yêu Minh ta sẽ không ngại chơi đùa với người.”

Lúc này, sắc mặt Lâm Thanh Dương vô cùng khó coi, Hắc Yêu nói rất rõ ràng, chỉ đồng ý Hồng Thù và Vân Thiên Vũ quyết đấu. Nếu người khác nhúng tay vào, thì chính là đối đầu với Hắc Yêu, gã tuyệt đối sẽ không buông tha.

Lâm Thanh Dương nghe lời Hắc Yêu nói đang muốn phản pháo.

Vân Thiên Vũ giơ tay, giữ y lại: “Thanh Dương, đây là chuyện của ta, người đừng làm loạn nữa.”

Hắc Yêu là Yêu Minh lão đại, Yêu Minh có rất nhiều người, nếu Lâm Thanh Dương thực sự chọc giận Hắc Yêu, sau này ở trước mặt đệ tử Thiên Kinh, làm gì cũng khó. Nàng không muốn liên lụy tới y, cho nên nhanh chóng ngăn cản y.

Vân Thiên Vũ giơ tay kéo Lâm Thanh Dương lại, nàng nhìn Hắc Yêu từ từ nói: “Hắc Yêu phải không? Món nợ ngày hôm nay ta sẽ ghi nhớ, ngày khác ta sẽ trả lại cho người.”

Hắc Yêu sững sờ, phớt lờ cười ha ha. Vân Thiên Vũ không thèm đếm xỉa tới gã, quay đầu nhìn Hồng Thù. Vừa nãy, Hồng Thù bị Lâm Thanh Dương đánh bật ngân sương kiếm trở lại, cho nên tâm trạng rất khó chịu, lúc này thấy Vân Thiên Vũ nhìn nàng ta.

Đôi mắt hơi đỏ, nàng ta khẽ động đậy, đi thẳng tới chỗ Vân Thiên Vũ. Lần này trực tiếp nói: “Đi chết đi.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1046: Đều Là Mỹ Nam

Một luồng linh lực rất mạnh tập kích vào Vân Thiên Vũ. Vân Thiên Vũ nhanh chóng vươn tay đẩy Lâm Thanh Dương đang ở phía sau, tự giữ tay ngăn linh lực tiến tới.

Linh lực này quá lớn nên linh lực của nàng bị nghiền nát, khí huyết trong lồng ngực trào dâng, vô cùng khó chịu, cuối cùng cũng nhỏ ra một ngụm máu.

Mấy người phía sau la lên: “Bùi Khê.”

Vân Thiên Vũ thấy bản thân mình bị linh lực của Hồng Thù chèn ép nên trọng thương, tâm trạng bối rối, khẽ mở miệng lệnh cho Ngạo Minh và Điều Gia tập kích Hồng Thù. Bây giờ chính là cơ hội của nàng. Tất cả sự chú ý của Hồng Thù đang dồn hết vào nàng, không hề để ý xung quanh, nếu Ngạo Minh và Điều Anh tập kích nàng ta, chắc chắn sẽ đánh trúng.

Vân Thiên Vũ tìm cách động đậy, vừa định hạ lệnh. Ai ngờ nàng chưa kịp hạ lệnh, xoay người đã nghe thấy tiếng gió xoáy, và tiếng nổ ầm ầm.

Một linh lực cường đại đang nổ tung bên cạnh nàng, Hồng Thù cũng bị nổ một linh lực cường đại bên cạnh nàng. Tuy rằng bị linh lực cường đại này bắn ra, nhưng Vân Thiên Vũ cảm thấy linh lực này không uy hiếp tới nàng, cho nên nàng cũng không hề tổn thương gì cả.

Trái lại Hồng Thù lại tổn thương không hề nhẹ, bị linh lực cường đại đó văng ra xa, sau đó ngã ra đất, phun ra một ngụm máu tươi. Nàng ta giãy giụa ngẩng đầu nhìn lên cửa lục khu. Chỉ thấy một dáng vẻ thanh cao tuấn mỹ đứng trước cửa lục khu. Toàn thân người này lạnh lùng, gương mặt đầy vẻ lo lắng, đôi mắt đăm đăm sát khí.

Hắn trầm giọng mở miệng: “Các người cho lục khu là viện nhà mình sao? Lại dám đánh nhau ở đây?”

Tiêu Cửu Uyên mở lời, mọi người xung quanh ngược nhìn. Hồng Thù đứng dậy, nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: “Viêm Thiên, nữ nhân này rất đáng ghét, cho nên ta mới thay huynh xử lý ả.”

“Nàng ta đáng ghét có liên quan gì tới người sao?”

Tiêu Cửu Uyên lạnh lùng mở miệng.

Hồng Thù kinh ngạc, đồng thời rất nhiều người xung quanh kinh ngạc, Viêm Thiên lại đi che chở cho nữ nhân xấu xí này ư? Mọi người nhanh chóng nhìn về phía Tiêu Cửu Uyên, rồi lại nhìn về phía Vân Thiên Vũ, ngấm ngấm phỏng đoán quan hệ giữa họ.

Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên vô cùng khó coi, tức giận quát: “Tất cả rút hết đi.”

Tâm trạng của hắn giờ đây tức giận không thể nói thành lời, vốn đang kiên trì không để ý tới nữ nhân này, nhưng nghĩ tới tu vi linh lực của nàng không thể chịu đựng thêm được nữa, cuối cùng lại chạy tới đây.

Hình như hắn không còn là bản thân mình nữa. Tiêu Cửu Uyên càng nghĩ càng tức giận, đem nạt nhìn mọi người phía ngoài lục khu. Một khi hắn tức giận thì không ai dám tới gần, nhanh chóng bỏ đi.

Nhưng những người này vẫn chưa kịp đi xa, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, một giọng nói vang lên: “Viêm Thiên, người thân là Viêm Minh lão đại, lại dám ra tay đả thương đệ tử của ta, có nên cho Ma Môn chúng ta một lời giải thích thỏa đáng không.”

Lời nói này lại thu hút sự chú ý của những đệ tử đang định rời đi kia, mọi người xôn xao xúm lại xem trò hay.

Nhưng lần này không dám tới quá gần. Ánh mắt của mọi người xung quanh vô cùng tha thiết nhìn tất cả trước mắt. Những người trong tân sinh bảng đều đã tề tựu đông đủ. Thứ nhất là Viêm Thiên, thứ Hai là Hắc Yêu, thứ tư là Ma Ảnh. Ba người đều là mỹ nam. Đều vô cùng phong cách.

Đám người Ma Ảnh còn dẫn thêm vài người từ từ bước tới. Vừa nhìn thấy gã tới, Hồng Thù lại vùng vằng đứng dậy, đi tới phía sau đám người Ma Ảnh.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngư Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1047: Không Thích Nữ Nhân Xinh Đẹp, Thích Nữ Nhân Xấu Xí

Ma Ảnh nheo mắt nhìn Tiêu Cửu Uyên ở trước cửa lục khu, ánh mắt vô cùng ngoan độc. Thật ra gã không muốn nhắm vào người này, nhưng không ngờ người này lại không nhớ gì, không nhớ gì hết. Vậy Vũ Nhi đâu, muội ấy thế nào? Nếu nàng biết người này đã quên muội ấy, muội ấy có đau lòng không.

Nghĩ tới đây, trong lòng Ma Ảnh vô cùng tức giận. Y vẫn luôn muốn xử lý người này, đáng tiếc không có cơ hội, cuối cùng y cũng đã có cơ hội: “Viêm Thiên, tốt nhất là người hãy cho Ma Môn ta một lời giải thích thỏa đáng, nếu không đừng trách Ma Môn ta trở mặt vô tình.”

Tiêu Cửu Uyên kiêu ngạo quát: “Người cho rằng ta sợ Ma Ảnh người sao?”

“Ha ha, không sợ thì hãy làm một trận.”

Ma Ảnh cười ta mị, nhưng nụ cười của y chưa hề tắt. Bóng dáng y đã nhanh chóng cử động, nhanh chóng áp sát Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên khẽ trở bàn tay, vận một chương linh lực trong lòng bàn tay hắc. Hắc đưa tay muốn chiến đấu với Ma Ảnh.

Không ngờ một cơ thể mảnh khảnh nhanh chóng lao tới, chắn trước mặt hắc, như muốn ngăn Ma Ảnh lại. Mà người ngăn Ma Ảnh không phải

ai khác, chính là Vân Thiên Vũ. Nàng không hề muốn Ma Ảnh và Tiêu Cửu Uyên đánh nhau.

Tuy rằng trước đây họ đối đầu, nhưng bây giờ nàng không muốn họ tiếp tục đánh nhau nữa. Bởi học viện này có rất nhiều phần tử nguy hiểm, nếu hai người họ đánh nhau sẽ cho người khác cơ hội. Ví dụ như Hắc Yêu đang trơ mắt nhìn chăm chăm vào họ.

Người này không hề tốt đẹp gì, nếu Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai đánh nhau đến nỗi cả hai bên đều bị thương, như vậy người được lợi là Hắc Yêu. Cho nên nàng không hi vọng họ sẽ đánh nhau.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng lao tới, một chương của Ma Ảnh đánh tới, nhìn thấy liền vỗ vào người nàng. Đầu óc Tiêu Cửu Uyên không kịp suy nghĩ, cơ thể hẫng khẽ động đậy, hẫng lắc mình xông tới kéo lấy Vân Thiên Vũ sau đó đưa tay đối đầu lại với chương của Ma Ảnh.

Rầm rầm, tiếng vang rung trời, linh lực kia nổ thành hố sâu, còn hai người lùi lại phía sau vài bước.

Tiêu Cửu Uyên không thèm để ý tới người khác, mà trừng mắt nhìn Vân Thiên Vũ bên cạnh, tức giận đến cực điểm: “Người điên rồi sao, không muốn sống nữa à, sao lại lao tới, muốn chết cũng đừng chết trước mặt ta.”

Vân Thiên Vũ nghe thấy Tiêu Cửu Uyên tức giận quát mắng, khóe miệng cười tươi. Nàng biết mà, dù Tiêu Cửu Uyên đã quên mất nàng, nhưng trong tâm khảm vẫn yêu nàng. Cho nên khi nàng chiến đấu với Hồng Thù, hẫng mới lao tới. Cho nên khi nhìn thấy nàng bị Ma Ảnh làm bị thương, hẫng mới ra tay cứu nàng. Hẫng vẫn là Tiêu Cửu Uyên của nàng.

Vân Thiên Vũ nở nụ cười, Tiêu Cửu Uyên hoàn toàn tức giận: “Cút đi, sau này đừng xuất hiện trước mặt ta nữa.”

Hắn càng không giống hẳn ngày thường, đều do nữ nhân này mà ra. Vân Thiên Vũ muốn nói chuyện, nhưng Ma Ảnh ở cách đó không xa châm chọc: “Hóa ra Viêm Minh lão đại lại có sở thích này, không mê nữ nhân xinh đẹp, lại thích nữ nhân xấu xí.”

Ma Ảnh vừa nói xong, Vân Thiên Vũ bên cạnh Tiêu Cửu Uyên quay đầu nhìn Ma Ảnh, hét lên: “Câm miệng.”

Nàng nói xong, mọi người xung quanh đều kinh ngạc, toát mồ hôi hột.

Lá gan của nữ nhân này thật sự quá to, đầu tiên là đắc tội với Hắc Yêu, sau đó lại đắc tội với Ma Ảnh.

Sau này nàng có lẽ sẽ chết rất thảm.

Mỗi người đều nói thầm trong lòng.

Mà Vân Thiên Vũ không thèm để ý tới người khác, lắc mình tới chỗ Ma Ảnh, giơ tay kéo y đi.

Ma Ảnh không ngờ nữ nhân này lại có thể đột ngột kéo mình đi, cho nên bị nàng kéo đi.

Nhưng khi y kịp phản ứng nhanh chóng quát: “Buông tay ra, nếu không đừng trách ta không khách sáo.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1048: Tay Năm Tay

Vân Thiên Vũ nghe lời buông tay y ra, nhưng mà hai người đã rời xa người khác một khoảng cách.

Vân Thiên Vũ ngược mắt nhìn về phía Ma Ảnh, chậm rãi nói: “Ma Ảnh, huynh sẽ không đến bằng hữu cũng không nhận chứ?”

Ma Ảnh nghe xong nàng lời nói thì sửng sốt, lại nhớ đến giọng nói của nàng, trên mặt y tràn đầy vẻ khó có thể tin.

“Vũ Nhi? Không thể nào.”

Y cúi đầu nghiêm túc nhìn lại, ngoài nốt ruồi màu đỏ trên mặt, nàng không phải Vũ Nhi thì là ai.

Ma Ảnh cũng chính là Phượng Vô Nhai đã hóa đá, gần ngơ, rất lâu sau, y mới phản ứng lại, đưa tay kéo Vân Thiên Vũ, kích động mở miệng: “Vũ Nhi, thật là muội sao? Muội tới Tây đại lục, còn tới học viện Thiên Kinh?”

“Đúng vậy, muội tới tìm Tiêu Cửu Uyên.”

Phượng Vô Nhai nghe thấy điều này, trong lòng hơi chua xót, nhưng cũng mau chóng khôi phục lại bình thường.

Bởi vì y đã sớm biết người Vũ Nhi thích là Tiêu Cửu Uyên, cho nên chua xót cái gì.

Chỉ là trước mắt Tiêu Cửu Uyên đã mất đi ký ức.

Vũ Nhi làm sao bây giờ?

“Vũ Nhi, Tiêu Cửu Uyên mất đi ký ức, hẳn không nhớ chúng ta.”

“Ta biết, cho nên ta mới muốn gia nhập Viêm Minh, để tìm cơ hội trợ giúp hắn điều tra, xem rốt cuộc hắn đã xảy ra chuyện gì? Là bị người dùng thuốc xóa đi ký ức, hay là chuyện gì khác?”

“Nhưng mà Viêm Minh của hắn lại không tuyển nhận nữ đệ tử.”

Vân Thiên Vũ cô đơn nói. Phượng Vô Nhai ở bên cạnh nhướng mày nhìn nàng, một lát sau, y cười khẽ nói: “Như vậy đi, ta sẽ giúp muội, bảo đảm để muội thuận lợi gia nhập Viêm Minh, thấy thế nào?”

“Thật chứ?”

Vân Thiên Vũ ngạc nhiên mở miệng.

Phượng Vô Nhai gật đầu nói: “Ta nhìn thấy rất rõ, tuy rằng hắn đã quên mất muội, nhưng là tận sâu trong tâm khảm hắn vẫn yêu muội, cho nên lúc này thấy ta muốn đả thương muội, hắn lập tức ra tay bảo vệ muội.”

“Muội xem dựa vào thái độ quan tâm của hắn đối với muội lúc này, cùng với tính hay ghen của hắn, hiện tại cho dù quên mất muội, chỉ sợ trong lòng vẫn còn lưu giữ những ý niệm trước kia.”

Vân Thiên Vũ nghe xong lời của Phượng Vô Nhai, tâm tình dễ chịu không ít.

Phượng Vô Nhai còn vẻ mặt tà mị nói: “Không tin chúng ta thử xem.”

Y nói xong, đưa tay nắm lấy tay Vân Thiên Vũ, vẻ mặt kích động. Mà trong âm thầm, y đang chú ý bộ dáng của Tiêu Cửu Uyên.

Quả nhiên nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên nhú chặt mi lại, sắc mặt đặc biệt khó coi, đôi mắt giận dữ nhìn bọn họ tay trong tay.

Phượng Vô Nhai cười khẽ lên: “Vũ Nhi, xem ra trong đáy lòng hẳn vẫn còn có muội. Cho nên lát nữa muội phối hợp với ta diễn một tuồng kịch, bảo đảm muội thuận lợi gia nhập Viêm Minh.”

Lời của Phượng Vô Nhai khiến cho Vân Thiên Vũ rất vui: “Cảm ơn huynh, Vô Nhai.”

Phượng Vô Nhai nghe tiếng nàng gọi, tâm tình bỗng nhiên thấy rất vui.

Hóa ra thích một người không phải là muốn chiếm hữu nàng, kỳ thật cứ bầu bạn với nàng như vậy cũng tốt.

Thấy nàng cười, tâm tình của y chính là trời nắng, thấy nàng khóc, tâm tình của y chính là trời đầy mây, cho nên yêu một người thật sự là chuyện của riêng mình.

Sau này y sẽ an phận làm bằng hữu của nàng, bầu bạn bên cạnh nàng, cũng không tệ.

“Chúng ta không phải bằng hữu sao? Bằng hữu còn phải khách sáo như vậy à.”

Phượng Vô Nhai bất mãn trừng mắt nhìn Vân Thiên Vũ một cái, sau đó đưa tay lôi kéo nàng đi tới phía trước.

Đợi cho hai người bọn họ đi đến trước cửa khu viện số sáu.

Tất cả mọi người đã hóa đá, si ngốc.

Bọn họ có ý gì đây?

Ma Ảnh sao lại cùng nữ nhân này tay trong tay.

Chẳng lẽ Ma Ảnh đã chấm nữ nhân này.

Phượng Vô Nhai không để ý tới người khác, mà là nhìn Tiêu Cửu Uyên ở khu số sáu rồi nói: “Được rồi, trận chiến hôm nay tạm thời từ bỏ, nhưng sau này nếu người còn làm bị thương người của Ma môn ta, ta tuyệt đối sẽ không để yên.”

Y nói xong cũng không thèm nhìn Tiêu Cửu Uyên, mà là nhìn Vân Thiên Vũ ở trước mặt nói: “Hiện tại ta chính thức mời mọi gia nhập Ma môn chúng ta.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1049: Gia Nhập Viêm Minh

Phượng Vô Nhai vừa dứt lời, người ở bốn phía lại lần nữa ngậy người ngấn ngơ.

Tất cả mọi người đều không rõ chuyện vừa rồi rốt cuộc là có ý tứ gì?

Ma Ảnh không phải tới tìm Viêm Thiên tính sổ sao? Như thế nào cuối cùng chẳng những buông tha Viêm Thiên, mà còn mời sửu bát quái này gia nhập Ma môn.

Trong đám người, Vân Thiên Vũ còn chưa nói gì, đám người Lâm Thanh Dương bên cạnh đã lên tiếng: “Bùi Khê đồng ý đi, chúng ta theo người cùng nhau gia nhập Ma môn.”

Mấy người từ Bạch Hạc thành tới đều kêu lên: “Không sai, chúng ta cùng nhau gia nhập Ma môn, Viêm Minh không nhận nữ đệ tử, chúng ta cũng không gia nhập, có gì ghê gớm chứ.”

“Đúng vậy, không hiểm lạ.”

Nơi này mọi người đang nói, trước cửa khu viện số sáu, sắc mặt Tiêu Cửu Uyên đã khó coi vô cùng.

Hắn muốn quay đầu bỏ đi, không thềm để ý nữ nhân này.

Nàng gia nhập Ma môn cũng tốt, sau này hắn sẽ bớt phiền toái.

Nhưng mà trong lòng hắn không khống chế được mà sinh ra bực bội, đặc biệt là nhìn thấy hình ảnh hai người kia ở bên nhau, hết sức kích thích hắn.

Cảnh này khiến hắn nóng giận đến phát điên, đồng thời muốn tiến lên tách hai người kia ra.

Chính là lý trí nhắc nhở hắn, không nên làm như vậy.

Nữ nhân này rõ ràng chính là người điên, để ý nàng làm cái gì.

Lúc trước thì nói là vị hôn thê của hắn, sau đó lại nói hắn mất trí nhớ, rồi sau đó lại muốn gia nhập Viêm Minh, lúc này lúc nọ ai biết nàng đang làm trò xiếc quỷ gì.

Tiêu Cửu Uyên đang suy nghĩ, xoay người đi đến khu viện số sáu.

Phía sau Vân Thiên Vũ nhìn không được nổi thất vọng trong lòng, đồng thời buồn bực nghĩ, hừ, không cho ta gia nhập Viêm Minh thì kệ đi, ta gia nhập Ma môn cũng tốt.

Chỉ là nàng vừa nảy ra ý niệm này, Tiêu Cửu Uyên lúc này đang đi về phía khu viện số sáu đột nhiên xoay người sai bước đi ra, đi thẳng đến trước mặt Vân Thiên Vũ, trầm giọng nói: “Không phải người muốn gia nhập Viêm Minh sao? Được, ta đồng ý.”

Hắn nói xong, chưa từ bỏ ý định lại bồi thêm một câu: “Nhưng mà sau này không được làm phiền ta.”

Vân Thiên Vũ nghe xong, trong lòng vui vẻ nói không nên lời, chậm rãi nhếch miệng cười.

Quả nhiên là hắn đang ghen.

Tiêu Cửu Uyên thấy bộ dáng của nàng quá ngứa mắt, cuối cùng quay người đi vào khu viện số sáu, không thèm để ý những người liên can phía sau.

Mà lúc này, ngoài cửa khu viện số sáu, mọi người đã hoàn toàn nói không ra lời.

Một sừ bát quái nữ nhân, thế nhưng cuối cùng ai ai cũng muốn cướp nàng về nhập môn.

Nàng tốt đến như vậy sao? Ai cũng nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ, muốn nhìn xem nàng có điểm gì không giống người thường, nhưng nhìn tới nhìn lui cũng không thấy gì.

Vân Thiên Vũ không để ý tới những người khác, mà nhìn Phượng Vô Nhai đang ở trước mặt nói: “Cảm ơn.”

Nếu không có Phượng Vô Nhai trợ giúp, Tiêu Cửu Uyên chưa chắc đồng ý cho nàng gia nhập Viêm Minh.

Phượng Vô Nhai nhướng mày, tà mị cười nói: “Lần sau còn nói lời này, có tin ta sẽ đánh muội không.”

Thần thái lúc hai người nói chuyện, biểu hiện giao tình đặc biệt tốt.

Mọi người xung quanh nhìn thấy hết thảy, không hiểu được chuyện này là sao đây.

Ma Ảnh muốn nhận sừ bát quái này nhập môn, kết quả nàng lựa chọn gia nhập Viêm Minh, mà Ma Ảnh cũng không tức giận chút nào.

Đây là có ý tứ gì?

Bọn họ suy nghĩ không ra.

Phượng Vô Nhai căn bản không để ý tới người khác, mà nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Đi, ta đưa muội trở về, kể ta nghe chuyện của muội.”

“Vâng.”

Vân Thiên Vũ đồng ý, tâm tình đang cực tốt, cùng Phượng Vô Nhai hai người đi tới khu viện số sáu.

Nhưng hai người mới đi được vài bước, Phượng Vô Nhai nghĩ tới một sự kiện, dừng bước chân, hẩn quay đầu nhìn Hồng Thù phía sau, sắc mặt lãnh mị nói: “Người, sau này không còn là đệ tử Ma môn ta, thân là đệ tử Ma môn, thế nhưng vì nam nhân khác, mà vùng tay đánh nhau với người ta, thật là mất mặt Ma môn ta.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1050: Hảo Bằng Hữu

Hồng Thù đứng ngây người, nước mắt uất ức tuôn rơi.

Con người kì dị này có gì tốt chứ? Tại sao hết người này đến người khác ra sức bảo vệ nàng.

A....a... Nàng ta rất muốn giết nàng.

Hắc Yêu bên cạnh Hồng Thù cười liếc nhìn Hồng Thù nói: “Bọn họ đều không cần muội, muội hãy về với Yêu Minh, cha cũng sẽ yêu thương muội.”

Hắc Yêu nói xong, dẫn theo người rời khỏi.

Tất cả mọi người ở trước cổng khu viện số sáu đều bỏ đi.

Mọi người vừa đi vừa bàn tán, rất nhanh sau đó tất cả mọi người khu Tân Sinh đều biết một người.

Người này chính là Bùi Khê, nàng không những là người của Viêm Minh mà còn là bằng hữu của Ma Ảnh.

Cho nên từ giờ về sau bọn họ muốn yên ổn thì không thể đắc tội với nàng.

Vào lúc này Vân Thiên Vũ cũng không biết rằng mọi người đều nghĩ sự việc như vậy.

Nàng chỉ đang quan tâm nói chuyện với Phượng Vô Nhai về những việc xảy ra sau khi bái biệt.

“Lúc trước huynh ở Đông đại lục không phải là không được khỏe lắm hay sao? Sau này sao có thể khỏe mạnh như vậy?”

“Có người giúp ta trị khỏi bệnh rồi, nên ta mới có thể khỏe mạnh được.”

Phượng Vô Nhai khẽ cười, Vân Thiên Vũ nghĩ đến lần cuối cùng hai người gặp mặt, Phượng Vô Nhai ôm chặt lấy người của Thanh Long thế gia, giúp nàng trốn thoát.

“Vô Nhai, cảm ơn huynh cuối cùng đã giúp ta.”

Phượng Vô Nhai khẽ cười, đưa tay lên đánh nhẹ vào Vân Thiên Vũ.

“Toàn nói lời cảm ơn không nên nói.”

“Được rồi, ta sai rồi.”

Vân Thiên Vũ lập tức giơ tay lên để xin tha lỗi.

Phượng Vô Nhai trông thấy bộ dạng này của nàng, vui không nói nên lời.

Như vậy cũng không tệ, từ giờ về sau cứ như vậy mà chung sống.

“Đúng rồi, còn muội thì sao? Sao lại đến Tây đại lục?”

“Bởi vì trước đây Tiêu Cửu Uyên có nói với muội hắn là người của Thanh Long thế gia. Sau đó vào lễ đại hôn của của bọn ta, không thấy tin tức của hắn đâu. Ta đoán là hắn bị người của Thanh Long thế gia bắt đi mất rồi... Cho nên ta tới đây để tìm hắn.”

“Chỉ là ta không ngờ rằng hãn lại...”

Nói đến đây, trong lòng của Vân Thiên Vũ cảm thấy khó chịu, trống vắng hiu quạnh.

Phượng Vô Nhai nhanh chóng nói: “Muội đừng lo lắng, ta tin hãn sẽ nhanh chóng bình phục.”

“Chính vì vậy ta muốn gia nhập Viêm Minh, chính là vì muốn tiếp cận với hãn, lợi dụng thời cơ để truy tìm, rốt cuộc vì sao hãn mất trí nhớ. Bị người khác dùng thuốc hay là bị dùng thủ đoạn nào đó lấy đi hồi ức.”

Vân Thiên Vũ nói đến đây thì dừng lại.

Phượng Vô Nhai nhanh chóng nói: “Từ giờ về sau muội đừng lo lắng, ta sẽ giúp muội”

“Được.”

Hai người nhìn nhau cười, xa xa phía sau có đám người đang đuổi theo, có thủ hạ của Ma môn, còn có Bùi Văn Tuấn, Bùi Văn Húc, Lâm Thanh Dương và một số người khác.

Tất cả bọn họ đều trông thấy phía trước có hai người đang cười nói với nhau, cũng đoán được quan hệ của bọn họ.

Trông thấy dáng vẻ bọn họ có vẻ quen biết nhau, mà còn có tình cảm vô cùng tốt.

Nếu như sau này bọn họ cùng ở học viện Thiên Kinh thì nhất định sẽ rất vui vẻ.

Mọi người đang mãi suy nghĩ, phía trước đã là khu số ba mươi sáu của học viện Thiên Kinh.

Vân Thiên Vũ nhìn Phượng Vô Nhai nói: “Ta đến nơi rồi, huynh quay về đi.”

“Trước mắt ta ở nội khu số ba, nếu muội có chuyện gì thì cho người tới tìm ta, ta nhất định sẽ đến giúp muội. ”

Phượng Vô Nhai nói xong, rồi như chợt nhớ tới điều gì, y lập tức nắm lấy tay của Vân Thiên Vũ, sau đó lấy một phần điểm tích lũy trên tay mình chia bớt cho Vân Thiên Vũ.

“Số điểm tích lũy này muội dùng trước đi, trước mắt đừng tốn công lo lắng về những việc khác, tu luyện linh lực mới là quan trọng nhất. Còn về việc mất trí nhớ của Tiêu Cửu Uyên, chúng ta không cần gấp, bây giờ gấp cũng không có tác dụng gì.”

“À phải rồi, nếu linh lực của muội tiến triển nhanh chóng thì tìm ta hãm bớt linh lực là được rồi.”

“Được.”

Vân Thiên Vũ gật đầu, những hiềm khích trong lòng trước đây đối với Phượng Vô Nhai tan thành mây khói rồi.

Bây giờ Phượng Vô Nhai giống như là bằng hữu tốt của nàng.

“Bây giờ ta quay về, có chuyện gì thì để từ từ nói sau.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1051: Luyện Chế Đan Địa Cấp

Vân Thiên Vũ phát tay, Phượng Vô Nhai liền gật đầu, trong lòng có chút không muốn tách ra, y còn có nhiều chuyện muốn nói với Vũ nhi, nhưng mà ngày còn dài, không vội.

Phượng Vô Nhai mang theo vài tên thuộc hạ của Ma Môn xoay người rời đi.

Đợi đến khi bọn họ vừa đi, đám người Lâm Thanh Dương và Bùi Văn Tuấn lúc trước đi theo lập tức vây quanh lại.

Vài người truy hỏi không ngừng.

"Bùi Khê, người và Ma Ảnh là bằng hữu sao?"

"Trong quá khứ có phải từng quen biết không?"

"Xem ra mối quan hệ còn rất tốt."

Vân Thiên Vũ nhìn những người này, không nhanh không chậm nói: "Ma Ảnh quả thật là một người bằng hữu lúc trước của ta, cho nên nếu như mọi người gia nhập Ma Môn, ta sẽ để y chăm sóc mọi người tử tế, sẽ không để mọi người bị những tân sinh khác ức hiếp."

Vân Thiên Vũ dứt lời, Lâm Thanh Dương và Bùi Văn Tuấn cùng với Bùi Văn Húc trái lại rất cao hứng. Bọn họ đều bằng lòng gia nhập Ma Môn.

Tuy nói Viêm Minh cũng không tệ, nhưng Viêm Thiên kia xem ra sẽ không ở chung được. Bọn họ thật sự không muốn gia nhập Viêm Minh.

Bùi San và Bạch Doanh Doanh vốn nói cùng Vân Thiên Vũ gia nhập Viêm Minh, nhưng trong lòng Vân Thiên Vũ biết Tiêu Cửu Uyên tính tình thất thường, hẳn đồng ý để nàng gia nhập Viêm Minh đã là ngoại lệ, sau này tuyệt đối sẽ không để hai người Bùi San và Bạch Doanh Doanh gia nhập Viêm Minh nữa.

Cho nên Vân Thiên Vũ bảo hai người Bùi San Bạch Doanh Doanh gia nhập Ma Môn. Hai nàng ta sau khi suy nghĩ cũng đồng ý.

Nói thật ra thì họ hơi sợ người tên Viêm Thiên này. Tuy rằng dáng vẻ rất tuấn mỹ, nhưng thật sự khiến người ta áp lực rất lớn, tuyệt đối không giống lão đại của Ma Môn, tính cách của y rất dễ gần.

Cuối cùng mọi người của Bạch Hạc thành ngoại trừ Vân Thiên Vũ ra, tất cả đều quyết định gia nhập Ma Môn.

Vân Thiên Vũ sắp xếp chuyện này xong, nghĩ đến lúc trước Phượng Vô Nhai chia điểm tích lũy cho nàng, nàng nhìn xem thì không khỏi kinh ngạc, bởi vì một lần Phượng Vô Nhai chia cho nàng đến năm vạn điểm tích lũy.

Lúc trước nàng còn vì điểm tích lũy mà ưu sầu, không ngờ bây giờ lập tức trở thành tiểu phú bà rồi.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, lại chia hai vạn điểm tích lũy cho Lâm Thanh Dương, bảo gã chia cho mọi người, kể từ đó, mọi người trong khoảng thời gian ngắn cũng sẽ không phải lo lắng về điểm tích lũy nữa.

Đợi đến khi làm xong việc này, mọi người trở về gian phòng của mình nghỉ ngơi.

Vân Thiên Vũ sau khi trở lại phòng, hoàn toàn thả lỏng bản thân, nàng nằm trên giường lăn qua lăn lại.

Tuy rằng Tiêu Cửu Uyên mất trí nhớ, nhưng nàng có thể khẳng định, trong tiềm thức của hắn vẫn còn thích nàng, không muốn làm hại nàng, điều này khiến nàng hình như thấy được hi vọng, tâm trạng vô cùng tốt.

Tiêu Cửu Uyên, ta càng tiến lại gần chàng thêm gần từng bước, yên tâm, ta sẽ không buông tay chàng, ta nhất định sẽ trị khỏi chứng mất trí nhớ của chàng, như vậy chàng sẽ nhớ ra ta.

Nhưng trước mắt chuyện của Tiêu Cửu Uyên không cần vội, trái lại có chuyện còn gấp hơn.

Lúc trước nàng cự tuyệt Hắc Yêu, lại xung đột với Hồng Thủ. Hai người này nói không chừng sẽ ra tay đối phó với nàng.

Nhưng lúc này tu vi linh lực của nàng không cao, đừng nói đến Hắc Yêu ra tay đối phó với nàng, chính Hồng Thủ ra tay đối phó với nàng, nàng đã không chịu nổi, cho nên một là nàng muốn nhanh chóng tu luyện bộ pháp, hai là muốn luyện chế một ít đan dược để phòng thân.

Lần này nàng định luyện chế đan địa cấp. Phàm là giai đan đối với người tu vi linh sĩ căn bản có tác dụng không nhiều lắm. Nhưng đan địa cấp lại khác, tuy rằng không thể trực tiếp xóa bỏ linh lực giả, nhưng có thể ngăn được linh lực giả, cứ như vậy nàng có thể nắm bắt cơ hội, nàng cùng ba linh thú phối hợp, tất nhiên không sợ linh sĩ tầm thường.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1052: Kẻ Thù Gặp Lại

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, cười khẽ.

Hiện tại trong tay nàng có điểm tích lũy, trong chợ đêm có rất nhiều dược liệu luyện đan. Đêm nay đi đến Ma thành xem thử, dùng điểm tích lũy mua dược liệu trở về luyện chế một ít đan dược. Đúng rồi, luyện chế thêm một ít Hoán Nhan đan để đổi điểm tích lũy.

Vân Thiên Vũ hạ quyết tâm, quyết định trước tiên ngủ một giấc đã.

Chỉ là mắt của cô mới vừa nhắm lại, bên ngoài liền có người mở miệng hỏi: "Bùi Khê có ở đây không?"

Vân Thiên Vũ mở đôi mắt lạnh lùng, nàng hỏi: "Ai?"

"Ta là Cổ Dao của Viêm Minh, lão đại bảo ta đến đưa cho người chút điểm tích lũy."

Vân Thiên Vũ vừa nghe là mệnh lệnh của Tiêu Cửu Uyên, lập tức trong lòng vui vẻ, từ trên giường nhảy xuống, nhanh chóng kéo cửa ra.

Ngoài cửa có một thanh niên dáng người gầy, da ngăm đen đang đứng, quả nhiên là người thường xuyên đi theo Tiêu Cửu Uyên.

"Người tên là Cổ Dao phải không?"

"Đúng vậy, lão đại bảo ta đến đưa cho người chút điểm tích lũy, khắp nơi của học viện này đều cần điểm tích lũy, các người vừa mới đến, điểm tích lũy tương đối khó kiếm."

"Được, thay ta cảm ơn lão đại."

Vân Thiên Vũ lạnh nhạt nói, Cổ Dao nhanh chóng lấy điểm tích lũy từ trên đồng hồ đưa cho Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ liếc một cái, tim hơi đập mạnh.

Nàng cho rằng mình nhìn lầm nên tỉ mỉ nhìn lại một chút, cuối cùng chính xác là mười vạn điểm tích lũy.

Đây không phải nhiều điểm quá rồi à.

"Đây không phải hơi nhiều rồi hả?" Vân Thiên Vũ hơn nửa ngày mới mở miệng nói.

Vẻ mặt Cổ Diêu hơi khó hiểu, thật ra gã cũng cảm thấy lão đại nhà gã có chút kì lạ, bằng không tại sao lại thu nhận một nữ nhân như vậy vào Viêm Minh.

Thu nhận thì cũng thu nhận rồi, chỉ là bị nàng quẩn lấy không có cách nào thoát ra được, nhưng bây giờ vì cái gì mà lão đại lại lập tức tặng mười vạn điểm tích lũy cho nữ nhân này chứ.

Cổ Dao vẻ mặt khó tin, nhưng gã vẫn truyền lời dặn dò của lão đại lại cho nàng: "Lão đại nói, để người đừng chạy loạn chung quanh, trước mắt tranh thủ thời gian tu luyện quan trọng hơn."

"Được, ta biết rồi."

Vân Thiên Vũ cũng biết bây giờ linh lực tu vi của mình quá thấp, trước mắt trong học viện, bất cứ người nào cũng có thể nghiền áp linh lực

của nàng, cho nên nàng vẫn nên dành nhiều thời gian để tu luyện.

"Thay ta cảm ơn lão đại, ta sẽ tranh thủ thời gian tu luyện."

Cổ Dao lên tiếng đáp ứng sau đó liền rời đi.

Ở phía sau, Vân Thiên Vũ đang cầm đồng hồ lên xem, sau đó đóng cửa lại trở về phòng, nằm xuống giường, vui vẻ không ngừng.

Tuy rằng tên kia mất trí nhớ, khiến nàng rất đau lòng, nhưng biểu hiện này của hắn vẫn rất đáng để tha thứ.

Tiêu Cửu Uyên, bởi vì những chuyện vụn vặt này, ta tạm tha cho chàng.

Bởi vì tâm trạng rất tốt, cho nên nàng rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Lúc tỉnh lại, bên ngoài đã là nửa đêm rồi.

Vân Thiên Vũ nghĩ đến chuyện muốn mua dược liệu, nhanh chóng dịch dung, nhảy từ cửa sổ đi ra ngoài, sau đó đi thẳng đến Ma thành.

Bởi vì đã tới Ma thành một lần rồi, cho nên vô cùng quen thuộc.

Trong Ma thành có rất nhiều dược liệu.

Vân Thiên Vũ dùng điểm tích lũy mua rất nhiều dược liệu bỏ vào bên trong Phương Linh giới, sau đó trở về nhà ở tập thể, trốn trong nhà ở tập thể luyện chế Đan địa cấp dược.

Một đêm rất nhanh đã trôi qua.

Nàng ngoại trừ luyện chế một ít độc đan khiến động tác của đối phương chậm chạp trong nháy mắt ra, còn luyện chế một ít Hoán Nhan đan và Dưỡng Nhan Đan, đợi đến khi nàng rảnh có thể đem bán.

Vân Thiên Vũ dọn dẹp tất cả trong phòng xong, nhanh chóng đi ra ngoài xách nước vào, tắm rửa một lát, sau đó mặc y phục tử tế đi ra ngoài.

Ngoài cửa hai người Bạch Doanh Doanh và Bùi San đứng lúc đi tới, nhìn thấy nàng, quan tâm hỏi: "Muốn đi ăn một chút gì không?"

Lúc tu luyện bọn họ không thấy đói, nhưng rảnh rồi liền cảm giác hơi đói, cho nên đi ăn một chút gì đó.

"Được, cùng nhau đi."

Ba người vừa nói vừa đi ra ngoài, ba người vẫn chưa đi đến chỗ ăn cơm đã bị người khác cản đường.

Người cản đường không phải ai khác mà chính là Hồng Thù ngày hôm qua xung đột với Vân Thiên Vũ.

Hồng Thù nhìn thấy Vân Thiên Vũ, thật đúng là kẻ thù gặp lại vô cùng căm tức.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1053: Quyết Chiến Sinh Tử

Hồng Thù giơ lên một phong thư khiêu chiến, trầm giọng nói: "Bùi Khê phải không? Ta, Hồng Thù hạ thư khiêu chiến với ngươi, ngươi dám nhận không?"

Vân Thiên Vũ chưa kịp nói, Bạch Doanh Doanh ở bên cạnh đã kêu lên: "Ngươi dựa vào cái gì mà hạ thư khiêu chiến với Khê tỷ tỷ chứ? Lúc này tỷ ấy mới là tu vi linh lực tam tinh linh sĩ, ngươi đã là tu vi lục tinh linh sĩ, vậy mà lại khiêu chiến với tỷ ấy, đây rõ ràng là cố ý gây sự."

"Bùi Khê, chúng ta đi, không cần để ý tới nàng ta."

Bùi San kéo Vân Thiên Vũ đi, phía sau Hồng Thù hét lên.

"Cái người xấu xí nhà ngươi, tên yếu đuối bất tài, ngươi dựa vào cái gì gia nhập Viêm Minh, dựa vào cái gì quần lấy Viêm Thiên, dựa vào cái gì mặt dày lấy được sự ưu ái của hắn chứ."

Hồng Thù nghĩ nữ nhân như vậy mà lại thuận lợi gia nhập Viêm Minh, liền nổi trận lôi đình.

"Ngươi nếu không nhận thư khiêu chiến của ta thì lập tức rút khỏi Viêm Minh cho ta."

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn nữ nhân ở phía sau không xa, lạnh lùng châm chọc nói: "Ngươi cho rằng ngươi là cái thá gì, ngươi là lão đại của

Viêm Minh sao? Viêm Minh là của người sao? Nói ta mặt dày, người mới là người không biết xấu hổ có được không?"

"Vậy thì người dám nhận thư khiêu chiến của ta hay không, nếu như người không dám nhận thư khiêu chiến của ta, người chính là một phế vật, sau này ta thấy một lần thì gọi người một lần phế vật." Hồng Thù hung hăng hét lên.

Bốn phía không ít người vây sang đây xem náo nhiệt, trên mặt mọi người tràn đầy vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Vân Thiên Vũ biết học viện này không ít người thích Tiêu Cửu Uyên, rất nhiều người muốn vào Viêm Minh, kết quả vẫn chưa có ai vào được, chỉ có nàng vào. Hiện tại sâu trong lòng mọi người đều ghen tị với nàng.

Nếu như nàng không ra tay, sau này không chừng còn xay ra phiền phức liên tục, cho nên nàng chỉ có thể ra tay hung hăng dạy dỗ Hồng Thù, mới có thể khiến mấy tên này kiêng kị, nàng cũng không phải là người dễ ức hiếp.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, sau đó trầm giọng nói: "Được, ta nhận thư khiêu chiến của người."

"Một lời đã định, ba ngày sau quyết đấu một đấu một, bất kể sinh tử."

Hồng Thù đắc ý cười, ném thư khiêu chiến trong tay tới, Vân Thiên Vũ đưa tay ra nhận lấy thư khiêu chiến.

Hai người Bạch Doanh Doanh và Bùi San ở bên cạnh sắc mặt rất khó coi.

"Bùi Khê, tại sao tỷ có thể nhận thư khiêu chiến chứ, nàng ta là lục tinh linh sĩ, nếu như tỷ quyết đấu một đấu một với nàng ta, bất kể sinh tử, đến lúc đó lên sân đấu, ai cũng không thể ngăn cản chuyện này đâu."

"Bây giờ lập tức trả lại thư khiêu chiến cho nàng nàng ta."

Ánh mắt Vân Thiên Vũ chợt lóe sắc lạnh, quyết đấu một đấu một phải không? Bất kể sinh tử phải không? Vậy thì nàng đem Hồng Thù khai đao, để mọi người nhìn xem, nàng cũng không phải là người dễ trêu chọc.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, sau đó nhìn Bùi San và Bạch Doanh Doanh nói: "Chúng ta nhanh đi ăn chút gì đi, ăn xong còn đi đến Tu Linh tháp tu luyện."

"Chuyện này..." Hai người nhìn nhau, không biết phải làm sao.

Vân Thiên Vũ đã nhanh chóng đi đến chỗ ăn cơm, Bạch Doanh Doanh và Bùi San ở phía sau muốn ngăn cản cũng không ngăn cản được, đành phải từ bỏ.

Ba người sau khi ăn xong liền đi thẳng đến Tu Linh tháp.

Dọc theo đường đi không ít người nhìn Vân Thiên Vũ chỉ trỏ, đại khái đều đang nói đến chuyện ba ngày sau nàng và Hồng Thù quyết chiến.

Nhưng mọi người cũng không đánh giá cao Vân Thiên Vũ, cho rằng nàng nhất định sẽ thua, người này là tam tinh linh sĩ, nhưng Hồng Thù đã là lục tinh linh sĩ rồi.

Hơn nữa có tin tức truyền đến, Hồng Thù hình như lại muốn đột phá, ngày hôm nay nàng ta lại tiến Tu Linh tháp, có khi đến lúc nàng ta đi ra đã là thất tinh linh sĩ rồi, đến lúc đó Bùi Khê này nhất định sẽ chết rất khó coi.

Vân Thiên Vũ mặc kệ lời bàn tán của những người này, miệng là của người khác, nàng cũng không thể bắt họ ngậm miệng lại được, ai thắng ai thua, ba ngày sau khi gặp mặt sẽ hiểu, cần gì phải nói nhiều lời.

Nàng vừa suy nghĩ vừa cùng hai người Bùi San và Bạch Doanh Doanh tiến vào Tu Linh tháp, chớp mắt đã là ba ngày

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THUYẾT

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1054: Tuyệt Đối Không Lùi Bước

Ba ngày, vốn vẹn chỉ dùng thời gian ba ngày, Vân Thiên Vũ lại tăng lên hai cấp, thành ngũ tinh linh sĩ.

Nhưng chạng vạng ba ngày sau, nàng đột nhiên cảm thấy trong lồng ngực cứng lại, khí huyết tuôn ra, cả người vô cùng khó chịu, làm thế nào cũng không bình tĩnh lại được.

Loại tình huống này trước kia cũng có gặp qua một lần, chính là lúc ở Thiên Mộc sơn trang.

Chẳng qua là khi đó nàng cũng không biết, cho nên tiếp tục tu luyện, cuối cùng thiếu chút nữa đã nổ tan xác mà chết.

Lần này lúc nàng có cảm giác xấu liên biết được nguyên nhân, cho nên nhanh chóng dừng lại.

Nàng sợ dĩ như vậy, là vì gần đây tu vi linh lực tăng lên quá nhanh.

Xem ra trong khoảng thời gian ngắn nàng không thể tiếp tục tu luyện linh lực nữa rồi.

Gần đây một là nàng muốn tìm người tôi luyện linh lực, hai là muốn tham gia nhiệm vụ tiến hành rèn luyện kinh nghiệm.

Vân Thiên Vũ quay đầu nhìn Bạch Doanh Doanh và Bùi San, thấy hai người đang yên lặng tu luyện, cho nên không có ý định quấy rầy họ.

Nàng lặng lẽ liếc mắt nhìn ba linh thú, ba linh thú đang nhìn nàng, Vân Thiên Vũ thủ thế đi ra ngoài, mang theo ba linh thú đi ra Tu Linh tháp.

Vừa ra khỏi Tu Linh tháp nàng liền hỏi ba linh thú cảm giác như thế nào.

"Tu luyện trong Tu Linh tháp các người có cảm giác gì?"

Điền Gia và Tiểu Anh cướp lời nói: "Chủ tử, chúng ta cảm thấy Tu Linh tháp không thích hợp để chúng ta tu luyện cho lắm, bởi vì linh lực dao động bên trong hàm chứa một nguồn lửa rất mạnh, ta nghĩ hỏa linh lực trong Tu Linh tháp này hẳn là hàm chứa hỏa linh lực của nguồn lửa."

"Chúng ta cần chính là loại tinh thuần linh lực để tinh lọc máu của chúng ta, thích hợp nhất để chúng ta tu luyện chính là linh lực của cây Tiên Linh."

Vân Thiên Vũ không khỏi cảm thấy bất lực "Ta đi đến đâu để các người tìm cây Tiên Linh kia đây, nghe cũng chưa nghe nói qua. Nhưng các người cũng đừng lo lắng, ta sẽ lưu ý, nếu như nghe được tin tức liên quan đến cây Tiên Linh, chúng ta nhất định sẽ cướp về."

"Được rồi..."

Họ đang nói chuyện, ngoài tháp đột nhiên có vài bóng hình chạy tới.

Vân Thiên Vũ kinh ngạc, nhanh chóng lùi về phía sau, nhìn thấy người tới lại là Phượng Vô Nhai.

Phượng Vô Nhai trên mặt tràn đầy lo lắng, dường như đã gặp phải chuyện gì vậy.

Vừa nhìn thấy Vân Thiên Vũ, y liền sốt ruột nói: "Vũ nhi, nghe nói muội nhận thư khiêu chiến của Hồng Chu rồi phải không? Muội mau đưa

thư khiêu chiến cho ta, ta để muội rút lui, hơn nữa ta sẽ cảnh cáo nữ nhân này, sau này kiên quyết không được tìm muội gây chuyện, nếu nàng ta gây phiền toái cho muội, ta tuyệt đối không tha cho nàng ta."

Phượng Vô Nhai vừa nói, Vân Thiên Vũ mới nhớ tới ước hẹn quyết chiến sinh tử với Hồng Thù, nàng đã quên rồi.

"Ta đã quên việc này rồi."

Vân Thiên Vũ thuận miệng nói, nhưng nghĩ đến ước định quyết chiến sinh tử với Hồng Chu, nàng cũng không hoảng sợ.

Tuy rằng Phượng Vô Nhai có thể bảo vệ nàng, nhưng cho tới bây giờ nàng cũng không phải là nha đầu đáng thương chỉ biết trốn ở phía sau người khác.

Nàng muốn lấy sức mạnh của bản thân để khiến người khác phải kiêng kị.

Nếu như nàng trốn ở phía sau Phượng Vô Nhai, chẳng những sẽ bị người khác cười nhạo nhận thua, sau này đợi đến lúc Phượng Vô Nhai không ở trước mặt, những người đó còn có thể lên gây phiền toái, cho nên cuộc chiến sinh tử với Hồng Chu, nàng tuyệt đối sẽ không lùi bước.

"Phượng Vô Nhai, nếu ta nhận thư khiêu chiến của nàng ta rồi, sẽ không có lý do để lùi nữa, buổi tối ngày mai đúng hẹn quyết đấu."

"Nhưng Hồng Thù tu vi linh lực của người này cao hơn muội, hơn nữa tính cách vô cùng nham hiểm, lúc này nàng ta lại có Hắc Yêu chống lưng, hai người cấu kết với nhau làm việc xấu, muội lại càng nguy hiểm."

"Huynh yên tâm, ta không sợ nham hiểm."

Bởi vì có đôi khi nàng so với người khác còn nham hiểm, ác độc hơn.

"Nếu huynh lo lắng cho ta, hay là làm giúp ta một chuyện đi."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1055: Đừng Để Nữ Nhân Khó Xử

Vân Thiên Vũ nhìn Phượng Vô Nhai, Phượng Vô Nhai nhướn mày nhìn nàng, trên khuôn mặt vẫn lo lắng như cũ, nhưng trái lại quan tâm hỏi: "Muội muốn ta làm gì?"

"Ta ở Tu Linh tháp tu luyện linh lực, linh lực tăng lên quá nhanh, lúc này linh lực có chút không ổn định, huynh lo lắng ngày mai ta đánh không lại Hồng Thù, không bằng giúp ta ngưng thực linh lực trong cơ thể, như vậy ngày mai nói không chừng ta có thể chiến thắng Hồng Thù."

Vân Thiên Vũ dứt lời, Phượng Vô Nhai lập tức đồng ý, sau đó đưa tay ra kéo Vân Thiên Vũ đi.

"Đi, ta đưa muội đến một chỗ."

Đám người lách mình đi thẳng đến một ngọn núi phía xa.

Phía sau Phượng Vô Nhai và Vân Thiên Vũ có mấy người vẫn luôn chú ý đến bọn họ.

Mắt thấy mấy người bọn họ người đi đến cánh rừng ở phía xa, người phía sau lách mình đi theo.

Ở phía trước hai người Phượng Vô Nhai và Vân Thiên Vũ dường như không biết chuyện này, mang người lên cánh rừng.

Nhưng lên đến cánh rừng, chỉ đi vài bước, mọi người liền dừng bước, Phượng Vô Nhai hướng tới phía sau kêu lên: "Viêm Thiên, ra ngoài đi, ta biết các người vẫn luôn đi theo ta."

Phượng Vô Nhai dứt lời, phía sau có vài người đi ra, dẫn đầu chính là Tiêu Cửu Uyên một thân cẩm y tím nhạt.

Tiêu Cửu Uyên cả người toát ra khí lạnh, sắc mặt u ám nhìn Phượng Vô Nhai và Vân Thiên Vũ.

Sau đó hần sải bước đi tới, đi thẳng tới trước mặt Vân Thiên Vũ, tức giận nói: "Lúc trước có phải người yêu cầu gia nhập Viêm Minh hay không?"

Vân Thiên Vũ gật đầu, vẻ mặt không hiểu nhìn hần.

Tiêu Cửu Uyên lại trầm giọng nói: "Nếu gia nhập Viêm Minh rồi, người chính là đội viên của Viêm Minh, phải giữ khoảng cách với môn phái khác, có chuyện gì người có thể đến tìm ta thương lượng, chứ không phải ở cùng một chỗ với người của Ma Môn. Người nhớ kỹ cho ta, hoặc là rời khỏi Viêm Minh, hoặc là giữ khoảng cách với môn phái khác."

Vân Thiên Vũ vừa nghe lời này không khỏi bối rối.

Nàng vừa không muốn rời khỏi Viêm Minh, cũng không muốn giữ khoảng cách với Phượng Vô Nhai.

Bởi vì Phượng Vô Nhai là bằng hữu của nàng, chẳng lẽ vì nam nhân ngay cả bạn bè cũng không thể có sao. Hơn nữa, lúc này Tiêu Cửu Uyên vẫn luôn lạnh lùng xa cách, tâm trạng của nàng cũng không tốt, có đôi khi có thể trò chuyện cùng Phượng Vô Nhai, nàng cảm thấy tâm trạng dễ chịu hơn rất nhiều.

Vân Thiên Vũ bối rối, Phượng Vô Nhai liếc mắt một cái liền nhìn thấy được, cho nên hẩn cười lạnh nhìn Tiêu Cửu Uyên nói.

"Người thật đúng là người lòng dạ hẹp hòi, vẫn hẹp hòi giống như trước kia, hiện tại càng hẹp hòi hơn nữa, chẳng lẽ nói thân là đội viên của Viêm Minh người, sau này lại không thể có bằng hữu sao? Là nam nhân phải rộng lượng một chút, đừng để nữ nhân khó xử."

Phượng Vô Nhai tức giận nói, Tiêu Cửu Uyên ở đối diện trên mặt tràn đầy u ám: "Ma Ảnh, ta và đội viên của ta đang nói chuyện, mặc mớ gì tới người, người tốt nhất không cần chĩa mõm vào, nếu không đừng trách ta không khách khí với người."

Phượng Vô Nhai nổi giận, chỉ vào Tiêu Cửu Uyên tức giận quát: "Người cho là lão tử sợ người sao? Lão tử có ý tốt cùng người giảng đạo lý, người là nghe không hiểu tiếng người hay là thế nào? Động một chút lại không khách khí với ta, đến đây, đánh đi, người nghĩ rằng ta sẽ sợ người sao?"

Hai người hoàn toàn là một lời không hợp thì sẽ động thủ.

Vân Thiên Vũ nhìn hai người, càn lời nói: "Ngày mai ta với Hồng Thù quyết đấu sinh tử rồi, hai người các người có thể quan tâm đến ta một chút không, các người có thời gian đánh nhau, còn không bằng cùng ta tôi luyện linh lực."

Vừa nghe nàng nói, Tiêu Cửu Uyên càng thêm tức giận, quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn nàng nói: "Biết rõ đánh không lại người ta, người còn nhận thư khiêu chiến làm gì, sau này gặp loại chuyện này, tới tìm ta, ta sẽ giải quyết thay người."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1056: Có Sát Khí

Vân Thiên Vũ sửng sốt, biết hẳn quan tâm nàng, cảm thấy dễ chịu hơn chút.

Nhưng theo lý vẫn phải cố gắng.

“Ta có thể để huynh ra mặt giải quyết chuyện này thay ta, nhưng vấn đề là, ta không thể cứ luôn dựa vào bảo vệ của huynh, những người đó khi có mặt huynh thì không lên tiếng, sau lưng lại hận không thể tìm cách ép chết ta, ta chỉ muốn tiếp nhận khiêu chiến của Hồng Thù, để mọi người nhìn thấy, ta không phải người hiền lành gì, cho nên tốt nhất bọn họ đừng tới tìm ta gây sự.”

“Hừ, nàng xác định ngày mai có thể đánh thắng được Hồng Thù ư?”

Vẻ mặt Tiêu Cửu Uyên không tin.

Vân Thiên Vũ nhướn mày: “Nếu huynh giúp ta tu luyện linh lực nhiều hơn, ta có thể đánh thắng được nàng.”

Tiêu Cửu Uyên không lên tiếng, cuối cùng nhìn Vân Thiên Vũ nói: “Đi theo ta.”

Hắn nói xong nhìn hàng ngũ phía sau nói: “Các người trở về đi.”

“Vâng, lão đại.”

Vài người lên tiếng rồi đi ra ngoài, vừa đi vừa quay đầu nhìn lại.

Hình như lão đại đối với người tên Bùi Khê này không bình thường.

Chẳng lẽ lão đại thích Bùi Khê đó.

Vài người nghĩ lại thì thấy không có khả năng, Bùi Khê xấu như vậy. Bọn họ nhìn còn không thích gương mặt kia của nàng, huống chi là lão đại tuấn mỹ như thiên thần.

Sao có thể thích một nữ nhân xấu như vậy được.

Đợi cho mấy người Viêm Minh đi rồi.

Tiêu Cửu Uyên cũng dẫn Vân Thiên Vũ rời đi, Phượng Vô Nhai phía sau cũng ra lệnh cho mấy đệ tử Ma môn về trước, hăn không từ từ đuổi kịp hai người phía trước.

Tiêu Cửu Uyên đi trước sắc mặt không tốt dừng lại, u ám nói: “Người còn chưa đi?”

Phượng Vô Nhai tức giận nói: “Ta vốn nói sẽ giúp nàng tu luyện linh lực, kết quả bị người đoạt chuyện của ta, ta đi xem vui cũng không được ư?”

“Đừng dùng bản mặt u ám kia nhìn ta, bây giờ người có hai lựa chọn, một là đánh với ra, hai là đánh với Vũ Nhi.”

Phượng Vô Nhai nói nhanh.

Tiêu Cửu Uyên cau mày lại, ánh mắt vô cùng âm u, hận không thể đập tên này một trận.

Không biết vì sao, tóm lại là hăn không thích nhìn thấy tên này.

Nhưng nghĩ đến chuyện ngày mai nữ nhân bên cạnh sẽ chiến đấu với Hồng Thù. Hảnh bỗng tức giận, cuối cùng xoay người nhìn Vân Thiên Vũ bên cạnh, giận dữ nói: “Về sau giữ khoảng cách với người của môn phái khác, biết chưa? Nếu nàng còn không có nghe ta nói, vậy cắt ra khỏi Viêm Minh.”

Vân Thiên Vũ hừ nhỏ như mèo: “Biết rồi.”

Cùng lắm là không thêm để ý tới.

Một hang ba người đi về phía núi rừng ngoài học viện.

Bên ngoài học viện Thiên Kinh, núi lớn liên miên không dứt, trong đó có không ít núi rừng vô cùng nguy hiểm.

Ngày thường các học viên đều sẽ lên núi rèn luyện, hoặc là tu luyện linh lực gì đó.

Tiêu Cửu Uyên mang Vân Thiên Vũ vào trong một ngọn núi, sau đó bắt đầu tu luyện linh lực với Vân Thiên Vũ.

Vốn dĩ có thể mang nàng đi rèn luyện, như vậy càng có lợi cho việc ngưng tụ linh lực, nhưng trước mắt không còn nhiều thời gian.

Ngày mai đã phải quyết chiến với Hồng Thù, cho nên chỉ có thể đánh nhau với nàng, giúp nàng ngưng tụ linh lực.

Nhưng lúc hai người đánh nhau.

Tiêu Cửu Uyên hoàn toàn không ra tay công kích Vân Thiên Vũ, chỉ lúc Vân Thiên Vũ công kích tới, hảnh mới giơ tay đánh đối mặt nàng.

Trong núi rừng, linh lực bùng nổ, chiến đấu không ngừng gây nên tiếng vang.

Nhưng mà chuyện như vậy rất bình thường, căn bản không ai để ý tới.

Lúc Tiêu Cửu Uyên giúp Vân Thiên Vũ tu luyện linh lực.

Phượng Vô Nhai ngồi trên cành cây lớn xem trò vui.

Nhưng nhìn thấy Tiêu Cửu Uyên cướp việc của mình, Phượng Vô Nhai vẫn có chút tức trong lòng.

Cho nên thường thường liếc mắt trừng tên kia một cái.

Mắt thấy thời gian từ từ trôi qua, ánh sáng trong rừng hoàn toàn tối sầm.

Phượng Vô Nhai định nhảy xuống khỏi cây lớn, đốt vài cây đuốc cho Vũ Nhi.

Nhưng hắn còn chưa nhảy từ trên cây xuống.

Đột nhiên cảm thấy được ở trong chỗ tối có rất nhiều sát khí trào dâng.

Phượng Vô Nhai biến sắc, vội phát ra tiếng cảnh cáo: “Không tốt, có sát khí, có người tới đây.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1057: Cõi Ta Là Người Chết Ừ

Tiêu Cửu Uyên cũng cảm nhận được, nên vội thu linh lực trên tay lại, sau đó hắn cũng vội đứng trước mặt Vân Thiên Vũ, bảo vệ nàng.

Động tác này hoàn toàn là theo bản năng.

Vân Thiên Vũ được hắn bảo vệ phía sau ngẩng đầu nhìn hắn, nhìn thấy bóng người thẳng thắn của hắn, giống như núi che chắn.

Lòng nàng cảm thấy an toàn.

Thì ra chỉ cần ở bên cạnh hắn, nàng đã cảm thấy yên tâm.

Vân Thiên Vũ đang nghĩ ngợi, đột nhiên trong rừng vang lên giọng nói yêu khí.

“Thì ra Viêm Thiên là có khẩu vị này, không thích mỹ nhân, lại thích kẻ xấu, ha ha ha, khẩu vị như người, làm các mỹ nữ học viện chúng ta phải làm sao giờ?”

Sau khi tiếng nói vang lên.

Sắc mặt Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ tối sầm, nghe tiếng đã biết là ai.

Ngoại trừ Hắc Yêu có yêu khí ra, không còn người nào khác, hơn nữa tên Hắc Yêu này mang theo sát khí mà tới.

Rõ ràng nguyên nhân là vì lúc trước Tiêu Cửu Uyên đã đánh bại hắn.

Gã đang mượn cơ hội trả thù.

Hai người vừa nghĩ ra, mấy bóng người xuất hiện trong rừng, chớp mắt đã vây quanh bọn họ.

Đi đầu đúng là Hắc Yêu nhưng bên cạnh Hắc Yêu có hai người đi theo, một người hơi béo, cao lớn cường tráng, một người mảnh khảnh thấp bé ngăm đen.

Nhưng nhìn qua hai người này thấy không bình thường, một đôi mắt đen bắt ra tia sáng.

Sau khi Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ nhìn thoáng qua, âm thầm suy đoán.

Hai người kia không giống đệ tử mới, có thể là do Hắc Yêu tìm đệ tử cũ tới để giúp đỡ.

Tiêu Cửu Uyên vừa nghĩ tới, trầm giọng quát: “Hắc Yêu, người lại dám mời đệ tử cũ ra tay, học viện có quy định rõ ràng, đệ tử cũ không được tham gia khu thi đấu Âu của đệ tử mới, rõ ràng người làm vậy là trái với quy định của học viện.”

Hắc Yêu cười rộ lên sự gian trá: “Người nói xem, nếu ta giết hai người các người, còn ai biết được chuyện này?” “Viêm Thiên, người cho rằng Hắc Yêu ta dễ bị bắt nạt vậy ư? Hôm nay chúng ta sẽ khiến người chết không có chỗ chôn.”

Hắc Yêu vừa nói xong, đang định ra lệnh cho hai người cấp bật linh vương bên cạnh ra tay.

Nhưng gã còn chưa ra lệnh, đã nghe được trên đại thụ phía sau, có người mở miệng nói: “Hắc Yêu, người coi ta là người chết ư?”

Hắc Yêu giật mình, nhanh chóng quay đầu lại. Lập tức nhìn thấy ở trên cây lớn không xa có một người còn đang ngồi ngay ngắn.

Đúng là lão đại Ma Ảnh của Ma môn.

Hắc Yêu hoảng sợ, sao bọn họ lại không hề phát hiện tên này.

Xem ra y đã thu linh lực lại, che dấu hơi thở của mình.

Nhưng dù có vậy, cũng là bọn họ sơ ý, nếu bọn họ cảm giác cẩn thận một chút, chắc chắn sẽ phát hiện.

Ồn khốn.

Hắc Yêu tức giận mắng to trong lòng, sau đó ngẩng đầu nhìn Ma Ảnh nói.

“Ma Ảnh, đây là ân oán giữa ta và Viêm Thiên, không liên quan tới người, người có thể đi, chẳng qua người phải đồng ý với ta, xem như không biết chuyện này.”

Phượng Vô Nhai nghe xong, cười lười biếng nói.

“Ta có thể mặc kệ chuyện của người và Viêm Thiên, người muốn đánh muốn giết gì hần thì không liên quan tới ta.”

Phượng Vô Nhai nói xong, Hắc Yêu nở nụ cười vui mừng nhưng mà nụ cười của gã còn chưa dứt.

Phượng Vô Nhai đã nói tiếp: “Nhưng ta muốn dẫn Bùi Khê đi.”

“Bùi Khê ư?” Hắc Yêu sững sốt một chút, cuối cùng mới nhớ Bùi Khê chính là người xấu xí kia.

Vẻ mặt Hắc Yêu thay đổi, bởi vì ngoài việc gã bức bội với Viêm Thiên, cũng rất bức bội kẻ xấu xí kia, gã có ý tốt mời nàng gia nhập Yêu Minh, nàng lại dám vả mặt gã.

“Ma Ảnh, tốt nhất người không nên làm khó người khác, nữ nhân kia từng có thù với ta.”

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1058: Đánh Bại Từng Người

Phượng Vô Nhai từ từ mở miệng: “VẬY Ý NGƯỜI LÀ KHÔNG BỎ QUA?”

“Ta sẽ không bỏ qua cho nữ nhân kia, người, hoặc là tự mình đi, hoặc là ở lại chết cùng.”

Hắc Yêu hung hăng nói.

Trước mắt bên cạnh gã có hai người cấp bậc linh vương, chẳng lẽ còn sợ đám người cấp bậc linh thần nho nhỏ này ư?

Nếu tên Ma Ảnh này muốn tìm đường chết, vậy thì đi chết đi.

Vẻ mặt Hắc Yêu dữ tợn nghĩ: “Nếu người muốn chết, thế thì chịu chết với nhau đi.”

Gã nói xong, ra lệnh: “Lên, giết bọn họ, không giữ lại một người nào.”

Hắc Yêu nói xong, hai tên cấp bậc linh vương phóng người bay đến chỗ Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai.

Phượng Vô Nhai khẽ di chuyển người, nhảy từ trên cây lớn xuống, giờ tay đánh ỳnh một tiếng, thẳng tới chỗ linh vương đang đánh tới.

Linh lực người kia phóng ra va chạm với nhau.

Hắn giơ tay, Phượng Vô Nhai đã thấy rõ.

Người này là một tinh linh vương.

Lòng y hơi trầm xuống chút.

Bởi vì linh lực một tinh linh vương không mạnh đến vậy.

Nếu y liều chết một trận, vẫn có thể chống đỡ.

Nhưng mà nếu y và Tiêu Cửu Uyên chiến đấu với linh vương, Vũ Nhi sẽ gặp nguy hiểm.

Cho nên y không thể ham chiến.

Sau khi Phượng Vô Nhai và người cấp bậc linh vương đụng nhau một chưởng, không để ý máu dăng cuồn cuộn trong ngực, y xoay người tiến thẳng đến chỗ của Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ.

Ba người nhanh chóng dựa sát vào nhau.

Vân Thiên Vũ vội nói: “Chúng ta không nên đánh đối mặt với họ, chia ra dễ đánh hơn, quan trọng trước mắt là lao ra ngoài.”

Vân Thiên Vũ nói xong, hai người Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai đều đồng ý.

Lúc này hai người cấp bậc linh vương vây quanh bọn họ, tiến tới lần nữa, đánh ra hai luồng linh lực mạnh mẽ về phía ba người Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai.

Hai nam nhân giờ tay, xông ra liều mạng.

Linh lực mạnh mẽ, nổ tung núi rừng. Giữa linh lực, nhiều người vội vàng tránh ra.

Sau khi hai người Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai chiến đấu với hai người cấp bậc linh vương, máu càng trào lên cuồn cuộn, vô cùng khó chịu.

Nhưng hai người không có nghĩ nhiều, một người vươn tay, kéo Vân Thiên Vũ đi.

Sau đó ba người vội vàng ra lệnh: “Ba linh thú nghe lệnh, tập kích bọn họ, kích đầu phải mạnh.”

“Phục Hổ, tập kích bọn họ.”

“Tiểu Vượn, tập kích bọn họ.”

Mấy linh thú nhào đến vây quanh người Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai phía đối diện.

Trong chớp mắt vang lên vài tiếng kêu la thảm thiết.

Năm linh thú công kích mỗi người một chút.

Sau kích đầu lập tức lui về, chớp mắt ba người và năm linh thú xoay người bỏ chạy.

Hắc Yêu ở phía sau không ngờ chỉ tới giao thủ, không những không giết được ba tên kia, còn hại vài người bị thương rất nặng.

Không khỏi kêu lên giận dữ: “Đuổi theo, giết bọn họ, nhất định phải giết bọn họ.”

Nếu lúc này gã không giết ba người kia, sau này chính là ngày chết của gã.

Nhất định Viêm Minh và Ma môn sẽ hợp lực giết gã, đó chính là đường chết.

Cho nên chỉ có thể giết chết bọn họ ở núi Vân Phong.

Mấy bóng người đuổi sát theo sau ba người.

Ba bóng người phía trước và năm linh thú không ngừng xuyên qua núi rừng giống như u hồn.

Nhưng mấy người phía sau vẫn đuổi theo không từ bỏ, không dừng bước nào, tiếp tục như vậy cũng không phải cách hay.

Vân Thiên Vũ vội nói: “Ba người chúng ta chia ra ba đường, sau đó tụ lại, đánh bại từng người bọn họ.”

“Nếu để bọn họ đi cùng nhau, khiến bọn họ bị thương nặng là chuyện rất khó.”

“Được.”

Hai nam nhân quyết định làm theo.

Sau đó ba người chia làm ba đường mà đi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1059: Bị Đánh Rơi Xuống Bùn

Người đằng sau đuổi kịp, còn chưa kịp nghĩ ngợi gì liền vội vàng nói:
"Các người bên đó."

"Các người bên đó."

"Ta dẫn người qua đó."

Người mà Hắc Yêu đưa tới, phân làm ba nhóm đuổi theo.

Phía trước Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai, còn có cả Vân Thiên Vũ, ba người tác nhau ra rồi nhanh chóng đi men theo con đường ở giữa.

Ba người cùng với năm linh thú lại một lần nữa đi cùng với nhau.

Ba người cùng với năm con linh thú chạy ở đằng trước, không ngừng quay đầu lại nhìn đám người đuổi theo phía sau.

Lần này mấy tên đuổi theo đằng sau, một tên linh vương dẫn theo sáu tên yêu minh đuổi tới.

Vân Thiên Vũ nhìn Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai: "Hai người liên thủ đối phó với người của linh vương, ta đưa năm con linh thú đi đối phó với những người khác."

"Nhớ kĩ, nhất định phải tốc chiến tốc thắng."

Lời Vân Thiên Vũ vừa dứt, sắc mặt Tiêu Cửu Uyên khó coi nói: "Ta không liên thủ với người khác."

Phượng Vô Nhai buồn bực lườm y: "Người tưởng ông đây thềm liên thủ với người sao?"

Vân Thiên Vũ ngoảnh đầu nhìn Tiêu Cửu Uyên: "Ý của người là một mình người có thể đánh được gã ta, không cần trợ giúp sao?"

Mặt Tiêu Cửu Uyên trong nháy mắt đen lại, kiêu ngạo lườm Vân Thiên Vũ.

Hiện tại Vân Thiên Vũ biết hẳn sẽ không làm tổn thương nàng, cho nên nàng không sợ gì cả, nhanh chóng đáp: "Nếu như chúng ta không liên thủ diệt trừ gã ta, sau đó lại để cho một tên cấp bậc linh vương khác liên thủ với gã ta thì sẽ phiền phức lắm, chúng ta bắt buộc phải nhanh chóng đả thương người này, sau đó tiếp tục đi đối phó với những người khác, như vậy mới có thể đánh bại từng tên một."

Tiêu Cửu Uyên muốn phản bác, nhưng lại cũng biết những điều Vân Thiên Vũ nói đều có lí.

Cuối cùng hẳn sa sầm mặt không nói gì.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng mệnh lệnh: "Được, ta đếm một hai ba, chúng ta cùng ra tay công kích bọn chúng, nhất định phải đả thương bọn chúng trong thời gian ngắn nhất."

"Như vậy có thể tiêu diệt từng tên một."

Vân Thiên Vũ nói xong bước chậm lại, hai nam nhân đi bên cạnh cũng bước chậm lại.

Như vậy, đám người phía sau nhanh chóng đuổi kịp bọn họ. Sau khi nhìn thấy mấy tên đã đuổi tới kịp, Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai xoay mình, nhanh chóng tách nhau ra, sau đó từ hai hướng đông tây nhanh chóng công kích cấp bậc linh vương.

Còn Vân Thiên Vũ lập tức ra lệnh cho năm con linh thú, công kích về phía đám người còn lại.

"Tốc độ phải nhanh, vừa mạnh vừa tàn nhẫn, phải đánh cho tàn phế."

Bởi vì Vân Thiên Vũ ra lệnh như vậy nên Ngạo Minh và Điều Gia ra tay rất tàn nhẫn, tốc độ vô cùng nhanh nhằm trúng vào từng tên một, bàn tay hung hăng nắm lấy mắt của người này.

Một phát là trúng, a a a!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên trong khu rừng.

Phục Hổ và Tiểu Viên, một con là linh thú của Tiêu Cửu Uyên, một con là linh thú của Phượng Vô Nhai.

Hai con nhìn thấy linh thú của Vân Thiên Vũ đều ra đòn chí mạng, lập tức cũng không chịu đứng nhìn mà nhắm chuẩn hai tên.

Chúng lách mình xông tới, một con hung hăng vồ lấy đối phương, sau đó dùng dao cửa đứt cổ họng đối phương.

Con còn lại duỗi cánh tay ra, hung hăng đánh một chương vào đối phương.

Vân Thiên Vũ cũng không chịu đứng yên, nàng vừa tiếp cận đối phương liền dùng độc dược.

Độc dược khiến cho đối thủ của cấp bậc linh tướng trong chớp mắt cử động chậm lại.

Vân Thiên Vũ nhân cơ hội nhanh chóng giơ tay hung hăng giáng một chưởng xuống người của linh tướng cấp bậc.

Một phát trúng, nàng không dám dừng lại một giây nào, tiếp tục giáng mấy chưởng thật mạnh xuống.

Người này bị nàng đánh rơi xuống bùn, miệng hộc máu.

Đôi đồng tử rất không cam tâm, nhìn chòng chọc Vân Thiên Vũ.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1060: Nhìn Thấu Được Mưu Kế

Nữ nhân này chỉ là cấp bậc linh sĩ, tại sao lại có thể đả thương một người có cấp bậc linh tướng như hắn được chứ.

A a, rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu vậy.

Lúc này, Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai đã bức tên cấp bậc linh vương luống cuống tay chân.

Hai người, một người là thất tinh linh tướng, một người là bát tinh linh tướng.

Tuy vẫn chưa đạt tới cấp bậc linh vương, nhưng đó là hai người hợp sức lại.

Tên có cấp bậc linh vương lo trước lo sau, làm sao đối phó được với cả hai người. Vì thế gã nhanh chóng rơi vào thế yếu, mấy lần bị Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai tập kích.

Tên cấp bậc linh vương cảm thấy tình hình không ổn, xoay người định chạy.

Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai nhìn nhau rồi xoay người quát lớn: "Định chạy đi đâu?"

Hai người, một người từ đằng sau hung hăng đánh tới, tên cấp bậc linh vương chạy phía trước vội xoay người lại tiếp chiêu.

Nhưng người còn lại lại nhanh chóng bay tới sau lưng gã kia, sau đó ra tay, hung hăng giáng một chưởng thật mạnh.

Một tiếng ầm lớn vang lên, tên cấp bậc linh vương vội vàng đưa tay vận khí để chống đỡ, lúc này gã rõ ràng đã lực bất tòng tâm rồi.

Tiêu Cửu Uyên đột nhiên sử dụng trường thương màu đen của mình. Trường thương mang theo uy lực dời non lấp biển, hung hăng quét tới đối phương.

Đối phương định né, nào ngờ lại bị một chưởng của Phượng Vô Nhai đăng sau công kích.

Hai bên tấn công, gã chỉ có thể đối phó với một người.

Lúc này tên cấp bậc linh vương sắc mặt thay đổi, bàn tay theo bản năng xuất ra một đạo linh lực đánh văng trường thương của Tiêu Cửu Uyên ra ngoài, nhưng đằng sau Phượng Vô Nhai lại tiếp tục giáng một chưởng nữa.

Ầm một tiếng trực tiếp đánh gã bay văng ra.

Tiêu Cửu Uyên đột ngột xoay người bay lên không trung, trường thương trong tay giống như cầu vồng hung hăng giáng xuống.

Đùng đùng đùng, liên tiếp mấy chưởng giáng xuống, người này trực tiếp bị đánh bò xoài trên mặt đất, hộc máu miệng. Sau đó gã điên cuồng hét lớn: "Cứu mạng, cứu mạng với."

Trong rừng trước đó Hắc Yêu và một tên cấp bậc linh vương khác đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của mấy tên bị năm con linh thú tập kích. Cho nên bọn chúng đã sớm bay tới.

Gã này vừa kêu, bọn chúng liền tăng tốc, trong chớp mắt đã bay tới.

Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai muốn giết tên cấp bậc linh vương này cũng đã không đủ sức rồi.

Ba người thấy Hắc Yêu đem dem một đám người đuổi tới, liền xoay người rời đi, đám Hắc Yêu và tên cấp bậc linh vương còn lại kia đã tức phát điên lên, hung hăng nói: "Đuổi theo bọn chúng, hôm nay nhất định phải giết hết bọn chúng."

"Đuổi theo."

Đám người phía sau đuổi sát theo sau, Vân Thiên Vũ lại dùng mảnh khố cũ, nói: "Chúng ta chia ra trước rồi tách bọn chúng ra sau."

"Được." Hai người kia lên tiếng, chạy được một đoạn rồi xoay người rời đi, lại chia nhau ra.

Đằng sau đám người Hắc Yêu đuổi tới, vừa đuổi kịp tới liền nhìn thấy ba người tách nhau ra, Hắc Yêu phần nộ thét lên: "Người bên này, người bên kia, ta đi bên này."

Một đám người trong nháy mắt phân làm ba nhóm, đuổi theo phía trước.

Có điều Hắc Yêu không phải kẻ ngốc, sau khi ba nhóm người tách nhau ra không lâu, gã liền nhớ tới tên cấp bậc linh vương trước đó vì sao mà bị đánh trọng thương, đó là bởi vì tách nhau ra, cho nên bọn gã không được tách nhau ra.

"Quay về, lập tức quay về, bọn chúng đang giở trò đó."

Tất cả bọn chúng lại xoay người quay về tập hợp.

Phía trước Vân Thiên Vũ, Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai chạy được một đoạn không xa, nghe vậy liền biết bọn chúng đã nhìn thấu được

mưu kế của bọn họ rồi.

Xem ra chiêu này không hữu dụng nữa rồi, ba người nhanh chóng tập hợp lại.

Nếu như bọn họ tách nhau ra cũng rất dễ bị đám người Hắc Yêu tiêu diệt.

Co nên ba người cùng với năm con linh thú bắt buộc phải ở cạnh nhau, đoàn kết lại thì mới có thể đối phó với bọn chúng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1061: Bắt Gấu Con

Vân Thiên Vũ và Tiêu Cửu Uyên cùng Phượng Vô Nhai dẫn theo ngũ linh thú chạy thật nhanh, phía sau Hắc Yêu dẫn một bang nhân đuổi theo.

Tiêu Cửu Uyên trầm giọng nói: “Chúng ta giết bọn chúng đi, lẽ nào còn sợ chúng sao?”

Vân Thiên Vũ mau chóng nói: “Sợ thì không sợ, nhưng mấu chốt là rất có khả năng cả hai bên đều sẽ bị thương, ta không muốn như vậy.”

Phượng Vô Nhai ở bên cạnh nói: “Ta có cách đối phó với bọn chúng rồi, các người đi theo ta.”

Phượng Vô Nhai dẫn đầu chạy về phía vách núi hiểm trở.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ chưa rõ ý định của y, nhưng cũng không hỏi nhiều, cùng chạy theo y về phía vách núi.

Phía sau đám người Hắc Yêu vẫn bám đuổi không rời.

Phượng Vô Nhai dẫn theo Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ lên đến vách núi hiểm trở, chạy qua bảy tám khúc quanh cắt đuôi được đám người Hắc Yêu.

Vân Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm.

Rốt cục cũng cắt đuôi được rồi, có thể thở được rồi.

“Chúng ta có cần nghỉ ngơi một lát không.”

Phượng Vô Nhai lắc đầu: “Đừng, trong tay bọn Hắc Yêu có Linh Vương Cấp, người đó chỉ cần cảm nhận một chút, là có thể biết được chúng ta đang ở đâu, chúng ta đi thôi, ta có cách đối phó với bọn chúng rồi.”

Phượng Vô Nhai vội nói, sau đó nhanh chóng xoay người đi về phía một hang động.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ cùng với ngũ linh thú mau chóng đi theo, rất nhanh ba người tìm được một sơn động rộng lớn.

Cửa động vừa lớn vừa tối, trong màn đêm rất giống một cái miệng khổng lồ.

Hai người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ nhanh chóng nhìn Phượng Vô Nhai.

Về mặt Phượng Vô Nhai thần bí, chỉ chỉ miệng hang nói: “Các người có biết trong động này có vật gì không?”

Hai người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ không đáp lời.

Phượng Vô Nhai nói tiếp: “Động này là nơi ở của bốn con Đại Lực Kim Cương Hùng, ba con lớn, một con nhỏ.”

“Nếu chúng ta bắt con gấu con, những con gấu lớn đó nhất định sẽ đuổi giết chúng ta, sau đó chúng ta ném con gấu bé vào tay bọn Hắc Yêu, người nói Đại Lực Kim Cương Hùng sẽ tha cho bọn chúng sao, đợi cho hai bên đều bị thiệt hại, chúng ta sẽ xử lý bọn Hắc Yêu, các người nói chủ ý này có được không.”

Phượng Vô Nhai vừa nói xong, Vân Thiên Vũ liền vỗ tay tán thưởng.

Tiêu Cửu Uyên ở bên này nhú mày nhìn nàng, thấy nàng vui vẻ với đề nghị của Phượng Vô Nhai như vậy, hẳn rất không vui, nhưng cũng không nói gì.

Phượng Vô Nhai nhanh chóng ra lệnh cho linh thú của mình: “Tiểu Viên, vào trong động bắt gấu con ra đây.”

“Ngạo Minh, Điêu Gia, Tiểu Anh các người đi vào bảo vệ tiểu Viên.”

“Được.”

Mấy con linh thú chạy vào trong động.

Mà ở cửa động, Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ cùng Phượng nhanh chóng điều chỉnh hơi thở của mình.

Đợi bọn họ điều chỉnh tốt hơi thở, trong động vang lên tiếng gầm, tựa như lung lay cả động.

Thậm chí cửa động còn có đá vụn rơi xuống.

Đám người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ vừa nghe thấy động tĩnh, thì biết đám tiểu Viên ở trong động đã thành công rồi.

Quả nhiên một lát sau, tiểu Viên bế một con tiểu Đại Lực Kim Cương Ma Hùng đi ra.

Tiểu Đại Lực Kim Cương Ma Hùng là thú con, thân mình vẫn chưa lớn, vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nó mở đôi mắt to đen như mực, nhìn đám người Tiêu Cửu Uyên.

Dáng vẻ rất đáng yêu.

Vân Thiên Vũ vừa thấy đã thích, vội đưa tay sờ tiểu Đại Lực Kim Cương Ma Hùng.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1062: Kẻ Gây Tai Họa

Vậy mà gấu con lại lè lưỡi liếm tay nàng, động tác này lập tức khiến Vân Thiên Vũ nở nụ cười.

Lúc này trong sơn động vang lên tiếng bước chân thành thịch.

Xem ra Đại Ma Hùng phát hiện đuổi đến rồi.

Phượng Vô Nhai nhanh chóng vươn tay ôm lấy tiểu Ma Hùng trong tay tiểu Viên, sau đó chạy đi.

Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ vội đuổi theo y, sơn động sau lưng có ba con Đại Lực Kim Cương Hùng đuổi theo.

Rất nhanh mấy con Ma Hùng nhìn thấy tên bắt tiểu Ma Hùng ở phía trước.

Vô cùng tức giận rống lên, điên cuồng đuổi theo sau.

Nhưng bởi vì thân hình của Ma Hùng quá lớn, cho nên bọn chúng không chạy nhanh được.

Chỉ là bọn chúng chạy không nhanh, đám người Tiêu Cửu Uyên cũng không đi nhanh, từ từ dẫn dụ bọn chúng.

Ma Hùng càng chạy càng tức giận, càng chạy càng phẫn nộ.

Rống lên không ngừng, cả núi rừng đều bị chấn động.

Mà lúc này, đám người Hắc Yêu cũng vừa đuổi tới, từ xa bọn chúng đã nhìn thấy đám người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ chạy đến.

Trong lòng đám người Hắc Yêu vui vẻ nói không nên lời.

Lúc này bọn chúng hoàn toàn không biết mưu kế của đám người Phượng Vô Nhai, không những không lùi bước mà còn lao đến rất nhanh, chớp mắt đã đến trước mặt đám người Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai.

Hắc Yêu hưng phấn kêu to: “Lão tử muốn xem xem các người còn chạy đi đâu.”

“Xông lên, giết bọn chúng đi.”

Phượng Vô Nhai nhìn thấy đám người Hắc Yêu lao đến, y liền vút tiểu Ma Hùng về phía Hắc Yêu.

Hắc Yêu vừa nhìn không rõ vật gì bị ném qua nên đưa tay muốn bắt lấy.

Vân Thiên Vũ vừa thấy tiểu Ma Hùng sắp lọt vào tay Hắc Yêu, vội vàng phóng ra một đạo linh lực.

Hắc Yêu vừa nhìn thấy linh lực đánh tới, không quan tâm đến việc đối phó với tiểu Ma Hùng nữa, phóng ra một đạo linh lực đánh về phía Vân Thiên Vũ.

Hai đạo linh lực mạnh mẽ va vào nhau, linh lực mạnh mẽ của Hắc Yêu trực tiếp đè ép linh lực của Vân Thiên Vũ.

Nàng lập tức lui về sau, Tiêu Cửu Uyên ở phía sau đưa tay chém ra một đạo linh lực mạnh về phía Hắc Yêu.

Hắc Yêu nhanh chóng thu hồi linh lực, cả người vội lui lại.

Phượng Vô Nhai đã đến bên người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ, mau chóng hạ lệnh: “Đi.”

Ba người vội đi.

Hắc Yêu ở phía sau vừa muốn đuổi theo, nhưng tiểu Ma Hùng bên người lại lão đảo đứng lên, sau đó ôm Hắc Yêu.

Hắc Yêu vừa thấy tiểu Ma Hùng ôm lấy mình, tức giận đá bay tiểu Đại Lực Kim Cương Ma Hùng ra ngoài.

Hắn đá bay tiểu Đại Lực Kim Cương Ma Hùng đi ra, thì phía sau ba con Đại Lực Kim Cương Ma Hùng đuổi đến vừa lúc nhìn thấy cảnh này.

Ba con gấu lập tức đen mặt, kêu lên ngao...ooo ngao...ooo.

Trong đó một con gấu mẹ càng điên cuồng hơn, xông đến đưa tay mạnh mẽ quất về phía Hắc Yêu.

Hắc Yêu biến sắc, vội vã rút lui về phía sau, đồng thời ra lệnh cho những người bên cạnh: “Giết bọn chúng.”

Linh Vương Cấp và những người khác, vội vàng ra tay, đánh về phía Đại Lực Kim Cương Hùng.

Mà mấy con Đại Lực Kim Cương Hùng này rõ ràng rất có kinh nghiệm tác chiến, nhìn thấy linh lực phóng tới, vội tránh đi sau đó điên cuồng kêu to, tung chưởng cào về phía Linh Vương Cấp và những người khác.

Sắc mặt người này nhanh chóng thay đổi, vội vàng lấy linh khí của mình ra, chiến đấu với Đại Lực Kim Cương Ma Hùng.

Bên khác Hắc Yêu cũng đang chiến đấu với Đại Lực Kim Cương

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1063: Chạy Trối Chết

Ba người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ còn có Phượng Vô Nhai trốn ở bên cạnh xem náo nhiệt.

Nhưng một lát sau, Vân Thiên Vũ có chút không đành lòng, bởi vì nàng nhìn thấy tiểu Ma Hùng vì không rõ chuyện gì xảy ra cho nên đi tới đi lui. Nếu như nó bị linh lực tập kích, nhất định sẽ đánh chết nó.

Vân Thiên Vũ nghĩ, lập tức ra lệnh cho ba linh thú: "Đi, giúp Đại Lực Kim Cương Ma Hùng đối phó với đám người Hắc Yêu."

Ba linh thú lách người rời đi.

Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai nhìn thấy hành động của Vân Thiên Vũ, đồng thời ra lệnh linh thú của mình đi hỗ trợ.

"Phục Hổ, đi."

"Tiểu Viên, đi."

Hai linh thú lách mình liền nhảy tới.

Lúc này đám người Hắc Yêu thăm chắc rồi, hoàn toàn không quan tâm đến mọi thứ xung quanh nữa.

Tuy rằng linh lực bọn họ lợi hại, nhưng không chịu nổi nhiều ma thú, linh thú như vậy.

Trong chớp mắt, bên trong Yêu Minh có mấy người bị thương, tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng.

Hắc Yêu mắt thấy không xong rồi, lập tức gọi người có cấp bậc linh vương: "Rút lui."

Vài người lên tiếng, lách mình rời đi.

Lúc này ba người Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai còn có Vân Thiên Vũ nhảy xuống, cản đường đi của bọn họ.

"Còn muốn chạy à, các người tưởng là dễ chạy như vậy sao?"

Hai người bọn họ dứt lời, cũng không nói nhiều nữa, thân hình vừa động liền vọt tới, đưa tay ra một đạo linh lực hung hăng bay về phía người có cấp bậc linh vương.

Vân Thiên Vũ lại nhanh chóng chạy về phía Hắc Yêu.

Hắc Yêu vừa nhìn thấy nữ nhân này chạy đến đây, trong lòng không khỏi mừng rỡ. Nữ nhân này rõ ràng là muốn chết.

Khóe miệng Vân Thiên Vũ chậm rãi vẽ ra nụ cười lạnh, nhanh chóng lấy ra độc đan do bản thân nghiên cứu chế tạo, tuy rằng Hắc Yêu là cửu tinh linh tướng, nhưng cuối cùng cũng chỉ là linh tướng mà thôi. Độc của nàng có thể khiến phản ứng của gã chậm lại trong khoảng thời gian ngắn, đó chính là cơ hội của nàng.

Nàng vừa suy nghĩ vừa đưa tay thi triển linh lực về phía Hắc Yêu.

Hắc Yêu thân hình vừa động nhảy đến giữa không trung, sau đó đưa tay toàn bộ linh lực bay về phía Vân Thiên Vũ.

Hai đạo linh lực nhanh chóng va chạm với nhau, linh lực của Vân Thiên Vũ lập tức bị linh lực của Hắc Yêu xé nát. Hắn nhanh chóng đưa tay

ra muốn bắt Vân Thiên Vũ.

Vừa đúng lúc này, độc đan Vân Thiên Vũ thả ra đã phát huy tác dụng. Hắc Yêu đưa tay ra, tốc độ rõ ràng chậm lại.

Vân Thiên Vũ mừng rỡ, thân hình bay đến giữa không trung, đưa tay đánh một chưởng từ trên cao xuống, hung hăng nện vào đầu Hắc Yêu.

Hắc Yêu lập tức bị nàng đánh ngã trên mặt đất, nàng không dám chần chờ, lại đưa tay thi triển vài đạo linh lực đập xuống.

Lúc này Hắc Yêu thật sự bị nàng đánh đến nội thương, miệng bắt đầu hộc máu.

Gã kinh hãi nhìn Vân Thiên Vũ: "Tại sao, tại sao lại như vậy?"

Chẳng lẽ hôm nay gã phải chết ở đây ư?

Không, gã không thể chết.

Hắc Yêu suy nghĩ trong đầu, sau đó xoay người liều mạng dốc hết toàn lực phá tan linh lực phòng vệ của Vân Thiên Vũ, chớp mắt gã đã bỏ chạy cách xa mấy thước.

Sau đó gã không hề để ý tới người có cấp bậc linh vương ở phía sau nữa, cũng không để ý tới người của Yêu Minh.

Gã chạy trốn chết, chớp mắt đã chạy cách xa mấy thước.

Vân Thiên Vũ ở phía sau vốn định đuổi theo, nhưng ngẫm lại lại từ bỏ. Lát nữa lại xử lý tên này, với tính cách có thù tất báo của Tiêu Cửu Uyên thì hẳn nhất định sẽ tìm Hắc Yêu tính sổ, Hắc Yêu khẳng định không thể ở lại học viện này được nữa.

Vân Thiên Vũ suy nghĩ, sau đó xoay người lại nhìn người có cấp bậc linh vương ở phía sau.

Bởi vì Hắc Yêu chạy trốn rồi, người này trong lòng có chút sợ, cho nên rất nhanh bị hai người Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai liên thủ đánh đến trọng thương.

Sắc mặt gã trắng bệch, cuối cùng xoay mình vận linh lực đối đầu với Tiêu Cửu Uyên một lát. Lúc Tiêu Cửu Uyên bị đánh lùi về sau, gã lại không hề để ý đến chuyện khác, nhanh chóng xông ra ngoài.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1064: Người Là Vị Hôn Phu Của Nàng

Người có cấp bậc linh vương đã chạy thoát, còn lại người của Yêu Minh đều bị đánh đến trọng thương.

Cuối cùng mọi người sợ hãi giãy giụa, liên tục quỳ xuống cầu xin tha thứ: "Tha mạng a, tha mạng a, chúng ta không dám, sau này không dám nữa."

Tiêu Cửu Uyên nhìn liếc mắt những người này, cuối cùng cũng không có ý muốn đuổi tận giết tuyệt nữa. Những người này chẳng qua nghe lệnh Hắc Yêu hành động thôi, cho nên vẫn là tha bọn họ một con đường sống đi.

"Cút."

Tiêu Cửu Uyên gầm lên, tất cả người của Yêu Minh đều giãy giụa đứng dậy bỏ chạy.

Đợi sau khi tất cả bọn họ đều đi rồi, ba người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ còn có Phượng Vô Nhai thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đuổi những tên này đi hết rồi.

Chỉ là bọn họ còn chưa nhẹ nhõm được bao lâu, Đại Lực Kim Cương Hùng ở phía sau ngửi được mùi của tiểu Ma Hùng trên người của bọn họ, cho nên nổi giận, gầm thét đuổi theo.

Ba người Phượng Vô Nhai và Tiêu Cửu Uyên còn có Vân Thiên Vũ nhanh chóng bỏ chạy như điên, cuối cùng Đại Lực Kim Cương Ma Hùng đuổi theo lát nữa liền cảm thấy mệt mỏi, rốt cục không đuổi theo nữa.

Ba người Tiêu Cửu Uyên và Vân Thiên Vũ còn có Phượng Vô Nhai cuối cùng có thể thở rồi.

Ba người nhanh chóng tìm một chỗ bằng phẳng ngồi xuống nghỉ ngơi, ngũ linh thú đã tự đi tìm chỗ để vui chơi đùa giỡn rồi.

Ở đây ba người nghỉ ngơi một lát, sau đó bắt đầu nói chuyện.

"Tiêu Cửu Uyên, không ngờ ngươi cũng có lúc chật vật như vậy."

Vân Thiên Vũ mỉm cười, Tiêu Cửu Uyên trước kia là người cao cao tại thượng.

Lông mày Tiêu Cửu Uyên nhăn lại, đôi mắt nhìn chăm chăm Vân Thiên Vũ nói: "Ta tên là Hoàng Phủ Viêm, không phải Tiêu Cửu Uyên."

Vân Thiên Vũ nghe hắn nói xong, nàng nhướn mày ánh mắt u ám nhìn hắn.

"Từ trước ngươi đã có tên này, chỉ là hiện tại ngươi mất trí nhớ, cho nên quên chuyện lúc trước mà thôi."

Tiêu Cửu Uyên không tin những lời nói của Vân Thiên Vũ, hắn hừ lạnh nói: "Ngươi đừng bịa chuyện nữa, ta có mất trí nhớ hay không, ta sẽ không biết sao?"

Những lời này của hắn rõ ràng là không tin Vân Thiên Vũ, trong lòng Vân Thiên Vũ hơi chùn xuống, nàng ngược mắt lên nhìn Tiêu Cửu Uyên nói: "Nếu ngươi không tin lời nói của ta, vậy thì còn có một người cũng biết chuyện trước đây của ngươi."

Nàng nói xong nhìn Phượng Vô Nhai ở bên cạnh.

Đôi mắt hoa đào của Phượng Vô Nhai hơi nheo lại, y mỉa hoặc cười khê: "Đúng vậy, từ trước người đã gọi là Tiêu Cửu Uyên, là vương gia của Đông Ly quốc ở đông đại lục, người là vị hôn phu của Vũ nhi, hai người các người tình cảm rất tốt, vốn đã lập ngày thành hôn, nhưng đến ngày đại hôn lại không thấy người, cho nên Vũ nhi liền đi đến tây đại lục tìm người. Tiêu Cửu Uyên, thật không biết người đã tu luyện phúc khí của mấy đời mà lại có thể khiến một nữ nhân vì người làm nhiều chuyện như vậy."

Phượng Vô Nhai sâu trong lòng rất ngưỡng mộ, nếu người này là y thì tốt rồi. Đáng tiếc người Vũ nhi yêu, người nàng thích lại là Tiêu Cửu Uyên. Nhưng tên này lại quên nàng, thật sự là rất đáng hận.

Đáng hận nhất chính là hiện tại hẳn không tin lời nói của bọn họ.

Phượng Vô Nhai nói xong, Tiêu Cửu Uyên cũng không tin y, hẳn cười lạnh nhìn Phượng Vô Nhai nói: "Người và nàng ta quan hệ tốt như vậy, tất nhiên sẽ giúp nàng ta, ta dựa vào cái gì để tin lời của người chứ."

Phượng Vô Nhai cười lạnh nói: "Người không tin lời nói của chúng ta cũng không sao, nhưng dù sao người cũng nên tin lòng mình chứ, lúc trước ta thấy rõ ràng, người vẫn luôn quan tâm Vũ nhi, lúc muội ấy gặp nguy hiểm, người theo bản năng liền ra tay giúp đỡ muội ấy, bởi vì muội ấy đến gần ta, người lại ghen."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1065: Sinh Tử Thuận Theo Tự Nhiên

Phượng Vô Nhai ngừng một chút, sau đó cười lạnh nói thêm: "Những hành vi này của người đều là hành động theo bản năng, chẳng lẽ người không cảm thấy tò mò sao? Một người nếu hoàn toàn không có quan hệ gì với người khác thì có thể như vậy sao? Người vẫn nên tự mình ngẫm lại đi, về phần trí nhớ hiện tại trong đầu người rất có thể là bị người khác dùng thủ pháp gây nên, nếu như người không tin, người có thể phái người đi thăm dò theo trí nhớ trong đầu người, ta nghĩ nhất định sẽ điều tra ra."

Một người có cẩn thận đến mức nào, chắc chắn sẽ để lại dấu vết, chỉ cần tra, nhất định sẽ tra ra dấu vết.

Dưới bóng đêm, Tiêu Cửu Uyên sắc mặt sa sầm, đôi mắt u ám, những lời nói của Phượng Vô Nhai trái lại khiến hắn phải suy nghĩ.

Hắn có thể không tin lời nói của hai người bọn họ, nhưng không thể phớt lờ hành vi của mình. Lúc bản thân nhìn thấy nữ nhân này, sẽ theo bản năng làm ra một vài hành động kì lạ.

Ví dụ như lúc nàng gặp nguy hiểm, hắn sẽ theo bản năng che chở cho nàng, nhìn thấy nàng buồn, hắn cũng sẽ buồn, nhìn thấy nàng đến gần nam nhân khác, hắn sẽ tức giận.

Giống như Phượng Vô Nhai nói, nếu như một người cùng một người khác chưa từng có bất kì quan hệ gì, sao có thể có hành động kì lạ như vậy.

Chẳng lẽ hẳn thật là vị hôn phu của nữ nhân này? Hơn nữa trí nhớ của hẳn bị ai xóa bỏ rồi?

Gần như là trong nháy mắt, quanh thân Tiêu Cửu Uyên đầy lệ khí, sắc mặt vô cùng khó coi nói: "Được, ta sẽ tra, ta nhất định sẽ tra rõ ràng, nếu như điều tra ra là các người gạt ta, ta nhất định sẽ không để yên."

Vân Thiên Vũ không nói gì, chỉ là ánh mắt u ám nhìn Tiêu Cửu Uyên.

Tiêu Cửu Uyên nhìn thấy ánh mắt nàng như vậy, đột nhiên một câu cũng không nói ra được.

Hắn không dám đối diện với ánh mắt như vậy, cho nên hẳn quay đầu nhìn về phía núi rừng tối đen.

Lúc này đêm đã khuya.

Tiêu Cửu Uyên đột nhiên nghĩ đến sau khi trời sáng, nữ nhân bên cạnh sẽ quyết đấu với Hồng Thù, trong lòng không khỏi lo lắng.

"Người xác định quyết đấu với Hồng Thù sao? Phải biết rằng lên sân quyết đấu là có thể sinh tử thuận theo tự nhiên đấy."

Vân Thiên Vũ thản nhiên cười nói: "Người đã quên chuyện lúc trước ta đánh bại Hắc Yêu sao? Hồng Thù kém hơn tên Hắc Yêu kia nhiều."

Tiêu Cửu Uyên suy nghĩ, rốt cục không nói gì nữa.

Hắn biết nữ nhân bên cạnh tuy rằng linh lực không mạnh, nhưng trái lại có rất nhiều mưu kế, một khi nàng đã nói như vậy thì không thể nào không đối phó được Hồng Thù.

Vừa nghĩ như thế, hẳn liền cảm thấy yên tâm.

Lúc này, trời đã hừng sáng, Vân Thiên Vũ nhanh chóng đứng lên nói: "Đi thôi, xuống núi, bằng không đến trễ, nói không chừng người ta còn tưởng rằng ta sợ nàng ta."

Vân Thiên Vũ nói xong liền đứng dậy đi thẳng xuống núi.

Hai người Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai ở phía sau liền đứng dậy, đi theo nàng xuống núi.

Sân quyết đấu chỗ tân sinh ở học viện Thiên Kinh đã sớm chật kín người, hôm nay chính là thời gian quyết đấu giữa Hồng Thù và Bùi Khê.

Nghe nói Bùi Khê kia vậy mà lại thuận lợi gia nhập Viêm Minh, đây là chuyện ngứa mắt đối với rất nhiều nữ sinh, cho nên đối với chuyện hôm nay hai người quyết chiến, mọi người đều ôm thái độ vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Nghe nói Hồng Thù ở trong Tu Linh tháp lại đột phá, lúc này nàng ta đã là cấp bậc thất tinh linh sĩ rồi, mà Bùi Khê kia nghe nói không lâu mới đột phá thành tam tinh linh sĩ, sau này xem nàng làm thế nào để quyết đấu với Hồng Thù.

Ha ha, lần này nàng nhất định sẽ thua rất thảm, nói không chừng còn có thể vì vậy mà mất một mạng.

Xung quanh sân quyết đấu không ít người đang bàn tán chuyện này, nói gì cũng có.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1066: Đồ Kiêu Ngạo Bì Ổi

Tóm lại đối với trận tỷ thí này của hai người, mọi người gần như đều cho rằng Hồng Thù tất thắng.

Xung quanh sân quyết đấu, mọi người mắt thấy đã đến giờ rồi nhưng Bùì Khê ngay cả đến bóng dáng còn không thấy.

Mọi người không khỏi bàn tán.

"Xem ra kia Bùì Khê sợ rồi, đừng tới nữa."

"Hừ, ta biết ngay nàng ta không dám tới, đến đây chính là chịu chết, đối lại là người khác cũng sẽ không đến đâu."

"Nhưng nàng ta đã nhận thư khiêu chiến rồi, nếu không đến thì đây chính là chuyện mất mặt."

"Người đã quên nàng ta là người của Viêm Minh, nếu như lão đại Viêm Thiên của Viêm Minh đứng ra nói giúp nàng ta, Hồng Thù dám đối đầu với hắn sao?"

"Nếu nữ nhân này làm như vậy thì càng khiến người khác xem thường."

Dưới đài mọi người bàn tán vô cùng náo nhiệt, trên đài vẻ mặt Hồng Thù vô cùng kiêu ngạo tự đắc nói: "Bùì Khê, có phải người sợ rồi hay không? Tên nhát gan nhà ngươi, đồ yếu đuối bất tài này, hôm nay nếu

không người xuất hiện, từ nay về sau, Hồng Thù ta gặp người một lần sẽ chửi người một lần là đồ phế vật, bất tài."

Hồng Thù đang ở trên đài cao chửi bậy, bên ngoài sân quyết đấu náo nhiệt đột nhiên truyền đến một tiếng quát lạnh lùng: "Thứ thất bại kiêu ngạo, một lát sau ta sẽ biến người thành bộ dạng như vậy, chờ người thật sự đánh bại ta, lại kiêu ngạo đi."

Giọng nói lạnh lùng vừa dứt, tất cả mọi người ở bốn phía sân quyết đấu quay đầu nhìn sang, sau đó có người nhanh chóng nhường đường.

Đám người ở ngoài có vài người đang đi đến, dẫn đầu chính là Vân Thiên Vũ một thân áo lam, hai người Bùi San và Bạch Doanh Doanh đi theo phía sau Vân Thiên Vũ.

Thật ra sở dĩ Vân Thiên Vũ tới trễ là vì nàng trở về chỗ của mình tắm một lát, lại ăn một chút đồ, sau đó mới đến đây, cho nên thời gian bị chậm trễ. Không ngờ nàng vừa đi đến đã nghe thấy Hồng Thù tức giận chửi bậy, trong lòng không khỏi nổi giận, cho nên mới lên tiếng.

Vân Thiên Vũ vừa xuất hiện, mọi người xung quanh sân quyết đấu lại bàn tán xôn xao.

Nhưng lần này mọi người đều bàn tán tại sao nữ nhân này lại dám đến đây, thật sự gan quá lớn rồi. Là không biết trời cao đất rộng, hay là đã nắm chắc đây. Tu vi linh lực của Hồng Thù người ta là thất tinh linh sĩ đó, nàng so được không?

Mọi người đều nhìn Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ vòng hai tay trước ngực, một thân thản nhiên nhìn Hồng Thù trên đài cao, lạnh lùng nói: "Ai thắng ai thua còn chưa biết được, Hồng Thù người tốt nhất cầu nguyện bản thân đừng thua, nếu không thì quá khó coi rồi."

Vân Thiên Vũ nói xong, thân hình vừa động liền nhảy lên sân quyết đấu.

Mọi người ở xung quanh đều kích động, có vài người thậm chí còn cổ vũ cho Hồng Thù.

"Hồng Thù cố lên."

"Hồng Thù tất thắng."

Hai người Bạch Doanh Doanh và Bùi San vừa nghe có người cổ vũ cho Hồng Thù, hai nàng ta lập tức kêu to cổ vũ cho Vân Thiên Vũ.

"Bùi Khê cố lên."

"Bùi Khê tất thắng."

Kết quả hai nữ nhân lập tức bị người khác công kích.

"Nàng ta dựa vào cái gì mà thắng chứ, Hồng Thù tỷ tỷ là thất tinh linh sĩ, nữ nhân này hình như chỉ mới là tam tinh linh sĩ."

"Tu vi linh lực như vậy làm sao có thể đánh thắng được Hồng Thù tỷ tỷ chứ."

"Ha ha, đó là do các người tưởng tượng mà thôi, hiện tại Bùi Khê là ngũ tinh linh sĩ, ngũ tinh linh sĩ không kém hơn thất tinh linh sĩ là bao."

"Các người đang khoác lác à."

"Lập tức sẽ thấy kết cuộc thôi."

Trên đài Hồng Thù nhìn Vân Thiên Vũ, nhất là nhìn thấy nốt ruồi đỏ trên mặt nữ nhân này, vẻ mặt nàng ta không che giấu được sự ghét bỏ.

Nghĩ đến một nữ nhân xấu xí như vậy mà lại gia nhập Viêm Minh, hơn nữa còn là nữ đệ tử duy nhất của Viêm Minh, nàng ta lập tức ghen tị đến phát điên, cho nên nàng ta càng muốn giết chết nữ nhân này.

Hồng Thù suy nghĩ, xoay người phất tay, linh lực xuất hiện, nàng ta khẽ kêu một tiếng: "Nguyệt Minh loan đao, đi, chém chết nữ nhân kia."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1067: Chút Tài Mọn

Lập tức linh khí của loan đao mạnh lên, xẹt qua giữa không trung, nhanh chóng chém thẳng về phía Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ nhanh chóng thi triển thất tinh khinh công, vội vàng né tránh loan đao đang bay đến kia, loan đao liền bay vụt qua người nàng.

Nhưng sau khi loan đao bay vụt qua người nàng thì bị Hồng Thù nhanh chóng thao túng thay đổi phương hướng, loan đao lại tập kích về phía Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ đưa tay một đạo linh lực ngưng tụ trong lòng bàn tay, nàng nhanh chóng đánh một chưởng về phía Nguyệt Minh loan đao.

Loan đao và linh lực của nàng hung hăng xoắn lại với nhau.

Hồng Thù ở đối diện vẻ mặt như đang gặp quỷ nhìn Vân Thiên Vũ.

Lúc trước nàng ta thấy tu vi linh lực của nữ nhân này là tam tinh, lúc này mới ba ngày trôi qua, tu vi linh lực của nàng đã đạt tới ngũ tinh rồi.

Chuyện này... chuyện này là sao?

Ngoại trừ Hồng Thù kinh hãi ra, rất nhiều nữ nhân bên ngoài sân quyết đấu cũng kinh sợ.

Bọn họ nhớ ba ngày trước, nữ nhân này hình như là tam tinh linh sĩ. Tại sao trôi qua ba ngày nàng lại thành ngũ tinh linh sĩ rồi? Linh lực thiên phú này có phải quá nhanh rồi không?

Trong bọn họ có rất nhiều người tu luyện một tháng mới có thể tăng một sao, người ta ba ngày đã tăng hai sao rồi. A... còn có thể để người khác sống hay không chứ?

Rất nhiều người tan nát cõi lòng, đồng thời trong lòng mọi người liền có chút kiêng kị với nữ nhân này.

Linh lực thiên phú của nữ nhân này lợi hại như thế, đợi một thời gian nữa nhất định là một cường giả lợi hại, hiện tại bọn họ trên chóc nàng, sau này chẳng phải là muốn bị nàng trả thù sao?

Nghĩ như thế, rất nhiều người an phận lại.

Nhưng trong đó có một nhóm người lại hoài nghi có phải Vân Thiên Vũ uống thuốc gì hay không, cố ý tăng lên tu vi linh lực của mình, bằng không thật sự không thể nào tăng nhanh như vậy được.

Dưới đài mọi người đang suy đoán.

Trên đài Vân Thiên Vũ cũng đang ra sức chiến đấu với Hồng Thù, tuy rằng Hồng Thù là thất tinh linh sĩ, Vân Thiên Vũ là ngũ tinh linh sĩ, nhưng sự chênh lệch giữa thất tinh và ngũ tinh không lớn lắm, đều là thi triển linh lực của bản thân để chiến đấu.

Linh lực thiên phú của Vân Thiên Vũ mạnh hơn người khác, cảm ứng với linh lực cũng mạnh hơn người khác, cho nên mặc dù Hồng Thù là thất tinh linh sĩ, nàng cũng chống cự được với Hồng Thù.

Chỉ là hai người nhất thời bất động, sắc mặt Hồng Thù vô cùng khó coi, dùng sức thi lực, hi vọng ngăn chặn Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ mắt thấy hai người nhất thời khó phân thắng bại, nàng xoay người dùng sức đấu với Nguyệt Minh loan đao một lát.

Ầm một tiếng vang lên, linh lực của nàng khiến loan đao phải quay trở về.

Đợi đến lúc loan đao quay trở về, Vân Thiên Vũ nhanh chóng thi triển băng linh thanh mộc đằng.

"Băng linh thanh mộc đằng, bao vây nàng ta."

Mộc đằng màu xanh trong chớp mắt đã phủ kín cả sân quyết đấu, những mộc đằng màu xanh lập tức cuộn về phía Hồng Thù.

Hồng Thù xoay người vận linh lực tức giận hét lên: "Nổ."

Thanh mộc đằng bị xé nát, Vân Thiên Vũ phát tay mấy đóa hoa ma hồn bảy màu bay về phía Hồng Thù.

Hồng Thù biến sắc, linh lực hung hăng bay về phía những đóa hoa ma hồn bảy màu kia.

Ầm một tiếng, mấy đóa ma hồn hoa bị hủy diệt.

Hồng Thù ở đối diện cười ha ha, đắc ý nói: "Người chỉ có chút tài mọn này thôi sao? Vậy thì bây giờ đến phiên ta."

Nàng ta đưa tay ra thi triển một linh công lợi hại.

"Tam thiên hồng lãng, đi."

Ở trên đầu, những cơn sóng màu đỏ cuộn cuộn hướng về phía Vân Thiên Vũ.

Dưới đài mọi người đều không dám nhìn.

Bạch Doanh Doanh và Bùi San vô cùng lo lắng kêu lên: "Bùi Khê, cẩn thận."

Vân Thiên Vũ cười lạnh, nhanh chóng đưa tay một đạo linh lực hung hăng bay ra ngoài.

Linh lực và cơn sóng đỏ hung hăng chạm vào nhau, nhưng cơn sóng đỏ lớn kia rõ ràng mạnh hơn.

Vân Thiên Vũ không đứng vững được nữa, thân hình vội vàng lùi về phía sau.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1068: Ma Sói Cấp Bốn

Phía trước Hồng Thù nhìn thấy nàng chật vật như vậy, không khỏi đắc ý cười như điên: "Ha ha, đồ không biết tự lượng sức mình, vậy mà dám đánh với Hồng Thù ta, rõ ràng là muốn chết, hôm nay ta sẽ dạy cho người cái gì gọi là tài nghệ không bằng người."

Hồng Thù đang kiêu căng, Vân Thiên Vũ vốn bị đánh lui bỗng nhiên thân hình vừa động, phảng phất vẻ quý mị xông thẳng thẳng đến Hồng Thù. Trong chớp mắt đã tới trước mặt Hồng Thù, nàng lặng lẽ thi triển độc đan.

Hồng Thù không biết việc này, mắt thấy Vân Thiên Vũ đến đây, nàng ta đưa tay một đạo chưởng lực hung hăng bay về phía Vân Thiên Vũ.

Vân Thiên Vũ đưa tay vận linh lực chống đỡ, hai đạo linh lực lại xoắn lại với nhau, hung hăng va chạm vào nhau.

Lúc mới bắt đầu, linh lực của Hồng Thù từ từ chiếm thượng phong, đè ép Vân Thiên Vũ.

Hồng Thù lại cười đắc ý: "Dám đấu với ta, hôm nay người chỉ có nước chết."

Nàng ta vừa dứt lời, Vân Thiên Vũ xoay người vận linh lực phản lại, lần này trực tiếp áp chế linh lực của Hồng Thù, sắc mặt nàng ta hơi trắng, nàng ta nhanh chóng thi triển linh lực, muốn phản lại. Tuy nhiên lại phát hiện hành động của mình vô cùng chậm, phản ứng không nhanh.

Hồng Thù kinh hãi ngẩng đầu nhìn nữ nhân áp chế linh lực của mình.

Sao lại thế này? Chỗ nào xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

Hồng Thù đang kinh hãi, linh lực của Vân Thiên Vũ đã trực tiếp đè ép linh lực của Hồng Thù.

Hồng Thù trong lòng huyết khí kích động, lồng ngực khó chịu vô cùng, sắc mặt nàng ta càng ngày càng khó coi.

Nhưng dù như vậy, Vân Thiên Vũ cũng không cho nàng ta cơ hội, nàng xoay người lui về phía sau, sau đó vội vàng đưa tay: "Phệ huyết âm dương chưởng, đi."

Một bàn tay trắng đen từ trên trời giáng xuống, hung hăng bay về phía Hồng Thù.

Ầm ầm ầm.

Vài bàn tay giáng xuống, trực tiếp đánh Hồng Thù nôn ra máu.

Nàng ta giãy giụa hét lên: "Không, tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy chứ."

Bên ngoài sân quyết đấu, tất cả mọi người đều đang ngơ ngác.

Đây là ý gì? Thất tinh linh sĩ mà đánh không lại một ngũ tinh linh sĩ, hơn nữa nữ nhân này thật ác độc, xuống tay vừa ác vừa nhanh, tuyệt đối không cho người khác cơ hội trở tay, Hồng Thù này thảm rồi.

Mọi người đang suy nghĩ, Hồng Thù bị Vân Thiên Vũ đánh trọng thương bỗng nhiên xoay người tức giận hét to: "Tứ tinh ma lang, đi, nuốt chửng nàng ta."

Bên ngoài sân đấu, một con ma sói cao lớn nhảy tới, nó đi tới bên cạnh Hồng Thù, gật đầu với Hồng Thù một cái, sau đó quay đầu nhìn phía Vân Thiên Vũ.

Dưới đài mọi người lại kêu lên.

"Ma thú cấp bốn, không ngờ Hồng Thù thậm chí còn có ma thú cấp bốn, sau này Bùi Khê chỉ sợ xui xẻo rồi."

Cấp bậc của ma thú và linh thú là một đến chín cấp. Ma thú và linh thú cấp một là thấp nhất, không ý thức nào. Ma thú và linh thú cấp hai đã có ý thức đơn giản. Ma thú và linh thú cấp ba có ý thức rất nhanh nhạy, còn ma thú và linh thú cấp bốn chẳng những có ý thức mạnh, hơn nữa còn có lối suy nghĩ giống như con người.

Ma sói này sau khi nhảy lên đài cung kính gật đầu với Hồng Thù, vô cùng lễ phép, điều này có thể cho thấy ma sói này đã phân địa vị với con người. Ma sói như vậy chỉ có thể là ma thú cấp bốn, khả năng của ma thú cấp bốn rất mạnh. Bùi Khê tuy rằng là ngũ tinh linh sĩ, nhưng đấu với ma sói cấp bốn, chỉ sợ không có khả năng.

Trong lòng mọi người thầm nghĩ, mắt thấy ma sói kia thân hình rất cao, thậm chí còn cao hơn hai mét, thân hình khổng lồ rất đáng sợ, nó từ trên cao nhìn xuống Vân Thiên Vũ, tựa như nàng chỉ là một con kiến.

Sau đó không đợi Vân Thiên Vũ lên tiếng, nó hướng lên trời nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình vừa động, mở cái miệng rộng hướng tới Vân Thiên Vũ.

Dưới đài rất nhiều người nhắm mắt lại không dám nhìn nữa.

Tuy rằng Bùi Khê rất đáng giận, nhưng bị chết thảm như vậy, hãy để cho mọi người đồng cảm với nàng đi.

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIÊU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1069: Hung Ác Tàn Nhẫn

Nhưng những người này đồng cảm còn chưa được bao lâu, Vân Thiên Vũ ở trên đài cao hét lớn: "Ngạo Minh, đi, đấu với nó."

Bên ngoài sân đấu, một con mèo nhỏ màu trắng nhanh chóng lách mình nhảy lên.

Nó vừa lên sân đấu, mọi người ở dưới đài đều kinh ngạc nhìn chăm chăm trên đài, chỉ có Bùi San biết sự lợi hại của Ngạo Minh, cho nên nàng ta vui vẻ cười thầm.

Những người khác lại nhin không được bắt đầu bàn tán.

"Con mèo nhỏ này đánh với ma sói cấp bốn không phải muốn chết sao?"

"Chỉ cần một móng vuốt là thành một đồng thịt vụn rồi."

Mọi người càng nói càng náo nhiệt, con mèo nhỏ trên đài cao nhanh chóng đung đưa người, sau đó con mèo nhỏ kia từ từ biến lớn lên, càng lúc càng lớn, cuối cùng thậm chí còn cao tới hai mét, đồng thời nó đã khôi phục hình dạng vốn có.

Một con báo cả người trắng như tuyết, thật sự giống như vua trong rừng.

Lúc này mọi người kinh ngạc kêu lên.

"Má ơi, báo vương, đó là báo vương."

"Báo vương tại sao lại đi theo Bùi Khê vậy?"

Ngạo Minh không để ý tới người ở dưới đài, nó gầm lên giận dữ, thân hình vừa động liền bay về phía ma sói cấp bốn này.

Một báo một sói ở trên đài cao hung hăng đánh nhau, tiếng rống giận dữ vang lên không ngừng, hai con thú lớn thì sức phá huỷ cũng rất lớn.

Hai con quyết đấu trên đài, chớp mắt đã huỷ diệt một mảng lớn sân đấu. Mọi người ở dưới đài kinh hãi lùi về phía sau.

Trên đài Vân Thiên Vũ không hề quan tâm đến một báo một sói đang giận dữ đánh nhau, khóe miệng nàng vẽ ra nụ cười lạnh, từng bước đi đến trước mặt Hồng Thù.

Hồng Thù kinh hãi giẫy giụa lùi về phía sau, nhìn Vân Thiên Vũ giống như nhìn thấy ma vậy.

Nàng ta thật sự nghĩ mãi mà cũng không ra tại sao nữ nhân này cuối cùng lại có thể đánh bại nàng ta. Nếu nói là nàng dùng thuốc, độc dược tầm thường đối với linh sĩ căn bản không có tác dụng. Trừ phi là độc đan, nhưng trên người nữ nhân này có độc đan sao? Thật sự không thể nào.

Hơn nữa nàng ta còn xuất ra tứ tinh ma thú, vốn tưởng rằng nhất định có thể xé nát nữ nhân này, kết quả thì sao, nàng thậm chí còn có một con báo vương. Hồng Thù chỉ cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Giọng nói lạnh như băng của Vân Thiên Vũ vang lên: "Lúc trước là ai kiêu căng nhịn không được mạnh miệng, bây giờ là ai thua đến khó coi như vậy đây."

Vân Thiên Vũ nói xong, tiến lên hung hăng đập vào trước ngực Hồng Thù một cước, Hồng Thù nhìn thấy bộ dạng hung ác của nàng liền bị dọa sợ, nhanh chóng xin tha: "Ta không dám nữa, người thắng rồi, người thắng rồi. Ta thua, ta nhận thua."

Quyết đấu trên đài, chỉ cần một bên nhận thua thì trận quyết đấu có thể dừng lại.

Đáng tiếc Vân Thiên Vũ cũng không để ý tới Hồng Thù, nàng ta cho dù nhận thua, nàng cũng không có ý định tha cho nàng ta.

Cho nên mắt thấy Hồng Thù cầu xin tha thứ, Vân Thiên Vũ xoay người dùng sức hung hăng đập lên người nàng ta, bịch bịch bịch, xương trước ngực Hồng Thù bị đập kêu răng rắc, nàng ta hét lên vô cùng thảm thiết.

Vân Thiên Vũ lạnh lùng nhắc chân trực tiếp đá bay Hồng Thù ra khỏi sân đấu, sau đó nàng âm u cười lạnh ngẩng đầu nhìn dưới sân đấu.

Lúc này mọi người đều kinh ngạc, đồng thời mọi người cũng biết một chuyện. Nữ nhân này chẳng những hung tàn, hơn nữa lòng dạ còn độc ác, sau này bọn họ tuyệt đối không nên trêu chọc nàng.

Lúc này ở một bên đài cao, báo vương và tứ tinh ma sói đã chiến đấu xong.

Trên người báo vương chỉ chảy ít máu, mà tứ tinh ma sói trực tiếp bị báo vương cắn đến máu chảy ròng ròng, lúc này bởi vì ma sói mất máu quá nhiều, cho nên đang nằm ở trên đài cao thở hổn hển. Bên trong đôi mắt nó hiện lên vẻ không cam lòng, nhưng trong mắt từ từ mất đi màu sắc, sau đó nhắm mắt lại chết đi.

Bốn phía sân quyết đấu, tất cả mọi người nói không nên lời. Một chủ một thú đều hung ác, sau này bọn họ gặp nàng thì tốt hơn vẫn nên đi đường

vòng, vốn Bùi Khê này đã đủ hung ác rồi, hiện tại còn có thêm một con báo vương, như vậy thì càng hung ác hơn rồi.

Bốn phía yên tĩnh, cho đến khi tiếng vỗ tay của Bạch Doanh Doanh và Bùi San vang lên.

"Khê tỷ tỷ thật lợi hại."

"Bùi Khê, muội giỏi thật đấy."

THÚ PHI THIÊN HẠ: THẦN Y ĐẠI TIỂU THƯ

Ngữ Tiểu Đồng
www.dtv-ebook.com

Chương 1070: Mất Tích Không Thấy Dấu Vết

Trong sân quyết đấu nhất thời tiếng vỗ tay vang lên như sấm, tất cả mọi người nể mặt vỗ tay không ngừng, không ai dám không nể mặt, lỡ sau này nàng tính kể bọn họ thì sao đây? Lúc trước bọn họ còn cổ vũ cho Hồng Thù, cho nên hiện tại ra sức vỗ tay cũng chỉ mong nàng đừng mang thù.

Trong lúc nhất thời, cả sân quyết đấu tiếng vỗ tay vang lên không ngừng.

Vân Thiên Vũ liếc mắt nhìn mọi người ở dưới đài, cũng không nói thêm gì.

Nàng tung người từ trên đài cao bay xuống dưới, lập tức đi đến trước mặt Bạch Doanh Doanh và Bùi San nói: "Chúng ta đi thôi."

Ba người mang theo một con mèo nhỏ và một con chồn nhỏ còn có một con vẹt nhỏ rời khỏi sân đấu.

Phía sau lại vang lên tiếng bàn tán, nhưng trải qua trận đấu lần này, đa số mọi người đều kiêng kị Vân Thiên Vũ, trong lòng âm thầm quyết định không được gây rối với nữ nhân này.

Phía trước Vân Thiên Vũ đã đưa hai người Bạch Doanh Doanh và Bùi San cùng rời khỏi.

Hai người Bạch Doanh Doanh và Bùi San vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Vân Thiên Vũ, lúu rúu nói.

"Khê tỷ tỷ quả thật lợi hại, đánh Hồng Thù thảm như vậy, nàng ta còn là thất tinh linh sĩ nữa chứ."

"Đúng đó, Bùi Khê, muội thật sự rất lợi hại, tỷ tự hào về muội."

Vẻ mặt hai cô nương vô cùng sùng bái.

Vân Thiên Vũ nhìn Bạch Doanh Doanh và Bùi San nói: "Hai người đi đến Tu Linh tháp tu luyện đi, gần đây phải tranh thủ thời gian tu luyện, đừng quên kì khảo hạch một năm sau nếu như không đạt được cấp bậc linh vương sẽ bị đưa về gia tộc đấy, đây chính là chuyện mất mặt."

Vân Thiên Vũ vừa nói xong, hai người Bạch Doanh Doanh và Bùi San vẻ mặt liền xanh xao.

Họ tu luyện đến bây giờ cũng không thăng được cấp nào, mà Bùi Khê người ta thậm chí lại tăng cấp vèo vèo, lúc này đã là ngũ tinh linh sĩ rồi. Nếu cứ như vậy, Bùi Khê nhất định sẽ tu luyện đến cấp bậc linh vương nhanh hơn họ, họ vẫn nên nỗ lực tu luyện.

Bạch Doanh Doanh và Bùi San lập tức chuẩn bị vào Tu Linh tháp tu luyện.

Nhưng trước khi đi, hai người quan tâm hỏi Vân Thiên Vũ: "Khê tỷ tỷ, tỷ không vào Tu Linh tháp tu luyện sao?"

Vân Thiên Vũ lắc đầu: "Không được, linh lực của tỷ tăng quá nhanh rồi, trước mắt không nên tu luyện nữa, tỷ đến nhà tập thể luyện tập công pháp lúc trước đã mang đến từ gia tộc."

Trận chiến lúc trước với Hồng Thù, nàng phát hiện lúc trước băng linh thanh mộc đẳng và thất thải ma hồn hoa mà sư phụ giao cho nàng luyện, rõ ràng không có hiệu quả lắm đối với người có linh lực cấp cao.

Cho nên nàng định lấy linh khí Thanh Đồng Liệt Diễm đao mang theo từ gia tộc ra để tu luyện, mặt khác sẽ lấy công pháp bí quyết Liệt Địa Quyền luyện một chút.

Bạch Doanh Doanh Bùi San tạm biệt Vân Thiên Vũ, hai người tự đi vào Tu Linh tháp tu luyện linh lực.

Bùi Khê người ta tiến bộ nhanh như vậy, họ nhất định phải cố gắng, bằng không nàng sẽ nhanh chóng vượt qua họ.

Hai người lắc mình đi thẳng đến Tu Linh tháp, Vân Thiên Vũ lại trở về phòng tu luyện công pháp.

Mặt khác một bên, hai người Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai sau khi trở lại chỗ ở, lập tức triệu tập người của Viêm Minh và người của Ma Môn, toàn bộ học viện điều tra tung tích của Hắc Yêu.

Nhưng bọn họ phái ra nhiều người như vậy, cũng không điều tra được tung tích của Hắc Yêu, Hắc Yêu dường như mất tích không thấy dấu vết.

Hai người Tiêu Cửu Uyên và Phượng Vô Nhai ra lệnh cho đệ tử đồng môn, nếu như nhìn thấy Hắc Yêu, lập tức đến bẩm báo bọn họ.

Chỉ là bọn họ vẫn chưa tìm được Hắc Yêu, trái lại Hắc Yêu đã chủ động tìm tới tận cửa. Nhưng lần này gã đã mang đến vài người, mấy người này đều là đệ tử của khu cũ.

Đương nhiên những người này cũng không phải tới khu tân sinh đánh nhau, mà là đến để hòa giải.

Trong số người ở khu đệ tử cũ đến, có một người còn là đệ tử bảng thứ hai mươi Phong Vân của học viện Thiên Kinh, lúc này là cấp bậc lục tinh linh vương, linh lực vô cùng mạnh.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Thà Làm Ngọc Vỡ

Chương 2: Đại Hôn Hữu Phu (1)

Chương 3: Đại Hôn Hữu Phu (2)

Chương 4: Đại Hôn Hữu Phu (3)

Chương 5: Đại Hôn Hữu Phu (4)

Chương 6: Đại Hôn Hữu Phu (5)

Chương 7: Đại Hôn Hữu Phu (6)

Chương 8: Đại Hôn Hữu Phu (7)

Chương 9: Đại Hôn Hữu Phu (8)

Chương 10: Đại Hôn Hữu Phu (9)

Chương 11: Hai Đạo Thánh Chỉ (1)

Chương 12: Hai Đạo Thánh Chỉ (2)

Chương 13: Hai Đạo Thánh Chỉ (3)

Chương 14: Hai Đạo Thánh Chỉ (4)

Chương 15: Hai Đạo Thánh Chỉ (5)

Chương 16: Hai Đạo Thánh Chỉ (6)

Chương 17: Tiêu Cừ Uyên (1)

Chương 18: Tiêu Cừ Uyên (2)

Chương 19: Cứu Người (1)

Chương 20: Cứu Người (2)

Chương 21: Tức Giận Đánh Tiệp Nhân (1)

Chương 22: Tức Giận Đánh Tiệp Nhân (2)

Chương 23: Tức Giận Đánh Tiệp Nhân (3)

Chương 24: Tức Giận Đánh Tiệp Nhân (4)

Chương 25: Khí Phách Cuồng Vọng (1)

Chương 26: Khí Phách Cuồng Vọng (2)

Chương 27: Khí Phách Cuồng Vọng (3)

Chương 28: Khí Phách Cuồng Vọng (4)

[Chương 29: Khí Phách Cuồng Vọng.\(5\)](#)
[Chương 30: Tính Kế Phụ Thân Cặn Bã \(1\)](#)
[Chương 31: Tính Kế Phụ Thân Cặn Bã \(2\)](#)
[Chương 32: Tính Kế Phụ Thân Cặn Bã \(3\)](#)
[Chương 33: Tính Kế Phụ Thân Cặn Bã \(4\)](#)
[Chương 34: Hai Người Hợp Tác \(1\)](#)
[Chương 35: Hai Người Hợp Tác \(2\)](#)
[Chương 36: Tặng Đan Dược \(1\)](#)
[Chương 37: Tặng Đan Dược \(2\)](#)
[Chương 38: Tặng Đan Dược \(3\)](#)
[Chương 39: Tặng Đan Dược \(4\)](#)
[Chương 40: Chó Cắn Chó \(1\)](#)
[Chương 41: Chó Cắn Chó \(2\)](#)
[Chương 42: Chó Cắn Chó \(3\)](#)
[Chương 43: Chó Cắn Chó \(4\)](#)
[Chương 44: Chó Cắn Chó \(5\)](#)
[Chương 45: Tuyên Vương Nói Xin Lỗi \(1\)](#)
[Chương 46: Tuyên Vương Nói Xin Lỗi \(2\)](#)
[Chương 47: Tuyên Vương Nói Xin Lỗi \(3\)](#)
[Chương 48: Tuyên Vương Nói Xin Lỗi \(4\)](#)
[Chương 49: Bạch Liên Hoa Đối Trá](#)
[Chương 50: Tuyên Vương Bồi Thường](#)
[Chương 51: Tiêu Cửu Uyên Giá Lâm](#)
[Chương 52: Nhìn Có Chút Hả Hê](#)
[Chương 53: Tiêu Cửu Uyên Cuồng Vọng](#)
[Chương 54: Làm Mất Mặt](#)
[Chương 55: Công Phu Sư Tử Ngoạm](#)
[Chương 56: Danh Chính Ngôn Thuận Đoạt Tiền](#)
[Chương 57: Tuyên Vương Xuất Huyết Nhiều](#)
[Chương 58: Đòi Hối Của Hồi Môn](#)
[Chương 59: Tính Số Sau Khi Thu](#)
[Chương 60: Thông Minh Quá Sẽ Bị Thông Minh Hại](#)

[Chương 61: Tự Mình Biết Mình](#)
[Chương 62: Hoài Nghi Vân Thiên Vũ](#)
[Chương 63: Ghen Ty Vân Thiên Vũ](#)
[Chương 64: Cao Quý Ưu Nhã](#)
[Chương 65: Không Biết Liêm Sĩ](#)
[Chương 66: Lạnh Lùng Cảnh Cáo](#)
[Chương 67: Đồ Cưới Phong Phú](#)
[Chương 68: Linh Mạch Thân Thể](#)
[Chương 69: Tẩy Tủy Đan](#)
[Chương 70: Bán Đồ Cưới Đổi Lấy Tiền Mặt](#)
[Chương 71: Giận Đánh Điều Nô](#)
[Chương 72: Âm Thầm Hạ Độc](#)
[Chương 73: Trừng Phạt Điều Nô](#)
[Chương 74: Phức Tạp](#)
[Chương 75: Cuồng Vọng Không Kiểm Chế Được](#)
[Chương 76: Nhân Chứng Vật Chứng Đều Đầy Đủ](#)
[Chương 77: Tiêu Cừ Uyên Khiển Trách](#)
[Chương 78: Không Coi Ai Ra Gì](#)
[Chương 79: Chưa Thấy Quan Tài Chưa Đỗ Lệ](#)
[Chương 80: Chính Là Cuồng Vọng Như Vậy](#)
[Chương 81: Tra Ra Thủ Phạm Thật Sự Sau Màn](#)
[Chương 82: Dối Trá Ghê Tởm](#)
[Chương 83: Tư Vị Nghiệm Độc](#)
[Chương 84: Chất Vắn Vân Thiên Tuyệt](#)
[Chương 85: Giễu Cợt Vân Lôi](#)
[Chương 86: Đặt Ra Nghi Vắn Cho Nguyên Hương](#)
[Chương 87: Phát Hiện Hung Thủ](#)
[Chương 88: Lấy Cái Chết Tạ Tội](#)
[Chương 89: Đánh Bạch Liên Hoa \(Kẻ Dối Trá\)](#)
[Chương 90: Trận Chiến Đánh Chết Nô Tài](#)
[Chương 91: Thu Sau Tính Số](#)
[Chương 92: Độc Chiếm Tiền Bạc](#)

[Chương 93: Vân Thiên Vũ Nổi Giận](#)
[Chương 94: Vô Cùng Đau Lòng](#)
[Chương 95: Trả Thù Tiêu Cứu Uyên](#)
[Chương 96: Làm Giá Cao](#)
[Chương 97: Chỉ Còn Dư Hai Ngàn Hai](#)
[Chương 98: Ông Trời Muốn Diệt Ta Sao](#)
[Chương 99: Không Mặt Mũi Gặp Người](#)
[Chương 100: Mượn Dao Giết Người](#)
[Chương 101: Đe Dọa Vân Thiên Tuyệt](#)
[Chương 102: Thề Không Lường Lập](#)
[Chương 103: Tính Toán Vân Thiên Tuyệt](#)
[Chương 104: Thanh Danh Hủy Hết](#)
[Chương 105: Cam Linh Uy Lực](#)
[Chương 106: Sói Cái Hung Tàn](#)
[Chương 107: Thanh Danh Lộn Xộn](#)
[Chương 108: Ngăn Cản Trước Cửa Ly Thân Vương Phủ](#)
[Chương 109: Nha Hoàn Lấy Lòng](#)
[Chương 110: Tự Linh Trận](#)
[Chương 111: Thái Tử Ôn Văn Nọa Nhã](#)
[Chương 112: Tuyên Vương Kinh Ngạc](#)
[Chương 113: Hoài Nghi Thân Phận](#)
[Chương 114: Hoài Nghi Dịch Dung](#)
[Chương 115: Hai Người Đối Mặt](#)
[Chương 116: Tôn Nghiêm Mà Sống](#)
[Chương 117: Lòng Tốt Chua Xót](#)
[Chương 118: Tuyên Vương Cảnh Đường](#)
[Chương 119: Hạ Độc](#)
[Chương 120: Âm Sát Đêm Khuya](#)
[Chương 121: Ra Tay Cứu Giúp](#)
[Chương 122: Ân Nhân Cứu Mạng Bị Thương](#)
[Chương 123: Ăn Đan Được Như Ăn CƠM](#)
[Chương 124: Tài Nấu Nướng Cao Siêu](#)

[Chương 125: Quần Áo Mới Hoa Lệ](#)
[Chương 126: Y Phục Giá Trị Không Rẻ](#)
[Chương 127: Tiểu Linh Đang Khả Ái](#)
[Chương 128: Thu Lưu Tiểu Linh Đang](#)
[Chương 129: Hoa Sen Mới Nở](#)
[Chương 130: Trai Tài Gái Sắc](#)
[Chương 131: Nghĩa Khí Ra Mặt](#)
[Chương 132: Nằm Mơ Giữa Ban Ngày](#)
[Chương 133: Ban Ngày Bị Đánh](#)
[Chương 134: Yêu Cầu Giải Thích](#)
[Chương 135: Tức Giận Đánh Tiện Nhân](#)
[Chương 136: Coi Thường Tuyên Vương](#)
[Chương 137: Phòng Đấu Giá Huyền Thiên](#)
[Chương 138: Tử Huyết Linh Chi](#)
[Chương 139: Không Giải Thích Được Tức Giận](#)
[Chương 140: Đấu Giá Hoán Nhan Đan](#)
[Chương 141: Lấy Được Đan Dược](#)
[Chương 142: Tính Toán Của Tuyên Vương](#)
[Chương 143: Hành Động Ngu Xuân](#)
[Chương 144: Công Khai Quan Hệ](#)
[Chương 145: Thượng Phẩm Tây Tựu Đan](#)
[Chương 146: Quang Minh Chính Đại Cướp Đoạt](#)
[Chương 147: Linh Khí](#)
[Chương 148: Tứ Thần Linh Đồ Yêu Trận](#)
[Chương 149: Tử Nhân Huyền Ảnh Điều](#)
[Chương 150: Đấu Giá Kịch Liệt](#)
[Chương 151: Bảy Mươi Vạn Lượng, Giá Trên Trời](#)
[Chương 152: Không Có Thói Quen](#)
[Chương 153: Khoảng Cách Một Thước](#)
[Chương 154: Nợ Chín Ngàn Lượng](#)
[Chương 155: Cứu Một Đại Gia](#)
[Chương 156: Chẳng Thèm Nhìn Lại](#)

[Chương 157: Bất Ngờ Tập Kích](#)
[Chương 158: Tử Nhân Huyền Ảnh Điều Nhận Chủ](#)
[Chương 159: Điều Gia Hưng Bạo](#)
[Chương 160: Tuyên Vương Giận Dữ](#)
[Chương 161: Có Người Xui Xẻo](#)
[Chương 162: Chuẩn Bị Tẩy Gân Phạt Tủy](#)
[Chương 163: Chiến Tranh Giành Ăn](#)
[Chương 164: Tiên Thiên Linh Mạch Thân Thể](#)
[Chương 165: Phong Đăng Tướng Quân Bị Thương](#)
[Chương 166: Đi Doanh Trại](#)
[Chương 167: Hai Bảo Bảo Ngoan Ngoãn](#)
[Chương 168: Người Bò Tới Sao](#)
[Chương 169: Phối Hợp Một Chút](#)
[Chương 170: Hai Người Liên Thủ](#)
[Chương 171: Kiểm Tra Linh Mạch](#)
[Chương 172: Tiêu Cửu Uyên Nổi Giận](#)
[Chương 173: Cứu Người](#)
[Chương 174: Toàn Lực Cứu Trị](#)
[Chương 175: Long Lân Quân Kính Phục](#)
[Chương 176: Biến Mật](#)
[Chương 177: Sĩ Khả Sát Bất Khả Nhục](#)
[Chương 178: Vương Gia Yêu Nghiệt](#)
[Chương 179: Hoan Nghênh Tìm Ta Báo Thù](#)
[Chương 180: Không Biết Cười Ngửa](#)
[Chương 181: Hắc Diệu Bị Kích Thích](#)
[Chương 182: Ăn Chút Gì Đó Được Không?](#)
[Chương 183: Học Viện Già Lam](#)
[Chương 184: Viện Trưởng Nổi Giận](#)
[Chương 185: Linh Lực Thiên Phú](#)
[Chương 186: Thiên Phú Nghịch Thiên](#)
[Chương 187: Lấy Hoán Linh Quyết](#)
[Chương 188: Xem Thường Tiêu Cửu Uyên](#)

[Chương 189: Càng Ngày Càng Gần](#)
[Chương 190: Trở Mặt Nhanh Hơn So Với Lật Sách](#)
[Chương 191: Linh Khí Bức Người](#)
[Chương 192: Trong Lòng Ấm Ấp](#)
[Chương 193: Mở Phượng Linh Giới](#)
[Chương 194: Phượng Hoàng Trở Thành Vẹt](#)
[Chương 195: Hoa Lê Đái Vũ](#)
[Chương 196: Viêm Hoàng Truyền Thừa Giới](#)
[Chương 197: Cò Kè Mặc Cả](#)
[Chương 198: Dịch Dung Thuật](#)
[Chương 199: Uống Ngọc Phụ Đan](#)
[Chương 200: Thiên Hạ Đệ Nhị Mỹ Nhân](#)
[Chương 201: Mỹ Nhân Như Vẽ](#)
[Chương 202: Thiên Phú Nghịch Thiên](#)
[Chương 203: Cam Linh Đỉnh Phong](#)
[Chương 204: Thề Bảo Vệ Trận Địa](#)
[Chương 205: Con Chim Đáng Chết, Giết Chết Người](#)
[Chương 206: Mê Hồn Đan Và Linh Lôi Tử](#)
[Chương 207: Bán Đấu Giá Đan Dược](#)
[Chương 208: Vô Tình Gặp Gỡ Thái Tử](#)
[Chương 209: Tám Mười Vạn Lượng](#)
[Chương 210: Thái Tử Động Tâm Tư](#)
[Chương 211: Lôi Kéo Vân Thiên Vũ](#)
[Chương 212: Thẹn Quá Hóa Giận](#)
[Chương 213: Bỏ Rơi Thái Tử](#)
[Chương 214: Tiêu Cửu Uyên Bị Thương](#)
[Chương 215: Linh Lực Giết Người Trong Nháy Mắt](#)
[Chương 216: Phượng Hoàng Tàn Ảnh](#)
[Chương 217: Người Đẹp Như Vây](#)
[Chương 218: Đánh Tiêu Cửu Uyên Một Trận](#)
[Chương 219: Trộm Đi Binh Phù](#)
[Chương 220: Khao Các Tiểu Bả Hữu](#)

[Chương 221: Lúc Này Gây Họa Lớn](#)
[Chương 222: Tiêu Cửu Uyên Tính Sai](#)
[Chương 223: Vân Thiên Tuyết Ghen Ty](#)
[Chương 224: Di Ngôn Trước Lúc Lâm Chung](#)
[Chương 225: Nhân Vật Phong Vân](#)
[Chương 226: Tứ Đại Gia Tộc](#)
[Chương 227: Tính Toán Của Vân Thiên Tuyết](#)
[Chương 228: Vô Cùng Náo Nhiệt](#)
[Chương 229: Đặc Biệt Vui Vẻ](#)
[Chương 230: Tiêu Dạ Thần Lo Lắng](#)
[Chương 231: Tiêu Dạ Thần Thích](#)
[Chương 232: Biểu Diễn Tài Nghệ](#)
[Chương 233: Mọi Người Nhìn Có Chút Hả Hê](#)
[Chương 234: Tiêu Cửu Uyên Thăng Thăng Bảo Vệ](#)
[Chương 235: Châm Chọc Tiêu Thiên Dịch](#)
[Chương 236: Bàn Cờ Vô Cùng Lung Tung Lộn Xộn](#)
[Chương 237: Ván Cờ Cửu Kiếp Linh Lung](#)
[Chương 238: Có Người Xui Xẻo](#)
[Chương 239: Chúng Ta Tâm Sự Một Chút](#)
[Chương 240: Tiêu Thiên Dịch Hồi Hận](#)
[Chương 241: Tự Mình Đào Hố Chôn Mình](#)
[Chương 242: Tình Hữu Khả Nguyên](#)
[Chương 243: Tất Cả Bị Giật Mình](#)
[Chương 244: Sóng Gió Gian Ngụy](#)
[Chương 245](#)
[Chương 246: Trong Lời Nói Giấu Dao](#)
[Chương 247: Chọn Thái Tử Phi](#)
[Chương 248: Sóng Gió Nhất Thời](#)
[Chương 249: Cầu Xin Người Cứu Nàng](#)
[Chương 250: Âm Mưu Hoàng Hậu](#)
[Chương 251: Nữ Tử Hạ Độc](#)
[Chương 252: Lục Gia Biểu Tỷ](#)

[Chương 253: Tính Kế Vân Thiên Tuyệt](#)
[Chương 254: Khinh Người Quá Đáng](#)
[Chương 255: Tuyên Vương Cứu Giúp](#)
[Chương 256: Tiêu Cửu Uyên Che Chở](#)
[Chương 257: Tâm Tư Hoàng Đế Khó Dò](#)
[Chương 258: Nỗi Điên](#)
[Chương 259: Vân Thiên Tuyệt Thoát Y](#)
[Chương 260: Ngày Sau Trả Nhân Tình](#)
[Chương 261: Thảm Hoạ Diệt Môn](#)
[Chương 262: Đánh Bất Tỉnh Mọi Người](#)
[Chương 263: Tiêu Cửu Uyên Cám Ơn Người](#)
[Chương 264: Cưới Đầu Bò Sữa](#)
[Chương 265: Bệnh Tự Kỷ](#)
[Chương 266: Trong Lòng Thất Vọng](#)
[Chương 267: Ma Tinh Huyết Anh Độc](#)
[Chương 268: Bảo Vệ Người Cả Đời Chu Toàn](#)
[Chương 269: Nữ Nhân Thay Lòng Đổi Dạ](#)
[Chương 270: Mua Thuốc Chế Độc](#)
[Chương 271: Đệ Nhất Tài Nữ](#)
[Chương 272: Tâm Sự Của Tiêu Dạ Thần](#)
[Chương 273: Ánh Mặt Trời Rực Rỡ](#)
[Chương 274: Ván Cờ Nổi Tiếng](#)
[Chương 275: Tiêu Dạ Thần Thổ Lộ](#)
[Chương 276: Quả Quyết Cự Tuyệt](#)
[Chương 277: Chồn Chim Náo Loạn](#)
[Chương 278: Hoạ Mi Bị Cướp](#)
[Chương 279: Yêu Ma Quỷ Quái](#)
[Chương 280: Tiêu Cửu Uyên Nổi Giận](#)
[Chương 281: Quân Quy Xử Phạt](#)
[Chương 282: Câu Tam Đáp Tứ](#)
[Chương 283: Sẽ Không Thích Người](#)
[Chương 284: Người Sau Lưng Liễu Thi](#)

[Chương 285: Liễu Thị Tức Giận](#)
[Chương 286: Họa Mi Bị Chôn Vùi](#)
[Chương 287: Vũ Mao Tức Giận](#)
[Chương 288: Bí Mật Kinh Thiên Động Địa](#)
[Chương 289: Vân Thiên Tuyết Bị Đánh](#)
[Chương 290: Tự Biên Tự Diễn](#)
[Chương 291: Nửa Viên Huyết Thủ Ấn](#)
[Chương 292: Hủy Hết Thanh Danh](#)
[Chương 293: Cừu Lôi Phệ Linh Trận](#)
[Chương 294: Giết Chết Thanh Linh Cường Giả](#)
[Chương 295: Tiểu Linh Đang Bị Bắt Cóc](#)
[Chương 296: Hoa Nhà Không Thơm Bằng Hoa Đại](#)
[Chương 297: Hồng Y Yêu Nghiệt](#)
[Chương 298: Ma Quân Phụng Vô Nhai](#)
[Chương 299: Cuộc Chiến Cường Giả](#)
[Chương 300: Tiêu Cừu Uyên Phát Độc](#)
[Chương 301: Đầu Óc Có Bệnh](#)
[Chương 302: Không Có Cái Gì Tốt Cả](#)
[Chương 303: Tính Tình Có Thù Tắt Báo](#)
[Chương 304: Thật Thành Giúp Đỡ](#)
[Chương 305: Thiên Nguyệt Chết Thảm](#)
[Chương 306: Lệ Thuộc Vào Vân Thiên Vũ](#)
[Chương 307: Xa Cách](#)
[Chương 308: Hậu Phủ](#)
[Chương 309: Tối Bắt Quỷ](#)
[Chương 310: Rượu Mời Không Uống Chỉ Thích Uống Rượu Phạt](#)
[Chương 311: Xem Náo Nhiệt](#)
[Chương 312: Khinh Bĩ Liễu Thị](#)
[Chương 313: Quỷ Nhập Vào Người](#)
[Chương 314: Tính Toán Liễu Thị](#)
[Chương 315: Mạnh Mẽ So Chiêu](#)
[Chương 316: Tâm Quá Đen](#)

[Chương 317: Tiêu Cửu Uyên Xem Náo Nhiệt](#)
[Chương 318: Liễu Thị Trúng Chiêu](#)
[Chương 319: Sấm Sét Giữa Trời Quang](#)
[Chương 320: Một Quẻ Trở Thành Sự Thật](#)
[Chương 321: Người Ái Mộ](#)
[Chương 322: Cơn Thịnh Nộ](#)
[Chương 323: Một Kích Trí Mạng](#)
[Chương 324: Liễu Thị Chết Thảm](#)
[Chương 325: Vân Hách Hồi Kinh](#)
[Chương 326: Lãnh Huyết Vô Tình](#)
[Chương 327: Nam Nhân Là Đồ Hèn Hạ](#)
[Chương 328: Một Lời Hận Ý](#)
[Chương 329: Con Kiến Hôi Nho Nhỏ](#)
[Chương 330: Chơi Đùa Vân Hách Đến Chết](#)
[Chương 331: Bể Quan Tu Luyện](#)
[Chương 332: Khó Khăn Tu Luyện](#)
[Chương 333: Linh Thú Kỳ La](#)
[Chương 334: Có Người Trúng Độc](#)
[Chương 335: Thay Người Giải Độc](#)
[Chương 337: Có Người Theo Dõi](#)
[Chương 338: Không Thể Buông Tha](#)
[Chương 339: Hai Người Đối Mặt](#)
[Chương 340: Cho Người Làm Trắc Phi](#)
[Chương 341: Cứu Người](#)
[Chương 342: Như Muối Bỏ Biển](#)
[Chương 343: Tiểu Báo Tử Bị Bắt](#)
[Chương 344: Quyết Định Lấy Người Đối Người](#)
[Chương 345: Sắc Mặt Từ Phụ](#)
[Chương 346: Dầu Muối Không Vào](#)
[Chương 347: Lấy Thân Báo Đáp](#)
[Chương 348: Đánh Tới Cửa Rồi](#)
[Chương 349: Thần Tiên Tỷ Tỷ](#)

[Chương 350: Giam Vào Địa Lao](#)
[Chương 351: Hoài Nghi](#)
[Chương 352: Chết Kiểu Nào Đây](#)
[Chương 353: Quỷ Vương Địa Phủ](#)
[Chương 354: Lầm Lẫn](#)
[Chương 355: Phong Tỏa Thanh Lâu](#)
[Chương 356: Hủy Diệt Thanh Lâu](#)
[Chương 357: Tức Giận Phát Điên](#)
[Chương 358: Đoạn Tuyệt Với Vân Gia](#)
[Chương 359: Máu Nhuộm Hiện Trường](#)
[Chương 360: Người Chết Sống Lại](#)
[Chương 361: Trục Xuất Khỏi Vân Gia](#)
[Chương 362: Nhận Nữ Nhi](#)
[Chương 363: Đoạn Tuyệt Với Vân Gia](#)
[Chương 364: Quá Kịch Thích](#)
[Chương 365: Tiểu Cô Cô](#)
[Chương 366: Người Thân](#)
[Chương 367: Kinh Hãi](#)
[Chương 368: Oanh Tạc Vân Lô](#)
[Chương 369: E Ngại Tiêu Cửu Uyên](#)
[Chương 370: Tiêu Cửu Uyên Phát Hiện Sự Thật](#)
[Chương 371: Quá Khứ Bi Thảm](#)
[Chương 372: Linh Nghi Quận Chúa](#)
[Chương 373: Người Thân Nhất](#)
[Chương 374: Đại Tiệc Đãi Khách](#)
[Chương 375: Huynh Muội Tình Thân](#)
[Chương 376: Tiêu Cửu Uyên Bố Trí Cục Diện](#)
[Chương 377: Liều Mạng Phóng Điện](#)
[Chương 378: Nghĩ Cách Cứu Người](#)
[Chương 379: Phượng Vô Nhai Lo Lắng](#)
[Chương 380: Vô Cùng Chua Xót](#)
[Chương 381: Nhìn Thấu Cạm Bẫy](#)

[Chương 382: Cơn Thịnh Nộ Của Tiêu Cửu Uyên](#)
[Chương 383: Xử Lý Vân Thiên Vũ](#)
[Chương 384: Hồn Phách Dị Giới](#)
[Chương 385: Ta Chính Là Kẻ Ngu](#)
[Chương 386: Giáo Huấn Vân Thiên Vũ](#)
[Chương 387: Chịu Phạt](#)
[Chương 388: Hai Oan Gia](#)
[Chương 389: Sự Quan Tâm Của Phượng Vô Nhai](#)
[Chương 390: Thu Nhận Tiểu Báo Tử](#)
[Chương 391: Lão Vương Gia Nghiện Nấu Nướng](#)
[Chương 392: Mỹ Thực](#)
[Chương 393: Dạy Người Làm Cơm](#)
[Chương 394: Thiên Mộc Sơn Trang](#)
[Chương 395: Tâm Tư Ngay Thẳng](#)
[Chương 396: Chúng Ta Tốt Như Vậy Sao](#)
[Chương 397: Thi Đấu Y Thuật](#)
[Chương 398: Làm Sao Hai Người Chia Nhau Được](#)
[Chương 399: Không Ai Để Ý Tới Ai](#)
[Chương 400: Ở Chung Một Phòng](#)
[Chương 401: Người Ngủ Dưới Đất Ta Ngủ Trên Giường](#)
[Chương 402: Cửa Dự Thi Thứ Nhất](#)
[Chương 403: Cao Thủ Thần Y](#)
[Chương 404: Cả Đám Bị Mất Mặt](#)
[Chương 405: Hai Nam Nhân Đối Đầu](#)
[Chương 406: Vân Thiên Vũ Tức Giận](#)
[Chương 407: Vòng Thi Đấu Ngụy Hiểm Thứ Hai](#)
[Chương 408: Không Bằng Loài Cầm Thú](#)
[Chương 409: Giao Đấu Với Mạnh Thú](#)
[Chương 410: Cuộc Chiến Dữ Dội Với Rắn Ba Đầu](#)
[Chương 411: Ngụy Hiểm Liên Tiếp](#)
[Chương 412: Ngụy Hiểm Tăng Cao](#)
[Chương 413: Điều Gia Biến Đổi](#)

[Chương 414: Báo Vương Ngạo Minh](#)
[Chương 415: Cứu Người](#)
[Chương 416: Ra Tay Giúp Đỡ](#)
[Chương 417: Cướp Nữ Nhân Của Người Khác](#)
[Chương 418: Bệnh Cổ Quái](#)
[Chương 419: Danh Hiệu Đệ Nhất](#)
[Chương 420: Đau Lòng](#)
[Chương 421: Tiến Vào Thiên Mộc Sơn Trang](#)
[Chương 422: Người Sống Đời Sống Thực Vật](#)
[Chương 423: Linh Ngọc Tiên Trì](#)
[Chương 424: Tu Luyện Thăng Cấp](#)
[Chương 425: Lục Linh Đỉnh Phong](#)
[Chương 426: Quân Phu Nhân Tính Rồi](#)
[Chương 427: Thích](#)
[Chương 428: Kim Thương Đồng Nhân](#)
[Chương 429: Tặng Bí Quyết Luyện Khí Công](#)
[Chương 430: Ảnh Tử Và Báo Vương](#)
[Chương 431: Để Sét Đánh Chết Ta Đi](#)
[Chương 432: Trái Tim Suy Kiệt](#)
[Chương 433: Nguy Hiểm](#)
[Chương 434: Tim Đau Đến Ngất Đi](#)
[Chương 435: Tắt Một Cái Thập Đau Vào Mặt](#)
[Chương 436: Lăng Vân Tiên Tử](#)
[Chương 437: Ái Mộ Tiêu Cửu Uyên](#)
[Chương 438: Đồ Nữ Nhân Xấu Xí, Mơ Đi](#)
[Chương 439: Chữa Trị Kỳ Độc](#)
[Chương 440: Thị Uy](#)
[Chương 441: Học Máu](#)
[Chương 442: Người Có Còn Là Người Không](#)
[Chương 443: Đánh Người](#)
[Chương 444: Bắt Lấy Hung Thủ](#)
[Chương 445: Quỳ Xuống Nhận Sai](#)

[Chương 446: Thuốc Giải Độc Thực Sự](#)
[Chương 447: Ân Đoạn Nghĩa Tuyệt](#)
[Chương 448: Anh Túc Có Độc](#)
[Chương 449: Dụ Dỗ Vân Thiên Vũ](#)
[Chương 450: Tản Bộ Trò Chuyện](#)
[Chương 451: Nhớ Đến Chỉ Ăn Năm Cái Chân Gà](#)
[Chương 452: Tiêu Cửu Uyên Biết Sự Thật](#)
[Chương 453: Tiêu Cửu Uyên Hồi Hận](#)
[Chương 454: Quá Kinh Ngạc, Hẩn Thích Nàng](#)
[Chương 455: Nơi Đầu Sóng Ngọn Gió](#)
[Chương 456: Vênh Vênh Tự Đắc](#)
[Chương 457: Giỏi, Quá Giỏi](#)
[Chương 458: Thật Là Đáng Sợ](#)
[Chương 459: Thần Dung Lãnh Quyết](#)
[Chương 460: Con Người Vô Lại](#)
[Chương 461: Bồi Thường Một Trăm Vạn Lượng](#)
[Chương 462: Ta Muốn Từ Hôn](#)
[Chương 463: Thái Hậu Hồi Kinh](#)
[Chương 464: Bốn Vương Xin Lỗi Người](#)
[Chương 465: Hẩn Không Buông Tay Được](#)
[Chương 466: Hận Không Thể Giẫm Vào Tay](#)
[Chương 467: Hứa Cho Người Vinh Hoa Phú Quý](#)
[Chương 468: Tự Mình Đa Tình](#)
[Chương 469: Dừa Hái Xanh Sẽ Không Ngọt](#)
[Chương 470: Kéo Bàn Tay Nhỏ](#)
[Chương 471: Mê Hoặc](#)
[Chương 472: Vong Ân Phụ Nghĩa](#)
[Chương 473: Mệnh Định Quý Nhân](#)
[Chương 474: Muội Sẽ Thu Nhận Ta Sao](#)
[Chương 475: Nữ Nhân Đánh Đá Măng Người Ở Ngoài Chợ](#)
[Chương 476: Chuyện Cười Buồn Cười Nhất](#)
[Chương 477: Xin Người Tác Thành Cho Chúng Ta](#)

[Chương 478: Ngọc Rồi](#)
[Chương 479: Găm Dao Vào](#)
[Chương 480: Bội Nhọ Tiêu Cửu Uyên](#)
[Chương 481: Hung Thủ Hạ Độc Thực Sự](#)
[Chương 482: Làm Nũng](#)
[Chương 483: Hủy Mặt Của Nàng Ta Đi](#)
[Chương 484: Uống Say Làm Hồng Việc](#)
[Chương 485: Lấy Cái Chết Để Tạ Tội](#)
[Chương 486: Suy Nghĩ Kỹ Càng Rồi Mới Làm](#)
[Chương 487: Mỹ Nhân Rắn Rết](#)
[Chương 488: Ra Tay](#)
[Chương 489: Người Của Lăng Vân Tông Trọng Thương](#)
[Chương 490: Người Chuyên Gây Rắc Rối](#)
[Chương 491: Lòng Tốt Bị Đặt Nhầm Chỗ](#)
[Chương 492: Cám Ơn Người](#)
[Chương 493: Không Liên Quan Đến Người](#)
[Chương 494: Sĩ Nhục Ta](#)
[Chương 495: Con Át Chủ Bài](#)
[Chương 496: Cải Thiện Linh Mạch](#)
[Chương 497: Đau Như Lửa Đốt](#)
[Chương 498: Ngực Biến Dạng](#)
[Chương 499: Hoàng Đế Là Một Kẻ Khốn Nạn](#)
[Chương 500: Có Phải Người Đó Bị Điên](#)
[Chương 501: Bảo Hãn Đi Chết Đi](#)
[Chương 502: Võ Mông Ngựa Lại Võ Trúng Đùi Ngựa](#)
[Chương 503: Chuyện Do Lưu Manh Gây Ra](#)
[Chương 504: Có Người Tới Gây Rối](#)
[Chương 505: Muôn Hoa Qua Tay](#)
[Chương 506: Đôi Môi Thật Ngọt Thật Mềm](#)
[Chương 507: Coi Như Bị Chó Cắn Một Cái](#)
[Chương 508: Vào Cung Dự Tiệc](#)
[Chương 509: Nơi Ăn Thịt Người](#)

[Chương 510: Toàn Thân Không Được Tự Nhiên](#)
[Chương 511: Chân Tướng Của Việc Cứu Người](#)
[Chương 512: Nữ Nhân Không Biết Xấu hổ](#)
[Chương 513: Ngọc Bội Trắng Lưỡi Liềm Đính Ngôi Sao](#)
[Chương 514: Dẫm Nát Ngọc Bội](#)
[Chương 515: Hữu Tướng Đại Nhân](#)
[Chương 516: Cho Một Cái Tát Trước Mặt Mọi Người](#)
[Chương 517: Ta Cho Người Hôn Trả](#)
[Chương 518: Chính Phi, Trắc Phi](#)
[Chương 519: Hôm Nay Sẽ Là Ngày Chết Của Người](#)
[Chương 520: Giả Thần Giả Quỷ](#)
[Chương 521: Vận Hạn Chi Thể, Thiên Giáng Tai Tinh](#)
[Chương 522: Sấm Sét Không Dứt](#)
[Chương 523: Bướm Nghiện Xác Chết](#)
[Chương 524: Xem Ai Xui Xẻo](#)
[Chương 525: Không Muốn Bị Chết Cháy](#)
[Chương 526: Vương Gia Thực Sự Thương Nữ Nhân Này](#)
[Chương 527: Ngụy Tạo Tiếng Sấm](#)
[Chương 528: Mất Mặt](#)
[Chương 529: Con Cọp Giấy](#)
[Chương 530: Phẫn Nộ](#)
[Chương 531: Đánh Tráo](#)
[Chương 532: Hai Người Đấu Chử](#)
[Chương 533: Binh Tới Tướng Chặn, Nước Tới Đất Ngăn](#)
[Chương 534: Gia Khánh Quận Chúa](#)
[Chương 535: Ai Thích Thì Lấy Đi](#)
[Chương 536: Tính Khí Ngang Bướng](#)
[Chương 537: Ác Mộng](#)
[Chương 538: Cứu Người](#)
[Chương 539: Chạy Thoát Thân](#)
[Chương 540: Bềnh Tĩnh](#)
[Chương 541: Sứ Thần Vào Kinh](#)

[Chương 542: Thụ Sủng Nhược Kinh](#)
[Chương 543: Học Cách Tôn Trọng Người Khác](#)
[Chương 544: Dã Nhân](#)
[Chương 545: Bại Tướng Dưới Tay Thuộc Hạ](#)
[Chương 546: Kẻ Thù](#)
[Chương 547: Lựa Chọn Đối Tượng Liên Hôn](#)
[Chương 548: Khiêu Chiến](#)
[Chương 549: Độ Sức](#)
[Chương 550: Ai Kêu Người Nhanh Mồm Nhanh Miệng](#)
[Chương 551: Đấu Ba Thắng Hai](#)
[Chương 552: Mỹ Nhân Kinh Diễm](#)
[Chương 553: Đẹp Như Tiên Trên Trời](#)
[Chương 554: Cầm Kỳ Thư Họa](#)
[Chương 555: Không Biết Xấu hổ](#)
[Chương 556: Thiên Phú Nghịch Thiên](#)
[Chương 557: Tự Đâm Hai Mắt](#)
[Chương 558: Khó Chịu, Bực Bội Quá](#)
[Chương 559: Ngu Ngốc Đần Độn](#)
[Chương 560: Thành Thân Với Thái Giám](#)
[Chương 561: Liên Hôn Hai Nước](#)
[Chương 562: Như Người Mong Muốn, Ta Từ Hôn](#)
[Chương 563: Đau Lòng Như Vây](#)
[Chương 564: Hít Thở Không Khí Tươi Mát](#)
[Chương 565: Mất Trí Nhớ](#)
[Chương 566: Ai Động Tay Chân](#)
[Chương 567: Nam Nhân Dụng Tâm Kín Đáo](#)
[Chương 568: Thái Tử Vô Dụng](#)
[Chương 569: Giận Dữ Đánh Thác Bạt Dã](#)
[Chương 570: Trực Tiếp Đàn Áp](#)
[Chương 571: Ly Thân Vương Uy Vũ](#)
[Chương 572: Đã Kiếm Được](#)
[Chương 573: Phương Thuốc Dân Gian](#)

[Chương 574: Học Luyện Đan](#)
[Chương 575: Nổ Lò Đan](#)
[Chương 576: Đan Được Thượng Phẩm](#)
[Chương 577: Khôi Phục Trí Nhớ](#)
[Chương 578: Bị Người Khác Tính Kế](#)
[Chương 579: Say Rượu](#)
[Chương 580: Tâm Kế Thâm Sâu](#)
[Chương 582: Tin Tưởng Nàng](#)
[Chương 583: Chứng Sợ Hải Không Gian Khép Kín](#)
[Chương 584: Không Còn Tha Thiết Muốn Sống](#)
[Chương 585: Phát Bệnh](#)
[Chương 586: Duyệt Phận](#)
[Chương 587: Kẻ Ác Là Phải Để Kẻ Ác Giày Vò](#)
[Chương 588: Không Thèm Làm Thái Tử Phi](#)
[Chương 589: Tâm Trạng Không Tốt](#)
[Chương 590: Cho Muội Sai Khiến Miễn Phí](#)
[Chương 591: Gần Quan Được Ban Lộc](#)
[Chương 592: Vương Gia, Người Mau Lên Đi](#)
[Chương 593: Trong Cung Bị Cháy](#)
[Chương 594: Hoàng Hậu Xin Lỗi](#)
[Chương 595: Thôi Tình Tán](#)
[Chương 596: Gạo Nấu Thành CƠM](#)
[Chương 597: Tiêu Cửu Uyên Xông Vào Cung](#)
[Chương 598: Khuôn Mặt Biến Dạng Vô Cùng Thê Thảm](#)
[Chương 599: Nhào Vào Gã](#)
[Chương 600: Sói Đói](#)
[Chương 601: Bốn Vương Giúp Nàng Giải Độc](#)
[Chương 602: Đờng Ép Ta Phải Động Thủ](#)
[Chương 603: Đại Nhân Đại Lượng](#)
[Chương 604: Vết Thương Lành Rồi Thì Vết Sẹo Sẽ Quên Đau](#)
[Chương 605: Hòa Hảo Rồi](#)
[Chương 606: Chính Nhân Quân Tử](#)

[Chương 607: Dụ Dỗ Thái Tử](#)
[Chương 608: Liên Thủ Hợp Tác](#)
[Chương 609: Giết Hại Tiểu Hải Tử](#)
[Chương 610: Cầm Thú](#)
[Chương 611: Đồ Không Biết Xấu Hổ](#)
[Chương 612: Quá Bất Ngờ](#)
[Chương 613: Nữ Ma Đầu](#)
[Chương 614: Phụng Chỉ Lục Soát Phủ](#)
[Chương 615: Kinh Thiên Động Địa](#)
[Chương 616: Nổi Giận Lôi Đình](#)
[Chương 617: Nam Nhân Tốt Nhất Trần Gian](#)
[Chương 618: Nanh Vuốt Ma Quỷ](#)
[Chương 619: Điên Rối](#)
[Chương 620: Phế Thái Tử](#)
[Chương 621: Chó Cùng Dứt Dâu](#)
[Chương 622: Vây Giết](#)
[Chương 623: Mạo Hiểm](#)
[Chương 624: Trời Sinh Một Cặp](#)
[Chương 625: Toàn Quân Bị Tiêu Diệt](#)
[Chương 626: Không Còn Gì Nữa](#)
[Chương 627: Mưu Mô Nham Hiểm](#)
[Chương 628: Uy Hiếp](#)
[Chương 629: Màn Kịch Hay](#)
[Chương 630: Người Bỏ Độc Thực Sự](#)
[Chương 631: Đối Diện](#)
[Chương 632: Hồ Dữ Không Ăn Thịt Con](#)
[Chương 633: Con Mèo Ăn Vụng](#)
[Chương 634: Chết Thảm](#)
[Chương 635: Đổ Kị](#)
[Chương 636: Ta Thích Người](#)
[Chương 637: Quay Lại Trả Thù](#)
[Chương 638: Lên Lãng Vân Tông](#)

[Chương 639: Lo Lắng](#)
[Chương 640: Chết Không Có Chỗ Chôn](#)
[Chương 641: Loại Người Gì Vậy](#)
[Chương 642: Thái Dương Bồ Âm Thần Công](#)
[Chương 643: Vào Lắng Vân Tông](#)
[Chương 644: Tranh Đấu Trên Ngũ Phong](#)
[Chương 645: Nam Nhân Đẹp Như Tiên](#)
[Chương 646: Nội Loạn](#)
[Chương 647: Mỹ Nhân Rắn Rết](#)
[Chương 648: Thương Vong Năng Nề](#)
[Chương 649: Sĩ Nhục](#)
[Chương 650: Tỷ Tỷ Thương Người](#)
[Chương 651: Giết Tiêu Lão Vương Gia](#)
[Chương 652: Lão Già Đáng Chết](#)
[Chương 653: Ác Nhân Có Ác Báo](#)
[Chương 654: Đơn Thương Độc Mã Gây Rối](#)
[Chương 655: Gây Rối](#)
[Chương 656: Yêu Tháp Màu Đen](#)
[Chương 657: Đừng Sợ, Ta Ở Đây](#)
[Chương 658: Không Diên Không Thành Ma](#)
[Chương 659: Muốn Sủng Nàng Cả Đời](#)
[Chương 660: Liên Thủ Phá Tháp](#)
[Chương 661: Tâm Ma](#)
[Chương 662: Hai Người Bị Thương](#)
[Chương 663: Ghen Ghét Thành Cuồng](#)
[Chương 664: Nuốt Ma Ghen](#)
[Chương 665: Tháp Nứt](#)
[Chương 666: Vương Tháp Và Tướng Tháp](#)
[Chương 667: Chiến Đấu Kịch Liệt](#)
[Chương 668: Thắng Lợi](#)
[Chương 669: Cơ Quan Mật Đạo](#)
[Chương 670: Ân Cần Với Mỹ Nhân](#)

[Chương 671: Mật Đạo Ngập Nước](#)
[Chương 672: Ai Sống Ai Chết](#)
[Chương 673: Người Chìm Trong Dòng Bùn Cát](#)
[Chương 674: Người Không Từ Thủ Đoạn](#)
[Chương 675: Tình Thầy Trò Sâu Đậm](#)
[Chương 676: Lồng Giam](#)
[Chương 677: Chúc Phúc](#)
[Chương 678: Thủy Lao](#)
[Chương 679: Thần Y](#)
[Chương 680: Cơ Quan](#)
[Chương 681: Trận Pháp](#)
[Chương 682: Tìm Được Rồi](#)
[Chương 683: Quy Tắc Linh Công](#)
[Chương 684: Chờ Đợi](#)
[Chương 685: Huỳnh Ấy Tỉnh Rồi](#)
[Chương 686: Giết Người](#)
[Chương 687: Độc Tố Còn Sốt](#)
[Chương 688: Mẫu Tử](#)
[Chương 689: Khai Dao](#)
[Chương 690: Luyện Đan](#)
[Chương 691: Bao Vây](#)
[Chương 692: Háo Sắc](#)
[Chương 693: Tàn Sát](#)
[Chương 694: Trúng Độc](#)
[Chương 695: Mờ Ám](#)
[Chương 696: Méo Mó](#)
[Chương 697: Đùa Chết](#)
[Chương 698: Bảo Vệ](#)
[Chương 699: Bức Điện](#)
[Chương 700: Hung Ác](#)
[Chương 701: Uống Máu](#)
[Chương 702: Mỹ Nam Kế](#)

[Chương 703: Hóa Linh](#)
[Chương 704: Bắt Vua](#)
[Chương 705: Đồ Sát](#)
[Chương 706: Thật Mềm Mại](#)
[Chương 707: Khai Chiến](#)
[Chương 708: Nội Chiến](#)
[Chương 709: Quái Vật](#)
[Chương 710: Thảm Bại](#)
[Chương 711: Trọng Thương](#)
[Chương 712: Tự Nổ](#)
[Chương 713: Tốt Đẹp](#)
[Chương 714: Căm Hận](#)
[Chương 715: Yêu Thương](#)
[Chương 716: Khi Dễ](#)
[Chương 717: Ban Ân](#)
[Chương 718: Quan Hệ Thông Gia](#)
[Chương 719: Tư Tình](#)
[Chương 720: Không Biết Tốt Xấu](#)
[Chương 721: Thái Tử Nam Chiêu](#)
[Chương 722: Hút Hồn](#)
[Chương 723: Khóc Lóc Chạy Đi](#)
[Chương 724: Chúc Mừng Người](#)
[Chương 725: Hoà Bình](#)
[Chương 726: Giày Trượt Băng](#)
[Chương 727: Thập Diện Mai Phục](#)
[Chương 728: Đồ Tâm Thần](#)
[Chương 729: Làm Bộ Làm Tịch](#)
[Chương 730: Có Mưu Tính Khác](#)
[Chương 731: Xã Hội Suy Tàn](#)
[Chương 732: Hai Nữ Nhân Hầu Chung Một Phu](#)
[Chương 733: Cam Chịu Làm Thiếp](#)
[Chương 734: Mượn Gió Bẻ Măng](#)

[Chương 735: Nịnh Bợ](#)
[Chương 736: Cả Đời Không Phụ Nàng](#)
[Chương 737: Trong Nóng Ngoài Lạnh](#)
[Chương 738: Một Người Là Đủ](#)
[Chương 739: Làm Nô Tỳ](#)
[Chương 740: Thế Giới Quá Huyền Diệu](#)
[Chương 741: Thân Bại Danh Liệt](#)
[Chương 742: Gã Là Phó Cảnh Ngôn](#)
[Chương 743: Giữ Gìn](#)
[Chương 744: Dây Dưa Làm Phiền](#)
[Chương 745: Khua Môi Múa Mép](#)
[Chương 746: Cực Kỳ Chán Ghét](#)
[Chương 747: Huyết Bọ Cạp](#)
[Chương 748: Nốt Ruồi Đen Trên Tay](#)
[Chương 749: Ái Mộ](#)
[Chương 750: Sao Có Thể Dễ Dàng Bỏ Qua](#)
[Chương 751: Kẻ Ngốc](#)
[Chương 752: Ăn Canh Thịt](#)
[Chương 753: Bình Dấm Chua Nhỏ](#)
[Chương 754: Câu An Ủi](#)
[Chương 755: Có Mục Đích Riêng](#)
[Chương 756: Thân Phận Gia Cát Cẩn](#)
[Chương 757: Đến Từ Dị Giới](#)
[Chương 758: Hắn Là Kẻ Thù Của Ta](#)
[Chương 759: Lưu Luyện Không Rời](#)
[Chương 760: Thề Sống Chết Nguyên Trung Thành](#)
[Chương 761: Bày Trận](#)
[Chương 762: Ngược Đãi Một Ngàn Lần](#)
[Chương 763: Trúng Chiêu](#)
[Chương 764: Phủ Nhận](#)
[Chương 765: Thuật Đổi Mặt](#)
[Chương 766: Hối Hận](#)

[Chương 767: Nữ Nhi Thật Giả](#)
[Chương 768: Đồ Ngốc](#)
[Chương 769: Thủ Đoạn Hung Ác](#)
[Chương 770: Gã Là Ma Quỷ](#)
[Chương 771: Không Làm Thì Không Chết](#)
[Chương 772: Thái Tử Phi Nam Chiêu](#)
[Chương 773: Hai Nam Nhân Tranh Giành Một Nữ Nhân](#)
[Chương 774: Không Gặp Gã](#)
[Chương 775: Mạnh Mẽ Bước Vào](#)
[Chương 776: Không Bao Giờ Tha Thứ Cho Người](#)
[Chương 777: Phần Thưởng Là Một Nụ Hôn](#)
[Chương 778: Thái Hậu Đỗ Bệnh](#)
[Chương 779: Tức Giận](#)
[Chương 780: Quang Minh Chính Đại](#)
[Chương 781: Đối Mặt](#)
[Chương 782: Thiên Vị](#)
[Chương 783: Cuồng Vọng](#)
[Chương 784: Đường Thủy](#)
[Chương 785: Tìm Kiếm](#)
[Chương 786: Nhiều Loạn Tâm Mất](#)
[Chương 787: Mở Nắp Quan Tài](#)
[Chương 788: Cơ Quan](#)
[Chương 789: Đối Đầu](#)
[Chương 790: Vây Giết](#)
[Chương 791: Trọng Thương](#)
[Chương 792: Ngượng Ngùng](#)
[Chương 793: Tiến Cung Lĩnh Chi](#)
[Chương 794: Nhất Định Sẽ Hạnh Phúc](#)
[Chương 795: Uy Hiếp](#)
[Chương 796: Hạ Chỉ Ban Hôn](#)
[Chương 797: Ba Đạo Thánh Chi](#)
[Chương 798: Sẽ Không Thiếu Thứ Gì](#)

[Chương 799: Bể Quan Tu Luyện](#)
[Chương 800: Bức Tranh Mỹ Nam Tắm Rửa](#)
[Chương 801: Ăn Luôn Nàng](#)
[Chương 802: Buổi Tối Tiếp Tục](#)
[Chương 803: Giải Quyết Như Thế Nào](#)
[Chương 804: Tâm Bệnh](#)
[Chương 805: Thư Khẩn Cấp Tám Trăm Dặm](#)
[Chương 806: Đã Nói Thì Sẽ Giữ Lời](#)
[Chương 807: Lo Lắng](#)
[Chương 808: Không Phụ Lòng](#)
[Chương 809: Sống Không Còn Ý Nghĩa Gì Nữa](#)
[Chương 810: Nguy Hiểm](#)
[Chương 811: Họa Quốc Yêu Cơ](#)
[Chương 812: Biến Thiên](#)
[Chương 813: Hoàng Hậu Mở Tiệc](#)
[Chương 814: Kẻ Tội Đồ](#)
[Chương 815: Đánh Nhau](#)
[Chương 816: Chôn Thây Ở Đây](#)
[Chương 817: Độc Đan](#)
[Chương 818: Diệt Khẩu](#)
[Chương 819: Bị Thương](#)
[Chương 820: Giết Sạch](#)
[Chương 821: Tình Thương Của Mẫu Thân](#)
[Chương 822: Đập Cửa](#)
[Chương 823: Tạo Phản](#)
[Chương 824: Nghịch Thần Tặc Tử](#)
[Chương 825: Kế Hoạch Hoàn Hảo](#)
[Chương 826: Đoạt Thê Tử Của Người Khác](#)
[Chương 827: Nôn Ra Máu](#)
[Chương 828: Xúi Giục Ly Gián Nội Bộ](#)
[Chương 829: Nghênh Chiến](#)
[Chương 830: Hắc Lôi Vân](#)

[Chương 831: Hai Tử Linh Cường Giả](#)
[Chương 832: Không Thể Thua](#)
[Chương 833: Chạy Thoát Thân](#)
[Chương 834: Thi Thể Chất Như Núi](#)
[Chương 835: Lại Tăng Lên](#)
[Chương 836: Hướng Về Núi Phượng Linh](#)
[Chương 837: Nguy Hiểm Trùng Trùng](#)
[Chương 838: Cứu Binh](#)
[Chương 839: Người Đang Ở Đâu](#)
[Chương 840: Minh Sơn Hoàng Lăng](#)
[Chương 841: Hoàng Lăng Thạch Thất](#)
[Chương 842: Tiêu Cửu Uyên, Huỳnh Ở Đâu](#)
[Chương 843: Đốt Vàng Mã Cho Người](#)
[Chương 844: Oan Gia Ngõ Hẹp](#)
[Chương 845: Không Muốn Làm Nàng Bị Tồn Thương](#)
[Chương 846: Người Một Nhà](#)
[Chương 847: Đừng Rời Bỏ Ta](#)
[Chương 848: Ai Là Thái Tử](#)
[Chương 849: Không Xa Rời Nhau](#)
[Chương 850: Hồi Kinh](#)
[Chương 851: Chết Đi Mới Cam Tâm](#)
[Chương 852: Nhân Cơ Hội Tính Số](#)
[Chương 853: Liên Thủ Hợp Tác](#)
[Chương 854: Bị Thương](#)
[Chương 855: Đối Tượng Hoài Nghi](#)
[Chương 856: Miệng Nam Mô Bụng Một Bờ Dao Găm](#)
[Chương 857: Con Nhà Tông Không Giống Long Cũng Giống Cánh](#)
[Chương 858: Bộ Mặt Ghê Tởm](#)
[Chương 859: Đau Đớn Đến Tột Cùng](#)
[Chương 860: Ý Trung Nhân](#)
[Chương 861: Chia Rẽ Uyên Ương](#)
[Chương 862: Cuộc Sống Của Hai Người](#)

[Chương 863: Lấy Máu Nghiệm Thân](#)
[Chương 864: Thật Muốn Chặt Đứt Bàn Tay Này](#)
[Chương 865: Tiện Nhân Nuôi Tiện Nhân](#)
[Chương 866: Trời Cũng Giúp Ta](#)
[Chương 867: Nói Đùa Thôi](#)
[Chương 868: Dụ Dỗ Những Ai](#)
[Chương 869: Không Tiếc Lời Khen Ngợi](#)
[Chương 870: Đến Đây Góp Vui](#)
[Chương 871: Thà Cắn Lưỡi Tự Sát](#)
[Chương 872: To Gan Lớn Mật](#)
[Chương 873: Đánh Ba Mươi Gậy](#)
[Chương 874: Tự Tạo Đường Lui](#)
[Chương 875: Thấy Chết Không Cứu](#)
[Chương 876: Một Tên Phế Vật](#)
[Chương 877: Tội Khi Quân](#)
[Chương 878: Đoạn Tử Tuyệt Tôn](#)
[Chương 879: Nếu Yêu Ta, Giết Lão Ta Đi](#)
[Chương 880: Tháng Ngày Mật Ngọt](#)
[Chương 881: Nữ Nhân Hào Phóng](#)
[Chương 882: Để Lão Ta Sống Hay Chết?](#)
[Chương 883: Bày Kế Thu Thập Người](#)
[Chương 884: Nói Thật Để Được Tha Thứ](#)
[Chương 885: Bò Mẹ Bảo Vệ Con](#)
[Chương 886: Điên Cuồng Đả Thương](#)
[Chương 887: Tướng Gia Bị Diệt](#)
[Chương 888: Kẻ Hạ Độc Thật Sự](#)
[Chương 889: Quân Không Phải Quân, Thần Không Phải Thần](#)
[Chương 890: Tim Lạnh Như Băng](#)
[Chương 891: Xí Xóa](#)
[Chương 892: Bí Mật Kinh Thiên Động Địa](#)
[Chương 893: Hôn Lễ Đầy Hoa Tươi](#)
[Chương 894: Chuẩn Bị Hậu Sự](#)

[Chương 895: Trái Tim Vô Cùng Lạnh Lẽo](#)
[Chương 896: Mẫu Tử Liên Minh Bày Mưu Hãm Hại](#)
[Chương 897: Đoạt Mệnh Tác Hồn](#)
[Chương 898: Ta Muốn Giết Người](#)
[Chương 899: Tiểu Thần Giới](#)
[Chương 900: Kẻ Thù Mấy Đời](#)
[Chương 901: Tuyên Vương Lên Ngôi](#)
[Chương 902: Mọi Người Đều Không Cần Ta nữa](#)
[Chương 903: Chúng Ta Cùng Ngoắc Tay](#)
[Chương 904: Nàng Hoàn Toàn Là Của Hắn](#)
[Chương 905: Tân Đế Lâm Triều](#)
[Chương 906: Giai Nhân Trong Lòng Ngường Mộ](#)
[Chương 907: Người Thừa Kế Hoàng Vị Chân Chính](#)
[Chương 908: Làm Hoàng Hậu Của Ta](#)
[Chương 909: Đích Thân Xử Lý](#)
[Chương 910: Nghiệt Chung](#)
[Chương 911: Che Chết Người](#)
[Chương 912: Trì Hoãn Đại Hôn](#)
[Chương 913: Tối Nay Ta Ở Lại Cùng Nàng](#)
[Chương 914: Báu Vật Hiếm Thấy](#)
[Chương 915: Tiếng Xấu Muôn Đời](#)
[Chương 916: Hành Động Không Sáng Suốt](#)
[Chương 917: Muốn Nam Nhân Đến Diên Rời](#)
[Chương 918: Thập Đại Kim Giáp Thi Nhân](#)
[Chương 919: Hủy Kim Giáp Thiên Nguyên Trận](#)
[Chương 920: Đến Rồi Thì Đừng Đi](#)
[Chương 921: Giết Không Tha](#)
[Chương 922: Người Thần Giới](#)
[Chương 923: Ta Sẽ Để Các Người Hạ Vị](#)
[Chương 924: Mưu Kế Của Tân Đế](#)
[Chương 925: Kẻ Giết Người](#)
[Chương 926: Chân Tướng Tàn Nhẫn](#)

[Chương 927: Tiểu Thần Giới Cường Đại](#)
[Chương 928: Âm Thầm Xa Khỏi Kinh Thành](#)
[Chương 929: Người Còn Yêu Kiều Hôn Hoa](#)
[Chương 930: Ngọt Ngào Say Lòng Người](#)
[Chương 931: Hoa Rơi Hữu Ý Nước Chảy Vô Tình](#)
[Chương 932: Lại Sàm Sỡ Rồi](#)
[Chương 933: Chủ Trì Đại Cục](#)
[Chương 934: Hắc Tửng Là Cái Đuôi Nhỏ Của Bà Ta](#)
[Chương 935: Chiêu Thư Kế Vị](#)
[Chương 936: Ba Ngày Sau Thành Hôn](#)
[Chương 937: Tân Hoàng Đế Kế Vị](#)
[Chương 938: Hoàng Đế Tốt Yêu Dân Như Con](#)
[Chương 939: Người Người Đến Nịnh Bợ](#)
[Chương 940: Chúng Ta Sẽ Rồi Khỏi Nơi Đây](#)
[Chương 941: Ba Đạo Thánh Chi](#)
[Chương 942: Ngày Đại Hôn](#)
[Chương 943: Tai Vạ Ngàn Năm](#)
[Chương 944: Xoá Bỏ Tất Cả](#)
[Chương 945: Không Muốn Liên Lụy Tới Người](#)
[Chương 946: Cướp Người](#)
[Chương 947: Thà Chết Cũng Không Sống Nhục](#)
[Chương 948: Truy Sát](#)
[Chương 949: Liên Thủ Đối Phó Kẻ Ác](#)
[Chương 950: Có Chỗ Không Đúng](#)
[Chương 951: Cung Nghênh Thiếu Chủ Về Tiểu Thần Giới](#)
[Chương 952: Loạn Tung Cả Lên](#)
[Chương 953: Phiền Phức Lớn](#)
[Chương 954: Hôn Lễ Thay Đổi Rồi Sao](#)
[Chương 955: Chạy Trốn](#)
[Chương 956: Ý Nghĩ Viễn Vông](#)
[Chương 957: Sức Lực Quá Yếu](#)
[Chương 958: Tìm Đường Sống Trong Chỗ Chết](#)

[Chương 959: Được Cứu](#)
[Chương 960: Truyền Tống Trận](#)
[Chương 961: Không Sợ Chết](#)
[Chương 962: Tiểu Thần Giới, Ta Đến Đây](#)
[Chương 963: Cường Giả Quá Nhiều](#)
[Chương 964: Tự Lo Liệu Đi](#)
[Chương 965: Nữ Nhi Bị Nhận Nhầm](#)
[Chương 966: Gặp Chuyện Ngoài Ý Muốn](#)
[Chương 967: Ma Thú](#)
[Chương 968: Linh Thú Hạ Đẳng](#)
[Chương 969: Đi Vào Cửa Ngách](#)
[Chương 970: Trục Xuất Khỏi Gia Môn](#)
[Chương 971: Có Ma](#)
[Chương 972: Chấp Nhận Sự Khiêu Chiến Của Các Người](#)
[Chương 973: Thư Viện Thiên Kinh](#)
[Chương 974: Y Sư](#)
[Chương 975: Tu Linh Tháp](#)
[Chương 976: Thiên Tài, Thiên Tài](#)
[Chương 977: Đối Thủ](#)
[Chương 978: Thương Giả](#)
[Chương 979: Đối Chiến](#)
[Chương 980: Thua Rồi Không Dám Thừa Nhận](#)
[Chương 981: Không Phải Là Vật Trong Ao](#)
[Chương 982: Người Ngốc Có Phúc Của Người Ngốc](#)
[Chương 983: Toàn Lực Ứng Phó](#)
[Chương 984: Quá Hung Ác Rồi](#)
[Chương 985: Mọi Người Đều Rất Đau Lòng](#)
[Chương 986: Buổi Thi Đấu Tuyển Chọn](#)
[Chương 987: Sự Tồn Tại Chí Cao Vô Song](#)
[Chương 988: Muốn Thắng Phải Mạnh](#)
[Chương 989: Kẻ Xấu Xí Dị Hợm](#)
[Chương 990: Chán Sống Sao](#)

[Chương 991: Đồng Loạt Mù Mất](#)
[Chương 992: Kẻ Xấu Xí Tác Oai Tác Quái](#)
[Chương 993: Đánh Cho Người Kêu Cha Gọi Mẹ](#)
[Chương 994: Cả Người Lăn Báo Quá Hung Tợn](#)
[Chương 995: Chiêu Đãi Các Người](#)
[Chương 996: Bất Ngờ Gặp Mặt](#)
[Chương 997: Trụ Cột Tương Lai](#)
[Chương 998: Kẻ Thù Không Đội Trời Chung](#)
[Chương 999: Đả Kích Người Khác](#)
[Chương 1000: Hắc Mã Mới Nổi](#)
[Chương 1001: Không Cam Tâm](#)
[Chương 1002: Khảo Nghiệm Trong Bảo Linh Tháp](#)
[Chương 1003: Qua Ải](#)
[Chương 1004: Khảo Nghiệm Ở Rừng Hắc Phong](#)
[Chương 1005: Tổ Đội](#)
[Chương 1006: Đánh Nhau Với Ma Thú](#)
[Chương 1007: Nào Bị Ngập Nước](#)
[Chương 1008: Đối Thủ Bị Thương Nặng](#)
[Chương 1009: Nguy Cơ Trong Bóng Tối](#)
[Chương 1010: Đều Do Mỹ Nam Gây Họa](#)
[Chương 1011: Nghiêm Trị Kẻ Phản Bội](#)
[Chương 1012: Bình Yên Vô Sự](#)
[Chương 1013: Thú Triều](#)
[Chương 1014: Thăng Cấp Thành Tân Sinh](#)
[Chương 1015: Cõi Bồng Lai Tiên Cảnh](#)
[Chương 1016](#)
[Chương 1017: Cướp Sân](#)
[Chương 1018: Không Hợp Liên Động Thủ](#)
[Chương 1019: Môn Phái Tân Sinh](#)
[Chương 1020: Các Đại Gia Tộc Kiêu Ngạo](#)
[Chương 1021: Nơi Tập Trung Tuổi Nam Mỹ Nữ](#)
[Chương 1022: Phòng Đấu Giá](#)

[Chương 1023: Quý Thành](#)
[Chương 1024: Hai Đại Mỹ Nam Quyết Đấu](#)
[Chương 1025: Cao Cao Tại Thượng](#)
[Chương 1026: Phân Chia Điểm Tích Lũy](#)
[Chương 1027: Hóa Ra Là Đại Mỹ Nữ](#)
[Chương 1028: Rượu Ngon Không Sợ Hầm Sâu](#)
[Chương 1029: Hóa Ra Chàng Ở Nơi Đây](#)
[Chương 1030: Hẳn Quên Chúng Ta Rồi](#)
[Chương 1031: Bùn Khô Khóc Rồi](#)
[Chương 1032: Ta Muốn Gặp Hẳn](#)
[Chương 1033: Cả Nam Và Nữ Đều Thích](#)
[Chương 1034: Đồ Háo Sắc](#)
[Chương 1035: Đầu Ốc Có Vấn Đề](#)
[Chương 1036: Bị Dội Một Gáo Nước Lạnh](#)
[Chương 1037: Gia Nhập Viêm Minh](#)
[Chương 1038: Xem Thường Nữ Nhân](#)
[Chương 1039: Có Giỏi Thì Đánh Chết Ta Đi](#)
[Chương 1040: Người Rượt Đuổi Kẻ Trốn Chạy](#)
[Chương 1041: Thiên Phú Tu Luyện](#)
[Chương 1042: Người Đeo Bám](#)
[Chương 1043: Yêu Khí Đầy Mình](#)
[Chương 1044: Phụ Lòng Tốt](#)
[Chương 1045: Đi Chết Đi](#)
[Chương 1046: Đều Là Mỹ Nam](#)
[Chương 1047: Không Thích Nữ Nhân Xinh Đẹp, Thích Nữ Nhân Xấu Xí](#)
[Chương 1048: Tay Năm Tay](#)
[Chương 1049: Gia Nhập Viêm Minh](#)
[Chương 1050: Hảo Bằng Hữu](#)
[Chương 1051: Luyện Chế Đan Địa Cấp](#)
[Chương 1052: Kẻ Thù Gặp Lại](#)
[Chương 1053: Quyết Chiến Sinh Tử](#)
[Chương 1054: Tuyệt Đối Không Lùi Bước](#)

[Chương 1055: Đùng Đề Nử Nhân Khó Xử](#)

[Chương 1056: Có Sát Khí](#)

[Chương 1057: Cõi Ta Là Người Chết U'](#)

[Chương 1058: Đánh Bại Từng Người](#)

[Chương 1059: Bị Đánh Rơi Xuống Bùn](#)

[Chương 1060: Nhìn Thấu Được Mưu Kế](#)

[Chương 1061: Bắt Gấu Con](#)

[Chương 1062: Kẻ Gây Tai Hoạ](#)

[Chương 1063: Chạy Trối Chết](#)

[Chương 1064: Người Là Vị Hôn Phu Của Nàng](#)

[Chương 1065: Sinh Tử Thuận Theo Tự Nhiên](#)

[Chương 1066: Đồ Kiêu Ngạo Bĩ Ổi](#)

[Chương 1067: Chút Tài Mọn](#)

[Chương 1068: Ma Sói Cấp Bốn](#)

[Chương 1069: Hung Ác Tàn Nhẫn](#)

[Chương 1070: Mất Tích Không Thấy Dấu Vết](#)